

1 Mosebog

1 I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden.² Nu var jorden tom og øde, og mørke dækkede dybets overflade, mens Guds Ånd svævede over vandene.³ Og Gud sagde: "Lad der blive lys," og der blev lys.⁴ Gud så, at lyset var godt, og Han adskilte lyset fra mørket.⁵ Gud kaldte lyset "dag," og mørket kaldte Han "nat." Og der blev aften, og der blev morgen—den første dag.⁶ Så sagde Gud: "Lad der være en hvælvning mellem vandene til at adskille vand fra vand."⁷ Så Gud skabte hvælvningen og adskilte vandene under den fra vandene over den. Og det skete således.⁸ Gud kaldte hvælvningen "himmel." Og der blev aften, og der blev morgen—den anden dag.⁹ Og Gud sagde: "Lad vandene under himlen samles på ét sted, og lad det tørre land komme til syne." Og det skete således.

¹⁰ Gud kaldte det tørre land "jord," og de samlede vande kaldte Han "have." Og Gud så, at det var godt.

¹¹ Så sagde Gud: "Lad jorden frembringe vegetation: planter, der bærer frø, og træer på jorden, der bærer frugt med frø i, hver efter sin art." Og det skete således.¹² Jorden frembragte vegetation: planter, der bærer frø efter deres arter, og træer, der bærer frugt med frø i efter deres arter. Og Gud så, at det var godt.¹³ Og således, med aften og morgen, afsluttedes den tredje dag.

¹⁴ Og Gud sagde: "Lad der være lys på himmelhvælvingen til at adskille dagen fra natten, og lad dem tjene som tegn til at markere hellige tider, og for dage og år,"¹⁵ og lad dem være lys på himmelhvælvingen til at give lys på jorden." Og det skete således.¹⁶ Gud skabte to store lys—det større lys til at herske over dagen og det mindre lys til at herske over natten. Han skabte også stjernerne.¹⁷ Gud satte dem på himmelhvælvingen til at give lys på jorden,¹⁸ til at herske over dagen og natten, og til at adskille lyset fra mørket. Og Gud så, at det var godt.¹⁹ Og således, med aften og morgen, afsluttedes den fjerde dag.²⁰ Og Gud sagde: "Lad vandene vrimle med levende væsener, og lad fugle flyve over jorden hen over himmelhvælvingen."²¹ Så skabte Gud de store havdyr og alle levende væsener, som vandene vrimler med, og som bevæger sig i dem, hver efter sin art, og hver vinget fugl efter sin art. Og Gud så, at det var godt.²² Gud velsignede dem og sagde: "Vær frugtbare og mangfoldige, og fyld vandene i havene, og lad fuglene mangfoldiggøre sig på jorden."²³ Og således, med

aften og morgen, afsluttedes den femte dag.²⁴ Og Gud sagde: "Lad jorden frembringe levende væsener efter deres arter: kvæg, krybdyr og vilde dyr, hver efter sin art." Og det skete således.²⁵ Gud skabte de vilde dyr efter deres arter, kvæget efter deres arter, og krybdyrene efter deres arter. Og Gud så, at det var godt.²⁶ Så sagde Gud: "Lad os skabe mennesket i vort billede, i vor lighed, så de kan herske over havets fisk og himlens fugle, over kvæget og alle de vilde dyr, og over alle de krybdyr, der bevæger sig på jorden."

²⁷ *Så skabte Gud mennesket i sit eget billede, i Guds billede skabte Han dem; mand og kvinde skabte Han dem.*

²⁸ Gud velsignede dem og sagde til dem: "Vær frugtbare og bliv mange; fyld jorden og underlæg jer den. Hersk over havets fisk og himlens fugle og over alle levende væsener, der bevæger sig på jorden."²⁹ Så sagde Gud: "Jeg giver jer alle planter, der bærer frø på hele jordens overflade, og hvert træ, der har frugt med frø i. De skal være jeres føde."³⁰ Og til alle jordens dyr og alle himlens fugle og alle væsener, der bevæger sig på jorden—alt, der har livets ånde i sig—giver jeg alle grønne planter til føde." Og det skete således.³¹ Gud så alt, hvad Han havde skabt, og det var overmåde godt. Således afsluttedes den sjette dag, med aften og morgen.

2 Således blev himlen og jorden fuldendt med hele deres lyspragt.² På den syvende dag havde Gud fuldendt sit arbejde, som Han havde udført; så Han hvilede på den syvende dag fra alt sit arbejde.³ Derefter velsignede Gud den syvende dag og gjorde den hellig, fordi på den hvilede Han fra alt det skaberværk, Han havde udført.⁴ Dette er beretningerne om himlen og jorden, som de blev skabt, på det tidspunkt da Herren Gud skabte jorden og himlen.⁵ Nu var der endnu ingen buske på marken, der var kommet frem på jorden, og ingen planter på marken havde endnu spiret, for Herren Gud havde ikke sendt regn på jorden, og der var ingen til at dyrke jorden.⁶ Men en tåge steg op fra jorden og vandede hele jordens overflade.⁷ Så formede Herren Gud en mand af jordens støv og blæste livets ånde ind i hans næsebor, og manden blev en levende sjæl.⁸ Herren Gud plantede en have mod øst, i Eden; og der satte Han den mand, Han havde formet.⁹ Af jorden lod Herren Gud alle slags træer vokse, som er behagelige at se på og gode til

1 Mosebog

føde. Midt i haven var livets træ og træet til kundskab om godt og ondt.¹⁰ En flod gik ud fra Eden for at vande haven, og derfra delte den sig og blev til fire flodløb.¹¹ Navnet på den første er Pishon; den slynger sig gennem hele landet Havilah, hvor der er guld.¹² Guldet fra det land er godt; der findes også aromatisk harpiks og onyx.¹³ Navnet på den anden flod er Gihon; den løber gennem hele landet Cush.¹⁴ Navnet på den tredje flod er Tigris; den løber øst for Assyrien. Den fjerde flod er Eufrat.¹⁵ Herren Gud tog manden og satte ham i Edens Have for at dyrke den og passe på den.¹⁶ Og Herren Gud befalede manden: "Du må frit spise af alle træerne i haven;¹⁷ men du må ikke spise af træet til kundskab om godt og ondt, for den dag du spiser af det, skal du visse lig dø."¹⁸ Herren Gud sagde: "Det er ikke godt for manden at være alene. Jeg vil gøre en hjælper, der passer til ham."¹⁹ Nu havde Herren Gud formet alle de vilde dyr og alle fuglene i himlen af jorden. Han bragte dem til manden for at se, hvad han ville kalde dem; og hvad end manden kaldte hver levende skabning, det blev dens navn.²⁰ Så gav manden navn til alt kvæget, fuglene i himlen og alle de vilde dyr. Men for Adam blev der ikke fundet nogen passende hjælper.²¹ Så lod Herren Gud manden falde i en dyb søvn; og mens han sov, tog Han et af mandens ribben og lukkede stedet til med kød.²² Så formede Herren Gud en kvinde af det ribben, Han havde taget fra manden, og bragte hende til manden.²³ Manden sagde: "Her, endelig, er ben af mine ben og kød af mit kød; hun skal kaldes 'kvinde,' fordi hun blev taget ud af manden."²⁴ Af denne grund skal en mand forlade sin far og mor og forenes med sin hustru, og de skal blive ét kød.²⁵ Manden og hans hustru var begge nøgne, men de følte ingen skam.

3 Nu var slangen mere snu end alle de vilde dyr, som Herren Gud havde skabt. Han sagde til kvinden: "Har Gud virkelig sagt, 'I må ikke spise af noget træ i haven?'"² Kvinden svarede slangen: "Vi må spise frugten fra træerne i haven,³ men Gud sagde: 'I må ikke spise frugt fra det træ, der står midt i haven, og I må ikke røre ved det, ellers vil I dø.'"⁴ Slangen sagde til kvinden: "I vil bestemt ikke dø!"⁵ Gud ved, at hvis I spiser af det, vil jeres øjne blive åbnet, og I vil blive som Gud, forstående godt og ondt."⁶ Da kvinden så, at træet var godt at spise af og tiltalende for øjet, og også ønskværdigt for at få visdom, tog hun noget af dets frugt og spiste det.

Hun gav også noget til sin mand, som var med hende, og han spiste det.⁷ Da blev begge deres øjne åbnet, og de indså, at de var nøgne; så de syede figenblade sammen og lavede sig skorter.⁸ Så hørte de Herren Gud gå rundt i haven i dagens kølige tid, og manden og hans hustru skjulte sig for Herrens Guds ansigt blandt havens træer.⁹ Herren Gud kaldte på manden og spurgte: "Hvor er du?"¹⁰ Han svarede: "Jeg hørte dig i haven, og jeg blev bange, fordi jeg var nøgen; så jeg skjulte mig."¹¹ Og Han sagde: "Hvem har fortalt dig, at du var nøgen? Har du spist af det træ, som jeg befalede dig ikke at spise af?"¹² Manden sagde: "Kvinden, som du satte hos mig — hun gav mig noget frugt fra træet, og jeg spiste det."¹³ Så sagde Herren Gud til kvinden: "Hvad har du gjort?" Kvinden sagde: "Slangen bedrog mig, og jeg spiste."¹⁴ Så sagde Herren Gud til slangen: "Fordi du har gjort dette, skal du være forbandet blandt alt kvæget og alle vilde dyr! Du skal krybe på din bug og spise støv alle dine livs dage."¹⁵ Og jeg vil sætte fjendskab mellem dig og kvinden, og mellem din afkom og hendes; han skal knuse dit hoved, og du skal knuse hans hæl."¹⁶ Til kvinden sagde Han: "Jeg vil meget forøge din smerte i fødsel; med smertefuldt arbejde skal du føde børn. Din attrå skal være til din mand, og han skal herske over dig."¹⁷ Til Adam sagde Han: "Fordi du lyttede til din hustru og spiste frugt fra det træ, som jeg befalede dig, 'Du må ikke spise af det,' skal jorden være forbandet for din skyld; med smertefuldt slid skal du spise af den alle dine livs dage."¹⁸ Den vil frembringe torne og tidsler for dig, og du skal spise markens planter.¹⁹ I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden, for af den er du taget; for du er støv, og til støv skal du vende tilbage."²⁰ Manden kaldte sin hustru Eva, fordi hun var moder til alle de levende.²¹ Herren Gud lavede klæder af skind til Adam og hans hustru og klædte dem.²² Og Herren Gud sagde: "Se, mennesket er blevet som en af Os, forstående godt og ondt. Han må ikke få lov til at række sin hånd ud og tage også af livets træ og spise og leve evigt."²³ Derfor sendte Herren Gud ham ud af Edens Have for at dyrke jorden, som han var taget af.²⁴ Så drev Han manden ud; og øst for Edens Have satte Han keruber og et flammende sværd, der vendte i alle retninger for at vogte vejen til livets træ.

1 Mosebog

4 Adam var intim med sin kone Eva, og hun blev gravid og fødte Kain. Hun sagde: "Med Herrens hjælp har jeg fået en mand." ² Senere fødte hun Kains bror Abel. Abel blev hyrde, mens Kain blev agerdyrker. ³ Efter nogen tid bragte Kain noget af jordens afgrøde som et offer til Herren. ⁴ Abel bragte også et offer—fedtstykker fra de førstefødte i sin hjord. Herren så med velvilje på Abel og hans offer, ⁵ men han så ikke på Kain og hans offer. Kain blev meget vred, og hans ansigt blev mørkt. ⁶ Herren spurgte Kain: "Hvorfor er du vred? Hvorfor er dit ansigt nedslået? ⁷ Hvis du gør det rette, vil du ikke blive accepteret? Men hvis du ikke gør det rette, lurer synden ved din dør; den ønsker at få dig, men du må herske over den." ⁸ Kain talte med sin bror Abel. Mens de var på marken, rejste Kain sig mod Abel og dræbte ham. ⁹ Så sagde Herren til Kain: "Hvor er din bror Abel?" Han svarede: "Jeg ved det ikke. Skal jeg vogte min bror?" ¹⁰ Herren sagde: "Hvad har du gjort? Din brors blod råber til mig fra jorden. ¹¹ Som følge heraf er du forbandet fra jorden, som har åbnet sin mund for at modtage din brors blod fra din hånd. ¹² Når du dyrker jorden, vil den ikke længere give sin styrke til dig. Du vil være en omstrejfer og en vagabond på jorden." ¹³ Kain sagde til Herren: "Denne straf er mere, end jeg kan bære! ¹⁴ I dag har du drevet mig bort fra landet, og jeg vil være skjult for dit ansigt; jeg vil være en omstrejfer og en vagabond på jorden, og hvem som helst, der finder mig, vil dræbe mig." ¹⁵ Men Herren sagde til ham: "Ikke så; hvem som helst, der dræber Kain, vil lide hævn syv gange." Og Herren satte et mærke på Kain, så ingen, der fandt ham, ville dræbe ham. ¹⁶ Kain forlod Herrens nærvær og bosatte sig i landet Nod, øst for Eden. ¹⁷ Kain var intim med sin kone, og hun blev gravid og fødte Enok. Kain byggede en by, og han navngav den efter sin søn Enok. ¹⁸ Enok blev far til Irad, og Irad blev far til Mehujael, og Mehujael blev far til Metushael, og Metushael blev far til Lamek. ¹⁹ Lamek tog to koner: den ene hed Ada og den anden Zilla. ²⁰ Ada fødte Jabal; hans slægt blev dem, der bor i telte og opdrætter kvæg. ²¹ Hans bror hed Jubal; hans slægt blev dem, der spiller strengeinstrumenter og fløjter. ²² Zilla fødte også Tubal-Kain, som smedede alle slags værktøjer af bronze og jern. Tubal-Kains søster var Naama. ²³ Lamek sagde til sine koner: "Ada og Zilla, lyt til mig; Lameks koner, hør mine ord. Jeg har dræbt en mand for at såre mig, en ung mand for at slå mig. ²⁴ Hvis

Kain bliver hævnnet syv gange, så vil Lamek blive hævnnet syvoghalvfjerds gange." ²⁵ Adam var igen intim med sin kone, og hun fødte en søn og kaldte ham Set, idet hun sagde: "Gud har givet mig et andet barn i stedet for Abel, siden Kain dræbte ham." ²⁶ Set fik også en søn, og han kaldte ham Enos. På det tidspunkt begyndte folk at påkalde Herrens navn.

5 Dette er beretningen om Adams slægter. På den dag, Gud skabte mennesket, gjorde han dem i Guds billede. ² Han skabte dem som mand og kvinde og velsignede dem. Han kaldte dem "Menneske" på den dag, de blev skabt. ³ Da Adam havde levet 130 år, fik han en søn i sit eget billede, i sin egen skikkelse, og han kaldte ham Set. ⁴ Efter Sets fødsel levede Adam i 800 år og fik andre sønner og døtre. ⁵ Så alle de dage, Adam levede, var 930 år, og så døde han. ⁶ Da Set var 105 år, fik han Enosh. ⁷ Efter Enoshs fødsel levede Set i 807 år og fik andre sønner og døtre. ⁸ Så alle Sets dage var 912 år, og så døde han. ⁹ Da Enosh var 90 år, fik han Kenan. ¹⁰ Efter Kenans fødsel levede Enosh i 815 år og fik andre sønner og døtre. ¹¹ Så alle Enoshs dage var 905 år, og så døde han. ¹² Da Kenan var 70 år, fik han Mahalalel. ¹³ Efter Mahalalels fødsel levede Kenan i 840 år og fik andre sønner og døtre. ¹⁴ Så alle Kenans dage var 910 år, og så døde han. ¹⁵ Da Mahalalel var 65 år, fik han Jared. ¹⁶ Efter Jareds fødsel levede Mahalalel i 830 år og fik andre sønner og døtre. ¹⁷ Så alle Mahalalels dage var 895 år, og så døde han. ¹⁸ Da Jared var 162 år, fik han Enok. ¹⁹ Efter Enoks fødsel levede Jared i 800 år og fik andre sønner og døtre. ²⁰ Så alle Jareds dage var 962 år, og så døde han. ²¹ Da Enok var 65 år, fik han Metusalem. ²² Efter han blev far til Metusalem, vandrede Enok med Gud i 300 år og fik andre sønner og døtre. ²³ Således var Enoks samlede levetid 365 år. ²⁴ Enok vandrede med Gud; og han var ikke mere, for Gud tog ham. ²⁵ Da Metusalem var 187 år, fik han Lamek. ²⁶ Efter Lameks fødsel levede Metusalem i 782 år og fik andre sønner og døtre. ²⁷ Så alle Metusalems dage var 969 år, og så døde han. ²⁸ Da Lamek var 182 år, fik han en søn. ²⁹ Han kaldte ham Noa og sagde: "Han vil trøste os i vores arbejde og vores hænders møje forårsaget af den jord, Herren har forbandet." ³⁰ Lamek levede 595 år efter Noas fødsel og fik andre sønner og døtre. ³¹ Så alle Lameks dage var 777 år, og så døde han. ³² Da Noa var 500 år gammel, fik han Sem, Kam og Jafet.

1 Mosebog

6 Da menneskene begyndte at blive talrige på jordens overflade, og de fik døtre, ² så Guds sønner, at menneskenes døtre var smukke, og de tog dem til hustruer, dem de valgte. ³ Da erklærede Herren: "Min Ånd skal ikke stride med menneskene uendeligt, for de er kød; deres levetid skal være 120 år." ⁴ Nephilim var på jorden i de dage, og også senere, når Guds sønner gik til menneskenes døtre og fik børn med dem. Disse var de mægtige mænd af gammel tid, mænd af ry. ⁵ Herren så, at menneskenes ondskab var stor på jorden, og at hver tilbøjelighed i deres hjertes tanker kun var ond hele tiden. ⁶ Herren fortro, at Han havde skabt menneskene på jorden, og Han var bedrøvet i sit hjerte. ⁷ Så sagde Herren: "Jeg vil udslette menneskene, som jeg har skabt, fra jordens overflade, sammen med dyrene, fuglene og de skabninger, der bevæger sig på jorden, for jeg fortryder, at jeg har skabt dem." ⁸ Men Noah fandt nåde for Herrens øjne. ⁹ Dette er beretningen om Noah og hans familie. Noah var en retfærdig mand, uangribelig blandt sine samtidige, og han vandrede med Gud. ¹⁰ Noah var far til tre sønner, som hed Sem, Kam og Jafet. ¹¹ Nu var jorden fordærvet i Guds øjne og fyldt med vold. ¹² Gud så på jorden og så, at den var fordærvet, for alt kød havde fordærvet deres vej på jorden. ¹³ Da sagde Gud til Noah: "Enden på alt kød er kommet for mig, for jorden er fyldt med vold gennem dem; se, jeg er ved at ødelægge dem sammen med jorden. ¹⁴ Lav dig en ark af gøfteræ; lav rum i arken og beklæd den med beg indvendigt og udvendigt. ¹⁵ Sådan skal du konstruere den: arken skal være tre hundrede alen lang, halvtreds alen bred og tredive alen høj. ¹⁶ Lav et tag til arken, afslut det en alen fra toppen; placer en dør på siden af arken, og lav nederste, midterste og øverste dæk. ¹⁷ Se, jeg bringer vandfloder over jorden for at ødelægge alt kød, hvori der er livets ånde under himlen; alt på jorden skal omkomme. ¹⁸ Dog vil jeg oprette min pagt med dig, og du skal gå ind i arken—du, dine sønner, din hustru og dine sønners hustruer med dig. ¹⁹ Du skal bringe to af hver slags levende skabning, han og hun, ind i arken for at holde dem i live med dig. ²⁰ Af fuglene efter deres arter, af dyrene efter deres arter, og af hver skabning, der bevæger sig langs jorden efter dens art, to af hver slags vil komme til dig for at blive holdt i live. ²¹ Du skal tage hver slags mad, der skal spises, og opbevare den som forråd for dig og for

dem." ²² Noah udførte alt, nøjagtigt som Gud havde befalet.

7 Da sagde Herren til Noa: "Gå ind i arken, du og hele dit hus, for dig alene har jeg fundet retfærdig i denne generation for mig. ² Tag med dig syv par af hver slags rene dyr, en han og en hun; og et par af hver slags urene dyr, en han og en hun; ³ og også syv par af hver slags fugle, han og hun, for at bevare deres afkom i live over hele jordens overflade. ⁴ For om syv dage vil jeg sende regn over jorden i fyrre dage og fyrre nætter, og jeg vil udslette fra jordens overflade alt levende, som jeg har skabt." ⁵ Og Noa gjorde alt, hvad Herren havde befalet ham. ⁶ Noa var seks hundrede år gammel, da vandfloden begyndte at dække jorden. ⁷ Og Noa og hans sønner, hans hustru og hans sønners hustruer gik med ham ind i arken for at undslippe vandfloden. ⁸ Par af både rene og urene dyr, sammen med fugle og alle skabninger, der bevæger sig langs jorden, ⁹ kom til Noa og gik ind i arken, han og hun, som Gud havde befalet Noa. ¹⁰ Og det skete efter syv dage, at vandfloden kom over jorden. ¹¹ I det seks hundrede år af Noas liv, på den syttende dag i den anden måned, på den dag brød alle de store dybder op, og himmelens sluser blev åbnet. ¹² Og regnen faldt over jorden i fyrre dage og fyrre nætter. ¹³ På den samme dag gik Noa, med sine sønner Sem, Kam og Jafet, og Noas hustru og de tre hustruer til hans sønner, ind i arken. ¹⁴ De havde med sig alle vilde dyr efter deres arter, alt kvæg efter deres arter, alle skabninger, der bevæger sig langs jorden efter deres arter, og alle fugle efter deres arter, alle vingede skabninger. ¹⁵ Par af alle skabninger, der havde livets ånde, kom til Noa og gik ind i arken. ¹⁶ De, der gik ind, han og hun af alle levende ting, gik ind, som Gud havde befalet ham; og Herren lukkede ham inde. ¹⁷ I fyrre dage kom floden over jorden, og efterhånden som vandet steg, løftede de arken højt over jorden. ¹⁸ Vandet steg og voksede meget over jorden, og arken flød på vandoverfladen. ¹⁹ Vandet herskede meget over jorden, og alle de høje bjerge under hele himlen blev dækket. ²⁰ Vandet steg og oversvømmede bjergene til en dybde af mere end femten alen. ²¹ Alt levende, der bevægede sig på jorden, omkom—fugle, kvæg, vilde dyr, alle skabninger, der sværmer over jorden, og hele menneskeheden. ²² Alt liv på tørt land, der havde livets ånde i sine næsebor, døde. ²³ Alt levende på jordens overflade blev udslettet; mennesker og dyr og skabninger, der bevæger sig

1 Mosebog

langs jorden, og himmelens fugle blev udslettet fra jorden. Kun Noa var tilbage, og de, der var med ham i arken. ²⁴ Vandet herskede over jorden i hundrede og halvtreds dage.

8 Men Gud huskede Noah og alle dyrene og kvæget, der var med ham i arken, og han sendte en vind over jorden, så vandet begyndte at falde. ² Dybet kilder og himlens sluser blev lukket, og regnen fra himlen blev holdt tilbage. ³ Vandet trak sig gradvist tilbage fra jorden, og ved slutningen af hundrede og halvtreds dage var vandet aftaget. ⁴ På den syttende dag i den syvende måned satte arken sig på Ararats bjerge. ⁵ Vandet fortsatte med at falde indtil den tiende måned, og på den første dag i den tiende måned blev bjergenes toppe synlige. ⁶ Efter fyrre dage åbnede Noah vinduet i arken, som han havde lavet. ⁷ Han sendte en ravn ud, og den fløj frem og tilbage, indtil vandet var tørret op fra jorden. ⁸ Så sendte han en due ud for at se, om vandet var trukket tilbage fra jordens overflade. ⁹ Men duen fandt intet sted at hvile sin fod, så den vendte tilbage til ham i arken, for vandet var stadig over jordens overflade. Han rakte sin hånd ud, tog duen og bragte den tilbage ind i arken. ¹⁰ Han ventede endnu syv dage og sendte duen ud fra arken igen. ¹¹ Duen vendte tilbage til ham om aftenen, og der i dens næb var et friskplukket olivenblad. Så Noah vidste, at vandet var trukket tilbage fra jorden. ¹² Han ventede endnu syv dage og sendte duen ud igen, men den vendte ikke tilbage til ham. ¹³ I det seks hundrede og første år, på den første dag i den første måned, var vandet tørret op fra jorden. Noah fjernede arkens dække og så, at jordens overflade var tør. ¹⁴ På den syvogtyvende dag i den anden måned var jorden helt tør. ¹⁵ Gud talte da til Noah og sagde, ¹⁶ "Forlad arken, du og din hustru, dine sønner og dine sønnekoner med dig. ¹⁷ Bring alle levende væsener, der er med dig—fuglene, dyrene og alle skabninger, der bevæger sig på jorden—ud, så de kan yngle rigt på jorden og være frugtbare og mangfoldige." ¹⁸ Således forlod Noah arken med sine sønner, sin hustru og sine sønnekoner. ¹⁹ Hvert dyr, hver krybende skabning og hver fugl, alt hvad der bevæger sig på jorden, gik ud af arken, én slags efter den anden. ²⁰ Så byggede Noah et alter for Herren og tog nogle af alle rene dyr og fugle og ofrede brændofre på alteret. ²¹ Herren lugtede den behagelige duft og sagde til sig selv, "Aldrig mere vil jeg forbande jorden på grund af

mennesker, selvom hver menneskets hjertes tilbøjelighed er ond fra ungdommen. Og jeg vil heller aldrig mere ødelægge alle levende væsener, som jeg har gjort. ²² For så længe jorden består, skal såtid og høst, kulde og varme, sommer og vinter, dag og nat ikke ophøre."

9 Gud velsignede Noa og hans sønner og sagde til dem: "Vær frugtbare, bliv mange, og opfyld jorden. ² Frygt og rædsel for jer skal være over alle jordens dyr og alle himlens fugle, over alt, hvad der rører sig på jorden, og over alle havets fisk; de er givet i jeres hænder. ³ Alt, hvad der lever og rører sig, skal være føde for jer; ligesom jeg gav jer de grønne planter, giver jeg jer nu alt. ⁴ Men I må ikke spise kød med dets livsblod i det. ⁵ Og for jeres livsblod vil jeg visse kræve regnskab; fra hvert dyr vil jeg kræve det. Og fra hvert menneske vil jeg kræve regnskab for et andet menneskes liv. ⁶ Den, der udgyder menneskeblod, ved mennesker skal hans blod udgydes; for i Guds billede skabte Han mennesket. ⁷ Men I, vær frugtbare og bliv mange; øg jer meget på jorden og bliv mange på den." ⁸ Gud talte til Noa og hans sønner, der var med ham, og sagde, ⁹ "Se, jeg opretter min pagt med jer og jeres efterkommere efter jer, ¹⁰ og med alle levende væsener, der er med jer: fuglene, husdyrene og alle de vilde dyr, alle dem, der kom ud af arken med jer—alle levende væsener på jorden. ¹¹ Jeg opretter min pagt med jer: aldrig mere skal alt liv ødelægges af vandet fra en oversvømmelse; ej heller skal der nogensinde igen være en oversvømmelse til at ødelægge jorden." ¹² Og Gud sagde, "Dette er tegnet på den pagt, jeg opretter mellem mig og jer og alle levende væsener med jer, for alle fremtidige generationer: ¹³ Jeg har sat min regnbue i skyerne, og den skal være tegnet på pagten mellem mig og jorden. ¹⁴ Når jeg bringer skyer over jorden, og regnbuen viser sig i skyerne, ¹⁵ vil jeg huske min pagt mellem mig og jer og alle levende væsener af enhver art. Aldrig mere skal vandet blive til en oversvømmelse, der ødelægger alt kød. ¹⁶ Når regnbuen er i skyerne, vil jeg se den og huske den evige pagt mellem Gud og alle levende væsener af enhver art på jorden." ¹⁷ Så sagde Gud til Noa, "Dette er tegnet på den pagt, jeg har oprettet mellem mig og alt liv på jorden." ¹⁸ Noas sønner, der kom ud af arken, var Sem, Kam og Jafet. (Kam var far til Kana'an.) ¹⁹ Disse var Noas tre sønner, og fra dem blev hele jorden befolket. ²⁰ Noa, en mand af jorden,

1 Mosebog

begyndte at plante en vingård.²¹ Han drak noget af vinen, blev beruset og lå nogen inde i sit telt.²² Kam, Kana'ans far, så sin fars nøgenhed og fortalte sine to brødre udenfor.²³ Men Sem og Jafet tog et klæde, lagde det over deres skuldre og gik baglæns for at dække deres fars nøgenhed. Deres ansigter var vendt bort, så de ikke så deres fars nøgenhed.²⁴ Da Noa vågnede af sin vin og fandt ud af, hvad hans yngste søn havde gjort mod ham,²⁵ sagde han, "Forbandet være Kana'an! Den laveste af slaver skal han være for sine brødre."²⁶ Han sagde også, "Velsignet være Herren, Sems Gud! Må Kana'an være Sems slave.²⁷ Må Gud udvide Jafets område, og må han bo i Sems telte; og må Kana'an være hans tjener."²⁸ Noa levede yderligere 350 år efter oversvømmelsen.²⁹ Så alle Noas dage var 950 år, og så døde han.

10 Dette er beretningen om sønnerne af Noas sønner: Sem, Kam og Jafet; og der blev født sønner til dem efter syndfloden.² Jafets efterkommere var Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Meshek og Tiras.³ Gomers efterkommere var hans sønner Ashkenaz, Rifat og Togarma.⁴ Javans efterkommere var Elisja, Tarshish, Kittæerne og Rodanæerne.⁵ Fra disse spredte de maritime folk sig til deres områder efter deres klaner og sprog, hver inden for deres nationer.⁶ Kams efterkommere var Kusj, Egypten, Put og Kana'an.⁷ Kusj's afkom var Seba, Havila, Sabta, Raema og Sabteka; og Raemas sønner var Saba og Dedan.⁸ Kusj blev far til Nimrod, som voksede op til at blive en mægtig kriger på jorden.⁹ Han var en mægtig jæger for Herren; deraf udsagnet: "Som Nimrod, en mægtig jæger for Herren."¹⁰ Begyndelsen på hans rige var Babylon, Uruk, Akkad og Kalne i landet Shinar.¹¹ Fra det land drog han til Assyrien, hvor han byggede Nineve, Rehobot-Ir og Kalah,¹² og Resen, som ligger mellem Nineve og Kalah; dette er den store by.¹³ Egypten var far til Luditæerne, Anamitæerne, Lehabitæerne og Naftuhitæerne,¹⁴ Patrusitæerne, Kasluhitæerne (hvorfra filistrene stammer), og Kaftoritæerne.¹⁵ Kana'ans førstefødte var Sidon, og han var også forfader til Hetitæerne,¹⁶ Jebusitæerne, Amoriterne og Girgasitæerne,¹⁷ Hivitæerne, Arkitæerne og Sinitæerne,¹⁸ Arvaditæerne, Zemaritæerne og Hamatitæerne. Senere blev kana'anæernes klaner spredt.¹⁹ Grænserne for Kana'an strakte sig fra Sidon mod Gerar så langt som Gaza, og derefter mod Sodoma, Gomorra, Adma og Zebojim, så langt

som Lasha.²⁰ Disse er Kams sønner, efter deres klaner, sprog, lande og nationer.²¹ Sønner blev også født til Sem, forfaderen til alle Ebers sønner, og Jafets ældre bror.²² Sems efterkommere var Elam, Assur, Arpaksad, Lud og Aram.²³ Arams efterkommere var hans sønner Us, Hul, Geter og Mash.²⁴ Arpaksad blev far til Sjelah, og Sjelah var far til Eber.²⁵ Eber havde to sønner: Den ene blev kaldt Peleg, fordi jorden blev delt i hans tid; hans bror blev kaldt Joktan.²⁶ Joktan var far til Almodad, Shelef, Hazarmavet og Jerah,²⁷ Hadoram, Uzal og Dikla,²⁸ Obal, Abimael og Saba,²⁹ Ofir, Havila og Jobab. Disse var alle Joktans efterkommere.³⁰ Deres område strakte sig fra Mesha mod Sefar, i det østlige bjergland.³¹ Disse er Sems sønner, efter deres klaner, sprog, lande og nationer.³² Disse er familierne af Noas sønner, efter deres slægtsregistre, inden for deres nationer. Fra disse spredte nationerne sig ud over jorden efter syndfloden.

11 Nu havde hele jorden ét sprog og de samme ord.² Mens de rejste mod øst, opdagede de en slette i landet Shinar og slog sig ned der.³ De sagde til hinanden: "Kom, lad os lave mursten og brænde dem grundigt." De brugte mursten i stedet for sten, og tjære til mørtel.⁴ Så sagde de: "Kom, lad os bygge en by til os selv med et tårn, der når op til himlen, for at gøre os et navn; ellers vil vi blive spredt over hele jordens overflade."⁵ Herren kom ned for at se byen og tårnet, som folket var ved at bygge.⁶ Herren sagde: "Se, de er ét folk med det samme sprog, og dette er, hvad de er begyndt at gøre. Nu vil intet, de planlægger, være umuligt for dem."⁷ Kom, lad os gå ned og forvirre deres sprog, så de ikke forstår hinandens tale."⁸ Så spredte Herren dem derfra over hele jordens overflade, og de ophørte med at bygge byen.⁹ Derfor blev den kaldt Babel, fordi der forvirrede Herren hele jordens sprog. Derfra spredte Herren dem over hele jordens overflade.¹⁰ Dette er Shems slægtsbog. Shem var 100 år gammel, da han blev far til Arpaksad, to år efter syndfloden.¹¹ Shem levede 500 år efter at han blev far til Arpaksad, og han fik andre sønner og døtre.¹² Arpaksad blev 35 år og fik sønnen Sjelah.¹³ Efter at have fået Sjelah levede Arpaksad 403 år og fik andre sønner og døtre.¹⁴ Sjelah blev 30 år og fik sønnen Eber.¹⁵ Efter at have fået Eber levede Sjelah 403 år og fik andre sønner og døtre.¹⁶ Eber blev 34 år og fik

1 Mosebog

sønnen Peleg.¹⁷ Efter at have fået Peleg levede Eber 430 år og fik andre sønner og døtre.¹⁸ Peleg blev 30 år og fik sønnen Reu.¹⁹ Efter at have fået Reu levede Peleg 209 år og fik andre sønner og døtre.²⁰ Reu blev 32 år og fik sønnen Serug.²¹ Efter at have fået Serug levede Reu 207 år og fik andre sønner og døtre.²² Serug blev 30 år og fik sønnen Nakor.²³ Efter at have fået Nakor levede Serug 200 år og fik andre sønner og døtre.²⁴ Nakor blev 29 år og fik sønnen Tara.²⁵ Efter at have fået Tara levede Nakor 119 år og fik andre sønner og døtre.²⁶ Tara blev 70 år og fik sønnerne Abram, Nakor og Haran.²⁷ Dette er Taras slægtsbog. Tara fik sønnerne Abram, Nakor og Haran, og Haran fik sønnen Lot.²⁸ Haran døde i sin far Taras levetid i sit fødeland, i Ur i Kaldæa.²⁹ Abram og Nakor tog sig hustruer. Abrams hustru hed Saraj, og Nakors hustru hed Milka, datter af Haran, far til både Milka og Jiska.³⁰ Saraj kunne ikke få børn; hun havde ingen børn.³¹ Tara tog sin søn Abram, sit barnebarn Lot, søn af Haran, og sin svigerdatter Saraj, Abrams hustru, og de drog ud fra Ur i Kaldæa for at tage til Kanaans land. Men da de nåede til Haran, slog de sig ned der.³² Tara levede til han blev 205 år gammel, og han døde i Haran.

12 Herren sagde til Abram: "Forlad dit land, dine slægtninge og din fars hus, og gå til det land, jeg vil vise dig.² Jeg vil gøre dig til et stort folk, og jeg vil velsigne dig. Jeg vil gøre dit navn berømt, og du skal være en velsignelse.³ Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og den, der forbander dig, vil jeg forbande; og gennem dig skal alle jordens slægter velsignes."⁴ Så drog Abram af sted, som Herren havde befalet ham, og Lot fulgte med ham. Abram var femoghalvfjerds år gammel, da han forlod Haran.⁵ Han tog sin kone Sarai, sin nevø Lot, alle deres ejendele, som de havde samlet, og de folk, de havde erhvervet i Haran, og de drog ud mod Kana'an. Da de ankom til Kana'an,⁶ rejste Abram gennem landet til stedet ved Morehs store træ i Sikem. På den tid boede kana'anæerne i landet.⁷ Herren viste sig for Abram og sagde: "Til dine efterkommere vil jeg give dette land." Så byggede han et alter der til Herren, som havde åbenbaret sig for ham.⁸ Derfra flyttede han til bjerglandet øst for Betel og slog sit telt op, med Betel mod vest og Ai mod øst. Der byggede han et alter til Herren og påkaldte Herrens navn.⁹ Så brød Abram op og fortsatte sin rejse mod Negev.¹⁰ Der var hungersnød i landet, så Abram drog ned til Egypten for at bo der

en tid, fordi hungersnøden var hård.¹¹ Da han var ved at gå ind i Egypten, sagde han til sin kone Sarai: "Jeg ved, du er en smuk kvinde.¹² Når egypterne ser dig, vil de sige: 'Det er hans kone.' Så vil de slå mig ihjel, men lade dig leve.¹³ Sig, at du er min søster, så det vil gå mig godt for din skyld, og mit liv vil blive skånet på grund af dig."¹⁴ Da Abram kom ind i Egypten, så egypterne, at Sarai var meget smuk.¹⁵ Faraos embedsmænd så hende og priste hende for Faraos og hun blev taget ind i hans palads.¹⁶ Han behandlede Abram godt for hendes skyld, og Abram fik får, okser, hanæsler, mandlige og kvindelige tjenere, hunæsler og kameler.¹⁷ Men Herren ramte Faraos og hans hus med alvorlige plager på grund af Sarai, Abrams kone.¹⁸ Så kaldte Faraos Abram til sig og sagde: "Hvad har du gjort mod mig? Hvorfor fortalte du mig ikke, at hun var din kone?"¹⁹ Hvorfor sagde du: 'Hun er min søster,' så jeg tog hende til min kone? Nu, her er din kone. Tag hende og gå!"²⁰ Faraos gav sine mænd ordre om Abram, og de sendte ham bort med hans kone og alt, hvad han ejede.

13 Så drog Abram op fra Egypten til Negev med sin kone og alle sine ejendele, og Lot gik med ham.² Abram var meget rig på kvæg, sølv og guld.³ Han rejste fra Negev så langt som til Betel, til det sted hvor hans telt havde stået i begyndelsen, mellem Betel og Ai,⁴ til stedet for det alter, han havde lavet der før; og der påkaldte Abram Herrens navn.⁵ Lot, som rejste med Abram, havde også får, kvæg og telte.⁶ Men landet kunne ikke bære dem, mens de boede sammen, for deres ejendele var så mange, at de ikke kunne blive sammen.⁷ Og der opstod strid mellem Abrams kvæghyrder og Lots kvæghyrder. På den tid boede kana'anæerne og perizzitterne i landet.⁸ Så sagde Abram til Lot: "Lad der ikke være strid mellem dig og mig, eller mellem mine hyrder og dine, for vi er frænder.⁹ Er ikke hele landet foran dig? Vær venlig at skille dig fra mig; hvis du går til venstre, vil jeg gå til højre; eller hvis du går til højre, vil jeg gå til venstre."¹⁰ Lot så op og så, at hele Jordan-sletten var velvandet overalt, som Herrens have, som Egyptens land, når man går til Zoar. (Dette var før Herren ødelagde Sodoma og Gomorra.)¹¹ Så valgte Lot for sig selv hele Jordan-sletten og drog mod øst. Således skiltes de fra hinanden.¹² Abram boede i Kana'ans land, mens Lot boede blandt slettens byer og slog sine telte op nær Sodoma.¹³ Men indbyggerne i Sodoma var meget onde og syndede

1 Mosebog

meget mod Herren. ¹⁴ Herren sagde til Abram, efter at Lot havde skilt sig fra ham: "Løft dine øjne og se fra det sted, hvor du er, mod nord og syd, øst og vest; ¹⁵ for alt det land, du ser, vil jeg give dig og dine efterkommere for evigt. ¹⁶ Jeg vil gøre dine efterkommere så talrige som jordens støv, så hvis nogen kunne tælle støvet, kunne dine efterkommere også tælles. ¹⁷ Rejs dig, gå gennem landet i dets længde og bredde, for jeg vil give det til dig." ¹⁸ Så flyttede Abram sit telt og kom og slog sig ned ved Mamres store træer, som er i Hebron; og der byggede han et alter for Herren.

14 I de dage, da Amrafel var konge i Sinear, Arjok var konge i Ellasar, Kedorlaomer var konge i Elam, og Tidal var konge over Goiim, ² førte de krig mod Bera, kongen af Sodoma, Birsha, kongen af Gomorra, Shinab, kongen af Adma, Shemeber, kongen af Zebojim, og kongen af Bela (som er Zoar). ³ Alle disse sidstnævnte konger allierede sig i Siddims dal (som er Salthavet). ⁴ I tolv år var de underlagt Kedorlaomer, men i det trettende år gjorde de oprør. ⁵ I det fjortende år drog Kedorlaomer og kongerne med ham ud og besejrede refaitterne i Ashterot-Karnaim, zuzitterne i Ham og emitterne i Shaveh-Kiriatajim, ⁶ og horitterne i deres bjerge i Seir, helt til EL-Paran nær ørkenen. ⁷ Derefter vendte de tilbage og kom til En-Mishpat (som er Kadesh), og erobrede hele amalekitternes område, og også amoritterne, som boede i Hazezon-Tamar. ⁸ Så drog kongen af Sodoma, kongen af Gomorra, kongen af Adma, kongen af Zebojim og kongen af Bela (det vil sige Zoar) ud og opstillede deres slaglinjer i Siddims dal ⁹ mod Kedorlaomer, kongen af Elam, Tidal, kongen over Goiim, Amrafel, kongen af Sinear, og Arjok, kongen af Ellasar—fire konger mod fem. ¹⁰ Nu var Siddims dal fuld af tjæregruber, og da kongerne af Sodoma og Gomorra flygtede, faldt nogle i dem, mens resten flygtede til bjergene. ¹¹ De fire konger tog al ejendom fra Sodoma og Gomorra og alle deres forråd og drog bort. ¹² De tog også Lot, Abrams nevø, og hans ejendele, for han boede i Sodoma. ¹³ Så kom en overlevende og informerede Abram, hebræeren. Han boede ved Mamres ege, amorreren, bror til Eshkol og Aner, som var allierede med Abram. ¹⁴ Da Abram hørte, at hans slægtning var blevet taget til fange, samlede han de 318 trænede mænd, der var født i hans husstand, og forfulgte dem til Dan. ¹⁵ Om natten delte Abram sine styrker for at angribe dem, og han besejrede

dem og forfulgte dem til Hobah, nord for Damaskus. ¹⁶ Han genvandt al ejendom og bragte sin slægtning Lot og hans ejendele tilbage, sammen med kvinderne og de andre folk. ¹⁷ Efter at Abram vendte tilbage fra at have besejret Kedorlaomer og de konger, der var allierede med ham, kom kongen af Sodoma ud for at møde ham i Shavehs dal (som er Kongedalen). ¹⁸ Så bragte Melkisedek, kongen af Salem, brød og vin ud; han var præst for Gud den Højeste. ¹⁹ Han velsignede Abram og sagde: "Velsignet være Abram af Gud den Højeste, skaberen af himmel og jord. ²⁰ Og lovet være Gud den Højeste, som har givet dine fjender i din hånd." Så gav Abram ham en tiendedel af alt. ²¹ Kongen af Sodoma sagde til Abram: "Giv mig folket tilbage og behold ejendelen for dig selv." ²² Men Abram sagde til kongen af Sodoma: "Jeg har svoret en ed til Herren, Gud den Højeste, skaberen af himmel og jord, ²³ at jeg ikke vil tage noget, der tilhører dig, ikke engang en tråd eller en sandalrem, så du aldrig kan sige, 'Jeg gjorde Abram rig.' ²⁴ Jeg vil ikke acceptere noget, undtagen hvad mine mænd har spist og den del, der tilhører de mænd, der gik med mig—Aner, Eshkol og Mamre. Lad dem tage deres del."

15 Efter disse begivenheder kom Herrens ord til Abram i et syn og sagde: "Frygt ikke, Abram. Jeg er dit skjold; din belønning vil være overmåde stor." ² Men Abram sagde: "Herre Gud, hvad kan du give mig, da jeg forbliver barnløs, og arvingen til mit hus er Eliezer fra Damaskus?" ³ Og Abram sagde: "Du har ikke givet mig nogen afkom; så en tjener født i mit hus vil blive min arving." ⁴ Da kom Herrens ord til ham og sagde: "Denne mand skal ikke være din arving, men en søn, som er dit eget kød og blod, skal være din arving." ⁵ Han tog ham udenfor og sagde: "Se op mod himlen og tæl stjernerne, hvis du kan tælle dem." Så sagde han til ham: "Sådan skal dine efterkommere være." ⁶ Abram troede på Herren, og det blev regnet ham til retfærdighed. ⁷ Og Han sagde til ham: "Jeg er Herren, som førte dig ud fra Ur i Kaldæa for at give dig dette land til eje." ⁸ Men Abram sagde: "Herre Gud, hvordan kan jeg vide, at jeg skal eje det?" ⁹ Så sagde Herren til ham: "Bring mig en treårig kvie, en treårig ged, en treårig vædder, en due og en ung due." ¹⁰ Abram bragte alle disse til Ham, skar dem over i to og lagde halvdelen overfor hinanden; men fuglene skar han ikke over. ¹¹ Da kom rovfugle ned over de døde dyr, men Abram jagede dem væk. ¹² Da

1 Mosebog

solen var ved at gå ned, faldt Abram i en dyb søvn, og en frygtelig og stor mørke kom over ham. ¹³ Så sagde Herren til Abram: "Vid for sikkert, at dine efterkommere vil være fremmede i et land, der ikke er deres eget, hvor de vil blive gjort til slaver og undertrykt i fire hundrede år. ¹⁴ Men jeg vil dømme den nation, de tjener, og derefter vil de komme ud med store ejendele. ¹⁵ Hvad dig angår, vil du gå til dine forfædre i fred og blive begravet i en god alderdom. ¹⁶ I den fjerde generation vil dine efterkommere vende tilbage hertil, for amoritternes synd har endnu ikke nået sin fulde mål." ¹⁷ Da solen var gået ned, og det var mørkt, viste der sig en rygende ildpotte med en flammende fakkel, som gik mellem stykkerne. ¹⁸ På den dag sluttede Herren en pagt med Abram og sagde: "Til dine efterkommere har jeg givet dette land, fra Egyptens flod til den store flod, Eufrat— ¹⁹ Keniternes, Kennisiternes, Kadmoniternes område, ²⁰ Hititernes, Perizziternes og Refaiternes, ²¹ Amoritternes, Kana'anæernes, Girgasjiternes og Jebusiternes."

16 Nu havde Saraj, Abrams hustru, ikke født ham nogen børn, men hun havde en egyptisk slave ved navn Hagar. ² Saraj sagde til Abram: "Herren har forhindret mig i at få børn. Vær venlig at have omgang med min slave; måske kan jeg bygge en familie gennem hende." Abram lyttede til Saraj. ³ Efter at Abram havde boet ti år i Kana'an, tog Saraj, Abrams hustru, sin egyptiske slave Hagar og gav hende til sin mand Abram for at være hans hustru. ⁴ Han havde omgang med Hagar, og hun blev gravid. Da hun indså, at hun var gravid, begyndte hun at se ned på sin frue. ⁵ Saraj sagde til Abram: "Du er ansvarlig for den uret, jeg lider. Jeg satte min slave i dine arme, og nu hvor hun ved, at hun er gravid, foragter hun mig. Må Herren dømme mellem dig og mig." ⁶ Abram svarede Saraj: "Din slave er i dine hænder; gør med hende, hvad du synes er bedst." Så behandlede Saraj Hagar hårdt, og hun flygtede fra hende. ⁷ Herrens engel fandt Hagar ved en kilde i ørkenen; det var kilden på vejen til Shur. ⁸ Han sagde: "Hagar, Sarajs slave, hvor kommer du fra, og hvor går du hen?" Hun svarede: "Jeg flygter fra min frue Saraj." ⁹ Herrens engel instruerede hende: "Gå tilbage til din frue og accepter hendes vejledning." ¹⁰ Englen tilføjede: "Jeg vil i høj grad øge dine efterkommere, så de bliver for talrige til at tælle." ¹¹ Herrens engel sagde yderligere til hende: "Du er gravid og vil føde en søn. Du skal

kalde ham Ismael, for Herren har hørt om din nød. ¹² Han vil være som et vildæsel; hans hånd vil være imod alle, og alles hånd imod ham, og han vil leve i opposition til alle sine brødre." ¹³ Hun kaldte Herrens navn, som talte til hende, "Du er Gud, der ser mig," for hun sagde, "Jeg har nu set den, der ser mig." ¹⁴ Derfor blev brønden kaldt Beer-lahai-roi; den er der stadig, mellem Kadesh og Bered. ¹⁵ Hagar fødte Abram en søn, og Abram kaldte den søn, hun fødte, Ismael. ¹⁶ Abram var seksogfirs år gammel, da Hagar fødte Ismael.

17 Da Abram var nioghalvfems år gammel, viste Herren sig for ham og sagde: "Jeg er Gud den Almægtige; vandre for mig og vær ulastelig. ² Jeg vil oprette min pagt mellem mig og dig, og jeg vil mangfoldiggøre dine efterkommere meget." ³ Abram faldt på sit ansigt, og Gud talte til ham og sagde, ⁴ "Som for mig, dette er min pagt med dig: Du skal være fader til en mængde nationer. ⁵ Dit navn skal ikke længere være Abram, men dit navn skal være Abraham, for jeg har gjort dig til fader til mange nationer. ⁶ Jeg vil gøre dig yderst frugtbar; jeg vil gøre nationer af dig, og konger skal komme fra dig. ⁷ Jeg vil oprette min pagt som en evig pagt mellem mig og dig og dine efterkommere efter dig gennem deres generationer, for at være din Gud og dine efterkommeres Gud efter dig. ⁸ Jeg vil give dig og dine efterkommere efter dig det land, hvor du bor som fremmed, hele Kanaans land, som en evig ejendom; og jeg vil være deres Gud." ⁹ Gud sagde videre til Abraham: "Hvad dig angår, skal du holde min pagt, du og dine efterkommere efter dig gennem deres generationer. ¹⁰ Dette er den pagt, du skal holde mellem mig og dig og dine efterkommere efter dig: hver mand blandt jer skal omskæres. ¹¹ I skal omskæres på kødet af jeres forhud, og det skal være tegnet på pagten mellem mig og jer. ¹² Hver mand blandt jer, der er otte dage gammel, skal omskæres gennem jeres generationer, inklusive dem, der er født i jeres hus eller købt med penge fra en fremmed, som ikke er jeres efterkommere. ¹³ En slave født i dit hus eller købt med dine penge skal omskæres. Således skal min pagt være i jeres kød som en evig pagt. ¹⁴ Enhver uomskåret mand, der ikke er blevet omskåret på kødet af sin forhud, skal adskilles fra sit folk; han har brudt min pagt." ¹⁵ Så sagde Gud til Abraham: "Hvad angår Saraj, din hustru, skal du ikke kalde hende Sarai, men Sarah skal være hendes navn. ¹⁶ Jeg vil velsigne hende, og

1 Mosebog

jeg vil give dig en søn ved hende. Jeg vil velsigne hende, og hun skal være moder til nationer; konger af folk skal komme fra hende.”¹⁷ Så bøjede Abraham sig ned og lo, idet han tænkte i sit hjerte: “Kan et barn fødes til en mand, der er hundrede år gammel? Og kan Sarah, der er halvfems år gammel, føde et barn?”¹⁸ Og Abraham sagde til Gud: “Åh, at Ismael måtte leve under din velsignelse!”¹⁹ Men Gud sagde: “Nej, men din hustru Sarah skal føde dig en søn, og du skal kalde ham Isak; og jeg vil oprette min pagt med ham som en evig pagt for hans efterkommere efter ham.”²⁰ Hvad angår Ismael, har jeg hørt dig; jeg vil velsigne ham og gøre ham frugtbar og mangfoldiggøre ham meget. Han skal være fader til tolv fyrster, og jeg vil gøre ham til en stor nation.”²¹ Dog vil jeg oprette min pagt med Isak, som Sarah skal føde dig på denne tid næste år.”²² Efter at have afsluttet sin samtale med Abraham, gik Gud op fra ham.²³ Så tog Abraham sin søn Ismael og alle dem, der var født i hans hus eller købt med hans penge, hver mand blandt mændene i Abrahams husstand, og omskar dem samme dag, som Gud havde befalet ham.²⁴ I en alder af nioghalvfems år blev Abraham omskåret på kødet af sin forhud.²⁵ Og hans søn Ismael var tretten år gammel, da han blev omskåret.²⁶ Samme dag blev Abraham og hans søn Ismael omskåret.²⁷ Og alle mændene i hans husstand, dem der var født i huset eller købt med penge fra en fremmed, blev omskåret med ham.

18 Herren viste sig for Abraham ved Mamres ege, mens han sad ved indgangen til sit felt i dagens hede.² Abraham løftede sine øjne og så tre mænd stå i nærheden. Da han så dem, løb han fra teltets indgang for at møde dem og bøjede sig dybt til jorden.³ Han sagde: “Min Herre, hvis jeg har fundet nåde for dine øjne, så gå ikke forbi din tjener.”⁴ Lad der blive hentet lidt vand, så I kan vaske jeres fødder og hvile jer under træet.⁵ Lad mig bringe jer et stykke brød, så I kan styrke jer og derefter gå videre, nu hvor I er kommet til jeres tjener.” Og de sagde: “Gør som du har sagt.”⁶ Så skyndte Abraham sig ind i teltet til Sara og sagde: “Skynd dig, lav tre mål fint mel, ælt det og bag noget brød.”⁷ Derefter løb han til hjorden, udvalgte en fin og god kalv og gav den til en tjener, som skyndte sig at tilberede den.⁸ Han tog ostemasse, mælk og kalven, der var blevet tilberedt, og satte det foran mændene. Mens de spiste, stod han nær dem under

træet.⁹ De spurgte ham: “Hvor er din hustru Sara?” Han svarede: “Der, i teltet.”¹⁰ En af dem sagde: “Jeg vil bestemt vende tilbage til dig på denne tid næste år, og se, din hustru Sara vil have en søn.” Sara lyttede ved teltets indgang, som var bag ham.¹¹ Nu var Abraham og Sara gamle, langt oppe i årene; Sara var forbi den alder, hvor hun kunne få børn.¹² Så lo Sara ved sig selv og tænkte: “Efter at jeg er blevet slidt op, og min herre er gammel, skal jeg da have denne glæde?”¹³ Da sagde Herren til Abraham: “Hvorfor lo Sara og sagde: ‘Skal jeg virkelig føde et barn, nu hvor jeg er gammel?’”¹⁴ Er noget for vanskeligt for Herren? På den fastsatte tid næste år vil jeg vende tilbage til dig, og Sara vil have en søn.”¹⁵ Sara blev bange, så hun nægtede det og sagde: “Jeg lo ikke.” Men Han sagde: “Jo, men du lo.”¹⁶ Da mændene rejste sig for at gå, så de ned mod Sodoma, og Abraham gik med dem for at følge dem på vej.¹⁷ Herren overvejede: “Skal jeg skjule for Abraham, hvad jeg er ved at gøre?”¹⁸ Siden Abraham bestemt vil blive til et stort og mægtigt folk, og alle jordens folk skal velsignes gennem ham.¹⁹ For jeg har udvalgt ham, så han kan befale sine børn og sit hus efter sig at holde Herrens vej ved at gøre, hvad der er ret og retfærdigt, så Herren kan bringe over Abraham, hvad Han har lovet ham.”²⁰ Så sagde Herren: “Råbet over Sodoma og Gomorra er virkelig stort, og deres synd er overordentlig alvorlig.”²¹ Jeg vil nu gå ned og se, om de har gjort så meget ondt, som det råb, der er nået til mig. Hvis ikke, vil jeg vide det.”²² Mændene vendte sig og gik mod Sodoma, mens Abraham blev stående i Herrens nærvær.²³ Abraham nærmede sig Ham og sagde: “Vil du virkelig feje de retfærdige bort sammen med de ugudelige?”²⁴ Antag, at der er halvtreds retfærdige i byen; vil du virkelig feje den bort og ikke skåne stedet for de halvtreds retfærdiges skyld, som er i den?”²⁵ Det være langt fra dig at gøre sådan noget— at dræbe de retfærdige sammen med de ugudelige, så de retfærdige og de ugudelige behandles ens. Det være langt fra dig! Skal ikke hele jordens dommer gøre, hvad der er ret?”²⁶ Herren sagde: “Hvis jeg finder halvtreds retfærdige i byen Sodoma, vil jeg skåne hele stedet for deres skyld.”²⁷ Så talte Abraham igen: “Nu hvor jeg har været så dristig at tale til Herren, skønt jeg er intet andet end støv og aske,”²⁸ hvad hvis de halvtreds retfærdige mangler fem, vil du ødelægge hele byen for de fems skyld?” Han sagde: “Jeg vil ikke ødelægge den, hvis jeg

1 Mosebog

finder femogfyrre der." ²⁹ Han talte til Ham igen: "Antag, at der findes fyrre der?" Han sagde: "For de fyrres skyld vil jeg ikke gøre det." ³⁰ Så sagde han: "Må Herren ikke blive vred, men lad mig tale; antag, at der findes tredive der?" Han svarede: "Jeg vil ikke gøre det, hvis jeg finder tredive der." ³¹ Abraham sagde: "Nu hvor jeg har været så dristig at tale til Herren, antag, at der findes tyve der?" Han sagde: "For de tyves skyld vil jeg ikke ødelægge den." ³² Så sagde han: "Må Herren ikke blive vred, men lad mig tale blot én gang til; antag, at der findes ti der?" Han svarede: "For de tis skyld vil jeg ikke ødelægge den." ³³ Da Herren havde afsluttet sin samtale med Abraham, gik Han sin vej, og Abraham vendte tilbage til sit sted.

19 De to engle ankom til Sodoma om aftenen, og Lot sad ved byens port. Da Lot så dem, rejste han sig for at møde dem og bøjede sig med ansigtet mod jorden. ² Han sagde: "Mine herrer, vend venligst ind til jeres tjeners hus for at tilbringe natten og vaske jeres fødder. Så kan I stå tidligt op og fortsætte jeres rejse." De sagde: "Nej, vi vil tilbringe natten på torvet." ³ Men Lot insisterede stærkt, så de vendte ind til ham og gik ind i hans hus. Han tilberedte et festmåltid for dem og bagte usyret brød, og de spiste. ⁴ Før de lagde sig, omringede mændene i Sodoma, både unge og gamle, huset, alle folk fra alle kvarterer. ⁵ De råbte til Lot: "Hvor er de mænd, der kom til dig i nat? Bring dem ud til os, så vi kan have omgang med dem." ⁶ Lot gik ud til dem ved døren og lukkede døren bag sig. ⁷ og sagde: "Jeg beder jer, mine brødre, gør ikke så ondt. ⁸ Se, jeg har to døtre, som ikke har kendt en mand. Lad mig venligst bringe dem ud til jer, og I kan gøre med dem, som I vil. Gør kun intet mod disse mænd, for de er kommet under beskyttelse af mit tag." ⁹ Men de sagde: "Stå tilbage!" De sagde også: "Denne fyr kom her som fremmed, og nu vil han spille dommer! Vi vil behandle dig værre end dem." De pressede hårdt mod Lot og nærmede sig for at bryde døren ned. ¹⁰ Men mændene inde i huset rakte deres hænder ud og trak Lot tilbage ind i huset og lukkede døren. ¹¹ Så slog de mændene, der var ved døråbningen til huset, med blindhed, både små og store, så de blev trætte af at forsøge at finde døren. ¹² De to mænd sagde til Lot: "Har du nogen anden her—svigersønner, sønner, døtre eller nogen anden i byen, der tilhører dig? Få dem ud af dette sted, ¹³ for vi er ved at ødelægge dette sted, fordi

råbet mod dets folk er blevet stort for Herren; Herren har sendt os for at ødelægge det." ¹⁴ Så Lot gik ud og talte til sine svigersønner, som skulle giftes med hans døtre, og sagde: "Rejs jer, kom ud af dette sted, for Herren er ved at ødelægge byen." Men han forekom sine svigersønner at spøge. ¹⁵ Da morgenen gryede, opfordrede englens Lot og sagde: "Rejs dig, tag din kone og dine to døtre, som er her, ellers vil du blive fejlet bort i byens straf." ¹⁶ Men han tøvede, så mændene greb hans hånd og hans kones og hans to døtres hænder, fordi Herren var barmhjertig mod ham, og de førte ham ud og satte ham uden for byen. ¹⁷ Da de havde bragt dem udenfor, sagde en af dem: "Flygt for dit liv! Se ikke tilbage eller stop nogen steder på sletten. Flygt til bjergene, ellers vil du blive fejlet bort." ¹⁸ Men Lot sagde til dem: "Vær venlig, mine herrer, ikke sådan! ¹⁹ Din tjener har fundet nåde for dine øjne, og du har vist stor venlighed mod mig ved at redde mit liv. Men jeg kan ikke flygte til bjergene, for katastrofen vil indhente mig, og jeg vil dø. ²⁰ Se, her er en by nær nok til at flygte til, og den er lille. Lad mig venligst flygte derhen—er den ikke lille?—så mit liv kan blive skånet." ²¹ Han svarede ham: "Jeg vil også imødekomme denne anmodning; jeg vil ikke ødelægge den by, du taler om. ²² Men skynd dig, flygt derhen, for jeg kan ikke gøre noget, før du når dertil." Derfor blev byen kaldt Zoar. ²³ Lot nåede Zoar netop som solen steg op over landet. ²⁴ Så regnede Herren svovl og ild ned over Sodoma og Gomorra—fra Herren ud af himlene. ²⁵ Han omstyrtede disse byer og hele sletten, alle indbyggerne i byerne og det, der voksede på jorden. ²⁶ Men Lots kone så tilbage, og hun blev en saltstøtte. ²⁷ Tidligt om morgenen vendte Abraham tilbage til det sted, hvor han havde stået foran Herren. ²⁸ Han kiggede ned mod Sodoma og Gomorra, mod hele slettens land, og han så tæt røg stige op fra landet, som røg fra en ovn. ²⁹ Således skete det, at da Gud ødelagde slettens byer, huskede Han Abraham og sendte Lot ud af omstyrtelsen, da Han omstyrtede de byer, hvor Lot havde boet. ³⁰ Lot gik op fra Zoar og blev i bjergene med sine to døtre, for han var bange for at blive i Zoar. Han og hans to døtre boede i en hule. ³¹ Den førstefødte sagde til den yngre: "Vores far er gammel, og der er ingen mand på jorden til at komme til os efter hele jordens skik. ³² Kom, lad os få vores far til at drikke vin, og vi vil ligge med ham, så vi kan bevare vores slægt gennem vores far." ³³

1 Mosebog

Derfor gav de deres far vin at drikke den nat, og den førstefødte gik ind og lå med sin far; han var uvidende om, hvornår hun lagde sig eller hvornår hun rejste sig. ³⁴ Næste dag sagde den førstefødte til den yngre: "Se, jeg lå med min far i nat; lad os få ham til at drikke vin i nat også, og du gå ind og lig med ham, så vi kan bevare vores slægt gennem vores far." ³⁵ Så de fik deres far til at drikke vin den nat også, og den yngre rejste sig og lå med ham; han vidste ikke, hvornår hun lagde sig eller hvornår hun rejste sig. ³⁶ Således blev begge Lots døtre med barn ved deres far. ³⁷ Den førstefødte fødte en søn og kaldte ham Moab; han er moabiternes fader til denne dag. ³⁸ Den yngre fødte også en søn og kaldte ham Ben-Ammi; han er ammonitternes fader til denne dag.

20 Nu rejste Abraham derfra mod Negev-regionen og bosatte sig mellem Kadesh og Shur; han opholdt sig en tid i Gerar. ² Og Abraham sagde om sin hustru Sara: "Hun er min søster." Så Abimelek, kongen af Gerar, sendte bud efter Sara og tog hende. ³ Men Gud kom til Abimelek i en drøm om natten og sagde til ham: "Se, du er så godt som død på grund af den kvinde, du har taget; hun er en gift kvinde." ⁴ Nu havde Abimelek ikke nærmet sig hende, og han sagde: "Herre, vil du ødelægge en nation, selvom den er uskyldig?" ⁵ Sagde han ikke selv til mig: 'Hun er min søster'? Og hun selv sagde: 'Han er min bror.' Jeg har gjort dette med en ren samvittighed og uskyldige hænder." ⁶ Da sagde Gud til ham i drømmen: "Ja, jeg ved, at du gjorde dette med en ren samvittighed, og jeg har holdt dig fra at synde mod mig. Derfor lod jeg dig ikke røre hende. ⁷ Nu skal du returnere mandens hustru, for han er en profet, og han vil bede for dig, og du vil leve. Men hvis du ikke returnerer hende, skal du vide, at du og alle, der tilhører dig, helt sikkert vil dø." ⁸ Så Abimelek stod tidligt op om morgenen og kaldte alle sine tjenere og fortalte dem alle disse ting; og mændene blev meget bange. ⁹ Så tilkaldte Abimelek Abraham og sagde til ham: "Hvad har du gjort mod os? Hvordan har jeg forurettet dig, at du har bragt en så stor synd over mig og mit kongerige? Du har gjort ting mod mig, som ikke burde gøres." ¹⁰ Og Abimelek spurgte Abraham: "Hvad fik dig til at gøre dette?" ¹¹ Abraham svarede: "Jeg tænkte, der er sikkert ingen gudsfrygt på dette sted, og de vil dræbe mig på grund af min hustru. ¹² Desuden er hun virkelig min søster, min fars datter,

men ikke min mors; og hun blev min hustru. ¹³ Og da Gud fik mig til at vandre fra min fars hus, sagde jeg til hende: 'Dette er den venlighed, du kan vise mig: Overalt hvor vi går, sig om mig, "Han er min bror."'" ¹⁴ Så tog Abimelek får og kvæg og mandlige og kvindelige tjenere og gav dem til Abraham, og returnerede hans hustru Sara til ham. ¹⁵ Og Abimelek sagde: "Se, mit land ligger foran dig; bosæt dig, hvor du vil." ¹⁶ Til Sara sagde han: "Jeg har givet din bror tusind sekel sølv. Dette er for at dække enhver fornærmelse mod dig for alle, der er med dig; du er fuldstændig retfærdiggjort." ¹⁷ Så bad Abraham til Gud, og Gud helbredte Abimelek, hans hustru og hans kvindelige slaver, så de igen kunne få børn, ¹⁸ for Herren havde lukket alle skødene i Abimeleks husstand på grund af Sara, Abrahams hustru.

21 Herren var opmærksom på Sara, som Han havde talt, og Herren opfyldte for Sara, hvad Han havde lovet. ² Sara blev gravid og fødte en søn til Abraham i hans alderdom, på det tidspunkt Gud havde angivet til ham. ³ Abraham kaldte sin søn Isak, den søn som Sara havde født ham. ⁴ Abraham omskar sin søn Isak, da han var otte dage gammel, efter Guds befaling. ⁵ Abraham var hundrede år gammel, da hans søn Isak kom til verden. ⁶ Sara erklærede, "Gud har bragt mig latter, og alle, der hører det, vil dele min glæde." ⁷ Hun sagde også, "Hvem ville have sagt til Abraham, at Sara skulle amme børn? Alligevel har jeg givet ham en søn i hans alderdom." ⁸ Barnet voksede og blev vænnet fra, og Abraham fejrede med en stor fest på den dag, Isak blev vænnet fra. ⁹ Sara observerede sønnen af Hagar, egypteren, som hun havde født til Abraham, spotte. ¹⁰ Hun sagde til Abraham, "Forvis denne slavinde og hendes søn, for denne slavindes søn skal ikke dele arven med min søn Isak." ¹¹ Denne sag bekymrede Abraham meget på grund af hans søn. ¹² Men Gud sagde til Abraham, "Bliv ikke bekymret over drengen og din slavinde. Lyt til Sara, for gennem Isak skal dine efterkommere nævnes. ¹³ Jeg vil også gøre slavindens søn til en nation, fordi han er din efterkommer." ¹⁴ Tidligt næste morgen tog Abraham brød og en skindflaske med vand og gav dem til Hagar, placerede dem på hendes skulder, og sendte hende væk med drengen. Hun drog bort og vandrede i ørkenen ved Beersheba. ¹⁵ Da vandet i skindflasken var opbrugt, placerede hun drengen under en af buskene. ¹⁶ Hun gik og satte sig

1 Mosebog

ned overfor ham, omtrent et bueskud væk, og sagde, "Jeg kan ikke se drengen dø." Og hun sad der, hævede sin stemme og græd. ¹⁷ Gud hørte drengens gråd, og Guds engel kaldte til Hagar fra himlen, "Hvad plager dig, Hagar? Frygt ikke, for Gud har hørt drengens stemme, hvor han er. ¹⁸ Rejs dig, løft drengen op, og hold ham ved hånden, for jeg vil gøre ham til en stor nation." ¹⁹ Gud gjorde hende i stand til at se en brønd med vand. Hun gik og fyldte skindflasken med vand og gav drengen noget at drikke. ²⁰ Gud var med drengen, mens han voksede op. Han boede i ørkenen og blev en bueskytte. ²¹ Han boede i ørkenen Paran, og hans mor fandt ham en hustru fra Egypten. ²² I den periode sagde Abimelek og Pikel, hans hærs kommandør, til Abraham, "Gud er med dig i alle dine bestræbelser. ²³ Nu sværg mig her for Gud, at du ikke vil bedrage mig eller mine efterkommere. Vis den samme venlighed mod mig og det land, hvor du bor, som jeg har vist dig." ²⁴ Abraham sagde, "Det sværger jeg." ²⁵ Så klagede Abraham til Abimelek over en brønd med vand, som Abimeleks tjenere havde taget. ²⁶ Abimelek svarede, "Jeg ved ikke, hvem der har gjort dette. Du har ikke informeret mig, og jeg hørte først om det i dag." ²⁷ Så tog Abraham får og kvæg og gav dem til Abimelek, og de to mænd indgik en pagt. ²⁸ Abraham udvalgte syv fårelam fra flokken. ²⁹ Abimelek spurgte Abraham, "Hvad er betydningen af disse syv fårelam, du har sat til side?" ³⁰ Han svarede, "Accepter disse syv lam fra min hånd som et vidnesbyrd om, at jeg har gravet denne brønd." ³¹ Derfor blev det sted kaldt Beersheba, fordi de to aflagde en ed der. ³² Efter at have indgået en pagt ved Beersheba, vendte Abimelek og Pikel, hans hærs kommandør, tilbage til filistrenes land. ³³ Abraham plantede et tamarisktræ i Beersheba, og der påkaldte han Herrens navn, den Evige Gud. ³⁴ Og Abraham boede i filistrenes land i en lang periode.

22 Efter disse begivenheder satte Gud Abraham på prøve og sagde til ham: "Abraham!" Og han svarede: "Her er jeg." ² Gud sagde: "Tag din søn, din eneste søn Isak, som du elsker, og gå til Moriahs land. Ofre ham der som et brændoffer på et af de bjerge, jeg vil vise dig." ³ Abraham stod tidligt op om morgenen, sadlede sit æsel og tog to af sine unge mænd med sig, sammen med sin søn Isak; han kløvede brænde til brændofferet og begav sig af sted til det sted, Gud havde fortalt ham om. ⁴ På den tredje dag løftede

Abraham sine øjne og så stedet langt borte. ⁵ Abraham sagde til sine unge mænd: "Bliv her med æselet, mens drengen og jeg går derhen. Vi vil tilbede og derefter vende tilbage til jer." ⁶ Abraham tog brændet til brændofferet og lagde det på Isak, sin søn, mens han selv bar ilden og kniven. De gik begge sammen. ⁷ Isak talte til Abraham, sin far, og sagde: "Far?" Og han svarede: "Ja, min søn?" Isak sagde: "Her er ilden og brændet, men hvor er lammet til brændofferet?" ⁸ Abraham sagde: "Gud vil sørge for lammet til brændofferet, min søn." Så de fortsatte begge sammen. ⁹ Da de kom til det sted, Gud havde angivet, byggede Abraham et alter der, lagde brændet til rette og bandt sin søn Isak og lagde ham på alteret oven på brændet. ¹⁰ Abraham rakte derefter sin hånd ud og tog kniven for at slagte sin søn. ¹¹ Men Herrens engel råbte til ham fra himlen: "Abraham, Abraham!" Og han svarede: "Her er jeg." ¹² Englen sagde: "Læg ikke din hånd på drengen eller gør ham noget; nu ved jeg, at du frygter Gud, da du ikke har nægtet mig din søn, din eneste søn." ¹³ Abraham så op og så en vædder, der sad fast med hornene i et krat. Han gik hen og tog vædderen og ofrede den som et brændoffer i stedet for sin søn. ¹⁴ Abraham kaldte det sted Herren Vil Sørge For. Til denne dag siges det: "På Herrens bjerg vil det blive sørget for." ¹⁵ Herrens engel kaldte til Abraham fra himlen endnu en gang ¹⁶ og sagde: "Jeg har svoret ved mig selv, erklærer Herren, fordi du har gjort dette og ikke har nægtet mig din søn, din eneste søn, ¹⁷ vil jeg visselig velsigne dig og i høj grad mangfoldiggøre dine efterkommere som himlens stjerner og sandet på havets bred. Dine efterkommere vil besidde deres fjenders porte, ¹⁸ og gennem dit afkom vil alle jordens nationer blive velsignet, fordi du har adlydt min røst." ¹⁹ Så vendte Abraham tilbage til sine unge mænd, og de satte sammen kurs mod Beersheba, hvor Abraham bosatte sig. ²⁰ Efter disse ting blev Abraham informeret: "Milka har også født børn til din bror Nahor: ²¹ Us, den førstefødte, Bus hans bror, Kemuel, som er Arams far, ²² også Kesed, Hazo, Pildash, Jidlaf og Betuel." ²³ Betuel blev far til Rebekka. Milka fødte disse otte sønner til Nahor, Abrahams bror. ²⁴ Hans medhustru, ved navn Reuma, fødte også Tebah, Gaham, Tahash og Maaka.

23 Sara levede i hundrede og syvogtyve år; dette var årene af Saras liv. ² Sara døde i Kirjat-Arba (som er Hebron) i Kana'ans land,

1 Mosebog

og Abraham kom for at sørge over Sara og græde over hende.³ Så rejste Abraham sig fra sin døde hustru og talte til hittitterne og sagde,⁴ "Jeg er en fremmed og en tilflytter blandt jer. Sælg mig et stykke jord til en gravplads her, så jeg kan begrave min døde ude af syne."⁵ Hittitterne svarede Abraham og sagde til ham,⁶ "Hør os, herre. Du er en mægtig fyrste iblandt os; begrav din døde i de bedste af vores grave. Ingen af os vil nægte dig sin grav til at begrave din døde."⁷ Abraham rejste sig da og bøjede sig for landets folk, hittitterne.⁸ Han sagde til dem, "Hvis I er villige til, at jeg skal begrave min døde ude af syne, så lyt til mig og gå i forbøn for mig hos Efron, Zohars søn,⁹ så han kan sælge mig hulen i Makpela, som tilhører ham og ligger for enden af hans mark. Lad ham sælge den til mig for fuld pris som en gravplads iblandt jer."¹⁰ Efron sad blandt hittitterne, og han svarede Abraham i hørevidde af alle hittitterne, der var kommet til porten af hans by, og sagde,¹¹ "Nej, herre, hør mig. Jeg giver dig marken, og også hulen, der er i den. I nærværelse af mit folk giver jeg dig den. Begrav din døde."¹² Abraham bøjede sig igen for landets folk.¹³ Han talte til Efron i deres hørevidde og sagde, "Hvis du vil, så lyt til mig. Jeg vil betale prisen for marken. Accepter den fra mig, så jeg kan begrave min døde der."¹⁴ Efron svarede Abraham og sagde til ham,¹⁵ "Min herre, lyt til mig: Landet er værd fire hundrede sekel sølv. Hvad er det mellem dig og mig? Begrav din døde." ¹⁶ Abraham var enig med Efron og vejede sølvet op til ham, som han havde nævnt i hittitternes hørevidde: fire hundrede sekel sølv, efter den vægt der var gængs blandt købmænd.¹⁷ Således blev Efrons mark i Makpela nær Mamre—marken med hulen i den, og alle træerne inden for markens grænser—overdraget ¹⁸ til Abraham som hans ejendom i hittitternes nærvær, for alle der kom ind i porten af hans by.¹⁹ Derefter begravede Abraham Sara, sin hustru, i hulen på marken i Makpela nær Mamre (som er Hebron) i Kana'ans land.²⁰ Således blev marken og hulen i den overdraget til Abraham af hittitterne som en gravplads.

24 Abraham var nu gammel, langt fremme i årene, og Herren havde velsignet ham i alle henseender.² Abraham sagde til den ældste tjener i hans husstand, som styrede alt, hvad han ejede: "Læg venligst din hånd under mit lår,³ og jeg vil lade dig sværge ved Herren, himlens Gud og jordens Gud, at du ikke vil vælge en hustru til min

søn blandt kana'anæernes døtre, blandt hvem jeg bor;⁴ men du skal gå til mit hjemland og til min familie og finde en hustru til min søn Isak."⁵ Tjeneren spurgte ham: "Hvad hvis kvinden ikke vil vende tilbage med mig til dette land? Skal jeg så tage din søn tilbage til det land, du kom fra?"⁶ "Vær forsigtig med ikke at tage min søn tilbage der," svarede Abraham.⁷ "Herren, himlens Gud, som bragte mig fra min fars hus og fra mit hjemland, og som talte til mig og svor til mig og sagde: 'Til dine efterkommere vil jeg give dette land'—Han vil sende sin engel foran dig, og du skal tage en hustru til min søn derfra.⁸ Men hvis kvinden ikke vil følge dig, så vil du være løst fra denne ed til mig; kun må du ikke tage min søn tilbage der."⁹ Så lagde tjeneren sin hånd under sin herre Abrahams lår og svor en ed til ham angående denne sag.¹⁰ Derefter tog tjeneren ti af sin herres kameler og drog af sted, idet han tog en række gode ting fra sin herre med sig. Han satte kursen mod Mesopotamien, til byen Nahor.¹¹ Han lod kamelerne slå sig ned uden for byen ved vandbrønden om aftenen, den tid hvor kvinderne typisk går ud for at hente vand.¹² Og han bad: "Herre, min herre Abrahams Gud, lad mig få lykke i dag, og vis godhed mod min herre Abraham.¹³ Se, jeg står ved kilden, og byens døtre kommer ud for at hente vand.¹⁴ Lad det være, at den unge kvinde, som jeg siger til: 'Sænk venligst din krukke, så jeg kan drikke,' og som svarer: 'Drik, og jeg vil også give dine kameler vand'—lad hende være den, du har udpeget til din tjener Isak. Ved dette vil jeg vide, at du har vist godhed mod min herre."¹⁵ Før han havde afsluttet sin bøn, kom Rebekka ud med sin krukke på skulderen. Hun var datter af Betuel, søn af Milka, Abrahams bror Nahors hustru.¹⁶ Den unge kvinde var meget smuk, en jomfru; ingen mand havde ligget med hende. Hun gik ned til kilden, fyldte sin krukke og kom op igen.¹⁷ Tjeneren nærmede sig hurtigt hende og sagde: "Giv mig venligst lidt vand fra din krukke."¹⁸ "Drik, min herre," sagde hun, og sænkede hurtigt sin krukke til sine hænder og gav ham en drik.¹⁹ Efter at hun havde givet ham en drik, sagde hun: "Jeg vil også hente vand til dine kameler, indtil de har drukket færdig."²⁰ Så hun tømte hurtigt sin krukke i truget, løb tilbage til brønden for at hente mere vand, og hentede nok til alle hans kameler.²¹ Manden betragtede hende nøje i stilhed for at se, om Herren havde gjort hans rejse vellykket eller ej.²² Da kamelerne havde drukket færdig, tog manden en

1 Mosebog

guldring, der vejede en halv sekel, og to guldbånd, der vejede ti sekel.²³ Så spurgte han: "Hvis datter er du? Fortæl mig venligst, er der plads i din fars hus til os at overnatte?"²⁴ Hun svarede: "Jeg er datter af Betuel, den søn Milka fødte Nahor."²⁵ Og hun tilføjede: "Vi har rigeligt med halm og foder, samt plads til at overnatte."²⁶ Så knælede manden ned og tilbad Herren,²⁷ sagde: "Velsignet være Herren, min herre Abrahams Gud, som ikke har forladt sin godhed og trofasthed mod min herre. Hvad mig angår, har Herren ledt mig på rejsen til min herres slægtninges hus."²⁸ Den unge kvinde løb og informerede sin mors husstand om disse ting.²⁹ Nu havde Rebekka en bror ved navn Laban, og han løb ud til manden ved kilden.³⁰ Så snart han så næseringen og armbåndene på sin søsters arme, og hørte Rebekkas beretning om, hvad manden havde sagt til hende, gik han ud til manden og fandt ham stående ved kamelerne nær kilden.³¹ "Kom, du som er velsignet af Herren," sagde han. "Hvorfor står du herude? Jeg har gjort huset klar og et sted til kamelerne."³² Så gik manden til huset, og kamelerne blev aflæssede. Halm og foder blev bragt til kamelerne, og vand til at vaske hans fødder og fødderne på de mænd, der var med ham.³³ Mad blev sat foran ham, men han sagde: "Jeg vil ikke spise, før jeg har fortalt, hvad jeg har at sige." "Tal," sagde Laban.³⁴ Han begyndte: "Jeg er Abrahams tjener.³⁵ Herren har i høj grad velsignet min herre, og han er blevet rig. Han har givet ham flokke og hjoerde, sølv og guld, mandlige og kvindelige tjenere, og kameler og æsler.³⁶ Min herres hustru Sara fødte ham en søn i hendes alderdom, og han har givet ham alt, hvad han ejer.³⁷ Min herre fik mig til at sværge en ed og sagde: 'Du må ikke tage en hustru til min søn fra kana'anæernes døtre, i hvis land jeg bor;³⁸ men du skal gå til min fars familie og til min egen slægt og finde en hustru til min søn.'³⁹ Så spurgte jeg min herre: 'Hvad hvis kvinden ikke følger mig?'⁴⁰ Han svarede: 'Herren, for hvem jeg har vandret, vil sende sin engel med dig og gøre din rejse vellykket, så du kan finde en hustru til min søn fra min egen slægt og fra min fars familie.'⁴¹ Du vil være løst fra min ed, hvis, når du går til min familie, de nægter at give hende til dig—så vil du være løst fra min ed.'⁴² "Da jeg kom til kilden i dag, bad jeg: 'Herre, min herre Abrahams Gud, hvis du vil, lad venligst rejsen, som jeg er kommet på, lykkes.'⁴³ Se, jeg står ved kilden. Hvis en ung kvinde kommer ud for at hente vand, og

jeg siger til hende: 'Giv mig venligst lidt vand fra din krukke,'⁴⁴ og hun svarer: 'Drik, og jeg vil også hente vand til dine kameler,' lad hende være den, Herren har valgt til min herres søn.'⁴⁵ "Før jeg havde afsluttet min bøn i mit hjerte, kom Rebekka ud med sin krukke på skulderen. Hun gik ned til kilden og hentede vand, og jeg sagde til hende: 'Giv mig venligst en drik.'⁴⁶ Hun sænkede hurtigt sin krukke fra sin skulder og sagde: 'Drik, og jeg vil også give dine kameler vand.' Så jeg drak, og hun gav også kamelerne vand.⁴⁷ Jeg spurgte hende: 'Hvis datter er du?' Hun sagde: 'Datter af Betuel, søn af Nahor, som Milka fødte ham.' Så satte jeg ringen i hendes næse og armbåndene på hendes håndled.⁴⁸ Jeg bøjede mig ned og tilbad Herren. Jeg priste Herren, min herre Abrahams Gud, som havde ledt mig på den rette vej for at tage min herres brors datter til hans søn.⁴⁹ Nu, hvis I vil vise godhed og trofasthed mod min herre, så sig mig det; og hvis ikke, så lad mig vide det, så jeg ved, hvilken vej jeg skal vende mig."⁵⁰ Laban og Betuel svarede: "Denne sag er fra Herren; vi kan ikke tale til dig godt eller ondt."⁵¹ Her er Rebekka; tag hende og gå, og lad hende blive din herres søns hustru, som Herren har talt."⁵² Da Abrahams tjener hørte deres ord, bøjede han sig til jorden for Herren.⁵³ Så bragte tjeneren sølv- og guldsmykker og klæder frem og gav dem til Rebekka; han gav også kostbare gaver til hendes bror og hendes mor.⁵⁴ Derefter spiste og drak han og de mænd, der var med ham, og tilbragte natten der. Da de stod op om morgenen, sagde han: "Send mig på vej til min herre."⁵⁵ Men hendes bror og hendes mor sagde: "Lad den unge kvinde blive hos os nogle dage, sig ti; så kan hun gå."⁵⁶ Men han sagde til dem: "Forsink mig ikke, nu da Herren har givet min rejse succes. Send mig på vej, så jeg kan gå til min herre."⁵⁷ Så sagde de: "Lad os kalde den unge kvinde og spørge hende."⁵⁸ Så de kaldte Rebekka og spurgte hende: "Vil du gå med denne mand?" Hun sagde: "Jeg vil gå."⁵⁹ Så sendte de Rebekka, deres søster, på hendes rejse, sammen med hendes amme og Abrahams tjener og hans mænd.⁶⁰ Og de velsignede Rebekka og sagde til hende: "Vores søster, må du blive til tusinder af titusinder; må dine efterkommere besidde portene til dem, der hader dem."⁶¹ Så gjorde Rebekka og hendes tjenestepiger sig klar og steg op på kamelerne og fulgte manden. Så tog tjeneren Rebekka og drog af sted.⁶² Nu var Isak kommet fra

1 Mosebog

Beer-Lahai-Roi, for han boede i Negev.⁶³ Han gik ud på marken en aften for at reflektere, og da han så op, så han kameler nærme sig.⁶⁴ Rebekka så også op og så Isak. Hun steg ned fra sin kamel⁶⁵ og spurgte tjeneren: "Hvem er den mand i marken, der kommer for at møde os?" Tjeneren svarede: "Det er min herre." Så tog hun sit slør og dækkede sig.⁶⁶ Derefter fortalte tjeneren Isak alt, hvad han havde gjort.⁶⁷ Isak bragte hende ind i sin mor Saras telt, og han giftede sig med Rebekka. Hun blev hans hustru, og han elskede hende; og Isak blev trøstet efter sin mors død.

25 Abraham tog en anden hustru ved navn Ketura.² Hun fødte ham Zimran, Joksjan, Medan, Midjan, Jisbak og Shua.³ Joksjan blev far til Saba og Dedan. Dedans efterkommere var Asshurim, Letushim og Leummim.⁴ Midjans sønner var Efa, Efer, Hanok, Abida og Eldaa. Disse var alle Keturas efterkommere.⁵ Abraham gav alt, hvad han ejede, til Isak.⁶ Men til sønnerne af hans medhustruer gav Abraham gaver, mens han endnu levede, og sendte dem væk fra sin søn Isak, østpå, til Østens land.⁷ Abrahams samlede levetid var 175 år.⁸ Abraham udåndede og døde i en god alderdom, gammel og mæt af dage; og han blev samlet til sine fædre.⁹ Hans sønner Isak og Ismael begravde ham i hulen i Makpela, på marken tilhørende Efron, søn af Zohar hittitten, nær Mamre,¹⁰ marken som Abraham havde købt af Hetitterne. Der blev Abraham begravet med sin hustru Sara.¹¹ Efter Abrahams død velsignede Gud hans søn Isak, og Isak bosatte sig nær Beer-lahai-roi.¹² Dette er beretningen om Ismaels slægt, Abrahams søn, som Hagar, den egyptiske, Saras tjenestepige, fødte Abraham.¹³ Dette er navnene på Ismaels sønner, opregnet efter deres navne i fødselsrækkefølge: Nebajot, Ismaels førstefødte, Kedar, Adbeel, Mibsam,¹⁴ og Misma, Duma og Massa,¹⁵ og Hadad, Tema, Jetur, Nafis og Kedema.¹⁶ Disse var Ismaels sønner, og dette er deres navne efter deres landsbyer og lejre; tolv stammehøvdinge efter deres slægter.¹⁷ Ismael levede 137 år. Han udåndede og døde, og blev samlet til sine fædre.¹⁸ Hans efterkommere bosatte sig fra Havila til Shur, som ligger øst for Egypten, når man går mod Assyrien; og de levede i opposition til alle deres slægtninge.¹⁹ Dette er beretningen om Isaks slægt, Abrahams søn: Abraham blev far til Isak,²⁰ og Isak var fyrré år gammel, da han giftede sig med Rebekka, datter af Betuel aramæeren fra

Paddan-Aram, og søster til Laban aramæeren.²¹ Isak bad til Herren for sin hustru, fordi hun var ufrugtbar. Herren svarede hans bøn, og hans hustru Rebekka blev gravid.²² Børnene stødte sammen i hendes liv, og hun sagde: "Hvis det er sådan, hvorfor er jeg da i denne tilstand?" Så gik hun for at spørge Herren.²³ Herren sagde til hende: "To folk er i dit moderliv, og to folk skal skilles fra din krop; det ene folk skal være stærkere end det andet, og den ældre skal tjene den yngre."²⁴ Da tiden kom, hvor hun skulle føde, fødte hun tvillinger.²⁵ Den første kom ud rød, overalt som en lodden kappe; og de kaldte ham Esau.²⁶ Derefter kom hans bror ud, med sin hånd gribende Esaus hæl; så han blev kaldt Jakob. Isak var tres år gammel, da hun fødte dem.²⁷ Drengene voksede op, og Esau blev en dygtig jæger, en mand af det åbne land, mens Jakob var en stille mand, boende i telte.²⁸ Isak elskede Esau, fordi han nød at spise hans vildt, men Rebekka elskede Jakob.²⁹ En gang, da Jakob lavede suppe, kom Esau ind fra marken, udmattet.³⁰ Han sagde til Jakob: "Lad mig få noget af den røde suppe, for jeg er udmattet." Derfor blev han kaldt Edom.³¹ Jakob svarede: "Sælg mig først din førstefødselsret."³² Esau sagde: "Jeg er ved at dø; hvad nytte er førstefødselsretten for mig?"³³ Jakob sagde: "Sværg til mig først." Så svor han en ed til ham og solgte sin førstefødselsret til Jakob.³⁴ Så gav Jakob Esau brød og linsegryde. Han spiste og drak, rejste sig og gik. Således foragtede Esau sin førstefødselsret.

26 Nu var der hungersnød i landet, bortset fra den tidligere hungersnød, der havde fundet sted i Abrahams dage. Isak gik til Abimelek, filistrenes konge, i Gerar.² Herren viste sig for Isak og sagde: "Gå ikke ned til Egypten; bliv i det land, som jeg vil fortælle dig om."³ Bo i dette land for en tid, og jeg vil være med dig og velsigne dig. Til dig og dine efterkommere vil jeg give alle disse lande og vil oprette den ed, jeg svor til din far Abraham.⁴ Jeg vil gøre dine efterkommere så talrige som stjernerne på himlen og vil give dem alle disse lande, og gennem dine efterkommere vil alle jordens nationer blive velsignet,⁵ fordi Abraham adlød mig og holdt mine bud, mine forskrifter og mine love."⁶ Således blev Isak i Gerar.⁷ Da mændene på stedet spurgte om hans kone, sagde han: "Hun er min søster," for han frygtede at sige, "Hun er min kone," og tænkte, "Mændene på dette sted kunne dræbe mig på grund af Rebekka, for hun er smuk."⁸ Efter at Isak havde

1 Mosebog

været der i lang tid, kiggede Abimelek, filistrenes konge, ud af et vindue og så Isak kærtne sin kone Rebekka. ⁹ Så Abimelek tilkaldte Isak og sagde: "Hun er virkelig din kone! Hvorfor sagde du, 'Hun er min søster?'" Isak svarede: "Fordi jeg tænkte, at jeg kunne blive dræbt på grund af hende." ¹⁰ Da sagde Abimelek: "Hvad er det, du har gjort mod os? En af folket kunne let have ligget med din kone, og du ville have bragt skyld over os." ¹¹ Så Abimelek befalede hele folket og sagde: "Enhver, der skader denne mand eller hans kone, skal bestemt dø." ¹² Isak såede afgrøder i det land og høstede hundrede gange så meget det samme år, fordi Herren velsignede ham. ¹³ Manden blev rig, og hans rigdom fortsatte med at vokse, indtil han blev meget velhavende. ¹⁴ Han havde mange flokke, hørde og tjenere, så meget at filistrene misundte ham. ¹⁵ Alle de brønde, som hans fars tjenere havde gravet i Abrahams, hans fars dage, stoppede filistrene til og fyldte dem med jord. ¹⁶ Da sagde Abimelek til Isak: "Flyt væk fra os, for du er blevet for mægtig for os." ¹⁷ Så Isak drog bort derfra og slog lejr i Gerar-dalen, hvor han bosatte sig. ¹⁸ Isak genåbnede de brønde, der var blevet gravet i Abrahams, hans fars dage, som filistrene havde stoppet til efter Abrahams død, og han gav dem de samme navne, som hans far havde givet dem. ¹⁹ Isaks tjenere gravede i dalen og fandt en kilde med frisk vand. ²⁰ Men hyrderne fra Gerar skændtes med Isaks folk og sagde: "Vandet er vores!" Så han kaldte brønden Esek, fordi de stredes med ham. ²¹ Så gravede de en anden brønd, og de skændtes også om den; så han kaldte den Sitnah. ²² Han flyttede derfra og gravede en anden brønd, og de skændtes ikke om den. Han kaldte den Rehobot og sagde: "Nu har Herren givet os plads, og vi vil blomstre i landet." ²³ Fra det sted rejste han til Beersheba. ²⁴ Den nat viste Herren sig for ham og sagde: "Jeg er din far Abrahams Gud. Frygt ikke, for jeg er med dig; jeg vil velsigne dig og mangfoldiggøre dine efterkommere for min tjener Abrahams skyld." ²⁵ Isak byggede et alter der og påkaldte Herrens navn. Der slog han sit telt op, og der gravede hans tjenere en brønd. ²⁶ I mellemtiden kom Abimelek til ham fra Gerar med Ahuzzat, hans rådgiver, og Pikol, hans hærs øverstbefalende. ²⁷ Isak sagde til dem: "Hvorfor er I kommet til mig, når I var fjendtlige over for mig og sendte mig væk?" ²⁸ De svarede: "Vi har tydeligt set, at Herren har været med dig; så vi sagde, 'Lad der nu være en ed mellem

os'—mellem os og dig. Lad os indgå en pagt med dig ²⁹ at du ikke vil gøre os noget ondt, ligesom vi ikke har rørt dig og kun har gjort dig godt og sendt dig bort i fred. Du er nu velsignet af Herren." ³⁰ Så lavede Isak en fest for dem, og de spiste og drak. ³¹ Tidligt næste morgen udvekslede de eder. Så sendte Isak dem på deres vej, og de drog bort i fred. ³² Samme dag kom Isaks tjenere og fortalte ham om den brønd, de havde gravet. De sagde: "Vi har fundet vand!" ³³ Han kaldte den Shibah, og derfor kaldes byen Beersheba den dag i dag. ³⁴ Da Esau var fyrré år gammel, tog han Judith, datter af Beeri hittitten, og Basmat, datter af Elon hittitten, til sine hustruer. ³⁵ De bragte sorg til Isak og Rebekka.

27 Da Isak var gammel og hans øjne var for svage til at se, kaldte han på Esau, sin ældste søn, og sagde til ham: "Min søn." Og han svarede: "Her er jeg." ² Isak sagde: "Se, jeg er nu gammel og ved ikke dagen for min død. ³ Tag nu dit udstyr, din kogger og bue, og gå ud i det åbne land for at jage noget vildt til mig. ⁴ Forbered et lækkert måltid til mig, som jeg elsker, og bring det til mig at spise, så jeg kan velsigne dig, før jeg dør." ⁵ Nu lyttede Rebekka, mens Isak talte til sin søn Esau. Så da Esau gik ud på marken for at jage vildt for at bringe det hjem, ⁶ sagde Rebekka til sin søn Jakob: "Se, jeg overhørte din far tale til din bror Esau og sige, ⁷ 'Bring mig noget vildt og forbered et dejligt måltid til mig, så jeg kan spise og velsigne dig i Herrens nærvær før min død.' ⁸ Nu, min søn, lyt nøje til, hvad jeg befaler dig: ⁹ Gå til flokken og bring mig to udvalgte unge geder, så jeg kan tilberede dem som et lækkert måltid til din far, præcis som han kan lide det. ¹⁰ Tag det derefter til din far for at spise, så han kan velsigne dig før sin død." ¹¹ Jakob sagde til sin mor Rebekka: "Men min bror Esau er en behæret mand, og jeg har glat hud." ¹² Måske vil min far røre ved mig, og jeg vil synes for ham som en bedrager, og jeg vil bringe en forbandelse over mig selv i stedet for en velsignelse." ¹³ Hans mor sagde til ham: "Din forbandelse være på mig, min søn; adlyd kun min stemme og gå, hent dem til mig." ¹⁴ Så han gik og hentede dem og bragte dem til sin mor, og hun tilberedte et lækkert måltid, præcis som hans far elskede. ¹⁵ Derefter tog Rebekka nogle af Esaus fineste klæder, som hun havde i huset, og klædte sin yngre søn Jakob i dem. ¹⁶ Hun dækkede også hans hænder og den glatte del af hans hals med skindene fra gederne. ¹⁷ Derefter gav hun sin søn Jakob det

1 Mosebog

lækre måltid og brødet, hun havde lavet.¹⁸ Han gik til sin far og sagde: "Min far." Og han sagde: "Her er jeg. Hvem er du, min søn?"¹⁹ Jakob sagde til sin far: "Jeg er Esau, din førstefødte. Jeg har gjort, som du sagde til mig. Sæt dig venligst op og spis af mit vildt, så du kan velsigne mig."²⁰ Isak spurgte sin søn: "Hvordan fandt du det så hurtigt, min søn?" Og han svarede: "Fordi Herren din Gud gav mig succes."²¹ Så sagde Isak til Jakob: "Kom venligst nær, så jeg kan føle dig, min søn, for at vide, om du virkelig er min søn Esau eller ej."²² Jakob gik tæt på sin far Isak, som rørte ved ham og sagde: "Stemmen er Jakobs stemme, men hænderne er Esaus."²³ Han genkendte ham ikke, for hans hænder var behårede som hans bror Esaus; så han velsignede ham.²⁴ "Er du virkelig min søn Esau?" spurgte han. "Det er jeg," svarede han.²⁵ Så sagde han: "Bring det til mig, og jeg vil spise af min søns vildt, så jeg kan velsigne dig." Og han bragte det til ham, og han spiste; han bragte ham også vin, og han drak.²⁶ Så sagde hans far Isak til ham: "Kom venligst nær og giv mig et kys, min søn."²⁷ Så kom han tæt på og kyssede ham; og da Isak fangede duften af hans klæder, velsignede han ham og sagde: "Se, duften af min søn er som duften af en mark, som Herren har velsignet."²⁸ Må Gud give dig af himlens dug og jordens rigdom—en overflod af korn og ny vin.²⁹ Må nationer tjene dig og folk bøje sig for dig. Vær herre over dine brødre, og må din moders sønner bøje sig for dig. Forbanded være de, der forbander dig, og velsignet være de, der velsigner dig."³⁰ Nu skete det, så snart Isak havde afsluttet velsignelsen af Jakob, og Jakob knap havde forladt sin fars nærvær, at hans bror Esau kom ind fra sin jagt.³¹ Han forberedte også et lækkert måltid og bragte det til sin far. Så sagde han til ham: "Lad min far rejse sig og spise af sin søns vildt, så du kan velsigne mig."³² Hans far Isak spurgte ham: "Hvem er du?" Og han sagde: "Jeg er din søn, din førstefødte, Esau."³³ Så skælvede Isak voldsomt og sagde: "Hvem var det da, der jagede vildt og bragte det til mig? Jeg spiste det hele, før du kom, og jeg velsignede ham—og han skal være velsignet!"³⁴ Da Esau hørte sin fars ord, råbte han med et overordentligt stort og bittert råb og sagde til sin far: "Velsign mig, mig også, min far!"³⁵ Men han sagde: "Din bror kom bedragerisk og har taget din velsignelse."³⁶ Esau sagde: "Er han ikke med rette kaldet Jakob? For han har bedraget mig disse to gange: Han tog min førstefødselsret, og nu har han

taget min velsignelse." Så spurgte han: "Har du ikke gemt en velsignelse til mig?"³⁷ Isak svarede Esau: "Se, jeg har gjort ham til din herre, og jeg har givet alle hans slægtninge som tjenere til ham; og med korn og ny vin har jeg opretholdt ham. Hvad kan jeg så gøre for dig, min søn?"³⁸ Esau sagde til sin far: "Har du kun én velsignelse, min far? Velsign mig, mig også, min far!" Så hævdede Esau sin stemme og græd.³⁹ Hans far Isak svarede ham: "Se, væk fra jordens rigdom skal være din bolig, og væk fra himlens dug ovenfor."⁴⁰ Ved dit sværd skal du leve, og du skal tjene din bror. Men når du bliver rastløs, vil du bryde hans åg fra din hals."⁴¹ Så Esau bar nag til Jakob på grund af den velsignelse, hans far havde givet ham. Esau sagde til sig selv: "Dagene for sorg over min far er nær; så vil jeg dræbe min bror Jakob."⁴² Da ordene fra hendes ældste søn Esau blev rapporteret til Rebekka, sendte hun bud efter sin yngre søn Jakob og sagde til ham: "Se, din bror Esau trøster sig selv ved at planlægge at dræbe dig."⁴³ Så nu, min søn, adlyd min stemme og flygt straks til min bror Laban i Haran.⁴⁴ Bliv hos ham en tid, indtil din brors vrede aftager.⁴⁵ Når din bror ikke længere er vred på dig og glemmer, hvad du gjorde mod ham, vil jeg sende bud efter dig for at hente dig tilbage derfra. Hvorfor skulle jeg miste jer begge på én dag?"⁴⁶ Og Rebekka sagde til Isak: "Jeg er træt af at leve på grund af Hetiterdøtrene. Hvis Jakob tager en kone blandt Hetiterdøtrene, som disse fra landets døtre, hvad godt vil mit liv så være for mig?"

28 Så kaldte Isak Jakob til sig og velsignede ham og sagde til ham: "Du må ikke tage en hustru fra Kanaans døtre.² Rejs til Paddan-Aram, til Betuels hus, din mors far. Derfra skal du vælge en hustru fra Labans døtre, din mors bror."³ Må Gud den Almægtige velsigne dig og gøre dig frugtbar og mangfoldiggøre dit antal, så du bliver til en mængde folk.⁴ Må Han give dig og dine efterkommere Abrahams velsignelse, så du kan tage det land i besiddelse, hvor du bor som fremmed, det land Gud gav til Abraham."⁵ Så sendte Isak Jakob af sted, og han rejste til Paddan-Aram, til Laban, søn af aramæeren Betuel, bror til Rebekka, Jakobs og Esaus mor.⁶ Nu så Esau, at Isak havde velsignet Jakob og sendt ham til Paddan-Aram for at finde en hustru der, og at han havde instrueret ham, "Gift dig ikke med en kanaanæisk kvinde,"⁷ og at Jakob havde lyttet til sin far og mor og var rejst til Paddan-Aram.⁸ Esau forstod da, hvor utilfredse de

1 Mosebog

kanaanæiske kvinder var for hans far Isak; ⁹ så han gik til Ismael og giftede sig med Mahalath, Nebajots søster og Ismaels datter, Abrahams søn, ud over de hustruer, han allerede havde. ¹⁰ Jakob forlod Beersheba og satte kurs mod Haran. ¹¹ Han nåede et bestemt sted og blev der for natten, fordi solen var gået ned. Han tog en af stenene fra stedet, lagde den under sit hoved og lagde sig til at sove. ¹² Han drømte om en stige, der stod på jorden, og hvis top nåede til himlen, og Guds engle steg op og ned ad den. ¹³ Over den stod Herren, som sagde, "Jeg er Herren, din far Abrahams Gud og Isaks Gud. Jeg vil give dig og dine efterkommere det land, du ligger på. ¹⁴ Dine efterkommere vil blive som jordens støv, sprede sig mod vest, øst, nord og syd. Alle folk på jorden vil blive velsignet gennem dig og dine efterkommere. ¹⁵ Jeg er med dig og vil våge over dig, hvor du end går, og jeg vil bringe dig tilbage til dette land. Jeg vil ikke forlade dig, før jeg har opfyldt, hvad jeg har lovet dig." ¹⁶ Jakob vågnede fra sin søvn og sagde, "Herren er sandelig på dette sted, og jeg var ikke klar over det." ¹⁷ Han var i ærefrygt og sagde, "Hvor utroligt er dette sted! Dette er intet mindre end Guds hus; dette er himlens port." ¹⁸ Tidligt næste morgen tog Jakob den sten, han havde brugt som hovedpude, rejste den som en støtte og hældte olie på toppen af den. ¹⁹ Han kaldte det sted Betel, selvom byen tidligere blev kaldt Luz. ²⁰ Så aflagde Jakob et løfte og sagde, "Hvis Gud vil være med mig og våge over mig på denne rejse, jeg er på, og give mig mad at spise og tøj at have på, ²¹ så jeg vender sikkert tilbage til min fars hjem, så skal Herren være min Gud. ²² Og denne sten, som jeg har rejst som en støtte, vil være et hus for Gud, og af alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig en tiendedel."

29 Jakob fortsatte sin rejse og ankom til landet mod øst. ² Han bemærkede en brønd på marken, med tre fåreflokke liggende i nærheden, da flokkene blev vandet fra den brønd. Stenen, der dækkede brøndens munding, var stor. ³ Når alle flokkene var samlet, rullede hyrderne stenen væk fra brøndens munding og vandede fårene, og derefter lagde de stenen tilbage over brøndens munding. ⁴ Jakob spurgte hyrderne, "Mine brødre, hvor kommer I fra?" De svarede, "Vi er fra Haran." ⁵ Han spurgte dem, "Kender I Laban, Nahors barnebarn?" De svarede, "Vi kender ham." ⁶ Jakob spurgte videre, "Er han rask?" De sagde, "Ja, han er rask, og her kommer hans datter Rakel med fårene."

⁷ Jakob sagde, "Se, det er stadig højlys dag; det er endnu ikke tid til at samle kvæget. Vand fårene og tag dem tilbage til græsning." ⁸ Men de svarede, "Vi kan ikke gøre det, før alle flokkene er samlet og stenen er rullet væk fra brøndens munding; så vil vi vande fårene." ⁹ Mens han stadig talte med dem, ankom Rakel med sin fars får, for hun var hyrdinde. ¹⁰ Da Jakob så Rakel, sin onkel Labans datter, og Labans får, gik han hen og rullede stenen væk fra brøndens munding og vandede sin onkels får. ¹¹ Jakob hilste derefter på Rakel med et kys og græd åbenlyst. ¹² Jakob forklarede Rakel, at han var en slægtning af hendes far og en søn af Rebekka. Hun løb og informerede sin far. ¹³ Da Laban hørte nyheden om Jakob, sin søsters søn, skyndte han sig at møde ham. Han omfavnede ham, kyssede ham og bragte ham til sit hjem, hvor Jakob fortalte om alle disse begivenheder. ¹⁴ Laban sagde til ham, "Du er virkelig mit eget kød og blod." Og Jakob blev hos ham i en måned. ¹⁵ Så sagde Laban til Jakob, "Fordi du er min slægtning, skal du arbejde for mig for ingenting? Fortæl mig, hvad din løn skal være." ¹⁶ Laban havde to døtre; den ældste hed Lea, og den yngste hed Rakel. ¹⁷ Lea havde svage øjne, mens Rakel var dejlig af skikkelse og udseende. ¹⁸ Jakob var forelsket i Rakel og sagde, "Jeg vil tjene dig i syv år for din yngste datter Rakel." ¹⁹ Laban svarede, "Det er bedre, at jeg giver hende til dig end til en anden mand. Bliv her hos mig." ²⁰ Jakob tjente syv år for Rakel, men de syntes kun som få dage for ham på grund af hans kærlighed til hende. ²¹ Så sagde Jakob til Laban, "Giv mig min kone, for min tid er opfyldt, så jeg kan være med hende." ²² Så samlede Laban folkene fra stedet og forberedte en fest. ²³ Men da aftenen kom, tog han sin datter Lea og bragte hende til Jakob, og Jakob var med hende. ²⁴ Laban gav sin tjenestepige Zilpa til sin datter Lea som hendes tjenestepige. ²⁵ Da morgenen kom, var der Lea! Så Jakob sagde til Laban, "Hvad har du gjort mod mig? Var det ikke for Rakel, at jeg tjente dig? Hvorfor har du bedraget mig?" ²⁶ Laban sagde, "Det er ikke vores skik her at give den yngste datter i ægteskab før den ældste. ²⁷ Fuldend denne brudeuge, og vi vil give dig den anden også, til gengæld for endnu syv års arbejde." ²⁸ Jakob gjorde det. Han fuldendte ugen med Lea, og derefter gav Laban ham sin datter Rakel som hans kone. ²⁹ Laban gav sin tjenestepige Bilha til sin datter Rakel som hendes tjenestepige. ³⁰ Jakob var også med Rakel,

1 Mosebog

og han elskede Rakel mere end Lea. Han arbejdede for Laban endnu syv år. ³¹ Da Herren så, at Lea var upopulær, gjorde han hende i stand til at undfange, men Rakel forblev barnløs. ³² Lea blev gravid og fødte en søn. Hun kaldte ham Ruben, for hun sagde, "Herren har set min elendighed. Nu vil min mand sikkert elske mig." ³³ Hun blev gravid igen og fødte en søn, idet hun sagde, "Fordi Herren hørte, at jeg er upopulær, har han givet mig denne også." Så hun kaldte ham Simeon. ³⁴ Hun blev gravid igen og fødte en søn, idet hun sagde, "Nu vil min mand endelig blive knyttet til mig, fordi jeg har født ham tre sønner." Så han blev kaldt Levi. ³⁵ Hun blev gravid igen og fødte en søn, idet hun sagde, "Denne gang vil jeg prise Herren." Så hun kaldte ham Juda. Derefter holdt hun op med at få børn.

30 Da Rakel så, at hun ikke fødte børn til Jakob, blev hun misundelig på sin søster og sagde til Jakob: "Giv mig børn, ellers dør jeg!" ² Jakob blev vred på Rakel og sagde: "Er jeg i Guds sted, som har nægtet dig velsignelsen af børn?" ³ Så sagde hun: "Her er min tjenestepige Bilha; gå ind til hende, så hun kan føde børn på mine vegne, så jeg også kan få en familie gennem hende." ⁴ Så præsenterede hun sin tjenestepige Bilha for Jakob som hustru, og Jakob var med hende. ⁵ Bilha blev gravid og fødte en søn til Jakob. ⁶ Rakel sagde: "Gud har dømt mig, og har virkelig hørt min stemme og givet mig en søn." Derfor kaldte hun ham Dan. ⁷ Rakels tjenestepige Bilha blev igen gravid og fødte Jakob endnu en søn. ⁸ Rakel sagde: "Med store kampe har jeg kæmpet med min søster, og jeg har sejret." Så hun kaldte ham Naftali. ⁹ Da Lea så, at hun ikke længere fødte børn, tog hun sin tjenestepige Zilpa og gav hende til Jakob som hustru. ¹⁰ Og Leas tjenestepige Zilpa fødte en søn til Jakob. ¹¹ Lea sagde: "Hvilken lykke!" Så hun kaldte ham Gad. ¹² Leas tjenestepige Zilpa fødte Jakob endnu en søn. ¹³ Lea sagde: "Lykkelig er jeg! For døtrene vil kalde mig velsignet." Så hun kaldte ham Asher. ¹⁴ Under hvedehøsten gik Ruben ud og fandt alruner på marken og bragte dem til sin mor Lea. Så sagde Rakel til Lea: "Giv mig nogle af din søns alruner." ¹⁵ Men hun sagde til hende: "Er det en lille sag, at du har taget min mand? Vil du også tage min søns alruner?" Rakel svarede: "Godt, han skal sove med dig i nat til gengæld for din søns alruner." ¹⁶ Da Jakob kom ind fra marken om aftenen, gik Lea ud for at møde ham og sagde: "Du må komme ind til mig,

for jeg har lejet dig med min søns alruner." Så han lå med hende den nat. ¹⁷ Gud lyttede til Lea, og hun blev gravid og fødte en femte søn til Jakob. ¹⁸ Lea sagde: "Gud har belønnet mig for at give min tjenestepige til min mand." Så hun kaldte ham Issakar. ¹⁹ Lea blev igen gravid og fødte en sjette søn til Jakob. ²⁰ Lea sagde: "Gud har givet mig en god gave; nu vil min mand ære mig, fordi jeg har født ham seks sønner." Så hun kaldte ham Zebulon. ²¹ Derefter fik hun en datter, og hun kaldte hende Dina. ²² Gud tog notits af Rakel, og Gud lyttede til hende og lod hende blive gravid. ²³ Hun blev gravid og fødte en søn og sagde: "Gud har fjernet min skam." ²⁴ Hun kaldte ham Josef og sagde: "Må Herren give mig endnu en søn." ²⁵ Efter at Rakel havde født Josef, sagde Jakob til Laban: "Lad mig tage af sted, så jeg kan gå til mit eget sted og til mit eget land. ²⁶ Giv mig mine hustruer og mine børn, som jeg har tjent dig for, og lad mig gå; for du ved, hvilken tjeneste jeg har ydet." ²⁷ Men Laban sagde til ham: "Hvis jeg har fundet nåde i dine øjne, så bliv. Jeg har erfaret, at Herren har velsignet mig på grund af dig." ²⁸ Han sagde: "Navngiv din løn, og jeg vil betale den." ²⁹ Jakob sagde til ham: "Du ved, hvordan jeg har tjent dig, og hvordan din kvægbestand er vokset under min pleje. ³⁰ For du havde lidt, før jeg kom, og det er vokset meget, og Herren har velsignet dig, hvor jeg end har vendt mig. Men nu, hvornår skal jeg sørge for mit eget hus også?" ³¹ "Hvad skal jeg give dig?" spurgte han. Jakob svarede: "Du skal ikke give mig noget. Hvis du vil gøre dette ene for mig, vil jeg fortsætte med at vogte din hjord: ³² Lad mig i dag gå igennem hele din hjord og fjerne fra den hvert plettet og spættet får, og hvert mørkfarvet lam, og de spættede og plettede blandt gederne; disse skal være min løn. ³³ Så min ærlighed vil svare for mig senere, når du kommer for at kontrollere min løn. Enhver, der ikke er plettet eller spættet blandt gederne, eller mørkfarvet blandt lammene, hvis fundet hos mig, vil blive betragtet som stjålet." ³⁴ Laban sagde: "Aftalt, lad det være, som du har sagt." ³⁵ Samme dag fjernede han de sribede og spættede bukke, og alle de plettede og spættede geder, hver, der havde hvidt på sig, og alle de mørkfarvede lam, og satte dem under sine sønners pleje. ³⁶ Han satte en afstand på tre dages rejse mellem sig selv og Jakob, mens Jakob fortsatte med at vogte resten af Labans hjerde. ³⁷ Jakob tog så friske stænger af poppel, mandel og

1 Mosebog

plantartræer og skrællede hvide striber i dem, så det hvide på stængerne blev synligt.³⁸ Han satte de stænger, han havde skrællet, foran hjordene i truet, de vandingssteder, hvor hjordene kom for at drikke, og de parrede sig, når de kom for at drikke.³⁹ Hjordene parrede sig ved stængerne, og hjordene fødte unger, der var stribede, spættede og plettetede.⁴⁰ Jakob adskilte lammene og fik hjordene til at vende mod de stribede og alle de mørkfarvede dyr i Labans hjord; og han satte sine egne flokke for sig selv og satte dem ikke sammen med Labans hjord.⁴¹ Når de stærkere hunner var i brunst, satte Jakob stængerne i truet foran dyrene, så de parrede sig nær stængerne;⁴² men når dyrene var svage, satte han dem ikke der. Så de svage dyr gik til Laban, og de stærke til Jakob.⁴³ På denne måde blev manden overordentlig velstående og havde store hjoerde og kvindelige og mandlige tjenere og kameler og æsler.

31 Jakob hørte Labans sønner sige: "Jakob har taget alt, hvad der tilhørte vores far, og fra det, der tilhørte vores far, har han fået al denne rigdom."² Og Jakob bemærkede, at Labans holdning til ham ikke var, som den havde været før.³ Da sagde Herren til Jakob: "Vend tilbage til dine fædres land og din slægt, og jeg vil være med dig."⁴ Så sendte Jakob bud og kaldte Rakel og Lea ud på marken, hvor hans hjoerde var.⁵ Han sagde til dem: "Jeg ser, at jeres fars holdning til mig ikke er, som den var før, men min fars Gud har været med mig.⁶ I så, at jeg tjente jeres far trofast med al min styrke.⁷ Alligevel har jeres far snydt mig og ændret min løn ti gange, men Gud tillod ham ikke at skade mig.⁸ Hver gang han sagde: 'Tag de plettetede som din løn,' så blev hele flokken født plettet; og hver gang han sagde: 'Tag de stribede som din løn,' så blev hele flokken født stribet.⁹ Så Gud har overført jeres fars husdyr til mig.¹⁰ Under parringssæsonen havde jeg en drøm, hvor jeg så op og så, at de bukke, der parrede sig med flokken, var stribede, plettetede eller spættede.¹¹ Guds engel sagde til mig i drømmen: 'Jakob,' og jeg svarede: 'Her er jeg.'¹² Han sagde, 'Se op og se, at alle de bukke, der parrer sig med flokken, er stribede, plettetede eller spættede, for jeg har set alt, hvad Laban har gjort mod dig.'¹³ Jeg er Betels Gud, hvor du salvede en støtte og aflagde et løfte til mig. Rejs dig nu, forlad dette land, og vend tilbage til dit fødeland."¹⁴ Rakel og Lea svarede, "Har vi stadig nogen andel i vores fars husarv?¹⁵ Regner han os ikke som fremmede? For han har

solgt os og brugt det, der blev betalt for os.¹⁶ Al den rigdom, som Gud har taget fra vores far, tilhører os og vores børn. Så gør, hvad Gud har sagt til dig."¹⁷ Så gjorde Jakob sine børn og sine koner klar til at rejse på kameler;¹⁸ og han drev al sin husdyr og alle sine ejendele, som han havde erhvervet i Paddan Aram, for at tage til sin far Isak i Kanaans land.¹⁹ Mens Laban var gået for at klippe sin flok, tog Rakel sin fars husguder.²⁰ Desuden bedrog Jakob aramæeren Laban ved ikke at fortælle ham, at han flygtede.²¹ Så flygtede han med alt, hvad han havde, krydsede Eufratfloden og satte kurs mod bjerglandet Gilead.²² På den tredje dag blev Laban informeret om, at Jakob var flygtet.²³ Han tog sine slægtninge med sig og forfulgte Jakob i syv dage og indhentede ham i bjerglandet Gilead.²⁴ Men Gud kom til aramæeren Laban i en drøm om natten og sagde: "Vær forsigtig med ikke at tale til Jakob hverken godt eller ondt."²⁵ Laban indhentede Jakob. Jakob havde slået sit telt op i bjerglandet, og Laban og hans slægtninge slog også lejr der.²⁶ Så sagde Laban til Jakob, "Hvad har du gjort ved at bedrage mig og tage mine døtre bort som fanger?"²⁷ Hvorfor løb du hemmeligt bort og bedragede mig? Hvorfor fortalte du mig det ikke, så jeg kunne have sendt dig bort med glæde og sange, med tamburin og lyre?²⁸ Du lod mig ikke engang kysse mine børnebørn og mine døtre farvel. Du har handlet ufornuftigt.²⁹ Jeg har magten til at skade dig; men i nat sagde din fars Gud til mig, 'Vær forsigtig med ikke at tale til Jakob hverken godt eller ondt.'³⁰ Nu er du gået bort, fordi du længtes efter at vende tilbage til din fars hus. Men hvorfor tog du mine guder?"³¹ Jakob svarede Laban, "Jeg var bange, fordi jeg tænkte, at du måske ville tage dine døtre fra mig med magt."³² Men hvis du finder nogen, der har dine guder, skal den person ikke leve. I nærværelse af vores slægtninge, se selv, om der er noget af dit her hos mig; og hvis der er, så tag det." Nu vidste Jakob ikke, at Rakel havde taget guderne.³³ Så gik Laban ind i Jakobs telt, og ind i Leas telt, og ind i de to tjenestepigers telt, men han fandt dem ikke. Efter han kom ud af Leas telt, gik han ind i Rakels telt.³⁴ Nu havde Rakel taget husguderne og lagt dem i sin kamels sadel og sad på dem. Laban gennemsgøgte alt i teltet, men fandt intet.³⁵ Rakel sagde til sin far, "Bliv ikke vred, herre, fordi jeg ikke kan rejse mig i din nærværelse; jeg har min menstruation." Så han søgte, men fandt ikke husguderne.³⁶ Jakob blev vred og tog Laban i rette.

1 Mosebog

"Hvad er min forbrydelse?" spurgte han Laban. "Hvad er min synd, siden du har forfulgt mig så hedt?" ³⁷ Nu hvor du har gennemført alle mine ejendele, hvad har du fundet, der tilhører dit hus? Placer det her foran vores slægtninge og lad dem dømme mellem os. ³⁸ "Jeg har været hos dig i tyve år nu. Dine får og dine geder har ikke aborteret, og jeg har ikke spist vædderne af dine hjoede. ³⁹ Jeg bragte dig ikke dyr, der var revet i stykker af vilde dyr; jeg bar selv tabet. Og du krævede betaling fra mig for hvad der end blev stjålet om dagen eller natten. ⁴⁰ Dette var min situation: Heden fortærede mig om dagen og frosten om natten, og sønnen flygtede fra mine øjne. ⁴¹ I tyve år var jeg i dit hus. Jeg arbejdede for dig i fjorten år for dine døtre og seks år for dine hjoede, og du ændrede min løn ti gange. ⁴² Hvis min fars Gud, Abrahams Gud og den, Isak frygtede, ikke havde været med mig, ville du helt sikkert have sendt mig bort tomhændet. Men Gud har set min nød og mine hænders slid, og i nat irttesatte han dig." ⁴³ Laban svarede Jakob, "Døtrene er mine døtre, børnene er mine børn, og hjoedene er mine hjoede. Alt, hvad du ser, er mit. Alligevel, hvad kan jeg gøre i dag ved disse mine døtre, eller ved de børn, de har født?" ⁴⁴ Kom nu, lad os lave en pagt, du og jeg, og lad den tjene som et vidne mellem os." ⁴⁵ Så tog Jakob en sten og rejste den som en støtte. ⁴⁶ Han sagde til sine slægtninge, "Saml nogle sten." Så tog de sten og lavede en dyng, og de spiste der ved dyngen. ⁴⁷ Laban kaldte den Jegar-sahadutha, og Jakob kaldte den Gilead. ⁴⁸ Laban sagde, "Denne dyng tjener som et vidne mellem dig og mig i dag." Derfor blev den kaldt Gilead. ⁴⁹ Den blev også kaldt Mizpa, fordi han sagde, "Må Herren våge over os, når vi er adskilt fra hinanden. ⁵⁰ Hvis du behandler mine døtre dårligt eller tager andre koner foruden dem, selvom ingen er med os, husk, at Gud er et vidne mellem dig og mig." ⁵¹ Laban fortsatte til Jakob, "Her er denne dyng, og her er denne støtte, jeg har rejst mellem dig og mig. ⁵² Denne dyng er et vidne, og denne støtte er et vidne, at jeg ikke vil passere denne dyng til din side for at skade dig, og at du ikke vil passere denne dyng og støtte til min side for at skade mig. ⁵³ Må Abrahams Gud og Nahors Gud, deres fars Gud, dømme mellem os." Så svor Jakob ved den, hans far Isak frygtede. ⁵⁴ Han bragte et offer der i bjerglandet og inviterede sine slægtninge til et måltid. Efter de havde spist, tilbragte de natten

der. ⁵⁵ Ved dag gry kysede Laban sine børnebørn og sine døtre og velsignede dem. Så drog han bort og vendte tilbage til sit sted.

32 Da Jakob fortsatte sin rejse, mødte Guds engle ham. ² Da han så dem, erklærede Jakob: "Dette er Guds lejr!" Derfor kaldte han stedet Mahanaim. ³ Jakob sendte budbringere i forvejen til sin bror Esau i landet Seir, Edoms område. ⁴ Han instruerede dem: "Dette skal I sige til min herre Esau: 'Din tjener Jakob rapporterer: Jeg har boet hos Laban og er blevet der indtil nu. ⁵ Jeg ejer okser, æsler, flokke og mandlige og kvindelige tjenere. Jeg sender denne besked til min herre, i håb om at finde nåde i dine øjne.'" ⁶ Budbringerne vendte tilbage til Jakob og sagde: "Vi gik til din bror Esau, og han kommer for at møde dig med fire hundrede mænd." ⁷ Jakob blev meget bange og bekymret, så han delte folket med ham, sammen med flokkene, hjoedene og kamelerne, i to grupper. ⁸ Han tænkte, "Hvis Esau angriber den ene gruppe, kan den anden gruppe undslippe." ⁹ Jakob bad, "Åh Gud af min far Abraham og Gud af min far Isak, Herre, du som sagde til mig, 'Vend tilbage til dit hjemland og dine slægtninge, og jeg vil gøre dig velstående,' ¹⁰ Jeg er uværdig til al den venlighed og trofasthed, du har vist din tjener. Jeg krydsede denne Jordan med kun min stav, og nu er jeg blevet til to lejre. ¹¹ Befri mig venligst fra min bror Esaus hånd, for jeg er bange for, at han vil angribe mig, såvel som mødrene med deres børn. ¹² Dog har du lovet, 'Jeg vil bestemt gøre dig velstående og gøre dine efterkommere så talrige som sandet ved havet, som ikke kan tælles.'" ¹³ Han tilbragte natten der og udvalgte en gave til sin bror Esau fra det, han havde med sig: ¹⁴ to hundrede geder og tyve bukke, to hundrede får og tyve væddere, ¹⁵ trediven malkende kameler med deres unger, fyrre køer og ti tyre, og tyve hunæsler og ti hanæsler. ¹⁶ Han satte dem under sine tjeneres varetægt, hver hjoed for sig, og instruerede dem, "Gå foran mig og hold lidt afstand mellem hjoedene." ¹⁷ Han instruerede den, der ledte, "Når min bror Esau møder dig og spørger, 'Hvem tilhører du, og hvor skal du hen, og hvem ejer alle disse dyr foran dig?' ¹⁸ skal du svare, 'De tilhører din tjener Jakob. De er en gave sendt til min herre Esau, og han følger efter os.'" ¹⁹ Han instruerede den anden, den tredje, og alle, der fulgte hjoedene, "I skal sige det samme til Esau, når I møder ham. ²⁰ Og vær sikker på at sige, 'Din tjener Jakob kommer bag os.'" For han tænkte,

1 Mosebog

"Jeg vil formilde ham med disse gaver, jeg sender i forvejen; bagefter, når jeg ser ham, vil han måske acceptere mig." ²¹ Så Jakobs gaver gik foran ham, mens han blev i lejren den nat. ²² Den nat rejste Jakob sig, tog sine to hustruer, sine to kvindelige tjenere og sine elleve sønner, og krydsede vadestedet ved Jabbok. ²³ Da han havde sendt dem over åen, sendte han også alle sine ejendele over. ²⁴ Jakob fandt sig selv alene, og en mand kæmpede med ham indtil daggry. ²⁵ Da manden indså, at han ikke kunne besejre ham, rørte han ved Jakobs hofteskål, så den blev vredet af led, mens de kæmpede. ²⁶ Så sagde manden, "Lad mig gå, for det er daggry." Men Jakob svarede, "Jeg slipper dig ikke, medmindre du velsigner mig." ²⁷ Manden spurgte ham, "Hvad er dit navn?" "Jakob," svarede han. ²⁸ Så sagde manden, "Dit navn skal ikke længere være Jakob, men Israel, fordi du har kæmpet med Gud og med mennesker og har sejret." ²⁹ Jakob sagde, "Fortæl mig venligst dit navn." Men han svarede, "Hvorfor spørger du mit navn?" Og han velsignede ham der. ³⁰ Så Jakob kaldte stedet Peniel og sagde, "Det er fordi jeg så Gud ansigt til ansigt, og alligevel blev mit liv skånet." ³¹ Solen steg op over ham, da han passerede Peniel, og han haltede på grund af sin hofte. ³² Af denne grund afholder israelitterne sig den dag i dag fra at spise senen, der er knyttet til hofteskålen, fordi Jakobs hofte blev rørt nær senen.

33 Jakob løftede sine øjne og så Esau nærme sig med fire hundrede mænd. Han delte børnene mellem Lea, Raket og de to trælkvinder. ² Han placerede trælkvinderne og deres børn forrest, Lea og hendes børn næste, og Raket og Josef bagerst. ³ Jakob gik selv foran og bøjede sig til jorden syv gange, mens han nærmede sig sin bror. ⁴ Esau løb for at møde Jakob, omfavnede ham, faldt om hans hals og kyssede ham, og de græd begge. ⁵ Esau så op og bemærkede kvinderne og børnene og spurgte: "Hvem er disse med dig?" Jakob svarede: "Dette er de børn, Gud nådigt har givet din tjener." ⁶ Derefter kom trælkvinderne og deres børn frem og bøjede sig. ⁷ Lea og hendes børn kom også frem og bøjede sig. Endelig nærmede Josef og Raket sig og bøjede sig. ⁸ Esau spurgte, "Hvad mener du med alle disse flokke, jeg mødte?" Jakob svarede, "For at finde nåde i din øjne, min herre." ⁹ Esau sagde, "Jeg har rigeligt, min bror. Lad det, du har, forblive dit." ¹⁰ Jakob insisterede, "Nej, vær venlig, hvis jeg har fundet nåde i dine øjne, accepter denne gave fra

mig, for at se dit ansigt er som at se Guds ansigt, nu hvor du har taget imod mig nådigt." ¹¹ "Vær venlig at acceptere den gave, der er bragt til dig, for Gud har været nådig mod mig, og jeg har alt, hvad jeg behøver." Fordi Jakob pressede ham, accepterede Esau. ¹² Esau foreslog, "Lad os sætte ud og gå, og jeg vil ledsage dig." ¹³ Jakob sagde, "Min herre ved, at børnene er skrøbelige, og jeg må tage mig af de diegivende flokke og hjoede. Hvis de drives hårdt en dag, vil dyrene omkomme." ¹⁴ "Vær venlig at lade min herre gå foran sin tjener. Jeg vil bevæge mig i et roligt tempo, i henhold til kvæget og børnene, indtil jeg kommer til min herre i Seir." ¹⁵ Esau tilbød, "Lad mig efterlade nogle af mine mænd hos dig." Men Jakob sagde, "Hvorfor gøre det? Lad mig finde nåde i min herres øjne." ¹⁶ Esau drog så af sted den dag og fortsatte sin rejse til Seir. ¹⁷ Jakob rejste imidlertid til Sukkot, hvor han byggede et hus og læskure til sit kvæg. Derfor kaldes stedet Sukkot. ¹⁸ Jakob ankom sikkert til byen Sikem i Kana'an, kom fra Paddan-Aram, og slog lejr foran byen. ¹⁹ Han købte det stykke jord, hvor han havde slået sit telt op, fra Hamors sønner, Sikems far, for hundrede stykker sølv. ²⁰ Der rejste han et alter og kaldte det El-Elohe-Israel.

34 Dinah, datteren af Lea, som hun havde født til Jakob, gik ud for at besøge landets døtre. ² Da Sikem, søn af Hamor, hivititen, landets fyrste, så hende, tog han hende og lå med hende og krænkede hende. ³ Hans hjerte blev draget til Dinah, Jakobs datter, og han elskede den unge kvinde og talte venligt til hende. ⁴ Så sagde Sikem til sin far Hamor: "Få mig denne unge kvinde til hustru." ⁵ Da Jakob hørte, at hans datter Dinah var blevet vanæret, var hans sønner med hans kvæg på marken, så han tav, indtil de kom tilbage. ⁶ Så gik Hamor, Sikems far, ud for at tale med Jakob. ⁷ Nu kom Jakobs sønner ind fra marken, da de hørte om det; de blev bedrøvede og meget vrede, fordi Sikem havde gjort en skændig handling i Israel ved at ligge med Jakobs datter—noget der ikke burde gøres. ⁸ Men Hamor talte med dem og sagde: "Min søn Sikems sjæl længes efter jeres datter. Giv hende venligst til ham som hustru." ⁹ Indgå ægteskabsalliancer med os; tilbyd jeres døtre til os og tag vores til jer selv. ¹⁰ I kan bo blandt os; landet er åbent for jer. Bo i det, handel i det, og erhverv ejendom i det." ¹¹ Sikem henvendte sig til Dinahs far og brødre: "Find velvilje i jeres øjne, og jeg vil give jer, hvad I end beder om." ¹²

1 Mosebog

Sæt brudeprisen og gaven så højt, som I vil, og jeg vil betale, hvad I end beder mig om. Giv mig blot den unge kvinde som hustru." ¹³ Jakobs sønner svarede Sikem og hans far Hamor svigefuldt, fordi han havde vanæret deres søster Dinah. ¹⁴ De sagde til dem: "Vi kan ikke gøre sådan noget—at give vores søster til en mand, der er uomskåret, ville være en skændsel for os. ¹⁵ Vi vil kun give samtykke til jer på denne betingelse: at I bliver som os ved at omskære alle jeres mænd. ¹⁶ Så vil vi give jer vores døtre og tage jeres døtre til os selv. Vi vil bo blandt jer og blive ét folk. ¹⁷ Men hvis I ikke vil gå med til at blive omskåret, vil vi tage vores søster og gå." ¹⁸ Hamor og hans søn Sikem fandt forslaget acceptabelt. ¹⁹ Den unge mand, som blev mere respekteret end hele sin fars husstand, tøvede ikke med at gøre, hvad de sagde, fordi han var henrykt over Jakobs datter. ²⁰ Så gik Hamor og hans søn Sikem til byens port for at tale med mændene i deres by. ²¹ "Disse mænd er venlige mod os," sagde de. "Lad dem bo i landet og handle i det; landet er stort nok til dem. Vi kan tage deres døtre som hustruer og give vores døtre til dem. ²² Men mændene vil kun give samtykke til at bo med os som ét folk på den betingelse, at alle mænd blandt os bliver omskåret, som de er. ²³ Vil ikke deres kvæg, deres ejendom og alle deres dyr blive vores? Lad os gå med til deres vilkår, og de vil slå sig ned blandt os." ²⁴ Alle, der gik ud af byens port, var enige med Hamor og hans søn Sikem, og alle mænd i byen blev omskåret. ²⁵ Tre dage senere, mens de stadig havde smerter, tog to af Jakobs sønner, Simeon og Levi, Dinahs brødre, deres sværd og angreb den intetanende by og dræbte alle mændene. ²⁶ De dræbte Hamor og hans søn Sikem med sværdet og tog Dinah fra Sikems hus og gik bort. ²⁷ Jakobs sønner kom over de dræbte og plyndrede byen, fordi deres søster var blevet vanæret. ²⁸ De tog deres flokke og hjoede og æsler og alt andet, de ejede i byen og på markerne. ²⁹ De tog al deres rigdom og alle deres små børn og deres hustruer og tog som bytte alt, hvad der var i husene. ³⁰ Så sagde Jakob til Simeon og Levi: "I har bragt ulykke over mig ved at gøre mig forhadet blandt landets indbyggere, kana'anæerne og perizzitterne. Vi er få i antal, og hvis de slår sig sammen mod mig og angriber mig, vil jeg og mit hus blive ødelagt." ³¹ Men de svarede: "Skulle han have behandlet vores søster med sådan en grov vanære?"

35

Gud sagde da til Jakob: "Stå op, drag op til Betel og bo der, og byg et alter der til Gud, som viste sig for dig, da du flygtede fra din bror Esau." ² Så sagde Jakob til sin husstand og alle, der var med ham: "Fjern de fremmede guder, som er iblandt jer, rens jer og skift jeres klæder." ³ "Lad os stå op og drage op til Betel, hvor jeg vil bygge et alter til Gud, som svarede mig i min nød og har været med mig, hvor jeg end har rejst." ⁴ De gav Jakob alle de fremmede guder, de ejede, og ringene i deres ører, og Jakob begravde dem under egetræet nær Sikem. ⁵ Mens de rejste, faldt en stor rædsel fra Gud over de omkringliggende byer, så ingen forfulgte Jakobs sønner. ⁶ Jakob og alle de folk, der var med ham, ankom til Luz (det vil sige Betel) i Kanaans land. ⁷ Han byggede et alter der og kaldte stedet El-betel, fordi det var der, Gud havde åbenbaret sig for ham, da han flygtede fra sin bror. ⁸ Nu døde Debora, Rebekkas amme, og blev begravet under egetræet nedenfor Betel; det blev kaldt Allon-bakut. ⁹ Gud åbenbarede sig igen for Jakob efter hans tilbagevenden fra Paddan-Aram, og Han velsignede ham. ¹⁰ Gud sagde til ham: "Dit navn er Jakob, men du skal ikke længere kaldes Jakob; Israel skal være dit navn." Således gav Han ham navnet Israel. ¹¹ Gud sagde også til ham: "Jeg er Gud den Almægtige; vær frugtbar og mangfoldig. Et folk og en mængde af folk skal komme fra dig, og konger skal udgå fra dig." ¹² "Det land, jeg gav til Abraham og Isak, vil jeg give til dig, og jeg vil give dette land til dine efterkommere efter dig." ¹³ Så forlod Gud ham på det sted, hvor Han havde talt med ham. ¹⁴ Jakob rejste en stenstøtte på det sted, hvor Gud havde talt med ham, og han udgød et drikoffer på den og hældte også olie på den. ¹⁵ Jakob kaldte stedet, hvor Gud havde talt med ham, Betel. ¹⁶ Så drog de bort fra Betel. Da de endnu var et stykke fra Efrat, gik Rakel i fødsel og havde store vanskeligheder. ¹⁷ Under hendes hårde fødsel sagde jordemoderen til hende: "Frygt ikke, for du har endnu en søn." ¹⁸ Mens hun udåndede—for hun var døende—kaldte hun sin søn Ben-Oni, men hans far kaldte ham Benjamin. ¹⁹ Således døde Rakel og blev begravet på vejen til Efrat (det vil sige Betlehem). ²⁰ Jakob rejste en støtte over hendes grav; det er Rakels gravstøtte den dag i dag. ²¹ Israel fortsatte sin rejse og slog sit telt op hinsides Eder-tårnet. ²² Mens Israel boede i det land, gik Ruben hen og lå med sin fars medhustru Bilha, og Israel hørte om

1 Mosebog

det. Nu havde Jakob tolv sønner: ²³ Leas sønner var Ruben, Jakobs førstefødte, og Simeon, Levi, Juda, Issakar og Zebulon. ²⁴ Rakel havde to sønner: Josef og Benjamin. ²⁵ Sønnerne af Rakels tjenestepige Bilha var Dan og Naftali. ²⁶ Sønnerne af Leas tjenestepige Zilpa var Gad og Aser. Disse var Jakobs sønner, født til ham i Paddan-Aram. ²⁷ Jakob kom til sin far Isak ved Mamre, nær Kirjat-Arba (det vil sige Hebron), hvor Abraham og Isak havde opholdt sig. ²⁸ Isak nåede en alder af hundrede og firs år. ²⁹ Så udåndede han og døde, og blev samlet til sine folk, gammel og mæt af dage. Hans sønner Esau og Jakob begravde ham.

36 Dette er beretningen om Esaus slægt (også kendt som Edom). ² Esau tog sine hustruer fra Kanaans døtre: Ada, datter af Elon hittitten, og Oholibama, datter af Ana og barnebarn af Zibeon hivviten— ³ og Basmat, datter af Ismael, Nebajots søster. ⁴ Ada fødte Elifaz til Esau, mens Basmat fødte Reuel. ⁵ og Oholibama fødte Jeus, Jalam og Korah. Disse er også Esaus sønner, som blev født til ham i Kanaans land. ⁶ Esau tog sine hustruer, sønner, døtre og alle medlemmer af hans husstand, sammen med hans kvæg, kvæghjorde og al hans ejendom erhvervet i Kanaan, og flyttede til et land et stykke fra sin bror Jakob. ⁷ For deres ejendele var for talrige til, at de kunne bo sammen; landet, hvor de opholdt sig, kunne ikke understøtte dem på grund af deres kvæg. ⁸ Således slog Esau sig ned i Seirs bjergegn; Esau er Edom. ⁹ Dette er beretningen om Esaus slægt, edomitterne, i Seirs bjergegn. ¹⁰ Her er navnene på Esaus sønner: Elifaz, født af Esaus hustru Ada; og Reuel, født af Esaus hustru Basmat. ¹¹ Elifaz' sønner blev kaldt Teman, Omar, Zezo, Gatam og Kenaz. ¹² Timna var en medhustru til Esaus søn Elifaz, og hun fødte Amalek til Elifaz. Disse var barnebørn af Esaus hustru Ada. ¹³ Reuels sønner var Nahat, Zera, Shamma og Mizza. Disse var barnebørn af Esaus hustru Basmat. ¹⁴ Sønnerne af Esaus hustru Oholibama, datter af Ana og barnebarn af Zibeon: hun fødte til Esau Jeus, Jalam og Korah. ¹⁵ Disse var høvdingerne blandt Esaus efterkommere. Sønnerne af Elifaz, Esaus førstefødte: høvdingerne Teman, Omar, Zezo, Kenaz, ¹⁶ Korah, Gatam og Amalek. Disse var høvdingerne, der nedstammede fra Elifaz i Edoms land; de var Adas sønner. ¹⁷ Reuels sønner, Esaus søn: høvdingerne Nahat, Zera, Shamma og Mizza. Disse var høvdingerne, der nedstammede fra Reuel i

Edoms land; de var Esaus hustru Basmats sønner. ¹⁸ Sønnerne af Esau hustru Oholibama: høvdingerne Jeus, Jalam og Korah. Disse var høvdingerne, der nedstammede fra Esau hustru Oholibama, datter af Ana. ¹⁹ Disse var Esaus efterkommere, også kendt som Edom, og disse var deres høvdinge. ²⁰ Disse var efterkommerne af Seir horitten, som boede i området: Lotan, Shobal, Zibeon, Ana, ²¹ Dishon, Ezer og Dishan. Disse var horitternes ledere, Seirs sønner i Edoms land. ²² Lotans sønner var Hori og Homam; og Timna var Lotans søster. ²³ Shobals familie omfattede Alvan, Manahat, Ebal, Shefo og Onam. ²⁴ Disse var Zibeons sønner: Aja og Ana. Dette er den Ana, der opdagede de varme kilder i ørkenen, mens han vogtede sin far Zibeons æsler. ²⁵ Disse var Anas børn: Dishon og Oholibama, Anas datter. ²⁶ Disse var Dishons sønner: Hemdan, Eshban, Jitran og Keran. ²⁷ Ezers familie var Bilhan, Zaavan og Akan. ²⁸ Dishans familie var Uz og Aran. ²⁹ Disse var horitternes ledere: Lotan, Shobal, Zibeon, Ana, ³⁰ Dishon, Ezer og Dishan. Disse var horitternes ledere, ifølge deres divisioner, i Seirs land. ³¹ Disse var de konger, der regerede i Edoms land, før nogen konge regerede over israelitterne. ³² Bela, søn af Beor, herskede i Edom, og navnet på hans by var Dinhabah. ³³ Da Bela døde, efterfulgte Jobab, søn af Zera fra Bozra, ham som konge. ³⁴ Da Jobab døde, overtog Husham fra temanitternes område som konge. ³⁵ Da Husham døde, efterfulgte Hadad, søn af Bedad, der besejrede Midjan i Moabs land, ham som konge; hans by blev kaldt Avit. ³⁶ Da Hadad døde, overtog Samla fra Masreka som konge. ³⁷ Da Samla døde, blev Saul fra Rehobot ved floden konge. ³⁸ Da Saul døde, efterfulgte Baal-Hanan, søn af Akbor, ham som konge. ³⁹ Da Baal-Hanan, søn af Akbor, døde, efterfulgte Hadar ham som konge. Hans by blev kaldt Pau, og hans hustrus navn var Mehetabel, datter af Matred, datter af Mezahab. ⁴⁰ Disse var navnene på høvdingerne, der nedstammede fra Esau, ifølge deres familier og deres lokaliteter, ved deres navne: høvding Timna, høvding Alva, høvding Jetet, ⁴¹ høvding Oholibama, høvding Ela og høvding Pinon, ⁴² høvding Kenaz, høvding Teman og høvding Mibzar, ⁴³ høvding Magdiel og høvding Iram. Disse var høvdingerne af Edom, ifølge deres bosættelser i det land, de besatte. Dette er Esaus slægt, edomitternes fader.

1 Mosebog

37 Jakob boede i det land, hvor hans far havde opholdt sig som fremmed, i Kanaans land. ²

Dette er Jakobs slægts historie. Josef, sytten år gammel, vogtede fårene med sine brødre, sønnerne af Bilha og Zilpa, hans fars hustruer. Josef bragte en dårlig rapport om dem til deres far. ³ Israel elskede Josef mere end alle sine andre sønner, da han var søn af hans alderdom; og han lavede en kjortel med mange farver til ham. ⁴ Da hans brødre så, at deres far elskede ham mere end alle dem, hadede de ham og kunne ikke tale venligt til ham. ⁵ Josef havde en drøm, og da han fortalte den til sine brødre, hadede de ham endnu mere. ⁶ Han sagde til dem: "Hør venligst denne drøm, jeg har haft: ⁷ Vi bandt neg i marken, og pludselig rejste mit neg sig og stod oprejst, mens jeres neg samlede sig omkring og bøjede sig for mit neg." ⁸ Hans brødre sagde til ham: "Tror du virkelig, at du vil herske over os? Vil du virkelig regere over os?" Så de hadede ham endnu mere for hans drømme og hans ord. ⁹ Så havde han en anden drøm og fortalte den til sine brødre. "Hør," sagde han, "jeg har haft en anden drøm, og denne gang bøjede solen, månen og elleve stjerner sig for mig." ¹⁰ Da han fortalte sin far og sine brødre, irettesatte hans far ham og sagde: "Hvad er denne drøm, du har haft? Skal din mor og jeg og dine brødre virkelig komme og bøje os til jorden for dig?" ¹¹ Hans brødre misundte ham, og hans far lod ikke sagen gå ud af sit sind. ¹² Hans brødre gik for at græsse deres fars flok nær Sikem. ¹³ Israel sagde til Josef: "Græsser dine brødre ikke flokken nær Sikem? Kom, jeg vil sende dig til dem." Josef svarede: "Jeg vil gå." ¹⁴ Han sagde til ham: "Gå nu og se, om det står godt til med dine brødre og med flokken, og bring mig besked tilbage." Så sendte han ham fra Hebrons dal, og han ankom til Sikem. ¹⁵ En mand fandt ham vandrende på marken og spurgte ham: "Hvad leder du efter?" ¹⁶ Han svarede: "Jeg leder efter mine brødre; kan du fortælle mig, hvor de græsser flokken?" ¹⁷ Manden sagde: "De er flyttet herfra; jeg hørte dem sige: 'Lad os gå til Dotan.'" Så Josef gik efter sine brødre og fandt dem i Dotan. ¹⁸ Da de så ham på afstand, før han nåede dem, planlagde de at dræbe ham. ¹⁹ De sagde til hinanden: "Her kommer denne drømmer! ²⁰ Kom nu, lad os dræbe ham og kaste ham i en af disse brønde; vi kan sige, at et vildt dyr har fortært ham. Så vil vi se, hvad der bliver af hans drømme." ²¹ Men Ruben hørte dette og forsøgte at redde ham fra

deres hænder. "Lad os ikke tage hans liv," sagde han.

²² "Udgyd ikke blod. Kast ham i denne brønd her i ørkenen, men læg ikke hånd på ham." Ruben sagde dette for at redde ham fra dem og bringe ham tilbage til hans far. ²³ Da Josef nåede sine brødre, tog de hans kjortel af ham, den kjortel med mange farver, han havde på. ²⁴ De tog ham og kastede ham i brønden. Brønden var tom, uden vand. ²⁵ Mens de satte sig ned for at spise et måltid, så de op og så en karavane af ismaelitter komme fra Gilead, med deres kameler bærende krydderier, balsam og myrra, på vej til Egypten. ²⁶ Juda sagde til sine brødre: "Hvilken fordel er der, hvis vi dræber vores bror og dækker over hans blod?" ²⁷ Kom, lad os sælge ham til ismaelitterne og ikke lægge hånd på ham; for han er vores bror, vores eget kød." Hans brødre var enige. ²⁸ Da midjanitiske handelsmænd kom forbi, trak de Josef op af brønden og solgte ham for tyve sekel sølv til ismaelitterne, som tog ham til Egypten. ²⁹ Da Ruben vendte tilbage til brønden og så, at Josef ikke var der, rev han sine klæder i stykker. ³⁰ Han vendte tilbage til sine brødre og sagde: "Drengen er der ikke! Hvor kan jeg nu gå hen?" ³¹ De tog Josefs kjortel, slagtede en ged og dypede kjortlen i blodet. ³² De bragte kjortlen med mange farver til deres far og sagde: "Vi fandt dette. Undersøg det for at se, om det er din søns kjortel." ³³ Han genkendte den og sagde: "Det er min søns kjortel! Et vildt dyr har fortært ham. Josef er sikkert blevet revet i stykker." ³⁴ Jakob rev sine klæder i stykker, tog sæk på og sørgede over sin søn i mange dage. ³⁵ Alle hans sønner og døtre kom for at trøste ham, men han nægtede at lade sig trøste. "Nej," sagde han, "jeg vil gå ned til graven sørgende over min søn." Så hans far græd for ham. ³⁶ I Egypten solgte midjanitterne Josef til Potifar, en højtstående embedsmand hos Farao, som var chefen for livvagten.

38 På den tid forlod Juda sine brødre og gik hen for at bo hos en adullamit ved navn Hira. ² Der så Juda datteren af en kana'anæisk mand ved navn Shua; han tog hende til hustru og havde samkvem med hende. ³ Hun blev gravid med ham og fødte en søn, som han kaldte Er. ⁴ Hun blev igen gravid og fødte en søn, som hun kaldte Onan. ⁵ Hun fødte endnu en søn og kaldte ham Shela; det var i Kezib, at hun fødte ham. ⁶ Juda fandt en hustru til Er, sin førstefødte, og hendes navn var Tamar. ⁷ Men Er, Judas førstefødte, var ond i

1 Mosebog

Herrens øjne, så Herren lod ham dø.⁸ Da sagde Juda til Onan: "Gå ind til din brors hustru og udfør din pligt som svoger over for hende, for at oprejse afkom for din bror."⁹ Men Onan vidste, at afkommet ikke ville blive hans; så hver gang han havde samkvem med sin brors hustru, spildte han sin sæd på jorden for at undgå at give afkom til sin bror.¹⁰ Det, han gjorde, var utilfredsstillende i Herrens øjne, så Herren lod også ham dø.¹¹ Da sagde Juda til sin svigerdatter Tamar: "Lev som enke i din fars hus, indtil min søn Shela vokser op." For han tænkte: "Han kunne også dø, ligesom sine brødre." Så Tamar gik hen for at bo i sin fars hus.¹² Efter en rum tid døde Judas hustru, Shuas datter. Da Juda havde kommet sig over sin sorg, gik han til Timna til sine fåreklippere, ledsaget af sin ven Hira adullamiten.¹³ Tamar blev informeret: "Din svigerfar er på vej op til Timna for at klippe sine får."¹⁴ Så hun fjernede sine enke-klæder, dækkede sig med et slør og satte sig ved indgangen til Enaim, som ligger på vejen til Timna. Hun så, at Shela var vokset op, men hun var ikke blevet givet til ham som hustru.¹⁵ Da Juda så hende, antog han, at hun var en skøge, fordi hun havde dækket sit ansigt.¹⁶ Uden at vide, at hun var hans svigerdatter, nærmede han sig hende ved vejkanthen og sagde: "Kom nu, lad mig have samkvem med dig." Hun spurgte: "Hvad vil du give mig for at have samkvem med mig?"¹⁷ Han svarede: "Jeg vil sende dig et gedekid fra min hjord." Hun spurgte: "Vil du give mig et pant, indtil du sender det?"¹⁸ Han sagde: "Hvilket pant skal jeg give dig?" Hun svarede: "Dit segl og dets snor, og staven i din hånd." Så gav han dem til hende og havde samkvem med hende, og hun blev gravid med ham.¹⁹ Derefter rejste hun sig og gik bort, fjernede sit slør og tog sine enke-klæder på igen.²⁰ Juda sendte gedekiddet med sin ven adullamiten for at hente pantet fra kvinden, men han fandt hende ikke.²¹ Han spurgte mændene på stedet: "Hvor er tempelskøgen, som var ved vejen i Enaim?" De svarede: "Der har ikke været nogen tempelskøge her."²² Så vendte han tilbage til Juda og sagde: "Jeg fandt hende ikke, og mændene på stedet sagde: 'Der har ikke været nogen tempelskøge her.'" ²³ Da sagde Juda: "Lad hende beholde tingene, ellers vil vi blive til latter. Jeg har trods alt sendt dette gedekid, men du fandt hende ikke."²⁴ Omkring tre måneder senere blev Juda informeret: "Din svigerdatter Tamar har prostitueret sig, og hun er nu gravid." Juda sagde:

"Bring hende ud og lad hende brændes!"²⁵ Mens hun blev bragt ud, sendte hun en besked til sin svigerfar og sagde: "Jeg er gravid ved den mand, som ejer disse." Hun tilføjede: "Undersøg venligst og se, hvis seglring, snor og stav dette er."²⁶ Juda genkendte dem og sagde: "Hun er mere retfærdig end jeg, da jeg ikke gav hende til min søn Shela." Og han havde ikke samkvem med hende igen.²⁷ Da det var tid for hende at føde, bar hun på tvillinger.²⁸ Mens hun fødte, stak en af dem sin hånd ud, og jordemoderen bandt en skarlagens tråd om hans håndled og sagde: "Denne kom ud først."²⁹ Men da han trak sin hånd tilbage, kom hans bror ud, og hun sagde: "Hvilket gennembrud du har gjort for dig selv!" Så han blev kaldt Perez.³⁰ Derefter kom hans bror, som havde den skarlagens tråd om sit håndled, ud, og han blev kaldt Zerah.

39

Nu var Josef blevet ført ned til Egypten, og Potifar, en egyptisk officer hos Faraos kaptajn for livvagten, købte ham fra ismaelitterne, som havde bragt ham derhen.² Herren var med Josef, og han blev en velstående mand, boende i sin egyptiske herres hus.³ Hans herre bemærkede, at Herren var med ham, og at Herren gav fremgang til alt, hvad han foretog sig.⁴ Josef vandt velvilje i sin herres øjne og blev hans personlige tjener. Potifar satte ham over sit hus og betroede ham alt, hvad han ejede.⁵ Fra det tidspunkt han gjorde ham til opsynsmand over sit hus og alt, hvad han ejede, velsignede Herren egypterens hus for Josefs skyld. Herrens velsignelse var over alt, hvad han havde, både i huset og på marken.⁶ Så Potifar overlod alt, hvad han havde, i Josefs varetægt, og med Josef ved roret, bekymrede han sig kun om den mad, han spiste. Nu var Josef smuk af skikkelse og udseende.⁷ Efter nogen tid lagde hans herres hustru mærke til Josef og sagde: "Lig med mig."⁸ Men han nægtede og sagde til sin herres hustru: "Med mig som ansvarlig, bekymrer min herre sig ikke om noget i huset; han har betroet alt, hvad han ejer, til min varetægt."⁹ Der er ingen større i dette hus end jeg. Min herre har ikke unddraget mig noget undtagen dig, fordi du er hans hustru. Hvordan kunne jeg da gøre en sådan ond handling og synde mod Gud?"¹⁰ Selvom hun talte til Josef dag efter dag, adlød han ikke hendes anmodning om at ligge ved siden af hende eller være sammen med hende.¹¹ En dag gik han ind i huset for at udføre sine pligter, og ingen af husets

1 Mosebog

tjenere var til stede.¹² Hun greb ham i hans klædning og sagde: "Lig med mig!" Men han efterlod sin klædning i hendes hånd og flygtede udenfor.¹³ Da hun indså, at han havde efterladt sin klædning i hendes hånd og var flygtet udenfor,¹⁴ kaldte hun på sine husfolk og sagde: "Se, denne hebræer er blevet bragt til os for at håne os! Han kom ind for at ligge med mig, men jeg skreg."¹⁵ Da han hørte mig hæve min stemme og skrige, efterlod han sin klædning ved siden af mig og flygtede udenfor."¹⁶ Hun beholdt hans klædning ved sin side, indtil hans herre kom hjem.¹⁷ Så fortalte hun ham hændelsen og sagde: "Den hebræiske slave, du bragte os, kom til mig for at håne mig."¹⁸ Men så snart jeg hævede min stemme og skreg, efterlod han sin klædning ved siden af mig og flygtede udenfor."¹⁹ Da hans herre hørte historien, som hans hustru fortalte ham, og sagde: "Dette er, hvad din slave gjorde mod mig," blev han rasende.²⁰ Josefs herre tog ham og satte ham i fængslet, hvor kongens fanger blev holdt. Og han blev der i fængslet.²¹ Men Herren var med Josef, viste ham trofast kærlighed og gav ham velvilje i fængselsforstanderens øjne.²² Forstanderen satte Josef over alle fangerne, der blev holdt der, og han var ansvarlig for alt, hvad der blev gjort i fængslet.²³ Forstanderen bekymrede sig ikke om noget under Josefs ansvar, fordi Herren var med ham og gjorde, at alt, hvad han gjorde, lykkedes.

40 Nogen tid senere fornærmede mundskænken og bageren for Egyptens konge deres herre, Egyptens konge.² Farao blev meget vred på sine to embedsmænd, overmundskænken og overbageren.³ Han satte dem i forvaring i huset hos chefen for livvagten, i det samme fængsel hvor Josef var indespærret.⁴ Chefen for livvagten tildelte dem til Josef, og han tog sig af dem; de var i forvaring i nogen tid.⁵ Mundskænken og bageren for Egyptens konge, som var indespærret i fængslet, havde hver en drøm den samme nat, og hver drøm havde sin egen betydning.⁶ Da Josef kom til dem om morgenen, bemærkede han, at de var nedtrykte.⁷ Så han spurgte Faraos embedsmænd, som var i forvaring med ham i hans herres hus: "Hvorfor ser I så nedtrykte ud i dag?"⁸ De svarede: "Vi har haft drømme, og der er ingen til at tyde dem." Josef sagde til dem: "Hører tydingen ikke Gud til? Fortæl mig jeres drømme, venligst."⁹ Så fortalte overmundskænken sin drøm til Josef og sagde: "I min drøm var der en vinstok foran mig,¹⁰

og på vinstokken var der tre grene. Da den skød knopper, åbnede dens blomster sig, og dens klaser modnede til druer.¹¹ Faraos bæger var i min hånd, og jeg tog druerne, pressede dem i Faraos bæger, og satte bægeret i hans hånd."¹² Josef sagde til ham: "Dette er tydingen: de tre grene er tre dage.¹³ Inden tre dage vil Farao løfte dit hoved og genindsætte dig i din stilling, og du vil sætte Faraos bæger i hans hånd, ligesom du gjorde, da du var hans mundskænk."¹⁴ Men når det går dig godt, husk mig og vis mig venlighed; nævn mig for Farao og få mig ud af dette fængsel.¹⁵ Jeg blev med magt taget fra hebræernes land, og selv her har jeg intet gjort for at fortjene at blive sat i en fangehule."¹⁶ Da overbageren så, at tydingen var gunstig, sagde han til Josef: "Jeg havde også en drøm: på mit hoved var der tre kurve med brød.¹⁷ I den øverste kurv var der alle slags bagværk til Farao, men fuglene spiste dem fra kurven på mit hoved."¹⁸ Josef svarede: "Dette er tydingen: de tre kurve er tre dage.¹⁹ Inden tre dage vil Farao løfte dit hoved af og hænge dig på en pæl, og fuglene vil æde dit kød."²⁰ På den tredje dag, som var Faraos fødselsdag, holdt han en fest for alle sine embedsmænd. Han løftede overmundskænken hoved og overbagerens hoved i embedsmændenes nærvær:²¹ Han genindsatte overmundskænken i hans stilling, så han igen satte bægeret i Faraos hånd;²² men han henrettede overbageren, præcis som Josef havde tydet for dem.²³ Dog huskede overmundskænken ikke Josef; han glemte ham.

41 Efter to hele år drømte Farao, at han stod ved Nilens flod.² Og fra floden kom der syv køer op, velnærede og smukke, og de græssede i sumpgræsset.³ Så kom der syv andre køer op efter dem fra Nilen, grimme og magre, og de stod ved siden af de andre køer på flodbredden.⁴ De magre, grimme køer åd de syv velnærede, smukke køer. Så vågnede Farao.⁵ Han faldt i søvn igen og havde en anden drøm: syv aks, fulde og gode, voksede på en enkelt stængel.⁶ Så spirede der syv andre aks, tynde og svedne af østenvinden, efter dem.⁷ De tynde aks slugte de syv fulde aks. Så vågnede Farao, og det var en drøm.⁸ Om morgenen var hans ånd urolig, så han tilkaldte alle Egyptens magikere og vise mænd. Farao fortalte dem sine drømme, men ingen kunne tyde dem for ham.⁹ Så talte overmundskænken til Farao og sagde: "I dag husker jeg mine fejl.¹⁰ Farao var vred på sine tjenere og satte mig i forvaring i huset hos livvagten

1 Mosebog

anfører, både mig og overbageren.¹¹ Vi havde hver en drøm den samme nat, og hver drøm havde sin egen tydning.¹² En ung hebræer var der hos os, en tjener hos livvagtens anfører. Vi fortalte ham vores drømme, og han tydede dem for os, gav hver mand tydningen af hans drøm.¹³ Og det gik, som han tydede: Jeg blev genindsat i min stilling, og den anden mand blev hængt."¹⁴ Så sendte Farao bud efter Josef, og de bragte ham hurtigt ud af fangehullet. Efter han havde barberet sig og skiftet tøj, kom han ind for Farao.¹⁵ Farao sagde til Josef: "Jeg har haft en drøm, og ingen kan tyde den. Men jeg har hørt sagt om dig, at du kan forstå en drøm for at tyde den."¹⁶ Josef svarede Farao: "Det er ikke i mig; Gud vil give Farao et svar af fred."¹⁷ Farao fortalte Josef: "I min drøm stod jeg ved Nilens bred,¹⁸ da syv køer, fede og smukke, kom op af floden og græssede i sumpgræsset.¹⁹ Så kom der syv andre køer op efter dem, fattige, meget grimme og magre, som jeg aldrig havde set i hele Egyptens land.²⁰ De magre, grimme køer åd de syv fede køer, der kom op først.²¹ Men da de havde ædt dem, kunne ingen se, at de havde gjort det; de så lige så grimme ud som før. Så vågnede jeg.²² I min drøm så jeg også syv aks, fulde og gode, vokse på en enkelt stængel.²³ Så spirede der syv aks, visne, tynde og svedne af østenvinden, efter dem.²⁴ De tynde aks slugte de syv gode aks. Jeg fortalte dette til magikerne, men ingen kunne forklare det for mig."²⁵ Så sagde Josef til Farao: "Faraos drømme er én og den samme. Gud har åbenbaret for Farao, hvad han agter at gøre.²⁶ De syv gode køer er syv år, og de syv gode aks er syv år; det er én og den samme drøm.²⁷ De syv magre og grimme køer, der kom op efter dem, er syv år, og de syv værdiløse aks svedne af østenvinden: de er syv års hungersnød.²⁸ Det er præcis, som jeg sagde til Farao: Gud har vist Farao, hvad han agter at gøre.²⁹ Syv år med stor overflod vil komme over hele Egyptens land,³⁰ men syv års hungersnød vil følge dem. Da vil al overfloden i Egypten blive glemt, og hungersnøden vil ødelægge landet.³¹ Velstanden i landet vil forsvinde fra hukommelsen, fordi hungersnøden, der følger, vil være ekstremt alvorlig.³² Grunden til, at drømmen blev givet til Farao i to former, er, at sagen er fast besluttet af Gud, og han vil udføre den snart.³³ Lad nu Farao se efter en klog og vis mand og sætte ham over Egyptens land.³⁴ Lad Farao udnævne tilsynsmænd over landet og tage en femtedel af Egyptens høst i de syv år med

overflod.³⁵ De skal samle al maden fra disse gode år, der kommer, og opbevare kornet under Faraos myndighed, for at blive holdt i byerne til føde.³⁶ Denne mad skal holdes i reserve for landet, til brug under de syv års hungersnød, der vil komme over Egypten, så landet ikke bliver ødelagt af hungersnøden."³⁷ Planen syntes gunstig for Farao og for alle hans embedsmænd.³⁸ Så spurgte Farao dem: "Kan vi finde nogen som denne mand, en der besidder Guds ånd?"³⁹ Så sagde Farao til Josef: "Siden Gud har gjort alt dette kendt for dig, er der ingen så indsigtfuld og vis som du.⁴⁰ Du skal overvåge mit palads, og hele mit folk skal følge dine befalinger. Kun med hensyn til tronen vil jeg være større end dig."⁴¹ Så sagde Farao til Josef: "Jeg udnævner dig hermed over hele Egyptens land."⁴² Så tog Farao sin signetring fra sin finger og satte den på Josefs finger. Han klædte ham i klæder af fint linned og prydede ham med en guldkæde om halsen.⁴³ Han lod ham køre i sin anden vogn, og folk råbte foran ham: "Bøj knæ!" Således satte han ham over hele Egyptens land.⁴⁴ Så erklærede Farao til Josef: "Jeg er Farao, men uden din tilladelse skal ingen gøre noget i hele Egypten."⁴⁵ Farao gav Josef navnet Zafenat-Panea og gav ham Asenat, datter af Potifera, præst i On, til hustru. Og Josef rejste gennem hele Egyptens land.⁴⁶ Josef var tredive år gammel, da han begyndte at tjene Farao, Egyptens konge. Og Josef gik ud fra Faraos nærvær og rejste gennem hele Egypten.⁴⁷ I de syv år med overflod gav landet rigeligt.⁴⁸ Josef samlede al den mad, der blev produceret i de syv år med overflod i Egypten, og opbevarede det i byerne. I hver by lagde han maden fra markerne omkring den.⁴⁹ Josef opbevarede enorme mængder korn, som sandet ved havet; det var så meget, at han holdt op med at måle det, fordi det var umåleligt.⁵⁰ Før hungersårene kom, fik Josef to sønner med Asenat, datter af Potifera, præst i On.⁵¹ Josef kaldte sin førstefødte Manasse og sagde: "Det er fordi Gud har fået mig til at glemme al min modgang og hele min fars hus."⁵² Den anden søn kaldte han Efraim og sagde: "Det er fordi Gud har gjort mig frugtbar i mit lidelses land."⁵³ De syv år med overflod i Egypten sluttede,⁵⁴ og de syv år med hungersnød begyndte, præcis som Josef havde forudsagt. Der var hungersnød i alle de andre lande, men i hele Egyptens land var der mad.⁵⁵ Da hele Egypten begyndte at mærke hungersnøden, råbte folket til Farao om mad. Så instruerede Farao

1 Mosebog

alle egypterne: "Gå til Josef og gør, hvad han siger til jer." ⁵⁶ Da hungersnøden spredte sig over hele landet, åbnede Josef alle forrådshusene og solgte korn til egypterne, for hungersnøden var alvorlig i hele Egypten. ⁵⁷ Og folk fra hele verden kom til Egypten for at købe korn af Josef, fordi hungersnøden var alvorlig overalt.

42 Da Jakob indså, at der var korn i Egypten, sagde han til sine sønner: "Hvorfor står I bare og ser på hinanden?" ² Han tilføjede: "Jeg har hørt, at der er korn i Egypten. Tag derned og køb noget til os, så vi kan leve og ikke dø." ³ Således rejste ti af Josefs brødre til Egypten for at købe korn. ⁴ Men Jakob sendte ikke Benjamin, Josefs bror, med de andre, for han frygtede, at der kunne ske ham noget ondt. ⁵ Således var Israels sønner blandt dem, der gik for at købe korn, for hungersnøden var også i Kanaans land. ⁶ Josef var landets guvernør, den der solgte korn til alle folkene. Da Josefs brødre ankom, bøjede de sig for ham med ansigtet mod jorden. ⁷ Da Josef så sine brødre, genkendte han dem, men han forklædte sig og talte hårdt til dem. "Hvor kommer I fra?" spurgte han. "Fra Kanaans land," svarede de, "for at købe mad." ⁸ Josef kendte sine brødre, men de genkendte ikke ham. ⁹ Josef huskede de drømme, han havde om dem, og sagde: "I er spioner! I er kommet for at se, hvor vores land er ubeskyttet." ¹⁰ De svarede: "Nej, herre. Vi, dine tjenere, er kommet for at købe mad." ¹¹ Vi er alle sønner af én mand. Vi er ærlige mænd, ikke spioner." ¹² Men han insisterede: "Nej, I er kommet for at se, hvor vores land er ubeskyttet." ¹³ De svarede: "Dine tjenere er tolv brødre, sønner af én mand i Kana'an. Den yngste er hos vores far, og én er ikke mere." ¹⁴ Josef sagde til dem: "Det er, som jeg advarede: I er spioner! ¹⁵ Sådan vil I blive testet: ved Faraos liv, I skal ikke forlade dette sted, medmindre jeres yngste bror kommer her. ¹⁶ Send en af jer for at hente jeres bror; resten af jer vil forblive tilbageholdt, så jeres ord kan testes for at se, om I taler sandt. Ellers, ved Faraos liv, er I spioner!" ¹⁷ Og han lod dem alle blive holdt i forvaring i tre dage. ¹⁸ På den tredje dag sagde Josef til dem: "Gør dette, og I skal leve, for jeg har ærefrygt for Gud: ¹⁹ Hvis I er ærlige mænd, lad en af jeres brødre blive her fængslet, mens resten af jer går og tager korn tilbage til jeres sultne husstande. ²⁰ Men I skal bringe jeres yngste bror til mig, så jeres ord kan blive bekræftet, og I ikke skal dø." Og de

indvilligede i at gøre det. ²¹ De sagde til hinanden: "Sikkert bliver vi straffet på grund af vores bror. Vi så hans nød, da han bønfalet os, men vi ville ikke lytte; derfor er denne ulykke kommet over os." ²² Ruben svarede: "Sagde jeg ikke til jer, at I ikke skulle synde mod drengen? Men I ville ikke lytte! Nu kræves retfærdighed for hans blod." ²³ De var uvidende om, at Josef kunne forstå dem, da han brugte en tolk. ²⁴ Josef vendte sig bort fra dem og græd, men vendte derefter tilbage og talte til dem igen. Han tog Simeon fra dem og bandt ham for deres øjne. ²⁵ Josef gav ordre til at fylde deres sække med korn, at lægge hver mands sølv tilbage i hans sæk og at give dem forsyninger til deres rejse. Dette blev gjort for dem. ²⁶ De læssede deres korn på deres æsler og satte af sted. ²⁷ På det sted, hvor de stoppede for natten, åbnede en af dem sin sæk for at give sin æsel foder, og han så sit sølv i munden af sin sæk. ²⁸ "Mit sølv er blevet returneret," sagde han til sine brødre. "Her er det i min sæk." Deres hjerter sank, og de vendte sig til hinanden skælvende og sagde: "Hvad er det, Gud har gjort mod os?" ²⁹ Da de vendte tilbage til deres far Jakob i Kana'ans land, fortalte de ham alt, hvad der var sket med dem, og sagde: ³⁰ "Manden, der er herre over landet, talte hårdt til os og behandlede os, som om vi var landets spioner. ³¹ Alligevel forsikrede vi ham: 'Vi er ærlige mænd; vi er ikke spioner.' ³² Vi er tolv brødre, sønner af én far. Én er ikke mere, og den yngste er hos vores far i Kana'an." ³³ Så sagde manden, der er herre over landet, til os: "Sådan vil jeg vide, om I er ærlige mænd: lad en af jeres brødre blive her hos mig, tag korn til jeres sultne husstande, og gå. ³⁴ Men bring jeres yngste bror til mig, så jeg vil vide, at I ikke er spioner, men ærlige mænd. Så vil jeg give jeres bror tilbage til jer, og I kan handle i landet." ³⁵ Mens de tømte deres sække, var hver mands pose med sølv i hans sæk. Da de og deres far så pengeposerne, blev de bange. ³⁶ Deres far Jakob sagde til dem: "I har berøvet mig mine børn. Josef er ikke mere, Simeon er ikke mere, og nu vil I tage Benjamin. Alt er imod mig!" ³⁷ Ruben sagde til sin far: "Du kan slå mine to sønner ihjel, hvis jeg ikke bringer ham tilbage til dig. Betro ham til min omsorg, og jeg vil bringe ham tilbage til dig." ³⁸ Men Jakob sagde: "Min søn skal ikke gå ned med jer; hans bror er død, og han er alene tilbage. Hvis der skulle ske ham noget ondt på den rejse, I tager, vil I bringe mit grå hår ned til Sheol i sorg."

1 Mosebog

43 Hungersnøden fortsatte med at være alvorlig i landet. ² Da de havde opbrugt al den korn, de havde bragt fra Egypten, sagde deres far til dem: "Tag tilbage og køb lidt mere mad til os." ³ Juda svarede ham: "Manden advarede os strengt, 'I skal ikke se mit ansigt, medmindre jeres bror er med jer.' ⁴ Hvis du tillader vores bror at ledsage os, vil vi tage ned og købe mad til dig. ⁵ Men hvis du ikke sender ham, vil vi ikke tage ned, for manden sagde til os, 'I skal ikke se mit ansigt, medmindre jeres bror er med jer.'" ⁶ Israel spurgte: "Hvorfor bragte I denne ulykke over mig ved at fortælle manden, at I havde en anden bror?" ⁷ De sagde: "Manden udspurgte os nøje om os selv og vores familie og spurgte, 'Er jeres far stadig i live? Har I en anden bror?' Vi svarede på hans spørgsmål. Hvordan kunne vi vide, at han ville sige, 'Bring jeres bror herved?'" ⁸ Så sagde Juda til sin far Israel: "Send drengen med mig, og vi vil straks tage af sted, så vi, du og vores børn kan leve og ikke dø. ⁹ Jeg vil personligt garantere for hans sikkerhed; du kan holde mig ansvarlig. Hvis jeg ikke bringer ham tilbage og præsenterer ham for dig, vil jeg bære skylden for evigt. ¹⁰ Hvis vi ikke havde tøvet, kunne vi have været der og tilbage to gange nu." ¹¹ Så sagde deres far Israel: "Hvis det skal være sådan, så gør dette: tag nogle af landets bedste produkter i jeres tasker og bring dem ned til manden som en gave—lidt balsam, lidt honning, nogle krydderier og myrra, pistacienødder og mandler. ¹² Tag dobbelt så mange penge med jer, og returner de penge, der blev lagt tilbage i munden på jeres sække. Måske var det en forglemmelse. ¹³ Tag også jeres bror med, og vend tilbage til manden uden forsinkelse. ¹⁴ Og må Gud den Almægtige give jer medfølelse i mandens øjne, så han vil frigive jeres anden bror og Benjamin til jer. Hvad angår mig, hvis jeg er berøvet, så er jeg berøvet." ¹⁵ Så mændene tog gaverne og dobbelt så mange penge, og også Benjamin. De skyndte sig ned til Egypten og stod foran Josef. ¹⁶ Da Josef så Benjamin med dem, sagde han til sin hushovmester: "Tag disse mænd til mit hus, slågt et dyr, og forbered et måltid; de skal spise med mig ved middagstid." ¹⁷ Hushovmesteren gjorde, som Josef havde befalet, og bragte mændene til Josefs hus. ¹⁸ Mændene var bange, da de blev bragt til Josefs hus. De tænkte, "Vi er bragt her på grund af de penge, der blev returneret i vores sække første gang. Han har til hensigt at angribe os, overmande os og tage

os som slaver sammen med vores æsler." ¹⁹ Så de henvendte sig til Josefs hushovmester og talte til ham ved indgangen til huset. ²⁰ De sagde, "Undskyld os, herre, vi kom faktisk herved første gang for at købe mad. ²¹ Men da vi nåede vores lejrlads, åbnede vi vores sække og fandt hver mands penge i munden på hans sæk—vores penge i fuld. Så vi har bragt det tilbage med os. ²² Vi har også bragt ekstra penge med os for at købe mad. Vi ved ikke, hvem der har lagt vores penge i vores sække." ²³ Hushovmesteren sagde, "Fred være med jer; vær ikke bange. Jeres Gud og jeres fars Gud har givet jer en skat i jeres sække; jeg modtog jeres penge." Så bragte han Simeon ud til dem. ²⁴ Hushovmesteren bragte mændene ind i Josefs hus, gav dem vand til at vaske deres fødder og sørgede for foder til deres æsler. ²⁵ De forberedte deres gaver til Josefs ankomst ved middagstid, for de havde hørt, at de skulle spise der. ²⁶ Da Josef kom hjem, præsenterede de ham for de gaver, de havde bragt ind i huset, og de bøjede sig til jorden foran ham. ²⁷ Han spurgte dem om deres velbefindende og sagde, "Er jeres ældre far, som I talte om, stadig i live?" ²⁸ De svarede, "Din tjener, vores far, er stadig i live og har det godt." Og de bøjede sig i ærbødighed. ²⁹ Da han så sig omkring og så sin bror Benjamin, sin mors søn, spurgte han, "Er dette jeres yngste bror, som I fortalte mig om?" Og han sagde, "Må Gud være nådig mod dig, min søn." ³⁰ Dybt bevæget ved synet af sin bror, skyndte Josef sig ud og søgte et sted at græde. Han gik ind i sit private kammer og græd der. ³¹ Efter at have vasket sit ansigt, kom han ud og, kontrollerende sig selv, sagde, "Server måltidet." ³² De serverede ham for sig selv, brødrene for sig selv, og egypterne, der spiste med ham, for sig selv, fordi egyptere ikke kunne spise med hebræere, for det er afskyeligt for dem. ³³ Mændene blev placeret foran ham i rækkefølge efter deres alder, fra den førstefødte til den yngste, og de så på hinanden i forundring. ³⁴ Da portionerne blev serveret til dem fra Josefs bord, var Benjamins portion fem gange større end nogen andens. Så de festede og drak frit med ham.

44 Josef instruerede hushovmesteren, "Fyld mændenes sække med så meget mad, som de kan bære, og læg hver mands penge øverst i hans sæk. ² Læg også mit sølvbæger øverst i den yngstes sæk, sammen med hans penge for kornet." Og hushovmesteren gjorde, som Josef

1 Mosebog

havde befalet. ³ Da morgenen brød frem, satte mændene af sted med deres æsler. ⁴ De havde netop forladt byen og var ikke langt væk, da Josef sagde til sin hushovmester, "Gå straks efter de mænd, og når du indhenter dem, spørg, 'Hvorfor har I gengældt godt med ondt?' ⁵ Er dette ikke det bæger, min herre drikker af og bruger til spådom? I har begået en uret." ⁶ Da han indhentede dem, gentog han disse ord til dem. ⁷ De svarede, "Hvorfor taler min herre sådanne ord? Det være langt fra dine tjenere at gøre sådan noget! ⁸ Vi bragte endda de penge tilbage til dig fra Kana'an, som vi fandt i munden på vores sække. Hvorfor skulle vi stjæle sølv eller guld fra din herres hus? ⁹ Hvis nogen af dine tjenere findes med det, skal han dø, og resten af os vil blive min herres slaver." ¹⁰ Han svarede, "Lad det være, som I siger. Den, der findes med det, vil blive min slave; resten vil være uden skyld." ¹¹ Hver mand sænkede hurtigt sin sæk til jorden og åbnede den. ¹² Hushovmesteren begyndte at lede, begyndende med den ældste og sluttende med den yngste, og bægeret blev fundet i Benjamins sæk. ¹³ Ved dette rev de deres tøj i sorg. Hver mand læssede sit æsel, og de vendte tilbage til byen. ¹⁴ Da Juda og hans brødre ankom til Josefs hus, var han stadig der, og de faldt til jorden foran ham. ¹⁵ Josef spurgte dem, "Hvad er dette, I har gjort? Ved I ikke, at en mand som jeg virkelig kan praktisere spådom?" ¹⁶ Juda svarede, "Hvad kan vi sige til min herre? Hvordan kan vi retfærdiggøre os selv? Gud har afsløret dine tjeneres skyld. Vi er nu min herres slaver, både vi og den, der blev fundet med bægeret." ¹⁷ Men Josef sagde, "Det være langt fra mig at gøre dette. Kun den mand, der blev fundet med bægeret, vil blive min slave. Resten af jer, vend tilbage til jeres far i fred." ¹⁸ Da trådte Juda frem og sagde, "Vær venlig, min herre, lad din tjener tale et ord i min herres ører, og bliv ikke vred på din tjener, for du er som Faraos selv. ¹⁹ Min herre spurgte sine tjenere, 'Har I en far eller en bror?' ²⁰ Vi svarede, 'Vi har en ældre far og en ung søn, født til ham i hans alderdom. Hans bror er død, og han er den eneste tilbage af sin mors børn, og hans far elsker ham.' ²¹ Så sagde du til dine tjenere, 'Bring ham ned til mig, så jeg kan se ham.' ²² Vi fortalte min herre, 'Drengen kan ikke forlade sin far; hvis han forlader ham, ville hans far dø.' ²³ Men du sagde til dine tjenere, 'Medmindre jeres yngste bror kommer med jer, vil I ikke se mit ansigt igen.' ²⁴ Da vi vendte tilbage til din tjener min far, fortalte vi,

hvad min herre havde sagt. ²⁵ Vores far instruerede os, 'Gå tilbage og køb lidt mere mad.' ²⁶ Men vi sagde, 'Vi kan ikke gå ned, medmindre vores yngste bror er med os. Vi kan ikke se mandens ansigt, medmindre han er med os.' ²⁷ Din tjener min far bønfuldt os, 'I ved, at min kone fødte mig to sønner. ²⁸ En forlod mig, og jeg sagde, 'Han må være blevet revet i stykker.' Jeg har ikke set ham siden. ²⁹ Hvis I også tager denne fra mig, og der sker ham noget, vil I bringe mit grå hoved ned i graven i elendighed.' ³⁰ Nu, hvis drengen ikke er med os, når jeg vender tilbage til din tjener min far, og hvis min far, hvis liv er tæt knyttet til drengens liv, ³¹ ser, at drengen ikke er med os, vil han dø. Dine tjenere vil bringe vores fars grå hoved ned i graven i sorg. ³² Din tjener garanterede drengens sikkerhed over for min far, idet han sagde, 'Hvis jeg ikke bringer ham tilbage, vil jeg bære skylden over for min far hele mit liv.' ³³ Nu, lad venligst din tjener blive som min herres slave i stedet for drengen, og lad drengen vende tilbage med sine brødre. ³⁴ Hvordan kan jeg vende tilbage til min far, hvis drengen ikke er med mig? Jeg frygter at se den elendighed, der ville overgå min far."

45

Da kunne Josef ikke længere beherske sig over for alle dem, der stod omkring ham, og han råbte: "Få alle til at forlade mig!" Så der var ingen hos Josef, da han åbenbarede sig for sine brødre. ² Han græd så højt, at egypterne hørte det, og nyheden nåede Faraos husstand. ³ Josef sagde til sine brødre: "Jeg er Josef! Lever min far endnu?" Men hans brødre kunne ikke svare ham, for de var skrækslagne i hans nærvær. ⁴ Da sagde Josef til sine brødre: "Kom venligst nærmere til mig." Da de var kommet nærmere, sagde han: "Jeg er jeres bror Josef, som I solgte til Egypten. ⁵ Nu, vær ikke bedrøvede eller vrede på jer selv for at have solgt mig hertil, for Gud sendte mig foran jer for at bevare liv. ⁶ For hungersnøden har været i landet i to år, og der er stadig fem år, hvor der ikke vil være pløjning eller høst. ⁷ Gud sendte mig foran jer for at sikre en rest på jorden og for at redde jeres liv ved en stor befrielse. ⁸ Så det var ikke jer, der sendte mig hertil, men Gud. Han har gjort mig til en fader for Faraos herre over hele hans husstand og hersker over hele Egypten. ⁹ Skynd jer tilbage til min far og sig til ham: 'Dette siger din søn Josef: Gud har gjort mig til herre over hele Egypten. Kom ned til mig; tøv ikke.' ¹⁰ Du skal bo i landet Goshen og være nær mig—du, dine børn og børnebørn, dine flokke og hjerne, og alt

1 Mosebog

hvad du har.¹¹ Jeg vil sørge for dig der, for der er stadig fem år med hungersnød tilbage, for at du og din husstand og alt hvad du har ikke skal blive fattige.’¹² Se, jeres øjne og min bror Benjamins øjne ser, at det er mig, der taler til jer.’¹³ Fortæl min far om al min ære i Egypten og om alt, hvad I har set. Og bring min far ned her hurtigt.’¹⁴ Så omfavnede han sin bror Benjamin og græd, og Benjamin græd på hans skulder.¹⁵ Han kyssede alle sine brødre og græd over dem. Derefter talte hans brødre med ham.¹⁶ Da nyheden nåede Faraos hus, at Josefs brødre var kommet, glædede det Farao og hans tjenere.¹⁷ Farao instruerede Josef: “Sig til dine brødre: ‘Her er, hvad I skal gøre: Læs jeres dyr og vend tilbage til Kanaans land,’¹⁸ og bring jeres far og jeres husstande tilbage til mig. Jeg vil give jer det bedste af Egyptens land, og I skal nyde landets fedme.’”¹⁹ I får også besked på: ‘Gør dette: Tag nogle vogne fra Egypten til jeres små børn og jeres koner, og bring jeres far og kom.’²⁰ Bekymr jer ikke om jeres ejendele, for det bedste af hele Egyptens land er jeres.”²¹ Israels sønner gjorde således. Josef gav dem vogne, som Farao havde befalet, og forsynede dem også med proviant til rejsen.²² Han gav hver af dem sæt tøj, men til Benjamin gav han tre hundrede stykker sølv og fem sæt tøj.²³ Til sin far sendte han følgende: ti æsler lastet med de bedste ting fra Egypten, og ti hunæsler lastet med korn, brød og proviant til rejsen.²⁴ Han sendte sine brødre af sted, og da de drog af sted, sagde han til dem: “Skændes ikke på vejen!”²⁵ De drog op fra Egypten og kom til deres far Jakob i Kanaans land.²⁶ De fortalte ham: “Josef lever endnu, og han er hersker over hele Egypten.” Jakob blev lamslået, for han troede dem ikke.²⁷ Men da de fortalte ham alle de ord, Josef havde talt til dem, og da han så de vogne, Josef havde sendt for at hente ham, blev deres far Jakobs ånd genoplivet.²⁸ Da erklærede Israel: “Det er nok; min søn Josef lever endnu. Jeg vil gå og se ham, før jeg dør.”

46 Så Israel satte ud med alle sine ejendele, og da han ankom til Beersheba, ofrede han slagtofre til sin fader Isaks Gud.² Og Gud talte til Israel i et syn om natten og sagde: “Jakob, Jakob.” Og han svarede: “Her er jeg.”³ Gud sagde: “Jeg er Gud, din faders Gud. Frygt ikke for at drage ned til Egypten, for der vil jeg gøre dig til et stort folk.⁴ Jeg vil drage ned til Egypten med dig, og jeg vil visseelig føre dig tilbage igen. Og Josef selv vil

lukke dine øjne.”⁵ Så drog Jakob fra Beersheba, og Israels sønner transporterede deres fader Jakob, deres børn og deres hustruer i de vogne, Farao havde sendt til ham.⁶ De tog deres kvæg og deres ejendele, som de havde erhvervet i Kana'an, og drog til Egypten, Jakob og alle hans efterkommere med ham:⁷ Hans sønner og sønnesønner, hans døtre og sønnesdøtre—alle hans efterkommere førte han med sig til Egypten.⁸ Dette er navnene på Israels sønner, som drog til Egypten, Jakob og hans sønner: Ruben, Jakobs førstefødte.⁹ Ruben havde sønner ved navn Hanok, Pallu, Hezron og Karmi.¹⁰ Simeons sønner: Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zohar og Saul, hvis mor var en kana'anæisk kvinde.¹¹ Levis sønner var ved navn Gershon, Kehat og Merari.¹² Judas sønner: Er, Onan, Shela, Perez og Zera (men Er og Onan døde i Kana'ans land). Perez' sønner var Hezron og Hamul.¹³ Issakars sønner: Tola, Puvva, Job og Shimron.¹⁴ Zebulons sønner var ved navn Sered, Elon og Jahleel.¹⁵ Disse var de sønner, Lea fødte Jakob i Paddan-Aram, sammen med hans datter Dina. Alle hans sønner og døtre udgjorde treogtredive.¹⁶ Disse var Gads sønner: Zifion, Haggi, Shuni, Ezbon, Eri, Arodi og Areli.¹⁷ Ashers sønner: Jimna, Jisva, Jisvi og Beria, med deres søster Serah. Berias sønner: Heber og Malkiel.¹⁸ Disse var de børn, som Zilpa fødte Jakob, som Laban havde givet sin datter Lea—seksten i alt.¹⁹ Rachel, Jakobs hustru, fødte ham Josef og Benjamin.²⁰ I Egypten fik Josef to sønner, Manasse og Efraim, med Asenat, datter af Potifera, præst i On.²¹ Benjamins sønner: Bela, Beker, Ashbel, Gera, Naaman, Ehi, Rosh, Muppim, Huppim og Ard.²² Disse var de børn, Rachel fødte Jakob—fjorten i alt.²³ Dans søn blev kaldt Husim.²⁴ Naftalis sønner var ved navn Jahzeel, Guni, Jezer og Shillem.²⁵ Disse var de sønner, som Bilha fødte Jakob, som Laban havde givet sin datter Rachel—syv i alt.²⁶ Alle de personer, der tilhørte Jakob, som drog til Egypten, hans direkte efterkommere, ikke medregnet Jakobs sønners hustruer, var seksogtres i alt.²⁷ Med de to sønner, der blev født Josef i Egypten, var alle medlemmerne af Jakobs husstand, som drog til Egypten, halvfjerds i alt.²⁸ Jakob sendte Juda i forvejen til Josef for at få anvisninger til Goshen. Da de ankom til regionen Goshen,²⁹ forberedte Josef sin vogn og drog til Goshen for at møde sin fader Israel. Så snart han trådte frem for ham, omfavnede han ham og græd længe.³⁰ Israel sagde til Josef: “Nu er jeg rede til at dø, efter at have set for mig

1 Mosebog

selv, at du stadig er i live." ³¹ Josef sagde til sine brødre og til sin faders husstand: "Jeg vil gå op og tale med Farao og sige til ham: 'Mine brødre og min faders husstand, som boede i Kana'an, er kommet til mig.' ³² Mændene er hyrder; de har passet kvæg, og de har taget deres hjerde, flokke og alt, hvad de ejer, med sig.' ³³ Når Farao kalder jer og spørger: 'Hvad er jeres erhverv?' ³⁴ skal I svare: 'Dine tjenere har passet kvæg fra vores ungdom indtil nu, ligesom vores fædre.' Dette vil tillade jer at bosætte jer i regionen Goshen, for alle hyrder er afskyelige for egypterne."

47 Josef gik til Farao og sagde: "Min far og brødre, sammen med deres hjerde, flokke og alt, hvad de ejer, er kommet fra Kana'an og er nu i Goshen." ² Han udvalgte fem af sine brødre til at præsentere for Farao. ³ Farao spurgte dem: "Hvad er jeres erhverv?" De svarede: "Dine tjenere er hyrder, ligesom vores forfædre." ⁴ De fortsatte: "Vi er kommet for at bo her midlertidigt, for hungersnøden i Kana'an er alvorlig, og der er ingen græsgange til vores hjerde. Tillad venligst dine tjenere at bo i Goshen." ⁵ Farao talte til Josef: "Din far og brødre er kommet til dig. ⁶ Egyptens land står til din rådighed; bosæt din familie i den bedste del af landet. Lad dem bo i Goshen. Hvis nogen af dem er dygtige, sæt dem til at tage sig af min kvægbesætning." ⁷ Josef bragte derefter sin far Jakob til Farao, og Jakob velsignede Farao. ⁸ Farao spurgte Jakob: "Hvor mange år har du levet?" ⁹ Jakob svarede: "Mine vandreår er 130. Mine år har været få og vanskelige, ikke nået mine forfædres levetid under deres vandringer." ¹⁰ Jakob velsignede Farao igen og forlod hans nærvær. ¹¹ Josef bosatte sin far og brødre i Egypten og gav dem ejendom i den bedste del af landet, regionen Rameses, som Farao havde befalet. ¹² Josef forsynede også sin far, brødre og hele sin fars husstand med mad, i forhold til antallet af deres afhængige. ¹³ Der var ingen mad i hele regionen på grund af hungersnødens alvor; Egypten og Kana'an led under den. ¹⁴ Josef samlede alle pengene i Egypten og Kana'an i bytte for korn, og han bragte dem til Faraos hus. ¹⁵ Da alle pengene i Egypten og Kana'an var opbrugt, henvendte egypterne sig til Josef og sagde: "Giv os mad. Hvorfor skulle vi omkomme for dine øjne? Vores penge er brugt op." ¹⁶ Josef svarede: "Bring jeres kvæg, og jeg vil give jer mad i bytte for dem, da jeres penge er væk." ¹⁷ De bragte deres kvæg til Josef, og

han forsynede dem med mad i bytte for deres heste, får, geder, kvæg og æsler. Han opretholdt dem det år med mad til deres kvæg. ¹⁸ Da det år var omme, vendte de tilbage det følgende år og sagde: "Vi kan ikke skjule for vores herre, at vores penge er væk, og vores kvæg tilhører dig. Der er intet tilbage for vores herre undtagen vores kroppe og vores jord. ¹⁹ Hvorfor skulle vi omkomme for dine øjne, både vi og vores jord? Køb os og vores jord i bytte for mad, og vi vil blive Faraos tjenere. Giv os sæd, så vi kan leve og ikke dø, og så jorden ikke bliver øde." ²⁰ Josef erhvervede al jorden i Egypten for Farao. Hver egypter solgte sin mark, fordi hungersnøden var alvorlig, og jorden blev Faraos. ²¹ Josef flyttede folket til byerne fra den ene ende af Egypten til den anden. ²² Dog købte han ikke præsternes jord, da de modtog en regelmæssig tildeling fra Farao og levede af den, så de solgte ikke deres jord. ²³ Josef sagde til folket: "I dag har jeg købt jer og jeres jord for Farao. Her er sæd til jer, så I kan så jorden. ²⁴ Ved høsten skal I give en femtedel til Farao, og de resterende fire femtedele vil være jeres til sæd til markerne og til mad til jer selv, jeres husstande og jeres børn." ²⁵ De sagde: "Du har reddet vores liv! Må vi finde nåde i vores herres øjne; vi vil være Faraos tjenere." ²⁶ Josef etablerede en lov angående Egyptens jord, stadig gældende i dag, at en femtedel af udbyttet tilhører Farao. Kun præsternes jord blev ikke Faraos. ²⁷ Israelitterne bosatte sig i Egypten, i regionen Goshen. De erhvervede ejendom og var frugtbare, og de formerede sig meget. ²⁸ Jakob levede i Egypten i sytten år, og hans levetid var 147 år. ²⁹ Da tiden nærmede sig for Israel til at dø, tilkaldte han sin søn Josef og sagde: "Hvis jeg har fundet nåde i dine øjne, læg din hånd under mit lår og lov mig at vise mig venlighed og trofasthed. Begrav mig ikke i Egypten, ³⁰ men når jeg hviler med mine fædre, før mig ud af Egypten og begrav mig på deres gravsted." Josef sagde: "Jeg vil gøre, som du siger." ³¹ "Sværg det," insisterede Jakob. Så svor Josef til ham, og Israel tilbad, mens han lænede sig på toppen af sin stav.

48 Efter disse begivenheder blev Josef informeret: "Din far er syg." Så han tog sine to sønner, Manasse og Efraim, med sig. ² Da Jakob modtog nyheden, "Din søn Josef er kommet til dig," samlede Israel sin styrke og satte sig op i sengen. ³ Jakob talte til Josef: "Gud den Almægtige åbenbarede sig for mig i Luz i Kanaans land og

1 Mosebog

velsignede mig, ⁴ og sagde til mig: 'Jeg vil gøre dig frugtbar og mangfoldiggøre dine efterkommere. Jeg vil gøre dig til en mængde folk, og jeg vil give dette land til dine efterkommere som en evig ejendom.' ⁵ "Nu vil dine to sønner, født til dig i Egypten før jeg kom her, blive betragtet som mine; Efraim og Manasse skal være mine, ligesom Ruben og Simeon er. ⁶ Enhver afkom født til dig efter dem vil være dine; de vil blive registreret under deres brøders navne i deres arv. ⁷ Da jeg vendte tilbage fra Paddan, døde Rakel i Kanaans land, til min sorg, mens vi stadig var på rejsen, et lille stykke fra Efrat. Så jeg begravede hende der på vejen til Efrat" (det vil sige Betlehem). ⁸ Da Israel så Josefs sønner, spurgte han: "Hvem er disse?" ⁹ Josef sagde til sin far: "Det er mine sønner, som Gud har givet mig her." Så sagde Israel: "Bring dem til mig, så jeg kan velsigne dem." ¹⁰ Nu var Israels øjne svage på grund af alderdom, og han kunne næsten ikke se. Så Josef bragte dem nær, og hans far kyssede og omfavnede dem. ¹¹ Israel bemærkede til Josef: "Jeg havde aldrig forventet at se dit ansigt igen, og nu har Gud tilladt mig at se dine børn også." ¹² Josef flyttede dem derefter fra Israels knæ og bøjede sig med ansigtet til jorden. ¹³ Josef tog dem begge, Efraim med sin højre hånd mod Israels venstre hånd, og Manasse med sin venstre hånd mod Israels højre hånd, og bragte dem tæt på ham. ¹⁴ Men Israel rakte sin højre hånd ud og lagde den på Efraims hoved, som var den yngre, og krydsede sine arme, lagde han sin venstre hånd på Manasses hoved, selvom Manasse var den førstefødte. ¹⁵ Så velsignede han Josef og sagde: "Den Gud, for hvem mine fædre Abraham og Isak vandrede, den Gud, som har været min hyrde gennem hele mit liv til denne dag, ¹⁶ englen, som har forløst mig fra alt ondt, velsigne drengene. Må mit navn blive bevaret i dem, og mine fædres navne Abraham og Isak; og må de vokse til en mængde på jorden." ¹⁷ Da Josef så sin far placere sin højre hånd på Efraims hoved, blev han utilfreds; så han greb sin fars hånd for at flytte den fra Efraims hoved til Manasses hoved. ¹⁸ Josef sagde til sin far: "Vær venlig, min far, denne er den førstefødte. Placer din højre hånd på hans hoved." ¹⁹ Men hans far nægtede og sagde: "Jeg ved, min søn, jeg ved. Han vil også blive til et folk, og han vil også blive stor. Men hans yngre bror vil blive større end han, og hans efterkommere vil blive til en mængde af nationer." ²⁰ Han velsignede dem den dag og sagde: "Ved dig vil

Israel udtale velsignelser og sige: 'Må Gud gøre dig som Efraim og Manasse.'" Således satte han Efraim foran Manasse. ²¹ Så sagde Israel til Josef: "Jeg er ved at dø, men Gud vil være med dig og vil bringe dig tilbage til dine fædres land. ²² Og jeg giver dig en del mere end dine brødre, som jeg tog fra amoritterne med mit sværd og min bue."

49

Så kaldte Jakob sine sønner til sig og sagde: "Samles, så jeg kan fortælle jer, hvad der vil ske med jer i de kommende dage. ² "Kom sammen og hør, Jakobs sønner; lyt til Israel, jeres far. ³ "Ruben, du er min førstefødte, min styrke og begyndelsen på min kraft, fremragende i værdighed og magt. ⁴ Ustabil som vand, du vil ikke udmærke dig, for du gik op til din fars seng; du vanærede den—han gik op til min leje. ⁵ "Simeon og Levi er brødre; deres sværd er voldens redskaber. ⁶ Lad min sjæl ikke komme i deres råd; lad min ære ikke forenes med deres forsamling, for i deres vrede dræbte de mænd, og i deres egenrådighed lammede de okser. ⁷ Forbandet være deres vrede, for den er voldsom, og deres harme, for den er grusom! Jeg vil sprede dem i Jakob og adsprede dem i Israel. ⁸ "Juda, dine brødre vil ære dig; din hånd vil være på dine fjenders nakke; din fars sønner vil bøje sig for dig. ⁹ Juda er en løveunge; fra byttet, min søn, er du steget op. Han ligger på lur og hviler som en løve, og som en løvinde—hvem tør vække ham? ¹⁰ Scepteret skal ikke vige fra Juda, ej heller herskerens stav fra mellem hans fødder, indtil han, som den tilhører, kommer, og folkene skal adlyde ham. ¹¹ Han binder sit æsel til vinstokken, sin unghingst til den udsøgte gren; han vasker sine klæder i vin og sine klæder i druernes blod. ¹² Hans øjne er mere strålende end vin, og hans tænder er hvidere end mælk. ¹³ "Zebulon skal bo ved kysten og være en havn for skibe; hans grænse skal strække sig mod Sidon. ¹⁴ "Issakar er som et stærkt æsel, hvilende blandt fårefoldene. ¹⁵ Da han så, at hans hvilested var godt, og at landet var behageligt, bøjede han sin skulder til at bære byrder og blev en tjener ved tvangsarbejde. ¹⁶ "Dan skal styre sit folk som en af Israels stammer. ¹⁷ Dan skal være en slange ved vejkanterne, en hugorm langs stien, der bider hestens hæle, så dens rytter falder bagover. ¹⁸ "For din frelse venter jeg, Herre. ¹⁹ "Gad skal blive angrebet af en bande af røvere, men han skal angribe dem ved hælene. ²⁰ "Asers mad vil være rigelig, og han skal levere delikatesser, der passer til

1 Mosebog

kongelige. ²¹ "Naftali er en fri hind; han taler med ynde. ²² "Josef er en frugtbar vinstok, en frugtbar vinstok ved en kilde; dens grene løber over en mur. ²³ Bueskytterne angreb ham med bitterhed; de skød på ham og chikanerede ham. ²⁴ Men hans bue forblev fast, og hans arme var smidige, ved Jakobs Mægtiges hænder, ved Hyrden, Israels Klippe, ²⁵ ved din fars Gud, som hjælper dig, og ved den Almægtige, som velsigner dig med velsignelser fra himlene ovenfor, velsignelser fra dybet nedenunder, velsignelser fra brystet og livmoderen. ²⁶ Din fars velsignelser har overgået de gamle bjerges velsignelser, de ældgamle højes rigdom. Må de hvile på Josefs hoved, på panden af fyrst blandt hans brødre. ²⁷ "Benjamin er en glubsk ulv; om morgenen forærer han byttet, og om aftenen deler han byttet." ²⁸ Alle disse er Israels tolv stammer, og dette er, hvad deres far sagde til dem, da han velsignede dem, idet han gav hver en passende velsignelse. ²⁹ Så gav han dem instrukser og sagde: "Jeg er ved at blive samlet til mit folk. Begrav mig med mine fædre i hulen på hetitten Efrons mark, ³⁰ hulen på marken ved Makpela, nær Mamre i Kana'an, som Abraham købte sammen med marken fra hetitten Efron som et gravsted. ³¹ Der blev Abraham og hans hustru Sara lagt til hvile, der blev Isak og hans hustru Rebekka lagt til hvile, og der lagde jeg Lea til hvile. ³² Marken og hulen deri blev købt fra Het's sønner." ³³ Da Jakob var færdig med at give sine sønner instrukser, trak han sine fødder op i sengen, udåndede og blev samlet til sit folk.

50 Josef faldt over sin fars ansigt, græd over ham og kyssede ham. ² Josef instruerede lægerne i sin tjeneste til at balsamere sin far Israel. Så lægerne balsamerede ham. ³ Balsameringen tog fyrré dage, da det var den sædvanlige periode, der krævedes. Ægypterne sørgede over ham i halvfjerds dage. ⁴ Da sørgedagene var afsluttet, talte Josef til Faraos husstand og sagde: "Hvis jeg har fundet nåde i jeres øjne, så tal til Farao på mine vegne og sig, ⁵ 'Min far fik mig til at sværge en ed og sagde: "Se, jeg skal dø; i den grav, jeg forberedte til mig selv i Kanaans land, skal du begrave mig der." Lad mig nu gå op og begrave min far; så vil jeg vende tilbage.'" ⁶ Farao svarede: "Gå og begrav din far, som han fik dig til at sværge." ⁷ Så Josef gik op for at begrave sin far. Med ham gik alle Faraos embedsmænd, de ældste i hans

husstand og alle Ægyptens ældste, ⁸ sammen med hele Josefs husstand, hans brødre og hans fars husstand. Kun deres børn, flokke og hjoerde blev efterladt i Goshen. ⁹ Vogne og ryttere ledsagede også ham. Det var en meget stor skare. ¹⁰ Da de nåede tærskelpladsen ved Atad, hinsides Jordan, sørgede de med en meget stor og sorgfuld klage; Josef overholdt en syv-dages sørgeperiode for sin far. ¹¹ Da kana'anæerne, der boede der, så sorgen ved tærskelpladsen ved Atad, sagde de: "Dette er en højtidelig sorgen for ægypterne." Derfor blev stedet kaldt Abel Mizraim, som er hinsides Jordan. ¹² Så gjorde Jakobs sønner for ham, som han havde instrueret dem: ¹³ De førte ham til Kanaans land og begravede ham i hulen på marken ved Makpela, overfor Mamre, som Abraham havde købt sammen med marken som et gravsted fra hittitten Efron. ¹⁴ Efter at have begravet sin far vendte Josef tilbage til Ægypten sammen med sine brødre og alle, der var gået op med ham for at begrave hans far. ¹⁵ Da Josefs brødre så, at deres far var død, sagde de: "Hvad nu, hvis Josef bærer nag mod os og gengælder os for alle de uretfærdigheder, vi gjorde mod ham?" ¹⁶ Derfor sendte de bud til Josef og sagde: "Din far gav denne befaling før han døde: ¹⁷ 'Dette skal I sige til Josef: Jeg beder dig, tilgiv dine brødres overtrædelser og deres synd, for de behandlede dig dårligt.' Tilgiv nu overtrædelserne af din fars Guds tjenere." Josef græd, da de talte til ham. ¹⁸ Så kom hans brødre også og bøjede sig for ham og sagde: "Se, vi er dine tjenere." ¹⁹ Men Josef sagde til dem: "Frygt ikke, for er jeg i Guds sted? ²⁰ I havde onde hensigter mod mig, men Gud brugte det til det gode, for at opnå det, der nu sker, redningen af mange liv. ²¹ Så frygt ikke. Jeg vil sørge for jer og jeres små." Og han trøstede dem og talte venligt til dem. ²² Josef blev i Ægypten, han og hans fars husstand. Han levede til han blev hundrede og ti år gammel. ²³ Han så tredje generation af Efraims børn, og også børnene af Makir, Manasses søn, blev født på Josefs knæ. ²⁴ Josef sagde til sine brødre: "Jeg skal dø, men Gud vil sikkert komme jer til hjælp og føre jer op fra dette land til det land, han lovede under ed til Abraham, Isak og Jakob." ²⁵ Så fik Josef Israels sønner til at sværge en ed og sagde: "Gud vil sikkert komme jer til hjælp, og I skal føre mine knogler op fra dette sted." ²⁶ Så døde Josef i en alder af hundrede og ti, og efter at de havde balsameret ham, blev han lagt i en kiste i Ægypten.

2 Mosebog

1 Her er navnene på Israels sønner, som rejste til Egypten med Jakob, hver ledsaget af sin husstand: ² Ruben, Simeon, Levi, sammen med Juda; ³ Issakar, Zebulon, sammen med Benjamin; ⁴ Dan og Naftali, sammen med Gad og Aser. ⁵ Jakobs efterkommere var i alt halvfjerds, men Josef var allerede i Egypten. ⁶ Så døde Josef, sammen med alle hans brødre og hele den generation. ⁷ Israelitterne var frugtbare og formerede sig meget; de blev mange og voksede sig meget stærke, og landet blev fyldt med dem. ⁸ Nu opstod der en ny konge over Egypten, som ikke kendte til Josef. ⁹ Han sagde til sit folk: "Se, israelitterne er blevet for mange og for stærke for os. ¹⁰ Kom, lad os handle klogt med dem, for at de ikke skal formere sig yderligere, og i tilfælde af krig kunne de slutte sig til vores fjender, kæmpe imod os og forlade landet." ¹¹ Så upegede de arbejdsledere over dem for at undertrykke dem med tvangsarbejde, og de byggede oplagringsbyer for Faraos Pitom og Ramses. ¹² Men jo mere de blev undertrykt, desto mere formerede de sig og spredte sig, så egypterne kom til at frygte israelitterne. ¹³ Egypterne tvang israelitterne hensynsløst til at arbejde, ¹⁴ og gjorde deres liv bittert med hårdt arbejde i mørtel og mursten og al slags arbejde på markerne; al deres tjeneste blev pålagt dem med hårdhed. ¹⁵ Egyptens konge talte til de hebraiske jordemødre, den ene hed Shifra, og den anden Pua; ¹⁶ og han sagde: "Når I hjælper de hebraiske kvinder ved fødslen og ser dem på fødestolen, hvis det er en søn, skal I dræbe ham; men hvis det er en datter, skal hun leve." ¹⁷ Men jordemødrene frygtede Gud og gjorde ikke, som Egyptens konge havde befalet dem, men lod drengene leve. ¹⁸ Egyptens konge kaldte på jordemødrene og spurgte dem: "Hvorfor har I handlet på denne måde og ladet drengene leve?" ¹⁹ Jordemødrene svarede Faraos: "Fordi de hebraiske kvinder ikke er som de egyptiske kvinder; de er livskraftige og føder, før jordemoderen når frem." ²⁰ Derfor var Gud god mod jordemødrene, og folket formerede sig og blev meget stærkt. ²¹ Og fordi jordemødrene frygtede Gud, gav Han dem familier af deres egne. ²² Så befalede Faraos hele sit folk: "Enhver søn, der bliver født, skal I kaste i Nilen, men enhver datter skal I lade leve."

2 Nu gik en mand fra Levis stamme hen og giftede sig med en levitisk kvinde. ² Kvinden blev gravid og fødte en søn; da hun så, at han

var et smukt barn, skjulte hun ham i tre måneder. ³ Da hun ikke længere kunne skjule ham, tog hun en papyruskiste, smurte den med tjære og beg, lagde barnet i den og satte den blandt sivene ved Nilens bred. ⁴ Hans søster stod på afstand for at se, hvad der ville ske med ham. ⁵ Faraos datter kom ned for at bade i Nilen, og hendes tjenestepiger gik langs flodbredden. Hun så kisten blandt sivene og sendte sin slavinde for at hente den. ⁶ Da hun åbnede den, så hun den grædende baby og følte medlidenhed med ham og sagde: "Dette er et af hebræerbørnene." ⁷ Så sagde hans søster til Faraos datter: "Skal jeg gå og kalde en hebræisk kvinde, som ammer, til at amme barnet for dig?" ⁸ "Gå," svarede Faraos datter. Så gik pigen og kaldte barnets mor. ⁹ Faraos datter instruerede hende: "Tag dette barn og am det for mig, og jeg vil betale dig." Så tog kvinden barnet og ammede ham. ¹⁰ Da barnet blev ældre, bragte hun ham til Faraos datter, og han blev hendes søn. Hun kaldte ham Moses og sagde: "Jeg trak ham op af vandet." ¹¹ I de dage, da Moses var blevet voksen, gik han ud til sit folk og så deres hårde arbejde, og han så en egypter slå en hebræer, en af hans egne folk. ¹² Han kiggede sig omkring og, da han ikke så nogen, slog han egypteren ihjel og skjulte ham i sandet. ¹³ Den følgende dag gik han ud og bemærkede to hebræere i konflikt. Han spurgte den, der havde uret, "Hvorfor slår du din medhebræer?" ¹⁴ Manden svarede: "Hvem har gjort dig til hersker og dommer over os? Har du tænkt dig at dræbe mig, som du dræbte egypteren?" Moses blev da bange og tænkte: "Sagen er sikkert kendt." ¹⁵ Da Faraos hørte om dette, søgte han at dræbe Moses, men Moses flygtede fra Faraos og slog sig ned i Midjans land, hvor han satte sig ved en brønd. ¹⁶ Præsten i Midjan havde syv døtre, som kom for at trække vand og fyldte trugene for at vande deres fars flok. ¹⁷ Nogle hyrder kom og drev dem væk, men Moses rejste sig, hjalp dem og vandede deres flok. ¹⁸ Da pigerne vendte tilbage til deres far Reuel, spurgte han: "Hvorfor er I vendt tilbage så tidligt i dag?" ¹⁹ De svarede: "En egypter reddede os fra hyrderne; han trak endda vand for os og vandede flokken." ²⁰ "Hvor er han?" spurgte Reuel sine døtre. "Hvorfor lod I ham gå? Inviter ham til at spise med os." ²¹ Moses gik med til at blive hos manden, som gav sin datter Zippora til Moses som hans hustru. ²² Zippora fødte en søn, og Moses kaldte ham Gershom og sagde: "Jeg er blevet en vandrør i et fremmed land." ²³ I den

2 Mosebog

lange periode døde Egyptens konge. Israelitterne sukkede under deres trældom og råbte, og deres råb om hjælp på grund af deres slaveri nåede Gud. ²⁴ Gud hørte deres suk og huskede sin pagt med Abraham, Isak og Jakob. ²⁵ Gud så på israelitterne og tog sig af dem.

3 Nu vogtede Moses fårene for Jetro, sin svigerfar, præsten i Midjan. Han førte fårene til den anden side af ørkenen og kom til Horeb, Guds bjerg. ² Der viste Herrens engel sig for ham i en flammende ild fra en busk. Moses så, at busken stod i flammer, men den blev ikke fortæret. ³ Så tænkte Moses: "Jeg vil gå hen og se dette mærkelige syn—hvorfor busken ikke brænder op." ⁴ Da Herren så, at han gik hen for at se, råbte Gud til ham fra busken: "Moses, Moses!" Og Moses svarede: "Her er jeg." ⁵ "Kom ikke nærmere," sagde Gud. "Tag dine sandaler af, for det sted, du står på, er hellig jord." ⁶ Så sagde Han: "Jeg er din fars Gud—Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud." Da skjulte Moses sit ansigt, for han var bange for at se på Gud. ⁷ Herren sagde: "Jeg har bestemt set mit folks lidelse i Egypten og har hørt deres råb på grund af deres arbejdsfogeder, for jeg kender deres lidelser. ⁸ Så jeg er kommet ned for at udfri dem fra egypternes magt og føre dem op fra det land til et godt og vidtstrakt land, et land, der flyder med mælk og honning—kana'anæernes, hittiternes, amoriternes, perizziternes, hiwitternes og jebusiternes hjemland. ⁹ Og nu, se, israelitternes råb er nået til mig, og jeg har set, hvordan egypterne undertrykker dem. ¹⁰ Så gå nu: Jeg sender dig til Farao for at føre mit folk, israelitterne, ud af Egypten." ¹¹ Men Moses spurgte Gud: "Hvem er jeg, at jeg skulle gå til Farao og føre israelitterne ud af Egypten?" ¹² Og Gud sagde: "Jeg vil bestemt være med dig. Og dette skal være tegnet for dig på, at det er mig, der har sendt dig: når du har ført folket ud af Egypten, skal I tilbede Gud på dette bjerg." ¹³ Da sagde Moses til Gud: "Antag, at jeg går til israelitterne og siger til dem: 'Jeres fædres Gud har sendt mig til jer,' og de spørger mig: 'Hvad er Hans navn?' Hvad skal jeg sige til dem?" ¹⁴ Gud sagde til Moses: "JEG ER DEN JEG ER. Dette skal du sige til israelitterne: 'JEG ER har sendt mig til jer.'" ¹⁵ Gud sagde også til Moses: "Sig til israelitterne: 'Herren, jeres forfædres Gud—Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud—har sendt mig til jer.' Dette er mit navn for evigt, det navn, jeg skal huskes ved fra

generation til generation. ¹⁶ "Gå, saml Israels ældste og sig til dem: 'Herren, jeres forfædres Gud—Abrahams, Isaks og Jakobs Gud—har vist sig for mig og sagt: Jeg har våget over jer og set, hvad der er blevet gjort mod jer i Egypten. ¹⁷ Og jeg har lovet at føre jer op fra jeres lidelse i Egypten til kana'anæernes, hittiternes, amoriternes, perizziternes, hiwitternes og jebusiternes land—et land, der flyder med mælk og honning.' ¹⁸ "Israels ældste vil lytte til dig. Så skal du og de ældste gå til Egyptens konge og sige til ham: 'Herren, hebræernes Gud, har mødt os. Lad os tage en tre dages rejse ud i ørkenen for at ofre til Herren vores Gud.' ¹⁹ Men jeg ved, at Egyptens konge ikke vil tillade jer at gå, medmindre han bliver tvunget af en stærk hånd. ²⁰ Så jeg vil række min hånd ud og ramme Egypten med alle mine undere, som jeg vil udføre midt iblandt dem. Derefter vil han lade jer gå. ²¹ "Og jeg vil få egypterne til at se med velvilje på dette folk, så når I går, vil I ikke gå tomhændet. ²² Hver kvinde skal bede sin nabo og enhver kvinde, der bor i hendes hus, om sølv- og guldsmykker og om klæder, som I skal give jeres sønner og døtre. På denne måde vil I tage egypternes rigdom."

4 Moses svarede: "Hvad nu, hvis de ikke tror mig eller lytter til mine ord og siger: 'Herren har ikke vist sig for dig?'" ² Herren spurgte ham: "Hvad er det, du har i hånden?" Han svarede: "En stav." ³ Herren befalede: "Kast den på jorden." Så kastede Moses den, og den blev til en slange, hvilket fik ham til at flygte fra den. ⁴ Så sagde Herren til Moses: "Ræk din hånd ud og tag den i halen." Så rakte han hånden ud, greb den, og den blev til en stav i hans hånd. ⁵ "Dette er for at de skal tro, at Herren, deres forfædres Gud—Abrahams, Isaks og Jakobs Gud—har vist sig for dig." ⁶ Herren sagde derefter: "Stik din hånd ind i din kappe." Moses stak hånden ind, og da han trak den ud, var den spedalsk, hvid som sne. ⁷ "Stik nu din hånd tilbage i din kappe," befalede Han. Moses gjorde det, og da han tog den ud, var den genoprettet som resten af hans kød. ⁸ Herren fortsatte: "Hvis de ikke tror dig eller lægger mærke til det første tegn, kan det være, at de tror det andet. ⁹ Men hvis de ikke engang tror disse to tegn eller lytter til dig, så tag noget vand fra Nilen og hæld det på den tørre jord. Det vand, du tager, vil blive til blod på jorden." ¹⁰ Moses sagde til Herren: "Åh, min Herre, jeg har aldrig været veltalende, hverken før eller siden du har talt til din tjener. Jeg er tung i tale og

2 Mosebog

tunge." ¹¹ Herren svarede: "Hvem har skabt menneskets mund? Hvem gør en stum eller døv, seende eller blind? Er det ikke mig, Herren?" ¹² Gå nu; jeg vil være med din mund og vil lære dig, hvad du skal sige." ¹³ Men Moses bad: "Åh, min Herre, send venligst en anden." ¹⁴ Så blev Herrens vrede optændt mod Moses, og Han sagde: "Hvad med din bror Aron levitten? Jeg ved, han taler godt. Han er allerede på vej for at møde dig, og han vil blive glad for at se dig." ¹⁵ Du skal tale til ham og lægge ordene i hans mund; jeg vil være med jer begge, når I taler, og vil instruere jer i, hvad I skal gøre. ¹⁶ Han vil tale til folket for dig, og det vil være, som om han var din mund, og du var Gud for ham. ¹⁷ Men bær denne stav i din hånd, med den skal du udføre tegnene." ¹⁸ Moses vendte derefter tilbage til Jetro, sin svigerfar, og sagde: "Lad mig venligst vende tilbage til mit folk i Egypten for at se, om de stadig er i live." Jetro svarede: "Gå i fred." ¹⁹ Nu havde Herren sagt til Moses i Midjan: "Vend tilbage til Egypten, for alle de, der søgte dit liv, er døde." ²⁰ Så tog Moses sin kone og sine sønner, satte dem på et æsel og drog til Egypten, med Guds stav i sin hånd. ²¹ Herren instruerede Moses: "Når du vender tilbage til Egypten, udfør for Farao alle de under, jeg har givet dig magt til at gøre. Dog vil jeg forhærde hans hjerte, så han ikke vil lade folket gå." ²² Så skal du sige til Farao: "Dette siger Herren: Israel er min førstefødte søn, ²³ og jeg har sagt til dig: 'Frigiv min søn, så han kan tilbede mig.' Men du nægtede at lade ham gå; derfor vil jeg tage din førstefødte søns liv." ²⁴ På et herberg under rejsen mødte Herren Moses og søgte at dræbe ham. ²⁵ Men Zippora tog en flintkniv, skar sin søns forhud af og rørte Moses' fødder med den, idet hun sagde: "Du er en blodbrudgom for mig." ²⁶ Så lod Herren ham være. På det tidspunkt sagde hun "blodbrudgom," med henvisning til omskærelsen. ²⁷ Herren instruerede Aron: "Gå ud i ørkenen for at møde Moses." Så han gik og mødte ham ved Guds bjerg og hilste ham varmt. ²⁸ Moses fortalte Aron alle de ord, Herren havde sendt ham med, og alle de tegn, Han havde befalet ham at udføre. ²⁹ Moses og Aron samlede derefter alle Israels ældste, ³⁰ og Aron viderebragte alle de ord, Herren havde talt til Moses. Han udførte også tegnene for folkets øjne, ³¹ og folket troede. Da de hørte, at Herren havde omsorg for dem og havde set deres lidelse, bøjede de sig og tilbød.

5 Derefter gik Moses og Aron til Farao og sagde: "Så siger Herren, Israels Gud: 'Lad mit folk gå, så de kan holde en fest for mig i ørkenen.'" ² Farao svarede: "Hvem er Herren, at jeg skulle lytte til hans stemme og lade Israel gå? Jeg kender ikke Herren, og desuden vil jeg ikke lade Israel gå." ³ De svarede: "Hebræernes Gud har mødt os. Lad os venligst rejse tre dage ind i ørkenen for at ofre til Herren vores Gud, for at han ikke skal slå os med pest eller sværd." ⁴ Men Egyptens konge sagde til dem: "Moses og Aron, hvorfor distraherer I folket fra deres opgaver? Vend tilbage til jeres arbejde!" ⁵ Farao fortsatte: "Se, folket i landet er nu mange, og I vil have dem til at ophøre med deres arbejde!" ⁶ Samme dag udstedte Farao en befaling til arbejdslederne og formændene, der havde ansvaret for folket: ⁷ "I skal ikke længere forsyne folket med halm til at lave mursten som før; lad dem selv samle halm." ⁸ Men I skal stadig kræve, at de producerer den samme mængde mursten som tidligere; reducer det ikke. De er dovne, og det er derfor, de råber: 'Lad os gå og ofre til vores Gud.' ⁹ Gør arbejdet mere byrdefuldt for mændene, så de fortsætter med at arbejde og ikke lægger mærke til løgne." ¹⁰ Så gik arbejdslederne og formændene ud og informerede folket: "Dette er, hvad Farao siger: 'Jeg vil ikke forsyne jer med halm. ¹¹ Gå og saml halm til jer selv, hvor I kan finde det, men jeres arbejdsbyrde vil ikke blive mindsket det mindste.'" ¹² Således spredte folket sig over hele Egypten for at samle stubbe til halm. ¹³ Arbejdslederne pressede dem og sagde: "Færdiggør jeres daglige arbejdsopgave, ligesom da I havde halm." ¹⁴ Faraos arbejdsledere slog de israelitiske formænd, de havde udpeget, og krævede: "Hvorfor har I ikke opfyldt jeres kvote af mursten hverken i går eller i dag, som før?" ¹⁵ Så gik de israelitiske formænd og bad Farao: "Hvorfor behandler du dine tjenere på denne måde? ¹⁶ Dine tjenere får ingen halm, men de siger til os: 'Lav mursten!' Og se, dine tjenere bliver slået, men skylden ligger hos dit eget folk." ¹⁷ Men Farao sagde: "I er dovne, meget dovne; det er derfor, I siger: 'Lad os gå og ofre til Herren.'" ¹⁸ Gå nu og arbejdt; I vil ikke få nogen halm, men I skal levere den fulde kvote af mursten." ¹⁹ De israelitiske formænd indså, at de var i en vanskelig situation, da de fik at vide: "I må ikke reducere jeres daglige kvote af mursten." ²⁰ Da de gik fra Farao, mødte de Moses og Aron, der ventede på dem. ²¹ Og de sagde til dem: "Må Herren se på jer

2 Mosebog

og dømme jer, for I har gjort os afskyelige i Faraos og hans embedsmænds øjne, og lagt et sværd i deres hånd til at dræbe os." ²² Moses vendte tilbage til Herren og sagde: "Herre, hvorfor har du bragt ulykke over dette folk? Hvorfor sendte du mig? ²³ Siden jeg gik til Farao for at tale i dit navn, har han bragt skade over dette folk, og du har slet ikke udfriet dit folk."

6 Da sagde Herren til Moses: "Nu skal du se, hvad jeg vil gøre ved Farao: på grund af min stærke hånd vil han frigive dem; ja, på grund af min stærke hånd vil han drive dem ud af sit land." ² Gud talte videre til Moses og sagde: "Jeg er Herren. ³ Jeg viste mig for Abraham, Isak og Jakob som Gud den Almægtige, men ved mit navn, Herren, gjorde jeg mig ikke fuldt kendt for dem. ⁴ Jeg oprettede også min pagt med dem for at give dem Kanaans land, hvor de boede som fremmede. ⁵ Desuden har jeg hørt israeliternes klagen, som egypterne holder i trældom, og jeg har husket min pagt. ⁶ Derfor skal du sige til israelitterne: 'Jeg er Herren, og jeg vil føre jer ud fra egypternes byrder, og jeg vil redde jer fra deres slaveri. Jeg vil forløse jer med en udstrakt arm og med mægtige domshandlinger. ⁷ Jeg vil tage jer som mit eget folk, og jeg vil være jeres Gud. Så skal I vide, at jeg er Herren jeres Gud, som førte jer ud fra egypternes byrder. ⁸ Og jeg vil føre jer til det land, jeg svor at give til Abraham, Isak og Jakob; jeg vil give det til jer som en ejendom. Jeg er Herren.'" ⁹ Moses overbragte dette til israelitterne, men de hørte ikke på ham på grund af deres modløshed og hårde arbejde. ¹⁰ Herren instruerede Moses og sagde, ¹¹ "Gå, sig til Farao, Egyptens konge, at han skal lade israelitterne gå ud af sit land." ¹² Men Moses sagde til Herren: "Hvis israelitterne ikke har lyttet til mig, hvorfor skulle Farao lytte til mig, da jeg er udygtig i tale?" ¹³ Herren talte dog til Moses og Aron og gav dem en befaling angående israelitterne og Farao, Egyptens konge, om at føre israelitterne ud af Egyptens land. ¹⁴ Disse var overhovederne for deres familier: Rubens sønner, Israels førstefødte, var Hanok og Pallu, Hezron og Karmi. Disse var Rubens slægter. ¹⁵ Simeons sønner var Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zohar og Shaul, søn af en kana'anæisk kvinde. Disse var Simeons slægter. ¹⁶ Disse var navnene på Levis sønner efter deres generationer: Gershon, Kehat og Merari. Levi levede 137 år. ¹⁷ Gershons sønner, efter deres slægter, var Libni og Shimei. ¹⁸ Kehats efterkommere omfattede

Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel. Kehat levede 133 år. ¹⁹ Meraris sønner var Mahli og Mushi. Disse var Levis slægter efter deres optegnelser. ²⁰ Amram tog sin fars søster Jokebed til hustru, og hun fødte ham Aron og Moses. Amram levede 137 år. ²¹ Jizhars efterkommere var Korah, Nefeg og Zikri. ²² Uzziels efterkommere var Mishael, Elzafan og Sitri. ²³ Aron tog Elisheba, datter af Amminadab og søster til Nahshon, til hustru, og hun fødte ham Nadab og Abihu, Eleazar og Itamar. ²⁴ Korahs sønner var Assir, Elkana og Abiasaf. Disse var korahitternes slægter. ²⁵ Eleazar, Arons søn, tog en af Putiels døtre til hustru, og hun fødte ham Pinehas. Disse var overhovederne for levitternes familier, slægt for slægt. ²⁶ Det var denne Aron og Moses, som Herren instruerede til at føre israelitterne ud af Egypten efter deres divisioner. ²⁷ Disse var dem, der talte til Farao, Egyptens konge, om at føre israelitterne ud af Egypten—denne samme Moses og Aron. ²⁸ Det skete på den dag, da Herren talte til Moses i Egypten, ²⁹ at Herren instruerede Moses og sagde: "Jeg er Herren; overbring til Farao, Egyptens konge, alt hvad jeg siger til dig." ³⁰ Men Moses sagde til Herren: "Jeg er ikke veltalende; hvordan skulle Farao så lytte til mig?"

7 Da sagde Herren til Moses: "Se, jeg har gjort dig som Gud for Farao, og din bror Aron skal være din profet. ² Du skal tale alt, hvad jeg befaler dig, og din bror Aron skal sige til Farao, at han skal lade israelitterne drage ud af hans land. ³ Men jeg vil forhærde Faraos hjerte, så jeg kan mangfoldiggøre mine tegn og undere i Egypten. ⁴ Farao vil ikke lytte til jer, så jeg vil lægge min hånd på Egypten og føre mine hære, mit folk israelitterne, ud ved store straffedomme. ⁵ Egypten skal vide, at jeg er Herren, når jeg udrækker min hånd over Egypten og fører israelitterne ud fra dem." ⁶ Moses og Aron gjorde, som Herren havde befalet dem. ⁷ Moses var firs år gammel, og Aron var treogfirs, da de talte til Farao. ⁸ Herren talte til Moses og Aron og sagde, ⁹ "Når Farao siger til jer: 'Udfør et mirakel,' skal du sige til Aron: 'Tag din stav og kast den ned foran Farao, og den vil blive til en slange.'" ¹⁰ Så gik Moses og Aron til Farao og gjorde, som Herren havde befalet. Aron kastede sin stav ned foran Farao og hans embedsmænd, og den blev til en slange. ¹¹ Farao tilkaldte da de vise mænd og troldmændene, og de egyptiske magikere gjorde det samme ved deres hemmelige kunster. ¹² Hver af dem kastede sin stav ned, og de blev til

2 Mosebog

slanger. Men Arons stav slugte deres stave.¹³ Dog forblev Faraos hjerte ubøjeligt, og han lyttede ikke til dem, som Herren havde sagt.¹⁴ Da sagde Herren til Moses: "Faraos hjerte er stædigt og hårdt; han nægter at lade folket gå.¹⁵ Gå til Farao om morgenen, når han går ud til vandet. Stil dig ved Nilens bred for at møde ham, og tag i din hånd den stav, der blev til en slange.¹⁶ Sig til ham: 'Herren, hebræernes Gud, har sendt mig for at sige til dig: Lad mit folk gå, så de kan tilbede mig i ørkenen. Men du har ikke lyttet indtil nu.'¹⁷ Dette siger Herren: Ved dette skal du vide, at jeg er Herren: Jeg vil slå Nilens vand med staven i min hånd, og det vil blive til blod.¹⁸ Fiskene i Nilen vil dø, floden vil stinke, og egypterne vil ikke kunne drikke vandet fra Nilen."¹⁹ Herren sagde til Moses: "Sig til Aron: 'Tag din stav og ræk din hånd ud over Egyptens vande—over deres floder, bække, damme og alle deres reservoarer—og de vil blive til blod. Der vil være blod overalt i Egypten, selv i kar af træ og sten."²⁰ Moses og Aron gjorde, som Herren havde befalet. Han løftede staven og slog Nilens vand for øjnene af Farao og hans embedsmænd, og alt vandet i Nilen blev til blod.²¹ Fiskene i Nilen døde, og floden stank, så egypterne ikke kunne drikke vandet fra Nilen. Der var blod overalt i Egypten.²² Men de egyptiske magikere gjorde det samme ved deres hemmelige kunster, og Faraos hjerte blev forhærdet; han lyttede ikke til Moses og Aron, som Herren havde sagt.²³ Farao vendte sig om og gik ind i sit palads og tog ikke engang dette til hjerte.²⁴ Alle egypterne gravede langs Nilen efter vand at drikke, fordi de ikke kunne drikke vandet fra floden.²⁵ En uge gik, efter at Herren havde slået Nilen.

8 Så talte Herren til Moses: "Gå til Farao og sig til ham: 'Dette siger Herren: Lad mit folk gå, så de kan tjene mig.² Men hvis du nægter at lade dem gå, vil jeg bringe en plage af frøer over hele dit land.³ Nilen vil vrimle med frøer, som vil komme op og gå ind i dit palads, dit soveværelse og din seng, og ind i dine embedsmænds og dit folks huse, og ind i dine ovne og dejtrug.⁴ Frøerne vil invadere dig, dit folk og alle dine embedsmænd."⁵ Så sagde Herren til Moses: "Instruer Aron: 'Ræk din hånd ud med din stav over floderne, bækkene og dammene, og lad frøer komme op over Egyptens land."⁶ Så rakte Aron sin hånd ud over Egyptens vande, og frøer kom op og dækkede landet.⁷ Men troldmændene gjorde det samme med deres hemmelige kunster og

bragte frøer op over Egyptens land.⁸ Farao kaldte på Moses og Aron og sagde: "Bønfald Herren om at fjerne frøerne fra mig og mit folk, så vil jeg lade dit folk gå for at ofre til Herren."⁹ Moses sagde til Farao: "Jeg overlader til dig æren af at bestemme, hvornår jeg skal bede for dig, dine embedsmænd og dit folk, så frøerne kan fjernes fra dig og dine huse og kun blive tilbage i Nilen."¹⁰ Farao svarede: "I morgen." Moses sagde: "Det skal ske, som du siger, så du kan vide, at der ikke er nogen som Herren vor Gud.¹¹ Frøerne vil forlade dig, dine huse, dine embedsmænd og dit folk; de vil kun blive tilbage i Nilen."¹² Efter at Moses og Aron havde forladt Farao, råbte Moses til Herren angående frøerne, som Han havde påført Farao.¹³ Og Herren gjorde, som Moses bad om. Frøerne døde i husene, gårdene og markerne.¹⁴ De blev samlet i dynger, og landet stank af dem.¹⁵ Men da Farao så, at der var lettelse, forhærdede han sit hjerte og lyttede ikke til Moses og Aron, som Herren havde sagt.¹⁶ Så sagde Herren til Moses: "Sig til Aron: 'Ræk din stav ud og slå jordens støv,' og det vil blive til myg over hele Egyptens land."¹⁷ De gjorde dette, og da Aron rakte sin hånd ud med staven og slog jordens støv, kom der myg på mennesker og dyr. Alt støvet over hele Egyptens land blev til myg.¹⁸ Troldmændene forsøgte at frembringe myg ved deres hemmelige kunster, men de kunne ikke. Der var myg på mennesker og dyr overalt.¹⁹ Troldmændene sagde til Farao: "Dette er Guds værk." Men Faraos hjerte var stædigt, og han ville ikke lytte, som Herren havde sagt.²⁰ Så sagde Herren til Moses: "Stå tidligt op om morgenen og konfronter Farao, når han går til floden, og sig til ham: 'Dette siger Herren: Lad mit folk gå, så de kan tjene mig.'²¹ Hvis du nægter at lade mit folk gå, vil jeg sende sværme af fluer over dig, dine embedsmænd, dit folk og ind i dine huse. Egypternes huse vil være fulde af fluer, og selv jorden vil være dækket af dem.²² Men på den dag vil jeg sætte Goshen-landet, hvor mit folk bor, til side, så der ikke vil være nogen sværme af fluer, så du vil vide, at jeg, Herren, er i dette land.²³ Jeg vil vise en forskel mellem mit folk og dit folk. Dette tegn vil ske i morgen."²⁴ Og Herren gjorde således. Tætte sværme af fluer kom ind i Faraos palads og ind i hans embedsmænds huse; overalt i Egypten blev landet ødelagt af fluerne.²⁵ Så kaldte Farao på Moses og Aron og sagde: "Gå, ofre til jeres Gud her i dette land."²⁶ Men Moses sagde: "Det ville ikke være

2 Mosebog

rigtigt. De ofre, vi bringer Herren vor Gud, ville være afskyelige for egypterne. Hvis vi bringer ofre, der er afskyelige i deres øjne, vil de så ikke stene os?" ²⁷ Vi må tage en tre dages rejse ud i ørkenen for at bringe ofre til Herren vor Gud, som Han har befalet os." ²⁸ Farao sagde: "Jeg vil tillade jer at gå og bringe ofre til Herren jeres Gud i ørkenen, men I må ikke gå for langt. Nu, bed venligst for mig." ²⁹ Moses svarede: "Så snart jeg forlader dig, vil jeg bede til Herren, og i morgen vil fluerne forlade Farao, hans embedsmænd og hans folk. Lad kun Farao være sikker på ikke at handle svigefuldt igen ved ikke at lade folket gå for at bringe ofre til Herren." ³⁰ Moses forlod derefter Farao og bad til Herren, ³¹ og Herren gjorde, som Moses bad om. Fluerne forlod Farao, hans embedsmænd og hans folk; ikke en flue blev tilbage. ³² Alligevel forhærdede Farao sit hjerte endnu en gang, og han lod ikke folket gå.

9 Da sagde Herren til Moses: "Gå til Farao og sig til ham: 'Dette siger Herren, hebræernes Gud: "Lad mit folk gå, så de kan tjene mig." ' ² Hvis du nægter at lade dem gå og fortsætter med at holde dem tilbage, ³ se, Herrens hånd vil bringe en alvorlig plage over din husdyrbestand på marken—over hestene, æslerne, kamelerne, kvæget, fårene og gederne. ⁴ Men Herren vil gøre en forskel mellem Israels husdyr og Egyptens, så intet dyr, der tilhører israelitterne, vil omkomme." ⁵ Herren fastsatte en bestemt tid og sagde: "I morgen vil Herren udføre denne handling i landet." ⁶ Og den følgende dag gjorde Herren således: alt egyptisk kvæg omkom, men ikke et eneste dyr, der tilhørte israelitterne, døde. ⁷ Farao sendte mænd for at undersøge og opdagede, at ikke et eneste af israelitternes husdyr var dødt. Alligevel forblev Faraos hjerte hårdt, og han lod ikke folket gå. ⁸ Så instruerede Herren Moses og Aron: "Tag håndfulde sod fra en ovn, og lad Moses kaste det op i luften i Faraos nærvær. ⁹ Det vil blive til fint støv over hele Egyptens land og forårsage bylder, der bryder ud med sår på mennesker og dyr i hele landet." ¹⁰ Så tog de sod fra en ovn og stod foran Farao. Moses kastede det op i luften, og bylder brød ud med sår på mennesker og dyr. ¹¹ Tryllekunstnerne kunne ikke stå foran Moses på grund af bylterne, som ramte dem såvel som alle egypterne. ¹² Men Herren forhærdede Faraos hjerte, og han lyttede ikke til Moses og Aron, som Herren havde forudsagt til Moses. ¹³ Så sagde Herren til Moses: "Stå tidligt op om morgenen og stil dig foran

Farao, og sig til ham: 'Dette siger Herren, hebræernes Gud: "Lad mit folk gå, så de kan tjene mig, ¹⁴ ellers vil jeg denne gang sende alle mine plager mod dig, dine embedsmænd og dit folk, så du må erkende, at der ikke er nogen som mig på hele jorden. ¹⁵ For nu kunne jeg have rakt min hånd ud og slået dig og dit folk med en plage, der ville have udslettet dig fra jorden. ¹⁶ Men jeg har ladet dig forblive af denne grund: for at vise dig min magt og for at få mit navn forkyndt over hele jorden. ¹⁷ Du ophøjer stadig dig selv mod mit folk ved ikke at lade dem gå. ¹⁸ Derfor vil jeg på denne tid i morgen sende den værste haglstorm, der nogensinde har ramt Egypten, fra den dag det blev grundlagt indtil nu. ¹⁹ Udsted nu en befaling om at bringe din husdyrbestand og alt, hvad du har på marken, til et beskyttet sted, for haglen vil falde på enhver person og ethvert dyr, der findes på marken og ikke bringes ind, og de vil dø.'" ²⁰ De blandt Faraos embedsmænd, der frygtede Herrens ord, skyndte sig at bringe deres tjenere og deres husdyr indendørs. ²¹ Men de, der ignorerede Herrens ord, lod deres tjenere og husdyr blive på marken. ²² Så sagde Herren til Moses: "Ræk din hånd mod himlen, så hagl vil falde over hele Egypten—på mennesker, dyr og hver plante på markerne i Egypten." ²³ Da Moses rakte sin stav mod himlen, sendte Herren torden og hagl, og ild løb ned til jorden. Således lod Herren hagl regne over Egyptens land. ²⁴ Der var hagl, og ild flammede kontinuerligt midt i haglen, den værste storm Egypten havde oplevet, siden det blev en nation. ²⁵ Overalt i Egypten slog haglen alt på markerne—både mennesker og dyr; den slog hver plante ned og knuste hvert træ. ²⁶ Det eneste sted, det ikke haglede, var i landet Goshen, hvor israelitterne boede. ²⁷ Så tilkaldte Farao Moses og Aron. "Jeg har syndet denne gang," sagde han til dem. "Herren har ret, og jeg og mit folk har uret. ²⁸ Bed til Herren, for der har været nok af Guds torden og hagl. Jeg vil lade jer gå; I behøver ikke blive længere." ²⁹ Moses svarede: "Så snart jeg forlader byen, vil jeg række mine hænder ud til Herren; tordenen vil ophøre, og der vil ikke være mere hagl, så du må erkende, at jorden tilhører Herren. ³⁰ Men jeg er klar over, at du og dine embedsmænd stadig ikke holder Herren Gud i ærefrygt." ³¹ (Lin og byg blev ødelagt, da byggen var i aks, og linen stod i blomst. ³² Men hveden og spelt blev ikke ødelagt, fordi de modner senere.) ³³ Så forlod Moses Farao

2 Mosebog

og gik ud af byen. Han rakte sine hænder ud til Herren; tordenen og haglen ophørte, og regnen faldt ikke længere på jorden. ³⁴ Da Farao så, at regnen, haglen og tordenen var stoppet, syndede han igen: han og hans embedsmænd forhærdede deres hjerter. ³⁵ Så Faraos hjerte blev forhærdet, og han lod ikke israelitterne gå, som Herren havde talt gennem Moses.

10 Da sagde Herren til Moses: "Gå til Farao, for jeg har forhærdet hans hjerte og hans tjeneres hjerter, for at jeg kan udføre disse tegn blandt dem, ² så du kan fortælle dine sønner og børnebørn, hvordan jeg gjorde nar af egypterne, og hvordan jeg udførte mine tegn blandt dem, så I kan vide, at jeg er Herren." ³ Så gik Moses og Aron til Farao og sagde: "Dette siger Herren, hebræernes Gud: 'Hvor længe vil du nægte at ydmyge dig for mig? Lad mit folk gå, så de kan tjene mig.' ⁴ For hvis du fortsætter med at nægte at lade mit folk gå, så bemærk, i morgen vil jeg bringe græshopper ind i dit område. ⁵ De vil dække landets overflade, så ingen kan se det. De vil fortære, hvad der er tilbage til dig efter haglen, inklusive hvert træ, der vokser på dine marker. ⁶ Dine huse vil blive fyldt med dem, sammen med alle dine tjeneres huse og alle egypternes huse—noget hverken dine fædre eller dine bedstefædre har set fra den dag, de bosatte sig i dette land indtil nu.'" Så vendte Moses sig og forlod Farao. ⁷ Da sagde Faraos tjenere til ham: "Hvor længe vil denne mand være en fælde for os? Lad folket gå, så de kan tjene Herren deres Gud. Indser du endnu ikke, at Egypten er ødelagt?" ⁸ Så blev Moses og Aron bragt tilbage til Farao, og han sagde til dem: "Gå, tjen Herren jeres Gud! Men fortæl mig, hvem der vil gå." ⁹ Moses sagde: "Vi vil gå med vores unge og vores gamle, med vores sønner og vores døtre, og med vores flokke og hjerde, for vi skal holde en fest for Herren." ¹⁰ Så sagde han til dem: "Herren være med jer, hvis jeg lader jer gå med jeres små! I har tydeligvis onde hensigter. ¹¹ Nej! Kun mændene må gå og tjene Herren, da det er, hvad I ønsker." Så blev Moses og Aron drevet ud fra Faraos nærvær. ¹² Da sagde Herren til Moses: "Ræk din hånd ud over Egyptens land for græshopperne, så de kan komme over landet og fortære hver plante i landet, alt hvad haglen har efterladt." ¹³ Så rakte Moses sin stav ud over Egyptens land, og Herren sendte en østenvind over landet hele den dag og hele natten. Om morgenen havde vinden bragt

græshopperne. ¹⁴ Græshopperne kom op over hele Egyptens land og slog sig ned i hele Egyptens område i stort antal. Aldrig før havde der været en sådan plage af græshopper, og der vil aldrig komme en igen. ¹⁵ De dækkede hele landets overflade, indtil det blev mørkt. De fortærede hver plante i landet og al frugt på træerne, som haglen havde efterladt. Intet grønt blev tilbage på træ eller plante i hele Egyptens land. ¹⁶ Da kaldte Farao hastigt på Moses og Aron og sagde: "Jeg har syndet mod Herren jeres Gud og mod jer. ¹⁷ Tilgiv nu min synd, vær venlig, kun denne ene gang, og bed til Herren jeres Gud om at tage denne død fra mig." ¹⁸ Så forlod Moses Farao og bad til Herren. ¹⁹ Så ændrede Herren vinden til en meget stærk vestenvind, som tog græshopperne og drev dem ind i Det Røde Hav. Ikke en eneste græshoppe blev tilbage i hele Egyptens område. ²⁰ Alligevel gjorde Herren Faraos hjerte stædigt, og han tillod ikke israelitterne at forlade. ²¹ Så sagde Herren til Moses: "Ræk din hånd ud mod himlen, så mørke spreder sig over Egyptens land—et mørke, der kan føles." ²² Så rakte Moses sin hånd ud mod himlen, og tykt mørke dækkede hele Egyptens land i tre dage. ²³ Ingen kunne se hinanden, og ingen rejste sig fra sin plads i tre dage. Alligevel havde alle israelitterne lys i deres boliger. ²⁴ Da kaldte Farao på Moses og sagde: "Gå, tjen Herren; selv jeres små må gå med jer, men lad jeres flokke og hjerde blive tilbage." ²⁵ Men Moses sagde: "Du må også lade os få ofre og brændofre til at bringe til Herren vores Gud. ²⁶ Vores kvæg skal også gå med os; ikke en hov skal blive tilbage. Vi må tage nogle af dem for at tjene Herren vores Gud, og indtil vi ankommer der, ved vi ikke, hvad vi skal bruge for at tjene Herren." ²⁷ Men Herren gjorde Faraos hjerte stædigt, og han var ikke villig til at lade dem gå. ²⁸ Da sagde Farao til Moses: "Gå væk fra mig! Sørg for, at du ikke ser mit ansigt igen, for den dag du ser mit ansigt, skal du dø." ²⁹ Moses svarede: "Du har talt sandt; jeg skal aldrig se dit ansigt igen!"

11 Nu talte Herren til Moses: "Jeg vil bringe en sidste plage over Farao og Egypten. Efter dette vil han frigive jer herfra. Når han gør det, vil han helt sikkert drive jer helt ud. ² Instruer folket, at hver mand og kvinde skal anmode deres naboer om genstande af sølv og guld." ³ Herren fik egypterne til at se med velvilje på folket, og Moses var højt anset i Egypten af Faraos embedsmænd og befolkningen. ⁴ Moses erklærede derefter: "Dette

2 Mosebog

siger Herren: 'Omkring midnat vil jeg gå gennem Egypten. ⁵ Enhver førstefødt i Egyptens land skal omkomme, fra den førstefødte af Farao, som sidder på tronen, til den førstefødte af trælkvinden bag kværnen, og alle de førstefødte af kvæget også. ⁶ Der vil være en stor klage i hele Egypten—som intet, der nogensinde har fundet sted eller nogensinde vil finde sted igen. ⁷ Men blandt israelitterne vil ikke engang en hund knurre ad nogen person eller noget dyr, så I kan forstå, at Herren gør en forskel mellem Egypten og Israel.' ⁸ Alle disse dine embedsmænd vil komme ned til mig, bøje sig for mig og sige: 'Afgå, du og alle de folk, der følger dig!' Derefter vil jeg afgå." Så forlod Moses Farao i stor vrede. ⁹ Herren havde sagt til Moses, "Farao vil ikke lytte til dig, så mine under kan blive mangfoldiggjort i Egypten." ¹⁰ Moses og Aron udførte alle disse under for Farao, men Herren forhærdede Faraos hjerte, og han tillod ikke israelitterne at forlade hans land.

12 Herren talte til Moses og Aron, mens de var i Egyptens land, ² "Denne måned skal være begyndelsen på måneder for jer; den skal være årets første måned for jer. ³ Tal til hele Israels menighed og sig: 'På den tiende dag i denne måned skal hver husstand tage et lam til sig, efter deres fædres huse, et lam for hver husstand. ⁴ Men hvis husstanden er for lille til et lam, skal han og hans nærmeste nabo tage et efter antallet af personer; I skal dele lammet efter, hvad hver person kan spise. ⁵ Jeres lam skal være en fjelfri han, et år gammel; I må tage det fra fårene eller fra gederne. ⁶ Og I skal holde det indtil den fjortende dag i samme måned; da skal hele forsamlingen af Israels menighed slagte det ved skumring. ⁷ Desuden skal de tage noget af blodet og påføre det på de to dørstolper og på overliggeren af de huse, hvor de spiser det. ⁸ De skal spise kødet samme nat, stegt over ild, og de skal spise det med usyret brød og bitre urter. ⁹ I må ikke spise noget af det rått eller kogt i vand, men stegt over ild—hovedet og benene sammen med indvoldene. ¹⁰ Og I må ikke lade noget af det blive til morgen, men hvad der bliver tilbage til morgen, skal I brænde med ild. ¹¹ Nu skal I spise det på denne måde: med jeres bælte fastgjort, jeres sandaler på jeres fødder, og jeres stav i jeres hånd. I skal spise det i hast—det er Herrens påske. ¹² For jeg vil gå gennem Egyptens land den nat og slå alle førstefødte i Egyptens land, både mennesker og dyr;

og imod alle Egyptens guder vil jeg fuldbyrde domme—jeg er Herren. ¹³ Blodet skal være et tegn for jer på de huse, hvor I bor; og når jeg ser blodet, vil jeg gå forbi jer, og ingen plage vil komme over jer for at ødelægge jer, når jeg slår Egyptens land. ¹⁴ Denne dag skal være en mindehøjtid for jer, og I skal fejre den som en fest for Herren; gennem jeres generationer skal I overholde den som en varig forordning. ¹⁵ I syv dage skal I spise usyret brød, men på den første dag skal I fjerne surdej fra jeres huse; for enhver, der spiser noget syret fra den første dag til den syvende dag, skal den person udryddes fra Israel. ¹⁶ På den første dag skal I have en hellig forsamling, og en anden hellig forsamling på den syvende dag; intet arbejde må udføres på dem, undtagen hvad der skal spises af hver person—det alene må forberedes af jer. ¹⁷ I skal også fejre festen for de usyrede brød, for på denne dag førte jeg jeres skarer ud af Egyptens land; derfor skal I fejre denne dag gennem jeres generationer som en permanent forordning. ¹⁸ Fra aftenen den fjortende dag i den første måned skal I spise usyret brød indtil aftenen den enogtyvende dag i måneden. ¹⁹ I syv dage må der ikke findes surdej i jeres huse; for enhver, der spiser noget syret, skal den person udryddes fra Israels menighed, hvad enten de er en fremmed eller en indfødt i landet. ²⁰ I må ikke spise noget syret; i alle jeres boliger skal I spise usyret brød. ²¹ Så kaldte Moses alle Israels ældste sammen og instruerede dem: "Gå og vælg lam til jer selv efter jeres familier, og ofr påskelammet. ²² Og I skal tage en dusk isop, dyppe den i blodet, der er i skålen, og påføre noget af blodet, der er i skålen, på overliggeren og de to dørstolper; og ingen af jer skal gå uden for døren af sit hus indtil morgen. ²³ For Herren vil gå igennem for at slå egypterne; men når han ser blodet på overliggeren og på de to dørstolper, vil Herren gå forbi døren og ikke tillade ødelæggeren at komme ind i jeres huse for at slå jer. ²⁴ Og I skal overholde denne begivenhed som en lov for jer og jeres børn for alle tider. ²⁵ Når I kommer ind i det land, som Herren vil give jer, som han har lovet, skal I opretholde denne skik. ²⁶ Og når jeres børn siger til jer: 'Hvad betyder denne skik for jer?' ²⁷ Så skal I sige: 'Det er en påskeoffer til Herren, fordi han gik forbi Israels sønners huse i Egypten, da han slog egypterne, men skånedes vores hjem.'" og folket bøjede sig og tilbad. ²⁸ Så gik Israels sønner og gjorde, som Herren havde befalet Moses og Aron, de

2 Mosebog

gjorde, som de var blevet befalet. ²⁹ Og således, omkring midnat, slog Herren alle førstefødte i Egyptens land. Fra den førstefødte af Farao, der sad på hans trone, til den førstefødte af fangen, der var i fangehullet, og alle førstefødte af kvæget. ³⁰ Så stod Farao op om natten, han og alle hans tjenere og alle egypterne, og der var et stort skrig i Egypten, for der var intet hus, hvor der ikke var nogen død. ³¹ Og han kaldte på Moses og Aron om natten og sagde: "Rejs jer, gå bort fra mit folk, både I og Israels sønner; og gå, tjen Herren, som I har sagt. ³² Tag både jeres flokke og jeres hjoerde, som I har sagt, og gå, og velsign også mig." ³³ Egypterne opfordrede folket til at sende dem ud af landet i hast, for de sagde: "Vi skal alle omkomme!" ³⁴ Så tog folket deres dej, for den var syret, og bar deres dejtrug indsvøbt i deres klæder på deres skuldre. ³⁵ Nu havde Israels sønner gjort efter Moses' ord, for de havde bedt egypterne om sølv- og guldsmykker og klæder; ³⁶ og Herren havde givet folket yndest i egypternes øjne, så de lod dem få, hvad de bad om. Således plyndrede de egypterne. ³⁷ Israels sønner rejste fra Rameses til Sukkot, omkring seks hundrede tusinde mænd til fods, bortset fra børn. ³⁸ En blandet skare gik også op med dem, sammen med flokke og hjoerde, et meget stort antal kvæg. ³⁹ Og de bagte dejen, som de havde bragt ud af Egypten, til kager af usyret brød. For den var ikke blevet syret, da de blev drevet ud af Egypten og ikke kunne tøve, og de havde heller ikke forberedt nogen forsyninger til sig selv. ⁴⁰ Nu var den tid, som Israels sønner havde boet i Egypten, 430 år. ⁴¹ Og ved slutningen af 430 år, på denne samme dag, drog alle Herrens skarer ud af Egyptens land. ⁴² Det er en nat, der skal overholdes for Herren for at have ført dem ud af Egyptens land; denne nat er for Herren, der skal overholdes af alle Israels sønner gennem deres generationer. ⁴³ Og Herren sagde til Moses og Aron: "Dette er påskens forordning: ingen fremmed må spise det; ⁴⁴ men for enhver slave, som nogen har købt for penge, efter at du har omskåret ham, da må han spise det. ⁴⁵ En besøgende eller en lejet arbejder må ikke deltage i det. ⁴⁶ Det skal spises i et enkelt hus; I må ikke tage noget af kødet uden for huset, og I må heller ikke bryde nogen knogle af det. ⁴⁷ Hele Israels menighed skal fejre dette. ⁴⁸ Men hvis en fremmed bor hos jer og fejrer påsken for Herren, skal alle hans mænd omskæres, og så må han komme nær for at fejre det; og han skal være som en indfødt i landet. Men

ingen uomskåret person må spise det. ⁴⁹ Den samme lov skal gælde for den indfødte som for den fremmede, der bor blandt jer." ⁵⁰ Så gjorde alle Israels sønner, som de blev befalet; de gjorde præcis, som Herren havde befalet Moses og Aron. ⁵¹ Og på denne samme dag førte Herren Israels sønner ud af Egyptens land ved deres skarer.

13 Herren talte derefter til Moses og sagde, ² "Indvi til mig alt førstefødt, det første afkom af hver livmoder blandt israelitterne, hvad enten det er menneske eller dyr; det tilhører mig." ³ Moses sagde til folket: "Husk denne dag, dagen I kom ud af Egypten, ud af trældommens hus, for Herren førte jer ud med en stærk hånd. Spis intet, der indeholder gær. ⁴ Denne dag markerer jeres udgang i måneden Abib. ⁵ Når Herren fører dig ind i kana'anæernes, hittitternes, amoritternes, hivitternes og jebusitternes land, det land, han svor at give dine forfædre, et land, der flyder med mælk og honning, skal du overholde denne skik i denne måned: ⁶ I syv dage skal du spise usyret brød, og på den syvende dag skal du holde en fest for Herren. ⁷ Spis usyret brød i de syv dage; intet med gær skal ses hos dig, ej heller skal nogen gær ses nogen steder inden for dine grænser. ⁸ På den dag skal du sige til din søn: 'Det er på grund af det, Herren gjorde for mig, da jeg kom ud af Egypten.' ⁹ Det skal være som et tegn på din hånd og en påmindelse på din pande om, at Herrens lov skal være på dine læber, for med en stærk hånd førte Herren dig ud af Egypten. ¹⁰ Du skal holde denne forordning til den fastsatte tid år efter år. ¹¹ "Når Herren fører dig ind i kana'anæernes land og giver det til dig, som han lovede dig og dine forfædre under ed, ¹² skal du give Herren det første afkom af hver livmoder. Alle førstefødte hanner af dit kvæg tilhører Herren. ¹³ For hver førstefødt æsel skal du erstatte det med et lam, men hvis du ikke erstatter det, skal du bryde dets hals. Indløs hver førstefødt blandt dine sønner. ¹⁴ I de kommende dage, når din søn spørger dig: 'Hvad betyder dette?' skal du sige til ham: 'Med en stærk hånd førte Herren os ud af Egypten, ud af trældommens hus. ¹⁵ Da Farao stædigt nægtede at lade os gå, dræbte Herren de førstefødte i Egyptens land, både mennesker og dyr. Derfor ofrer jeg til Herren det første hanlige afkom af hver livmoder og indløser hver af mine førstefødte sønner.' ¹⁶ Det skal være som et tegn på din hånd og som en påmindelse på din pande, for med en stærk hånd

2 Mosebog

førte Herren os ud af Egypten.”¹⁷ Da Farao lod folket gå, førte Gud dem ikke ad filistrenes landvej, selvom den var nærmere, for Gud sagde: “Hvis de møder krig, kan de ændre mening og vende tilbage til Egypten.”¹⁸ Så Gud førte folket omkring ad ørkenvejen mod Det Røde Hav, og israelitterne drog op fra Egypten klar til kamp.¹⁹ Moses tog Josefs knogler med sig, fordi Josef havde fået israelitterne til at sværge en ed og sige: “Gud vil visse komme jer til hjælp, og da skal I tage mine knogler med jer fra dette sted.”²⁰ Efter at have forladt Sukkot slog de lejr i Etam ved kanten af ørkenen.²¹ Om dagen gik Herren foran dem i en skysøjle for at lede dem, og om natten i en ildsøjle for at give lys, så de kunne rejse både dag og nat.²² Hverken skysøjlen om dagen eller ildsøjlen om natten forlod sin plads foran folket.

14 Nu talte Herren til Moses,² “Sig til israelitterne, at de skal vende om og slå lejr ved Pi-Hakiro, mellem Migdol og havet; I skal slå lejr over for Ba'al-Zefon, ved havet.”³ For Farao vil sige om israelitterne: ‘De er faret vild i landet; ørkenen har fanget dem.’⁴ Og jeg vil forhærdere Faraos hjerte, og han vil forfølge dem; og jeg vil vinde ære for mig selv gennem Farao og hele hans hær, og egypterne skal vide, at jeg er Herren.” Og de gjorde således.⁵ Da kongen af Egypten fik at vide, at folket var flygtet, ændrede Farao og hans embedsmænd mening om dem og sagde: “Hvad har vi gjort? Vi har ladet israelitterne gå og mistet deres tjeneste!”⁶ Så fik han gjort sin vogn klar og tog sit folk med sig.⁷ Han tog seks hundrede udvalgte vogne sammen med alle de andre vogne i Egypten, med officerer over dem alle.⁸ Herren gjorde Farao, kongen af Egypten, beslutsom, så han forfulgte israelitterne, som drog ud med løftet pande.⁹ Egypterne forfulgte dem med alle Faraos heste og vogne, hans ryttere og tropper, og indhentede dem, mens de lå i lejr ved havet, nær Pi-Hakiro, over for Ba'al-Zefon.¹⁰ Da Farao nærmede sig, så israelitterne op og så egypterne marchere efter dem, og de blev bange og råbte til Herren.¹¹ De sagde til Moses: “Var det, fordi der ikke var grave i Egypten, at du har ført os ud i ørkenen for at dø? Hvad har du gjort mod os ved at føre os ud af Egypten?”¹² Sagde vi ikke til dig i Egypten: ‘Lad os være, så vi kan tjene egypterne’? Det ville have været bedre for os at tjene egypterne end at dø i ørkenen!”¹³ Men Moses sagde til folket: “Frygt ikke. Stå fast, og I vil se den frelse,

Herren vil bringe jer i dag; de egyptere, I ser i dag, vil I aldrig se igen.”¹⁴ Herren vil kæmpe for jer; I behøver kun at være stille.”¹⁵ Så sagde Herren til Moses: “Hvorfor råber du til mig? Sig til israelitterne, at de skal rykke frem.”¹⁶ Løft din stav og ræk din hånd ud over havet for at dele vandet, så israelitterne kan gå gennem havet på tør grund.”¹⁷ Jeg vil gøre egypterne beslutsomme, så de vil følge efter dem. Og jeg vil vinde ære gennem Farao og hele hans hær, gennem hans vogne og hans ryttere.¹⁸ Egypterne vil forstå, at jeg er Herren, når jeg vinder ære gennem Farao, hans vogne og hans ryttere.”¹⁹ Så flyttede Guds engel, som havde rejst foran Israels hær, sig og gik bag dem; skystøtten flyttede sig også fra foran dem og stod bag dem,²⁰ og kom mellem Egyptens lejr og Israels lejr. Hele natten bragte skyen mørke til den ene side og lys til den anden; så ingen af dem kom nær den anden hele natten.²¹ Så rakte Moses sin hånd ud over havet, og hele natten drev Herren havet tilbage med en stærk østenvind og gjorde det til tørt land. Vandene blev delt,²² og israelitterne gik gennem havet på tør grund, med en mur af vand på deres højre og på deres venstre side.²³ Egypterne forfulgte dem, og alle Faraos heste, vogne og ryttere fulgte dem ind i havet.²⁴ Under den sidste nattevagt så Herren ned fra ild- og skystøtten på den egyptiske hær og forårsagede forvirring blandt dem.²⁵ Han blokerede hjulene på deres vogne, så de havde svært ved at køre. Og egypterne sagde: “Lad os flygte fra israelitterne! Herren kæmper for dem mod Egypten.”²⁶ Så sagde Herren til Moses: “Ræk din hånd ud over havet, så vandet kan strømme tilbage over egypterne, deres vogne og ryttere.”²⁷ Så rakte Moses sin hånd ud over havet, og ved dag gry vendte havet tilbage til sin plads. Egypterne flygtede imod det, og Herren fejede dem ind i havet.²⁸ Vandet strømmede tilbage og dækkede vognene og rytterne—hele Faraos hær, der havde fulgt israelitterne ind i havet. Ingen af dem overlevede.²⁹ Men israelitterne gik gennem havet på tør grund, med en mur af vand på deres højre og på deres venstre side.³⁰ Den dag frelste Herren Israel fra egypternes hænder, og Israel så egypterne ligge døde på kysten.³¹ Da israelitterne så Herrens mægtige hånd vist mod egypterne, frygtede folket Herren og satte deres lid til ham og til Moses, hans tjener.

2 Mosebog

15 Da sang Moses og Israels børn denne sang til Herren og sagde: "Jeg vil synge for Herren, for Han er højt ophøjet; hesten og dens rytter har Han kastet i havet. ² Herren er min styrke og min sang; Han er blevet min frelse. Han er min Gud, og jeg vil prise Ham; min fars Gud, og jeg vil ophøje Ham. ³ Herren er mægtig i kamp; Herren er Hans navn. ⁴ Faraos vogne og hans hær har Han kastet i havet; de bedste af Faraos officerer er druknet i Det Røde Hav. ⁵ De dybe vande omsluttede dem; de sank i dybet som en sten. ⁶ Din højre hånd, Herre, er majestætisk i styrke; Din højre hånd, Herre, knuser fjenden. ⁷ I Din majestæts storhed styrter Du dem, der rejser sig mod Dig. Du slipper Din brændende vrede løs; den fortærer dem som avner. ⁸ Ved blæsten fra Dine næsebor hobede vandene sig op. De brusende vande stod som en mur; dybderne stivnede i havets hjerte. ⁹ Fjenden sagde: 'Jeg vil forfølge, jeg vil indhente, jeg vil dele byttet; jeg vil mæske mig på dem. Jeg vil trække mit sværd, og min hånd vil ødelægge dem.' ¹⁰ Men med et åndedrag fra Dig dækkede havet dem. De sank som bly i de mægtige vande. ¹¹ Hvem er som Du blandt de himmelske væsener, Herre? Hvem er som Du, majestætisk i hellighed, ærefrygtindgydende i herlighed, udførende undere? ¹² Du strakte Din stærke højre hånd ud, og jorden opslugte dem. ¹³ I Din utrættelige kærlighed har Du ledt det folk, Du har forløst. I Din styrke har Du vejledt dem til Din hellige bolig. ¹⁴ Nationerne har hørt og skælver; angst griber indbyggerne i Filistæa. ¹⁵ Edoms høvdinge er forfærdede; Moabs ledere, skælven griber dem; alle Kanaans indbyggere smelter væk. ¹⁶ Skræk og rædsel falder over dem; ved kraften af Din arm står de stille som en sten, indtil Dit folk går forbi, Herre, indtil det folk, Du har købt, går forbi. ¹⁷ Du vil føre dem ind og etablere dem på bjergene af Din arv, det sted, Herre, Du har gjort til Din bolig, helligdommen, Herre, Dine hænder har oprettet. ¹⁸ Herren vil herske for evigt." ¹⁹ Da Faraos heste, vogne og ryttere gik ind i havet, bragte Herren havets vande tilbage over dem, men israelitterne gik på tør grund midt igennem havet. ²⁰ Så tog profetinden Mirjam, Arons søster, en tamburin i hånden, og alle kvinderne gik ud efter hende med tamburiner og dans. ²¹ Og Mirjam sang for dem: "Syng for Herren, for Han er højt ophøjet; hesten og dens rytter har Han kastet i havet." ²² Så førte Moses Israel fra Det Røde Hav, og de gik ind i ørkenen

Shur. I tre dage rejste de i ørkenen uden at finde vand. ²³ Da de nåede til Marah, kunne de ikke drikke vandet der, fordi det var bittert. (Derfor kaldes stedet Marah.) ²⁴ Så klagede folket til Moses og spurgte: "Hvad skal vi drikke?" ²⁵ Så råbte Moses til Herren, og Herren viste ham et stykke træ. Han kastede det i vandet, og vandet blev sødt. Der lavede Herren en lov og en forordning for dem, og der prøvede Han dem. ²⁶ Han sagde, "Hvis du lytter nøje til Herren din Guds stemme og gør, hvad der er rigtigt i Hans øjne, hvis du lægger mærke til Hans befalinger og holder alle Hans love, vil jeg ikke bringe nogen af de sygdomme over dig, som jeg bragte over egypterne, for jeg er Herren, som helbreder dig." ²⁷ Så kom de til Elim, hvor der var tolv kilder og halvfjerds palmer, og de slog lejr der ved vandene.

16 Hele forsamlingen af israelitterne brød op fra Elim og rejste til Sin-ørkenen, som ligger mellem Elim og Sinai, på den femtende dag i den anden måned efter deres udgang fra Egypten. ² I ørkenen klagede hele menigheden af israelitterne mod Moses og Aron. ³ Israelitterne sagde til dem: "Gid vi var omkommet for Herrens hånd i Egypten, hvor vi sad ved kødgrøderne og spiste brød til vi blev mætte! Men I har ført os ud i denne ørken for at lade hele denne forsamling dø af sult." ⁴ Da sagde Herren til Moses: "Se, jeg vil lade brød regne ned fra himlen til jer. Folket skal gå ud hver dag og samle nok til den dag. På den måde vil jeg prøve dem for at se, om de vil følge mine instruktioner. ⁵ På den sjette dag skal de forberede, hvad de bringer ind, og det vil være dobbelt så meget som de samler de andre dage." ⁶ Så talte Moses og Aron til alle israelitterne og sagde: "Om aftenen vil I indse, at det var Herren, der førte jer ud af Egypten, ⁷ og om morgenen vil I se Herrens herlighed, for han har hørt jeres klager mod ham. Hvem er vi, at I skulle knurre mod os?" ⁸ Moses sagde også, "I vil vide, at det var Herren, når han giver jer kød at spise om aftenen og brød til jeres fylde om morgenen, fordi han har hørt jeres knurren mod ham. Hvem er vi? I knurre ikke mod os, men mod Herren." ⁹ Så instruerede Moses Aron, "Sig til hele forsamlingen af israelitterne, 'Kom frem for Herren, for han har hørt jeres knurren.'" ¹⁰ Mens Aron talte til hele menigheden af israelitterne, vendte de sig mod ørkenen, og se, Herrens herlighed viste sig i skyen. ¹¹ Herren talte til Moses og sagde, ¹² "Jeg har hørt israelitternes knurren. Tal til dem og sig, 'Ved skumring skal I spise kød, og om morgenen

2 Mosebog

skal I mættes med brød. Så vil I vide, at jeg er Herren jeres Gud.”¹³ Den aften kom der vagtler og dækkede lejren, og om morgenen lå der et lag dug omkring lejren.¹⁴ Da duggen fordampede, se, på overfladen af ørkenen lå der et fint, flage-lignende stof, så fint som rim på jorden.¹⁵ Da israelitterne så det, spurgte de hinanden, “Hvad er det?” For de vidste ikke, hvad det var. Moses sagde til dem, “Det er det brød, som Herren har givet jer at spise.”¹⁶ Dette er, hvad Herren har befaleet: ‘Alle skal samle efter deres behov. Tag en omer for hver person, I har i jeres telt.’”¹⁷ Israelitterne gjorde, som de blev instrueret; nogle samlede meget, nogle lidt.¹⁸ Da de målte det med omeren, havde den, der havde samlet meget, ikke for meget, og den, der havde samlet lidt, havde ikke for lidt. Hver person samlede så meget, som de havde brug for.¹⁹ Så sagde Moses til dem, “Ingen må gemme noget af det til næste morgen.”²⁰ Men de hørte ikke på Moses; nogle gemte noget af det til næste morgen, og det avlede orm og stank. Så Moses blev vred på dem.²¹ Hver morgen samlede alle efter deres behov, og når solen blev varm, smeltede det væk.²² På den sjette dag samlede de dobbelt så meget—to omer for hver person—og alle lederne af menigheden kom og rapporterede dette til Moses.²³ Han sagde til dem, “Dette er, hvad Herren har befaleet: ‘I morgen skal være en sabbatsdag, en hellig sabbat for Herren. Bag, hvad I vil bage, og kog, hvad I vil koge. Gem, hvad der er tilbage, og hold det til næste morgen.’”²⁴ Så gemte de det til næste morgen, som Moses havde instrueret, og det stank ikke, og der var ingen orm i det.²⁵ Moses sagde, “Spis det i dag, for i dag er det sabbat for Herren. I vil ikke finde noget af det på jorden i dag.”²⁶ I seks dage skal I samle det, men på den syvende dag, sabbatten, vil der ikke være noget.”²⁷ Alligevel gik nogle af folket ud på den syvende dag for at samle det, men de fandt intet.²⁸ Da sagde Herren til Moses, “Hvor længe vil I tøve med at holde mine befalinger og mine instruktioner?”²⁹ Se, Herren har givet jer sabbatten; det er derfor, han på den sjette dag giver jer brød til to dage. Alle skal blive på deres plads på den syvende dag; ingen må gå ud.”³⁰ Således holdt folket hvile på den syvende dag.³¹ Israelitterne kaldte brødet manna. Det var hvidt som korianderfrø og smagte som kager lavet med honning.³² Moses sagde, “Dette er, hvad Herren har befaleet: ‘Tag en omer manna og gem den til kommende generationer, så de kan se det brød,

jeg gav jer at spise i ørkenen, da jeg førte jer ud af Egypten.””³³ Så instruerede Moses Aron, “Tag en krukke og læg en omer manna i den. Sæt den derefter foran Herren for at blive gemt til kommende generationer.”³⁴ Efter Herrens befaling til Moses satte Aron den foran Vidnesbyrdet, for at den kunne bevares.³⁵ Israelitterne spiste manna i fyre år, indtil de nåede et land, der var beboet; de spiste manna, indtil de kom til grænsen af Kana'an.³⁶ (En omer er omtrent en tiendedel af en efa.)

17 Hele Israels menighed brød op fra ørkenen Sin i etaper efter Herrens befaling og slog lejre i Refidim, hvor der ikke var vand til folket at drikke.² Folket skændtes med Moses og krævede: “Giv os vand at drikke.” Moses svarede: “Hvorfor skændes I med mig? Hvorfor sætter I Herren på prøve?”³ Folket, der tørstede efter vand, knurrede mod Moses og sagde: “Hvorfor førte du os op fra Egypten for at dræbe os og vores børn og kvæg med tørst?”⁴ Moses råbte til Herren: “Hvad skal jeg gøre med dette folk? De er næsten klar til at stene mig!”⁵ Herren sagde til Moses: “Gå foran folket, tag nogle af Israels ældste med dig, og tag den stav i din hånd, som du slog Nilen med, og gå.⁶ Jeg vil stå foran dig der på klippen ved Horeb; slå på klippen, og vand vil strømme ud af den, så folket kan drikke.” Moses gjorde det i Israels ældstes påsyn.⁷ Han kaldte stedet Massah og Meriba på grund af israeliternes skænderi, og fordi de satte Herren på prøve ved at spørge: “Er Herren iblandt os eller ej?”⁸ Amalekitterne kom og førte krig mod Israel i Refidim.⁹ Moses sagde til Josva: “Vælg nogle mænd til os og gå ud og kæmp mod Amalek. I morgen vil jeg stå på toppen af bakken med Guds stav i min hånd.”¹⁰ Josva gjorde, som Moses havde befaleet, og kæmpede mod Amalek, mens Moses, Aron og Hur gik op på toppen af bakken.¹¹ Hver gang Moses løftede sine hænder, fik Israel overtaget; men når han sænkede sine hænder, fik Amalek overtaget.¹² Moses' hænder blev trætte, så de lagde en sten under ham, og han satte sig på den. Aron og Hur støttede hans hænder, en på hver side, så hans hænder forblev stabile indtil solnedgang.¹³ Josva besejrede Amalek og hans folk med sværdet.¹⁴ Herren sagde til Moses: “Skriv dette som et minde i en bog og fortæl det til Josva, for jeg vil fuldstændig udslette mindet om Amalek under himlen.”¹⁵ Moses byggede et alter og kaldte det Herren er mit Banner.¹⁶ Han erklærede: “Fordi Herren har svoret, vil

2 Mosebog

Herren føre krig mod Amalek fra generation til generation."

18 Nu hørte Jetro, præsten i Midjan og Moses' svigerfar, om alt, hvad Gud havde gjort for Moses og for sit folk Israel, og hvordan Herren havde ført Israel ud af Egypten. ² Jetro, Moses' svigerfar, havde taget imod Moses' hustru Zippora, efter at Moses havde sendt hende bort, ³ sammen med hendes to sønner. Den ene hed Gershom, for Moses havde sagt: "Jeg har været en fremmed i et fremmed land." ⁴ Den anden hed Eliezer, for han havde sagt: "Min fars Gud var min hjælp og reddede mig fra Faraos sværd." ⁵ Jetro, Moses' svigerfar, kom med Moses' sønner og hustru til ham i ørkenen, hvor han var lejret ved Guds bjerg. ⁶ Og han sendte en besked til Moses: "Jeg, din svigerfar Jetro, kommer til dig med din hustru og hendes to sønner." ⁷ Moses gik ud for at møde sin svigerfar, bøjede sig og kyssede ham. De spurgte hinanden om deres velbefindende og gik derefter ind i teltet. ⁸ Moses fortalte sin svigerfar om alt, hvad Herren havde gjort mod Faraos og egypterne for Israels skyld, alle de vanskeligheder de havde mødt på deres rejse, og hvordan Herren havde reddet dem. ⁹ Jetro glædede sig over alt det gode, Herren havde gjort for Israel ved at redde dem fra egypternes hånd. ¹⁰ Jetro sagde: "Velsignet være Herren, som har reddet jer fra egypternes hånd og fra Faraos, og som har befriet folket fra egypternes hånd. ¹¹ Nu ved jeg, at Herren er større end alle andre guder, for Han har vist dette, da de handlede hovmodigt mod folket." ¹² Så bragte Jetro, Moses' svigerfar, et brændoffer og ofre til Gud, og Aron kom med alle Israels ældste for at spise et måltid med Moses' svigerfar i Guds nærvær. ¹³ Den følgende dag satte Moses sig for at dømme folket, og de stod omkring ham fra morgen til aften. ¹⁴ Da Moses' svigerfar så alt, hvad han gjorde for folket, spurgte han: "Hvad er det, du gør for folket? Hvorfor sidder du alene som dommer, mens hele folket står omkring dig fra morgen til aften?" ¹⁵ Moses svarede sin svigerfar: "Fordi folket kommer til mig for at søge Guds vilje. ¹⁶ Når de har en tvist, bringes den til mig, og jeg dømmer mellem parterne og gør Guds forordninger og love kendt." ¹⁷ Moses' svigerfar talte til ham og sagde: "Det, du gør, er ikke godt. ¹⁸ Du og dette folk, der kommer til dig, vil kun slide jer selv op. Opgaven er for tung for dig; du kan ikke gøre det alene. ¹⁹ Nu lyt til mig: Jeg vil give dig råd, og må

Gud være med dig. Du skal være folkets repræsentant over for Gud og bringe deres tvister til Ham. ²⁰ Lær dem Hans forordninger og instruktioner, og vis dem, hvordan de skal leve og det arbejde, de skal udføre. ²¹ Vælg dygtige mænd blandt folket—mænd, der frygter Gud, troværdige mænd, der hader uærlig vinding—og udnævn dem som ledere over tusinder, hundreder, halvtreds og ti. ²² Lad dem tjene som dommere for folket til enhver tid, men bring hver vanskelig sag til dig; de kan selv afgøre de enkle sager. Dette vil lette din byrde, da de vil dele den med dig. ²³ Hvis du gør dette, og Gud så befaler, vil du kunne holde ud, og hele dette folk vil gå hjem tilfredse." ²⁴ Moses lyttede til sin svigerfar og gjorde alt, hvad han foreslog. ²⁵ Han udvalgte dygtige mænd fra hele Israel og udnævnte dem som ledere for folket, embedsmænd over tusinder, hundreder, halvtreds og ti. ²⁶ De dømte folket til enhver tid. De bragte de vanskelige sager til Moses, men afgjorde selv de enkle. ²⁷ Så tog Moses afsked med sin svigerfar, og Jetro vendte tilbage til sit eget land.

19 I den tredje måned efter at israelitterne var draget ud af Egypten, på den dag kom de til Sinajs ørken. ² Efter at have forladt Refidim kom de til Sinajs ørken og slog lejr der foran bjerget. ³ Moses gik op til Gud, og Herren kaldte til ham fra bjerget og sagde: "Dette skal du sige til Jakobs hus og fortælle Israels børn: ⁴ 'I har været vidner til, hvad jeg gjorde mod egypterne, og hvordan jeg bar jer som på ørnevinger og bragte jer til mig selv. ⁵ Nu, hvis I fuldt ud adlyder min røst og holder min pagt, så skal I af alle nationer være min dyrebare ejendom, for hele jorden er min. ⁶ I skal være for mig et kongerige af præster og et helligt folk.' Dette er de ord, du skal tale til israelitterne." ⁷ Moses vendte tilbage og kaldte folkets ældste sammen og fremlagde for dem alle de ord, Herren havde befaleet ham. ⁸ Folket svarede alle sammen: "Vi vil gøre alt, hvad Herren har sagt." Så Moses bragte deres svar tilbage til Herren. ⁹ Herren sagde til Moses: "Jeg vil komme til dig i en tyk sky, så folket kan høre, når jeg taler med dig, og altid stole på dig." Så overbragte Moses folkets ord til Herren. ¹⁰ Herren sagde til Moses: "Gå til folket og hellig dem i dag og i morgen. Lad dem vaske deres klæder ¹¹ og være klar til den tredje dag, for på den dag vil Herren komme ned på Sinajs bjerg for øjnene af hele folket. ¹² Sæt grænser for folket rundt omkring og advar dem: 'Pas på ikke at gå op på bjerget eller røre ved

2 Mosebog

dets kant. Den, der rører bjerget, skal visseelig dø. ¹³ Ingen hånd må røre dem, men de skal stenes eller skydes med pile; hvad enten det er dyr eller menneske, skal de ikke leve. Kun når vædderhornet lyder med en lang tone, må de nærme sig bjerget.” ¹⁴ Så gik Moses ned fra bjerget til folket og helligede dem, og de vaskede deres klæder. ¹⁵ Han sagde til folket: ”Forbered jer til den tredje dag. Afhold jer fra seksuelle relationer.” ¹⁶ Om morgenen på den tredje dag var der torden og lyn, med en tyk sky over bjerget og en meget høj trompetlyd, hvilket fik alle i lejren til at skælve. ¹⁷ Moses førte folket ud af lejren for at møde Gud, og de stod ved foden af bjerget. ¹⁸ Sinajs bjerg var dækket af røg, fordi Herren steg ned på det i ild. Røgen steg som røgen fra en ovn, og hele bjerget rystede voldsomt. ¹⁹ Efterhånden som lyden af trompeten blev højere og højere, talte Moses, og Gud svarede ham med en stemme som torden. ²⁰ Herren steg ned til toppen af Sinajs bjerg og kaldte Moses til toppen af bjerget, og Moses gik op. ²¹ Herren sagde til Moses: ”Gå ned og advar folket om ikke at trænge sig igennem for at se Herren, ellers vil mange af dem omkomme. ²² Selv præsterne, som nærmer sig Herren, skal rense sig, ellers vil Herren handle imod dem.” ²³ Moses sagde til Herren: ”Folket kan ikke komme op på Sinajs bjerg, fordi du selv advarede os: ”Sæt grænser omkring bjerget og hellig det.”” ²⁴ Herren svarede: ”Gå ned og bring Aron op med dig. Men lad ikke præsterne og folket bryde igennem for at komme op til Herren, ellers vil han handle imod dem.” ²⁵ Så gik Moses ned til folket og informerede dem.

20 Og Gud erklærede alle disse ord: ² ”Jeg er Herren din Gud, som befriede dig fra Egyptens land, fra trældommens hus. ³ ”Du må ikke have andre guder foruden mig. ⁴ ”Du må ikke lave dig et afgudsbillede i form af noget som helst i himlen ovenover, eller på jorden nedenunder, eller i vandet under jorden. ⁵ Du må ikke tilbede dem eller tjene dem; for jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, som straffer fædres synd på børnene indtil tredje og fjerde led af dem, der hader mig, ⁶ men viser godhed mod tusinder, som elsker mig og holder mine bud. ⁷ ”Du må ikke tage Herren din Guds navn forfængeligt, for Herren vil ikke holde den uskyldig, som misbruger hans navn. ⁸ ”Husk sabbatsdagen, for at holde den hellig. ⁹ I seks dage skal du arbejde og fuldføre alle dine opgaver, ¹⁰ men den syvende dag er en sabbat for Herren din Gud. På

den må du ikke udføre noget arbejde, hverken du, din søn eller datter, din mandlige eller kvindelige tjener, dit kvæg eller den fremmede, der bor i dine byer. ¹¹ For i seks dage skabte Herren himlen og jorden, havet og alt, hvad der er i dem, og hvilede på den syvende dag. Derfor velsignede Herren sabbatsdagen og gjorde den hellig. ¹² ”Ær din far og din mor, så du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud giver dig. ¹³ ”Du må ikke begå mord. ¹⁴ ”Du må ikke begå ægteskabsbrud. ¹⁵ ”Du må ikke stjæle. ¹⁶ ”Du må ikke aflægge falsk vidnesbyrd mod nogen nabo. ¹⁷ ”Du må ikke begære din næstes hus. Du må ikke begære din næstes hustru, eller hans mandlige eller kvindelige tjener, hans okse eller æsel, eller noget som helst, der tilhører din næste.” ¹⁸ Da hele folket så tordenen og lynene, og hørte lyden af trompeten, og så bjerget i røg, skælvende de og stod på afstand. ¹⁹ Og de sagde til Moses: ”Tal til os selv, og vi vil lytte; men lad ikke Gud tale til os, for så dør vi.” ²⁰ Moses sagde til folket: ”Vær ikke bange; for Gud er kommet for at prøve jer, så frygten for ham vil være hos jer for at holde jer fra at synde.” ²¹ Så folket blev stående på afstand, mens Moses nærmede sig det tætte mørke, hvor Gud var. ²² Herren instruerede derefter Moses: ”Sig til israelitterne dette: I har været vidne til, at jeg har talt til jer fra himlen. ²³ I må ikke lave nogen guder ved siden af mig; guder af sølv eller guder af guld, må I ikke lave til jer selv. ²⁴ Lav et alter af jord til mig, og ofr på det jeres brændofre og fredsofre, jeres får og jeres okser. På hvert sted, hvor jeg lader mit navn blive husket, vil jeg komme til jer og velsigne jer. ²⁵ Hvis I laver et alter af sten til mig, må I ikke bygge det med tilhuggede sten, for hvis I bruger et værktøj på det, vil I vanhellige det. ²⁶ Og I må ikke gå op til mit alter på trin, så jeres nøgenhed ikke bliver afsløret.’

21 ”Dette er de forordninger, du skal stille for dem: ² ”Når du erhverver en hebraisk tjener, skal han tjene i seks år; men i den syvende år skal han frigives som en fri mand uden betaling. ³ Hvis han ankommer alene, skal han forlade alene; men hvis han er gift, skal hans kone forlade med ham. ⁴ Hvis hans herre giver ham en kone, og hun føder ham sønner eller døtre, skal konen og hendes børn tilhøre hendes herre, og han skal forlade alene. ⁵ Men hvis tjeneren erklærer: ’Jeg har hengivenhed for min herre, min kone og mine børn; jeg vil ikke forlade som en fri mand,’ ⁶ så skal hans herre bringe

2 Mosebog

ham frem for Gud. Han skal bringe ham til døren eller dørstolpen og gennembore hans øre med en syl, og han skal tjene ham permanent. ⁷ "Når en mand sælger sin datter som tjenestepige, skal hun ikke gå fri som mandlige tjenere gør. ⁸ Hvis hun ikke behager sin herre, som har valgt hende til sig selv, skal han tillade hende at blive indløst. Han har ingen ret til at sælge hende til fremmede folk på grund af sin utroskab mod hende. ⁹ Hvis han bestemmer hende til sin søn, skal han behandle hende efter døtres rettigheder. ¹⁰ Hvis han gifter sig med en anden kvinde, må han ikke mindske hendes mad, tøj eller ægteskabelige rettigheder. ¹¹ Hvis han ikke giver hende disse tre ting, skal hun gå fri uden betaling. ¹² "Enhver, der slår en person, så de dør, skal visseelig dø. ¹³ Men hvis det ikke er overlagt, men Gud tillader det at ske, vil jeg udpege et sted for ham at flygte til. ¹⁴ Men hvis nogen handler med ond hensigt for at dræbe sin nabo, skal du tage ham selv fra Mit alter for at blive henrettet. ¹⁵ "Enhver, der slår sin far eller mor, skal visseelig dø. ¹⁶ "Enhver, der kidnapper en person, uanset om de har solgt dem eller stadig er i besiddelse, skal visseelig dø. ¹⁷ "Enhver, der forbander sin far eller mor, skal visseelig dø. ¹⁸ "Hvis mennesker skændes, og den ene slår den anden med en sten eller med sin næve, og offeret ikke dør, men er sengeliggende, ¹⁹ hvis den sårede rejser sig igen og går udenfor med en stav, skal overfaldsmanden gå ustraffet; han skal kun kompensere for tabet af tid og sikre, at offeret er fuldt helbredt. ²⁰ "Hvis nogen slår deres mandlige eller kvindelige slave med en stav, og slaven dør under deres hånd, skal de straffes. ²¹ Men hvis slaven overlever en dag eller to, skal der ikke tages hævn, for slaven er deres ejendom. ²² "Hvis mænd kæmper og rammer en gravid kvinde, så hun føder for tidligt, men der ikke er nogen alvorlig skade, skal gerningsmanden bødes med det, kvindens mand kræver, og dommerne tillader. ²³ Men hvis der er alvorlig skade, skal du give liv for liv, ²⁴ øje for øje, tand for tand, hånd for hånd, fod for fod, ²⁵ brænding for brænding, sår for sår, blå mærke for blå mærke. ²⁶ "Hvis en ejer slår øjet ud på sin mandlige eller kvindelige slave og ødelægger det, skal han lade slaven gå fri som kompensation for øjet. ²⁷ Og hvis han slår tanden ud på sin mandlige eller kvindelige slave, skal han lade slaven gå fri som kompensation for tanden. ²⁸ "Hvis en okse stanger en mand eller kvinde til døde, skal oxen stenes, og dens kød må

ikke spises; men ejeren af oxen skal ikke holdes ansvarlig. ²⁹ Hvis oxen imidlertid har været kendt for at stange tidligere, og dens ejer er blevet advaret, men ikke har holdt den indespærret, og den dræber en mand eller kvinde, skal oxen stenes, og dens ejer skal også henrettes. ³⁰ Hvis der kræves en løsesum, kan han indløse sit liv ved at betale, hvad der kræves. ³¹ Denne lov gælder, hvis oxen stanger en søn eller datter. ³² Hvis oxen stanger en mandlig eller kvindelig slave, skal ejeren betale tredive sekel sølv til slavens herre, og oxen skal stenes. ³³ "Hvis nogen åbner en brønd, eller graver en brønd og ikke dækker den, og en okse eller et æsel falder i den, ³⁴ skal ejeren af brønden yde erstatning; han skal give penge til ejeren af dyret, og det døde dyr skal blive hans. ³⁵ "Hvis nogens okse skader en andens okse, så den dør, skal de sælge den levende okse og dele indtægterne ligeligt; de skal også dele den døde okse. ³⁶ Men hvis det var kendt, at oxen havde for vane at stange, og dens ejer ikke holdt den indespærret, skal han yde erstatning, okse for okse, og det døde dyr skal blive hans.

22 "Hvis en person stjæler en okse eller et får og slagter det eller sælger det, skal de erstatte med fem kvæg for oxen og fire får for fåret. ² Hvis en tyv bliver taget i at bryde ind og bliver slået ihjel, er der ingen blodskyld på forsvarerens konto. ³ Men hvis dette sker efter solopgang, er der blodskyld på forsvarerens konto. En tyv skal helt sikkert yde erstatning; hvis de intet har, skal de sælges for deres tyveri. ⁴ Hvis den stjålne genstand findes i live i deres besiddelse, hvad enten det er en okse, et æsel eller et får, skal de erstatte det dobbelte. ⁵ "Hvis nogen lader deres husdyr græsse på en mark eller vingård, og de strejfer ind på en andens mark, skal der ydes erstatning fra det bedste af gerningsmandens egen mark eller vingård. ⁶ "Hvis en brand bryder ud og spreder sig til tjørnebuske, så det fortærer stablet korn, stående korn eller selve marken, skal den, der startede branden, yde erstatning. ⁷ "Hvis nogen giver deres nabo penge eller varer til opbevaring, og de bliver stjålet fra naboens hus, skal tyven, hvis de fanges, erstatte det dobbelte. ⁸ Hvis tyven ikke findes, skal husets ejer møde for dommerne for at afgøre, om de har lagt hånd på deres nabos ejendom. ⁹ I alle tilfælde af ulovlig besiddelse, hvad enten det drejer sig om en okse, et æsel, et får, tøj eller enhver tabt ejendom, som nogen siger: 'Dette

2 Mosebog

er mit,' skal begge parter præsentere deres sager for dommerne. Den, som dommerne erklærer skyldig, skal erstatte det dobbelte til den anden. ¹⁰ "Hvis nogen giver deres nabo et æsel, en okse, et får eller et hvilket som helst dyr til opbevaring, og det dør, bliver skadet eller bliver taget væk, mens ingen ser det, ¹¹ skal der aflægges en ed for Herren af begge parter, at naboen ikke lagde hånd på den andens ejendom. Ejeren skal acceptere dette, og ingen erstatning er påkrævet. ¹² Men hvis dyret blev stjålet fra naboen, skal ejeren kompenseres. ¹³ Hvis det blev sønderrevet af et vildt dyr, skal naboen bringe resterne som bevis og skal ikke være forpligtet til at betale for det sønderrevne dyr. ¹⁴ "Hvis nogen låner et dyr fra deres nabo, og det bliver skadet eller dør, mens ejeren ikke er til stede, skal de yde fuld erstatning. ¹⁵ Hvis ejeren er med dyret, vil låneren ikke være forpligtet til at betale. Hvis dyret var lejet, dækker lejegebyret tabet. ¹⁶ "Hvis en mand forfører en jomfru, der ikke er trolovet, og ligger med hende, skal han betale en medgift for hende til at blive hans hustru. ¹⁷ Hvis hendes far nægter at give hende til ham, skal han betale et beløb svarende til medgiften for jomfruer. ¹⁸ "Tillad ikke en troldkvinde at fortsætte med at leve. ¹⁹ "Enhver, der har seksuelle relationer med et dyr, skal dø. ²⁰ "Den, der ofrer til nogen gud bortset fra Herren, skal fuldstændig ødelægges. ²¹ "Undertryk eller mishandle ikke en fremmed, for I var fremmede i Egyptens land. ²² "Undertryk ikke nogen enke eller forældreløs. ²³ Hvis I undertrykker dem, og de råber til mig, vil jeg helt sikkert høre deres råb; ²⁴ Min vrede vil blive tændt, og jeg vil dræbe jer med sværdet, og jeres hustruer skal blive enker og jeres børn faderløse. ²⁵ "Hvis du låner penge til mit folk, til de nødlidende blandt jer, skal du ikke optræde som en kreditor; opkræv ingen rente. ²⁶ Hvis du tager din nabos kappe som pant, skal du sørge for, at den bliver returneret ved solnedgang, ²⁷ for det er deres eneste dække, kappen til deres krop. Hvad andet kan de sove i? Når de råber til mig, vil jeg lytte, for jeg er barmhjertig. ²⁸ "Tal ikke imod Gud eller forbandt lederne af dit folk. ²⁹ "Hold ikke tilbage på ofringer fra dine kornkamre eller din vin. Du skal give mig dine sønners førstefødte. ³⁰ Gør ligeledes med dit kvæg og dine får. Lad dem blive hos deres mødre i syv dage, men præsentér dem for mig på den ottende dag. ³¹ "I skal være hellige mennesker for mig. Derfor må I

ikke spise kødet af et dyr, der er sønderrevet af vilde dyr; kast det til hundene.

23 "Du må ikke sprede en falsk rapport; du må ikke slutte dig til en ond person for at være et ondsindet vidne. ² "Du må ikke følge mængden i at gøre forkert, og du må ikke vidne i en retssag for at forvanske retfærdigheden ved at tage parti med mængden. ³ Du må ikke vise partiskhed over for en fattig person i deres strid. ⁴ "Hvis du møder din fjendes okse eller æsel, der strejfer omkring, skal du bringe det tilbage til dem. ⁵ Hvis du ser æslet til en, der hader dig, ligge under sin byrde, må du ikke lade det blive der; du skal hjælpe med at frigøre det sammen med dem. ⁶ "Du må ikke nægte retfærdighed til dine nødlidende folk i deres retssager. ⁷ Undgå enhver falsk anklage, og gør ikke skade på den uskyldige eller den retfærdige, for jeg vil ikke erklære den skyldige som uskyldig. ⁸ "Du må ikke modtage en bestikkelse, for en bestikkelse blinder den klarsynede og korrupperer de retfærdiges ord. ⁹ "Du må ikke undertrykke en fremmed; du kender en fremmeds hjerte, for I var fremmede i Egypten. ¹⁰ "I seks år skal du så din jord og samle dens afgrøde, ¹¹ men i det syvende år skal den hvile og ligge brak, så de fattige blandt dit folk kan spise, og hvad de efterlader, kan de vilde dyr spise. Gør det samme med din vingård og din olivenlund. ¹² "Seks dage skal du udføre dit arbejde, men på den syvende dag skal du ophøre med arbejde, så din okse og dit æsel kan hvile, og din tjenestepiges søn og den fremmede kan blive forfrisket. ¹³ "Vær omhyggelig med at gøre alt, hvad jeg har fortalt dig. Nævn ikke andre guders navne; lad dem ikke blive hørt på dine læber. ¹⁴ "Tre gange om året skal du holde en fest for mig. ¹⁵ Du skal holde de usyrede brøds fest; i syv dage skal du spise usyret brød, som jeg har befaleet dig, på det fastsatte tidspunkt i måneden Aviv, for i den måned kom du ud af Egypten. Ingen må komme tomhændet for mig. ¹⁶ "Hold høstfesten med de førstegrøder af dit arbejde fra det, du sår på marken, og indsamlingens fest ved årets slutning, når du samler dine afgrøder fra marken. ¹⁷ "Tre gange om året skal alle dine mænd møde for den suveræne Herre. ¹⁸ "Du må ikke ofre blodet af mit offer med noget, der indeholder gær, og fedtet af mine festoffer må ikke blive tilbage til morgen. ¹⁹ "Bring det bedste af dine jords førstegrøder til Herrens, din Guds, hus. "Du må ikke koge et kid i dets moders mælk. ²⁰ "Se, jeg sender

2 Mosebog

en engel foran dig for at beskytte dig på vejen og bringe dig til det sted, jeg har forberedt. ²¹ Vær opmærksom på ham og lyt til hans stemme; vær ikke oprørsk mod ham, for han vil ikke tilgive dine overtrædelser, da mit navn er i ham. ²² Hvis du virkelig adlyder hans stemme og gør alt, hvad jeg siger, vil jeg være en fjende for dine fjender og modsætte mig dem, der modsætter sig dig. ²³ Min engel vil gå foran dig og bringe dig ind i amoritternes, hittitternes, perizziternes, kana'anæernes, hivitternes og jebusiternes land, og jeg vil fuldstændig ødelægge dem. ²⁴ Du må ikke bøje dig for deres guder eller tjene dem eller følge deres skikke. Du skal nedrive dem og knuse deres hellige sten i stykker. ²⁵ Tjen Herren din Gud, og hans velsignelse vil være over din mad og dit vand. Jeg vil fjerne sygdom blandt jer, ²⁶ og ingen vil abortere eller være ufrugtbar i dit land. Jeg vil give dig en fuld levetid. ²⁷ "Jeg vil sende min rædsel foran dig og kaste forvirring over hver nation, du møder. Jeg vil få alle dine fjender til at vende ryggen til og flygte. ²⁸ Jeg vil sende hvepse foran dig for at drive hivitterne, kana'anæerne og hittitterne væk fra din vej. ²⁹ Jeg vil ikke drive dem ud foran dig på et enkelt år, for at landet ikke skal blive øde og de vilde dyr for mange for dig. ³⁰ Gradvist vil jeg drive dem ud foran dig, indtil du er vokset nok til at tage landet i besiddelse. ³¹ "Jeg vil fastsætte dine grænser fra Det Røde Hav til Middelhavet og fra ørkenen til Eufratfloden. Jeg vil overgive landets indbyggere i din hånd, og du vil drive dem ud foran dig. ³² Du må ikke indgå aftaler med dem eller med deres guder. ³³ De må ikke bo i dit land, ellers vil de få dig til at synde mod mig, for dyrkelsen af deres guder vil helt sikkert blive en snare for dig."

24 Så sagde Herren til Moses: "Stig op til Herren, du og Aron, Nadab og Abihu, sammen med halvfjerds af Israels ældste, og I skal tilbede på afstand. ² Moses alene skal nærme sig Herren; de andre må ikke komme nær, og folket må ikke stige op med ham." ³ Moses kom og fortalte folket alle Herrens ord og bestemmelser; og med én stemme svarede de: "Vi vil gøre alle de ord, som Herren har talt." ⁴ Moses nedskrev alle Herrens ord. Tidligt næste morgen byggede han et alter ved bjergets fod og rejste tolv stenstøtter, der repræsenterede Israels tolv stammer. ⁵ Han sendte derefter unge mænd fra blandt israelitterne, som bragte brændofre og ofrede tyre som fredsofre til

Herren. ⁶ Moses tog halvdelen af blodet og hældte det i skåle, mens den anden halvdel sprøjtede han på alteret. ⁷ Derefter læste han Pagtsbogen for folket, som svarede: "Vi vil gøre alt, hvad Herren har talt, og vi vil adlyde." ⁸ Moses tog blodet, sprøjtede det på folket og erklærede: "Dette er pagtens blod, som Herren har indgået med jer i overensstemmelse med alle disse ord." ⁹ Moses, sammen med Aron, Nadab, Abihu og de halvfjerds ældste af Israel, steg op. ¹⁰ De så Israels Gud, og under Hans fødder var der noget som et gulv af safir, så klart som himlen selv. ¹¹ Alligevel løftede Han ikke sin hånd mod Israels lederne; de så Gud, og de spiste og drak. ¹² Herren sagde til Moses: "Stig op til Mig på bjerget og bliv der, så vil Jeg give dig stentavlerne med Loven og budene, som Jeg har skrevet til deres undervisning." ¹³ Moses begav sig afsted med Josva, sin tjener, og steg op på Guds bjerg. ¹⁴ Til de ældste sagde han: "Vent her på os, indtil vi vender tilbage til jer. Aron og Hur er hos jer; enhver med en retssag kan henvende sig til dem." ¹⁵ Moses steg op på bjerget, og skyen indhyllede det. ¹⁶ Herrens herlighed hvilede på Sinaj bjerg, og skyen dækkede det i seks dage; på den syvende dag kaldte Herren til Moses fra skyen. ¹⁷ For israelitterne fremstod Herrens herlighed som en fortærende ild på toppen af bjerget. ¹⁸ Moses gik ind i skyen, da han steg op på bjerget, og han blev på bjerget i fyrre dage og fyrre nætter.

25 Herren talte til Moses og sagde, ² "Tal til israelitterne og få dem til at bringe mig en gave. Modtag gaven fra alle, hvis hjerte bevæger dem til at give. ³ Dette er de gaver, du skal tage fra dem: guld, sølv og bronze; ⁴ garn i nuancer af blå, purpur og skarlagin; fint linned og gedehår; ⁵ vædderhuder farvet røde, fint læder og akacietræ; ⁶ olie fra oliven til lyset; aromatiske krydderier til salvningsolien og den vellugtende røgelse; ⁷ onyxsten og andre ædelstene til at sætte i efoden og bryststykket. ⁸ "Lad dem bygge en helligdom for mig, så jeg kan bo blandt dem. ⁹ Lav tabernaklet og alt dets inventar nøjagtigt efter det mønster, jeg vil vise dig. ¹⁰ "De skal lave en ark af akacietræ—to og en halv alen lang, en og en halv alen bred og en og en halv alen høj. ¹¹ Overtræk den med rent guld, indvendigt og udvendigt, og lav en guldkant omkring den. ¹² Lav fire guldringe til den og fastgør dem til dens fire fødder, med to ringe på den ene side og to ringe på den anden. ¹³ Form stænger af akacietræ

2 Mosebog

og overtræk dem med guld. ¹⁴ Placer stængerne i ringene på siderne af arken for at transportere den. ¹⁵ Stængerne skal forblive i ringene på arken; de må ikke fjernes. ¹⁶ Læg derefter i arken lovens tavler, som jeg vil give dig. ¹⁷ "Lav et dække af rent guld til soning—to og en halv alen langt og en og en halv alen bredt. ¹⁸ Lav to keruber af guld; lav dem af hamret arbejde ved de to ender af dækket. ¹⁹ Lav en kerub ved den ene ende og den anden kerub ved den anden ende; lav keruberne i ét stykke med dækket, ved dets to ender. ²⁰ Keruberne skal have deres vinger strakt opad, kastende en skygge over dækket. De skal vende mod hinanden, med deres blik rettet mod dækket. ²¹ Placer dækket oven på arken og læg inde i arken lovens tavler, som jeg vil give dig. ²² På det sted, over dækket og mellem de to keruber, der er placeret over arken med lovens pagt, vil jeg mødes med dig og give dig alle mine instruktioner til israelitterne. ²³ "Byg et bord af akacietræ—to alen langt, en alen bredt og en og en halv alen højt. ²⁴ Overtræk det med rent guld og lav en guldkant omkring det. ²⁵ Lav også en kant en håndsbredde bred omkring det og sæt en guldkant på kanten. ²⁶ Lav fire guldringe til bordet og fastgør dem til de fire hjørner, hvor de fire ben er. ²⁷ Ringene skal være tæt på kanten for at holde stængerne, der bruges til at bære bordet. ²⁸ Form stængerne af akacietræ, overtræk dem med guld, og brug dem til at bære bordet. ²⁹ Lav dets tallerkener, fade, kander og skåle til udgydelse af ofringer, alt af rent guld. ³⁰ Placer skuebrødet på dette bord for at være foran mig til alle tider. ³¹ "Skab en lysestage af rent guld. Lysestagen, dens fod og dens skaft, skal være lavet af hamret arbejde; dens blomsterlignende skåle, knopper og blomster skal være i ét stykke med den. ³² Seks grene skal strække sig fra dens sider—tre på den ene side og tre på den anden. ³³ Hver gren skal have tre skåle formet som mandelblomster med knopper og blomster, og dette design skal være ensartet for alle seks grene, der strækker sig fra lysestagen. ³⁴ Selve lysestagen skal have fire skåle formet som mandelblomster med knopper og blomster. ³⁵ En knop skal være placeret under det første par grene, der strækker sig fra lysestagen, en anden knop under det andet par, og en tredje knop under det tredje par—i alt seks grene. ³⁶ Knopperne og grenene skal alle være i ét stykke med lysestagen, lavet af rent guld. ³⁷ Lav derefter dens syv lamper og sæt dem op på den, så de oplyser

området foran den. ³⁸ Dens vægeklippere og bakker skal være lavet af rent guld. ³⁹ En hel talent af rent guld skal bruges til lysestagen og alle disse tilbehør. ⁴⁰ Sørg for, at du laver dem i henhold til det mønster, der blev vist dig på bjerget.

26 "Lav tabernaklet med ti forhæng af fint vævet linned og blå, purpur og skarlagensgarn, med keruber indarbejdet af en dygtig håndværker. ² Hvert forhæng skal måle otteogtyve alen i længden og fire alen i bredden; alle forhæng skal have samme størrelse. ³ Sammenføj fem forhæng, og sammenføj ligeledes de andre fem forhæng. ⁴ Lav løkker af blåt materiale langs kanten af det yderste forhæng i det første sæt, og gør det samme på kanten af det yderste forhæng i det andet sæt. ⁵ Lav halvtreds løkker på det ene forhæng og halvtreds løkker på kanten af forhænget i det andet sæt, så løkkerne er placeret overfor hinanden. ⁶ Lav halvtreds guldklemmer og brug dem til at sammenføje forhængene, så tabernaklet danner en enhed. ⁷ "Lav forhæng af gedernes hår til at tjene som et telt over tabernaklet, i alt elleve forhæng. ⁸ Hvert af disse elleve forhæng skal være tredive alen langt og fire alen bredt, med ensartede mål. ⁹ Sammenføj fem af forhængene til et sæt og de resterende seks til et andet sæt, og fold det sjette forhæng dobbelt foran på teltet. ¹⁰ Lav halvtreds løkker på kanten af det yderste forhæng i det ene sæt og halvtreds løkker på kanten af det yderste forhæng i det andet sæt. ¹¹ Lav halvtreds bronzeklemmer og sæt dem i løkkerne for at sammenføje teltet til en enhed. ¹² Den ekstra længde af teltforhængene, det halve forhæng der bliver til overs, skal hænge over bagenden af tabernaklet. ¹³ Den resterende alen på hver side af teltforhængene skal hænge over siderne af tabernaklet for at dække det. ¹⁴ Lav et dække til teltet af vædderes skind farvet rødt, med et ekstra dække af holdbart læder ovenover. ¹⁵ "Lav opretstående rammer til tabernaklet af akacietræ. ¹⁶ Hver ramme skal være ti alen i længden og en alen og en halv i bredden. ¹⁷ Hver ramme skal have to fremspring parallelle med hinanden; lav alle rammerne til tabernaklet på denne måde. ¹⁸ Lav tyve rammer til sydsiden af tabernaklet. ¹⁹ Lav fyrre sølvfødder til at gå under rammerne—to fødder til hver ramme, en under hvert fremspring. ²⁰ Til nordsiden af tabernaklet, lav tyve rammer ²¹ og fyrre sølvfødder—to fødder under hver ramme. ²² Til

2 Mosebog

bagenden af tabernaklet, vestsiden, lav seks rammer. ²³ Lav to rammer til hjørnerne bag på tabernaklet. ²⁴ Disse hjørnerammer skal være dobbelte fra bunden til toppen og indsat i en enkelt ring; begge skal laves på denne måde. ²⁵ Der vil være otte rammer med deres sølvfodder—seksen fodder i alt, to under hver ramme. ²⁶ "Lav desuden tværstænger af akacietræ: fem til rammerne på den ene side af tabernaklet, ²⁷ fem til rammerne på den modsatte side, og fem til rammerne bag på tabernaklet, på vestsiden. ²⁸ Den centrale tværstang skal strække sig fra ende til ende i midten af rammerne. ²⁹ Overtræk rammerne med guld og lav guldringe til at holde tværstængerne; overtræk også tværstængerne med guld. ³⁰ Saml tabernaklet i henhold til planen, der blev vist dig på bjerget. ³¹ "Lav et forhæng af blå, purpur og skarlagens garn og fint vævet linned, med keruber vævet ind af en dygtig håndværker. ³² Hæng det op med guldkroge på fire søjler af akacietræ overtrukket med guld, stående på fire sølvfodder. ³³ Hæng forhænget fra klemmerne og placer pagtens ark bag forhænget. Forhænget skal tjene som en skillevæg mellem Det Hellige og Det Allerhelligste. ³⁴ Placer sonedækket på pagtens ark i Det Allerhelligste. ³⁵ Sæt bordet uden for forhænget på nordsiden af tabernaklet og placer lysestagen overfor det på sydsiden. ³⁶ "Til indgangen til teltet, lav et forhæng af blå, purpur og skarlagens garn og fint vævet linned, lavet af en broder. ³⁷ Lav guldkroge til dette forhæng og fem søjler af akacietræ overtrukket med guld, og støb fem bronzefodder til dem.

27 "Lav et alter af akacietræ, fem alen i længde og fem alen i bredde; alteret skal være kvadratisk, med en højde på tre alen. ² Lav horn på dets fire hjørner, så hornene er i ét stykke med alteret, og overtræk det med bronze. ³ Lav alle dets redskaber af bronze—dets gryder til at fjerne aske, dets skovle, skåle til at sprøjte med, kødgæfler og ildpander. ⁴ Lav et gitter til det, et bronzenet, og lav fire bronzeringe ved de fire hjørner af nettet. ⁵ Placer det under alterets kant, så nettet når halvvejs op ad alteret. ⁶ Lav stænger af akacietræ til alteret og overtræk dem med bronze. ⁷ Sæt stængerne ind i ringene, så de er på de to sider af alteret, når det bæres. ⁸ Byg det hult med planker, som det blev vist dig på bjerget, sådan skal det laves. ⁹ "Lav forgården til tabernaklet. Sydsiden skal have forhæng af fint tvundet linned, hundrede alen langt for den ene side,

¹⁰ med tyve søjler og tyve bronzefodder, med sølvkroge og bånd på søjlerne. ¹¹ Ligeledes skal nordsiden have forhæng, hundrede alen langt, med tyve søjler og tyve bronzefodder, med sølvkroge og bånd på søjlerne. ¹² For vestsiden af forgården skal der være forhæng, halvtreds alen bredt, med ti søjler og ti fodder. ¹³ Østsiden af forgården skal også være halvtreds alen bred. ¹⁴ Forhængene til den ene side af indgangen skal være femten alen, med tre søjler og tre fodder. ¹⁵ For den anden side skal der være forhæng på femten alen, med tre søjler og tre fodder. ¹⁶ Til indgangen til forgården, lav et forhæng tyve alen langt, lavet af blå, purpur og skarlagensrød garn og fint tvundet linned, arbejdet af en dygtig håndværker, med fire søjler og fire fodder. ¹⁷ Alle søjlerne omkring forgården skal have sølvbånd og kroge, med bronzefodder. ¹⁸ Forgården skal være hundrede alen lang og halvtreds alen bred, med en højde på fem alen af fint tvundet linned, og med bronzefodder. ¹⁹ Alle de genstande, der bruges i tabernaklets tjeneste, inklusive alle dets pløkker og alle forgårdens pløkker, skal være lavet af bronze. ²⁰ "Befal israelitterne at bringe dig klar olie af pressede oliven til lyset, for at holde lampen brændende uafbrudt. ²¹ I mødeteltet, uden for forhænget der er foran vidnesbyrdet, skal Aron og hans sønner holde lamperne brændende fra aften til morgen for Herrens åsyn. Dette skal være en varig ordning for israelitterne gennem deres generationer.

28 "Bring din bror Aron til dig, sammen med hans sønner Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar, fra blandt israelitterne, så de kan tjene som præster for Mig. ² Lav hellige klæder til din bror Aron, til ære og pry. ³ Tal til alle de dygtige håndværkere, som Jeg har givet visdom, at de skal lave Arons klæder for at indvie ham, så han kan tjene som præst for Mig. ⁴ Disse er de klæder, de skal lave: en brystskjold, en efod, en kjortel, en kjortel af ternet arbejde, en turban og et bælte. De skal lave disse hellige klæder til Aron og hans sønner, så de kan tjene som præster for Mig. ⁵ De skal bruge guld, violet, purpur, skarlagens garn og fint linned. ⁶ "De skal lave efoden af guld, violet, purpur og skarlagens garn og fint tvundet linned, arbejdet af dygtige hænder. ⁷ Den skal have to skulderstykker fastgjort til dens to hjørner, så den kan fastgøres. ⁸ Det kunsthæderigt vævede bælte skal være af samme håndværk, af guld, violet, purpur og skarlagens garn og fint tvundet linned. ⁹ "Vælg to onyxsten og

2 Mosebog

indgravér dem med navnene på Israels sønner, ¹⁰ seks navne på den ene sten og de resterende seks på den anden, efter deres fødselsrækkefølge. ¹¹ Indgravér navnene på Israels sønner på de to sten, som en juveler indgraverer et segl, og monter dem i guldfiligran indfatninger. ¹² Fastgør stenene til skulderstykkerne på efoden som mindsten for Israels sønner. Aron skal bære deres navne på sine skuldre som et minde for Herren. ¹³ Lav guldfiligran indfatninger til at holde stenene ¹⁴ og to flettede kæder af rent guld, som et reb, og fastgør disse kæder til indfatningerne. ¹⁵ "Lav en brystskjold til at træffe beslutninger, arbejdet af dygtige hænder. Lav den som efoden: af guld, violet, purpur og skarlagen garn og fint tvundet linned. ¹⁶ Den skal være firkantet, en spænd lang og en spænd bred, og foldet dobbelt. ¹⁷ Monter fire rækker af ædelsten på den. Den første række skal være rubin, topas og smaragd; ¹⁸ den anden række skal være turkis, safir og diamant; ¹⁹ den tredje række skal bestå af hyacint, agat og ametyst; ²⁰ og den fjerde række skal være beryl, onyx og jaspis. Sæt dem i guldfiligran. ²¹ Der skal være tolv sten, én for hvert af navnene på Israels sønner, hver indgraveret som et segl med navnet på en af de tolv stammer. ²² "For brystskjoldet, lav flettede kæder af rent guld, som et reb. ²³ Lav to guldringe til den og fastgør dem til de to hjørner af brystskjoldet. ²⁴ Fastgør de to guldkæder til ringene ved hjørnerne af brystskjoldet, ²⁵ og de andre ender af kæderne til de to indfatninger, og fastgør dem til skulderstykkerne på efoden foran. ²⁶ Lav to guldringe og fastgør dem til de andre to hjørner af brystskjoldet på den indvendige kant ved siden af efoden. ²⁷ Lav to flere guldringe og fastgør dem til bunden af skulderstykkerne på efoden, foran, tæt på sømmen over bæltet på efoden. ²⁸ Ringene på brystskjoldet skal bindes til ringene på efoden med en violet snor, så den er på bæltet og brystskjoldet ikke svinger ud fra efoden. ²⁹ Når Aron træder ind i det Hellige Sted, skal han bære navnene på Israels sønner på brystskjoldet af beslutning over sit hjerte som et evigt minde for Herren. ³⁰ Placer Urim og Tummim i brystskjoldet af beslutning, så de er over Arons hjerte, når han træder ind for Herrens åsyn. Således skal Aron altid bære midlerne til at træffe beslutninger for israelitterne over sit hjerte for Herren. ³¹ "Lav kjortlen til efoden helt af violet stof, ³² med en åbning til hovedet i midten. Der skal være en

vævet kant som en krave omkring denne åbning, så den ikke rives i stykker. ³³ Lav granatæbler af violet, purpur og skarlagen garn omkring sømmen af kjortlen, med guldbjælder imellem dem. ³⁴ En guldbjælde og et granatæble, en guldbjælde og et granatæble, hele vejen rundt om sømmen af kjortlen. ³⁵ Aron skal bære den, når han tjener, så lyden af bjælderne kan høres, når han går ind og forlader det Hellige Sted for Herren, så han ikke dør. ³⁶ "Lav en plade af rent guld og indgravér på den, som på et segl: 'Hellig for Herren.' ³⁷ Fastgør en violet snor til den for at fastgøre den til turbanen; den skal være på forsiden af turbanen. ³⁸ Den skal være på Arons pande, og Aron skal bære skylden for de hellige gaver, israelitterne indvier, uanset hvad deres gaver måtte være. Den skal altid være på hans pande, så de kan blive accepteret for Herren. ³⁹ "Væv kjortlen af ternet arbejde af fint linned, lav en turban af fint linned og et bælte, arbejdet af en væver. ⁴⁰ Lav kjortler, bæltet og huer til Arons sønner, til ære og pyrd. ⁴¹ Efter du har klædt din bror Aron og hans sønner i disse klæder, salve, indsæt og indvi dem, så de kan tjene som præster for Mig. ⁴² Lav linned underklæder for at dække deres nøgenhed, der rækker fra taljen til lårene. ⁴³ Aron og hans sønner skal bære dem, når de træder ind i åbenbaringsteltet eller nærmer sig alteret for at tjene i det Hellige Sted, så de ikke pådrager sig skyld og dør. Dette skal være en varig forordning for Aron og hans efterkommere.

29

"Dette er, hvad du skal gøre for at hellige dem til at tjene som præster for mig: tag en ung tyr og to vædderlam uden fejl. ² Og af det fineste hvedemel lav usyrede brød, usyrede kager blandet med olie og usyrede fladbrød smurt med olie. ³ Læg dem i en kurv og bring dem i kurven sammen med tyren og de to vædderlam. ⁴ For så Aron og hans sønner til indgangen til åbenbaringsteltet og vask dem med vand. ⁵ Tag klæderne og klæd Aron i tunikaen, efodkjortlen, selve efoden og brystskjoldet, og bind efoden på ham med dens kunstfærdigt vævede bælte. ⁶ Sæt turbanen på hans hoved og fastgør det hellige emblem til turbanen. ⁷ Tag salveolien og hæld den på hans hoved for at hellige ham. ⁸ Bring hans sønner og klæd dem i tunikaer. ⁹ Bind bæltet om Aron og hans sønner og sæt huer på dem. Præstedømmet skal være deres ved en varig forordning. Således skal du indsætte Aron og hans

2 Mosebog

sønner. ¹⁰ "Før tyren til foran åbenbaringsteltet, og Aron og hans sønner skal lægge deres hænder på dens hoved. ¹¹ Slagt tyren for Herren ved indgangen til åbenbaringsteltet. ¹² Tag noget af tyrens blod og sæt det på alterets horn med din finger, og hæld resten ud ved alterets fod. ¹³ Tag alt fedtet, der dækker indvoldene, den lange leverlap og de to nyrer med fedtet på dem, og brænd dem på alteret. ¹⁴ Men brænd tyrens kød, dens hud og dens affald uden for lejren. Det er et syndoffer. ¹⁵ "Vælg en af vædderne, og Aron og hans sønner skal lægge deres hænder på dens hoved. ¹⁶ Slagt vædderen og tag dens blod og stænk det rundt om på alteret. ¹⁷ Skær vædderen i stykker og vask indvoldene og benene, og læg dem sammen med dens hoved og andre stykker. ¹⁸ Brænd så hele vædderen på alteret. Det er et brændoffer til Herren, en behagelig duft, et offer ved ild til Herren. ¹⁹ "Tag den anden vædder, og Aron og hans sønner skal lægge deres hænder på dens hoved. ²⁰ Slagt vædderen, tag noget af dens blod og sæt det på Arons højre øreflip og på hans sønners højre øreflipper, på tommelfingrene på deres højre hænder og på storetæerne på deres højre fødder. Stænk resten af blodet rundt om på alteret. ²¹ Tag noget af blodet fra alteret og noget af salveolien og stænk det på Aron og hans klæder, og på hans sønner og deres klæder. Således skal han og hans klæder helliges, såvel som hans sønner og deres klæder. ²² "Tag fra denne vædder fedtet, fedthalen, fedtet, der dækker indvoldene, den lange leverlap, de to nyrer med fedtet på dem, og det højre lår. (Dette er indvielsesvædderen.) ²³ Fra kurven med usyret brød, tag et brød, en kage af brød blandet med olie og en fladbrød. ²⁴ Læg alt dette i hænderne på Aron og hans sønner og sving det som et svingoffer for Herren. ²⁵ Tag det så fra deres hænder og brænd det på alteret oven på brændofferet som en behagelig duft for Herren, et offer ved ild til Herren. ²⁶ Tag brystet af Arons indvielsesvædder og sving det som et svingoffer for Herren; det skal være din del. ²⁷ Hellig brystet af svingofferet og låret af bidraget, som blev svunget og ofret fra indvielsesvædderen, fra den for Aron og fra den for hans sønner. ²⁸ Det skal være en evig andel for Aron og hans sønner fra israelitterne, for det er et bidrag; det skal være et bidrag fra israelitterne fra deres fredsofre, deres bidrag til Herren. ²⁹ "Arons hellige klæder skal tilhøre hans efterkommere efter ham, så de kan salves og indvies i dem. ³⁰ Den søn, der

efterfølger ham som præst, og som kommer til åbenbaringsteltet for at tjene i det Hellige Sted, skal bære dem i syv dage. ³¹ "Tag indvielsesvædderen og kog dens kød på et helligt sted. ³² Ved indgangen til åbenbaringsteltet skal Aron og hans sønner spise vædderens kød og brødet, der er i kurven. ³³ De skal spise de ting, ved hvilke forsoning blev gjort ved deres indvielse og helligelse, men ingen fremmed må spise dem, fordi de er hellige. ³⁴ Hvis noget af indvielseskødet eller noget brød bliver tilovers til morgenen, skal du brænde resten med ild; det må ikke spises, fordi det er helligt. ³⁵ "Udfør for Aron og hans sønner alt, hvad jeg har befaleet dig, og tag syv dage til at indvie dem. ³⁶ Hver dag skal du ofre en tyr som et syndoffer til forsoning, og rens alteret, når du gør forsoning for det, og salve det for at hellige det. ³⁷ I syv dage skal du gøre forsoning for alteret og hellige det; så skal alteret være højhelligt, og hvad der end rører ved alteret, skal være helligt. ³⁸ "Dette er, hvad du skal ofre på alteret: to et-årige lam hver dag, regelmæssigt. ³⁹ Ofre det ene lam om morgenen og det andet lam ved skumringen. ⁴⁰ Med det første lam skal du ofre en tiendedel af en efa af det fineste mel blandet med en kvart hin af slået olie, og en kvart hin vin som et drikoffer. ⁴¹ Ofre det andet lam ved skumringen med det samme madoffer og det samme drikoffer som om morgenen, for en behagelig duft, et offer ved ild til Herren. ⁴² Det skal være et vedvarende brændoffer gennem deres generationer ved indgangen til åbenbaringsteltet for Herren, hvor jeg vil mødes med jer for at tale til jer der. ⁴³ Jeg vil mødes der med israelitterne, og det skal helliges ved min herlighed. ⁴⁴ Jeg vil hellige åbenbaringsteltet og alteret; jeg vil også hellige Aron og hans sønner til at tjene som præster for mig. ⁴⁵ Jeg vil bo blandt israelitterne og være deres Gud. ⁴⁶ De skal vide, at jeg er Herren deres Gud, som førte dem ud af Egyptens land, så jeg kunne bo blandt dem. Jeg er Herren deres Gud.

30 "Lav et alter af akacietræ som et sted til at brænde røgelse. ² Det skal være firkantet, en alen langt og en alen bredt, og to alen højt; dets horn skal være i ét stykke med det. ³ Overtræk toppen, siderne og hornene med rent guld, og lav en guldkant rundt om det. ⁴ Lav to guldringe under kanten på modsatte sider til at holde stængerne til at bære det. ⁵ Stængerne skal være lavet af akacietræ og overtrukket med guld. ⁶ Placer alteret foran forhængen, der er nær pagtens ark,

2 Mosebog

foran sonedækket, der er over arken, hvor jeg vil mødes med dig. ⁷ Aron skal brænde aromatisk røgelse på det hver morgen, når han passer lamperne. ⁸ Når Aron tænder lamperne ved skumring, skal han igen brænde røgelse. Denne røgelse skal brænde uafbrudt for Herrens ansigt gennem jeres generationer. ⁹ I må ikke tilbyde nogen fremmed røgelse, brændoffer, kornoffer eller hælde et drikoffer på dette alter. ¹⁰ Aron skal foretage soning på dets horn én gang om året med blodet fra syndofferet til soning. Dette skal være en evig forordning for generationer; det er højhelligt for Herren. ¹¹ Herren talte derefter til Moses og sagde, ¹² "Når du tager en folketælling af israelitterne, skal hver person give en løsesum for sit liv til Herren, når de bliver talt, så der ikke kommer nogen plage over dem under folketællingen. ¹³ Hver person, der bliver talt, skal give en halv sekel efter helligdommens sekel, som er tyve gera. Denne halve sekel er en gave til Herren. ¹⁴ Alle, der er tyve år eller ældre, som bliver talt, skal give dette offer til Herren. ¹⁵ De rige skal ikke bidrage mere, og de fattige ikke mindre, end den halve sekel, når de giver offeret til Herren for at gøre soning for jeres liv. ¹⁶ Indsaml soningspengene fra israelitterne og tildel dem til tjenesten i åbenbaringsteltet. Det vil være et minde for israelitterne for Herrens ansigt, og gøre soning for jeres liv." ¹⁷ Herren talte derefter til Moses, ¹⁸ "Lav et bronzebækket af et bronzestativ til vask, og placer det mellem åbenbaringsteltet og alteret, og fyld det med vand. ¹⁹ Aron og hans sønner skal vaske deres hænder og fødder med vand fra det. ²⁰ Når de går ind i åbenbaringsteltet eller nærmer sig alteret for at tjene ved at bringe et madoffer til Herren, skal de vaske sig med vand, så de ikke dør. ²¹ De skal vaske deres hænder og fødder, så de ikke dør. Dette skal være en permanent forordning for Aron og hans efterkommere gennem deres generationer." ²² Desuden talte Herren til Moses, ²³ "Tag de fineste krydderier: 500 sekel flydende myrra, 250 sekel vellugtende kanel, 250 sekel vellugtende kalmus, ²⁴ 500 sekel kassia, efter helligdommens sekel, og en hin olivenolie. ²⁵ Lav dem til en hellig salveolie, en vellugtende blanding, arbejdet af en parfumør; det skal være en hellig salveolie. ²⁶ Brug den til at salve åbenbaringsteltet, pagtens ark, ²⁷ bordet og alle dets redskaber, lysestagen og dens tilbehør, og røgelsesalteret, ²⁸ brændofferalteret med alle dets redskaber, og

bækkenet sammen med dets stativ. ²⁹ Indvi dem, så de kan være højhellige; hvad der end rører ved dem, vil være helligt. ³⁰ Salv Aron og hans sønner, og indvi dem til at tjene som præster for mig. ³¹ Tal til israelitterne og sig: 'Dette skal være min hellige salveolie for kommende generationer. ³² Den må ikke hældes på nogen andens krop, og I må ikke lave nogen anden olie efter samme opskrift. Den er hellig, og I skal betragte den som hellig. ³³ Den, der laver en parfume som den eller hælder den på nogen anden end en præst, skal udryddes fra sit folk.'" ³⁴ Så sagde Herren til Moses: "Tag vellugtende krydderier—stakte, onyka, galbanum og ren røgelse—alle i lige store dele, ³⁵ og lav en vellugtende blanding af røgelse, en dygtig blanding, arbejdet af en parfumør. Den skal være saltet, ren og hellig. ³⁶ Slib noget af det til pulver og læg det foran pagtens ark i åbenbaringsteltet, hvor jeg vil mødes med dig. Det skal være højhelligt for dig. ³⁷ I må ikke lave nogen røgelse med denne opskrift til personlig brug; betrag den som hellig for Herren. ³⁸ Enhver, der laver røgelse som den for at nyde dens duft, vil blive udryddet fra sit folk."

31 Herren talte til Moses, ² "Se, jeg har udvalgt Bezalel, søn af Uri, søn af Hur, fra Judas stamme. ³ Jeg har fyldt ham med Guds Ånd, givet ham visdom, indsigt, kundskab og al slags håndværk, ⁴ til at udtænke kunstneriske design til arbejde i guld, sølv og bronze, ⁵ og til at skære sten til indfatninger, og til at udskære træ, til at udføre al slags håndværk. ⁶ Desuden har jeg udnævnt Oholiab, søn af Ahisamach, fra Dans stamme, til at hjælpe ham. Jeg har også givet alle de dygtige håndværkere evne, så de kan lave alt, hvad jeg har befalet dig: ⁷ forsamlingssteltet, pagtens ark med sonedækket, og alle teltes møbler, ⁸ bordet med dets artikler, den rene guldlysestages med alle dens tilbehør, og røgelsesalteret, ⁹ brændofferalteret med alle dets redskaber, kummen og dens fod, ¹⁰ og de vævede klæder, de hellige klæder til præsten Aron, og klæderne til hans sønner til at tjene som præster, ¹¹ samt salveolien og den vellugtende røgelse til det Hellige Sted. De skal lave dem i overensstemmelse med alt, hvad jeg har befalet dig." ¹² Herren sagde derefter til Moses, ¹³ "Tal til israelitterne og sig: I skal holde mine sabbatter. Dette er et tegn mellem mig og jer for alle generationer, så I må vide, at jeg er Herren, der helliger jer. ¹⁴ Derfor skal I holde sabbatten, for den er hellig for jer. Enhver, der

2 Mosebog

vanhelliger den, skal lide døden; enhver, der udfører noget arbejde på den dag, skal udryddes fra sit folk.

¹⁵ I seks dage må der arbejdes, men den syvende dag er en sabbat med fuldstændig hvile, hellig for Herren. Enhver, der udfører noget arbejde på sabbatsdagen, skal lide døden. ¹⁶ Israelitterne skal holde sabbatten, fejre den gennem deres generationer som en varig pagt. ¹⁷ Det er et tegn mellem mig og israelitterne for evigt, for i seks dage skabte Herren himlen og jorden, og på den syvende dag ophørte han med arbejdet og blev forfrisket." ¹⁸ Da Herren var færdig med at tale med Moses på Sinajs bjerg, gav han ham de to tavler med pagtens lov, stentavler indskrevet af Guds finger.

32 Da folket så, at Moses tøvede med at komme ned fra bjerget, samlede de sig omkring Aron og sagde: "Kom, lav os en gud, som kan gå foran os. Hvad angår denne Moses, manden som førte os op fra Egyptens land, ved vi ikke, hvad der er sket med ham." ² Aron sagde til dem: "Tag de guldringe af, som jeres hustruer, jeres sønner og jeres døtre bærer, og bring dem til mig." ³ Så tog hele folket deres guldringe af og bragte dem til Aron. ⁴ Han tog guldet fra deres hænder og formede det med et værktøj til en støbt kalv. Så sagde de: "Dette er din gud, Israel, som førte dig op fra Egyptens land." ⁵ Da Aron så dette, byggede han et alter foran den og proklamerede: "I morgen skal der være en fest for Herren." ⁶ Så næste dag stod folket tidligt op, bragte brændofre og frembar fredsofre. Derefter satte de sig ned for at spise og drikke og rejste sig for at give sig hen til lystighed. ⁷ Da sagde Herren til Moses: "Gå ned straks, for dit folk, som du førte op fra Egyptens land, har handlet fordærvet. ⁸ De er hurtigt vendt bort fra den vej, jeg befalede dem. De har lavet sig en støbt kalv, har bøjet sig for den og har ofret til den og sagt: 'Dette er din gud, Israel, som førte dig op fra Egyptens land.'" ⁹ Herren sagde til Moses: "Jeg har set dette folk, og de er sandelig et stivnakket folk. ¹⁰ Lad mig nu være, så min vrede kan blusse op imod dem, og jeg kan tilintetgøre dem. Så vil jeg gøre dig til et stort folk." ¹¹ Men Moses søgte Herrens, sin Guds, gunst og sagde: "Herre, hvorfor brænder din vrede imod dit folk, som du førte ud fra Egyptens land med stor kraft og stærk hånd? ¹² Hvorfor skulle egypterne sige: 'Han førte dem ud med onde hensigter, for at dræbe dem i bjergene og udslutte dem fra jordens overflade'? Vend dig fra din voldsomme vrede;

fortryd og bring ikke ulykke over dit folk. ¹³ Husk dine tjenere Abraham, Isak og Israel, som du svor ved dig selv: 'Jeg vil gøre jeres efterkommere talrige som stjernerne på himlen, og jeg vil give jeres efterkommere hele dette land, som jeg har lovet dem, og det skal være deres arv for evigt.'" ¹⁴ Så fortroder Herren den ulykke, han havde truet med at bringe over sit folk. ¹⁵ Moses vendte sig om og gik ned fra bjerget med de to vidnesbyrds tavler i sine hænder. De var indskrevet på begge sider, forside og bagside. ¹⁶ Tavlerne var lavet af Gud; skriften var Guds egen skrift, indgraveret på tavlerne. ¹⁷ Da Josva hørte lyden af folkets råb, sagde han til Moses: "Der er lyden af krig i lejren." ¹⁸ Men Moses svarede: "Det er ikke lyden af sejr, ej heller lyden af nederlag; det er lyden af sang, jeg hører." ¹⁹ Så snart Moses nærmede sig lejren og så kalven og dansen, blussede hans vrede op, og han kastede tavlerne fra sine hænder og knuste dem ved bjergets fod. ²⁰ Han tog kalven, de havde lavet, brændte den med ild, malede den til pulver, spredte det på vandet og fik israelitterne til at drikke det. ²¹ Moses sagde til Aron: "Hvad gjorde dette folk mod dig, siden du har bragt en så stor synd over dem?" ²² Aron svarede: "Lad ikke min herres vrede blusse op; du kender selv folket, at de er tilbøjelige til det onde. ²³ De sagde til mig: 'Lav os en gud, som kan gå foran os; hvad angår denne Moses, som førte os op fra Egyptens land, ved vi ikke, hvad der er sket med ham.' ²⁴ Så jeg sagde til dem: 'Hvem der har noget guld, lad dem tage det af.' De gav det til mig, og jeg kastede det i ilden, og ud kom denne kalv!" ²⁵ Da Moses så, at folket var ude af kontrol—fordi Aron havde ladet dem komme ud af kontrol til det punkt, at de blev til spot blandt deres fjender— ²⁶ stod Moses ved indgangen til lejren og sagde: "Hvem der er for Herren, kom til mig." Og alle Levis sønner samlede sig om ham. ²⁷ Han sagde til dem: "Dette siger Herren, Israels Gud: 'Hver mand spænde sit sværd ved sin side. Gå frem og tilbage gennem lejren fra den ene ende til den anden, hver mand dræbe sin bror, ven og nabo.'" ²⁸ Levis sønner gjorde, som Moses havde befaleet, og den dag faldt omkring tre tusinde af folket. ²⁹ Så sagde Moses: "Indvi jer i dag til Herren—fordi I har været imod jeres egne sønner og brødre—så han kan skænke jer en velsignelse i dag." ³⁰ Den følgende dag sagde Moses til folket: "I har begået en stor synd. Men nu vil jeg gå op til Herren; måske kan jeg gøre bod for jeres synd." ³¹ Så vendte Moses tilbage til Herren og

2 Mosebog

sagde: "Åh, hvilken stor synd dette folk har begået! De har lavet sig en gud af guld.³² Men nu, hvis du vil tilgive deres synd, så gør det; men hvis ikke, så slet mig ud af den bog, du har skrevet."³³ Herren svarede Moses: "Hvem der har syndet imod mig, vil jeg fjerne fra min bog.³⁴ Gå nu, før folket til det sted, jeg har fortalt dig om. Se, min engel skal gå foran dig. Ikke desto mindre, på den dag jeg straffer, vil jeg straffe dem for deres synd."³⁵ Så slog Herren folket med en plage på grund af det, de havde gjort med kalven, Aron havde lavet.

33 Så sagde Herren til Moses: "Drag bort herfra, du og det folk, du har ført op fra Egypten, og fortsæt til det land, jeg svor at give til Abraham, Isak og Jakob, idet jeg sagde: 'Jeg vil give det til dine efterkommere.'² Jeg vil sende en engel foran dig og vil fordrive kana'anæerne, amoritterne, hittitterne, perizzitterne, hivvitterne og jebusitterne.³ Drag op til et land, der flyder med mælk og honning; dog vil jeg ikke følge med dig, for du er et stivnakket folk, og jeg kunne tilintetgøre dig undervejs."⁴ Da folket hørte disse urolige ord, sørgede de, og ingen smykkede sig med smykker.⁵ For Herren havde sagt til Moses: "Sig til israelitterne: 'I er et stivnakket folk. Hvis jeg fulgte med jer blot et øjeblik, kunne jeg tilintetgøre jer. Derfor, tag jeres smykker af, så jeg kan beslutte, hvad jeg vil gøre med jer.'⁶ Således aflagde israelitterne deres smykker fra Horebs bjerg og fremover.⁷ Moses tog et telt og slog det op uden for lejren, et stykke væk, og han kaldte det "forsamlingsteltet." Enhver, der søgte Herren, gik ud til forsamlingsteltet, som var uden for lejren.⁸ Hver gang Moses gik ud til teltet, rejste hele folket sig og stod ved indgangen til deres telte og så efter Moses, indtil han gik ind i teltet.⁹ Når Moses gik ind i teltet, dalede skytøtten ned og blev stående ved indgangen, og Herren talte med Moses.¹⁰ Når folket så skytøtten stå ved teltets indgang, rejste de sig alle og tilbød, hver ved indgangen til sit telt.¹¹ Herren talte med Moses ansigt til ansigt, som en mand taler med sin ven. Så vendte Moses tilbage til lejren, men hans unge tjener Josva, Nuns søn, forlod ikke teltet.¹² Moses sagde til Herren: "Du har sagt til mig: 'Før dette folk,' men du har ikke fortalt, hvem du vil sende med mig. Du har sagt: 'Jeg kender dig ved navn, og du har fundet nåde for mine øjne.'¹³ Hvis jeg virkelig har fundet nåde for dine øjne, så lær mig dine veje, så jeg kan kende dig og fortsat finde nåde for dine øjne. Husk,

at dette folk er dit folk."¹⁴ Herren svarede: "Min nærværelse skal gå med dig, og jeg vil give dig hvile."¹⁵ Moses svarede: "Hvis dit nærvær ikke følger med os, så lad os ikke forlade dette sted.¹⁶ For hvordan skal det blive kendt, at jeg har fundet nåde for dine øjne, jeg og dit folk, medmindre du følger med os? Hvad andet vil adskille mig og dit folk fra alle andre folk på jorden?"¹⁷ Herren sagde til Moses: "Jeg vil også gøre dette, som du har bedt om, for du har fundet nåde for mine øjne, og jeg kender dig ved navn."¹⁸ Moses sagde da: "Vis mig venligst din herlighed."¹⁹ Og Herren sagde: "Jeg vil lade al min godhed gå forbi dig, og jeg vil udråbe Herrens navn foran dig. Jeg vil være nådig mod den, jeg vil være barmhjertig mod, og vise barmhjertighed mod den, jeg vil vise barmhjertighed mod."²⁰ Men han sagde: "Du kan ikke se mit ansigt, for intet menneske kan se mig og leve."²¹ Herren fortsatte: "Der er et sted nær mig, hvor du kan stå på en klippe.²² Når min herlighed går forbi, vil jeg sætte dig i en klippekloft og dække dig med min hånd, indtil jeg er gået forbi.²³ Så vil jeg fjerne min hånd, og du skal se min ryg; men mit ansigt må ikke ses."

34 Herren sagde til Moses: "Hug to stentavler ud som de forrige, og jeg vil skrive på dem de ord, der stod på de oprindelige tavler, som du knuste.² Gør dig klar til i morgen, og stig op på Sinajs bjerg for at fremstille dig for mig på bjergtoppen.³ Sørg for, at ingen ledsager dig eller er synlig nogen steder på bjerget; selv fårene og kvæget må ikke græsse foran bjerget."⁴ Således huggede Moses to stentavler ud som de tidligere, og han stod tidligt op om morgenen og steg op på Sinajs bjerg, som Herren havde befalet ham, med de to stentavler i sine hænder.⁵ Herren steg ned i skyen og stod der med ham, og han påkaldte Herrens navn.⁶ Herren gik forbi ham og proklamerede: "Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, sen til vrede og rig på trofast kærlighed og sandhed,⁷ som bevarer kærlighed mod tusinder, tilgiver misgerning, overtrædelse og synd. Alligevel vil han ikke lade den skyldige ustraffet, men hjem søger fædres misgerning på børn og børnebørn til tredje og fjerde generation."⁸ Moses bøjede sig straks til jorden i ærefrygt.⁹ Han sagde: "Hvis jeg har fundet nåde i dine øjne, Herre, så lad Herren ledsage os. Selvom dette er et stædigt folk, tilgiv vores misgerning og vores synd, og gør os til din arv."¹⁰ Herren svarede: "Jeg opretter en pagt. Foran hele dit

2 Mosebog

folk vil jeg udføre undere, som aldrig før er gjort i noget folk i hele verden. De folk, du lever blandt, vil være vidne til de ærefrygtindgydende gerninger, som jeg, Herren, vil udføre med dig.¹¹ Overhold, hvad jeg befaler dig i dag. Jeg vil drive amoritterne, kana'anæerne, hittitterne, perizzitterne, hivvitterne og jebusitterne bort foran dig.¹² Pas på ikke at indgå en pagt med indbyggerne i det land, du er på vej ind i, for at det ikke skal blive en snare blandt dig.¹³ I stedet skal du nedbryde deres altre, knuse deres hellige sten og hugge deres Ashera-pæle ned.¹⁴ Tjen ikke nogen anden gud, for Herren, hvis navn er Nidkær, er en Gud, der ønsker eksklusiv hengivenhed.¹⁵ Vær forsigtig med ikke at indgå en pagt med indbyggerne i landet; for når de hengiver sig til afgudsdyrkelse og ofrer til deres guder, vil de invitere dig, og du vil deltage i deres ofre.¹⁶ Når du tager deres døtre som hustruer til dine sønner, og deres døtre prostituerer sig til deres guder, vil de få dine sønner til at gøre det samme.¹⁷ Lav ikke nogen metalafguder.¹⁸ Overhold de usyrede brøds fest. I syv dage skal du spise usyret brød, som jeg befalede dig, på det fastsatte tidspunkt i måneden Aviv, for i den måned forlod du Egypten.¹⁹ Det første afkom af hver livmoder tilhører mig, inklusive alle førstefødte hanner af dit kvæg, hvad enten det er kvæg eller får.²⁰ Indløs det førstefødte æsel med et lam, men hvis du ikke indløser det, skal du brække dets hals. Indløs alle dine førstefødte sønner. Ingen skal komme foran mig uden et offer.²¹ Du skal arbejde i seks dage, men på den syvende dag skal du hvile; selv under pløjning og høst skal du hvile.²² Fejr ugefesten med de førstegrøder af hvedehøsten og indsamlingens fest ved årets slutning.²³ Tre gange om året skal alle dine mænd møde frem for Herren, Israels Gud.²⁴ Jeg vil drive nationer ud foran dig og udvide dine grænser, og ingen vil begære dit land, når du tre gange om året går op for at møde Herren din Gud.²⁵ Tilbyd ikke blodet af mit offer med noget syret, og lad ikke offeret fra påskefesten blive til morgen.²⁶ Bring det bedste af dine jords førstegrøder til Herren din Guds hus. Kog ikke et gedekid i dets moders mælk.²⁷ Herren sagde til Moses: "Skriv disse ord ned, for i overensstemmelse med disse ord har jeg indgået en pagt med dig og med Israel." ²⁸ Moses blev der hos Herren i fyre dage og fyre nætter uden at spise brød eller drikke vand. Han skrev på tavlerne pagtens ord - de ti bud.

²⁹ Da Moses steg ned fra Sinajs bjerg med de to

tavler med pagtens lov i sine hænder, var han uvidende om, at hans ansigt strålede, fordi han havde talt med Herren.³⁰ Da Aron og alle israelitterne så Moses, strålede hans ansigt, og de var bange for at nærme sig ham.³¹ Moses kaldte på dem, og Aron og alle lederne af menigheden vendte tilbage til ham, og han talte til dem.³² Derefter kom alle israelitterne nær, og han overbragte dem alle de befalinger, Herren havde givet ham på Sinajs bjerg.³³ Efter at Moses havde talt med dem, lagde han et slør over sit ansigt.³⁴ Hver gang Moses gik ind for Herrens ansigt for at tale med ham, fjernede han sløret, indtil han kom ud. Når han kom ud og overbragte israelitterne befalingerne,³⁵ så de, at hans ansigt strålede. Så lagde Moses sløret over sit ansigt, indtil han gik ind for at tale med Herren.

35 Moses samlede hele Israels menighed og sagde til dem: "Dette er de instruktioner, Herren har givet jer at følge: ² I seks dage skal der arbejdes, men den syvende dag skal være en hellig dag for jer, en sabbat med fuldstændig hvile for Herren. Enhver, der udfører noget arbejde på den, skal dø. ³ I må ikke tænde ild i nogen af jeres hjem på sabbatsdagen." ⁴ Moses talte til hele Israels menighed og sagde: "Dette er, hvad Herren har befalet: ⁵ Tag fra det, I har, en gave til Herren. Enhver, der er villig, skal bringe Herren en gave af guld, sølv og bronze; ⁶ violet, purpur og skarlagan garn og fint linned; gedernes hår; ⁷ ramskind farvet røde og en anden type fint læder; akacietræ; ⁸ olie til lamperne; krydderier til salvningsolien og til den aromatiske røgelse; ⁹ og onyxsten og andre ædelstene til at sætte i efoden og bryststykket. ¹⁰ "Alle, der besidder færdigheder blandt jer, er inviteret til at komme og lave alt, hvad Herren har befalet: ¹¹ tabernaklet med sit telt og dets dække, dets kroge, rammer, tværstænger, stolper og baser; ¹² arken med dens stænger, sonedækket og forhænget, der skjuler den; ¹³ bordet med dets stænger og alle dets redskaber, sammen med brødet, der sættes for Herrens ansigt; ¹⁴ lysestagen til lyset med dens tilbehør, lamper og olie til lyset; ¹⁵ røgelsesalteret med dets stænger, salvningsolien og den aromatiske røgelse; forhænget til døren ved indgangen til tabernaklet; ¹⁶ brændofferalteret med dets bronzegitter, dets stænger og alle dets redskaber; kummen med dens stativ; ¹⁷ gårdens forhæng med dets stolper og baser og forhænget til indgangen til gården; ¹⁸ teltpløkkerne til tabernaklet

2 Mosebog

og til gården og deres snore;¹⁹ de vævede klæder, der bæres til tjeneste i helligdommen—de hellige klæder til Aron præsten og klæderne til hans sønner, når de tjener som præster.”²⁰ Så forlod hele Israels menighed Moses' nærvær,²¹ og alle, hvis hjerte blev rørt, og hvis ånd var villig, kom og bragte Herrens gave til arbejdet på mødeteltet, til al dets tjeneste og til de hellige klæder.²² Alle, der var villige, både mænd og kvinder, kom og bragte guldsmykker af alle slags: brocher, øreringe, ringe og ornamenter. De præsenterede alle deres guld som et svingoffer til Herren.²³ Alle, der havde violet, purpur eller skarlagens garn, eller fint linned, eller gedernes hår, ramskind farvet røde eller fint læder, bragte dem.²⁴ Alle, der kunne give en gave af sølv eller bronze, bragte den som en gave til Herren, og alle, der havde akacietræ til nogen del af arbejdet, bragte det.²⁵ Hver dygtig kvinde spandt med sine hænder og bragte, hvad hun havde spundet—violet, purpur eller skarlagens garn og fint linned.²⁶ Og alle de kvinder, hvis hjerter blev rørt med dygtighed, spandt gedernes hår.²⁷ Lederne bragte onyxsten og andre ædelstene til at sætte i efoden og bryststykket;²⁸ og krydderierne og olien til lamperne, til salvningsolien og til den aromatiske røgelse.²⁹ Alle de israelitiske mænd og kvinder, hvis hjerter var villige, bragte til Herren frivillige gaver til alt det arbejde, Herren gennem Moses havde befalet dem at gøre.³⁰ Så sagde Moses til israelitterne: “Se, Herren har kaldet ved navn Bezalel, søn af Uri, søn af Hur, af Judas stamme,³¹ og han har fyldt ham med Guds Ånd, med visdom, forståelse, kundskab og alle slags håndværk—³² til at skabe kunstneriske design til arbejde i guld, sølv og bronze,³³ til at skære og sætte sten, til at arbejde i træ og til at engagere sig i alle slags kunstneriske håndværk.³⁴ Han har også givet både ham og Oholiab, søn af Ahisamach, af Dans stamme, evnen til at undervise andre.³⁵ Han har fyldt dem med dygtighed til at udføre alle slags arbejde som gravører, designere, brodrører i violet, purpur og skarlagens garn og fint linned, og vævere—alle dygtige arbejdere og designere.

36

Bezalel, Oholiab og hver dygtig person, som Herren har givet visdom og forstand til at udføre alt arbejdet med at opføre helligdommen, skal udføre arbejdet i overensstemmelse med alt, hvad Herren har befalet.

² Moses kaldte da Bezalel, Oholiab og hver dygtig person, som Herren havde givet evne, alle hvis hjerte

blev bevæget til at træde frem og deltage i arbejdet.³ De modtog fra Moses alle de bidrag, som israelitterne havde bragt til arbejdet på helligdommen. Og folket fortsatte med at bringe frivillige gaver hver morgen.⁴ Alle de dygtige arbejdere, der var engageret i arbejdet på helligdommen, forlod deres opgaver⁵ og rapporterede til Moses: “Folket bringer langt mere, end der er nødvendigt for det arbejde, Herren har befalet os at udføre.”⁶ Så Moses udstedte en befaling og sendte en proklamation gennem lejren: “Ingen mand eller kvinde skal bringe flere ofre til helligdommen.” Således blev folket tilbageholdt fra at bringe mere.⁷ For de materialer, de havde, var tilstrækkelige og endda mere end nok til at fuldføre alt arbejdet.⁸ Alle de dygtige håndværkere blandt arbejderne lavede tabernaklet med ti forhæng af fint snoet linned og blå, purpur og skarlagens garn, med keruber vævet ind i dem af en dygtig håndværker.⁹ Hvert forhæng var otteogtyve alen langt og fire alen bredt; alle forhængene havde samme størrelse.¹⁰ De forbandt fem af forhængene sammen, og de andre fem blev ligeledes forbundet.¹¹ De lavede løkker af blå materiale langs kanten af det yderste forhæng i det ene sæt, og det samme blev gjort med det yderste forhæng i det andet sæt.¹² Halvtreds løkker blev lavet på det ene forhæng og halvtreds på kanten af forhænget i det andet sæt, med løkkerne justeret overfor hinanden.¹³ De lavede også halvtreds guldspænder og brugte dem til at forbinde de to sæt forhæng, så tabernaklet dannede en enkelt enhed.¹⁴ De lavede forhæng af gedehår til teltet over tabernaklet, elleve i alt.¹⁵ Hvert af de elleve forhæng var tredive alen langt og fire alen bredt, alle med samme dimensioner.¹⁶ De forbandt fem af forhængene til et sæt og de resterende seks til et andet sæt.¹⁷ De lavede halvtreds løkker langs kanten af det yderste forhæng i det ene sæt og halvtreds løkker langs kanten af det yderste forhæng i det andet sæt.¹⁸ Halvtreds bronzespænder blev lavet for at forbinde teltet sammen som en enkelt enhed.¹⁹ De lavede et dække til teltet af vædderskind farvet rødt, og over det et dække af et andet holdbart læder.²⁰ De konstruerede opretstående rammer af akacietræ til tabernaklet.²¹ Hver ramme målte ti alen i længden og halvanden alen i bredden,²² med to tapper parallelle med hinanden. Alle rammerne til tabernaklet blev lavet på denne måde.²³ De fremstillede tyve rammer til den

2 Mosebog

sydlige side af tabernaklet ²⁴ og fyre sølvfødder til at støtte dem — to fødder for hver ramme, en under hver tap. ²⁵ Til den nordlige side af tabernaklet fremstillede de tyve rammer ²⁶ og fyre sølvfødder til at støtte dem, med to fødder under hver ramme. ²⁷ De lavede seks rammer til den vestlige ende af tabernaklet, ²⁸ og to rammer blev konstrueret til hjørnerne af tabernaklet ved den fjerne ende. ²⁹ Disse rammer var dobbelte fra bunden til toppen og passede ind i en enkelt ring; begge blev lavet ens. ³⁰ Således var der otte rammer og seksten sølvfødder — to under hver ramme. ³¹ De lavede også tværstænger af akacietræ: fem til rammerne på den ene side af tabernaklet, ³² fem til dem på den anden side, og fem til rammerne ved den vestlige ende af tabernaklet. ³³ Den midterste tværstang blev lavet til at strække sig fra ende til ende midt på rammerne. ³⁴ De overtrak rammerne med guld og lavede guldringe til at holde tværstængerne, som også blev overtrukket med guld. ³⁵ De fremstillede forhængene af blå, purpur og skarlagens garn og fint snoet linned, med keruber vævet ind i det af en dygtig håndværker. ³⁶ Fire stolper af akacietræ blev lavet til det, overtrukket med guld, med guldkroge, og fire sølvfødder blev støbt til dem. ³⁷ Til indgangen til teltet lavede de et forhæng af blå, purpur og skarlagens garn og fint snoet linned, arbejdet af en broderer; ³⁸ og de lavede fem stolper med kroge til det. Stolpernes toppe og deres bånd blev overtrukket med guld, og deres fem fødder blev lavet af bronze.

37 Bezalel fremstillede arken af akacietræ; dens længde var to og en halv alen, dens bredde en og en halv alen, og dens højde en og en halv alen. ² Han overtrak den med rent guld, både indvendigt og udvendigt, og lavede en guldliste hele vejen rundt om den. ³ Han støbte fire guldringe til den og satte dem på dens fire fødder; to ringe på den ene side og to ringe på den anden side. ⁴ Han lavede stænger af akacietræ og overtrak dem med guld. ⁵ Han satte stængerne ind i ringene på siderne af arken for at bære den. ⁶ Han lavede også sonedækket af rent guld, to og en halv alen langt og en og en halv alen bredt. ⁷ Han fremstillede to keruber af hamret guld i de to ender af sonedækket. ⁸ Den ene kerub var placeret i den ene ende og den anden kerub i den modsatte ende; han lavede keruberne i ét stykke med sonedækket i de to ender. ⁹ Keruberne havde deres vinger spredt opad,

overskyggende sonedækket med dem. De vendte ansigtet mod hinanden, kiggede mod dækket. ¹⁰ Han lavede bordet af akacietræ, to alen langt, en alen bredt og en og en halv alen højt. ¹¹ Han overtrak det med rent guld og lavede en guldliste hele vejen rundt om det. ¹² Han lavede også en kant til det, en håndsbredde bred, og satte en guldliste på kanten hele vejen rundt. ¹³ Han støbte fire guldringe til bordet og fastgjorde dem til de fire hjørner, hvor benene var. ¹⁴ Ringene var placeret tæt på kanten for at holde stængerne til at bære bordet. ¹⁵ Han lavede stængerne af akacietræ, overtrak dem med guld, til formålet at bære bordet. ¹⁶ Han lavede af rent guld redskaberne til bordet—dets tallerkener, fade, skåle og kander til at udgyde drikke. ¹⁷ Han lavede lysestagen af rent guld, hamrede dens fod og skaft ud, med dens blomsterlignende bægre, knopper og blomster alt i ét stykke med den. ¹⁸ Seks grene strakte sig fra dens sider—tre grene på den ene side og tre på den anden. ¹⁹ Hver gren havde tre bægre formet som mandelblomster med knopper og blomster, og dette mønster var ens for alle seks grene, der strakte sig fra lysestagen. ²⁰ Lysestagen selv havde fire bægre formet som mandelblomster med knopper og blomster. ²¹ En knop var under det første par grene, der strakte sig fra lysestagen, en anden knop under det andet par, og en tredje knop under det tredje par—seks grene i alt. ²² Knopperne og grenene var alt i ét stykke med lysestagen, et enkelt hamret værk af rent guld. ²³ Han lavede dens syv lamper, samt dens vægetrimmere og bakker, af rent guld. ²⁴ Han lavede lysestagen og alle dens tilbehør af en enkelt talent af rent guld. ²⁵ Han fremstillede røgelsesalteret af akacietræ, en alen langt og en alen bredt, firkantet, og to alen højt; dets horn var i ét stykke med det. ²⁶ Han overtrak toppen, dens sider hele vejen rundt, og dens horn med rent guld, og lavede en guldliste til det hele vejen rundt. ²⁷ Han lavede to guldringe under listen på modsatte sider for at holde stængerne, der blev brugt til at bære det. ²⁸ Han lavede stængerne af akacietræ og overtrak dem med guld. ²⁹ Han lavede også den hellige salvningsolie og den rene, vellugtende røgelse, en parfumers værk.

38 Brændofferalteret blev konstrueret af akacietræ, fem alen langt, fem alen bredt og tre alen højt, og det dannede en firkant. ² Horn blev lavet på hvert af dets fire hjørner, alt i ét stykke med alteret, og det blev overtrukket med

2 Mosebog

bronze.³ Alle redskaberne til alteret blev lavet af bronze, inklusive gryderne, skovlene, bækkenerne, kødgallerne og ildpanderne.⁴ Et gitter af bronzenet blev lavet til alteret, placeret under dets kant, nående halvvejs op ad alteret.⁵ Fire ringe blev støbt ved de fire hjørner af bronzegitteret for at holde stængerne.⁶ Stængerne blev lavet af akacietræ og overtrukket med bronze.⁷ Stængerne blev sat ind i ringene på siderne af alteret for at bære det. Alteret blev lavet hult, konstrueret med planker.⁸ Bronzebækkenet og dets stander blev lavet af spejlene fra de kvinder, der tjente ved indgangen til åbenbaringsteltet.⁹ Forgården blev derefter lavet. Sydsiden havde forhæng af fint tvundet linned, hundrede alen i længden.¹⁰ Denne side havde tyve søjler med tyve bronzefødder og sølvkroge og bånd på søjlerne.¹¹ Nordsiden var også hundrede alen lang, med tyve søjler og tyve bronzefødder og sølvkroge og bånd på søjlerne.¹² Vestsiden havde forhæng, der var halvtreds alen bredt, med ti søjler og ti fødder, med sølvkroge og bånd på søjlerne.¹³ Østsiden, vendende mod solopgangen, var halvtreds alen bred.¹⁴ På den ene side af indgangen var forhængene femten alen lange, med tre søjler og tre fødder.¹⁵ Ligeledes, på den anden side af indgangen, var der forhæng femten alen lange, med tre søjler og tre fødder.¹⁶ Alle forhængene omkring forgården var af fint tvundet linned.¹⁷ Fødderne til søjlerne var bronze, mens krogene og båndene på søjlerne var sølv, og deres toppe var overtrukket med sølv. Således havde alle søjlerne i forgården sølvbånd.¹⁸ Forhænget til indgangen til forgården blev lavet af en væver, ved brug af blå, purpur og skarlagensrød garn og fint tvundet linned. Det målte tyve alen i længden og fem alen i højden, svarende til forgårdens forhæng.¹⁹ Det havde fire søjler og fire bronzefødder. Deres kroge og bånd var sølv, og deres toppe var overtrukket med sølv.²⁰ Alle pløkkerne til tabernaklet og den omgivende forgård var lavet af bronze.²¹ Dette er mængderne af materialer brugt til tabernaklet, vidnesbyrds tabernakel, som registreret af levitterne under Moses' kommando, ledet af Ithamar, søn af præsten Aron.²² Bezalel, søn af Uri, søn af Hur, af Judas stamme, udførte alt, hvad Herren havde befaleet Moses.²³ Med ham var Oholiab, søn af Ahisamach, af Dans stamme, en gravør, designer og dygtig broderer i blå, purpur og skarlagensrød garn og fint linned.²⁴ Den samlede mængde guld fra

svingofferet brugt til alt arbejdet på helligdommen var niogtyve talenter og 730 shekel, ifølge helligdommens vægt.²⁵ Sølvet indsamlet fra folkets folketælling udgjorde hundrede talenter og 1.775 shekel, ifølge helligdommens vægt.²⁶ Dette var en beka pr. person, det vil sige en halv shekel, ifølge helligdommens vægt, fra hver mand på tyve år eller ældre, i alt 603.550 mænd.²⁷ De hundrede talenter sølv blev brugt til at støbe fødderne til helligdommen og forhænget—hundrede fødder fra de hundrede talenter, en talent pr. fod.²⁸ De 1.775 shekel blev brugt til at lave kroge til søjlerne, til at overtrække deres toppe og til at lave bånd til dem.²⁹ Bronzen fra svingofferet udgjorde halvfjerds talenter og 2.400 shekel.³⁰ Denne bronze blev brugt til at lave fødderne til indgangen til åbenbaringsteltet, brændofferalteret med dets bronzegitter og alle dets redskaber.³¹ Den blev også brugt til fødderne til den omgivende forgård og dens indgang, og til alle pløkkerne til tabernaklet og den omgivende forgård.

39 Af det violette, purpurfarvede og skarlagensrøde garn lavede de fint vævede klæder til tjeneste i helligdommen, sammen med de hellige klæder til Aron, som Herren havde befaleet Moses.² Efoden blev lavet af guld og af violette, purpurfarvede og skarlagensrøde garn og fint tvundet linned.³ De hamrede guldplader ud og skar dem i tråde for at blive vævet ind i det violette, purpurfarvede og skarlagensrøde garn og det fine linned, arbejdet af dygtige hænder.⁴ De lavede skulderstykker til efoden, som blev fastgjort ved dens to øverste hjørner.⁵ Det kunstfærdigt vævede bælte til efoden var af samme håndværk og materialer: guld, violette, purpurfarvede og skarlagensrøde garn og fint tvundet linned, som Herren havde befaleet Moses.⁶ De satte onyxstenene i guldfiligranindfatninger, og indgravede dem som et segl med navnene på Israels sønner.⁷ Disse blev placeret på skulderstykkerne af efoden som mindsten for Israels sønner, som Herren havde befaleet Moses.⁸ Brystskjoldet blev lavet af en dygtig broderer, ligesom efoden, af guld og af violette, purpurfarvede og skarlagensrøde garn og fint tvundet linned.⁹ Det var firkantet og foldet dobbelt, et spænd i længde og bredde.¹⁰ De monterede fire rækker af ædelsten på det. Den første række var rubin, topas og smaragd;¹¹ den anden række var turkis, safir og en klar ædelsten;¹² den tredje række var hyacint, agat og en purpurfarvet sten;¹³ den

2 Mosebog

fjerde række var beryl, onyx og jaspis. Disse var sat i guldfiligranindfatninger. ¹⁴ Der var tolv sten, hver indgraveret som et segl med navnet på en af Israels tolv stammer. ¹⁵ Til brystskjoldet lavede de kæder af rent guld, snoet som snore. ¹⁶ De lavede to guldfiligranindfatninger og to guldringe og fastgjorde ringene til de to hjørner af brystskjoldet. ¹⁷ De to guldkæder blev fastgjort til ringene ved hjørnerne af brystskjoldet. ¹⁸ De andre ender af kæderne blev fastgjort til de to indfatninger, som blev fastgjort til skulderstykkerne af efoden foran. ¹⁹ De lavede to guldringe og fastgjorde dem til de andre to hjørner af brystskjoldet, på den indre kant ved siden af efoden. ²⁰ De lavede også to flere guldringe og fastgjorde dem til bunden af skulderstykkerne af efoden, foran, nær sømmen over bæltet. ²¹ Ringene på brystskjoldet blev bundet til ringene på efoden med en violet snor, så brystskjoldet ville forblive fastgjort til bæltet og ikke svinge ud, som Herren havde befalede Moses. ²² Kjortlen til efoden blev lavet helt af violet stof, arbejdet af en væver. ²³ Den havde en åbning i midten, som åbningen på en ringbrynje, med en kant omkring åbningen for at forhindre rivning. ²⁴ De lavede granatæbler af violette, purpurfarvede og skarlagensrøde garn og fint tvundet linned omkring kanten af kjortlen. ²⁵ Rene guldbjælder blev lavet og placeret mellem granatæblerne omkring kanten. ²⁶ Bjælderne og granatæblerne skiftedes omkring kanten af kjortlen til tjeneste, som Herren havde befalede Moses. ²⁷ Tunikaer af fint vævet linned blev lavet til Aron og hans sønner. ²⁸ De lavede også turbanen af fint linned, de dekorerede huer og undertøjet af fint tvundet linned. ²⁹ Bæltet blev lavet af fint tvundet linned og violette, purpurfarvede og skarlagensrøde garn, arbejdet af en broderer, som Herren havde befalede Moses. ³⁰ De lavede pladen, det hellige emblem, af rent guld og indgraverede på det, som en indskrift på et segl: "Hellig for Herren." ³¹ En violet snor blev fastgjort til det for at fastgøre det til turbanen, som Herren havde befalede Moses. ³² Således blev alt arbejdet på tabernaklet, mødeteltet, fuldført. Israelitterne gjorde alt, som Herren havde befalede Moses. ³³ De bragte tabernaklet til Moses: teltet og alle dets møbler, dets klamper, rammer, tværstænger, stolper og sokler; ³⁴ dækket af vædderhuder farvet rødt, dækket af fint læder og skærmende forhæng; ³⁵ pagtsarken med dens stænger og sonedækket; ³⁶ bordet med alle dets

redskaber og skuebrødene; ³⁷ den rene guldysestage med dens lamper i en række og alle dens tilbehør og olivenolien til lyset; ³⁸ det gyldne alter, salveolien, den vellugtende røgelse og forhænget til indgangen til teltet; ³⁹ bronzalteret med dets bronzegitter, dets stænger og alle dets redskaber; kummen med dens stativ; ⁴⁰ forhængene til forgården med dens stolper og sokler og forhænget til indgangen til forgården; rebene og teltpløkkerne til forgården; alt udstyret til tjenesten i tabernaklet, mødeteltet; ⁴¹ og de vævede klæder brugt til tjeneste i helligdommen, både de hellige klæder til Aron præsten og klæderne til hans sønner, når de tjente som præster. ⁴² Israelitterne fuldførte alle opgaverne præcis som Herren havde instrueret Moses. ⁴³ Moses gennemgik arbejdet og så, at de havde gjort det præcis som Herren havde befalede. Så Moses velsignede dem.

40

Så talte Herren til Moses: ² "På den første dag i den første måned skal du rejse tabernaklet, mødeteltet. ³ Du skal placere pagtens ark derinde og dække arken med forhænget. ⁴ Bring bordet ind og arranger dets genstande. Bring derefter lysestagen ind og sæt dens lamper op. ⁵ Placer det gyldne røgelsesalter foran pagtens ark, og hæng forhænget ved indgangen til tabernaklet. ⁶ Placer brændofferalteret foran indgangen til tabernaklet, mødeteltet. ⁷ Sæt kummen mellem mødeteltet og alteret, og fyld den med vand. ⁸ Sæt gården op omkring det og hæng forhænget ved porten til gården. ⁹ Tag salvningsolien og salv tabernaklet og alt, hvad der er i det; hellige det og alt dets inventar, og det skal være helligt. ¹⁰ Salv brændofferalteret og alle dets redskaber; hellige alteret, og det skal være højhelligt. ¹¹ Salv kummen og dens fod, og indivi dem. ¹² Bring Aron og hans sønner til indgangen til mødeteltet og rens dem med vand. ¹³ Klæd Aron i de hellige klæder, salv ham, og hellige ham, så han kan tjene som præst for Mig. ¹⁴ Fremstil hans sønner og klæd dem i kjortler. ¹⁵ Salv dem, som du salvede deres far, så de kan tjene som præster for Mig. Deres salvnings skal være for et evigt præstedømme gennem deres generationer." ¹⁶ Moses udførte alle opgaverne nøjagtigt, som Herren havde befalede ham. ¹⁷ I den første måned i det andet år, på den første dag, blev tabernaklet rejst. ¹⁸ Moses rejste tabernaklet, lagde dets sokler, rejste dets rammer, indsatte dets tværstænger og satte dets stolper op.

2 Mosebog

¹⁹ Han bredte teltet ud over tabernaklet og lagde dækket over teltet, som Herren havde befalet ham. ²⁰ Han tog lovens tavler og lagde dem i arken, fastgjorde stængerne til arken og dækkede den med sonedækket. ²¹ Han bragte arken ind i tabernaklet, hængte det beskyttende forhæng op og afskærmede pagtens ark, som Herren havde befalet ham. ²² Han placerede bordet i mødeteltet på nordsiden af tabernaklet uden for forhænget. ²³ Han satte brødet i orden på det foran Herren, som Herren havde befalet ham. ²⁴ Han placerede lysestagen i mødeteltet overfor bordet på sydsiden af tabernaklet. ²⁵ Han satte lamperne op foran Herren, som Herren havde befalet ham. ²⁶ Han placerede det gylde alter i mødeteltet foran forhænget. ²⁷ Han brændte vellugtende røgelse på det, som Herren havde befalet ham. ²⁸ Han hængte forhænget ved indgangen til tabernaklet. ²⁹ Han satte brændofferalteret nær indgangen til tabernaklet, mødeteltet, og ofrede brændofre og afgrødeofre på

det, som Herren havde befalet ham. ³⁰ Han placerede kummen mellem mødeteltet og alteret og fyldte den med vand til vaskning. ³¹ Moses, Aron og hans sønner brugte den til at vaske deres hænder og fødder. ³² De vaskede, hver gang de gik ind i mødeteltet eller nærmede sig alteret, som Herren havde befalet Moses. ³³ Derefter satte Moses gården op omkring tabernaklet og alteret og hængte forhænget ved indgangen til gården. Således fuldførte Moses arbejdet. ³⁴ Da indhyllede skyen mødeteltet, og Herrens herlighed fyldte tabernaklet. ³⁵ Moses kunne ikke gå ind i mødeteltet, fordi skyen havde lagt sig over det, og Herrens herlighed fyldte tabernaklet. ³⁶ Under alle deres rejser, når skyen løftede sig fra over tabernaklet, satte israelitterne ud. ³⁷ Men hvis skyen ikke løftede sig, satte de ikke ud, før den dag den løftede sig. ³⁸ For Herrens sky var over tabernaklet om dagen, og ild var i skyen om natten, for øjnene af hele Israels hus under alle deres rejser.

3 Mosebog

1 Herren kaldte på Moses og talte til ham fra åbenbaringsteltet: ² "Tal til israelitterne og sig til dem: 'Når nogen af jer bringer et offer til Herren, skal I bringe jeres offer fra husdyrene, enten fra kvæget eller fårene. ³ Hvis hans offer er et brændoffer fra kvæget, skal han bringe et handyr uden fejl. Han skal præsentere det ved indgangen til åbenbaringsteltet, så det kan være acceptabelt for Herren. ⁴ Han skal lægge sin hånd på hovedet af brændofferet, og det vil blive accepteret på hans vegne til at skaffe soning for ham. ⁵ Han skal slagte den unge tyr for Herren, og Arons sønner, præsterne, skal bringe blodet og stænke det rundt om alteret ved indgangen til åbenbaringsteltet. ⁶ Han skal flå brændofferet og skære det i stykker. ⁷ Arons sønner, præsterne, skal lægge ild på alteret og arrangere træ på ilden. ⁸ Derefter skal Arons sønner, præsterne, arrangere stykkerne, inklusive hovedet og fedtet, på træet, der er på ilden på alteret. ⁹ Han skal vaske de indre organer og benene med vand, og præsten skal brænde det hele på alteret. Det er et brændoffer, et madoffer, en beroligende aroma for Herren. ¹⁰ Men hvis hans offer er et brændoffer fra fårene, enten fra fårene eller gederne, skal han bringe et handyr uden fejl. ¹¹ Han skal slagte det på nordsiden af alteret for Herren, og Arons sønner, præsterne, skal stænke dets blod rundt om alteret. ¹² Han skal skære det i stykker, og præsten skal arrangere dem, inklusive hovedet og fedtet, på træet, der er på ilden på alteret. ¹³ Han skal vaske de indre organer og benene med vand, og præsten skal bringe det hele og brænde det på alteret. Det er et brændoffer, et madoffer, en beroligende aroma for Herren. ¹⁴ Men hvis hans offer til Herren er et brændoffer af fugle, skal han bringe sit offer fra duerne eller unge duer. ¹⁵ Præsten skal tage det til alteret, fjerne dets hoved og brænde det på alteret; dets blod skal drænes ud på siden af alteret. ¹⁶ Han skal fjerne dens kro med dens fjer og kaste det ved siden af alteret på østsiden, til stedet for asken. ¹⁷ Han skal rive det op ved dets vinger uden at dele det helt, og præsten skal brænde det på træet, der er på ilden på alteret. Det er et brændoffer, et madoffer, en beroligende aroma for Herren.

2 'Når nogen bringer et afgrødeoffer til Herren, skal deres offer være af det fineste mel. De skal hælde olivenolie på det og lægge røgelse på det. ² De skal bringe det til Arons sønner, præsterne. Præsten skal tage en håndfuld af melet og olien,

med al røgelsen, og brænde dette som et ihukommelsesoffer på alteret, et madoffer, en beroligende duft for Herren. ³ Resten af afgrødeofferet tilhører Aron og hans sønner; det er en højhellig del af de ofre, der bringes til Herren ved ild. ⁴ 'Hvis du bringer et afgrødeoffer bagt i en ovn, skal det være usyrede kager af det fineste mel blandet med olie, eller usyrede flager smurt med olie. ⁵ Hvis dit afgrødeoffer er tilberedt på en bageplade, skal det laves af det fineste mel blandet med olie, og uden surdej. ⁶ Del det i stykker og hæld olie på det; dette udgør et afgrødeoffer. ⁷ Hvis dit afgrødeoffer er tilberedt i en pande, skal det laves af det fineste mel med olie. ⁸ Bring afgrødeofferet lavet af disse ting til Herren; præsent det for præsten, som skal bringe det til alteret. ⁹ Præsten skal tage ihukommelsesdelen fra afgrødeofferet og brænde det på alteret som et madoffer, en beroligende duft for Herren. ¹⁰ Resten af afgrødeofferet tilhører Aron og hans sønner; det er en højhellig del af ofrene til Herren ved ild. ¹¹ 'Hvert afgrødeoffer, du bringer til Herren, skal laves uden surdej, for du må ikke brænde nogen surdej eller honning som et offer ved ild til Herren. ¹² Du må bringe dem til Herren som et offer af førstegrøder, men de må ikke ofres på alteret som en beroligende duft. ¹³ Krydr alle dine afgrødeofre med salt. Undlad ikke at lade saltet fra din Guds pagt ude af dine afgrødeofre; med alle dine ofre skal du tilbyde salt. ¹⁴ 'Hvis du præsenterer et afgrødeoffer af førstegrøder til Herren, skal du tilbyde knuste aks af ny korn ristet i ilden. ¹⁵ Tilsæt olie og røgelse til det; dette er et afgrødeoffer. ¹⁶ Præsten skal brænde ihukommelsesdelen af det knuste korn og olien, sammen med al røgelsen, som et offer ved ild til Herren.

3 'Hvis dit offer er et takoffer, og det er fra kvæget, enten han- eller hunkøn, skal du bringe det uden fejl for Herrens åsyn. ² Du skal lægge din hånd på hovedet af dit offer og slagte det ved indgangen til åbenbaringsteltet. Så skal Arons sønner, præsterne, stænke blodet rundt om alteret. ³ Fra takofferet skal du bringe et offer ved ild til Herren: fedtet, der dækker de indre organer og alt fedtet, der er på dem, ⁴ og de to nyrer med fedtet på dem nær lænderne, og leverlappen, som du skal fjerne sammen med nyrerne. ⁵ Så skal Arons sønner brænde det på alteret oven på brændofferet, der er på træet på ilden; det er et offer ved ild, en liflig duft for Herren. ⁶ Hvis dit offer til et takoffer for Herren er

3 Mosebog

fra småkvæget, skal du bringe et han- eller hunkøn uden fejl. ⁷ Hvis du bringer et lam, skal du præsentere det for Herren, ⁸ og lægge din hånd på dets hoved og slagte det foran åbenbaringsteltet. Så skal Arons sønner stænke dets blod rundt om alteret. ⁹ Fra takofferet skal du bringe et offer ved ild til Herren: dets fedt, hele fedthalen fjernet tæt ved ryggraden, fedtet, der dækker de indre organer og alt fedtet på dem, ¹⁰ og de to nyrer med fedtet på dem nær lænderne, og leverlappen, som du skal fjerne sammen med nyrerne. ¹¹ Præsten skal brænde det på alteret som næring, et offer ved ild til Herren. ¹² Hvis dit offer er en ged, skal du præsentere den for Herren, ¹³ og lægge din hånd på dens hoved og slagte den foran åbenbaringsteltet. Så skal Arons sønner stænke dens blod rundt om alteret. ¹⁴ Fra den skal du bringe dit offer som et offer ved ild til Herren: fedtet, der dækker de indre organer og alt fedtet på dem, ¹⁵ og de to nyrer med fedtet på dem nær lænderne, og leverlappen, som du skal fjerne sammen med nyrerne. ¹⁶ Præsten skal brænde dem på alteret som næring, et offer ved ild, en liflig duft. Alt fedtet tilhører Herren. ¹⁷ Dette er en varig forordning for alle dine generationer, hvor I end bor: I må ikke spise noget fedt eller noget blod.'

4 Herren talte til Moses og sagde: ² 'Tal til israelitterne og sig: 'Hvis nogen synder uforvarende i nogen af de ting, Herren har befaleet ikke at gøre, og begår nogen af dem— ³ hvis den salvede præst synder og bringer skyld over folket, skal han bringe Herren en ung tyr uden fejl som syndoffer for den synd, han har begået. ⁴ Han skal bringe tyren til indgangen til åbenbaringsteltet for Herren, lægge sin hånd på dens hoved og slagte den der for Herren. ⁵ Den salvede præst skal tage noget af tyrens blod og bære det ind i åbenbaringsteltet. ⁶ Han skal dyppe sin finger i blodet og stænke det syv gange for Herren, foran forhænget til helligdommen. ⁷ Præsten skal komme noget af blodet på hornene af røgelsesalteret for Herren i åbenbaringsteltet, og resten af tyrens blod skal han hælde ud ved foden af brændofferalteret ved indgangen til åbenbaringsteltet. ⁸ Han skal fjerne alt fedtet fra syndoffer-tyren—det fedt, der dækker indvoldene, og alt det fedt, der er på indvoldene, ⁹ de to nyrer med fedtet på dem nær lænderne, og den lange lap af leveren, som han skal fjerne sammen med nyrerne— ¹⁰ ligesom det fjernes fra oxen ved takofferet. Så skal præsten brænde

dem på brændofferalteret. ¹¹ Men tyrens hud og alt dens kød, sammen med dens hoved, ben, indvolde og affald— ¹² det vil sige, alt det øvrige af tyren—skal han tage til et rent sted uden for lejren, hvor asken hældes ud, og brænde det der på et bål af træ; hvor asken hældes ud, skal det brændes. ¹³ 'Hvis hele israelitternes menighed synder uforvarende, og sagen undgår forsamlingens opmærksomhed, og de gør nogen af de ting, Herren har befaleet ikke at gøre, og bliver skyldige; ¹⁴ når den synd, de har begået, bliver kendt, skal forsamlingen bringe en ung tyr som syndoffer og præsentere den foran åbenbaringsteltet. ¹⁵ Menighedens ældste skal lægge deres hænder på tyrens hoved for Herren, og tyren skal slagtes for Herren. ¹⁶ Så skal den salvede præst bringe noget af tyrens blod til åbenbaringsteltet. ¹⁷ Han skal dyppe sin finger i blodet og stænke det syv gange for Herren, foran forhænget. ¹⁸ Han skal komme noget af blodet på hornene af alteret for Herren i åbenbaringsteltet, og resten af blodet skal han hælde ud ved foden af brændofferalteret ved indgangen til åbenbaringsteltet. ¹⁹ Han skal fjerne alt fedtet og brænde det på alteret, ²⁰ og gøre med denne tyr, som han gjorde med syndoffer-tyren. På denne måde vil præsten skaffe dem soning, og de vil blive tilgivet. ²¹ Så skal han bringe tyren uden for lejren og brænde den, som han brændte den første tyr. Dette er syndofferet for forsamlingen. ²² 'Hvis en leder synder uforvarende og gør nogen af de ting, Herren hans Gud har befaleet ikke at gøre, og bliver skyldig, ²³ hvis hans synd, som han har begået, bliver kendt, skal han bringe som sit offer en gedebuk uden fejl. ²⁴ Han skal lægge sin hånd på gedens hoved og slagte den på det sted, hvor brændofferet slagtes for Herren. Det er et syndoffer. ²⁵ Så skal præsten tage noget af syndofferets blod med sin finger og komme det på hornene af brændofferalteret, og resten af blodet skal han hælde ud ved foden af alteret. ²⁶ Han skal brænde alt fedtet på alteret, som han brændte fedtet af takofferet. På denne måde vil præsten skaffe ham soning for hans synd, og han vil blive tilgivet. ²⁷ 'Hvis et medlem af samfundet synder uforvarende ved at gøre nogen af de ting, Herren har befaleet ikke at gøre, og bliver skyldig, ²⁸ hvis den synd, han har begået, bliver gjort kendt for ham, skal han bringe som sit offer en ged uden fejl for den synd, han har begået. ²⁹ Han skal lægge sin hånd på syndofferets hoved og slagte det på stedet for

3 Mosebog

brændofferet. ³⁰ Præsten skal tage noget af dets blod med sin finger og komme det på hornene af brændofferalteret, og resten af dets blod skal han hælde ud ved foden af alteret. ³¹ Han skal fjerne alt dets fedt, ligesom fedtet blev fjernet fra takofrene, og præsten skal brænde det på alteret som en behagelig duft for Herren. På denne måde vil præsten skaffe ham soning, og han vil blive tilgivet. ³² 'Hvis han bringer et lam som sit offer til et syndoffer, skal han bringe en hun uden fejl. ³³ Han skal lægge sin hånd på dets hoved og slagte det som et syndoffer på det sted, hvor brændofferet slagtes. ³⁴ Så skal præsten tage noget af syndofferets blod med sin finger og komme det på hornene af brændofferalteret, og resten af dets blod skal han hælde ud ved foden af alteret. ³⁵ Han skal fjerne alt dets fedt, ligesom fedtet af lammet fjernes fra takofrene, og præsten skal brænde det på alteret, på illofrene til Herren. På denne måde vil præsten skaffe ham soning for den synd, han har begået, og han vil blive tilgivet.

5 "Hvis en person synder ved ikke at tale op, når de hører en offentlig opfordring til at vidne om noget, de har set eller ved, vil de blive holdt ansvarlige. ² Eller hvis en person bliver opmærksom på deres skyld efter uforvarende at have rørt ved noget, der er ceremonielt urent - hvad enten det er kadaveret af et urent dyr, vildt eller tamt, eller enhver uren skabning, der bevæger sig langs jorden - og de indser deres urenhed; ³ Eller hvis de rører ved menneskelig urenhed, uanset hvilken form det måtte tage, og det er skjult for dem, men senere bliver de opmærksomme på det, vil de være skyldige. ⁴ Eller hvis nogen aflægger en forhastet ed om at gøre noget, hvad enten godt eller ondt, i enhver sag, folk måske tankeløst sværger om, og det er skjult for dem, men senere bliver de opmærksomme på det og indser deres skyld— ⁵ Når de bliver opmærksomme på deres skyld i nogen af disse sager, skal de bekende, hvordan de har syndet. ⁶ Som en straf for den synd, de har begået, skal de bringe til Herren en hun fra flokken, et lam eller en ged, som syndoffer; og præsten skal bringe soning på deres vegne for deres synd. ⁷ Hvis de ikke har råd til et lam, skal de bringe to turtelduer eller to unge duer til Herren som en straf for deres synd - en til syndoffer og den anden til brændoffer. ⁸ De skal præsentere dem for præsten, som først skal ofre den ene som syndoffer. Han skal knibe hovedet af

foran på halsen, men ikke skille det helt, ⁹ og stænke noget af blodet fra syndofferet mod siden af alteret; resten af blodet skal drænes ud ved foden af alteret. Det er et syndoffer. ¹⁰ Den anden fugl skal han tilberede som et brændoffer efter forskriften. Således vil præsten bringe soning på deres vegne for den synd, de har begået, og de vil blive tilgivet. ¹¹ Hvis deres midler imidlertid er utilstrækkelige til to turtelduer eller to unge duer, skal de bringe som et offer for deres synd en tiendedel af en efa fint mel. De må ikke lægge olivenolie eller røgelse på det, for det er et syndoffer. ¹² De skal bringe det til præsten, som skal tage en håndfuld af det som en mindeportion og brænde det på alteret med de ofre, der bringes ved ild til Herren. Det er et syndoffer. ¹³ På denne måde vil præsten bringe soning for dem angående nogen af disse synder, de har begået, og de vil blive tilgivet. Resten af offeret vil tilhøre præsten, som i tilfælde af afgrødeofferet." ¹⁴ Herren talte derefter til Moses og sagde, ¹⁵ "Hvis nogen handler utro og synder uforvarende i forhold til nogen af Herrens hellige ting, skal de bringe til Herren som et skyldoffer en vædder uden fejl fra flokken, vurderet i sølvsekel efter helligdommens sekel. Det er et skyldoffer. ¹⁶ De skal yde erstatning for det, de har undladt at gøre i forhold til de hellige ting, tilføje en femtedel af dens værdi og give det til præsten. Præsten vil bringe soning for dem med vædderen som et skyldoffer, og de vil blive tilgivet. ¹⁷ Hvis nogen synder og gør, hvad der er forbudt i nogen af Herrens befalinger, selvom de er uvidende, er de skyldige og vil bære konsekvenserne. ¹⁸ De skal bringe til præsten en vædder uden fejl fra flokken, vurderet efter din vurdering, som et skyldoffer. På denne måde vil præsten bringe soning for dem for den uret, de har begået uforvarende, og de vil blive tilgivet. ¹⁹ Det er et skyldoffer; de har virkelig været skyldige for Herren."

6 Herren talte til Moses og sagde: ² "Når nogen synder og handler troløst mod Herren ved at bedrage en nabo angående et depositum eller en sikkerhed, der er betroet dem, eller gennem tyveri, eller hvis de har afpresset deres nabo, ³ eller hvis de finder bortkommet ejendom og lyver om det, eller sværger falsk om nogen sådan synd, som folk kan begå— ⁴ når de synder på nogen af disse måder og indser deres skyld, skal de tilbagebetale det, de har taget ved tyveri eller afpresning, eller det, der blev betroet dem, eller den bortkomne ejendom, de

3 Mosebog

findt, ⁵ eller hvad det end var, de svor falsk om. De skal yde fuld erstatning, tilføje en femtedel af værdien til det, og give det til den retmæssige ejer på den dag, de bringer deres skyldoffer. ⁶ Som straf skal de bringe til præsten, deres skyldoffer til Herren, en vædder uden fejl fra flokken, af den rette værdi. ⁷ På denne måde skal præsten skaffe dem soning for Herren, og de vil blive tilgivet for nogen af de ting, de gjorde, der gjorde dem skyldige.” ⁸ Herren instruerede derefter Moses og sagde: ⁹ “Befal Aron og hans sønner og sig: ‘Dette er forskrifterne for brændofferet: Brændofferet skal forblive på alterets ildsted hele natten til morgen, og ilden på alteret skal holdes brændende. ¹⁰ Præsten skal tage sin linnedkjortel på, med linnedbenklæder tæt på sin krop, og skal fjerne asken fra brændofferet, som ilden har fortæret på alteret, og placere dem ved siden af alteret. ¹¹ Derefter skal han tage disse klæder af og tage andre på og bære asken uden for lejren til et ceremonielt rent sted. ¹² Ilden på alteret skal holdes brændende; den må ikke gå ud. Hver morgen skal præsten tilføje brænde, arrangere brændofferet på ilden og brænde fedtet af fredsofferet på det. ¹³ Alterilden skal forblive tændt kontinuerligt; den må aldrig slukkes. ¹⁴ “Dette er forskrifterne for afgrødeofferet: Arons sønner skal præsentere det for Herren foran alteret. ¹⁵ Præsten skal tage en håndfuld af det fineste mel fra afgrødeofferet, med dets olie og al røgelsen på det, og brænde mindeportionen på alteret som en beroligende aroma til Herren. ¹⁶ Aron og hans sønner skal spise resten af det. Det skal spises som usyret brød på et helligt sted; de skal spise det i forgården til åbenbaringsteltet. ¹⁷ Det skal tilberedes uden gær. Jeg har givet det som deres andel af madofrene, der præsenteres for mig. Ligesom syndofferet og skyldofferet er det højhelligt. ¹⁸ Enhver mand blandt Arons efterkommere må spise det. Det er en evig andel af madofrene, der præsenteres for Herren for alle generationer. Den, der rører ved dem, vil blive hellig.” ¹⁹ Herren instruerede også Moses og sagde, ²⁰ “Dette er det offer, Aron og hans sønner skal præsentere for Herren på den dag, han bliver salvet: en tiendedel af en efa af det fineste mel som et regelmæssigt afgrødeoffer, halvdelen om morgenen og halvdelen om aftenen. ²¹ Det skal tilberedes med olie på en bageplade; bring det godt blandet og præsenter afgrødeofferet brudt i stykker som en behagelig

aroma til Herren. ²² Sønnen, der skal følge ham som salvet præst, skal tilberede det. Det er Herrens evige andel og skal brændes fuldstændigt. ²³ Ethvert afgrødeoffer fra en præst skal brændes fuldstændigt; det må ikke spises.” ²⁴ Herren instruerede derefter Moses og sagde, ²⁵ “Tal til Aron og hans sønner og sig: ‘Dette er forskrifterne for syndofferet: Syndofferet skal slagtes for Herren på det sted, hvor brændofferet slagtes; det er højhelligt. ²⁶ Præsten, der tilbyder det for synd, skal spise det; det skal spises på et helligt sted, i forgården til åbenbaringsteltet. ²⁷ Hvad end der rører ved noget af dets kød, vil blive helligt, og hvis noget af dets blod sprøjtes på et klæde, skal du vaske det på et helligt sted. ²⁸ Lerkarret, hvori det tilberedes, skal brydes; men hvis det tilberedes i en bronzekar, skal karret skures og skylles med vand. ²⁹ Enhver mand blandt præsterne må deltage i det; det er højhelligt. ³⁰ Men ethvert syndoffer, hvis blod bringes ind i åbenbaringsteltet for at skaffe soning i det Hellige Sted, må ikke spises; det skal brændes med ild.

7 ‘Dette er retningslinjerne for skyldofferet; det er højhelligt. ² Skyldofferet skal slagtes på samme sted som brændofferet, og dets blod skal stænkes rundt om alteret. ³ Han skal bringe alt dets fedt som offer: fedthalen og det fedt, der dækker indvoldene, ⁴ og de to nyrer med det fedt, der er på dem ved lænderne, og den lange leverlap, som han skal fjerne sammen med nyrerne. ⁵ Præsten skal brænde dem på alteret som et ildoffer til Herren; det er et skyldoffer. ⁶ Enhver mand blandt præsterne må spise det. Det skal spises på et helligt sted; det er højhelligt. ⁷ Den samme regel gælder både for syndofferet og skyldofferet: de tilhører den præst, der bringer soning med dem. ⁸ Den præst, der bringer et brændoffer for nogen, skal have skindet af brændofferet for sig selv. ⁹ Enhver afgrødeoffer bagt i en ovn eller tilberedt i en pande eller på en bageplade tilhører den præst, der bringer det. ¹⁰ Enhver afgrødeoffer, hvad enten det er blandet med olie eller tørt, tilhører lige alle Arons sønner. ¹¹ ‘Dette er retningslinjerne for takofferet, som man kan bringe til Herren: ¹² Hvis han bringer det som et takoffer, skal han sammen med takofferet bringe usyrede kager blandet med olie, usyrede vaffer smurt med olie, og kager af fint mel godt æltet og blandet med olie. ¹³ Sammen med sit takoffer skal han bringe kager af syret brød. ¹⁴ Han skal bringe én af hver slags som et offer, en gave til Herren; det

3 Mosebog

skal tilhøre den præst, der stænker blodet af takofferet. ¹⁵ Kødet af hans takoffer skal spises på den dag, det bliver bragt; intet af det må efterlades til om morgenen. ¹⁶ Men hvis hans offer er et løfte eller et frivilligt offer, skal det spises på den dag, han bringer sit offer, og det, der er tilbage, må spises den næste dag. ¹⁷ Alt kød af offeret, der er tilbage til den tredje dag, skal brændes med ild. ¹⁸ Hvis noget af kødet af hans takoffer spises på den tredje dag, vil det ikke blive accepteret, ej heller tilregnet ham; det vil være en uren ting, og den, der spiser det, skal bære sin skyld. ¹⁹ Kød, der rører noget urent, må ikke spises; det skal brændes med ild. Hvad angår andet kød, må enhver, der er ren, spise det. ²⁰ Men hvis nogen spiser kødet af takofferet, der tilhører Herren, mens han er uren, skal den person udryddes fra sit folk. ²¹ Enhver, der rører noget urent, hvad enten det er menneskelig urenhed eller et urent dyr eller noget urent vederstyggeligt, og spiser af kødet af takofferet, der tilhører Herren, skal udryddes fra sit folk." ²² Herren talte derefter til Moses og sagde, ²³ "Tal til israelitterne og sig: 'I må ikke spise noget fedt af en okse, et får eller en ged. ²⁴ Fedt af et dyr, der findes dødt eller sønderrevet af vilde dyr, må bruges til andre formål, men I må ikke spise det. ²⁵ Enhver, der spiser fedt af et dyr, hvorfra et ildoffer kan bringes til Herren, skal udryddes fra sit folk. ²⁶ Og hvor I end bor, må I ikke spise noget blod, hverken af fugl eller dyr. ²⁷ Enhver, der spiser noget blod, skal udryddes fra sit folk.'" ²⁸ Herren talte derefter til Moses og sagde, ²⁹ "Tal til israelitterne og sig: 'Enhver, der bringer sit takoffer til Herren, skal bringe en del af det som sit offer til Herren. ³⁰ Med egne hænder skal han bringe de ofre, der er lavet ved ild til Herren; han skal bringe fedtet med brystet, så brystet kan svinges som et svingoffer for Herren. ³¹ Præsten skal brænde fedtet på alteret, men brystet skal tilhøre Aron og hans sønner. ³² I skal give det højre lår til præsten som en gave fra jeres takofre. ³³ Den søn af Aron, der bringer blodet og fedtet af takofrene, skal have det højre lår som sin del. ³⁴ For jeg har taget brystet af svingofferet og låret af gaven fra israeliternes takofre og har givet dem til Aron præsten og hans sønner som deres evige andel fra israelitterne.'" ³⁵ Dette er den del af ofrene, der er lavet ved ild til Herren, som blev tildelt Aron og hans sønner på den dag, de blev præsenteret for at tjene Herren som præster. ³⁶ På den dag, de blev salvet, befalede Herren, at

israelitterne skulle give dem dette som deres evige andel for de kommende generationer. ³⁷ Dette er da retningslinjerne for brændofferet, afgrædeofferet, syndofferet, skyldofferet, indvielsesofferet og takofferet, ³⁸ som Herren befalede Moses på Sinajs bjerg den dag, han befalede israelitterne at bringe deres ofre til Herren i Sinajs ørken.

8 Herren talte derefter til Moses og sagde, ² "Bring Aron og hans sønner sammen med deres klæder, salvningsolien, tyren til syndofferet, de to væddere og kurven med usyret brød, ³ og forsaml hele menigheden ved indgangen til åbenbaringsteltet." ⁴ Moses gjorde, som Herren havde befalet ham, og menigheden samledes ved indgangen til åbenbaringsteltet. ⁵ Moses talte til menigheden og sagde: "Dette er Herrens befaling, der skal opfyldes." ⁶ Moses bragte derefter Aron og hans sønner frem og rensede dem med vand. ⁷ Han klædte Aron i kjortlen, bandt bæltet om ham, klædte ham i kjortlen og satte efoden på ham. Han fastgjorde også efoden med et dekorativt bælte og sikrede det omkring ham. ⁸ Han satte brystskjoldet på ham og lagde Urim og Tummim i brystskjoldet. ⁹ Han satte turbanen på Arons hoved og placerede guldets, det hellige emblem, foran på turbanen, som Herren havde befalet Moses. ¹⁰ Moses tog salvningsolien og salvede tabernaklet og alt, hvad der var i det, og helligede dem. ¹¹ Han stænkede noget af olien på alteret syv gange og salvede alteret og alle dets redskaber samt kummen med dens stander for at hellige dem. ¹² Han hældte noget af salvningsolien på Arons hoved og salvede ham for at hellige ham. ¹³ Moses bragte derefter Arons sønner frem, klædte dem i kjortler, bandt bæltet om dem og bandt huer på dem, som Herren havde befalet Moses. ¹⁴ Han præsenterede tyren til syndofferet, og Aron og hans sønner lagde deres hænder på dens hoved. ¹⁵ Moses slagtede tyren, tog noget af blodet og satte det med sin finger på alterets horn for at rense det. Han hældte resten af blodet ved alterets fod for at hellige det og gøre soning for det. ¹⁶ Han tog alt fedtet omkring indvoldene, leverens lange lap og de to nyrer med deres fedt og brændte dem på alteret. ¹⁷ Men tyren med dens hud, kød og indvolde brændte han uden for lejren, som Herren havde befalet Moses. ¹⁸ Han bragte derefter vædderen til brændofferet, og Aron og hans sønner lagde deres hænder på dens hoved. ¹⁹ Moses slagtede vædderen og stænkede blodet

3 Mosebog

rundt om alteret. ²⁰ Han delte vædderen i stykker og brændte hovedet, stykkerne og fedtet. ²¹ Efter at have vasket indvoldene og benene med vand brændte han hele vædderen på alteret. Det var et brændoffer, en liflig duft, et offer ved ild til Herren, som Herren havde befaleet Moses. ²² Han præsenterede derefter den anden vædder, indvielsesvædderen, og Aron og hans sønner lagde deres hænder på dens hoved. ²³ Moses slagtede vædderen og tog noget af dens blod og satte det på Arons højre øreflip, tommelfingeren på hans højre hånd og storetåen på hans højre fod. ²⁴ Han bragte også Arons sønner frem og satte noget af blodet på deres højre øreflipper, tommelfingrene på deres højre hænder og storetæerne på deres højre fødder. Moses stænkede derefter resten af blodet rundt om alteret. ²⁵ Han tog fedtet, fedthalen, alt fedtet omkring indvoldene, leverens lange lap, de to nyrer med deres fedt og det højre lår. ²⁶ Fra kurven med usyret brød foran Herren tog han en tyk kage, en kage med olivenolie og en tynd kage og lagde dem på fedtstykkerne og det højre lår. ²⁷ Han lagde alt dette i hænderne på Aron og hans sønner og svingede dem foran Herren som et svingningsoffer. ²⁸ Moses tog dem derefter fra deres hænder og brændte dem på alteret oven på brændofferet. De var et indvielsesoffer, en liflig duft, et offer ved ild til Herren. ²⁹ Moses tog brystet og svingede det foran Herren som et svingningsoffer; det var hans del af indvielsesvædderen, som Herren havde befaleet Moses. ³⁰ Moses tog noget af salvningsolien og noget af blodet fra alteret og stænkede det på Aron og hans klæder, og på hans sønner og deres klæder. Således helligede han Aron og hans klæder, og hans sønner og deres klæder. ³¹ Moses instruerede derefter Aron og hans sønner: "Kog kødet ved indgangen til åbenbaringsteltet og spis det der med brødet fra kurven med indvielsesofre, som jeg blev befaleet: 'Aron og hans sønner skal spise det.' ³² Brænd resten af kødet og brødet. ³³ Forlad ikke indgangen til åbenbaringsteltet i syv dage, indtil perioden for jeres indvielse er fuldført, for jeres indvielse vil vare syv dage. ³⁴ Det, der er gjort i dag, blev befaleet af Herren for at gøre soning for jer. ³⁵ I skal blive ved indgangen til åbenbaringsteltet dag og nat i syv dage og udføre jeres pligt over for Herren, så I ikke dør; for det er, hvad jeg er blevet befaleet." ³⁶ Således udførte Aron og hans sønner alle de

instruktioner, som Herren havde givet gennem Moses.

9 På den ottende dag kaldte Moses på Aron og hans sønner samt Israels ældste. ² Han instruerede Aron: "Tag en kalv, en tyr, til dit syndoffer og en vædder til dit brændoffer, begge uden fejl, og fremstil dem for Herren. ³ Tal derefter til israelitterne og sig: 'Tag en gedebuk til et syndoffer, og en kalv og et lam, begge et år gamle og uden fejl, til et brændoffer, ⁴ og en okse og en vædder til fredsofre for at ofre for Herren, sammen med et afgrødeoffer blandet med olivenolie; for i dag vil Herren vise sig for jer.'" ⁵ De bragte det, Moses havde befaleet, til foran åbenbaringsteltet, og hele forsamlingen nærmede sig og stod foran Herren. ⁶ Moses forklarede: "Dette er Herrens befaling, så Hans herlighed kan blive åbenbart for jer." ⁷ Moses sagde til Aron: "Kom til alteret og bring dit syndoffer og dit brændoffer for at skaffe soning for dig selv og folket; bring derefter folkets offer for at skaffe soning for dem, som Herren har befaleet." ⁸ Aron nærmede sig alteret og slagtede kalven til syndofferet for sig selv. ⁹ Hans sønner bragte blodet til ham, og han dyppede sin finger i blodet og satte det på alterets horn og hældte resten ud ved alterets fod. ¹⁰ Han brændte fedtet, nyrerne og den lange leverlap fra syndofferet på alteret, som Herren havde befaleet Moses. ¹¹ Han tog kødet og huden uden for lejren og brændte det. ¹² Han slagtede derefter brændofferet, og hans sønner rakte ham blodet, som han stænkede rundt om alteret. ¹³ De rakte ham brændofferet i stykker, inklusive hovedet, og han brændte dem på alteret. ¹⁴ Han vaskede indvoldene og benene og ofrede dem oven på brændofferet på alteret. ¹⁵ Aron præsenterede derefter folkets offer. Han tog bukken til folkets syndoffer, slagtede den og ofrede den som et syndoffer ligesom det første. ¹⁶ Han præsenterede brændofferet og ofrede det i overensstemmelse med forskriften. ¹⁷ Han præsenterede også afgrødeofferet, tog en håndfuld af det og brændte det på alteret ud over morgenens brændoffer. ¹⁸ Han slagtede oksen og vædderen som fredsofre for folket. Hans sønner rakte ham blodet, og han stænkede det rundt om alteret. ¹⁹ Fedtdelene fra oksen og vædderen—fedthalen, fedtlaget, nyrerne og den lange leverlap— ²⁰ disse lagde de på brysterne, og Aron brændte fedtet på alteret. ²¹ Aron svingede brysterne og det højre lår som et svingoffer for

3 Mosebog

Herren, som Moses havde befalet. ²² Aron løftede sine hænder mod folket og velsignede dem. Efter at have bragt syndofferet, brændofferet og fredsofrene, steg han ned. ²³ Moses og Aron gik ind i åbenbaringsteltet. Da de kom ud, velsignede de folket, og Herrens herlighed viste sig for hele folket. ²⁴ Ild kom ud fra Herrens nærvær og fortærede brændofferet og fedtdelene på alteret. Da hele folket så det, råbte de og faldt ned på deres ansigt.

10 Nadab og Abihu, Arons sønner, tog hver deres egne røgelseskar, lagde ild i dem og tilføjede røgelse. De bragte uautoriseret ild frem for Herren, som Han ikke havde befalet dem. ² Ild kom ud fra Herrens nærvær og fortærede dem, og de døde foran Herren. ³ Moses sagde til Aron: "Dette er, hvad Herren talte om, da Han sagde: 'Blandt dem, der nærmer sig Mig, vil Jeg blive vist som hellig; i hele folkets nærvær vil Jeg blive æret.'" Så Aron forblev tavs. ⁴ Moses kaldte på Mishael og Elzafan, sønner af Arons onkel Uzziel, og beordrede dem: "Kom frem og bær jeres slægtninge væk fra helligdommens front til et sted uden for lejren." ⁵ De kom frem og bar dem, stadig i deres kjortler, til et område uden for lejren, som Moses havde befalet. ⁶ Moses sagde til Aron og hans sønner Eleazar og Itamar: "Lad ikke jeres hår blive ustelt, og riv ikke jeres tøj i stykker, for at I ikke skal dø, og vrede skal komme over hele menigheden. Men jeres slægtninge, hele Israels hus, må sørge over dem, som Herren har fortært med ild. ⁷ Forlad ikke indgangen til åbenbaringsteltet, ellers vil I dø, for Herrens salveolie er over jer." Så de gjorde, som Moses havde befalet. ⁸ Herren talte til Aron og sagde, ⁹ "Du og dine sønner må ikke drikke vin eller anden gæret drik, når I går ind i åbenbaringsteltet, for at I ikke skal dø. Dette er en evig lov for jeres generationer, ¹⁰ for at skelne mellem det hellige og det almindelige, og mellem det urene og det rene, ¹¹ og for at I kan lære israelitterne alle de forordninger, som Herren har givet gennem Moses." ¹² Moses talte til Aron og hans tilbageværende sønner, Eleazar og Itamar, og sagde: "Tag afgrødeofferet, der er tilbage fra Herrens ofre ved ild, og spis det som usyret brød ved siden af alteret, for det er højhelligt. ¹³ I skal spise det på et helligt sted, for det er jeres del og jeres sønners del af de ofre, der bringes ved ild til Herren, som jeg er blevet befalet. ¹⁴ Brystet af svingningsofferet og låret af offeret må I spise på et rent sted, du, dine sønner og dine døtre med dig; for

de er givet som jeres tildelte andel og jeres børns andel af israelitternes fredsofre. ¹⁵ De skal bringe låret, der løftes op, og brystet, der svinges, sammen med fedtportionernes ofre ved ild, for at præsentere det som et svingningsoffer for Herren; det skal være en evig ret for dig og dine sønner med dig, som Herren har befalet." ¹⁶ Moses søgte omhyggeligt efter syndofferets ged og fandt, at den var blevet brændt. Han blev vred på Eleazar og Itamar, Arons tilbageværende sønner, og sagde, ¹⁷ "Hvorfor spiste I ikke syndofferet i helligdomsområdet? Det er højhelligt, og det blev givet til jer for at fjerne menighedens skyld ved at gøre soning for dem for Herrens ansigt. ¹⁸ Da dets blod ikke blev bragt ind i helligdommen, skulle I have spist det i helligdomsområdet, som jeg befalede." ¹⁹ Aron svarede Moses: "I dag bragte de deres syndoffer og deres brændoffer for Herren, og sådanne ting som disse er sket for mig. Hvis jeg havde spist syndofferet i dag, ville det have været behageligt i Herrens øjne?" ²⁰ Da Moses hørte dette, var han tilfreds.

11 Herren talte derefter til Moses og Aron og sagde: ² "Tal til israelitterne og sig: 'Blandt alle de dyr, der lever på land, er disse dem, I må spise: ³ I må spise ethvert dyr, der har en kløvet hov, helt delt, og som tygger drøv. ⁴ "Men der er nogle, der kun tygger drøv eller kun har en kløvet hov, men dem må I ikke spise. Kamelen, selvom den tygger drøv, har ikke en kløvet hov; den er uren for jer. ⁵ Klippedassen, selvom den tygger drøv, har ikke en kløvet hov; den er uren for jer. ⁶ Haren, selvom den tygger drøv, har ikke en kløvet hov; den er uren for jer. ⁷ Og svinet, selvom det har en kløvet hov, helt delt, tygger ikke drøv; det er urent for jer. ⁸ I må ikke spise deres kød eller røre ved deres ådsler; de betragtes som urene for jer. ⁹ "Af alle de skabninger, der lever i vandet, må I spise dem, der har finner og skæl. ¹⁰ Men alle skabninger i havene eller floderne, der ikke har finner og skæl—blandt alle de sværmende ting eller andre levende skabninger i vandet—er afskyelige for jer. ¹¹ Og da de er afskyelige for jer, må I ikke spise deres kød, og I skal betragte deres ådsler som afskyelige. ¹² Alt, hvad der lever i vandet, og som ikke har finner og skæl, skal betragtes som afskyeligt af jer. ¹³ "Disse er de fugle, I skal betragte som afskyelige og ikke spise, fordi de er afskyelige: ørnen, gribben og glenten, ¹⁴ den røde glente, enhver slags falk, ¹⁵ alle slags ravn, ¹⁶

3 Mosebog

strudsen, uglen, mågen og enhver slags hø, ¹⁷ den lille ugle, skarven og den store ugle, ¹⁸ ladeuglen, pelikanen og ådselgribben, ¹⁹ storken, enhver slags hejre, hærfuglen og flagermusen. ²⁰ "Alle flyvende insekter, der går på alle fire, skal betragtes som afskyelige af jer. ²¹ Men blandt de flyvende insekter, der går på alle fire, må I spise dem, der har leddelte ben til at hoppe på jorden. ²² Af disse må I spise enhver slags græshoppe, fårekylning, cikade eller græshoppe. ²³ Men alle andre flyvende insekter, der har fire ben, skal betragtes som afskyelige. ²⁴ "I vil blive urene ved disse; den, der rører ved deres ådsler, vil være uren indtil aften. ²⁵ Den, der samler et af deres ådsler op, skal vaske sine klæder, og han vil være uren indtil aften. ²⁶ "Ethvert dyr, der ikke har en kløvet hov, helt delt, eller som ikke tygger drøv, er urent for jer; den, der rører ved ådslet af et af dem, vil være uren. ²⁷ Af alle de dyr, der går på alle fire, er de, der går på deres poter, urene for jer; den, der rører ved deres ådsler, vil være uren indtil aften. ²⁸ Enhver, der samler deres ådsler op, skal vaske sine klæder, og han vil være uren indtil aften. Disse dyr er urene for jer. ²⁹ "Af de dyr, der bevæger sig langs jorden, er disse urene for jer: muldvarpen, musen og enhver slags stor firben, ³⁰ ligeledes gekkoen, varanen, almindelig firben, skinken og kamæleon. ³¹ Af alle dem, der bevæger sig langs jorden, er disse urene for jer. Den, der rører ved dem, når de er døde, vil være uren indtil aften. ³² Når en af dem dør og falder på noget, vil den genstand, uanset dens brug, være uren, hvad enten den er lavet af træ, klæde, skind eller sæk. Den skal lægges i vand; den vil være uren indtil aften, og derefter vil den være ren. ³³ Hvis en af dem falder i en lerpotte, vil alt i den være urent, og potten skal brydes. ³⁴ Enhver mad, I må spise, der er kommet i kontakt med vand fra en sådan potte, er uren, og enhver væske, der drikkes fra en sådan potte, er uren. ³⁵ Alt, hvad en af deres ådsler falder på, bliver urent; en ovn eller en kokekar skal brydes op. De er urene, og I skal betragte dem som urene. ³⁶ En kilde, derimod, eller en cisterne til opsamling af vand forbliver ren, men den, der rører ved et af disse ådsler, er uren. ³⁷ Hvis et ådsel falder på nogen frø, der skal plantes, forbliver de rene. ³⁸ Men hvis vand er blevet hældt på frøet, og et ådsel falder på det, bliver det urent for jer. ³⁹ "Hvis et dyr, som I må spise, dør, vil den, der rører ved dets ådsel, være uren indtil aften. ⁴⁰ Den, der spiser noget af dets ådsel, skal vaske sine klæder, og han vil være

uren indtil aften. Den, der samler ådslet op, skal vaske sine klæder, og han vil være uren indtil aften. ⁴¹ "Enhver skabning, der bevæger sig langs jorden, skal betragtes som afskyelig; den må ikke spises. ⁴² I må ikke spise nogen skabning, der bevæger sig langs jorden, hvad enten den bevæger sig på sin mave eller går på alle fire eller på mange fødder; den er afskyelig. ⁴³ Gør jer ikke urene ved nogen af disse skabninger. Gør jer ikke urene ved dem eller bliv urene ved dem. ⁴⁴ Jeg er Herren jeres Gud; sæt jer selv til side og vær hellige, fordi jeg er hellig. Gør jer ikke urene ved nogen skabning, der bevæger sig langs jorden. ⁴⁵ Jeg er Herren, som førte jer ud af Egypten for at være jeres Gud; derfor vær hellige, fordi jeg er hellig. ⁴⁶ "Dette er lovene vedrørende dyrene, fuglene, enhver levende ting, der bevæger sig i vandet, og enhver skabning, der bevæger sig langs jorden. ⁴⁷ I skal skelne mellem det urene og det rene, mellem levende skabninger, der må spises, og dem, der ikke må spises."

12 Herren talte derefter til Moses og sagde, ² "Tal til israelitterne: 'Når en kvinde bliver gravid og føder et drengebarn, skal hun være ceremonielt uren i syv dage, som hun er under sin menstruationsperiode. ³ På den ottende dag skal drengens forhud omskæres. ⁴ Hun skal derefter forblive i tilstanden af blodrenselse i treogtredive dage. Hun må ikke røre ved noget helligt eller gå ind i helligdommen, før dagene for hendes renselse er fuldført. ⁵ Hvis hun føder et pigebarn, vil hun være uren i to uger, som under sin menstruationsperiode. Hun skal derefter forblive i tilstanden af blodrenselse i seksogtres dage. ⁶ 'Når dagene for hendes renselse for en søn eller datter er fuldført, skal hun bringe til præsten ved indgangen til åbenbaringsteltet et et år gammelt lam til et brændoffer og en ung due eller en turteldue til et syndoffer. ⁷ Præsten skal ofre dem for Herren for at skaffe soning for hende, og hun skal blive rensset fra sit blodflåd. Dette er forskrifterne for kvinden, der føder et drenge- eller pigebarn. ⁸ Hvis hun ikke har råd til et lam, skal hun bringe to turtelduer eller to unge duer, en til et brændoffer og den anden til et syndoffer. På denne måde vil præsten skaffe soning for hende, og hun vil være ren."

13 Herren talte derefter til Moses og sagde, ² "Når en person har en hævelse, en skorpe, eller en lys plet på huden af deres krop, og

3 Mosebog

det bliver en mulig infektion af spedalskhed, skal de bringes til Aron præsten eller til en af hans sønner, som er præster. ³ Præsten skal undersøge det inficerede område på huden, og hvis håret i infektionen er blevet hvidt og infektionen ser ud til at være dybere end huden, er det spedalskhed. Når præsten undersøger dem, skal han erklære dem urene. ⁴ Hvis den lyse plet er hvid på huden og ikke ser ud til at være dybere end huden, og håret ikke er blevet hvidt, skal præsten isolere personen i syv dage. ⁵ På den syvende dag skal præsten undersøge dem, og hvis infektionen ikke har ændret sig og ikke har spredt sig på huden, skal præsten isolere dem i yderligere syv dage. ⁶ Præsten skal undersøge dem igen på den syvende dag, og hvis infektionen er falmet og ikke har spredt sig, skal præsten erklære dem rene; det er kun et udslett. De skal vaske deres tøj og vil være rene. ⁷ Men hvis udslettet spredt sig på huden efter at de har vist sig for præsten til renselse, skal de igen fremstå for præsten. ⁸ Præsten skal undersøge dem, og hvis udslettet har spredt sig, skal han erklære dem urene; det er spedalskhed. ⁹ "Når en person har en infektion af spedalskhed, skal de bringes til præsten. ¹⁰ Præsten skal undersøge dem, og hvis der er en hvid hævelse på huden, der har gjort håret hvidt, og der er råt kød i hævelsen, ¹¹ er det en kronisk spedalskhed på huden, og præsten skal erklære dem urene. De behøver ikke at blive isoleret, for de er allerede urene. ¹² Hvis spedalskheden spredt sig over huden og dækker hele kroppen fra hoved til fod, så langt præsten kan se, ¹³ skal præsten undersøge dem, og hvis spedalskheden har dækket hele deres krop, skal han erklære dem rene. Da det hele er blevet hvidt, er de rene. ¹⁴ Men når som helst råt kød viser sig på dem, skal de være urene. ¹⁵ Når præsten ser det råt kød, skal han erklære dem urene; det råt kød er urent, det er spedalskhed. ¹⁶ Hvis det råt kød ændrer sig og bliver hvidt, skal de præsentere sig for præsten. ¹⁷ Præsten skal undersøge dem, og hvis det inficerede område er blevet hvidt, skal præsten erklære dem rene; de er rene. ¹⁸ "Når der er en byld på huden, og den heler, ¹⁹ og på stedet for bylden er der en hvid hævelse eller en rødlig-hvid lys plet, skal de præsentere sig for præsten. ²⁰ Præsten skal undersøge det, og hvis det ser ud til at være dybere end huden og håret er blevet hvidt, skal præsten erklære dem urene; det er spedalskhed, der er brudt ud i bylden. ²¹ Men hvis præsten undersøger det, og

der ikke er noget hvidt hår, og det ikke er dybere end huden og er falmet, skal præsten isolere dem i syv dage. ²² Hvis det spredt sig på huden, skal præsten erklære dem urene; det er en infektion. ²³ Men hvis den lyse plet forbliver uændret og ikke har spredt sig, er det kun arret fra bylden, og præsten skal erklære dem rene. ²⁴ "Når der er en forbrænding på huden, og det råt kød af forbrændingen bliver en lys plet, rødlig-hvid eller hvid, ²⁵ skal præsten undersøge pletten, og hvis håret i den lyse plet er blevet hvidt og det ser dybere ud end huden, er det spedalskhed, der er brudt ud i forbrændingen. Præsten skal erklære dem urene; det er en infektion af spedalskhed. ²⁶ Men hvis præsten undersøger det, og der ikke er noget hvidt hår, og det ikke er dybere end huden og er svagt, skal præsten isolere dem i syv dage. ²⁷ På den syvende dag skal præsten undersøge dem, og hvis det spredt sig på huden, skal præsten erklære dem urene; det er en infektion af spedalskhed. ²⁸ Men hvis den lyse plet forbliver uændret og ikke har spredt sig på huden og er svag, er det hævelsen fra forbrændingen, og præsten skal erklære dem rene; det er kun arret fra forbrændingen. ²⁹ "Hvis en mand eller kvinde har en infektion på hovedet eller på skægget, ³⁰ skal præsten undersøge infektionen, og hvis det ser dybere ud end huden og der er tyndt gulligt hår, skal præsten erklære dem urene; det er en skæl, det er spedalskhed af hovedet eller skægget. ³¹ Men hvis præsten undersøger den skællede infektion og det ikke ser dybere ud end huden og der ikke er noget sort hår, skal præsten isolere dem i syv dage. ³² På den syvende dag skal præsten undersøge infektionen, og hvis skællen ikke har spredt sig og der ikke er vokset gulligt hår, og det ikke ser dybere ud end huden, ³³ skal de barbere sig, undtagen det berørte område, og præsten skal isolere dem i yderligere syv dage. ³⁴ På den syvende dag skal præsten undersøge skællen, og hvis den ikke har spredt sig og ikke ser dybere ud end huden, skal præsten erklære dem rene. De skal vaske deres tøj og vil være rene. ³⁵ Men hvis skællen spredt sig på huden efter at de er blevet erklæret rene, ³⁶ skal præsten undersøge dem, og hvis skællen har spredt sig, behøver han ikke at lede efter gulligt hår; de er urene. ³⁷ Hvis skællen forbliver uændret og sort hår er vokset i det, er skællen helet, og de er rene; præsten skal erklære dem rene. ³⁸ "Når en mand eller kvinde har lyse pletter på huden, hvide lyse

3 Mosebog

pletter, ³⁹ skal præsten undersøge dem, og hvis de lyse pletter er svagt hvide, er det eksem, der er brudt ud på huden; de er rene. ⁴⁰ "Hvis en mand mister håret på hovedet, er han skaldet men ren. ⁴¹ Hvis han mister håret fra fronten og siderne af sin hovedbund, er han skaldet på panden men ren. ⁴² Men hvis der på det skaldede hoved eller pande er en rødlig-hvid infektion, er det spedalskhed, der bryder ud på hans skaldede hoved eller pande. ⁴³ Præsten skal undersøge ham, og hvis hævelsen af infektionen er rødlig-hvid på hans skaldede hoved eller pande, som udseendet af spedalskhed på huden, ⁴⁴ er han en spedalsk mand og er uren. Præsten skal erklære ham uren på grund af infektionen på hans hoved. ⁴⁵ "En person med sådan en infektion skal bære iturevne klæder, lade deres hår være uplejet, dække den nederste del af deres ansigt, og råbe: 'Uren! Uren!' ⁴⁶ De skal forblive urene, så længe de har infektionen. De skal bo alene uden for lejren. ⁴⁷ "Når et klæde har et mærke af spedalskhed, hvad enten det er et uld- eller linnedklæde, ⁴⁸ hvad enten i trend eller skud, af linned eller uld, eller i læder eller en hvilken som helst artikel lavet af læder, ⁴⁹ hvis mærket er grønligt eller rødtligt i klædet eller læderet, hvad enten i trend eller skud, eller i en hvilken som helst læderartikel, er det et spedalskhedsmærke og skal vises til præsten. ⁵⁰ Præsten skal undersøge mærket og isolere artiklen i syv dage. ⁵¹ På den syvende dag skal han undersøge mærket, og hvis det har spredt sig i klædet, trend eller skud, eller læder, er det en spedalsk malignitet og er uren. ⁵² Han skal brænde klædet, hvad enten trend eller skud, i uld eller linned, eller en hvilken som helst læderartikel, hvor mærket forekommer; det er en spedalsk malignitet. Det skal brændes i ilden. ⁵³ Men hvis præsten undersøger det, og mærket ikke har spredt sig i klædet, trend eller skud, eller en hvilken som helst læderartikel, ⁵⁴ skal præsten beordre artiklen til at blive vasket og isolere den i yderligere syv dage. ⁵⁵ Efter artiklen er blevet vasket, skal præsten undersøge den igen, og hvis mærket ikke har ændret sit udseende, selvom det ikke har spredt sig, er det urent. Brænd det, hvad enten mærket er på bagsiden eller forsiden. ⁵⁶ Men hvis præsten undersøger det, og mærket er falmet efter vask, skal han rive det ud af klædet, læderet, trend eller skud. ⁵⁷ Hvis det dukker op igen i klædet, trend eller skud, eller en hvilken som helst læderartikel, er det et spredende

mærke; artiklen skal brændes. ⁵⁸ Enhver klæde, trend eller skud, eller en hvilken som helst læderartikel, hvorfra mærket er forsvundet efter vask, skal vaskes igen og vil være ren." ⁵⁹ Dette er forskrifterne for mærket af spedalskhed i et uld- eller linnedklæde, trend eller skud, eller en hvilken som helst læderartikel, for at erklære det rent eller urent.

14 Herren talte derefter til Moses og sagde, ² "Dette er loven for den person med en hudsygdom på dagen for deres renselse. De skal bringes til præsten; ³ og præsten skal gå uden for lejren for at inspicere dem. Hvis personen er blevet helbredt for den besmittende hudsygdom, ⁴ skal præsten befale, at to levende rene fugle, cedertræ, skarlagensrød garn og isop bringes til den, der skal renses. ⁵ Præsten skal befale, at en af fuglene slagtes i et lerkar over rindende vand. ⁶ Han skal derefter tage den levende fugl sammen med cedertræet, det skarlagensrøde garn og isopen og dyppe dem i blodet fra den fugl, der blev dræbt over det rindende vand. ⁷ Han skal stænke den, der skal renses for hudsygdommen, syv gange og erklære dem rene og slippe den levende fugl fri i det åbne land. ⁸ Den person, der skal renses, skal vaske deres tøj, barbære alt deres hår af og bade i vand, og de vil være rene. Derefter må de komme ind i lejren, men skal blive uden for deres telt i syv dage. ⁹ På den syvende dag skal de barbære alt deres hår af: hoved, skæg, øjenbryn og alt andet hår. De skal vaske deres tøj og bade sig i vand, og de vil være rene. ¹⁰ På den ottende dag skal de tage to fejlfrie vædderlam, et etårigt fejlfrit hunlam og tre tiendedele af en efa fint mel blandet med olie til et afgrødeoffer og en log olie. ¹¹ Præsten, der erklærer dem rene, skal præsentere den person, der skal renses, og deres ofre for Herren ved indgangen til åbenbaringsteltet. ¹² Præsten skal tage et vædderlam og ofre det som et skyldoffer sammen med logen af olie og svinge dem som et svingoffer for Herren. ¹³ Han skal slagte vædderlammet på det sted, hvor syndofferet og brændofferet slagtes, i helligdommens område. Skyldofferet, ligesom syndofferet, tilhører præsten; det er højhelligt. ¹⁴ Præsten skal tage noget af blodet fra skyldofferet og sætte det på højre øreflip af den, der skal renses, på tommelfingeren af deres højre hånd og på storetåen af deres højre fod. ¹⁵ Præsten skal også tage noget af logen af olie og hælde det i sin venstre håndflade. ¹⁶ Han skal dyppe

3 Mosebog

sin højre pegefingert i olien i sin håndflade og stænke noget af olien med sin finger syv gange for Herren. ¹⁷ Noget af den resterende olie i hans håndflade skal præsten sætte på højre øreflip af den, der skal renses, på tommelfingeren af deres højre hånd og på storetåen af deres højre fod, oven på blodet fra skyldofferet. ¹⁸ Den resterende olie i hans håndflade skal præsten placere på hovedet af den, der skal renses, for at gøre soning for dem for Herren. ¹⁹ Derefter skal præsten ofre syndofferet og gøre soning for den, der skal renses for deres urenhed. Derefter skal han slagte brændofferet. ²⁰ Præsten skal ofre brændofferet og afgrødeofferet på alteret. På denne måde skal præsten gøre soning for dem, og de vil være rene. ²¹ Hvis de dog er fattige og ikke har råd til disse, skal de tage et vædderlam som et skyldoffer, der skal svinges for at gøre soning for dem, sammen med en tiendedel af en efa fint mel blandet med olie til et afgrødeoffer og en log olie, ²² og to turtelduer eller to unge duer, alt efter hvad de har råd til, en til et syndoffer og den anden til et brændoffer. ²³ På den ottende dag skal de bringe dem til deres renselse til præsten ved indgangen til åbenbaringsteltet, for Herren. ²⁴ Præsten skal tage vædderlammet til skyldofferet sammen med logen af olie og svinge dem som et svingoffer for Herren. ²⁵ Han skal slagte vædderlammet til skyldofferet og påføre noget af dets blod på højre øreflip af den, der skal renses, på tommelfingeren af deres højre hånd og på storetåen af deres højre fod. ²⁶ Præsten skal hælde noget af olien i sin venstre håndflade. ²⁷ Med sin højre pegefingert skal præsten stænke noget af olien fra sin håndflade syv gange for Herren. ²⁸ Noget af olien i hans håndflade skal han påføre de samme steder, hvor han satte blodet fra skyldofferet—på højre øreflip af den, der skal renses, på tommelfingeren af deres højre hånd og på storetåen af deres højre fod. ²⁹ Den resterende olie i hans håndflade skal præsten placere på hovedet af den, der skal renses, for at gøre soning for dem for Herren. ³⁰ Han skal derefter ofre en af turtelduerne eller unge duer, alt efter hvad de har råd til. ³¹ Han skal ofre, hvad de har råd til, en som et syndoffer og den anden som et brændoffer, sammen med afgrødeofferet. Således skal præsten gøre soning for Herren på vegne af den, der skal renses. ³² Dette er loven for enhver, der har en besmittende hudsygdom og ikke har råd til de almindelige ofre til deres renselse. ³³ Herren talte også til Moses og Aron og

sagde: ³⁴ "Når I kommer ind i Kanaans land, som jeg giver jer som jeres ejendom, og jeg tillader en spredende skimmel i et hus i det land, ³⁵ skal ejeren af huset gå og fortælle præsten: 'Jeg har bemærket noget, der ligner en besmittende skimmel i mit hus.' ³⁶ Præsten skal befale, at huset tømmes, før han går ind for at undersøge skimmelen, så intet i huset erklæres urent. Derefter skal præsten gå ind for at inspicere huset. ³⁷ Han skal undersøge skimmelen på væggene, og hvis den har grønne eller røde fordybninger, der ser dybere ud end overfladen af væggen, ³⁸ skal præsten gå ud af huset og lukke det i syv dage. ³⁹ På den syvende dag skal præsten vende tilbage for at genundersøge huset. Hvis skimmelen har spredt sig på væggene, ⁴⁰ skal han befale, at de forurenede sten rives ud og kastes på et urent sted uden for byen. ⁴¹ Han skal få alle husets indvendige vægge skrabet, og det materiale, der skræbes af, skal tages til et urent sted uden for byen. ⁴² Derefter skal de tage andre sten for at erstatte disse og tage nyt ler og pudse huset. ⁴³ Hvis den besmittende skimmel dukker op igen i huset, efter at stenene er blevet fjernet og huset skrabet og pudset, ⁴⁴ skal præsten gå og undersøge det, og hvis skimmelen har spredt sig i huset, er det en vedvarende besmittende skimmel; huset er urent. ⁴⁵ Huset skal rives ned—dets sten, tømmes og alt puds—og tages ud af byen til et urent sted. ⁴⁶ Enhver, der går ind i huset, mens det er lukket, vil være uren indtil aften. ⁴⁷ Enhver, der sover eller spiser i huset, skal rense deres klæder. ⁴⁸ Men hvis præsten kommer for at undersøge det, og skimmelen ikke har spredt sig, efter at huset er blevet pudset, skal han erklære huset rent, fordi den besmittende skimmel er væk. ⁴⁹ For at rense huset skal han tage to fugle, cedertræ, skarlagensrød garn og isop. ⁵⁰ Han skal sætte en af fuglene til at dø over frisk vand i en lerpotte. ⁵¹ Derefter skal han tage cedertræet, isopen, det skarlagensrøde garn og den levende fugl, dyppe dem i blodet fra den døde fugl og det friske vand og stænke huset syv gange. ⁵² Han skal rense huset ved hjælp af fuglens blod, det friske vand, den levende fugl, cedertræet, isopen og det skarlagensrøde garn. ⁵³ Derefter skal han slippe den levende fugl fri i det åbne land uden for byen. På denne måde vil han gøre soning for huset, og det vil være rent." ⁵⁴ Dette er loven for enhver besmittende hudsygdom, for et sår, ⁵⁵ for skadelig skimmel i stof eller i en bolig, ⁵⁶ og for enhver anden

3 Mosebog

hudtilstand: en hævelse, et udslæt eller en skinnende plet ⁵⁷ for at bestemme, hvornår noget er rent eller urent. Dette er loven for besmittende hudsygdomme og besmittende skimmel.

15 Herren talte derefter til Moses og Aron og sagde: ² "Tal til israelitterne og sig til dem:

'Når en mand har et udfåld fra sin krop, er hans udfåld urent. ³ Dette er hans urenhed i hans udfåld: hvad enten hans krop lader sit udfåld flyde eller tilbageholder det, er det hans urenhed. ⁴ Enhver seng, som manden med udfåldet ligger på, bliver uren, og alt, hvad han sidder på, er også urent. ⁵ Enhver, der rører ved hans seng, skal vaske sine klæder og bade i vand og være uren indtil aften. ⁶ Den, der sidder på noget, som manden med udfåldet har siddet på, skal vaske sine klæder og bade i vand og være uren indtil aften. ⁷ Den, der rører ved manden med udfåldet, skal vaske sine klæder og bade i vand og være uren indtil aften. ⁸ Hvis manden med udfåldet spytter på en, der er ren, skal denne person vaske sine klæder og bade i vand og være uren indtil aften. ⁹ Enhver sadel, som manden med udfåldet rider på, skal være uren. ¹⁰ Den, der rører ved noget, der var under ham, skal være uren indtil aften, og den, der bærer disse ting, skal vaske sine klæder og bade i vand og være uren indtil aften. ¹¹ Enhver, som manden med udfåldet rører ved uden at have skyllet sine hænder i vand, skal vaske sine klæder og bade i vand og være uren indtil aften. ¹² Et lerkar, som manden rører ved, skal brydes, og enhver trægenstand skal skylles i vand. ¹³ Når manden med udfåldet er rensset fra sit udfåld, skal han tælle syv dage for sin renselse; han skal vaske sine klæder og bade sin krop i rindende vand, og han vil være ren. ¹⁴ På den ottende dag skal han tage to turtelduer eller to unge duer og komme foran Herren til indgangen til åbenbaringsteltet og give dem til præsten. ¹⁵ Præsten skal ofre dem, den ene som syndoffer og den anden som brændoffer. På denne måde skal præsten skaffe ham soning for Herren på grund af hans udfåld. ¹⁶ Når en mand har en sædudtømning, skal han bade hele sin krop i vand og være uren indtil aften. ¹⁷ Enhver klædning eller læder, som der er sæd på, skal vaskes med vand og være uren indtil aften. ¹⁸ Hvis en mand har samleje med en kvinde, og der er en sædudtømning, skal begge bade i vand og være urene indtil aften. ¹⁹ Når en kvinde har et udfåld, hvis hendes udfåld er blod, skal hun være i sin menstruelle urenhed i syv

dage, og enhver, der rører ved hende, skal være uren indtil aften. ²⁰ Alt, hvad hun ligger på under sin menstruelle urenhed, bliver urent, og alt, hvad hun sidder på, er også urent. ²¹ Enhver, der rører ved hendes seng, skal vaske sine klæder og bade i vand og være uren indtil aften. ²² Den, der rører ved noget, som hun sidder på, skal vaske sine klæder og bade i vand og være uren indtil aften. ²³ Hvad enten det er sengen eller noget, hun sad på, når nogen rører ved det, skal de være urene indtil aften. ²⁴ Hvis en mand har samleje med hende, og hendes menstruelle urenhed er på ham, skal han være uren i syv dage, og enhver seng, han ligger på, skal være uren. ²⁵ Hvis en kvinde har et udfåld af blod i mange dage, ikke på tidspunktet for hendes menstruelle urenhed, eller hvis hun har et udfåld ud over sin periode, skal hun være uren som under sin menstruelle urenhed. ²⁶ Enhver seng, som hun ligger på under sit udfåld, skal være som hendes seng under menstruation, og alt, hvad hun sidder på, skal være urent, som hendes menstruelle urenhed. ²⁷ Den, der rører ved dem, skal være uren og skal vaske sine klæder og bade i vand og være uren indtil aften. ²⁸ Når hun er rensset fra sit udfåld, skal hun tælle syv dage, og derefter vil hun være ren. ²⁹ På den ottende dag skal hun tage to turtelduer eller to unge duer og bringe dem til præsten ved indgangen til åbenbaringsteltet. ³⁰ Præsten skal ofre den ene som syndoffer og den anden som brændoffer. På denne måde skal præsten skaffe hende soning for Herren på grund af hendes urene udfåld. ³¹ I skal holde israelitterne adskilt fra deres urenhed, så de ikke dør i deres urenhed ved at besmitte mit boligsted, som er blandt dem. ³² Dette er loven for en mand med et udfåld, og for enhver, der bliver uren ved en sædudtømning, ³³ og for en kvinde i hendes menstruelle urenhed, og for enhver med et udfåld, mand eller kvinde, og for en mand, der har samleje med en kvinde, der er uren.

16 Herren talte til Moses efter Arons to sønners død, som døde, da de nærmede sig Herrens nærvær. ² Herren instruerede Moses: "Sig til din bror Aron, at han ikke må gå ind i det Hellige Sted bag forhænget, foran sonedækket på arken, på et hvilket som helst tidspunkt, ellers vil han dø; for jeg viser mig i skyen over sonedækket. ³ Aron skal gå ind i det Hellige Sted med en ung tyr til syndoffer og en vædder til brændoffer. ⁴ Han skal bære den hellige linnedkjortel, med linned

3 Mosebog

underklæder tæt på sin krop, og være omgjordet med linnedbæltet, og han skal bære linnedhuen. Disse er hellige klæder, så han skal bade sin krop i vand, før han tager dem på. ⁵ Han skal tage fra israeliternes menighed to bukke til syndoffer og en vædder til brændoffer. ⁶ Aron skal ofre tyren til sit eget syndoffer for at skaffe soning for sig selv og sit hus. ⁷ Han skal derefter tage de to bukke og præsentere dem for Herren ved indgangen til åbenbaringsteltet. ⁸ Aron skal kaste lod om de to bukke—et lod for Herren og det andet for sydebukken. ⁹ Aron skal ofre den buk, som loddet for Herren falder på, og ofre den som syndoffer. ¹⁰ Men den buk, der ved lodtrækning er udvalgt som sydebuk, skal præsenteres levende for Herren for at skaffe soning over den, for at sende den ud i ørkenen som en sydebuk. ¹¹ Aron skal bringe tyren til sit eget syndoffer for at skaffe soning for sig selv og sit hus, og han skal slagte tyren til sit eget syndoffer. ¹² Han skal tage en røgelseskar fuld af brændende kul fra alteret foran Herren og to håndfulde fint malet vellugtende røgelse og bringe dem indenfor forhængen. ¹³ Han skal lægge røgelsen på ilden foran Herren, og røgelsesskyen vil dække sonedækket over pagtens lovtavler, så han ikke dør. ¹⁴ Han skal tage noget af tyrens blod og stænke det med sin finger på forsiden af sonedækket; han skal stænke noget af det med sin finger syv gange foran sonedækket. ¹⁵ Han skal derefter slagte bukken til syndofferet for folket og bringe dens blod indenfor forhængen, gøre med det som han gjorde med tyrens blod: stænke det på sonedækket og foran det. ¹⁶ På denne måde skal han skaffe soning for det Hellige Sted på grund af israeliternes urenhed og oprør, uanset hvilke synder de har begået. Han skal gøre det samme for åbenbaringsteltet, som er blandt dem midt i deres urenhed. ¹⁷ Ingen må være i åbenbaringsteltet fra det tidspunkt, Aron går ind for at skaffe soning i det Hellige Sted, indtil han kommer ud, efter at have skaffet soning for sig selv, sit hus og hele Israels menighed. ¹⁸ Derefter skal han gå ud til alteret foran Herren og skaffe soning for det. Han skal tage noget af tyrens blod og noget af bukkens blod og lægge det på alle alterets horn. ¹⁹ Han skal stænke noget af blodet på det med sin finger syv gange for at rense og hellige det fra israeliternes urenhed. ²⁰ Når Aron har afsluttet soningen for det Hellige Sted, åbenbaringsteltet og alteret, skal han bringe den levende buk frem. ²¹ Han

skal lægge begge hænder på den levende buks hoved og bekende over den al israeliternes ondskab og oprør—alle deres synder—og lægge dem på bukkens hoved. Han skal sende bukken væk ud i ørkenen i varetægt af en, der er udpeget til opgaven. ²² Bukken vil bære alle deres synder på sig til et fjernt sted; og manden skal slippe den løs i ørkenen. ²³ Derefter skal Aron gå ind i åbenbaringsteltet og tage de linnedklæder af, som han tog på, før han gik ind i det Hellige Sted, og han skal efterlade dem der. ²⁴ Han skal bade sin krop med vand på et helligt sted og tage sine almindelige klæder på. Derefter skal han komme ud og ofre sit brændoffer og folkets brændoffer for at skaffe soning for sig selv og for folket. ²⁵ Han skal brænde fedtet af syndofferet på alteret. ²⁶ Den mand, der slipper bukken løs som sydebuk, skal vaske sine klæder og bade sin krop med vand; derefter må han komme ind i lejren. ²⁷ Tyren og bukken til syndofrene, hvis blod blev bragt ind for at skaffe soning i det Hellige Sted, skal føres uden for lejren; deres huder, kød og indvolde skal brændes. ²⁸ Den mand, der brænder dem, skal vaske sine klæder og bade sin krop med vand; derefter må han komme ind i lejren. ²⁹ Dette skal være en varig forordning for jer: I den syvende måned, på den tiende dag, skal I ydmyge jer selv og ikke udføre noget arbejde, hverken indfødt eller en fremmed, der bor blandt jer, ³⁰ fordi på denne dag vil der blive skaffet soning for jer, for at rense jer. For Herren vil I være rene fra alle jeres synder. ³¹ Det er en sabbat med højtidelig hvile, og I skal ydmyge jer selv; det er en varig forordning. ³² Den præst, der er salvet og indviet til at efterfølge sin far som ypperstepræst, skal skaffe soning. Han skal tage de hellige linnedklæder på, ³³ og skaffe soning for det hellige helligdom, åbenbaringsteltet og alteret. Han skal også skaffe soning for præsterne og alle medlemmerne af menigheden. ³⁴ Dette skal være en varig forordning for jer: Der skal skaffes soning én gang om året for alle israeliternes synder." Og det blev gjort, som Herren befalede Moses.

17 Herren talte til Moses og sagde, ² "Tal til Aron, hans sønner og alle israelitterne og sig til dem: 'Dette er, hvad Herren har befalet: ³ Enhver fra Israels hus, som slagter en okse, et lam eller en ged i lejren eller udenfor den, ⁴ og ikke bringer det til indgangen til åbenbaringsteltet for at ofre det til Herren foran tabernaklet, skal være skyldig i blodudgydelse. Den

3 Mosebog

person har udgydt blod og skal udryddes fra sit folk.⁵ Dette er for at israelitterne skal bringe deres ofre, som de i øjeblikket ofrer på de åbne marker, til Herren ved indgangen til åbenbaringsteltet, til præsten, og ofre dem som fællesskabsofre.⁶ Præsten skal stænke blodet på Herrens alter ved indgangen til åbenbaringsteltet og brænde fedtet som en liflig duft for Herren.⁷ De må ikke længere ofre deres ofre til gededæmonerne, som de har været utro med. Dette skal være en varig forordning for dem og for kommende generationer.⁸ "Sig til dem: 'Enhver israelit eller enhver fremmed, der bor blandt dem, som bringer et brændoffer eller et offer⁹ og ikke bringer det til indgangen til åbenbaringsteltet for at ofre det til Herren, skal udryddes fra sit folk.¹⁰ Jeg vil vende mit ansigt mod enhver israelit eller enhver fremmed, der bor blandt dem, som indtager noget blod, og jeg vil udrydde dem fra deres folk.¹¹ For et dyrs liv er i blodet, og jeg har givet det til jer for at gøre soning for jeres sjæle på alteret; det er blodet, der gør soning for ens liv.¹² Derfor siger jeg til israelitterne: 'Ingen af jer må indtage blod, og ingen fremmed, der bor blandt jer, må indtage blod.'¹³ Enhver israelit eller enhver fremmed, der bor blandt jer, som jager et dyr eller en fugl, der kan spises, skal lade blodet løbe ud og dække det med jord,¹⁴ fordi livet i hvert dyr er i dets blod. Derfor har jeg sagt til israelitterne: 'I må ikke indtage blodet fra noget dyr, fordi livet i hvert dyr er dets blod; enhver, der indtager det, skal udryddes.'¹⁵ Enhver, hvad enten indfødt eller fremmed, der spiser noget, der findes dødt eller revet af vilde dyr, skal vaske sine klæder og bade sig i vand, og de vil forblive ceremonielt urene indtil aften; derefter vil de være rene.¹⁶ Men hvis de ikke vasker deres klæder og bader sig, vil de bære ansvaret for deres skyld.

18 Herren talte derefter til Moses og sagde,² "Tal til israelitterne og sig til dem: 'Jeg er Herren jeres Gud.³ I må ikke handle som de gør i Egyptens land, hvor I engang boede, og I må ikke opføre jer som de gør i Kanaans land, hvor jeg fører jer hen. Følg ikke deres skikke.⁴ I skal holde mine domme og overholde mine love, så I lever efter dem. Jeg er Herren jeres Gud.⁵ Derfor skal I holde mine love og mine domme, for den, der følger dem, skal leve ved dem. Jeg er Herren.⁶ Ingen af jer skal nærme sig nogen nær slægtning for at have seksuelle forhold. Jeg er Herren.⁷ Du må ikke blotte din fars nøgenhed, som er din mors nøgenhed. Hun

er din mor; blott ikke hendes nøgenhed.⁸ Du må ikke hjælpe med at klæde din fars hustru af, det er som om du gør din far nøgen.⁹ Din søsters nøgenhed, hvad enten det er din fars datter eller din mors datter, hvad enten de er født hjemme eller andetsteds, må du ikke blotte.¹⁰ Du må ikke blotte din søns datters eller din datters datters nøgenhed, for deres nøgenhed er din egen.¹¹ Din fars hustrus datters nøgenhed, som er din søster, må du ikke blotte.¹² Du må ikke blotte din fars søsters nøgenhed; hun er din fars nære slægtning.¹³ Du må ikke blotte din mors søsters nøgenhed, for hun er din mors nære slægtning.¹⁴ Du må ikke blotte din fars brors hustrus nøgenhed; hun er din tante.¹⁵ Du må ikke hjælpe med at klæde din svigerdatter af, da hun er din søns hustru.¹⁶ Du må ikke hjælpe med at klæde din brors hustru af, da det ville vanære din bror.¹⁷ Du må ikke blotte en kvindes og hendes datters nøgenhed, og du må ikke tage hendes søns datter eller hendes datters datter for at blotte deres nøgenhed; de er nære slægtninge. Det er en ondskab.¹⁸ Du må ikke tage din hustrus søster som en rivaliserende hustru for at blotte hendes nøgenhed, mens din hustru lever.¹⁹ Du må ikke nærme dig en kvinde for at blotte hendes nøgenhed under hendes menstruelle urenhed.²⁰ Du må ikke have seksuelle forhold med din nabos hustru for at blive besmittet med hende.²¹ Du må ikke give nogen af dine børn for at blive ofret til Molek, og du må ikke vanhellige din Guds navn. Jeg er Herren.²² Du må ikke have seksuelle forhold med en mand, som man har med en kvinde; det er en vederstyggelighed.²³ Du må ikke have seksuelle forhold med noget dyr for at blive besmittet med det, og ingen kvinde må stille sig til rådighed for et dyr for at parre sig med det; det er en perversion.²⁴ I må ikke besmitte jer selv med nogen af disse ting, for ved alle disse er de folk, jeg driver ud foran jer, blevet besmittet.²⁵ Landet er blevet besmittet, derfor har jeg straffet det for dets synd, og landet har udspyet dets indbyggere.²⁶ Men I skal holde mine love og mine domme, og I må ikke begå nogen af disse vederstyggeligheder, hverken den indfødte eller den fremmede, der bor blandt jer.²⁷ For alle disse vederstyggeligheder blev begået af de folk, der boede i landet før jer, og landet blev besmittet.²⁸ Så landet ikke udspyr jer, når I besmitter det, som det har udspyet de folk, der var før jer.²⁹ For enhver, der begår nogen af disse vederstyggeligheder, skal de

3 Mosebog

personer udryddes fra deres folk. ³⁰ Derfor skal I holde mine krav og ikke følge nogen af de vederstyggelige skikke, der blev praktiseret før jer, så I ikke besmitter jer selv med dem. Jeg er Herren jeres Gud."

19 Herren talte derefter til Moses og sagde: ² "Tal til hele forsamlingen af Israels børn og sig til dem: 'I skal være hellige, for jeg, Herren jeres Gud, er hellig. ³ Hver af jer skal respektere sin mor og far, og I skal holde mine sabbatter. Jeg er Herren jeres Gud. ⁴ Vend jer ikke til afguder eller lav jer støbte guder. Jeg er Herren jeres Gud. ⁵ Når I bringer et fællesskabsoffer til Herren, skal I bringe det på en sådan måde, at det bliver accepteret på jeres vegne. ⁶ Det skal spises den dag, I bringer det, eller den næste dag; alt, hvad der er tilbage til den tredje dag, skal brændes med ild. ⁷ Hvis noget af det bliver spist på den tredje dag, betragtes det som urent og vil ikke blive accepteret. ⁸ Enhver, der spiser det, vil bære konsekvenserne af sin skyld, for han har vanhelliget det, der er helligt for Herren; den person skal udryddes fra sit folk. ⁹ Når I høster jeres land, skal I ikke høste helt ud til kanten af jeres mark eller samle efterladenskaberne af jeres høst. ¹⁰ I skal ikke gå over jeres vingård igen eller samle de faldne druer. Lad dem være til de fattige og de fremmede. Jeg er Herren jeres Gud. ¹¹ I må ikke stjæle, lyve eller bedrage hinanden. ¹² I må ikke sværge falsk ved mit navn og dermed vanhellige jeres Guds navn. Jeg er Herren. ¹³ I må ikke bedrage eller røve jeres nabo. I må ikke tilbageholde lønnen til en lejet arbejder natten over. ¹⁴ I må ikke forbande de døve eller lægge en snublesten foran de blinde, men frygt jeres Gud. Jeg er Herren. ¹⁵ Forvræng ikke retfærdigheden; vis ikke partiskhed over for de fattige eller begunstig de store, men døm jeres nabo retfærdigt. ¹⁶ I må ikke sprede skadelige rygter blandt jeres folk. I må ikke handle på en måde, der bringer jeres nabos liv i fare. Jeg er Herren. ¹⁷ I må ikke hade jeres landsmand i jeres hjerte. I skal irettesætte jeres nabo ærligt, så I ikke deler i hans skyld. ¹⁸ I må ikke søge hævn eller bære nag mod nogen blandt jeres folk, men elsk jeres nabo som jer selv. Jeg er Herren. ¹⁹ Hold mine forordninger. I må ikke krydse forskellige slags dyr. I må ikke plante jeres mark med to slags frø. I må ikke bære tøj vævet af to slags materiale. ²⁰ Hvis en mand har seksuelle relationer med en kvinde, der er en slave og lovet til en anden mand, men som ikke

er blevet indløst eller givet sin frihed, skal der være en passende straf. De skal ikke dø, fordi hun ikke var fri. ²¹ Manden skal bringe en vædder til indgangen til åbenbaringsteltet som et skyldoffer til Herren. ²² Med skyldofferets vædder skal præsten skaffe ham soning for Herren for den synd, han har begået, og hans synd vil blive tilgivet. ²³ Når I kommer ind i landet og planter nogen form for frugttræ, skal I betragte dets frugt som forbudt. I tre år vil det være forbudt for jer; det må ikke spises. ²⁴ I det fjerde år skal al dets frugt være hellig, en lovprisningsoffer til Herren. ²⁵ Men i det femte år må I spise dets frugt, så dets udbytte kan øges for jer. Jeg er Herren jeres Gud. ²⁶ I må ikke spise noget kød med blodet stadig i det. I må ikke praktisere spådom eller søge varsler. ²⁷ I må ikke trimme håret ved siderne af jeres hoved eller klippe kanterne af jeres skæg. ²⁸ I må ikke mærke jeres kroppe for de døde eller sætte tatoveringsmærker på jer selv. Jeg er Herren. ²⁹ I må ikke vanære jeres datter ved at gøre hende til en prostitueret, ellers vil landet vende sig til prostitution og blive fyldt med ondskab. ³⁰ Hold mine sabbatter og vis ærbødighed for min helligdom. Jeg er Herren. ³¹ Vend jer ikke til dem, der hævder at kommunikere med ånder, eller søg dem, der konsulterer de døde, for I vil blive besmittet af dem. Jeg er Herren jeres Gud. ³² Rejs jer i nærværelse af de ældre, vis respekt for de ældre og frygt jeres Gud. Jeg er Herren. ³³ Når en fremmed bor blandt jer i jeres land, må I ikke mishandle ham. ³⁴ Den fremmede, der bor blandt jer, skal behandles som jeres hjemmefødte. Elsk ham som jer selv, for I var fremmede i Egypten. Jeg er Herren jeres Gud. ³⁵ Brug ikke uærlige mål, når I bestemmer længde, vægt eller mængde. ³⁶ Brug nøjagtige vægte og ærlige mål, en ærlig efa og en ærlig hin. Jeg er Herren jeres Gud, som førte jer ud af Egypten. ³⁷ Hold alle mine forordninger og alle mine love og følg dem. Jeg er Herren."

20 Herren talte derefter til Moses og sagde: ² "Tal til israelitterne: 'Enhver israelit eller fremmed, der bor i Israel, som ofrer nogen af sine børn til Molek, skal visselig dø. Landets folk skal stene ham. ³ Jeg vil vende mit ansigt mod den mand og udrydde ham fra hans folk, fordi han har givet sine børn til Molek, vanhelliget mit helligdom og vanæret mit hellige navn. ⁴ Hvis landets folk vender det blinde øje til, når den mand giver sine børn til Molek og undlader at dræbe ham, ⁵ vil jeg vende mit ansigt mod den mand og hans familie og

3 Mosebog

udrydde dem fra deres folk, sammen med alle dem, der følger ham i at prostituere sig til Molek. ⁶ 'Hvis nogen vender sig til medier og åndemanere for at prostituere sig med dem, vil jeg vende mit ansigt mod den person og udrydde dem fra deres folk. ⁷ Indvi jer selv og vær hellige, for jeg er Herren jeres Gud. ⁸ Hold mine love og praktiser dem. Jeg er Herren, som helliger jer. ⁹ 'Enhver, der forbander sin far eller mor, skal visseelig dø. De har forbandet deres far eller mor; deres blod skal være på deres eget hoved. ¹⁰ 'Hvis en mand begår ægteskabsbrud med en anden mands hustru, skal både ægteskabsbryderen og ægteskabsbrydersken visseelig dø. ¹¹ 'Hvis en mand har seksuelle forhold med sin fars hustru, har han afdækket sin fars nøgenhed. Begge skal visseelig dø; deres blod skal være på deres egne hoveder. ¹² 'Hvis en mand har seksuelle forhold med sin svigerdatter, skal begge visseelig dø. De har begået en vederstyggelighed; deres blod skal være på deres egne hoveder. ¹³ 'Hvis en mand har seksuelle forhold med en anden mand som med en kvinde, har begge begået en vederstyggelig handling. De skal visseelig dø; deres blod skal være på deres egne hoveder. ¹⁴ 'Hvis en mand gifter sig med en kvinde og hendes mor, er det ugudeligt. Både han og de skal brændes med ild, så ingen ugudelighed vil være iblandt jer. ¹⁵ 'Hvis en mand har seksuelle forhold med et dyr, skal han visseelig dø, og I skal dræbe dyret. ¹⁶ 'Hvis en kvinde nærmer sig et dyr for at have seksuelle forhold med det, skal I dræbe både kvinden og dyret. De skal visseelig dø; deres blod skal være på deres egne hoveder. ¹⁷ 'Hvis en mand gifter sig med sin søster, datteren af enten sin far eller sin mor, og de har seksuelle forhold, er det en skændsel. De skal udryddes i deres folks åsyn. Han har afdækket sin søsters nøgenhed og skal bære sin skyld. ¹⁸ 'Hvis en mand har seksuelle forhold med en kvinde under hendes menstruationsperiode, har han blottet kilden til hendes strøm, og hun har afdækket den. Begge skal udryddes fra deres folk. ¹⁹ 'I må ikke afdække nøgenheden af jeres mors søster eller jeres fars søster, for det ville vanære en nær slægtning; begge skal bære deres skyld. ²⁰ 'Hvis en mand har seksuelle forhold med sin tante, har han afdækket sin onkels nøgenhed. De skal bære deres synd; de skal dø barnløse. ²¹ 'Hvis en mand gifter sig med sin brors hustru, er det en uren handling; han har afdækket sin brors nøgenhed. De skal være

barnløse. ²² 'Hold alle mine love og forskrifter og følg dem, så det land, hvor jeg fører jer hen for at bo, ikke skal udspy jer. ²³ I må ikke følge de skikke fra de nationer, jeg vil drive ud foran jer, for de gjorde alle disse ting, og jeg afskyede dem. ²⁴ Men jeg har sagt til jer: 'I skal arve deres land; jeg vil give det til jer som en arv, et land, der flyder med mælk og honning.' Jeg er Herren jeres Gud, som har adskilt jer fra nationerne. ²⁵ 'I skal derfor skelne mellem rene og urene dyr og mellem urene og rene fugle. I må ikke gøre jer urene ved noget dyr eller fugl eller noget, der bevæger sig langs jorden—dem, som jeg har adskilt som urene for jer. ²⁶ I skal være hellige for mig, fordi jeg, Herren, er hellig, og jeg har adskilt jer fra nationerne for at være mine egne. ²⁷ 'En mand eller kvinde, der er et medium eller åndemaner blandt jer, skal dø. I skal stene dem; deres blod skal være på deres egne hoveder.'"

21 Herren talte derefter til Moses og sagde: "Tal til præsterne, Arons sønner, og sig til dem: 'En præst må ikke gøre sig uren for nogen afdød blandt sit folk, ² undtagen for sine nærmeste slægtninge, såsom sin mor, far, søn, datter eller bror, ³ og også for sin jomfrusøster, der er afhængig af ham, da hun ikke har nogen mand; for hende må han gøre sig uren. ⁴ Han må ikke gøre sig uren for dem, der er beslægtet ved ægteskab, og derved vanhellige sig selv. ⁵ Præster må ikke lave skaldede pletter på deres hoveder, barbere kanterne af deres skæg eller lave nogen snit på deres kroppe. ⁶ De skal være hellige for deres Gud og ikke vanhellige deres Guds navn, for de frembærer Herrenes ildofre, deres Guds mad; derfor skal de være hellige. ⁷ De må ikke gifte sig med en kvinde, der er prostitueret eller vanhelliget, og de må ikke gifte sig med en kvinde, der er skilt fra sin mand, for de er hellige for deres Gud. ⁸ Derfor skal I betragte dem som hellige, fordi de frembærer jeres Guds mad. De skal være hellige for jer, for jeg, Herren, som helliger jer, er hellig. ⁹ Hvis en præsts datter gør sig uren ved at blive prostitueret, bringer hun skam over sin far; hun skal brændes med ild. ¹⁰ Ypperstepræsten, den blandt sine brødre, over hvis hoved salvningsolien er blevet udgydt, og som er blevet indviet til at bære klæderne, må ikke lade sit hår blive uplejet eller rive sine klæder itu. ¹¹ Han må ikke nærme sig nogen død krop eller gøre sig uren, selv ikke for sin far eller mor, ¹² og han må ikke forlade sin Guds helligdom eller vanhellige den, for

3 Mosebog

hans Guds salvningsolies indvielse er over ham. Jeg er Herren. ¹³ Han skal gifte sig med en kvinde i hendes jomfruelighed. ¹⁴ Han må ikke gifte sig med en enke, en fraskilt kvinde eller en kvinde vanhelliget ved prostitution, men han skal tage en jomfru fra sit eget folk, ¹⁵ så han ikke vanhelliger sin afkom blandt sit folk. Jeg er Herren, som helliger ham." ¹⁶ Herren talte derefter til Moses og sagde, ¹⁷ "Tal til Aron og sig: 'Ingen af dine efterkommere gennem deres generationer, som har en defekt, må nærme sig for at frembære sin Guds mad. ¹⁸ Ingen mand, der har nogen defekt, må nærme sig: ingen mand, der er blind, eller lam, eller har et vansiret ansigt, eller nogen iøjnefaldende deformitet, ¹⁹ eller nogen med en brækket fod eller hånd, ²⁰ eller som er pukkelrygget eller dværg, eller som har en defekt i sit øje, eller har betændte sår, skurv eller knuste testikler. ²¹ Ingen efterkommer af præsten Aron, som har nogen defekt, må komme nær for at frembære Herrens ildofre. Han har en defekt; han må ikke komme nær for at frembære sin Guds mad. ²² Han har lov til at deltage i sin Guds mad, både de mest hellige og de hellige dele, ²³ men på grund af sin defekt må han ikke nærme sig forhængen eller komme nær alteret, for at han ikke skal vanhellige mine helligdomme. Jeg er Herren, som helliger dem.'" ²⁴ Moses meddelte derefter disse instruktioner til Aron, hans sønner og alle israelitterne.

22 Herren talte derefter til Moses og sagde, ² "Sig til Aron og hans sønner, at de skal håndtere de hellige offergaver, som israelitterne helliger til Mig, med omhu, så de ikke vanhelliger Mit hellige navn. Jeg er Herren. ³ "Sig til dem: 'Gennem alle jeres generationer, hvis nogen af jeres efterkommere nærmer sig de hellige gaver, der er helliget Herren, mens han er ceremonielt uren, skal den person udryddes fra Min nærhed. Jeg er Herren. ⁴ 'Ingen efterkommer af Aron, der har en besmittende hudsygdom eller en udfåld, må spise de hellige offergaver, før han er ren. Han vil også være uren, hvis han rører ved noget, der er gjort urent af et lig eller en mand, der har en sædudtømming, ⁵ eller hvis han rører ved et krybende dyr, der gør ham uren, eller en person, ved hvem han bliver uren, uanset hvad hans urenhed måtte være. ⁶ Den person, der rører ved noget sådant, skal være uren indtil aften og må ikke spise nogen af de hellige offergaver, medmindre han har

badet sin krop i vand. ⁷ Når solen går ned, vil han være ren, og derefter må han spise af de hellige offergaver, for det er hans mad. ⁸ Han må ikke spise noget, der dør naturligt eller er sønderrevet af vilde dyr, og derved blive uren. Jeg er Herren. ⁹ "De skal udføre deres pligter over for Mig på en sådan måde, at de ikke pådrager sig skyld og dør på grund af det, for de vanhelliger det. Jeg er Herren, som gør dem hellige. ¹⁰ 'Ingen fremmed må spise den hellige offergave; en udlænding, der bor hos præsten, eller en lejet arbejder må ikke spise den. ¹¹ Men hvis en præst køber en slave med sine penge, må den person spise af det, og de, der er født i hans husstand, må spise af hans mad. ¹² Hvis en præsts datter gifter sig med en lægmand, må hun ikke spise af de hellige bidrag. ¹³ Men hvis en præsts datter bliver enke eller bliver skilt og ikke har børn, og hun vender tilbage til sin fars hus som i sin ungdom, må hun spise af sin fars mad; men ingen fremmed må spise af det. ¹⁴ Hvis nogen spiser en hellig offergave utilsigtet, skal de yde erstatning til præsten for offergaven og tilføje en femtedel af dens værdi til den. ¹⁵ Præsterne skal sikre, at de hellige offergaver, som israelitterne præsenterer for Herren, behandles med respekt ¹⁶ ved at tillade dem at spise de hellige offergaver og derved pådrage dem skyld, der kræver erstatning. Jeg er Herren, som gør dem hellige.'" ¹⁷ Herren talte til Moses, ¹⁸ "Tal til Aron, hans sønner og alle israelitterne og sig til dem: 'Hvis nogen af jer—hvad enten en israelit eller en udlænding, der bor i Israel—præsenterer en gave som et brændoffer til Herren, for at opfylde et løfte eller som et frivilligt offer, ¹⁹ skal det være en han uden fejl fra kvæget, fårene eller gederne, for at det kan blive accepteret på jeres vegne. ²⁰ Præsenter ikke noget med en fejl, for det vil ikke blive accepteret på jeres vegne. ²¹ Når nogen bringer et fællesskabsoffer til Herren for at opfylde et særligt løfte eller som et frivilligt offer fra hjorden eller flokken, skal det være uden fejl eller lyde for at blive accepteret. ²² Tilbyd ikke Herren noget, der er blindt, skadet eller lemlæstet, eller med vorter, bylder eller løbende sår. Placer ikke nogen af disse på alteret som et madoffer præsenteret for Herren. ²³ I kan dog præsentrere en okse eller et får, der er deformeret eller hæmmet som et frivilligt offer, men det vil ikke blive accepteret til opfyldelse af et løfte. ²⁴ Tilbyd ikke Herren et dyr, hvis testikler er forslået, knust, revet eller skåret. Gør ikke dette i jeres land, ²⁵ og

3 Mosebog

accepter ikke sådanne dyr fra en udlænding til at tilbyde som jeres Guds mad. De vil ikke blive accepteret på jeres vegne, for de er deformerede og har fejl.²⁶ Herren talte til Moses, ²⁷ "Når en kalv, et lam eller en ged bliver født, skal den blive hos sin mor i syv dage. Fra den ottende dag og frem vil den være acceptabel som et madoffer præsenteret for Herren. ²⁸ Undlad at slagte en ko eller et får sammen med dens unge på samme dag. ²⁹ "Når I tilbyder et takoffer til Herren, gør det på en måde, der sikrer, at det vil blive accepteret på jeres vegne. ³⁰ Det skal spises samme dag; lad ikke noget af det blive til morgen. Jeg er Herren. ³¹ "Hold Mine bud og følg dem. Jeg er Herren. ³² Vanhellig ikke Mit hellige navn, for Jeg skal anerkendes som hellig af israelitterne. Jeg er Herren, som gør jer hellige, ³³ og som udfriede jer fra Egypten for at være jeres Gud. Jeg er Herren."

23 Herren talte derefter til Moses og sagde: ² "Tal til israelitterne og sig til dem: 'Dette er Herrens fastsatte tider, som I skal udråbe som hellige forsamlinger—Mine fastsatte fester er disse: ³ I seks dage må der arbejdes, men den syvende dag er en sabbat med fuldstændig hvile, en hellig forsamling. I må ikke udføre noget arbejde; det er en sabbat for Herren i alle jeres boliger. ⁴ Dette er Herrens fastsatte tider, hellige forsamlinger, som I skal udråbe på de fastsatte tidspunkter for dem: ⁵ På den fjortende dag i den første måned ved skumringstid fejres Herrens påske. ⁶ På den femtende dag i den samme måned er det usyrede brøds fest for Herren; i syv dage skal I spise brød uden gær. ⁷ På den første dag skal der holdes en hellig forsamling; I må ikke udføre noget almindeligt arbejde. ⁸ I syv dage skal I bringe et offer ved ild til Herren. På den syvende dag skal der holdes en hellig forsamling; I må ikke udføre noget almindeligt arbejde."⁹ Herren talte derefter til Moses og sagde: ¹⁰ "Tal til israelitterne og sig til dem: 'Når I kommer ind i det land, som jeg vil give jer, og I høster dets afgrøde, skal I bringe præsten et neg af den første kornhøst. ¹¹ Han skal svinge neget for Herren, så det kan blive accepteret på jeres vegne; præsten skal svinge det dagen efter sabbatten. ¹² På den dag I svinger neget, skal I ofre et årsgammelt vædderlam uden fejl som et brænderoffer til Herren, ¹³ sammen med dets afgrødeoffer af to tiendedele af en efa af det fineste mel blandet med olie, et offer ved ild til Herren, en behagelig duft, og dets drikoffer af en

fjerdedel af en hin vin. ¹⁴ I må ikke spise noget brød, ristet eller nyt korn, før den dag I bringer dette offer til jeres Gud. Dette skal være en varig ordning for de kommende generationer, hvor I end bor. ¹⁵ Fra dagen efter sabbatten, den dag I bragte neget af svingningsofferet, skal I tælle syv hele uger. ¹⁶ Tæl halvtreds dage indtil dagen efter den syvende sabbat, og da skal I bringe et offer af ny korn til Herren. ¹⁷ Fra jeres boliger skal I bringe to brød lavet af to tiendedele af en efa af det fineste mel, bagt med gær, som et svingningsoffer af førstegrøder til Herren. ¹⁸ Sammen med dette brød skal I bringe syv vædderlam, hver et år gammelt og uden fejl, en ung tyr og to væddere. De skal være et brænderoffer til Herren, med deres afgrødeofre og drikofre, et offer ved ild, en behagelig duft til Herren. ¹⁹ Derefter skal I ofre en gedebuk som syndoffer og to vædderlam, hver et år gammelt, som et fællesskabsoffer. ²⁰ Præsten skal svinge de to vædderlam for Herren som et svingningsoffer, sammen med brødet af førstegrøderne. De er et helligt offer til Herren for præsten. ²¹ På den samme dag skal I udråbe en hellig forsamling og ikke udføre noget almindeligt arbejde. Dette skal være en varig ordning for de kommende generationer, hvor I end bor. ²² Når I høster jeres lands afgrøde, må I ikke høste helt ud til kanten af jeres mark eller samle de efterladte aks af jeres høst. Lad dem være til de fattige og de fremmede, der bor blandt jer. Jeg er Herren jeres Gud."²³ Herren talte derefter igen til Moses og sagde: ²⁴ "Tal til israelitterne og sig: 'På den første dag i den syvende måned skal I have en hviledag, en mindehøjtid med trompetstød, en hellig forsamling. ²⁵ I må ikke udføre noget almindeligt arbejde, men I skal bringe et offer ved ild til Herren."²⁶ Herren talte derefter til Moses og sagde: ²⁷ "På den tiende dag i denne syvende måned er soningsdagen. Hold en hellig forsamling og ydmyg jer selv, og bring et offer ved ild til Herren. ²⁸ I må ikke udføre noget arbejde på den dag, for det er soningsdagen, for at skaffe soning for jer for Herren jeres Gud. ²⁹ Enhver, der ikke ydmyger sig selv på den dag, skal udryddes fra sit folk. ³⁰ Jeg vil ødelægge fra sit folk enhver, der udfører noget arbejde på den dag. ³¹ I skal afholde jer fra alt arbejde. Dette skal være en varig ordning for de kommende generationer, hvor I end bor. ³² Det er en sabbat med fuldstændig hvile for jer, og I skal ydmyge jer selv. Fra aftenen den niende dag i måneden til den følgende aften skal I holde jeres

3 Mosebog

sabbat." ³³ Herren talte derefter igen til Moses og sagde: ³⁴ "Tal til israelitterne og sig: 'På den femtende dag i denne syvende måned er løvhyttefesten i syv dage for Herren.' ³⁵ På den første dag er der en hellig forsamling; I må ikke udføre noget almindeligt arbejde. ³⁶ I syv dage skal I bringe et offer ved ild til Herren, og på den ottende dag skal der holdes en hellig forsamling og bringes et offer ved ild til Herren. Det er en afsluttende særlig forsamling; I må ikke udføre noget almindeligt arbejde. ³⁷ Dette er Herrens fastsatte fester, som I skal udråbe som hellige forsamlinger for at bringe ofre ved ild til Herren—brændofre og afgrødeofre, slagtofre og drukofre, hver dags krav på sin egen dag— ³⁸ udover dem på Herrens sabbatter, og udover jeres gaver og alle jeres lovede og frivillige ofre, som I giver til Herren. ³⁹ På den femtende dag i den syvende måned, når I har samlet landets afgrøder, skal I fejre festen for Herren i syv dage; den første dag er en hviledag, og den ottende dag er også en hviledag. ⁴⁰ På den første dag skal I tage grene fra frodige træer, fra palmer, piletræer og andre løvtræer, og glæde jer foran Herren jeres Gud i syv dage. ⁴¹ Fejr det som en fest for Herren i syv dage hvert år. Dette skal være en varig ordning for de kommende generationer; fejre det i den syvende måned. ⁴² Bo i midlertidige hytter i syv dage; alle indfødte israelitter skal bo i sådanne hytter, ⁴³ så jeres efterkommere kan vide, at jeg lod israelitterne bo i midlertidige hytter, da jeg førte dem ud af Egypten. Jeg er Herren jeres Gud.'" ⁴⁴ Så Moses erklærede for israelitterne Herrens fastsatte fester.

24 Herren talte derefter til Moses og sagde, ² "Befal israelitterne at bringe dig klar olie fra pressede oliven til lyset, så lamperne kan brænde uafbrudt. ³ Uden for vidnesbyrdets forhæng i mødeteltet skal Aron passe lamperne for Herren fra aften til morgen, uafbrudt. Dette skal være en varig forordning for alle generationer. ⁴ Lamperne på den rene guldlysestage for Herren skal holdes i orden uafbrudt. ⁵ "Tag fint mel og bag tolv brød med det, brug to tiendedele af en efa til hvert brød. ⁶ Arranger dem i to rækker, seks i hver række, på det rene guld bord for Herren. ⁷ Placer ren røgelse på hver række, som en erindringsdel til at repræsentere brødet, et offer ved ild til Herren. ⁸ Dette brød skal sættes frem for Herren regelmæssigt, hver sabbat, som en evig pagt for israelitterne. ⁹ Det skal tilhøre Aron og hans sønner, som skal spise det på et helligt sted, for det

er en meget hellig del af deres evige andel af ofrene ved ild til Herren." ¹⁰ Nu gik sønnen af en israelitisk kvinde og en egyptisk far ud blandt israelitterne, og der opstod en kamp i lejren mellem ham og en israelitisk mand. ¹¹ Sønnen af den israelitiske kvinde bespottede Navnet og forbandede. Så de bragte ham til Moses. (Hans mors navn var Shelomit, datter af Dibri, af Dans stamme.) ¹² De holdt ham i forvaring, indtil de kunne afgøre Herrens vilje angående ham. ¹³ Herren talte derefter til Moses og sagde, ¹⁴ "Bring bespottøren uden for lejren. Alle dem, der hørte ham, skal lægge deres hænder på hans hoved, og hele forsamlingen skal stene ham. ¹⁵ Sig til israelitterne: 'Enhver, der forbander deres Gud, skal bære ansvaret for deres synd; ¹⁶ enhver, der bespottet Herrens navn, skal dø. Hele forsamlingen skal stene dem. Uanset om de er fremmede eller indfødte, når de bespottet Navnet, skal de dø. ¹⁷ "Enhver, der tager et menneskeliv, skal dø. ¹⁸ Enhver, der tager livet af et dyr, skal yde erstatning, liv for liv. ¹⁹ Hvis nogen skader deres nabo, skal det samme gøres mod dem: ²⁰ brud for brud, øje for øje, tand for tand. Ligesom de har skadet en anden, sådan skal det påføres dem. ²¹ Den, der dræber et dyr, skal yde erstatning, men den, der dræber et menneske, skal dø. ²² I skal have den samme lov for den fremmede og den indfødte. Jeg er Herren jeres Gud.'" ²³ Så talte Moses til israelitterne, og de førte bespottøren uden for lejren og stenede ham. Israelitterne gjorde præcis som Herren havde befalet Moses.

25 Herren talte til Moses på Sinajs bjerg, ² "Tal til israelitterne og sig til dem: 'Når I kommer ind i det land, som jeg giver jer, skal landet holde sabbat for Herren. ³ I seks år må du så dine marker og beskære dine vingårde og samle deres afgrøder, ⁴ men i det syvende år skal landet have en sabbats hvile, en sabbat for Herren; du må ikke så dine marker eller beskære dine vingårde. ⁵ Du må ikke høste det, der vokser af sig selv, eller samle druerne fra dine utrimmede vinstokke; landet skal have et hvileår. ⁶ Hvad jorden giver i sabbatsåret, skal være føde for dig—til dig selv, dine mandlige og kvindelige tjenere, og den lejede arbejder og fremmede, der bor blandt dig, ⁷ også for dit kvæg og de vilde dyr i dit land. Hvad jorden producerer, kan spises. ⁸ "Du skal tælle syv sabbatsår—syv gange syv år—så de syv sabbatsår udgør en periode på niogfyrrer år. ⁹ Så skal du lade en trompet lyde i hele landet på den tiende dag i den syvende måned; på

3 Mosebog

soningsdagen skal du lade trompeten lyde i hele dit land. ¹⁰ Helliggør det halvtredsindstyvende år og proklamér frihed i hele landet til alle dets indbyggere. Det skal være en jubelår for jer; hver af jer skal vende tilbage til sin ejendom og til sin familie. ¹¹ Det halvtredsindstyvende år skal være en jubelår for jer; I må ikke så, ej heller høste det, der vokser af sig selv, eller samle druer fra utrimmede vinstokke. ¹² For det er en jubelår og skal være hellig for jer; I skal kun spise, hvad der tages direkte fra markerne. ¹³ "I dette jubelår skal hver af jer vende tilbage til sin ejendom. ¹⁴ "Hvis du sælger jord til nogen af dine egne folk eller køber jord fra dem, må I ikke udnytte hinanden. ¹⁵ Du skal købe fra dine egne folk baseret på antallet af år siden jubelåret, og de skal sælge til dig i henhold til antallet af år, der er tilbage til at høste afgrøder. ¹⁶ I forhold til et større antal år skal du øge prisen, og i forhold til færre år skal du mindske prisen, fordi det er antallet af afgrøder, der bliver solgt til dig. ¹⁷ I må ikke udnytte hinanden, men frygt jeres Gud; for jeg er Herren jeres Gud. ¹⁸ "Følg mine dekreter og vær omhyggelig med at adlyde mine love, så vil I bo trygt i landet. ¹⁹ Så vil landet give sine afgrøder, og I vil spise jer mætte og bo trygt i det. ²⁰ I kan spørge: "Hvad skal vi spise i det syvende år, hvis vi ikke planter eller høster vores afgrøder?" ²¹ Jeg vil befale min velsignelse for jer i det sjette år, så landet vil give nok til tre år. ²² Mens I sår i det ottende år, vil I spise af den gamle afgrøde og fortsætte med at spise af den indtil det niende år, når dens afgrøde kommer ind. ²³ "Landet må ikke sælges permanent, fordi landet er mit, og I bor i mit land som vandrere og gæster. ²⁴ I hele det land, som I besidder, skal I sikre indløsning af landet. ²⁵ "Hvis en af dine med-israelitter bliver fattig og sælger noget af deres ejendom, skal deres nærmeste slægtning komme og indløse, hvad de har solgt. ²⁶ Hvis der ikke er nogen til at indløse det for dem, men de senere bliver velhavende og får nok midler til at indløse det selv, ²⁷ skal de beregne værdien for årene siden de solgte det og refundere balancen til den, de solgte det til; de kan så vende tilbage til deres ejendom. ²⁸ Men hvis de ikke får midler til at tilbagebetale, vil det solgte forblive hos køberen indtil jubelåret. Det vil blive returneret i jubelåret, og de kan så vende tilbage til deres ejendom. ²⁹ "Enhver, der sælger et hus i en by med mure, beholder retten til indløsning i et helt år efter salget. I den tid kan sælgeren

indløse det. ³⁰ Hvis det ikke indløses, før et helt år er gået, skal huset i den murede by tilhøre køberen og deres efterkommere permanent. Det skal ikke returneres i jubelåret. ³¹ Men huse i landsbyer uden mure omkring dem skal betragtes som en del af det åbne land. De kan indløses, og de skal returneres i jubelåret. ³² "Levitterne har en vedvarende ret til at indløse deres huse i de levitiske byer, som de besidder. ³³ Så levitternes ejendom er indløsbar—det vil sige, et hus solgt i en hvilken som helst by, de holder—og skal returneres i jubelåret, fordi husene i levitternes byer er deres ejendom blandt israelitterne. ³⁴ Dog skal græsarealerne, der tilhører deres byer, forblive usolgte; det er deres varige ejendom. ³⁵ "Hvis nogen af dine med-israelitter bliver fattige og ikke kan forsørge sig selv blandt jer, skal I hjælpe dem, som I ville en fremmed og gæst, så de kan fortsætte med at bo blandt jer. ³⁶ I må ikke tage renter eller søge fortjeneste fra dem, men frygt jeres Gud, så de kan fortsætte med at bo blandt jer. ³⁷ I må ikke låne dem penge med renter eller sælge dem mad for profit. ³⁸ Jeg er Herren jeres Gud, som førte jer ud af Egypten for at give jer Kanaans land og være jeres Gud. ³⁹ "Hvis nogen af dine med-israelitter bliver fattige og sælger sig selv til dig, må du ikke behandle dem som slaver. ⁴⁰ De skal betragtes som lejede arbejdere eller midlertidige beboere blandt jer; de skal arbejde for dig indtil jubelåret. ⁴¹ Så skal de og deres børn frigives, og de vil vende tilbage til deres egne klaner og til deres forfædres ejendom. ⁴² For israelitterne er mine tjenere, som jeg førte ud af Egypten, de må ikke sælges som slaver. ⁴³ Du må ikke herske over dem med hårdhed, men frygt din Gud. ⁴⁴ "Dine mandlige og kvindelige slaver skal komme fra nationerne omkring dig; fra dem kan du erhverve slaver. ⁴⁵ Du kan også erhverve nogle af de midlertidige beboere, der bor blandt jer og medlemmer af deres klaner, der er født i jeres land, og de vil blive jeres ejendom. ⁴⁶ Du kan efterlade dem til dine børn som arvet ejendom og kan gøre dem til slaver for livet, men du må ikke herske over dine med-israelitter med hårdhed. ⁴⁷ "Hvis en fremmed, der bor blandt jer, bliver velhavende, og nogen af dine med-israelitter bliver fattige og sælger sig selv til den fremmede eller til et medlem af den fremmedes klan, ⁴⁸ beholder de retten til indløsning, efter de har solgt sig selv. En slægtning kan indløse dem: ⁴⁹ En onkel, en fætter eller en nær

3 Mosebog

slægtning i deres klan kan indløse dem. Eller hvis de bliver velhavende, kan de indløse sig selv.⁵⁰ De og deres køber skal beregne tiden fra det år, de solgte sig selv, op til jubelåret. Prisen for deres frigivelse skal baseres på den sats, der betales til en lejet arbejder for det antal år.⁵¹ Hvis der er mange år tilbage, skal de betale en større del af prisen for deres indløsning.⁵² Hvis der kun er få år tilbage til jubelåret, skal de beregne det og betale for deres indløsning i overensstemmelse hermed.⁵³ De skal behandles som arbejdere, der er lejet fra år til år; du skal sikre, at dem, de skylder tjeneste, ikke hersker over dem med hårdhed.⁵⁴ "Selv hvis nogen ikke bliver indløst på disse måder, skal de og deres børn frigives i jubelåret,⁵⁵ for israelitterne er mine tjenere. De er mine tjenere, som jeg førte ud af Egypten. Jeg er Herren jeres Gud.

26 'I må ikke lave afguder eller opstille et udskåret billede eller en mindesten for jer selv, ej heller placere en billedsten i jeres land for at tilbede den; for jeg er Herren jeres Gud.² I skal holde mine sabbatter og have ærefrygt for min helligdom; jeg er Herren.³ Hvis I vandrer efter mine love og omhyggeligt adlyder mine bud,⁴ så vil jeg give regn i rette tid, så jorden vil give sin afgrøde, og markens træer vil bære deres frugt.⁵ Jeres tærskning vil vare indtil vinhøsten, og vinhøsten vil vare indtil såtiden; I vil spise jer mætte og bo trygt i jeres land.⁶ Jeg vil give fred i landet, så I kan lægge jer ned uden at nogen gør jer bange. Jeg vil også fjerne skadelige dyr fra landet, og intet sværd vil gå igennem jeres område.⁷ I vil forfølge jeres fjender, og de vil blive besejret foran jer ved sværdet.⁸ Fem af jer vil jage hundrede, og hundrede af jer vil sætte ti tusinde på flugt, og jeres fjender vil blive overvundet foran jer ved sværdet.⁹ Jeg vil vende mig mod jer og gøre jer frugtbare og mangfoldige, og jeg vil opretholde min pagt med jer.¹⁰ I vil forbruge den gamle forsyning og gøre plads til den nye.¹¹ Jeg vil sætte min bolig blandt jer, og min sjæl vil ikke forkaste jer.¹² Jeg vil vandre blandt jer, jeg vil være jeres Gud, og I skal være mit folk.¹³ Jeg er Herren jeres Gud, som førte jer ud af Egyptens land, så I ikke længere skulle være slaver; jeg brød åget af jeres åg og gjorde det muligt for jer at gå med løftet pande.¹⁴ 'Men hvis I ikke lytter til mig og ikke udfører alle disse bud,¹⁵ og hvis I forkaster mine love og afskyr mine forordninger, undlader at udføre alle mine bud og dermed bryder min pagt,¹⁶ så vil

jeg gøre dette mod jer: Jeg vil bringe pludselig rædsel over jer, svækkende sygdomme og feber, der vil ødelægge jeres syn og svække jeres styrke; I vil så jeres sæd forgæves, for jeres fjender vil spise det.¹⁷ Jeg vil vende mit ansigt mod jer, så I vil blive besejret af jeres fjender; de, der hader jer, vil herske over jer, og I vil flygte, når ingen forfølger jer.¹⁸ Hvis I efter alt dette ikke lytter til mig, vil jeg straffe jer syvfold for jeres synder.¹⁹ Jeg vil bryde jeres stædige stolthed og gøre himlen over jer som jern og jorden under jer som bronze.²⁰ Jeres styrke vil være spildt, for jeres land vil ikke give sin afgrøde, og landets træer vil ikke give deres frugt.²¹ 'Hvis I forbliver fjendtlige mod mig og nægter at adlyde mig, vil jeg mangfoldiggøre jeres lidelser syvfold efter jeres synder.²² Jeg vil sende vilde dyr blandt jer, som vil berøve jer jeres børn, ødelægge jeres kvæg og reducere jeres antal, så jeres veje bliver øde.²³ 'Hvis I trods disse ting ikke accepterer min retledning og forbliver fjendtlige mod mig,²⁴ så vil jeg også være fjendtlig mod jer og vil slå jer syvfold for jeres synder.²⁵ Jeg vil bringe et sværd mod jer for at udføre pagts hævn; når I samler jer i jeres byer, vil jeg sende en pest blandt jer, og I vil blive overgivet til fjenden.²⁶ Når jeg afskærer jeres brødforsyning, vil ti kvinder bage jeres brød i en enkelt ovn og uddele det efter vægt; I vil spise, men ikke blive mætte.²⁷ 'Hvis I trods dette ikke lytter til mig og fortsætter med at være fjendtlige mod mig,²⁸ så vil jeg handle med rasende fjendtlighed mod jer, og jeg vil straffe jer syvfold for jeres synder.²⁹ I vil fortære kødet af jeres sønner og kødet af jeres døtre.³⁰ Jeg vil ødelægge jeres høje steder, nedhugge jeres røgelsesaltre og stable jeres lig på de livløse former af jeres afguder, for min sjæl vil afsky jer.³¹ Jeg vil lægge jeres byer øde og gøre jeres helligdomme øde, og jeg vil ikke glæde mig over den behagelige aroma af jeres ofre.³² Jeg vil gøre landet øde, så jeres fjender, der bosætter sig i det, vil blive forfærdede.³³ Jeg vil sprede jer blandt nationerne og trække et sværd efter jer, mens jeres land bliver øde og jeres byer bliver ruiner.³⁴ Så vil landet nyde sine sabbatter alle de dage, det ligger øde, mens I er i jeres fjenders land; da vil landet hvile og nyde sine sabbatter.³⁵ Alle de dage, det ligger øde, vil det have den hvile, det ikke havde på jeres sabbatter, da I boede på det.³⁶ Hvad angår dem af jer, der bliver tilbage, vil jeg bringe frygt ind i deres hjerter i deres fjenders lande. Lyden af et

3 Mosebog

blæst blad vil jage dem, og de vil flygte, som om de flygter fra sværdet, og de vil falde, selvom ingen forfølger dem.³⁷ De vil snuble over hinanden, som om de flygter fra sværdet, selvom ingen forfølger dem; og I vil ikke have styrke til at stå over for jeres fjender.³⁸ I vil omkomme blandt nationerne, og jeres fjenders land vil fortære jer.³⁹ De, der bliver tilbage, vil svinde hen i deres fjenders lande på grund af deres synder; også på grund af deres forfædres synder vil de svinde hen.⁴⁰ "Men hvis de bekender deres synder og deres forfædres synder—deres utroskab og deres fjendtlighed mod mig—⁴¹ som gjorde mig fjendtlig mod dem, så jeg sendte dem ind i deres fjenders land—så når deres uomskårne hjerter ydmyges og de gør bod for deres overtrædelser,⁴² vil jeg huske min pagt med Jakob, min pagt med Isak og min pagt med Abraham, og jeg vil huske landet.⁴³ For landet vil blive forladt af dem og vil nyde sine sabbatter, mens det ligger øde uden dem. De vil gøre bod for deres synder, fordi de forkastede mine forordninger og afskyede mine love.⁴⁴ Alligevel på trods af dette, når de er i deres fjenders land, vil jeg ikke forkaste dem eller afsky dem for at ødelægge dem fuldstændigt, bryde min pagt med dem; for jeg er Herren deres Gud.⁴⁵ For deres skyld vil jeg huske pagten med deres forfædre, som jeg førte ud af Egyptens land for øjnene af nationerne, for at jeg kunne være deres Gud. Jeg er Herren."⁴⁶ Dette er de love, forordninger og regler, som Herren fastsatte mellem sig selv og israelitterne gennem Moses på Sinaj Bjerg.

27 Herren talte igen til Moses og sagde, ² "Tal til israelitterne og sig til dem: 'Når nogen aflægger et særligt løfte om at hellige en person til Herren, skal de vurderes efter din vurdering.³ Hvis vurderingen er for en mand mellem tyve og tres år, skal værdien være halvtreds sekel sølv, efter helligdommens sekel.⁴ Hvis det er for en kvinde, skal værdien være tredive sekel.⁵ For en person mellem fem og tyve år gammel skal værdien for en mand være tyve sekel, og for en kvinde ti sekel.⁶ For en person fra en måned til fem år gammel skal værdien være fem sekel sølv for en mand, og tre sekel sølv for en kvinde.⁷ For en person tres år eller ældre, hvis en mand, skal værdien være femten sekel, og for en kvinde ti sekel.⁸ Hvis den, der aflægger løftet, er for fattig til at betale det specificerede beløb, skal de præsenteres

for præsten, som vil vurdere dem efter hvad de har råd til.⁹ "Hvis det, der er lovet, er et dyr, der kan ofres til Herren, skal det betragtes som helligt.¹⁰ De må ikke bytte eller erstatte det, godt for dårligt eller dårligt for godt; hvis de gør det, skal både det oprindelige og erstatningen blive hellige.¹¹ Hvis det lovede dyr er ceremonielt urent og ikke acceptabelt som et offer til Herren, skal det præsenteres for præsten.¹² Præsten vil vurdere dets kvalitet, om det er godt eller dårligt; hvilken værdi præsten sætter, det er hvad det skal være.¹³ Hvis ejeren ønsker at indløse dyret, skal de tilføje en femtedel til dets værdi.¹⁴ "Hvis nogen helliger deres hus som helligt til Herren, vil præsten vurdere dets kvalitet, om det er godt eller dårligt. Den værdi, præsten sætter, skal stå fast.¹⁵ Hvis den, der helliger huset, ønsker at indløse det, skal de tilføje en femtedel til dets værdi, og det vil blive deres igen.¹⁶ "Hvis nogen helliger en del af deres familiejord til Herren, skal dens værdi sættes efter mængden af frø, der kræves for det—halvtreds sekel sølv til en homer bygfrø.¹⁷ Hvis de helliger marken i jubelåret, skal den fastsatte værdi forblive.¹⁸ Hvis de helliger marken efter jubelåret, vil præsten beregne værdien efter antallet af år, der er tilbage indtil næste jubelår, og værdien vil blive reduceret.¹⁹ Hvis den, der helliger marken, ønsker at indløse den, skal de tilføje en femtedel til dens værdi, og den vil blive deres igen.²⁰ Hvis de ikke indløser marken, eller hvis den er blevet solgt til en anden, kan den ikke indløses.²¹ Når marken frigives i jubelåret, skal den være hellig for Herren, som en mark viet til Ham; den skal blive præstens ejendom.²² "Hvis nogen helliger til Herren en mark, de har købt, som ikke er en del af deres familiejord,²³ vil præsten vurdere dens værdi indtil jubelåret, og ejeren skal betale værdien på den dag som noget helligt til Herren.²⁴ I jubelåret skal marken vende tilbage til den person, fra hvem den blev købt, til hvem jorden oprindeligt tilhørte.²⁵ Hver værdi skal sættes efter helligdommens sekel, som består af tyve gera.²⁶ "Ingen må hellige den førstefødte af et dyr, da den førstefødte allerede tilhører Herren; hvad enten okse eller får, er det Herrens.²⁷ Hvis det er et af de urene dyr, kan det indløses til den fastsatte værdi plus en femtedel; hvis det ikke indløses, skal det sælges til den fastsatte værdi.²⁸ "Intet, som en person ejer og vier til Herren—hvad enten menneske, dyr eller familiejord—må sælges eller indløses; alt, der er viet, er mest helligt for Herren.²⁹ Ingen

3 Mosebog

person, der er viet til ødelæggelse, kan løskøbes; de skal dø. ³⁰ "En tiendedel af al afgrøde fra jorden, hvad enten korn fra jorden eller frugt fra træerne, er helliget til Herren; det er helligt for Ham. ³¹ Hvis nogen ønsker at indløse noget af deres tiende, skal de tilføje en femtedel til dens værdi. ³² Hvert tiende dyr af flokken og hjorden, hvad der end passerer

under hyrdens stav, skal være helligt for Herren. ³³ Ingen må vælge mellem godt og dårligt eller foretage nogen erstatning. Hvis en erstatning foretages, skal både det oprindelige og erstatningen blive hellige og kan ikke indløses." ³⁴ Dette er de instruktioner, Herren gav Moses til israelitterne på Sinajs bjerg.

4 Mosebog

1 Herren talte til Moses i Sinajs ørken, i åbenbaringsteltet, på den første dag i den anden måned i det andet år efter at israelitterne var kommet ud af Egypten, og sagde: ² "Foretag en folketælling af hele menigheden af israelitterne efter deres familier, efter deres fædrenehuse, og optegn hver mand ved navn, én for én. ³ Du og Aron skal tælle alle mænd i Israel, som er tyve år eller ældre og i stand til at tjene i hæren, efter deres divisioner. ⁴ Med dig skal der være en mand fra hver stamme, hver én leder af sin familie. ⁵ Her er navnene på de mænd, der skal hjælpe dig: fra Ruben, Elizur, søn af Shedeur; ⁶ fra Simeons stamme, Shelumiel, søn af Zurishaddai; ⁷ fra Judas stamme, Nahshon, søn af Amminadab; ⁸ fra Issachars stamme, Nethanel, søn af Zuar; ⁹ fra Zebulons stamme, Eliab, søn af Helon; ¹⁰ af Josefs efterkommere: fra Efraim, Elishama, søn af Ammihud; fra Manasse, Gamaliel, søn af Pedahzur; ¹¹ fra Benjamins stamme, Abidan, søn af Gideoni; ¹² fra Dans stamme, Ahiezer, søn af Ammishaddai; ¹³ fra Asers stamme, Pagiel, søn af Ochran; ¹⁴ fra Gads stamme, Eliasaph, søn af Deuel; ¹⁵ fra Naftalis stamme, Ahira, søn af Enan. ¹⁶ Disse var de mænd, der blev udpeget fra menigheden, lederne af deres fædres stammer; de var overhovederne for Israels klaner. ¹⁷ Moses og Aron samlede disse mænd, der var blevet udpeget ved navn, ¹⁸ og de samlede hele menigheden på den første dag i den anden måned. De registrerede efter slægt i deres familier, efter deres fædrenehuse, efter antallet af navne, fra tyve år og opefter, én for én, ¹⁹ som Herren havde befaleet Moses. Så han talte dem i Sinajs ørken. ²⁰ Fra Rubens efterkommere, Israels førstefødte: Alle mænd tyve år eller ældre, der var i stand til at tjene i hæren, blev optegnet ved navn, én for én, efter deres klaners og familiers optegnelser. ²¹ Optællingen fra Rubens stamme var 46.500. ²² Fra Simeons efterkommere: Alle mænd tyve år eller ældre, der var berettigede til militærtjeneste, blev talt og optegnet ved navn, én for én, efter deres klaners og familiers optegnelser. ²³ Optællingen fra Simeons stamme var 59.300. ²⁴ Fra Gads efterkommere: Alle mænd tyve år eller ældre, der var berettigede til militærtjeneste, blev optegnet ved navn, efter deres klaners og familiers optegnelser. ²⁵ Optællingen fra Gads stamme var 45.650. ²⁶ Fra Judas efterkommere: Alle mænd tyve år eller ældre, der var berettigede til militærtjeneste, blev optegnet ved

navn, efter deres klaners og familiers optegnelser. ²⁷ Optællingen fra Judas stamme var 74.600. ²⁸ Fra Issachars efterkommere: Alle mænd tyve år eller ældre, der var berettigede til militærtjeneste, blev optegnet ved navn, efter deres klaners og familiers optegnelser. ²⁹ Optællingen fra Issachars stamme var 54.400. ³⁰ Fra Zebulons efterkommere: Alle mænd tyve år eller ældre, der var berettigede til militærtjeneste, blev optegnet ved navn, efter deres klaners og familiers optegnelser. ³¹ Optællingen fra Zebulons stamme var 57.400. ³² Af Josefs efterkommere: Fra Efraims stamme: Alle berettigede mænd tyve år eller ældre, der var i stand til militærtjeneste, blev optegnet ved navn, efter deres klaners og familiers optegnelser. ³³ Optællingen fra Efraims stamme var 40.500. ³⁴ Fra Manasses efterkommere: Alle mænd tyve år eller ældre, der var berettigede til militærtjeneste, blev optegnet ved navn, efter deres klaners og familiers optegnelser. ³⁵ Optællingen fra Manasses stamme var 32.200. ³⁶ Fra Benjamins efterkommere: Alle mænd tyve år eller ældre, der var berettigede til militærtjeneste, blev optegnet ved navn, efter deres klaners og familiers optegnelser. ³⁷ Optællingen fra Benjamins stamme var 35.400. ³⁸ Fra Dans efterkommere: Alle mænd tyve år eller ældre, der var berettigede til militærtjeneste, blev optegnet ved navn, efter deres klaners og familiers optegnelser. ³⁹ Optællingen fra Dans stamme var 62.700. ⁴⁰ Fra Asers efterkommere: Alle mænd tyve år eller ældre, der var berettigede til militærtjeneste, blev optegnet ved navn, efter deres klaners og familiers optegnelser. ⁴¹ Optællingen fra Asers stamme var 41.500. ⁴² Fra Naftalis efterkommere: Alle mænd tyve år eller ældre, der var berettigede til militærtjeneste, blev optegnet ved navn, efter deres klaners og familiers optegnelser. ⁴³ Optællingen fra Naftalis stamme var 53.400. ⁴⁴ Disse var de mænd, der blev talt af Moses og Aron, sammen med Israels ledere, tolv mænd, hver repræsenterende sin fars husstand. ⁴⁵ Alle israelitterne tyve år eller ældre, der var berettigede til militærtjeneste i Israels hær, blev talt efter deres familier. ⁴⁶ Deres samlede antal var 603.550. ⁴⁷ Levis stamme blev dog ikke talt sammen med de andre. ⁴⁸ For Herren havde talt til Moses og instrueret ham, ⁴⁹ "Du må ikke tælle Levis stamme eller inkludere dem i optællingen af de andre israelitter. ⁵⁰ I stedet skal du udnævne levitterne til at tage sig af vidnesbyrdets tabernakel,

4 Mosebog

over alle dets møbler og alt, hvad der tilhører det. De skal bære tabernaklet og alle dets møbler; de skal tage sig af det og slå lejr omkring det.⁵¹ Når tabernaklet skal flyttes, skal levitterne tage det ned, og når det skal sættes op, skal levitterne gøre det. Enhver fremmed, der nærmer sig det, skal dø.⁵² Israelitterne skal slå lejr efter deres divisioner, hver mand ved sin egen lejr, og hver mand ved sit eget banner.⁵³ Men levitterne skal slå lejr omkring vidnesbyrdets tabernakel, så der ikke vil være nogen guddommelig vrede mod israelitternes menighed. Levitterne skal være ansvarlige for tjenesten ved vidnesbyrdets tabernakel." ⁵⁴ Israelitterne gjorde alt dette, som Herren havde instrueret Moses.

2 Herren talte derefter til Moses og Aron og sagde, ² "Israelitterne skal lejre sig omkring åbenbaringsteltet, hver under sit eget flag, med deres familiers bannere, på afstand. ³ På østsiden, mod solopgangen, skal Judas lejr være, under deres flag. Lederen af Judas folk er Nahshon, Amminadabs søn. ⁴ Hans mandskab talte 74.600. ⁵ Ved siden af dem skal Issakars stamme lejre sig. Lederen af Issakars folk er Netanel, Zuars søn. ⁶ Hans mandskab talte 54.400. ⁷ Efter dem skal Zebulons stamme komme. Lederen af Zebulons folk er Eliab, Helons søn. ⁸ Hans mandskab talte 57.400. ⁹ Alle mændene tildelt Judas lejr, efter deres divisioner, talte 186.400. De skal bryde op først. ¹⁰ På sydsiden skal Rubens lejr være, under deres flag. Lederen af Rubens folk er Elizur, Shedeurs søn. ¹¹ Hans mandskab talte 46.500. ¹² Ved siden af dem skal Simeons stamme lejre sig. Lederen af Simeons folk er Shelumiel, Zurishaddais søn. ¹³ Hans mandskab talte 59.300. ¹⁴ Efter dem skal Gads stamme komme. Lederen af Gads folk er Eliasaf, Deuels søn. ¹⁵ Hans mandskab talte 45.650. ¹⁶ Alle mændene tildelt Rubens lejr, efter deres divisioner, talte 151.450. De skal bryde op som de næste. ¹⁷ Derefter skal åbenbaringsteltet, med levitternes lejr, bryde op midt i lejrene. De skal bryde op i samme rækkefølge, som de lejrer sig, hver på sin plads under deres flag. ¹⁸ På vestsiden skal Efraims lejr være, under deres flag. Lederen af Efraims folk er Elishama, Ammihuds søn. ¹⁹ Hans mandskab talte 40.500. ²⁰ Ved siden af dem skal Manasses stamme lejre sig. Lederen af Manasses folk er Gamaliel, Pedahzurs søn. ²¹ Hans mandskab talte 32.200. ²² Efter dem skal Benjamins stamme komme. Lederen af Benjamins folk er Abidan, Gideonis søn. ²³ Hans

mandskab talte 35.400. ²⁴ Alle mændene tildelt Efraims lejr, efter deres divisioner, talte 108.100. De skal bryde op som de tredje. ²⁵ På nordsiden skal Dans lejr være, under deres flag. Lederen af Dans folk er Ahiezer, Ammishaddais søn. ²⁶ Hans mandskab talte 62.700. ²⁷ Ved siden af dem skal Asers stamme lejre sig. Lederen af Asers folk er Pagiel, Okrans søn. ²⁸ Hans mandskab talte 41.500. ²⁹ Efter dem skal Naftalis stamme komme. Lederen af Naftalis folk er Ahira, Enans søn. ³⁰ Hans mandskab talte 53.400. ³¹ Alle mændene tildelt Dans lejr talte 157.600. De skal bryde op som de sidste, under deres flag. ³² Dette er israelitterne, talt efter deres familier. Det samlede antal mænd i lejrene, efter deres divisioner, er 603.550. ³³ Levitternes blev dog ikke talt blandt de andre israelitter, som Herren befalede Moses. ³⁴ Således gjorde israelitterne alt, hvad Herren befalede Moses; de lejrede sig under deres flag og brød op, hver med deres familie og klan.

3 Dette er optegnelserne over Arons og Moses' familie på det tidspunkt, da Herren talte til Moses på Sinajs bjerg. ² Arons sønner var Nadab, den førstefødte, Abihu, Eleazar og Itamar. ³ Dette var navnene på Arons sønner, de salvede præster, som blev indviet til at tjene som præster. ⁴ Men Nadab og Abihu døde i Herrens nærvær, da de bragte uautoriseret ild frem for Ham i Sinajs ørken; og de havde ingen sønner. Så Eleazar og Itamar tjente som præster i deres far Arons levetid. ⁵ Herren talte derefter til Moses og sagde, ⁶ "Bring Levis stamme frem og præsenter dem for Aron præsten, så de kan hjælpe ham. ⁷ De skal udføre pligter for ham og for hele menigheden ved forsamlingssteltet ved at udføre arbejdet i tabernaklet. ⁸ De er ansvarlige for alle mødeteltets møbler, idet de opfylder israelitternes forpligtelser ved at styre arbejdet i tabernaklet. ⁹ Tildel levitterne til Aron og hans sønner; de er udelukkende givet til ham blandt israelitterne. ¹⁰ Udnævn Aron og hans sønner til at tjene som præster; men den lægmand, der nærmer sig helligdommen, skal lide døden." ¹¹ Herren talte igen til Moses og sagde, ¹² "Se, jeg har taget levitterne blandt israelitterne i stedet for hver førstefødt, den førstefødte af livmoderen blandt Israels sønner. Levitterne skal være Mine, ¹³ for alle førstefødte er Mine. På den dag, jeg slog alle førstefødte i Egyptens land, helligede jeg Mig selv alle førstefødte i Israel, både mennesker og dyr. De

4 Mosebog

skal være Mine; Jeg er Herren." ¹⁴ Herren talte til Moses i Sinajs ørken, ¹⁵ "Tæl Levis sønner efter deres familier og klaner; hver mand fra en måned gammel og opefter skal du tælle." ¹⁶ Så Moses talte dem efter Herrens ord, som han var blevet instrueret. ¹⁷ Dette er Levis sønner ved deres navne: Gershon, Kehat og Merari. ¹⁸ Dette er Gershons sønner efter deres familier: Libni og Shimei. ¹⁹ Efterkommerne af Kehat efter deres familier omfattede Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel. ²⁰ Meraris sønner efter deres familier var Mahli og Mushi. Dette er levitternes familier efter deres fædres husstande. ²¹ Fra Gershon kom Libniternes og Shimeiternes familier; dette var Gershoniternes familier. ²² Deres talte mænd, i optællingen af hver mand fra en måned gammel og opefter, var 7.500. ²³ Gershoniternes familier skulle slå lejr vest for tabernaklet. ²⁴ Lederen af Gershoniternes fædres husstande var Eliasaf, Laels søn. ²⁵ Gershons sønners pligter i forsamlingssteltet omfattede tabernaklet og teltet, dets dække og forhængt til indgangen til forsamlingssteltet, ²⁶ og forgårdens forhæng, forhængt til indgangen til forgården, der omgiver tabernaklet og alteret, og dets reb, i overensstemmelse med al tjenesten vedrørende dem. ²⁷ Fra Kehat kom Amramiternes, Jizhariternes, Hebroniternes og Uzzieliternes familier; dette var Kehatiternes familier. ²⁸ I optællingen af hver mand fra en måned gammel og opefter var der 8.600, ansvarlige for helligdommens pligter. ²⁹ Kehats efterkommeres familier skulle slå lejr på den sydlige side af tabernaklet. ³⁰ Lederen af Kehatiternes fædres husstande var Elizafan, Uzziels søn. ³¹ Deres pligter omfattede arken, bordet, lysestagen, altrene, helligdommens redskaber, som de tjener med, forhængt og al tjenesten vedrørende dem. ³² Eleazar, Arons søn, præsten, var leder af Levis ledere og overvågede dem, der udførte helligdommens pligter. ³³ Fra Merari kom Mahliternes og Mushiternes familier; dette var Meraris familier. ³⁴ Deres talte mænd i optællingen af hver mand fra en måned gammel og opefter var 6.200. ³⁵ Lederen af Meraris familiernes fædres husstande var Zurriel, Abihails søn. De skulle slå lejr på den nordlige side af tabernaklet. ³⁶ De pligter, der blev tildelt Meraris sønner, omfattede tabernaklets ramme, dets stænger, dets søjler, dets baser, alt dets udstyr og al tjenesten vedrørende dem, ³⁷ og søjlerne omkring forgården med deres baser, deres plokker og deres

snore. ³⁸ De, der skulle slå lejr foran tabernaklet mod øst, foran forsamlingssteltet mod solopgangen, var Moses og Aron og hans sønner, der udførte helligdommens pligter for Israels sønners forpligtelse; men den lægmand, der kom nær, skulle lide døden. ³⁹ Alle de talte mænd af levitterne, som Moses og Aron talte efter Herrens befaling efter deres familier, hver mand fra en måned gammel og opefter, var 22.000. ⁴⁰ Derefter instruerede Herren Moses: "Tæl hver førstefødt mand af Israels sønner fra en måned gammel og opefter, og lav en liste over deres navne. ⁴¹ Og du skal tage levitterne for Mig—Jeg er Herren—i stedet for alle førstefødte blandt Israels sønner; og levitternes kvæg i stedet for alle førstefødte blandt kvæget af Israels sønner." ⁴² Så Moses talte alle førstefødte blandt Israels sønner, som Herren havde instrueret ham. ⁴³ Og alle de førstefødte mænd, efter antallet af navne fra en måned gammel og opefter, var 22.273. ⁴⁴ Herren talte derefter til Moses og sagde, ⁴⁵ "Tag levitterne i stedet for alle førstefødte blandt Israels sønner, og levitternes kvæg i stedet for deres kvæg. Og levitterne skal være Mine; Jeg er Herren." ⁴⁶ Og som en løsesum for de 273 af de førstefødte af Israels sønner, der overstiger antallet af levitterne, ⁴⁷ skal du indsamle fem sekel for hver enkelt; du skal tage dem efter helligdommens sekel (sekelen er tyve gera), ⁴⁸ og du skal overgive pengene, løsesummen for dem, der er i overskud blandt dem, til Aron og hans sønner." ⁴⁹ Så Moses indsamlede løsepengene fra dem, der oversteg antallet af dem, der blev løskøbt af levitterne; ⁵⁰ fra de førstefødte af Israels sønner indsamlede han pengene i form af helligdommens sekel, 1.365. ⁵¹ Derefter gav Moses løsepengene til Aron og hans sønner, efter Herrens befaling, som Herren havde instrueret Moses.

4 Herren talte til Moses og Aron og sagde: ² "Foretag en folketælling af Kehatiternes gren af levitterne efter deres familier og deres fædrenehuse. ³ Tæl alle mænd fra tredive til halvtreds år, som er berettigede til at tjene i arbejdet ved åbenbaringssteltet. ⁴ Dette er Kehatiternes pligt i åbenbaringssteltet: omsorgen for de højhellige ting. ⁵ "Når lejren skal bryde op, skal Aron og hans sønner gå ind og tage det beskyttende forhæng ned og dække pagtens ark med det. ⁶ Derefter skal de dække den med et holdbart læder og brede et klæde af violet over det og sætte bærestængerne i. ⁷ Over skuebrødsbordet skal de brede et violet klæde

4 Mosebog

og lægge fadene, panderne, offerskålene og kanderne til drikkofferet på det; det daglige brød skal blive liggende på det.⁸ De skal brede et skarlagensrødt klæde over disse, dække dem med et holdbart læder og sætte bærestængerne i.⁹ De skal tage et violet klæde og dække lysestagen til lyset, sammen med dens lamper, vægetrimmere, bakker og alle dens oliebeholdere.¹⁰ Derefter skal de lægge den og alle dens redskaber i et dække af holdbart læder og placere det på bærestativet.¹¹ Over guldalteret skal de brede et violet klæde og dække det med et holdbart læder og sætte bærestængerne i.¹² De skal tage alle artiklerne, der bruges til tjenesten i helligdommen, pakke dem ind i et violet klæde, dække dem med et holdbart læder og placere dem på et bærestativ.¹³ De skal fjerne asken fra kobberalteret og brede et purpurfarvet klæde over det.¹⁴ Derefter skal de placere alle redskaberne, der bruges til tjenesten ved alteret, inklusive fyrbækkenerne, gaflerne, skovlene og bækkenerne, på det. Over det skal de brede et dække af holdbart læder og sætte bærestængerne i.¹⁵ Når Aron og hans sønner har afsluttet med at dække de hellige genstande og alle helligdommens møbler, når lejren skal bryde op, skal Kehatitterne komme for at bære dem, men de må ikke røre de hellige ting, ellers vil de dø. Dette er de ting i åbenbaringsteltet, som Kehatitterne skal bære.¹⁶ Eleazar, Arons præstesøn, skal have ansvaret for olien til lyset, den vellugtende røgelse, det regelmæssige afgrødeoffer og salvningsolien. Han skal føre tilsyn med hele tabernaklet og alt i det, inklusive dets hellige møbler og artikler.¹⁷ Herren talte til Moses og Aron og sagde: ¹⁸ "Sørg for, at Kehatiternes stammegrene ikke bliver udryddet blandt levitterne.¹⁹ For at sikre, at de lever og ikke dør, når de nærmer sig de højhellige ting, skal I gøre dette for dem: Aron og hans sønner skal gå ind og tildele hver mand hans arbejde og hvad han skal bære.²⁰ Men Kehatitterne må ikke nærme sig og betragte de hellige ting, ikke engang kortvarigt, for at de ikke skal omkomme."²¹ Herren talte til Moses og sagde: ²² "Foretag også en folketælling af gershonitterne efter deres familier og deres fædrenehuse.²³ Tæl alle mænd fra tredive til halvtreds år, som er berettigede til at udføre tjeneste i arbejdet ved åbenbaringsteltet.²⁴ Dette er, hvad gershoniternes klaner er ansvarlige for i deres bæring og andre pligter:²⁵ De skal bære

forhængene til tabernaklet, åbenbaringsteltet med dets dække og det ydre dække af holdbart læder, og forhænget til indgangen til åbenbaringsteltet,²⁶ og gårdens forhæng, der omgiver tabernaklet og alteret, forhænget til indgangen til gården, rebene og alt udstyret, der bruges i deres tjeneste. Gershonitterne skal udføre alt, hvad der skal gøres med disse ting.²⁷ Al deres tjeneste, hvad enten det er bæring eller andet arbejde, skal udføres under ledelse af Aron og hans sønner. Du skal tildele dem alle deres pligter og ansvar.²⁸ Dette er gershoniternes klaners tjeneste ved åbenbaringsteltet. Deres pligter skal være under ledelse af Ithamar, Arons præstesøn.²⁹ Tæl meraritterne efter deres klaner og deres fædrenehuse.³⁰ Tæl alle mænd fra tredive til halvtreds år, som er berettigede til at tjene i arbejdet ved åbenbaringsteltet.³¹ Dette er deres pligt som en del af al deres tjeneste ved teltet: de skal bære tabernaklets rammer, dets tværstænger, stolper og sokler,³² samt stolperne til den omgivende gård med deres sokler, teltpløkker, reb, alt deres udstyr og alt, hvad der vedrører deres brug. Tildel hver mand ved navn de specifikke genstande, han skal bære.³³ Dette er, hvad merariternes klaner er ansvarlige for, når de arbejder ved åbenbaringsteltet under ledelse af Ithamar, Arons præstesøn.³⁴ Moses, Aron og lederne af menigheden talte Kehatitterne efter deres klaner og deres fædrenehuse.³⁵ Alle mænd fra tredive til halvtreds år, som kunne træde ind i tjenesten for arbejdet ved åbenbaringsteltet³⁶ talte efter deres klaner, var 2.750.³⁷ Dette var det samlede antal af alle dem i Kehatiternes klaner, der tjente ved åbenbaringsteltet, talt af Moses og Aron efter Herrens befaling gennem Moses.³⁸ Gershonitterne blev talt efter deres klaner og deres fædrenehuse.³⁹ Alle mænd fra tredive til halvtreds år, som kunne træde ind i tjenesten for arbejdet ved åbenbaringsteltet—⁴⁰ talte efter deres klaner og deres fædrenehuse, var 2.630.⁴¹ Dette var det samlede antal af dem i gershoniternes klaner, der tjente ved åbenbaringsteltet, talt af Moses og Aron efter Herrens befaling.⁴² Meraritterne blev talt efter deres klaner og deres fædrenehuse.⁴³ Alle mænd fra tredive til halvtreds år, som kunne træde ind i tjenesten for arbejdet ved åbenbaringsteltet—⁴⁴ talte efter deres klaner, var 3.200.⁴⁵ Dette var det samlede antal af dem i merariternes klaner, talt af Moses og Aron efter Herrens befaling gennem

4 Mosebog

Moses.⁴⁶ Så Moses, Aron og Israels ledere talte alle levitterne efter deres klaner og deres fædrenehuse.⁴⁷ Alle mænd fra tredive til halvtreds år, som kunne træde ind for at udføre arbejdet med tjeneste og bæring i åbenbaringsteltet⁴⁸ de talte 8.580.⁴⁹ Efter Herrens instruktion gennem Moses blev hver tildelt sit arbejde og fortalt, hvad de skulle bære. Således blev de talt, som Herren beordrede Moses.

5 Herren talte derefter til Moses med disse ord,² "Påbyd israelitterne at fjerne fra lejren enhver, der har en besmittende hudsygdom, enhver med en udfåld, og enhver, der er uren på grund af kontakt med et lig.³ I skal sende både mænd og kvinder uden for lejren, så de ikke besmitter lejren, hvor jeg bor iblandt dem."⁴ Israelitterne handlede derefter og sendte dem uden for lejren; de gjorde præcis som Herren havde påbudt Moses.⁵ Herren talte derefter til Moses med disse ord,⁶ "Tal til israelitterne: 'Når en mand eller kvinde begår nogen synd mod en anden, og dermed er utro mod Herren, og bliver skyldig,⁷ skal de bekende den synd, de har begået. De skal yde fuld erstatning for deres forseelse, lægge en femtedel til dens værdi og give det til den person, de har forurettet.⁸ Hvis personen ikke har nogen nær slægtning, som erstatningen kan gives til, tilhører erstatningen Herren og skal gives til præsten sammen med vædderen til soning for synderen.⁹ Enhver hellig gave, som israelitterne bringer til en præst, skal tilhøre ham.¹⁰ Hver persons hellige gaver er deres egne, men hvad der gives til præsten, skal tilhøre præsten."¹¹ Herren talte til Moses med disse ord,¹² "Sig til israelitterne: 'Hvis en mands hustru går på afveje og er utro mod ham,¹³ og en anden mand har samleje med hende, og dette er skjult for hendes mand, og hendes urenhed er uopdaget, uden vidne mod hende, og hun ikke er grebet på fersk gerning,¹⁴ og hvis jalousi kommer over hendes mand, og han mistænker sin hustru, når hun er uren—eller hvis han er jaloux og mistænker hende, selvom hun ikke er uren—¹⁵ så skal han bringe sin hustru til præsten sammen med et offer af en tiendedel af en efa bygmel. Han skal ikke hælde olie på det eller lægge røgelse på det, for det er et afundsoffer, et påmindelsesoffer for at henlede opmærksomheden på forseelsen.¹⁶ "Præsten skal bringe hende frem og lade hende stå foran Herren.¹⁷ Præsten skal tage helligt vand i en lerkrukke og lægge noget støv fra tabernaklets gulv i vandet.¹⁸ Præsten skal derefter lade kvinden stå foran Herren,

løse hendes hår og lægge i hendes hænder påmindelsesofferet, afundsofferet, mens han holder det bitre vand, der bringer en forbandelse.¹⁹ Præsten skal sætte kvinden under ed og sige til hende: "Hvis ingen anden mand har haft samleje med dig, og du ikke er gået på afveje til urenhed, mens du var gift med din mand, må dette bitre vand, der bringer en forbandelse, ikke skade dig.²⁰ Men hvis du er gået på afveje, mens du var gift med din mand, og har gjort dig uren ved at have samleje med en anden mand end din mand"—²¹ så skal præsten lade kvinden sværge en ed om forbandelsen, og han skal sige til hende: "måtte Herren gøre dig til en forbandelse blandt dit folk, når han får din livmoder til at abortere og din mave til at svulme.²² Måtte dette vand, der bringer en forbandelse, komme ind i din krop for at få din mave til at svulme og din livmoder til at abortere." Og kvinden skal sige: "Amen. Sådan være det."²³ "Præsten skal skrive disse forbandelser på en rulle og vaske dem af i det bitre vand.²⁴ Han skal lade kvinden drikke det bitre vand, der bringer en forbandelse, og dette vand, der bringer en forbandelse, vil komme ind i hende og forårsage bitterhed.²⁵ Præsten skal tage afundsofferet fra hendes hænder, svinge det foran Herren og bringe det til alteret.²⁶ Præsten skal tage en håndfuld af afundsofferet som et mindeoffer og brænde det på alteret; derefter skal han lade kvinden drikke vandet.²⁷ Hvis hun har gjort sig uren og været utro mod sin mand, vil vandet, der bringer en forbandelse, komme ind i hende, få hendes mave til at svulme og hendes livmoder til at abortere, og hun vil blive en forbandelse blandt sit folk.²⁸ Men hvis kvinden ikke har gjort sig uren og er ren, vil hun blive frikendt for skyld og vil kunne undfange børn.²⁹ "Dette er loven om jalousi, når en hustru går på afveje og gør sig uren, mens hun er gift med sin mand,³⁰ eller når jalousi kommer over en mand, og han mistænker sin hustru. Præsten skal lade hende stå foran Herren og anvende hele denne lov på hende.³¹ Manden vil være fri for skyld, men kvinden skal bære konsekvenserne af sin skyld."

6 Herren talte derefter til Moses igen og sagde,² "Tal til israelitterne og sig til dem: 'Når en mand eller kvinde aflægger et særligt løfte, et nasiræerløfte, for at hellige sig til Herren,³ skal de afholde sig fra vin og stærk drik; de må ikke drikke eddike lavet af vin eller stærk drik, og de må heller ikke indtage druesaft eller spise friske eller tørrede

4 Mosebog

druer. ⁴ I hele løftetiden må de ikke spise noget, der kommer fra vinranken, ikke engang kerner eller skaller. ⁵ "I hele nasirærløftets varighed må ingen ragekniv røre deres hoved. De skal være hellige, indtil tiden for deres helligelse til Herren er fuldendt; de skal lade deres hår vokse langt. ⁶ "I løftetiden til Herren må nasiræeren ikke komme nær en død person. ⁷ De må ikke gøre sig urene for deres far, mor, bror eller søster, når de dør, fordi tegnet på deres helligelse til Gud er på deres hoved. ⁸ I hele deres helligelsestid er de hellige for Herren. ⁹ "Hvis nogen dør pludseligt ved siden af dem og gør deres helligede hår urent, skal de barbere deres hoved på den syvende dag, dagen for deres renselse. ¹⁰ På den ottende dag skal de bringe to turtelduer eller to unge duer til præsten ved indgangen til åbenbaringsteltet. ¹¹ Præsten skal ofre den ene som syndoffer og den anden som brændoffer for at skaffe dem soning, fordi de syndede ved at være i nærheden af den døde person. På samme dag skal de genindvie deres hoved. ¹² De skal genindvie sig til Herren for hele løftets varighed og bringe et et år gammelt vædderlam som skyldoffer. De tidligere dage tæller ikke, da deres helligelse blev besmittet. ¹³ "Dette er loven om nasiræeren, når tiden for deres helligelse er fuldendt: De skal føres til indgangen til åbenbaringsteltet. ¹⁴ Der skal de frembære deres ofre til Herren: et et år gammelt vædderlam uden fejl til brændoffer, et et år gammelt hunlam uden fejl til syndoffer og en vædder uden fejl til fredsoffer, ¹⁵ sammen med en kurv usyret brød lavet af fint mel blandet med olie, og usyrede kager smurt med olie, sammen med deres afgrøde- og drikofre. ¹⁶ "Præsten skal frembære disse for Herren og ofre syndofferet og brændofferet. ¹⁷ Han skal også ofre vædderen som et offer af fredsofre til Herren, sammen med kurven med usyret brød; præsten skal også frembære afgrødeofferet og drikofferet. ¹⁸ "Nasiræeren skal derefter barbere deres helligede hår ved indgangen til åbenbaringsteltet og lægge håret på ilden under fredsofferet. ¹⁹ "Efter at nasiræeren har barberet deres helligede hår, skal præsten lægge i deres hænder en kogt skulder af vædderen, et usyret brød og en usyret kage fra kurven. ²⁰ Præsten skal derefter svinge dem som et svingoffer for Herren; de er hellige og tilhører præsten, sammen med brystet der svinges og låret der frembæres. Efter dette må nasiræeren drikke vin. ²¹ "Dette er loven om nasiræeren, der aflægger ofre

til Herren i overensstemmelse med deres helligelse, ud over hvad de ellers har råd til. De skal opfylde det løfte, de har aflagt, i henhold til loven om deres helligelse." ²² Herren talte derefter til Moses og sagde, ²³ "Tal til Aron og hans sønner og sig: "Sådan skal I velsigne israelitterne. Sig til dem: ²⁴ "Må Herren velsigne dig og bevare dig; ²⁵ må Herren lade sit ansigt lyse over dig og vise dig nåde; ²⁶ må Herren se på dig med venlighed og give dig fred." ²⁷ "På denne måde skal de påkalde Mit navn over israelitterne, og Jeg vil velsigne dem."

7 På den dag, da Moses havde fuldført op sætningen af tabernaklet, salvede og indviede han det sammen med alt dets inventar, og alteret og alle dets redskaber; han salvede og indviede også dem. ² Da kom Israels ledere, overhovederne for deres fædres huse, som var stammelederne, der overvågede dem, der blev talt, med ofre. ³ De bragte deres ofre for Herren: seks overdækkede vogne og tolv okser—en okse fra hver leder og en vogn fra hver to ledere. De præsenterede disse foran tabernaklet. ⁴ Da talte Herren til Moses og sagde, ⁵ "Modtag disse fra dem, så de kan bruges i tjenesten ved åbenbaringsteltet. Fordel dem til levitterne efter hver mands tjeneste." ⁶ Således modtog Moses vognene og okserne og fordelte dem til levitterne. ⁷ Han gav to vogne og fire okser til Gershons sønner efter deres tjeneste, ⁸ og han gav fire vogne og otte okser til Meraris sønner efter deres tjeneste, under tilsyn af Ithamar, søn af Aron præsten. ⁹ Men han gav ikke noget til Kehats sønner, fordi de havde ansvaret for de hellige genstande, som de bar på deres skuldre. ¹⁰ Lederne bragte deres ofre til indvielsen af alteret, da det blev salvet, og præsenterede dem foran alteret. ¹¹ Herren instruerede Moses: "Hver dag skal en leder bringe sit offer til indvielsen af alteret." ¹² På den første dag bragte Nahshon, søn af Amminadab, fra Judas stamme, sit offer. ¹³ Hans offer bestod af en sølvfad, der vejede 130 sekel, og en sølvskål, der vejede 70 sekel, begge efter helligdommens sekel, fyldt med fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer; ¹⁴ en guldfad, der vejede ti sekel, fyldt med røgelse; ¹⁵ en ung tyr, en vædder og et årsgammelt vædderlam til brændoffer; ¹⁶ en enkelt gedebuk til syndoffer; ¹⁷ og til fredsofrene, to okser, fem væddere, fem gedebukke og fem årsgamle vædderlam. Dette var Nahshons, søn af Amminadab, offer. ¹⁸ På den anden dag bragte Nethanel, søn af Zuar, leder af Issakar,

4 Mosebog

sit offer.¹⁹ Hans offer var en sølvfad, der vejede 130 sekel, og en sølvskål, der vejede 70 sekel, begge efter helligdommens sekel, fyldt med fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer;²⁰ en guldfad, der vejede ti sekel, fyldt med røgelse;²¹ en ung tyr, en vædder og et årsgammelt vædderlam til brændoffer;²² en enkelt gedebuk til syndoffer;²³ og til fredsofrene, to okser, fem væddere, fem gedebukke og fem årsgamle vædderlam. Dette var Nethanels, søn af Zuar, offer.²⁴ På den tredje dag bragte Eliab, søn af Helon, leder af Zebulons folk, sit offer.²⁵ Hans offer var en sølvfad, der vejede 130 sekel, og en sølvskål, der vejede 70 sekel, begge efter helligdommens sekel, fyldt med fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer;²⁶ en guldfad, der vejede ti sekel, fyldt med røgelse;²⁷ en ung tyr, en vædder og et årsgammelt vædderlam til brændoffer;²⁸ en enkelt gedebuk til syndoffer;²⁹ og til fredsofrene, to okser, fem væddere, fem gedebukke og fem årsgamle vædderlam. Dette var Eliabs, søn af Helon, offer.³⁰ På den fjerde dag bragte Elizur, søn af Shedeur, leder af Rubens folk, sit offer.³¹ Hans offer var en sølvfad, der vejede 130 sekel, og en sølvskål, der vejede 70 sekel, begge efter helligdommens sekel, fyldt med fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer;³² en guldfad, der vejede ti sekel, fyldt med røgelse;³³ en ung tyr, en vædder og et årsgammelt vædderlam til brændoffer;³⁴ en enkelt gedebuk til syndoffer;³⁵ og til fredsofrene, to okser, fem væddere, fem gedebukke og fem årsgamle vædderlam. Dette var Elizurs, søn af Shedeur, offer.³⁶ På den femte dag bragte Shelumiel, søn af Zurishaddai, leder af Simeons folk, sit offer.³⁷ Hans offer var en sølvfad, der vejede 130 sekel, og en sølvskål, der vejede 70 sekel, begge efter helligdommens sekel, fyldt med fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer;³⁸ en guldfad, der vejede ti sekel, fyldt med røgelse;³⁹ en ung tyr, en vædder og et årsgammelt vædderlam til brændoffer;⁴⁰ en enkelt gedebuk til syndoffer;⁴¹ og til fredsofrene, to okser, fem væddere, fem gedebukke og fem årsgamle vædderlam. Dette var Shelumiels, søn af Zurishaddai, offer.⁴² På den sjette dag bragte Eliasaf, søn af Deuel, leder af Gads folk, sit offer.⁴³ Hans offer var en sølvfad, der vejede 130 sekel, og en sølvskål, der vejede 70 sekel, begge efter helligdommens sekel, fyldt med fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer;⁴⁴ en guldfad, der vejede ti sekel, fyldt med røgelse;⁴⁵ en ung tyr,

en vædder og et årsgammelt vædderlam til brændoffer;⁴⁶ en enkelt gedebuk til syndoffer;⁴⁷ og til fredsofrene, to okser, fem væddere, fem gedebukke og fem årsgamle vædderlam. Dette var Eliasafs, søn af Deuel, offer.⁴⁸ På den syvende dag bragte Elishama, søn af Ammihud, leder af Efraims folk, sit offer.⁴⁹ Hans offer var en sølvfad, der vejede 130 sekel, og en sølvskål, der vejede 70 sekel, begge efter helligdommens sekel, fyldt med fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer;⁵⁰ en guldfad, der vejede ti sekel, fyldt med røgelse;⁵¹ en ung tyr, en vædder og et årsgammelt vædderlam til brændoffer;⁵² en enkelt gedebuk til syndoffer;⁵³ og til fredsofrene, to okser, fem væddere, fem gedebukke og fem årsgamle vædderlam. Dette var Elishamas, søn af Ammihud, offer.⁵⁴ På den ottende dag bragte Gamaliel, søn af Pedahzur, leder af Manasses folk, sit offer.⁵⁵ Hans offer var en sølvfad, der vejede 130 sekel, og en sølvskål, der vejede 70 sekel, begge efter helligdommens sekel, fyldt med fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer;⁵⁶ en guldfad, der vejede ti sekel, fyldt med røgelse;⁵⁷ en ung tyr, en vædder og et årsgammelt vædderlam til brændoffer;⁵⁸ en enkelt gedebuk til syndoffer;⁵⁹ og til fredsofrene, to okser, fem væddere, fem gedebukke og fem årsgamle vædderlam. Dette var Gamaliels, søn af Pedahzur, offer.⁶⁰ På den niende dag bragte Abidan, søn af Gideon, leder af Benjamins folk, sit offer.⁶¹ Hans offer var en sølvfad, der vejede 130 sekel, og en sølvskål, der vejede 70 sekel, begge efter helligdommens sekel, fyldt med fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer;⁶² en guldfad, der vejede ti sekel, fyldt med røgelse;⁶³ en ung tyr, en vædder og et årsgammelt vædderlam til brændoffer;⁶⁴ en enkelt gedebuk til syndoffer;⁶⁵ og til fredsofrene, to okser, fem væddere, fem gedebukke og fem årsgamle vædderlam. Dette var Abidans, søn af Gideon, offer.⁶⁶ På den tiende dag bragte Ahiezer, søn af Ammishaddai, leder af Dans folk, sit offer.⁶⁷ Hans offer var en sølvfad, der vejede 130 sekel, og en sølvskål, der vejede 70 sekel, begge efter helligdommens sekel, fyldt med fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer;⁶⁸ en guldfad, der vejede ti sekel, fyldt med røgelse;⁶⁹ en ung tyr, en vædder og et årsgammelt vædderlam til brændoffer;⁷⁰ en enkelt gedebuk til syndoffer;⁷¹ og til fredsofrene, to okser, fem væddere, fem gedebukke og fem årsgamle vædderlam. Dette var Ahiezers, søn af Ammishaddai, offer.⁷² På den

4 Mosebog

ellefte dag bragte Pagiel, søn af Ochran, leder af Ashers folk, sit offer. ⁷³ Hans offer var en sølvfad, der vejede 130 sekel, og en sølvskål, der vejede 70 sekel, begge efter helligdommens sekel, fyldt med fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer; ⁷⁴ en guldfad, der vejede ti sekel, fyldt med røgelse; ⁷⁵ en ung tyr, en vædder og et årsgammelt vædderlam til brændoffer; ⁷⁶ en enkelt gedebuk til syndoffer; ⁷⁷ og til fredsofrene, to okser, fem væddere, fem gedebukke og fem årsgamle vædderlam. Dette var Pagiels, søn af Ochran, offer. ⁷⁸ På den tolvte dag bragte Ahira, søn af Enan, leder af Naftalis folk, sit offer. ⁷⁹ Hans offer var en sølvfad, der vejede 130 sekel, og en sølvskål, der vejede 70 sekel, begge efter helligdommens sekel, fyldt med fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer; ⁸⁰ en guldfad, der vejede ti sekel, fyldt med røgelse; ⁸¹ en ung tyr, en vædder og et årsgammelt vædderlam til brændoffer; ⁸² en enkelt gedebuk til syndoffer; ⁸³ og til fredsofrene, to okser, fem væddere, fem gedebukke og fem årsgamle vædderlam. Dette var Ahiras, søn af Enan, offer. ⁸⁴ Disse var israelitternes ledes ofre til indvielsen af alteret, da det blev salvet: tolv sølvfade, tolv sølvskåle og tolv guldfade. ⁸⁵ Hver sølvfad vejede 130 sekel, og hver skål halvfjerds sekel. I alt vejede sølvet af disse redskaber 2.400 sekel efter helligdommens sekel. ⁸⁶ De tolv guldfade fyldt med røgelse vejede ti sekel hver efter helligdommens sekel. I alt vejede guldet af fadene 120 sekel. ⁸⁷ Det samlede antal dyr til brændofferet var tolv unge tyre, tolv væddere og tolv årsgamle vædderlam, sammen med deres afgrødeoffer. Tolv gedebukke blev brugt til syndofferet. ⁸⁸ Det samlede antal dyr til fredsofrene var fireogtyve okser, tres væddere, tres gedebukke og tres årsgamle vædderlam. Disse var ofre til indvielsen af alteret, efter det blev salvet. ⁸⁹ Da Moses gik ind i åbenbaringsteltet for at tale med Herren, hørte han stemmen tale til ham fra oven over sonedækket på vidnesbyrdets ark, mellem de to keruber; således talte Herren til ham.

8 Så talte Herren til Moses med disse ord, ² "Tal til Aron og instruer ham: 'Når du arrangerer lamperne, sørg for, at alle syv oplyser området foran lysestagen.'" ³ Aron fulgte; han arrangerede lamperne til at vende fremad på lysestagen, præcis som Herren havde instrueret Moses. ⁴ Dette er håndværket af lysestagen: den var lavet af hamret guld, fra dens base til dens dekorative blomster. Den

blev lavet efter det mønster, Herren havde vist Moses. ⁵ Herren talte igen til Moses med disse ord, ⁶ "Vælg levitterne blandt israelitterne og rens dem. ⁷ For at rens dem, gør følgende: stænk dem med renselsesvand, lad dem barbere hele deres kroppe med en barberkniv, og vask deres tøj. Således vil de rens sig selv. ⁸ Lad dem tage en tyr med sit afgrødeoffer af fint mel blandet med olie; og tag en anden tyr til et syndoffer. ⁹ Bring levitterne foran åbenbaringsteltet og saml hele den israelitiske menighed. ¹⁰ Præsenter levitterne for Herren, og israelitterne skal lægge deres hænder på levitterne. ¹¹ Aron skal præsentere levitterne for Herren som et svingoffer fra israelitterne, så de kan være klar til at udføre Herrens tjeneste. ¹² Levitterne skal lægge deres hænder på tyrenes hoveder; derefter ofre den ene som et syndoffer og den anden som et brændoffer til Herren, for at skaffe soning for levitterne. ¹³ Lad levitterne stå foran Aron og hans sønner og præsentere dem som et svingoffer for Herren. ¹⁴ På denne måde skal du sætte levitterne adskilt fra de andre israelitter, og levitterne skal være mine. ¹⁵ Efter du har rensset levitterne og præsenteret dem som et svingoffer, kan de komme for at tjene ved åbenbaringsteltet. ¹⁶ De er givet helt til mig blandt israelitterne. Jeg har taget dem for mig selv i stedet for den førstefødte af hver livmoder, den førstefødte af alle israelitterne. ¹⁷ For hver førstefødt i Israel, både menneske og dyr, er min. På den dag, jeg slog alle førstefødte i Egypten, satte jeg dem adskilt for mig selv. ¹⁸ Jeg har taget levitterne i stedet for hver førstefødt blandt israelitterne. ¹⁹ Jeg har givet levitterne som en gave til Aron og hans sønner blandt israelitterne, for at udføre tjenesten ved åbenbaringsteltet på vegne af israelitterne og for at skaffe soning for dem, så ingen ulykke vil komme over israelitterne, når de nærmer sig helligdommen." ²⁰ Moses, Aron og hele den israelitiske menighed gjorde med levitterne, præcis som Herren havde befalet Moses. ²¹ Levitterne rensede sig selv og vaskede deres tøj. Aron præsenterede dem som et svingoffer for Herren og skaffede soning for dem for at rens dem. ²² Derefter gik levitterne ind for at udføre deres pligter ved åbenbaringsteltet under opsyn af Aron og hans sønner. De gjorde med levitterne, præcis som Herren havde befalet Moses. ²³ Herren talte til Moses med disse ord, ²⁴ "Dette gælder for levitterne: fra femogtyve år og opefter skal de træde ind for at

4 Mosebog

udføre tjeneste i arbejdet ved åbenbaringsteltet.²⁵ Men i en alder af halvtreds skal de trække sig tilbage fra regelmæssig tjeneste og ikke længere arbejde.²⁶ De kan bistå deres brødre med at udføre deres pligter ved åbenbaringsteltet, men de skal ikke udføre arbejdet selv. Sådan skal du tildele levitternes ansvar."

9 Herren talte til Moses i ørkenen ved Sinai i den første måned af det andet år efter, at de var draget ud af Egypten, og sagde: ² "Israelitterne skal holde påsken til den fastsatte tid. ³ På den fjortende dag i denne måned, ved skumring, skal I holde den til den fastsatte tid; I skal holde den efter alle dens forskrifter og regler." ⁴ Så Moses instruerede israelitterne om at holde påsken. ⁵ Og de gjorde det i ørkenen ved Sinai, ved skumring på den fjortende dag i den første måned, i overensstemmelse med alt, hvad Herren havde befalet Moses, gjorde israelitterne. ⁶ Men nogle mænd var urene på grund af kontakt med et lig, og de kunne ikke holde påsken den dag. De henvendte sig til Moses og Aron den dag ⁷ og sagde: "Vi er urene på grund af et lig, men hvorfor skal vi udelukkes fra at frembære Herrens offer på den fastsatte tid sammen med de andre israelitter?" ⁸ Moses svarede: "Vent her, indtil jeg hører, hvad Herren befaler angående jer." ⁹ Så talte Herren til Moses og sagde: ¹⁰ "Tal til israelitterne og sig: 'Hvis nogen af jer eller jeres efterkommere er urene på grund af et lig eller er på rejse, kan de stadig holde påsken for Herren. ¹¹ På den fjortende dag i den anden måned, ved skumring, skal de holde den; de skal spise den med usyret brød og bitre urter. ¹² De må ikke lade noget af den blive til morgen, ej heller bryde nogen af dens knogler. De skal holde den efter alle påskens forskrifter. ¹³ Men hvis en person, der er ren og ikke på rejse, undlader at holde påsken, skal den person udryddes fra sit folk for ikke at have frembåret Herrens offer på den fastsatte tid. De vil bære skylden for deres synd. ¹⁴ Hvis en fremmed bor blandt jer og ønsker at holde påsken for Herren, skal de gøre det efter dens forskrifter og regler. I skal have den samme lov for både den fremmede og den indfødte.'" ¹⁵ På den dag, hvor tabernaklet, vidnesbyrdets telt, blev rejst, dækkede skyen det. Fra aften til morgen så skyen over tabernaklet ud som ild. ¹⁶ Dette var det faste mønster; skyen dækkede det om dagen, og om natten så den ud som ild. ¹⁷ Når skyen løftede sig fra over teltet, brød

israelitterne op; og hvor skyen slog sig ned, der slog israelitterne lej. ¹⁸ På Herrens befaling brød israelitterne op, og på hans befaling slog de lej. Så længe skyen blev over tabernaklet, forblev de i lej. ¹⁹ Selv når skyen blev over tabernaklet i mange dage, adlød israelitterne Herrens befaling og brød ikke op. ²⁰ Hvis skyen nogle gange var over tabernaklet i kun få dage, slog de lej på Herrens befaling, og derefter brød de op på hans befaling. ²¹ Hvis skyen kun blev fra aften til morgen, når den løftede sig om morgenen, brød de op. Uanset om det var om dagen eller om natten, når skyen løftede sig, brød de op. ²² Uanset om det var to dage, en måned eller et år, at skyen blev over tabernaklet, forblev israelitterne i lej og brød ikke op; men når den løftede sig, brød de op. ²³ På Herrens befaling slog de lej, og på Herrens befaling brød de op. De adlød Herrens instruktioner, i overensstemmelse med hans befaling gennem Moses.

10 Herren talte derefter til Moses og sagde: ² "Lav to trompeter af hamret sølv til dig selv; brug dem til at indkalde menigheden og til at bryde lej. ³ Når begge trompeter blæses, skal hele forsamlingen samles foran dig ved indgangen til åbenbaringsteltet. ⁴ Hvis kun én trompet blæses, skal lederne, Israels stammeoverhoveder, samles foran dig. ⁵ Når der lyder et alarmsignal, skal lejrene, der er stationeret på østsiden, bryde op. ⁶ Når der lyder et alarmsignal anden gang, skal lejrene på sydsiden bryde op. Der skal lyde et alarmsignal for dem til at bryde lej. ⁷ For at indkalde forsamlingen skal trompeterne blæses, men der skal ikke lyde et alarmsignal. ⁸ Arons sønner, præsterne, skal blæse i trompeterne. Dette skal være en varig forordning for jer gennem jeres generationer. ⁹ Når I går i krig i jeres land mod en fjende, der undertrykker jer, skal I lyde et alarmsignal med trompeterne. Så vil I blive husket af Herren jeres Gud og blive reddet fra jeres fjender. ¹⁰ På jeres glædesdage, jeres fastsatte fester og ved begyndelsen af jeres måneder skal I blæse i trompeterne over jeres brændofre og fællesskabsofre, og de skal være et minde for jeres Gud. Jeg er Herren jeres Gud." ¹¹ På den tyvende dag i den anden måned i det andet år løftede skyen sig fra over pagtens tabernakel. ¹² Israelitterne brød op fra Sinajs ørken og rejste fra sted til sted, indtil skyen slog sig ned i Parans ørken. ¹³ De brød op for første gang på Herrens befaling gennem Moses. ¹⁴ Judas lejrens banner brød først op, efter deres

4 Mosebog

divisioner, med Nahshon, Amminadabs søn, som leder. ¹⁵ Nethanel, Zuars søn, ledede Issachars stammedivision, ¹⁶ Eliab, Helons søn, ledede Zebulons stammedivision. ¹⁷ Derefter blev tabernaklet taget ned, og gersonitterne og meraritterne, som bar det, brød op. ¹⁸ Rubens lejrens banner brød derefter op, efter deres divisioner, med Elizur, Shedeurs søn, som leder. ¹⁹ Shelumiel, Zurishaddais søn, ledede Simeons stammedivision, ²⁰ Eliasaf, Deuels søn, ledede Gads stammedivision. ²¹ Derefter brød kehatitterne op, bærende de hellige genstande. Tabernaklet skulle sættes op før deres ankomst. ²² Efraims lejrens banner brød derefter op, efter deres divisioner, med Elishama, Ammihuds søn, som leder. ²³ Gamaliel, Pedahzurs søn, ledede Manasses stammedivision, ²⁴ og Abidan, Gideonis søn, ledede Benjamins stammedivision. ²⁵ Til sidst brød Dans lejrens banner op, som dannede bagtroppen for alle lejrene, efter deres divisioner, med Ahiezer, Ammishaddais søn, som leder. ²⁶ Pagiel, Ochrans søn, ledede Ashers stammedivision, ²⁷ Ahira, Enans søn, ledede Naftalis stammedivision. ²⁸ Dette var marchordenen for de israelitiske divisioner, da de brød op. ²⁹ Moses sagde til Hobab, Reuels søn, midjanitten, Moses' svigerfar: "Vi bryder op til det sted, som Herren har lovet at give os. Kom med os, og vi vil behandle dig godt, for Herren har lovet Israel gode ting." ³⁰ Han svarede: "Jeg vil ikke gå med; jeg vender tilbage til mit eget land og mit eget folk." ³¹ Moses opfordrede: "Vær venlig ikke at forlade os. Du ved, hvor vi skal slå lejr i ørkenen, og du kan være vores vejleder. ³² Hvis du kommer med os, vil vi dele med dig, hvad end gode ting Herren giver os." ³³ Så brød de op fra Herrens bjerg og rejste i tre dage. Herrens pagts ark gik foran dem i de tre dage for at finde et hvilested til dem. ³⁴ Herrens sky var over dem om dagen, mens de brød op fra lejren. ³⁵ Hver gang arken brød op, sagde Moses: "Rejs dig, Herre! Må dine fjender blive spredt, og dine modstandere flygte for dig." ³⁶ Hver gang den kom til hvile, sagde han: "Vend tilbage, Herre, til Israels mange tusinder."

11

Folket begyndte at knurre over deres ulykker i Herrens høreelse, og da Herren hørte det, blussede hans vrede op. Herrens ild brændte blandt dem og fortærede nogle i udkanten af lejren. ² Folket råbte til Moses, og da Moses bad til Herren, dæmpedes ilden. ³ Det sted blev derfor kaldt Taberah, fordi Herrens ild havde

brændt blandt dem. ⁴ Den blandede skare blandt dem begyndte at længes efter anden mad, og israelitterne begyndte også at græde igen og sagde: "Hvem vil give os kød at spise?" ⁵ Vi husker fisken, vi spiste frit i Egypten, agurkerne, melonerne, porrerne, løgene og hvidløget. ⁶ Men nu er vores appetit væk; der er intet andet end denne manna at se på!" ⁷ Mannaen var som korianderfrø og havde udseende som harpiks. ⁸ Folket gik omkring og samlede den, og malede den i kværne eller knuste den i mortere. De kogte den i gryder og lavede den til kager, og den smagte som noget lavet med olivenolie. ⁹ Når duggen faldt på lejren om natten, kom mannaen ned med den. ¹⁰ Moses hørte folket i hver familie græde ved indgangen til deres telte. Herrens vrede var meget opbragt, og Moses var bekymret. ¹¹ Moses sagde til Herren: "Hvorfor har du bragt denne ulykke over din tjener? Hvorfor har jeg ikke fundet nåde i dine øjne, at du lægger byrden af alle disse mennesker på mig?" ¹² Har jeg undfanget alle disse mennesker? Har jeg født dem, at du skulle sige til mig: 'Bær dem i dine arme som en amme bærer et spædbarn, til det land du lovede deres forfædre?' ¹³ Hvor skal jeg finde kød til at give alle disse mennesker? De bliver ved med at klage til mig. 'Giv os kød at spise!' ¹⁴ Jeg er ude af stand til at bære ansvaret for alle disse mennesker alene; det er for overvældende for mig. ¹⁵ Hvis det er sådan, du vil behandle mig, så dræb mig venligst nu—hvis jeg har fundet nåde i dine øjne—og lad mig ikke se min egen ruin." ¹⁶ Herren sagde til Moses: "Saml for mig halvfjerds mænd af Israels ældste, som du ved er folkets ældste og deres officerer. Bring dem til åbenbaringsteltet, og lad dem stå der med dig. ¹⁷ Jeg vil komme ned og tale med dig der, og jeg vil tage noget af den Ånd, der er over dig, og lægge den på dem. De vil dele folkets byrde med dig, så du ikke skal bære den alene. ¹⁸ Sig til folket: 'Hellig jer til i morgen, og I skal spise kød, for I har grædt i Herrens høreelse og sagt: "Hvem vil give os kød at spise? Vi havde det bedre i Egypten!"' Derfor vil Herren give jer kød, og I skal spise. ¹⁹ I skal ikke spise det kun én dag, eller to dage, eller fem, ti, eller tyve dage, ²⁰ men i en hel måned, indtil det kommer ud af jeres næsebor og bliver afskyeligt for jer, fordi I har forkastet Herren, som er blandt jer, og har klaget for ham og sagt: "Hvorfor forlod vi nogensinde Egypten?"'" ²¹ Moses sagde: "Her er jeg blandt seks hundrede tusinde mænd til fods, og du siger, 'Jeg vil

4 Mosebog

give dem kød at spise i en hel måned!" ²² Ville der være nok, hvis flokke og hjoerde blev slagtet for dem? Ville der være nok, hvis alle fiskene i havet blev fanget for dem?" ²³ Herren sagde til Moses: "Er der nogen grænse for Herrens magt? Nu skal du se, om mit ord vil blive sandt for dig eller ej." ²⁴ Så Moses gik ud og fortalte folket, hvad Herren havde sagt. Han samlede halvfjerds af folkets ældste og lod dem stå omkring teltet. ²⁵ Så kom Herren ned i skyen og talte til ham, og tog noget af den Ånd, der var over ham, og lagde den på de halvfjerds ældste. Da Ånden hvilede over dem, profeterede de, men gjorde det ikke igen. ²⁶ Dog var to mænd blevet i lejren; den ene hed Eldad og den anden Medad. Ånden hvilede også over dem, og de profeterede i lejren. ²⁷ En ung mand skyndte sig til Moses og informerede ham: "Eldad og Medad profeterer i lejren." ²⁸ Josva, Nuns søn, som havde været Moses' assistent fra sin ungdom, talte op og sagde: "Moses, min herre, stop dem!" ²⁹ Men Moses svarede: "Er du bekymret på mine vegne? Jeg ville ønske, at alle Herrens folk var profeter, og at Herren ville give dem sin Ånd!" ³⁰ Derefter vendte Moses og Israels ældste tilbage til lejren. ³¹ En vind gik ud fra Herren og bragte vagtler fra havet, og lod dem falde ved siden af lejren, omkring en dagsrejse på denne side og en dagsrejse på den anden side, rundt om lejren, omkring to alen dybt på jorden. ³² Folket brugte hele den dag, hele natten og hele den næste dag på at samle vagtlerne. Den mindste, nogen samlede, var ti homer. De spredte dem ud rundt om lejren. ³³ Men mens kødet stadig var mellem deres tænder, før det blev fortæret, blussede Herrens vrede op mod folket, og Herren slog dem med en alvorlig plage. ³⁴ Så blev stedet kaldt Kibroth Hattaavah, fordi der begravede de de mennesker, der havde længtes efter anden mad. ³⁵ Fra Kibroth Hattaavah rejste folket til Hazeroth, hvor de blev.

12 Miriam og Aron talte imod Moses på grund af den kushitiske kvinde, han havde giftet sig med, for han havde virkelig giftet sig med en kushitisk kvinde. ² De sagde: "Har Herren kun talt gennem Moses? Har Han ikke også talt gennem os?" Og Herren hørte det. ³ (Moses var en overordentlig ydmyg mand, mere end nogen anden på jordens overflade.) ⁴ Pludselig sagde Herren til Moses, Aron og Miriam: "Kom ud til åbenbaringsteltet, alle tre." Så de gik ud. ⁵ Herren steg ned i en skysøjle og stod ved indgangen til

teltet. Han kaldte på Aron og Miriam, og da de begge trådte frem, ⁶ sagde Han: "Hør mine ord: Hvis der er en profet blandt jer, vil jeg, Herren, åbenbare mig for dem i syner og tale til dem i drømme. ⁷ Sådan er det ikke med min tjener Moses; han er trofast i hele mit hus. ⁸ Med ham taler jeg ansigt til ansigt, klart og ikke i gåder; han ser Herrens skikkelse. Hvorfor var I da ikke bange for at tale imod min tjener Moses?" ⁹ Herrens vrede brændte imod dem, og Han forlod dem. ¹⁰ Da skyen løftede sig fra over teltet, blev Miriams hud spedalsk, hvid som sne. Aron vendte sig mod hende og så, at hun havde en vanærende hudsygdom. ¹¹ Aron sagde til Moses: "Åh, min herre, jeg beder dig, hold ikke denne synd imod os, for vi har handlet tåbeligt og syndet. ¹² Lad hende ikke være som et dødfødt barn, hvis kød er halvt bortædt ved fødslen." ¹³ Så bad Moses inderligt til Herren: "Kære Gud, helbred hende!" ¹⁴ Herren svarede Moses: "Hvis hendes far havde spyttet hende i ansigtet, ville hun ikke være i vanære i syv dage? Hold hende uden for lejren i syv dage; derefter kan hun blive bragt tilbage." ¹⁵ Så blev Miriam holdt uden for lejren i syv dage, og folket rykkede ikke videre, før hun blev bragt tilbage. ¹⁶ Derefter forlod folket Hazeroth og slog lejr i Parans ørken.

13 Så talte Herren til Moses og sagde, ² "Send mænd for at udforske Kana'ans land, som jeg giver til israelitterne. Du skal sende en mand fra hver af deres fædres stammer, hver en leder blandt dem." ³ Så på Herrens befaling sendte Moses dem fra ørkenen Paran, alle sammen ledere af israelitterne. ⁴ Dette var deres navne: fra Rubens stamme, Shammua, søn af Zakkur; ⁵ fra Simeons stamme, Shafat, søn af Hori; ⁶ fra Judas stamme, Kaleb, søn af Jefunne; ⁷ fra Issakars stamme, Igal, søn af Josef; ⁸ fra Efraims stamme, Hosea, søn af Nun; ⁹ fra Benjamins stamme, Palti, søn af Rafu; ¹⁰ fra Zebulons stamme, Gaddiel, søn af Sodi; ¹¹ fra Manasses stamme, som er en del af Josef, Gaddi, søn af Susi; ¹² fra Dans stamme, Ammiel, søn af Gemalli; ¹³ fra Ashers stamme, Setur, søn af Mikael; ¹⁴ fra Naftalis stamme, Nahbi, søn af Vofsi; ¹⁵ fra Gads stamme, Geuel, søn af Maki. ¹⁶ Dette er de mænd, Moses sendte for at udforske landet. Moses gav også Hosea, søn af Nun, navnet Josva. ¹⁷ Da Moses sendte dem for at udforske Kana'ans land, instruerede han dem: "Gå op gennem Negev og derefter ind i bjerglandet. ¹⁸ Se, hvordan landet er, og om folket, der bor der, er stærkt eller svagt, få

4 Mosebog

eller mange.¹⁹ Hvilken slags land bebor de? Er det godt eller dårligt? Hvordan er byerne? Er de uden mure eller befæstede?²⁰ Og hvordan er jorden? Er den frugtbar eller mager? Er der træer på den eller ej? Vær modige og bring noget af landets frugt tilbage." Nu var det sæson for de første modne druer.²¹ Så de gik op og udforskede landet fra ørkenen Zin til Rehob, mod Lebo-Hamat.²² De gik op gennem Negev og kom til Hebron, hvor Ahiman, Sheshai og Talmai, Anak's efterkommere, var. (Hebron blev bygget syv år før Zoan i Egypten).²³ Da de nåede Eshkoldalen, skar de en gren af med en enkelt klase druer. To af dem bar den på en stang imellem sig, sammen med nogle granatæbler og figner.²⁴ Dette sted blev kaldt Eshkoldalen på grund af den klase druer, som israelitterne skar af der.²⁵ Efter fyrre dage vendte de tilbage fra at udforske landet.²⁶ De kom tilbage til Moses og Aron og hele israelitternes menighed i Kadesh i ørkenen Paran. Der rapporterede de til dem og til hele forsamlingen og viste dem landets frugt.²⁷ De gav Moses denne beretning: "Vi gik ind i det land, som du sendte os til, og det flyder bestemt med mælk og honning. Her er dets frugt.²⁸ Men folket, der bor der, er mægtigt, og byerne er befæstede og meget store. Vi så endda Anak's efterkommere der.²⁹ Amalekitterne bor i Negev; hittitterne, jebusitterne og amoritterne bor i bjerglandet; og kana'anæerne bor ved havet og langs Jordan."³⁰ Så stillede Kaleb folket for Moses og sagde: "Vi bør gå op og tage landet i besiddelse, for vi kan bestemt sejre over det."³¹ Men de mænd, der var gået op med ham, sagde: "Vi er ikke i stand til at gå op imod folket, for de er stærkere end vi er."³² Og de spredte blandt israelitterne en dårlig rapport om det land, de havde udforsket, og sagde: "Det land, vi udforskede, fortærer sine indbyggere, og alle de mennesker, vi så der, er af stor statur."³³ Vi så nefilitterne der (Anak's efterkommere stammer fra nefilitterne). Vi syntes som græshopper i vores egne øjne, og sådan så vi ud for dem."

14 Den nat hævdede hele menigheden deres stemmer og græd højt, og folket græd.²

Alle israelitterne klagede over Moses og Aron, og hele forsamlingen sagde til dem: "Gid vi var døde i Egypten! Eller endda i denne ørken!"³ Hvorfor fører Herren os til dette land for at falde for sværdet? Vores koner og børn vil blive taget som bytte. Ville det ikke være bedre for os at vende tilbage til Egypten?"⁴ Og de sagde til hinanden: "Lad

os udpege en leder og vende tilbage til Egypten."⁵ Da faldt Moses og Aron ned med ansigtet mod jorden foran hele forsamlingen af israelitter, der var samlet der.⁶ Josva, Nuns søn, og Kaleb, Jefunnes søn, som var blandt dem, der havde udforsket landet, sønderrev deres klæder;⁷ og de sagde til hele forsamlingen af israelitter: "Det land, vi gik igennem og udforskede, er overmåde godt.⁸ Hvis Herren finder velbehag i os, vil Han føre os ind i dette land, et land, der flyder med mælk og honning, og give det til os."⁹ Men gør ikke oprør mod Herren. Frygt ikke landets folk, for de vil være vores bytte. Deres beskyttelse er borte, og Herren er med os. Frygt dem ikke."¹⁰ Men hele forsamlingen drøftede at stene dem. Da viste Herrens herlighed sig ved åbenbaringsteltet for alle israelitterne.¹¹ Herren sagde til Moses: "Hvor længe vil dette folk vise foragt for Mig? Hvor længe vil de nægte at tro på Mig, trods alle de tegn, Jeg har udført blandt dem?"¹² Jeg vil slå dem med en plage og ødelægge dem, men Jeg vil gøre dig til en nation større og mægtigere end de."¹³ Moses sagde til Herren: "Så vil egypterne høre om det! Ved Din magt førte Du dette folk op fra blandt dem."¹⁴ Og de vil fortælle det til indbyggerne i dette land. De har hørt, at Du, Herre, er med dette folk, og at Du, Herre, er blevet set ansigt til ansigt, at Din sky bliver over dem, og at Du går foran dem i en skystøtte om dagen og en ildstøtte om natten."¹⁵ Hvis Du bringer alle disse menneskers undergang, vil de nationer, der har hørt denne beretning om Dig, sige,¹⁶ 'Herren var ikke i stand til at føre dette folk ind i det land, Han lovede dem med ed, så Han ødelagde dem i ørkenen.'¹⁷ "Lad nu Herrens magt være stor, som Du har erklæret:¹⁸ 'Herren er sen til vrede, rig på kærlighed og tilgiver synd og oprør. Alligevel lader Han ikke den skyldige ustraffet; Han holder børnene ansvarlige for forældrenes synd til tredje og fjerde generation.'¹⁹ I overensstemmelse med Din store kærlighed, tilgiv disse menneskers overtrædelse, som Du har tilgivet dem fra den tid, de forlod Egypten indtil nu."²⁰ Herren svarede: "Jeg har tilgivet dem, som du har bedt om.²¹ Ikke desto mindre, så sandt som Jeg lever og som Herrens herlighed fylder hele jorden,²² ikke én af dem, der har set Min herlighed og de tegn, Jeg udførte i Egypten og i ørkenen, men alligevel har været ulydige mod Mig og prøvet Mig ti gange—²³ ikke én af dem vil nogensinde se det land, Jeg lovede med

4 Mosebog

ed til deres forfædre. De, der har vist foragt for Mig, vil ikke se det.²⁴ Men fordi Min tjener Kaleb har en anden ånd og følger Mig helhjertet, vil Jeg føre ham ind i det land, han udforskede, og hans efterkommere vil arve det.²⁵ Da amalekitterne og kana'anæerne bor i dalene, vend tilbage i morgen og sæt ud mod ørkenen langs ruten til Det Røde Hav."

²⁶ Herren talte til Moses og Aron og sagde: ²⁷ "Hvor længe vil denne onde menighed knurre imod Mig? Jeg har hørt klagerne fra disse utilfredse israelitter.

²⁸ Så sig til dem: 'Så sandt som Jeg lever, erklærer Herren, vil Jeg gøre mod jer, som I har talt: ²⁹ I denne ørken vil jeres kroppe falde—hver eneste af jer, der er tyve år eller ældre, som blev talt i folketællingen og som har klaget imod Mig. ³⁰ Ingen af jer vil komme ind i det land, Jeg svor at gøre til jeres hjem, undtagen Kaleb, Jefunnes søn, og Josva, Nuns søn. ³¹ Hvad angår jeres børn, som I sagde ville blive taget som bytte, vil Jeg føre dem ind for at nyde det land, I har forkastet. ³² Men jeres kroppe vil møde deres ende i denne ørken. ³³ Jeres børn vil være hyrder her i fyrre år og bære konsekvenserne af jeres utroskab, indtil den sidste af jeres kroppe ligger i ørkenen. ³⁴ I fyrre år—et år for hver af de fyrre dage, I udforskede landet—vil I bære konsekvenserne af jeres synder og vide, hvordan det er at have Mig imod jer.' ³⁵ Jeg, Herren, har talt, og Jeg vil helt sikkert gøre disse ting mod hele denne oprørske menighed, som har slået sig sammen imod Mig. De vil møde deres ende i denne ørken; her vil de omkomme." ³⁶ Så de mænd, Moses havde sendt for at udforske landet, som vendte tilbage og fik hele menigheden til at knurre imod ham ved at sprede en negativ rapport om det— ³⁷ disse mænd, der var ansvarlige for at sprede den negative rapport om landet, blev slået ned og døde af en plage for Herren. ³⁸ Af de mænd, der gik for at udforske landet, forblev kun Josva, Nuns søn, og Kaleb, Jefunnes søn, i live. ³⁹ Da Moses rapporterede dette til alle israelitterne, sørgede de meget. ⁴⁰ Tidligt næste morgen satte de ud mod det højeste punkt i bjerglandet og sagde: "Nu er vi klar til at gå op til det land, Herren lovede. Vi har virkelig syndet!" ⁴¹ Men Moses sagde: "Hvorfor går I imod Herrens befaling? Dette vil ikke lykkes! ⁴² Gå ikke videre, for Herren er ikke med jer. I vil møde nederlag for jeres fjender, ⁴³ for amalekitterne og kana'anæerne vil konfrontere jer der. Da I har vendt jer bort fra Herren, vil Han ikke støtte jer, og I vil falde for sværdet." ⁴⁴ Ikke desto

mindre, i deres formodning gik de op mod det højeste punkt i bjerglandet, selvom hverken Moses eller Herrens pagts ark forlod lejren. ⁴⁵ Da kom amalekitterne og kana'anæerne, som boede i det bjergland, ned og angreb dem og spredte dem så langt som til Horma.

15

Så talte Herren til Moses og sagde, ² "Tal til israelitterne og sig til dem: 'Når I kommer ind i det land, hvor I skal bo, som jeg giver jer, ³ og I bringer Herren et offer ved ild, et brændoffer eller et offer for at opfylde et særligt løfte, eller som et frivilligt offer eller under jeres fastsatte fester, for at skabe en behagelig duft for Herren fra kvæget eller flokken, ⁴ så skal den, der bringer sit offer, bringe Herren et afgrødeoffer af en tiendedel af en efa af det fineste mel blandet med en fjerdedel af en hin olie, ⁵ og I skal tilberede vin til drikofferet, en fjerdedel af en hin, med brændofferet eller til offeret, for hvert lam. ⁶ For en vædder skal I tilberede som et afgrødeoffer to tiendedele af en efa fint mel blandet med en tredjedel af en hin olie, ⁷ og til drikofferet skal I tilbyde en tredjedel af en hin vin, som en behagelig duft for Herren. ⁸ Når I tilbereder en tyr som et brændoffer eller et offer for at opfylde et særligt løfte, eller som et fællesskabsoffer til Herren, ⁹ så skal I bringe med tyren et afgrødeoffer af tre tiendedele af en efa fint mel blandet med en halv hin olie, ¹⁰ og I skal tilbyde som drikoffer en halv hin vin, som et offer ved ild, en behagelig duft for Herren. ¹¹ Sådan skal det gøres for hver tyr, vædder, lam eller ged. ¹² Efter det antal, I tilbereder, sådan skal I gøre for hver enkelt. ¹³ Enhver, der er indfødt, skal gøre disse ting på denne måde, når han bringer et offer ved ild som en behagelig duft for Herren. ¹⁴ Når en fremmed bor hos jer eller er blandt jer gennem jeres generationer og ønsker at bringe et offer ved ild, som en behagelig duft for Herren, skal de gøre som I gør. ¹⁵ Forsamlingen skal have den samme lov for jer og for den fremmede, der bor blandt jer; det skal være en varig forordning gennem jeres generationer. Som I er, sådan skal den fremmede være for Herren. ¹⁶ En lov og én forordning skal gælde både for jer og for den fremmede, der bor blandt jer.'" ¹⁷ Herren talte til Moses, ¹⁸ "Tal til israelitterne og sig til dem: 'Når I kommer ind i det land, som jeg fører jer til, ¹⁹ og I spiser af landets mad, skal I bringe en del som et offer til Herren. ²⁰ Af det første af jeres mel skal I bringe et brød som et offer; som et offer fra

4 Mosebog

tærskelpladsen, sådan skal I bringe det.²¹ Af det første af jeres mel skal I give Herren et offer gennem jeres generationer.²² Men hvis I uforvarende undlader at holde nogen af disse befalinger, som Herren gav Moses—²³ nogen af Herrens befalinger til jer gennem Moses, fra den dag Herren gav dem og fortsat gennem de kommende generationer—²⁴ og hvis dette sker uforvarende uden at menigheden er klar over det, så skal hele menigheden bringe en ung tyr som et brændoffer, som en behagelig duft for Herren, sammen med det foreskrevne afgrødeoffer og drikoffer, og en gedebuk som syndoffer.²⁵ Præsten skal skaffe soning for hele den israelitiske menighed, og de vil blive tilgivet, for det var ikke med vilje, og de har bragt Herren for deres fejl et madoffer og et syndoffer.²⁶ Hele den israelitiske menighed og de fremmede, der bor blandt dem, vil blive tilgivet, for alle folkene var involveret i den uforvarende fejl.²⁷ Hvis en enkeltperson synder uforvarende, skal den person bringe en etårig hunged som syndoffer.²⁸ Præsten skal skaffe soning for Herren for den, der fejlede ved at synde uforvarende, og når soning er skaffet, vil den person blive tilgivet.²⁹ En lov gælder for alle, der synder uforvarende, hvad enten det er en indfødt israelit eller en fremmed, der bor blandt jer.³⁰ Men enhver, der synder trodsigt, hvad enten det er indfødt eller fremmed, viser foragt for Herren og skal adskilles fra Israels folk.³¹ Fordi de har forkastet Herrens ord og overtrådt Hans befalinger, skal de helt sikkert adskilles; deres skyld forbliver på dem.”³² Mens israelitterne var i ørkenen, stødte de på en mand, der samlede brænde på sabbatsdagen.³³ De, der fandt ham samle brænde, bragte ham til Moses, Aron og hele menigheden,³⁴ og de holdt ham i forvaring, fordi det ikke var besluttet, hvad der skulle gøres med ham.³⁵ Så sagde Herren til Moses: "Manden skal dø; hele menigheden skal stene ham uden for lejren." ³⁶ Så tog menigheden ham uden for lejren og henrettede ham ved stening, som Herren havde befalede Moses.³⁷ Herren talte til Moses,³⁸ "Tal til israelitterne og sig til dem, at de skal lave kvaster på hjørnerne af deres klæder gennem deres generationer, og at de skal sætte en blå snor på hver kvast.³⁹ Disse kvaster skal være for jer at se på og huske alle Herrens befalinger, så I kan adlyde dem og ikke følge jeres egne hjerter og øjne, som fører jer på afveje.⁴⁰ Så vil I huske at adlyde alle Mine befalinger og være dedikeret til jeres Gud.⁴¹ Jeg er

Herren jeres Gud, som udfriede jer fra Egypten for at være jeres Gud."

16 Korah, søn af Izhar, søn af Kehat, søn af Levi, sammen med Datan og Abiram, sønner af Eliab, og On, søn af Pelet, fra Rubens stamme, tog mænd² og rejste sig mod Moses, ledsaget af 250 israelitiske mænd, ledere af menigheden, udvalgt fra forsamlingen, mænd af anseelse.³ De samlede sig mod Moses og Aron og sagde til dem: "I er gået for vidt! Hele menigheden er hellig, hver eneste af dem, og Herren er iblandt dem. Hvorfor opfører I jer da over Herrens forsamling?"⁴ Da Moses hørte dette, kastede han sig ned.⁵ Han talte derefter til Korah og alle hans tilhængere og sagde: "I morgen vil Herren vise, hvem der tilhører Ham, og hvem der er hellig, og Han vil bringe den person nær til sig. Den, Han vælger, vil Han bringe nær til sig selv.⁶ Gør dette: Du, Korah, og hele dit selskab, tag røgelseskar,⁷ og i morgen læg ild i dem og læg røgelse på dem for Herrens ansigt. Den mand, som Herren vælger, skal være den hellige. I er gået for vidt, I Levis sønner!"⁸ Moses sagde også til Korah: "Lyt nu, I Levis sønner:⁹ Er det en lille ting, at Israels Gud har adskilt jer fra resten af den israelitiske menighed for at bringe jer nær til sig selv for at udføre tjenesten ved Herrens tabernakel og stå foran menigheden for at tjene dem?"¹⁰ Han har bragt dig og alle dine medlevitter nær til sig selv, men nu søger I også præstedømmet.¹¹ Derfor er det mod Herren, at du og alle dine tilhængere har slået jer sammen. Hvem er Aron, at I skulle knurre mod ham?"¹² Så tilkaldte Moses Datan og Abiram, Eliabs sønner, men de sagde: "Vi vil ikke komme op.¹³ Er det ikke nok, at du har ført os op fra et land, der flyder med mælk og honning, for at dræbe os i ørkenen, men du må også gøre dig selv til hersker over os?"¹⁴ Desuden har du ikke bragt os ind i et land, der flyder med mælk og honning, eller givet os en arv af marker og vingårde. Vil du stikke øjnene ud på disse mænd? Vi vil ikke komme op!"¹⁵ Da blev Moses meget vred og sagde til Herren: "Se ikke på deres offer. Jeg har ikke taget en eneste æsel fra dem, og jeg har ikke gjort nogen af dem uret."¹⁶ Moses instruerede Korah: "Du og alle dine tilhængere skal stå foran Herren i morgen—du, de, og Aron.¹⁷ Hver mand skal tage sit røgelseskar og lægge røgelse i det—250 røgelseskar i alt—og bringe det foran Herren. Du og Aron skal også bringe jeres røgelseskar."¹⁸ Så tog hver af dem sit

4 Mosebog

røgelseskar, lagde ild i det, og lagde røgelse på det, og stod med Moses og Aron ved indgangen til åbenbaringsteltet.¹⁹ Da Korah havde samlet alle sine tilhængere i opposition ved indgangen til åbenbaringsteltet, viste Herrens herlighed sig for hele menigheden.²⁰ Så talte Herren til Moses og Aron og sagde,²¹ "Adskil jer fra denne menighed, så jeg kan fortære dem øjeblikkeligt."²² Men de faldt på deres ansigter og sagde: "Åh Gud, Gud som giver ånde til alle levende ting, vil du være vred på hele menigheden, når kun én mand synder?"²³ Og så talte Herren til Moses og sagde²⁴ "Tal til menigheden og sig: 'Flyt jer væk fra Korahs, Datans og Abirams telte.'²⁵ Moses rejste sig og gik til Datan og Abiram, ledsaget af Israels ældste.²⁶ Han advarede menigheden: "Flyt jer væk fra disse ugudelige mænds telte! Rør ikke noget, der tilhører dem, ellers vil I blive fejtet bort på grund af alle deres synder."²⁷ Så flyttede de sig væk fra Korahs, Datans og Abirams telte. Datan og Abiram kom ud og stod ved indgangene til deres telte sammen med deres koner, børn og små.²⁸ Så sagde Moses: "Ved dette skal I vide, at Herren har sendt mig til at gøre alle disse gerninger; for det er ikke af min egen drift.²⁹ Hvis disse mænd dør en naturlig død, eller hvis de lider samme skæbne som alle mennesker, så har Herren ikke sendt mig.³⁰ Men hvis Herren skaber noget helt nyt, og jorden åbner sin mund og sluger dem med alt, hvad der tilhører dem, og de går levende ned i Sheol, så vil I vide, at disse mænd har vist foragt for Herren."³¹ Så snart han havde talt færdig, åbnede jorden sig under dem,³² og jorden åbnede sin mund og opslugte dem og deres husstande, og alle dem, der var forbundet med Korah, sammen med deres ejendele.³³ De gik levende ned i Sheol med alt, hvad der tilhørte dem; jorden lukkede sig over dem, og de forsvandt fra menighedens midte.³⁴ Ved deres skrig flygtede alle israelitterne omkring dem og råbte: "Jorden kunne også opsluge os!"³⁵ Og ild kom frem fra Herren og fortærede de 250 mænd, der ofrede røgelsen.³⁶ Og så talte Herren til Moses og sagde³⁷ "Sig til Eleazar, Arons søn, præsten, at tage røgelseskarene ud af de forkullede rester og sprede kullene et stykke væk, for røgelseskarene er hellige—³⁸ røgelseskarene fra de mænd, der syndede på bekostning af deres liv. Lad dem blive lavet til hamrede plader som belægning for alteret, for de blev præsenteret for Herren og er blevet hellige. Lad dem være et tegn

for israelitterne."³⁹ Så tog præsten Eleazar de bronzerøgelseskare, der blev bragt af dem, der var blevet brændt til døde, og de blev hamret ud til at overtrække alteret,⁴⁰ som en påmindelse til israelitterne om, at ingen undtagen en efterkommer af Aron skulle komme for at brænde røgelse for Herren, ellers ville han blive som Korah og hans tilhængere—som Herren havde talt til ham gennem Moses.⁴¹ Men næste dag knurrede hele den israelitiske menighed mod Moses og Aron og sagde: "I har dræbt Herrens folk."⁴² Da menigheden samlede sig i opposition til Moses og Aron og vendte sig mod åbenbaringsteltet, dækkede skyen det, og Herrens herlighed viste sig.⁴³ Moses og Aron nærmede sig foran åbenbaringsteltet,⁴⁴ Og så talte Herren til Moses og sagde⁴⁵ "Gå væk fra denne menighed, så jeg kan fortære dem øjeblikkeligt." Og de faldt på deres ansigter.⁴⁶ Så sagde Moses til Aron: "Tag dit røgelseskare og læg ild i det fra alteret, og læg røgelse på det; skynd dig derefter til menigheden for at gøre soning for dem. Vreden er gået ud fra Herren; plagen er begyndt."⁴⁷ Så gjorde Aron, som Moses sagde, og løb ind i menighedens midte. Plagen var allerede begyndt blandt folket, men Aron ofrede røgelsen og gjorde soning for dem.⁴⁸ Han stod mellem de levende og de døde, og plagen blev stoppet.⁴⁹ Men 14.700 mennesker omkom af plagen, ud over dem, der var døde på grund af Korah.⁵⁰ Så vendte Aron tilbage til Moses ved indgangen til åbenbaringsteltet, for plagen var blevet stoppet.

17 Herren talte derefter til Moses og sagde:² "Tal til israelitterne og saml fra dem en stav for hver stammeslægt: tolv stave, én fra hver leder af deres stammeslægter. Indskriv hver mands navn på hans stav."³ På Levis stav skal du indskrive Arons navn, da der skal være én stav for lederen af hver stammeslægt.⁴ Placer dem i åbenbaringsteltet foran vidnesbyrdet, hvor jeg møder dig.⁵ Den stav, der tilhører den mand, som jeg vælger, vil spire, og dette vil sætte en stopper for israelitternes klager mod dig."⁶ Moses talte til israelitterne, og deres ledere gav ham tolv stave, én for hver leder af deres stammeslægter, inklusive Arons stav.⁷ Moses satte stavene foran Herren i vidnesbyrdets telt.⁸ Den følgende dag gik Moses ind i teltet og så, at Arons stav, der repræsenterede Levis stamme, havde spiret, blomstrede og produceret mandler.⁹ Moses bragte derefter alle

4 Mosebog

stavene ud fra Herrens nærvær til alle israelitterne. De undersøgte dem, og hver leder tog sin egen stav tilbage. ¹⁰ Herren instruerede Moses: "Læg Arons stav tilbage foran vidnesbyrdet, for at den kan opbevares som et tegn mod de oprørske, så deres klager mod mig ophører, og de ikke dør." ¹¹ Moses fulgte Herrens instruktioner præcist. ¹² Israelitterne sagde til Moses: "Vi er fortabte! Vi omkommer, vi omkommer alle!" ¹³ Enhver, der nærmer sig Herrens tabernakel, vil dø. Skal vi alle omkomme fuldstændigt?"

18 Herren talte til Aron og sagde: "Du, dine sønner og din familie skal bære ansvaret for enhver overtrædelse forbundet med helligdommen, og du og dine sønner alene skal bære ansvaret for enhver overtrædelse relateret til jeres præstedømme. ² Bring dine medlevitter, stammen af dine forfædre, til at slutte sig til dig og hjælpe dig, mens du og dine sønner tjener foran vidnesbyrdets telt. ³ De skal stå til ansvar over for dig og udføre opgaver for hele teltet, men de må ikke nærme sig helligdommens møbler eller alteret, for at både de og du ikke skal dø. ⁴ De skal slutte sig til dig og tage sig af opgaverne ved åbenbaringsteltet, alt arbejdet ved teltet, men ingen uautoriseret person må komme nær dig. ⁵ Du skal være ansvarlig for opgaverne ved helligdommen og alteret, så der ikke igen vil falde vrede over israelitterne. ⁶ Jeg har udvalgt dine medlevitter blandt israelitterne som en gave til dig, dedikeret til Herren, til at udføre arbejdet ved åbenbaringsteltet. ⁷ Men kun du og dine sønner skal tjene som præster i relation til alt ved alteret og inde i forhængen. Jeg giver dig præstedømmet som en gave. Enhver anden, der kommer nær, skal dø." ⁸ Så sagde Herren til Aron: "Jeg har sat dig i spidsen for mine ofre; alle de hellige gaver, som israelitterne bringer til mig, giver jeg til dig og dine sønner som din del, en permanent andel. ⁹ Dette skal være dit fra de mest hellige ofre, holdt fra ilden; fra alle deres gaver, hvad enten det er korn-, synd- eller skyldofre, de er mest hellige for dig og dine sønner. ¹⁰ Spis det som noget mest helligt; enhver mand skal spise det. Betragt det som helligt. ¹¹ Dette er også dit: hvad der er sat til side fra gaverne af alle israelitternes svingofre. Jeg giver dem til dig og dine sønner og døtre som en evig andel. Enhver i din husstand, der er ceremonielt ren, må spise det. ¹² Jeg giver dig det bedste af den friske olivenolie og det bedste af den friske vin og

korn, de førstegrøder, de giver til Herren. ¹³ De første modne frugter af alt, hvad der er i deres land, som de bringer til Herren, skal være dine. Enhver i din husstand, der er ren, må spise det. ¹⁴ Alt, hvad der er viet til Herren i Israel, skal være dit. ¹⁵ Den første afkom af enhver livmoder, både menneske og dyr, der er tilbudt til Herren, er dit. Men du skal indløse enhver førstefødt søn og den førstefødte af urene dyr. ¹⁶ Når de er en måned gamle, skal du indløse dem til indløsningsprisen på fem sekel sølv, i henhold til helligdommens sekel, som er tyve gera. ¹⁷ Men den førstefødte af en ko, et får eller en ged skal du ikke indløse; de er hellige. Stænk deres blod på alteret og brænd deres fedt som et madoffer, en behagelig aroma for Herren. ¹⁸ Deres kød skal være dit, ligesom brystet af svingofret og den højre lår er dit. ¹⁹ Alle ofrene af de hellige gaver, som israelitterne bringer til Herren, giver jeg til dig og dine sønner og døtre som en evig andel. Det er en evig saltpagt for Herren for både dig og dine efterkommere. ²⁰ Herren sagde til Aron: "Du skal ikke have nogen arv i deres land, ej heller eje nogen del blandt dem; jeg er din del og din arv blandt israelitterne. ²¹ Til levitterne giver jeg alle tienderne i Israel som deres arv til gengæld for det arbejde, de udfører, mens de tjener ved åbenbaringsteltet. ²² Fra nu af må israelitterne ikke nærme sig åbenbaringsteltet, ellers vil de bære konsekvenserne af deres synd og dø. ²³ Kun levitterne skal udføre tjenesten ved åbenbaringsteltet og bære deres egen skyld. Dette er en varig forordning for de kommende generationer. De vil ikke have nogen arv blandt israelitterne. ²⁴ I stedet giver jeg levitterne som deres arv de tiender, som israelitterne bringer som en offergave til Herren. Derfor har jeg sagt om dem: 'De skal ikke have nogen arv blandt israelitterne.'" ²⁵ Herren talte derefter til Moses og sagde, ²⁶ "Sig til levitterne: 'Når I modtager fra israelitterne den tiende, jeg giver jer som jeres arv, skal I give en tiendedel af den tiende som en offergave til Herren. ²⁷ Jeres offer vil blive krediteret jer som korn fra tærskelpladsen eller saft fra vinpressen. ²⁸ På denne måde skal I også præsentere en offergave til Herren fra alle de tiender, I modtager fra israelitterne. Fra disse tiender skal I give Herrens del til Aron, præsten. ²⁹ I skal tilbyde den fineste og mest hellige del af alt, hvad der gives til jer, som Herrens del.' ³⁰ Sig til dem: 'Når I præsenterer den bedste del, vil det blive krediteret jer som produktet fra

4 Mosebog

tærskelpladsen eller vinpressen. ³¹ I og jeres husstande må forbruge resten hvor som helst, for det er jeres kompensation for jeres arbejde ved åbenbaringsteltet. ³² Ved at tilbyde den bedste del vil I ikke være skyldige i denne sag; så vil I ikke vanhellige israelitternes hellige ofre, og I vil ikke dø.”

19 Så talte Herren til både Moses og Aron: ² "Dette er lovens forordning, som Herren har befalet: Sig til israelitterne, at de skal bringe dig en rød kvie uden fejl eller plet, en som aldrig har båret åg. ³ I skal give den til Eleazar, præsten, og den skal føres uden for lejren og slagtes for hans øjne. ⁴ Eleazar, præsten, skal tage noget af dens blod med sin finger og stænke det syv gange mod forsiden af åbenbaringsteltet. ⁵ Kvien skal derefter brændes i hans nærvær; dens hud, kød, blod og indvolde skal alle fortæres af ilden. ⁶ Præsten skal tage cedertræ, isop og skarlagensrød uld og kaste dem midt i den brændende kvie. ⁷ Derefter skal præsten vaske sine klæder og bade sig i vand, og så kan han komme ind i lejren; dog vil han forblive ceremonielt uren indtil aften. ⁸ Den, der brænder kvien, skal også vaske sine klæder og bade i vand, og han vil være uren indtil aften. ⁹ En mand, som er ren, skal samle kvieaske op og placere dem på et rent sted uden for lejren. De skal opbevares af Israels menighed til brug i renselsesvandet; det er til renselse fra synd. ¹⁰ Den mand, der samler asken, skal vaske sine klæder, og han vil være uren indtil aften. Dette skal være en varig forordning for israelitterne og de fremmede, der bor iblandt dem. ¹¹ Enhver, der kommer i kontakt med et menneskeligt lig, vil være uren i syv dage. ¹² De skal rense sig med vandet på den tredje dag og på den syvende dag; så vil de være rene. Hvis de ikke renser sig på den tredje og syvende dag, vil de ikke være rene. ¹³ Enhver, der rører ved et dødt legeme og ikke renser sig, besmitter Herrens tabernakel. De skal udryddes fra Israel, da renselsesvandet ikke er blevet stænket på dem; de forbliver urene. ¹⁴ Dette er loven, når en person dør i et telt: Enhver, der går ind i teltet, og enhver, der er i det, vil være uren i syv dage. ¹⁵ Enhver åben beholder uden låg fastgjort på den vil være uren. ¹⁶ Enhver på åben mark, der rører ved en, der er dræbt med sværd eller er død naturligt, eller rører ved et menneskeben eller en grav, vil være uren i syv dage. ¹⁷ For den urene person, tag noget af asken fra det brændte renselsesoffer og tilsæt

rindende vand til dem i en beholder. ¹⁸ En ren person skal tage isop, dyppe den i vandet og stænke det på teltet, alle møblerne og de mennesker, der var der. Han skal også stænke enhver, der har rørt ved et ben, en grav eller en, der blev dræbt eller dødt naturligt. ¹⁹ Den rene person skal stænke den urene på den tredje og syvende dag, og på den syvende dag skal han rense dem. De skal vaske deres klæder og bade i vand, og ved aften vil de være rene. ²⁰ Men hvis den urene person ikke renser sig, skal de udryddes fra forsamlingen, for de har besmittet Herrens helligdom. Renselsesvandet er ikke blevet stænket på dem, og de er urene. ²¹ Dette skal være en varig forordning for dem. Den, der stænker renselsesvandet, skal vaske sine klæder, og enhver, der rører ved renselsesvandet, vil være uren indtil aften. ²² Alt, hvad en uren person rører ved, bliver urent, og enhver, der rører ved det, vil være uren indtil aften."

20 I den første måned ankom hele den israelitiske menighed til ørkenen Zin, og de opholdt sig i Kadesh. Miriam døde der og blev begravet. ² Der var ikke vand til menigheden, og de samlede sig mod Moses og Aron. ³ Folket klagede til Moses og sagde: "Gid vi var omkommet, da vore brødre omkom for Herrens åsyn! ⁴ Hvorfor har du ført Herrens folk ind i denne ørken, hvor vi og vores kvæg risikerer at omkomme? ⁵ Hvorfor førte du os op fra Egypten til dette frygtelige sted? Det er ikke et sted med korn, figner, vinstokke eller granatæbler, og der er intet vand at drikke!" ⁶ Moses og Aron gik fra forsamlingen til indgangen til åbenbaringsteltet og faldt på deres ansigter, og Herrens herlighed viste sig for dem. ⁷ Herren talte da til Moses og sagde, ⁸ "Tag staven, og du og din bror Aron skal samle forsamlingen. Tal til klippen foran deres øjne, og den vil give sit vand. Du skal bringe vand ud af klippen til menigheden og deres kvæg at drikke." ⁹ Moses tog staven fra Herrens nærvær, som han var blevet instrueret. ¹⁰ Moses og Aron samlede forsamlingen foran klippen, og han sagde til dem: "Hør, I oprørere, skal vi bringe vand til jer ud af denne klippe?" ¹¹ Så løftede Moses sin hånd og slog klippen to gange med sin stav. Vand strømmede ud i overflod, og menigheden og deres kvæg drak. ¹² Men Herren sagde til Moses og Aron: "Fordi I ikke stolede på mig til at ære mig som hellig for israelitternes øjne, skal I ikke føre denne forsamling ind i det land, jeg har givet dem." ¹³ Dette var Meribas vand, hvor

4 Mosebog

israelitterne klagede til Herren, og han viste sig hellig blandt dem. ¹⁴ Moses sendte bud fra Kadesh til kongen af Edom og sagde: "Dette siger din bror Israel: Du kender til al den modgang, der har ramt os. ¹⁵ Vore forfædre gik ned til Egypten, og vi boede der i mange år. Ægypterne mishandlede os og vore forfædre, ¹⁶ men da vi råbte til Herren, hørte han vores stemme og sendte en engel og førte os ud af Egypten. Nu er vi i Kadesh, en by på kanten af dit område. ¹⁷ Lad os venligst passere gennem dit land. Vi vil ikke gå gennem nogen mark eller vingård eller drikke vand fra nogen brønd. Vi vil rejse langs Kongens Vej og ikke dreje til højre eller venstre, før vi har passeret gennem dit område." ¹⁸ Men Edom svarede: "I må ikke passere her; hvis I prøver, vil vi komme imod jer med sværdet." ¹⁹ Israelitterne sagde til ham: "Vi vil gå langs hovedvejen, og hvis vi eller vores kvæg drikker noget af jeres vand, vil vi betale for det. Vi ønsker kun at passere gennem til fods—intet mere." ²⁰ Men han sagde: "I må ikke passere gennem." Så kom Edom imod dem med en stor og mægtig styrke. ²¹ Da Edom nægtede at lade Israel passere gennem deres område, vendte Israel sig bort fra dem. ²² Hele den israelitiske menighed brød op fra Kadesh og kom til bjerget Hor. ²³ Ved bjerget Hor, nær grænsen til Edom, talte Herren til Moses og Aron, ²⁴ "Aron vil blive samlet til sit folk, for han skal ikke komme ind i det land, jeg har givet israelitterne, fordi I gjorde oprør mod min befaling ved Meribas vand. ²⁵ Før Aron og hans søn Eleazar op ad skråningerne af bjerget Hor. ²⁶ Tag Arons klæder af og giv dem til hans søn Eleazar, for Aron vil blive samlet til sit folk og vil dø der." ²⁷ Moses fulgte Herrens instruktioner: de steg op på bjerget Hor for øjnene af hele menigheden. ²⁸ Moses tog Arons klæder af og gav dem til hans søn Eleazar. Aron døde der på bjergetoppen. Så kom Moses og Eleazar ned fra bjerget. ²⁹ Da hele menigheden så, at Aron var død, sørgede alle israelitterne over ham i tredive dage.

21 Da kana'anærkongen i Arad, som boede i Negev, hørte, at Israel nærmede sig ad Atharims vejen, gik han i kamp mod Israel og tog nogle af dem til fange. ² Da aflagde Israel et løfte til Herren og sagde: "Hvis du virkelig vil overgive dette folk i vores hænder, vil vi fuldstændig ødelægge deres byer." ³ Herren hørte Israels bøn og overgav kana'ænerne til dem. De ødelagde dem og deres byer fuldstændigt, og stedet blev kaldt Horma.

⁴ De rejste fra bjerget Hor ad Det Røde Havs vej for at omgå Edoms land; men folket blev utålmodigt undervejs. ⁵ Folket talte imod Gud og Moses og sagde: "Hvorfor har du ført os op fra Egypten for at dø i ørkenen? Der er intet brød, der er intet vand, og vi afskyr denne elendige mad!" ⁶ Da sendte Herren brændende slanger blandt folket, og de bed folket, så mange israelitter døde. ⁷ Folket kom til Moses og sagde: "Vi har syndet ved at tale imod Herren og imod dig; bed til Herren om at fjerne slangerne fra os." Så Moses bad for folket. ⁸ Herren instruerede Moses: "Lav en brændende slange og sæt den på en stang; enhver, der bliver bidt og ser på den, vil leve." ⁹ Så Moses formede en kobberslange og satte den på en stang; når en slange bed nogen, og den person så på kobberslangen, overlevede de. ¹⁰ Israelitterne drog videre og slog lejr ved Obot. ¹¹ De brød op fra Obot og slog lejr ved Ije-Abarim, i ørkenen overfor Moab mod øst. ¹² Derfra fortsatte de og slog lejr i Zered-dalen. ¹³ De brød op derfra og slog lejr på den anden side af Arnon, som er i ørkenen, der strækker sig ind i amoriternes område; for Arnon er grænsen til Moab, mellem Moab og amoritterne. ¹⁴ Derfor nævnes det i Herrens Kriges Bog: "Vaheb i Sufa, og Arnon-bækkene, ¹⁵ og skråningerne af bækkene, der strækker sig til stedet Ar og ligger langs Moabs grænse." ¹⁶ Derfra fortsatte de til Beer, brønden hvor Herren sagde til Moses: "Saml folket, så vil jeg give dem vand." ¹⁷ Da sang Israel glædestrålende: "Spring op, o brønd! Lad os synge til den!" ¹⁸ Brønden, som lederne gravede, som folkets fornemme hulede ud med scepter og stave." Så gik de fra ørkenen til Mattana, ¹⁹ fra Mattana rejste de til Nahaliel, og fra Nahaliel gik de til Bamot, ²⁰ og fra Bamot til dalen i Moabs land, på toppen af Pisga, som ser ud over ødemarken. ²¹ Israel sendte sendebud til Sihon, amoriternes konge, og sagde, ²² "Lad os passere gennem dit land. Vi vil ikke dreje af ind i mark eller vingård, ej heller drikke vand fra nogen brønd. Vi vil rejse langs Kongens Vej, indtil vi har passeret gennem dit område." ²³ Men Sihon ville ikke tillade Israel at passere gennem hans område. I stedet samlede han hele sit folk og gik ud mod Israel i ørkenen, og kom til Jahaz og kæmpede mod Israel. ²⁴ Israel slog ham med sværdets æg og tog hans land i besiddelse fra Arnon til Jabbok, så langt som ammonitterne, for ammoniternes grænse var befæstet. ²⁵ Israel erobrede alle amoriternes byer og bosatte sig i dem, inklusive Heshbon og alle dens

4 Mosebog

omkringliggende bosættelser. ²⁶ Heshbon var byen for Sihon, amoritternes konge, som havde kæmpet mod den tidligere konge af Moab og havde taget al hans land fra ham så langt som Arnon. ²⁷ Derfor siger de, der taler i ordsprog: "Kom til Heshbon og lad den blive genopbygget; lad Sihons by blive genoprettet. ²⁸ For ild gik ud fra Heshbon, en flamme fra Sihons by; den fortærede Ar i Moab, herrerne over Arnons højder. ²⁹ Ve dig, Moab! Du er ødelagt, Kemoshs folk! Han har givet sine sønner som flygtninge og sine døtre i fangenskab til Sihon, amoritternes konge. ³⁰ Men vi har skudt dem ned; Heshbon er ødelagt så langt som Dibon, og vi har lagt øde så langt som Nofa, som når til Medeba." ³¹ Så boede Israel i amoritternes land. ³² Moses sendte spioner til Jazer, og de erobrede dens omkringliggende bosættelser og drev amoritterne ud, som var der. ³³ Derefter vendte de sig og gik op ad vejen til Basan, og Og, kongen af Basan, sammen med hele hans folk, kom ud for at møde dem i kamp ved Edrei. ³⁴ Men Herren sagde til Moses: "Vær ikke bange for ham, for jeg har overgivet ham i dine hænder, sammen med hele hans folk og hans land. Gør ved ham, som du gjorde ved Sihon, amoritternes konge, som regerede i Heshbon." ³⁵ Så slog de ham ned, sammen med hans sønner og hele hans hær, uden at efterlade nogen overlevende, og de tog hans land i besiddelse.

22 Israelitterne rejste til Moabs sletter og slog lejr ved Jordan, overfor Jeriko. ² Balak, Zippors søn, så alt det, Israel havde gjort ved amoritterne. ³ Moab blev meget bange for folket, fordi de var talrige; Moab blev fyldt med rædsel på grund af israelitterne. ⁴ Moabitterne sagde til Midjans ældste: "Denne horde vil fortære alt omkring os, som en okse æder græsset på marken." Balak, Zippors søn, var konge over Moab på det tidspunkt. ⁵ Han sendte bud for at tilkalde Bileam, Beors søn, som var i Petor ved Eufrat, i sit hjemland. Balak sagde: "Et folk er kommet ud af Egypten; de dækker landets overflade og har slået sig ned ved siden af mig. ⁶ Kom venligst og forband dette folk for mig, for de er for mægtige for mig. Måske vil jeg være i stand til at besejre dem og drive dem ud af landet. Jeg ved, at den, du velsigner, er velsignet, og den, du forbander, er forbandet." ⁷ Moabs og Midjans ældste drog af sted og tog betaling for spådomskunst med sig. Da de kom til Bileam, overbragte de Balaks budskab til ham. ⁸ Bileam sagde til dem: "Bliv her i

nat, og jeg vil bringe jer det svar, Herren giver mig." Så blev Moabs ledere hos ham. ⁹ Herren nærmede sig Bileam og spurgte: "Hvem er disse mænd, der er hos dig?" ¹⁰ Bileam svarede Gud: "Balak, Zippors søn, Moabs konge, har sendt mig dette budskab: ¹¹ 'Et folk er kommet ud af Egypten og dækker landets overflade. Kom nu, forband dem for mig; måske vil jeg være i stand til at kæmpe mod dem og drive dem ud.'" ¹² Men Gud sagde til Bileam: "Gå ikke med dem. Du må ikke forbande folket, for de er velsignet." ¹³ Bileam stod op om morgenen og sagde til Balaks embedsmænd: "Vend tilbage til jeres eget land, for Herren har nægtet at lade mig gå med jer." ¹⁴ Moabs embedsmænd vendte tilbage til Balak og rapporterede: "Bileam nægtede at komme med os." ¹⁵ Balak sendte andre embedsmænd, flere og mere ansete end de første. ¹⁶ De kom til Bileam og sagde: "Dette siger Balak, Zippors søn: Lad intet forhindre dig i at komme til mig, ¹⁷ for jeg vil belønne dig rigt og gøre hvad du ønsker. Kom venligst og forband dette folk for mig." ¹⁸ Bileam svarede dem: "Selv hvis Balak gav mig sit palads fyldt med sølv og guld, kunne jeg ikke gøre noget stort eller småt ud over Herrens, min Guds, befaling. ¹⁹ Bliv nu her i nat også, så jeg kan finde ud af, hvad Herren ellers vil sige til mig." ²⁰ Den nat kom Gud til Bileam og sagde: "Siden disse mænd er kommet for at kalde på dig, gå med dem, men gør kun, hvad jeg siger til dig." ²¹ Bileam stod tidligt op, gjorde sin æsel klar og fulgte med Moabs embedsmænd. ²² Men Gud blev vred, da han gik, og Herrens engel stillede sig i vejen for at modstå ham. Bileam red på sin æsel, og hans to tjenere var med ham. ²³ Da æslet så Herrens engel stå på vejen med et draget sværd i hånden, drejede det af vejen ind på en mark. Bileam slog det for at få det tilbage på vejen. ²⁴ Herrens engel stod derefter på en smal sti gennem vinmarkerne, med mure på begge sider. ²⁵ Da æslet så Herrens engel, pressede det sig mod muren og knuste Bileams fod mod den. Så slog han æslet igen. ²⁶ Herrens engel gik videre og stod på et smalt sted, hvor der ikke var plads til at dreje, hverken til højre eller til venstre. ²⁷ Da æslet så Herrens engel, lagde det sig ned under Bileam, hvilket fik ham til at blive vred og slå det med sin stav. ²⁸ Da gjorde Herren æslet i stand til at tale, og det sagde til Bileam: "Hvad har jeg gjort dig, siden du har slået mig disse tre gange?" ²⁹ Bileam svarede æslet: "Du har gjort mig til grin! Hvis jeg bare havde et sværd i hånden, ville jeg have dræbt dig nu." ³⁰

4 Mosebog

Æslet sagde til Bileam: "Er jeg ikke din egen æsel, som du har redet på hele dit liv til denne dag? Har jeg nogensinde haft for vane at gøre dette mod dig?" "Nej," svarede han. ³¹ Da lod Herren Bileam se klart, og han opfattede Herrens engel stå på vejen med sit sværd draget. Så bøjede han sig lavt og faldt ned på sit ansigt. ³² Herrens engel spurgte ham: "Hvorfor har du slået dit æsel disse tre gange? Jeg er kommet her for at modstå dig, fordi din vej er hensynsløs for mig. ³³ Æslet så mig og drejede af fra mig disse tre gange. Hvis det ikke havde drejet af, ville jeg bestemt have taget dit liv nu, men jeg ville have skånet det." ³⁴ Bileam sagde til Herrens engel: "Jeg har syndet. Jeg indså ikke, at du stod på vejen for at modstå mig. Hvis du er utilfreds, vil jeg gå tilbage." ³⁵ Herrens engel sagde til Bileam: "Gå med mændene, men tal kun, hvad jeg siger til dig." Så fortsatte Bileam med Balaks embedsmænd. ³⁶ Da Balak hørte om Bileams ankomst, gik han ud for at møde ham ved Moabs by ved Arnons grænse, ved kanten af sit territorium. ³⁷ Balak sagde til Bileam: "Sendte jeg dig ikke en hastende indkaldelse? Hvorfor kom du ikke til mig? Er jeg virkelig ude af stand til at belønne dig?" ³⁸ Bileam svarede: "Nå, jeg er kommet til dig nu. Men kan jeg sige hvad som helst? Jeg må kun tale, hvad Gud lægger i min mund." ³⁹ Bileam fulgte derefter med Balak til Kiriath-Huzot. ⁴⁰ Balak ofrede kvæg og får og delte dem med Bileam og de embedsmænd, der var med ham. ⁴¹ Næste morgen tog Balak Bileam op til Baals høje steder, og derfra kunne han se en del af israelitternes lejr.

23 Bileam sagde til Balak: "Byg syv altre til mig her, og gør syv tyre og syv væddere rede til mig." ² Balak gjorde, som Bileam havde sagt, og de ofrede en tyr og en vædder på hvert alter. ³ Bileam sagde til Balak: "Bliv stående ved dit offer, mens jeg går. Måske vil Herren møde mig, og hvad Han åbenbarer, vil jeg fortælle dig." Så gik han til en øde høj. ⁴ Gud mødte Bileam, og Bileam sagde: "Jeg har rejst syv altre og ofret en tyr og en vædder på hvert." ⁵ Herren lagde et ord i Bileams mund og sagde: "Vend tilbage til Balak og giv ham denne besked." ⁶ Bileam vendte tilbage til Balak, som stod ved sit offer sammen med alle Moabs ledere. ⁷ Bileam begyndte sin spådom: "Balak bragte mig fra Aram, Moabs konge fra de østlige bjerge, og sagde: 'Kom, forband Jakob for mig; kom, fordøm Israel.' ⁸ Hvordan kan jeg tale imod dem, som Gud ikke har talt imod? Hvordan kan jeg modsætte mig dem, som

Herren ikke har modsagt?" ⁹ Fra de klippefyldte tinder ser jeg dem, fra bakkerne betragter jeg dem. Her er et folk, der lever adskilt og ikke regner sig blandt nationerne. ¹⁰ Hvem kan tælle Jakobs stov eller nummerere endda en fjerdedel af Israel? Lad mig dø de retfærdiges død, og må mit endeligt blive som deres!" ¹¹ Balak sagde til Bileam: "Hvad har du gjort imod mig? Jeg bragte dig for at forbande mine fjender, men du har velsignet dem i stedet!" ¹² Bileam svarede: "Skal jeg ikke tale det, som Herren har lagt i min mund?" ¹³ Balak sagde så: "Kom med mig til et andet sted, hvor du kan se dem; du vil kun se en del af dem, ikke alle. Derfra kan du forbande dem for mig." ¹⁴ Så tog han Bileam til Zofims mark på toppen af Pisga, hvor han byggede syv altre og ofrede en tyr og en vædder på hvert. ¹⁵ Bileam sagde til Balak: "Stå her ved dit offer, mens jeg møder Herren derovre." ¹⁶ Herren mødte Bileam og lagde et ord i hans mund og sagde: "Vend tilbage til Balak og giv ham denne besked." ¹⁷ Bileam vendte tilbage til Balak, som stod ved sit offer med Moabs embedsmænd. Balak spurgte: "Hvad har Herren talt?" ¹⁸ Bileam leverede sin besked: "Rejs dig, Balak, og lyt; hør mig, Zippors søn. ¹⁹ Gud er ikke et menneske, så Han skulle lyve, ej heller en menneskesøn, så Han skulle skifte sind. Taler Han og handler ikke? Lover Han og opfylder ikke?" ²⁰ Jeg har modtaget en befaling om at velsigne; Han har givet Sin velsignelse, og jeg kan ikke ændre det. ²¹ Ingen ulykke ses i Jakob, ingen elendighed i Israel. Herren deres Gud er med dem; råbet af en konge er iblandt dem. ²² Gud førte dem ud af Egypten; de besidder styrken af en mægtig okse. ²³ Der er ingen besværgelse mod Jakob, ingen spådom mod Israel. Det vil nu blive sagt om Jakob og Israel: 'Se, hvad Gud har gjort!' ²⁴ Folket rejser sig som en løvinde; de vækker sig som en løve, der ikke hviler, før den fortærer sit bytte og drikker blodet af de dræbte." ²⁵ Balak sagde til Bileam: "Afhold dig fra at forbande dem eller velsigne dem!" ²⁶ Bileam svarede: "Sagde jeg ikke til dig, at jeg må gøre, hvad Herren siger?" ²⁷ Balak sagde: "Kom, lad mig tage dig til et andet sted. Måske vil det behage Gud at tillade dig at forbande dem for mig derfra." ²⁸ Balak tog Bileam til toppen af Peor, med udsigt over ødemarken. ²⁹ Bileam sagde: "Byg syv altre her, og gør syv tyre og syv væddere rede til mig." ³⁰ Balak gjorde, som Bileam havde sagt, og ofrede en tyr og en vædder på hvert alter.

4 Mosebog

24 Da Bileam indså, at det behagede Herren at velsigne Israel, søgte han ikke varsler som før, men vendte sit blik mod ørkenen. ² Og Bileam løftede sine øjne og så Israel lejret stamme for stamme, og Guds Ånd kom over ham. ³ Han begyndte sin udsigelse og sagde: "Bileams søn af Beors udsigelse, udsigelsen af manden, hvis øje er åbent; ⁴ Udsigelsen af en, der hører Guds ord, som ser den Almægtiges syn, som falder ned, med øjnene afdækket: ⁵ Hvor skønne er dine telte, Jakob, dine boliger, Israel! ⁶ Som dale strækker de sig, som haver ved en flod, som aloes plantet af Herren, som cedertræer ved vandene. ⁷ Rigeligt vand skal flyde fra hans kar, og hans efterkommere skal være talrige; hans konge skal være større end Agag, og hans rige skal ophøjes. ⁸ Gud fører ham ud af Egypten; han har styrken af en vild okse. Han vil fortære de nationer, der er hans fjender, og vil knuse deres knogler og gennembore dem med sine pile. ⁹ Han krummer sig, han lægger sig som en løve, og som en løvinde—hvem tør vække ham? Velsignet er de, der velsigner dig, og forbandet er de, der forbander dig." ¹⁰ Da blussede Balaks vrede op mod Bileam, og han klappede i hænderne og sagde til Bileam: "Jeg kaldte dig for at forbande mine fjender, men du har velsignet dem disse tre gange! ¹¹ Fly derfor til dit sted nu! Jeg sagde, at jeg ville belønne dig rigt, men Herren har holdt dig fra at blive æret." ¹² Bileam svarede Balak: "Sagde jeg ikke til dine sendebud, som du sendte til mig, ¹³ 'Selv hvis Balak gav mig sit palads fyldt med sølv og guld, kunne jeg ikke gå ud over Herrens befaling for at gøre enten godt eller ondt af min egen vilje. Hvad Herren taler, det vil jeg tale'? ¹⁴ Nu, se, jeg går tilbage til mit folk; kom, lad mig informere dig om, hvad dette folk vil gøre mod dit folk i de kommende dage." ¹⁵ Så begyndte han sin udsigelse og sagde: "Bileams søn af Beors udsigelse, udsigelsen af manden, hvis øje er åbent, ¹⁶ Udsigelsen af en, der hører Guds ord, og har viden fra den Højeste, som ser den Almægtiges syn, som falder ned, med øjnene afdækket: ¹⁷ Jeg ser ham, men ikke nu; jeg skuer ham, men ikke nær; en stjerne skal komme ud af Jakob, en herskerstav skal rejse sig ud af Israel, og skal knuse Moabs pander, og ødelægge alle Sheths sønner. ¹⁸ Edom skal blive en besiddelse; Seir, dets fjender, skal også blive en besiddelse, mens Israel vokser stærkt. ¹⁹ En hersker skal komme ud af Jakob, og skal ødelægge byens overlevende." ²⁰ Så så han på Amalek og

begyndte sin udsigelse og sagde: "Amalek var den første blandt nationerne, men hans ende skal være fuldstændig ødelæggelse." ²¹ Og han så på kenitterne og begyndte sin udsigelse og sagde: "Dit bosted er sikkert, og din rede er sat i klippen; ²² Ikke desto mindre vil kenitterne blive ødelagt, når Assur tager dig til fange." ²³ Så begyndte han sin udsigelse og sagde: "Ak! Hvem kan overleve, medmindre Gud har villet det? ²⁴ Men skibe skal komme fra Kittims kyst, og de skal plage Assur og plage Eber; og de skal også komme til ødelæggelse." ²⁵ Så rejste Bileam sig og vendte tilbage til sit sted, og Balak gik også sin vej.

25 Mens Israel opholdt sig i Shittim, begyndte folket at hengive sig til umoral med Moabs døtre. ² De inviterede folket til ofrene for deres guder, og israelitterne spiste og bøjede sig for disse guder. ³ Således sluttede Israel sig til Baal-Peor, og Herrens vrede blussede op mod Israel. ⁴ Herren sagde til Moses: "Tag alle folkets ledere og henret dem i fuld dagslys for Herren, så Herrens voldsomme vrede kan vendes bort fra Israel." ⁵ Moses sagde derefter til Israels dommere: "Hver af jer skal dræbe dem af jeres mænd, som har sluttet sig til Baal-Peor." ⁶ Så bragte en israelitisk mand en midjanitisk kvinde til sin familie, for øjnene af Moses og hele Israels forsamling, mens de græd ved indgangen til åbenbaringsteltet. ⁷ Da Pinehas, Eleazars søn, præsten Arons søn, så dette, rejste han sig fra forsamlingen og tog et spyd i hånden. ⁸ Han fulgte efter israelitten ind i teltets inderste rum og stak spyddet igennem dem begge, israelitten og kvinden, gennem hendes mave. Således blev plagen blandt israelitterne standset. ⁹ Dog, de der døde af plagen, talte fireogtyve tusinde. ¹⁰ Så talte Herren til Moses og sagde, ¹¹ "Pinehas, Eleazars søn, præsten Arons søn, har vendt min vrede bort fra israelitterne, for han var nidkær som jeg blandt dem, så jeg ikke ødelagde israelitterne i min nidkærhed. ¹² Derfor skal du sige til ham, at jeg giver ham min fredspagt. ¹³ Det vil være en pagt om et evigt præstedømme for ham og hans efterkommere, fordi han var nidkær for sin Guds ære og skaffede soning for israelitterne." ¹⁴ Navnet på den israelitiske mand, der blev dræbt med den midjanitiske kvinde, var Zimri, Salus søn, en leder af en familie blandt simeonitterne. ¹⁵ Navnet på den midjanitiske kvinde, der blev dræbt, var Kozbi, Zurs datter, en stammehøvding af en familie i Midjan. ¹⁶ Herren talte

4 Mosebog

til Moses og sagde, ¹⁷ "Behandl midjanitterne som fjender og angrib dem; ¹⁸ for de har behandlet jer som fjender med deres bedrag i hændelsen med Peor og deres søster Kozbi, datter af en midjanitisk leder, som blev dræbt på dagen for plagen på grund af Peor."

26 Efter plagen talte Herren til Moses og Eleazar, præsten Arons søn, og sagde: ² "Foretag en folketælling af hele menigheden af israelitterne, fra tyve år og opefter, efter deres familier, alle som er i stand til at drage i krig i Israel." ³ Så Moses og præsten Eleazar talte til dem på Moabs sletter ved Jordan overfor Jeriko og sagde: ⁴ "Foretag en folketælling af mændene fra tyve år og opefter, som Herren befalede Moses." Disse var de israelitter, der kom ud af Egypten: ⁵ Efterkommere af Ruben, Israels førstefødte, var: fra Hanok, hanokitternes slægt; fra Pallu, palluitternes slægt; ⁶ fra Hezron, hezronitternes slægt; fra Karmi, karmitternes slægt. ⁷ Disse var rubenitternes slægter, og de optalte var 43.730. ⁸ Pallu havde en søn, Eliab. ⁹ Eliabs sønner var Nemuel, Datan og Abiram. Det er de samme Datan og Abiram, som blev kaldt af forsamlingen, som stred mod Moses og Aron i Korahs selskab, da de stred mod Herren. ¹⁰ Jorden åbnede sin mund og slugte dem sammen med Korah, da det selskab døde, da ilden fortærede 250 mænd, og de blev et advarselstegn. ¹¹ Dog uddøde Korahs slægt ikke. ¹² Efterkommere af Simeon efter deres familier var: fra Nemuel, nemuelitternes slægt; fra Jamin, jaminitternes slægt; fra Jakin, jakinitternes slægt; ¹³ fra Zerah, zerahitternes slægt; fra Shaul, shaulitternes slægt. ¹⁴ Disse var simeonitternes slægter, og de optalte var 22.200. ¹⁵ Efterkommere af Gad efter deres familier var: fra Zefon, zefonitternes slægt; fra Haggi, haggitternes slægt; fra Shuni, shunitternes slægt; ¹⁶ fra Ozni, oznitternes slægt; fra Eri, eritternes slægt; ¹⁷ fra Arod, aroditternes slægt; fra Areli, arelitternes slægt. ¹⁸ Disse var Gads sønners slægter, og de optalte var 40.500. ¹⁹ Judas sønner var Er og Onan, men de døde i Kanaans land. ²⁰ Efterkommere af Juda efter deres familier var: fra Shela, shelanitternes slægt; fra Perez, peresitternes slægt; fra Zerah, zerahitternes slægt. ²¹ Efterkommere af Perez var: fra Hezron, hezronitternes slægt; fra Hamul, hamulitternes slægt. ²² Disse var Judas slægter, og de optalte var 76.500. ²³ Efterkommere af Issakar efter deres familier var: fra Tola,

tolaïtternes slægt; fra Puva, punitternes slægt; ²⁴ fra Jashub, jashubitternes slægt; fra Shimron, shimronitternes slægt. ²⁵ Disse var Issakars slægter, og de optalte var 64.300. ²⁶ Efterkommere af Zebulon efter deres familier var: fra Sered, sereditternes slægt; fra Elon, elonitternes slægt; fra Jahleel, jahleelitternes slægt. ²⁷ Disse var zebulonitternes slægter, og de optalte var 60.500. ²⁸ Efterkommere af Josef efter deres familier var Manasse og Efraim. ²⁹ Efterkommere af Manasse: fra Makir, makiritternes slægt; Makir var far til Gilead: fra Gilead, gileaditternes slægt. ³⁰ Disse var efterkommere af Gilead: fra Iezer, iezeritternes slægt; fra Helek, helekitternes slægt; ³¹ fra Asriel, asrielitternes slægt; fra Sikem, sikemitternes slægt; ³² fra Shemida, shemidaïtternes slægt; fra Hefer, heferitternes slægt. ³³ Zelfohad, Hefers søn, havde ingen sønner, kun døtre; og Zelfohads døters navne var Mahla, Noa, Hogla, Milka og Tirza. ³⁴ Disse var Manasses slægter, og de optalte var 52.700. ³⁵ Disse var efterkommere af Efraim efter deres familier: fra Shutela, shutelahitternes slægt; fra Beker, bekeritternes slægt; fra Tahan, tahanitternes slægt. ³⁶ Disse var efterkommere af Shutela: fra Eran, eranitternes slægt. ³⁷ Disse var Efraims sønners slægter, og de optalte var 32.500. Disse var Josefs efterkommere efter deres familier. ³⁸ Efterkommere af Benjamin efter deres familier var: fra Bela, belaitternes slægt; fra Ashbel, ashbelitternes slægt; fra Ahiram, ahiramitternes slægt; ³⁹ fra Shefufam, shufamitternes slægt; fra Hufam, hufamitternes slægt. ⁴⁰ Efterkommere af Bela var Ard og Naaman: fra Ard, arditternes slægt; fra Naaman, naamitternes slægt. ⁴¹ Disse var Benjamins slægter, og de optalte var 45.600. ⁴² Disse var Dans efterkommere efter deres familier: fra Shuham, shuhamitternes slægt. Disse var Dans slægter. ⁴³ Alle shuhamitternes slægter, og de optalte var 64.400. ⁴⁴ Efterkommere af Asher efter deres familier var: fra Imna, imnitternes slægt; fra Ishvi, ishvitternes slægt; fra Beria, beriitternes slægt. ⁴⁵ Fra Berias efterkommere: fra Heber, heberitternes slægt; fra Malkiel, malkielitternes slægt. ⁴⁶ Asher havde en datter ved navn Serah. ⁴⁷ Disse var Ashers sønners slægter, og de optalte var 53.400. ⁴⁸ Efterkommere af Naftali efter deres familier var: fra Jahzeel, jahzeelitternes slægt; fra Guni, gunitternes slægt; ⁴⁹ fra Jezer, jezeritternes slægt; fra Shillel, shillemitternes slægt. ⁵⁰ Disse var Naftalis slægter

4 Mosebog

efter deres familier, og de optalte var 45.400.⁵¹ Det samlede antal af de optalte israelitter var 601.730.⁵² Herren instruerede derefter Moses,⁵³ "Landet skal deles mellem dem som en arv i forhold til antallet af navne.⁵⁴ Til en større gruppe giv en større arv, og til en mindre gruppe en mindre; hver skal modtage sin arv i forhold til antallet af dem, der er optalt.⁵⁵ Sørg for, at landet fordeles ved lodtrækning. Hvad hver gruppe arver vil være i overensstemmelse med navnene på deres forfædres stammer.⁵⁶ Arven skal fordeles ved lodtrækning blandt de større og mindre grupper.⁵⁷ Disse var levitterne, der blev optalt efter deres familier: fra Gershon, gershonitternes slægt; fra Kehat, kehatitternes slægt; fra Merari, meraritternes slægt.⁵⁸ Disse var også levitiske familier: libnitternes slægt, hebronitternes slægt, mahlitternes slægt, mushitternes slægt og korahitternes slægt. Kehat var far til Amram.⁵⁹ Amrams hustrus navn var Jokebed, en datter af Levi, som blev født til levitterne i Egypten. Til Amram fødte hun Aron, Moses og deres søster Mirjam.⁶⁰ Arons sønner var Nadab og Abihu, Eleazar og Itamar.⁶¹ Men Nadab og Abihu døde, da de bragte uautoriseret ild for Herren.⁶² Alle de mandlige levitter fra en måned gammel og opefter talte 23.000. De blev ikke optalt blandt de andre israelitter, fordi de ikke modtog nogen arv blandt dem.⁶³ Disse er dem, der blev optalt af Moses og præsten Eleazar, da de optalte israelitterne på Moabs sletter ved Jordan overfor Jeriko.⁶⁴ Blandt disse var der ikke en mand af dem, der blev optalt af Moses og præsten Aron, da de optalte israelitterne i Sinajs ørken.⁶⁵ For Herren havde sagt om dem: "De skal visse lig dø i ørkenen." Ikke en af dem var tilbage, undtagen Kaleb, Jefunnes søn, og Josva, Nuns søn.

27 Zelofhads døtre, søn af Hefer, søn af Gilead, søn af Makir, søn af Manasse, fra Manasses familier, søn af Josef, trådte frem. Døtrenes navne var Mahlah, Noah, Hoglah, Milka og Tirza.² De stod foran Moses, præsten Eleazar, lederne og hele forsamlingen ved indgangen til åbenbaringsteltet og sagde,³ "Vores far døde i ørkenen. Han var ikke blandt dem, der sluttede sig sammen mod Herren med Korah, men han døde for sin egen synd og efterlod ingen sønner.⁴ Hvorfor skulle vores fars navn forsvinde fra hans familie, fordi han ikke havde nogen søn? Giv os ejendom blandt vores fars slægtninge."⁵ Så bragte Moses deres sag for Herren.

⁶ Herren talte derefter til Moses og sagde,⁷ "Zelofhads døtre taler rigtigt. Du skal give dem en arv blandt deres fars brødre og overføre deres fars arv til dem."⁸ Tal til israelitterne og sig: 'Hvis en mand dør og ikke har nogen søn, så overfør hans arv til hans datter.⁹ Men hvis der ikke er nogen datter, tildel hans arv til hans brødre.¹⁰ Hvis han ikke har nogen brødre, tildel hans arv til hans fars brødre.¹¹ Hvis hans far ikke havde nogen brødre, giv hans arv til den nærmeste slægtning i hans familie, og han skal eje den. Dette skal være en vedtægt for israelitterne, som Herren befalede Moses."¹² Herren sagde til Moses: "Gå op på dette bjerg i Abarim-bjergkæden og se det land, jeg har givet til israelitterne.¹³ Når du har set det, vil du slutte dig til dine forfædre, ligesom din bror Aron gjorde,¹⁴ fordi du gjorde oprør mod min befaling ved Meribas vand i Zins ørken og undlod at opretholde min hellighed foran israelitterne." (Dette er Meribas vand i Kadesh i Zins ørken.)¹⁵ Moses talte derefter til Herren,¹⁶ "Må Herren, Gud, som giver liv til alle, udnævne en leder over menigheden,¹⁷ en der vil føre dem ud og bringe dem ind, så Herrens folk ikke vil være som får uden hyrde."¹⁸ Herren sagde til Moses: "Tag Josva, Nuns søn, en mand i hvem ånden er, og læg din hånd på ham.¹⁹ Lad ham stå foran præsten Eleazar og hele forsamlingen, og indsæt ham i deres påsyn.²⁰ Overdrag noget af din myndighed til ham, så hele israelitternes menighed vil adlyde ham."²¹ Han skal stå foran præsten Eleazar, som vil spørge for ham ved Urims beslutning foran Herren. På hans befaling skal de gå ud, og på hans befaling skal de komme ind, både han og hele israelitternes menighed."²² Moses gjorde som Herren havde befalet ham. Han tog Josva og lod ham stå foran præsten Eleazar og hele forsamlingen.²³ Han lagde sine hænder på ham og indsatte ham, som Herren havde instrueret gennem Moses.

28 Herren talte derefter til Moses og sagde følgende ord,² "Byd israelitterne og sig til dem: 'Vær omhyggelige med at bringe mig mine ofre, mine madofre ved ild, som en behagelig duft for mig, til deres fastsatte tider.'³ Sig til dem: 'Dette er det offer ved ild, I skal bringe til Herren: to årgamle vædderlam uden fejl, som et dagligt brændoffer.⁴ Bring det ene lam om morgenen og det andet ved skumring;⁵ sammen med et afgrødeoffer af en tiendedel af en efa af det fineste mel blandet med en fjerdedel af en hin af ren olie.⁶

4 Mosebog

Dette er et kontinuerligt brændoffer indstiftet ved Sinaj Bjerg som en behagelig duft, et offer ved ild til Herren. ⁷ Det tilhørende drikoffer skal være en fjerdedel af en hin stærk drik for hvert lam. Hæld drikofferet ud for Herren i helligdommen. ⁸ Bring det andet lam ved skumring med samme type afgrødeoffer og drikoffer som om morgenen, et offer ved ild, en beroligende duft for Herren. ⁹ "På sabbatsdagen skal I bringe et offer af to årgamle vædderlam uden fejl, med to tiendedele af en efa af fint mel blandet med olie som et afgrødeoffer, og dets drikoffer. ¹⁰ Dette er brændofferet for hver sabbat, sammen med det regelmæssige brændoffer og dets drikoffer. ¹¹ "Ved begyndelsen af hver måned skal I bringe til Herren et brændoffer af to unge tyre, en vædder og syv årgamle vædderlam, alle uden fejl. ¹² For hver tyr skal der være et afgrødeoffer af tre tiendedele af en efa af det fineste mel blandet med olie; for vædderen, et afgrødeoffer af to tiendedele af en efa af fint mel blandet med olie; ¹³ og for hvert lam, et afgrødeoffer af en tiendedel af en efa af fint mel blandet med olie. Dette er for et brændoffer, en behagelig duft, et offer ved ild til Herren. ¹⁴ Med hver tyr skal der være et drikoffer af en halv hin vin; med vædderen, en tredjedel af en hin; og med hvert lam, en fjerdedel af en hin. Dette er det månedlige brændoffer, der skal bringes ved hver nymåne gennem året. ¹⁵ Ud over det regelmæssige brændoffer med dets drikoffer skal I bringe en gedebuk som et syndoffer til Herren. ¹⁶ "Herrens påske skal holdes på den fjortende dag i den første måned. ¹⁷ På den femtende dag i denne måned skal der være en fest; i syv dage skal I spise usyret brød. ¹⁸ På den første dag skal I holde en hellig forsamling og ikke udføre noget anstrengende arbejde. ¹⁹ Bring til Herren et offer ved ild, et brændoffer af to unge tyre, en vædder og syv årgamle vædderlam, alle uden fejl. ²⁰ For hver tyr skal I forberede et afgrødeoffer af tre tiendedele af en efa af det fineste mel blandet med olie; for vædderen, to tiendedele; ²¹ og for hver af de syv lam, en tiendedel. ²² Bring en gedebuk som et syndoffer for at skaffe soning for jer. ²³ Bring disse ofre ud over det regelmæssige morgenbrændoffer. ²⁴ På denne måde skal I bringe madofferet hver dag i syv dage som en behagelig duft for Herren; det skal bringes ud over det regelmæssige brændoffer og dets drikoffer. ²⁵ På den syvende dag skal I holde en hellig forsamling og ikke udføre noget anstrengende arbejde. ²⁶ "På

førstegrødefesten, når I bringer til Herren et offer af ny korn under Ugefesten, skal I holde en hellig forsamling og ikke udføre noget anstrengende arbejde. ²⁷ Bring et brændoffer af to unge tyre, en vædder og syv årgamle vædderlam som en behagelig duft for Herren. ²⁸ For hver tyr skal der være et afgrødeoffer af tre tiendedele af en efa af det fineste mel blandet med olie; for vædderen, to tiendedele; ²⁹ og for hver af de syv lam, en tiendedel. ³⁰ Bring en gedebuk for at skaffe soning for jer. ³¹ Bring disse sammen med deres drikofre, ud over det regelmæssige brændoffer og dets afgrødeoffer. Sørg for, at dyrene er uden fejl.

29 "På den første dag i den syvende måned skal I holde en hellig forsamling og afstå fra alt almindeligt arbejde. Det skal være en dag til trompetstød. ² Bring et brændoffer som en liflig duft for Herren: en ung tyr, en vædder og syv årgamle vædderlam, alle uden fejl. ³ Med tyren skal I bringe et afgrødeoffer på tre tiendedele af en efa fint mel blandet med olie; med vædderen to tiendedele; ⁴ og til hvert af de syv lam skal I give en tiendedel. ⁵ Inkluder en gedebuk som syndoffer for at opnå soning for jer. ⁶ Disse ofre er ud over det månedlige brændoffer og dets afgrødeoffer, og det stadige brændoffer med dets afgrødeoffer og drikofre, som foreskrevet. De er en liflig duft, et offer ved ild til Herren. ⁷ "På den tiende dag i denne syvende måned skal I holde en hellig forsamling og ydmyge jer; gør intet arbejde. ⁸ Bring et brændoffer til Herren som en liflig duft: en ung tyr, en vædder og syv årgamle vædderlam, alle uden fejl. ⁹ Med tyren skal I bringe et afgrødeoffer på tre tiendedele af en efa fint mel blandet med olie; med vædderen to tiendedele; ¹⁰ og til hvert af de syv lam skal I give en tiendedel. ¹¹ Inkluder en gedebuk som syndoffer, ud over syndofferet til soning og det stadige brændoffer med dets afgrødeoffer og drikofre. ¹² "På den femtende dag i den syvende måned skal I holde en hellig forsamling og gøre intet almindeligt arbejde. Fejr en fest for Herren i syv dage. ¹³ Bring et brændoffer, et offer ved ild som en liflig duft for Herren: tretten unge tyre, to væddere og fjorten årgamle vædderlam, alle uden fejl. ¹⁴ Med hver af de tretten tyre skal I bringe et afgrødeoffer på tre tiendedele af en efa fint mel blandet med olie; med hver af de to væddere to tiendedele; ¹⁵ og til hvert af de fjorten lam skal I give en tiendedel. ¹⁶ Inkluder en gedebuk som syndoffer, ud over det stadige

4 Mosebog

brændoffer med dets afgrødeoffer og drikoffer. ¹⁷ 'På den anden dag: tolv unge tyre, to væddere og fjorten årgamle vædderlam, alle uden fejl. ¹⁸ Med tyrene, vædderne og lammene skal I bringe deres afgrødeofre og drikofre i henhold til det angivne antal. ¹⁹ Inkluder en gedebuk som syndoffer, ud over det stadige brændoffer med dets afgrødeoffer og drikofre. ²⁰ 'På den tredje dag: elleve tyre, to væddere og fjorten årgamle vædderlam, alle uden fejl. ²¹ Med tyrene, vædderne og lammene skal I bringe deres afgrødeofre og drikofre i henhold til det angivne antal. ²² Inkluder en gedebuk som syndoffer, ud over det stadige brændoffer med dets afgrødeoffer og drikoffer. ²³ 'På den fjerde dag: ti tyre, to væddere og fjorten årgamle vædderlam, alle uden fejl. ²⁴ Med tyrene, vædderne og lammene skal I bringe deres afgrødeofre og drikofre i henhold til det angivne antal. ²⁵ Inkluder en gedebuk som syndoffer, ud over det stadige brændoffer med dets afgrødeoffer og drikoffer. ²⁶ 'På den femte dag: ni tyre, to væddere og fjorten årgamle vædderlam, alle uden fejl. ²⁷ Med tyrene, vædderne og lammene skal I bringe deres afgrødeofre og drikofre i henhold til det angivne antal. ²⁸ Inkluder en gedebuk som syndoffer, ud over det stadige brændoffer med dets afgrødeoffer og drikoffer. ²⁹ 'På den sjette dag: otte tyre, to væddere og fjorten årgamle vædderlam, alle uden fejl. ³⁰ Med tyrene, vædderne og lammene skal I bringe deres afgrødeofre og drikofre i henhold til det angivne antal. ³¹ Inkluder en gedebuk som syndoffer, ud over det stadige brændoffer med dets afgrødeoffer og drikofre. ³² 'På den syvende dag: syv tyre, to væddere og fjorten årgamle vædderlam, alle uden fejl. ³³ Med tyrene, vædderne og lammene skal I bringe deres afgrødeofre og drikofre i henhold til det angivne antal. ³⁴ Inkluder en gedebuk som syndoffer, ud over det stadige brændoffer med dets afgrødeoffer og drikoffer. ³⁵ 'På den ottende dag skal I holde en afsluttende særlig forsamling og gøre intet almindeligt arbejde. ³⁶ Bring et brændoffer, et offer ved ild som en liflig duft for Herren: en tyr, en vædder og syv årgamle vædderlam, alle uden fejl. ³⁷ Med tyren, vædderen og lammene skal I bringe deres afgrødeofre og drikofre i henhold til det angivne antal. ³⁸ Inkluder en gedebuk som syndoffer, ud over det stadige brændoffer med dets afgrødeoffer og drikoffer. ³⁹ 'Ud over jeres lovede ofre og frivillige ofre skal I bringe disse til Herren ved jeres bestemte fester: jeres brændofre,

afgrødeofre, drikofre og fredsofre.' ⁴⁰ Moses viderebragte til israelitterne alt, hvad Herren havde befalet ham.

30 Moses sagde til Israels stammeoverhoveder: "Dette er, hvad Herren har befalet: ² Når en mand aflægger et løfte til Herren eller sværger en ed for at binde sig med et løfte, må han ikke bryde sit ord. Han skal gøre alt, hvad han har sagt. ³ Hvis en ung kvinde, der stadig bor i sin fars hus, aflægger et løfte til Herren eller binder sig ved et løfte, ⁴ og hendes far hører hendes løfte, men siger intet til hende, så vil alle hendes løfter og forpligtelser stå ved magt. ⁵ Men hvis hendes far forbyder hende den dag, han hører om det, vil ingen af hendes løfter eller forpligtelser stå ved magt. Herren vil frigøre hende, fordi hendes far har tilsidesat hende. ⁶ Hvis hun gifter sig efter at have aflagt et løfte eller en forhastet erklæring, ⁷ og hendes mand hører om det, men siger intet til hende, så vil hendes løfter stå ved magt. ⁸ Men hvis hendes mand annullerer dem den dag, han hører om dem, vil det, hun har forpligtet sig til, ikke stå ved magt, og Herren vil frigøre hende. ⁹ Ethvert løfte aflagt af en enke eller fraskilt kvinde er bindende for hende. ¹⁰ Hvis en kvinde, der bor sammen med sin mand, aflægger et løfte eller en forpligtelse, ¹¹ og hendes mand hører det og forbliver tavs, så vil alle hendes løfter være gyldige. ¹² Men hvis hendes mand annullerer dem, når han hører dem, så er de ikke bindende. Herren vil frigøre hende. ¹³ Hendes mand kan bekræfte eller annullere ethvert løfte eller ed, hun aflægger. ¹⁴ Hvis han forbliver tavs dag efter dag, bekræfter han alle hendes løfter og forpligtelser. ¹⁵ Men hvis han annullerer dem senere, bærer han ansvaret for hendes skyld. ¹⁶ Dette er de regler, Herren gav Moses angående en mand og hans hustru, og mellem en far og hans datter, mens hun stadig bor i hans hjem.

31 Herren talte derefter til Moses og sagde: ² "Udfør hævn over midjanitterne for Israels børn; derefter skal du samles til dine fædre." ³ Moses talte til folket: "Udruet nogle af jeres mænd til krig, så de kan gå imod Midjan for at udføre Herrens hævn. ⁴ I skal sende tusind fra hver stamme af alle Israels stammer til krigen." ⁵ Så blev der udvalgt fra Israels tusinder, tusind fra hver stamme, tolv tusind bevæbnede til krig. ⁶ Moses sendte dem til krigen, tusind fra hver stamme, sammen med

4 Mosebog

Pinehas, søn af Eleazar præsten, som tog de hellige genstande og trompeterne til alarm med sig.⁷ De førte krig mod Midjan, som Herren havde befaleet Moses, og dræbte alle mænd.⁸ De dræbte Midjans konger, Evi, Rekem, Zur, Hur og Reba, de fem konger af Midjan. De dræbte også Bileam, Beors søn, med sværdet.⁹ Israelitterne tog Midjans kvinder og deres små børn til fange, og de røvede alt deres kvæg, flokke og ejendele.¹⁰ De brændte alle byerne, hvor de boede, og alle deres lejre.¹¹ De tog alt byttet og alt krigsbyttet, både af mennesker og husdyr,¹² og bragte fangerne, byttet og krigsbyttet til Moses, til Eleazar præsten og til Israels menighed ved lejren på Moabs sletter, ved Jordan over for Jeriko.¹³ Moses, Eleazar præsten og alle menighedens ledere gik ud for at møde dem uden for lejren.¹⁴ Moses blev vred på hærens officerer, tusindførerne og hundredførerne, som var vendt tilbage fra krigen.¹⁵ Han sagde til dem: "Har I skånet alle kvinderne?"¹⁶ Se, det var dem, der efter Bileams råd fik israelitterne til at være utro mod Herren ved Peor, så en plage ramte Herrens folk.¹⁷ Dræb derfor nu alle drengebørn og alle kvinder, der har kendt en mand intimt.¹⁸ Men alle piger, der ikke har kendt en mand intimt, skal I lade leve for jer selv.¹⁹ Lejr uden for lejren i syv dage; enhver, der har dræbt en person, og enhver, der har rørt nogen dræbt, skal rense jer selv og jeres fanger på den tredje og syvende dag.²⁰ Rens hvert klæde, hver genstand af læder, alt lavet af gedernes hår og hver trægenstand."²¹ Så sagde Eleazar præsten til soldaterne, der var gået i krig: "Dette er lovens forskrift, som Herren befalede Moses:²² Metaller som guld, sølv, bronze, jern, tin og bly,²³ alt, der kan tåle ild, skal I lade gå gennem ilden, og det vil være rent. Det skal også renses med renselsesvandet. Men hvad der ikke kan tåle ild, skal I lade gå gennem vandet.²⁴ Vask jeres tøj på den syvende dag, og I vil være rene; derefter kan I gå ind i lejren."²⁵ Herren talte derefter til Moses og sagde:²⁶ "Du og Eleazar præsten og lederne af fædrenes husstande i menigheden skal tage en opgørelse over byttet, der blev taget, både af mennesker og husdyr;²⁷ og del byttet mellem krigerne, der gik i krig, og resten af menigheden.²⁸ Indsaml en afgift for Herren fra de mænd, der gik i krig, en ud af fem hundrede af personerne, kvæget, æslerne og fårene;²⁹ tag det fra deres andel, og giv det til Eleazar præsten som en gave til Herren.³⁰ Fra israelitternes halvdel skal du tage en ud af hver halvtreds af

personerne, kvæget, æslerne, fårene og andre dyr og give dem til levitterne, der udfører tjenesten ved Herrens tabernakel."³¹ Moses og Eleazar præsten udførte Herrens instruktioner til Moses.³² Byttet, der blev tilbage fra krigsbyttet, som krigerne havde taget, var 675.000 får,³³ og tooghalvfjerds tusind stykker kvæg,³⁴ med enogtres tusind æsler,³⁵ og toogtredive tusind kvinder, der ikke havde kendt en mand intimt.³⁶ Halvdelen af dem, der gik i krig, var: 337.500 får,³⁷ hvoraf Herrens afgift var 675;³⁸ seksogtredive tusind kvæg, hvoraf Herrens afgift var 72;³⁹ tredive tusind fem hundrede æsler, hvoraf Herrens afgift var 61;⁴⁰ seksten tusind mennesker, hvoraf Herrens afgift var 32.⁴¹ Moses gav afgiften, som var Herrens offer, til Eleazar præsten, efter Herrens befaling til Moses.⁴² Hvad angår israelitternes halvdel, som Moses adskilte fra de mænd, der var gået i krig—⁴³ menighedens halvdel var 337.500 får,⁴⁴ og seksogtredive tusind stykker kvæg,⁴⁵ med tredive tusind fem hundrede æsler,⁴⁶ og i alt seksten tusind mennesker.⁴⁷ Fra israelitternes halvdel tog Moses en ud af hver halvtreds, både af mennesker og dyr, og gav dem til levitterne, der udfører tjenesten ved Herrens tabernakel, som Herren befalede Moses.⁴⁸ Så kom officererne, der var over hærens enheder, tusindførerne og hundredførerne, til Moses,⁴⁹ og sagde til ham: "Dine tjenere har talt soldaterne under vores kommando, og ingen mangler."⁵⁰ Så vi har bragt som en gave til Herren, hvad hver mand fandt, genstande af guld—armbånd, armbånd, signetringe, øreringe og halskæder—for at gøre soning for os selv for Herren."⁵¹ Moses og Eleazar præsten modtog guldet fra dem, alle de forarbejdede genstande.⁵² Alt guldet i gaven, som de ofrede til Herren, fra tusindførerne og hundredførerne, vejede 16.750 shekel.⁵³ Hver soldat havde taget sin egen andel af byttet.⁵⁴ Moses og Eleazar præsten modtog guldet fra tusindførerne og hundredførerne og bragte det til mødeteltet som en erindring for israelitterne for Herren.

32

Efterkommere af Ruben og Gad, som ejede et betydeligt antal kvæg, bemærkede, at områderne Jazer og Gilead var velegnede til deres dyr.² Således henvendte de sig til Moses, Eleazar præsten, og lederne af menigheden og sagde,³ "Byerne Atarot, Dibon, Jazer, Nimra, Heshbon, Eleale, Sebam, Nebo og Beon—⁴ landet, som Herren undertvang foran Israels menighed—er

4 Mosebog

ideelt til kvæg, og dine tjenere ejer kvæg." ⁵ De fortsatte, "Hvis vi har fundet nåde for dine øjne, lad dette land blive givet til dine tjenere som vores ejendom; tving os ikke til at krydse Jordan." ⁶ Moses svarede Gads og Rubens sønner, "Skal jeres brødre gå i krig, mens I bliver her? ⁷ Hvorfor modløser I israelitterne fra at krydse ind i det land, som Herren har givet dem?" ⁸ Dette er den samme handling, jeres fædre udførte, da jeg sendte dem fra Kadesh-barnea for at undersøge landet. ⁹ Da de nåede Eshkols dal og så landet, modløste de israelitterne fra at gå ind i det land, som Herren havde lovet dem. ¹⁰ Derfor blev Herrens vrede optændt den dag, og Han svor og sagde, ¹¹ 'Ingen af de mænd, der kom op fra Egypten, fra tyve år og opefter, vil se det land, jeg lovede Abraham, Isak og Jakob, fordi de ikke fulgte Mig fuldt ud, ¹² undtagen Kaleb, søn af Jefunne, kenizzitten, og Josva, søn af Nun, for de har fulgt Herren fuldt ud.' ¹³ Således brændte Herrens vrede mod Israel, hvilket fik dem til at vandre i ørkenen i fyrre år, indtil hele den generation, der havde gjort ondt i Herrens øjne, var omkommet. ¹⁴ Og nu er I opstået i jeres fædres sted, en flok syndige mænd, for yderligere at optænde Herrens vrede mod Israel. ¹⁵ Hvis I vender jer bort fra at følge Ham, vil Han igen efterlade dem i ørkenen, og I vil være ansvarlige for deres ødelæggelse." ¹⁶ De henvendte sig derefter til ham og sagde, "Vi ønsker at bygge folde her til vores kvæg og byer til vores små børn; ¹⁷ men vi vil bevæbne os hurtigt og lede israelitterne, indtil vi har bragt dem til deres sted, mens vores små børn bor i befæstede byer for beskyttelse mod landets indbyggere. ¹⁸ Vi vil ikke vende tilbage til vores hjem, før hver eneste af israelitterne har modtaget sin arv. ¹⁹ Vi vil ikke kræve nogen arv med dem hinsides Jordan, da vores arv er blevet tildelt os på denne side af Jordan mod øst." ²⁰ Moses svarede, "Hvis I vil gøre dette—hvis I vil bevæbne jer til kamp foran Herren, ²¹ og hvis alle jeres bevæbnede mænd krydser over Jordan foran Herren, indtil Han har drevet sine fjender bort foran Ham— ²² så, når landet er undertvunget foran Herren, kan I vende tilbage og være fri for jeres forpligtelse over for Herren og Israel, og dette land skal være jeres ejendom foran Herren. ²³ Men hvis I ikke gør dette, vil I have syndet mod Herren, og vær sikker på, at jeres synd vil finde jer. ²⁴ Byg byer til jeres små børn og folde til jeres flokke, og opfyld det, I har lovet." ²⁵ Gads og Rubens sønner svarede Moses, "Dine tjenere vil gøre, som

vores herre befaler. ²⁶ Vores små børn, hustruer, flokke og alt vores kvæg vil forblive i Gileads byer, ²⁷ mens dine tjenere, hver mand bevæbnet til kamp, vil krydse over i Herrens nærvær for at deltage i kampen, som vores herre har sagt." ²⁸ Så Moses gav instruktioner vedrørende dem til Eleazar præsten, Josva, søn af Nun, og lederne af fædrenes husstande i Israels stammer. ²⁹ Moses instruerede dem, "Hvis Gads og Rubens sønner, hver mand bevæbnet til kamp, krydser over Jordan med jer foran Herren, og landet er undertvunget foran jer, så skal I give dem Gileads land som deres ejendom. ³⁰ Men hvis de ikke krydser over med jer bevæbnede, skal de acceptere deres arv blandt jer i Kana'an." ³¹ Gads og Rubens sønner svarede, "Som Herren har talt til dine tjenere, sådan vil vi gøre. ³² Vi vil krydse over bevæbnede i Herrens nærvær ind i Kana'an, men ejendommen af vores arv skal forblive hos os på denne side af Jordan." ³³ Så Moses tildelte Gads sønner, Rubens sønner og den halve stamme af Manasse, søn af Josef, kongeriget Sihon, amoritternes konge, og kongeriget Og, kongen af Bashan—landet med dets byer og de omkringliggende territorier. ³⁴ Gads efterkommere byggede byerne Dibon, Atarot, Aroer, ³⁵ Atrot-Shofan, Jazer, Jogbeha, ³⁶ Beth-Nimra og Beth-Haran som befæstede byer og folde til deres flokke. ³⁷ Rubens sønner genopbyggede Heshbon, Eleale og Kirjatajim, ³⁸ samt Nebo og Baal-Meon (deres navne blev ændret) og Sibma. De gav nye navne til de byer, de genopbyggede. ³⁹ Efterkommere af Makir, Manasses søn, drog til Gilead, erobrede det og fordrev amoritterne, der var der. ⁴⁰ Derfor gav Moses Gilead til Makir, Manasses søn, og han bosatte sig der. ⁴¹ Jair, en efterkommer af Manasse, erobrede deres bosættelser og kaldte dem Hawot-Jair. ⁴² Nobah drog af sted og erobrede Kenat og de omkringliggende landsbyer og kaldte det Nobah efter sig selv.

33 Dette er etaperne af israeliternes rejse, hvorved de drog ud fra Egyptens land i deres divisioner, under ledelse af Moses og Aron. ² På Herrens befaling optegnede Moses deres udgangspunkter efter deres rejser. Dette er deres rejser i etaper: ³ Israelitterne drog ud fra Rameses i den første måned, på den femtende dag i den første måned, dagen efter påsken. De drog dristigt ud for øjnene af alle egypterne, ⁴ mens egypterne begravede alle deres førstefødte, som Herren havde

4 Mosebog

slået ned iblandt dem; for Herren havde udført domme over deres guder. ⁵ Israelitterne rejste fra Rameses og lejrede sig i Sukkot. ⁶ De rejste fra Sukkot og lejrede sig i Etam, ved ørkenens rand. ⁷ De rejste fra Etam og vendte tilbage til Pi Hahiro, som ligger øst for Ba'al-Zefon, og lejrede sig foran Migdol. ⁸ De rejste fra Pi Hahiro og gik gennem havets midte ind i ørkenen, og efter at have rejst tre dage i Etams ørken, lejrede de sig i Mara. ⁹ De rejste fra Mara og kom til Elim, hvor der var tolv kilder og halvfjerds palmetræer, og de lejrede sig der. ¹⁰ Fra Elim rejste de og lejrede sig ved Det Røde Hav. ¹¹ De rejste fra Det Røde Hav og lejrede sig i Sin-ørkenen. ¹² De rejste fra Sin-ørkenen og lejrede sig i Dofka. ¹³ Fra Dofka rejste de og lejrede sig i Alush. ¹⁴ De rejste fra Alush og lejrede sig i Refidim, hvor der ikke var vand for folket at drikke. ¹⁵ De rejste fra Refidim og lejrede sig i Sinajs ørken. ¹⁶ De rejste fra Sinajs ørken og lejrede sig i Kibrot-Hattaava. ¹⁷ De rejste fra Kibrot-Hattaava og lejrede sig i Hazerot. ¹⁸ Fra Hazerot rejste de og lejrede sig i Ritma. ¹⁹ De rejste fra Ritma og lejrede sig i Rimmon-Peres. ²⁰ De rejste fra Rimmon-Peres og lejrede sig i Libna. ²¹ Fra Libna rejste de og lejrede sig i Rissa. ²² Fra Rissa rejste de og lejrede sig i Kehelata. ²³ Fra Kehelata rejste de og lejrede sig ved bjerget Shefer. ²⁴ Fra bjerget Shefer rejste de og lejrede sig i Harada. ²⁵ Fra Harada rejste de og lejrede sig i Makhelot. ²⁶ Fra Makhelot rejste de og lejrede sig i Takat. ²⁷ Fra Takat rejste de og lejrede sig i Tera. ²⁸ Fra Tera rejste de og lejrede sig i Mitka. ²⁹ Fra Mitka rejste de og lejrede sig i Hashmona. ³⁰ Fra Hashmona rejste de og lejrede sig i Moserot. ³¹ De rejste fra Moserot og lejrede sig i Bene-Jaakan. ³² De rejste fra Bene-Jaakan og lejrede sig i Hor-Haggidgad. ³³ De rejste fra Hor-Haggidgad og lejrede sig i Jotbata. ³⁴ Fra Jotbata rejste de og lejrede sig i Abrona. ³⁵ De rejste fra Abrona og lejrede sig i Ezion-Geber. ³⁶ De rejste fra Ezion-Geber og lejrede sig i Kadesh, i Zin-ørkenen. ³⁷ De rejste fra Kadesh og lejrede sig ved bjerget Hor, ved randen af Edoms land. ³⁸ På Herrens befaling gik præsten Aron op på bjerget Hor, hvor han døde i det fyrretyvende år efter at israelitterne var kommet ud af Egypten, på den første dag i den femte måned. ³⁹ Aron var hundrede og treogtyve år gammel, da han døde på bjerget Hor. ⁴⁰ Nu hørte kana'anæernes konge i Arad, som boede i Negev i Kana'an, om israelitternes komme. ⁴¹ De rejste fra bjerget Hor og lejrede sig i Zalmonah. ⁴² Fra Zalmonah rejste de og

lejrede sig i Punon. ⁴³ Fra Punon rejste de og lejrede sig i Obot. ⁴⁴ De rejste fra Obot og lejrede sig i Ije-Abarim, ved Moabs grænse. ⁴⁵ De rejste fra Ije-Abarim og lejrede sig i Dibon-Gad. ⁴⁶ De rejste fra Dibon-Gad og lejrede sig i Almon-Diblataim. ⁴⁷ De rejste fra Almon-Diblataim og lejrede sig i Abarims bjerge, nær Nebo. ⁴⁸ De rejste fra Abarims bjerge og lejrede sig på Moabs sletter ved Jordanfloden overfor Jeriko. ⁴⁹ På Moabs sletter lejrede de sig langs Jordanfloden fra Bet-Jeshimot til Abel-Shittim. ⁵⁰ Så talte Herren til Moses på Moabs sletter ved Jordanfloden overfor Jeriko og sagde: ⁵¹ "Instruer israelitterne: 'Når I går over Jordanfloden ind i Kana'ans land, ⁵² skal I drive alle landets indbyggere ud foran jer, ødelægge alle deres udskårne billeder, ødelægge alle deres støbte afguder og nedrive alle deres offerhøje. ⁵³ I skal tage landet i besiddelse og bo der, for jeg har givet jer landet til at bo i. ⁵⁴ I skal fordele landet ved lodkastning efter jeres slægter. Til en større gruppe skal I give en større arv, og til en mindre gruppe en mindre. Hvad der falder dem i lod, skal være deres. I skal fordele det efter jeres fædrenerstammer. ⁵⁵ Men hvis I ikke driver landets indbyggere ud foran jer, vil de, som I lader blive tilbage, blive som pigge i jeres øjne og torne i jeres sider, og de vil plage jer i det land, hvor I skal bo. ⁵⁶ Og hvad jeg planlægger at gøre mod dem, vil jeg gøre mod jer.'"

34 Herren talte derefter til Moses og sagde disse ord, ² "Byd israelitterne og sig til dem:

'Når I kommer ind i Kanaans land, er dette det land, der skal tildeles jer som en arv, med disse grænser: ³ "Jeres sydlige side skal strække sig fra Zins ørken langs Edoms grænse, og jeres sydlige grænse skal starte fra den østlige ende af Salthavet, ⁴ krydse syd for Akrabbims opstigning, fortsætte til Zin og gå syd for Kadesh Barnea. Derefter skal den nå Hazar Addar og fortsætte til Azmon, ⁵ hvor den skal dreje og slutte sig til Egyptens Wadi, og ende ved Middelhavet. ⁶ "Jeres vestlige grænse skal være kystlinjen af Middelhavet. Dette skal være jeres grænse mod vest. ⁷ "For jeres nordlige grænse, træk en linje fra Middelhavet til bjerget Hor. ⁸ Fra bjerget Hor, træk grænsen til Lebo Hamath, og grænsen skal strække sig til Zedad, ⁹ fortsætte til Ziphron, og ende ved Hazar Enan. Dette skal være jeres grænse mod nord. ¹⁰ "For jeres østlige grænse, træk en linje fra Hazar Enan til Shepham. ¹¹ Grænsen skal gå ned fra Shepham til Riblah på den østlige side af Ain, og

4 Mosebog

fortsætte langs skråningerne øst for Galilæas Sø.¹² Derefter skal grænsen gå ned langs Jordan og ende ved Salthavet. "Dette skal være jeres land, med dets grænser på alle sider."¹³ Moses befalede israelitterne: "Tildel dette land ved lodtrækning som en arv, som Herren har befalede at give til de ni og en halv stamme."¹⁴ For Rubens stamme, Gads stamme og den halve stamme af Manasse har modtaget deres arv i henhold til deres familier.¹⁵ Disse to og en halv stammer har modtaget deres arv øst for Jordan overfor Jeriko, mod solopgangen."¹⁶ Herren talte derefter til Moses og sagde disse ord,¹⁷ "Dette er navnene på de mænd, der skal tildele jer landet som en arv: Eleazar præsten og Josva, Nuns søn.¹⁸ Udnævn en leder fra hver stamme til at hjælpe med fordelingen af landet.¹⁹ Navnene er som følger: fra Judas stamme, Kaleb, Jefunnes søn;²⁰ fra Simeons stamme, Shemuel, Ammihuds søn;²¹ fra Benjamins stamme, Elidad, Kislons søn;²² fra Dans stamme, en leder, Bukki, Joglis søn;²³ fra Manasses stamme, en leder, Hanniel, Efods søn;²⁴ fra Efraims stamme, en leder, Kemuel, Shiphtans søn;²⁵ fra Zebulons stamme, en leder, Elizafan, Parnaks søn;²⁶ fra Issakars stamme, en leder, Paltiel, Azzans søn;²⁷ fra Ashers stamme, en leder, Ahihud, Shelomis søn;²⁸ fra Naftalis stamme, en leder, Pedahel, Ammihuds søn."²⁹ Dette er de mænd, som Herren befalede at fordele arven til israelitterne i Kanaans land.

35 Herren talte til Moses på Moabs slette ved Jordan, overfor Jeriko, og sagde:² "Påbyd israelitterne at tildele levitterne byer at bo i fra arven af deres besiddelser. Giv dem også græsgange omkring disse byer.³ Disse byer skal være til dem at bo i, og græsgangene skal være til deres kvæg, deres udstyr og alle deres andre dyr.⁴ "Græsgangene omkring de byer, I giver til levitterne, skal strække sig udad tusind alen fra bymuren.⁵ Mål to tusind alen udenfor byen mod øst, syd, vest og nord, med byen i midten. Dette område skal tjene som græsgang for byerne.⁶ "Af de byer, I giver til levitterne, skal I udpege seks som tilflugtsbyer, hvor en, der har begået manddrab, kan flygte. Derudover skal I give toogfyre andre byer.⁷ I alt skal I tildele levitterne otteogfyre byer sammen med deres græsgange.⁸ De byer, I tildeler levitterne fra israelitternes land, skal være proportionale med arven af hver stamme: tag flere byer fra en stamme med en større arv, og færre fra en med en mindre arv."⁹ Herren talte derefter til Moses og sagde:¹⁰

"Sig til israelitterne: 'Når I krydser Jordan ind i Kanaans land,¹¹ vælg byer, der skal tjene som tilflugtsbyer, hvor en, der har dræbt en anden utilsigtet, kan flygte.'¹² Disse byer skal være en tilflugt fra hævneren, så den anklagede ikke dør, før han står for retten for forsamlingen.'¹³ De seks byer, I giver, skal være jeres tilflugtsbyer.¹⁴ Tildel tre byer på denne side af Jordan og tre i Kanaans land som tilflugtsbyer.¹⁵ Disse seks byer skal være en tilflugt for israelitterne, fremmede og udlændinge, der bor blandt jer, så enhver, der har dræbt en anden utilsigtet, kan flygte derhen.¹⁶ "Hvis nogen slår en anden med en jern genstand og forårsager død, er den person en morder; morderen skal dø.¹⁷ Hvis nogen slår en anden med en sten i hånden, der forårsager død, er den person en morder; morderen skal dø.¹⁸ Eller hvis nogen slår en anden med en trægenstand i hånden, der forårsager død, er den person en morder; morderen skal dø.¹⁹ Blodhævneren skal henrette morderen; når hævneren møder morderen, skal hævneren dræbe morderen.²⁰ Hvis nogen skubber en anden ud af had eller kaster noget på dem med ond hensigt, der resulterer i død,²¹ eller hvis nogen slår en anden med fjendtlighed, der forårsager død, er gerningsmanden en morder og skal dø. Blodhævneren skal henrette morderen, når de mødes.²² "Men hvis nogen skubber en anden pludseligt uden fjendtlighed eller kaster en genstand på dem uden ond hensigt,²³ eller, uden at se dem, taber en sten, der er tung nok til at forårsage død, og personen dør, men der var ingen fjendskab og ingen skade tilsigtet,²⁴ så skal forsamlingen dømme mellem den anklagede og blodhævneren i henhold til disse love.²⁵ Forsamlingen skal beskytte den anklagede for manddrab fra blodhævneren og returnere den anklagede til den tilflugtsby, hvortil de flygtede. Den anklagede skal forblive der indtil død af ypperstepræsten, som blev salvet med den hellige olie.²⁶ "Hvis den anklagede nogensinde forlader grænserne for den tilflugtsby, hvortil de flygtede,²⁷ og blodhævneren finder dem udenfor byen, kan hævneren dræbe den anklagede uden at være skyldig i mord.²⁸ Den anklagede skal forblive i tilflugtsbyen indtil død af ypperstepræsten; først efter ypperstepræstens død må de vende tilbage til deres ejendom.²⁹ "Disse regler skal være en lovbestemmelse for jer gennem jeres generationer, hvor I end bor.³⁰ "Enhver, der dræber en anden, skal

4 Mosebog

dø som en morder kun på vidners vidnesbyrd. Ingen må dømmes til døden på vidnesbyrd af kun én vidne.

³¹ "Tag ikke imod en løsesum for livet af en morder, der fortjener at dø. De skal dø. ³² "Tag ikke imod en løsesum for nogen, der er flygtet til en tilflugtsby, og tillad dem at vende tilbage og bo på deres egen jord for ypperstepræstens død. ³³ "Befæng ikke det land, hvor I bor. Blodudgydelse beflækker landet, og ingen soning kan gøres for det land, hvor blod er blevet udgydt, undtagen ved blodet af den, der udgød det.

³⁴ Befæng ikke det land, hvor I bor, hvor også jeg bor, for jeg, Herren, bor blandt israelitterne."

36 Overhovederne for fædrenehuse i Gileads slægt, søn af Makir, søn af Manasse, fra familierne af Josefs efterkommere, trådte frem og talte for Moses og lederne, overhovederne for de israelitiske familier. ² De sagde: "Herren befalede min herre at tildele landet til israelitterne som en arv ved lodkastning, og min herre blev pålagt af Herren at tildele arven fra vores bror ZELOFHAD til hans døtre. ³ Men hvis de gifter sig med mænd fra andre israelitiske stammer, vil deres arv blive fjernet fra vores fædrene arv og tilføjet til den stamme, de gifter sig ind i, og dermed formindskes vores tildelte arv. ⁴ Når jubelåret for israelitterne kommer, vil deres

arv blive tilføjet til den stamme, de gifter sig ind i, og deres ejendom vil blive trukket tilbage fra vores fædrene stammes arv." ⁵ Moses overbragte da Herrens befaling til israelitterne og sagde: "Josefs efterkommeres stamme har ret i deres påstande. ⁶ Dette er, hvad Herren befaler angående ZELOFHADS døtre: De må gifte sig med hvem de ønsker, forudsat at de gifter sig inden for deres fars stammes familie. ⁷ Således skal ingen arv i Israel overføres fra stamme til stamme, for hver israelit skal bevare arven fra deres fædrene stamme. ⁸ Enhver datter, der arver land i en israelitisk stamme, skal gifte sig med en fra sin fars stammes familie, så hver israelit kan beholde arven fra deres forfædre. ⁹ Ingen arv må overføres fra en stamme til en anden, for hver israelitisk stamme skal beholde sin egen arv." ¹⁰ ZELOFHADS døtre handlede, som Herren havde befalet Moses. ¹¹ Mahlah, Tirzah, Hoglah, Milkah og Noah, ZELOFHADS døtre, giftede sig med deres fætre på deres fars side. ¹² De giftede sig ind i familierne af Manasses efterkommere, Josefs søn, og deres arv forblev inden for deres fars stamme og familie. ¹³ Dette er de befalinger og forskrifter, Herren gav til israelitterne gennem Moses på Moabs sletter ved Jordan, overfor Jeriko.

5 Mosebog

1 Dette er de ord, som Moses talte til hele Israel på den anden side af Jordan i ørkenen, i Arabah overfor Suph, mellem Paran og Tophel, Laban, Hazeroth og Dizahab. ² Det er en elleve dages rejse fra Horeb ad vejen over Seirs Bjerge til Kadesh Barnea. ³ I det fyrtyvende år, på den første dag i den ellefte måned, talte Moses til israelitterne i overensstemmelse med alt, hvad Herren havde befaleet ham at sige til dem, ⁴ efter at han havde besejret Sihon, amoritternes konge, som boede i Heshbon, og Og, Basans konge, som boede i Ashtaroth og Edrei. ⁵ På den anden side af Jordan i Moabs land begyndte Moses at forklare denne lov og sagde: ⁶ 'Herren vor Gud talte til os ved Horeb: 'I har opholdt jer længe nok ved dette bjerg. ⁷ Vend om og bryd op og drag til amoritternes bjergland og til alle deres naboer i Arabah, i bjerglandet, i lavlandet, i Negev, ved kysten, kana'anæernes land og Libanon, helt til den store flod, Eufrat. ⁸ Se, jeg har givet landet foran jer; gå ind og tag det i besiddelse, det land som Herren svor at give jeres fædre, Abraham, Isak og Jakob, og deres efterkommere efter dem.' ⁹ "På den tid sagde jeg til jer: 'Jeg kan ikke bære byrden af jer alene. ¹⁰ Herren jeres Gud har mangfoldiggjort jer, og se, i dag er I talrige som stjernerne på himlen. ¹¹ Måtte Herren, jeres fædres Gud, gøre jer tusind gange flere og velsigne jer, som han har lovet! ¹² Men hvordan kan jeg alene bære vægten af jeres problemer, byrder og stridigheder? ¹³ Vælg kloge, forstandige og agtede mænd fra hver af jeres stammer, og jeg vil udnævne dem til jeres ledere.' ¹⁴ Og I svarede mig: 'Det, du foreslår, er godt.' ¹⁵ Så tog jeg de ledende mænd af jeres stammer, kloge og agtede, og udnævnte dem til ledere over jer, kommandører over tusinder, hundreder, halvtreds og ti, og officerer for jeres stammer. ¹⁶ "Så pålagde jeg jeres dommere på den tid og sagde: 'Hør sagerne mellem jeres folk og døm retfærdigt, hvad enten sagen er mellem to israelitter eller mellem en israelit og en fremmed, der bor blandt jer. ¹⁷ Vis ikke partiskhed i dommen; hør både små og store. Frygt ikke nogen, for dommen er Guds. Bring enhver sag, der er for vanskelig for jer, til mig, og jeg vil høre den.' ¹⁸ På den tid befalede jeg jer alle de ting, I skulle gøre. ¹⁹ "Så brød vi op fra Horeb og gik gennem hele den store og frygtelige ørken, som I så, på vej til amoritternes bjergland, som Herren vor Gud havde befaleet os, og vi nåede Kadesh Barnea. ²⁰ Og jeg sagde til jer: 'I er nået til

amoritternes bjergland, som Herren vor Gud giver os. ²¹ Se, Herren jeres Gud har givet landet foran jer; gå op og tag det i besiddelse, som Herren, jeres fædres Gud, har talt til jer. Frygt ikke eller bliv modløs.' ²² "Så kom I alle til mig og sagde: 'Lad os sende mænd foran os for at udsponere landet og bringe en rapport tilbage om den vej, vi skal tage, og de byer, vi vil komme til.' ²³ Planen syntes god for mig, så jeg udvalgte tolv af jer, en mand for hver stamme. ²⁴ De drog op og gik ind i bjerglandet og kom til Eshkols dal og udforskede det. ²⁵ De tog noget af landets frugt med sig, bragte det ned til os og rapporterede: 'Det land, som Herren vor Gud giver os, er godt.' ²⁶ Men I ville ikke gå op; I gjorde oprør mod Herrens befaling, jeres Gud. ²⁷ I knurrede i jeres telte og sagde: 'Fordi Herren hader os, har han ført os ud af Egypten for at overgive os i amoritternes hænder for at ødelægge os. ²⁸ Hvor kan vi gå? Vore brødre har fået vore hjerter til at smelte ved at sige: "Folket er stærkere og højere end vi; byerne er store og befæstede op til himlen. Vi så endda anakitterne der.'" ²⁹ Jeg opmuntrede jer og sagde: 'Vær ikke bange eller frygt dem. ³⁰ Herren jeres Gud, som går foran jer, vil kæmpe for jer, ligesom han gjorde for jer i Egypten for jeres øjne, ³¹ og i ørkenen, hvor I så, hvordan Herren jeres Gud bar jer, som en far bærer sin søn, hele vejen, indtil I nåede dette sted.' ³² Alligevel, trods dette, stolede I ikke på Herren jeres Gud, ³³ som gik foran jer på jeres rejse for at finde steder til jer at slå lejr, i ild om natten og i en sky om dagen, for at vise jer den vej, I skulle gå. ³⁴ Da Herren hørte, hvad I sagde, blev han vred og svor en ed: ³⁵ 'Ikke en af denne onde generation skal se det gode land, jeg svor at give jeres fædre, ³⁶ undtagen Kaleb, Jefunnes søn. Han skal se det, og jeg vil give ham og hans efterkommere det land, han satte sin fod på, fordi han fulgte Herren med fuld hengivenhed.' ³⁷ Herren var også vred på mig på grund af jer og sagde: 'Du skal heller ikke komme derind. ³⁸ Josva, Nuns søn, som står foran dig, skal komme derind. Opmuntre ham, for han vil lede Israel til at tage det i besiddelse. ³⁹ Desuden vil jeres små børn, som I sagde ville blive taget til fange, jeres børn, som endnu ikke kender forskel på godt og ondt, de vil komme ind i landet. Jeg vil give det til dem, og de vil tage det i besiddelse. ⁴⁰ Men for jer, vend om og sæt kurs mod ørkenen ad vejen til Det Røde Hav.' ⁴¹ "Så svarede I: 'Vi har syndet mod Herren. Vi vil gå op og kæmpe, som Herren vor Gud

5 Mosebog

har befalet os.' Så hver af jer tog sine våben på, idet I tænkte, det var let at gå op i bjerglandet. ⁴² Men Herren sagde til mig: 'Sig til dem: "Gå ikke op og kæmp, for jeg er ikke blandt jer; ellers vil I blive slået af jeres fjender."⁴³ Så talte jeg til jer, men I ville ikke lytte. I gjorde oprør mod Herrens befaling og handlede formasteligt og gik op i bjerglandet. ⁴⁴ Amoritterne, som boede i de bjerge, kom ud imod jer; de jagede jer som en sværm af bier og slog jer ned fra Seir til Hormah. ⁴⁵ I vendte tilbage og græd for Herren, men han gav ikke agt på jeres gråd og vendte det døve øre til jer. ⁴⁶ Så blev I i Kadesh mange dage—hele den tid, I opholdt jer der.

2 Så vendte vi om og satte ud mod ørkenen ad vejen til Det Røde Hav, som Herren havde befalet mig, og vi gik rundt om bjerget Seir i mange dage. ² Da talte Herren til mig og sagde, ³ "I har gået rundt om dette bjergland længe nok; vend nu mod nord. ⁴ Befal folket og sig: 'I er ved at passere gennem jeres brødres område, Esaus efterkommere, som bor i Seir. De vil være bange for jer, så vær meget forsigtige. ⁵ Provoker dem ikke til krig, for jeg vil ikke give jer noget af deres land, ikke engang så meget som et fodspor, for jeg har givet bjerget Seir til Esau som hans ejendom. ⁶ I skal købe mad fra dem for penge, så I kan spise, og også købe vand fra dem for penge, så I kan drikke."⁷ For Herren jeres Gud har velsignet jer i alt, hvad I har gjort. Han har vogtet over jeres rejse gennem denne store ørken. Disse fyrré år har Herren jeres Gud været med jer; I har ikke manglet noget. ⁸ Så vi gik forbi vores brødre, Esaus efterkommere, som bor i Seir, væk fra Arabah-vejen, væk fra Elath og Ezion-Geber, og vi vendte os og rejste langs Moabs ørkenvej. ⁹ Da befalede Herren mig: "Gør ikke Moab fortræd eller provoker dem til krig, for jeg vil ikke give jer nogen del af deres land som ejendom, fordi jeg har givet Ar til Lots efterkommere som ejendom."¹⁰ (Emiterne boede der før—et folk så stort, talrigt og højt som anakitterne. ¹¹ Ligesom anakitterne blev de også betragtet som refaïtter, men moabitterne kaldte dem emiter. ¹² Horitterne boede tidligere i Seir, men Esaus efterkommere fortrængte dem og ødelagde dem foran sig og bosatte sig i deres sted, ligesom Israel gjorde i det land, de besad, som Herren gav dem.) ¹³ Og Herren sagde: "Rejs jer nu og kryds Zered-dalen." Så vi krydsede dalen. ¹⁴ Den tid, det tog os at komme fra Kadesh Barnea, indtil vi krydsede Zered-dalen, var otteogtredive år, indtil

hele den generation af krigere var uddød fra lejren, som Herren havde svoret til dem. ¹⁵ Helt sikkert var Herrens magt imod dem, hvilket førte til deres ødelæggelse i lejren, indtil de alle var uddøde. ¹⁶ Da den sidste af disse krigere blandt folket var død, ¹⁷ kommunikerede Herren til mig, ¹⁸ "I dag skal I passere forbi Moabs område ved Ar. ¹⁹ Når I kommer overfor ammonitterne, skal I ikke chikanere dem eller provokere dem til krig, for jeg vil ikke give jer besiddelse af noget land, der tilhører ammonitterne. Jeg har givet det som ejendom til Lots efterkommere." ²⁰ (Også det blev betragtet som et land af refaïtter, som plejede at bo der; men ammonitterne kalder dem zamzummitter, ²¹ et folk så stort, talrigt og højt som anakitterne. Herren ødelagde dem foran ammonitterne, som drev dem ud og bosatte sig i deres sted. ²² Herren havde gjort det samme for Esaus efterkommere, som bor i Seir, da han ødelagde horitterne foran dem. De fortrængte dem og bosatte sig i deres sted, hvor de stadig bor den dag i dag. ²³ Hvad angår avvitterne, som boede i landsbyer så langt som Gaza, kom kaftoritterne fra Kaftor og overvandt dem og bosatte sig i deres sted. ²⁴ "Sæt nu ud og kryds Arnon-dalen. Se, jeg har givet Sihon amoritten, kongen af Heshbon, og hans land i jeres hånd. Begynd at tage det i besiddelse og engagér ham i kamp. ²⁵ Denne dag vil jeg begynde at lægge frygt og rædsel for jer på alle nationernes ansigter under himlen. De vil høre rygter om jer og vil skælve og være i angst på grund af jer." ²⁶ Fra ørkenen Kedemoth sendte jeg budbringere til Sihon, kongen af Heshbon, med fredelige ord, og sagde, ²⁷ "Vi beder om at passere gennem dit land. Vi vil blive på hovedvejen; vi vil ikke dreje til højre eller til venstre. ²⁸ Du vil sælge os mad for penge, så vi kan spise, og give os vand for penge, så vi kan drikke. Lad os kun passere igennem til fods— ²⁹ ligesom Esaus efterkommere i Seir og moabitterne i Ar tillod os—indtil vi krydser Jordan ind i det land, Herren vores Gud giver os." ³⁰ Men Sihon, kongen af Heshbon, var ikke villig til at lade os passere gennem hans land; for Herren jeres Gud havde forhærdet hans ånd og gjort hans hjerte stædigt for at overgive ham til jer, som han er i dag. ³¹ Og Herren sagde til mig: "Se, jeg er begyndt at overgive Sihon og hans land til jer. Begynd nu at erobre og besidde hans land." ³² Sihon kom derefter ud med hele sit folk for at møde os i kamp ved Jahaz. ³³ Og Herren vores Gud overgav ham til os, og

5 Mosebog

vi besejrede ham med hans sønner og alt hans folk.³⁴ På det tidspunkt erobrede vi alle hans byer og ødelagde fuldstændigt mænd, kvinder og børn i hver by. Vi efterlod ingen overlevende.³⁵ Vi tog kun kvæget og byttet fra de byer, vi havde erobret.³⁶ Fra Aroer ved kanten af Arnon-dalen, og fra byen i dalen, helt til Gilead, var der ingen by for stærk for os. Herren vores Gud gav os alle dem.³⁷ I lydighed mod Herrens vores Guds befaling, trængte I ikke ind på noget af ammoniternes land, hverken landet langs Jabboks løb eller det omkring byerne i bakkerne.

3 Så vendte vi om og gik op ad vejen mod Bashan, og Og, kongen af Bashan, kom ud med hele sin hær for at møde os i kamp ved Edrei.² Herren sagde til mig: "Frygt ikke for ham, for jeg har givet ham i din hånd sammen med hele hans hær og hans land. Du skal gøre med ham, som du gjorde med Sihon, amoritternes konge, der herskede i Heshbon."³ Så gav Herren vor Gud os Og, kongen af Bashan, og hele hans folk i vore hænder, og vi slog dem ned, indtil der ikke var nogen overlevende tilbage.⁴ På det tidspunkt indtog vi alle hans byer; der var ikke en eneste by, som vi ikke tog fra dem—tres byer, hele Argob-regionen, Ogs kongerige i Bashan.⁵ Alle disse byer var befæstede med høje mure, porte og slåer, foruden mange ubefæstede landsbyer.⁶ Vi ødelagde dem fuldstændigt, som vi havde gjort med Sihon, kongen af Heshbon, og ødelagde fuldstændigt hver by—mænd, kvinder og børn.⁷ Men alt kvæget og byttet fra byerne tog vi til os selv.⁸ På det tidspunkt tog vi landet fra de to amoritkonger, der var hinsides Jordan, fra Arnon-dalen til Hermon-bjerget.⁹ (Hermon kaldes Sirion af sidonierne, og amoritterne kalder det Senir.)¹⁰ Vi tog alle byerne på højsletten, hele Gilead og hele Bashan så langt som til Salka og Edrei, byer i Ogs kongerige i Bashan.¹¹ (Og, kongen af Bashan, var den sidste af refaitterne. Hans seng var lavet af jern og var mere end ni alen lang og fire alen bred. Den er stadig i Rabba hos ammonitterne.)¹² Af det land, vi overtog på det tidspunkt, gav jeg rubenitterne og gaditterne området nord for Aroer ved Arnon-dalen, inklusive halvdelen af Gileads bjerge, sammen med dets byer.¹³ Resten af Gilead og hele Bashan, Ogs kongerige, gav jeg til den halve Manasse stamme. (Hele Argob-regionen i Bashan blev kendt som et land af refaitterne.)¹⁴ Jair, en efterkommer af Manasse, tog hele Argob-regionen så langt som til grænsen af geshuritterne og maakatitterne; det blev

opkaldt efter ham, så Bashan den dag i dag kaldes Havvot-Jair.¹⁵ Og jeg gav Gilead til Makir.¹⁶ Til rubenitterne og gaditterne gav jeg området fra Gilead til Arnon-dalen (midten af dalen er grænsen) og så langt som til Jabbok-floden, som er ammoniternes grænse.¹⁷ Dens vestlige grænse var Jordan i Arabah, fra Kinneret til Arabah-havet (det vil sige, Saltsøen), neden for Pisgas skråninger.¹⁸ Jeg befalede jer på det tidspunkt og sagde: "Herren jeres Gud har givet jer dette land til at besidde det. Alle jeres tapre mænd, væbnede til kamp, skal gå over foran jeres medisraelitter.¹⁹ Dog må jeres hustruer, jeres børn og jeres kvæg (jeg ved, I har meget kvæg) blive i de byer, jeg har givet jer,²⁰ indtil Herren giver hvile til jeres medisraelitter, som han har gjort for jer, og de også har taget det land i besiddelse, som Herren jeres Gud giver dem hinsides Jordan. Derefter kan hver af jer vende tilbage til den besiddelse, jeg har givet jer."²¹ På det tidspunkt befalede jeg Josva: "Dine øjne har set alt, hvad Herren din Gud har gjort mod disse to konger. Herren vil gøre det samme mod alle de riger, du er på vej ind i.²² Frygt dem ikke; Herren jeres Gud vil kæmpe på jeres vegne."²³ På det tidspunkt søgte jeg indtrængende Herren:²⁴ "Herre Gud, du er begyndt at åbenbare din tjener din storhed og din mægtige hånd. For hvilken gud er der i himlen eller på jorden, som kan udføre de gerninger og mægtige værker, du gør?"²⁵ Lad mig venligst gå over og se det gode land hinsides Jordan—det fine bjergland og Libanon."²⁶ Men Herren var vred på mig på grund af jer og ville ikke lytte til mig. "Det er nok," sagde Herren. "Tal ikke mere til mig om denne sag."²⁷ Gå op på toppen af Pisga og se mod vest, nord, syd og øst. Se på landet med dine egne øjne, da du ikke skal gå over denne Jordan.²⁸ Men udnævn Josva, og opmuntre og styrk ham, for han vil lede dette folk over og gøre dem i stand til at arve det land, du vil se."²⁹ Således blev vi i dalen overfor Bet-Peor.

4 Nu, Israel, lyt til de love og forordninger, som jeg vil lære jer at følge, så I kan leve og gå ind og tage det land i besiddelse, som Herren, jeres fædres Gud, giver jer.² I må ikke lægge noget til det ord, som jeg befaler jer, og I må ikke trække noget fra det, så I kan holde Herrens jeres Guds bud, som jeg giver jer.³ I har med egne øjne set, hvad Herren gjorde med Ba'al-Peor, for Herren jeres Gud udryddede fra jer alle dem, der fulgte Ba'al-Peor.⁴ Men alle I, der holdt fast ved Herren jeres Gud, er i

5 Mosebog

live i dag, hver eneste af jer. ⁵ Se, jeg har lært jer love og forordninger, som Herren min Gud befalede mig, så I kan følge dem i det land, I skal ind og tage i besiddelse. ⁶ Hold dem omhyggeligt, for det vil vise jeres visdom og forståelse for nationerne, som vil høre om alle disse love og sige: "Sikkert er dette store folk et vist og forstandig folk." ⁷ Hvilket andet folk er så stort, at det har en gud så nær sig som Herren vores Gud er for os, når vi kalder på Ham? ⁸ Og hvilket andet folk er så stort, at det har så retfærdige love og forordninger som denne lovsamling, jeg sætter foran jer i dag? ⁹ Vær kun forsigtige, og vogt jer nøje, så I ikke glemmer de ting, jeres øjne har set, eller lader dem forsvinde fra jeres hjerte, så længe I lever. Gør dem kendt for jeres børn og deres børn efter dem. ¹⁰ Husk den dag, I stod foran Herren jeres Gud ved Horeb, da Han sagde til mig: "Saml folket foran mig for at høre mine ord, så de kan lære at frygte mig alle de dage, de lever på jorden, og lære dem til deres børn." ¹¹ I nærmede jer og stod ved foden af bjerget, som brændte med ild, der nåede til himlen, omgivet af sorte skyer og dyb mørke. ¹² Så talte Herren til jer midt fra ilden; I hørte lyden af ord, men så ingen skikkelse—der var kun en stemme. ¹³ Han erklærede sin pagt for jer, de Ti Bud, som Han befalede jer at følge, og skrev dem på to stentavler. ¹⁴ Og Herren befalede mig dengang at lære jer love og forordninger, så I kunne følge dem i det land, I skal over Jordan for at tage i besiddelse. ¹⁵ Vær meget forsigtige, da I så ingen skikkelse den dag, Herren talte til jer ved Horeb ud af ilden. ¹⁶ Så I ikke bliver fordærvede og laver jer et afgudsbillede, en afbildning i nogen form, hvad enten det er i form af en mand eller en kvinde, ¹⁷ eller i form af noget dyr på jorden eller nogen fugl, der flyver i luften, ¹⁸ eller i form af noget kryb, der bevæger sig på jorden, eller nogen fisk i vandet nedenunder. ¹⁹ Og når I ser op mod himlen og ser solen, månen og stjernerne—hele den himmelske hær—lad jer ikke friste til at bøje jer ned for dem og tilbe dem, ting som Herren jeres Gud har tildelt alle nationerne under himlen. ²⁰ Men jer tog Herren og førte jer ud af jernsmelteovnen, ud af Egypten, for at være et folk af Hans egen arv, som I er i dag. ²¹ Herren var vred på mig på grund af jer, og Han svor, at jeg ikke skulle gå over Jordan og komme ind i det gode land, som Herren jeres Gud giver jer som jeres arv. ²² Jeg vil forblive i dette land; jeg vil ikke gå over Jordan; men I er ved at gå over

og tage det gode land i besiddelse. ²³ Vær omhyggelige med ikke at glemme Herrens jeres Guds pagt, som Han lavede med jer; lav ikke et afgudsbillede i nogen form, som Herren jeres Gud har forbudt. ²⁴ For Herren jeres Gud er en fortærende ild, en Gud der kræver eksklusiv hengivenhed. ²⁵ Når I har fået børn og børnebørn og har levet længe i landet—hvis I da bliver fordærvede og laver nogen form for afgud, gør hvad der er ondt i Herrens jeres Guds øjne og vækker Hans vrede, ²⁶ kalder jeg himlen og jorden til vidne mod jer i dag, at I hurtigt vil gå til grunde fra det land, som I går over Jordan for at tage i besiddelse. I vil ikke leve der længe, men vil bestemt blive ødelagt. ²⁷ Herren vil sprede jer blandt folkene, og kun få af jer vil forblive blandt de nationer, som Herren vil drive jer til. ²⁸ Der vil I tjene guder lavet af menneskehænder, af træ og sten, som ikke kan se eller høre eller spise eller lugte. ²⁹ Men hvis I derfra søger Herren jeres Gud, vil I finde Ham, hvis I søger Ham med hele jeres hjerte og hele jeres sjæl. ³⁰ Når I er i nød, og alle disse ting er sket for jer, vil I i senere dage vende tilbage til Herren jeres Gud og adlyde Hans stemme. ³¹ For Herren jeres Gud er en barmhjertig Gud; Han vil ikke forlade eller ødelægge jer eller glemme pagten med jeres forfædre, som Han bekræftede for dem med ed. ³² Spørg nu om de tidligere dage, længe før jeres tid, fra den dag Gud skabte mennesket på jorden; spørg fra den ene ende af himlen til den anden. Er noget så stort som dette nogensinde sket, eller er noget lignende nogensinde blevet hørt om? ³³ Har noget andet folk hørt Guds stemme tale ud af ilden, som I har, og overlevet? ³⁴ Har nogen gud nogensinde forsøgt at tage et folk for sig selv ud af et andet folk, ved prøvelser, ved tegn og undere, ved krig, ved en mægtig hånd og en udstrakt arm, eller ved store og frygtindgydende gerninger, som alle de ting Herren jeres Gud gjorde for jer i Egypten for jeres øjne? ³⁵ I blev vist disse ting, så I kunne vide, at Herren er Gud; bortset fra Ham er der ingen anden. ³⁶ Fra himlen lod Han jer høre sin stemme for at undervise jer. På jorden viste Han jer sin store ild, og I hørte Hans ord ud af ilden. ³⁷ På grund af Hans kærlighed til jeres forfædre og Hans valg af deres efterkommere, førte Han jer ud af Egypten ved sin nærværelse og sin store styrke, ³⁸ for at drive nationer ud foran jer, større og mægtigere end jer, og for at bringe jer ind i deres land for at give det til jer som jeres arv, som det er i dag. ³⁹ Erkend og tag

5 Mosebog

til hjerte i dag, at Herren er Gud i himlen ovenover og på jorden nedenunder. Der er ingen anden.⁴⁰ Hold Hans love og bud, som jeg giver jer i dag, så det må gå jer vel og jeres børn efter jer, og at I må leve længe i det land, Herren jeres Gud giver jer for altid.⁴¹ På det tidspunkt udepegede Moses tre byer øst for Jordan,⁴² til hvilke enhver, der havde dræbt en person, kunne flygte, hvis de havde dræbt en nabo utilsigtet uden forudgående hensigt. De kunne flygte til en af disse byer og bevare deres liv.⁴³ Byerne var som følger: Bezer på ørkenplateauet, for Rubenitterne; Ramoth i Gilead, for Gaditterne; og Golan i Bashan, for Manassitterne.⁴⁴ Dette er den lov, Moses præsenterede for israelitterne.⁴⁵ Dette er de vidnesbyrd, love og forordninger, Moses gav dem, da de kom ud af Egypten⁴⁶ og befandt sig i dalen nær Beth Peor, øst for Jordan, i territoriet af Sihon, amoritternes konge, som regerede i Heshbon og blev besejret af Moses og israelitterne, da de kom ud af Egypten.⁴⁷ De tog hans land i besiddelse sammen med territoriet af Og, kongen af Bashan, de to amoritterkonger øst for Jordan.⁴⁸ Dette land strakte sig fra Aroer ved kanten af Arnon-kløften til Sirion-bjerget (det vil sige Hermon),⁴⁹ og omfattede hele Arabah øst for Jordan, så langt som til Arabah-havet, neden for skråningerne af Pisgah.

5 Moses kaldte hele Israel sammen og sagde til dem: 'Hør, Israel, de love og forordninger, som jeg i dag forkynder for jer. Lær dem godt og vær omhyggelig med at overholde dem.² Herren, vor Gud, oprettede en pagt med os ved Horeb.³ Det var ikke med vore forfædre, at Herren indgik denne pagt, men med os, alle os, der er i live her i dag.⁴ Herren talte direkte til jer på bjerget midt ud af ilden,⁵ mens jeg stod mellem Herren og jer dengang for at kundgøre jer Herrens ord; for I var bange for ilden og gik ikke op på bjerget. Og Han sagde: ⁶ 'Jeg er Herren din Gud, som førte dig ud af Egypten, af trældommens hus.⁷ 'Du må ikke have andre guder foruden Mig.⁸ 'Du må ikke lave dig et afgudsbillede i form af noget som helst i himlen ovenover eller på jorden nedenunder eller i vandet under jorden.⁹ Du må ikke tilbede dem eller tjene dem; for Jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, som bringer fædres synders konsekvenser over børnene til tredje og fjerde generation af dem, der forkaster Mig,¹⁰ men viser kærlighed til tusinder af generationer af dem, der elsker Mig og holder Mine bud.¹¹ 'Du må ikke misbruge Herrens din Guds navn, for Herren vil ikke

anse nogen for skyldfri, der misbruger Hans navn.¹² 'Hold sabbatsdagen hellig, som Herren din Gud har befalet dig.¹³ I seks dage skal du arbejde og udføre alle dine opgaver,¹⁴ men den syvende dag er en hviledag, helligt Herren din Gud. På den dag du ikke udfører noget arbejde, hverken du, din søn eller datter, din mandlige eller kvindelige tjener, din okse, din æsel eller nogen af dine dyr, eller nogen fremmed, der bor i dine byer, så dine mandlige og kvindelige tjenere kan hvile, som du gør.¹⁵ Husk, at du var slave i Egypten, og at Herren din Gud førte dig ud derfra med stærk hånd og udstrakt arm. Derfor har Herren din Gud befalet dig at holde sabbatsdagen.¹⁶ 'Ær din far og din mor, som Herren din Gud har befalet dig, så du må leve længe, og det må gå dig godt i det land, Herren din Gud giver dig.¹⁷ 'Du må ikke begå mord.¹⁸ 'Du må ikke begå ægteskabsbrud.¹⁹ 'Du må ikke stjele.²⁰ 'Du må ikke vidne falsk mod din næste.²¹ 'Du må ikke begære din næstes hustru. Du må ikke begære din næstes hus, hans mark, hans mandlige eller kvindelige tjener, hans okse eller æsel, eller noget som helst, der tilhører din næste.'²² Dette er de bud, Herren forkyndte med høj røst til hele jeres forsamling på bjerget ud af ilden, skyen og det dybe mørke; og Han tilføjede intet mere. Så skrev Han dem på to stentavler og gav dem til mig.²³ Da I hørte røsten midt fra mørket, mens bjerget brændte i ild, kom alle lederne af jeres stammer og jeres ældste hen til mig.²⁴ Og I sagde: 'Herren vor Gud har vist os Sin herlighed og Sin majestæt, og vi har hørt Hans røst fra ilden. I dag har vi set, at Gud kan tale med mennesker, og alligevel lever han.²⁵ Men nu, hvorfor skulle vi risikere vores liv? Denne store ild vil fortære os, og vi frygter, at vi vil omkomme, hvis vi fortsætter med at høre Herrens vor Guds røst.²⁶ For hvem blandt alle mennesker har hørt den levende Guds røst tale fra ilden, som vi har, og overlevet?²⁷ Gå hen og lyt til alt, hvad Herren vor Gud siger. Fortæl os derefter, hvad Herren vor Gud siger til dig. Vi vil lytte og adlyde.'²⁸ Herren hørte jer, da I talte til mig, og Herren sagde til mig: 'Jeg har hørt, hvad dette folk sagde til dig. De har gjort vel i alt, hvad de har sagt.²⁹ Åh, at deres hjerter altid ville være tilbøjelige til at ære Mig og holde alle Mine bud, så det må gå dem og deres børn godt for evigt!³⁰ 'Gå, instruer dem om at vende tilbage til deres telte.³¹ Men du skal blive her hos Mig, så Jeg kan give dig alle de bud, forordninger og love, du skal lære dem at følge

5 Mosebog

i det land, Jeg giver dem at besidde.’³² Så vær omhyggelig med at gøre, som Herren din Gud har befaleet dig; vend dig ikke til højre eller til venstre.³³ Følg alt, hvad Herren din Gud har befaleet dig, så du må leve og trives og forlænge dine dage i det land, du skal besidde.

6 Dette er de bud, de vedtægter og de love, som Herren jeres Gud har befaleet mig at lære jer, så I kan overholde dem i det land, I er ved at gå over Jordan for at tage i besiddelse,² så du, dine børn og deres efterkommere må frygte Herren jeres Gud ved at holde alle hans vedtægter og bud, som jeg befaler dig, alle dine livs dage, og at du må nyde et langt liv.³ Hør, Israel, og vær omhyggelig med at adlyde, så det må gå dig godt, og at du må blive meget talrig i et land, der flyder med mælk og honning, som Herren, dine forfædres Gud, har lovet dig.⁴ Hør, Israel: Herren vor Gud, Herren er én.⁵ Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke.⁶ Disse bud, som jeg giver dig i dag, skal være i dit hjerte.⁷ Indprent dem hos dine børn. Tal om dem, når du sidder hjemme, når du går på vejen, når du lægger dig, og når du står op.⁸ Bind dem som et tegn på dine hænder, og lad dem være som pandebånd mellem dine øjne.⁹ Skriv dem på dørstolperne i dine huse og på dine porte.¹⁰ Når Herren din Gud fører dig ind i det land, han svor at give dine fædre, Abraham, Isak og Jakob, store og herlige byer, som du ikke har bygget,¹¹ huse fyldt med alle slags gode ting, som du ikke har sørget for, brønde, som du ikke har gravet, og vingårde og olivenlunde, som du ikke har plantet—når du da spiser og bliver mæt,¹² så pas på, at du ikke glemmer Herren, som førte dig ud af Egypten, af trællehuset.¹³ Du skal frygte Herren din Gud, og ham skal du tjene, og ved hans navn skal du sværge.¹⁴ Følg ikke andre guder, nogen af de folks guder, der er omkring dig;¹⁵ for Herren din Gud, som er iblandt dig, er en nidkær Gud; ellers vil Herrens din Guds vrede blusse op imod dig, og han vil udslætte dig fra jordens overflade.¹⁶ I må ikke friste Herren jeres Gud, som I gjorde ved Massa.¹⁷ I skal omhyggeligt holde Herrens jeres Guds bud og de vedtægter og love, han har givet jer.¹⁸ Gør det, som er ret og godt i Herrens øjne, så det må gå dig godt, og du må gå ind og tage det gode land i besiddelse, som Herren lovede dine fædre med ed,¹⁹ ved at fjerne alle dine fjender foran dig, som Herren har sagt.²⁰ Når din søn i fremtiden spørger dig: “Hvad

betyder de vedtægter, love og bud, som Herren vor Gud har befaleet jer?”²¹ skal du sige til ham: “Vi var Faraos tjenere i Egypten, men Herren førte os ud af Egypten med stærk hånd.²² Foran vore øjne gjorde Herren store og frygtelige tegn og undere mod Egypten, Faraos og hele hans hus.²³ Men han førte os ud derfra for at føre os ind og give os det land, han svor at give vore fædre.²⁴ Herren befalede os at følge alle disse vedtægter og at frygte Herren vor Gud, for vores eget bedste altid og for vores overlevelse, som det er i dag.²⁵ Og det vil være vores retfærdighed, hvis vi omhyggeligt adlyder hele dette bud for Herren vor Gud, som han har befaleet os.

7 Når Herren din Gud fører dig ind i det land, du skal tage i besiddelse, og driver mange folk bort foran dig—hetitterne, girkasjitterne, amoritterne, kana'anæerne, perizzitterne, hivvitterne og jebusitterne, syv folk, der er større og stærkere end dig—² og når Herren din Gud overgiver dem til dig, og du besejrer dem, skal du fuldstændig udrydde dem. Du må ikke slutte nogen pagt med dem eller vise dem barmhjertighed.³ Undgå at gifte dig med dem. Giv ikke dine døtre til deres sønner, og tag ikke deres døtre til dine sønner,⁴ for de vil vende dine børn bort fra at følge mig for at tjene andre guder. Da vil Herrens vrede blusse op imod dig, og Han vil hurtigt ødelægge dig.⁵ Dette skal du gøre mod dem: Riv deres altre ned, knus deres hellige sten, hug deres Ashera-pæle om, og brænd deres udskårne billeder i ilden.⁶ For du er et helligt folk for Herren din Gud. Herren din Gud har udvalgt dig til at være Hans dyrebare ejendom blandt alle folkene på jordens overflade.⁷ Herren valgte ikke dig, fordi du var mere talrig end andre folk, for du var det mindste af alle folk.⁸ Men det var fordi Herren elskede dig og holdt den ed, Han svor til dine forfædre, at Han førte dig ud med stærk hånd og løskøbte dig fra trældomshuset, fra Faraos magt, kongen af Egypten.⁹ Forstå derfor, at Herren din Gud er Gud; Han er den trofaste Gud, der opretholder sin kærlighedspagt til tusind generationer af dem, der elsker Ham og holder Hans bud.¹⁰ Men dem, der hader Ham, vil Han gengælde direkte med ødelæggelse; Han vil ikke tøve med at gengælde dem, der hader Ham, direkte.¹¹ Så vær omhyggelig med at følge de befalinger, forordninger og love, jeg giver dig i dag.¹² Hvis du er opmærksom på disse love og omhyggelig med at følge dem, vil Herren din Gud

5 Mosebog

opretholde sin kærlighedspagt med dig, som Han svor til dine forfædre. ¹³ Han vil elske dig, velsigne dig og øge dit antal. Han vil velsigne frugten af dit moderliv, afgrøderne på din jord—dit korn, din nye vin og din olie—kalvene i dine hjarde og lammene i dine flokke i det land, Han svor til dine forfædre at give dig. ¹⁴ Du vil blive velsignet over alle folk; ingen af dine mænd eller kvinder vil være barnløse, og ingen af dine husdyr vil være uden afkom. ¹⁵ Herren vil holde dig fri for enhver sygdom. Han vil ikke påføre dig de frygtelige sygdomme, du kendte i Egypten, men Han vil give dem til alle, der hader dig. ¹⁶ Du skal ødelægge alle de folk, Herren din Gud overgiver til dig. Se ikke med medlidenhed på dem og tjen ikke deres guder, for det ville være en fælde for dig. ¹⁷ Du kan sige i dit hjerte: "Disse folk er større end vi er. Hvordan kan vi drive dem ud?" ¹⁸ Men vær ikke bange for dem; husk tydeligt, hvad Herren din Gud gjorde mod Farao og mod hele Egypten. ¹⁹ Du var vidne med dine egne øjne til de store prøvelser, tegnene og undrene, den stærke hånd og den udstrakte arm, som Herren din Gud førte dig ud med. Herren din Gud vil gøre det samme mod alle de folk, du nu frygter. ²⁰ Desuden vil Herren din Gud sende hvepsen blandt dem, indtil selv de overlevende, der gemmer sig for dig, er omkommet. ²¹ Bliv ikke forfærdet over dem, for Herren din Gud, som er med dig, er en mægtig og frygtindgydende Gud. ²² Herren din Gud vil drive disse folk bort foran dig, lidt efter lidt. Du vil ikke kunne udrydde dem alle på én gang, ellers vil de vilde dyr blive for talrige for dig. ²³ Dog vil Herren din Gud overgive dem til dig, kaste dem i stor forvirring, indtil de er ødelagt. ²⁴ Han vil overgive deres konger til dig, og du vil udslette deres navne under himlen. Ingen vil kunne stå imod dig; du vil ødelægge dem. ²⁵ De udskårne billeder af deres guder skal du brænde i ilden. Begær ikke sølvet og guldet på dem, og tag det ikke til dig selv, ellers vil du blive fanget af det, for det er afskyeligt for Herren din Gud. ²⁶ Bring ikke noget afskyeligt ind i dit hus, ellers vil du, ligesom det, blive sat til side til ødelæggelse. Betragt det som afskyeligt og forkast det fuldstændigt, for det er sat til side til ødelæggelse.

8 Vær omhyggelig med at overholde alle de bud, jeg giver dig i dag, for at du må leve og blive talrig og må gå ind og tage det land i besiddelse, som Herren svor at give dine fædre. ² Og husk hele den vej, som Herren din Gud har ført dig

på i ørkenen disse fyrré år, for at ydmyge dig og prøve dig, for at kende hvad der var i dit hjerte, om du ville holde Hans bud eller ej. ³ Han ydmygede dig ved at lade dig hungré, og så gav Han dig manna at spise, som hverken du eller dine fædre havde kendt, for at få dig til at forstå, at mennesket ikke lever af brød alene, men af hvert ord, der udgår fra Herrens mund. ⁴ Dit tøj blev ikke slidt, og dine fødder svulmede ikke i disse fyrré år. ⁵ Forstå da i dit hjerte, at Herren din Gud tugter dig, ligesom en mand tugter sin søn. ⁶ Derfor skal du holde Herrens din Guds bud, så du vandrer på Hans veje og frygter Ham. ⁷ For Herren din Gud fører dig ind i et godt land, et land med bække, kilder og vandstrømme, der flyder frem i dale og bjerge; ⁸ et land rigt på hvede og byg, vinstokke, figentræer og granatæbler, rigt på olivenolie og honning; ⁹ et land, hvor du vil spise uden knaphed, hvor du ikke vil mangle noget; et land, hvis sten er jern, og fra hvis bjerge du kan udvinde kobber. ¹⁰ Når du har spist og er mæt, skal du prise Herren din Gud for det gode land, Han har givet dig. ¹¹ Vær forsigtig med ikke at glemme Herren din Gud ved at undlade at holde Hans bud, Hans love og Hans forordninger, som jeg giver dig i dag; ¹² ellers, når du spiser og er mæt, og du bygger smukke huse og bor i dem, ¹³ og når dine kvæg og flokke bliver store, og dit sølv og guld øges, og alle dine ejendele bliver mange, ¹⁴ så vil dit hjerte blive stolt, og du vil glemme Herren din Gud, som førte dig ud af Egypten, ud af trældommens hus. ¹⁵ Han førte dig gennem den store og frygtelige ørken med dens brændende slanger og skorpioner, og dens tørstige jord, hvor der ikke var vand; Han bragte vand til dig ud af klippeflinten. ¹⁶ Han gav dig manna at spise i ørkenen, som dine fædre ikke havde kendt, for at ydmyge dig og prøve dig, for at gøre dig godt til sidst. ¹⁷ Du må ikke sige i dit hjerte: 'Min styrke og min hånds kraft har skaffet mig denne rigdom.' ¹⁸ Men husk Herren din Gud, for det er Han, der giver dig evnen til at skabe rigdom, for at stadfæste Sin pagt, som Han svor til dine fædre, som det er i dag. ¹⁹ Hvis du nogensinde glemmer Herren din Gud og følger andre guder, tjener og tilbeder dem, vidner jeg mod dig i dag, at du helt sikkert vil gå til grunde. ²⁰ Som med de nationer, Herren ødelagde foran dig, sådan vil du gå til grunde, fordi du ikke adlød Herrens din Guds røst.

5 Mosebog

9 Hør, Israel: Du er ved at krydse Jordan i dag for at komme ind og fordrive nationer, der er større og stærkere end dig, med store byer befæstet op til himlen. ² Folket er stærkt og højt—Anakim. Du kender til dem, og du har hørt det sagt: 'Hvem kan stå op imod Anaks efterkommere?' ³ Men forstå i dag, at Herren din Gud går foran dig som en fortærende ild. Han vil ødelægge dem og underlægge dem for dig. Så du skal drive dem ud og tilintetgøre dem hurtigt, som Herren har lovet. ⁴ Når Herren din Gud har drevet dem ud for dig, må du ikke sige i dit hjerte: 'Det er på grund af min retfærdighed, at Herren har bragt mig ind for at besidde dette land.' Snarere er det på grund af disse nationers ugudelighed, at Herren fordriver dem for dig. ⁵ Det er ikke på grund af din retfærdighed eller dit hjertes oprigtighed, at du går ind for at besidde deres land. I stedet er det på grund af deres ugudelighed, at Herren din Gud driver dem ud for dig, for at bekræfte det løfte, Han gav til dine forfædre—til Abraham, Isak og Jakob. ⁶ Vid derfor, at det ikke er på grund af din retfærdighed, at Herren din Gud giver dig dette gode land at besidde—for du er et stivnakket folk. ⁷ Husk og glem ikke, hvordan du vakte Herrens din Guds vrede i ørkenen. Fra den dag du forlod Egypten, indtil du ankom her, har du været oprørsk mod Herren. ⁸ Ved Horeb vakte du Herrens vrede, så Han var parat til at ødelægge dig. ⁹ Da jeg gik op på bjerget for at modtage stentavlerne, tavlerne med den pagt, Herren lavede med dig, blev jeg på bjerget i fyre dage og fyre nætter. Jeg spiste intet brød og drak intet vand. ¹⁰ Herren gav mig to stentavler skrevet med Hans egen finger. På dem var alle de ord, Herren havde talt til dig fra ilden på bjerget på forsamlingsdag. ¹¹ Ved slutningen af fyre dage og fyre nætter gav Herren mig de to stentavler—pagtens tavler. ¹² Så sagde Herren til mig: 'Rejs dig og gå hurtigt ned herfra, for dit folk, som du førte ud af Egypten, har fordærvet sig selv. De har hurtigt vendt sig bort fra den vej, jeg befalede dem, og har lavet sig et afgudsbillede.' ¹³ Og Herren sagde: 'Jeg har set dette folk, og de er virkelig et stædigt folk. ¹⁴ Lad Mig være, så jeg kan ødelægge dem og udlette deres navn fra under himlen. Så vil jeg gøre dig til en nation stærkere og mere talrig end de.' ¹⁵ Så vendte jeg mig om og gik ned fra bjerget, mens det brændte med ild, med de to pagtens tavler i mine hænder. ¹⁶ Og jeg så, at I havde syndet mod Herren jeres Gud; I havde lavet

jer et kalveafgudsbillede. I havde hurtigt vendt jer bort fra den vej, Herren havde befalet jer. ¹⁷ Så tog jeg de to tavler og kastede dem ud af mine hænder og knuste dem for jeres øjne. ¹⁸ Så lå jeg med ansigtet nedad for Herren i fyre dage og fyre nætter, som jeg havde gjort første gang. Jeg spiste ikke brød og drak ikke vand på grund af al den synd, I havde begået, ved at gøre, hvad der var ondt i Herrens øjne og vakte Hans vrede. ¹⁹ Jeg var bange for Herrens voldsomme vrede, som var så vred på jer, at Han var parat til at ødelægge jer. Men Herren lyttede til mig den gang også. ²⁰ Herren var vred nok på Aron til at ødelægge ham, men jeg bad også for Aron på det tidspunkt. ²¹ Så tog jeg den syndige ting, I havde lavet—kalven—og brændte den i ilden, knuste den og malede den til pulver så fint som støv, og kastede støvet i bækken, der løber ned fra bjerget. ²² I vakte også Herrens vrede ved Taberah, ved Massah og ved Kibroth Hattaavah. ²³ Og da Herren sendte jer fra Kadesh Barnea og sagde: 'Gå op og tag det land i besiddelse, jeg har givet jer,' gjorde I oprør mod Herrens jeres Guds befaling. I stolede hverken på Ham eller adlød Ham. ²⁴ I har været oprørske mod Herren fra den dag, jeg først kendte jer. ²⁵ Så lå jeg med ansigtet nedad for Herren de fyre dage og fyre nætter, fordi Herren havde sagt, at Han ville ødelægge jer. ²⁶ Jeg bad til Herren og sagde: 'Herre Gud, ødelæg ikke Dit folk, Din arv, som Du forløste gennem Din storhed og førte ud af Egypten med en mægtig hånd. ²⁷ Husk Dine tjenere Abraham, Isak og Jakob. Se ikke på dette folks stædighed eller på deres ugudelighed og synd. ²⁸ Ellers vil landet, som Du førte os ud fra, sige: "Fordi Herren ikke var i stand til at føre dem ind i det land, Han lovede, og fordi Han hadede dem, førte Han dem ud for at dræbe dem i ørkenen." ²⁹ Alligevel er de Dit folk—Din arv—som Du førte ud ved Din store magt og udstrakte arm.

10 På det tidspunkt sagde Herren til mig: "Hug to stentavler ud ligesom de første og kom op til Mig på bjerget, og lav en ark af træ til dig selv. ² Jeg vil indskrive på tavlerne de ord, der var på de første tavler, som du knuste. Så skal du lægge dem i arken." ³ Så lavede jeg en ark af akacietræ og huggede to stentavler ud ligesom de første, og jeg gik op på bjerget med de to tavler i mine hænder. ⁴ Herren indskrev på tavlerne de samme ord som før, de Ti Bud, som Han havde talt til jer på bjerget midt ud af ilden på forsamlingsdag

5 Mosebog

dag, og Han gav dem til mig.⁵ Så vendte jeg mig om og gik ned fra bjerget og lagde tavlerne i arken, som jeg havde lavet, som Herren havde befaleet mig, og de er der den dag i dag.⁶ (Israelitterne rejste fra Bene Jaakans brønde til Moserah. Der døde Aron og blev begravet, og Eleazar, hans søn, efterfulgte ham som præst.⁷ Derfra rejste de til Gudgodah og derefter til Jotbathah, et land med vandløb.⁸ På det tidspunkt udvalgte Herren Levis stamme til at bære Herrens pagts ark, til at stå foran Herren for at tjene Ham og for at velsigne i Hans navn, som de fortsætter med at gøre i dag.⁹ Dette er grunden til, at levitterne ikke har nogen del eller arv blandt deres med-israelitter; Herren er deres arv, som Herren din Gud lovede dem.)¹⁰ Jeg blev på bjerget i fyrre dage og fyrre nætter, som jeg gjorde første gang, og Herren lyttede til mig endnu en gang; Han var ikke villig til at ødelægge jer.¹¹ Herren sagde til mig: "Rejs dig, led folket på deres rejse, så de kan gå ind og tage det land i besiddelse, som jeg svor at give deres forfædre."¹² Og nu, Israel, hvad kræver Herren din Gud af dig andet end at frygte Herren din Gud, at vandre i alle Hans veje, at elske Ham og at tjene Herren din Gud af hele dit hjerte og hele din sjæl,¹³ og at holde Herrens bud og forordninger, som jeg giver dig i dag til dit bedste?¹⁴ Himlene, ja, de højeste himle, jorden og alt, hvad der er i den, tilhører Herren din Gud.¹⁵ Alligevel satte Herren sin kærlighed på dine forfædre og elskede dem, og Han valgte dig, deres efterkommere, frem for alle de andre nationer, som det er i dag.¹⁶ Omskær derfor jeres hjerter og vær ikke længere stædige.¹⁷ For Herren jeres Gud er gudernes Gud og herrernes Herre, den store, mægtige og frygtindgydende Gud, som ikke viser partiskhed og ikke modtager bestikkelse.¹⁸ Han forsvare de faderløses og enkers sag og elsker den fremmede, der bor blandt jer, og giver dem mad og klæder.¹⁹ Vis kærlighed til dem, der er fremmede, for I var selv fremmede i Egypten.²⁰ Frygt Herren din Gud og tjen Ham. Hold dig nær til Ham og sværg ved Hans navn.²¹ Han er din lovsang, og Han er din Gud, som har udført for dig de store og frygtindgydende under, som du har været vidne til med dine egne øjne.²² Dine forfædre gik ned til Egypten i halvfjerds i antal, og nu har Herren din Gud gjort dig så talrig som stjernerne på himlen.

11

Elsk Herren din Gud, og hold altid Hans krav, Hans love, Hans forordninger og Hans bud.² Vid i dag, at jeg ikke taler til jeres

børn, som ikke har kendt og ikke har set Herrens jeres Guds tugtelse—Hans storhed, Hans mægtige hånd og Hans udrakte arm,³ og de tegn, Han udførte, og de gerninger, Han gjorde midt i Egypten mod Farao, Egyptens konge, og mod hele hans land;⁴ og hvad Han gjorde mod den egyptiske hær, mod deres heste og vogne, da Han lod Det Røde Hav vande opsluge dem, mens de forfulgte jer, og Herren bragte varig ødelæggelse over dem;⁵ og hvad Han gjorde for jer i ørkenen, indtil I kom til dette sted;⁶ og hvad Han gjorde mod Datan og Abiram, sønner af Eliab, Rubens søn, da jorden åbnede sin mund og slugte dem, deres husstande, deres telte og alt levende, der tilhørte dem, midt iblandt hele Israel—⁷ men det var jeres egne øjne, der så alle de store gerninger, Herren har gjort.⁸ Derfor skal I holde alle de bud, jeg giver jer i dag, så I kan få styrke til at gå ind og tage det land i besiddelse, som I går over Jordan for at besidde,⁹ og så I kan få et langt liv i det land, som Herren lovede jeres forfædre og deres efterkommere, et land, der flyder med mælk og honning.¹⁰ For det land, I går ind for at tage i besiddelse, er ikke som Egyptens land, hvorfra I kom, hvor I såede jeres sæd og vandede det med foden som i en køkkenhave.¹¹ Men det land, I går over Jordan for at tage i besiddelse, er et land med bjerge og dale, der får regn fra himlen.¹² Det er et land, som Herren jeres Gud våger over; Hans øjne er altid rettet mod det fra årets begyndelse til dets slutning.¹³ Og det skal ske, hvis I trofast adlyder de bud, jeg giver jer i dag, at elske Herren jeres Gud og tjene Ham af hele jeres hjerte og hele jeres sjæl,¹⁴ at Han vil give regn til jeres land i rette tid, både tidlig og sen regn, så I kan samle jeres korn, nye vin og olie.¹⁵ Han vil også give græs på jeres marker til jeres kvæg, og I vil spise og blive mætte.¹⁶ Vær forsigtige, så jeres hjerter ikke bliver bedraget, og I vender jer bort og dyrker andre guder og tilbeder dem.¹⁷ Så vil Herrens vrede blusse op mod jer, og Han vil lukke himlen, så der ikke kommer regn, og jorden ikke giver sin afgrøde, og I vil hurtigt gå til grunde i det gode land, Herren giver jer.¹⁸ Derfor skal I tage disse mine ord til hjerte og sjæl; bind dem som tegn på jeres hænder og bind dem på jeres pander.¹⁹ Lær dem til jeres børn, tal om dem, når I sidder hjemme, og når I går på vejen, når I lægger jer, og når I står op.²⁰ Skriv dem på dørstolperne af jeres huse og på jeres porte,²¹ så jeres dage og jeres børns dage kan blive mange i

5 Mosebog

det land, Herren lovede at give jeres forfædre, så mange som de dage, himlen er over jorden. ²² Hvis I omhyggeligt holder hele dette bud, jeg giver jer at følge—at elske Herren jeres Gud, at vandre på alle Hans veje og holde fast ved Ham— ²³ så vil Herren drive alle disse nationer ud foran jer, og I vil tage nationer, der er større og mægtigere end jer, i besiddelse. ²⁴ Hvert sted, hvor I sætter jeres fod, vil blive jeres: jeres område vil strække sig fra ørkenen til Libanon, og fra floden Eufrat til det vestlige hav. ²⁵ Ingen vil kunne stå imod jer; Herren jeres Gud vil lægge frygt og rædsel for jer på hele landet, som Han har lovet jer. ²⁶ Se, jeg stiller jer i dag både en velsignelse og en forbandelse: ²⁷ velsignelsen, hvis I adlyder Herrens jeres Guds bud, som jeg giver jer i dag; ²⁸ og forbandelsen, hvis I ikke adlyder Herrens jeres Guds bud, men vender jer bort fra den vej, jeg befaler jer i dag, ved at følge andre guder, som I ikke har kendt. ²⁹ Og det skal ske, når Herren jeres Gud fører jer ind i det land, I går ind for at besidde, skal I proklamere velsignelsen på Garizims bjerg og forbandelsen på Ebals bjerg. ³⁰ Er de ikke på den anden side af Jordan, vestpå, mod solnedgangen, i kana'anæernes land, der bor i Arabah, overfor Gilgal, ved siden af de store træer i Moreh? ³¹ For I er ved at gå over Jordan for at gå ind og tage det land i besiddelse, som Herren jeres Gud giver jer, og I skal besidde det og bo i det, ³² og I skal være omhyggelige med at adlyde alle de love og domme, jeg stiller jer overfor i dag.

12 Dette er de love og forordninger, som I omhyggeligt skal følge i det land, som Herren, jeres fædres Gud, har givet jer at eje, så længe I lever på jorden. ² I skal fuldstændigt ødelægge alle de steder, hvor de folk, I fordriver, dyrker deres guder, på de høje bjerge, på højene og under hvert grønt træ. ³ Riv deres altre ned, knus deres hellige sten, brænd deres Ashera-pæle i ilden, og hug de udskårne billeder af deres guder ned, så I udsletter deres navne fra disse steder. ⁴ I må ikke dyrke Herren jeres Gud på deres måde. ⁵ I stedet skal I søge det sted, som Herren jeres Gud vil udvælge blandt alle jeres stammer for at sætte sit navn der til sin bolig, og der skal I gå hen. ⁶ Bring derhen jeres brændofre, slagtofre, tiender, særlige gaver, lovede ofre, frivillige ofre og de førstefødte af jeres kvæg og hjerne. ⁷ Der, i Herrens jeres Guds nærvær, skal I og jeres husstande spise og glæde jer over alle jeres foretagender, fordi Herren jeres

Gud har velsignet jer. ⁸ I skal ikke gøre, som vi gør her i dag, hvor enhver gør, hvad der er ret i hans egne øjne. ⁹ For I er endnu ikke nået til det hvilested og den arv, som Herren jeres Gud giver jer. ¹⁰ Men når I går over Jordan og bosætter jer i det land, som Herren jeres Gud giver jer som arv, og han giver jer hvile fra alle jeres fjender omkring jer, så I lever i sikkerhed, ¹¹ så skal I bringe alt det, jeg befaler jer, til det sted, som Herren jeres Gud vil udvælge for at lade sit navn bo der: jeres brændofre, slagtofre, tiender, særlige gaver og alle jeres udvalgte lovede ofre til Herren. ¹² Og I skal glæde jer for Herrens jeres Guds ansigt — I, jeres sønner og døtre, jeres mandlige og kvindelige tjenere, og levitterne fra jeres byer, for de har ingen lod eller arv med jer. ¹³ Vær forsigtige med ikke at ofre jeres brændofre på et hvilket som helst sted, I ser. ¹⁴ Ofre dem kun på det sted, som Herren vil udvælge i en af jeres stammer, og der skal I overholde alt, hvad jeg befaler jer. ¹⁵ Alligevel må I slagte jeres dyr i enhver af jeres byer og spise så meget kød, som I ønsker, i overensstemmelse med den velsignelse, som Herren jeres Gud giver jer. Både de ceremonielt urene og de rene må spise det, som om det var gazelle eller hjort. ¹⁶ Men I må ikke indtage blodet; hæld det ud på jorden som vand. ¹⁷ I må ikke spise i jeres egne byer tienden af jeres korn, nye vin eller olivenolie, eller de førstefødte af jeres kvæg og hjerne, eller nogen af jeres lovede ofre, frivillige ofre eller særlige gaver. ¹⁸ I stedet skal I spise dem i Herrens jeres Guds nærvær på det sted, som Herren jeres Gud vil udvælge — I, jeres sønner og døtre, jeres mandlige og kvindelige tjenere, og levitterne fra jeres byer — og I skal glæde jer over alle jeres foretagender. ¹⁹ Vær opmærksomme på at støtte levitterne, så længe I lever i jeres land. ²⁰ Når Herren jeres Gud udvider jeres område, som han har lovet, og I ønsker kød og siger: "Jeg vil gerne have noget kød," så må I spise så meget af det, som I ønsker. ²¹ Hvis det sted, hvor Herren jeres Gud vælger at sætte sit navn, er for langt fra jer, må I slagte dyr fra jeres kvæg og hjerne, som Herren har givet jer, som jeg har befale jer, og I må spise i jeres egne byer så meget, som I ønsker. ²² Indtag dem, som I ville indtage gazelle eller hjort. Både de ceremonielt urene og de rene må deltage. ²³ Men sørg for, at I ikke indtager blodet, for blodet er livet, og I må ikke spise livet sammen med kødet. ²⁴ I må ikke indtage blodet; hæld det ud på jorden som vand. ²⁵ Afhold jer fra at spise det, så det

5 Mosebog

må gå jer vel og jeres børn efter jer, fordi I vil gøre, hvad der er ret i Herrens øjne. ²⁶ Men tag jeres hellige ting og jeres lovede ofre, og gå til det sted, som Herren vil udvælge. ²⁷ Fremstil jeres brændofre på Herrens jeres Guds alter, både kødet og blodet. Blodet af jeres ofre skal hældes ved siden af Herrens jeres Guds alter, men I må indtage kødet. ²⁸ Vær omhyggelige med at adlyde alle de forskrifter, jeg giver jer, så det altid må gå jer vel og jeres børn efter jer, fordi I vil gøre, hvad der er godt og ret i Herrens jeres Guds øjne. ²⁹ Herren jeres Gud vil fjerne de folk, I er ved at invadere og fordrive. Men når I har drevet dem ud og bosat jer i deres land, ³⁰ vær forsigtige med ikke at blive fanget ved at spørge til deres guder og sige: "Hvordan tjener disse folk deres guder? Vi vil gøre det samme." ³¹ I må ikke dyrke Herren jeres Gud på deres måde, for i deres gudsdyrkelse gør de alle slags afskyelige ting, som Herren hader. De brænder endda deres sønner og døtre i ilden som ofre til deres guder. ³² Sorg for, at I gør alt, hvad jeg befaler jer; tilføj ikke til det eller træk ikke fra det.

13 Hvis en profet eller en drømmer af drømme opstår blandt jer og fremviser et tegn eller under, ² og tegnet eller underet sker, og han siger: 'Lad os følge andre guder' (guder I ikke har kendt) 'og lad os tjene dem,' ³ må I ikke lytte til ordene fra den profet eller drømmer. Herren jeres Gud prøver jer for at se, om I virkelig elsker Ham af hele jeres hjerte og sjæl. ⁴ I skal følge Herren jeres Gud og frygte Ham. Hold Hans bud, lyt til Hans stemme, tjen Ham, og hold fast ved Ham. ⁵ Den profet eller drømmer skal dø, for han har talt imod Herren jeres Gud, som førte jer ud af Egypten og forløste jer fra trældommens hus, og søgt at lede jer bort fra den vej, Herren jeres Gud befalede jer at følge. Derfor skal I fjerne det onde fra blandt jer. ⁶ Hvis din egen bror, din søn eller datter, hustruen du elsker, eller din nærmeste ven hemmeligt lokker dig og siger: 'Lad os gå og tjene andre guder' (guder hverken du eller dine forfædre har kendt, ⁷ guder fra folkene omkring jer, hvad enten de er nær eller fjern, fra den ene ende af jorden til den anden), ⁸ må du ikke give efter eller lytte til dem. Vis ingen medlidenhed. Skån dem ikke eller skjul dem. ⁹ Du skal bestemt dræbe dem. Din hånd skal være den første imod dem for at dræbe dem, og derefter alle folkets hænder. ¹⁰ Sten dem til døde, fordi de søgte at lede dig bort fra Herren din Gud, som førte dig ud

af Egypten, ud af trældommens hus. ¹¹ Så vil hele Israel høre og frygte, og ingen vil gøre en sådan ond handling blandt jer igen. ¹² Hvis du hører det sagt i en af de byer, Herren din Gud giver dig at bo i, ¹³ at nogle værdiløse mænd er opstået blandt jer og har ført folkene i deres by på afveje, idet de siger: 'Lad os gå og tjene andre guder' (guder I ikke har kendt), ¹⁴ så skal I undersøge, søge og spørge grundigt. Hvis det er sandt og bevist, at denne afskyelige ting er blevet gjort blandt jer, ¹⁵ skal I bestemt hugge alle, der bor i den by, ned med sværdet. Ødelæg den fuldstændigt, både dens folk og dens husdyr. ¹⁶ Saml al byens bytte midt på torvet og brænd byen og alt dens bytte som et heloffer til Herren din Gud. Den skal forblive en ruin for evigt, aldrig genopbygges. ¹⁷ Intet, der er bestemt til ødelæggelse, skal forblive i jeres hænder, så Herren kan vende sig fra Sin voldsomme vrede og vise jer barmhjertighed, have medfølelse med jer og øge jeres antal, som Han lovede jeres forfædre med ed— ¹⁸ hvis I adlyder Herren jeres Gud ved at holde alle Hans bud, som jeg giver jer i dag, og gøre det, der er rigtigt i Herren jeres Guds øjne.

14 I er Herren jeres Guds børn; I må ikke skære jer selv eller barbære en skaldet plet på jeres pande for de døde. ² For I er et helligt folk for Herren jeres Gud, og ud af alle folkene på jordens overflade har Herren udvalgt jer til at være Hans dyrebare ejendom. ³ I må ikke indtage noget, der betragtes som afskyeligt. ⁴ Disse er de dyr, I må spise: oxen, fåret, geden, ⁵ hjorten, gazellen, rådyret, den vilde ged, ibexen, antilopen og bjergfåret. ⁶ I må spise ethvert dyr, der har en kløvet hov og tygger drøv. ⁷ Men blandt dem, der tygger drøv eller har en kløvet hov, må I ikke spise kamelen, haren eller klippegravlingen. Selvom de tygger drøv, har de ikke en kløvet hov; de er urene for jer. ⁸ Grisen er også uren for jer; den har en kløvet hov, men tygger ikke drøv. I må ikke spise deres kød eller røre ved deres ådsler. ⁹ Af alle de skabninger, der lever i vandet, må I spise alt, der har finner og skæl. ¹⁰ Men alt, der mangler finner og skæl, må ikke spises; det er urent for jer. ¹¹ I må spise enhver fugl, der betragtes som ren. ¹² Men disse må I ikke spise: ørnen, gribben og glenten, ¹³ den røde glente, den sorte glente, enhver type falk, ¹⁴ enhver art af ravn, ¹⁵ strudsen, uglen, mågen og enhver slags hø, ¹⁶ de forskellige ugler, ¹⁷ pelikanen, fiskeørnen, skarven, ¹⁸ storken, enhver slags hejre, hærfuglen og

5 Mosebog

flagermusen. ¹⁹ Alle flyvende insekter betragtes som urene for jer; undlad at spise dem. ²⁰ Men I må spise enhver ren vinget skabning. ²¹ I må ikke spise noget, der dør af sig selv. I må give det til den fremmede, der bor i jeres byer, og de må spise det, eller I må sælge det til en fremmed; for I er et helligt folk for Herren jeres Gud. I må ikke koge et kid i dets moders mælk. ²² I skal bestemt sætte en tiendedel til side af alt, hvad jeres marker producerer hvert år. ²³ Indtag tienden af jeres korn, nye vin og olivenolie, og de førstefødte af jeres hjoede og flokke i nærværelse af Herren jeres Gud på det sted, Han vil vælge som bolig for Sit Navn, så I altid må lære at frygte Herren jeres Gud. ²⁴ Men hvis stedet er for fjært, og I er blevet velsignet af Herren jeres Gud og ikke kan bære jeres tiende, fordi stedet, hvor Herren vil vælge at sætte Sit Navn, er for langt væk, ²⁵ så ombyt jeres tiende til sølv, og tag sølvet med jer og gå til det sted, Herren jeres Gud vil vælge. ²⁶ Brug sølvet til at købe, hvad I ønsker: kvæg, får, vin eller anden stærk drik, eller hvad I ønsker. Så skal I og jeres husstand spise der i nærværelse af Herren jeres Gud og glæde jer. ²⁷ Og husk levitterne, der bor i jeres byer, for de har ingen tildeling eller arv af deres egen. ²⁸ Ved slutningen af hvert tredje år, saml alle tienderne af det års afgrøde og opbevar det i jeres byer, ²⁹ så levitterne, der ikke har nogen andel eller arv af deres egen, sammen med de fremmede, de faderløse og enkerne, der bor i jeres byer, kan komme og spise og blive mættede. På denne måde vil Herren jeres Gud velsigne jer i alt det arbejde, I udfører.

15 Ved afslutningen af hvert syvende år skal du give eftergivelse af gæld. ² Sådan skal eftergivelsen foregå: Enhver kreditor skal tilgive det, han har lånt sin næste; han skal ikke kræve det af sin landsmand, for Herrens tid for eftergivelse er blevet proklameret. ³ Du må kræve betaling fra en fremmed, men du skal tilgive, hvad din bror skylder dig. ⁴ Der bør ikke være nogen fattige blandt jer, for Herren vil velsigne dig i det land, som Han giver dig som arv at eje, ⁵ hvis du blot omhyggeligt lytter til Herren din Guds røst og holder alle disse bud, som jeg giver dig i dag. ⁶ Herren din Gud vil velsigne dig, som Han har lovet, og du vil låne til mange nationer, men ikke låne; du vil herske over mange nationer, men de vil ikke herske over dig. ⁷ Hvis der er en fattig iblandt jer, en af dine landsmænd, i nogen af byerne i det land, som

Herren din Gud giver dig, må du ikke forhærde dit hjerte eller lukke din hånd mod din fattige bror. ⁸ I stedet skal du åbne din hånd frit for ham og låne ham, hvad han behøver. ⁹ Vær forsigtig med ikke at nære denne onde tanke: 'Det syvende år, eftergivelsesåret, er nær,' så du viser ond vilje mod din nødlidende bror og ikke giver ham noget. Han kan så appellere til Herren mod dig, og du vil være skyldig i synd. ¹⁰ Du skal give ham rundhåndet, og dit hjerte skal ikke være modvilligt, når du giver til ham, for på grund af dette vil Herren din Gud velsigne dig i alt dit arbejde og i alt, hvad du foretager dig. ¹¹ For de fattige vil aldrig ophøre med at være i landet; derfor befaler jeg dig at åbne din hånd frit for din bror, for dine nødlidende og fattige i dit land. ¹² Hvis din landsmand, en mand eller en kvinde, bliver solgt til dig og tjener dig i seks år, så skal du i det syvende år lade dem gå fri. ¹³ Og når du sætter dem fri, må du ikke sende dem bort tomhændet. ¹⁴ Forsyn dem rundhåndet fra din hjord, din tærseklads og din vinpresse. Giv dem, som Herren din Gud har velsignet dig. ¹⁵ Husk, at du var slaver i Egypten, og Herren din Gud forløste dig; derfor giver jeg dig denne befaling i dag. ¹⁶ Men hvis din tjener siger til dig: 'Jeg vil ikke forlade dig,' fordi han elsker dig og din husstand og har det godt hos dig, ¹⁷ så tag en syl og gennembor hans øre ved døren, og han skal være din tjener for livet. Gør det samme for din kvindelige tjener. ¹⁸ Anse det ikke som en byrde at sætte din tjener fri, for deres tjeneste for dig disse seks år har været dobbelt så meget værd som en lejet arbejders. Herren din Gud vil velsigne dig i alt, hvad du gør. ¹⁹ Hellig til Herren din Gud alle de førstefødte hanner af dine hjoede og flokke. Arbejd ikke med de førstefødte af dit kvæg, og klip ikke de førstefødte af dine får. ²⁰ Du og din husstand skal spise dem hvert år i Herrens din Guds nærvær på det sted, Han vil vælge. ²¹ Hvis et dyr har nogen defekt, er halt eller blindt, eller har nogen alvorlig fejl, må du ikke ofre det til Herren din Gud. ²² Du må spise det inden for dine byer. Både de ceremonielt urene og de rene må spise det, som om det var en gazelle eller hjort. ²³ Men du må ikke indtage blodet; hæld det ud på jorden som vand.

16 Hold måneden Abib og ær påsken for Herren din Gud, for det var i måneden Abib, at Herren din Gud førte dig ud af Egypten om natten. ² Ofre påsken til Herren din Gud fra din hjord eller kvæg, på det sted Herren vælger at sætte

5 Mosebog

sit navn. ³ Spis det ikke med syret brød; i syv dage skal du spise usyret brød, lidelsens brød, fordi du forlod Egypten i hast, så du kan huske dagen for din afrejse fra Egypten alle dine livs dage. ⁴ Lad ingen surdej findes hos dig i hele dit område i syv dage. Lad ikke noget af det kød, du ofrer om aftenen på den første dag, blive til næste morgen. ⁵ Du må ikke ofre påsken i nogen af de byer, Herren din Gud giver dig; ⁶ men kun på det sted, Herren din Gud vil vælge at sætte sit navn. Der skal du ofre påsken om aftenen, ved solnedgang, på tidspunktet for din afrejse fra Egypten. ⁷ Steg og spis det på det sted, Herren din Gud vil vælge. Så skal du om morgenen vende tilbage til dine telte. ⁸ I seks dage skal du spise usyret brød, og på den syvende dag skal du holde en højtidelig forsamling for Herren din Gud; gør intet arbejde. ⁹ Begynd at tælle syv uger fra det tidspunkt, du begynder at høste det stående korn. ¹⁰ Så skal du fejre Ugefesten for Herren din Gud ved at bringe et frivilligt offer i overensstemmelse med de velsignelser, Herren din Gud har givet dig. ¹¹ Glæd dig for Herren din Gud—du, dine sønner og døtre, dine mandlige og kvindelige tjenere, levitterne i dine byer, og de fremmede, de faderløse og enkerne, der bor blandt dig, på det sted, Herren din Gud vil vælge at sætte sit navn. ¹² Husk, at du var slaver i Egypten, og følg omhyggeligt disse forordninger. ¹³ Fejr Løvhyttefesten i syv dage, efter at du har samlet produkterne fra din tærskleplads og din vinpresse. ¹⁴ Glæd dig ved din fest—du, dine sønner og døtre, dine mandlige og kvindelige tjenere, og levitterne, de fremmede, de faderløse og enkerne, der bor i dine byer. ¹⁵ I syv dage skal du fejre festen for Herren din Gud på det sted, Herren vil vælge. Herren din Gud vil velsigne dig i hele din høst og i alt dit hænders arbejde, og din glæde vil være fuldkommen. ¹⁶ Tre gange om året skal alle dine mænd møde for Herren din Gud på det sted, Han vil vælge: ved Usyrede Brøds Fest, Ugefesten og Løvhyttefesten. Ingen må møde for Herren tomhændet. ¹⁷ Hver af jer skal bringe en gave i overensstemmelse med den måde, Herren din Gud har velsignet dig. ¹⁸ Udnævn dommere og embedsmænd for hver af dine stammer i hver by, Herren din Gud giver dig, og de skal dømme folket med retfærdig dom. ¹⁹ Forvansk ikke retfærdigheden eller vis partiskhed. Modtag ikke bestikkelse, for bestikkelse blinder de vises øjne og fordrejer de retfærdiges ord. ²⁰ Forfølg retfærdighed, og kun

retfærdighed, så du kan leve og besidde det land, Herren din Gud giver dig. ²¹ Plant ikke en Asherapæl af nogen slags træ ved siden af Herrens din Guds alter, som du skal lave til dig selv. ²² Og sæt ikke en hellig sten op, for disse hader Herren din Gud.

17 Du må ikke ofre til Herren din Gud en okse eller et får, der har nogen fejl eller skavank, for det ville være afskyeligt for Ham. ² Hvis en mand eller kvinde blandt jer, i en af de byer, som Herren din Gud giver jer, findes at gøre ondt i Herrens øjne ved at overtræde Hans pagt— ³ ved at gå hen og tjene andre guder og tilbede dem, hvad enten det er solen eller månen eller himlens hær, som jeg ikke har befale— ⁴ og det bliver fortalt til dig, og du hører om det, skal du undersøge det grundigt. Hvis det viser sig at være sandt, at en sådan afskyelig ting er blevet gjort i Israel, ⁵ så før den mand eller kvinde, der har gjort denne onde gerning, ud til dine porte og sten dem til døde. ⁶ På vidnesbyrd af to eller tre vidner skal den, der fortjener døden, dø. Ingen må dø på vidnesbyrd af et enkelt vidne. ⁷ Vidnernes hænder skal være de første til at udføre henrettelsen, og derefter alle folkets hænder. Du skal udrydde det onde fra blandt dig. ⁸ Hvis der opstår en sag, der er for vanskelig for dig at dømme—hvad enten det er blodsudgydelse, retssager eller overfald—inden for dine porte, så skal du gå op til det sted, Herren din Gud vil vælge. ⁹ Gå til de levitiske præster og til dommeren, der er i embede på det tidspunkt. Spørg dem, og de vil erklære for dig den juridiske beslutning. ¹⁰ Du skal handle i overensstemmelse med den beslutning, de giver dig på det sted, Herren vælger. Vær omhyggelig med at gøre alt, hvad de instruerer dig. ¹¹ Følg den lov, de lærer dig, og den beslutning, de udtaler. Vend ikke fra det, de fortæller dig, hverken til højre eller venstre. ¹² Enhver, der arrogant nægter at lytte til præsten, der står for at tjene for Herren din Gud, eller til dommeren, skal dø. Du skal udrydde det onde fra Israel. ¹³ Så vil alle folket høre og blive bange, og de vil ikke handle arrogant igen. ¹⁴ Når du kommer ind i det land, Herren din Gud giver dig, og har taget det i besiddelse og bosat dig der, og du siger: 'Lad os udnævne en konge over os som alle de nationer omkring os,' ¹⁵ skal du udnævne en konge over dig, som Herren din Gud vælger. Han skal være en af dine medisraelitter. Du må ikke sætte en fremmed over dig, en der ikke er din bror. ¹⁶ Kongen

5 Mosebog

må ikke anskaffe sig mange heste eller sende folk til Egypten for at få flere, da Herren har sagt til jer: 'I må aldrig vende tilbage den vej igen.'¹⁷ Han må ikke tage mange hustruer, ellers vil hans hjerte blive ledt på afveje. Han skal heller ikke samle store mængder sølv og guld.¹⁸ Når han tager tronen i sit rige, skal han skrive en kopi af denne lov til sig selv på en rulle, taget fra rullen, der opbevares af de levitiske præster.¹⁹ Den skal forblive hos ham, og han skal læse fra den alle sine livs dage, så han kan lære at frygte Herren sin Gud og omhyggeligt følge alle ordene i denne lov og disse forordninger.²⁰ På denne måde vil hans hjerte ikke blive ophøjet over hans medisraelitter, og han vil ikke vende sig fra budet, hverken til højre eller til venstre. Så vil han og hans efterkommere regere længe i sit rige i Israel.

18 De levitiske præster, ja hele Levi stamme, skal ikke have nogen del eller arv med Israel; de skal leve af de ofre, der bringes til Herren med ild, for det er deres arv.² De skal ikke have nogen arv blandt deres medisraelitter; Herren er deres del, som Han lovede dem.³ Dette er den del, der tilkommer præsterne fra folket, som bringer et offer, hvad enten det er en okse eller et får: skulderen, de to kinder og maven.⁴ Du skal give dem førstegrøden af dit korn, din nye vin og olivenolie, og den første uld fra klipningen af dine får.⁵ For Herren din Gud har udvalgt dem og deres efterkommere blandt alle dine stammer til altid at stå og tjene i Herrens navn.⁶ Hvis en levit kommer fra en af dine byer i hele Israel, hvor han bor, og kommer, når han ønsker det, til det sted, Herren vælger,⁷ må han tjene i Herrens, sin Guds, navn ligesom alle sine medlevitter, der står der for Herren.⁸ De skal dele lige i fordelene, undtagen hvad de modtager fra salget af familieejendele.⁹ Når du kommer ind i det land, Herren din Gud giver dig, må du ikke lære at efterligne de afskyelige skikke hos de folk.¹⁰ Der må ikke findes nogen hos dig, der lader sin søn eller datter gå gennem ilden, som praktiserer spådomskunst, eller trolddom, tyder varsler, eller beskæftiger sig med hekseri,¹¹ eller udfører besværgelser, eller som er et medium eller åndemaner, eller som søger vejledning fra de døde.¹² For enhver, der gør disse ting, er afskyelig for Herren; og på grund af disse afskyelige skikke vil Herren din Gud drive disse folk bort foran dig.¹³ Du skal opføre dig med fuldstændig integritet for Herren din Gud.¹⁴ De folk, du skal fordrive, lytter til

spåmænd og sandsigere, men for dig har Herren din Gud ikke tilladt dig at gøre det.¹⁵ Herren din Gud vil udpege en profet som mig for dig blandt dine medisraelitter; du skal lytte til ham.¹⁶ Dette er i overensstemmelse med, hvad du bad Herren din Gud om ved Horeb på forsamlingsdag, da du sagde: "Lad os ikke høre Herrens, vor Guds, stemme eller se denne store ild mere, for så dør vi."¹⁷ Herren sagde til mig: "Deres ord er gode.¹⁸ Jeg vil oprejse en profet som dig for dem blandt deres medisraelitter, og jeg vil lægge mine ord i hans mund, og han skal tale til dem alt, hvad jeg befaler ham.¹⁹ Og det skal være, at den, der ikke lytter til mine ord, som han taler i mit navn, vil jeg selv drage til ansvar.²⁰ Men en profet, der formaster sig til at tale i mit navn noget, jeg ikke har befale, eller som taler i andre guders navn, den profet skal dø."²¹ I må spørge jer selv: "Hvordan kan vi genkende et budskab, Herren ikke har talt?"²² Hvis det, en profet forkynnder i Herrens navn, ikke sker eller går i opfyldelse, er det et budskab, Herren ikke har talt. Profeten har talt formasteligt; vær ikke bange for ham.

19 Når Herren din Gud har udryddet de folk, hvis land han giver dig, og du har fordrevet dem og bosat dig i deres byer og huse,² skal du udpege tre byer til dig midt i det land, som Herren din Gud giver dig til eje.³ Forbered vejene og del dit lands område i tre dele, som Herren din Gud giver dig som arv, så enhver, der uforvarende dræber en person, kan flygte dertil.⁴ Dette er sagen angående den, der uforvarende dræber en anden uden forudgående ondskab: når han dræber sin næste uden forsæt.⁵ For eksempel, hvis en mand går med sin næste ind i skoven for at hugge træ, og når han svinger sin økse for at fælde et træ, glider jernhovedet af skaftet og rammer hans næste, så han dør, kan han flygte til en af disse byer og leve.⁶ Ellers kunne blodhævnens mand forfølge ham i vrede, indhente ham, hvis afstanden er for stor, og dræbe ham, selvom han ikke fortjente døden, fordi han ikke nærede had på forhånd.⁷ Derfor befaler jeg dig at oprette tre byer til dig.⁸ Hvis Herren din Gud udvider dit område, som han svor til dine forfædre, og giver dig alt det land, han lovede,⁹ forudsat at du omhyggeligt følger alle disse bud, som jeg giver dig i dag, for at elske Herren din Gud og altid vandre på hans veje, så skal du tilføje tre yderligere byer til dig, udover disse tre.¹⁰ Gør dette, så uskyldigt blod ikke

5 Mosebog

bliver udgydt i dit land, som Herren din Gud giver dig som arv, og så du ikke bliver skyldig i blodudgydelse.

¹¹ Men hvis nogen hader sin næste, ligger på lur, overfalder ham og dræber ham, og derefter flygter til en af disse byer, ¹² skal de ældste i hans by sende bud efter ham og bringe ham tilbage derfra og overgive ham til blodhævnens mand for at dø. ¹³ Vis ingen medlidenhed. Du skal udrydde skylden for at udgyde uskyldigt blod fra Israel, så det må gå dig vel. ¹⁴ Flyt ikke din næstes skelsten, som dine forfædre har sat i den arv, du modtager i det land, Herren din Gud giver dig til eje. ¹⁵ Et enkelt vidne er ikke tilstrækkeligt til at dømme nogen anklaget for nogen forbrydelse eller forseelse, de måtte have begået; en sag skal bekræftes ved vidnesbyrd fra to eller tre vidner. ¹⁶ Hvis et ondsindet vidne rejser sig for at anklage nogen for forseelse, ¹⁷ skal begge parter i tvisten stå for Herrens åsyn, foran de præster og dommere, der er i embede på det tidspunkt. ¹⁸ Dommerne skal foretage en grundig undersøgelse, og hvis vidnet viser sig at være falsk og har afgivet falsk vidnesbyrd mod en medisraelit, ¹⁹ skal I gøre mod det falske vidne, som han havde til hensigt at gøre mod sin bror. I skal udrydde det onde fra jeres midte. ²⁰ Folket vil høre om dette og blive bange, hvilket sikrer, at en sådan ond handling ikke gentages blandt jer. ²¹ Vis ingen barmhertighed: liv for liv, øje for øje, tand for tand, hånd for hånd, fod for fod.

20 Når du drager i krig mod dine fjender og ser heste, vogne og et folk, der er talrigere end dig, skal du ikke være bange for dem; for Herren din Gud, som førte dig op fra Egypten, er med dig. ² Når I skal til at gå i kamp, skal præsten træde frem og tale til folket. ³ Han skal sige: "Hør, Israel, i dag går I i kamp mod jeres fjender. Vær ikke modløse eller bange; gå ikke i panik eller vær rædselsslagne for dem. ⁴ For Herren jeres Gud følger med jer for at kæmpe på jeres vegne mod jeres fjender og sikre jeres sejr." ⁵ Officererne skal derefter tale til folket og sige: "Er der nogen, der har bygget et nyt hus og endnu ikke indviet det? Lad ham vende tilbage til sit hus, for at han ikke skal dø i krigen og en anden mand indvie det. ⁶ Er der nogen, der har plantet en vingård og endnu ikke nydt dens frugt? Lad ham vende tilbage til sit hus, for at han ikke skal dø i krigen og en anden mand nyde dens frugt. ⁷ Er der nogen, der er blevet forlovet med en kvinde og endnu ikke gift med hende? Lad ham

vende tilbage til sit hus, for at han ikke skal dø i krigen og en anden mand gifte sig med hende." ⁸ Officererne skal også sige: "Er der nogen, der er bange eller modløs? Lad ham vende tilbage til sit hus, så hans medsoldaters hjerter ikke smelter som hans eget." ⁹ Når officererne er færdige med at tale til folket, skal de udnævne ledere over hæren. ¹⁰ Når du nærmer dig en by for at føre krig mod den, skal du tilbyde den betingelser for fred. ¹¹ Hvis den går med til at slutte fred med dig og åbner sine porte, skal alle de mennesker, der findes i den, blive din tvangsarbejdskraft og tjene dig. ¹² Men hvis den nægter at slutte fred og går i kamp mod dig, skal du belejre den. ¹³ Når Herren din Gud overgiver den i dine hænder, skal du slå alle mændene i den med sværdet. ¹⁴ Dog må du tage kvinderne, børnene, kvæget og alt andet i byen, alle dens bytte, som krigsbytte for dig selv; og du skal bruge det bytte, Herren din Gud har givet dig fra dine fjender. ¹⁵ Dette er den fremgangsmåde, du skal tage med alle de byer, der er langt fra dig og ikke tilhører de nærliggende nationer. ¹⁶ Men i de byer i de nationer, som Herren din Gud giver dig som arv, må du ikke lade noget, der ånder, blive i live. ¹⁷ Du skal fuldstændigt ødelægge dem—hetitterne, amoritterne, kana'anæerne, perizzitterne, hivitterne og jebusitterne—som Herren din Gud har befaleet dig. ¹⁸ Ellers vil de lære dig at følge alle de afskyelige skikke, de udfører for deres guder, og du vil synde mod Herren din Gud. ¹⁹ Når du belejrer en by i lang tid og kæmper mod den for at erobre den, må du ikke ødelægge dens træer ved at sætte en økse til dem, for du kan spise deres frugt. Du må ikke hugge dem ned. Er træerne på marken mennesker, som du skal belejre dem? ²⁰ Men du må hugge de træer ned, som du ved ikke er frugttræer, og bruge dem til at bygge belejringsværker mod den by, der er i krig med dig, indtil den falder.

21 Hvis der findes en dræbt person liggende i det åbne land i det land, som Herren din Gud giver dig til at eje, og det ikke vides, hvem morderen er, ² skal dine ældste og dommere gå ud og måle afstanden til de byer, der er omkring den dræbte person. ³ De ældste i den by, der er nærmest liget, skal tage en kvie, som ikke har været brugt til arbejde og ikke har båret åg, ⁴ og de skal føre den ned til en dal med en rindende bæk, et sted der ikke er pløjet eller sået, og der skal de brække kvien nakken. ⁵ Så skal de levitiske præster træde

5 Mosebog

frem, for Herren din Gud har udvalgt dem til at tjene Ham og til at velsigne i Herrens navn og til at afgøre alle stridigheder og sager om overfald. ⁶ Alle de ældste i den by, der er nærmest liget, skal vaske deres hænder over kvien, hvis nakke blev brækket i dalen, ⁷ og de skal erklære: "Vore hænder har ikke udgydt dette blod, og vore øjne har ikke været vidne til det." ⁸ Tilgiv, Herre, dit folk Israel, som du har forløst, og pålæg ikke dit folk Israel skylden for uskyldigt blod." Således skal blodskyld tilgives dem. ⁹ Så skal du fjerne skylden for uskyldigt blod fra blandt dig, da du har gjort, hvad der er ret i Herrens øjne. ¹⁰ Når du går i krig mod dine fjender, og Herren din Gud giver dem i dine hænder, og du tager fanger, ¹¹ hvis du ser blandt fangerne en smuk kvinde og bliver tiltrukket af hende, kan du tage hende til hustru. ¹² Før hende ind i dit hjem, og hun skal barbere sit hoved og klippe sine negle. ¹³ Hun skal også lægge det tøj til side, hun havde på, da hun blev taget til fange, og blive i dit hus og sørge over sin far og mor i en hel måned. Derefter kan du gå til hende og blive hendes mand, og hun skal være din hustru. ¹⁴ Hvis du ikke er tilfreds med hende, skal du lade hende gå, hvor hun ønsker. Du må ikke sælge hende eller behandle hende som en slave, da du har ydmyget hende. ¹⁵ Hvis en mand har to hustruer, den ene elsket og den anden ikke elsket, og begge føder ham sønner, men den førstefødte er søn af den ikke elskede hustru, ¹⁶ når han giver sin ejendom videre til sine sønner, må han ikke give førstefødselretten til sønnen af den elskede hustru frem for sin egentlige førstefødte, sønnen af den ikke elskede hustru. ¹⁷ Han skal anerkende førstefødte, sønnen af den ikke elskede hustru, ved at give ham en dobbelt del af alt, hvad han har, for han er det første tegn på sin fars styrke. Retten til førstefødte tilhører ham. ¹⁸ Hvis en mand har en stædig og oprørsk søn, der ikke adlyder sin far og mor og ikke vil lytte til dem, når de opdrager ham, ¹⁹ skal hans far og mor tage ham og bringe ham til de ældste ved indgangen til hans by. ²⁰ De skal sige til de ældste: "Denne vores søn er stædig og oprørsk. Han vil ikke adlyde os. Han er en frådser og en dranker." ²¹ Så skal alle mændene i hans by stene ham til døde. Du skal udrydde det onde fra blandt dig. Hele Israel vil høre om det og blive bange. ²² Hvis en mand er skyldig i en hovedforbrydelse og bliver henrettet, og du hænger hans lig på et træ, ²³ må hans lig ikke blive på træet natten over. Sørg for

at begrave det samme dag, for enhver, der hænges, er under Guds forbandelse. Du må ikke besmitte det land, Herren din Gud giver dig som arv.

22 Hvis du ser din landsmands okse eller får strejfe omkring, må du ikke ignorere det; du skal bestemt returnere det til din landsmand. ² Hvis din landsmand ikke bor i nærheden af dig, eller du ikke ved, hvem der ejer det, skal du tage det med til dit hus og beholde det hos dig, indtil de kommer for at kræve det. Så skal du returnere det. ³ Du skal gøre det samme med deres æsel, deres kappe eller enhver tabt ejendom fra din landsmand, som du finder. Ignorer det ikke. ⁴ Hvis du ser din landsmands æsel eller okse falde på vejen, må du ikke ignorere det. Du skal hjælpe dem med at få det op på benene igen. ⁵ En kvinde må ikke bære en mands tøj, og en mand må ikke tage en kvindes klæder på, for Herren din Gud finder enhver, der gør dette, afskyelig. ⁶ Hvis du støder på en fuglerede ved vejen, i et træ eller på jorden, med moderen siddende på ungerne eller på æggene, må du ikke tage moderen sammen med ungerne. ⁷ Du må tage ungerne, men du skal lade moderen gå, så det kan gå dig godt, og du kan få et langt liv. ⁸ Når du bygger et nyt hus, skal du lave et rækværk til dit tag, så du ikke bringer skyld for blodudgydelse over dit hus, hvis nogen falder ned fra det. ⁹ Du må ikke så din vingård med to slags frø, ellers vil hele udbyttet, både afgrøden du planter og frugten af vingården, blive besmittet. ¹⁰ Undgå at pløje med en okse og et æsel spændt sammen. ¹¹ Bær ikke tøj lavet af uld og linned vævet sammen. ¹² Fastgør kvaster til de fire hjørner af den kappe, du bærer. ¹³ Hvis en mand tager en hustru og, efter at have været med hende, vender sig imod hende ¹⁴ og falsk anklager hende, giver hende et dårligt navn, og siger: "Jeg tog denne kvinde, men da jeg nærmede mig hende, fandt jeg ikke bevis for hendes mødom," ¹⁵ så skal pigens far og mor bringe bevis for pigens mødom til de ældste ved byporten. ¹⁶ Pigens far skal sige til de ældste: "Jeg gav min datter til denne mand som hustru, men han har vendt sig imod hende." ¹⁷ Nu har han anklaget hende og sagt: 'Jeg fandt ikke din datter som jomfru.' Men her er beviset for min datters mødom." Så skal de vise klædet for byens ældste, ¹⁸ og de ældste skal tage affære mod manden og disciplinere ham. ¹⁹ De skal bøde ham hundrede sekel sølv og give dem til pigens far, fordi denne mand har bagvasket en israelitisk jomfru. Hun

5 Mosebog

skal forblive hans hustru; han må ikke skille sig fra hende, så længe han lever. ²⁰ Hvis anklagen imidlertid er sand, og der ikke kan findes bevis for pigens mødom, ²¹ skal hun bringes til døren af sin fars hus, og mændene i hendes by skal stene hende til døde. Hun har begået en skændig handling i Israel ved at være løsagtig i sin fars hus. Du skal udrydde det onde fra blandt dig. ²² Hvis en mand findes liggende med en gift kvinde, skal både manden, der lå med hende, og kvinden dø. Du skal udrydde det onde fra Israel. ²³ Hvis en jomfru, der er forlovet til at blive gift, findes i byen af en anden mand, og han ligger med hende, ²⁴ skal du bringe dem begge til byporten og stene dem til døde—pigen fordi hun ikke råbte om hjælp, da hun var i byen, og manden fordi han krænkede sin nabos hustru. Du skal udrydde det onde fra blandt dig. ²⁵ Men hvis en mand finder en forlovet pige på landet og tvinger hende, skal kun den mand, der har gjort dette, dø. ²⁶ Gør intet mod pigen; hun har ikke begået nogen synd, der fortjener døden. Denne sag er som den, hvor nogen angriber og myrder en nabo, ²⁷ for manden fandt hende på landet, og selvom den forlovede pige råbte om hjælp, var der ingen til at redde hende. ²⁸ Hvis en mand finder en jomfru, der ikke er forlovet til at blive gift, og tvinger hende, og de bliver opdaget, ²⁹ skal han betale hendes far halvtreds sekel sølv. Han skal gifte sig med pigen, for han har krænket hende. Han kan aldrig skille sig fra hende, så længe han lever. ³⁰ En mand må ikke gifte sig med sin fars hustru, for det ville vanære hans fars seng.

23 Ingen, der er blevet kastreret ved skade eller har fået fjernet sit mandlige organ, må komme ind i Herrens forsamling. ² Ingen, der er født af en uægte forbindelse, eller nogen af deres efterkommere må komme ind i Herrens forsamling, selv ikke i den tiende generation. ³ Ingen ammonit eller moabit eller nogen af deres efterkommere må komme ind i Herrens forsamling, selv ikke i den tiende generation. ⁴ For de mødte jer ikke med brød og vand på jeres rejse, da I kom ud af Egypten, og de hyrede Bileam, Beors søn, fra Petor i Mesopotamien til at forbande jer. ⁵ Men Herren din Gud lyttede ikke til Bileam, men vendte forbandelsen til en velsignelse for dig, fordi Herren din Gud elsker dig. ⁶ Du må ikke søge deres fred eller velstand alle dine dage. ⁷ Foragt ikke en edomit, for de er dine slægtninge. Foragt ikke en egypter, fordi du var en

fremmed i deres land. ⁸ Den tredje generation af deres børn, der er født til dem, må komme ind i Herrens forsamling. ⁹ Når du slår lejre mod dine fjender, skal du være på vagt mod noget urent. ¹⁰ Hvis der er en mand blandt jer, der er uren på grund af en natlig udledning, skal han gå uden for lejren og ikke komme ind i den igen. ¹¹ Men når aftenen kommer, skal han vaske sig med vand, og ved solnedgang må han vende tilbage til lejren. ¹² Afsæt et sted uden for lejren til personlige behov. ¹³ Hav en spade blandt dit udstyr, og når du forretter din nødtørft, skal du grave et hul og dække din ekskrement. ¹⁴ For Herren din Gud bevæger sig rundt i din lejre for at beskytte dig og for at overgive dine fjender til dig. Derfor skal din lejre være hellig, så Han ikke ser noget usømmeligt blandt dig og vender sig bort fra dig. ¹⁵ Hvis en slave søger tilflugt hos dig, må du ikke overgive dem til deres herre. ¹⁶ Lad dem bo blandt jer, hvor de vælger, i hvilken som helst by de foretrækker. Undertryk dem ikke. ¹⁷ Ingen israelitisk mand eller kvinde må blive en kultprostitueret. ¹⁸ Du må ikke bringe en prostituerets indtjening eller en hunds løn ind i Herrens din Guds hus for at opfylde noget løfte, for begge er afskyelige for Herren din Gud. ¹⁹ Optræk ikke renter af en medisraelit, hverken på penge, mad eller noget andet, der kan give renter. ²⁰ Du må opkræve renter af en fremmed, men ikke af en medisraelit, så Herren din Gud kan velsigne dig i alt, hvad du gør i det land, du er ved at indtage. ²¹ Hvis du aflægger et løfte til Herren din Gud, må du ikke forsinke at opfylde det, for Herren din Gud vil helt sikkert kræve det af dig, og du vil være skyldig i synd. ²² Men hvis du undlader at aflægge et løfte, vil du ikke være skyldig i synd. ²³ Hvad du end har lovet med dine læber, skal du sørge for at gøre, fordi du frit aflagde dit løfte til Herren din Gud med din egen mund. ²⁴ Hvis du går ind i din nabos vingård, må du spise så mange druer, som du ønsker, men du må ikke lægge nogen i din kurv. ²⁵ Hvis du går ind i din nabos kornmark, må du plukke aksene med dine hænder, men du må ikke bruge en segl på deres stående korn.

24 Når en mand gifter sig med en kvinde, og hun ikke finder nåde for hans øjne, fordi han har opdaget noget usømmeligt hos hende, kan han skrive hende et skilsmissebrev, give det i hendes hånd og sende hende bort fra sit hus. ² Hvis hun forlader hans hus og bliver en anden mands

5 Mosebog

hustru, ³ og hvis hendes anden mand ikke bryder sig om hende og skriver hende et skilsmissebrev, giver det i hendes hånd og sender hende bort fra sit hus, eller hvis han dør, ⁴ så må hendes første mand, som sendte hende bort, ikke tage hende igen som sin hustru efter hun er blevet besmittet. Dette ville være en vederstyggelighed for Herren, og du må ikke bringe synd over det land, Herren din Gud giver dig som arv. ⁵ Når en mand tager en ny hustru, skal han ikke gå ud med hæren eller blive pålagt nogen pligt. Han skal være fri til at blive hjemme i et år og bringe glæde til den hustru, han har giftet sig med. ⁶ Tag ikke en håndkværn eller endda den øverste kværnsten som sikkerhed for en gæld, for det ville være at tage nogens levebrød som pant. ⁷ Hvis nogen findes skyldig i at have bortført en medisraelit og behandlet dem som handelsvare eller solgt dem, skal den bortførte dø. Du skal udrydde det onde fra blandt dig. ⁸ Vær meget omhyggelig i tilfælde af besmittende hudsygdomme for at gøre præcis som de levitiske præster instruerer dig. Følg nøje, hvad jeg har befalet dem. ⁹ Husk, hvad der skete med Mirjam ved Herren din Gud under jeres rejse ud af Egypten. ¹⁰ Når du yder et lån af enhver art til din nabo, må du ikke gå ind i deres hus for at hente pantet. ¹¹ Stå udenfor, og lad den person, som du låner til, bringe pantet ud til dig. ¹² Hvis personen er fattig, må du ikke sove med deres pant i din besiddelse. ¹³ Returner deres kappe ved solnedgang, så de kan sove i den og velsigne dig; dette vil blive betragtet som en retfærdig handling for Herren din Gud. ¹⁴ Udnyt ikke en lejet arbejder, der er fattig og trængende, hvad enten de er en medisraelit eller en udlænding, der bor i dine byer. ¹⁵ Betal dem deres løn hver dag før solnedgang, for de er fattige og afhænger af det. Ellers kan de råbe til Herren imod dig, og du vil være skyldig i synd. ¹⁶ Forældre skal ikke dømmes til døden for deres børn, ej heller børn for deres forældre; hver skal dø for deres egen synd. ¹⁷ Forvansk ikke den retfærdighed, der tilkommer den fremmede eller den faderløse, og tag ikke en enkes kappe som pant. ¹⁸ Husk, at du var slaver i Egypten, og at Herren din Gud forløste dig derfra; derfor befaler jeg dig at gøre dette. ¹⁹ Når du høster på din mark og glemmer et neg, må du ikke vende tilbage for at hente det. Lad det være til den fremmede, den faderløse og enken, så Herren din Gud kan velsigne dig i alt dit hænders arbejde. ²⁰ Når du samler oliven fra dine træer, må du ikke gå

over grenene en anden gang. Lad det, der bliver tilbage, være til den fremmede, den faderløse og enken. ²¹ Når du samler druer fra din vingård, må du ikke gå over vinstokkene igen. Lad det, der bliver tilbage, være til den fremmede, den faderløse og enken. ²² Husk, at du var slaver i Egyptens land; derfor befaler jeg dig at gøre dette.

25 Når der er en tvist mellem individer, skal de bringe det for retten, og dommerne vil afgøre sagen ved at erklære den uskyldige retfærdig og den skyldige fordømt. ² Hvis den skyldige fortjener en afstraffelse, skal dommeren få ham til at lægge sig ned og lade ham blive pisket i hans nærvær med det antal slag, der passer til hans forseelse. ³ Dommeren må ikke pålægge mere end fyrrer slag, så din medisraelit ikke bliver foragtelig i dine øjne ved at blive slået for meget. ⁴ Forhindr ikke en okse i at spise, mens den arbejder med at tærsk kornet. ⁵ Hvis brødre bor sammen, og en af dem dør uden en søn, må enken ikke gifte sig uden for familien. Hendes afdøde mands bror skal gifte sig med hende og udføre svogersens pligt over for hende. ⁶ Den første søn, hun føder, skal bære navnet på den afdøde bror, så hans navn ikke bliver udslettet fra Israel. ⁷ Men hvis manden ikke ønsker at gifte sig med sin brors enke, skal hun gå til de ældste ved byporten og sige: "Min mands bror nægter at opretholde sin brors navn i Israel. Han vil ikke udføre svogers pligt over for mig." ⁸ Så skal de ældste i hans by kalde ham og tale med ham. Hvis han fortsætter med at sige: "Jeg ønsker ikke at gifte mig med hende," ⁹ skal hans brors enke nærme sig ham i de ældstes nærvær, tage hans sandal af, spytte ham i ansigtet og sige: "Dette er, hvad der gøres ved den mand, der ikke vil opbygge sin brors slægt." ¹⁰ Hans familie skal være kendt i Israel som Det Usandale Hus. ¹¹ Hvis to mænd slås, og hustruen til den ene griber ind for at redde sin mand fra hans overfaldsmand, og hun rækker ud og griber ham i hans private dele, ¹² skal du tage passende handling. Vis ingen overbærenhed. ¹³ Hav ikke forskellige vægte i din taske—en tung, en let. ¹⁴ Hav ikke forskellige mål i dit hus—et stort, et lille. ¹⁵ Du skal have nøjagtige og ærlige vægte og mål, så du kan leve længe i det land, som Herren din Gud giver dig. ¹⁶ For Herren din Gud afskyr enhver, der gør disse ting, enhver, der handler uretfærdigt. ¹⁷ Husk, hvad amalekitterne gjorde mod dig på din rejse ud af Egypten. ¹⁸ Da du var træt og udmattet, angreb de

5 Mosebog

alle, der haltede bagud; de frygtede ikke Gud. ¹⁷ Når Herren din Gud giver dig hvile fra alle fjenderne omkring dig i det land, han giver dig som arv at besidde, skal du udslette navnet Amalek under himlen. Glem det ikke!

26 Når du kommer ind i det land, som Herren din Gud giver dig som arv, og du har taget det i besiddelse og bor der, ² skal du tage noget af de førstegrøder af al den afgrøde fra jorden, som Herren din Gud har givet dig, og lægge dem i en kurv. Så skal du gå til det sted, Herren din Gud vil vælge til at lade sit navn bo. ³ Du skal gå til den præst, der tjener på det tidspunkt, og sige til ham: "Jeg bekræfter i dag for Herren min Gud, at jeg er kommet ind i det land, som Herren svor til vores forfædre at give os." ⁴ Præsten skal da tage kurven fra din hånd og sætte den ned foran Herrens din Guds alter. ⁵ Du skal derefter erklære foran Herren din Gud: "Min far var en omvandrende aramæer, og han rejste til Egypten og boede der, få i antal; men der blev han til en stor, mægtig og talrig nation. ⁶ Men egypterne behandlede os hårdt, undertrykte os og udsatte os for hårdt arbejde. ⁷ Så råbte vi til Herren, vores fædres Gud, og Herren hørte vores stemme og så vores nød, vores slid og vores undertrykkelse. ⁸ Herren førte os ud af Egypten med en stærk hånd og en udstrakt arm, med stor rædsel og med tegn og undere. ⁹ Han førte os til dette sted og gav os dette land, et land, der flyder med mælk og honning. ¹⁰ Nu bringer jeg de førstegrøder af jorden, som du, Herre, har givet mig." Du skal lægge kurven foran Herren din Gud og bøje dig ned for Ham. ¹¹ Så skal du, sammen med levitterne og de fremmede, der bor blandt dig, glæde dig over alle de gode ting, som Herren din Gud har givet dig og dit hus. ¹² Når du har fuldført at sætte en tiendedel af al din afgrøde til side i det tredje år, tiendeåret, skal du give det til levitten, den fremmede, den faderløse og enken, så de kan spise i dine byer og blive mætte. ¹³ Du skal derefter erklære foran Herren din Gud: "Jeg har fjernet den hellige del fra mit hus og har givet det til levitten, den fremmede, den faderløse og enken, i overensstemmelse med alle dine befalinger. Jeg har ikke afvejet fra dine bud og har ikke glemt dem. ¹⁴ Jeg har ikke forbrugt noget af det i sorg, ej heller har jeg fjernet noget af det, mens jeg var uren, eller ofret noget af det til de døde. Jeg har adlydt Herren min Gud og har gjort alt, hvad du befalede mig. ¹⁵ Se ned fra din hellige bolig i himlen, og

velsign dit folk Israel og det land, du har givet os, som du lovede med ed til vores forfædre, et land, der flyder med mælk og honning." ¹⁶ I dag befaler Herren din Gud dig at overholde disse love og forordninger; derfor skal du omhyggeligt overholde dem med hele dit hjerte og hele din sjæl. ¹⁷ I dag har du erklæret, at Herren er din Gud, og at du vil vandre på Hans veje, holde Hans love, befalinger og forordninger og lytte til Hans stemme. ¹⁸ Og i dag har Herren erklæret dig for at være Hans folk, Hans dyrebare ejendom, som Han lovede, og at du skal holde alle Hans bud. ¹⁹ Han har erklæret, at Han vil sætte dig højt over alle de nationer, Han har skabt, i pris, berømmelse og ære, og at du skal være et folk helliget til Herren din Gud, som Han har talt.

27 Moses og Israels ældste instruerede folket og sagde: "Hold alle de bud, som jeg giver jer i dag. ² Den dag I går over Jordan til det land, Herren jeres Gud giver jer, skal I rejse store sten og overtrække dem med kalk. ³ Skriv på dem alle ordene i denne lov, når I er kommet over, så I kan komme ind i det land, Herren jeres Gud giver jer, et land, der flyder med mælk og honning, som Herren, jeres fædres Gud, lovede jer. ⁴ Når I går over Jordan, skal I rejse disse sten på Ebal-bjerget, som jeg befaler jer i dag, og overtrække dem med kalk. ⁵ Byg der et alter for Herren jeres Gud, lavet af sten, og brug ikke noget jernredskab på dem. ⁶ Byg Herrens jeres Guds alter med uhuggede sten og bring brændofre på det til Herren jeres Gud. ⁷ Frembær der fællesskabsfre, deltag i dem og glæd jer i Herrens jeres Guds nærvær. ⁸ Skriv meget tydeligt alle ordene i denne lov på de sten, I har rejst. ⁹ Derefter talte Moses og de levitiske præster til hele Israel og sagde: "Vær stille, Israel, og lyt! I dag er I blevet Herrens jeres Guds folk. ¹⁰ Adlyd Herren jeres Gud og følg Hans bud og forordninger, som jeg giver jer i dag." ¹¹ Moses instruerede også folket den dag og sagde: ¹² "Når I er gået over Jordan, skal disse stammer stå på Gerizim-bjerget for at udtale velsignelser over folket: Simeon, Levi, Juda, Issakar, Josef og Benjamin. ¹³ Og for forbandelsen skal disse stammer stå på Ebal-bjerget: Ruben, Gad, Asher, Zebulon, Dan og Naftali. ¹⁴ Levitterne skal derefter udråbe til hele Israels folk med høj røst: ¹⁵ 'Forbandet er den, der laver et afgudsbillede eller støbt billede, en vederstyggelighed for Herren, et værk af dygtige hænder, og sætter det op i hemmelighed.' Da skal

5 Mosebog

hele folket sige: 'Amen.' ¹⁶ 'Forbandet er den, der behandler sin far eller mor med foragt.' Da skal hele folket sige: 'Amen.' ¹⁷ 'Forbandet er den, der flytter sin nabos skelstene.' Da skal hele folket sige: 'Amen.' ¹⁸ 'Forbandet er den, der vildleder en blind på vejen.' Da skal hele folket sige: 'Amen.' ¹⁹ 'Forbandet er den, der nægter den fremmede, den faderløse eller enken retfærdighed.' Da skal hele folket sige: 'Amen.' ²⁰ 'Forbandet er den, der ligger med sin fars hustru, for han bringer skam over sin fars seng.' Da skal hele folket sige: 'Amen.' ²¹ 'Forbandet er den, der har omgang med noget dyr.' Da skal hele folket sige: 'Amen.' ²² 'Forbandet er den, der ligger med sin søster, enten datteren af sin far eller datteren af sin mor.' Da skal hele folket sige: 'Amen.' ²³ 'Forbandet er den, der har upassende omgang med sin svigermor.' Da skal hele folket sige: 'Amen.' ²⁴ 'Forbandet er den, der angriber sin nabo i hemmelighed.' Da skal hele folket sige: 'Amen.' ²⁵ 'Forbandet er den, der modtager en bestikkelse for at skade en uskyldig person.' Da skal hele folket sige: 'Amen.' ²⁶ 'Forbandet er den, der undlader at opretholde ordene i denne lov ved at udføre dem.' Da skal hele folket sige: 'Amen.'

28 Hvis du omhyggeligt adlyder Herren din Gud og er omhyggelig med at følge alle Hans bud, som jeg giver dig i dag, vil Herren din Gud sætte dig højt over alle jordens nationer. ² Alle disse velsignelser vil komme over dig og ledsage dig, hvis du adlyder Herren din Gud: ³ Du vil blive velsignet i byen og velsignet på landet. ⁴ Velsignet vil være frugten af dit moderliv, afgrøden fra din jord og afkommet af dit kvæg—de unge af dine hjarde og lammene af dine flokke. ⁵ Din kurv og din dejtrug vil blive begunstiget. ⁶ Du vil modtage velsignelser i dine komme og gå. ⁷ Herren vil få dine fjender, der rejser sig imod dig, til at blive besejret foran dig. De vil komme imod dig fra én retning, men flygte fra dig i syv. ⁸ Herren vil befale en velsignelse over dine lader og over alt, hvad du lægger din hånd på, og Han vil velsigne dig i det land, som Han giver dig. ⁹ Herren vil etablere dig som sit hellige folk, som Han svor til dig, hvis du holder Herrens din Guds bud og vandrer på Hans veje. ¹⁰ Da vil alle jordens folk se, at du er kaldet ved Herrens navn, og de vil frygte dig. ¹¹ Herren vil give dig stor velstand—i frugten af dit moderliv, de unge af dit kvæg og afgrøderne fra din jord—i det land, som Han svor til dine forfædre at give dig. ¹² Herren vil åbne himlene, sit

overfløddighedshorn, for at sende regn på dit land i rette tid og velsigne alt dit hænders værk. Du vil låne til mange nationer, men vil ikke låne fra nogen. ¹³ Herren vil gøre dig til hovedet og ikke halen. Hvis du er opmærksom på Herrens din Guds bud, som jeg giver dig i dag, og følger dem omhyggeligt, vil du altid være på toppen, aldrig i bunden. ¹⁴ Vig ikke fra nogen af de bud, jeg giver dig i dag, til højre eller til venstre, for at forfølge andre guder og tjene dem. ¹⁵ Men hvis du ikke adlyder Herren din Gud og ikke omhyggeligt følger alle Hans bud og forordninger, som jeg giver dig i dag, vil alle disse forbandelser komme over dig og overvælde dig: ¹⁶ Du vil blive forbandet i byen og forbandet på landet. ¹⁷ Din kurv og din dejtrug vil blive ramt. ¹⁸ Frugten af dit moderliv vil blive forbandet, og afgrøden fra din jord, de nyfødte af dine hjarde og afkommet af dine flokke. ¹⁹ Du vil møde forbandelser i dine komme og gå. ²⁰ Herren vil sende forbandelser, forvirring og irettesættelse over dig i alt, hvad du foretager dig, indtil du bliver ødelagt og kommer til pludselig ruin på grund af det onde, du har gjort ved at forlade Ham. ²¹ Herren vil plage dig med sygdomme, indtil Han har udryddet dig fra det land, du er på vej ind i for at besidde. ²² Herren vil ramme dig med svindsygdom, betændelse, feber, febevvarme, blight og meldug, som vil plage dig, indtil du omkommer. ²³ Himlen over dit hoved vil være bronze, og jorden under dig jern. ²⁴ Herren vil forvandle regnen over dit land til støv og pulver; det vil falde ned fra himlen, indtil du er ødelagt. ²⁵ Herren vil få dig til at blive besejret foran dine fjender. Du vil gå ud mod dem ad én vej, men flygte syv veje fra deres nærvær, og du vil blive et skræmmebillede for alle jordens riger. ²⁶ Dine lig vil blive føde for alle himlens fugle og de vilde dyr, og der vil ikke være nogen til at skræmme dem væk. ²⁷ Herren vil plage dig med Egyptens bylder, med svulster, betændte sår og kløe, som du ikke kan blive helbredt for. ²⁸ Herren vil bringe over dig vanvid, blindhed og forvirring af sindet. ²⁹ Ved middagstid vil du snuble omkring som en blind i mørket. Du vil være mislykket i alt, hvad du gør; dag efter dag vil du blive undertrykt og revet, uden nogen til at redde dig. ³⁰ Du vil blive lovet at blive gift med en kvinde, men en anden vil krænke hende. Du vil bygge et hus, men du vil ikke bo i det. Du vil plante en vingård, men du vil ikke nyde dens frugt. ³¹ Din okse vil blive slagtet foran dine øjne, men du vil ikke spise noget af den. Din æsel vil blive taget med

5 Mosebog

magt og vil ikke blive returneret. Dine får vil blive givet til dine fjender, og ingen vil redde dem.³² Dine sønner og døtre vil blive givet til en anden nation, og du vil slide dine øjne ud ved at se efter dem dag efter dag, ude af stand til at løfte en hånd.³³ Et folk, som du ikke kender, vil fortære, hvad dit land og dit arbejde producerer, og du vil udholde intet andet end hård undertrykkelse alle dine dage.³⁴ De ting, du er vidne til, vil drive dig til vanvid.³⁵ Herren vil plage dine knæ og ben med smertefulde bylder, der ikke kan helbredes, spredende sig fra dine fødder til toppen af dit hoved.³⁶ Herren vil drive dig og den konge, du sætter over dig, til en nation, der er ukendt for dig eller dine forfædre. Der vil du tilbede andre guder, guder af træ og sten.³⁷ Du vil blive et symbol på rædsel, et ordsprog og en genstand for latterliggørelse blandt alle de folk, hvor Herren vil drive dig.³⁸ Du vil så meget frø på marken, men vil høste lidt, fordi græshopper vil fortære det.³⁹ Du vil plante vingårde og dyrke dem, men vil ikke drikke vinen eller samle druerne, fordi ormene vil æde dem.⁴⁰ Du vil have oliventræer i hele dit land, men vil ikke bruge olien, fordi olivenerne vil falde af.⁴¹ Du vil have sønner og døtre, men vil ikke beholde dem, fordi de vil gå i fangenskab.⁴² Sværme af græshopper vil fortære alle dine træer og afgrøderne fra dit land.⁴³ De fremmede, der bor blandt dig, vil stige højere og højere over dig, men du vil synke lavere og lavere.⁴⁴ De vil låne til dig, men du vil ikke låne til dem. De vil være lederne, og du vil følge.⁴⁵ Alle disse forbandelser vil komme over dig. De vil forfølge dig og overvælde dig, indtil du er ødelagt, fordi du ikke adlød Herren din Gud og overholdt de bud og forordninger, Han gav dig.⁴⁶ De vil være et tegn og et vidunder for dig og dine efterkommere for altid.⁴⁷ Fordi du ikke tjente Herren din Gud med glæde og fryd i velstandens tid,⁴⁸ vil du derfor i sult og tørst, i nøgenhed og dyb fattigdom tjene de fjender, Herren sender imod dig. Han vil lægge et tungt åg på din nakke, indtil Han har ødelagt dig.⁴⁹ Herren vil bringe en nation imod dig fra et fjernt sted, fra jordens ender, som en ørn, der styrter ned, en nation, hvis sprog du ikke vil forstå,⁵⁰ en frygtindgydende nation uden respekt for de ældre eller medlidenhed med de unge.⁵¹ De vil fortære de unge af dit kvæg og afgrøderne fra din jord, indtil du er ødelagt. De vil ikke efterlade dig noget korn, ny vin eller olivenolie, ej heller nogen kalve af dine hjorde eller lam af dine flokke, indtil du er ruineret.

⁵² De vil belejre alle dine byer, indtil dine høje befæstede mure, som du har sat din lid til, falder. De vil omringe alle byerne i det land, Herren din Gud giver dig.⁵³ På grund af den nød, din fjende vil pålægge dig under belejringen, vil du ty til at spise frugten af dit moderliv, kødet af de sønner og døtre, Herren din Gud har givet dig.⁵⁴ Selv den mest blide og følsomme mand blandt jer vil miste medfølelse for sin egen bror, den hustru, han elsker, og sine overlevende børn,⁵⁵ og han vil nægte at dele noget af kødet fra sine børn, som han spiser. Det vil være alt, han har tilbage på grund af den nød, din fjende vil pålægge dig under belejringen af alle dine byer.⁵⁶ Den mest blide og følsomme kvinde blandt jer—så delikat og øm, at hun ikke ville vove at røre jorden med sin fodsål—vil misunde den mand, hun elsker, og sin egen søn eller datter.⁵⁷ den efterbyrd fra hendes moderliv og de børn, hun føder. I sin dybe nød har hun til hensigt at fortære dem i hemmelighed på grund af den nød, din fjende vil pålægge dig under belejringen af dine byer.⁵⁸ Hvis du ikke omhyggeligt følger alle ordene i denne lov, som er skrevet i denne bog, og ikke holder dette herlige og frygtindgydende navn—Herren din Gud—i ærefrygt,⁵⁹ vil Herren sende frygtelige plager over dig og dine efterkommere, barske og langvarige katastrofer og alvorlige og vedvarende sygdomme.⁶⁰ Han vil bringe over dig alle de sygdomme i Egypten, som du frygtede, og de vil klæbe sig til dig.⁶¹ Herren vil også bringe over dig enhver form for sygdom og katastrofe, der ikke er nedskrevet i denne Lovens Bog, indtil du er ødelagt.⁶² I, som var så talrige som stjernerne på himlen, vil kun være få tilbage, fordi du ikke adlød Herren din Gud.⁶³ Ligesom det glædede Herren at få jer til at blomstre og øge i antal, vil det glæde Ham at bringe jer til ruin og ødelæggelse. I vil blive rykket op fra det land, I er på vej ind i for at besidde.⁶⁴ Så vil Herren sprede jer blandt alle nationer, fra den ene ende af jorden til den anden. Der vil I tjene andre guder—guder af træ og sten, som hverken I eller jeres forfædre har kendt.⁶⁵ Blandt disse nationer vil du ikke finde nogen hvile, intet sted at hvile din fodsål. Der vil Herren give dig et ængsteligt sind, øjne trætte af længsel, og et fortvivlet hjerte.⁶⁶ Du vil leve i konstant usikkerhed, fyldt med frygt både nat og dag, aldrig sikker på dit liv.⁶⁷ Om morgenen vil du sige: "Bare det var aften!" og om aftenen: "Bare det var morgen!"—på grund af den frygt, der vil gribe dine hjerter, og de syn, dine

5 Mosebog

øjne vil være vidne til. ⁶⁸ Herren vil sende dig tilbage i skibe til Egypten på en rejse, jeg sagde, du aldrig skulle foretage igen. Der vil du tilbyde dig selv til salg til dine fjender som mandlige og kvindelige tjenere, men ingen vil købe dig.

29 Dette er betingelserne for den pagt, som Herren befalede Moses at indgå med israelitterne i Moabs land, ud over den pagt, Han havde indgået med dem ved Horeb. ² Moses samlede hele Israel og sagde til dem: "I har været vidner til alt, hvad Herren gjorde i Egypten mod Farao, mod alle hans embedsmænd og mod hele hans land. ³ Jeres øjne har set de store prøvelser, de tegn og undere. ⁴ Men indtil denne dag har Herren ikke givet jer et sind, der forstår, ej heller øjne, der ser, eller ører, der hører. ⁵ Jeg har ført jer gennem ørkenen i fyrré år; jeres tøj blev ikke slidt på jer, ej heller sandalerne på jeres fødder. ⁶ I har ikke spist brød eller drukket vin eller anden gæret drik, for at I skulle vide, at jeg er Herren jeres Gud. ⁷ Da I ankom til dette sted, kom Sihon, kongen af Heshbon, og Og, kongen af Bashan, ud for at kæmpe mod os, men vi besejrede dem. ⁸ Vi tog deres land i besiddelse og tildelte det som en arv til rubenitterne, gaditterne og den halve stamme af Manasse. ⁹ Derfor, hold betingelserne for denne pagt og udfør dem, så I må have fremgang i alt, hvad I gør. ¹⁰ I står alle i dag i Herrens jeres Guds nærvær—jeres ledere, jeres stammer, jeres ældste og embedsmænd, alle Israels mænd, ¹¹ sammen med jeres børn og hustruer, og de fremmede, der bor i jeres lejre, som hugger jeres brænde og henter jeres vand, ¹² for at indgå en pagt med Herren jeres Gud, en pagt som Herren indgår med jer i dag og besegler med en ed, ¹³ for at etablere jer i dag som Hans folk, så Han kan være jeres Gud, som Han lovede jer og som Han svor til jeres fædre, Abraham, Isak og Jakob. ¹⁴ Det er ikke kun med jer, at jeg indgår denne pagt og denne ed, ¹⁵ men også med dem, der er her med os i dag i Herrens vores Guds nærvær, såvel som dem, der ikke er til stede i dag. ¹⁶ I er klar over, hvordan vi levede i Egypten, og hvordan vi passerede gennem nationerne på vejen hertil. ¹⁷ I så deres afskyelige billeder og afguder af træ og sten, af sølv og guld. ¹⁸ Sørg for, at der ikke er nogen mand eller kvinde, klan eller stamme blandt jer i dag, hvis hjerte vender sig bort fra Herren vores Gud for at tilbede guderne fra disse nationer; sørg for, at der ikke er nogen rod blandt jer, der producerer sådan bitter gift. ¹⁹ Når en

sådan person hører ordene i denne ed og velsigner sig selv, tænk: 'Jeg vil være sikker, selvom jeg følger mit eget stædige hjerte,' vil det bringe ulykke over det velvandede land såvel som det tørre. ²⁰ Herren vil ikke være villig til at tilgive dem; Hans vrede og nidkærlighed vil brænde mod dem. Enhver forbandelse skrevet i denne bog vil falde over dem, og Herren vil slette deres navne fra under himlen. ²¹ Herren vil adskille dem fra alle Israels stammer til ulykke, i overensstemmelse med alle forbandelserne i pagten skrevet i denne Lovens Bog. ²² Fremtidige generationer—jeres efterkommere, der rejser sig efter jer, og fremmede fra fjerne lande—vil se de ulykker, der har ramt landet og de sygdomme, som Herren har påført det. ²³ Hele landet vil være et brændende øde af salt og svovl—intet sået, intet spirende, ingen vegetation, der vokser på det. Det vil være som ødelæggelsen af Sodoma og Gomorra, Admah og Zeboiim, som Herren omstyrede i voldsom vrede. ²⁴ Alle nationerne vil spørge: 'Hvorfor har Herren gjort dette mod dette land? Hvorfor denne store intensitet af vrede?' ²⁵ Og svaret vil være: 'Det er fordi dette folk forlod Herrens, deres forfædres Guds, pagt, som Han indgik med dem, da Han førte dem ud af Egypten. ²⁶ De gik hen og tjente andre guder og tilbad dem, guder de ikke kendte, og som Han ikke havde tildelt dem. ²⁷ Derfor brændte Herrens vrede mod dette land og bragte over det enhver forbandelse skrevet i denne bog. ²⁸ I Sin vrede og raseri rykkede Herren dem op fra deres land og kastede dem ind i et andet land, som det er i dag.' ²⁹ De hemmelige ting tilhører Herren vores Gud, men de ting, der er åbenbarede, tilhører os og vores børn for evigt, så vi kan følge alle ordene i denne lov.

30 Når alle disse velsignelser og forbandelser, som jeg har stillet foran dig, kommer over dig, og du tager dem til hjerte i alle de nationer, hvor Herren din Gud har spredt dig, ² og du og dine børn vender tilbage til Herren din Gud og adlyder Ham af hele dit hjerte og hele din sjæl, i overensstemmelse med alt, hvad jeg befaler dig i dag, ³ så vil Herren din Gud genoprette din lykke og have medfølelse med dig, og samle dig igen fra alle de folk, hvor Han har spredt dig. ⁴ Selv hvis du er blevet forvist til jordens ender, vil Herren din Gud samle dig derfra og bringe dig tilbage. ⁵ Han vil bringe dig til det land, som dine forfædre besad, og du vil tage det i besiddelse. Han vil gøre dig mere

5 Mosebog

velstående og talrigere end dine forfædre. ⁶ Desuden vil Herren din Gud omskære dit hjerte og dine efterkommeres hjerter, så du kan elske Ham af hele dit hjerte og hele din sjæl, og leve. ⁷ Herren din Gud vil påføre alle disse forbandelser på dine fjender, som hader og forfølger dig. ⁸ Du vil igen lytte til Herren og udføre alle Hans befalinger, som jeg giver dig i dag. ⁹ Så vil Herren din Gud gøre dig overmåde velstående i alt dit arbejde, i frugten af dit moderliv, afkommet af dit kvæg og afgrøderne på din jord. Herren vil igen glæde sig over dig til det gode, ligesom Han glædede sig over dine forfædre, ¹⁰ hvis du adlyder Herren din Gud og holder Hans befalinger og forordninger, som er skrevet i denne Lovens Bog, og vender dig til Herren din Gud af hele dit hjerte og hele din sjæl. ¹¹ For denne befaling, som jeg giver dig i dag, er ikke for vanskelig for dig eller uden for din rækkevidde. ¹² Den er ikke i himlen, så du behøver at spørge: 'Hvem vil stige op til himlen for at hente den og forkynde den for os, så vi kan følge den?' ¹³ Den er heller ikke hinsides havet, så du behøver at spørge: 'Hvem vil krydse havet for at hente den og forkynde den for os, så vi kan følge den?' ¹⁴ Nej, ordet er meget nær dig; det er i din mund og i dit hjerte, så du kan følge det. ¹⁵ Se, jeg stiller i dag livet og lykken, døden og ulykken foran dig. ¹⁶ For jeg befaler dig i dag at elske Herren din Gud, at vandre på Hans veje og at holde Hans befalinger, forordninger og love; så vil du leve og formere dig, og Herren din Gud vil velsigne dig i det land, du er ved at gå ind i for at tage i besiddelse. ¹⁷ Men hvis dit hjerte vender sig bort, og du ikke adlyder, og hvis du bliver forført til at tilbede andre guder og dyrke dem, ¹⁸ så erklærer jeg for dig i dag, at du helt sikkert vil gå til grunde. Du vil ikke forlænge dine dage i det land, du krydser Jordan for at komme ind i og tage i besiddelse. ¹⁹ Jeg kalder himlen og jorden til vidne mod dig i dag, at jeg har stillet livet og døden, velsignelser og forbandelser foran dig. Vælg nu livet, så du og dine efterkommere må leve ²⁰ ved at elske Herren din Gud, lytte til Hans røst og holde fast ved Ham. For Herren er dit liv, og Han vil give dig mange år i det land, som Han svor at give til dine fædre, Abraham, Isak og Jakob.

31

Så gik Moses hen og talte disse ord til hele Israel: ² Han sagde til dem: "Jeg er nu hundrede og tyve år gammel; jeg kan ikke længere lede jer, og Herren har sagt til mig: 'Du skal ikke gå over Jordan.' ³ Herren din Gud vil gå over

foran dig. Han vil ødelægge disse nationer foran dig, og du vil tage deres land i besiddelse. Josva vil også gå over foran dig, som Herren har talt. ⁴ Og Herren vil gøre mod dem, som Han gjorde mod Sihon og Og, amoriternes konger, da Han ødelagde dem og deres land. ⁵ Herren vil overgive dem til dig, og du skal gøre mod dem i overensstemmelse med alle de bud, jeg har givet dig. ⁶ Vær stærke og modige. Frygt ikke eller vær bange for dem, for Herren din Gud går med dig; Han vil ikke forlade dig eller svigte dig." ⁷ Så kaldte Moses Josva og sagde til ham i hele Israels nærvær: "Vær stærk og modig, for du vil gå med dette folk ind i det land, som Herren svor at give deres forfædre, og du vil opdele det blandt dem som deres arv. ⁸ Herren selv går foran dig og vil være med dig; Han vil ikke forlade dig eller svigte dig. Vær ikke bange; lad dig ikke skræmme." ⁹ Så skrev Moses denne lov og gav den til de levitiske præster, som bar Herrens pagts ark, og til alle Israels ældste. ¹⁰ Så befalede Moses dem: "Ved slutningen af hvert syvende år, under frigivelsesåret, ved løvhyttefesten, ¹¹ når hele Israel kommer for at træde frem for Herren din Gud på det sted, Han vil vælge, skal du læse denne lov op for dem, så de kan høre den. ¹² Saml folket—mænd, kvinder, børn og de fremmede, der bor i dine byer—så de kan lytte og lære at frygte Herren din Gud og omhyggeligt følge alle ordene i denne lov. ¹³ Deres børn, som ikke kender denne lov, skal høre den og lære at ære Herren din Gud, så længe I lever i det land, I går over Jordan for at besidde. ¹⁴ Herren sagde til Moses: "Tiden for din død er nær. Kald Josva og præsenter jer ved åbenbaringsteltet, hvor jeg vil indsætte ham." Så gik Moses og Josva hen og præsenterede sig ved åbenbaringsteltet. ¹⁵ Herren viste sig ved teltet i en skyøjle, og skyen stod ved indgangen til teltet. ¹⁶ Herren sagde til Moses: "Du skal snart hvile hos dine forfædre, og dette folk vil snart vende sig til fremmede guder i det land, de går ind i. De vil svigte Mig og bryde den pagt, jeg har indgået med dem. ¹⁷ På den dag vil Min vrede blusse op imod dem, og jeg vil svigte dem og skjule Mit ansigt for dem, og de vil blive fortæret. Mange ulykker og katastrofer vil komme over dem, og de vil sige: 'Er ikke disse ulykker kommet over os, fordi vores Gud ikke er med os?' ¹⁸ Jeg vil helt sikkert skjule Mit ansigt på den dag på grund af alt det onde, de har gjort ved at vende sig til andre guder. ¹⁹ "Skriv nu denne sang ned og lær den til israelitterne; sæt den på deres

5 Mosebog

læber, så den kan være et vidnesbyrd for Mig imod dem.²⁰ Når jeg fører dem ind i det land, der flyder med mælk og honning, det land, jeg lovede deres forfædre med ed, og de spiser og bliver mætte og bliver velstående, vil de vende sig til andre guder og tilbede dem, afvise Mig og bryde Min pagt.²¹ Når mange ulykker og katastrofer kommer over dem, vil denne sang vidne imod dem, fordi den ikke vil blive glemt af deres efterkommere. Jeg ved, hvad de er tilbøjelige til at gøre, allerede før jeg fører dem ind i det land, jeg lovede dem med ed.”²² Så Moses skrev denne sang den dag og lærte den til israelitterne.²³ Herren indsatte Josva, Nuns søn, og sagde: “Vær stærk og modig, for du vil føre israelitterne ind i det land, jeg lovede dem med ed, og jeg vil være med dig.”²⁴ Efter at Moses havde afsluttet at skrive ordene i denne lov i en bog fra begyndelse til slut,²⁵ instruerede han levitterne, som bar Herrens pagts ark:²⁶ “Tag denne Lovens Bog og læg den ved siden af Herrens din Guds pagts ark. Der vil den forblive som et vidnesbyrd imod jer.”²⁷ For jeg ved, hvor oprørske og stivnakkede I er. Hvis I har været oprørske mod Herren, mens jeg stadig lever iblandt jer, hvor meget mere vil I gøre oprør efter min død?²⁸ Saml alle ældste fra jeres stammer og jeres embedsmænd foran mig, så jeg kan tale disse ord i deres nærvær og kalde himlen og jorden til vidne imod dem.”²⁹ For jeg ved, at efter min død vil I handle fordærvet og vende jer fra den vej, jeg har befalet jer. I de kommende dage vil ulykker ramme jer, fordi I vil gøre ondt i Herrens øjne og vække Hans vrede med det, jeres hænder har lavet.”³⁰ Og Moses reciterede ordene i denne sang fra start til slut i hele Israels forsamling:

32 Lyt, I himle, og jeg vil tale; lad jorden høre ordene fra min mund.² Må min undervisning falde som regn, mine ord dryppe som dug, som blid regn på det spæde græs og byger på urten.³ For jeg vil forkynde Herrens navn; tilskrive vor Gud storhed!⁴ Klippen, hans værk er fuldkomment, for alle hans veje er retfærdige. En Gud af trofasthed og uden uret, retfærdig og oprigtig er han.⁵ De har handlet fordærvet mod ham; de er ikke hans børn på grund af deres plet; de er en fordrejet og pervers generation.⁶ Er det sådan, I gengælder Herren, I tåbelige og uforstandige folk? Er han ikke jeres Fader, som købte jer? Han skabte jer og grundfæstede jer.⁷ Husk de gamle dage, tænk på de mange generationers år. Spørg din far, og han

vil vise dig; dine ældste, og de vil minde dig.⁸ Da den Højeste gav nationerne deres arv, da han delte menneskene, fastsatte han folkets grænser efter antallet af Israels børn.⁹ For Herrens skat er hans folk, Jakob er hans udvalgte arv.¹⁰ Han fandt ham i et ørkenland, i ødemarkens hyldende øde; han omringede ham, han tog sig af ham, han bevarede ham som sin øjsten.¹¹ Som en ørn, der vækker sin rede, der svæver over sine unger, breder sine vinger ud, fanger dem, bærer dem på sine fjer,¹² førte Herren ham alene, og der var ingen fremmed gud med ham.¹³ Han lod ham ride på jordens høje steder, og han spiste markens afgrøde; han lod ham suge honning ud af klippen og olie ud af den hårde klippe.¹⁴ Ostemasse fra flokken og mælk fra hjorden, med fedt af lam og væddere af Bashans race, og geder, med det fineste hvede; og du drak vin fra druens blod.¹⁵ Men Jeshurun blev velstående og selvtilfreds; du blev fed, tyk og glat; så forlod han Gud, som skabte ham, og hånedes sin frelses Klippe.¹⁶ De vakte hans skinsyge med fremmede guder; med afskyelige handlinger gjorde de ham vred.¹⁷ De ofrede til ånder, der ikke var guder, til guder, de ikke havde kendt, til nye guder, der for nylig var dukket op, som jeres forfædre ikke frygtede.¹⁸ Du forsømte Klippen, som fødte dig, og du glemte Gud, som gav dig liv.¹⁹ Herren så det og forkastede dem på grund af sine sønners og døtres provokation.²⁰ Og han sagde: “Og derfor vil jeg skjule mit ansigt for dem, jeg ser, hvad deres ende vil blive; for de er en pervers generation, børn i hvem der ikke er trofasthed.”²¹ De har gjort mig skinsyg med det, der ikke er en gud; de har gjort mig vred med deres afguder. Så jeg vil gøre dem misundelige med dem, der ikke er et folk; jeg vil provokere dem med en meningsløs nation.²² For en ild er tændt af min vrede, og den brænder til gravens dybder, fortærer jorden og dens udbytte, og sætter bjergenes fundamenter i brand.²³ Og jeg vil bringe ulykker over dem; jeg vil udtømme mine pile på dem.²⁴ De skal blive spildt af sult og fortæret af pest og bitter sygdom; jeg vil sende dyrenes tænder imod dem, med krybende skabningers gift, der kravler i støvet.²⁵ Udenfor skal sværdet berøbe, og indenfor rædsel, for unge mænd og jomfruer, det diende barn med den gråhårede mand.²⁶ Jeg ville have sagt: “Jeg vil sprede dem langt bort, jeg vil få mindet om dem til at forsvinde blandt mennesker,”²⁷ hvis jeg ikke havde frygtet fjendens hån, for at deres

5 Mosebog

modstandere ikke skulle misforstå, for at de ikke skulle sige: "Vores hånd er triumferende, det var ikke Herren, der gjorde alt dette."²⁸ For de er en nation uden nogen form for råd, og der er ingen forståelse i dem.²⁹ Hvis de besad visdom, ville de forstå dette; de ville skelne deres endelige skæbne!³⁰ Hvordan kunne én have jaget tusind, og to have sat ti tusind på flugt, medmindre deres Klippe havde givet dem op, og Herren havde overgivet dem?³¹ For deres klippe er ikke som vores Klippe; vores fjender selv er dommere.³² For deres vinstok er fra Sodomas vinstok og fra Gomorras marker; deres druer er som gift, deres klaser er bitre.³³ Deres vin er som slangernes gift og de grusomme giftsnoges gift.³⁴ 'Er dette ikke opbevaret hos mig, forseglet i mine skatte?'³⁵ Hævn tilhører mig, og gengældelse, for den tid, når deres fod skal glide; for dagen for deres ulykke er nær, og deres undergang nærmer sig hastigt.'³⁶ For Herren vil retfærdiggøre sit folk og vise medfølelse med sine tjenere, når han ser, at deres styrke er borte, og der er ingen tilbage, hverken bunden eller fri.³⁷ Så vil han sige om dem: 'Hvor er deres guder, deres klippe, som de søgte tilflugt i,³⁸ som så, fortærede fedtet af ofrene og drak vinen af drikofringen? Lad dem rejse sig og hjælpe jer, lad dem være jeres beskyttelse!³⁹ Se nu, at jeg, ja, jeg er han, og der er ingen gud ved siden af mig; jeg bringer død og giver liv; jeg sårer og jeg helbreder; og der er ingen, der kan befri ud af min hånd.⁴⁰ For jeg løfter min hånd til himlen og erklærer: Som jeg lever for evigt,⁴¹ hvis jeg hæsser mit strålende sværd og min hånd griber fat i dommen, vil jeg tage hævn over mine modstandere og vil gengælde dem, der hader mig.⁴² Jeg vil gøre mine pile gennemblødte med blod, og mit sværd skal fortære kød— med de dræbtes og de fangnes blod, fra fjendens langhårede hoveder.'⁴³ Fryd jer, I nationer, med hans folk; for han vil hævne sine tjeneres blod, og vil tage hævn over sine modstandere, og vil gøre soning for sit land og folk.⁴⁴ Moses kom og talte alle ordene i denne sang for folkets ører, han og Josva, Nuns søn.⁴⁵ Og således, da Moses havde afsluttet at sige disse ord til hele Israel:⁴⁶ sagde han til dem: "Tag alle de ord til hjerte, som jeg advarer jer om i dag, at I må instruere dem til jeres børn, så de kan være omhyggelige med at følge alle ordene i denne lov.⁴⁷ For det er ikke et tomt ord for jer, men jeres liv, og ved dette ord skal I leve længe i det land, som I er

ved at krydse Jordan for at besidde."⁴⁸ På den samme dag talte Herren til Moses,⁴⁹ "Gå op på dette Abarim-bjerg, Nebo-bjerget, som er i Moabs land, overfor Jeriko, og se Kanaans land, som jeg giver til Israels folk som en ejendom."⁵⁰ Og du skal dø på det bjerg, du bestiger, og blive samlet til dit folk, ligesom din bror Aron døde på Hor-bjerget og blev samlet til sit folk,⁵¹ fordi du brød troen med mig midt blandt Israels folk ved Meribah-Kadeshs vande, i Zins ørken, fordi du ikke ophøjede mig som helligt midt blandt Israels folk.⁵² For du skal se landet foran dig, men du skal ikke komme ind der, til det land, som jeg giver til Israels folk."

33 Dette er den velsignelse, som Moses, Guds mand, gav til israelitterne, før han gik bort.²

Han sagde: "Herren kom fra Sinaj og dagedes over dem fra Seir; han strålede frem fra bjerget Paran. Han kom med myriader af hellige; ved hans højre hånd var der lynende ild for dem."³ Ja, det er han, der elsker folket; alle de hellige er i hans hånd. De følger i hans fodspor og tager af hans ord.⁴ Moses gav os loven, en ejendom for Jakobs forsamling.⁵ Han var konge i Jeshurun, da folkets ledere samledes, Israels stammer sammen.⁶ "Lad Ruben leve og ikke dø, og lad ikke hans folk være få."⁷ Og dette sagde han om Juda: "Hør, Herre, Judas røst, og bring ham til hans folk. Med sine egne hænder kæmper han for dem, og må du være en hjælp mod hans modstandere."⁸ Om Levi sagde han: "Lad dine Tummim og Urim tilhøre din trofaste tjener, som du prøvede ved Massa, og som du stred med ved Meribas vand."⁹ Han sagde om sin far og mor: 'Jeg har ingen hensyn til dem.' Han anerkendte ikke sine brødre eller tog hensyn til sine egne børn, for de holdt dit ord og bevarede din pagt.¹⁰ De lærer dine forordninger til Jakob og din lov til Israel. De bringer regellose for dit åsyn og hele brændofre på dit alter.¹¹ Velsign hans styrke, Herre, og vær tilfreds med hans hænders værk. Slå dem ned, der rejser sig mod ham, hans fjender, indtil de ikke rejser sig mere."¹² Om Benjamin sagde han: "Lad Herrens elskede bo i sikkerhed ved ham, som beskytter ham hele dagen, og mellem hans skuldre hviler han."¹³ Om Josef sagde han: "Må Herren velsigne hans land med den dyrebare dug fra himlen ovenfor og fra de dybe vande, der ligger nedenunder;¹⁴ med den bedste afgrøde fra solen og den fineste frugt fra månederne;¹⁵ med de udvalgte gaver fra de gamle bjerge og rigdommen fra de evige høje;¹⁶ med de

5 Mosebog

bedste gaver fra jorden og dens fylde, og nåden fra ham, der boede i den brændende busk. Lad disse hvile på Josefs hoved, på panden af fyrsten blandt hans brødre. ¹⁷ I majestæt er han som en førstefødt tyr; hans horn er hornene af en vild okse. Med dem vil han stange nationerne, selv til jordens ender. Sådanne er de titusinder af Efraim, sådanne er de tusinder af Manasse.” ¹⁸ Om Zebulon sagde han: “Glæd dig, Zebulon, i din udgang, og du, Issakar, i dine telte. ¹⁹ De vil kalde folkene til bjerget; der vil de bringe retfærdige ofre. De vil nyde havets overflod og skattene, der er skjult i sandet.” ²⁰ Om Gad sagde han: “Velsignet er han, der udvider Gads område! Gad bor der som en løve, der river i arm og hoved. ²¹ Han valgte det bedste land til sig selv; lederens del blev holdt for ham. Han kom med folkets overhoveder; han udførte Herrens retfærdighed og hans forordninger med Israel.” ²² Om Dan sagde han: “Dan er en løveunge, der springer ud fra Bashan.” ²³ Om Naftali sagde han: “Naftali er rig på Herrens nåde og fuld af hans velsignelse; han vil tage havet og sydlandet i besiddelse.” ²⁴ Om Asher sagde han: “Mest velsignet af sønner er Asher; lad ham være favoriseret af sine brødre, og lad ham dyppe sin fod i olie. ²⁵ Dine portstænger vil være af jern og bronze, og din styrke vil svare til dine dage. ²⁶ “Der er ingen som Jeshuruns Gud, der rider hen over himlene til din hjælp og på skyerne i sin majestæt. ²⁷ Den evige Gud er din tilflugt, og under dig er hans evige arme. Han vil drive dine fjender bort foran dig og erklære, ‘Overvind dem!’” ²⁸ Så vil Israel bo i sikkerhed; Jakob vil bo trygt i et land med korn og ny vin, hvor himlen

drypper dug. ²⁹ Velsignet er du, Israel! Hvem er som dig, et folk frelst af Herren? Han er din skjold og hjælper og dit hertige sværd. Dine fjender vil krybe for dig, og du vil træde på deres høje steder.”

34

Moses steg op fra Moabs sletter til Nebo-bjerget, til toppen af Pisga, over for Jeriko.

Herren viste ham hele landet, fra Gilead til Dan, ² hele Naftali, Efraims og Manasses områder, og hele Judas land helt til det vestlige hav, ³ Negev og hele området fra Jerikos dal, palmernes by, der strækker sig til Zoar. ⁴ Herren sagde derefter til ham: “Dette er det land, jeg svor at give til Abraham, Isak og Jakob, idet jeg erklærede: ‘Jeg vil give det til dine efterkommere.’ Jeg har ladet dig se det med dine øjne, men du skal ikke gå over dertil.” ⁵ Således døde Moses, Herrens tjener, der i Moabs land, som Herren havde talt. ⁶ Han blev begravet i en dal i Moab, over for Bet-Peor, men til denne dag ved ingen, hvor hans grav er. ⁷ Moses var hundrede og tyve år gammel, da han døde, men hans syn var ikke svækket, og hans styrke var ikke aftaget. ⁸ Israelitterne sørgede over Moses på Moabs sletter i tredive dage, indtil perioden for gråd og sorg over Moses var afsluttet. ⁹ Josva, Nuns søn, var fyldt med visdommens ånd, fordi Moses havde lagt sine hænder på ham. Israelitterne adlød ham og gjorde, som Herren havde befaleet Moses. ¹⁰ Ingen profet har fremstået i Israel som Moses, som Herren kendte intimt, ¹¹ for alle de tegn og undere, Herren sendte ham til at udføre i Egypten, mod Farao, alle hans embedsmænd og hele hans land— ¹² og for al den mægtige kraft og alle de store gerninger af ærefrygt, som Moses udførte for hele Israels øjne.

1 Efter Moses' død, Herrens tjener, talte Herren til Josva, Nuns søn, som havde tjent Moses, og sagde: ² "Moses, min tjener, er død. Rejs dig nu, du og hele dette folk, og kryds Jordanfloden ind i det land, jeg er ved at give israelitterne." ³ Hvert sted, hvor din fod træder, har jeg givet dig, som jeg lovede Moses. ⁴ Dit område vil strække sig fra ørkenen og Libanon til den store flod, Eufrat—hele hittiternes land—og til det Store Hav mod vest. ⁵ Ingen vil kunne stå imod dig alle dine livs dage. Som jeg var med Moses, vil jeg være med dig; jeg vil ikke forlade dig eller svigte dig. ⁶ Vær stærk og modig, for du skal føre dette folk til at arve det land, jeg svor at give deres forfædre. ⁷ Vær kun stærk og meget modig; vær omhyggelig med at handle i overensstemmelse med hele den lov, som min tjener Moses befalede dig; vend dig ikke fra den til højre eller til venstre, så du kan få fremgang, hvor du end går. ⁸ Denne Lovbog skal ikke vige fra din mund; du skal grunde på den dag og nat, så du omhyggeligt kan handle efter alt, hvad der er skrevet i den. Da vil du gøre din vej fremgangsrig og opnå succes. ⁹ Har jeg ikke befalet dig? Vær stærk og modig. Frygt ikke eller bliv ikke modløs, for Herren din Gud er med dig, hvor du end går." ¹⁰ Så befalede Josva folkets officerer og sagde: ¹¹ "Gå igennem lejren og giv folket besked: 'Forbered jeres forsyninger, for om tre dage vil I krydse Jordan for at tage det land i besiddelse, som Herren jeres Gud giver jer.'" ¹² Josva talte til rubenitterne, gaditterne og den halve stamme af Manasse, ¹³ "Husk den befaling, som Moses, Herrens tjener, gav jer: 'Herren jeres Gud skaffer jer et hvilested og vil give jer dette land.'" ¹⁴ Jeres hustruer, børn og kvæg må blive i det land, Moses gav jer øst for Jordan, men alle jeres kampdygtige mænd skal gå over foran jeres med-israelitter og hjælpe dem, ¹⁵ indtil Herren giver dem hvile, som han har givet jer, og de også har taget det land i besiddelse, som Herren jeres Gud giver dem. Derefter kan I vende tilbage og besætte jeres eget land, som Moses, Herrens tjener, gav jer øst for Jordan mod solopgangen." ¹⁶ De svarede Josva: "Vi vil gøre alt, hvad du har befalet os, og vi vil gå, hvor du end sender os." ¹⁷ Som vi adlød Moses i alt, vil vi også adlyde dig. Måtte Herren din Gud kun være med dig, som han var med Moses. ¹⁸ Enhver, der gør oprør mod din befaling og ikke adlyder dine ord i alt, hvad du befaler, skal dø. Vær kun stærk og modig!"

2 Så sendte Josva, Nuns søn, to mænd som spioner hemmeligt fra Shittim og sagde til dem: "Gå og udforsk landet, især Jeriko." De gik og kom ind i huset hos en prostitueret ved navn Rahab, hvor de blev. ² Kongen af Jeriko fik besked: "Se, nogle mænd fra israelitterne er kommet her i nat for at udspionere landet." ³ Så sendte kongen af Jeriko en besked til Rahab og sagde: "Bring de mænd ud, som er kommet til dig og er gået ind i dit hus, for de er kommet for at udspionere hele landet." ⁴ Men kvinden havde taget de to mænd og skjult dem. Hun svarede: "Ja, mændene kom til mig, men jeg vidste ikke, hvor de var fra." ⁵ Ved skumring, da det var tid til at lukke byporten, gik de ud. Jeg ved ikke, hvilken vej de gik. Forfølg dem hurtigt, for I kan indhente dem." ⁶ (Men hun havde taget dem op på taget og skjult dem under hørstængerne, som hun havde lagt ud på taget.) ⁷ Så forfulgte mændene dem langs vejen til vadedstederne ved Jordan, og så snart forfølgerne var gået ud, blev porten lukket. ⁸ Før spionerne lagde sig for natten, gik hun op til dem på taget ⁹ og sagde til dem: "Jeg ved, at Herren har givet jer dette land, og at en stor frygt for jer er faldet over os, så alle indbyggerne i landet er i fortvivelse på grund af jer." ¹⁰ Vi har hørt, hvordan Herren tørrede Det Røde Havs vand op foran jer, da I kom ud af Egypten, og hvad I gjorde ved Sihon og Og, de to amoritterkonger hinsides Jordan, som I fuldstændig ødelagde. ¹¹ Da vi hørte om det, smeltede vores hjerter af frygt, og ingen mod var tilbage i nogen længere på grund af jer, for Herren jeres Gud er Gud i himlen ovenover og på jorden nedenunder. ¹² "Nu, sværg venligst ved Herren, at I vil vise godhed mod min familie, som jeg har vist godhed mod jer. Giv mig et sikkert tegn" ¹³ på, at I vil skåne livet for min far og mor, mine brødre og søstre, og alle der tilhører dem, og redde os fra døden." ¹⁴ Mændene forsikrede hende: "Vores liv for jeres! Hvis du ikke afslører denne sag, vil vi behandle dig venligt og trofast, når Herren giver os landet." ¹⁵ Så lod hun dem glide ned med et reb gennem vinduet, for hendes hus var en del af bymuren, så hun boede på muren. ¹⁶ Hun rådede dem: "Gå til bakkerne, så forfølgerne ikke finder jer. Skjul jer der i tre dage, indtil de vender tilbage, og gå så jeres vej." ¹⁷ Mændene sagde til hende: "Denne ed, du fik os til at sværge, vil ikke binde os" ¹⁸ medmindre, når vi går ind i landet, du har bundet denne skarlagenrøde snor i vinduet, som du lod os glide ned igennem, og har samlet din far, mor,

brødre og hele din familie i dit hus. ¹⁹ Hvis nogen af dem går uden for dit hus på gaden, vil deres blod være på deres egne hoveder; vi vil ikke være ansvarlige. Men hvis nogen bliver skadet, som er hos dig i huset, vil deres blod være på vores hoved. ²⁰ Men hvis du afslører denne sag, vil vi blive frigtort fra den ed, du fik os til at sværge.” ²¹ Hun indvilligede, “Lad det være, som I siger.” Så sendte hun dem væk, og de drog af sted. Hun bandt derefter den skarlagensrøde snor i vinduet. ²² Da de forlod, gik de til bakkerne og blev der i tre dage, indtil forfølgerne havde søgt langs hele vejen og vendt tilbage uden at finde dem. ²³ Så vendte de to mænd tilbage, steg ned fra bakkerne, krydsede over og kom til Josva, Nuns søn. De rapporterede til ham alt, hvad der var sket med dem. ²⁴ De sagde til Josva: “Herren har helt sikkert givet hele landet i vores hænder; alle folkene er i fortvivlelse på grund af os.”

3 Josva stod tidligt op om morgenen, og han og alle israelitterne brød op fra Shittim og kom til Jordan, hvor de slog lejre, før de gik over. ² Efter tre dage gik officererne gennem lejren; ³ og de befalede folket og sagde: “Når I ser Herrens jeres Guds pagts ark, båret af de levitiske præster, skal I bryde op fra jeres sted og følge den.” ⁴ Dog skal der være en afstand på omkring to tusind alen mellem jer og den. Gå ikke nær den, så I kan vide, hvilken vej I skal gå, for I har ikke gået denne vej før.” ⁵ Josva sagde da til folket: “Hellig jer, for i morgen vil Herren gøre undere iblandt jer.” ⁶ Og Josva sagde til præsterne: “Tag pagtsarken op og gå foran folket.” Så tog de arken op og gik foran folket. ⁷ Herren sagde til Josva: “Denne dag vil jeg begynde at ophøje dig i hele Israels øjne, så de kan vide, at ligesom jeg var med Moses, vil jeg være med dig.” ⁸ Du skal befale præsterne, som bærer pagtsarken, og sige: “Når I når til kanten af Jordans vand, skal I stå stille i Jordan.” ⁹ Josva talte til israelitterne: “Kom herhen og hør Herrens jeres Guds ord.” ¹⁰ Og Josva sagde: “Ved dette skal I vide, at den levende Gud er iblandt jer, og at han visse vil drive kana'anæerne, hittitterne, hivitterne, perizzitterne, girgashitterne, amoritterne og jebusitterne bort foran jer.” ¹¹ Se, Herrens, hele jordens Herres, pagtsark går foran jer ind i Jordan. ¹² Vælg nu derfor tolv mænd fra Israels stammer, en mand fra hver stamme. ¹³ Og det skal ske, så snart præsternes fødder, som bærer Herrens, hele jordens Herres, ark, hviler i Jordans vand, vil vandet, der flyder nedstrøms, blive afskåret og stå

op i en dyng.” ¹⁴ Da folket brød op fra deres telte for at gå over Jordan, med præsterne, der bar pagtsarken foran dem, ¹⁵ og da præsterne, der bar arken, nåede Jordan og deres fødder dyppede i vandkanten (for Jordan går over alle sine bredder i høsttiden), ¹⁶ stoppede vandet, der flød opstrøms, og rejste sig i en dyng en stor afstand væk, ved en by kaldet Adam, nær Zarethan, mens vandet, der flød ned til Arabahavet, Saltsøen, blev fuldstændig afskåret. Så folket gik over overfor Jeriko. ¹⁷ Præsterne, der bar Herrens pagtsark, stod fast på tør grund midt i Jordan, mens hele Israel gik over på tør grund, indtil hele folket havde fuldført overgangen.

4 Da hele folket var kommet over Jordan, talte Herren til Josva, ² “Vælg tolv mænd blandt folket, én mand fra hver stamme, ³ og giv dem besked om at tage tolv sten fra midten af Jordan, fra det sted hvor præsterne står fast, og bære dem med jer for at placere dem på det sted, hvor I vil overnatte i nat.” ⁴ Så kaldte Josva de tolv mænd, som han havde udpeget blandt Israels sønner, én mand fra hver stamme, ⁵ og han sagde til dem: “Gå foran Herrens, jeres Guds, ark ind i midten af Jordan, og hver af jer skal løfte en sten op på sin skulder, svarende til antallet af Israels stammer. ⁶ Dette skal tjene som et tegn blandt jer. I fremtiden, når jeres børn spørger: 'Hvad betyder disse sten?' ⁷ skal I forklare dem: 'Jordans vand blev standset foran Herrens pagts ark. Da den krydsede Jordan, blev vandet skåret af: Disse sten skal være et evigt minde for Israels folk.’” ⁸ Israelitterne gjorde præcis som Josva havde instrueret. De tog tolv sten fra midten af Jordan, som Herren havde befale Josva, i overensstemmelse med antallet af Israels stammer, og de transporterede dem til deres lejre, hvor de placerede dem. ⁹ Josva opstillede også tolv sten i midten af Jordan på det sted, hvor præsterne, der bar pagtsarken, havde stået, og de er der den dag i dag. ¹⁰ Præsterne, der bar arken, stod i midten af Jordan, indtil alt det, Herren havde befale Josva, var fuldført af folket, efter alt det Moses havde instrueret Josva. Folket skyndte sig over, ¹¹ og da alle var kommet over, kom Herrens ark og præsterne til den anden side, mens folket så til. ¹² Rubenitterne, gaditterne og den halve Manasse stamme gik over i kampformation foran israelitterne, som Moses havde befale dem. ¹³ Omkring fyrre tusinde bevæbnede til kamp gik over foran Herren til Jerikos sletter klar til krig. ¹⁴ På den dag ophøjede Herren Josva i hele

Josva

Israels øjne, og de ærede ham gennem hele hans liv, ligesom de havde æret Moses.¹⁵ Så talte Herren til Josva og sagde¹⁶ "Befal præsterne, der bærer pagtsarken, at komme op fra Jordan." ¹⁷ Så instruerede Josva præsterne: "Kom op fra Jordan." ¹⁸ Det skete, at da præsterne, der bar Herrens pagts ark, kom op fra midten af Jordan, og deres fødder rørte det tørre land, vendte Jordans vand tilbage til sin plads og flød over sine bredder som før. ¹⁹ På den tiende dag i den første måned kom folket op fra Jordan og slog lejr ved Gilgal på den østlige grænse af Jeriko. ²⁰ Ved Gilgal rejste Josva de tolv sten, som de havde taget fra Jordan. ²¹ Han talte til israelitterne: "I fremtiden, når jeres efterkommere spørger deres fædre: 'Hvad betyder disse sten?' ²² skal I informere dem: 'Israel gik over Jordan på tørt land.' ²³ For Herren jeres Gud tørrede Jordans vand op foran jer, indtil I var kommet over, ligesom Herren jeres Gud gjorde ved Det Røde Hav, som Han tørrede op foran os, indtil vi var kommet over. ²⁴ Han gjorde dette, så alle jordens folk kunne erkende, at Herrens hånd er mægtig, og så I altid må ære Herren jeres Gud."

5 Da alle amoritternes konger vest for Jordan og alle kana'anæernes konger ved havet hørte, hvordan Herren havde tørret Jordans vand op foran israelitterne, indtil de var gået over, smeltede deres hjerter af frygt, og de mistede al mod til at møde israelitterne. ² På det tidspunkt befalede Herren Josva: "Lav flintknive og omskær israelitterne igen." ³ Så lavede Josva flintknive og udførte omskærelsen af israelitterne ved Gibeath Haaraloth. ⁴ Dette er grunden til, at Josva omskar dem: alle mændene, krigerne, der kom ud af Egypten, døde i ørkenen på rejsen efter at have forladt Egypten. ⁵ Alle de folk, der kom ud, var blevet omskåret, men dem, der blev født i ørkenen på vejen fra Egypten, var ikke blevet omskåret. ⁶ Israelitterne vandrede i ørkenen i fyrré år, indtil alle krigerne, der var kommet ud af Egypten, var omkommet, fordi de ikke adlød Herren. Herren havde svoret, at de ikke ville se det land, han havde lovet deres forfædre, et land, der flyder med mælk og honning. ⁷ Så han oprejste deres sønner i deres sted, og det var dem, Josva omskar, da de var uomskårne, fordi de ikke var blevet omskåret på rejsen. ⁸ Efter at hele nationen var blevet omskåret, blev de i lejren, indtil de var blevet helbredt. ⁹ Da sagde Herren til Josva: "I dag har jeg rullet Egyptens skam bort fra jer." Derfor er

stedet blevet kaldt Gilgal til denne dag. ¹⁰ Mens de lå i lejr ved Gilgal på Jerikos sletter, fejrede israelitterne påsken om aftenen på den fjortende dag i måneden. ¹¹ Dagen efter påsken, netop den dag, spiste de noget af landets afgrøde: usyret brød og ristet korn. ¹² Mannaen ophørte dagen efter, at de havde spist af landets afgrøde; der var ikke længere nogen manna for israelitterne, og det år spiste de afgrøden fra Kana'ans land. ¹³ Da Josva var nær Jeriko, så han op og så en mand stå foran ham med et draget sværd i hånden. Josva gik hen til ham og spurgte: "Er du for os eller for vores modstandere?" ¹⁴ Han svarede: "Ingen af delene, men som hærfører for Herrens hær er jeg nu kommet." Da faldt Josva med ansigtet til jorden i ærefrygt og spurgte: "Hvilket budskab har min herre til sin tjener?" ¹⁵ Hærføreren for Herrens hær sagde til Josva: "Tag dine sandaler af, for det sted, du står på, er helligt." Og Josva gjorde det.

6 Nu var Jeriko sikkert lukket på grund af israelitterne; ingen gik ud, og ingen kom ind. ² Og Herren sagde til Josva: "Se, jeg har givet Jeriko i din hånd, sammen med dens konge og dens mægtige krigere. ³ Du skal marchere rundt om byen, alle krigsmændene skal cirkle byen én gang. Dette skal du gøre i seks dage. ⁴ Og syv præster skal bære syv trompeter af vædderhorn foran arken; på den syvende dag skal I marchere rundt om byen syv gange, og præsterne skal blæse i trompeterne. ⁵ Når de laver et langt blæs med vædderhornet, og når I hører lyden af trompeten, skal hele folket råbe med et stort råb; og byens mur vil falde fladt ned, og folket skal gå op, hver mand lige frem." ⁶ Så kaldte Josva Nuns søn præsterne og sagde til dem: "Tag pagtens ark, og lad syv præster bære syv trompeter af vædderhorn foran Herrens ark." ⁷ Og han sagde til folket: "Fremad og marchér rundt om byen, og lad de væbnede mænd gå foran Herrens ark." ⁸ Og det skete, da Josva havde talt til folket, at de syv præster, der bar de syv trompeter af vædderhorn foran Herren, gik fremad, blæsende i trompeterne, og Herrens pagts ark fulgte dem. ⁹ Den væbnede vagt gik foran præsterne, der blæste i trompeterne, og bagvagten fulgte arken, mens trompeterne fortsatte med at lyde. ¹⁰ Men Josva havde befaleet folket og sagde: "I skal ikke råbe eller lade jeres stemme blive hørt, og der skal ikke komme noget ord ud af jeres mund, før den dag jeg siger til jer, at I skal råbe. Da skal I råbe!" ¹¹ Så lod han Herrens ark

bære rundt om byen, cirkle den én gang. Derefter vendte de tilbage til lejren og tilbragte natten der.¹² Josva stod tidligt op ved dag gry, og præsterne tog Herrens ark.¹³ De syv præster, der bar de syv trompeter af vædderhorn, gik fortsat foran Herrens ark, blæsende i trompeterne, og de væbnede mænd gik foran dem, og bagvagten fulgte Herrens ark, mens trompeterne fortsatte med at lyde.¹⁴ På den anden dag marcherede de rundt om byen én gang og vendte tilbage til lejren. Dette gjorde de i seks dage.¹⁵ På den syvende dag stod de tidligt op ved dag gry og marcherede rundt om byen på samme måde syv gange; kun på den dag marcherede de rundt om byen syv gange.¹⁶ Ved den syvende gang, da præsterne blæste i trompeterne, sagde Josva til folket: "Råb! For Herren har givet jer byen."¹⁷ Byen og alt, hvad der er i den, skal være viet til Herren; kun Rahab skøgen og alle, der er med hende i hendes hus, skal skånes, fordi hun skjulte de sendebud, vi sendte.¹⁸ Men hold jer fra de ting, der er viet til ødelæggelse, så I ikke begærer dem og tager noget af de viet ting og gør Israels lejr ansvarlig for ødelæggelse og bringer ulykke over den.¹⁹ Alt sølv og guld og artikler af bronze og jern er hellige for Herren; de skal gå ind i Herrens skatkammer."²⁰ Så råbte folket, og præsterne blæste i trompeterne; og da folket hørte lyden af trompeten, råbte de med et stort råb, og muren faldt fladt ned, så folket gik op i byen, hver mand lige frem, og de tog byen.²¹ De ødelagde fuldstændigt alt, hvad der var i byen, både mand og kvinde, ung og gammel, og okse, får og æsel, med sværdets æg.²² Josva sagde til de to mænd, der havde spioneret landet: "Gå ind i skøgens hus og bring kvinden ud og alt, hvad hun har, i overensstemmelse med jeres ed til hende."²³ Så gik de unge mænd, der havde spioneret, ind og bragte Rahab ud, hendes far, hendes mor, hendes brødre og alt, hvad hun havde; de bragte også alle hendes slægtninge ud og placerede dem uden for Israels lejr.²⁴ Derefter brændte de byen med ild og alt, hvad der var i den. Kun sølvet og guld, og artiklerne af bronze og jern, lagde de i Herrens hus skatkammer.²⁵ Men Josva skåned Rahab skøgen, med hendes familie og alle, der tilhørte hende, fordi hun skjulte de sendebud, som Josva havde sendt for at spionere Jeriko; og hun har levet blandt israelitterne til denne dag.²⁶ På det tidspunkt udtalte Josva denne højtidelige ed: "Forbandet for Herren er den, der påtager sig at genopbygge denne by, Jeriko: på

bekostning af sin førstefødte vil han lægge dens fundamenter; på bekostning af sin yngste vil han sætte dens porte op."²⁷ Så Herren var med Josva, og hans ry spredte sig over hele landet.

7 Men israelitterne handlede troløst med hensyn til de ting, der var bestemt til ødelæggelse, da Akan, søn af Karmi, søn af Zabdi, søn af Zera, fra Judas stamme, tog nogle af disse ting. Således flammede Herrens vrede op mod israelitterne.² Josva sendte mænd fra Jeriko til Ai, som ligger nær Bet-Aven, øst for Betel, og befalede dem: "Gå op og udforsk landet." Så mændene gik op og udforskede Ai.³ Da de vendte tilbage til Josva, rapporterede de: "Ikke alle folk behøver at gå op; send omkring to eller tre tusinde mænd for at angribe Ai. Besvær ikke hele hæren, for indbyggerne er få."⁴ Omkring tre tusinde mænd gik op, men de blev drevet på flugt af mændene fra Ai.⁵ Mændene fra Ai slog omkring seksogtredive af dem ned, jagede dem fra byporten til stenbruddene og slog dem ned på skråningerne. Folkets hjerter smeltede og blev som vand.⁶ Josva rev sine klæder i stykker og faldt med ansigtet mod jorden foran Herrens ark indtil aften, sammen med Israels ældste, som også lagde støv på deres hoveder.⁷ Josva klagede: "Ak, suveræne Herre, hvorfor bragte du dette folk over Jordan, blot for at overgive os i amoriternes hænder for at ødelægge os? Hvis bare vi havde været tilfredse med at blive på den anden side af Jordan!"⁸ Tilgiv mig, Herre. Hvad kan jeg sige nu, hvor Israel har vendt ryggen til sine fjender?⁹ Kana'anæerne og alle landets indbyggere vil høre om dette, og de vil omringe os og udlette vores navn fra jorden. Hvad vil du så gøre for dit store navn?"¹⁰ Herren sagde til Josva: "Rejs dig! Hvorfor ligger du på dit ansigt?"¹¹ Israel har syndet; de har overtrådt min pagt, som jeg befalede dem. De har taget nogle af de ting, der var bestemt til ødelæggelse; de har stjålet, løjet og lagt dem blandt deres egne ejendele.¹² Derfor kan israelitterne ikke stå imod deres fjender; de vender ryggen til og flygter, fordi de er blevet skyldige til ødelæggelse. Jeg vil ikke være med jer mere, medmindre I fjerner det, der er bestemt til ødelæggelse, fra jer.¹³ "Gå, hellige folket. Sig til dem: 'Hellige jer til i morgen, for dette siger Herren, Israels Gud: Der er ting bestemt til ødelæggelse blandt jer, Israel. I kan ikke stå imod jeres fjender, for I fjerner dem.'¹⁴ 'I morgen skal I træde frem stamme for stamme. Den stamme, Herren udvælger,

skal træde frem slægt for slægt; den slægt, Herren udvælger, skal træde frem familie for familie; og den familie, Herren udvælger, skal træde frem mand for mand. ¹⁵ Den, der bliver grebet med de ting, der er bestemt til ødelæggelse, skal brændes med ild, sammen med alt, hvad der tilhører ham, fordi han har overtrådt Herrens pagt og har begået en skændig handling i Israel.” ¹⁶ Tidligt næste morgen lod Josva Israel træde frem stamme for stamme, og Judas stamme blev udvalgt. ¹⁷ Judas slægter trådte frem, og Zerahiterne blev udvalgt. Han lod Zerahiternes slægt træde frem mand for mand, og Zabdi blev udvalgt. ¹⁸ Josva lod hans husstand træde frem mand for mand, og Akan, søn af Karmi, søn af Zabdi, søn af Zera, fra Judas stamme, blev udvalgt. ¹⁹ Så sagde Josva til Akan: ”Min søn, giv Herren, Israels Gud, ære og pris. Fortæl mig, hvad du har gjort; skjul det ikke for mig.” ²⁰ Akan svarede: ”Ja, jeg har syndet mod Herren, Israels Gud. Dette er, hvad jeg gjorde: ²¹ Da jeg så blandt byttet en smuk kappe fra Shinar, to hundrede sekel sølv og en guldbarre, der vejede halvtreds sekel, begærede jeg dem og tog dem. De er skjult i jorden inde i mit telt, med sølvet nederst.” ²² Josva sendte derefter sine sendebud, de skyndte sig til hans telt; og der fandt de tingene, skjult i teltet, med sølvet nederst. ²³ De tog tingene fra teltet, bragte dem til Josva og alle israelitterne, og lagde dem frem for Herren. ²⁴ Så tog Josva, sammen med hele Israel, Akan, søn af Zera, sølvet, kappen, guldbarren, hans sønner og døtre, hans kvæg, æsler, får, hans telt og alt, hvad han havde, til Akors dal. ²⁵ Josva sagde: ”Hvorfor har du bragt ulykke over os? Herren vil bringe ulykke over dig i dag.” Så stenede hele Israel ham, og efter at de havde stenet resten, brændte de dem med ild. ²⁶ Over Akan rejste de en stor stenhob, som er der den dag i dag. Så vendte Herren sig fra sin voldsomme vrede. Derfor er det sted blevet kaldt Akors dal den dag i dag.

8 Da talte Herren til Josva og sagde: ”Frygt ikke og bliv ikke modløs. Tag alle krigerne med dig og gå op til Ai. Se, jeg har givet i din hånd kongen af Ai, hans folk, hans by og hans land. ² Du skal gøre mod Ai og dets konge, som du gjorde mod Jeriko og dets konge, men du må tage byttet og kvæget til jer selv. Læg et baghold bag byen.”

³ Så rejste Josva sig med alle krigsfolkene for at gå op til Ai. Han udvalgte tredive tusinde tapre krigere

og sendte dem ud om natten ⁴ med disse instruktioner: ”Se, I skal lægge jer i baghold bag byen. Gå ikke langt fra den, men vær alle på vagt. ⁵ Jeg og alle de folk, der er med mig, vil nærme os byen, og når de kommer ud for at møde os, som de gjorde før, vil vi flygte fra dem. ⁶ De vil forfølge os, indtil vi har trukket dem væk fra byen, for de vil sige: ’De flygter for os, som de gjorde tidligere.’ Så vi vil flygte for dem. ⁷ Da skal I rejse jer fra jeres skjulested og tage kontrollen over byen, for Herren jeres Gud vil give den i jeres hænder. ⁸ Når I har taget byen, sæt den i brand i overensstemmelse med Herrens ord. Se, I har min befaling.”

⁹ Josva sendte dem af sted, og de gik til bagholdsstedet og lå i venteposition mellem Betel og Ai, på den vestlige side af Ai; men Josva tilbragte den nat med folket. ¹⁰ Josva stod tidligt op om morgenen og samlede folket, og han og Israels ældste gik op foran folket til Ai. ¹¹ Alle krigsfolkene med ham gik op og nærmede sig byen, og de slog lejr på den nordlige side af Ai, med en dal mellem dem og byen. ¹² Han tog omkring fem tusinde mænd og satte dem i baghold mellem Betel og Ai, på den vestlige side af byen. ¹³ Så tog folket deres positioner, med hovedlejren nord for byen og bagholdet vest for den. Josva tilbragte den nat i dalen. ¹⁴ Da kongen af Ai så dette, skyndte han og alle hans mænd fra byen sig ud tidligt for at møde Israel i kamp på det aftalte sted foran ørkensletten, men han vidste ikke, at der var et baghold mod ham bag byen. ¹⁵ Josva og hele Israel lod som om de blev slået foran dem og flygtede mod ørkenen. ¹⁶ Alle mændene fra Ai blev indkaldt til at forfølge dem, og de forfulgte Josva og blev trukket væk fra byen. ¹⁷ Der var ikke en mand tilbage i Ai eller Betel, som ikke gik efter Israel, og de efterlod byen åben, mens de forfulgte Israel.

¹⁸ Da sagde Herren til Josva: ”Ræk spydet, som er i din hånd, ud mod Ai, for jeg vil give byen i din hånd.” Så rakte Josva spydet, som var i hans hånd, ud mod byen. ¹⁹ Så snart han gjorde dette, rejste mændene i bagholdet sig hurtigt fra deres sted og løb ind i byen, erobrede den og satte den hurtigt i brand. ²⁰ Mændene fra Ai vendte sig om og så røgen fra byen stige op til himlen, og de havde ingen mulighed for at flygte i nogen retning; israelitterne, som havde flygtet til ørkenen, vendte sig mod deres forfølgere. ²¹ Da Josva og hele Israel så, at bagholdet havde

erobret byen, og at røgen steg op fra den, vendte de tilbage og angreb mændene fra Ai. ²² De andre kom ud af byen mod dem, så de blev fanget i midten, med israelitterne på begge sider. Israel slog dem ned og efterlod hverken overlevende eller flygtninge. ²³ Dog tog de kongen af Ai levende og bragte ham til Josva. ²⁴ Da Israel havde færdiggjort drabet på alle indbyggerne i Ai på markerne og i ørkenen, hvor de havde forfulgt dem, og alle var faldet for sværdet, vendte hele Israel tilbage til Ai og slog den med sværdets æg. ²⁵ På den dag omkom tolv tusinde mænd og kvinder fra Ai—alle dens indbyggere. ²⁶ For Josva trak ikke hånden tilbage, med hvilken han rakte spydet ud, før han havde fuldstændig ødelagt alle indbyggerne i Ai. ²⁷ Israelitterne tog kun kvæget og byttet fra byen som bytte til sig selv, som Herren havde befaleet Josva. ²⁸ Så brændte Josva Ai og gjorde den til en dyng af ruiner, et øde sted til denne dag. ²⁹ Han hængte kongen af Ai på et træ indtil aften, og ved solnedgang befalede Josva, at de skulle tage hans lig ned fra træet, kaste det ved indgangen til byporten og rejse en stor stendynge over det, som står til denne dag. ³⁰ Josva byggede derefter et alter for Herren, et alter for Israels Gud, på Ebal-bjerget, ³¹ som Moses, Herrens tjener, havde befaleet israelitterne, som det er skrevet i Mose Lovbog—et alter af uhuggede sten, som der ikke var brugt noget jernværktøj på. De ofrede brændofre på det til Herren og ofrede fællesskabsofre. ³² Foran israelitterne indskrev Josva på stenene en kopi af Mose lov. ³³ Hele Israel, med deres ældste, embedsmænd og dommere, stod på begge sider af Herrens pagts ark, vendt mod de levitiske præster, som bar den. Både de fremmede, der boede blandt dem, og de indfødte var til stede. Halvdelen af folket stod foran Garizim-bjerget og halvdelen foran Ebal-bjerget, som Moses, Herrens tjener, havde befaleet, da han velsignede Israels folk. ³⁴ Derefter oplæste Josva alle ordene i loven—velsignelserne og forbandelserne—præcis som de er nedskrevet i Lovbogen. ³⁵ Der var ikke et ord af alt det, Moses havde befaleet, som Josva ikke læste op for hele Israels forsamling, inklusive kvinderne, børnene og de fremmede, der boede blandt dem.

9 Da alle kongerne hinsides Jordan hørte om disse begivenheder—i bjerglandet, lavlandet og langs hele kysten af Det Store Hav mod Libanon, inklusive kongerne af hittitterne, amoritterne, kana'anæerne, perizzitterne, hivvitterne

og jebusitterne— ² samlede de sig med ét formål: at kæmpe mod Josva og Israel.

³ Men da indbyggerne i Gibeon hørte om Josvas handlinger mod Jeriko og Ai, ⁴ handlede de med list og drog af sted med forsyninger, læssede deres æsler med slidte sække og gamle vinsække, der var revnede og reparerede. ⁵ De bar gamle og lappede sandaler på deres fødder og var klædt i slidte klæder. Alt deres brød var tørt og smuldret. ⁶ De gik til Josva i lejren ved Gilgal og sagde til ham og israelitterne: "Vi er kommet fra et fjernt land; indgå nu en pagt med os." ⁷ Israelitterne sagde til hivvitterne: "Måske bor I nær os; hvordan kan vi da indgå en pagt med jer?" ⁸ De svarede Josva: "Vi er dine tjenere." Josva spurgte dem: "Hvem er I, og hvor kommer I fra?" ⁹ De svarede: "Dine tjenere er kommet fra et meget fjernt land på grund af Herren din Guds ry, for vi har hørt om alt, hvad Han gjorde i Egypten, ¹⁰ og alt, hvad Han gjorde mod de to amoritterkonger hinsides Jordan—Sihon, kongen af Heshbon, og Og, kongen af Bashan, som regerede i Ashtaroth. ¹¹ Vore ældste og alle indbyggerne i vort land sagde til os: 'Tag forsyninger til rejsen og gå for at møde dem. Sig til dem: "Vi er jeres tjenere; indgå en pagt med os."'" ¹² Dette brød var varmt, da vi pakkede det den dag, vi tog af sted for at komme til jer, men se nu, hvor tørt og smuldret det er. ¹³ Og disse vinsække, vi fyldte, var nye, men se, hvordan de er revnede; og vore klæder og sandaler er slidte på grund af den meget lange rejse." ¹⁴ Israelitterne prøvede deres forsyninger, men søgte ikke Herrens råd. ¹⁵ Så sluttede Josva fred med dem og indgik en pagt om at lade dem leve, og menighedens ledere bekræftede det med en ed.

¹⁶ Tre dage efter at de havde indgået pagten med gibeonitterne, erfarede israelitterne, at de var naboer, der boede blandt dem. ¹⁷ Israelitterne drog af sted og nåede på den tredje dag deres byer: Gibeon, Kefira, Beerot og Kirjat-Jearim. ¹⁸ Men israelitterne angreb dem ikke, fordi menighedens ledere havde svoret dem en ed ved Herren, Israels Gud. Hele menigheden knurrede mod lederne, ¹⁹ men alle lederne sagde til menigheden: "Vi har svoret dem en ed ved Herren, Israels Gud, og nu kan vi ikke skade dem. ²⁰ Dette er, hvad vi vil gøre: lad dem leve, så vreden ikke falder over os for at bryde den ed, vi svor dem." ²¹ De fortsatte: "Lad dem leve, men lad dem være brændhuggere og vandbærere

for hele menigheden." Således blev ledernes løfte til dem opretholdt. ²² Så kaldte Josva gibeonitterne til sig og sagde: "Hvorfor bedragede I os ved at sige: 'Vi bor langt fra jer,' når I faktisk bor blandt os?" ²³ Nu er I under en forbandelse: I vil aldrig ophøre med at tjene som brændehuggere og vandbærere for min Guds hus." ²⁴ De svarede Josva: "Dine tjenere blev klart informeret om, at Herren din Gud befalede sin tjener Moses at give jer hele landet og at ødelægge alle dets indbyggere foran jer. Så vi frygtede meget for vores liv på grund af jer, og det er derfor, vi handlede sådan. ²⁵ Nu er vi i jeres hænder. Gør med os, hvad I mener er godt og rigtigt."

²⁶ Så skånedes Josva dem fra israelitterne, og de blev ikke dræbt. ²⁷ Den dag gjorde han gibeonitterne til brændehuggere og vandbærere for menigheden og for Herrens alter, på det sted Han ville vælge. Og det er, hvad de er den dag i dag.

10 Da Adoni-Zedek, kongen af Jerusalem, hørte, at Josva havde erobret Ai og fuldstændig ødelagt det, ligesom han havde gjort med Jeriko og dets konge, og at indbyggerne i Gibeon havde sluttet fred med Israel og var blandt dem, ² blev han og hans folk meget forskrækkede, fordi Gibeon var en betydelig by, som en af de kongelige byer, og den var større end Ai, og alle dens mænd var mægtige krigere. ³ Så Adoni-Zedek, kongen af Jerusalem, sendte bud til Hoham, kongen af Hebron, Piram, kongen af Jarmut, Jafia, kongen af Lakish, og Debir, kongen af Eglon, og sagde, ⁴ "Kom op og hjælp mig med at angribe Gibeon, for det har sluttet fred med Josva og israelitterne." ⁵ Så sluttede de fem amoritiske konger sig sammen—kongerne af Jerusalem, Hebron, Jarmut, Lakish og Eglon. De rykkede frem med alle deres hære og slog lejr mod Gibeon for at kæmpe imod det. ⁶ Mændene fra Gibeon sendte bud til Josva i lejren ved Gilgal og sagde: "Forlad ikke dine tjenere; kom hurtigt op til os og red os, for alle amoriternes konger fra bjerglandet har samlet sig imod os." ⁷ Så gik Josva op fra Gilgal med alle krigsfolkene, inklusive alle de tapre krigere. ⁸ Og Herren sagde til Josva: "Frygt dem ikke, for jeg har givet dem i din hånd; ikke en af dem skal kunne stå imod dig." ⁹ Josva kom pludselig over dem, efter at have marcheret hele natten fra Gilgal. ¹⁰ Og Herren kastede dem i forvirring foran Israel, og Han slog dem med et stort nederlag ved Gibeon, forfulgte dem langs vejen op til Bet-Horon, og slog

dem ned så langt som til Azeka og Makkeda. ¹¹ Mens de flygtede fra Israel ned ad Bet-Horons skråning, kastede Herren store haglsten fra himlen over dem så langt som til Azeka, og flere døde af haglstene end blev dræbt af israelitternes sværd. ¹² Da talte Josva til Herren den dag, Herren overgav amoritterne til Israel, og han sagde i Israels påsyn:

"Sol, stå stille over Gibeon, og måne, over Ajalons dal."

¹³ Så stod solen stille,

og månen standsede, indtil folket hævnedes sig på deres fjender. Er det ikke skrevet i Jashars Bog? Solen standsede midt på himlen og forsinkede sin nedgang i næsten en hel dag.

¹⁴ Der var ingen dag som denne før eller siden, hvor Herren lyttede til en mands stemme; for Herren kæmpede for Israel. ¹⁵ Josva, sammen med hele Israel, vendte tilbage til lejren ved Gilgal. ¹⁶ Nu var de fem konger flygtet og havde gemt sig i hulen ved Makkeda. ¹⁷ Og det blev rapporteret til Josva: "De fem konger er fundet gemt i hulen ved Makkeda." ¹⁸ Josva beordrede: "Rul store sten foran hulens munding, og sæt mænd til at bevogte dem. ¹⁹ Men bliv ikke der; forfølg jeres fjender og angrib dem bagfra. Lad dem ikke komme ind i deres byer, for Herren jeres Gud har givet dem i jeres hånd." ²⁰ Da Josva og israelitterne havde slået dem med et stort nederlag, indtil de var ødelagt, og de overlevende, der undslap, var kommet ind i befæstede byer, ²¹ vendte hele folket sikkert tilbage til Josva i lejren ved Makkeda, og ingen sagde et ord imod israelitterne. ²² Josva beordrede: "Åbn hulens munding og bring de fem konger ud til mig." ²³ Så blev de fem konger bragt ud af hulen—kongerne af Jerusalem, Hebron, Jarmut, Lakish og Eglon. ²⁴ Da de havde bragt disse konger til Josva, kaldte han på alle Israels mænd og sagde til hærens kommandører, der var gået med ham: "Kom frem og sæt jeres fødder på disse kongers nakker." Så kom de frem og satte deres fødder på deres nakker. ²⁵ Josva sagde til dem: "Vær ikke bange eller modløse; vær stærke og modige, for Herren vil gøre dette mod alle de fjender, I kæmper imod." ²⁶ Derefter slog Josva dem og dræbte dem, og han hængte dem på fem træer, og de blev hængende på træerne indtil aften. ²⁷ Ved solnedgang beordrede Josva, og de tog dem ned fra træerne og kastede dem ind i hulen,

hvor de havde gemt sig, og placerede store sten over hulens munding, som er der den dag i dag. ²⁸ Den dag erobrede Josva Makkeda og slog det og dets konge med sværdet. Han ødelagde alle i det fuldstændigt, uden at efterlade nogen overlevende, og han gjorde med kongen af Makkeda, som han havde gjort med kongen af Jeriko. ²⁹ Derefter rykkede Josva og hele Israel med ham videre fra Makkeda til Libna og kæmpede imod det. ³⁰ Herren gav også den by og dens konge i Israels hånd. Josva slog det med sværdet, uden at efterlade nogen overlevende, og han gjorde med dens konge, som han havde gjort med kongen af Jeriko. ³¹ Derefter rykkede Josva og hele Israel med ham videre fra Libna til Lakish, tog opstilling mod det og angreb det. ³² Herren overgav Lakish til Israel, og Josva erobrede det på den anden dag. Han slog det med sværdet, ligesom han havde gjort med Libna. ³³ I mellemtiden kom Horam, kongen af Gezer, op for at hjælpe Lakish, men Josva besejrede ham og hans hær, uden at efterlade nogen overlevende. ³⁴ Derefter rykkede Josva og hele Israel med ham videre fra Lakish til Eglon, tog opstilling mod det og angreb det. ³⁵ De erobrede det samme dag og slog det med sværdet, ødelagde alle i det fuldstændigt, ligesom de havde gjort med Lakish. ³⁶ Derefter gik Josva og hele Israel med ham op fra Eglon til Hebron og angreb det. ³⁷ De erobrede det og slog det med sværdet, sammen med dets konge, dets landsbyer og alle i det. Han efterlod ingen overlevende, ligesom de havde gjort med Eglon. ³⁸ Derefter vendte Josva og hele Israel med ham sig mod Debir og angreb det. ³⁹ De erobrede det, dets konge og dets landsbyer, og slog dem med sværdet. Han ødelagde alle i det fuldstændigt, uden at efterlade nogen overlevende, ligesom han havde gjort med Hebron og Libna. ⁴⁰ Så erobrede Josva hele området, inklusive bjerglandet, Negev, de vestlige forland og bjergskråningerne, sammen med alle deres konger. Han efterlod ingen overlevende, ødelagde alle, der åndede, som Herren, Israels Gud, havde befaleet. ⁴¹ Josva underlagde sig området fra Kadesh Barnea til Gaza og fra hele området Goshen til Gibeon. ⁴² Alle disse konger og deres landområder erobrede Josva i én kampagne, fordi Herren, Israels Gud, kæmpede for Israel. ⁴³ Derefter vendte Josva, sammen med hele Israel, tilbage til lejren ved Gilgal.

11 Da Jabin, kongen af Hazor, hørte om dette, sendte han bud til Jobab, kongen af Madon, til kongen af Shimron og til kongen af Akshaf, ² og til de nordlige konger i bjerglandet, i Arabah syd for Kinneroth, i lavlandet og på højderne af Dor mod vest; ³ til kana'anæerne mod øst og vest, amoritterne, hittitterne, perizzitterne og jebusitterne i bjerglandet, og til hivitterne nedenfor Hermon i Mizpehs land. ⁴ De drog ud med alle deres hære, talrige som sandet på havets bred, med en stor mængde heste og vogne. ⁵ Alle disse konger forenede sig og slog lejr sammen ved Meroms vande for at kæmpe mod Israel.

⁶ Herren sagde til Josva: "Vær ikke bange for dem, for på denne tid i morgen vil jeg give dem alle dræbt i Israels hænder. Du skal skære haserne over på deres heste og brænde deres vogne med ild." ⁷ Så Josva og alle hans krigere kom pludselig over dem ved Meroms vande og angreb dem. ⁸ Og Herren gav dem i Israels hænder. De besejrede dem og forfulgte dem så langt som til Store Sidon, Misrefot-Majim og Mizpehs dal mod øst, indtil ingen overlevende var tilbage. ⁹ Josva gjorde med dem, som Herren havde befaleet: han skar haserne over på deres heste og brændte deres vogne med ild. ¹⁰ På det tidspunkt vendte Josva tilbage og indtog Hazor og slog dens konge med sværdet, for Hazor havde været hovedet for alle disse riger. ¹¹ De slog alle folkene, der var i den, med sværdet, fuldstændig ødelagde dem, og efterlod ingen, der åndede, og han brændte Hazor med ild. ¹² Josva indtog alle disse kongelige byer og deres konger og slog dem med sværdet, fuldstændig ødelagde dem, som Moses, Herrens tjener, havde befaleet. ¹³ Dog brændte Israel ingen af de byer, der var bygget på deres høje, undtagen Hazor, som Josva brændte. ¹⁴ Israelitterne tog alt byttet og kvæget fra disse byer som deres bytte, men de slog hver person med sværdet, indtil de havde ødelagt dem, og efterlod ingen, der åndede. ¹⁵ Som Herren havde befaleet sin tjener Moses, således befalede Moses Josva, og Josva gjorde det; han lod intet ufuldendt af alt, hvad Herren havde befaleet Moses. ¹⁶ Så Josva tog hele dette land: bjerglandet, hele Negev, hele Goshen-regionen, lavlandet, Arabah og Israels bjerge med deres lavland, ¹⁷ fra Halak-bjerget, som rejser sig mod Seir, til Baal-Gad i Libanons dal nedenfor Hermon-bjerget. Han indtog alle deres konger og henrettede dem. ¹⁸ Josva var i konflikt med alle

disse konger i en længere periode. ¹⁹ Bortset fra hivitterne, der boede i Gibeon, sluttede ingen by fred med israelitterne; de tog dem alle i kamp. ²⁰ For det var Herrens gerning at forhærde deres hjerter til at føre krig mod Israel, så han kunne fuldstændig ødelægge dem, udrydde dem uden nåde, som Herren havde befaleet Moses. ²¹ På det tidspunkt kom Josva og eliminerede anakitterne fra bjerglandet: fra Hebron, Debir, Anab, fra hele Judas bjergland og fra hele Israels bjergland. Josva fuldstændig ødelagde dem og deres byer. ²² Ingen anakitter var tilbage i israelitternes område; kun i Gaza, Gat og Ashdod overlevede nogle.

²³ Så Josva tog hele landet, som Herren havde talt til Moses, og han gav det som en arv til Israel i overensstemmelse med deres stammeinddelinger. Derefter havde landet ro fra krig.

12 Dette er kongerne i landet, som israelitterne besejrede, og hvis område de tog i besiddelse øst for Jordan mod solopgangen, fra Arnon-kløften til Hermon-bjerget, inklusive hele den østlige Arabah: ² Sihon, amoritternes konge, som boede i Heshbon. Han herskede fra Aroer ved kanten af Arnon-kløften—fra midten af kløften—og halvdelen af Gilead, helt til Jabbok-floden, som er ammonitternes grænse. ³ Han herskede også over den østlige Arabah fra Kinneroth-søen til Arabah-søen (det vil sige, Saltsøen), østpå til Beth-jeshimoth, og sydpå under skråningerne af Pisgah.

⁴ Og området tilhørende Og, kongen af Bashan, en af de sidste af Refa'itterne, som boede i Ashtaroth og Edrei. ⁵ Han herskede over Hermon-bjerget, Salka, hele Bashan til grænsen af geshuritterne og ma'akatitterne, og halvdelen af Gilead til grænsen af Sihon, kongen af Heshbon. ⁶ Moses, Herrens tjener, og israelitterne besejrede dem. Og Moses, Herrens tjener, gav deres land som en besiddelse til rubenitterne, gaditterne og den halve stamme af Manasse. ⁷ Her er kongerne i landet, som Josva og israelitterne besejrede på vestsiden af Jordan, fra Baal-gad i Libanon-dalen til Halak-bjerget, som rejser sig mod Seir. Josva gav deres lande som en arv til Israels stammer efter deres inddelinger. ⁸ Landene inkluderede bjerglandet, lavlandet, Arabah, bjergskråningerne, ørkenen og Negev; landene tilhørende hittitterne, amoritterne, kana'anæerne, perizzitterne, hivitterne og jebusitterne. Disse var

kongerne: ⁹ herskeren af Jeriko, én; herskeren af Ai (nær Betel), én; ¹⁰ Jerusalems konge én; Hebrons konge én; ¹¹ Jarmuts konge én; Lakis' konge én; ¹² Eglons konge én; Gezers konge én; ¹³ Debirs konge én; Geders konge én; ¹⁴ Hormas konge én; Arads konge én; ¹⁵ Libnas konge én; Adullams konge én; ¹⁶ Makkedas konge én; Betels konge én; ¹⁷ Tappuahs konge én; Hefers konge én; ¹⁸ Afeks konge én; Lasharons konge én; ¹⁹ Madons konge én; Hazors konge én; ²⁰ Shimron-merons konge én; Akshafs konge én; ²¹ Taanaks konge én; Megiddos konge én; ²² Kedeshs konge én; Jokneam i Karmels konge én; ²³ Dors konge, beliggende på Dors højder, én; Goiims konge ved Gilgal, én; ²⁴ Tirzas konge én; i alt enogtredive konger.

13 Joshua var nu gammel og fremskreden i år, da Herren sagde til ham: "Du er gammel og fremskreden i år, og der er stadig en betydelig del af landet, der skal besiddes. ² Dette er det land, der er tilbage: alle områderne af filistrene og geshuritterne; ³ fra Shihor, som er øst for Egypten, til Ekron-området mod nord, som betragtes som kanaanæisk; de fem herskere over filistrene: gazitten, asdoditten, ashkelonitten, gittitten, ekronitten; og avitten ⁴ mod syd; hele kanaanæernes land, og Mearah, der tilhører sidonierne, så langt som til Afek, til amoritternes grænse; ⁵ og gebalitterens land, og hele Libanon mod øst, fra Baal-gad under Hermon-bjerget til Lebo-hamat. ⁶ Alle indbyggerne i bjerglandet fra Libanon til Misrephoth-maim, alle sidonierne, vil jeg drive ud foran israelitterne; kun tildel det til Israel som en arv, som jeg har befaleet dig. ⁷ Del nu derfor dette land som en arv blandt de ni stammer og den halve stamme af Manasse." ⁸ Sammen med den anden halve stamme modtog rubenitterne og gaditterne deres arv, som Moses gav dem øst for Jordan, ligesom Moses, Herrens tjener, havde givet dem; ⁹ fra Aroer, som er på kanten af Arnons dal, med byen midt i dalen, og hele Medeba-sletten så langt som til Dibon; ¹⁰ og alle byerne i Sihon, amoritternes konge, som regerede i Heshbon, der strakte sig til ammonitternes grænse; ¹¹ inklusive Gilead, geshuritternes og maakatitternes lande, hele Hermon-bjerget og hele Basan så langt som til Saleka; ¹² hele Ogs rige i Basan, som regerede i Ashtarot og Edrei (han var den sidste af refa'itterne); for Moses besejrede dem og overtog deres land. ¹³ Men israelitterne drev ikke geshuritterne eller

maakatitterne ud; således bor Geshur og Maakat blandt Israel den dag i dag. ¹⁴ Kun til Levis stamme gav han ikke en arv; ildofrene til Herren, Israels Gud, er deres arv, som Han lovede dem. ¹⁵ Således tildelte Moses en arv til rubenitternes stamme efter deres familier: ¹⁶ Deres område var fra Aroer, som er på kanten af Arnons dal, med byen midt i dalen, og hele sletten ved Medeba; ¹⁷ Heshbon og dens omkringliggende byer på sletten: Dibon, Bamot-Baal, Bet-Baal-Meon, ¹⁸ byerne Jahaz, Kedemot og Mefaat, ¹⁹ byerne Kirjatajim, Sibma og Zereth-Shahar beliggende på dalens bakke, ²⁰ området Bet-Peor, skråningerne af Pisga og Bet-Jeshimot, ²¹ alle byerne på sletten og hele Sihons rige, amoritternes konge, som regerede i Heshbon, som Moses slog sammen med Midjans ledere, Evi, Rekem, Zur, Hur og Reba, Sihons ledere, som boede i landet. ²² Israelitterne dræbte også Bileam, Beors søn, som praktiserede spådom, med sværdet blandt de øvrige døde. ²³ Rubenitternes grænse var Jordan. Dette var arven til rubenitternes sønner efter deres familier, byerne og deres landsbyer. ²⁴ Moses gav en arv til Gad-stammen, til Gads sønner, efter deres familier. ²⁵ Deres område omfattede Jazer og byerne i Gilead, og halvdelen af ammonitternes land, der strakte sig til Aroer, som er overfor Rabba; ²⁶ og fra Heshbon strakte sig til Ramot-Mizpe og Betonim, og fra Mahanaim til Debirs grænse; ²⁷ og i dalen, Bet-Haram, Bet-Nimra, Sukkot og Zafon, den resterende del af Sihons rige, kongen af Heshbon, med Jordan som grænse, der strakte sig til den nedre ende af Kinnerets hav øst for Jordan. ²⁸ Dette er arven til Gads sønner efter deres familier, inklusive byerne og deres landsbyer. ²⁹ Moses gav også en arv til den halve stamme af Manasse; det var til den halve stamme af Manasses sønner efter deres familier. ³⁰ Deres område strakte sig fra Mahanaim, inklusive hele Basan, hele Ogs rige, kongen af Basan, og alle Jairs byer, som er i Basan, i alt tres byer; ³¹ også halvdelen af Gilead, med Ashtarot og Edrei, byerne i Ogs rige i Basan, var til sønnerne af Makir, Manasses søn, til halvdelen af Makirs sønner efter deres familier. ³² Dette er de lande, som Moses tildelte som en arv på Moabs sletter, øst for Jordan ved Jeriko. ³³ Men til Levis stamme gav Moses ikke en arv; Herren, Israels Gud, er deres arv, som Han havde lovet dem.

14 Dette er de områder, som israelitterne arvede i Kanaans land, som præsten Eleazar, Josva, Nuns søn, og overhovederne for Israels stammefamilier tildelte dem som arvelodder. ² Deres arvelodder blev fordelt ved lodkastning, som Herren havde befalet gennem Moses, til de ni stammer og den halve stamme. ³ For Moses havde givet arvelod til de to stammer og den halve stamme øst for Jordan; men han gav ikke levitterne nogen arvelod blandt dem. ⁴ Josefs efterkommere dannede to stammer, Manasse og Efraim. Levitterne fik ikke nogen del af landet, undtagen byer at bo i, med græsgange til deres kvæg og ejendele. ⁵ Israelitterne gjorde, som Herren havde befalet Moses, og de delte landet. ⁶ Da kom Judas folk til Josva i Gilgal, og Kaleb, Jefunnes søn, kenizzitten, sagde til ham: "Du ved det ord, Herren talte til Moses, Guds mand, om dig og mig i Kadesh Barnea. ⁷ Jeg var fyrré år gammel, da Moses, Herrens tjener, sendte mig fra Kadesh Barnea for at udforske landet, og jeg bragte en rapport tilbage i overensstemmelse med mine overbevisninger. ⁸ Men mine medisraelitter, som gik op med mig, fik folkets hjerter til at smelte af frygt. Dog fulgte jeg Herren min Gud helhjetet. ⁹ Så på den dag svor Moses til mig: 'Det land, som dine fødder har betrådt, skal være din arvelod og dine børns for evigt, fordi du har fulgt Herren min Gud helhjetet.' ¹⁰ Og nu, se, Herren har holdt mig i live, som Han lovede, disse femogfyrré år siden Herren talte dette til Moses, mens Israel var i ørkenen. Nu er jeg her i dag, femogfirs år gammel! ¹¹ Jeg er stadig lige så stærk i dag, som jeg var den dag, Moses sendte mig ud; min styrke nu er, som den var dengang, til kamp og til at gå ud og komme ind. ¹² Giv mig nu dette bjergland, som Herren lovede mig den dag. Du hørte dengang, at anakitterne var der, med store befæstede byer, men med Herrens hjælp vil jeg drive dem ud, som Han sagde." ¹³ Josva velsignede da Kaleb, Jefunnes søn, og gav ham Hebron som hans arvelod. ¹⁴ Derfor har Hebron tilhørt Kaleb, Jefunnes søn, kenizzitten, lige siden, fordi han fulgte Herren, Israels Gud, helhjetet. ¹⁵ Nu var Hebrons navn tidligere Kiriat Arba; Arba var den største mand blandt anakitterne. Så havde landet ro fra krig.

15 Loddet for Judas stamme, efter deres familier, nåede ned til grænsen af Edom, og strakte sig til Zins ørken i det yderste syd. ² Deres sydlige grænse begyndte ved bugten ved den

sydlige ende af Salthavet, ³ gik syd for Akrabbims stigning, fortsatte til Zin, og gik op syd for Kadesh-barnea. Den passerede derefter Hezron, gik op til Addar, og drejede mod Karka. ⁴ Den fortsatte til Azmon og sluttede sig til Egyptens bæk, og endte ved havet. Dette var deres sydlige grænse. ⁵ Den østlige grænse var Salthavet, op til Jordanens munding. Den nordlige grænse begyndte fra bugten af havet ved Jordanens munding, ⁶ gik op til Beth-hogla og fortsatte nord for Beth-araba til stenen af Bohan, Rubens søn. ⁷ Grænsen steg derefter op til Debir fra Akors dal og drejede nordpå til Gilgal, overfor Adummims stigning, syd for dalen. Den fortsatte til En-shemesh' vande og endte ved En-rogel. ⁸ Derefter gik den op gennem Ben-hinnoms dal langs den sydlige skråning af jebusiternes by (det vil sige Jerusalem). Derfra steg den op til toppen af bakken vest for Hinnoms dal ved den nordlige ende af Refaims dal. ⁹ Fra bakketoppen drejede grænsen mod kilden til Nephtoahs vande, gik ud til byerne på Efrons bjerg, og drejede mod Baalah (det vil sige Kiriath-jearim). ¹⁰ Derefter bøjede den vestpå fra Baalah til Seirs bjerg, løb langs den nordlige skråning af Jearims bjerg (det vil sige Chesalon), gik ned til Beth-shemesh, og krydsede til Timnah. ¹¹ Den gik til den nordlige skråning af Ekron, drejede mod Shikkeron, passerede langs Baalahs bjerg, og nåede Jabneel, hvor grænsen endte ved havet. ¹² Den vestlige grænse var kystlinjen af Det Store Hav. Dette var grænserne omkring Judas efterkommere efter deres familier.

¹³ I overensstemmelse med Herrens befaling til Josva gav han Caleb, Jephunnes søn, en del blandt Judas efterkommere, nemlig Kiriath-arba (Arba var Anaks far), det vil sige Hebron. ¹⁴ Caleb drev derfra de tre sønner af Anak ud: Sheshai, Ahiman og Talmai, Anaks efterkommere. ¹⁵ Derfra gik han op mod indbyggerne i Debir (tidligere kendt som Kiriath-sepher). ¹⁶ Caleb sagde: "Til den mand, der angriber og indtager Kiriath-sepher, vil jeg give min datter Aksa til ægte." ¹⁷ Otniel, Kenaz' søn, Calebs bror, indtog den; så Caleb gav ham sin datter Aksa til ægte. ¹⁸ Da hun kom til Otniel, opfordrede hun ham til at bede hendes far om en mark. Hun steg ned fra sit æsel, og Caleb spurgte hende: "Hvad vil du?" ¹⁹ Hun svarede: "Giv mig en velsignelse. Siden du har givet mig land i Negev, giv mig også vandkilder." Så Caleb gav hende de øvre og nedre kilder.

²⁰ Dette er arven for Judas stamme, efter deres familier: ²¹ De sydligste byer og deres landsbyer i Judas stamme i Negev mod grænsen til Edom var: Kabzeel, Eder og Jagur, ²² Kinah, og Dimonah, og bosættelsen Adadah, ²³ Kedes, og Hazor, og bosættelsen Ithnan, ²⁴ Zif, og Telem, og bosættelsen Bealot, ²⁵ Hazor-hadatta, Kerioth-hezron (kendt som Hazor), ²⁶ Amam, og Shema, og bosættelsen Molada, ²⁷ Hazar-gadda, og Heshmon, og bosættelsen Beth-pelet, ²⁸ Hazar-shual, og Beersheba, og bosættelsen Biziotja, ²⁹ Baalah, og Iim, og bosættelsen Ezem, ³⁰ Eltolad, og Kesil, og bosættelsen Horma, ³¹ Ziklag, og Madmanna og bosættelsen Sansanna, ³² Lebaot, Shilhim, Ain, og Rimmon — i alt niogtyve byer med deres landsbyer.

³³ I lavlandet: Eshtaol, og Zora, og bosættelsen Ashnah, ³⁴ Zanoa, og En-gannim, og Tappua, og bosættelsen Enam, ³⁵ Jarmut, og Adullam, og Soko, og bosættelsen Azeka, ³⁶ Shaaraim, Adithaim, Gederah, og Gederotaim — fjorten byer med deres landsbyer.

³⁷ Zenan, og Hadasha, og bosættelsen Migdal-gad, ³⁸ Dilean, og Mizpeh, og bosættelsen Jokteel, ³⁹ Lakish, og Bozkath, og bosættelsen Eglon, ⁴⁰ Kabbon, og Lahmas, og bosættelsen Kitlish, ⁴¹ Gederot, Beth-dagon, Naama, og Makkeda — seksten byer med deres landsbyer.

⁴² Libna, og Eter, og bosættelsen Ashan, ⁴³ Jifta, og Ashnah, og bosættelsen Nezib, ⁴⁴ Keila, og Akzib, og Maresa — ni byer med deres landsbyer.

⁴⁵ Ekron, sammen med dens omkringliggende byer og landsbyer; ⁴⁶ vest for Ekron, alle områderne nær Ashdod, sammen med deres landsbyer; ⁴⁷ Ashdod, dens byer og landsbyer; Gaza, dens byer og landsbyer, så langt som Egyptens bæk og kystlinjen af Det Store Hav.

⁴⁸ I bjergområdet: Shamir, Jattir, og Soko, ⁴⁹ Danna, og Kiriath-sanna (det vil sige Debir), ⁵⁰ Anab, og Eshtemoa, og bosættelsen Anim, ⁵¹ Goshen, og Holon, og Gilo — elleve byer med deres landsbyer.

⁵² Arab, Duma, og bosættelsen Eshan, ⁵³ Janum, Beth-tappua, og bosættelsen Afeka, ⁵⁴ Humta, Kiriath-arba (det vil sige Hebron), og Zior — ni byer med deres landsbyer.

⁵⁵ Maon, og Karmel, og Zif, og bosættelsen Jutta, ⁵⁶ Jizreel, og Jokdeam, og bosættelsen Zanoa, ⁵⁷ Kain,

og Gibeaa, og bosættelsen Timna — ti byer med deres landsbyer.⁵⁸ Halhul, og Beth-zur, og bosættelsen Gedor,⁵⁹ Maarat, Beth-anot, og Eltekon — seks byer med deres landsbyer.⁶⁰ Kiriath-baal (det vil sige Kiriath-jearim) og Rabba — to byer med deres landsbyer.⁶¹ I ørkenområdet: Beth-araba, Middin, og Sekaka,⁶² Nibshan, Saltbyen, og En-gedi — seks byer, byer med deres landsbyer.⁶³ Judas efterkommere kunne ikke drive jebusitterne ud, der boede i Jerusalem; så jebusitterne bor der med Judas efterkommere den dag i dag.

16 Loddet for Josefs efterkommere begyndte ved Jordan nær Jeriko, øst for kilderne, og fortsatte ind i ørkenen, op ad gennem højlandet til Betel.² Fra Betel bevægede det sig til Luz og krydsede til grænsen af Arkitterne ved Atarot.³ Derefter gik det ned mod vest til Jafletitternes område, nåede så langt som Nedre Bet Horon og strakte sig til Gezer, og endte ved havet.⁴ Således modtog Josefs efterkommere, Manasse og Efraim, deres arv.

⁵ Dette var det område, der blev tildelt Efraimitterne, ifølge deres slægter: grænsen for deres arv strakte sig fra Atarot Addar i øst til Øvre Bet Horon.⁶ Grænsen fortsatte derefter vestpå ved Mikmetat mod nord, bøjede mod øst til Tanat Silo, og passerede det øst for Janoah.⁷ Den gik ned fra Janoah til Atarot og Naara, rørte ved Jeriko, og endte ved Jordan.⁸ Fra Tappuah bevægede grænsen sig vestpå til Kanaah-kløften og endte ved havet. Dette var arven for Efraimitternes stamme, ifølge deres slægter.⁹ Derudover var der byer og deres landsbyer, der blev afsat til Efraimitterne inden for Manassiternes arv.

¹⁰ De fordrev ikke kana'anæerne, der boede i Gezer; derfor bor kana'anæerne stadig blandt Efraimitterne den dag i dag, og de blev underlagt tvangsarbejde.

17 Dette var loddet for Manasses stamme, Josefs førstefødte: Til Makir, Manasses førstefødte og Gileads far—som var en kriger—blev Gilead og Basan givet.² Så blev loddet givet til resten af Manasses stamme, efter deres slægter—for efterkommerne af Abiezer, Helek, Asriel, Sikem, Hefer og Sjemida. Disse var de mandlige efterkommere af Manasse, Josefs søn, efter deres slægter.³ Nu havde Zelofhad, Hefer's søn, Gileads søn, Makirs søn, Manasses søn, ingen

sønner, men kun døtre. Deres navne var Mahla, Noa, Hoglea, Milka og Tirza.⁴ De henvendte sig til præsten Eleazar, Josva, Nuns søn, og lederne og sagde: "Herren befalede Moses at give os en arv blandt vores slægtninge." Så gav Josva dem en arv blandt deres fars onkler, i overensstemmelse med Herrens befaling.⁵ Manasses andel bestod af ti portioner ud over Gilead og Basan, som lå øst for Jordan,⁶ fordi døtrene af Manasses stamme modtog en arv sammen med sønnerne. Gileads land tilhørte resten af Manasses efterkommere.

⁷ Grænsen for Manasse gik fra Asher til Mikmetat, øst for Sikem. Grænsen løb derefter sydpå for at inkludere folket, der boede ved En Tappua.⁸ Selve Tappuas land tilhørte Manasse, men Tappua, på grænsen af Manasse, tilhørte Efraims efterkommere.⁹ Derefter faldt grænsen ned til Kana-ravinen, syd for ravinen. Byer, der tilhørte Efraim, var blandt dem af Manasse, men Manasses grænse var på nordsiden af ravinen og endte ved havet.¹⁰ Landet mod syd tilhørte Efraim og det mod nord til Manasse. Havet var deres grænse. De rørte Asher mod nord og Issakar mod øst.¹¹ Inden for Issakar og Asher havde Manasse også Bet-Sjan, Jibleam og folket i Dor, Endor, Taanak og Megiddo—hver med deres omkringliggende bosættelser.¹² Dog var Manasses efterkommere ikke i stand til at drive folkene i disse byer ud, og kanaanæerne blev ved med at bo der.¹³ Men da israelitterne blev stærke, underlagde de kanaanæerne tvangsarbejde, men drev dem ikke helt ud.

¹⁴ Josefs efterkommere sagde til Josva: "Hvorfor har du kun givet os ét lod og én portion til en arv? Vi er et talrigt folk, og Herren har velsignet os meget."¹⁵ Josva svarede: "Hvis I er så talrige, og Efraims bjergland er for lille til jer, gå op i skoven og ryd land til jer selv der i perizzitternes og refaitternes område."¹⁶ Josefs efterkommere sagde: "Bjerglandet er ikke nok for os, og alle kanaanæerne, der bor på sletten, har vogne udstyret med jern—både dem i Bet-Sjan og dens bosættelser og dem i Jezreels dal."

¹⁷ Men Josva sagde til Josefs stammer—til Efraim og Manasse—"I er talrige og meget magtfulde. I vil ikke kun have ét lod."¹⁸ Det skovklædte bjergland vil også være jeres. Ryd det, og dets fjerneste grænser vil være jeres. Selvom kanaanæerne har vogne udstyret

med jern og selvom de er stærke, kan I drive dem ud.”

18 Hele forsamlingen af israelitterne samledes i Shiloh og rejste der åbenbaringssteltet; landet var underlagt dem. ² Der var dog stadig syv stammer blandt israelitterne, som endnu ikke havde modtaget deres arv.

³ Josva talte til israelitterne og sagde: “Hvor længe vil I tøve med at tage det land i besiddelse, som Herren, jeres fædres Gud, har givet jer? ⁴ Vælg tre mænd fra hver stamme. Jeg vil sende dem ud for at opmåle landet og skrive en beskrivelse af det efter deres arv, og så skal de vende tilbage til mig. ⁵ I skal opdele landet i syv dele. Juda skal forblive i sit område mod syd, og Josefs stammer skal forblive i deres område mod nord. ⁶ Når I har skrevet beskrivelserne af de syv opdelinger af landet, bring dem til mig her, og jeg vil kaste lod for jer i Herrens, vor Guds, nærvær. ⁷ Levitterne modtager dog ikke en del iblandt jer, for Herrens præstetjeneste er deres arv. Gad, Ruben og den halve Manasse stamme har allerede modtaget deres arv på østsiden af Jordan, som Moses, Herrens tjener, tildelte dem.”

⁸ Da mændene satte ud for at kortlægge landet, instruerede Josva dem: “Gå og opmål landet, skriv en beskrivelse af det, og vend tilbage til mig. Jeg vil så kaste lod for jer her i Shiloh i Herrens nærvær.” ⁹ Mændene gik og gennemvandrede landet, optog dets beskrivelse by for by i syv opdelinger, og vendte tilbage til Josva i lejren i Shiloh. ¹⁰ Josva kastede lod for dem i Shiloh i Herrens nærvær, og der fordelte han landet til israelitterne efter deres stammeopdelinger.

¹¹ Den første lod faldt til Benjamins stamme efter deres slægter; deres tildelte område lå mellem Judas og Josefs stammer. ¹² På nordsiden begyndte deres grænse ved Jordan, steg op ad den nordlige skråning af Jeriko og strakte sig vestover ind i bjerglandet, endende ved ørkenen Beth Aven. ¹³ Derfra krydsede den sydpå til skråningen af Luz (det vil sige Betel) og faldt ned til Atarat Addar, på bakken syd for Nedre Beth Horon. ¹⁴ Fra bakken overfor Beth Horon sydpå, drejede grænsen syd langs den vestlige side, endende ved Kiriath Baal (det vil sige Kiriath Jearim), en by af Judas folk. Dette var den vestlige side. ¹⁵ Den sydlige side begyndte ved kanten af Kiriath Jearim, og grænsen strakte sig til

kilden af Nephtoaahs vande. ¹⁶ Grænsen faldt ned til foden af bakken overfor Ben Hinnoms dal, nord for Refa'ims dal, og fortsatte ned ad Hinnoms dal langs den sydlige skråning af jebusitternes by, og derefter til En Rogel. ¹⁷ Den drejede derefter nordpå, fortsatte til En Shemesh, fortsatte til Gelilot, overfor Adummims opstigning, og faldt ned til Bohan, Rubens søns sten. ¹⁸ Den fortsatte til den nordlige skråning af Beth Arabah og faldt ned i Arabah. ¹⁹ Grænsen gik derefter til den nordlige skråning af Beth Hoglah og endte ved den nordlige bugt af Salt søen, ved munden af Jordan mod syd. Dette var den sydlige grænse. ²⁰ Jordan dannede grænsen på østsiden. Dette var grænserne, der definerede arven for Benjamins slægter på alle sider.

²¹ Byerne tilhørende Benjamins stamme efter deres slægter var Jeriko, Beth Hoglah og Emek Keziz, ²² Beth Arabah, Zemaraim og Betel bosættelsen, ²³ Avvim, Parah og Ofra bosættelsen, ²⁴ Kefar Ammoni, Ofni og Geba —tolv byer med deres landsbyer. ²⁵ Gibeon, Rama og Beerot bosættelsen, ²⁶ Mizpa, Kefira og Mozah bosættelsen, ²⁷ Rekem, Irpeel og Tarala bosættelsen, ²⁸ Zela, Haelef, jebusitternes by (det vil sige Jerusalem), Gibeon og Kiriath —fjorten byer med deres landsbyer. Dette var arven for Benjamins stamme efter deres slægter.

19 Den anden lod faldt til Simeons stamme efter deres familier; deres arv lå inden for Judas stammes område. ² Deres del omfattede Beersheba (eller Sheba), Molada, ³ Hazar Shual, Bala og bosættelsen Ezem, ⁴ Eltolad, Betul og bosættelsen Horma, ⁵ Ziklag, Bet Markabot og bosættelsen Hazar Susah, ⁶ Bet Lebaot og Sharuhin; tretten byer med deres landsbyer; ⁷ Ain, Rimmon, Eter og Ashan; fire byer med deres landsbyer— ⁸ og alle landsbyerne omkring disse byer helt til Baalat Beer (Ramah i Negev). Dette var arven for Simeons stamme efter deres familier. ⁹ Simeons arv blev taget fra Judas del, fordi Judas andel var for stor for dem. Således modtog Simeonitterne deres arv inden for Judas område.

¹⁰ Den tredje lod kom ud for Zebulons stamme efter deres familier. Grænsen for deres arv strakte sig til Sarid. ¹¹ Deres grænse gik op vestpå til Marala, rørte Dabbeshet og nåede bækken nær Jokneam. ¹² Den drejede østpå fra Sarid mod solopgangen til grænsen af Kisloth Tabor, fortsatte til Daberat og steg op til Jafia. ¹³ Derfra fortsatte den østpå til Gat

Hefer og Et Kazin og kom ud ved Rimmon, bøjede mod Nea. ¹⁴ Grænsen cirkledede mod nord til Hannaton og endte ved Iphtah Els dal. ¹⁵ Inkluderet var Kattat, Nahalal, Shimron, Idala og Betlehem; tolv byer med deres landsbyer. ¹⁶ Disse byer og deres landsbyer udgjorde Zebulons arv efter deres familier.

¹⁷ Den fjerde lod kom ud for Issakars stamme efter deres familier. ¹⁸ Deres land omfattede Jizreel, Kesullot, Shunem, ¹⁹ Hafaraim og Shion og bosættelsen Anaharath, ²⁰ Rabbith og Kishion og bosættelsen Ebez, ²¹ Remet, En Gannim, En Hadda og bosættelsen Bet Pazez. ²² Grænsen rørte Tabor, Shahazuma og Bet Shemesh og endte ved Jordan; seksten byer med deres landsbyer. ²³ Disse byer og deres landsbyer var arven for Issakars stamme efter deres familier. ²⁴ Den femte lod kom ud for Ashers stamme efter deres familier. ²⁵ Deres område omfattede Helkat, Hali, Beten og Aksaf, ²⁶ Alammelek, Amad og Misal; mod vest rørte grænsen Karmel og Shihor Libnat. ²⁷ Den drejede østpå mod Bet Dagon, rørte Zebulun og Iphtah Els dal og gik nordpå til Bet Emek og Neiel, passerede Kabul til vestre. ²⁸ Den gik til Ebron, Rehob, Hammon og Kana, så langt som Store Sidon. ²⁹ Grænsen drejede derefter tilbage mod Rama og gik til den befæstede by Tyrus, drejede mod Hosa og endte ved Middelhavet i Achzibs område. ³⁰ Inkluderet var Umma, Afek og Rehob; toogtyve byer med deres landsbyer. ³¹ Disse byer og deres landsbyer var arven for Ashers stamme efter deres familier. ³² Den sjette lod kom ud for Naftalis stamme efter deres familier. ³³ Deres grænse begyndte fra Helef og det store træ i Zaanannim, passerede Adami Nekeb og Jabneel til Lakkum og endte ved Jordan. ³⁴ Grænsen drejede vestpå til Aznoth Tabor og kom ud ved Hukkuk. Den rørte Zebulun mod syd, Asher mod vest og Jordan mod øst. ³⁵ De befæstede byer var Ziddim, Zer, Hammat, Rakkat og Kinneret, ³⁶ Adama og Rama og bosættelsen Hazor, ³⁷ Kedesj og Edrei og bosættelsen En Hazor, ³⁸ Jiron, Migdal El, Horem, Bet Anat og Bet Shemesh; nitten byer med deres landsbyer. ³⁹ Disse byer og deres landsbyer var arven for Naftalis stamme efter deres familier. ⁴⁰ Den syvende lod kom ud for Dans stamme efter deres familier. ⁴¹ Området for deres arv omfattede Zora, Eshtaol og Ir Shemesh, ⁴² Shaalabbin og Ajalon og bosættelsen Ithla, ⁴³ Elon og Timna og bosættelsen Ekron, ⁴⁴ Elteke og Gibbeton og bosættelsen Baalat,

⁴⁵ byerne Jehud, Bene Berak og Gat Rimmon, ⁴⁶ Me Jarkon og Rakkon sammen med området overfor Joppe. ⁴⁷ Efter at danitterne mistede deres område, gik de op og angreb Leshem, erobrede det og bosatte sig der, omdøbte det Dan efter deres forfader. ⁴⁸ Disse byer og deres landsbyer var arven for Dans stamme efter deres familier. ⁴⁹ Da landet var blevet delt i sine dele, gav israelitterne Josva, Nuns søn, en arv blandt dem, ⁵⁰ som Herren havde befalet. De gav ham den by, han ønskede—Timnat Serah i Efraims bjergland. Han byggede byen op og bosatte sig der. ⁵¹ Dette er de områder, som præsten Eleazar, Josva, Nuns søn, og lederne af Israels stammefamilier tildelte ved lodkastning i Shilo i Herrens nærvær ved indgangen til mødeteltet. Således fuldførte de delingen af landet.

20 Da talte Herren til Josva og sagde: ² "Tal til israelitterne og sig, at de skal udpege tilflugtsbyerne, som jeg befalede jer gennem Moses, ³ så enhver, der uforvarende og uden forudgående hensigt dræber en person, kan flygte dertil og finde tilflugt fra blodhævnens mand.

⁴ Når de flygter til en af disse byer, skal de stille sig ved indgangen til byporten og fremlægge deres sag for byens ældste. Ældsterne skal derefter tage den flygtende ind i byen og give dem et sted at bo blandt dem. ⁵ Hvis blodhævnens mand forfølger dem, må ældsterne ikke udlevere den, der begik manddrab, da de dræbte deres nabo uforvarende og uden forudgående ond vilje. ⁶ De skal blive i den by, indtil de har stået for retten for forsamlingen, og indtil den præst, der tjener på det tidspunkt, dør. Derefter kan de vende tilbage til deres eget hjem i den by, de flygtede fra." ⁷ Således udpegede de Kedesh i Galilæa i Naftalis bjergland, Sikem i Efraims bjergland og Kirjat-Arba (som er Hebron) i Judas bjergland. ⁸ Og øst for Jordan, over for Jeriko, udpegede de Bezer i ørkenen på højsletten fra Rubens stamme, Ramot i Gilead fra Gads stamme og Golan i Basan fra Manasses stamme. ⁹ Disse var de udpegede byer for alle israelitterne og enhver fremmed, der boede blandt dem, så enhver, der uforvarende dræber en person, kunne flygte dertil og ikke blive dræbt af blodhævnens mand, før de stod for retten for forsamlingen.

21 Lederne af levitternes familier nærmede sig Eleazar, præsten, Josva, Nuns søn, og overhovederne for Israels stammer. ² De

talte til dem i Shilo i Kanaans land og sagde: "Herren har befalet gennem Moses at give os byer at bo i, sammen med græsgange til vores kvæg." ³ Så, som Herren havde befalet, gav israelitterne levitterne byer og græsgange fra deres egen arv.

⁴ Den første lod blev kastet for kohatiternes klaner. Så disse efterkommere af Levi, efterkommere af præsten Aron, modtog ved lodtrækning fra Judas, Simeons og Benjamins stammer tretten byer. ⁵ De resterende efterkommere af Kohat fik tildelt ti byer fra familierne af Efraims, Dans og halvdelen af Manasses stammer. ⁶ Efterkommerne af Gershon modtog tretten byer fra familierne af Issakars, Ashers, Naftalis stammer og halvdelen af Manasses stamme i Basan. ⁷ Efterkommerne af Merari, ifølge deres familier, fik tolv byer fra Rubens, Gads og Zebulons stammer. ⁸ Så israelitterne tildelte disse byer og deres græsgange til levitterne, som Herren havde befalet gennem Moses.

⁹ Fra Judas og Simeons stammer tildelte de følgende byer ved navn: ¹⁰ Disse byer var til efterkommerne af Aron, fra kohatiternes klaner af levitterne, da deres lod var først. ¹¹ De gav dem Kirjat-Arba (det vil sige Hebron), med dens omkringliggende græsgange, i Judas bjergland. (Arba var faderen til anakiternes slægt.) ¹² Men markerne og landsbyerne omkring byen var blevet givet til Kaleb, Jefunnes søn, som hans ejendom. ¹³ Så de gav byen Hebron til Arons efterkommere. (en tilflugtsby for den, der dræbte nogen utilsigtet), de gav også Arons efterkommere byerne Libna, ¹⁴ Jattir og Eshtemoa, ¹⁵ Holon og Debir, ¹⁶ Ain, Jutta og Bet-Shemesh, sammen med deres græsgange—ni byer fra disse to stammer. ¹⁷ Fra Benjamins stamme gav de Gibeon, Geba, ¹⁸ Anatot og Almon, sammen med deres græsgange—fire byer. ¹⁹ Det samlede antal byer for præsterne, Arons efterkommere, var tretten, sammen med deres græsgange. ²⁰ De resterende kohatiternes klaner af levitterne modtog byer fra Efraims stamme: ²¹ I Efraims bjergland fik de Sikem (en tilflugtsby for den, der dræbte nogen utilsigtet) og Gezer, ²² Kibzaim og Bet-Horon, med deres græsgange—fire byer. ²³ Fra Dans stamme fik de Elteke, Gibbeton, ²⁴ Ajalon og Gat-Rimmon, med deres græsgange—fire byer. ²⁵ Fra halvdelen af Manasses stamme modtog de Taanak og Gat-Rimmon, med deres græsgange—to byer. ²⁶ I alt blev disse ti byer og deres græsgange givet til de

resterende kohatiternes klaner. ²⁷ Gersoniternes klaner af levitterne fik: fra halvdelen af Manasses stamme, Golan i Basan (en tilflugtsby for den, der dræbte nogen utilsigtet) og Be-Eshterah, med deres græsgange—to byer; ²⁸ Fra Issakars stamme fik de Kishion, Dabarat, ²⁹ Jarmut og En-Gannim, med deres græsgange—fire byer; ³⁰ Fra Ashers stamme fik de Misal, Abdon, ³¹ Helkat og Rehob, med deres græsgange—fire byer; ³² Fra Naftalis stamme modtog de Kedes i Galilæa (en tilflugtsby for den, der dræbte nogen utilsigtet), Hammot-Dor og Kartan, med deres græsgange—tre byer. ³³ Det samlede antal byer for gersoniternes klaner var tretten, med deres græsgange.

³⁴ Merariternes klaner, resten af levitterne, modtog: fra Zebulons stamme, Jokneam, Kartah, ³⁵ Dimna og Nahalal, med deres græsgange—fire byer; ³⁶ Fra Rubens stamme fik de Bezer, Jahaz, ³⁷ Kedemot og Mefaat, med deres græsgange—fire byer; ³⁸ Fra Gads stamme modtog de Ramot i Gilead (en tilflugtsby for den, der dræbte nogen utilsigtet), Mahanaim, ³⁹ Heshbon og Jaser, med deres græsgange—fire byer i alt. ⁴⁰ Det samlede antal byer tildelt merariternes klaner, som var resten af levitterne, var tolv.

⁴¹ I alt var levitternes byer inden for det område, som israelitterne holdt, fyre-otte, med deres græsgange. ⁴² Hver af disse byer havde omkringliggende græsgange; dette var tilfældet for alle disse byer. ⁴³ Således gav Herren Israel alt det land, Han havde svoret at give deres forfædre, og de tog det i besiddelse og bosatte sig der. ⁴⁴ Herren gav dem fred på alle sider, som Han havde svoret til deres forfædre. Ingen af deres fjender kunne modstå dem; Herren overgav alle deres fjender i deres hænder. ⁴⁵ Ikke en eneste af alle de gode løfter, Herren gav til Israels hus, fejlede; hver eneste blev opfyldt.

22 Så kaldte Josva Rubenitterne, Gaditterne og halvdelen af Manasses stamme sammen, ² og sagde til dem: "I har holdt alt, hvad Moses, Herrens tjener, befalede jer, og har lyttet til min røst i alt, hvad jeg har befalet jer." ³ I lang tid nu har I ikke forladt jeres brødre, men har opfyldt den pligt, som Herren jeres Gud befalede. ⁴ Nu da Herren jeres Gud har givet jeres brødre hvile, som Han lovede, vend tilbage til jeres telte i det land, som Moses, Herrens tjener, gav jer hinsides Jordan. ⁵ Vær

meget omhyggelige med at overholde den befaling og den lov, som Moses, Herrens tjener, gav jer: at elske Herren jeres Gud, at vandre på alle Hans veje, at holde Hans bud, at holde fast ved Ham og at tjene Ham af hele jeres hjerte og hele jeres sjæl.”⁶ Så velsignede Josva dem og sendte dem bort, og de vendte tilbage til deres telte.⁷ Til halvdelen af Manasses stamme havde Moses givet land i Bashan, men til den anden halvdel gav Josva land blandt deres brødre på vestsiden af Jordan. Da Josva sendte dem bort til deres telte, velsignede han dem,⁸ og sagde: “Vend tilbage til jeres telte med stor rigdom, med talrige kvæg, sølv, guld, bronze, jern og en stor mængde tøj. Del jeres fjenders bytte med jeres brødre.”⁹ Således vendte Rubens sønner, Gads sønner og halvdelen af Manasses stamme hjem, og forlod israelitterne i Shiloh i Kana'an for at gå til landet Gilead, deres eget land, som de havde erhvervet i overensstemmelse med Herrens befaling gennem Moses.¹⁰ Da de nåede området ved Jordan i Kana'ans land, byggede Rubenitterne, Gaditterne og halvdelen af Manasses stamme et imponerende alter der ved Jordan.

¹¹ Og israelitterne hørte en rapport: “Se, Rubenitterne, Gaditterne og halvdelen af Manasses stamme har bygget et alter på grænsen til Kana'an, ved området ved Jordan, på israeliternes side.”¹² Da israelitterne hørte dette, samlede hele forsamlingen sig i Shiloh for at gå i krig mod dem.¹³ Så sendte israelitterne Pinehas, søn af Eleazar, præsten, til landet Gilead—til Rubenitterne, Gaditterne og halvdelen af Manasses stamme.¹⁴ Sammen med ham sendte de ti ledere, én fra hver af Israels stammer, hver leder af en familieafdeling blandt israeliternes klaner.¹⁵ Da de ankom til Gilead, talte de til Rubenitterne, Gaditterne og halvdelen af Manasses stamme og sagde,¹⁶ “Dette siger hele Herrens forsamling: ‘Hvad er denne handling af utroskab, I har begået mod Israels Gud ved at vende jer bort fra Herren og bygge jer et alter i oprør mod Ham?’¹⁷ Var Peors synd ikke nok for os, som vi ikke har rensset os fra til denne dag, trods en plage på Herrens forsamling?’¹⁸ Og nu vender I jer bort fra Herren. Hvis I gør oprør mod Herren i dag, vil Han i morgen blive vred på hele Israels menighed.”¹⁹ Hvis jeres besiddelses land er besmittet, så kom over til Herrens besiddelses land, hvor Herrens tabernakel står, og del landet med os. Men gør ikke oprør mod Herren eller mod os ved at

bygge et alter for jer selv, andet end Herrens alter, vor Gud.”²⁰ Handlede ikke Akan, søn af Zerah, utro angående de hellige ting, og vrede faldt over hele Israels menighed? Han var ikke den eneste, der omkom for sin synd.”

²¹ Så svarede Rubenitterne, Gaditterne og halvdelen af Manasses stamme til lederne af Israels klaner:²² “Den Mægtige, Gud, Herren! Han ved det, og lad Israel vide det. Hvis dette har været i oprør eller ulydighed mod Herren, så skån os ikke denne dag.”²³ Hvis vi har bygget vores eget alter for at vende os bort fra Herren, eller for at bringe brændofre, afgrødeofre eller fredsofre på det, må Herren selv kalde os til regnskab.²⁴ Nej! Vi gjorde det af bekymring for, at jeres efterkommere i fremtiden kunne sige til vores: ‘Hvad har I at gøre med Herren, Israels Gud?’²⁵ For Herren har gjort Jordan til en grænse mellem os og jer, I Rubenitter og Gaditter; I har ingen del i Herren.’ Så jeres efterkommere kunne få vores til at holde op med at frygte Herren.”²⁶ Derfor sagde vi: ‘Lad os forberede og bygge et alter—men ikke for brændofre eller ofre.’²⁷ I stedet skal det være et vidne mellem os og jer og de kommende generationer, at vi vil tilbede Herren ved Hans helligdom med vores brændofre, ofre og fællesskabsofre. Så vil jeres efterkommere i fremtiden ikke kunne sige til vores: ‘I har ingen del i Herren.’²⁸ Og vi sagde: ‘Hvis de nogensinde siger dette til os eller vores efterkommere, vil vi svare: Se på replikaen af Herrens alter, som vores forfædre byggede, ikke for brændofre eller ofre, men som et vidne mellem os og jer.’²⁹ Langt fra os at gøre oprør mod Herren og vende os bort fra Ham i dag ved at bygge et alter for brændofre, afgrødeofre eller ofre, andet end Herrens alter, vor Gud, der står foran Hans tabernakel.”³⁰ Da Pinehas præsten og lederne af menigheden—lederne af israeliternes klaner—hørte, hvad Rubenitterne, Gaditterne og Manasse sagde, blev de glade.³¹ Og Pinehas, søn af Eleazar, præsten, sagde til Rubenitterne, Gaditterne og Manasse: “I dag ved vi, at Herren er med os, fordi I ikke har været utro mod Herren i denne sag. Nu har I reddet israelitterne fra Herrens hånd.”

³² Så vendte Pinehas, søn af Eleazar, præsten, og lederne tilbage til Kana'an fra deres møde med Rubenitterne og Gaditterne i Gilead og rapporterede tilbage til israelitterne.³³ Israelitterne blev glade for at høre rapporten og priste Gud. De talte ikke mere

om at gå i krig mod dem for at ødelægge det land, hvor Rubenitterne og Gaditterne boede. ³⁴ Og Rubenitterne og Gaditterne kaldte alteret Vidne; "For," sagde de, "det er et vidne mellem os, at Herren er Gud."

23 Efter mange dage var gået, da Herren havde givet Israel hvile fra alle deres fjender på alle sider, var Josva nu gammel og fremskreden i alder, ² og han kaldte hele Israel sammen—deres ældste, ledere, dommere og embedsmænd—og sagde til dem: "Jeg er nu gammel og fremskreden i alder. ³ I har været vidner til alt, hvad Herren jeres Gud har gjort mod alle disse nationer for jeres skyld, for det er Herren jeres Gud, der har kæmpet for jer. ⁴ Husk, hvordan jeg har tildelt jer disse tilbageværende nationer som en arv for jeres stammer, sammen med alle de nationer, jeg har besejret, fra Jordan til det Store Hav i vest. ⁵ Herren jeres Gud vil drive dem ud foran jer og skubbe dem væk for jeres skyld, og I vil tage deres land i besiddelse, som Herren jeres Gud har lovet jer.

⁶ Vær meget beslutsomme på at overholde og gøre alt, hvad der står skrevet i Moses' Lovbog, uden at afvige til højre eller venstre, ⁷ så I ikke omgås disse tilbageværende nationer iblandt jer, ej heller nævner navnene på deres guder, sværger ved dem, tjener dem eller bøjer jer for dem. ⁸ Men I skal holde fast ved Herren jeres Gud, som I har gjort indtil denne dag. ⁹ For Herren har drevet store og mægtige nationer ud foran jer, og til denne dag har ingen kunnet modstå jer. ¹⁰ En af jer kan jage tusind på flugt, fordi Herren jeres Gud kæmper for jer, som Han lovede. ¹¹ Så vær meget omhyggelige med at elske Herren jeres Gud.

¹² Men hvis I nogensinde vender jer bort og holder fast ved resterne af disse nationer, der er tilbage iblandt jer, og gifter jer med dem og omgås dem, ¹³ så vær sikre på, at Herren jeres Gud ikke længere vil drive disse nationer ud foran jer. I stedet vil de blive til snarer og fælder for jer, piske på jeres sider og torne i jeres øjne, indtil I går til grunde fra dette gode land, som Herren jeres Gud har givet jer. ¹⁴ "Nu er jeg ved at gå den vej, som hele jorden går, og I ved med hele jeres hjerte og sjæl, at ikke én af alle de gode løfter, Herren jeres Gud har givet jer, er fejlet. Hvert løfte er blevet opfyldt; ikke ét er fejlet. ¹⁵ Men ligesom alle de gode ting, Herren jeres Gud lovede jer, er kommet over jer, så vil Herren bringe

over jer alle de onde ting, Han har advaret om, indtil Han har ødelagt jer fra dette gode land, som Herren jeres Gud har givet jer. ¹⁶ Hvis I bryder Herrens jeres Guds pagt, som Han befalede jer, og går og tjener andre guder og bøjer jer for dem, så vil Herrens vrede flamme op mod jer, og I vil hurtigt gå til grunde fra det gode land, Han har givet jer."

24 Så samlede Josva alle Israels stammer i Sikem og kaldte på Israels ældste, ledere, dommere og embedsmænd; og de trådte frem for Gud. ² Josva sagde til hele folket: "Dette siger Herren, Israels Gud: 'I gamle dage boede jeres forfædre, heriblandt Tarah, Abrahams og Nahors far, på den anden side af Eufratfloden og dyrkede andre guder. ³ Men jeg tog jeres far Abraham fra den anden side af Eufrat og førte ham gennem Kanaans land og gjorde hans efterkommere talrige, idet jeg gav ham Isak. ⁴ Til Isak gav jeg Jakob og Esau. Jeg tildelte Seirs bjergegn til Esau, men Jakob og hans sønner drog ned til Egypten.

⁵ Så sendte jeg Moses og Aron, og jeg plagede Egypten med det, jeg gjorde der, og bagefter førte jeg jer ud. ⁶ Jeg førte jeres forfædre ud af Egypten, og I kom til havet, og egypterne forfulgte dem med vogne og ryttere til Det Røde Hav. ⁷ Men da de råbte til Herren, lagde han mørke mellem jer og egypterne, og han bragte havet over dem og dækkede dem. Jeres egne øjne så, hvad jeg gjorde i Egypten. Så boede I i ørkenen i lang tid.

⁸ Jeg bragte jer til amoritternes land, som boede på den anden side af Jordan. De kæmpede mod jer, men jeg overgav dem til jer, og I tog deres land i besiddelse, da jeg ødelagde dem foran jer. ⁹ Så rejste Balak, Zippors søn, Moabs konge, sig for at kæmpe mod Israel og sendte bud efter Bileam, Beors søn, for at forbande jer. ¹⁰ Men jeg ville ikke høre på Bileam, så han velsignede jer gentagne gange, og jeg reddede jer fra hans hånd. ¹¹ I krydsede Jordan og kom til Jeriko. Borgerne i Jeriko kæmpede mod jer, ligesom amoritterne, perizzitterne, kana'anæerne, hittitterne, girgashitterne, hiwitterne og jebusitterne, men jeg overgav dem til jer. ¹² Jeg sendte hvepsen foran jer, som drev dem ud foran jer, inklusive de to amoritterkonger. Det var ikke ved jeres sværd eller bue. ¹³ Jeg gav jer et land, som I ikke havde arbejdet på, og byer, som I ikke havde bygget, og I bor i dem

Josva

og spiser fra vingårde og olivenlunde, som I ikke havde plantet.'

¹⁴ Så frygt nu Herren og tjen ham med al troskab. Kast de guder bort, som jeres forfædre dyrkede på den anden side af Eufratfloden og i Egypten, og tjen Herren. ¹⁵ Men hvis det ikke behager jer at tjene Herren, så vælg i dag, hvem I vil tjene, enten de guder, jeres forfædre tjente på den anden side af Eufrat, eller amoritternes guder, i hvis land I bor. Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren." ¹⁶ Da svarede folket: "Vi vil aldrig forlade Herren for at tjene andre guder! ¹⁷ Det var Herren vores Gud, der førte os og vores forfædre op fra Egypten, fra det land af slaveri, og udførte disse store tegn for vores øjne. Han beskyttede os på hele vores rejse og blandt alle de folk, vi rejste igennem. ¹⁸ Herren drev alle folkene ud foran os, inklusive amoritterne, som boede i landet. Vi vil også tjene Herren, for han er vores Gud."

¹⁹ Josva sagde til folket: "I kan finde det svært at tjene Herren. Han er en hellig Gud; han er en nidkær Gud. Han vil ikke overse jeres oprør og jeres synder. ²⁰ Hvis I vender jer bort fra Herren og tjener andre guder, vil han bringe ulykke over jer og gøre en ende på jer, efter at han har været god mod jer."

²¹ Men folket var standhaftige over for Josva: "Vi er fast besluttet på at tjene Herren." ²² Så sagde Josva: "I erkender, at I er vidner til jeres egen beslutning

om at tjene Herren." "Ja, vi er vidner," svarede de. ²³ "Så fjern nu de fremmede guder, der er blandt jer, og vend jeres hjerter til Herren, Israels Gud." ²⁴ Og folket sagde til Josva: "Vi vil tjene Herren vores Gud og lytte til hans røst." ²⁵ På den dag oprettede Josva en pagt for folket, og der i Sikem bekræftede han for dem love og forordninger. ²⁶ Og Josva skrev disse ting i Guds lovebog. Så tog han en stor sten og satte den op der under egetræet nær Herrens helligdom. ²⁷ "Se!" sagde han til hele folket. "Denne sten vil være et vidne mod os. Den har hørt alle de ord, Herren har sagt til os. Den vil vidne mod jer, hvis I er utro mod jeres Gud." ²⁸ Så sendte Josva folket bort, hver til deres egen arv.

²⁹ Efter disse ting døde Josva, Nuns søn, Herrens tjener, i en alder af hundrede og ti. ³⁰ Og de lagde ham til hvile i hans arveland, i Timnat-Serah i Efraims bjergland, nord for Gaash-bjerget. ³¹ Israel tjente Herren gennem hele Josvas levetid og de ældste, der overlevede ham, og som havde været vidne til alle de gerninger, Herren havde gjort for Israel. ³² Og Josefs knogler, som israelitterne havde bragt op fra Egypten, blev begravet i Sikem på det jordstykke, som Jakob købte for hundrede sølvstykker fra Hamors sønner, far til Sikem. Dette blev Josefs efterkommeres arv. ³³ Og Eleazar, Arons søn, døde og blev begravet i Gibeaz, som var blevet givet til hans søn Pinehas i Efraims bjergland.

Dommernes Bog

1 Efter Josvas død spurgte israelitterne Herren: "Hvem skal først drage op for os for at kæmpe mod kana'anæerne?" ² Herren svarede: "Juda skal drage op; jeg har givet landet i hans hænder." ³ Juda sagde da til sin bror Simeon: "Følg mig ind i det område, der er tildelt mig, så vi kan kæmpe mod kana'anæerne sammen; og jeg vil ligeledes gå med dig ind i dit område." Så Simeon gik med ham.

⁴ Juda drog op, og Herren gav kana'anæerne og perizzitterne i deres hænder, og de besejrede ti tusinde mænd ved Bezek. ⁵ De mødte Adoni-Bezek i Bezek og kæmpede mod ham, og besejrede kana'anæerne og perizzitterne. ⁶ Adoni-Bezek flygtede, men de forfulgte ham, fangede ham, og skar hans tommelfingre og storetæer af. ⁷ Adoni-Bezek sagde: "Halvfjerds konger med deres tommelfingre og storetæer afskåret plejede at samle krummer under mit bord; som jeg har gjort, har Gud gengældt mig." De bragte ham til Jerusalem, hvor han døde. ⁸ Judas mænd angreb derefter Jerusalem og erobrede det, slog det med sværdet og satte byen i brand. ⁹ Derefter gik Juda ned for at kæmpe mod kana'anæerne, der boede i bjerglandet, Negev og lavlandet. ¹⁰ Juda rykkede frem mod kana'anæerne, der boede i Hebron (tidligere kendt som Kiriat Arba) og besejrede Sheshai, Ahiman og Talmai.

¹¹ Derfra rykkede de mod indbyggerne i Debir (tidligere kaldet Kiriat Sefer). ¹² Kaleb erklærede: "Til den mand, der angriber og erobrer Kiriat Sefer, vil jeg give min datter Aksa til hustru." ¹³ Otniel, søn af Kenaz, Kalebs yngre bror, erobrede det; så Kaleb gav ham sin datter Aksa til ægte. ¹⁴ Da hun kom til Otniel, opfordrede hun ham til at bede sin far om en mark. Da hun steg ned fra sit æsel, spurgte Kaleb hende: "Hvad ønsker du?" ¹⁵ Hun svarede: "Giv mig en velsignelse. Siden du har givet mig land i Negev, giv mig også vandkilder." Så gav Kaleb hende de øvre og nedre kilder.

¹⁶ Efterkommerne af kenitten, Moses' svigerfar, drog op fra Palmbyen med Judas folk til Judas ørken syd for Arad, og de bosatte sig blandt folket. ¹⁷ Juda gik med sin bror Simeon, og de angreb kana'anæerne, der boede i Zefat, og ødelagde det fuldstændigt. Således blev byen kaldt Horma. ¹⁸ Juda erobrede også Gaza med dets område, Ashkelon med dets område, og Ekron med dets område. ¹⁹ Herren var med Juda, og de tog bjerglandet i besiddelse, men

de kunne ikke drive indbyggerne på sletterne ud, fordi de havde jernvogne. ²⁰ Hebron blev givet til Kaleb, som Moses havde lovet, og han fordrev derfra de tre Anak-sønner. ²¹ Benjaminitterne drev ikke jebusitterne, der boede i Jerusalem, ud; så jebusitterne har boet med benjaminitterne i Jerusalem indtil denne dag.

²² Josefs stammer drog også op mod Betel, og Herren var med dem. ²³ De sendte mænd for at spionere Betel (tidligere kaldet Luz). ²⁴ Spionerne så en mand forlade byen og sagde til ham: "Vis os indgangen til byen, og vi vil behandle dig venligt." ²⁵ Han viste dem indgangen til byen, og de slog den med sværdet, men skånedes manden og hele hans familie. ²⁶ Manden gik derefter til hittiternes land, byggede en by, og kaldte den Luz, hvilket stadig er dens navn den dag i dag. ²⁷ Manasse tog ikke besiddelse af Bet-Shean og dets landsbyer, Taanak og dets landsbyer, Dor og dets landsbyer, Ibleam og dets landsbyer, eller Megiddo og dets landsbyer; kana'anæerne blev ved med at bo i det land. ²⁸ Da Israel blev stærkt, underkastede de kana'anæerne tvangsarbejde, men drev dem ikke helt ud. ²⁹ Efraim drev ikke kana'anæerne, der boede i Gezer, ud, så de fortsatte med at bo blandt dem. ³⁰ Zebulon drev ikke indbyggerne i Kitron eller Nahalol ud; således boede kana'anæerne blandt dem og blev underlagt tvangsarbejde. ³¹ Asher drev ikke indbyggerne i Akko, Sidon, Ahlab, Akzib, Helba, Afik eller Rehob ud. ³² Asheritterne boede blandt kana'anæernes indbyggere i landet, da de ikke drev dem ud. ³³ Naftali drev ikke indbyggerne i Bet-Shemesh eller Bet-Anat ud, men boede blandt kana'anæerne; indbyggerne i Bet-Shemesh og Bet-Anat blev tvangsarbejdere for dem. ³⁴ Amoritterne begrænsede danitterne til bjerglandet og tillod dem ikke at komme ned i dalen. ³⁵ Amoritterne blev ved med at bo på Heres-bjerget, Ajalon og Shaalbim, men da Josefs hus' magt voksede, blev de underlagt tvangsarbejde. ³⁶ Amoritternes grænse strakte sig fra Akkrabbim-opstigningen, fra Sela og opad.

2 Herrens engel steg op fra Gilgal til Bochim og erklærede: "Jeg førte jer op fra Egypten og ledte jer ind i det land, jeg lovede jeres forfædre. Jeg forsikrede jer, 'Jeg vil aldrig bryde min pagt med jer,' ² og I må ikke indgå en pagt med indbyggerne i dette land; I skal rive deres altre ned.' Men I har ikke adlydt mig; hvad er det, I har gjort?" ³

Dommernes Bog

Derfor erklærede jeg også, 'Jeg vil ikke drive dem ud foran jer; de vil blive som torne i jeres sider, og deres guder vil blive en snare for jer.'" ⁴ Da Herrens engel talte disse ord til alle israelitterne, hævdede folket deres stemmer og græd højt, ⁵ og de kaldte det sted Bochim. Der ofrede de ofre til Herren.

⁶ Efter at Josva havde sendt folket bort, gik israelitterne hver til deres egen arv for at tage landet i besiddelse. ⁷ Folket tjente Herren gennem hele Josvas levetid og de ældste, der overlevede ham og havde været vidne til alle de store gerninger, Herren havde gjort for Israel. ⁸ Josva, Nuns søn, Herrens tjener, døde i en alder af hundrede og ti. ⁹ De begravde ham i hans arvs område, i Timnat-Heres, i Efraims bjergland, nord for Gaash-bjerget.

¹⁰ Efter at hele den generation var blevet samlet til deres forfædre, opstod der en anden generation, som hverken kendte Herren eller de gerninger, han havde gjort for Israel. ¹¹ Da gjorde israelitterne ondt i Herrens øjne og tjente Baalerne. ¹² De forlod Herren, deres forfædres Gud, som havde ført dem ud af Egypten. De fulgte og tilbad forskellige guder fra folkene omkring dem, hvilket vakte Herrens vrede. ¹³ De forlod Herren og tjente Baal og Astarterne. ¹⁴ Herrens vrede blussede op mod Israel, og han overgav dem til røvere, der plyndrede dem. Han solgte dem i hænderne på deres fjender rundt omkring, og de kunne ikke længere modstå deres fjender. ¹⁵ Hvor de end gik, var Herrens hånd imod dem for at bringe ulykke, som han havde svoret til dem. De var i stor nød. ¹⁶ Da udpegede Herren dommere, som reddede dem fra dem, der plyndrede dem. ¹⁷ Alligevel lyttede de ikke til deres dommere, men hengav sig til andre guder og tilbad dem. De vendte hurtigt bort fra den vej, deres forfædre havde vandret, som havde adlydt Herrens befalinger. ¹⁸ Hver gang Herren oprejste en dommer for dem, var han med dommeren og frelste dem fra deres fjenders hænder i dommerens levetid; for Herren blev bevæget af deres klager under dem, der undertrykte og plagede dem. ¹⁹ Men når dommeren døde, vendte folket tilbage til endnu mere fordærvede veje end deres forfædre, fulgte andre guder og tjente og tilbad dem. De nægtede at opgive deres onde gerninger og stædige veje. ²⁰ Derfor blussede Herrens vrede op mod Israel, og han sagde: "Fordi dette folk har brudt den pagt, jeg fastsatte for deres forfædre, og ikke har lyttet til min

stemme, ²¹ vil jeg ophøre med at drive nogen af de nationer ud, som Josva efterlod, da han gik bort. ²² Jeg vil bruge disse nationer til at prøve Israel og se, om de vil holde Herrens vej og vandre i den, som deres forfædre gjorde."

²³ Således lod Herren disse nationer blive tilbage, uden at fjerne dem hurtigt; og han overgav dem ikke i Josvas hænder.

3 Dette er de nationer, som Herren lod blive tilbage for at sætte alle israelitterne på prøve, dem der ikke havde oplevet nogen af krigene i Kana'an. ² Dette blev gjort for at lære de generationer af israelitterne, der ikke tidligere havde oplevet det, krigsførelse. ³ Nationerne omfattede de fem herskere over filistrene, alle kana'anæerne, sidonierne og hivitterne, der boede i Libanons bjerge fra Ba'al Hermons bjerg til Lebo-Hamat. ⁴ De blev tilbage for at sætte israelitterne på prøve for at se, om de ville adlyde Herrens befalinger, som han havde givet deres forfædre gennem Moses. ⁵ Israelitterne boede blandt kana'anæerne, hittitterne, amoritterne, perizzitterne, hivitterne og jebusitterne. ⁶ De giftede sig med dem, tog deres døtre til hustruer og gav deres egne døtre til deres sønner, og de dyrkede deres guder.

⁷ Israelitterne gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne; de glemte Herren deres Gud og dyrkede Ba'alerne og Asheraerne. ⁸ Herrens vrede blussede op mod Israel, og han solgte dem i hænderne på Kushan-Rishatajim, kongen af Aram Naharaim, og israelitterne tjente ham i otte år. ⁹ Da israelitterne råbte til Herren, rejste han en befrier for dem, Otniel, søn af Kenaz, Kalebs yngre bror, som frelste dem. ¹⁰ Herrens Ånd kom over ham, og han blev Israels dommer og gik i krig. Herren overgav Kushan-Rishatajim, kongen af Aram, i hans hænder, og Otniel sejrede over ham. ¹¹ Landet havde fred i fyrré år, indtil Otniel, søn af Kenaz, døde.

¹² Igen gjorde israelitterne, hvad der var ondt i Herrens øjne, og på grund af dette styrkede Herren Eglon, kongen af Moab, mod Israel. ¹³ Eglon samlede ammonitterne og amalekitterne, og de angreb Israel og erobrede Palmbyen. ¹⁴ Israelitterne tjente Eglon, kongen af Moab, i atten år. ¹⁵ Da israelitterne råbte til Herren, rejste han en befrier for dem, Ehud, en venstrehåndet mand, søn af Gera benjaminitten. Israelitterne sendte ham med tribut til Eglon,

Dommernes Bog

kongen af Moab. ¹⁶ Ehud lavede et tveægget sværd, omtrent en alen langt, som han spændte fast til sin højre lår under sit tøj. ¹⁷ Han præsenterede tributen for Eglon, kongen af Moab, som var en overordentlig stor mand. ¹⁸ Efter at have præsenteret tributen sendte Ehud dem, der havde båret den, bort. ¹⁹ Men han vendte selv tilbage ved stenbillederne nær Gilgal og sagde: "Jeg har en hemmelig besked til dig, o konge." Kongen sagde: "Stille!" og alle hans tjenere gik ud. ²⁰ Ehud nærmede sig ham, mens han sad alene i det kølige øverste rum og sagde: "Jeg har en besked fra Gud til dig." Da kongen rejste sig fra sin plads, ²¹ rakte Ehud med sin venstre hånd, trak sværdet fra sin højre lår og stak det i kongens mave. ²² Selv håndtaget sank ind efter klingens, og fedtet lukkede sig over det, for han trak ikke sværdet ud, og afføringen kom ud. ²³ Derefter gik Ehud ud til verandaen, lukkede dørene til det øverste rum bag sig og låste dem.

²⁴ Efter at han var gået, kom tjenerne og fandt dørene til det øverste rum låst. De sagde: "Han må være ved at forrette sin nødtørft i paladsets indre rum." ²⁵ De ventede til det blev pinligt, men da han ikke åbnede dørene, tog de en nøgle og låste dem op. Der fandt de deres herre faldet til jorden, død. ²⁶ Mens de ventede, flygtede Ehud, passerede stenbillederne og flygtede til Se'ira. ²⁷ Da han kom dertil, blæste han i trompeten i Efraims bjergland, og israelitterne gik ned med ham fra bjergene, med ham som leder. ²⁸ Han sagde til dem: "Følg mig, for Herren har givet jeres fjender, moabitterne, i jeres hænder." De fulgte ham og tog kontrol over vadestederne ved Jordan, der førte til Moab, og tillod ingen at krydse over. ²⁹ På det tidspunkt slog de omkring ti tusind moabitter ihjel, alle stærke og tapre mænd; ikke én undslap. ³⁰ Den dag blev Moab undertrykt under Israels hånd, og landet havde fred i firs år. ³¹ Efter Ehud opstod Shamgar, søn af Anath, som slog seks hundrede filistre ihjel med en oksedrivers stav. Han frelste også Israel.

4 Endnu en gang gjorde israelitterne, hvad der var ondt i Herrens øjne, efter at Ehud var død. ² Så overgav Herren dem i hænderne på Jabin, Kana'ans konge, som regerede i Hazor. Sisera, hans hærfører, var stationeret i Harosheth-hagoyim. ³ Fordi Sisera havde ni hundrede jernvogne og havde undertrykt israelitterne hårdt i tyve år, råbte de til Herren om hjælp.

⁴ På den tid var Deborah, en profetinde og Lappidoths hustru, dommer i Israel. ⁵ Hun holdt ret under Deboras palme mellem Rama og Betel i Efraims bjergland, og israelitterne kom op til hende for at få deres stridigheder afgjort. ⁶ Hun sendte bud efter Barak, Abinoams søn, fra Kedesh i Naftali, og sagde til ham: "Herren, Israels Gud, befaler dig: 'Gå, tag ti tusinde mand fra Naftali og Zebulon og før dem op på Taborbjerget.' ⁷ Jeg vil føre Sisera, Jabins hærfører, med hans vogne og tropper til Kishonfloden, og jeg vil overgive ham i dine hænder.'" ⁸ Barak svarede hende: "Hvis du går med mig, vil jeg gå; men hvis du ikke går med mig, vil jeg ikke gå." ⁹ Deborah svarede: "Bestemt, jeg vil gå med dig. Men æren vil ikke blive din på denne rejse, for Herren vil overgive Sisera til en kvinde." Så Deborah gik med Barak til Kedesh. ¹⁰ Barak kaldte Zebulon og Naftali til Kedesh, og ti tusinde mand gik op med ham; Deborah fulgte også med ham.

¹¹ Nu havde Heber kenitten skilt sig fra de andre kenitter, Hobabs efterkommere, Moses' svigerfar, og slået sit telt op ved det store træ i Zaanannim nær Kedesh. ¹² Da Sisera blev informeret om, at Barak, Abinoams søn, var gået op på Taborbjerget, ¹³ sammenkaldte Sisera alle sine vogne, ni hundrede jernvogne, og alle sine mænd fra Harosheth-hagoyim til Kishonfloden. ¹⁴ Så sagde Deborah til Barak: "Rejs dig! For dette er dagen, hvor Herren har givet Sisera i dine hænder. Er Herren ikke gået foran dig?" Så Barak gik ned fra Taborbjerget med ti tusinde mænd, der fulgte ham. ¹⁵ Herren slog Sisera og alle hans vogne og hær med sværdet foran Barak, og Sisera forlod sin vogn og flygtede til fods. ¹⁶ Barak forfulgte vognene og hæren så langt som til Harosheth-hagoyim, og alle Siseras tropper faldt for sværdet; ikke en eneste mand var tilbage. ¹⁷ I mellemtiden flygtede Sisera til fods til Jael, Heber kenittens hustru, for der var fred mellem Jabin, Hazors konge, og Hebers hus, kenitten. ¹⁸ Jael gik ud for at møde Sisera og sagde til ham: "Kom, min herre, kom ind. Vær ikke bange." Så han gik ind i hendes telt, og hun dækkede ham med et tæppe. ¹⁹ Han sagde til hende: "Jeg er tørstig. Giv mig noget vand at drikke." Hun åbnede en mælkeskind, gav ham en drink og dækkede ham. ²⁰ Han instruerede hende: "Stå i teltets døråbning, og hvis nogen kommer og spørger, 'Er der nogen her?' skal du sige, 'Nej!'" ²¹ Men Jael, Hebers hustru, tog en teltpløk og en hammer og gik stille hen til ham, mens han lå i

Dommernes Bog

dyb søvn, udmattet. Hun drev pløkken gennem hans tinding ind i jorden, og han døde.

²² Netop da kom Barak i forfølgelse af Sisera, og Jael gik ud for at møde ham. Hun sagde: "Kom, jeg vil vise dig den mand, du søger." Så han gik ind med hende, og der lå Sisera med teltpløkken gennem sin tinding—død. ²³ På den dag undervang Gud Jabin, Kana'ans konge, foran israelitterne. ²⁴ Israelitterne fortsatte med at vinde styrke mod Jabin, Kana'ans konge, indtil de fuldstændigt besejrede ham.

5 På den dag sang Deborah og Barak, Abinoams søn, og sagde: ² "Når ledere rejser sig i Israel, når folket frivilligt tilbyder sig, pris Herren! ³ "Hør, I konger! Lyt, I herskere! Jeg, ja jeg, vil synge for Herren; jeg vil synge pris til Herren, Israels Gud. ⁴ "Herre, da du gik ud fra Seir, da du marcherede fra Edoms mark, skælvede jorden, himlene strømmede, skyerne strømmede med vand. ⁵ Bjergene skælvede for Herren, Sinajs Herre, for Herrens åsyn, Israels Gud. ⁶ "I Shamgars dage, Anats søn, i Jaels dage, var hovedvejene øde, og rejsende tog til krogede stier. ⁷ Landsbyboerne ophørte i Israel; de ophørte, indtil jeg, Deborah, rejste mig, indtil jeg rejste mig, en moder i Israel. ⁸ Nye guder blev valgt; da var der krig i portene. Ikke et skjold eller spyd blev set blandt fyrre tusinde i Israel. ⁹ Mit hjerte er med Israels ledere, med de villige frivillige blandt folket. Velsign Herren!

¹⁰ "I, der rider på hvide æsler, sidder på jeres sadeltæpper, og I, der går langs vejen, overvej dette: ¹¹ sangernes stemme ved vandingsstederne. De fortæller om Herrens retfærdige gerninger, hans landsbyboeres retfærdige gerninger i Israel. Da gik Herrens folk ned til portene. ¹² "Vågn op, vågn op, Deborah! Vågn op, vågn op, syng en sang! Rejs dig, Barak, og før dine fanger bort, Abinoams søn. ¹³ "Da kom resterne af de ædle ned; Herrens folk kom ned til mig som krigere. ¹⁴ Fra Efraim, hvis rødder var i Amalek, kom de ned; efter dig, Benjamin, med dit folk. Fra Makir kom ledere ned, og fra Zebulon, dem der bærer embedsstaven. ¹⁵ Issachars fyrster var med Deborah; ja, Issachar var med Barak, hastende ned i dalen i hans hæle. I Rubens delinger var der megen hjertesøgen. ¹⁶ Hvorfor blev du blandt fårefoldene for at høre fløjten for hjordene? I Rubens delinger var der megen hjertesøgen. ¹⁷ Gilead blev hinsides Jordan. Og hvorfor dvælede Dan ved skibene? Asher blev

ved kysten og blev ved sine landinger. ¹⁸ Zebulons folk risikerede deres liv; det samme gjorde Naftali på markens højder. ¹⁹ "Konger kom og kæmpede, Kanaans konger kæmpede ved Taanak, ved Megiddos vande; de tog intet bytte af sølv. ²⁰ Fra himlene sluttede stjernerne sig til kampen, fra deres himmelstier kæmpede de mod Sisera. ²¹ Kishons strøm fejede dem bort, den gamle strøm, Kishons strøm. Marchér videre, min sjæl, med styrke! ²² Da trampede hestenes hove—galopperende, galopperende af hans mægtige heste. ²³ 'Forband Meroz,' sagde Herrens engel. 'Forband dets indbyggere bittert, fordi de ikke kom til Herrens hjælp, til Herrens hjælp mod de mægtige.'

²⁴ "Velsignet blandt kvinder er Jael, Hebers kone, kenitten; mest velsignet er hun blandt kvinder i telte. ²⁵ Han bad om vand, og hun gav ham mælk; i en fin skål bragte hun ham kærnemælk. ²⁶ Hendes hånd rakte ud efter teltpælen, hendes højre hånd efter arbejderens hammer. Hun slog Sisera, hun knuste hans hoved, hun splintrede og gennemborede hans tinding. ²⁷ Ved hendes fødder sank han, han faldt; der lå han. Ved hendes fødder sank han, han faldt; hvor han sank, der faldt han—livløs.

²⁸ "Gennem vinduet, Siseras mor så ud og råbte gennem gitteret, 'Hvorfor er hans vogn så længe om at komme? Hvorfor er larmen fra hans vogne forsinket?' ²⁹ Hendes vise damer svarede hende, ja, hun blev ved med at sige til sig selv, ³⁰ 'Finder de ikke og deler byttet: en kvinde eller to til hver mand, farverige klæder som bytte for Sisera, farverige klæder broderet, højt broderede klæder til min hals— alt dette som bytte?' ³¹ "Sådan må alle dine fjender omkomme, Herre! Men må de, der elsker dig, være som solen når den stiger op i sin styrke."

Og landet havde fred i fyrre år.

6 Israelitterne handlede ondt i Herrens øjne, og i syv år overgav Herren dem i midjanitternes hænder. ² Midjans magt var overvældende mod Israel. Derfor lavede israelitterne sig skjulesteder i bjergenes kløfter, huler og fæstninger. ³ Hver gang israelitterne såede deres afgrøder, invaderede midjanitterne, amalekitterne og andre østlige folk landet. ⁴ De slog lejr på landet og ødelagde

Dommernes Bog

afgrøderne helt til Gaza, og efterlod ingen næring i Israel, hverken får, okse eller æsel.⁵ De kom op med deres kvæg og telte, sværmende som græshopper. Deres antal og deres kameler var uden tal; de invaderede landet for at ødelægge det.⁶ Midjan bragte Israel til sådan en fattigdom, at israelitterne råbte til Herren om hjælp.

⁷ Da israelitterne råbte til Herren på grund af midjanitternes undertrykkelse,⁸ sendte Herren dem en profet, som sagde: "Dette siger Herren, Israels Gud: 'Jeg førte jer op fra Egypten, ud af trældommens hus.'⁹ Jeg reddede jer fra egypternes hånd og fra alle jeres undertrykkere; jeg drev dem ud foran jer og gav jer deres land."¹⁰ Jeg sagde til jer: "Jeg er Herren jeres Gud; frygt ikke amoritternes guder, i hvis land I bor." Men I har ikke lyttet til mig."

¹¹ Herrens engel kom og satte sig under egetræet i Ofra, der tilhørte Joash abiezriten, hvor hans søn Gideon tærskede hvede i en vinperse for at skjule det for midjanitterne.¹² Herrens engel viste sig for Gideon og sagde: "Herren er med dig, du tapre kriger."¹³ Gideon svarede: "Undskyld mig, herre, men hvis Herren er med os, hvorfor er alt dette sket for os? Hvor er alle Hans undere, som vores forfædre fortalte os om, og sagde: 'Førte Herren os ikke op fra Egypten?' Men nu har Herren forladt os og overgivet os til Midjan." ¹⁴ Herren vendte sig til ham og sagde: "Gå i den styrke, du har, og befri Israel fra Midjans hånd. Er det ikke mig, der sender dig?" ¹⁵ Gideon sagde: "Undskyld mig, herre, men hvordan kan jeg frelse Israel? Min slægt er den svageste i Manasse, og jeg er den mindste i min familie." ¹⁶ Herren forsikrede ham: "Jeg vil være med dig, og du vil slå alle midjanitterne ned, uden at nogen undslipper." ¹⁷ Gideon svarede: "Hvis jeg nu har fundet nåde i dine øjne, giv mig et tegn på, at det virkelig er dig, der taler til mig." ¹⁸ Vær venlig ikke at gå, før jeg vender tilbage og bringer mit offer og sætter det foran dig." Og Herren sagde: "Jeg vil vente, indtil du vender tilbage." ¹⁹ Gideon gik ind, tilberedte en ung ged, og af en efa mel lavede han usyret brød. Han lagde kødet i en kurv og suppen i en gryde og bragte det ud og tilbød det under egetræet. ²⁰ Guds engel instruerede ham: "Tag kødet og det usyrede brød, læg dem på denne klippe, og hæld suppen ud." Og Gideon gjorde det. ²¹ Så rørte Herrens engel kødet og det usyrede brød med spidsen af staven i sin

hånd, og ild flammede op fra klippen og fortærede kødet og brødet. Herrens engel forsvandt derefter.²² Da Gideon forstod, at det var Herrens engel, udbød han: "Ak, suveræne Herre! Jeg har set Herrens engel ansigt til ansigt!" ²³ Men Herren sagde til ham: "Fred være med dig; frygt ikke. Du skal ikke dø." ²⁴ Gideon byggede der et alter for Herren og kaldte det Herren er Fred. Til denne dag står det i Ofra hos abiezritterne. ²⁵ Samme nat sagde Herren til ham: "Tag din fars tyr og en anden tyr, der er syv år gammel, og riv din fars alter for Baal ned og hug Ashera-pælen ved siden af det om." ²⁶ Byg derefter et ordentligt alter for Herren din Gud på toppen af denne højde. Brug træet fra Ashera-pælen, du huggede ned, til at ofre den anden tyr som brændoffer." ²⁷ Så tog Gideon ti af sine tjenere og gjorde, som Herren havde befaleet. Men fordi han var bange for sin familie og byens folk, gjorde han det om natten i stedet for om dagen. ²⁸ Om morgenen, da byens folk stod op, fandt de Baals alter nedrevet, med Ashera-pælen ved siden af det hugget ned og den anden tyr ofret på det nybyggede alter. ²⁹ De spurgte hinanden: "Hvem har gjort dette?" Efter at de havde undersøgt det, fik de at vide: "Gideon, Joashs søn, har gjort det." ³⁰ Byens folk krævede af Joash: "Bring din søn ud. Han skal dø, fordi han har revet Baals alter ned og hugget Ashera-pælen ved siden af det om." ³¹ Men Joash svarede den fjendtlige skare: "Vil I føre Baals sag? Vil I redde ham? Den, der kæmper for ham, skal dø inden morgen! Hvis Baal virkelig er en gud, lad ham forsvare sig selv, når nogen bryder hans alter ned." ³² Så fordi Gideon havde revet Baals alter ned, gav de ham navnet Jerub-Baal og sagde: "Lad Baal kæmpe med ham." ³³ Nu forenede alle midjanitterne, amalekitterne og andre østlige folk sig, krydsede Jordan og slog lejr i Jizreels dal. ³⁴ Så kom Herrens ånd over Gideon, og han blæste i trompet, og kaldte abiezritterne til at følge ham. ³⁵ Han sendte budbringere gennem hele Manasse, kaldte dem til våben, og også til Asher, Zebulon og Naftali, så de også gik op for at møde dem. ³⁶ Gideon sagde til Gud: "Hvis du har til hensigt at frelse Israel ved min hånd, som du har lovet— ³⁷ se, jeg vil lægge et uldfleece på tærskelpladsen. Hvis der kun er dug på fleecen og hele jorden er tør, så vil jeg vide, at du vil frelse Israel ved min hånd, som du har sagt." ³⁸ Og det skete. Gideon stod tidligt op næste dag; han klemte fleecen og vred duggen ud—en skålfuld vand.

Dommernes Bog

³⁹ Så sagde Gideon til Gud: "Vær venlig ikke at blive vred på mig. Lad mig gøre blot én anmodning mere. Tillad mig én test mere med fleecen, men denne gang lad fleecen forblive tør og lad jorden være dækket med dug." ⁴⁰ Den nat gjorde Gud, som han havde bedt om. Kun fleecen var tør; hele jorden var dækket med dug.

7 Tidligt om morgenen slog Jerubba'al (det vil sige Gideon) og alle de folk, der var med ham, lejre ved Harod-højen i dalen. ² Herren sagde til Gideon: "Du har for mange folk med dig til, at jeg kan give Midjan i deres hænder. Israel kunne prale imod mig og sige: 'Min egen styrke har frelst mig.'" ³ Så proklamér nu for folket: 'Hvem der er bange og skælver, lad ham vende tilbage og forlade Gileads bjerg.'" Så vendte toogtyve tusinde af folket tilbage, men ti tusinde blev tilbage. ⁴ Herren sagde til Gideon: "Folket er stadig for mange. Tag dem ned til vandet, og jeg vil teste dem for dig der. Den, jeg siger skal gå med dig, han skal gå; men den, jeg siger ikke skal gå med dig, han skal ikke gå." ⁵ Så førte Gideon folket ned til vandet. Herren sagde til ham: "Adskil dem, der lapper vandet med deres tunger, som en hund lapper, fra dem, der knæler ned for at drikke." ⁶ Antallet af dem, der lappede, idet de førte hånden til munden, var tre hundrede mænd; men alle de andre knælede ned for at drikke vand. ⁷ Herren sagde til Gideon: "Med de tre hundrede mænd, der lappede, vil jeg frelse dig og give midjanitterne i dine hænder. Lad alle de andre gå tilbage til deres hjem." ⁸ Så tog de tre hundrede mænd de andres forsyninger og trompeter. Gideon sendte alle de andre israelitter til deres telte, men beholdt de tre hundrede mænd. Midjans lejr lå under ham i dalen.

⁹ Den nat sagde Herren til Gideon: "Stå op, gå ned mod lejren, for jeg har givet den i dine hænder. ¹⁰ Hvis du føler dig tøvende med at angribe, gå ned til lejren med din tjener Pura ¹¹ og lyt til, hvad de siger. Derefter vil du blive opmuntret til at angribe lejren." Så gik han ned med sin tjener Pura til lejrens forposter. ¹² Midjanitterne, amalekitterne og alle østens folk lå i dalen, talrige som græshopper; deres kameler var uden tal, talrige som sandet på havets bred. ¹³ Da Gideon ankom, var en mand i færd med at fortælle en drøm til sin ven. Han sagde: "Jeg havde en drøm: et bygbød kom tumlende ind i

Midjans lejr. Det ramte teltet med sådan kraft, at teltet væltede og faldt sammen." ¹⁴ Hans ven svarede: "Dette kan ikke være andet end sværdet af Gideon, Joashs søn, israelitten. Gud har givet Midjan og hele lejren i hans hænder."

¹⁵ Da Gideon hørte drømmen og dens tolkning, bøjede han sig i tilbedelse. Han vendte tilbage til Israels lejr og råbte: "Stå op! Herren har givet Midjans lejr i jeres hænder." ¹⁶ Han delte de tre hundrede mænd i tre grupper og gav trompeter og tomme krukker i hænderne på dem alle, med fakler inde i krukkerne. ¹⁷ Han sagde til dem: "Se på mig og følg mit eksempel. Når jeg når udkanten af lejren, gør præcis som jeg gør." ¹⁸ Når jeg og alle, der er med mig, blæser i vores trompeter, så blæses også I i jeres rundt om lejren og råb: 'For Herren og for Gideon!'" ¹⁹ Gideon og de hundrede mænd med ham nåede kanten af lejren i begyndelsen af den midterste vagt, lige efter at vagten var blevet sat. De blæste i deres trompeter og knuste krukkerne, de havde i hænderne. ²⁰ De tre grupper blæste i trompeterne og knuste krukkerne. De holdt faklerne i deres venstre hænder og trompeterne i deres højre hænder for at blæse, og de råbte: "Et sværd for Herren og for Gideon!" ²¹ Hver mand stod på sin plads rundt om lejren, og alle midjanitterne løb, råbende mens de flygtede. ²² Da de tre hundrede trompeter lød, satte Herren sværdet af den ene mod den anden i hele lejren. Hæren flygtede til Bet-Shitta mod Zererah, så langt som til grænsen af Abel-Mehola nær Tabbat. ²³ Mændene af Israel blev kaldt ud fra Naftali, Asher og hele Manasse, og de forfulgte midjanitterne. ²⁴ Gideon sendte budbringere gennem Efraims bjergland og sagde: "Kom ned mod midjanitterne og beslaglæg Jordans vande foran dem så langt som til Bet-Bara." Så blev alle mændene af Efraim kaldt ud, og de beslaglagde Jordans vande så langt som til Bet-Bara. ²⁵ De fangede de to ledere af Midjan, Oreb og Zeeb. De dræbte Oreb ved Orebs klippe og Zeeb ved Zeebs vinpresse. De forfulgte midjanitterne og bragte hovederne af Oreb og Zeeb til Gideon, som var ved Jordan.

8 Da sagde efraimitterne til Gideon: "Hvad er det for en handling, du har gjort imod os ved ikke at kalde os, da du gik i kamp mod Midjan?" Og de skændtes heftigt med ham. ² Men han svarede: "Hvad har jeg udrettet i sammenligning med jer? Er

Dommernes Bog

ikke Efraims druehøst bedre end hele Abiezers høst?

³ Gud gav Oreb og Zeeb, Midjans ledere, i jeres hænder. Hvad kunne jeg gøre i sammenligning med jer?" Ved dette stilnede deres vrede mod ham.

⁴ Gideon og de tre hundrede mænd med ham, udmattede men fortsatte forfølgelsen, nåede Jordan og gik over. ⁵ Han sagde til mændene i Sukkot: "Giv venligst brød til mine tropper, for de er trætte, og jeg forfølger Zebah og Zalmunna, Midjans konger." ⁶ Men lederne af Sukkot svarede: "Har du allerede Zebah og Zalmunna i dine hænder, at vi skulle give brød til din hær?" ⁷ Gideon svarede: "For dette svar, når Herren har givet Zebah og Zalmunna i min hånd, vil jeg straffe jer med ørkenens torne og tidsler."

⁸ Derfra gik han op til Penuel og fremsatte den samme anmodning, men de svarede ligesom mændene i Sukkot havde gjort. ⁹ Så sagde han til mændene i Penuel: "Når jeg vender tilbage i sikkerhed, vil jeg rive dette tårn ned." ¹⁰ Nu var Zebah og Zalmunna i Karkor med omkring femten tusinde mænd, alt hvad der var tilbage af hærerne fra de østlige folk; hundrede og tyve tusinde sværdmænd var faldet. ¹¹ Gideon gik op ad nomadernes rute øst for Nobah og Jogbehah og angreb den intetanende lejr. ¹² Zebah og Zalmunna flygtede, men han forfulgte og fangede de to konger af Midjan, Zebah og Zalmunna, og besejrede hele deres hær. ¹³ Gideon, Joashs søn, vendte derefter tilbage fra slaget ved Heres' opstigning. ¹⁴ Han fangede en ung mand fra Sukkot og udsurgte ham, og den unge mand skrev navnene på de syvoghalvfjerds embedsmænd og ældste i Sukkot ned for ham. ¹⁵ Så kom Gideon til mændene i Sukkot og sagde: "Her er Zebah og Zalmunna, om hvem I hånede mig og sagde: 'Har du allerede Zebah og Zalmunna i dine hænder, at vi skulle give brød til dine trætte mænd?'" ¹⁶ Han tog byens ældste og straffede mændene i Sukkot med ørkenens torne og tidsler. ¹⁷ Han rev også tårnet i Penuel ned og behandlede mændene i byen. ¹⁸ Så spurgte han Zebah og Zalmunna: "Hvad for nogle mænd dræbte I ved Tabor?" De svarede: "Mænd som dig, hver med en fyrstes holding." ¹⁹ Gideon sagde: "Det var mine brødre, sønner af min egen mor. Så sandt Herren lever, hvis I havde skånet deres liv, ville jeg ikke dræbe jer." ²⁰ Han vendte sig mod Jeter, hans førstefødte, og sagde: "Rejs dig og dræb dem." Men drengen trak ikke sit sværd, fordi han var bange, da

han stadig var ung. ²¹ Zebah og Zalmunna sagde: "Rejs dig selv og slå os; for som manden er, sådan er hans styrke." Så trådte Gideon frem og dræbte Zebah og Zalmunna og tog smykkerne fra deres kamelers halse. ²² Israelitterne sagde til Gideon: "Led os—du, din søn og din sønnesøn—fordi du har frelst os fra Midjans hånd." ²³ Men Gideon svarede: "Jeg vil ikke herske over jer, og min søn vil heller ikke herske over jer. Herren vil herske over jer." ²⁴ Gideon sagde: "Jeg har dog en anmodning, at hver af jer giver mig en ørering fra jeres andel af byttet." (Det var skik blandt ismaelitterne at bære guldøreringe.) ²⁵ De svarede: "Vi vil gerne give dem." Så bredte de et klæde ud, og hver mand kastede en ørering fra sit bytte på det. ²⁶ Vægten af de guldøreringe, han bad om, var sytten hundrede sekel, uden at tælle smykkerne, vedhængene og de purpurfarvede klæder båret af Midjans konger eller kæderne på deres kamelers halse. ²⁷ Gideon formodede guldet til en efod, som han placerede i Ofra, hans by. Hele Israel blev vildledt ved at tilbede den der, og det blev en fælde for Gideon og hans familie.

²⁸ Således blev Midjan undertvunget for israelitterne og rejste sig ikke igen. Under Gideons levetid nød landet fred i fyrré år. ²⁹ Jerubba'al, Joashs søn, vendte tilbage for at bo i sit eget hus. ³⁰ Han havde halvfjerds sønner, da han havde mange hustruer. ³¹ En søn blev også født til ham af hans medhustru, som boede i Sikem, og han kaldte ham Abimelek. ³² Gideon, Joashs søn, døde i en høj alder og blev lagt til hvile i sin far Joashs grav i Ofra af Abiezritterne. ³³ Så snart Gideon døde, vendte israelitterne sig igen til Baalerne og satte Baal-Berith som deres gud. ³⁴ De huskede ikke Herren deres Gud, som havde reddet dem fra hænderne på alle deres fjender på alle sider. ³⁵ De viste heller ikke venlighed mod Jerubba'als familie (det vil sige Gideon) trods alle de gode ting, han havde gjort for Israel.

9 Abimelek, Jerubba'als søn, gik til Sikem til sin mors slægt og talte til dem og til hele sin morfars familie og sagde: ² "Tal til alle lederne i Sikem: 'Hvad er bedst for jer: at have halvfjerds mænd, alle Jerubba'als sønner, til at herske over jer, eller kun én mand?' Husk, jeg er jeres eget kød og blod." ³ Hans mors slægtninge talte alle disse ord på hans vegne til lederne i Sikem, og de var tilbøjelige til at følge Abimelek, for de sagde: "Han er vores slægtning." ⁴ De gav ham halvfjerds stykker sølv fra

Dommernes Bog

Ba'al-Berits tempel, og med dem hyrede Abimelek værdiløse og hensynsløse mænd, som blev hans tilhængere.⁵ Han gik til sin fars hus i Ofra og dræbte sine brødre, Jerubba'als sønner, halvfjerds mænd, på én sten. Men Jotam, Jerubba'als yngste søn, overlevede, fordi han gemte sig.⁶ Så samledes alle lederne i Sikem og Bet-Millo og gjorde Abimelek til konge ved mindestenen i Sikem.

⁷ Da Jotam blev informeret, gik han og stod på toppen af Garizims bjerg og råbte til dem: "Lyt til mig, ledere i Sikem, så Gud kan lytte til jer."⁸ Træerne satte sig engang for at udpege en konge over sig selv, og de sagde til oliventræet: 'Hersk over os!' ⁹ Men oliventræet svarede: 'Skulle jeg give afkald på min olie, ved hvilken både guder og mennesker æres, for at svaje over træerne?' ¹⁰ Så henvendte træerne sig til figentræet: 'Du, kom og hersk over os!' ¹¹ Men figentræet svarede: 'Skulle jeg give afkald på min sødme og mine gode frugter for at svaje over træerne?' ¹² Træerne talte så til vinstokken og sagde: 'Du, kom og hersk over os!' ¹³ Men vinstokken svarede: 'Skulle jeg give afkald på min vin, som glæder både guder og mennesker, for at svaje over træerne?' ¹⁴ Endelig sagde alle træerne til tjørnebusken: 'Du, kom og hersk over os!' ¹⁵ Tjørnebusken sagde til træerne: 'Hvis I virkelig salver mig som konge over jer, kom og søg ly i min skygge; men hvis ikke, lad ild komme ud af tjørnebusken og fortære Libanons cedertæer.' ¹⁶ "Så nu, hvis I har handlet med ærlighed og integritet ved at gøre Abimelek til konge, og hvis I har behandlet Jerubba'al og hans hus godt, og har behandlet ham, som han fortjente— ¹⁷ for min far kæmpede for jer og satte sit liv på spil for at redde jer fra Midians hånd; ¹⁸ men i dag er I rejst mod min fars hus, har dræbt hans sønner, halvfjerds mænd, på én sten, og gjort Abimelek, søn af hans trælkvinde, til konge over lederne i Sikem, fordi han er jeres slægtning— ¹⁹ hvis I har handlet med ærlighed og integritet mod Jerubba'al og hans hus i dag, så vær glade for Abimelek, og må han også være glad for jer." ²⁰ Men hvis ikke, lad ild komme ud fra Abimelek og fortære lederne i Sikem og Bet-Millo; og lad ild komme ud fra lederne i Sikem og Bet-Millo og fortære Abimelek." ²¹ Så flygtede Jotam, flygtede til Beer, og han boede der, fordi han var bange for sin bror Abimelek. ²² Abimelek regerede over Israel i tre år. ²³ Så sendte Gud en ånd af splid mellem Abimelek og lederne i Sikem, og lederne i Sikem handlede

forræderisk mod Abimelek, ²⁴ så volden mod de halvfjerds sønner af Jerubba'al kunne hævnnes, og ansvaret for deres blod kunne lægges på deres bror Abimelek, som dræbte dem, og på lederne i Sikem, som hjalp ham med at myrde sine brødre. ²⁵ Lederne i Sikem satte mænd i baghold mod ham på bakketoppene, og de røvede alle, der passerede dem på vejen; og dette blev rapporteret til Abimelek. ²⁶ Nu kom Ga'al, Ebeds søn, med sine slægtninge og krydsede ind i Sikem, og lederne i Sikem satte deres tillid til ham. ²⁷ De gik ud i markerne, samlede druerne fra deres vinmarker, trådte dem og holdt en fest. De gik ind i deres guds hus, spiste og drak og forbandede Abimelek. ²⁸ Så sagde Ga'al, Ebeds søn: "Hvem er Abimelek, og hvem er Sikem, at vi skal tjene ham? Er han ikke Jerubba'als søn, og er Zebul ikke hans stedfortræder? Tjen Hamors mænd, Sikems far! Hvorfor skal vi tjene ham?" ²⁹ Hvis blot dette folk var under min kommando! Så ville jeg skille mig af med ham." Og han sagde til Abimelek: "Forstør din hær og kom ud!" ³⁰ Da Zebul, byens leder, hørte, hvad Ga'al, Ebeds søn, sagde, blev han meget vred. ³¹ I hemmelighed sendte han budbringere til Abimelek og sagde: "Ga'al, Ebeds søn, og hans slægtninge er kommet til Sikem og ophidser byen mod dig." ³² Så stå op om natten, du og de folk, der er med dig, og lig i baghold på marken. ³³ Om morgenen, ved solopgang, gå frem mod byen. Når han og de folk, der er med ham, kommer ud mod dig, gør ved dem, hvad du kan." ³⁴ Så rejste Abimelek, at vi skal tjene ham? Er disse ikke de folk, du hånedes? Gå ud og kæmp mod dem!" ³⁵ Nu gik Ga'al, Ebeds søn, ud og stod ved indgangen til byporten, lige da Abimelek og de folk, der var med ham, rejste sig fra bagholdet. ³⁶ Da Ga'al så dem, sagde han til Zebul: "Se, folk kommer ned fra bjergenes toppe!" Zebul svarede: "Du forveksler bjergenes skygger med mennesker." ³⁷ Men Ga'al talte igen: "Se, folk kommer ned fra landets højeste del, og et kompagni kommer fra retningen af spåmændenes træ." ³⁸ Så sagde Zebul til ham: "Hvor er din praleri nu, du som sagde: 'Hvem er Abimelek, at vi skal tjene ham?' Er disse ikke de folk, du hånedes? Gå ud og kæmp mod dem!" ³⁹ Så gik Ga'al ud for øjnene af lederne i Sikem og kæmpede mod Abimelek. ⁴⁰ Abimelek forfulgte ham, og han flygtede for ham, og mange faldt sårede op til portens indgang. ⁴¹ Abimelek blev i Aruma, og Zebul drev Ga'al og hans slægtninge ud af Sikem. ⁴²

Dommernes Bog

Næste dag gik folket ud i markerne, og dette blev rapporteret til Abimelek. ⁴³ Så tog han sine mænd, delte dem i tre kompagnier, og satte et baghold i markerne. Da han så folket komme ud af byen, angreb han dem. ⁴⁴ Abimelek og det kompagni, der var med ham, skyndte sig frem til en position ved byportens indgang. Så angreb de to andre kompagnier dem i markerne og slog dem ned. ⁴⁵ Abimelek kæmpede mod byen hele den dag, erobrede den og dræbte dens folk. Så ødelagde han byen og spredte salt over den. ⁴⁶ Da alle lederne i tårnet i Sikem hørte om det, gik de ind i det indre kammer af El-Berits tempel. ⁴⁷ Det blev rapporteret til Abimelek, at alle lederne i tårnet i Sikem havde samlet sig. ⁴⁸ Så gik Abimelek op til Zalmon-bjerget, han og alle de folk, der var med ham. Abimelek tog en økse i hånden, huggede en gren af træerne, løftede den til sin skulder og sagde til de folk, der var med ham: "Hvad I har set mig gøre, skynd jer og gør ligeledes." ⁴⁹ Så huggede alle folkene deres grene af og fulgte Abimelek. De stablede dem mod det indre kammer og satte ild til det over dem derinde, så alle folkene i tårnet i Sikem døde, omkring tusind mænd og kvinder. ⁵⁰ Abimelek gik derefter til Tebez, belejrede det og erobrede det. ⁵¹ Inde i byen var der dog et stærkt tårn, og alle mænd og kvinder, sammen med alle lederne i byen, flygtede derhen, låste sig inde og klatrede op på tårnets tag. ⁵² Abimelek gik til tårnet og angreb det, nærmede sig indgangen for at sætte det i brand. ⁵³ Men en kvinde kastede en øvre mølsten på Abimeleks hoved og knuste hans kranium. ⁵⁴ Hurtigt kaldte han på sin unge våbendrager og sagde: "Træk dit sværd og dræb mig, så de ikke kan sige: 'En kvinde dræbte ham.'" Så løb den unge mand ham igennem, og han døde. ⁵⁵ Da Israels mænd så, at Abimelek var død, gik de hver til sit hjem. ⁵⁶ Således gengældte Gud den ondskab, som Abimelek havde gjort mod sin far ved at myrde sine halvfjerds brødre. ⁵⁷ Gud vendte også al ondskaben fra mændene i Sikem tilbage på deres hoveder, og Jotams, Jerubba'als søns, forbandelse kom over dem.

10 Efter Abimeleks død stod Tola, søn af Puah, søn af Dodo, en mand fra Issachars stamme, frem for at frelse Israel. Han boede i Shamir, beliggende i Efraims bjergland. ² Han regerede Israel i treogtyve år, hvorefter han døde og blev begravet i Shamir. ³ Efter ham kom Jair, en gileadit, som dømte Israel i toogtyve år. ⁴ Jair havde

tredive sønner, der red på tredive æsler, og de ejede tredive byer i Gilead, kendt den dag i dag som Havvoth Jair. ⁵ Da Jair døde, blev han begravet i Kamon.

⁶ Endnu en gang gjorde israelitterne, hvad der var ondt i Herrens øjne. De tilbad Baalerne og Ashtaroth, samt guderne fra Aram, Sidon, Moab, ammonitterne og filistrene. De forlod Herren og holdt op med at tjene Ham. ⁷ Herrens vrede blussede op mod Israel, og Han overgav dem til filistrene og ammonitterne. ⁸ Det år undertrykte og knuste de israelitterne. I atten år undertrykte de alle israelitterne øst for Jordan i Gilead, amoritternes land. ⁹ Ammonitterne krydsede også Jordan for at føre krig mod Juda, Benjamin og Efraims hus, hvilket forårsagede stor nød for Israel. ¹⁰ Israelitterne råbte til Herren og bekendte: "Vi har syndet mod Dig ved at forlade vores Gud og tjene Baalerne." ¹¹ Herren svarede israelitterne: "Befriede Jeg jer ikke fra egypterne, amoritterne, ammonitterne og filistrene? ¹² Da sidonierne, amalekitterne og maonitterne undertrykte jer, råbte I til Mig, og Jeg befriede jer fra deres hænder. ¹³ Men I har vendt jer bort fra Mig og tjent andre guder; derfor vil Jeg ikke længere befri jer. ¹⁴ Gå og råb til de guder, I har valgt. Lad dem befri jer i jeres nød."

¹⁵ Men israelitterne bad til Herren: "Vi har syndet. Gør med os, hvad Du finder passende, men red os venligst i dag." ¹⁶ De fjernede de fremmede guder fra blandt dem og tjente Herren, og Han kunne ikke længere bære Israels elendighed. ¹⁷ Ammonitterne blev kaldt til våben og slog lejr i Gilead, mens israelitterne samlede sig og slog lejr ved Mizpa. ¹⁸ Lederne af Gilead sagde til hinanden: "Den, der vil lede angrebet mod ammonitterne, skal blive leder over alle indbyggerne i Gilead."

11 Jefta, gileaditten, var en tapper kriger, men han var søn af en prostitueret. Gilead var hans far. ² Gileads hustru fødte ham sønner, og da de blev voksne, drev de Jefta væk og sagde: "Du skal ikke dele vores familiearv, for du er søn af en anden kvinde." ³ Så flygtede Jefta fra sine brødre og boede i landet Tob, hvor en gruppe værdiløse mænd samlede sig omkring ham og fulgte ham. ⁴ Efter nogen tid førte ammonitterne krig mod Israel. ⁵ Da ammonitterne kæmpede mod Israel, gik Gileads ældste for at hente Jefta tilbage fra landet Tob. ⁶ De henvendte sig til Jefta og sagde: "Kom og led os i kampen mod ammonitterne." ⁷ Jefta svarede Gileads

Dommernes Bog

ældste: "Var det ikke jer, der hadede mig og drev mig bort fra min fars hus? Hvorfor kommer I til mig nu, når I er i nød?"⁸ Gileads ældste sagde til Jefta: "Derfor er vi nu vendt tilbage til dig, så du kan gå med os for at kæmpe mod ammonitterne og blive vores leder over alle indbyggerne i Gilead."⁹ Jefta sagde til dem: "Hvis I bringer mig tilbage for at kæmpe mod ammonitterne, og Herren overgiver dem til mig, skal jeg da virkelig være jeres leder?"¹⁰ Gileads ældste svarede: "Herren er vidne mellem os; vi vil gøre, som du har sagt."¹¹ Så gik Jefta med Gileads ældste, og folket gjorde ham til leder og kommandør over dem. Jefta gentog alle sine ord for Herren i Mizpa.¹² Jefta sendte budbringere til ammonitternes konge og spurgte: "Hvilken konflikt eksisterer der mellem os, siden du er kommet for at kæmpe mod mit land?"¹³ Ammonitternes konge svarede Jefthas budbringere: "Da Israel kom op fra Egypten, erobrede de mit land fra Arnon til Jabbok og Jordan. Nu, giv det tilbage i fred."¹⁴ Jefta sendte igen budbringere til ammonitternes konge,¹⁵ og sagde: "Dette erklærer Jefta: Israel tog ikke Moabs land eller ammonitternes land."¹⁶ Da de kom op fra Egypten, rejste Israel gennem ørkenen til Det Røde Hav og derefter til Kadesh.¹⁷ Israel sendte budbringere til Edoms konge og bad: 'Lad os venligst passere gennem dit land,' men Edoms konge ville ikke lytte. De sendte også til Moabs konge, men han nægtede. Så Israel blev i Kadesh.¹⁸ Derefter rejste de gennem ørkenen, uden om Edom og Moab, og kom til østsiden af Moab, hvor de slog lejr på den anden side af Arnon. De gik ikke ind i Moabs område, for Arnon var grænsen.¹⁹ Israel sendte budbringere til Sihon, amoritternes konge, hersker over Hesjbon, og sagde: 'Lad os venligst passere gennem dit land til vores sted.'²⁰ Men Sihon stolede ikke på, at Israel ville passere gennem hans område. Han samlede alle sine tropper, slog lejr ved Jahaz og kæmpede mod Israel.²¹ Herren, Israels Gud, overgav Sihon og hele hans folk i Israels hænder, og de besejrede dem. Israel tog hele amoritternes land i besiddelse, som boede i den region.²² De erobrede hele området fra Arnon til Jabbok og fra ørkenen til Jordan.

²³ Nu, da Herren, Israels Gud, har drevet amoritterne ud foran sit folk Israel, skulle I så tage det i besiddelse?²⁴ Besidder I ikke det, som Kemosh jeres gud giver jer? Ligeledes vil vi besidde hvad Herren vores Gud har givet os.²⁵ Er du bedre end

Balak, Zippors søn, Moabs konge? Stræbte han nogensinde mod Israel eller førte krig mod dem?²⁶ I tre hundrede år har Israel besat Hesjbon, Aroer, og de omkringliggende bosættelser, og alle byerne langs Arnon. Hvorfor har I ikke genvundet dem i den tid?²⁷ Jeg har ikke gjort dig uret, men du gør mig uret ved at føre krig mod mig. Lad Herren, dommeren, afgøre striden i dag mellem israelitterne og ammonitterne."²⁸ Ammonitternes konge ignorerede dog det budskab, Jefta sendte ham.

²⁹ Da kom Herrens Ånd over Jefta. Han gik gennem Gilead og Manasse, og gennem Mizpa i Gilead, og avancerede mod ammonitterne.³⁰ Jefta aflagde et løfte til Herren: "Hvis du overgiver ammonitterne i mine hænder,³¹ så skal hvad der end kommer ud af dørene i mit hus for at møde mig, når jeg vender tilbage som sejrherre fra ammonitterne, tilhøre Herren, og jeg vil ofre det som et brænderoffer."³² Jefta gik over for at kæmpe mod ammonitterne, og Herren overgav dem i hans hænder.³³ Han slog dem fra Aroer til nærheden af Minnit, tyve byer, så langt som Abel-Keramim. Således blev ammonitterne undervundet foran israelitterne.³⁴ Da Jefta vendte tilbage til sit hjem i Mizpa, kom hans datter ud for at møde ham med tamburiner og dans. Hun var hans eneste barn; bortset fra hende havde han hverken søn eller datter.³⁵ Da han så hende, rev han sine klæder i stykker og sagde: "Ak, min datter! Du har bragt mig lavt, og du er blandt dem, der bringer mig sorg, for jeg har givet mit ord til Herren, og jeg kan ikke trække det tilbage."³⁶ Hun svarede: "Min far, du har givet dit ord til Herren; gør med mig, som du har lovet, siden Herren har hævnnet dig på dine fjender, ammonitterne."³⁷ Hun sagde derefter til sin far: "Giv mig denne anmodning: lad mig få to måneder til at vandre i bjergene og græde med mine venner, fordi jeg aldrig vil blive gift."³⁸ Han sagde: "Gå." Så sendte han hende væk i to måneder. Hun og hendes venner gik op i bjergene og græd over hendes jomfruelighed.³⁹ Efter to måneder vendte hun tilbage til sin far, og han gjorde med hende, som han havde lovet. Og hun var jomfru. Heraf opstod en skik i Israel,⁴⁰ at Israels døtre hvert år går ud i fire dage for at mindes Jefta, gileadittens datter.

12 Mændene fra Efraim blev kaldt ud, og de gik over til Zafon. De sagde til Jefta: "Hvorfor gik du for at kæmpe mod ammonitterne uden at invitere os til at gå med dig? Vi vil brænde

Dommernes Bog

dit hus ned over dig!" ² Jefta svarede: "Jeg og mit folk var i en betydelig konflikt med ammonitterne, og jeg kaldte jer, men I reddede mig ikke fra deres hænder." ³ Da jeg indså, at I ikke ville hjælpe, risikerede jeg mit liv og gik over for at kæmpe mod ammonitterne, og Herren gav mig sejr over dem. Så hvorfor er I kommet i dag for at kæmpe mod mig?"

⁴ Jefta samlede derefter mændene fra Gilead og kæmpede mod Efraim. Gileaditterne besejrede Efraim, fordi de havde sagt: "I gileaditter er flygtninge midt i Efraim og Manasse." ⁵ Gileaditterne besatte vadedstederne over Jordan, der fører til Efraim, og hver gang en overlevende fra Efraim sagde: "Lad mig gå over," ville mændene fra Gilead spørge ham: "Er du en efraimit?" Hvis han svarede: "Nej," ⁶ ville de sige: "Sig venligst 'Shibboleth.'" Hvis han sagde "Sibboleth," fordi han ikke kunne udtale det korrekt, ville de gribe ham og dræbe ham ved vadedstederne over Jordan. På det tidspunkt faldt toogfyrre tusind efraimitter. ⁷ Jefta dømte Israel i seks år. Derefter døde Jefta gileaditten og blev begravet i en by i Gilead.

⁸ Efter Jefta tog Ibzan fra Betlehem rollen som dommer over Israel. ⁹ Han havde tredive sønner og tredive døtre. Han gav sine døtre i ægteskab uden for sin klan og bragte tredive unge kvinder som hustruer til sine sønner fra uden for sin klan. Ibzan dømte Israel i syv år. ¹⁰ Derefter døde Ibzan og blev begravet i Betlehem. ¹¹ Efter ham dømte Elon zebulonitten Israel i ti år. ¹² Elon zebulonitten døde til sidst og blev begravet i Ajjalon i Zebulons land. ¹³ Efter ham dømte Abdon, søn af Hillel, pirathonitten, Israel. ¹⁴ Han havde fyrre sønner og tredive børnebørn, som red på halvfjerds æsler. Abdon tjente som dommer over Israel i otte år. ¹⁵ Derefter døde Abdon, søn af Hillel, og blev begravet i Pirathon i Efraims land, i amalekiternes bjergland.

13 Endnu en gang gjorde israelitterne det, der var ondt i Herrens øjne, og Han overgav dem til filistrene i fyrre år. ² Der var en mand fra Zorah, af daniternes slægt, ved navn Manoah, hvis kone var ufrugtbar og ikke havde født. ³ Herrens engel viste sig for hende og sagde: "Du er ufrugtbar og barnløs, men du skal blive gravid og føde en søn. ⁴ Vær nu forsigtig med ikke at drikke vin eller nogen stærk drik, og spis ikke noget urent. ⁵ For du skal blive gravid og føde en søn. Ingen ragekniv skal røre hans hoved, for drengen skal være en

nasiræer, indviet til Gud fra moderlivet. Han vil begynde at frelse Israel fra filistrene."

⁶ Kvinden gik til sin mand og sagde: "En Guds mand kom til mig; hans udseende var som en Guds engel, meget ærefrygtindgydende. Jeg spurgte ikke, hvor han var fra, og han fortalte mig ikke sit navn. ⁷ Han sagde til mig: 'Du skal blive gravid og føde en søn. Drik nu ikke vin eller stærk drik, og spis ikke noget urent, for drengen skal være en nasiræer til Gud fra moderlivet indtil den dag, han dør.'" ⁸ Manoah bad til Herren: "Herre, lad den Guds mand, du sendte, komme igen for at lære os, hvordan vi skal opdrage drengen, der skal fødes." ⁹ Gud lyttede til Manoah, og Guds engel kom igen til kvinden, mens hun var på marken, men hendes mand Manoah var ikke med hende. ¹⁰ Kvinden skyndte sig til sin mand og sagde: "Manden, der viste sig for mig den anden dag, er her!" ¹¹ Manoah rejste sig og fulgte sin kone. Da han nåede manden, spurgte han: "Er du den mand, der talte til min kone?" "Jeg er," svarede han. ¹² Manoah spurgte: "Når dine ord går i opfyldelse, hvad vil drengens livsførelse og mission være?" ¹³ Herrens engel svarede: "Din kone skal overholde alt, hvad jeg har sagt til hende. ¹⁴ Hun må ikke indtage noget fra vinstokken, ej heller drikke vin eller stærk drik, ej heller spise noget urent. Hun skal gøre alt, hvad jeg har befalet hende." ¹⁵ Manoah sagde til Herrens engel: "Bliv venligst, mens vi forbereder et gedekid til dig." ¹⁶ Herrens engel svarede: "Selv hvis du holder mig tilbage, vil jeg ikke spise din mad. Men hvis du forbereder et brændoffer, så bring det til Herren." Manoah indså ikke, at det var Herrens engel. ¹⁷ Manoah spurgte Herrens engel: "Hvad er dit navn, så vi kan ære dig, når dit ord går i opfyldelse?" ¹⁸ Han svarede: "Hvorfor spørger du om mit navn? Det er en hemmelighed." ¹⁹ Manoah tog et gedekid og et afgrødeoffer og ofrede dem på en klippe til Herren. Herren udførte undere, mens Manoah og hans kone så på. ²⁰ Da flammen steg fra alteret mod himlen, steg Herrens engel op i flammen. Da Manoah og hans kone så dette, faldt de med ansigtet mod jorden. ²¹ Da Herrens engel ikke viste sig igen for Manoah og hans kone, indså Manoah, at det var Herrens engel. ²² Manoah sagde til sin kone: "Vi skal helt sikkert dø, for vi har set Gud!" ²³ Men hans kone svarede: "Hvis Herren havde tænkt sig at dræbe os, ville Han ikke have accepteret et brændoffer og afgrødeoffer fra vores hænder, ej heller have vist os alle disse ting eller fortalt os

Dommernes Bog

dette.”²⁴ Kvinden fødte en søn og kaldte ham Samson. Han voksede, og Herren velsignede ham.²⁵ Herrens Ånd begyndte at røre ham, mens han var i Mahaneh Dan, mellem Zorah og Eshtaol.

14 Samson gik ned til Timna, og der så han en ung kvinde, en af filistrene.² Da han vendte tilbage, fortalte han sin far og mor: “Jeg har set en kvinde i Timna af filistrene; nu skal I sørge for, at hun bliver min hustru.”³ Hans far og mor spurgte ham: “Er der ingen passende kvinde blandt dine egne slægtninge eller blandt vores folk, at du må gå til de uomskårne filistre for at få en hustru?” Men Samson insisterede over for sin far: “Få hende til mig, for hun behager mig.”⁴ Hans forældre var uvidende om, at dette var fra Herren, som søgte en anledning til at handle mod filistrene, da de herskede over Israel på det tidspunkt.

⁵ Samson gik ned til Timna med sin far og mor. Da de nærmede sig vinmarkerne i Timna, kom en ung løve brølende imod ham.⁶ Herrens Ånd kom mægtigt over ham, og han rev løven i stykker med sine bare hænder, som man kunne rive et gedekid i stykker. Han fortalte ikke sin far eller mor, hvad han havde gjort.⁷ Han gik ned og talte med kvinden, og hun behagede Samson.⁸ Nogle tid senere, da han vendte tilbage for at gifte sig med hende, bojede han af for at se på løvens kadaver og så en sværm af bier og noget honning indeni.⁹ Han skovlede honningen ud med sine hænder og spiste den, mens han gik videre. Da han sluttede sig til sine forældre, gav han dem noget, og de spiste det, men han afslørede ikke, at han havde taget honningen fra løvens kadaver.¹⁰ Hans far gik ned for at se kvinden, og Samson holdt en fest der, som det var skik for unge mænd.¹¹ Da folkene så ham, valgte de tredive ledsagere til at være hos ham.¹² Samson sagde til dem: “Lad mig foreslå jer en gåde. Hvis I kan løse den inden for festens syv dage, vil jeg give jer tredive linnedklæder og tredive sæt tøj.”¹³ Men hvis I ikke kan løse den, skal I give mig tredive linnedklæder og tredive sæt tøj.” De svarede: “Fortæl os din gåde, så vi kan høre den.”¹⁴ Han sagde,

“Af den, der æder, kom noget at spise, af den stærke kom noget sødt.”

I tre dage kunne de ikke løse gåden.¹⁵ På den fjerde dag sagde de til Samsons hustru: “Lok din mand til at forklare gåden for os, ellers vil vi brænde dig og

din fars husstand ihjel. Har du inviteret os her for at gøre os fattige?”¹⁶ Samsons hustru græd for ham og sagde: “Du hader mig! Du elsker mig ikke. Du har givet mit folk en gåde, men du har ikke fortalt mig svaret.” Han svarede: “Jeg har ikke engang fortalt min far eller mor det, så hvorfor skulle jeg fortælle dig det?”¹⁷ Hun græd i alle de syv dage, festen varede. På den syvende dag fortalte han hende det endelig, fordi hun pressede ham så hårdt. Hun forklarede derefter gåden til sit folk.¹⁸ Før solnedgang på den syvende dag sagde byens mænd til ham,

“Hvad er sødere end honning? Hvad er stærkere end en løve?”

Samson svarede,

“Havde I ikke pløjet med min kvie, ville I ikke have løst min gåde.”

¹⁹ Så kom Herrens Ånd mægtigt over ham. Han gik ned til Ashkelon, slog tredive mænd ihjel, tog deres ejendele og gav deres tøj til dem, der havde løst gåden. Brændende af vrede vendte han tilbage til sin fars hus.²⁰ Samsons hustru blev givet til en af hans ledsagere, som havde været med ham til festen.

15 Efter nogen tid, under hvedehøsten, gik Samson for at besøge sin kone og medbragte en ung ged. Han sagde, “Jeg vil gå ind til min kones kammer.” Men hendes far tillod ham ikke at komme ind.² Hendes far sagde, “Jeg var sikker på, at du foragtede hende, så jeg gav hende til din ledsager. Er hendes yngre søster ikke smukkere? Du kan få hende i stedet.”³ Samson svarede dem, “Denne gang vil jeg være uden skyld, når jeg skader filistrene.”

⁴ Så Samson gik og fangede tre hundrede ræve og tog fakler, bandt rævene hale til hale i par og satte en fakkel mellem hver par haler.⁵ Han tændte faklerne og slap rævene løs i filistrenes stående korn, brændte både negene og det stående korn, samt vinmarkerne og olivenlundene.⁶ Da filistrene spurgte, “Hvem har gjort dette?” blev de informeret, “Samson, timnitens svigersøn, fordi hans kone blev givet til hans ledsager.” Så filistrene gik op og brændte hende og hendes far med ild.⁷ Samson sagde til dem, “Siden I har handlet på denne måde, vil jeg ikke holde op, før jeg har taget hævn over jer.”

⁸ Han angreb dem med stor voldsomhed og slagtede

Dommernes Bog

mange. Derefter gik han ned og opholdt sig i en hule i klippen ved Etam. ⁹ Filistrene gik op og slog lejr i Juda, bredte sig ud nær Lehi. ¹⁰ Mændene i Juda spurgte, "Hvorfor er I kommet imod os?" De svarede, "Vi er kommet for at fange Samson, for at gøre mod ham, som han har gjort mod os." ¹¹ Så gik tre tusind mænd fra Juda ned til hulen i klippen ved Etam og sagde til Samson, "Indser du ikke, at filistrene hersker over os? Hvad har du gjort mod os?" Han svarede, "Jeg har gjort mod dem, som de gjorde mod mig." ¹² De sagde til ham, "Vi er kommet for at binde dig og overgive dig til filistrene." Samson sagde, "Sværg til mig, at I ikke vil dræbe mig selv." ¹³ De svarede, "Vi er enige; vi vil kun binde dig og overgive dig til dem. Vi vil ikke dræbe dig." Så bandt de ham med to nye reb og førte ham op fra klippen. ¹⁴ Da han nærmede sig Lehi, kom filistrene råbende for at møde ham. Herrens Ånd kom mægtigt over ham, og rebene på hans arme blev som forkullet hør, og bindingerne faldt fra hans hænder. ¹⁵ Han fandt en frisk kæbe af et æsel, rakte ud, tog den, og dræbte tusind mænd med den. ¹⁶ Så erklærede Samson, "Med et æsels kæbe har jeg lavet bunker på bunker; med et æsels kæbe har jeg dræbt tusind mænd." ¹⁷ Da han var færdig med at tale, kastede han kæben væk, og han navngav stedet Ramath Lehi. ¹⁸ Da han følte sig meget tørstig, kaldte han på Herren og sagde, "Du har givet din tjener denne store sejr. Skal jeg nu dø af tørst og falde i de uomsårmes hænder?" ¹⁹ Så åbnede Gud det hule sted i Lehi, og vand flød fra det. Da Samson drak, vendte hans styrke tilbage, og han blev genoplivet. Så kilden blev navngivet En Hakkore, og den er i Lehi den dag i dag. ²⁰ Samson dømte Israel i tyve år i filistrenes dage.

16 Samson gik til Gaza og så en prostitueret der, og han tilbragte natten med hende. ² Folkene i Gaza fik at vide, "Samson er her."

De omringede stedet og lå på lur efter ham hele natten ved byporten, forblev tavse hele natten og sagde, "Ved daggry vil vi dræbe ham." ³ Samson lå indtil midnat, og så rejste han sig og greb dørene til byporten sammen med de to stolper og rev dem løs, bom og det hele. Han lagde dem på sine skuldre og bar dem til toppen af bakken overfor Hebron. ⁴ Nogen tid senere blev han forelsket i en kvinde i Sorekdalen ved navn Dalila. ⁵ Lederne af filistrene henvendte sig til hende og sagde, "Lok ham til at afsløre kilden til hans store styrke og hvordan vi kan

overmande ham, så vi kan binde ham og underkue ham. Hver af os vil give dig elleve hundrede sølvstykker." ⁶ Dalila spurgte Samson, "Fortæl mig venligst hemmeligheden bag din store styrke og hvordan du kan bindes og underkues." ⁷ Samson fortalte hende, "Hvis nogen binder mig med syv friske buestrengene, der ikke er tørret, vil jeg blive så svag som enhver anden mand." ⁸ Lederne af filistrene bragte hende syv friske buestrengene, der ikke var tørret, og hun bandt ham med dem. ⁹ Med mænd skjult i rummet råbte hun, "Samson, filistrene er over dig!" Men han brød buestregene lige så let som et stykke snor brister nær en flamme. Så hemmeligheden bag hans styrke blev ikke opdaget. ¹⁰ Dalila sagde til Samson, "Du har gjort nar af mig og løjet for mig. Fortæl mig nu, hvordan du kan bindes." ¹¹ Han svarede, "Hvis nogen binder mig sikkert med nye reb, der aldrig har været brugt, vil jeg blive så svag som enhver anden mand." ¹² Så Dalila tog nye reb og bandt ham med dem. Derefter, med mænd skjult i rummet, råbte hun, "Samson, filistrene er over dig!" Men han brød rebene af sine arme som tråde. ¹³ Dalila sagde til Samson, "Hele denne tid har du gjort nar af mig og løjet for mig. Fortæl mig, hvordan du kan bindes." Han sagde, "Hvis du væver de syv lokker af mit hår ind i stoffet på væven og fastgør det med nålen, vil jeg blive så svag som enhver anden mand." Så mens han sov, vævede Dalila de syv lokker af hans hår ind i stoffet. ¹⁴ Og hun fastgjorde det med nålen og råbte, "Samson, filistrene er over dig!" Han vågnede fra sin søvn og trak nålen og væven ud, med stoffet. ¹⁵ Så sagde hun til ham, "Hvordan kan du sige, 'Jeg elsker dig,' når du ikke vil betro dig til mig? Dette er tredje gang du har gjort nar af mig og ikke fortalt mig hemmeligheden bag din store styrke." ¹⁶ Med vedholdende plagen pressede hun ham dag efter dag, indtil han var træt til døden. ¹⁷ Så afslørede han alt for hende. "Ingen barberkniv har nogensinde rørt mit hoved," sagde han, "for jeg har været en nasiræer, dedikeret til Gud fra min mors liv. Hvis mit hoved blev barberet, ville min styrke forlade mig, og jeg ville være så svag som enhver anden mand." ¹⁸ Da Dalila indså, at han havde fortalt hende alt, sendte hun bud til lederne af filistrene, "Kom tilbage en gang til; han har afsløret alt for mig." Så lederne vendte tilbage med sølvet i deres hænder. ¹⁹ Hun lullede ham i søvn på sit skød og kaldte på en mand til at barbære de syv lokker af hans hår. Således

Dommernes Bog

begyndte hun at underkue ham, og hans styrke forlod ham.²⁰ Hun råbte, "Samson, filistrene er over dig!" Han vågnede og tænkte, "Jeg vil gå ud som før og ryste mig fri." Men han indså ikke, at Herren havde forladt ham.²¹ Filistrene greb ham, stak hans øjne ud, og bragte ham ned til Gaza. De bandt ham med bronzelenker og satte ham til at male korn i fængslet.

²² Dog begyndte håret på hans hoved at vokse igen efter det var blevet barberet.²³ Lederne af filistrene samlede sig for at ofre et stort offer til Dagon deres gud og for at fejre, idet de sagde, "Vores gud har givet Samson, vores fjende, i vores hænder."²⁴ Da folket så ham, priste de deres gud og sagde, "Vores gud har givet vores fjende i vores hænder, han som ødelagde vores land og dræbte mange af os."²⁵ Mens de var i højt humør, kaldte de på Samson for at underholde dem. Så de bragte ham fra fængslet, og han optrådte for dem. De placerede ham mellem søjlerne.²⁶ Samson sagde til tjeneren, der holdt hans hånd, "Placer mig, hvor jeg kan føle søjlerne, der understøtter templet, så jeg kan læne mig imod dem."²⁷ Templet var fyldt med mænd og kvinder, og alle lederne af filistrene var der. På taget var der omkring tre tusinde mænd og kvinder, der så Samson optræde.²⁸ Så bad Samson til Herren, "Suveræne Herre, husk mig. Vær venlig, Gud, styrk mig bare en gang til, så jeg med et slag kan hævne mig på filistrene for mine to øjne."²⁹ Samson rakte ud efter de to centrale søjler, som templet stod på, og støttede sig mod dem, sin højre hånd på den ene og sin venstre hånd på den anden.³⁰ Samson sagde, "Lad mig dø med filistrene!" Han skubbede med al sin magt, og templet kollapsede over lederne og alle folkene i det. Således dræbte han flere i sin død end han havde gjort i sit liv.³¹ Så kom hans brødre og hele hans fars familie ned for at hente ham. De tog ham og begravde ham mellem Zora og Eshtaol i Manoahs, hans fars, grav. Han havde dømt Israel i tyve år.

17 Der var en mand ved navn Mika fra Efraims bjergland.² Han sagde til sin mor: "De elleve hundrede stykker sølv, som blev taget fra dig, om hvilke du udtalte en forbandelse og talte i min høreelse, se, jeg har sølv; jeg tog det." Hans mor svarede: "Velsignet være min søn af Herren."³ Han returnerede de elleve hundrede stykker sølv til sin mor, og hun sagde: "Jeg dedikerer højtideligt mit

sølv til Herren for min søn til at lave et udskåret billede og et metalbillede; jeg vil give det tilbage til dig."⁴ Efter at han havde returneret sølvet til sin mor, tog hun to hundrede stykker sølv og gav dem til en sølvsmed, som lavede dem til et udskåret billede og et metalbillede, som blev placeret i Mikas hus.⁵ Mika havde et helligdom, og han lavede en efod og nogle husguder, og han indviede en af sine sønner til at blive hans præst.⁶ På den tid var der ingen konge i Israel, og alle handlede efter deres eget skøn.

⁷ Der var en ung mand fra Betlehem i Juda, af Judas slægt, som var en levit, og han opholdt sig der.⁸ Han forlod byen Betlehem i Juda for at finde et sted at bo, og på sin rejse kom han til Efraims bjergland, til Mikas hus.⁹ Mika spurgte ham: "Hvor kommer du fra?" Han svarede: "Jeg er en levit fra Betlehem i Juda, og jeg leder efter et sted at bo."¹⁰ Mika sagde til ham: "Bliv hos mig og vær en far og præst for mig, og jeg vil give dig ti stykker sølv om året, tøj og din mad." Så levitten gik ind.¹¹ Levitten indvilligede i at bo hos Mika, og den unge mand blev som en af hans sønner for ham.¹² Mika udnævnte levitten, og den unge mand tjente som hans præst og boede i Mikas hus.¹³ Mika sagde: "Nu ved jeg, at Herren vil gøre mig godt, fordi jeg har en levit som præst."

18 I de dage havde Israel ingen konge, og Dans stamme søgte et område til sig selv at bosætte sig i, for indtil da havde de ikke fået tildelt en arv blandt Israels stammer.² Så Dans stamme sendte fra deres klan fem dygtige mænd fra Zora og Eshtaol for at udforske landet og undersøge det. De instruerede dem: "Gå og udforsk landet." Da de nåede Efraims bjergland, kom de til Mikas hus og blev der natten over.³ Da de nærmede sig Mikas hus, genkendte de den unge levits stemme og vendte sig til ham for at tale med ham og spurgte: "Hvem bragte dig her? Hvad laver du på dette sted? Hvad har du her?"⁴ Han svarede: "Dette er, hvad Mika har gjort for mig: han har hyret mig, og jeg er blevet hans præst."⁵ Så sagde de til ham: "Spørg venligst Gud for at finde ud af, om vores rejse vil blive en succes."⁶ Præsten sagde til dem: "Gå i fred; jeres rejse har Herrens godkendelse."

⁷ Så de fem mænd drog af sted og ankom til Laish, hvor de bemærkede, at folket levede i sikkerhed, på samme måde som sidonierne, fredelige og intetanende. Deres land manglede intet og var velstående. De var langt fra sidonierne og havde

Dommernes Bog

ingen forbindelser med andre.⁸ Da de vendte tilbage til deres brødre i Zora og Eshtaol, spurgte deres med-danitter dem: "Hvad er jeres rapport?"⁹ De svarede: "Lad os gå op og angribe dem, for vi har set landet, og det er meget godt. Hvorfor tøver I? Vent ikke med at gå og tage landet i besiddelse."¹⁰ Når I ankommer, vil I finde et folk intetanende og et rummeligt land, som Gud har givet i jeres hænder, et sted hvor der ikke mangler noget på jorden."¹¹ Så drog seks hundrede mænd fra Dans stamme, bevæbnede til kamp, fra Zora og Eshtaol.¹² På deres rejse slog de lejr nær Kiriat-Jearim i Juda. Derfor kaldes stedet Mahane-Dan den dag i dag, beliggende vest for Kiriat-Jearim.¹³ Derfra fortsatte de til Efraims bjergland og kom til Mikas hus.¹⁴ Så sagde de fem mænd, der havde udforsket Laishs land, til deres slægtninge: "Ved I, at der i disse huse er en efod, nogle husguder og et udskåret billede overtrukket med sølv? Nu ved I, hvad I skal gøre."¹⁵ Så vendte de sig og gik til den unge levitis hus ved Mikas sted og hilste på ham.¹⁶ De seks hundrede danitter, klar til kamp, stod ved indgangen til porten.¹⁷ De fem mænd, der havde udforsket landet, gik ind og tog det udskårne billede, efoden, husguderne og det støbte metalbillede, mens præsten og de seks hundrede bevæbnede mænd stod ved indgangen til porten.¹⁸ Da disse mænd gik ind i Mikas hus og tog det udskårne billede, efoden, husguderne og det støbte metalbillede, spurgte præsten dem: "Hvad laver I?"¹⁹ De svarede: "Vær stille; læg din hånd over din mund og kom med os, og vær en far og præst for os. Er det bedre for dig at være præst for én mands husstand, eller for en stamme og klan i Israel?"²⁰ Præsten blev glad. Han tog efoden, husguderne og det udskårne billede og gik med folket.²¹ De satte deres børn, kvæg og ejendele foran sig, og de vendte sig og gik.²² Da de var kommet et stykke væk fra Mikas hus, samlede mændene, der boede nær Mikas hus, sig og indhentede danitterne.²³ Mens de råbte efter dem, vendte danitterne sig og sagde til Mika: "Hvad er der i vejen med dig, siden du har kaldt dine mænd ud for at kæmpe?"²⁴ Han svarede: "I har taget de guder, jeg lavede, og min præst, og er gået bort. Hvad har jeg ellers? Hvordan kan I spørge: 'Hvad er der i vejen med dig?'"²⁵ Danitterne sagde til ham: "Hæv ikke din stemme mod os, ellers kan nogle vilde mænd angribe dig, og du og din familie vil miste jeres liv."²⁶ Så gik danitterne deres vej, og da Mika så, at de

var for stærke for ham, vendte han sig og gik hjem igen.²⁷ De tog, hvad Mika havde lavet, og hans præst og gik videre til Laish, til et folk der levede i fred og sikkerhed. De angreb dem med sværdet og brændte deres by ned.²⁸ Der var ingen til at redde dem, fordi de boede langt fra Sidon og ikke havde nogen forbindelser med andre. Byen lå i en dal nær Bet-Rehob. Danitterne genopbyggede byen og bosatte sig der.²⁹ De kaldte den Dan, efter deres forfader Dan, som blev født til Israel, selvom byen tidligere blev kaldt Laish.³⁰ Danitterne opstillede for sig selv det udskårne billede, og Jonatan, søn af Gershom, søn af Moses, og hans sønner var præster for Dans stamme indtil landets fangenskab.³¹ De fortsatte med at bruge det udskårne billede, Mika havde lavet, hele den tid Guds hus var i Shilo.

19 I de dage var der ingen konge i Israel. En bestemt levit, der boede i en afsides del af Efraims bjergland, tog en medhustru fra Betlehem i Juda.² Men medhustruen var utro mod ham og forlod ham, vendte tilbage til sin fars hus i Betlehem, Juda, hvor hun blev i fire måneder.³ Hendes mand satte sig derefter for at overtale hende til at vende tilbage, idet han talte venligt til hende. Han tog sin tjener og to æsler med sig. Hun bragte ham ind i sin fars hus, og hendes far blev glad for at se ham.⁴ Kvindens far opfordrede ham til at blive, så han blev hos ham i tre dage, spiste, drak og overnattede der.⁵ På den fjerde dag stod de tidligt op, og han gjorde sig klar til at rejse. Men kvindens far sagde til sin svigersøn: "Tag noget at spise for at styrke dig, og så kan du tage af sted."⁶ Så satte de to sig ned for at spise og drikke sammen. Kvindens far sagde: "Bliv venligst en nat mere og nyd det."⁷ Da manden rejste sig for at tage af sted, overtale hans svigerfar ham, og han blev en nat mere.

⁸ På den femte dag stod han tidligt op for at tage af sted, men kvindens far sagde: "Vær venlig at styrke dig og vent til eftermiddagen." Så spiste de to sammen.⁹ Da manden, sammen med sin medhustru og tjener, rejste sig for at tage af sted, sagde hans svigerfar: "Se, dagen er næsten ommе. Bliv her natten over; nyd det. I morgen tidlig kan du stå tidligt op og tage hjem."¹⁰ Men manden var uvillig til at blive en nat mere, så han tog af sted og rejste mod Jebus (som er Jerusalem) med sine to sadlede æsler og sin medhustru.¹¹ Da de nærmede sig

Dommernes Bog

Jebus, var dagen næsten gået. Tjeneren sagde til sin herre: "Lad os dreje ind i denne jebusiters by og overnatte." ¹² Hans herre svarede: "Vi vil ikke dreje ind i en by af fremmede, som ikke er israelitter. Vi vil fortsætte til Gibeā." ¹³ Han tilføjede: "Kom, lad os prøve at nå Gibeā eller Rama og overnatte der." ¹⁴ Så de fortsatte deres vej, og solen gik ned, da de nærmede sig Gibeā i Benjamin. ¹⁵ De stoppede for at overnatte i Gibeā. De satte sig på byens torv, men ingen tilbød dem gæstfrihed. ¹⁶ Den aften kom en gammel mand ind fra sit arbejde på markerne. Han var fra Efraims bjergland og boede i Gibeā, selvom folkene der var benjaminitter. ¹⁷ Da han så den rejsende på byens torv, spurgte den gamle mand: "Hvor skal du hen, og hvor kommer du fra?" ¹⁸ Han svarede: "Vi rejser fra Betlehem i Juda til et afsides område i Efraims bjergland, hvor jeg bor. Jeg har været i Betlehem, og nu er jeg på vej til Herrens hus. Ingen har taget os ind for natten." ¹⁹ Vi har strå og foder til vores æsler, og brød og vin til os selv, dine tjenere—mig, kvinden og den unge mand med os. Vi mangler intet." ²⁰ Den gamle mand sagde: "Du er velkommen i mit hus. Lad mig sørge for alle dine behov. Bliv kun ikke natten over på torvet." ²¹ Så tog han ham ind i sit hus og fodrede hans æsler. Efter at de havde vasket deres fødder, spiste og drak de. ²² Mens de morede sig, omringede nogle onde mænd fra byen huset. De bankede på døren og råbte til den gamle mand: "Bring den mand ud, som kom til dit hus, så vi kan have omgang med ham." ²³ Husets ejer gik udenfor og sagde: "Nej, mine brødre, begå ikke en sådan ond handling. Da denne mand er min gæst, gør ikke denne skændige ting." ²⁴ Se, her er min jomfrudatter og hans medhustru. Jeg vil bringe dem ud til jer nu. Gør med dem, som I vil, men begå ikke denne skændige handling mod denne mand." ²⁵ Men mændene ville ikke høre på ham. Så manden tog sin medhustru og sendte hende ud til dem. De voldtog hende og misbrugte hende hele natten, og ved dag gry lod de hende gå. ²⁶ Da dagen begyndte at gry, vendte kvinden tilbage til huset, hvor hendes herre opholdt sig, faldt sammen ved døren og lå der til det blev lyst. ²⁷ Da hendes herre stod op om morgenen, åbnede døren og gik ud for at fortsætte sin vej, fandt han sin medhustru liggende ved husets dør, med hænderne på tærsklen. ²⁸ Han sagde til hende: "Rejs dig; lad os gå." Men der var intet svar. Han lagde hende på sit æsel og satte ud mod hjemmet. ²⁹ Da han nåede hjem, tog han en kniv og

skar sin medhustru, lem for lem, i tolv stykker og sendte dem gennem hele Israels område. ³⁰ Alle, der så det, sagde: "En sådan ting er aldrig blevet set eller gjort, ikke siden israelitterne kom op fra Egypten. Overvej det, lav en plan, og tal op!"

20 Da samledes alle israelitterne fra Dan til Beersheba, inklusive landet Gilead, som én forsamling for Herren i Mizpa. ² Lederne af alle Israels stammer tog deres pladser i Guds folks forsamling, bestående af fire hundrede tusinde fodfolk bevæbnet med sværd. ³ (Benjaminitterne hørte, at israelitterne var samlet i Mizpa.) Israelitterne spurgte: "Forklar os, hvordan denne ondskab skete." ⁴ Leviten, manden til den myrdede kvinde, svarede: "Min medhustru og jeg kom til Gibeā i Benjamin for at overnatte. ⁵ Mændene i Gibeā rejste sig imod mig og omringede huset om natten med hensigt at dræbe mig. De voldtog min medhustru, og hun døde. ⁶ Jeg tog min medhustru, skar hende i stykker og sendte dem gennem hele Israels område, for de begik en skændig og afskyelig handling i Israel. ⁷ Nu, alle I israelitter, giv jeres dom og råd her."

⁸ Alle folk rejste sig som én og sagde: "Ingen af os vil vende tilbage til vores telte eller hjem. ⁹ Dette er, hvad vi vil gøre mod Gibeā: vi vil trække lod for at beslutte, hvordan vi angriber det. ¹⁰ Vi vil tage ti mænd ud af hver hundrede fra alle Israels stammer, og hundrede ud af tusind, og tusind ud af ti tusind, for at forsyne hæren med proviant. Når hæren ankommer til Gibeā i Benjamin, vil de straffe dem for den afskyelige handling, der blev begået i Israel." ¹¹ Så alle Israels mænd forenede sig som én mod byen. ¹² Israels stammer sendte budbringere gennem Benjamins stamme og sagde: "Hvad er denne ondskab, der er sket iblandt jer?" ¹³ Overgiv nu de onde mænd fra Gibeā, så vi kan henrette dem og rense Israel for det onde." Men benjaminitterne nægtede at lytte til deres med-israelitter. ¹⁴ I stedet samlede benjaminitterne sig fra deres byer til Gibeā for at kæmpe mod israelitterne. ¹⁵ Den dag mobiliserede benjaminitterne seksogtyve tusinde sværdmænd fra deres byer, eksklusive syv hundrede udvalgte mænd fra Gibeā. ¹⁶ Blandt alle disse soldater var der syv hundrede udvalgte tropper, venstrehåndede, hver i stand til at slynge en sten mod et hår uden at ramme forbi. ¹⁷ Israelitterne, eksklusive Benjamin, samlede fire hundrede tusinde

Dommernes Bog

sværdmænd, alle parate til kamp.¹⁸ Israelitterne gik op til Betel og spurgte Gud: "Hvem skal først gå i kamp mod benjaminitterne?" Herren svarede: "Juda skal gå først."¹⁹ Næste morgen rejste israelitterne sig og slog lejr nær Gibeab.²⁰ Israelitterne rykkede frem for at kæmpe mod benjaminitterne og tog kampstilling mod dem ved Gibeab.²¹ Benjaminiterne kom ud fra Gibeab og slog toogtyve tusinde israelitter ned på slagmarken den dag.²² Men israelitterne opmuntrede hinanden og tog deres stillinger igen, som de havde gjort den første dag.²³ Israelitterne gik op og græd for Herren indtil aften og spurgte Herren: "Skal vi igen gå op for at kæmpe mod benjaminitterne, vores brødre?" Herren svarede: "Gå op imod dem."²⁴ Israelitterne nærmede sig benjaminitterne på den anden dag.²⁵ Denne gang kom benjaminitterne ud fra Gibeab og dræbte yderligere atten tusinde israelitter, alle bevæbnede med sværd.²⁶ Så gik alle israelitterne, hele hæren, op til Betel, hvor de sad og græd for Herren. De fastede den dag indtil aften og ofrede brændofre og fredsofre til Herren.²⁷ Israelitterne spurgte Herren. (I de dage var Guds pagts ark der,²⁸ med Pinehas, Eleazars søn, Arons søn, der tjente foran den.) De spurgte: "Skal vi igen gå op for at kæmpe mod benjaminitterne, vores brødre, eller skal vi ophøre?" Herren svarede: "Gå, for i morgen vil jeg overgive dem i jeres hænder."²⁹ Så satte Israel mænd i baghold omkring Gibeab.³⁰ På den tredje dag gik israelitterne op mod benjaminitterne og tog stilling mod Gibeab som før.³¹ Benjaminiterne kom ud for at møde dem og blev trukket væk fra byen. De begyndte at påføre israelitterne tab som ved tidligere lejligheder, omkring tredive mænd faldt på den åbne mark og på vejene—en førte til Betel og den anden til Gibeab.³² Benjaminiterne tænkte: "Vi besejrer dem som før," men israelitterne sagde: "Lad os trække os tilbage og trække dem væk fra byen til vejene."³³ Alle Israels mænd flyttede fra deres positioner og tog stilling ved Baal-Tamar, og den israelitiske bagholdsstyrke stormede ud fra Maareh-geba.³⁴ Ti tusinde af Israels udvalgte mænd lancerede et frontal angreb på Gibeab. Kampen var intens, og benjaminitterne indså ikke, at katastrofen var nær.³⁵ Herren besejrede Benjamin foran Israel, og israelitterne slog 25.100 benjaminitter ned den dag, alle bevæbnede med sværd.³⁶ Benjaminiterne så, at de var besejret. Israels mænd havde givet efter for Benjamin, fordi de stolede på det baghold,

de havde sat nær Gibeab.³⁷ De i bagholdet stormede ind i Gibeab, spredte sig ud og lagde hele byen under sværdet.³⁸ Israelitterne havde aftalt med bagholdet, at de ville sende en stor røgsky op fra byen,³⁹ På det tidspunkt ville israelitterne iværksætte deres modangreb. Benjaminiterne var begyndt at påføre israelitterne tab (omkring tredive), og de sagde: "Vi besejrer dem som i det første slag."⁴⁰ Men da røgstøtten begyndte at stige fra byen, vendte benjaminitterne sig og så hele byen gå op i røg.⁴¹ Så vendte israelitterne sig mod dem, og benjaminitterne blev skrækslagne, fordi de indså, at katastrofen var kommet over dem.⁴² De flygtede for israelitterne mod ørkenen, men de kunne ikke undslippe slaget. Israelitterne, der kom ud af byerne, huggede dem ned der.⁴³ De omringede benjaminitterne, forfulgte dem og overmandede dem let i nærheden af Gibeab mod øst.⁴⁴ Atten tusinde benjaminitter faldt, alle modige krigere.⁴⁵ Da de vendte sig og flygtede mod ørkenen til klippen Rimmon, fangede israelitterne fem tusinde af dem på vejene og indhentede dem ved Gidom, hvor de slog yderligere to tusinde ned.⁴⁶ Den dag faldt femogtyve tusinde benjaminitiske sværdmænd, alle modige krigere.⁴⁷ Men seks hundrede mænd vendte sig og flygtede ind i ørkenen til klippen Rimmon, hvor de opholdt sig i fire måneder.⁴⁸ Israels mænd vendte tilbage til Benjamin og lagde alle byerne under sværdet, inklusive dyrene og alt andet, de fandt. De satte ild til alle de byer, de kom forbi.

21 Israelitterne havde svoret i Mizpa og sagt: "Ingen af os skal give sin datter til en benjaminit som hustru."² Folket gik til Betel og sad der foran Gud indtil aften, mens de hævdede deres stemmer og græd bittert.³ "Hvorfor, Herre, Israels Gud," råbte de, "er dette sket i Israel, at en stamme i dag mangler fra Israel?"

⁴ Næste dag stod folket tidligt op, byggede et alter og bragte brændofre og fredsofre.⁵ Israelitterne spurgte derefter: "Hvem blandt alle Israels stammer undlod at komme op til Herren ved forsamlingen?" For de havde taget en højtidelig ed angående enhver, der ikke kom op til Herren i Mizpa, og sagt: "Han skal visse lig dø."⁶ Israelitterne sørgede over deres bror Benjamin og sagde: "I dag er en stamme afskåret fra Israel."⁷ "Hvad skal vi gøre for hustruer til dem, der er tilbage, da vi har svoret ved Herren ikke at give dem nogen af vores døtre til ægte?"

Dommernes Bog

⁸ De spurgte: "Hvilken af Israels stammer kom ikke op til Herren i Mizpa?" De fandt ud af, at ingen fra Jabesh-gilead var kommet til lejren for forsamlingen.

⁹ Da folket blev talt, var der ikke en eneste af indbyggerne fra Jabesh-gilead der. ¹⁰ Så sendte forsamlingen tolv tusinde tapre krigere med instruktioner om at slå indbyggerne i Jabesh-gilead med sværdet, inklusive kvinder og børn. ¹¹ "Dette skal I gøre," befalede de. "Ødelæg enhver mand og enhver kvinde, der har ligget med en mand."

¹² De fandt blandt indbyggerne i Jabesh-gilead fire hundrede unge jomfruer, som ikke havde kendt en mand, og bragte dem til lejren i Shiloh i Kana'an. ¹³ Hele forsamlingen sendte bud til benjaminitterne ved klippen Rimmon og proklamerede fred til dem.

¹⁴ Benjaminitterne vendte tilbage på det tidspunkt, og de gav dem kvinderne fra Jabesh-gilead, som var blevet skånet, men der var ikke nok til dem. ¹⁵ Folket sørgede over Benjamin, da Herren havde tilladt et tomrum at opstå blandt Israels stammer. ¹⁶ Forsamlingens ældste sagde: "Hvad skal vi gøre for hustruer til dem, der er tilbage, da Benjamins kvinder er blevet ødelagt?" ¹⁷ "Der må være en arv for de overlevende af Benjamin," sagde de, "så en stamme

ikke bliver udsløttet fra Israel." ¹⁸ "Men vi kan ikke give dem hustruer fra vores døtre," sagde de, "for israelitterne har svoret: 'Forbandet være enhver, der giver en hustru til en benjaminit.'" ¹⁹ De sagde: "Se, der er Herrens årlige fest i Shiloh, nord for Betel, øst for vejen, der går fra Betel til Sikem, og syd for Lebona." ²⁰ De instruerede benjaminitterne og sagde: "Gå og gem jer i vinmarkerne ²¹ og hold øje. Når Shilohs døtre kommer ud for at deltage i dansene, skal I styrte frem fra vinmarkerne og hver tage en hustru fra Shilohs døtre, og så vende tilbage til Benjamins land. ²² Når deres fædre eller brødre kommer for at klage til os, vil vi sige: 'Gør os den tjeneste at tillade dem, fordi vi ikke tog hustruer til dem under krigen. I vil ikke være skyldige i at bryde jeres ed, da I ikke gav jeres døtre til dem.'"

²³ Benjaminitterne gjorde således og tog hustruer efter deres antal fra dem, der dansede, som de greb. Derefter vendte de tilbage til deres arv, genopbyggede byerne og bosatte sig i dem. ²⁴ På det tidspunkt forlod israelitterne stedet, hver til sin stamme og familie, og vendte tilbage til deres arv. ²⁵ I de dage havde Israel ingen konge; enhver gjorde, hvad der var ret i hans egne øjne.

Ruths Bog

1 I de dage, da dommerne regerede, var der hungersnød i landet. En mand fra Betlehem i Juda drog for at bo i Moabs land med sin kone og to sønner. ² Manden hed Elimelek, hans kone hed Noomi, og hans to sønner hed Mahlon og Kiljon. De var Efratitter fra Betlehem, Juda. De kom til Moab og boede der. ³ Elimelek, Noomis mand, døde, og hun blev efterladt med sine to sønner. ⁴ De tog moabitiske kvinder til koner; den ene hed Orpa og den anden Ruth. De boede der i omkring ti år. ⁵ Både Mahlon og Kiljon døde også, og Noomi blev efterladt uden sine to sønner og sin mand.

⁶ Noomi hørte i Moab, at Herren havde besøgt sit folk ved at give dem mad. Hun og hendes svigerdøtre gjorde sig klar til at vende tilbage derfra.

⁷ Hun forlod det sted, hvor hun havde boet, med sine to svigerdøtre og begav sig ud på vejen for at vende tilbage til Judas land. ⁸ Noomi sagde til sine to svigerdøtre: "Gå tilbage, hver af jer, til jeres mors hus. Må Herren vise venlighed mod jer, som I har vist mod de døde og mod mig. ⁹ Må Herren give, at hver af jer finder hvile i en anden mands hus." Så kyskede hun dem, og de græd højt. ¹⁰ De svarede hende: "Vi vil gå tilbage med dig til dit folk." ¹¹ Men Noomi sagde: "Vend hjem, mine døtre. Hvorfor skulle I komme med mig? Har jeg flere sønner i mit skød, som kunne blive jeres mænd?" ¹² Vend tilbage, mine døtre; jeg er for gammel til at have en mand. Selv hvis jeg tænkte, at der stadig var håb—selv hvis jeg fik en mand i nat og fødte sønner— ¹³ ville I så vente, til de voksede op? Ville I afholde jer fra at gifte jer? Nej, mine døtre. Det er mere bittert for mig end for jer, fordi Herrens hånd har vendt sig imod mig!" ¹⁴ De græd højt igen. Orpa kyskede sin svigermor farvel, men Ruth klamrede sig til hende. ¹⁵ Noomi sagde: "Se, din svigerinde vender tilbage til sit folk og sine guder. Gå tilbage med hende." ¹⁶ Men Ruth svarede: "Tving mig ikke til at forlade dig eller til at vende tilbage fra at følge dig. Hvor du går, vil jeg gå, og hvor du bor, vil jeg bo. Dit folk skal være mit folk, og din Gud min Gud. ¹⁷ Hvor du dør, vil jeg dø, og der vil jeg blive begravet. Må Herren straffe mig, om noget andet end døden skiller dig og mig." ¹⁸ Da Noomi så, at Ruth var besluttet på at gå med hende, holdt hun op med at overtale hende. ¹⁹ De to kvinder gik videre, indtil de kom til Betlehem. Da de ankom til Betlehem, blev hele byen oprørt over dem, og kvinderne udbød: "Er det Noomi?" ²⁰ Hun svarede dem: "Kald mig ikke Noomi; kald mig Mara,

for den Almægtige har gjort det meget bittert for mig. ²¹ Jeg gik bort fuld, men Herren har bragt mig tilbage tom. Hvorfor kalde mig Noomi? Herren har vidnet imod mig, og den Almægtige har plaget mig." ²² Så vendte Noomi tilbage fra Moab med Ruth, moabiterinden, hendes svigerdatter, og ankom til Betlehem, da bygghøsten begyndte.

2 Nu havde Naomi en slægtning på sin mands side, en mand af stor rigdom fra Elimeleks familie, hvis navn var Boaz. ² Og Ruth, moabitten, sagde til Naomi: "Lad mig venligst gå ud på markerne og samle aks efter en, i hvis øjne jeg må finde nåde." Naomi svarede: "Gå bare, min datter." ³ Så gik hun ud, gik ind på en mark og begyndte at samle aks bag høstfolkene. Ved et tilfælde fandt hun sig selv i en del af marken, der tilhørte Boaz, som var af Elimeleks familie. ⁴ Netop da kom Boaz fra Betlehem og sagde til høstfolkene: "Herren være med jer." Og de svarede: "Herren velsigne dig." ⁵ Boaz spurgte sin opsynsmand over høstfolkene: "Hvem tilhører denne unge kvinde?" ⁶ Opsynsmanden svarede: "Hun er den unge moabitiske kvinde, som vendte tilbage med Naomi fra Moabs land. ⁷ Hun spurgte: 'Lad mig venligst samle aks og samle blandt negene efter høstfolkene.' Hun har været her fra morgen til nu, bortset fra en kort pause i skyggen."

⁸ Så sagde Boaz til Ruth: "Lyt nøje, min datter. Gå ikke og saml aks på en anden mark, og forlad ikke denne. Bliv tæt på mine unge kvinder. ⁹ Hold øje med marken, som de høster, og følg efter dem. Jeg har instrueret de unge mænd om ikke at røre dig. Når du er tørstig, gå og drik af vandkrukkerne, som de unge mænd har fyldt." ¹⁰ Ved dette faldt hun på sit ansigt, bøjede sig til jorden og sagde til ham: "Hvorfor har jeg fundet nåde i dine øjne, så du lægger mærke til mig, da jeg er en fremmed?" ¹¹ Boaz svarede: "Jeg er blevet fuldt informeret om alt, hvad du har gjort for din svigermor siden din mands død—hvordan du forlod din far og mor og dit fødeland og kom til et folk, du ikke kendte før. ¹² Må Herren belønne dig for dine gerninger. Må du modtage en fuld belønning fra Herren, Israels Gud, under hvis vinger du har søgt tilflugt." ¹³ Så sagde hun: "Jeg har fundet nåde i dine øjne, min herre, for du har trøstet mig og talt venligt til din tjenerinde, selvom jeg ikke er som en af dine tjenestepiger." ¹⁴ Ved måltidet sagde Boaz til hende: "Kom herover og

Ruths Bog

spis noget brød og dyp dit stykke i eddiken." Så hun satte sig ved siden af høstfolkene, og han tilbød hende ristet korn. Hun spiste, indtil hun var mæt og havde noget til overs.¹⁵ Da hun rejste sig for at samle aks, instruerede Boaz sine unge mænd: "Lad hende samle aks selv blandt negene, og fornærm hende ikke."¹⁶ Træk også nogle strå ud til hende fra bundterne og lad dem ligge, så hun kan samle dem, og irettesæt hende ikke."¹⁷ Ruth fortsatte med at samle aks på marken indtil aften. Derefter tærskede hun byggen, hun havde samlet, hvilket udgjorde omkring en efa.¹⁸ Hun bar det tilbage til byen, og hendes svigermor så, hvor meget hun havde samlet. Ruth tog også det frem, hun havde til overs efter at have spist sig mæt, og gav det til hende.¹⁹ Hendes svigermor spurgte hende: "Hvor har du samlet aks i dag? Hvor har du arbejdet? Velsignet være den mand, der lagde mærke til dig!" Så fortalte hun sin svigermor om den mand, på hvis sted hun havde arbejdet. "Navnet på den mand, jeg arbejdede med i dag, er Boaz," sagde hun.²⁰ Naomi sagde til sin svigerdatter: "Må han blive velsignet af Herren, som ikke har trukket sin godhed tilbage fra de levende og de døde." Hun tilføjede: "Den mand er vores nære slægtning; han er en af vores løsnere."²¹ Så sagde Ruth, moabitten: "Han sagde endda til mig: 'Bliv tæt på mine tjenere, indtil de har afsluttet hele min høst.'" ²² Og Naomi sagde til Ruth, sin svigerdatter: "Det er godt, min datter, at du går ud med hans unge kvinder, så du ikke bliver skadet på en anden mark."²³ Så blev Ruth tæt på Boaz' unge kvinder for at samle aks indtil slutningen af byg- og hvedehøsten. Og hun boede hos sin svigermor.

3 Naomi, Ruths svigermor, sagde til hende: "Min datter, skulle jeg ikke søge et trygt sted for dig, så det kan gå dig godt?" ² Nu er Boaz, med hvis unge kvinder du har arbejdet, en slægtning af os. Se, han vil vinde byg i aften på tærskelpladsen. ³ Derfor, vask dig, salve dig, tag dit bedste tøj på, og gå ned til tærskelpladsen. Dog skal du ikke give dig til kende for manden, før han er færdig med at spise og drikke. ⁴ Når han lægger sig, skal du lægge mærke til stedet, hvor han ligger. Så skal du gå hen, afdække hans fødder og lægge dig; han vil fortælle dig, hvad du skal gøre." ⁵ Ruth svarede: "Jeg vil gøre alt, hvad du siger." ⁶ Så gik hun ned til tærskelpladsen og gjorde alt, hvad hendes svigermor havde instrueret hende.

⁷ Efter at Boaz havde spist og drukket, og hans hjerte var glad, gik han hen for at lægge sig ved enden af kornbunken. Ruth kom stille, afdækkede hans fødder og lagde sig. ⁸ Midt om natten blev manden forskrækket og bøjede sig frem; der lå en kvinde ved hans fødder. ⁹ Han spurgte: "Hvem er du?" Hun svarede: "Jeg er Ruth, din tjenerinde. Brede dit klæde over din tjenerinde, for du er en værgeforløser." ¹⁰ Han sagde: "Må Herren velsigne dig, min datter. Denne sidste godhed er større end den første, da du ikke har forfulgt unge mænd, hverken rige eller fattige. ¹¹ Nu, min datter, vær ikke bange. Jeg vil gøre for dig, hvad du beder om, for alle folkene i min by ved, at du er en kvinde af ædel karakter. ¹² Det er sandt, at jeg er en værgeforløser, men der er en anden, der er nærmere beslægtet end jeg. ¹³ Bliv her i nat, og om morgenen, hvis han ønsker at forløse dig, godt; lad ham forløse dig. Men hvis han ikke er villig, så sandt som Herren lever, vil jeg forløse dig. Læg dig her indtil morgen." ¹⁴ Så lå hun ved hans fødder indtil morgen, men rejste sig før nogen kunne genkendes; og han sagde: "Lad det ikke blive kendt, at en kvinde kom til tærskelpladsen." ¹⁵ Han sagde: "Bring det sjal, du har på, og hold det ud." Da hun holdt det, målte han seks mål byg og lagde det på hende. Så gik hun tilbage til byen. ¹⁶ Da Ruth vendte tilbage til sin svigermor, spurgte Naomi: "Hvordan gik det, min datter?" Ruth fortalte hende alt, hvad Boaz havde gjort for hende. ¹⁷ Hun tilføjede: "Han gav mig disse seks mål byg og sagde: 'Gå ikke tilbage til din svigermor med tomme hænder.'" ¹⁸ Naomi sagde: "Vent, min datter, indtil du ser, hvordan sagen udvikler sig; for manden vil ikke hvile, før han har afgjort sagen i dag."

4 Boaz gik op til byporten og satte sig der, og netop da kom den løser, som Boaz havde nævnt, forbi. Boaz sagde: "Kom herhen, min ven, og sæt dig." Så han kom hen og satte sig. ² Boaz tog da ti af byens ældste og sagde: "Sæt jer her." Og de satte sig. ³ Han talte til løseren: "Naomi, som er vendt tilbage fra Moab, sælger det stykke jord, der tilhørte vores slægtning Elimelek. ⁴ Jeg tænkte, jeg skulle informere dig og forestå, at du køber det i nærværelse af dem, der sidder her, og i nærværelse af mit folks ældste. Hvis du vil løse det, så gør det; men hvis ikke, så lad mig vide det, for du har retten til at løse det, og jeg er den næste i rækken." Løseren sagde: "Jeg vil løse det."

Ruths Bog

⁵ Så sagde Boaz: "På den dag, du køber jorden fra Naomi, erhverver du også Ruth, moabitten, den afdødes enke, for at opretholde den dødes navn med hans arv." ⁶ Løseren svarede: "Jeg kan ikke løse det for mig selv, for ikke at bringe min egen ejendom i fare. Du må tage min løsningsret for dig selv, for jeg kan ikke gøre det." ⁷ I tidligere tider i Israel, for at en løsning og overførsel af ejendom kunne blive endelig, ville den ene part tage sin sandal af og give den til den anden. Dette var metoden til at legalisere transaktioner i Israel. ⁸ Løseren sagde da til Boaz: "Køb det selv." Og han tog sin sandal af. ⁹ Så erklærede Boaz for de ældste og alle folkene: "I dag er I vidner på, at jeg har købt fra Naomi alt, hvad der tilhørte Elimelek, Kiljon og Mahlon. ¹⁰ Jeg har også erhvervet Ruth, moabitten, Mahlons enke, til at være min hustru, for at opretholde den afdødes navn med hans ejendom, så hans navn ikke vil forsvinde fra hans familie eller fra hans hjemby. I er vidner i dag." ¹¹ Så sagde alle folkene ved porten og de ældste: "Vi er vidner. Måtte Herren gøre kvinden, der kommer ind i dit hjem, som Raket og Lea, der sammen

opbyggede Israels hus. Måtte du blomstre i Efrata og blive berømt i Betlehem. ¹² Måtte din familie, gennem de børn Herren giver dig ved denne unge kvinde, blive som Perez' slægt, som Tamar fødte Juda." ¹³ Så tog Boaz Ruth, og hun blev hans hustru. Da han havde omgang med hende, gjorde Herren hende i stand til at undfange, og hun fødte en søn. ¹⁴ Kvinderne sagde til Naomi: "Lovet være Herren, som i dag ikke har ladet dig være uden en løser. Måtte han blive berømt i hele Israel! ¹⁵ Han vil forny dit liv og opretholde dig i din alderdom. For din svigerdatter, som elsker dig og er bedre for dig end syv sønner, har født ham." ¹⁶ Naomi tog barnet, lagde ham i sit skød og tog sig af ham. ¹⁷ Nabo-kvinderne sagde: "Naomi har fået en søn!" Og de kaldte ham Obed. Han var far til Isaj, far til David. ¹⁸ Dette er slægten af Perez: Perez var far til Hezron, ¹⁹ Hezron blev far til Ram, og Ram blev far til Amminadab, ²⁰ Amminadab blev far til Nahshon, og Nahshon blev far til Salmon, ²¹ Salmon blev far til Boaz, og Boaz blev far til Obed, ²² Obed blev far til Isaj, og Isaj var far til David.

1 Samuelsbog

1 Der var en mand fra Ramathaim Zophim, i Efraims bjergland, ved navn Elkana, søn af Jeroham, søn af Elihu, søn af Tohu, søn af Zuph, en efraimit. ² Han havde to hustruer. Den ene hed Hanna, og den anden hed Peninna. Peninna havde børn, men Hanna havde ingen. ³ Hvert år gik denne mand op fra sin by for at tilbede og ofre til Hærskarers Herre i Shilo, hvor Elis to sønner — Hofni og Pinehas — tjente som præster for Herren. ⁴ Hver gang Elkana ofrede sit offer, gav han portioner af kødet til sin hustru Peninna og til alle hendes sønner og døtre. ⁵ Men til Hanna gav han en dobbelt portion, for han elskede hende, selvom Herren ikke havde givet hende børn. ⁶ Hendes rival provokerede hende bittært for at gøre hende ked af det, fordi Herren havde lukket hendes moderliv. ⁷ Dette skete år efter år. Hver gang Hanna gik op til Herrens hus, provokerede hendes rival hende, og hun græd og ville ikke spise. ⁸ Elkana, hendes mand, sagde til hende: "Hanna, hvorfor græder du? Hvorfor vil du ikke spise? Hvorfor er du så nedtrykt? Er jeg ikke bedre for dig end ti sønner?"

⁹ Efter de havde spist og drukket i Shilo, rejste Hanna sig. Nu sad Eli præsten på sin stol ved dørstolpen til Herrens tempel. ¹⁰ Hanna var dybt bedrøvet, og hun bad til Herren, mens hun græd bittært. ¹¹ Hun aflagde et løfte og sagde: "Hærskarers Herre, hvis du virkelig vil se til din tjenestepiges nød, huske mig og ikke glemme din tjenestepige, men give din tjenestepige en søn, så vil jeg give ham til Herren alle hans livs dage, og ingen ragekniv skal røre hans hoved." ¹² Mens hun fortsatte med at bede for Herren, iagttog Eli hendes mund. ¹³ Hanna talte i sit hjerte; hendes læber bevægede sig, men hendes stemme blev ikke hørt. Så Eli troede, hun var beruset. ¹⁴ Og Eli sagde til hende: "Hvor længe vil du forblive beruset? Læg din vin bort!" ¹⁵ Men Hanna svarede: "Nej, min herre, jeg er en kvinde med en bedrøvet ånd. Jeg har ikke drukket vin eller stærk drik, men jeg har udgydt min sjæl for Herren. ¹⁶ Anse ikke din tjenestepige for en ond kvinde, for jeg har bedt ud fra min store sorg og nød." ¹⁷ Så svarede Eli: "Gå i fred, og må Israels Gud give dig, hvad du har bedt ham om." ¹⁸ Hun sagde: "Lad din tjenestepige finde nåde for dine øjne." Så gik hun sin vej og spiste noget, og hendes ansigt var ikke længere nedtrykt.

¹⁹ Tidligt næste morgen rejste de sig og tilbad for Herren, og derefter vendte de hjem til Rama. Elkana

var intim med Hanna, sin hustru, og Herren huskede hende. ²⁰ Til rette tid blev Hanna gravid og fødte en søn. Hun kaldte ham Samuel og sagde: "Fordi jeg bad Herren om ham." ²¹ Da Elkana gik op med hele sit hus for at ofre det årlige offer til Herren og for at opfylde sit løfte, ²² gik Hanna ikke med. Hun sagde til sin mand: "Når drengen er vænnet fra, vil jeg tage ham, så han kan vise sig for Herren og blive der permanent." ²³ Elkana, hendes mand, sagde til hende: "Gør, hvad der synes bedst for dig. Bliv, indtil du har vænnet ham fra; kun må Herren opfylde sit ord." Så blev hun hjemme og ammede sin søn, indtil hun havde vænnet ham fra.

²⁴ Efter hun havde vænnet ham fra, tog hun ham med sig til Herrens hus i Shilo, sammen med en treårig tyr, en efa mel og en skind vin. Drengen var stadig ung. ²⁵ De slagtede tyren og bragte barnet til Eli. ²⁶ Hun sagde til ham: "Undskyld mig, min herre. Så sandt som du lever, min herre, jeg er den kvinde, der stod her ved siden af dig og bad til Herren. ²⁷ Jeg bad for dette barn, og Herren har givet mig min bøn. ²⁸ Så nu dedikerer jeg ham til Herren. Så længe han lever, er han givet til Herren." Og han tilbød Herren der.

2 Da bad Hanna og sagde:

"Mit hjerte fryder sig i Herren; Mit horn løftes højt af Herren. Min mund praler over mine fjender, For jeg glæder mig over din frelse. ² Der er ingen hellig som Herren, For der er ingen uden dig, Ej heller er der nogen klippe som vores Gud. ³ Tal ikke så stolt, Lad ikke hovmod komme fra din mund, For Herren er en Gud af viden, Og ved ham vejes handlinger. ⁴ De mægtiges buer er brudt, Men de, der snublede, er nu bevæbnet med styrke. ⁵ De, der var mætte, lejer sig ud for brød, Men de, der var sultne, er nu mætte. Selv den ufrugtbare har født syv, Men hun, der havde mange sønner, vansmægter. ⁶ Herren bringer død og giver liv; Han bringer ned i graven og rejser op. ⁷ Herren ydmyger og beriger; Han sænker og han ophøjer. ⁸ Han rejser den fattige fra støvet, Han løfter den nødlidende fra askedyngen For at sætte dem blandt fyrster Og give dem en æresplads. For jordens grundvolde tilhører Herren, Og på dem har han sat verden. ⁹ Han vogter sine trofastes fødder, Men de ugudelige skal blive tavse i mørket, For ikke ved styrke skal en person sejre. ¹⁰ De, der modsætter sig Herren, vil blive knust; Han vil

1 Samuelsbog

tordne imod dem fra himlene. Herren vil dømme jordens ender. Han vil give styrke til sin konge Og opføre sin salvedes horn."

¹¹ Så vendte Elkana tilbage til sit hjem i Rama, men drengen blev for at tjene Herren under præsten Eli. ¹² Nu var Elis sønner onde mænd; de havde ingen respekt for Herren. ¹³ Præsternes skik med folket var, at når nogen bragte et offer, kom præstens tjener med en trefork, mens kødet kogte, ¹⁴ Og han stak den ned i panden eller gryden eller kedlen eller kittelen. Hvad end gaflen bragte op, tog præsten til sig selv. Sådan behandlede de alle israelitterne, der kom til Shilo. ¹⁵ Selv før fedtet blev brændt, kom præstens tjener og sagde til den, der ofrede, "Giv præsten kød til at stege. Han vil ikke acceptere kogt kød fra dig—kun råt." ¹⁶ Hvis manden sagde til ham, "Lad fedtet blive brændt først, og så kan du tage så meget, du ønsker," ville han svare, "Nej, giv det nu. Hvis ikke, vil jeg tage det med magt." ¹⁷ Således var de unge mænds synd meget stor for Herren, fordi de behandlede Herrens offer med foragt.

¹⁸ Men Samuel tjente for Herren—en dreng iført en linned efod. ¹⁹ Hvert år lavede hans mor en lille kappe til ham og bragte den til ham, når hun gik op med sin mand for at ofre det årlige offer. ²⁰ Eli ville velsigne Elkana og hans kone og sige, "Må Herren give dig børn fra denne kvinde i stedet for den, hun dedikerede til Herren." Så vendte de hjem. ²¹ Og Herren besøgte Hanna, og hun blev gravid og fødte tre sønner og to døtre. I mellemtiden voksede drengen Samuel op i Herrens nærvær.

²² Nu var Eli meget gammel, og han hørte om alt, hvad hans sønner gjorde mod hele Israel—hvordan de lå med kvinderne, der tjente ved indgangen til åbenbaringsteltet. ²³ Så han sagde til dem, "Hvorfor gør I sådanne ting? For jeg hører om jeres onde gerninger fra hele folket. ²⁴ Mine sønner, den rapport, jeg hører sprede sig blandt Herrens folk, er foruroligende. ²⁵ Hvis en mand synder mod en anden, kan Gud mægle for ham; men hvis nogen synder mod Herren, hvem kan gå i forbøn?" Men de lyttede ikke til deres far, for det var Herrens vilje at bringe dem til døden.

²⁶ Og drengen Samuel fortsatte med at vokse i statur og i yndest både hos Herren og hos mennesker.

²⁷ En Guds mand kom til Eli og sagde til ham, "Dette siger Herren: Har jeg ikke tydeligt åbenbaret mig for

din forfaders hus, da de var i Egypten, under Faraos styre? ²⁸ Jeg valgte din forfader ud af alle Israels stammer til at være min præst, til at ofre på mit alter, til at brænde røgelse og til at bære en efod i min nærværelse. Jeg gav også din familie alle madofrene, der blev bragt af ild fra israelitterne. ²⁹ Hvorfor viser du da foragt for mit offer og min gave, som jeg befalede i min bolig? Hvorfor ærer du dine sønner mere end mig, ved at fede jer med de bedste dele af hvert offer, som mit folk Israel bringer?" ³⁰ "Derfor erklærer Herren, Israels Gud: Jeg lovede, at din familie og din forfaders familie skulle tjene for mig for evigt. Men nu," erklærer Herren, "langt fra mig! For dem, der ærer mig, vil jeg ære, men de, der foragter mig, skal behandles med foragt. ³¹ Tiden kommer, hvor jeg vil afskære din styrke og din families styrke, så ingen i dit hus vil nå alderdom. ³² Du vil se nød i min bolig, selvom godt vil blive gjort mod Israel, og der vil aldrig være en gammel mand i din slægt. ³³ Enhver af jer, som jeg ikke afskærer fra mit alter, vil kun blive skånet for at bringe sorg til dine øjne og bedrøvelse til dit hjerte, og alle dine efterkommere vil dø i deres bedste alder. ³⁴ Og dette tegn vil komme til dig angående dine to sønner, Hofni og Pinehas: de vil begge dø på samme dag. ³⁵ Så vil jeg oprejse for mig selv en trofast præst, som vil gøre, hvad der er i mit hjerte og sind. Jeg vil etablere hans hus, og han vil tjene for min salvede altid. ³⁶ Så vil alle, der er tilbage i din familie, komme og bøje sig for ham for et stykke sølv og et brød, og sige, 'Vær venlig at udnævne mig til en præsteopgave, så jeg kan få noget at spise.'"

3 Drengen Samuel tjente for Herren under Eli. I de dage var Herrens ord sjældent; syner var ikke udbredte. ² En nat lå Eli, hvis syn var blevet svagt, så han ikke kunne se godt, på sin sædvanlige plads. ³ Guds lampe var endnu ikke gået ud, og Samuel lå i Herrens tempel, hvor Guds ark var. ⁴ Da kaldte Herren på Samuel. Han svarede: "Her er jeg!" ⁵ Han løb til Eli og sagde: "Her er jeg, for du kaldte på mig." Men Eli sagde: "Jeg kaldte ikke på dig; gå tilbage og læg dig." Så han gik og lagde sig. ⁶ Igen kaldte Herren: "Samuel!" Samuel rejste sig og gik til Eli og sagde: "Her er jeg, for du kaldte på mig." Men Eli svarede: "Jeg kaldte ikke på dig, min søn. Gå tilbage og læg dig." ⁷ Samuel havde endnu ikke mødt Herren, og Herrens ord var ikke blevet åbenbaret for ham. ⁸ Herren kaldte Samuel en tredje gang. Han rejste sig, gik til Eli og sagde: "Her er jeg, for du

1 Samuelsbog

kaldte på mig." Da forstod Eli, at Herren kaldte på drengen. ⁹ Så sagde Eli til Samuel: "Gå og læg dig, og hvis Han kalder på dig igen, så sig: 'Tal, Herre, for din tjener lytter.'" Så gik Samuel og lagde sig på sin plads. ¹⁰ Herren kom og stod nær ved, kaldte som Han havde gjort før, "Samuel! Samuel!" Da sagde Samuel: "Tal, for din tjener lytter."

¹¹ Og Herren sagde til Samuel: "Se, jeg er ved at gøre noget i Israel, som vil få ørerne til at klinge på alle, der hører om det. ¹² På den dag vil jeg udføre mod Eli alt, hvad jeg har talt om hans hus—fra begyndelse til ende. ¹³ For jeg fortalte ham, at jeg ville dømme hans familie for evigt på grund af den synd, han vidste om—hvordan hans sønner bespottede Gud, og han ikke holdt dem tilbage. ¹⁴ Derfor svor jeg til Elis hus: 'Skylden for Elis hus skal aldrig sones ved offer eller gave.'"

¹⁵ Samuel lå indtil morgen. Så åbnede han dørene til Herrens hus. Men Samuel var bange for at fortælle Eli om synet. ¹⁶ Eli kaldte på ham og sagde: "Samuel, min søn." Samuel svarede: "Her er jeg." ¹⁷ "Hvad sagde Han til dig?" spurgte Eli. "Skjul det ikke for mig. Må Gud straffe dig, om du skjuler noget for mig af det, Han sagde til dig." ¹⁸ Så fortalte Samuel ham alt og skjulte intet. Da sagde Eli: "Han er Herren; lad Ham gøre, hvad der er godt i Hans øjne."

¹⁹ Samuel voksede op, og Herren var med ham, og Han lod ingen af Samuels ord falde til jorden. ²⁰ Og hele Israel fra Dan til Beersheba erkendte, at Samuel var bekræftet som en profet for Herren. ²¹ Herren fortsatte med at vise sig i Shiloh, for der åbenbarede Han sig for Samuel ved Sit ord.

4 Og Samuels ord blev udbredt i hele Israel.

Nu gik israelitterne ud for at kæmpe mod filistrene. De slog lejr ved Eben-Ezer, og filistrene slog lejr ved Afek. ² Filistrene opstillede deres styrker for at konfrontere Israel, og da slaget udfoldede sig, blev Israel overvundet af filistrene, som dræbte omkring fire tusind mænd på slagmarken. ³ Da soldaterne vendte tilbage til lejren, sagde Israels ældste: "Hvorfor lod Herren os blive besejret i dag af filistrene? Lad os hente Herrens pagts ark fra Shilo, så Han kan gå med os og redde os fra vores fjender." ⁴ Så sendte folket mænd til Shilo, og de bragte Herrens hæskarers pagts ark tilbage, Han som troner mellem keruberne. Og Elis to sønner, Hofni og Pinehas, var der med Guds pagts

ark. ⁵ Da Herrens pagts ark kom ind i lejren, udstødte hele Israel et så stort råb, at jorden rystede. ⁶ Filistrene hørte råbets larm og spurgte: "Hvad er dette høje råb i hebreernes lejr?" Da de erfarede, at Herrens ark var kommet ind i lejren, ⁷ blev filistrene bange. "En gud er kommet ind i deres lejr," sagde de. "Ve os! Intet som dette er sket før. ⁸ Ve os! Hvem kan redde os fra disse mægtige guders hånd? Det er de guder, som slog egypterne med alle slags plager i ørkenen. ⁹ Tag mod til jer og vær mænd, I filistre, ellers bliver I slaver for hebræerne, ligesom de var for jer. Vær mænd og kæmp!"

¹⁰ Så kæmpede filistrene, og Israel blev besejret. Hver mand flygtede til sit telt. Slagteriet var meget stort—trediv tusind fodfolk fra Israel faldt. ¹¹ Guds ark faldt i fjendens hænder, og Elis to sønner, Hofni og Pinehas, mistede livet.

¹² En mand fra Benjamins stamme løb fra slaglinjen og kom til Shilo samme dag med sine klæder revet i stykker og støv på hovedet. ¹³ Da han ankom, sad Eli på sin stol ved vejsiden og så ud, for hans hjerte skælvede for Guds ark. Da manden kom ind i byen og rapporterede, hvad der var sket, råbte hele byen op. ¹⁴ Eli hørte råbet og spurgte: "Hvad betyder denne larm?" Manden skyndte sig hen for at fortælle Eli. ¹⁵ Eli var otteoghalvfems år gammel, og hans øjne var så svage, at han ikke kunne se. ¹⁶ Manden sagde til Eli: "Jeg er kommet fra slaglinjen—jeg flygtede fra den i dag." Eli spurgte: "Hvad skete der, min søn?" ¹⁷ Budbringeren svarede: "Israel er flygtet for filistrene, og der har været en stor massakre blandt folket. Dine to sønner, Hofni og Pinehas, er døde, og Guds ark er blevet taget." ¹⁸ Da han nævnte Guds ark, faldt Eli bagover fra sin stol ved porten. Hans nakke brækkede, og han døde, for han var gammel og tung. Han havde dømt Israel i fyrré år.

¹⁹ Nu var Elis svigerdatter, Pinehas' kone, gravid og nær ved at føde. Da hun hørte nyheden om, at Guds ark var blevet taget, og at hendes svigerfar og hendes mand var døde, gik hun i fødsel og fødte, overvældet af sine smerter. ²⁰ Mens hun var ved at dø, sagde kvinderne, der stod ved hende: "Vær ikke bange, du har født en søn." Men hun svarede ikke eller lagde mærke til det. ²¹ Hun kaldte drengen Ikabod og sagde: "Herligheden er borte fra Israel," fordi Guds ark var blevet taget og på grund af hendes svigerfars og hendes mands død. ²² Hun

1 Samuelsbog

sagde: "Herligheden er borte fra Israel, for Guds ark er blevet taget."

5 Da filistrene havde taget Guds ark, transporterede de den fra Eben-Ezer til Ashdod. ² De bragte arken ind i Dagens tempel og placerede den ved siden af Dagon. ³ Da folket i Ashdod stod op tidligt næste dag, lå Dagon faldet med ansigtet nedad på jorden foran Herrens ark. De tog Dagon og satte ham tilbage på hans plads. ⁴ Men næste morgen, da de stod op tidligt, var Dagon igen faldet med ansigtet nedad foran Herrens ark. Hans hoved og begge hænder var brækket af og lå på tærsklen; kun hans torso var tilbage. ⁵ Derfor træder hverken Dagens præster eller nogen, der går ind i Dagens tempel i Ashdod, på tærsklen den dag i dag.

⁶ Herrens hånd var tung mod folket i Ashdod. Han ødelagde dem og plagede dem med svulster. ⁷ Da folket i Ashdod så, hvad der skete, sagde de: "Israels Guds ark må ikke blive hos os, for Hans hånd er hård mod os og mod Dagon, vores gud." ⁸ Så tilkaldte de alle filistrenes herskere og spurgte: "Hvad skal vi gøre med Israels Guds ark?" De svarede: "Lad den blive flyttet til Gat." Så flyttede de Israels Guds ark derhen. ⁹ Men efter at de havde flyttet den, var Herrens hånd også mod den by. Han bragte stor panik over den, og plagede byens folk, både unge og gamle, med svulster, og de brød ud i byen. ¹⁰ Så sendte de Guds ark til Ekron. Men da arken kom til Ekron, råbte folket: "De har bragt Israels Guds ark til os for at dræbe os og vores folk!" ¹¹ Så tilkaldte de alle filistrenes herskere og sagde: "Send Israels Guds ark væk. Lad den vende tilbage til sit eget sted, så den ikke dræber os og vores folk." For død og panik havde fyldt byen; Guds hånd var meget tung der. ¹² De, der overlevede, blev plaget med svulster, og byens skrig steg op til himlen.

6 Herrens Ark blev opbevaret i filistrenes område i syv måneder. ² Så kaldte filistrene på præsterne og spåmændene og sagde: "Hvad skal vi gøre med Herrens ark? Fortæl os, hvordan vi skal sende den tilbage til dens sted." ³ De svarede: "Hvis I returnerer Israels Guds ark, må I ikke sende den tilbage tom, men sørg for at sende et skyldoffer med den. Så vil I blive helbredt, og I vil forstå, hvorfor Hans hånd ikke har vendt sig bort fra jer." ⁴ Filistrene spurgte: "Hvilket skyldoffer skal vi sende til Ham?" De svarede: "Fem guldbylder og fem guldrotter, svarende til antallet af filistrenes

herskere, fordi den samme plage ramte jer alle og jeres herskere. ⁵ Lav derfor modeller af bylderne og rotterne, der hærger jeres land, og giv Israels Gud ære. Måske vil Han løfte Sin hånd fra jer, jeres guder og jeres land. ⁶ Hvorfor forhælder I jeres hjerter som egypterne og Faraos gjorde? Efter at Han havde behandlet dem hårdt, lod de ikke folket gå, og de drog bort?

⁷ Lav nu en ny vogn og tag to køer, der for nylig har kælvet og aldrig har været spændt for. Spænd køerne for vognen, men tag deres kalve væk og sæt dem i en indhegning. ⁸ Sæt så Herrens ark på vognen og læg i en kasse ved siden af de guldgenstande, I sender som et skyldoffer. Send den afsted, og lad den gå sin vej. ⁹ Hold øje med, hvad den gør. Hvis den går op mod sit eget land, til Bet-Shemesh, så har Herren bragt denne katastrofe over os. Men hvis den ikke gør det, så vil vi vide, at det ikke var Hans hånd, der ramte os—det skete ved en tilfældighed."

¹⁰ Så de gjorde, som de blev instrueret. De tog to køer og spændte dem for vognen, og de holdt deres kalve hjemme. ¹¹ De satte Herrens ark på vognen sammen med kassen, der indeholdt guldrotterne og modellerne af deres bylder. ¹² Så gik køerne lige mod Bet-Shemesh, holdt sig til vejen og brølede, mens de gik. De drejede ikke til højre eller venstre. Filistrenes herskere fulgte dem helt til grænsen af Bet-Shemesh.

¹³ Nu var folkene i Bet-Shemesh i færd med at høste hvede i dalen. Da de kiggede op og så arken, jublede de ved synet. ¹⁴ Vognen kom til Josvas mark i Bet-Shemesh og stoppede ved en stor sten. Folkene huggede vognens træ op og ofrede køerne som et brændoffer til Herren. ¹⁵ Levitterne tog Herrens ark ned og kassen ved siden af, der indeholdt guldgenstandene, og de placerede dem på den store sten. Den dag bragte folkene i Bet-Shemesh brændofre og ofrede til Herren. ¹⁶ Da de fem filisterherskere så dette, vendte de tilbage til Ekron samme dag.

¹⁷ Disse er de guldbylder, filistrene sendte som et skyldoffer til Herren—én for hver af Ashdod, Gaza, Ashkelon, Gat og Ekron. ¹⁸ Og guldrotterne svarede til antallet af alle filistrenes byer, der tilhørte de fem herskere, både befæstede og landlige. Den store

1 Samuelsbog

sten, som levitterne placerede Herrens ark på, er et vidne til denne dag i Josvas mark i Bet-Shemesh.

¹⁹ Men Gud slog nogle af mændene i Bet-Shemesh ned, fordi de kiggede ind i Herrens ark. Han dræbte halvfjerds af dem, og folket sørgede, fordi Herren havde givet dem et hårdt slag. ²⁰ Og mændene i Bet-Shemesh sagde: "Hvem kan stå i Herrens, denne hellige Guds, nærvær? Til hvem skal arken gå herfra?" ²¹ Så sendte de budbringere til folket i Kirjat-Jearim og sagde: "Filistrene har returneret Herrens ark. Kom ned og tag den op til jer."

7 Så kom mændene fra Kirjat-Jearim og hentede Herrens ark. De bragte den til Abinadabs hus på højen og helligede hans søn Eleazar til at vogte Herrens ark. ² Arken blev i Kirjat-Jearim i lang tid — i alt tyve år. Da vendte hele Israels hus tilbage til Herren med sorg. ³ Samuel sagde til hele Israels folk: "Hvis I virkelig vender tilbage til Herren af hele jeres hjerte, så fjern de fremmede guder og Astarterne fra jer. Forpligt jer til Herren og tjen kun Ham, så vil Han redde jer fra filistrenes hånd." ⁴ Så fjernede israelitterne Ba'alerne og Astarterne og tjente kun Herren.

⁵ Derefter sagde Samuel: "Saml hele Israel i Mizpa, og jeg vil bede til Herren for jer." ⁶ Da de var samlet i Mizpa, trak de vand og udgød det for Herren. Den dag fastede de, og de bekendte: "Vi har syndet mod Herren." Og Samuel tjente som dommer over israelitterne i Mizpa. ⁷ Da filistrene hørte, at Israel var samlet i Mizpa, drog deres herskere op for at angribe dem. Da israelitterne hørte dette, blev de bange for filistrene. ⁸ De sagde til Samuel: "Hold ikke op med at råde til Herren vor Gud for os, så Han kan redde os fra filistrene." ⁹ Så tog Samuel et diende lam og ofrede det som et heloffer til Herren. Han råbte til Herren på Israels vegne, og Herren svarede ham.

¹⁰ Mens Samuel ofrede brændofferet, nærmede filistrene sig for at angribe Israel. Men den dag tordnede Herren med en høj røst mod filistrene og kastede dem i sådan forvirring, at de blev slået af Israel. ¹¹ Israels mænd stormede ud fra Mizpa og forfulgte filistrene, slog dem ned langs vejen til et sted nedenfor Bet-Kar. ¹² Samuel rejste derefter en sten mellem Mizpa og Shen, kaldte den Eben-Ezer, og erklærede: "Indtil dette punkt har Herren hjulpet os."

¹³ Så blev filistrene undertvunget og invaderede ikke længere Israels område. Herrens hånd var mod filistrene gennem hele Samuels levetid. ¹⁴ De byer, som filistrene havde taget fra Israel, blev genoprettet, fra Ekron til Gat, og Israel genvandt det omkringliggende område fra filistrene. Og der var fred mellem Israel og amoritterne.

¹⁵ Samuel fortsatte med at tjene som dommer over Israel resten af sit liv. ¹⁶ Hvert år rejste han på en rundrejse fra Betel til Gilgal til Mizpa og dømte Israel i alle disse steder. ¹⁷ Men han vendte altid tilbage til Rama, hvor hans hjem var, og der dømte han også Israel. Og han byggede et alter der til Herren.

8 Da Samuel blev gammel, indsatte han sine sønner som dommere over Israel. ² Hans førstefødte hed Joel, og hans anden søn hed Abija. De var dommere i Beersheba. ³ Men hans sønner fulgte ikke hans eksempel. De stræbte efter uærlig vinding, tog imod bestikkelse og forvred retten.

⁴ Da samledes alle Israels ældste og kom til Samuel i Rama. ⁵ De sagde til ham: "Du er gammel, og dine sønner vandrer ikke i dine veje. Indsæt en konge til at herske over os, som de andre folk har." ⁶ Men denne anmodning mishagede Samuel, især deres krav om en konge til at dømme dem. Så han bad til Herren. ⁷ Herren sagde til Samuel: "Lyt til folket i alt, hvad de siger til dig. Det er ikke dig, de har forkastet, men Mig, de har forkastet som deres konge." ⁸ De handler over for dig, som de har gjort mod Mig, siden den dag Jeg førte dem ud af Egypten—de har forladt Mig og tjent andre guder. ⁹ Lyt nu til dem, men giv dem en alvorlig advarsel og forklar, hvad den konge, der vil herske over dem, vil gøre."

¹⁰ Så Samuel overbragte alle Herrens ord til folket, der bad ham om en konge. ¹¹ Han sagde: "Dette er, hvad den konge, der hersker over jer, vil gøre: Han vil tage jeres sønner og sætte dem på sine vogne og heste, og de vil løbe foran hans vogne. ¹² Han vil udnævne tusindførere og halvtredsmandførere, og andre til at pløje hans jord og høste hans høst, og til at lave krigsvåben og udstyr til hans vogne. ¹³ Han vil tage jeres døtre til at arbejde som parfumeproducenter, kokke og bagere. ¹⁴ Han vil tage det bedste af jeres marker, vingårde og olivenlunde og give dem til sine embedsmænd. ¹⁵

1 Samuelsbog

Han vil tage en tiendedel af jeres korn og jeres vin og give det til sine hofmænd og officerer. ¹⁶ Han vil tage jeres mandlige og kvindelige tjenere, det bedste af jeres kvæg og æsler, og bruge dem til sine egne formål. ¹⁷ Han vil tage en tiendedel af jeres hjoerde, og I vil finde jer selv i at tjene ham. ¹⁸ Når den dag kommer, vil I råbe på grund af den konge, I har valgt jer, men Herren vil ikke svare jer den dag.”

¹⁹ Men folket nægtede at lytte til Samuel. “Nej!” sagde de. “Vi vil have en konge til at herske over os. ²⁰ Så vil vi være som alle de andre folk, med en konge til at lede os og gå foran os og kæmpe vores kampe.” ²¹ Da Samuel hørte alt, hvad folket sagde, overbragte han det til Herren. ²² Og Herren sagde til Samuel: “Lyt til dem og indsæt en konge for dem.” Så sagde Samuel til Israels mænd: “Hver af jer skal gå tilbage til sin egen by.”

9 Der var en mand fra Benjamin, som hed Kish, søn af Abiel, søn af Zeror, søn af Becorath, søn af Aphiah, en benjaminit, en velstående mand. ² Han havde en søn ved navn Saul, en udvalgt og smuk ung mand. Blandt Israels sønner var der ingen mere imponerende end han; fra skuldrene og op var han højere end noget af folket. ³ Nu var æslerne tilhørende Kish, Sauls far, blevet væk. Så Kish sagde til sin søn Saul: “Tag en af tjenerne med dig og gå ud for at lede efter æslerne.” ⁴ Han gik gennem Efraims bakkeland og gennem landet Shalishah, men de fandt dem ikke. Så gik de gennem landet Shaalim, og de var der ikke. Han gik også gennem Benjamins områder, men de fandt dem ikke. ⁵ Da de kom til landet Zuph, sagde Saul til sin tjener, som var med ham: “Kom, lad os vende tilbage, ellers vil min far holde op med at bekymre sig om æslerne og begynde at bekymre sig om os.” ⁶ Men tjeneren sagde: “Se nu, der er en Guds mand i denne by, og han er en mand, der holdes i ære. Alt hvad han siger, går sikkert i opfyldelse. Lad os gå derhen nu; måske kan han fortælle os vores vej.” ⁷ Så sagde Saul til sin tjener: “Men se, hvis vi går, hvad skal vi bringe manden? Brødet er væk fra vores tasker, og vi har ingen gave at præsentere for Guds mand. Hvad har vi?” ⁸ Tjeneren svarede Saul igen og sagde: “Se, jeg har med mig en fjerdedel shekel sølv. Jeg vil give det til Guds mand, og han vil fortælle os vores vej.” ⁹ (Før i tiden i Israel, når en mand gik for at spørge Gud til råds, sagde han: “Kom, lad os gå til seeren,” for profeten i dag blev tidligere kaldt en seer.) ¹⁰ Så

sagde Saul til sin tjener: “Dit råd er godt; kom, lad os gå.” Så de gik til byen, hvor Guds mand var.

¹¹ Da de gik op ad bakken til byen, mødte de unge kvinder, der gik ud for at hente vand, og sagde til dem: “Er seeren her?” ¹² De svarede og sagde: “Ja, han er lige foran jer. Skynd jer nu, for i dag er han kommet til byen, fordi folket ofrer på det høje sted. ¹³ Så snart I kommer ind i byen, vil I finde ham, før han går op til det høje sted for at spise, for folket vil ikke spise, før han kommer. Han skal velsigne offeret; bagefter vil de indbudte spise. Gå op nu, for I vil finde ham med det samme.” ¹⁴ Så de gik op til byen. Da de kom ind, se, Samuel kom ud imod dem for at gå op til det høje sted.

¹⁵ Nu havde Herren åbenbaret for Samuel en dag før Saul kom, og sagt, ¹⁶ “I morgen ved denne tid vil jeg sende dig en mand fra Benjamins land, og du skal salve ham til fyrste over Mit folk Israel. Han skal befri Mit folk fra filistrenes hånd, for jeg har set til Mit folk, fordi deres råb er kommet til Mig.” ¹⁷ Da Samuel så Saul, sagde Herren til ham: “Se, dette er den mand, om hvem jeg talte til dig! Han skal herske over Mit folk.”

¹⁸ Saul gik op til Samuel ved indgangen og spurgte: “Kunne du ventligst vise mig vejen til seerens hus?” ¹⁹ Samuel svarede Saul og sagde: “Jeg er seeren. Gå op foran mig til det høje sted, for du skal spise med mig i dag. Om morgenen vil jeg lade dig gå og fortælle dig alt, hvad der er i dit hjerte.” ²⁰ Hvad angår dine æsler, der blev væk for tre dage siden, skal du ikke bekymre dig om dem, for de er blevet fundet. Og til hvem er hele Israels ønske vendt, hvis ikke til dig og hele din fars hus?” ²¹ Saul svarede og sagde: “Er jeg ikke en benjaminit, af den mindste af Israels stammer, og er ikke min familie den mindste af alle slægterne i Benjamins stamme? Hvorfor har du så talt til mig på denne måde?”

²² Så tog Samuel Saul og hans tjener og bragte dem ind i hallen og gav dem en plads i spidsen for dem, der var indbudt—omkring tredive personer. ²³ Og Samuel sagde til kokken: “Bring den portion, jeg gav dig, som jeg sagde til dig, ‘Sæt den til side.’” ²⁴ Så tog kokken låret og hvad der var på det og satte det foran Saul. Og Samuel sagde: “Se, hvad der er blevet reserveret, er sat foran dig. Spis, for det blev holdt til dig indtil den fastsatte tid, siden jeg sagde, ‘Jeg har indbudt folket.’” Så Saul spiste med Samuel den dag.

1 Samuelsbog

²⁵ Efter de var gået ned fra det høje sted til byen, talte Samuel med Saul på taget. ²⁶ De stod tidligt op, og ved dag gry kaldte Samuel til Saul på taget og sagde: "Rejs dig, så jeg kan sende dig på vej." Så rejste Saul sig, og både han og Samuel gik ud på gaden. ²⁷ Mens de gik ned til udkanten af byen, sagde Samuel til Saul: "Sig til tjeneren, at han skal gå foran os"—og tjeneren gik videre—"men du stå stille et øjeblik, så jeg kan erklære dig Guds ord."

10 Så tog Samuel en flaske olie og hældte den ud over Sauls hoved, kyssede ham og sagde: "Har Herren ikke salvet dig til hersker over sin arv?" ² Når du går fra mig i dag, vil du finde to mænd ved Rakels grav, i Benjamins område ved Zelzah. De vil sige til dig: 'Æslerne, som du gik for at lede efter, er fundet. Nu har din far holdt op med at bekymre sig om æslerne og er bekymret for dig og siger: "Hvad skal jeg gøre ved min søn?"' ³ Så skal du gå videre derfra og komme til Tabors eg. Tre mænd, der går op til Gud i Betel, vil møde dig der, en bærer tre unge geder, en anden bærer tre brød, og en anden bærer en skindsæk med vin. ⁴ De vil hilse på dig og give dig to brød, som du skal modtage fra deres hånd. ⁵ Derefter skal du komme til Gibeath-elohim, hvor filistrenes garnison er. Når du nærmer dig byen, vil du møde en flok profeter, der kommer ned fra højen med harpe, tamburin, fløjte og lyre foran dem, og de vil profetere. ⁶ Så vil Herrens Ånd komme mægtigt over dig, og du skal profetere med dem og blive forvandlet til en anden mand. ⁷ Og når disse tegn kommer til dig, gør hvad din hånd finder at gøre, for Gud er med dig. ⁸ Du skal gå ned foran mig til Gilgal. Og se, jeg vil komme ned til dig for at ofre brændofre og for at ofre fredsofre. Du skal vente syv dage, indtil jeg kommer til dig og viser dig, hvad du skal gøre."

⁹ Så skete det, at da Saul vendte sig for at forlade Samuel, gav Gud ham et andet hjerte, og alle de tegn kom til at ske den dag. ¹⁰ Da de kom til Gibeaa, se, en flok profeter mødte ham; og Guds Ånd kom over ham, og han profeterede blandt dem. ¹¹ Og da alle, der kendte ham tidligere, så, at han profeterede med profeterne, sagde folket til hinanden: "Hvad er der sket med Kishs søn? Er Saul også blandt profeterne?" ¹² Og en fra der svarede og sagde: "Men hvem er deres far?" Derfor blev det et ordsprog: "Er Saul også blandt profeterne?" ¹³ Efter

at have afsluttet sin profetiske tale, gik han op til højen.

¹⁴ Sauls onkel sagde til ham og til hans tjener: "Hvor gik I hen?" Og han sagde: "For at lede efter æslerne. Da vi så, at de ikke kunne findes, gik vi til Samuel." ¹⁵ Sauls onkel spurgte: "Vil du være venlig at fortælle mig, hvad Samuel sagde til dig?" ¹⁶ Saul sagde til sin onkel: "Han fortalte os klart, at æslerne var fundet." Men han fortalte ham ikke om rigets sag, som Samuel havde talt om.

¹⁷ Så kaldte Samuel folket til at samles for Herren i Mizpa. ¹⁸ Han sagde til Israels sønner: "Så siger Herren, Israels Gud: 'Jeg førte Israel op fra Egypten, og jeg befriede jer fra egypternes hånd og fra magten af alle de riger, der undertrykte jer.' ¹⁹ Men I har i dag forkastet jeres Gud, som frelser jer fra alle jeres ulykker og jeres trængsler, og I har sagt: 'Nej! Sæt en konge over os.' Stil jer nu derfor frem for Herren efter jeres stammer og efter jeres slægter." ²⁰ Så bragte Samuel alle Israels stammer nær, og Benjamins stamme blev udtaget ved lod. ²¹ Så bragte han Benjamins stamme nær ved deres familier, og Matris familie blev udtaget, og Saul, Kishs søn, blev udtaget. Men da de ledte efter ham, kunne han ikke findes. ²² Så spurgte de videre Herren: "Er manden kommet her endnu?" Og Herren sagde: "Se, han har gemt sig blandt bagagen." ²³ Så løb de og tog ham derfra. Og da han stod blandt folket, var han højere end alt folket fra sine skuldre opad. ²⁴ Samuel sagde til hele folket: "Ser I den, Herren har valgt? Der er ingen som ham blandt hele folket." Så råbte hele folket: "Leve kongen!"

²⁵ Så fortalte Samuel folket kongedømmets regler og skrev dem i en bog og lagde den op for Herren. Så sendte Samuel hele folket bort, hver til sit eget hus.

²⁶ Saul vendte tilbage til sit hjem i Gibeaa, ledsaget af de tapre mænd, hvis hjerter Gud havde rørt. ²⁷ Men nogle værdiløse mænd sagde: "Hvordan kan denne mand frelse os?" Og de foragtede ham og bragte ham ingen gave. Men Saul holdt sin fred.

11 Da kom Nahash, ammonitten, op og belejrede Jabesh-gilead. Og alle mændene i Jabesh sagde til Nahash: "Lav en pagt med os, så vil vi tjene dig." ² Men Nahash, ammonitten, sagde til dem: "På denne betingelse vil jeg lave en pagt med jer - at jeg stikker det højre øje ud på hver af jer og dermed bringer skam over hele Israel." ³ De

1 Samuelsbog

ældste i Jabesh sagde til ham: "Giv os syv dage til at sende budbringere gennem hele Israels land. Så, hvis der ikke er nogen til at redde os, vil vi overgive os til dig." ⁴ Da budbringerne kom til Saul i Gibeaa og rapporterede betingelserne i folkets ører, græd alle folk højt. ⁵ Nu se, Saul kom fra marken bag ved okserne, og han sagde: "Hvad er der galt med folket, siden de græder?" Så fortalte de ham ordene fra mændene i Jabesh. ⁶ Da kom Guds Ånd mægtigt over Saul, da han hørte disse ord, og hans vrede brændte stærkt. ⁷ Han tog et åg af okser og skar dem i stykker og sendte dem gennem hele Israels land ved budbringernes hånd og sagde: "Hvem der ikke kommer ud efter Saul og efter Samuel, sådan skal det gøres med hans okser." Da faldt Herrens frygt over folket, og de kom ud som én mand. ⁸ Da han mønstrede dem i Bezek, var Israels sønner tre hundrede tusinde, og Judas mænd tredive tusinde. ⁹ De sagde til budbringerne, der var kommet: "Således skal I sige til mændene i Jabesh-gilead: 'I morgen, når solen er varm, skal I få befrielse.'" Så gik budbringerne og fortalte mændene i Jabesh, og de blev glade. ¹⁰ Da sagde mændene i Jabesh: "I morgen vil vi præsentere os for jer, og I kan gøre med os, hvad I finder passende."

¹¹ Næste dag arrangerede Saul tropperne i tre divisioner, og de kom ind i lejren ved dag gry og slog ammonitterne ned indtil dagens hede. De, der blev tilbage, blev spredt, så ingen to af dem var tilbage sammen. ¹² Da sagde folket til Samuel: "Hvem var det, der sagde: 'Skal Saul herske over os?' Bring de mænd her, så vi kan sætte dem til døden." ¹³ Men Saul sagde: "Ingen skal sættes til døden i dag, for i dag har Herren bragt frelse til Israel."

¹⁴ Samuel talte da til folket: "Kom, lad os gå til Gilgal for at forny riget der." ¹⁵ Så gik hele folket til Gilgal, og der gjorde de Saul til konge for Herrens ansigt i Gilgal. Der ofrede de fredsofre for Herren, og Saul og alle Israels mænd glædede sig meget.

12 Da sagde Samuel til hele Israel: "Se, jeg har lyttet til jeres stemme i alt, hvad I sagde til mig, og har udnævnt en konge over jer. ² Nu er her kongen, der går foran jer, og jeg er gammel og gråhåret; og se, mine sønner er hos jer. Jeg har vandret foran jer fra min ungdom indtil denne dag. ³ Her er jeg. Vidne imod mig for Herren og for Hans salvede: Hvis okse har jeg taget? Eller hvis æsel har jeg taget? Hvem har jeg bedraget? Hvem har jeg

undertrykt? Fra hvis hånd har jeg taget en bestikkelse for at blinde mine øjne med den? Vidne imod mig, og jeg vil give det tilbage til jer." ⁴ Og de svarede: "Du har ikke gjort os uret, ej heller undertrykt os, ej heller taget noget fra nogens hånd." ⁵ Han talte til dem og sagde: "Herren og Hans salvede er vidner i dag, at I ikke har fundet noget i min besiddelse." Og de svarede: "Han er vidne."

⁶ Da sagde Samuel til folket: "Det er Herren, der udnævnte Moses og Aron og førte jeres fædre op fra Egyptens land." ⁷ Stå nu stille, så jeg kan føre sag mod jer for Herren angående alle Herrens retfærdige gerninger, som Han gjorde for jer og jeres fædre. ⁸ Da Jakob gik ind i Egypten, og jeres fædre råbte til Herren, sendte Herren Moses og Aron, som førte jeres fædre ud af Egypten og lod dem bo på dette sted. ⁹ Men de glemte Herren deres Gud, og derfor lod Han dem falde i hænderne på Sisera, hærføreren for Hazors hær, og i hænderne på filistrene og i hænderne på Moabs konge, og de kæmpede imod dem. ¹⁰ Så råbte de til Herren og sagde: "Vi har syndet, fordi vi har forladt Herren og har tjent Baalerne og Astarterne; men nu befri os fra vore fjenders hånd, så vil vi tjene Dig." ¹¹ Så sendte Herren Jerubbaal og Bedan og Jefta og Samuel, og befriede jer fra jeres fjenders hånd på alle sider, og I levede i sikkerhed. ¹² Men da I så, at Nahash, ammonitternes konge, kom imod jer, sagde I til mig: 'Nej, men en konge skal herske over os'—da Herren jeres Gud var jeres konge. ¹³ Se nu derfor den konge, som I har valgt, som I har bedt om; og se, Herren har sat en konge over jer. ¹⁴ Hvis I vil frygte Herren og tjene Ham, og adlyde Hans røst og ikke gøre oprør mod Herrens befaling, og hvis både I og kongen, der hersker over jer, følger Herren jeres Gud, vil det gå godt. ¹⁵ Men hvis I ikke vil adlyde Herrens røst og gøre oprør mod Herrens befaling, så vil Herrens hånd være imod jer og imod jeres konge.

¹⁶ Stå nu stille og iagttag denne store ting, som Herren vil udføre for jeres øjne. ¹⁷ Er det ikke hvedehøst i dag? Jeg vil kalde på Herren, så Han sender torden og regn. Så skal I vide og se, at jeres ondskab er stor, som I har gjort i Herrens øjne, ved at bede om en konge til jer selv." ¹⁸ Og Samuel kaldte på Herren, og Herren sendte torden og regn den dag; så hele folket holdt Herren og Samuel i stor ærefrygt.

1 Samuelsbog

¹⁹ Og hele folket sagde til Samuel: "Bed for dine tjenere til Herren din Gud, at vi ikke dør; for vi har tilføjet alle vore synder denne ondskab, at bede om en konge til os selv." ²⁰ Da sagde Samuel til folket: "Frygt ikke. I har gjort al denne ondskab, men vend jer ikke bort fra at følge Herren, men tjen Herren af hele jeres hjerte. ²¹ Og vend jer ikke bort for at følge forgæves ting, som ikke kan gavne eller befri, for de er intet. ²² For Herren vil ikke forlade Sit folk for Sit store navns skyld, fordi det har behaget Herren at gøre jer til Sit folk. ²³ Hvad mig angår, ville jeg aldrig synde mod Herren ved at ophøre med at bede for jer; i stedet vil jeg vejlede jer på den gode og rette vej. ²⁴ Frygt Herren og tjen Ham trofast af hele jeres hjerte; for overvej, hvilke store ting Han har gjort for jer. ²⁵ Men hvis I fortsætter i ondskab, vil både I og jeres konge blive ødelagt.

13 Saul var tredive år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede over Israel i toogfyrré år. ² Saul udvalgte sig tre tusinde mænd af Israel. To tusinde var med Saul i Mikmas og i højlandet ved Betel, og tusind var med Jonatan i Gibeá i Benjamin. Resten af folket sendte han hjem, hver til sit telt. ³ Jonatan slog filistrenes garnison, der var i Geba, og filistrene hørte om det. Saul blæste i trompeten over hele landet og sagde: "Lad hebræerne høre!" ⁴ Og hele Israel hørte det sagt, at Saul havde slået filistrenes garnison, og at Israel var blevet en stank for filistrene. Så folket blev kaldt sammen til Saul i Gilgal.

⁵ Filistrene samlede sig for at kæmpe mod Israel—tredive tusinde vogne, seks tusinde ryttere og tropper så talrige som sandet ved havets bred. De kom op og slog lejr ved Mikmas, øst for Bet-Aven. ⁶ Da Israels mænd så, at de var i fare—for folket var hårdt presset—skjulte de sig i huler, i krat, blandt klipper, i kældre og i grotter. ⁷ Nogle af hebræerne gik over Jordan til Gad og Gileads land. Men Saul blev i Gilgal, og hele folket fulgte ham skælvende. ⁸ Han ventede syv dage, i henhold til den tid, der var fastsat af Samuel. Men Samuel kom ikke til Gilgal, og folket spredtes fra ham. ⁹ Saul sagde da: "Bring brændofferet og fredsofrene til mig." Og han gik i gang med at bringe brændofferet. ¹⁰ Så snart han havde afsluttet brændofferet, se, da kom Samuel. Saul gik ud for at møde ham og hilse på ham. ¹¹ Men Samuel sagde: "Hvad har du gjort?" Og Saul svarede: "Da jeg så, at folket spredtes fra mig, og at du ikke

kom inden for de fastsatte dage, og at filistrene samlede sig ved Mikmas, ¹² tænkte jeg: 'Filistrene vil snart komme ned over mig i Gilgal, og jeg har ikke søgt Herrens gunst.' Så jeg folte mig tvunget til at bringe brændofferet." ¹³ Da sagde Samuel til Saul: "Du har handlet tåbeligt. Du har ikke holdt Herrens, din Guds, befaling, som han befalede dig. For nu ville Herren have stadfæstet dit kongedømme over Israel for evigt. ¹⁴ Men nu skal dit kongedømme ikke bestå. Herren har søgt sig en mand efter sit eget hjerte, og Herren har udpeget ham som hersker over sit folk, fordi du ikke har holdt, hvad Herren befalede dig."

¹⁵ Så rejste Samuel sig og gik op fra Gilgal til Gibeá i Benjamin. Og Saul talte de folk, der var med ham, omkring seks hundrede mænd. ¹⁶ Nu opholdt Saul og hans søn Jonatan og de folk, der var med dem, sig i Gibeá i Benjamin, mens filistrene lå i lejr ved Mikmas. ¹⁷ Og røvere kom ud fra filistrenes lejr i tre grupper: en gruppe vendte mod Ofra, til landet Shual; ¹⁸ en anden gruppe vendte mod Bet-Horon; og en anden gruppe vendte mod grænsen med udsigt over Zeboims dal, mod ørkenen.

¹⁹ På den tid kunne der ikke findes nogen smed i hele Israels land, for filistrene havde sagt: "Ellers kunne hebræerne lave sværd eller spyd." ²⁰ Så hele Israel gik ned til filistrene, hver for at slibe sin plovskær, sin hakke, sin økse eller sin hakkejern. ²¹ Prisen var to tredjedele af en sekel for slibning af plovskær, hakker, grebe og økser, og for at sætte piggene. ²² Så på kampens dag fandtes der hverken sværd eller spyd i hånden på nogen af de folk, der var med Saul og Jonatan, men de fandtes kun hos Saul og hos Jonatan, hans søn. ²³ Filistrenes garnison rykkede ud til passet ved Mikmas.

14 Nu skete det en dag, at Jonatan, Sauls søn, sagde til den unge mand, der bar hans rustning: "Kom, lad os gå over til filisternes garnison på den anden side." Men han fortalte det ikke til sin far. ² Saul opholdt sig i udkanten af Gibeá under granatæbletræet i Migron. Folket med ham var omkring seks hundrede mand, ³ og Ahija, søn af Ahitub, Ikabods bror, søn af Pinehas, søn af Eli, Herrens præst i Shilo, bar efoden. Men folket vidste ikke, at Jonatan var gået. ⁴ Nu var der mellem passagerne, som Jonatan søgte at gå over til filisternes garnison, en skarp klippe på den ene side og en skarp klippe på den anden side; den ene blev

1 Samuelsbog

kaldt Bozez, og den anden Seneh. ⁵ Den ene klippe rejste sig mod nord over for Mikmas, og den anden mod syd over for Geba. ⁶ Og Jonatan sagde til den unge mand, der bar hans rustning: "Kom, lad os gå over til disse uomskårnes garnison. Måske vil Herren handle for os, for intet kan hindre Herren i at frelse, enten ved mange eller ved få." ⁷ Og hans rustningsbærer sagde til ham: "Gør alt, hvad der er i dit hjerte. Gå frem; jeg er med dig af hjerte og sjæl." ⁸ Så sagde Jonatan: "Nu vil vi gå over til mændene og vise os for dem." ⁹ Hvis de siger til os: 'Vent, indtil vi kommer til jer,' så vil vi blive, hvor vi er, og ikke gå op til dem. ¹⁰ Men hvis de siger: 'Kom op til os,' så vil vi gå op, for Herren har givet dem i vores hånd. Dette skal være tegnet for os."

¹¹ Da de begge viste sig for filisternes garnison, sagde filistrene: "Se, hebræerne kommer ud af hullerne, hvor de har skjult sig." ¹² Og mændene fra garnisonen råbte til Jonatan og hans rustningsbærer og sagde: "Kom op til os, så vil vi vise jer noget." Jonatan sagde til sin rustningsbærer: "Kom op efter mig, for Herren har givet dem i Israels hånd." ¹³ Så klatrede Jonatan op på hænder og fødder, og hans rustningsbærer efter ham. Og de faldt for Jonatan, og hans rustningsbærer dræbte dem efter ham. ¹⁴ I det første angreb dræbte Jonatan og hans rustningsbærer omkring tyve mænd inden for cirka en halv furlong land. ¹⁵ Og der var en skælven i lejren, på marken og blandt alt folket. Garnisonen og endda røverne skælvede, og jorden rystede, og det blev en stor panik fra Gud.

¹⁶ Sauls vagtmænd i Gibe'a i Benjamin så, og se, mængden smeltede væk og spredtes i alle retninger. ¹⁷ Så sagde Saul til folket, der var med ham: "Kalderullen og se, hvem der er gået fra os." Og da de havde kaldt rullen, se, Jonatan og hans rustningsbærer var ikke der. ¹⁸ Så sagde Saul til Ahija: "Bring Guds ark her." For Guds ark var på det tidspunkt med Israels sønner. ¹⁹ Og mens Saul talte til præsten, fortsatte tumulten i filisternes lejr med at stige. Så sagde Saul til præsten: "Træk din hånd tilbage." ²⁰ Så samlede Saul og alt folket, der var med ham, sig og gik ind i kampen; og se, hver mands sværd var mod hans næste, og der var stor forvirring. ²¹ Nu sluttede de hebræere, der tidligere havde været med filistrene og var gået op med dem ind i lejren fra det omkringliggende land, sig også til israelitterne, der var med Saul og Jonatan. ²² Og alle

Israels mænd, der havde skjult sig i Efraims bjerge, hørte, at filistrene flygtede, og de fulgte også hårdt efter dem i kampen. ²³ Således frelst Herren Israel den dag, og kampen rykkede videre end Bet-aven.

²⁴ Nu var Israels mænd hårdt presset den dag, for Saul havde lagt en ed på folket og sagde: "Forbandet er den mand, der spiser mad før aften, før jeg har taget hævn over mine fjender." Så ingen af folket smagte mad. ²⁵ Så gik alt folket ind i skoven, og der var honning på jorden. ²⁶ Og da folket gik ind i skoven, se, honningen dryppede, men ingen rakte hånden til munden, for folket frygtede eden. ²⁷ Men Jonatan havde ikke hørt sin far pålægge folket eden; så han rakte enden af staven, der var i hans hånd, og dyppede den i honningkagen, og rakte hånden til munden, og hans øjne blev klare. ²⁸ Så sagde en af folket: "Din far pålagde folket strengt en ed og sagde: 'Forbandet er den mand, der spiser mad i dag.'" Og folket var svagt. ²⁹ Så bemærkede Jonatan: "Min far har bragt ulykke over landet. Se, hvordan mine øjne er blevet klare, fordi jeg smagte lidt af denne honning. ³⁰ Hvor meget bedre ville det have været, hvis folket frit havde spist i dag af byttet fra deres fjender, som de fandt! For nu har slagtingen blandt filistrene ikke været betydelig."

³¹ Den dag besejrede de filistrene fra Mikmas til Ajalon, og folket var overmåde trætte. ³² Folket styrtede grådigt over byttet og tog får, okser og kalve og slagtede dem på jorden; og folket spiste dem med blodet. ³³ Så blev det fortalt Saul og sagde: "Se, folket syndet mod Herren ved at spise kød med blodet." Og han sagde: "I har handlet forræderisk; rul en stor sten hen til mig her." ³⁴ Så sagde Saul: "Spred jer blandt folket og sig til dem: 'Hver mand bringe sin okse eller sit får, og slagte det her og spise, og synd ikke mod Herren ved at spise med blodet.'" Så bragte alle folket deres okser den nat og slagtede dem der. ³⁵ Og Saul byggede et alter for Herren—det var det første alter, han byggede for Herren.

³⁶ Så sagde Saul: "Lad os gå ned efter filistrene om natten og plyndre dem indtil morgenlyset, og lad os ikke lade en mand af dem blive tilbage." Og de sagde: "Gør, hvad der synes godt for dig." Men præsten sagde: "Lad os komme nær til Gud her." ³⁷ Og Saul spurgte Gud: "Skal jeg gå ned efter filistrene? Vil du give dem i Israels hånd?" Men han svarede ham ikke den dag. ³⁸ Så sagde Saul: "Kom

1 Samuelsbog

her, alle I folkets høvdinger, og vid og se, hvor denne synd har været i dag. ³⁹ For så sandt som Herren lever, der frelser Israel, selvom det er Jonatan min søn, skal han visseelig dø." Men ikke en af alle folket svarede ham. ⁴⁰ Så talte han til hele Israel: "I skal være på den ene side, og jeg og Jonatan min søn vil være på den anden side." Og folket sagde til Saul: "Gør, hvad der synes godt for dig." ⁴¹ Derfor sagde Saul til Herren: "O Israels Gud, giv et perfekt lod." Og Jonatan og Saul blev taget, men folket slap. ⁴² Så sagde Saul: "Kast lod mellem mig og Jonatan min søn." Og Jonatan blev taget. ⁴³ Så sagde Saul til Jonatan: "Fortæl mig, hvad du har gjort." Og Jonatan fortalte ham: "Jeg smagte faktisk lidt honning med enden af staven, der var i min hånd. Her er jeg; jeg må dø." ⁴⁴ Og Saul sagde: "Gud gøre således mod mig og mere til, for du skal visseelig dø, Jonatan." ⁴⁵ Men folket sagde til Saul: "Skal Jonatan dø, som har bragt denne store befrielse i Israel? Langt fra det! Så sandt som Herren lever, skal ikke et hår af hans hoved falde til jorden, for han har arbejdet med Gud i dag." Så folket reddede Jonatan, og han døde ikke. ⁴⁶ Så ophørte Saul med at forfølge filistrene, og filistrene vendte tilbage til deres eget sted.

⁴⁷ Da Saul havde taget riget over Israel, kæmpede han mod alle sine fjender på alle sider—mod Moab, ammonitterne, Edom, kongerne af Zoba og filistrene. Og hvor han end vendte sig, besejrede han dem. ⁴⁸ Han handlede tappert og slog amalekitterne og befriede Israel fra hænderne på dem, der plyndrede dem. ⁴⁹ Sauls sønner var Jonatan, Ishvi og Malki-Shua. Hans to døtre hed Merab, den førstefødte, og Mikal, den yngre. ⁵⁰ Ahinoam, datter af Ahimaaz, var Sauls hustru. Kommandanten for hans hær var Abner, søn af Ner, som var Sauls onkel. ⁵¹ Saul var søn af Kish, og Ner, Abners far, var søn af Abiel. ⁵² Der var hårde kampe mod filistrene alle Sauls dage. Og hver gang Saul så en mægtig mand eller en tapper mand, tog han ham i sin tjeneste.

15 Samuel talte til Saul: "Herren har sendt mig for at salve dig til konge over Hans folk Israel; så lyt nu til Herrens ord. ² Dette siger Hærskarers Herre: 'Jeg vil straffe Amalek for, hvad han gjorde mod Israel, hvordan han stillede sig imod ham på vejen, da han kom op fra Egypten.' ³ Gå nu og slå Amalek og ødelæg alt, hvad de har. Skån dem ikke, men dræb både mand og kvinde, barn og spædbarn, okse og får, kamel og æsel."

⁴ Så kaldte Saul folket sammen og talte dem ved Telaim: to hundrede tusinde fodfolk og ti tusinde mænd fra Juda. ⁵ Saul kom til Amaleks by og lagde sig i baghold i dalen. ⁶ Saul sagde til kenitterne: "Gå, forlad, gå ned fra blandt amalekitterne, så jeg ikke ødelægger jer sammen med dem; for I viste venlighed mod alle Israels sønner, da de kom op fra Egypten." Så kenitterne trak sig tilbage fra blandt amalekitterne. ⁷ Så slog Saul amalekitterne fra Havilah, som man går til Shur, der ligger øst for Egypten. ⁸ Han fangede Agag, amalekitternes konge, levende, og ødelagde fuldstændigt alle folket med sværdets æg. ⁹ Men Saul og folket skånedes Agag og det bedste af fårene, oksene, de fede dyr, lammene og alt, hvad der var godt, og var uvillige til at ødelægge dem fuldstændigt. Men alt foragtet og værdiløst, det ødelagde de fuldstændigt.

¹⁰ Så kom et budskab fra Herren til Samuel, der sagde, ¹¹ "Jeg fortryder, at jeg har gjort Saul til konge, for han har vendt sig bort fra at følge Mig og har ikke udført Mine befalinger." Og Samuel blev bedrøvet og råbte til Herren hele natten. ¹² Samuel stod tidligt op om morgenen for at møde Saul; og det blev rapporteret til Samuel, der sagde: "Saul kom til Karmel, og se, han rejste et monument for sig selv, vendte derefter om og gik ned til Gilgal." ¹³ Da Samuel nåede Saul, hilste Saul ham og sagde: "Må du blive velsignet af Herren! Jeg har opfyldt Herrens befaling." ¹⁴ Men Samuel sagde: "Hvad er så denne brægen af fårene i mine ører, og brølen af oksene, som jeg hører?" ¹⁵ Saul svarede: "De blev bragt fra amalekitterne, for folket skånedes det bedste af fårene og oksene for at ofre som et offer til Herren din Gud; men resten har vi fuldstændigt ødelagt."

¹⁶ Så sagde Samuel til Saul: "Stop! Jeg vil fortælle dig, hvad Herren sagde til mig i nat." Og han sagde til ham: "Tal." ¹⁷ Samuel sagde: "Selvom du betragtede dig selv som ubetydelig, blev du ikke gjort til leder af Israels stammer? Og Herren salvede dig til konge over Israel, ¹⁸ og Herren sendte dig på en mission og sagde: 'Gå og ødelæg fuldstændigt de syndige amalekitter, og kæmp mod dem, indtil de ikke er mere.' ¹⁹ Hvorfor adlød du så ikke Herrens røst, men greb i stedet byttet og gjorde, hvad der var forkert i Herrens øjne?" ²⁰ Så sagde Saul til Samuel: "Jeg har virkelig fulgt Herrens røst og gik på den mission, som Herren sendte mig på, og har bragt Agag, amalekitternes konge, tilbage og har

1 Samuelsbog

fuldstændigt ødelagt amalekitterne. ²¹ Men folket tog noget af byttet, fårene og oksene, det bedste af de ting, der var viet til ødelæggelse, for at ofre til Herren din Gud i Gilgal.”

²² Samuel sagde,

“Har Herren lige så meget glæde i brændofre og slagtofre Som i at adlyde Herrens røst? Se, at adlyde er bedre end offer, Og at lytte er bedre end vædderfedt. ²³ For oprør er som synden ved spådom, Og stædighed er som uretfærdighed og afgudsdyrkelse. Fordi du har forkastet Herrens ord, Har Han også forkastet dig som konge.”

²⁴ Så sagde Saul til Samuel: “Jeg har syndet; jeg har virkelig overtrådt Herrens befaling og dine ord, fordi jeg frygtede folket og lyttede til deres røst. ²⁵ Så tilgiv nu venligst min synd og vend tilbage med mig, så jeg kan tilbede Herren.” ²⁶ Men Samuel svarede Saul: “Jeg vil ikke vende tilbage med dig; for du har forkastet Herrens ord, og Herren har forkastet dig som konge over Israel.” ²⁷ Da Samuel vendte sig for at gå, greb Saul fat i kanten af hans kappe, og den revnede. ²⁸ Så sagde Samuel til ham: “Herren har i dag revet Israels kongerige fra dig og givet det til din nabo, som er bedre end dig. ²⁹ Desuden vil Israels Herlighed ikke bedrage eller ændre sin mening; for Han er ikke et menneske, at Han skulle ændre sin mening.”

³⁰ Så sagde Saul: “Jeg har syndet; men ære mig nu venligst foran mine folks ældste og foran Israel, og vend tilbage med mig, så jeg kan tilbede Herren din Gud.” ³¹ Så vendte Samuel tilbage efter Saul, og Saul tilbad Herren. ³² Så sagde Samuel: “Bring Agag, amalekitternes konge, til mig.” Og Agag nærmuede sig ham muntert og sagde: “Sikkert er dødens bitterhed forbi.” ³³ Men Samuel sagde,

“Som dit sværd har gjort kvinder barnløse, Så skal din mor være barnløs blandt kvinder.” Og Samuel henrettede Agag for Herrens ansigt i Gilgal.

³⁴ Så gik Samuel til Rama, mens Saul gik op til sit hus i Sauls Gibeå. ³⁵ Samuel så ikke Saul igen indtil dagen for hans død; for Samuel sørgede over Saul, og Herren beklagede, at Han havde gjort Saul til konge over Israel.

16 Herren sagde til Samuel: “Hvor længe vil du sørge over Saul, eftersom jeg har forkastet ham som konge over Israel? Fyld dit horn

med olie og gå; jeg sender dig til Isaj fra Betlehem, for jeg har udvalgt mig en konge blandt hans sønner.” ² Men Samuel sagde: “Hvordan kan jeg gå? Hvis Saul hører om det, vil han dræbe mig.” Og Herren sagde: “Tag en kvie med dig og sig: ‘Jeg er kommet for at ofre til Herren.’” ³ Så skal du indbyde Isaj til ofret, og jeg vil vise dig, hvad du skal gøre; og du skal salve den for mig, som jeg viser dig.” ⁴ Så gjorde Samuel, hvad Herren sagde, og gik til Betlehem. Byens ældste kom skælvende for at møde ham og sagde: “Kommer du med fred?” ⁵ Han sagde: “Ja, med fred; jeg er kommet for at ofre til Herren. Hellig jer og kom med mig til ofret.” Så helligede han Isaj og hans sønner og indbød dem til ofret.

⁶ Da de ankom, så han Eliab og tænkte: “Sandelig, Herrens salvede står her foran ham.” ⁷ Men Herren sagde til Samuel,

“Se ikke på hans udseende eller på højden af hans skikkelse, for jeg har forkastet ham; for Herren ser ikke, som mennesker ser, for mennesker ser på det ydre, men Herren ser på hjertet.”

⁸ Så kaldte Isaj Abinadab og lod ham gå forbi Samuel. Men han sagde: “Herren har heller ikke udvalgt denne.” ⁹ Næste lod Isaj Shamma gå forbi. Men han sagde: “Herren har heller ikke udvalgt denne.” ¹⁰ Så lod Isaj syv af sine sønner gå forbi Samuel. Men Samuel sagde til Isaj: “Herren har ikke udvalgt disse.”

¹¹ Så sagde Samuel til Isaj: “Er dette alle drengene?” Og han sagde: “Der er endnu den yngste, men se, han vogter fårene.” Så sagde Samuel til Isaj: “Send bud efter ham, for vi vil ikke sætte os, før han kommer her.” ¹² Så sendte han bud efter ham og bragte ham ind. Nu var han rødmosset, med smukke øjne og et smukt udseende. Og Herren sagde: “Rejs dig, salv ham; for det er ham.” ¹³ Så tog Samuel oliehornet og salvede ham i nærværelse af hans brødre; og fra den dag var Herrens Ånd mægtigt med David. Og Samuel rejste sig og gik til Rama.

¹⁴ På det tidspunkt trak Herrens Ånd sig tilbage fra Saul, og en urolig ånd fra Herren begyndte at plage ham. ¹⁵ Sauls tjenere sagde da til ham: “Se nu, en ond ånd fra Gud plager dig.” ¹⁶ Lad nu vor herre befale dine tjenere, som er foran dig. Lad dem søge en mand, der er dygtig til at spille på harpe; og når den onde ånd fra Gud er over dig, skal han spille, og du vil få det godt.” ¹⁷ Så befalede Saul sine tjenere:

1 Samuelsbog

“Find mig en, der kan spille godt, og bring ham til mig.” ¹⁸ Så svarede en af de unge mænd og sagde, “Se, jeg har set en søn af Isaj fra Betlehem, som er dygtig til at spille, en tapper mand, en kriger, veltalende og en smuk mand; og Herren er med ham.”

¹⁹ Så sendte Saul bud til Isaj med besked om: “Send mig din søn David, som er med fårene.” ²⁰ Og Isaj tog et æsel læsset med brød, en krukke vin og en ung ged, og sendte dem til Saul ved sin søn David. ²¹ Så kom David til Saul og trådte i hans tjeneste; og Saul elskede ham meget, og han blev hans våbendrager. ²² Og Saul sendte bud til Isaj og sagde, “Lad David nu blive i min tjeneste, for han har fundet nåde for mine øjne.” ²³ Så skete det, hver gang den onde ånd fra Gud kom over Saul, tog David harpen og spillede på den med sin hånd; og Saul blev forfrisket og fik det godt, og den onde ånd forlod ham.

17 Nu samlede filistrene deres hære til kamp, og de samledes ved Soko, som tilhører Juda; og de slog lejr mellem Soko og Azeka, i Efes-Dammim. ² Saul og Israels mænd samlede sig og slog lejr i Ela-dalen og opstillede sig til kamp mod filistrene. ³ Filistrene stod på den ene bjergside, mens Israel tog stilling på den modsatte bjergside, med dalen liggende imellem dem. ⁴ Så trådte en kriger frem fra filistrenes lejr, ved navn Goliat, fra Gat, hvis højde var seks alen og et spænd. ⁵ Han havde en bronzehjelm på hovedet, og han bar en brynje, der vejede fem tusinde sekel bronze. ⁶ Han bar også bronzebenskiner og havde et bronzesværd slynget over skuldrene. ⁷ Skaftet på hans spyd var som en vævers bom, og jernspidsen på hans spyd vejede seks hundrede sekel jern; og hans skjoldbærer gik foran ham. ⁸ Han stod og råbte til Israels rækker og sagde til dem: “Hvorfor kommer I ud for at opstille jer til kamp? Er jeg ikke filisteren og I Sauls tjenere? Vælg en mand til jer, og lad ham komme ned til mig. ⁹ Hvis han er i stand til at kæmpe mod mig og besejre mig, så vil vi blive jeres tjenere; men hvis jeg overvinder ham og dræber ham, så skal I blive vores tjenere og tjene os.” ¹⁰ Filisteren sagde: “Jeg trodser Israels kampformationer i dag. Giv mig en mand, så vi kan kæmpe sammen.” ¹¹ Da Saul og hele Israel hørte filisterens ord, blev de fyldt med bestyrtelse og stor frygt.

¹² Nu var David søn af en efrait fra Betlehem i Juda, hvis navn var Isaj. Han havde otte sønner, og i Sauls tid var han allerede gammel og fremskreden i alder.

¹³ De tre ældste sønner af Isaj havde fulgt Saul til kampen. Navnene på hans tre sønner, der gik til kampen, var Eliab den førstefødte, Abinadab den anden, og Shammah den tredje. ¹⁴ David var den yngste. De tre ældste var gået efter Saul, ¹⁵ men David gik frem og tilbage fra Saul for at vogte sin fars flok i Betlehem. ¹⁶ I fyrre dage kom filisteren frem hver morgen og aften og stillede sig op.

¹⁷ Så sagde Isaj til sin søn David: “Tag nu en efa ristet korn og disse ti brød til dine brødre og løb til lejren til dine brødre. ¹⁸ Tag også disse ti oste til lederen af deres tusind, og se til dine brødres velfærd, og bring nyheder om dem tilbage.” ¹⁹ Nu var Saul og alle Israels mænd i Ela-dalen og kæmpede med filistrene. ²⁰ Så rejste David sig tidligt om morgenen, efterlod flokken hos en vogter, tog forsyningerne og gik, som Isaj havde befalet ham. Han kom til lejren, mens hæren gik ud til kampformationen og råbte krigsråbet. ²¹ Israel og filistrene var trukket op i kampformation, hær mod hær. ²² Så efterlod David bagagen hos bagagevogteren, løb til kampformationen og gik ind for at hilse på sine brødre. ²³ Mens han talte med dem, se, kom krigeren, filisteren fra Gat ved navn Goliat, op fra filistrenes hær, og han talte de samme ord som før; og David hørte ham. ²⁴ Da alle Israels mænd så ham, trak de sig tilbage fra ham i stor frygt.

²⁵ Israels mænd sagde: “Har du set denne mand, som kommer op? Han kommer bestemt op for at trodse Israel. Og det vil ske, at kongen vil berige den mand, der dræber ham, med store rigdomme, give ham sin datter og gøre hans fars hus frit i Israel.” ²⁶ Så talte David til de mænd, der stod ved ham, og sagde: “Hvad vil der blive gjort for den mand, der dræber denne filister og fjerner denne skændsel fra Israel? For hvem er denne uomskårne filister, at han skulle trodse den levende Guds hære?” ²⁷ Og folket svarede ham på samme måde og sagde: “Dette vil blive gjort for den mand, der dræber ham.” ²⁸ Nu hørte Eliab, hans ældste bror, da han talte til mændene; og Eliabs vrede brændte mod David, og han sagde: “Hvorfor er du kommet ned? Og hos hvem har du efterladt de få får i ørkenen? Jeg kender din stolthed og dit hjertes ondskab, for du er

1 Samuelsbog

kommet ned for at se kampen.”²⁹ Men David sagde: “Hvad har jeg nu gjort? Var det ikke blot et spørgsmål?”³⁰ Så vendte han sig bort fra ham til en anden og sagde det samme; og folket svarede ham som før.

³¹ Da de ord, som David talte, blev hørt, blev de rapporteret til Saul, og han sendte bud efter ham.³² David sagde til Saul: “Lad ingen miste modet på grund af denne filister; din tjener vil gå og kæmpe med ham.”³³ Men Saul sagde til David: “Du er ikke i stand til at gå imod denne filister for at kæmpe med ham, for du er kun en ung, og han har været kriger fra sin ungdom.”³⁴ Men David sagde til Saul: “Din tjener vogtede sin fars får. Når en løve eller en bjørn kom og tog et lam fra flokken,³⁵ gik jeg ud efter den og slog den og reddede lammet fra dens mund. Og når den rejste sig imod mig, greb jeg den ved skægget og slog den og dræbte den.”³⁶ Din tjener har overvundet både løven og bjørnen; og denne uomskårne filister vil være som en af dem, da han har trodset den levende Guds hære.”³⁷ Og David sagde: “Herren, som reddede mig fra løvens pote og bjørnens pote, vil redde mig fra denne filisters hånd.” Og Saul sagde til David: “Gå, og må Herren være med dig.”

³⁸ Så klædte Saul David i sine klæder og satte en bronzehjelm på hans hoved og klædte ham i rustning.³⁹ David spændte sit sværd over sin rustning og forsøgte at gå, men han var ikke vant til dem. Så David sagde til Saul: “Jeg kan ikke gå med disse, for jeg er ikke vant til dem.” Og David tog dem af.⁴⁰ Så tog han sin stav i hånden og valgte til sig fem glatte sten fra bækken, og lagde dem i hyrdens taske, som han havde, det vil sige i sin pung, og hans slynge var i hans hånd. Og han nærmede sig filisteren.⁴¹ I mellemtiden kom filisteren nærmere og nærmede sig David, med skjoldbæreren foran ham.⁴² Da filisteren så og så David, foragtede han ham, for han var kun en ung, og rødmosset, med et smukt udseende.⁴³ Filisteren sagde til David: “Er jeg en hund, at du kommer til mig med kæppe?” Og han forbandede David ved sine guder.⁴⁴ Filisteren sagde også til David: “Kom til mig, og jeg vil give dit kød til himmelens fugle og markens vilde dyr.”

⁴⁵ Så sagde David til filisteren,

“Du kommer til mig med sværd, spyd og kastespyd, men jeg kommer til dig i navnet af Hærskarers

Herre, Israels hæres Gud, som du har trodset.⁴⁶ I dag vil Herren overgive dig i min hånd, og jeg vil slå dig ned og fjerne dit hoved fra dig. Og jeg vil give filistrenes hærs døde kroppe i dag til himmelens fugle og jordens vilde dyr, så hele jorden må vide, at der er en Gud i Israel,⁴⁷ og at hele denne forsamling må vide, at Herren ikke frelser ved sværd eller spyd; for kampen er Herrens, og Han vil overgive dig til os!”

⁴⁸ Så skete det, da filisteren rejste sig og kom frem for at møde David, at David hurtigt løb mod kampformationen for at møde filisteren.⁴⁹ Og David stak sin hånd i sin taske og tog en sten derfra og slyngede den, og ramte filisteren i panden. Stenen sank ind i hans pande, og han faldt på sit ansigt til jorden.⁵⁰ Så sejrede David over filisteren med en slynge og en sten, og han slog filisteren og dræbte ham; men der var intet sværd i Davids hånd.⁵¹ Så løb David og stod over filisteren, tog hans sværd og trak det fra skeden, og dræbte ham og huggede hans hoved af med det. Da filistrene så, at deres kriger var død, flygtede de.⁵² Så rejste Israels og Judas mænd sig og råbte og forfulgte filistrene så langt som dalen, og til Ekrons porte. Og de faldne filistre lå langs vejen til Shaaraim, endda til Gat og Ekron.⁵³ Så vendte Israels sønner tilbage fra deres forfølgelse af filistrene og plyndrede deres leire.⁵⁴ David tog filisterens hoved og bragte det til Jerusalem, men han lagde hans våben i sit eget telt.

⁵⁵ Da Saul så David gå ud mod filisteren, sagde han til Abner, hærens kommandør: “Abner, hvis søn er denne unge mand?” Og Abner sagde: “Så sandt din sjæl lever, o konge, jeg ved det ikke.”⁵⁶ Kongen sagde: “Undersøg, hvis søn den unge mand er.”⁵⁷ Så da David vendte tilbage fra at besejre filisteren, tog Abner ham og bragte ham foran Saul med filisterens hoved i sin hånd.⁵⁸ Saul sagde til ham: “Hvis søn er du, unge mand?” Og David sagde: “Jeg er søn af din tjener Isaj fra Betlehem.”

18 Efter at han havde talt med Saul, blev Jonathan dybt forbundet med David, så Jonathan var hengiven til ham; som til sin egen sjæl.² Saul tog ham den dag og tillod ham ikke at vende tilbage til sin fars hus.³ Så lavede Jonathan en pagt med David, og han var hengiven til ham; som til sin egen sjæl.⁴ Jonathan tog kappen af, som han havde på, og gav den til David, sammen med sin rustning, endda sit sværd, sin bue og sit bælte.⁵ Og

1 Samuelsbog

David gik ud og havde succes, hvor end Saul sendte ham, så Saul satte ham over krigsmændene. Og det var behageligt i alle folkets øjne, og også i Sauls tjeneres øjne.

⁶ Nu skete det, da de kom hjem, da David vendte tilbage efter at have slået filisteren ned, at kvinderne kom ud fra alle Israels byer, syngende og dansende, for at møde kong Saul med tamburiner, med glæde og med musikinstrumenter. ⁷ Kvinderne sang, mens de fejrede og sagde,

“Saul har slået sine tusinder, Og David sine titusinder.”

⁸ Så blev Saul meget vred, for denne udtalelse mishagede ham, og han sagde, “De har tilskrevet David titusinder, men til mig har de kun tilskrevet tusinder. Hvad mere kan han få end kongeriget?” ⁹ Så så Saul på David med mistanke fra den dag af.

¹⁰ Den følgende dag kom en ond ånd fra Gud kraftigt over Saul, og han rasede midt i huset, mens David spillede harpe med sin hånd, som sædvanligt. Og Saul havde et spyd i sin hånd. ¹¹ Så kastede Saul spyddet, med den hensigt at fastgøre David til væggen. Men David formåede at undslippe fra hans nærvær to gange. ¹² Saul frygtede David, fordi Herren var med ham, men var forladt af Saul. ¹³ Så fjernede Saul ham fra sin nærhed og udnævnte ham som en kommandør over tusind; og han gik ud og kom ind foran folket. ¹⁴ David havde succes i alle sine bestræbelser, og Herren var med ham. ¹⁵ Da Saul så, at han var meget succesfuld, frygtede han ham. ¹⁶ Men hele Israel og Juda elskede David, for han ville føre dem i kamp og vende tilbage foran dem.

¹⁷ Så sagde Saul til David, “Her er min ældre datter Merab; jeg vil give hende til dig som hustru. Vær kun en tapper mand for mig og kæmp Herrens kampe.” For Saul tænkte, “Lad ikke min hånd være imod ham, men lad filisternes hånd være imod ham.” ¹⁸ Men David sagde til Saul, “Hvem er jeg, og hvad er mit liv eller min fars familie i Israel, at jeg skulle blive kongens svigersøn?” ¹⁹ Så det skete, da tiden kom for Merab, Sauls datter, at blive givet til David, at hun blev givet til Adriel meholathitten som hustru.

²⁰ Nu elskede Michal, Sauls datter, David. Da de fortalte Saul, var sagen behagelig for ham. ²¹ Saul tænkte, “Jeg vil give hende til ham, så hun kan blive

en snare for ham, og så filisternes hånd kan være imod ham.” Derfor sagde Saul til David, “For anden gang kan du i dag blive min svigersøn.” ²² Så befalede Saul sine tjenere, “Tal hemmeligt til David og sig, ‘Se, kongen har behag i dig, og alle hans tjenere elsker dig. Bliv nu kongens svigersøn.’” ²³ Så talte Sauls tjenere disse ord til David. Men David sagde, “Er det trivielt i jeres øjne at blive kongens svigersøn, når jeg er en fattig mand og let agtet?” ²⁴ Sauls tjenere rapporterede til ham i overensstemmelse med, hvad David havde sagt. ²⁵ Så sagde Saul, “Dette er, hvad I skal sige til David: ‘Kongen ønsker ingen medgift undtagen hundrede forhud af filisterne, for at tage hævn over kongens fjender.’” Men Saul havde til hensigt, at David skulle falde for filisternes hånd.

²⁶ Da hans tjenere fortalte David disse ord, var det behageligt for David at blive kongens svigersøn. Før den fastsatte tid var udløbet, ²⁷ gik David ud og drog afsted, han og hans mænd, og slog to hundrede mænd blandt filisterne. Så bragte David deres forhud og præsenterede det fulde antal for kongen, så han kunne blive kongens svigersøn. Så gav Saul ham sin datter Michal som hustru. ²⁸ Da Saul observerede og forstod, at Herren var med David, og at Michal, Sauls datter, elskede ham, ²⁹ øgedes Sauls frygt for David. Således forblev Saul Davids modstander kontinuerligt. ³⁰ Så gik filisternes kommandører ud i kamp, og det skete, så ofte de gik ud, at David var mere succesfuld end alle Sauls tjenere.

19 Nu fortalte Saul Jonathan, sin søn, og alle sine tjenere, at de skulle dræbe David. Men Jonathan, Sauls søn, glædede sig meget over David. ² Så Jonathan informerede David og sagde: “Min far Saul søger at dræbe dig. Vær derfor på vagt om morgenen, og bliv på et hemmeligt sted og gem dig. ³ Jeg vil gå ud og stå ved siden af min far på marken, hvor du er, og jeg vil tale med min far om dig; og hvis jeg lærer noget, vil jeg fortælle dig det.” ⁴ Så talte Jonathan velvilligt om David til Saul, sin far, og sagde til ham, “Må kongen ikke handle uretfærdigt mod sin tjener David, da han ikke har gjort dig noget ondt, og da hans handlinger har været meget gavnlige for dig. ⁵ For han satte sit liv på spil og slog filisteren, og Herren bragte en stor sejr for hele Israel. Du så det og glædede dig. Hvorfor skulle du da handle mod uskyldigt blod ved

1 Samuelsbog

at dræbe David uden grund?" ⁶ Saul lyttede til Jonathans ord og svor en ed: "Så sandt som Herren lever, skal David ikke dræbes." ⁷ Så kaldte Jonathan David og fortalte ham alle disse ord. Jonathan bragte David til Saul, og han var i hans nærvær som før.

⁸ Da der igen var krig, gik David ud og kæmpede mod filistrene og besejrede dem med stort slagteri, så de flygtede for ham. ⁹ Nu kom en ond ånd fra Herren over Saul, mens han sad i sit hus med sit spyd i hånden, og David spillede på harpen med sin hånd. ¹⁰ Saul forsøgte at spidde David til væggen med spydet, men han undslap fra Sauls nærvær, så han stak spydet i væggen. David flygtede og slap væk den nat. ¹¹ Så sendte Saul sendebud til Davids hus for at holde øje med ham, for at dræbe ham om morgenen. Men Michal, Davids kone, sagde til ham: "Hvis du ikke redder dit liv i nat, vil du i morgen blive dræbt." ¹² Så hjalp Michal David med at flygte gennem et vindue, og han flygtede og slap væk. ¹³ Michal tog husguden og lagde den i sengen, lagde et tæppe af gedeskind ved dens hoved og dækkede det med tøj. ¹⁴ Da Saul sendte sendebud for at gribe David, sagde hun: "Han er syg." ¹⁵ Så sendte Saul sendebudene for at se David og sagde: "Bring ham op til mig i sengen, så jeg kan dræbe ham." ¹⁶ Da sendebudene kom ind, se, husguden var i sengen med tæppet af gedeskind ved dens hoved. ¹⁷ Så sagde Saul til Michal: "Hvorfor har du bedraget mig sådan og ladet min fjende gå, så han er undsluppet?" Og Michal sagde til Saul: "Han sagde til mig, 'Lad mig gå! Hvorfor skulle jeg dræbe dig?'"

¹⁸ Nu flygtede David og slap væk, og kom til Samuel i Rama, og fortalte ham alt, hvad Saul havde gjort mod ham. Så gik han og Samuel og opholdt sig i Naiot. ¹⁹ Det blev rapporteret til Saul og sagde: "Se, David er i Naiot i Rama." ²⁰ Så sendte Saul sendebud for at fange David, men da de så profeternes selskab profetere, med Samuel stående og ledende dem, kom Guds Ånd over Sauls sendebud, og de profeterede også. ²¹ Da det blev fortalt til Saul, sendte han andre sendebud, og de profeterede også. Så sendte Saul sendebud igen en tredje gang, og de profeterede også. ²² Så gik han selv til Rama og kom til den store brønd, der er i Seku. Og han spurgte, "Hvor er Samuel og David?" Nogen sagde, "Se, de er i Naiot i Rama." ²³ Så gik han til Naiot i Rama. Og Guds Ånd kom også over ham, så han gik og

profeterede uafbrudt, indtil han kom til Naiot i Rama. ²⁴ Så tog han også sine klæder af, og han profeterede også foran Samuel, og lå nøgen hele den dag og hele natten. Derfor siger de, "Er Saul også blandt profeterne?"

20 Så flygtede David fra Naioth i Rama og kom og sagde til Jonatan: "Hvad har jeg gjort? Hvad er min skyld? Hvad er min synd over for din far, siden han søger mit liv?" ² Men han sagde til ham: "Langt fra det! Du skal ikke dø. Se, min far gør intet, hverken stort eller småt, uden at fortælle mig det. Hvorfor skulle min far skjule denne sag for mig? Det er ikke sådan!" ³ Dog svor David igen og sagde: "Din far ved godt, at jeg har fundet nåde for dine øjne, og han har sagt, 'Jonatan må ikke vide dette, så han ikke bliver bedrøvet.' Men sandelig, så sandt Herren lever og så sandt du selv lever, der er næppe et skridt mellem mig og døden." ⁴ Så forsikrede Jonatan David: "Jeg vil gøre, hvad du beder om." ⁵ David sagde til Jonatan: "Se, i morgen er det nymåne, og jeg forventes at sidde med kongen og spise. Men lad mig gå, så jeg kan skjule mig på marken indtil den tredje aften." ⁶ Hvis din far savner mig overhovedet, så sig, 'David bad indtrængende om tilladelse fra mig til at løbe til Betlehem, hans by, fordi det er den årlige offerfest der for hele familien.' ⁷ Hvis han siger, 'Det er godt,' vil din tjener være i sikkerhed; men hvis han bliver vred, så vid, at han har besluttet at skade mig. ⁸ Derfor behandl din tjener venligt, for du har bragt din tjener ind i en Herrens pagt med dig. Men hvis der er skyld i mig, så dræb mig selv; for hvorfor skulle du bringe mig til din far?" ⁹ Jonatan sagde: "Langt fra det! For hvis jeg virkelig får at vide, at min far har besluttet at skade dig, ville jeg ikke informere dig?"

¹⁰ Så spurgte David Jonatan: "Hvordan vil jeg vide, om din far svarer dig hårdt?" ¹¹ Jonatan sagde til David: "Kom, lad os gå ud på marken." Så gik de to ud på marken. ¹² Så sagde Jonatan til David: "Herren, Israels Gud, være vidne! Når jeg har undersøgt min far om denne tid i morgen eller den tredje dag, hvis alt er vel med David, skal jeg da ikke sende bud til dig og afsløre det for dig?" ¹³ Men hvis det behager min far at gøre dig ondt, må Herren straffe mig, Jonatan, og værre, hvis jeg ikke informerer dig og sender dig væk, så du kan gå i sikkerhed. Og må Herren være med dig, som han har været med min far. ¹⁴ Hvis jeg stadig er i live, vil du ikke vise mig

1 Samuelsbog

Herrens kærlighed, så jeg ikke dør?" ¹⁵ Og du skal ikke afskære din loyalitet fra mit hus for evigt, ikke engang når Herren eliminerer enhver af Davids fjender fra jordens overflade." ¹⁶ Så indgik Jonatan en pagt med Davids hus og sagde: "Må Herren holde Davids fjender ansvarlige." ¹⁷ Jonatan fik David til at sværge igen på grund af sin kærlighed til ham, for han elskede ham, som han elskede sit eget liv.

¹⁸ Så sagde Jonatan til ham: "Det er nymåne i morgen, og du vil blive savnet, for din plads vil være tom." ¹⁹ Når du har opholdt dig i tre dage, skal du hurtigt gå ned og komme til det sted, hvor du skjulte dig den begivenhedsrige dag, og du skal blive ved siden af stenen Ezel. ²⁰ Og jeg vil skyde tre pile til siden, som om jeg sigter mod et mål. ²¹ Så se, jeg vil sende drengen og sige, 'Gå, find pilene.' Hvis jeg specifikt siger til drengen, 'Se, pilene er på denne side af dig; hent dem,' så kom ud, for der er sikkerhed for dig og ingen fare, så sandt Herren lever. ²² Men hvis jeg siger til den unge, 'Se, pilene er ud over dig,' så gå, for Herren har sendt dig væk. ²³ Hvad angår den sag, som du og jeg har talt om, se, Herren er mellem dig og mig for evigt."

²⁴ Så skjulte David sig på marken; og da nymånen kom, satte kongen sig ned for at spise måltidet. ²⁵ Kongen satte sig på sin plads som sædvanlig, pladsen ved væggen; så rejste Jonatan sig, og Abner satte sig ved Sauls side, men Davids plads var tom. ²⁶ Alligevel sagde Saul intet den dag, for han tænkte, "Det må være en tilfældighed; han er ikke ceremonielt ren; han er sikkert ikke ren." ²⁷ Og det skete den næste dag, den anden dag af nymånen, at Davids plads var tom. Så sagde Saul til Jonatan, hans søn, "Hvorfor er Isajs søn ikke kommet til måltidet, hverken i går eller i dag?" ²⁸ Jonatan svarede Saul: "David bad indtrængende om tilladelse fra mig til at gå til Betlehem." ²⁹ Han sagde, 'Lad mig venligst gå, da vores familie har et offer i byen, og min bror har befalet mig at deltage. Nu, hvis jeg har fundet nåde for dine øjne, lad mig venligst slippe væk, så jeg kan se mine brødre.' Af den grund er han ikke kommet til kongens bord."

³⁰ Så blussede Sauls vrede op mod Jonatan, og han sagde til ham, "Du søn af en vildfaren og oprørsk kvinde! Ved jeg ikke, at du vælger Isajs søn til din egen skam og til din moders vanære?" ³¹ For så længe Isajs søn lever på jorden, vil du og dit kongerige ikke blive etableret. Send nu nogen og

bring ham til mig, for han er dømt til at dø!" ³² Men Jonatan svarede sin far Saul og spurgte, "Hvorfor skal han dø? Hvad har han gjort?" ³³ Så kastede Saul sit spyd mod ham for at slå ham ned; så indså Jonatan, at hans far var fast besluttet på at dræbe David. ³⁴ Så rejste Jonatan sig fra bordet i brændende vrede og spiste ikke mad på den anden dag af nymånen, for han var bedrøvet over David, fordi hans far havde vanæret ham.

³⁵ Nu skete det om morgenen, at Jonatan gik ud på marken for mødet med David, og en lille dreng var med ham. ³⁶ Og han sagde til sin dreng, "Løb, find nu pilene, som jeg vil skyde." Mens drengen løb, skød han en pil forbi ham. ³⁷ Da drengen nåede stedet for pilen, som Jonatan havde skudt, råbte Jonatan efter drengen og sagde, "Er pilen ikke ud over dig?" ³⁸ Og Jonatan råbte efter drengen, "Skynd dig, vær hurtig, bliv ikke!" Og Jonatans dreng samlede pilen op og kom til sin herre. ³⁹ Men drengen var uvidende om noget; kun Jonatan og David forstod sagen. ⁴⁰ Så gav Jonatan sine våben til sin dreng og instruerede ham, "Gå, tag dem til byen." ⁴¹ Da drengen var gået, rejste David sig fra sydsiden og faldt på sit ansigt til jorden, og bøjede sig tre gange. Og de kysede hinanden og græd sammen, men David græd mere. ⁴² Jonatan sagde til David, "Gå i sikkerhed, da vi har svoret i Herrens navn, og sagt, 'Herren vil være mellem mig og dig, og mellem mine efterkommere og dine efterkommere for evigt.'" Så drog David af sted, og Jonatan gik ind i byen.

21 David ankom til Nob, hvor præsten Ahimelek var. Ahimelek kom skælvende David i møde og spurgte ham: "Hvorfor er du alene, uden nogen der ledsager dig?" ² David sagde til præsten Ahimelek: "Kongen har givet mig et ærinde og sagde til mig: 'Lad ingen vide noget om det ærinde, jeg sender dig på, og som jeg har givet dig.' Og jeg har sendt de unge mænd til et bestemt sted. ³ Så, hvilke forsyninger har du til rådighed? Giv mig fem brød, eller hvad der kan findes." ⁴ Præsten svarede David og sagde: "Der er intet almindeligt brød ved hånden, men der er helligt brød—forudsat at mændene har holdt sig fra kvinder." ⁵ David svarede præsten og sagde til ham: "Ja, kvinder har været holdt fra os som altid, når jeg drager ud. De unge mænds kar var hellige, selvom det var en almindelig rejse; hvor meget mere vil deres kar så ikke være hellige i dag?" ⁶ Således gav præsten ham

1 Samuelsbog

det hellige brød, da der ikke var andet brød der end skuebrødene, som blev taget fra Herrens åsyn for at erstatte det med varmt brød, når det blev fjernet.

⁷ Nu var en af Sauls tjenere der den dag, tilbageholdt for Herrens åsyn. Hans navn var Doeg edomitten, lederen af Sauls hyrder. ⁸ David spurgte Ahimelek: "Er der et spyd eller et sværd til rådighed her? Jeg bragte hverken mit sværd eller mine våben med mig, da kongens ærinde var hastende." ⁹ Præsten svarede: "Goliats sværd, filisteren, som du besejrede i Ela-dalen, er her, indsvøbt i en klud bag efoden. Hvis du ønsker at tage det, så gør det, for der er intet andet her." Og David sagde: "Der er intet som det; giv det til mig."

¹⁰ Så rejste David sig og flygtede den dag fra Saul og gik til Akis, kongen af Gat. ¹¹ Men Akis' tjenere sagde til ham, "Er dette ikke David, landets konge? Sang de ikke om ham, mens de dansede, og sagde,

'Saul har slået sine tusinder, Og David sine titusinder?'"

¹² David overvejede disse ord og blev meget bange for Akis, kongen af Gat. ¹³ Så han forklædte sin opførsel for dem og lod som om han var vanvittig i deres hænder, og skribled på portens døre, og lod sin spyt løbe ned i sit skæg. ¹⁴ Da sagde Akis til sine tjenere, "Se, I ser, at manden er vanvittig. Hvorfor bringer I ham til mig?" ¹⁵ Mangler jeg vanvittige, siden I har bragt denne til at opføre sig som en vanvittig i min nærhed? Skal denne mand komme ind i mit hus?"

22 David forlod det sted og fandt tilflugt i hulen Adullam. Da hans brødre og hele hans fars husstand hørte om dette, gik de ned til ham der. ² Alle, der var i nød, alle, der var i gæld, og alle, der var utilfredse, samlede sig om ham; og han blev anfører over dem. Nu var der omkring fire hundrede mænd med ham. ³ Og David gik derfra til Mizpa i Moab. Han sagde til Moabs konge: "Lad ventligst min far og min mor komme og blive hos dig, indtil jeg ved, hvad Gud vil gøre for mig." ⁴ Han betroede dem til Moabs konge; og de blev hos ham, så længe David var i fæstningen. ⁵ Men profeten Gad sagde til David: "Bliv ikke i fæstningen; forlad den og gå ind i Judas land." Så David forlod stedet og gik til skoven Heret.

⁶ Da hørte Saul, at David og de mænd, der var med ham, var blevet opdaget. Nu sad Saul i Gibe, under tamarisktræet på højen, med sit spyd i hånden, og alle hans tjenere stod omkring ham. ⁷ Saul sagde til sine tjenere, der stod omkring ham, "Hør nu, I benjaminitter! Vil Isajs søn også give jer alle marker og vingårde? Vil han gøre jer alle til tusindførere og hundredførere?" ⁸ For I har alle sammensvoret jer imod mig, så ingen informerer mig, når min søn indgår en pagt med Isajs søn, og ingen af jer bekymrer sig om mig eller informerer mig om, at min søn har opildnet min tjener mod mig, for at ligge i baghold, som det er i dag." ⁹ Da sagde Doeg edomitten, som stod blandt Sauls tjenere, "Jeg så Isajs søn komme til Nob, til Ahimelek, Ahitubs søn." ¹⁰ Han søgte vejledning fra Herren for ham, forsynede ham med forsyninger, og gav ham sværdet fra Goliath filisteren."

¹¹ Da sendte kongen nogen for at kalde præsten Ahimelek, Ahitubs søn, og hele hans fars husstand, præsterne, der var i Nob; og de kom alle til kongen.

¹² Saul sagde: "Lyt nu, Ahitubs søn." Og han sagde: "Her er jeg, min herre." ¹³ Da sagde Saul til ham, "Hvorfor har du og Isajs søn sammensvoret jer imod mig, ved at give ham brød og et sværd, og ved at spørge Gud for ham, så han ville rejse sig mod mig, ved at ligge i baghold, som det er i dag?" ¹⁴ Ahimelek svarede kongen og sagde, "Og hvem blandt alle dine tjenere er så trofast som David, kongens svigersøn, anfører over din vagt, og æret i dit hus?" ¹⁵ Var det kun i dag, jeg begyndte at spørge Gud for ham? Bestemt ikke! Lad ikke kongen anklage din tjener eller nogen i min fars husstand, for din tjener ved intet som helst om hele denne sag." ¹⁶ Men kongen erklærede, "Ahimelek, du og hele din fars husstand skal visse dø!" ¹⁷ Og kongen sagde til de vagter, der tjente ham, "Vend jer om og dræb Herrens præster, fordi deres hånd også er med David, og fordi de vidste, at han flygtede og ikke informerede mig." Men kongens tjenere var ikke villige til at række deres hænder ud for at angribe Herrens præster. ¹⁸ Da sagde kongen til Doeg, "Du vend dig om og angrib præsterne!" Så Doeg edomitten vendte sig om og angreb præsterne, og han dræbte den dag femogfirs mænd, der bar linned-efoden. ¹⁹ Han huggede også Nob, præsternes by, ned med sværdet, både mænd og kvinder, børn og spædbørn; også okser, æsler og får huggede han ned med sværdet.

1 Samuelsbog

²⁰ Dog lykkedes det en søn af Ahimelek, Ahitubs søn, ved navn Abiatar, at undslippe og flygte til David. ²¹ Abiatar fortalte David, at Saul havde dræbt Herrens præster. ²² Da sagde David til Abiatar, "Jeg indså den dag, da Doeg edomitten var til stede, at han bestemt ville informere Saul. Jeg har bragt skade over hver person i din fars husstand. ²³ Bliv hos mig; vær ikke bange, for den, der søger mit liv, søger også dit liv, men du er sikker hos mig."

23 Så fortalte de David: "Se, filistrene kæmper mod Ke'ila og plyndrer tærskelpladserne." ² Så søgte David vejledning fra Herren og spurgte: "Skal jeg gå og angribe disse filistre?" Og Herren svarede David: "Gå, angrib filistrene og befri Ke'ila." ³ Men Davids mænd udtrykte deres bekymring og sagde: "Vi er allerede bange her i Juda. Hvor meget mere hvis vi går til Ke'ila mod filistrenes rækker?" ⁴ Så spurgte David Herren endnu en gang. Og Herren svarede ham og sagde: "Rejs dig, gå ned til Ke'ila, for jeg vil overgive filistrene til dig." ⁵ Så gik David og hans mænd til Ke'ila og kæmpede mod filistrene. Han førte deres kvæg bort og slog dem med et stort slag. Således frelste David indbyggerne i Ke'ila.

⁶ Da Abiatar, søn af Ahimelek, flygtede til David i Ke'ila, kom han ned med en efod i hånden. ⁷ Da det blev rapporteret til Saul, at David var kommet til Ke'ila, bemærkede Saul, "Gud har overgivet ham i mine hænder, for han har fanget sig selv ved at gå ind i en by med dobbelte porte og bomme." ⁸ Så samlede Saul hele folket for at gå ned til Ke'ila med den hensigt at belejre David og hans mænd. ⁹ Nu var David klar over Sauls plan mod ham; så han sagde til præsten Abiatar: "Bring efoden her." ¹⁰ Så sagde David: "Herre, Israels Gud, din tjener har hørt med sikkerhed, at Saul planlægger at komme til Ke'ila, for at ødelægge byen på grund af mig. ¹¹ Vil mændene i Ke'ila overgive mig til ham? Vil Saul komme ned, som din tjener har hørt? Herre, Israels Gud, jeg beder, fortæl din tjener." Og Herren sagde: "Han vil komme ned." ¹² Så sagde David: "Vil mændene i Ke'ila overgive mig og mine mænd til Saul?" Og Herren sagde: "De vil overgive dig." ¹³ Så rejste David og hans mænd, omkring seks hundrede, sig og forlod Ke'ila, og de gik, hvor de kunne gå. Da det blev rapporteret til Saul, at David var flygtet fra Ke'ila, opgav han forfølgelsen.

¹⁴ David blev i ørkenens fæstninger og forblev i bjerglandet i Zifs ørken. Og Saul søgte ham hver dag, men Gud overgav ham ikke til ham. ¹⁵ David indså, at Saul var kommet ud for at søge hans liv, mens han var i Zifs ørken, ved Horesh. ¹⁶ Og Jonatan, Sauls søn, gik til David ved Horesh og styrkede hans tro på Gud. ¹⁷ Han sagde til ham, "Vær ikke bange, for min far Sauls hånd vil ikke finde dig, og du vil blive konge over Israel, og jeg vil være den anden efter dig; og Saul, min far, ved det også." ¹⁸ Så indgik de to en pagt for Herrens ansigt. Og David blev ved Horesh, mens Jonatan vendte tilbage til sit hjem.

¹⁹ Så kom Zifitterne op til Saul i Gibe'a og sagde, "Er David ikke skjult hos os i fæstningerne ved Horesh, på Hachilas bjerg, som ligger syd for Jeshimon?" ²⁰ Kom nu, konge, ned, i overensstemmelse med alt, hvad din sjæl ønsker at gøre; og vores del skal være at overgive ham til kongen." ²¹ Saul sagde: "Må I blive velsignet af Herren, for I har vist mig venlighed. ²² Gå nu, vær meget omhyggelige, og find ud af, hvor han er, og hvem der har set ham der; for jeg har fået at vide, at han er meget snedig." ²³ Så observer og opdag alle de skjulesteder, hvor han gemmer sig, og vend tilbage til mig med sikkerhed, og jeg vil gå med jer. Og hvis han er i landet, vil jeg opsøge ham blandt alle Judas tusinder."

²⁴ Så drog de ud og gik til Zif foran Saul. Nu var David og hans mænd i Maons ørken, i Arabah syd for Jeshimon. ²⁵ Da Saul og hans mænd gik for at søge efter ham, fortalte de David, og han gik ned til klippen og blev i Maons ørken. Da Saul hørte det, forfulgte han David i Maons ørken. ²⁶ Og Saul gik på den ene side af bjerget, og David og hans mænd på den anden side af bjerget. Og David skyndte sig for at komme væk fra Saul, for Saul og hans mænd omringede David og hans mænd for at gribe dem. ²⁷ Men en budbringer kom til Saul og sagde: "Skynd dig og kom, for filistrene har iværksat et angreb på landet!" ²⁸ Så vendte Saul tilbage fra at forfølge David og gik for at konfrontere filistrene; derfor kaldte de det sted Flugtens Klippe. ²⁹ Og David drog bort derfra og blev i Engedis fæstninger.

24 Da Saul vendte tilbage fra at forfølge filistrene, fik han at vide: "Se, David er i ørkenen ved En-Gedi." ² Så tog Saul tre tusinde udvalgte mænd fra hele Israel og gik ud for at lede efter David og hans mænd foran Klipperne

1 Samuelsbog

ved de Vilde Geder. ³ Han kom forbi fårefoldene langs vejen, hvor der var en hule; og Saul gik ind for at forrette sin nødtørft. Nu sad David og hans mænd i hulens inderste del. ⁴ Davids mænd sagde til ham, "Se, dette er den dag, som Herren sagde til dig, 'Se, jeg er ved at give din fjende i din hånd, og du skal gøre med ham, som det synes dig godt.'" Så rejste David sig og skar hemmeligt kanten af Sauls kappe af. ⁵ Men bagefter følte David ingen glæde over at have skåret kanten af Sauls kappe af. ⁶ Så sagde han til sine mænd, "Det være langt fra mig, på grund af Herren, at gøre sådan en ting mod min herre, Herrens salvede, at række min hånd ud mod ham, da han er Herrens salvede." ⁷ Og David holdt sine mænd tilbage med disse ord og tillod dem ikke at rejse sig mod Saul. Og Saul rejste sig, forlod hulen og gik sin vej.

⁸ Derefter rejste David sig og gik ud af hulen og råbte efter Saul, idet han sagde, "Min herre kongen!" Da Saul så sig tilbage, bøjede David sig med ansigtet mod jorden og kastede sig ned. ⁹ David sagde til Saul, "Hvorfor lytter du til menneskers ord, der siger, 'Se, David søger at skade dig'?" ¹⁰ Se, i dag har dine øjne set, at Herren havde givet dig i min hånd i dag i hulen, og nogle sagde at dræbe dig, men jeg skånede dig. Og jeg sagde, 'Jeg vil ikke række min hånd ud mod min herre, for han er Herrens salvede.' ¹¹ Så, min fader, se! Se, kanten af din kappe i min hånd! For ved at jeg skar kanten af din kappe af, men ikke dræbte dig, skal du vide og forstå, at der ikke er noget ondt eller oprør i mine hænder, og jeg har ikke syndet mod dig, selvom du er opsat på at tage mit liv. ¹² Måtte Herren være dommer mellem dig og mig, og måtte Han bringe retfærdighed over dig; men min hånd skal ikke være mod dig. ¹³ Som det gamle ordsprog siger,

"Fra de onde kommer ondskab"; Men min hånd skal ikke være mod dig.

¹⁴ Efter hvem er Israels konge kommet ud? Hvem følger du? En død hund, en enkelt loppe? ¹⁵ Måtte Herren derfor være dommer og afgøre mellem dig og mig; og måtte Han se og støtte min sag og udfri mig fra din hånd."

¹⁶ Da David havde talt disse ord til Saul, sagde Saul, "Er det din stemme, min søn David?" Så hævede Saul sin stemme og græd. ¹⁷ Og han sagde til David, "Du er mere retfærdig end jeg; for du har behandlet

mig godt, mens jeg har behandlet dig ondsindet. ¹⁸ Du har i dag vist, at du har gjort godt mod mig, at Herren gav mig i din hånd, og alligevel dræbte du mig ikke. ¹⁹ For hvis en mand finder sin fjende, vil han lade ham gå bort i sikkerhed? Måtte Herren belønne dig med godt til gengæld for, hvad du har gjort for mig i dag. ²⁰ Nu se, jeg er klar over, at du bestemt vil blive konge, og at Israels rige vil blive etableret i din hånd. ²¹ Så sværg nu til mig ved Herren, at du ikke vil udrydde mine efterkommere efter mig, og at du ikke vil udlette mit navn fra min faders hus." ²² Og David svor til Saul. Så gik Saul hjem, men David og hans mænd gik op til borgen.

25 Så døde Samuel, og hele Israel samledes og sørgede over ham og begravede ham ved hans hus i Rama. Og David rejste sig og gik ned til ørkenen Paran.

² Der var en mand i Maon, hvis forretning var i Karmel; og denne mand var overordentlig velhavende og ejede tre tusind får og tusind geder. En begivenhed fandt sted, mens han klippede sine får i Karmel— ³ For mandens navn var Nabal, og hans hustrus navn var Abigail. Kvinden var klog og smuk, men manden var hård og uærlig i sine handlinger, og han var en kalebit. ⁴ Da hørte David i ørkenen, at Nabal klippede sine får. ⁵ David sendte ti unge mænd og instruerede dem, "Gå op til Karmel, besøg Nabal, og giv ham hilsener i mit navn. ⁶ Og dette skal I sige: 'Fred være med dig, og fred være med dit hus, og fred være med alt, hvad du har!' ⁷ Nu har jeg hørt, at du har fåreklippere. Dine hyrder har været hos os, og vi fornærmede dem ikke, og de manglede ikke noget alle de dage, de var i Karmel. ⁸ Spørg dine unge mænd, og de vil fortælle dig det. Lad derfor mine unge mænd finde nåde for dine øjne, for vi er kommet på en festdag. Giv ventligst, hvad du har ved hånden, til dine tjenere og til din søn David." ⁹ Da Davids unge mænd ankom, overbragte de alle disse ord til Nabal på vegne af David; så afventede de hans svar. ¹⁰ Men Nabal svarede Davids tjenere, "Hvem er David? Og hvem er Isaajs søn? Der er mange tjenere i disse dage, der bryder væk fra deres herrer. ¹¹ Skal jeg så tage mit brød og mit vand og mit kød, som jeg har forberedt til mine fåreklippere, og give det til mænd, hvis oprindelse jeg ikke kender?" ¹² Så vendte Davids unge mænd tilbage og gik tilbage; og de kom og fortalte ham alle disse ord. ¹³ David sagde til sine

1 Samuelsbog

mænd, "Hver af jer spænde sit sværd på!" Så hver mand spændte sit sværd på, og David spændte også sit sværd på. Og omkring fire hundrede mænd gik op bag David, mens to hundrede blev ved forsyningerne.

¹⁴ Men en af de unge mænd fortalte Abigail, Nabals hustru, og sagde, "Se, David sendte budbringere fra ørkenen for at hilse på vores herre, og han råbte vredt ad dem." ¹⁵ Alligevel var mændene meget gode mod os, og vi blev ikke fornærmet, og vi manglede ikke noget så længe vi gik med dem, mens vi var på markerne. ¹⁶ De beskyttede os både nat og dag, hele den tid vi var med dem og vogtede fårene. ¹⁷ Vær nu opmærksom og overvej, hvad du skal gøre, for skade er bestemt mod vores herre og mod hele hans husstand; og han er sådan en værdiløs mand, at ingen kan tale til ham." ¹⁸ Så skyndte Abigail sig og tog to hundrede brød, to krukker vin, fem får allerede forberedt, fem seah ristet korn, hundrede klaser rosiner og to hundrede kager af figner, og læssede dem på æsler. ¹⁹ Hun sagde til sine unge mænd, "Gå foran mig; se, jeg kommer efter jer." Men hun fortalte ikke sin mand Nabal. ²⁰ Mens hun red på sit æsel og kom ned ved den skjulte del af bjerget, var David og hans mænd på vej ned mod hende; så hun mødte dem. ²¹ Nu havde David sagt, "Det var helt sikkert forgæves, at jeg beskyttede alt, hvad denne mand har i ørkenen, så intet blev savnet af alt, hvad der tilhørte ham; og han har gengældt mig ondt for godt." ²² Må Gud gøre således mod Davids fjender, og mere til, hvis jeg ved morgenens lys lader så meget som en eneste mandlig af dem, der tilhører ham, være i live."

²³ Da Abigail så David, skyndte hun sig og steg af sit æsel, og faldt på sit ansigt foran David og bøjede sig til jorden. ²⁴ Hun faldt for hans fødder og sagde, "På mig alene, min herre, være skylden. Og lad venligst din tjenerinde tale til dig, og lyt til din tjenerindes ord." ²⁵ Lad venligst ikke min herre lægge mærke til denne værdiløse mand, Nabal, for som hans navn er, sådan er han: Nabal er hans navn, og dårskab er med ham. Men jeg, din tjenerinde, så ikke min herres unge mænd, som du sendte. ²⁶ Nu da, min herre, så sandt Herren lever og som du lever, siden Herren har holdt dig fra at udgyde blod, og fra at hævne dig med din egen hånd, må dine fjender og de, der søger skade mod min herre, være som Nabal. ²⁷ Og nu, lad denne gave, som din tjenerinde har bragt til

min herre, blive givet til de unge mænd, der er med min herre. ²⁸ Tilgiv venligst din tjenerindes forseelse; for Herren vil bestemt gøre for min herre et varigt hus, fordi min herre kæmper Herrens kampe, og ondskab vil ikke findes i dig alle dine dage. ²⁹ Og når nogen rejser sig for at forfølge dig og søge dit liv, vil min herres liv blive bundet i de levendes bundt med Herren din Gud; men dine fjenders liv vil Han slynge ud som fra en slings hulning. ³⁰ Og når Herren opfylder for min herre alt det gode, Han har lovet angående dig, og udnævner dig til leder over Israel, ³¹ vil dette ikke blive en forhindring for dig, eller et uroligt hjerte for min herre, både ved at have udgydt blod uden grund og ved at min herre har hævnnet sig selv. Når Herren handler godt med min herre, så husk din tjenerinde."

³² Så sagde David til Abigail, "Velsignet være Herren, Israels Gud, som sendte dig denne dag for at møde mig, ³³ og velsignet være din dømmekraft, og velsignet være du, som har holdt mig denne dag fra blodsudgydelse og fra at hævne mig med min egen hånd. ³⁴ Ikke desto mindre, så sandt Herren Israels Gud lever, som har holdt mig fra at skade dig, hvis du ikke hurtigt var kommet for at møde mig, ville der bestemt ikke have været efterladt til Nabal så meget som en eneste mandlig ved morgenens lys." ³⁵ Så accepterede David fra hendes hånd, hvad hun havde bragt ham, og sagde til hende, "Gå op til dit hus i fred. Se, jeg har lyttet til dig og givet dig din anmodning."

³⁶ Så kom Abigail til Nabal, og se, han holdt en fest i sit hus, som en konges fest. Og Nabals hjerte var lystigt inden i ham, for han var meget beruset; så hun fortalte ham intet som helst før morgenlyset. ³⁷ Men om morgenen, da vinen var gået ud af Nabal, fortalte hans hustru ham disse ting, og hans hjerte døde inden i ham, og han blev som en sten. ³⁸ Omkring ti dage senere forårsagede Herren, at Nabal døde.

³⁹ Da David hørte, at Nabal var død, sagde han, "Velsignet være Herren, som har plæderet sagen om den fornærmelse, der blev rettet mod mig ved Nabals hånd, og har holdt sin tjener fra ondt. Herren har også gengældt Nabals ondskab på hans eget hoved." Så sendte David et frieri til Abigail for at tage hende som sin hustru. ⁴⁰ Da Davids tjenere kom til Abigail i Karmel, talte de til hende og sagde, "David har sendt os til dig for at tage dig som hans hustru."

1 Samuelsbog

⁴¹ Hun rejste sig og bøjede sig med ansigtet til jorden og sagde, "Se, din tjenerinde er en slave til at vaske min herres tjeneres fødder." ⁴² Så rejste Abigail sig hurtigt og red på et æsel, med sine fem kvindelige tjenere, der fulgte hende; og hun gik efter Davids sendebud og blev hans hustru.

⁴³ David tog også Ahinoam fra Jizre'el, og hun blev hans hustru sammen med Abigail. ⁴⁴ Nu havde Saul givet sin datter Mikal, Davids hustru, til Palti, søn af Laish, som var fra Gallim.

26 Zifitterne kom til Saul i Gibe'a og sagde, "Holder David sig ikke skjult på Hachilas høj, som ligger overfor Jeshimon?" ² Saul drog da afsted og rejste til Zifs ørken, med sig havde han tre tusinde udvalgte mænd af Israel, for at lede efter David i Zifs ørken. ³ Saul slog lejr på Hachilas høj, som ligger overfor Jeshimon, ved vejen. Men David opholdt sig i ørkenen, og han så, at Saul var kommet efter ham ind i ørkenen. ⁴ David sendte spioner ud, og han fandt med sikkerhed ud af, at Saul var kommet. ⁵ David rejste sig og kom til det sted, hvor Saul havde slået lejr. Og David så det sted, hvor Saul lå, og Abner, Ners søn, hærføreren. Nu lå Saul i den inderste del af lejren, og folket var lejret omkring ham.

⁶ David talte til Ahimelek hittitten og til Abishaj, Zerujas søn, Joabs bror, og spurgte, "Hvem vil følge med mig til Saul i lejren?" Og Abishaj svarede, "Jeg vil gå ned med dig." ⁷ Så kom David og Abishaj til folket om natten, og se, Saul lå og sov inde i lejren, med sit spyd stukket i jorden ved hans hoved. Og Abner og folket lå omkring ham. ⁸ Da sagde Abishaj til David, "I dag har Gud givet din fjende i din hånd; så lad mig nu slå ham til jorden med spydet med ét stød, og jeg behøver ikke at slå ham en anden gang." ⁹ Men David svarede Abishaj, "Dræb ham ikke, for hvem kan række ud mod Herrens salvede og forblive uskyldig?" ¹⁰ David sagde også, "Så sandt som Herren lever, Herren vil visselig slå ham, eller hans dag vil komme, når han dør, eller han vil gå ned i kamp og omkomme." ¹¹ Herren forbyde, at jeg skulle række ud mod Herrens salvede! Men nu, tag venligst spydet, der er ved hans hoved, og vandkrukken, og lad os gå." ¹² Så tog David spydet og vandkrukken fra Sauls hoved, og de gik deres vej. Men ingen så det eller vidste det, og ingen vågnede, for de sov alle, fordi en dyb søvn fra Herren var faldet over dem.

¹³ Så gik David over til den anden side og stod på toppen af bjerget på afstand; der var et stort område imellem dem. ¹⁴ Og David råbte til folket og til Abner, Ners søn, og sagde, "Vil du ikke svare, Abner?" Så svarede Abner, "Hvem er du, der råber til kongen?" ¹⁵ Så talte David til Abner, "Er du ikke en mand? Og hvem er som du i Israel? Hvorfor har du da ikke beskyttet din herre kongen? For en af folket kom for at skade kongen din herre." ¹⁶ Dette, som du har gjort, er ikke godt. Så sandt som Herren lever, I må alle dø, fordi I ikke vogtede jeres herre, Herrens salvede. Se nu og se, hvor kongens spyd og vandkrukken, der var ved hans hoved, er."

¹⁷ Da genkendte Saul Davids stemme og sagde, "Er det din stemme, min søn David?" Og David sagde, "Det er min stemme, min herre kongen." ¹⁸ Han sagde også, "Hvorfor forfølger min herre sin tjener? Hvad har jeg gjort, eller hvilken ondskab er i min hånd?" ¹⁹ Lad nu min herre kongen lytte til sin tjeners ord. Hvis Herren har tilskyndet dig imod mig, må Han acceptere et offer; men hvis det er mennesker, forbandede er de for Herren, for de har drevet mig ud i dag, så jeg ikke skulle have del i Herrens arv, idet de siger, 'Gå, tjen andre guder.' ²⁰ Lad derfor ikke mit blod falde til jorden væk fra Herrens nærvær, for Israels konge er kommet ud for at søge en enkelt loppe, ligesom man jager en agerhøne i bjergene."

²¹ Da sagde Saul, "Jeg har syndet. Vend tilbage, min søn David, for jeg vil ikke skade dig igen, fordi mit liv var dyrebart i dine øjne denne dag. Se, jeg har handlet tåbeligt og har begået en frygtelig fejl." ²² David svarede og sagde, "Se, kongens spyd! Lad nu en af de unge mænd komme over og tage det." ²³ Og Herren vil belønne hver mand for hans retfærdighed og hans trofasthed; for Herren gav dig i dag i min hånd, men jeg nægtede at række ud mod Herrens salvede. ²⁴ Se nu, ligesom dit liv var højt værdsat i mine øjne denne dag, så må mit liv være højt værdsat i Herrens øjne, og må Han redde mig fra al nød." ²⁵ Da sagde Saul til David, "Velsignet er du, min søn David; du vil både udrette meget og vil visselig sejre." Så gik David sin vej, og Saul vendte tilbage til sit sted.

27 Da sagde David til sig selv, "Nu vil jeg en dag omkomme ved Sauls hånd. Der er intet bedre for mig end at flygte til filistrenes land, så Saul vil opgave at lede efter mig længere

1 Samuelsbog

inden for Israels grænser, og jeg vil undslippe fra hans hånd." ² Så drog David af sted med de seks hundrede mænd, der fulgte ham, til Akisj, søn af Maok, kongen af Gat. ³ Og David boede hos Akisj i Gat, han og hans mænd, hver med sin husstand—David med sine to hustruer, Ahinoam fra Jizreel og Abigail, enkefruen efter Nabal fra Karmel. ⁴ Da Saul fik at vide, at David var flygtet til Gat, søgte han ikke længere efter ham. ⁵ Så sagde David til Akisj, "Hvis jeg nu har fundet nåde for dine øjne, lad dem give mig et sted i en af landsbyerne, så jeg kan bo der. For hvorfor skulle din tjener bo i den kongelige by sammen med dig?" ⁶ Akisj gav ham da Ziklag den dag; som følge heraf har Ziklag tilhørt Judas konger til denne dag. ⁷ Nu var den tid, David boede i filistrenes land, et år og fire måneder.

⁸ Nu drog David og hans mænd op og hærgede geshuritterne, girzitterne og amalekitterne; for de var landets indbyggere fra gammel tid, når man kommer til Shur, helt til Egyptens land. ⁹ Og David angreb landet og efterlod ikke en mand eller kvinde i live, men tog fårene, kvæget, æslerne, kamelerne og klæderne. Så vendte han tilbage og kom til Akisj. ¹⁰ Nu ville Akisj sige, "Hvor har I udført et angreb i dag?" Og David ville sige, "Mod Judas Negev," eller "Mod jerahmeelitterne i Negev," eller "Mod kenitterne i Negev." ¹¹ Og David efterlod ikke en mand eller kvinde i live, for at bringe til Gat, sagde han, "Ellers vil de fortælle om os og sige, 'Dette er, hvad David har gjort.'" Sådan praktiserede David denne adfærd hele den tid, han boede i filistrenes land. ¹² Så Akisj stoledes på David og sagde, "Han har bestemt gjort sig selv afskyelig for sit folk Israel; derfor vil han være min tjener for evigt."

28 Nu skete det i de dage, at filistrene samlede deres væbnede lejre til krig for at kæmpe mod Israel. Og Akisj sagde til David: "Vær sikker på, at du vil gå ud med mig i hæren, du og dine mænd." ² David sagde til Akisj: "Meget vel, du skal vide, hvad din tjener kan gøre." Så Akisj sagde til David: "Meget vel, jeg vil udnævne dig som min livvagt for livet."

³ Nu var Samuel død, og hele Israel havde sørget over ham og begravet ham i Rama, hans egen by. Og Saul havde fjernet medierne og åndemanagerne fra landet. ⁴ Filistrene samlede sig og slog lejr i Shunem, mens Saul samlede hele Israel, og de slog lejr i Gilboa. ⁵ Da Saul så filistrenes lejr, blev han

fyldt med frygt, og hans hjerte skælvede voldsomt. ⁶ Så spurgte Saul Herren, men Herren svarede ham ikke, hverken ved drømme, eller ved Urim, eller ved profeter. ⁷ Da sagde Saul til sine tjenere: "Find en kvinde, der er et medium, så jeg kan besøge hende og søge hendes råd." Og hans tjenere svarede: "Se, der er en kvinde, der er et medium i En-Dor." ⁸ Så forklædte Saul sig ved at tage andre klæder på og gik, han og to mænd med ham, og de kom til kvinden om natten. Og han sagde: "Konsulter en ånd for mig, vær venlig, og kald op for mig den, jeg skal nævne for dig." ⁹ Men kvinden sagde til ham, "Se, du ved, hvad Saul har gjort, hvordan han har fjernet medierne og åndemanagerne fra landet. Hvorfor sætter du da en fælde for mit liv for at bringe min død?" ¹⁰ Så svor Saul til hende ved Herren og sagde, "Så sandt Herren lever, ingen straf skal komme over dig for denne ting." ¹¹ Da spurgte kvinden: "Hvem skal jeg kalde op for dig?" Og han svarede: "Kald Samuel op for mig." ¹² Da kvinden så Samuel, råbte hun højt; og kvinden talte til Saul og sagde, "Hvorfor har du bedraget mig? For du er Saul!" ¹³ Men kongen sagde til hende: "Vær ikke bange; fortæl mig, hvad du ser." Og kvinden sagde til Saul: "Jeg ser et guddommeligt væsen stige op fra jorden." ¹⁴ Og han sagde til hende: "Hvordan ser han ud?" Og hun sagde: "En gammel mand kommer op, og han er indhyllet i en kappe." Da vidste Saul, at det var Samuel, og han bøjede sig med ansigtet mod jorden og viste ære.

¹⁵ Da sagde Samuel til Saul, "Hvorfor har du forstyrret mig ved at bringe mig op?" Og Saul svarede, "Jeg er meget bekymret; for filistrene fører krig mod mig, og Gud har forladt mig og svarer mig ikke længere, hverken ved profeter eller ved drømme. Derfor har jeg kaldt dig, så du kan lade mig vide, hvad jeg skal gøre." ¹⁶ Samuel sagde, "Hvorfor spørger du mig da, når Herren har forladt dig og nu er imod dig?" ¹⁷ Og Herren har gjort præcis, som Han talte gennem mig; for Herren har revet riget ud af din hånd og givet det til din nabo, til David. ¹⁸ Fordi du ikke adlød Herrens røst og ikke udførte Hans voldsomme vrede mod Amalek, så har Herren gjort denne ting mod dig i dag. ¹⁹ Desuden vil Herren også overgive Israel sammen med dig til filistrene; og i morgen vil du og dine sønner være med mig. Ja, Herren vil overgive Israels hær til filistrene!"

²⁰ Så faldt Saul straks fuld længde til jorden og var meget bange på grund af Samuels ord. Der var ingen

1 Samuelsbog

styrke i ham, fordi han ikke havde spist mad hele dagen og hele natten. ²¹ Så kom kvinden til Saul og så, at han var skræklagen, og sagde til ham: "Se, din tjener har adlydt dig, og jeg har taget mit liv i min hånd og har lyttet til dine ord, som du talte til mig." ²² Så nu, vær venlig at lytte til din tjeners stemme, og lad mig sætte et stykke brød foran dig, så du kan spise og få styrke, når du går din vej." ²³ Men han nægtede og sagde: "Jeg vil ikke spise." Dog overtalte hans tjenere sammen med kvinden ham, og han adlød dem. Så rejste han sig fra jorden og satte sig på sengen. ²⁴ Nu havde kvinden en fedekalv i huset, og hun slagtede den hurtigt. Og hun tog mel, æltede det og bagte usyret brød af det. ²⁵ Hun bragte det frem for Saul og hans tjenere, og de spiste. Så rejste de sig og gik den nat.

29 Nu samlede filistrene alle deres hære ved Afek, mens israelitterne lå lejret ved kilden i Jizre'el. ² Og filistrenes fyrster gik frem i hundreder og tusinder, og David og hans mænd gik bagest med Akisj. ³ Da sagde filistrenes høvdinger, "Hvad laver disse hebræere her?" Og Akisj sagde til filistrenes høvdinger, "Er det ikke David, Sauls tjener, Israels konge, som har været hos mig nu i dage og år, og jeg har ikke fundet noget galt hos ham fra den dag, han deserterede til mig, til denne dag?" ⁴ Men filistrenes høvdinger blev vrede på ham, og filistrenes høvdinger sagde til ham, "Lad manden gå tilbage, så han kan vende tilbage til det sted, hvor du har tildelt ham, og lad ham ikke gå med os i kamp, så han ikke bliver en modstander for os under kampen. For med hvad skulle denne mand gøre sig acceptabel for sin herre? Ville det ikke være med disse mænds hoveder?" ⁵ Er det ikke David, om hvem de synger i dansene, og siger,

'Saul har slået sine tusinder, Og David sine titusinder?'

⁶ Da kaldte Akisj David og sagde til ham, "Så sandt Herren lever, du har været ærlig, og at gå ud og komme ind med mig i hæren er godt i mine øjne, for jeg har ikke fundet noget ondt hos dig fra den dag, du kom til mig, til denne dag. Ikke desto mindre er du ikke til behag for fyrsterne." ⁷ Så vend nu tilbage og gå i fred, så du ikke mishager filistrenes fyrster." ⁸ Men David sagde til Akisj, "Men hvad har jeg gjort? Og hvad har du fundet i din tjener fra den dag, jeg kom foran dig til denne dag, at jeg ikke må gå og kæmpe mod min herres konges fjender?" ⁹ Men Akisj

svarede David, "Jeg ved, at du er lige så til behag for mig som en Guds engel; dog har filistrenes høvdinger sagt, 'Han må ikke gå op med os til kampen.'" ¹⁰ Stå nu tidligt op om morgenen med din herres tjenere, som er kommet med dig; og når du er stået tidligt op om morgenen, og det bliver lyst, så drag bort." ¹¹ Så stod David og hans mænd tidligt op om morgenen for at drage bort og vende tilbage til filistrenes land. I mellemtiden gik filistrene op til Jizre'el.

30 Da David og hans mænd ankom til Ziklag på den tredje dag, opdagede de, at amalekitterne havde hærget Negev og Ziklag, ødelagt Ziklag og sat det i brand. ² Og de tog kvinderne og alle, der var i den, både små og store, uden at dræbe nogen, og drev dem bort og gik deres vej. ³ Da de nåede byen, fandt David og hans mænd den brændt, og indså, at deres hustruer, sønner og døtre var taget til fange. ⁴ Da hævdede David og folket, der var med ham, deres stemmer og græd, indtil de ikke havde mere styrke til at græde. ⁵ Davids to hustruer var også taget til fange, Ahinoam fra Jizre'el og Abigail, enkefruen efter Nabal fra Karmel. ⁶ David var dybt bekymret, fordi folket talte om at stene ham, for de var alle bitre, hver især på grund af sine sønner og døtre. Men David fandt styrke i Herren sin Gud.

⁷ David talte da til præsten Abiathar, Ahimeleks søn, "Bring mig efoden." Så Abiathar bragte efoden til David. ⁸ David søgte vejledning fra Herren og spurgte, "Skal jeg forfølge denne røverbande? Vil jeg indhente dem?" Og Han svarede, "Forfølg dem, for du vil helt sikkert indhente dem og redde alle." ⁹ Så drog David afsted med de seks hundrede mænd, der var med ham, og de nåede bækken Besor, hvor de, der blev tilbage, blev. ¹⁰ David fortsatte forfølgelsen med fire hundrede mænd, mens to hundrede, der var for udmattede til at krydse bækken Besor, blev tilbage.

¹¹ De stødte på en egypter i marken og bragte ham til David, gav ham brød at spise og vand at drikke. ¹² De gav ham et stykke figenkage og to klaser rosiner, og efter han havde spist, genvandt han sin ånd, for han havde ikke spist brød eller drukket vand i tre dage og tre nætter. ¹³ David spurgte ham, "Hvem tilhører du, og hvor er du fra?" Han svarede, "Jeg er en ung egypter, en tjener for en amalekit, og min herre efterlod mig, da jeg blev syg for tre dage siden.

1 Samuelsbog

¹⁴ Vi udførte et angreb på negev af keretitterne, og på det, der tilhører Juda, og på negev af Kaleb, og vi brændte Ziklag med ild.” ¹⁵ Så sagde David til ham, “Vil du føre mig til denne bande?” Og han sagde, “Sværg ved Gud, at du ikke vil dræbe mig eller overgive mig til min herre, så vil jeg føre dig til denne bande.”

¹⁶ Da han havde ført ham ned, fandt de dem spredt ud over hele landet, spisende, drikkende og fejrede, på grund af al den store bytte de havde taget fra filistrenes land og fra Judas land. ¹⁷ David angreb dem fra skumringen til aftenen den næste dag; og ikke en mand af dem undslap, undtagen fire hundrede unge mænd, der red på kameler og flygtede. ¹⁸ David genvandt alt, hvad amalekitterne havde taget, inklusive at redde sine to hustruer. ¹⁹ Og intet af deres manglede, hverken små eller store, sønner eller døtre, bytte eller noget, som de havde taget til sig selv; David bragte alt tilbage. ²⁰ Så erobrede David alle fårene og kvæget, som folket drev foran det andet kvæg, og de sagde, “Dette er Davids bytte.”

²¹ Da David kom til de to hundrede mænd, der var for udmattede til at følge ham og også var blevet efterladt ved bækken Besor, kom de ud for at møde David og for at møde de folk, der var med ham. Så nærmede David sig folket og hilste på dem. ²² Så sagde alle de onde og uduelige mænd blandt dem, der gik med David, “Da de ikke gik med os, vil vi ikke give dem noget af det bytte, vi har genvundet, undtagen til hver mand sin hustru og sine børn, så de kan føre dem bort og forlade.” ²³ Men David sagde, “I må ikke gøre sådan, mine brødre, med det, Herren har givet os, som har beskyttet os og overgivet til os den bande, der kom imod os. ²⁴ Og hvem vil lytte til jer i denne sag? For som den, der går ned i kampen, er den, der bliver ved bagagen; de skal dele lige.” ²⁵ Fra den dag fremadrettet blev det fastlagt som en lov og en forordning for Israel.

²⁶ Da han vendte tilbage til Ziklag, sendte David noget af byttet til Judas ældste, til sine venner og sagde, “Her er en gave til jer fra Herrens fjenders

bytte; ²⁷ til dem i Betel, Ramot i Negev og Jattir; ²⁸ til dem i Aroer, Sifmot og Eshtemoa; ²⁹ til dem i Rakal, og til dem i byerne af jerahmeelitterne, og til dem i byerne af kenitterne; ³⁰ til dem i Horma, Bor-ashan og Atak; ³¹ og til dem i Hebron, og til alle de steder, hvor David selv og hans mænd havde vandret.”

31 Filistrene gik i kamp mod Israel, og Israels mænd trak sig tilbage fra filistrene og blev dræbt på Gilboas bjerg. ² Og filistrene indhentede Saul og hans sønner; og filistrene dræbte Jonatan, Abinadab og Malki-Shua, Sauls sønner. ³ Kampen pressede hårdt mod Saul, og bueskytterne fandt ham; og han blev alvorligt såret af dem. ⁴ Da sagde Saul til sin våbendrager, “Træk dit sværd og gennembor mig med det, ellers vil disse uomskårne mænd komme og gennembore mig og mishandle mig.” Men hans våbendrager ville ikke, fordi han var meget bange. Så tog Saul sværdet og faldt på det. ⁵ Da hans våbendrager så, at Saul var død, faldt han også på sit sværd og døde med ham. ⁶ Så døde Saul med sine tre sønner, sin våbendrager og alle sine mænd den dag sammen.

⁷ Da mændene i Israel, som var på den anden side af dalen, og de, der var hinsides Jordan, så, at Israels mænd var flygtet og at Saul og hans sønner var døde, forlod de byerne og flygtede; så kom filistrene og bosatte sig i dem. ⁸ Dagen efter, da filistrene kom for at plyndre de døde, fandt de Saul og hans tre sønner faldet på Gilboas bjerg. ⁹ De fjernede hans hoved og tog hans våben, og sendte dem gennem hele filistrenes land, for at annoncere nyheden til deres afguders hus og til folket. ¹⁰ Så lagde de hans våben i Astartes tempel, og de fastgjorde hans krop til muren i Bet-Shan.

¹¹ Da indbyggerne i Jabesh-Gilead hørte om, hvad filistrene havde gjort ved Saul, ¹² gik alle de tapre mænd ud og gik hele natten, og tog Sauls krop og hans sønners kroppe fra muren i Bet-Shan, og de kom til Jabesh og brændte dem der. ¹³ Og de tog deres knogler og lagde dem til hvile under tamarisktræet i Jabesh, og holdt en faste i syv dage.

2 Samuelsbog

1 Efter Sauls død, da David var vendt tilbage fra at have besejret amalekitterne, blev han i Ziklag i to dage. ² På den tredje dag kom en mand fra Sauls lejr, hans tøj var revet i stykker, og han havde støv på hovedet. Da han nærmede sig David, faldt han til jorden i respekt. ³ David spurgte ham: "Hvor kommer du fra?" Han svarede: "Jeg er undsluppet fra Israels lejr." ⁴ David sagde: "Hvad er der sket? Fortæl mig det." Han svarede: "Tropperne flygtede fra slaget; mange faldt og døde. Saul og hans søn Jonathan er døde." ⁵ Så spurgte David den unge mand, der bragte ham rapporten: "Hvordan ved du, at Saul og hans søn Jonathan er døde?" ⁶ Den unge mand svarede: "Jeg tilfældigvis var på Gilboas bjerg, og der var Saul, lænet op ad sit spyd, med vognene og rytterne tæt på ham. ⁷ Da han vendte sig og så mig, kaldte han på mig, og jeg sagde: 'Her er jeg.' ⁸ Han spurgte: 'Hvem er du?' Jeg svarede: 'Jeg er en amalekit.' ⁹ Så sagde han: 'Stå over mig og gør en ende på mig, for jeg er i smerte, men stadig i live.' ¹⁰ Så jeg stod over ham og dræbte ham, fordi jeg vidste, at når han først var faldet, ville han ikke overleve. Så tog jeg kronen, der var på hans hoved, og armbåndet fra hans arm, og jeg har bragt dem her til min herre."

¹¹ Så rev David sit tøj i stykker, og alle mændene med ham gjorde det samme. ¹² De sørgede, græd og fastede indtil aften for Saul og hans søn Jonathan, og for Herrens folk og Israels nation, fordi de var faldet for sværdet. ¹³ David spurgte derefter den unge mand, der havde bragt rapporten: "Hvor er du fra?" Han svarede: "Jeg er søn af en fremmed, en amalekit." ¹⁴ David sagde til ham: "Hvordan kunne du ikke være bange for at række din hånd ud for at ødelægge Herrens salvede?" ¹⁵ Så kaldte David på en af sine mænd og sagde: "Gå og slå ham ned." Så slog han ham, og manden døde. ¹⁶ David sagde til ham: "Dit blod er på dit eget hoved. Din egen mund vidnede imod dig, da du sagde: 'Jeg dræbte Herrens salvede.'"

¹⁷ Så komponerede David denne klagesang for Saul og hans søn Jonathan, ¹⁸ og han beordrede, at Judas folk skulle lære denne bue-sang — den er skrevet i Jashars Bog:

¹⁹ *Din pragt, Israel, ligger dræbt på dine højder. Hvordan er de mægtige faldet!* ²⁰ *Forkynd det ikke i Gat, Udråb det ikke på Ashkelons gader, For at filistrenes døtre ikke skal glæde sig, For at de*

uomskårnes døtre ikke skal triumfere. ²¹ *Gilboas bjerge, Må ingen dug eller regn falde på jer, Ej heller marker, der giver ofre, For der blev de mægtiges skjold vanæret, Sauls skjold — ikke længere salvet med olie.* ²² *Fra de dræbtes blod, Fra de mægtiges kød, Vendte Jonathans bue ikke tilbage, Ej heller vendte Sauls sværd tomt tilbage.* ²³ *Saul og Jonathan — elsket og beundret i livet, Og ikke adskilt i døden. De var hurtigere end ørne, De var stærkere end løver.* ²⁴ *Israels døtre, græd over Saul, Som klædte jer i skarlagen og pragt, Som prydede jeres klæder med guldsmykker.* ²⁵ *Hvordan er de mægtige faldet i kamp! Jonathan ligger, hans krop livløs på dine højder.* ²⁶ *Jeg sørger over dig, Jonathan min bror; Du var mig meget kær. Din kærlighed til mig var mere vidunderlig End kvinders kærlighed.* ²⁷ *Hvordan er de mægtige faldet! Krigens våben er tabt!*

2 Derefter søgte David vejledning fra Herren og spurgte, "Skal jeg drage op til en af Judas byer?" Og Herren svarede, "Drag op." David spurgte da, "Til hvilken by skal jeg gå?" Og Han svarede, "Til Hebron." ² Så David drog derop, ledsaget af sine to hustruer: Ahinoam fra Jizre'el og Abigail, som havde været Nabals hustru fra Karmel. ³ David førte også sine mænd, som var med ham, hver med sit hus, og de bosatte sig i Hebrons byer. ⁴ Da kom Judas mænd og salvede David til konge over Judas hus der. Og de fortalte David og sagde, "Det var mændene fra Jabesh-gilead, der begravde Saul." ⁵ Så David sendte budbringere til mændene fra Jabesh-gilead og sagde til dem, "Må I blive velsignet af Herren for at have vist denne godhed mod Saul, jeres herre, og for at have begravet ham." ⁶ Og nu må Herren vise godhed og sandhed mod jer, og jeg vil også vise jer denne godhed, fordi I har gjort dette. ⁷ Lad nu jeres hænder være stærke og vær tapre, for Saul, jeres herre, er død, og Judas hus har salvet mig til konge over dem."

⁸ Men Abner, Ners søn, kommandør over Sauls hær, havde taget Isj-bosjet, Sauls søn, og bragt ham til Mahanaim. ⁹ Og han gjorde ham til konge over Gilead, over Asjuriterne, over Jizre'el, over Efraim, over Benjamin, ja, over hele Israel. ¹⁰ Isj-bosjet, Sauls søn, var fyrré år gammel, da han blev konge over Israel, og han regerede i to år. Men Judas hus fulgte David. ¹¹ David regerede i Hebron over Judas hus i syv år og seks måneder.

2 Samuelsbog

¹² Abner, Ners søn, drog ud fra Mahanaim til Gibeon med Isj-bosjets, Sauls søns, tjenere. ¹³ Og Joab, Zerujas søn, og Davids tjenere drog også ud og mødte dem ved dammen i Gibeon; og de satte sig ned, den ene gruppe på den ene side af dammen og den anden gruppe på den anden side. ¹⁴ Så sagde Abner til Joab, "Lad nu de unge mænd rejse sig og konkurrere foran os." Og Joab sagde, "Lad dem rejse sig." ¹⁵ Så rejste de sig og trådte frem efter tal: tolv for Benjamin og Isj-bosjet, Sauls søn, og tolv fra Davids tjenere. ¹⁶ Og hver greb sin modstander i hovedet og stak sit sværd i sin modstanders side; så de faldt ned sammen. Derfor blev det sted kaldt Helkath-hazzurim, som er i Gibeon. ¹⁷ Og kampen blev meget hård den dag, og Abner og Israels mænd blev besejret foran Davids tjenere.

¹⁸ Nu var Zerujas tre sønner der: Joab, Abishaj og Asael. Og Asael var hurtig til fods som en af gazellerne på marken. ¹⁹ Og Asael forfulgte Abner og vendte sig ikke til højre eller til venstre fra at følge ham. ²⁰ Så vendte Abner sig om og sagde, "Er det dig, Asael?" Og han svarede, "Det er mig." ²¹ Så sagde Abner til ham, "Vig til højre eller til venstre, og tag fat i en af de unge mænd for dig selv, og tag hans rustning." Men Asael ville ikke vige fra at følge ham. ²² Så gentog Abner igen til Asael, "Vig fra at følge mig. Hvorfor skulle jeg slå dig til jorden? Hvordan kunne jeg da vise mit ansigt til din bror Joab?" ²³ Men han nægtede at vige; så Abner slog ham i maven med spydets bagside, så spydet kom ud ved hans ryg. Og han faldt der og døde på stedet. Og det skete, at alle, der kom til det sted, hvor Asael var faldet og døde, stod stille.

²⁴ Men Joab og Abishaj forfulgte Abner, og solen gik ned, da de kom til Ammas høj, som er foran Giah ved vejen til Gibeons ørken. ²⁵ Og Benjamins sønner samlede sig bag Abner og blev til én flok, og de stod på toppen af en høj. ²⁶ Så råbte Abner til Joab og sagde, "Skal sværdet fortære for evigt? Ved du ikke, at det vil blive bittert til sidst? Hvor længe vil du undlade at sige til folket, at de skal holde op med at forfølge deres slægtninge?" ²⁷ Joab sagde, "Så sandt Gud lever, hvis du ikke havde talt, ville folket kun have trukket sig tilbage om morgenen, hver fra at forfølge sin bror." ²⁸ Så blæste Joab i trompeten, og alle folkene standsede og forfulgte ikke længere Israel, og de fortsatte ikke med at kæmpe.

²⁹ Så rejste Abner og hans mænd gennem Arabah hele natten, krydsede Jordan, gik hele morgenen og kom til Mahanaim. ³⁰ Så vendte Joab tilbage fra at forfølge Abner, og da han havde samlet alle folkene, manglede der nitten af Davids tjenere, foruden Asael. ³¹ Men Davids tjenere havde slået mange af Benjamins og Abners mænd ned, hvilket resulterede i tre hundrede og tres mænds død. ³² Og de tog Asael op og begravede ham i hans fars grav, som var i Betlehem. Så rejste Joab og hans mænd hele natten, indtil dagen gryede i Hebron.

3 Nu var krigen mellem Sauls hus og Davids hus langvarig; og David blev stærkere og stærkere, men Sauls hus blev svagere og svagere. ² David fik sønner født i Hebron: hans førstefødte var Amnon, med Ahinoam fra Jizre'el; ³ og hans anden, Kilab, med Abigail, Nabals enke fra Karmel; og den tredje, Absalom, søn af Ma'aka, datter af Talmi, kongen af Gesjur; ⁴ og den fjerde, Adonija, søn af Haggit; og den femte, Sjeftatja, søn af Abital; ⁵ og den sjette, Jitream, med Eglah, Davids hustru. Disse børn blev født til David i Hebron.

⁶ I den tid, hvor der var konflikt mellem Sauls hus og Davids hus, vandt Abner indflydelse i Sauls hus. ⁷ Saul havde en medhustru ved navn Rizpa, datter af Ajja; og Isjbosjet sagde til Abner, "Hvorfor har du været sammen med min fars medhustru?" ⁸ Da blev Abner meget vred over Isjbosjets ord og sagde, "Er jeg et hundehoved, der tilhører Juda? I dag viser jeg venlighed mod din fars hus, Saul, mod hans brødre og mod hans venner, og har ikke overgivet dig til David; alligevel anklager du mig i dag for forseelse med en kvinde?" ⁹ Må Gud gøre således mod Abner, og mere til, hvis jeg ikke gør for David, som Herren har svoret til ham: ¹⁰ at overføre kongeriget fra Sauls hus, og at etablere Davids trone over Israel og over Juda, fra Dan til Be'ersheba! ¹¹ Og Isjbosjet kunne ikke længere svare Abner med et eneste ord, fordi han var bange for ham.

¹² Så sendte Abner budbringere til David på hans vegne og sagde, "Hvem tilhører landet? Lav din pagt med mig, og se, min hånd skal være med dig for at bringe hele Israel over til dig." ¹³ Så sagde David, "Godt, jeg vil lave en pagt med dig. Men jeg kræver én ting fra dig: du skal ikke se mit ansigt, medmindre du først bringer Mikal, Sauls datter, når du kommer for at se mig." ¹⁴ Så sendte David budbringere til Isjbosjet, Sauls søn, og sagde, "Returner min hustru

2 Samuelsbog

Mikal, som jeg trolovede mig med for hundrede filisterforhuder." ¹⁵ Så sendte Isboset og tog hende fra hendes mand, fra Paltiel, Laishs søn. ¹⁶ Men hendes mand gik med hende, grædende mens han gik, og fulgte hende så langt som til Bahurim. Så sagde Abner til ham, "Gå, vend tilbage." Så vendte han tilbage.

¹⁷ Abner talte med Israels ældste og sagde, "I tidligere tider søgte I at få David til konge over jer. ¹⁸ Så handle nu! For Herren har talt om David og sagt, 'Ved min tjener Davids hånd vil jeg frelse mit folk Israel fra filistrenes hånd og fra alle deres fjender.'"

¹⁹ Abner talte også i Benjamins høring; og desuden gik Abner for at tale med David i Hebron om alt, hvad der var godt i Israels øjne og i hele Benjamins hus. ²⁰ Så kom Abner og tyve mænd med ham til David i Hebron. Og David forberedte et festmåltid for Abner og de mænd, der var med ham. ²¹ Abner sagde til David, "Lad mig rejse mig og gå og samle hele Israel til min herre kongen, så de kan lave en pagt med dig, og at du kan blive konge over alt, hvad din sjæl begærer." Så sendte David Abner bort, og han gik i fred.

²² Og se, Davids tjenere og Joab kom fra et togt og bragte meget bytte med sig; men Abner var ikke hos David i Hebron, for David havde sendt ham bort, og han var gået i fred. ²³ Da Joab og hele hæren, der var med ham, ankom, informerede de Joab og sagde, "Abner, Ners søn, kom til kongen, og han har sendt ham bort, og han er gået i fred." ²⁴ Så nærmede Joab sig kongen og spurgte, "Hvad har du gjort? Abner kom til dig. Hvorfor har du så sendt ham bort, og han er allerede taget af sted? ²⁵ Du kender Abner, Ners søn, at han kom for at bedrage dig og for at lære dine bevægelser at kende og for at vide alt, hvad du gør."

²⁶ Da Joab forlod David, sendte han budbringere efter Abner, og de bragte ham tilbage fra Sirahs brønd; men David vidste det ikke. ²⁷ Så da Abner vendte tilbage til Hebron, tog Joab ham til side ind i portens midte for at tale med ham privat, og der stak han ham i maven, så han døde som følge af blodet fra Asael, hans bror.

²⁸ Derefter, da David hørte om det, sagde han, "Jeg og mit kongerige er uskyldige for Herren for evigt for blodet af Abner, Ners søn. ²⁹ Må konsekvenserne falde på Joab og hele hans fars hus, og må der ikke

mangle fra Joabs hus en, der har udfåld, eller som er ramt af spedalskhed, eller som griber fat i en rok, eller som falder for sværdet, eller som mangler brød." ³⁰ Således var Joab og Abishaj, hans bror, ansvarlige for Abners død, fordi han havde dræbt deres bror Asael under slaget ved Gibeon.

³¹ Så instruerede David Joab og alle de folk, der var med ham, "Riv jeres tøj i stykker og tag sæk på, og sørg foran Abner." Og kong David gik bag båren. ³² De lagde Abner til hvile i Hebron; og kongen hævede sin stemme og græd ved Abners grav, og alle folkene græd. ³³ Og kongen sang en sørgesang for Abner og sagde,

*"Skulle Abner møde sin ende som en tåbe gør? ³⁴
Dine hænder var ikke bundet, Ej heller dine fødder
sat i bronzelenker; Som man falder for de onde, er
du faldet." Og alle folkene græd igen over ham.*

³⁵ Så kom alle folkene for at give David mad i hans nød, men David svor og sagde, "Må Gud gøre således mod mig, og mere til, hvis jeg smager brød eller noget andet, før solen går ned."

³⁶ Alle folkene bemærkede det, og det behagede dem, ligesom alt, hvad kongen gjorde, behagede alle folkene. ³⁷ Så forstod alle folkene og hele Israel den dag at det ikke havde været kongens vilje at dræbe Abner, Ners søn. ³⁸ Så sagde kongen til sine tjenere, "Er I ikke klar over, at en leder og en stor mand er faldet i Israel i dag? ³⁹ Og jeg er svag i dag, skønt salvet til konge; og disse mænd, Zerujas sønner, er for hårde for mig. Må Herren gengælde den onde efter hans ondskab."

4 Da Ishbosheth, Sauls søn, hørte, at Abner var død i Hebron, mistede han modet, og hele Israel blev urolig. ² Og Sauls søn havde to mænd, som var ledere af røverbander; den ene hed Baanah, og den anden hed Rekab, sønner af Rimmon fra Beerot, af Benjamins slægt (for Beerot regnes også som en del af Benjamin, ³ og Beerotitterne flygtede til Gittajim og har boet der som fremmede indtil denne dag). ⁴ Nu havde Jonathan, Sauls søn, en søn, som var lam i begge fødder. Han var fem år gammel, da nyheden om Saul og Jonathan kom fra Jizreel, og hans amme tog ham op og flygtede. Men det skete, at i hendes hast for at flygte, faldt han og blev lam. Og hans navn var Mefiboshet.

2 Samuelsbog

⁵ Så gik Rimmon fra Beerots sønner, Rekab og Baanah, og kom til Ishbosheths hus i dagens hede, mens han lå på sin seng ved middagstid. ⁶ Og de gik ind i huset, som om de ville hente hvede, og de stak ham i maven; og Rekab og hans bror Baanah flygtede. ⁷ Da de kom ind i huset, mens han lå på sin seng i sit soveværelse, stak de ham og dræbte ham og huggede hovedet af ham. Og de tog hans hoved og rejste gennem Arabah hele natten. ⁸ Så bragte de Ishbosheths hoved til David i Hebron, og sagde til kongen, "Se, Ishbosheths hoved, Sauls søn, din fjende, som søgte dit liv; Herren har i dag givet min herre kongen hævn over Saul og hans efterkommere."

⁹ Men David svarede Rekab og Baanah, hans bror, Rimmon fra Beerots sønner, og sagde til dem, "Så sandt Herren lever, som har forløst mit liv fra al nød, ¹⁰ da en fortalte mig og sagde, 'Se, Saul er død,' i den tro, at han bragte gode nyheder, greb jeg ham og dræbte ham i Ziklag—det var den belønning, jeg gav ham for hans nyheder. ¹¹ Hvor meget mere, når onde mænd har dræbt en retfærdig mand i hans eget hus på hans seng, skal jeg nu ikke kræve hans blod af jeres hænder og udrydde jer fra jorden?" ¹² Så på Davids befaling henrettede de unge mænd dem og huggede deres hænder og fødder af, og udstillede dem ved dammen i Hebron. Dog tog de Ishbosheths hoved og lagde det til hvile i Abners grav i Hebron.

5 Da samledes alle Israels stammer hos David i Hebron og sagde: "Se, vi er af dit eget kød og blod. ² Tidligere, da Saul var konge over os, var det dig, der førte Israel ud og bragte dem ind. Og Herren sagde til dig: 'Du skal vogte mit folk Israel, og du skal være hersker over Israel.'" ³ Så kom alle Israels ældste til kongen i Hebron, og kong David sluttede en pagt med dem der for Herrens ansigt; og de salvede David til konge over Israel. ⁴ David var tredive år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i fyrré år. ⁵ Han regerede i Hebron over Juda i syv år og seks måneder, og i Jerusalem regerede han i treogtredive år over hele Israel og Juda.

⁶ Nu gik kongen og hans mænd til Jerusalem mod jebusitterne, landets indbyggere. Og de sagde til David: "Du skal ikke komme herind, men de blinde og de halte vil vende dig bort," idet de tænkte: "David kan ikke komme herind." ⁷ Dog, David erobrede

Zions fæstning, som er kendt som Davids by. ⁸ Og David sagde den dag: "Hvem der angriber jebusitterne, må slå igennem vandtunnelen for at nå de halte og de blinde, som Davids sjæl foragter." Derfor siger de: "De blinde og de halte skal ikke komme ind i huset." ⁹ Så boede David i fæstningen og kaldte den Davids by. Og han byggede rundt omkring fra Millo og indad. ¹⁰ Og David blev større og større, for Herren, hærskarernes Gud, var med ham.

¹¹ Hiram, kongen af Tyrus, sendte budbringere til David med cedertræer, sammen med tømrere og stenhuggere; og de byggede et hus til David. ¹² Og David indså, at Herren havde stadfæstet ham som konge over Israel, og at Han havde ophøjet hans kongerige for sit folk Israels skyld. ¹³ I mellemtiden tog David flere medhustruer og hustruer fra Jerusalem, efter at han kom fra Hebron, og flere sønner og døtre blev født til ham. ¹⁴ De børn, der blev født til ham i Jerusalem, var: Shammua, Shobab, Nathan, Salomo, ¹⁵ Ibhar, og Elishua, Nepheg, og Jafia, ¹⁶ og Elishama, Eliada, og Elifelet.

¹⁷ Da filistrene hørte, at David var blevet salvet til konge over Israel, gik alle filistrene op for at søge efter David. Og David hørte om det og gik ned til fæstningen. ¹⁸ Filistrene rykkede frem og spredte sig i Refaim-dalen. ¹⁹ Så spurgte David Herren og sagde: "Skal jeg gå op mod filistrene? Vil du give dem i min hånd?" Og Herren svarede David: "Gå op, for jeg vil visselig give filistrene i din hånd." ²⁰ Så gik David til Ba'al-Perazim og besejrede dem der; og han erklærede: "Herren har brudt igennem mine fjender foran mig som et gennembrud af vand." Derfor kaldte han det sted Ba'al-Perazim. ²¹ Filistrene efterlod deres afguder der, så David og hans mænd tog dem bort.

²² Filistrene kom op igen og spredte sig i Refaim-dalen. ²³ Så spurgte David Herren, og Han sagde: "Du skal ikke gå direkte op; gå rundt bag dem og kom imod dem foran balsamtræerne." ²⁴ Og det skal ske, når du hører lyden af march i toppen af balsamtræerne, så skal du handle hurtigt, for Herren vil være gået ud foran dig for at slå filistrenes hær."

²⁵ Så gjorde David det, præcis som Herren havde befalet ham, og han slog og besejrede filistrene fra Geba til Gezer.

2 Samuelsbog

6 David samlede igen alle de udvalgte mænd i Israel, tredive tusinde. ² Og David stod op og drog med hele folket, som var med ham, til Baale-Juda, for at hente Guds ark derfra, som kaldes ved Navnet, navnet på Hærskarers Herre, som troner over keruberne. ³ Og de satte Guds ark på en ny vogn, og bragte den fra Abinadabs hus, som var på højen; og Uzzah og Ahio, Abinadabs sønner, førte den nye vogn. ⁴ Således transporterede de Guds ark fra Abinadabs hus, som var på højen, med Ahio gående foran arken. ⁵ Samtidig fejrede David og hele Israels hus foran Herren med forskellige instrumenter lavet af enebærrer, sammen med lyster, harper, tamburiner, kastagnetter og cymbaler.

⁶ Men da de nåede til Nakons tærskelplads, rakte Uzzah sin hånd ud mod Guds ark og tog fat i den, for okserne snublede. ⁷ Og Herrens vrede blussede op mod Uzzah, og Gud slog ham der for hans respektløshed; og han døde der ved siden af Guds ark. ⁸ Da blev David utilfreds på grund af Herrens udbrud mod Uzzah, og det sted er blevet kaldt Perez-Uzzah til denne dag. ⁹ David blev fyldt med frygt for Herren den dag; og han sagde: "Hvordan kan Herrens ark komme til mig?" ¹⁰ Og David var uvillig til at flytte Herrens ark til sig selv i Davids by; men David tog den til side til Obed-Edoms hus, gittitten. ¹¹ Så blev Herrens ark i Obed-Edoms hus, gittitten, i tre måneder, og Herren velsignede Obed-Edom og hele hans husstand.

¹² Nu blev det rapporteret til kong David, og der blev sagt, "Herren har velsignet Obed-Edoms hus og alt, hvad der tilhører ham, på grund af Guds ark." Så David gik og bragte Guds ark op fra Obed-Edoms hus til Davids by med glæde. ¹³ Og sådan var det, at når de, der bar Herrens ark, havde gået seks skridt, ofrede han en okse og en fedet kalv. ¹⁴ Og David dansede foran Herren med al sin styrke, og han bar en linned efod. ¹⁵ Så David og hele Israels hus bragte Herrens ark op med glædesråb og med lyden af trompeten.

¹⁶ Så skete det, da Herrens ark kom ind i Davids by, at Michal, Sauls datter, kiggede ned gennem vinduet og så kong David springe og danse foran Herren; og hun foragtede ham i sit hjerte. ¹⁷ Således placerede de Herrens ark på dens bestemte sted inde i teltet, som David havde rejst til den, og David ofrede brændofre og fredsofre foran Herren. ¹⁸ Da David havde afsluttet brændofret og fredsofrene,

velsignede han folket i Hærskarers Herres navn. ¹⁹ Og han uddelte til hele folket, til hele Israels mængde, både mænd og kvinder, en kage brød, en portion kød og en rosinkage til hver enkelt. Så gik hele folket bort, hver til sit hus.

²⁰ Men da David vendte tilbage for at velsigne sit eget hus, kom Michal, Sauls datter, ud for at møde David og sagde, "Hvor har Israels konge udmærket sig i dag! Han blottede sig i dag for sine tjeneres kvindelige slaver, som en af de tåbelige skamløst blotter sig!" ²¹ Men David sagde til Michal, "Det var for Herren, som valgte mig frem for din far og frem for hele hans hus, til at udnævne mig til hersker over Herrens folk, over Israel; derfor vil jeg fejre foran Herren!" ²² Og jeg vil måske ydmyge mig endnu mere end dette, og blive ydmyget i mine egne øjne; men med de kvindelige slaver, som du talte om, med dem vil jeg blive holdt i ære." ²³ Og Michal, Sauls datter, forblev barnløs gennem hele sit liv.

7 Da kongen havde slået sig ned i sit hus, og Herren havde givet ham fred fra alle hans fjender på alle sider, ² sagde kongen til profeten Natan: "Se nu, jeg bor i et hus af cedertræ, men Guds ark bor i teltgardiner." ³ Natan sagde til kongen: "Gå, gør alt det, der er i dit hjerte, for Herren er med dig."

⁴ Men den nat kom Herrens ord til Natan og sagde: ⁵ "Gå og sig til min tjener David: 'Dette siger Herren: Er det dig, der skal bygge mig et hus at bo i?' ⁶ For jeg har ikke boet i et hus siden den dag, jeg førte Israels sønner op fra Egypten, indtil denne dag; men jeg har vandret omkring i et telt, som er et boligsted. ⁷ Hvor jeg end har gået med alle Israels sønner, har jeg nogensinde talt et ord med en af Israels stammer, som jeg befalede at vogte mit folk Israel, og sagt: 'Hvorfor har I ikke bygget mig et hus af cedertræ?'"

⁸ Derfor skal du sige til min tjener David: 'Dette siger Hærskarers Herre: Jeg tog dig fra græsmarken, fra at vogte fårene, til at være hersker over mit folk Israel. ⁹ Og jeg har været med dig, hvor du end er gået, og har fjernet alle dine fjender fra dig; og jeg vil gøre dit navn stort, som navnene på de store mænd, der er på jorden. ¹⁰ Og jeg vil give mit folk Israel et sted og plante dem, så de kan bo på deres eget sted og ikke blive forstyrret igen, og de onde vil ikke plage dem mere som tidligere, ¹¹ fra den tid jeg indsatte dommere over mit folk Israel; og jeg vil give dig fred

2 Samuelsbog

fra alle dine fjender. Herren erklærer også for dig, at han vil oprette et hus for dig.¹² Når dine dage er fuldendte, og du hviler hos dine forfædre, vil jeg rejse din efterkommer op efter dig, som vil komme fra dig, og jeg vil oprette hans kongerige.¹³ Han vil bygge et hus for mit navn, og jeg vil sikre hans kongeriges trone for altid.¹⁴ Jeg vil være en far for ham, og han vil være en søn for mig; når han gør forkert, vil jeg tugte ham med menneskers ris og med slag fra menneskesønner,¹⁵ men min gunst skal ikke vige fra ham, som jeg tog den fra Saul, som jeg fjernede fra dig.¹⁶ Dit hus og dit kongerige skal stå fast for mig i al evighed; din trone skal sikres for altid.¹⁷ Natan viderebragte alle disse ord og denne vision til David.

¹⁸ Så gik kong David ind og satte sig for Herren, og han sagde: "Hvem er jeg, Herre Gud, og hvad er mit hus, at du har bragt mig så langt?"¹⁹ Alligevel var dette en lille ting i dine øjne, Herre Gud, for du har også talt om din tjeners hus angående den fjerne fremtid. Og dette er menneskehedens skik, Herre Gud.²⁰ Desuden, hvad mere kan David sige til dig? For du kender din tjener, Herre Gud!²¹ For dit løftes skyld og i overensstemmelse med dit eget hjerte, har du udført al denne storhed for at lade din tjener forstå.²² Derfor er du stor, Herre Gud; for der er ingen som dig, og der er ingen Gud undtagen dig, i henhold til alt det, vi har hørt med vores ører.²³ Og hvem er som dit folk, Israel, den ene nation på jorden, som Gud gik for at forløse for sig selv som et folk, og for at gøre et navn for sig selv, og for at gøre en stor ting for dig—frygtindgydende ting for dit land, på grund af dit folk, som du har forløst for dig selv fra Egypten, fra andre nationer og deres guder?²⁴ For du har oprettet dit folk Israel som dit eget folk for evigt, og du, Herre, er blevet deres Gud.

²⁵ Nu, Herre Gud, det ord, du har talt om din tjener og hans hus, bekræft det for evigt, og gør præcis som du har talt,²⁶ så dit navn kan blive stort for evigt, ved at erklære, 'Hærskarers Herre er Gud over Israel'; og må din tjener Davids hus blive oprettet for dig.²⁷ For du, Hærskarers Herre, Israels Gud, har åbenbaret for din tjener og sagt: 'Jeg vil bygge dig et hus'; derfor har din tjener fundet mod til at bede denne bøn til dig.²⁸ Nu da, Herre Gud, du er Gud, og dine ord er sandhed, og du har lovet denne gode ting til din tjener.²⁹ Og nu, må det behage dig at velsigne din tjeners hus, så det kan bestå evigt for

dig. For du, Herre Gud, har talt; og med din velsignelse må din tjeners hus blive velsignet for altid."

8 Efter disse begivenheder besejrede David filistrene og undertvang dem; og David tog kontrol over hovedbyen fra filistrenes hånd.²

Og han besejrede Moab og målte dem med en snor, så de måtte lægge sig ned på jorden; han målte to snore til at blive dræbt, og en fuld snor til at holde i live. Således blev moabitterne Davids tjenere og bragte tribut.³ David besejrede også Hadadezer, søn af Rehob, konge af Zoba, da han gik for at genvinde sin magt ved Eufratfloden.⁴ David erobrede fra ham sytten hundrede ryttere og tyve tusinde fodsoldater; og David lammede alle stridshestene, men efterlod nok til hundrede vogne.⁵ Da aramæerne fra Damaskus kom for at hjælpe Hadadezer, konge af Zoba, slog David toogtyve tusinde mænd af aramæerne.⁶ Derefter placerede David garnisoner blandt aramæerne i Damaskus, og aramæerne blev Davids tjenere og bragte tribut. Og Herren hjalp David, hvor han end gik.⁷ David tog de guldschild, som Hadadezers tjenere bar, og bragte dem til Jerusalem.⁸ Fra Betah og Berotaj, Hadadezers byer, erhvervede kong David en meget stor mængde bronze.

⁹ Da Toi, konge af Hamat, hørte, at David havde besejret hele Hadadezers hær,¹⁰ sendte Toi sin søn Joram til kong David for at hilse på ham og velsigne ham, fordi han havde kæmpet mod Hadadezer og besejret ham (for Hadadezer havde været i krig med Toi); og Joram bragte sølv-, guld- og bronzegenstande.¹¹ Kong David helligede disse til Herren, sammen med det sølv og guld han havde sat til side fra alle de nationer, han havde undertvunget:¹² fra Aram, Moab, ammonitterne, filistrene, Amalek, og fra byttet fra Hadadezer, søn af Rehob, konge af Zoba.¹³ Således gjorde David sig et navn, da han vendte tilbage efter at have besejret atten tusinde aramæere i Saltdalen.¹⁴ Han placerede garnisoner i Edom; i hele Edom placerede han garnisoner, og alle edomiternes blev Davids tjenere. Og Herren hjalp David, hvor han end gik.

¹⁵ David regerede over hele Israel; og han administrerede retfærdighed og ret for hele sit folk.

¹⁶ Joab, søn af Zeruja, var over hæren, og Josafat, søn af Ahilud, var sekretær.¹⁷ Zadok, søn af Ahitub, og Ahimelek, søn af Ebjatar, tjente som præster, og

2 Samuelsbog

Seraja var skriver. ¹⁸ Benaja, søn af Jojada, var overkeretterne og peletitterne, og Davids sønner var hovedembedsmænd.

9 Så sagde David, "Er der stadig nogen tilbage af Sauls hus, så jeg kan vise ham godhed for Jonatans skyld?" ² Der var en tjener fra Sauls hus ved navn Ziba, som blev bragt foran David. Kongen spurgte ham, "Er du Ziba?" Og han svarede, "Jeg er din tjener." ³ Så sagde kongen, "Er der ingen tilbage fra Sauls hus, som jeg kan vise Guds godhed?" Og Ziba sagde til kongen, "Der er stadig en søn af Jonathan, som er lam i begge fødder." ⁴ Kongen spurgte, "Hvor er han?" Og Ziba svarede kongen, "Han er i huset hos Makir, Ammiels søn, i Lo-debar." ⁵ Så sendte kong David bud efter ham og bragte ham fra huset hos Makir, Ammiels søn, fra Lo-debar. ⁶ Mefiboshet, Jonatans søn og Sauls barnebarn, kom til David og bøjede sig ned, kastede sig til jorden. Og David sagde, "Mefiboshet!" Og han svarede, "Her er din tjener!" ⁷ David sagde til ham, "Vær ikke bange, for jeg vil visselig vise dig godhed for din far Jonatans skyld, og jeg vil give dig tilbage alt det land, der tilhørte din bedstefar Saul; og du selv skal spise ved mit bord regelmæssigt." ⁸ Og han kastede sig til jorden og sagde, "Hvad er din tjener, at du skulle betragte en død hund som mig?"

⁹ Kongen kaldte så på Ziba, Sauls tjener, og sagde til ham, "Jeg har givet din herres barnebarn alt, hvad der tilhørte Saul og hans familie." ¹⁰ Du, dine sønner og dine tjenere skal arbejde jorden for ham, og bringe høsten ind så din herres barnebarn kan have mad; dog skal Mefiboshet, din herres barnebarn, spise ved mit bord regelmæssigt." Ziba havde femten sønner og tyve tjenere. ¹¹ Så sagde Ziba til kongen, "I overensstemmelse med alt, hvad min herre kongen befaler sin tjener, vil din tjener gøre." Så Mefiboshet spiste ved Davids bord, som en af kongens sønner. ¹² Mefiboshet havde en ung søn ved navn Mika. Og alle, der boede i Zibas husstand, var tjenere for Mefiboshet. ¹³ Så Mefiboshet boede i Jerusalem, fordi han spiste ved kongens bord regelmæssigt. Og han var lam i begge fødder.

10 Nu skete det derefter, at Ammonitternes konge døde, og Hanun, hans søn, blev konge i hans sted. ² Da sagde David: "Jeg vil vise godhed mod Hanun, Nahashs søn, ligesom hans far viste godhed mod mig." Så David sendte sine tjenere for at trøste ham angående hans far. Men da

Davids tjenere kom til Ammonitternes land, ³ sagde Ammonitternes fyrster til deres herre Hanun: "Tror du, at David ærer din far, fordi han har sendt trøstere til dig? Har David ikke sendt sine tjenere til dig for at udforske byen, for at spionere den og omstyrte den?" ⁴ Så Hanun greb Davids tjenere, barberede halvdelen af deres skæg af, skår deres klæder ved hofterne og sendte dem bort. ⁵ Da det blev rapporteret til David, sendte han budbringere for at møde dem, for mændene var dybt ydmygede. Og kongen sagde: "Bliv i Jeriko, indtil jeres skæg vokser ud igen, og vend så tilbage."

⁶ Da Ammonitterne så, at de var blevet afskyelige for David, sendte Ammonitterne bud og hyrede Aramæerne fra Bet-Rehob og Aramæerne fra Zoba, tyve tusinde fodfolk, og kongen af Maaka med tusind mænd, og mændene fra Tob med tolv tusinde mænd. ⁷ Da David hørte om dette, sendte han Joab og hele hæren, de tapre krigere. ⁸ Ammonitterne kom ud og stillede op til kamp ved byens indgang, mens Aramæerne fra Zoba og Rehob og mændene fra Tob og Maaka var for sig selv på marken. ⁹ Da Joab så, at slaget var sat mod ham foran og bagved, udvalgte han nogle af de bedste mænd i Israel og stillede dem op mod Aramæerne. ¹⁰ Så satte han resten af folket under kommando af sin bror Abishaj, og han stillede dem op mod Ammonitterne. ¹¹ Og han sagde: "Hvis Aramæerne er for stærke for mig, så skal du hjælpe mig; men hvis Ammonitterne er for stærke for dig, så vil jeg komme og hjælpe dig." ¹² Vær stærke, og lad os vise os modige for vores folks skyld og for vores Guds byer; og må Herren gøre, hvad der er godt i hans øjne." ¹³ Så rykkede Joab og folket, der var med ham, frem for at angribe Aramæerne i kamp, og de flygtede fra ham. ¹⁴ Da Ammonitterne så, at Aramæerne var flygtet, flygtede de også fra Abishaj og gik ind i byen. Så vendte Joab tilbage fra kampen mod Ammonitterne og kom til Jerusalem.

¹⁵ Da Aramæerne så, at de var blevet besejret af Israel, samlede de sig igen. ¹⁶ Og Hadadezer sendte bud og bragte Aramæerne, der var hinsides Eufratfloden, og de kom til Helam; og Shobak, Hadadezers hærs kommandør, ledte dem. ¹⁷ Da det blev rapporteret til David, samlede han hele Israel, krydsede Jordan og kom til Helam. Og Aramæerne stillede op for at konfrontere David og kæmpede mod ham. ¹⁸ Men Aramæerne flygtede fra Israel, og

2 Samuelsbog

David dræbte syv hundrede stridsvognskørere af Aramæerne og fyrrer tusinde ryttere, og slog Shobak, deres hærs kommandør, og han døde der. ¹⁹ Da alle kongerne, der var Hadadezers tjenere, så, at de var blevet besejret af Israel, sluttede de fred med Israel og tjente dem. Så Aramæerne var bange for at hjælpe Ammonitterne mere.

11 Så skete det om foråret, på den tid hvor konger går i krig, at David sendte Joab og sine tjenere med ham, og hele Israel, og de ødelagde Ammonitterne og belejrede Rabba. Men David blev tilbage i Jerusalem. ² En aften rejste David sig fra sin seng og gik en tur på taget af kongens hus. Derfra så han en kvinde bade, og hun var meget smuk. ³ David sendte tjenere for at spørge om kvinden. Og en sagde, "Er det ikke Batseba, Eliams datter, Urias hetittens hustru?" ⁴ Så sendte David bud og hentede hende, og da hun kom til ham, lå han med hende —nu havde hun renset sig fra sin urenhed— så vendte hun tilbage til sit hus. ⁵ Og kvinden blev gravid; så hun sendte bud til David og sagde, "Jeg er gravid."

⁶ David sendte da en besked til Joab og sagde, "Send Urias hetitten til mig." Så sendte Joab Urias til David. ⁷ Da Urias kom til ham, spurgte David om Joabs velbefindende og folkets velbefindende og krigens tilstand. ⁸ David sagde til Urias, "Gå ned til dit hus, og frisk dig op." Så forlod Urias kongens hus, og en gave fra kongen fulgte ham. ⁹ Men Urias sov ved indgangen til kongens hus med alle sin herres tjenere, og gik ikke ned til sit hus. ¹⁰ Da de informerede David og sagde, "Urias gik ikke ned til sit hus," sagde David til Urias, "Er du ikke kommet fra en rejse? Hvorfor gik du ikke ned til dit hus?" ¹¹ Og Urias sagde til David, "Arken og Israel og Juda bor i midlertidige telte, og min herre Joab og min herres tjenere camperer i det åbne felt. Skal jeg da gå til mit hus for at spise og drikke og ligge med min hustru? Ved dit liv og din sjæls liv, jeg vil ikke gøre dette." ¹² Så sagde David til Urias, "Bliv her også i dag, og i morgen vil jeg sende dig tilbage." Så blev Urias i Jerusalem den dag og den næste. ¹³ Nu indkaldte David ham, og han spiste og drak foran ham, og han gjorde ham beruset. Om aftenen gik han ud for at ligge på sin seng med sin herres tjenere, men han gik ikke ned til sit hus.

¹⁴ Om morgenen gav David et brev til Joab, som han sendte med Urias. ¹⁵ Han havde skrevet i brevet,

"Placer Urias på forreste linje af den hårdeste kamp, og træk jer tilbage fra ham, så han kan blive slået og dø." ¹⁶ Så det skete, mens Joab holdt øje med byen, at han placerede Urias på det sted, hvor han vidste, der var tapre mænd. ¹⁷ Mændene fra byen gik ud og kæmpede mod Joab, og nogle af folkene blandt Davids tjenere faldt; Urias hetitten døde også. ¹⁸ Så sendte Joab bud og rapporterede til David om alle krigens begivenheder. ¹⁹ Han befalede budbringeren og sagde, "Når du har afsluttet rapporteringen af alle krigens begivenheder til kongen, ²⁰ og hvis kongens vrede opstår, og han siger til dig, 'Hvorfor nærmede I jer byen så tæt for at kæmpe? Vidste I ikke, at de ville skyde fra muren?' ²¹ Hvem slog Abimelek, Jerubbeshets søn? Kastede en kvinde ikke en øvre møllesten på ham fra muren, så han døde ved Tebez? Hvorfor gik I så tæt på muren?" —så skal du sige, 'Din tjener Urias hetitten er også død.'"

²² Så budbringeren drog af sted og kom og fortalte David alt, hvad Joab havde sendt ham for at rapportere. ²³ Og budbringeren sagde til David, "Mændene fik overtaget mod os og kom ud til os i marken, men vi drev dem tilbage til portens indgang. ²⁴ Så skød bueskytterne på dine tjenere fra muren; nogle af kongens tjenere døde, og din tjener Urias hetitten døde også." ²⁵ Så sagde David til budbringeren, "Dette skal du sige til Joab: 'Bliv ikke utilfreds med denne ting, for sværdet fortærer den ene såvel som den anden; styrk din kamp mod byen og nedlæg den'; og opmuntre ham."

²⁶ Da Urias' hustru hørte, at hendes mand Urias var død, sørgede hun over sin mand. ²⁷ Da sørgetiden var forbi, sendte David tjenere og bragte hende til sit hus, og hun blev hans hustru; så fødte hun ham en søn. Men det, som David havde gjort, var ondt i Herrens øjne.

12 Så sendte Herren Nathan til David. Og han kom til ham og sagde, "Der var to mænd i en by, den ene rig og den anden fattig. ² Den rige mand ejede mange hjoede og flokke. ³ Men den fattige mand havde intet andet end et lille hunlam, som han havde købt og opfostret; og det voksede op sammen med ham og hans børn. Det spiste af hans brød, drak af hans bæger og lå i hans skød, og det var som en datter for ham. ⁴ Nu kom der en gæst til den rige mand, og han kunne ikke få sig selv til at tage et dyr fra sin egen hjord eller flok for at tilberede det til den rejsende, der var kommet

2 Samuelsbog

til ham; så han tog den fattige mands hunlam og tilberedte det til den mand, der var kommet til ham."

⁵ Da blev David meget vred på den mand, og han sagde til Nathan, "Så sandt Herren lever, den mand, der har gjort dette, fortjener at dø!" ⁶ Han skal erstatte lammet fire gange, fordi han gjorde dette og ikke havde medfølelse." ⁷ Nathan sagde da til David, "Du er manden! Dette siger Herren, Israels Gud: 'Det er mig, der salvede dig til konge over Israel, og det er mig, der reddede dig fra Sauls hånd.' ⁸ Jeg betroede dig også din herres hus og hans hustruer, og jeg gav dig Israels og Judas hus; og hvis det ikke havde været nok, ville jeg have tilføjet dig mange flere velsignelser som disse!" ⁹ Hvorfor har du foragtet Herrens ord ved at gøre det onde i Hans øjne? Du har slået og dræbt Hetitten Urias med sværdet, du har taget hans hustru som din hustru, og du har dræbt ham med ammonitternes sværd. ¹⁰ Derfor skal sværdet aldrig forlade dit hus, fordi du har foragtet mig og har taget Hetitten Urias' hustru til din hustru." ¹¹ Dette siger Herren: 'Se, jeg vil bringe ulykke over dig fra dit eget hus; jeg vil endda tage dine hustruer for dine øjne og give dem til din næste, og han vil ligge med dine hustruer i fuldt dagslys. ¹² Du gjorde det i hemmelighed, men jeg vil gøre dette for hele Israel, og i det åbne.'

¹³ Da sagde David til Nathan, "Jeg har syndet mod Herren." Og Nathan sagde til David, "Herren har også tilgivet din synd; du skal ikke dø. ¹⁴ Men fordi du ved denne handling har vist fuldstændig foragt for Herren, skal det barn, der er født til dig, bestemt dø." ¹⁵ Så gik Nathan til sit hus. Herren slog det barn, som Urias' enke havde født til David, så det blev meget sygt. ¹⁶ David bad derfor til Gud for barnet; og David fastede og gik og lå på jorden hele natten. ¹⁷ De ældste i hans hus stod ved ham for at hjælpe ham op fra jorden, men han ville ikke og ville ikke spise mad med dem. ¹⁸ Så skete det på den syvende dag, at barnet døde. Men Davids tjenere var bange for at fortælle ham, at barnet var død, for de sagde, "Se, mens barnet stadig var i live, talte vi til ham, og han lyttede ikke til vores stemme; hvordan kan vi så fortælle ham, at barnet er død, da han måske vil gøre sig selv skade?" ¹⁹ Men da David så, at hans tjenere hviskede sammen, forstod han, at barnet var død; så David sagde til sine tjenere, "Er barnet død?" Og de sagde, "Han er død." ²⁰ Så rejste David sig fra jorden, vaskede sig, salvede sig og skiftede tøj; og han gik ind i Herrens hus og tilbød. Derefter

kom han til sit eget hus, og da han bad om det, serverede de ham mad, og han spiste. ²¹ Så sagde hans tjenere til ham, "Hvad er det, du har gjort? Mens barnet var i live, fastede og græd du; men da barnet døde, rejste du dig og spiste mad." ²² Han sagde, "Mens barnet stadig var i live, fastede og græd jeg; for jeg tænkte, 'Hvem ved, måske vil Herren være nådig mod mig, og barnet vil leve.' ²³ Men nu, hvor han er død, hvorfor skulle jeg faste? Kan jeg bringe ham tilbage igen? Jeg vil gå til ham, men han vil ikke vende tilbage til mig."

²⁴ Så trøstede David sin hustru Batseba, og gik til hende og lå med hende; hun fødte en søn, som han kaldte Salomon. Nu elskede Herren ham, ²⁵ og Han sendte bud gennem profeten Nathan, og han kaldte ham Jedidja, for Herrens skyld.

²⁶ På det tidspunkt kæmpede Joab mod ammonitternes Rabbah og erobrede kongebyen. ²⁷ Så sendte Joab budbringere til David og sagde, "Jeg har kæmpet mod Rabbah, og jeg har endda erobret vandbyen. ²⁸ Saml nu resten af folket og lej mod byen og erobr den, ellers vil jeg erobre byen selv, og den vil blive opkaldt efter mig." ²⁹ Så samlede David hele folket og gik til Rabbah, kæmpede mod byen og erobrede den. ³⁰ Så tog han deres konges krone fra hans hoved; og dens vægt var et talent guld, og i den var en kostbar sten, og den blev sat på Davids hoved. Og han bragte byens bytte ud i store mængder. ³¹ Han bragte også de mennesker ud, der var i den, og satte dem til at arbejde med save, skarpe jernredskaber og økser, og sendte dem til murstensovnene. Og han gjorde det samme med alle ammonitternes byer. Så vendte David og hele folket tilbage til Jerusalem.

13 Nu skete det efterfølgende, at Absalom, Davids søn, havde en smuk søster ved navn Tamar, og Amnon, Davids søn, elskede hende. ² Amnon var så frustreret over sin søster Tamar, at han gjorde sig selv syg, for hun var jomfru, og det syntes svært for Amnon at gøre noget ved hende. ³ Amnon havde en ven ved navn Jonadab, søn af Shimeah, Davids bror; og Jonadab var kendt for sin snuhed. ⁴ Han sagde til ham: "Hvorfor er du, kongens søn, så nedtrykt morgen efter morgen? Vil du ikke fortælle mig det?" Så sagde Amnon til ham: "Jeg er forelsket i Tamar, min bror Absaloms søster." ⁵ Jonadab sagde da til ham: "Læg dig på din seng og lad som om du er syg, og når din far kommer for at

2 Samuelsbog

se til dig, skal du sige til ham, 'Lad venligst min søster Tamar komme og give mig noget mad at spise, og lad hende tilberede maden for mine øjne, så jeg kan se det og spise fra hendes hånd.'" ⁶ Så lagde Amnon sig og lod som om han var syg, og da kongen kom for at se til ham, sagde Amnon til kongen, "Lad venligst min søster Tamar komme og lave et par kager for mine øjne, så jeg kan spise fra hendes hånd." ⁷ Så sendte David bud til Tamars hus og sagde, "Gå nu til din bror Amnons hus og tilbered mad til ham." ⁸ Så gik Tamar til sin bror Amnons hus, hvor han lå. Hun tog dej, æltede den, lavede kager i hans nærvær og bagte dem. ⁹ Derefter tog hun panden og serverede dem for ham, men han nægtede at spise. Og Amnon sagde, "Lad alle forlade mig." Så alle forlod ham. ¹⁰ Så sagde Amnon til Tamar, "Bring maden ind i soveværelset, så jeg kan spise fra din hånd." Så tog Tamar de kager, hun havde lavet, og bragte dem ind i soveværelset til sin bror Amnon. ¹¹ Da hun bragte dem til ham for at spise, greb han hende og sagde til hende, "Kom, lig med mig, min søster." ¹² Men hun svarede ham, "Nej, min bror! Krænk mig ikke, for sådan noget gøres ikke i Israel; gør ikke denne skændige synd!" ¹³ Hvad angår mig, hvor kunne jeg bære min skam? Og hvad angår dig, vil du være som en af de tåber i Israel. Så tal nu venligst til kongen, for han vil ikke nægte dig." ¹⁴ Men han ville ikke lytte til hende; da han var stærkere end hun, overmandede han hende og lå med hende. ¹⁵ Så hadede Amnon hende med et meget stort had; for det had, hvormed han hadede hende, var større end den kærlighed, hvormed han havde elsket hende. Så Amnon sagde til hende, "Rejs dig, gå væk!" ¹⁶ Men hun sagde til ham, "Nej, for denne uret i at sende mig væk er endda større end det, du allerede har gjort mod mig!" Alligevel ville han ikke lytte til hende. ¹⁷ Så kaldte han på sin unge mand, som tjente ham, og sagde, "Fjern nu denne kvinde fra min tilstedeværelse, og lås døren bag hende!" ¹⁸ Nu bar hun en langærmet klædning, for det var, hvad kongens jomfrudøtre bar tidligere. Så hans tjener tog hende ud og låste døren bag hende. ¹⁹ Derefter lagde Tamar aske på sit hoved og rev den langærmede klædning, som hun bar, og hun lagde sin hånd på sit hoved og gik bort, grædende højt, mens hun gik. ²⁰ Og hendes bror Absalom sagde til hende, "Har Amnon, din bror, været hos dig? Men nu, vær stille, min søster; han er din bror.

Tag ikke denne sag til hjerte." Så Tamar blev og boede i sin bror Absaloms hus, ødelagt.

²¹ Da kong David hørte om alle disse sager, blev han fyldt med vrede. ²² Absalom talte hverken godt eller ondt med Amnon; for Absalom nærede had mod Amnon, fordi han havde krænket sin søster Tamar.

²³ Nu skete det efter to hele år, at Absalom havde fåreklipper i Baal-Hazor, som er nær Efraim, og Absalom inviterede alle kongens sønner. ²⁴ Så kom Absalom til kongen og sagde, "Nu se, din tjener har fåreklipper; lad venligst kongen og hans tjenere gå med din tjener." ²⁵ Men kongen sagde til Absalom, "Nej, min søn, vi skal ikke alle gå, så vi ikke bliver en byrde for dig." Selvom han opfordrede ham, ville han ikke gå; men han velsignede ham. ²⁶ Så sagde Absalom, "Hvis ikke, lad venligst min bror Amnon gå med os." Og kongen sagde til ham, "Hvorfor skulle han gå med dig?" ²⁷ Ikke desto mindre insisterede Absalom, så han tillod Amnon og alle kongens sønner at gå med ham. ²⁸ Så befalede Absalom sine tjenere og sagde, "Se nu, når Amnons hjerte er glad af vin, og når jeg siger til jer, 'Slå Amnon,' så dræb ham. Frygt ikke; har jeg ikke selv befalet jer? Vær modige og vær tapre." ²⁹ Og Absaloms tjenere handlede efter hans befaling angående Amnon. Så rejste alle kongens sønner sig og hver satte sig på sin muldyr og flygtede.

³⁰ Mens de var på vej, nåede en rapport David og sagde, "Absalom har slået og dræbt alle kongens sønner, og ikke én af dem er tilbage!" ³¹ Så rejste kongen sig, rev sit tøj i stykker og lå på jorden; og alle hans tjenere stod ved med deres tøj revet i stykker. ³² Men Jonadab, søn af Shimeah, Davids bror, svarede, "Lad ikke min herre antage, at de har slået alle de unge mænd, kongens sønner, ihjel; for kun Amnon er død, fordi Absalom har planlagt dette siden den dag, han krænkede sin søster Tamar." ³³ Så lad nu ikke min herre kongen tage rapporten til hjerte, nemlig, 'Alle kongens sønner er døde,' for kun Amnon er død." ³⁴ Nu var Absalom flygtet. Og den unge mand, der holdt vagt, løftede sine øjne og så, og se, mange mennesker kom fra vejen bag ham ved siden af bjerget. ³⁵ Jonadab sagde til kongen, "Se, kongens sønner er kommet; i overensstemmelse med din tjeners ord, så skete det." ³⁶ Så snart han havde talt færdig, se, kongens sønner kom og løftede deres stemmer og græd; og kongen og alle hans tjenere græd også meget.

2 Samuelsbog

³⁷ I mellemtiden var Absalom flygtet til Talmai, søn af Ammihud, kongen af Geshur. Og David sørgede over sin søn hver dag. ³⁸ Så Absalom var flygtet og taget til Geshur, og han var der i tre år. ³⁹ Og kong Davids hjerte længtes efter at gå ud til Absalom; og han var i kval over sin søn Amnons død.

14 Nu forstod Joab, Zerujas søn, at kongens hjerte var bekymret for Absalom. ² Så Joab sendte bud til Tekoa og bragte derfra en klog kvinde. Han sagde til hende: "Lad som om du sørger, og tag sørgeklæder på. Salv dig ikke med olie, men optræd som en kvinde, der længe har sørget over en død. ³ Gå så til kongen og tal til ham på denne måde." Joab instruerede hende om, hvad hun skulle sige. ⁴ Da kvinden fra Tekoa talte til kongen, faldt hun på sit ansigt til jorden og bøjede sig, idet hun sagde, "Hjælp mig, o konge." ⁵ Kongen sagde til hende: "Hvad plager dig?" Og hun svarede: "Sandelig, jeg er enke, for min mand er død. ⁶ Nu havde din tjenerinde to sønner, men de to kom i strid på marken, og der var ingen til at skille dem ad. Den ene slog den anden og dræbte ham. ⁷ Nu har hele familien rejst sig mod din tjenerinde og siger, 'Bring ham, der slog sin bror, så vi kan slå ham ihjel for at dræbe sin bror.' De ville også ødelægge arvingen, og således ville de slukke min brændende kul, der er tilbage, så der hverken er navn eller rest tilbage på jorden for min mand." ⁸ Så sagde kongen til kvinden: "Vend tilbage til dit hjem, og jeg vil udstede instruktioner angående din sag." ⁹ Kvinden fra Tekoa sagde til kongen, "Min herre konge, lad skylden være på mig og på min fars hus, og må kongen og hans trone være skyldfri." ¹⁰ Kongen sagde: "Hvis nogen plager dig, bring ham til mig, og han vil ikke forstyrre dig igen." ¹¹ Så sagde hun, "Lad venligst kongen huske Herren din Gud, at blodhævnens mand ikke må ødelægge mere, så de ikke eliminerer min søn." Og han sagde, "Så sandt som Herren lever, skal ikke et hår af din søn falde til jorden." ¹² Så sagde kvinden, "Lad venligst din tjener tale et ord til min herre kongen." Og han sagde, "Tal." ¹³ Så sagde kvinden, "Hvorfor har du så planlagt sådan en ting mod Guds folk? For ved at tale dette ord, er kongen som en, der er skyldig, idet kongen ikke bringer sin forviste tilbage. ¹⁴ For vi vil visse dø og er som vand spildt på jorden, som ikke kan samles op igen. Dog tager Gud ikke livet bort, men udtænker midler, så den forviste ikke forbliver udstødt fra Ham. ¹⁵ Nu er jeg kommet for at tale om denne sag til min herre

kongen, fordi folket har gjort mig bange. Så din tjenerinde sagde, 'Lad mig tale til kongen; måske vil kongen handle på sin tjeners anmodning. ¹⁶ For kongen vil høre og befri sin tjener fra hånden af den mand, der søger at afskære mig og min søn fra Guds arv.' ¹⁷ Så tænkte din tjenerinde, 'Min herre kongens ord vil bringe hvile, for min herre kongen er som Guds engel, til at skelne godt og ondt. Og må Herren din Gud være med dig.'"

¹⁸ Så svarede kongen og sagde til kvinden, "Lad venligst ikke skjule noget for mig, som jeg er ved at spørge dig om." Og kvinden sagde, "Lad min herre kongen tale." ¹⁹ Så sagde kongen, "Er Joabs hånd med dig i alt dette?" Og kvinden svarede, "Så sandt som din sjæl lever, min herre konge, kan ingen vende til højre eller til venstre fra noget, som min herre kongen har talt. Det var virkelig din tjener Joab, der befalede mig, og det var han, der lagde alle disse ord i din tjeners mund. ²⁰ Din tjener Joab har gjort dette for at bringe denne ændring i situationen. Men min herre er vis, som Guds engels visdom, til at vide alt, hvad der er på jorden."

²¹ Så sagde kongen til Joab, "Se nu, jeg vil gøre dette. Gå derfor, bring den unge mand Absalom tilbage." ²² Joab faldt på sit ansigt til jorden, bøjede sig og velsignede kongen. Så sagde Joab, "I dag ved din tjener, at jeg har fundet nåde i dine øjne, min herre konge, fordi kongen har gjort sin tjeners anmodning." ²³ Så drog Joab til Geshur og bragte Absalom tilbage til Jerusalem. ²⁴ Dog sagde kongen, "Lad ham vende til sit eget hus og ikke se mit ansigt." Så vendte Absalom til sit eget hus og så ikke kongens ansigt.

²⁵ Nu var der i hele Israel ingen, der blev rost for sit udseende som Absalom; fra fodsålen til hans hoveds krone var der ingen fejl ved ham. ²⁶ Og når han klippede håret på sit hoved—det var ved slutningen af hvert år, at han klippede det, fordi det var tungt for ham, og når han klippede det, vejede han håret på sit hoved til to hundrede sekel efter kongens vægt. ²⁷ Absalom havde tre sønner og en datter ved navn Tamar. Hun var en kvinde af smukt udseende.

²⁸ Absalom blev i Jerusalem i to hele år uden at se kongens ansigt. ²⁹ Så sendte Absalom bud efter Joab for at sende ham til kongen, men han kom ikke til ham. Så sendte han igen en anden gang, men han kom stadig ikke. ³⁰ Derfor befalede han sine tjenere,

2 Samuelsbog

"Se, Joabs mark er ved siden af min, og han har byg der; gå og sæt ild på den." Så satte Absaloms tjenere marken i brand. ³¹ Så rejste Joab sig og kom til Absalom i hans hus og sagde til ham, "Hvorfor har dine tjenere sat min mark i brand?" ³² Absalom svarede Joab, "Se, jeg sendte bud til dig og sagde, 'Kom her, så jeg kan sende dig til kongen for at sige, Hvorfor er jeg kommet fra Geshur? Det ville være bedre for mig stadig at være der.' Lad mig nu derfor se kongens ansigt; og hvis der er skyld i mig, lad ham slå mig ihjel." ³³ Så kom Joab til kongen og fortalte ham det. Så kaldte han på Absalom, som kom til kongen og bøjede sig med sit ansigt til jorden for kongen, og kongen kyssede Absalom.

15 Efter dette anskaffede Absalom sig en vogn og heste, og halvtreds mand til at løbe foran ham. ² Og Absalom stod tidligt op og stillede sig ved vejen til porten. Når nogen havde en sag, som han ville bringe frem for kongen til dom, kaldte Absalom på ham og sagde, "Hvilken by er du fra?" Og han sagde, "Din tjener er fra en af Israels stammer." ³ Så sagde Absalom til ham, "Se, dine krav er gode og retfærdige, men der er ingen, som kongen har udpeget til at høre dig." ⁴ Og Absalom sagde, "Åh, hvis jeg var udpeget til dommer i landet, så ville enhver mand, der havde en sag eller årsag, komme til mig, og jeg ville give ham retfærdighed." ⁵ Og når en mand nærmede sig for at bøje sig for ham, rakte han sin hånd ud, tog fat i ham og kyssede ham. ⁶ Absalom gjorde dette mod hele Israel, som kom til kongen for at få dom; således stjal Absalom Israels mænds hjerter.

⁷ Efter fire år sagde Absalom til kongen, "Lad mig venligst gå og betale mit løfte, som jeg har aflagt til Herren i Hebron." ⁸ For din tjener aflagde et løfte, mens jeg boede i Geshur i Aram, og sagde, 'Hvis Herren virkelig vil bringe mig tilbage til Jerusalem, så vil jeg tjene Herren.'" ⁹ Og kongen svarede, "Gå i fred." Så han rejste sig og gik til Hebron. ¹⁰ Men Absalom sendte budbringere gennem alle Israels stammer og instruerede dem, "Så snart I hører lyden af trompeten, skal I udråbe, 'Absalom regerer i Hebron!'" ¹¹ Og to hundrede mænd gik med Absalom fra Jerusalem, som var blevet inviteret; de gik i uskyld, uden at vide noget. ¹² Og mens Absalom ofrede ofrene, tilkaldte han Ahithophel, gilonitten, Davids rådgiver, fra hans by Giloh. Og

sammensværgelsen fik styrke, og folket hos Absalom fortsatte med at vokse.

¹³ Så kom en budbringer til David og sagde, "Israels mænds loyalitet er vendt til Absalom." ¹⁴ Så sagde David til alle sine tjenere, som var hos ham i Jerusalem, "Rejs jer, lad os flygte, for ellers vil ingen af os undslippe fra Absalom. Gå hurtigt, for at han ikke pludselig overhaler os og bringer ulykke over os, og slår byen med sværdets kant." ¹⁵ Så sagde kongens tjenere til ham, "Se, dine tjenere er klar til at gøre, hvad min herre kongen vælger." ¹⁶ Så gik kongen ud, og hele hans husstand med ham. Men kongen efterlod ti medhustruer til at holde huset. ¹⁷ Og kongen drog bort med alle de folk, der fulgte ham, og de standsede ved det sidste hus. ¹⁸ Nu gik alle hans tjenere forbi ham, og alle keretitterne, alle peletitterne og alle gittitterne—seks hundrede mænd, der havde fulgt ham fra Gat—gik forbi kongen. ¹⁹ Så sagde kongen til Ittai, gittitten, "Hvorfor går du også med os? Vend tilbage og bliv hos kongen, for du er en udlænding og også en landflygtig fra dit eget sted." ²⁰ Du kom kun i går, og skal jeg i dag få dig til at vandre med os, når jeg ikke engang ved, hvor jeg går hen? Vend tilbage, og tag dine brødre med. Barmhjertighed og sandhed være med dig." ²¹ Men Ittai svarede kongen og sagde, "Så sandt Herren lever, og så sandt min herre kongen lever, hvor min herre kongen end måtte være, om det er til død eller til liv, der vil din tjener være." ²² Så sagde David til Ittai, "Gå da, marchér." Så gik Ittai, gittitten, forbi med alle sine mænd og de små, der var med ham.

²³ Hele landet græd højt, mens alle folk gik forbi. Og kongen krydsede Kidron-bækken, og alle folk gik over mod ørkenens vej. ²⁴ Se, også Zadok kom, og alle levitterne med ham, bærende Guds pagts ark. De satte Guds ark ned, og Abiathar kom op indtil alle folk havde passeret ud af byen. ²⁵ Så sagde kongen til Zadok, "Returnér Guds ark til byen. Hvis jeg finder nåde i Herrens øjne, vil Han bringe mig tilbage og lade mig se både den og Hans bolig." ²⁶ Men hvis Han skulle sige således, 'Jeg har ingen glæde i dig,' se, her er jeg; lad Ham gøre med mig, hvad der synes godt for Ham." ²⁷ Kongen sagde også til Zadok, præsten, "Er du ikke en seer? Gå tilbage til byen i sikkerhed, og dine to sønner med dig, Ahimaaz, din søn, og Jonathan, Abiathars søn." ²⁸ Se, jeg vil vente ved vadestederne i ørkenen indtil du sender ord for

2 Samuelsbog

at informere mig." ²⁹ Således returnerede Zadok og Abiathar Guds ark til Jerusalem og blev der.

³⁰ Og David gik op ad Oliebjergets stigning, grædende mens han gik. Hans hoved var dækket, og han gik barfodet. Og alle de folk, der var med ham, dækkede deres hoveder og gik op, grædende mens de gik. ³¹ Så blev David fortalt, "Aithophel er blandt sammensvorne med Absalom." Og David sagde, "Åh Herre, vend venligst Aithophels råd til dårskab." ³² Da David kom til toppen, hvor Gud blev tilbedt, se, Hushai, arkiten, kom for at møde ham med sin kjortel revet itu og støv på sit hoved. ³³ Og David sagde til ham, "Hvis du går over med mig, vil du være en byrde for mig." ³⁴ Men hvis du vender tilbage til byen og siger til Absalom, 'Jeg vil være din tjener, o konge; som jeg har været din fars tjener i fortiden, så nu vil jeg være din tjener,' så kan du forpurre Aithophels råd for mig. ³⁵ Vil ikke Zadok og Abiathar, præsterne, være med dig der? Så hvad du end hører fra kongens hus, skal du rapportere til Zadok og Abiathar, præsterne. ³⁶ Se, deres to sønner er der med dem, Ahimaaz, Zadoks søn, og Jonathan, Abiathars søn; og gennem dem skal du sende mig alt, hvad du hører." ³⁷ Så Hushai, Davids ven, gik ind i byen lige da Absalom ankom til Jerusalem.

16 Da David var kommet lidt forbi toppen, mødte Ziba, Mephibosheths tjener, ham med et par sadlede æsler, og på dem var to hundrede brød, hundrede klaser rosiner, hundrede sommerfrugter og en beholder med vin. ² Kongen sagde til Ziba, "Hvad vil du med disse?" Ziba sagde, "Æslerne er til kongens husstand at ride på, brødet og sommerfrugterne er til de unge mænd at spise, og vinen er til den, der bliver træt i ørkenen, at drikke." ³ Da sagde kongen, "Og hvor er din herres søn?" Ziba sagde til kongen, "Se, han bliver i Jerusalem, for han sagde, 'I dag vil Israels hus give mig min fars kongedømme tilbage.'" ⁴ Så sagde kongen til Ziba, "Se, alt hvad der tilhørte Mephibosheth er nu dit." Og Ziba sagde, "Jeg bøjer mig for dig; må jeg finde nåde for dine øjne, min herre kongen."

⁵ Da kong David kom til Bahurim, se, en mand kom ud derfra af Sauls hus' familie, hans navn var Shimei, Geras søn; han kom ud og forbandede uafbrudt, mens han kom. ⁶ Han kastede sten på David og på alle kong Davids tjenere, selvom alle folket og alle de mægtige mænd var ved hans højre og venstre. ⁷

Sådan sagde Shimei, mens han forbandede, "Gå væk, gå væk, du mand af blodsudgydelse, du værdiløse mand!" ⁸ Herren har vendt tilbage til dig alt blodet fra Sauls hus, i hvis sted du har regeret. Herren har givet kongedømmet i din søn Absaloms hånd. Se, du er fanget i din egen ondskab, for du er en mand af blodsudgydelse!" ⁹ Da sagde Abishaj, Zerujas søn, til kongen, "Hvorfor skulle denne døde hund forbande min herre kongen? Lad mig gå over nu og tage hans hoved af." ¹⁰ Men kongen sagde, "Hvad har jeg at gøre med jer, Zerujas sønner? Hvis han forbander, og hvis Herren har sagt til ham, 'Forband David,' hvem skal da sige, 'Hvorfor har du gjort sådan?'" ¹¹ Da sagde David til Abishaj og til alle sine tjenere, "Se, min egen søn, som kom fra mit legeme, søger mit liv; hvor meget mere nu denne benjaminitt? Lad ham være og lad ham forbande, for Herren har sagt det til ham. ¹² Måske vil Herren bemærke min nød og belønne mig med godt i stedet for hans forbandelse i dag." ¹³ Så David og hans mænd gik videre på vejen, og Shimei gik langs med på bakkensiden overfor ham, forbandende mens han gik, kastende sten på ham og slyngende støv. ¹⁴ Og kongen og alle folket, der var med ham, ankom trætte, og han forfriskede sig der.

¹⁵ Nu kom Absalom og hele folket, Israels mænd, til Jerusalem, og Aithophel var med ham. ¹⁶ Da kom Hushai, Arkiten, Davids ven, til Absalom og sagde til ham, "Leve kongen! Leve kongen!" ¹⁷ Men Absalom sagde til Hushai, "Er det sådan, du viser loyalitet mod din ven? Hvorfor gik du ikke med din ven?" ¹⁸ Da sagde Hushai til Absalom, "Nej! For hvem Herren, dette folk og alle Israels mænd vælger, hans vil jeg være, og med ham vil jeg blive. ¹⁹ Desuden, hvem skulle jeg tjene? Skulle det ikke være hans søn? Som jeg har tjent din far, sådan vil jeg tjene dig."

²⁰ Da sagde Absalom til Aithophel, "Råd os. Hvad skal vi gøre?" ²¹ Og Aithophel sagde til Absalom, "Gå ind til din fars medhustruer, som han efterlod til at holde huset; så vil hele Israel høre, at du har gjort dig selv modbydelig for din far. Så vil hænderne på alle, der er med dig, blive styrket." ²² Så satte de et telt op for Absalom på taget, og Absalom gik ind til sin fars medhustruer for øjnene af hele Israel. ²³ Nu var Aithophels råd, som han gav i de dage, som om man spurgte ved Guds ord. Sådan var alt Aithophels råd, både med David og med Absalom.

2 Samuelsbog

17 Så sagde Ahitofel til Absalom: "Lad mig vælge tolv tusinde mænd, og jeg vil rejse mig og forfølge David i nat." ² Jeg vil komme over ham, mens han er træt og svag, og jeg vil skræmme ham, så alle de folk, der er med ham, vil flygte. Så vil jeg slå kongen alene ned, ³ og jeg vil bringe alle folkene tilbage til dig. Tilbagekomsten af alle afhænger af den mand, du søger; så vil alle folkene være i fred." ⁴ Absalom og alle Israels ældste fandt rådet godt.

⁵ Men Absalom sagde: "Kald også Hushaj, arkiten, og lad os høre, hvad han har at sige." ⁶ Da Hushaj kom til Absalom, sagde Absalom til ham: "Ahitofel har talt på denne måde. Skal vi følge hans ord? Hvis ikke, så tal." ⁷ Så sagde Hushaj til Absalom: "Det råd, som Ahitofel har givet denne gang, er ikke godt." ⁸ Hushaj sagde videre: "Du kender din far og hans mænd, at de er mægtige, og bitre i sjælen som en bjørn, der er berøvet sine unger på marken. Desuden er din far en ekspert i krig; han vil ikke tilbringe natten med folket. ⁹ Se, allerede nu skjuler han sig i en af gruberne eller et andet sted. Og når nogle af dem falder ved det første angreb, vil den, der hører det, sige: 'Der har været en massakre blandt Absaloms tilhængere.' ¹⁰ Så vil selv den, der er modig og har et løvehjerte, smelte fuldstændigt, for hele Israel ved, at din far er en mægtig mand og de, der er med ham, er tapre." ¹¹ "Men jeg råder til, at hele Israel samles til dig, fra Dan til Beersheba, som sandet ved havet i overflod, og at du selv går i kamp personligt. ¹² Så vil vi komme over ham, hvor end han findes, og vi vil falde over ham, som duggen falder på jorden. Af ham og alle de mænd, der er med ham, vil ikke én blive tilbage. ¹³ Hvis han trækker sig tilbage til en by, så skal hele Israel bringe reb til den by, og vi vil trække den ned i dalen, så der ikke engang findes en sten der." ¹⁴ Så sagde Absalom og alle Israels mænd: "Rådet fra Hushaj, arkiten, er bedre end rådet fra Ahitofel." For Herren havde bestemt at besejre det gode råd fra Ahitofel, så Herren kunne bringe ulykke over Absalom.

¹⁵ Så sagde Hushaj til Zadok og Abiatar, præsterne: "Ahitofel rådede Absalom og Israels ældste således, men jeg rådede dem anderledes. ¹⁶ Send derfor hurtigt og fortæl David, sigende: 'Bliv ikke natten over ved vadestederne i ørkenen, men kryds over for enhver pris, ellers vil kongen og alle de folk, der er med ham, blive opslugt.'" ¹⁷ Nu opholdt Jonathan og

Ahimaaz sig ved En-rogel, og en tjenestepige ville gå og fortælle dem, og de ville gå og informere kong David, for de kunne ikke risikere at blive set, når de gik ind i byen. ¹⁸ Men en ung mand så dem og fortalte det til Absalom. Så de gik begge hurtigt og kom til huset af en mand i Bahurim, som havde en brønd i sin gård, og de gik ned i den. ¹⁹ Kvinden tog et dække og bredte det over brøndens mund og spredte korn på det, så intet blev kendt. ²⁰ Så kom Absaloms tjenere til kvinden i huset og sagde: "Hvor er Ahimaaz og Jonathan?" Kvinden sagde til dem: "De har krydset vandløbet." Og de søgte og fandt dem ikke, og vendte tilbage til Jerusalem. ²¹ Efter at de var gået, kom mændene op af brønden, og gik og fortalte kong David. De sagde til David: "Rejs dig og kryds hurtigt over vandet, for således har Ahitofel rådet imod dig." ²² Så rejste David og alle de folk, der var med ham, sig og krydsede Jordan. Ved dag gry var der ikke én person tilbage, der ikke havde krydset Jordan.

²³ Da Ahitofel så, at hans råd ikke blev fulgt, sadlede han sit æsel og rejste sig og gik til sit hus, til sin by. Han satte sit hus i orden og hængte sig selv. Således døde han og blev begravet i sin fars grav.

²⁴ Så nåede David til Mahanaim. Og Absalom krydsede også Jordan, sammen med alle Israels mænd. ²⁵ Og Absalom havde sat Amasa over hæren i stedet for Joab. Nu var Amasa søn af en mand ved navn Jitra, israelitten, som havde været hos Abigail, datter af Nahash, søster til Zeruja, Joabs mor. ²⁶ Og Absalom og israelitterne slog lejr i Gileads land.

²⁷ Da David kom til Mahanaim, Shobi, søn af Nahash fra Rabba af ammonitterne, Makir, søn af Ammiel fra Lo-debar, og Barzillai, gileaditten fra Rogelim, ²⁸ bragte senge, skåle, lerkar, hvede, byg, mel, ristet korn, bønner, linser, ristede frø, ²⁹ honning, ostemasse, får og ost fra hjorden, til David og de folk, der var med ham, for at spise; for de sagde: "Folkene er sultne og trætte og tørstige i ørkenen."

18 Så samlede David folket, der var med ham, og satte tusindførere og hundredførere over dem. ² David sendte hæren ud: en tredjedel under Joab, en tredjedel under Abishaj, Zerujas søn, Joabs bror, og en tredjedel under Ittaj fra Gat. Og kongen sagde til folket, "Jeg vil selv gå med jer også." ³ Men folket sagde, "Du skal ikke gå med ud. For hvis vi flygter, vil de ikke bryde sig om os; selv

2 Samuelsbog

hvis halvdelen af os dør, vil de ikke bryde sig. Men du er mere værd end ti tusinde af os. Derfor er det bedre, at du er klar til at sende hjælp fra byen." ⁴ Kongen sagde til dem, "Hvad der synes bedst i jeres øjne, vil jeg gøre." Så stod kongen ved porten, og alt folket gik ud i hundreder og tusinder. ⁵ Og kongen befalede Joab, Abishaj og Ittaj og sagde, "Behandle den unge mand Absalom skånsomt for min skyld." Og alt folket hørte kongen give ordrer angående Absalom til førerne.

⁶ Så gik folket ud i marken for at møde Israel, og slaget blev udkæmpet i Efraims skov. ⁷ Der blev Israels folk besejret af Davids tjenere, og nedslagtningen den dag var stor—tyve tusinde mænd. ⁸ Slaget spredte sig over hele landet, og skoven fortærede den dag flere mennesker, end sværdet fortærede.

⁹ Nu stødte Absalom på Davids tjenere. Absalom red på sin muldyr, og muldyret gik under de tætte grene af en stor eg. Hans hoved blev fanget i træet, og han blev hængende mellem himmel og jord, mens muldyret, der var under ham, fortsatte. ¹⁰ En mand så det og fortalte Joab, "Se, jeg så Absalom hænge i et egetræ." ¹¹ Så sagde Joab til den mand, der havde fortalt ham det, "Du så ham! Hvorfor slog du ham ikke til jorden der? Jeg ville have givet dig ti sølvstykker og et bælte." ¹² Men manden sagde til Joab, "Selv hvis jeg fik tusind sølvstykker, ville jeg ikke række min hånd ud mod kongens søn; for vi hørte kongen befale dig, Abishaj og Ittaj og sige, 'Beskyt den unge mand Absalom for min skyld.' ¹³ Ellers, hvis jeg havde handlet forræderisk mod hans liv, og intet er skjult for kongen, så ville du selv have holdt dig tilbage." ¹⁴ Så sagde Joab, "Jeg vil ikke spille tid med dig." Så tog han tre spyd i sin hånd og stak dem i Absaloms hjerte, mens han stadig var i live midt i egen. ¹⁵ Og ti unge mænd, der bar Joabs rustning, omringede Absalom og slog ham og dræbte ham. ¹⁶ Så blæste Joab i trompeten, og folket vendte tilbage fra at forfølge Israel, for Joab holdt tropperne tilbage. ¹⁷ De tog Absalom og kastede ham i en stor grav i skoven, og rejste en meget stor stenhob over ham. Og hele Israel flygtede, hver til sit telt. ¹⁸ Nu havde Absalom i sin levetid taget og rejst en søjle for sig selv, som er i Kongens Dal, for han sagde, "Jeg har ingen søn til at bevare mit navn." Og han kaldte søjlen efter sit eget

navn, og den kaldes Absaloms Monument den dag i dag.

¹⁹ Så sagde Ahima'az, Zadoks søn, "Lad mig løbe og bringe nyheden til kongen, at Herren har retfærdiggjort ham ved at befri ham fra hans fjenders hånd." ²⁰ Men Joab sagde til ham, "Du skal ikke bringe nyheder i dag, men du skal bringe nyheder en anden dag. I dag skal du ikke levere nyhederne, fordi kongens søn er død." ²¹ Så sagde Joab til en kushit, "Gå, fortæl kongen, hvad du har set." Så bøjede kushitten sig for Joab og løb. ²² Ahima'az, Zadoks søn, sagde igen til Joab, "Hvad der end måtte ske, lad mig også løbe efter kushitten." Og Joab sagde, "Hvorfor vil du løbe, min søn, når du ikke har nogen belønning for nyhederne?" ²³ "Men hvad der end måtte komme," sagde han, "jeg vil løbe." Så sagde han til ham, "Løb." Så løb Ahima'az ad sletten og overhalede kushitten.

²⁴ Nu sad David mellem de to porte, og vægteren gik op på portens tag ved muren, og han løftede sine øjne og så, og se, en mand løb alene. ²⁵ Vægteren kaldte og fortalte kongen. Og kongen sagde, "Hvis han er alene, er der gode nyheder i hans mund." Og han kom nærmere og nærmere. ²⁶ Så så vægteren en anden mand løbe, og vægteren kaldte til portvagten og sagde, "Se, en anden mand løber alene." Og kongen sagde, "Han bringer også gode nyheder." ²⁷ Vægteren sagde, "Jeg tror, at den førstes løb er som Ahima'az, Zadoks søns løb." Og kongen sagde, "Han er en god mand, og han kommer med gode nyheder." ²⁸ Så råbte Ahima'az og sagde til kongen, "Alt er vel." Og han kastede sig ned for kongen med ansigtet mod jorden og sagde, "Velsignet være Herren din Gud, som har overgivet de mænd, der løftede deres hånd mod min herre kongen." ²⁹ Kongen sagde, "Er det vel med den unge mand Absalom?" Og Ahima'az svarede, "Da Joab sendte kongens tjener, din tjener, så jeg en stor uro, men jeg vidste ikke, hvad det var." ³⁰ Kongen beordrede ham, "Træd til side og vent her." Så trådte han til side og ventede. ³¹ Så se, kushitten ankom og sagde, "Lad min herre kongen modtage gode nyheder, for Herren har retfærdiggjort dig denne dag ved at befri dig fra alle, der rejste sig mod dig." ³² Og kongen sagde til kushitten, "Er det vel med den unge mand Absalom?" Og kushitten svarede, "Måtte min herre kongens fjender, og alle der rejser sig mod dig for ondt, være som den unge mand."

2 Samuelsbog

³³ Så blev kongen dybt rystet, og han gik op til kammeret over porten og græd. Mens han gik, sagde han, "Åh min søn Absalom, min søn, min søn Absalom! Gid jeg var død i stedet for dig, Åh Absalom, min søn, min søn!"

19 Så blev det meldt til Joab, "Se, kongen græder og sørger over Absalom." ² Så sejren den dag blev vendt til sorg for hele folket, for folket hørte det sagt den dag, "Kongen sørger over sin søn." ³ Og folket sneg sig ind i byen den dag, som folk sniger sig bort, når de er ydmygede, når de flygter i kamp. ⁴ Kongen skjulte sit ansigt og klagede højlydt, "Åh min søn Absalom, åh Absalom, min søn, min søn!" ⁵ Så kom Joab ind i huset til kongen og sagde, "I dag har du gjort skam over alle dine tjenere, som i dag har reddet dit liv og dine sønners og døtres liv, dine hustruers liv og dine medhustruers liv, ⁶ ved at elske dem, der hader dig, og hade dem, der elsker dig. Du har gjort det klart i dag, at kommandører og tjenere betyder intet for dig. For i dag ser jeg, at hvis Absalom var i live, og vi alle var døde, så ville det behage dig. ⁷ Rejs dig nu derfor, gå ud og tal venligt til dine tjenere, for jeg sværger ved Herren, hvis du ikke går ud, vil ikke en mand blive hos dig i nat. Og dette vil være værre for dig end al den ulykke, der er kommet over dig fra din ungdom indtil nu."

⁸ Så rejste kongen sig og satte sig i porten. Og da det blev fortalt til hele folket, og de sagde, "Se, kongen sidder i porten," så kom hele folket foran kongen. Nu var Israel flygtet, hver til sit telt. ⁹ Alle folkene i alle Israels stammer skændtes og sagde, "Kongen befriede os fra vore fjenders hånd og reddede os fra filistrenes hånd, men nu er han flygtet ud af landet fra Absalom. ¹⁰ Og Absalom, som vi salvede over os, er død i kamp. Hvorfor taler I så ikke om at bringe kongen tilbage?" ¹¹ Så sendte kong David bud til præsterne Zadok og Abiathar og sagde, "Tal til Judas ældste og sig, 'Hvorfor er I de sidste til at bringe kongen tilbage til hans hus, siden ordet fra hele Israel er kommet til kongen om at bringe ham tilbage til hans hus?' ¹² I er mine slægtninge; I er mit eget kød og blod. Hvorfor skulle I da være de sidste til at bringe kongen tilbage?" ¹³ Og sig til Amasa, 'Er du ikke mit ben og mit kød? Gud gøre så mod mig og mere til, hvis du ikke skal være hærfører for mig for altid i stedet for Joab.'" ¹⁴ Så vendte han alle Judas mænds hjerter som én mand, så de sendte

bud til kongen og sagde, "Vend tilbage, du og alle dine tjenere."

¹⁵ Så vendte kongen tilbage og kom så langt som til Jordan. Og Judas mænd kom til Gilgal for at møde kongen, for at ledsage kongen over Jordan. ¹⁶ Så skyndte Shimei, Geras søn, benjaminitten fra Bahurim, sig og kom ned med Judas mænd for at møde kong David. ¹⁷ Og tusind mænd fra Benjamin var med ham, og Ziba, Sauls hus' tjener, med sine femten sønner og tyve tjenere; og de skyndte sig til Jordan foran kongen. ¹⁸ De krydsede vadestedet for at bringe kongens husstand over og gøre, hvad der behagede ham. Så faldt Shimei, Geras søn, ned foran kongen, da han skulle til at krydse Jordan. ¹⁹ Han sagde til kongen, "Lad ikke min herre holde mig skyldig, eller huske, hvad din tjener gjorde forkert den dag, min herre kongen gik ud fra Jerusalem, så kongen skulle tage det til hjerte. ²⁰ For din tjener ved, at jeg har syndet. Derfor, se, jeg er kommet i dag, først af hele Josefs hus, for at gå ned og møde min herre kongen." ²¹ Men Abishai, Zerujas søn, svarede og sagde, "Skulle Shimei ikke dø for dette, fordi han forbandede Herrens salvede?" ²² Men David sagde, "Hvad har jeg med jer at gøre, Zerujas sønner, at I i dag skulle blive en modstander for mig? Skulle nogen mand i Israel dø i dag? For ved jeg ikke, at jeg er konge over Israel i dag?" ²³ Så sagde kongen til Shimei, "Du skal ikke dø." Og kongen svor til ham.

²⁴ Så kom Mefiboshet, Sauls søn, ned for at møde kongen. Han havde ikke plejet sine fødder, ej heller trimmet sit skæg, eller vasket sine klæder, fra den dag kongen drog bort, indtil den dag han vendte tilbage i fred. ²⁵ Det skete, da han kom til Jerusalem for at møde kongen, at kongen sagde til ham, "Hvorfor gik du ikke med mig, Mefiboshet?" ²⁶ Han svarede, "Min herre konge, min tjener bedrog mig. For din tjener sagde, 'Jeg vil sadle et æsel til mig selv, så jeg kan ride på det og gå med kongen,' fordi din tjener er lam. ²⁷ Og han har bagtalt din tjener for min herre kongen. Men min herre kongen er som Guds engel; gør derfor, hvad der synes godt for dig. ²⁸ For hele min fars hus var kun døde mænd for min herre kongen; alligevel satte du din tjener blandt dem, der spiser ved dit bord. Hvilken ret har jeg derfor til at råbe mere til kongen?" ²⁹ Så sagde kongen til ham, "Hvorfor taler du mere om dine sager? Jeg har besluttet: du og Ziba skal dele

2 Samuelsbog

landet." ³⁰ Og Mefiboshet sagde til kongen, "Lad ham tage det hele, siden min herre kongen er kommet tilbage i fred til sit eget hus."

³¹ Nu var Barzillai, gileaditten, kommet ned fra Rogelim, og han gik over Jordan med kongen, for at ledsage ham over Jordan. ³² Barzillai var en ældre mand, firs år gammel, og han havde forsynet kongen med mad, mens han opholdt sig i Mahanaim, for han var en meget velhavende mand. ³³ Kongen sagde til Barzillai, "Kom med mig, og jeg vil forsørge dig hos mig i Jerusalem." ³⁴ Men Barzillai sagde til kongen, "Hvor længe har jeg tilbage at leve, at jeg skulle gå op med kongen til Jerusalem?" ³⁵ Jeg er i dag firs år gammel. Kan jeg skelne mellem godt og ondt? Kan din tjener smage, hvad han spiser eller drikker? Kan jeg stadig høre sangernes stemmer, mænd og kvinder? Hvorfor skulle din tjener da være en byrde for min herre kongen?" ³⁶ Din tjener ville blot krydse Jordan med kongen. Hvorfor skulle kongen belønne mig med sådan en belønning? ³⁷ Lad venligst din tjener vende tilbage, så jeg kan dø i min egen by nær min fars og mors grav. Men her er din tjener Kimham; lad ham krydse over med min herre kongen, og gør for ham, hvad der synes godt for dig." ³⁸ Og kongen svarede, "Kimham skal gå over med mig, og jeg vil gøre for ham, hvad der synes godt for dig. Hvad du end ønsker af mig, vil jeg gøre for dig." ³⁹ Så gik alle folkene over Jordan, og kongen gik også over. Og kongen kyssede Barzillai og velsignede ham, og han vendte tilbage til sit eget sted.

⁴⁰ Nu gik kongen videre til Gilgal, og Kimham gik med ham. Alle Judas folk og også halvdelen af Israels folk ledsagede kongen. ⁴¹ Og se, alle Israels mænd kom til kongen og sagde til ham, "Hvorfor har vores brødre, Judas mænd, stjålet dig bort, og bragt kongen og hans husstand over Jordan, og alle Davids mænd med ham?" ⁴² Alle Judas mænd svarede Israels mænd, "Fordi kongen er nært beslægtet med os. Hvorfor er I vrede over dette? Har vi spist på kongens bekostning, eller har han givet os nogen gave?" ⁴³ Så svarede Israels mænd Judas mænd og sagde, "Vi har ti andele i kongen; derfor har vi også mere krav på David end I. Hvorfor behandlede I os med foragt? Var vi ikke de første til at tale om at bringe vores konge tilbage?" Men Judas mænds ord var hårdere end Israels mænds ord.

20 Nu var der en værdiløs mand, som tilfældigvis var der, ved navn Sheba, søn af Bikri, en benjaminitt. Han blæste i trompeten og sagde, "Vi har ingen del i David, ingen arv i Isajs søn; hver mand til sine telte, Israel!" ² Så trak alle Israels mænd sig tilbage fra David og fulgte Sheba, Bikris søn. Men Judas mænd forblev trofaste mod deres konge, fra Jordan til Jerusalem.

³ Så kom David til sit hus i Jerusalem. Og kongen tog de ti kvinder, medhustruerne som han havde efterladt til at passe huset, og satte dem i forvaring og sørgede for dem, men gik ikke ind til dem. Så de var indespærret indtil deres død, levende som enker.

⁴ Så instruerede kongen Amasa, "Saml Judas mænd for mig inden tre dage, og sørg for, at du selv er til stede her." ⁵ Så gik Amasa for at indkalde Juda, men han forsinkede sig ud over den tid, der var sat for ham. ⁶ Så sagde David til Abishaj, "Nu vil Sheba, Bikris søn, gøre os mere skade end Absalom. Tag din herres tjenere og forfølg ham hurtigt, så han ikke finder befæstede byer og undslipper vores syn." ⁷ Så gik Joabs mænd ud efter ham, sammen med keretitterne, peletitterne og alle de mægtige mænd; og de gik ud fra Jerusalem for at forfølge Sheba, Bikris søn. ⁸ Da de var ved den store sten, der er i Gibeon, kom Amasa for at møde dem. Nu bar Joab sin militærtunika, og over den var et bælte med et sværd i skeden fastgjort ved hans talje; og da han trådte frem, faldt det ud. ⁹ Og Joab hilste Amasa, "Er alt vel med dig, min bror?" Og Joab tog Amasa i skægget med sin højre hånd for at kysse ham. ¹⁰ Men Amasa bemærkede ikke sværdet i Joabs hånd. Så Joab stak ham i maven med det og hældte hans indvolde ud på jorden, og han døde uden at blive slået igen. Så forfulgte Joab og hans bror Abishaj Sheba, Bikris søn.

¹¹ Nu stod en af Joabs unge mænd ved ham og sagde, "Hvem der end favoriserer Joab og hvem der end er for David, lad ham følge Joab!" ¹² Men Amasa lå og væltede sig i sit blod midt på vejen. Og da manden så, at alle folk stod stille, fjernede han Amasa fra vejen ud på marken og kastede et klæde over ham, fordi han så, at alle, der kom forbi ham, stod stille. ¹³ Da han blev fjernet fra vejen, passerede alle videre efter Joab for at forfølge Sheba, Bikris søn.

2 Samuelsbog

¹⁴ Nu gik han gennem alle Israels stammer til Abel, selv Bet-Ma'aka, og alle bikriterne samledes og gik også efter ham. ¹⁵ De kom og belejrede ham i Abel af Bet-Ma'aka, og de kastede en vold op mod byen, og den stod ved volden; og alle de folk, der var med Joab, slog på muren for at bringe den ned. ¹⁶ Så råbte en klog kvinde fra byen, "Hør, hør! Sig venligst til Joab: 'Kom her, så jeg kan tale med dig.'" ¹⁷ Så nærmede han sig hende, og kvinden sagde, "Er du Joab?" Og han svarede, "Jeg er." Så sagde hun til ham, "Hør på din tjeners ord." Og han sagde, "Jeg lytter." ¹⁸ Så talte hun og sagde, "De plejede at sige i tidligere tider, 'Lad dem spørge om råd i Abel,' og således løste de stridigheder. ¹⁹ Jeg er blandt de fredelige og trofaste i Israel. Du søger at ødelægge en by og en mor i Israel. Hvorfor ville du opsluge Herrens arv?" ²⁰ Joab svarede, "Langt fra mig, langt fra mig at jeg ville opsluge eller ødelægge! ²¹ Det er ikke tilfældet. En mand fra Efraims bjergegn, Sheba, Bikris søn ved navn, har løftet sin hånd mod kong David. Udlever ham kun, så vil jeg trække mig tilbage fra byen." Kvinden sagde til Joab, "Se, hans hoved skal blive kastet til dig over muren."

²² Så kom kvinden klogt til alle folkene. Og de huggede hovedet af Sheba, Bikris søn, og kastede det til Joab. Så blæste han i trompeten, og de blev spredt fra byen, hver mand til sit telt. Joab vendte tilbage til kongen i Jerusalem.

²³ Nu var Joab over hele Israels hær, og Benaja, Jehojadas søn, var over keretitterne og peletitterne.

²⁴ Adoram var over den tvungne arbejdskraft, og Joshafat, Ahiluds søn, var skriveren. ²⁵ Sheva var sekretær, og Zadok og Abiatar var præster. ²⁶ Og Ira, Jairiten, var også præst for David.

21 Nu var der hungersnød i Davids dage i tre år, år efter år; og David spurgte Herren. Herren sagde: "Det er på grund af Saul og hans blodige hus, fordi han dræbte gibeonitterne." ² Så kaldte kongen gibeonitterne og talte til dem. (Nu var gibeonitterne ikke af Israels sønner, men af resterne af amoritterne, og Israels sønner havde svoret dem; men Saul havde søgt at slå dem ned i sin iver for Israels og Judas sønner.) ³ Så sagde David til gibeonitterne: "Hvad skal jeg gøre for jer, og hvordan skal jeg gøre bod, så I kan velsigne Herrens arv?" ⁴ Gibeonitterne sagde til ham: "Vi har intet krav på sølv eller guld hos Saul eller hans hus, og det er ikke for os at dræbe nogen mand i Israel." Så sagde

han: "Jeg vil gøre for jer, hvad I siger." ⁵ Så sagde de til kongen: "Den mand, der fortærede os og planlagde at ødelægge os, så vi ikke skulle have nogen plads i hele Israels område— ⁶ Lad syv mænd af hans sønner blive overgivet til os, og vi vil hænge dem for Herren i Gibeah af Saul, Herrens udvalgte." Og kongen sagde: "Jeg vil give dem."

⁷ Men kongen skånedes Mefiboshet, søn af Jonathan, søn af Saul, på grund af Herrens ed, som var imellem dem, imellem David og Jonathan, søn af Saul. ⁸ Så tog kongen de to sønner af Rizpa, datter af Aja, som hun fødte Saul—Armoni og Mefiboshet— og de fem sønner af Merab, datter af Saul, som hun fødte Adriel, søn af Barzillai, meholathitten. ⁹ Så overgav han dem til gibeonitterne, og de hængte dem på bjerget for Herren. Så de syv faldt sammen, og de blev dræbt i de første dage af høsten, i begyndelsen af bygghøsten.

¹⁰ Så tog Rizpa, datter af Aja, sækkklæde og bredte det ud for sig på klippen, fra begyndelsen af høsten, indtil det regnede på dem fra himlen; og hun tillod ikke himlens fugle at hvile på dem om dagen, eller de vilde dyr om natten. ¹¹ Da David hørte om Rizpas, datter af Aja, Sauls medhustrus handlinger, ¹² gik David og tog knoglerne af Saul og knoglerne af Jonathan, hans søn, fra mændene i Jabesh-gilead, som havde stjålet dem fra torvet i Beth-shan, hvor filistrene havde hængt dem, på den dag filistrene dræbte Saul i Gilboa. ¹³ Han hentede knoglerne af Saul og Jonathan, hans søn, derfra, og de samlede resterne af dem, der var blevet henrettet. ¹⁴ Og de begravde knoglerne af Saul og Jonathan, hans søn, i Benjamins land i Zela, i Kij, hans fars grav. Så gjorde de alt, hvad kongen befalede. Og derefter svarede Gud på bønnen for landet.

¹⁵ Nu gjorde filistrene igen krig mod Israel, og David gik ned med sine tjenere og kæmpede mod filistrene, og David blev træet. ¹⁶ Da Ishbi-benob, som var blandt kæmpens efterkommere, hvis spyd vejede tre hundrede sekel bronze, og som var omgjordet med et nyt sværd, havde til hensigt at dræbe David. ¹⁷ Men Abishaj, søn af Zeruja, kom ham til hjælp og slog filisteren og dræbte ham. Så svor Davids mænd til ham og sagde: "Du skal ikke gå ud med os til kamp igen, så du ikke slukker Israels lampe."

¹⁸ Nu skete det efter dette, at der igen var krig med filistrene ved Gob. Da slog Sibbekaj, hushatitten, Saf,

2 Samuelsbog

som var blandt kæmpens efterkommere. ¹⁹ Og endnu en gang var der konflikt med filistrene ved Gob, og Elhanan, søn af Jaare-oregim, betlehemitten, slog Goliat, gittitten, hvis spydskæft var som en vævers bjælke. ²⁰ Der var igen krig ved Gat, og der var en mand af stor statur, som havde seks fingre på hver hånd og seks tæer på hver fod, fireogtyve i alt; og han var også efterkommer af kæmperne. ²¹ Da han udfordrede Israel, besejrede Jonathan, søn af Shimei, Davids bror, ham. ²² Disse fire blev født til kæmpen i Gat, og de blev overvundet af David og hans tjenere.

22 Og David talte ordene i denne sang til Herren på den dag, Herren befriede ham fra alle hans fjenders hånd, og fra Sauls hånd. ² Han erklærede:

"Herren er min klippe, min fæstning og min befrier;

³ *Min Gud, min klippe, i hvem jeg finder sikkerhed, Min skjold og hornet af min frelse, Min tilflugt og mit værn; Min frelser, du beskytter mig mod skade.*

⁴ *Jeg påkalder Herren, som er værdig til lovprisning, Og jeg bliver frelst fra mine fjender.*

⁵ *For dødens bølger omgav mig, Ødelæggelsens strømme skyllede over mig; ⁶ Sheols bånd omringede mig; Dødens snarer konfronterede mig.*

⁷ *I min nød påkaldte jeg Herren, Ja, jeg råbte til min Gud; Fra Hans tempel hørte Han min stemme, Og mit råb om hjælp nåede Hans ører.*

⁸ *Da rystede jorden og skælvede, Himmelenes fundamenter skælvede Og blev rystet, fordi Han var vred. ⁹ Røg steg op fra Hans næsebor, Og ild fra Hans mund fortærede; Gløder blev antændt af den. ¹⁰ Han bøjede himlene og steg ned Med tykt mørke under Hans fødder. ¹¹ Han red på en kerub og fløj; Han svævede på vindens vinger. ¹² Han gjorde mørket til sit telt omkring sig, En samling af vande, tykke skyer på himlen. ¹³ Fra stråleglansen foran Ham Blev gløder af ild antændt. ¹⁴ Herren tordnede fra himlen, Og den Højeste hævede Sin stemme. ¹⁵ Han sendte pile og spredte dem, Lyn, og satte dem på flugt. ¹⁶ Da blev havets kanaler afsløret, Verdens fundamenter blev blotlagt Ved Herrens irttesættelse, Ved blæsten fra Hans næsebor.*

¹⁷ *Han rakte ud fra det høje, Han tog mig; Han drog mig op af mange vande. ¹⁸ Han reddede mig fra min mægtige fjende, Fra dem, der hadede mig, for*

de var for stærke for mig. ¹⁹ De konfronterede mig i min ulykke, Men Herren var min støtte. ²⁰ Han førte mig ud på et åbent sted; Han frelste mig, fordi Han havde behag i mig.

²¹ *Herren har belønnet mig efter min retfærdighed; Efter mine hænders renhed har Han gengældt mig.*

²² *For jeg har fulgt Herrens vej, Og har ikke vendt mig bort fra min Gud. ²³ For alle Hans forordninger var foran mig, Og jeg vendte mig ikke bort fra Hans love. ²⁴ Jeg var også uangribelig for Ham, Og jeg holdt mig fra min skyld. ²⁵ Derfor har Herren gengældt mig efter min retfærdighed, Efter min renhed for Hans øjne.*

²⁶ *Med de trofaste viser Du Dig trofast, Med de uangribelige viser Du Dig uangribelig; ²⁷ Med de rene viser Du Dig ren, Men med de krogede viser Du Dig snedig. ²⁸ Og Du frelser et ydmygt folk, Men Dine øjne er på de stolte, som Du bringer ned.*

²⁹ *For Du er min lampe, Herre; Og Herren oplyser mit mørke. ³⁰ For ved Dig kan jeg storme en tropp; Ved min Gud kan jeg springe over en mur. ³¹ Hvad angår Gud, Hans vej er fuldkommen; Herrens ord er rent; Han er et skjold for alle, der søger tilflugt hos Ham. ³² For hvem er Gud, hvis ikke Herren? Og hvem er en klippe, hvis ikke vores Gud? ³³ Gud er mit værn; Og Han gør min vej lige. ³⁴ Han gør mine fødder som hindens fødder, Og sætter mig på høje steder. ³⁵ Han forbereder mine hænder til kamp, Så mine arme kan bøjé en bue af bronze. ³⁶ Du har også givet mig Din frelses skjold, Og Din støtte gør mig stor. ³⁷ Du udvider min sti under mig, Og mine fødder har ikke vaklet.*

³⁸ *Jeg forfulgte mine fjender og besejrede dem, Og jeg vendte ikke tilbage, før de var ødelagt. ³⁹ Jeg har fortæret dem og knust dem, Så de ikke rejste sig; De faldt under mine fødder. ⁴⁰ For Du har udrustet mig med styrke til kamp; Du har undervundet dem, der rejste sig imod mig. ⁴¹ Du har fået mine fjender til at vende ryggen til mig, Og jeg ødelagde dem, der hadede mig. ⁴² De så sig om, men der var ingen til at redde— Selv til Herren, men Han svarede dem ikke. ⁴³ Så knuste jeg dem som jordens støv; Jeg pulveriserede dem og stampede dem som gadens mudder.*

⁴⁴ *Du har reddet mig fra mit folks stridigheder; Du har holdt mig som leder af nationerne; Et folk, jeg ikke kendte, tjener mig. ⁴⁵ Fremmede foregiver*

2 Samuelsbog

lydighed mod mig; Så snart de hører, adlyder de mig. ⁴⁶ Fremmede mister modet, Og kommer skælvende ud af deres fæstninger.

⁴⁷ Herren lever, og velsignet være min klippe; Og ophøjet være min Gud, grundlaget for min frelse, ⁴⁸ Gud, som bringer hævn for mig, Og bringer folk under mig, ⁴⁹ Som også befrier mig fra mine fjender; Du løfter mig endda over dem, der rejser sig imod mig; Du redder mig fra den voldelige mand. ⁵⁰ Derfor vil jeg udtrykke min taknemmelighed til Dig, Herre, blandt nationerne, Og jeg vil synge lovsange til Dit navn. ⁵¹ Han er et frelsens tårn for Sin konge, Og viser nåde mod Sin salvede, Mod David og hans efterkommere for evigt."

23 Dette er Davids sidste ord: David, IsaJs søn, taler, Manden ophøjet af den Højeste, Den salvede af Jakobs Gud, Og Israels elskede salmist:

² "Herrens Ånd talte gennem mig, Og Hans ord var på min tunge. ³ Israels Gud sagde, Israels Klippe talte til mig: 'Den, der regerer menneskeheden retfærdigt, Som hersker i ærefrygt for Gud, ⁴ Er som morgenlyset, når solen står op, En daggrø uden skyer, Når det friske græs spirer fra jorden, Efter solskin og regn.' ⁵ Er mit hus ikke således med Gud? For Han har indgået en evig pagt med mig, Ordnet og sikret i alle ting; For vil Han ikke virkelig få al min frelse og al mit ønske til at vokse? ⁶ Men de værdiløse, alle vil de blive kastet til side som torne, Fordi de ikke kan håndteres; ⁷ Men den, der rører ved dem Må være udstyret med jern og spydskæft, Og de vil blive fuldstændig brændt med ild, hvor de ligger."

⁸ Dette er navnene på de mægtige mænd, som David havde: Josheb-basshebeth, en Tahchemonit, høvding over kaptajnerne— Han svingede sit spyd mod otte hundrede, som han dræbte på én gang. ⁹ Ved siden af ham var Eleazar, Dodos søn, AhoHis søn, en af de tre mægtige mænd med David da de trodsede filistrene, som var samlet der til kamp, og Israels mand havde trukket sig tilbage. ¹⁰ Han rejste sig og slog filistrene, indtil hans hånd blev træet og klæbede til sværdet, og Herren skabte en stor sejr den dag; og folket vendte tilbage efter ham kun for at plyndre de dræbte. ¹¹ Ved siden af ham var Shamma, Agees søn, en Hararit. Og filistrene var

samlet i en flok hvor der var et stykke jord fuld af linser, og folket flygtede fra filistrene. ¹² Men han tog sin stand midt på stykket og forsvarede det, og slog filistrene; og Herren skabte en stor sejr.

¹³ Så gik tre af de tredive høvdinge ned og kom til David ved høsttid til hulen i Adullam, mens filistrenes lejr var i Refaim-dalen. ¹⁴ David var i fæstningen, og filistrenes garnison var i Betlehem. ¹⁵ Og David længtes og sagde, "Åh, at nogen ville bringe mig vand at drikke fra brønden i Betlehem, som er ved porten!" ¹⁶ Så de tre mægtige mænd trængte igennem filistrenes lejr, og trak vand fra brønden i Betlehem, som var ved porten, og tog det og bragte det til David. Men han ville ikke drikke det, og hældte det ud som et offer til Herren; ¹⁷ Og han sagde, "Det være langt fra mig, Herre, at gøre dette! Skål jeg drikke mændenes blod, som satte deres liv på spil?" Så han ville ikke drikke det. Disse gerninger blev udført af de tre mægtige mænd.

¹⁸ Abishaj, Joabs bror, Zerujas søn, var høvding over de tredive. Og han svingede sit spyd mod tre hundrede og dræbte dem, og havde et navn såvel som de tre. ¹⁹ Han var den mest ærede af de tredive, så han blev deres kommandør; men han nåede ikke op til de tre. ²⁰ Så var der Benaja, Jojadas søn, en tapper kriger fra Kabzeel, som havde udført mægtige gerninger, dræbte to sønner af Ariel fra Moab. Han gik også ned og dræbte en løve midt i en grav på en snevejrdsdag. ²¹ Og han dræbte en bemærkelsesværdig egypter. Nu havde egypteren et spyd i hånden, men han gik ned til ham med en stav, og snappede spydet fra egypterens hånd, og dræbte ham med hans eget spyd. ²² Disse handlinger udførte Benaja, Jojadas søn, og havde et navn såvel som de tre mægtige mænd. ²³ Han var æret blandt de tredive, men han nåede ikke op til de tre. Og David udnævnte ham over sin vagt.

²⁴ Asael, Joabs bror, var blandt de tredive; Elhanan, Dodos søn fra Betlehem, ²⁵ Shamma, en Harodit; Elika, en anden Harodit; ²⁶ Helez, en Paltit; Ira, Ikkeshs søn, fra Tekoa, ²⁷ Abiezer, en Anatotit; Mebunnai, en Hushatit; ²⁸ Zalmon, en AhoHit; Maharai, en Netofatit; ²⁹ Heleb, Baanas søn fra Netofa; Ittai, Ribais søn fra Gibeaa af Benjaminitterne, ³⁰ Benaja, en Piratonit; Hiddai fra Gaash-bækkene, ³¹ Abi-albon, en Arbatit; Azmavet, en Barhumit, ³² Eliahba, en Shaalbonit; Jashens sønner, inklusive Jonathan, ³³ Shamma, en Hararit; Ahiam, Sharars søn

2 Samuelsbog

fra Arar, ³⁴ Elifelet, Ahasbais søn, en Maakatit; Eliam, Ahitofels søn fra Gilo, ³⁵ Hezro, en Karmelit; Paarai, en Arbit; ³⁶ Igal, Nathans søn, fra Zoba; Bani, en Gadit, ³⁷ Zelek, en Ammonit; Naharai, en Beerotit, våbenbærer for Joab, Zerujas søn, ³⁸ Ira, en Jitrit; Gareb, en anden Jitrit, ³⁹ Uria, en Hittit; i alt syvogtredive.

24 Nu blussede Herrens vrede igen op mod Israel, og Han tilskyndede David imod dem og sagde: "Gå, tag en folketælling af Israel og Juda." ² Så sagde kongen til Joab, hærføreren, som var hos ham: "Gå nu rundt i alle Israels stammer, fra Dan til Beersheba, og tæl folket, så jeg kan kende antallet af folket." ³ Men Joab sagde til kongen: "Måtte Herren din Gud lægge hundrede gange så mange til folket, som de er, mens min herre kongens øjne stadig ser det; men hvorfor glæder min herre kongen sig ved dette?" ⁴ Ikke desto mindre sejrede kongens ord over Joab og hærens kommandører. Så Joab og hærens kommandører gik ud fra kongens nærvær for at tælle Israels folk. ⁵ De krydsede Jordan og slog lejr i Aroer, på højre side af byen, der ligger i midten af Gad-dalen og mod Jazer. ⁶ Så kom de til Gilead og til landet Tahtim-hodshi, og de kom til Dan-jaan og gik rundt til Sidon. ⁷ Og de kom til Tyres fæstning og alle Hivviterne og Kana'anitternes byer, og de gik ud til syd for Juda, til Beersheba. ⁸ Så efter at de havde rejst gennem hele landet, ankom de til Jerusalem ved slutningen af ni måneder og tyve dage. ⁹ Og Joab gav kongen antallet af folketællingen: i Israel var der otte hundrede tusind mænd, der drog sværdet, og Judas mænd var fem hundrede tusind mænd.

¹⁰ Nu blev Davids hjerte uroligt efter at han havde talt folket. Så David sagde til Herren: "Jeg har syndet meget i det, jeg har gjort. Men nu, Herre, tilgiv venligst din tjeners skyld, for jeg har handlet meget tåbeligt." ¹¹ Da David vågnede om morgenen, kom et budskab fra Herren til profeten Gad, Davids seer, og sagde, ¹² "Gå og tal til David: 'Dette siger Herren: Jeg tilbyder dig tre ting; vælg én af dem, og jeg vil gøre det mod dig.'" ¹³ Så kom Gad til David og fortalte ham: "Skal der komme syv års hungersnød over dig i

dit land? Eller vil du flygte i tre måneder for dine fjender, mens de forfølger dig? Eller skal der være tre dages pest i dit land? Overvej nu og se, hvilket svar jeg skal give Ham, der sendte mig." ¹⁴ Så sagde David til Gad: "Jeg er i stor nød. Lad os falde i Herrens hånd, for Hans barmhjertighed er stor; men lad mig ikke falde i menneskehænder."

¹⁵ Så Herren sendte en pest over Israel fra morgenen til den fastsatte tid, og halvfjerds tusind mænd af folket fra Dan til Beersheba omkom. ¹⁶ Da englen rakte sin hånd mod Jerusalem for at ødelægge det, fortrød Herren ulykken, og sagde til englen, der ødelagde folket, "Det er nok! Nu skal du holde din hånd tilbage!" Og Herrens engel var ved jebusitten Araunas tærskelplads. ¹⁷ Så talte David til Herren, da han så englen, der slog folket, og sagde: "Se, det er jeg, der har syndet, og det er jeg, der har gjort forkert; men disse får, hvad har de gjort? Lad venligst din hånd være mod mig og min fars hus!"

¹⁸ Så kom Gad til David den dag og sagde til ham: "Gå op, byg et alter for Herren på jebusitten Araunas tærskelplads." ¹⁹ David gik op i overensstemmelse med Gads ord, som Herren havde befalet. ²⁰ Arauna så ned og så kongen og hans tjenere komme over mod ham, og han gik ud og bøjede sig for kongen med ansigtet mod jorden. ²¹ Så sagde Arauna: "Hvorfor er min herre kongen kommet til sin tjener?" David sagde: "For at købe tærskelpladsen fra dig, for at bygge et alter for Herren, så pesten kan blive standset fra folket." ²² Arauna sagde til David: "Lad min herre kongen tage og ofre, hvad der synes godt for ham. Se, okserne til brændofferet, tærskelvognene og ågene til okserne til brænde." ²³ Alt dette, o konge, giver Arauna frit til kongen." Og Arauna sagde til kongen: "Måtte Herren din Gud tage imod dig." ²⁴ Dog sagde kongen til Arauna: "Nej, men jeg vil bestemt købe det fra dig for en pris; for jeg vil ikke ofre brændofre til Herren min Gud, som ikke koster mig noget." Så købte David tærskelpladsen og okserne for halvtreds sekel sølv. ²⁵ Så byggede David der et alter for Herren, og ofrede brændofre og fredsofre. Og Herren svarede på bønnen for landet, og pesten blev trukket tilbage fra Israel.

1 Kongebog

1 Nu var kong David gammel og til års, og selvom de dækkede ham med tæpper, kunne han ikke holde sig varm. ² Så hans tjenere sagde til ham, "Lad en ung jomfru blive søgt til min herre kongen, og lad hende tage sig af kongen og ligge i dine arme, så min herre kongen kan holde sig varm." ³ Så de søgte efter en smuk ung kvinde i hele Israels område, og de fandt Abishag fra Shunem, og bragte hende til kongen. ⁴ Den unge kvinde var meget smuk, og hun tog sig af kongen og tjente ham, men kongen havde ikke forhold til hende.

⁵ Adonija, Haggits søn, tog det på sig at erklære, "Jeg vil være konge." Og han arrangerede for sig selv vogne og ryttere og halvtreds mænd til at løbe foran ham. ⁶ Hans far havde aldrig irrettesat ham på noget tidspunkt ved at spørge, "Hvorfor har du gjort dette?" Og han var også en meget smuk mand, og han blev født efter Absalom. ⁷ Han rådede med Joab, Zerujas søn, og med præsten Abiathar, og de fulgte Adonija og støttede ham. ⁸ Men præsten Zadok, Benaiah, Jehojadas søn, profeten Natan, Shimei, Rei og Davids mægtige mænd var ikke med Adonija.

⁹ Og Adonija ofrede får og okser og fedekvæg ved Zohelths sten, som er ved En-rogel. Han inviterede alle sine brødre, kongens sønner, og alle Judas mænd, som var kongens tjenere. ¹⁰ Men profeten Natan, Benaiah, de mægtige mænd og hans bror Salomon blev ikke inviteret.

¹¹ Natan henvendte sig til Batseba, Salomons mor, og sagde, "Har du ikke hørt, at Adonija, Haggits søn, har erklæret sig selv som konge, og David, vores herre, er uvidende om det?" ¹² Kom nu, lad mig give dig råd, så du kan redde dit liv og din søn Salomons liv. ¹³ Gå straks til kong David og sig til ham, 'Har du ikke, min herre kongen, svoret til din tjenestepige og sagt, 'Sikkert skal din søn Salomon være konge efter mig, og han skal sidde på min trone'? Hvorfor er Adonija så blevet konge?' ¹⁴ Så mens du stadig taler med kongen, vil jeg komme ind efter dig og bekræfte dine ord."

¹⁵ Så Batseba gik til kongen i kammeret. Nu var kongen meget gammel, og Abishag fra Shunem tog sig af kongen. ¹⁶ Batseba bøjede sig og kastede sig ned for kongen, og kongen sagde, "Hvad ønsker du?"

¹⁷ Hun sagde til ham, "Min herre, du svor ved Herren din Gud til din tjenestepige, 'Sikkert skal din søn Salomon være konge efter mig, og han skal sidde på

min trone.' ¹⁸ Men nu, se, Adonija er blevet konge, og du, min herre kongen, ved det ikke. ¹⁹ Og han har ofret okser og fedekvæg og får i overflod, og har inviteret alle kongens sønner, og præsten Abiathar og hærens kommandør Joab, men han har ikke inviteret din tjener Salomon. ²⁰ Og du, min herre kongen, alle Israels øjne er på dig, for at fortælle dem, hvem der skal sidde på min herre kongens trone efter ham. ²¹ Ellers vil det ske, når min herre kongen ligger med sine fædre, at jeg og min søn Salomon vil blive betragtet som lovovertredere."

²² Mens hun stadig talte med kongen, kom profeten Natan ind. ²³ Og de fortalte kongen og sagde, "Se, profeten Natan er her." Og han kom ind for kongen og kastede sig ned for kongen med ansigtet mod jorden. ²⁴ Og Natan sagde, "Min herre kongen, har du sagt, 'Adonija skal være konge efter mig, og han skal sidde på min trone'? ²⁵ For han er gået ned i dag og har ofret okser og fedekvæg og får i overflod, og har inviteret alle kongens sønner, og hærens kommandører, og præsten Abiathar; og se, de spiser og drikker foran ham og siger, 'Længe leve kong Adonija!' ²⁶ Men mig, endda mig din tjener, og præsten Zadok, og Benaiah, Jehojadas søn, og din tjener Salomon—har han ikke inviteret. ²⁷ Er dette blevet gjort af min herre kongen, og du har ikke informeret dine tjenere om, hvem der skal sidde på min herre kongens trone efter ham?"

²⁸ Kong David svarede, "Kald Batseba til mig." Så hun kom ind i kongens nærvær og stod foran kongen. ²⁹ Og kongen svor og sagde, "Så sandt som Herren lever, som har forløst mit liv fra al nød, ³⁰ ligesom jeg svor til dig ved Herren, Israels Gud, og sagde, 'Salomon din søn skal være konge efter mig, og han skal sidde på min trone i mit sted,' vil jeg virkelig gøre det i dag." ³¹ Så bøjede Batseba sig med ansigtet mod jorden, og kastede sig ned for kongen og sagde, "Må min herre kong David have et langt liv."

³² Så sagde kong David, "Kald til mig præsten Zadok, profeten Natan og Benaiah, Jehojadas søn." Så de kom ind i kongens nærvær. ³³ Og kongen instruerede dem, "Tag jeres herres tjenere med jer, og lad min søn Salomon ride på min egen muldyr, og bring ham ned til Gihon. ³⁴ Og lad præsten Zadok og profeten Natan salve ham der som konge over Israel, og blæs i trompeten og sig, 'Længe leve kong Salomon!' ³⁵ Så skal I følge ham op, og han skal komme og sidde på

1 Kongebog

min trone og være konge i mit sted; for jeg har udpeget ham til at være hersker over Israel og Juda." ³⁶ Og Benaiah, Jehojadas søn, svarede kongen og sagde, "Amen! Må Herren, min herre kongens Gud, bekræfte det." ³⁷ Ligesom Herren har været med min herre kongen, så må Han være med Salomon, og ophøje hans trone ud over min herre kong Davids."

³⁸ Så præsten Zadok, profeten Natan, Benaiah, Jehojadas søn, og keretitterne og peletitterne gik ned og lod Salomon ride på kong Davids muldyr, og bragte ham til Gihon. ³⁹ Så tog præsten Zadok hornet med olie fra teltet og salvede Salomon. Så blæste de i trompeten, og alle folk sagde, "Længe leve kong Salomon!" ⁴⁰ Og alle folk gik op efter ham, og folkene spillede fløjter og jublede med stor glæde, så jorden rystede af deres larm.

⁴¹ Nu hørte Adonija og alle gæsterne, der var med ham, det, da de var færdige med at feste. Da Joab hørte lyden af trompeten, sagde han, "Hvorfor er byen i sådan en uro?" ⁴² Mens han stadig talte, ankom Jonathan, præsten Abiathars søn. Og Adonija sagde, "Kom ind, for du er en værdig mand og bringer sikkert gode nyheder." ⁴³ Men Jonathan svarede Adonija og sagde, "Nej! Vores herre kong David har gjort Salomon til konge." ⁴⁴ Og kongen har sendt med ham præsten Zadok, profeten Natan, Benaiah, Jehojadas søn, keretitterne og peletitterne, og de har ladet ham ride på kongens muldyr. ⁴⁵ Og præsten Zadok og profeten Natan har salvet ham til konge i Gihon, og de er kommet op derfra jublende, så byen er i en uro. Dette er den larm, du har hørt. ⁴⁶ Desuden sidder Salomon nu på rigets trone. ⁴⁷ Derudover kom kongens tjenere for at velsigne vores herre kong David og sagde, 'Må din Gud gøre Salomons navn mere agtet end dit, og hans trone større end din.' Og kongen bøjede sig på sengen. ⁴⁸ Kongen sagde også, "Velsignet være Herren, Israels Gud, som har givet en til at sidde på min trone denne dag, mens mine øjne ser det."

⁴⁹ Så blev alle Adonijas gæster bange, og de rejste sig og gik hver sin vej. ⁵⁰ Og Adonija frygtede Salomon, og han rejste sig og gik og greb fat i alterets horn. ⁵¹ Så blev det rapporteret til Salomon og sagde, "Se, Adonija er bange for kong Salomon; for se, han har grebet fat i alterets horn og siger, 'Lad kong Salomon sværge til mig i dag, at han ikke vil slå sin tjener ihjel med sværdet.'" ⁵² Og Salomon

sagde, "Hvis han er en værdig mand, vil ikke et hår af ham falde til jorden; men hvis der findes ondskab i ham, skal han dø." ⁵³ Så sendte kong Salomon, og de bragte ham ned fra alteret. Og han kom og bøjede sig for kong Salomon, og Salomon sagde til ham, "Gå til dit hus."

2 Da tiden for Davids bortgang nærmede sig, gav han instruktioner til sin søn Salomo og sagde: ²

"Jeg går al jordens vej. Vær derfor stærk og vis dig som en mand. ³ Hold Herrens din Guds befaling, så du vandrer på hans veje, holder hans love, hans bud, hans domme og hans vidnesbyrd, som det er skrevet i Mose lov, så du må have fremgang i alt, hvad du gør, og hvor du end vender dig, ⁴ så Herren kan opfylde sit ord, som han talte om mig, idet han sagde: 'Hvis dine sønner er omhyggelige på deres vej, så de vandrer for mig i sandhed med hele deres hjerte og sjæl, skal du aldrig mangle en mand til at sidde på Israels trone.'

⁵ Desuden ved du også, hvad Joab, Zerujas søn, gjorde mod mig, hvad han gjorde mod de to hærførere i Israels hære, mod Abner, Ners søn, og mod Amasa, Jeters søn, som han dræbte. Og han udgød krigsblod i fredstid, og han satte krigsblod på sit bælte, som var om hans lænder, og på sine sandaler, som var på hans fødder. ⁶ Derfor skal du handle efter din visdom, og ikke lade hans grå hår gå ned til graven i fred. ⁷ Men vis godhed mod sønnerne af Barzillai fra Gilead, og lad dem være blandt dem, der spiser ved dit bord, for de kom til mig, da jeg flygtede fra din bror Absalom. ⁸ Og se, du har hos dig Shimei, Geras søn, en Benjaminit fra Bahurim, som forbandede mig med en hård forbandelse den dag, jeg gik til Mahanaim. Men da han kom ned for at møde mig ved Jordan, svor jeg til ham ved Herren og sagde: 'Jeg vil ikke slå dig ihjel med sværdet.' ⁹ Men nu skal du ikke anse ham for uskyldig, for du er en vis mand og vil vide, hvad du bør gøre mod ham; og du skal bringe hans grå hår ned til graven med blod."

¹⁰ Så gik David bort og blev lagt til hvile hos sine forfædre, og blev begravet i Davids by. ¹¹ David regerede over Israel i fyrre år. Han regerede syv år i Hebron og treogtredive år i Jerusalem. ¹² Salomo besteg derefter sin far Davids trone, og hans kongedømme blev fast etableret.

1 Kongebog

¹³ Nu kom Adonija, Haggits søn, til Batseba, Salomos mor, og hun sagde: "Kommer du i fred?" Og han sagde: "I fred." ¹⁴ Så sagde han: "Jeg har noget at sige til dig." Så sagde hun: "Tal." ¹⁵ Og han sagde, "Du ved, at kongedømmet var mit, og at hele Israel forventede, at jeg skulle regere. Dog har kongedømmet vendt sig og blevet min brors, for det var hans fra Herren." ¹⁶ Nu beder jeg dig om én anmodning; nægt mig ikke." Og hun sagde til ham: "Tal." ¹⁷ Så sagde han, "Tal venligst til kong Salomo—han vil ikke nægte dig—at han må give mig Abisjag fra Shunem til hustru." ¹⁸ Så sagde Batseba: "Godt; jeg vil tale til kongen for dig."

¹⁹ Så gik Batseba til kong Salomo for at tale til ham for Adonija. Og kongen rejste sig for at møde hende og bøjede sig for hende, og satte sig på sin trone og lod en trone sætte for kongens mor, og hun sad ved hans højre hånd. ²⁰ Så sagde hun: "Jeg har en lille anmodning til dig; nægt mig ikke." Og kongen sagde til hende: "Bed, min mor, for jeg vil ikke nægte dig." ²¹ Så sagde hun: "Lad Abisjag fra Shunem gives til Adonija din bror som hans hustru." ²² Kong Salomo svarede og sagde til sin mor, "Hvorfor beder du om Abisjag fra Shunem til Adonija? Bed om kongedømmet til ham også—da han er min ældre bror— endda for ham, for præsten Ebjatar og for Joab, Zerujas søn!" ²³ Så svor kong Salomo ved Herren og sagde, "Må Gud gøre mod mig, være det nogensinde så alvorligt, hvis Adonija ikke har talt dette ord mod sit eget liv." ²⁴ Nu derfor, så sandt som Herren lever, som har etableret mig og sat mig på min far Davids trone, og som har gjort mig et hus, som han lovede— Adonija skal sandelig dø i dag." ²⁵ Så sendte kong Salomo Benaja, Jehojadas søn, som slog ham ned, og han døde.

²⁶ Så sagde kongen til præsten Ebjatar, "Gå til Anatot, til dine egne marker, for du fortjener at dø; men jeg vil ikke slå dig ihjel på dette tidspunkt, fordi du bar Herrens Guds ark for min far David, og fordi du led i alt, hvad min far led." ²⁷ Så fjernede Salomo Ebjatar fra at være præst for Herren, for at opfylde Herrens ord, som han havde talt om Elis hus i Shilo.

²⁸ Nu kom nyheden til Joab, for Joab havde fulgt Adonija, selvom han ikke havde fulgt Absalom. Så flygtede Joab til Herrens telt og greb fat i alterets horn. ²⁹ Og det blev fortalt kong Salomo, at Joab var flygtet til Herrens telt, og se, han var ved alteret. Så sendte Salomo Benaja, Jehojadas søn, og sagde,

"Gå, slå ham ned." ³⁰ Så kom Benaja til Herrens telt og sagde til ham, "Så siger kongen: 'Kom ud!'" Men han sagde: "Nej, for jeg vil dø her." Så bragte Benaja ord igen til kongen og sagde, "Dette er, hvad Joab sagde, og sådan svarede han mig." ³¹ Så sagde kongen til ham, "Gør som han har sagt, og slå ham ned og begrav ham, så du kan fjerne fra mig og fra min fars hus skylden for det blod, som Joab udgød uden grund." ³² Og Herren vil lade hans blod komme tilbage på hans eget hoved, fordi han slog to mænd ned, der var mere retfærdige og bedre end han, og dræbte dem med sværdet: Abner, Ners søn, hærfører for Israels hær, og Amasa, Jeters søn, hærfører for Judas hær, selvom min far David ikke vidste det. ³³ Så deres blod skal vende tilbage på Joabs hoved og på hans efterkommeres hoved for evigt. Men til David og hans efterkommere og hans hus og hans trone skal der være fred fra Herren for evigt." ³⁴ Så gik Benaja, Jehojadas søn, op og slog Joab og dræbte ham, og han blev begravet ved sit eget hus i ørkenen.

³⁵ Kongen satte Benaja, Jehojadas søn, over hæren i hans sted, og kongen udnævnte præsten Zadok i stedet for Ebjatar.

³⁶ Så sendte kongen og kaldte på Shimei og sagde til ham, "Byg dig et hus i Jerusalem og bo der, og gå ikke ud derfra til noget andet sted." ³⁷ For den dag du går ud og krydser Kidron-dalen, skal du vide med sikkerhed, at du vil dø; dit blod skal være på dit eget hoved." ³⁸ Shimei sagde til kongen, "Ordet er godt. Som min herre kongen har sagt, sådan vil din tjener gøre." Så boede Shimei i Jerusalem i mange dage. ³⁹ Men efter tre år, løb to af Shimeis tjenere væk til Akisj, Maakas søn, konge af Gat. Og de fortalte Shimei og sagde: "Se, dine tjenere er i Gat." ⁴⁰ Så rejste Shimei sig og sadlede sit æsel, og gik til Gat til Akisj for at søge sine tjenere, og Shimei gik og bragte sine tjenere fra Gat. ⁴¹ Og Salomo blev fortalt, at Shimei var gået fra Jerusalem til Gat og var vendt tilbage. ⁴² Så sendte kongen og kaldte på Shimei og sagde til ham, "Fik jeg dig ikke til at sværge ved Herren og højtideligt advare dig og sige, 'Vær sikker på, at den dag du drager bort og går nogen steder, skal du dø?' Og du sagde til mig, 'Ordet jeg har hørt er godt.' ⁴³ Hvorfor har du ikke holdt Herrens ed og den befaling, jeg gav dig?" ⁴⁴ Kongen sagde også til Shimei, "Du ved i dit hjerte alt det onde, du gjorde mod min far David; derfor skal Herren lade dit onde

1 Kongebog

vende tilbage på dit eget hoved.⁴⁵ Men kong Salomo skal blive velsignet, og Davids trone skal forblive etableret for Herren for evigt.”⁴⁶ Så gav kongen befaling til Benaja, Jehojadas søn, og han gik ud og slog ham ned, og han døde. Således blev kongedømmet etableret i Salomos hånd.

3 Salomo indgik en ægteskabsalliance med Faraø, kongen af Egypten, og bragte Faraos datter til Davids by. Dette var indtil han havde fuldført opførelsen af sit eget hus, Herrens hus, og muren omkring Jerusalem.² Folket ofrede stadig på højene, fordi der endnu ikke var bygget et hus for Herrens navn.³ Nu elskede Salomo Herren, idet han vandrede i sin fader Davids love, bortset fra at han ofrede og brændte røgelse på højene.

⁴ Og kongen gik til Gibeon for at ofre der, for det var det store offersted; Salomo ofrede tusind brændofre på det alter.⁵ Mens han var i Gibeon, viste Herren sig for Salomo i en drøm om natten; og Gud sagde, “Bed om hvad du ønsker, at Jeg skal give dig.”⁶ Da sagde Salomo, “Du har vist stor godhed mod din tjener David, min fader, efter som han vandrede for dig i sandhed, i retfærdighed og oprigtighed af hjertet mod dig; og du har bevaret denne store godhed for ham, at du har givet ham en søn til at sidde på hans trone, som det er i dag.”⁷ Nu, Herre min Gud, du har gjort din tjener til konge i stedet for min fader David, men jeg er kun et lille barn; jeg ved ikke, hvordan jeg skal gå ud eller komme ind.⁸ Og her er din tjener blandt dit udvalgte folk, en stor mængde, der ikke kan tælles eller regnes.⁹ Derfor, giv din tjener et forstående hjerte til at styre dit folk, til at skelne mellem godt og ondt. For hvem er i stand til at styre dette store folk af dit?”

¹⁰ Det var behageligt for Herren at Salomo havde fremsat denne anmodning.¹¹ Gud sagde til ham, “Fordi du har bedt om dette, og ikke har anmodet om et langt liv for dig selv, heller ikke rigdom for dig selv, eller dine fjenders liv, men har søgt indsigt til at forstå retfærdighed,¹² Se, jeg har handlet i overensstemmelse med dine ord. Jeg har givet dig et vist og skelnefuldt hjerte, så der ikke har været nogen som dig før, og heller ikke skal der være nogen som dig efter.”¹³ Jeg har også givet dig, hvad du ikke har bedt om, både rigdom og ære, så der ikke vil være nogen blandt kongerne som dig alle dine dage.¹⁴ Og hvis du vandrer på mine veje, holder mine love og befalinger, som din fader David

vandrede, så vil jeg forlænge dine dage.”¹⁵ Da vågnede Salomo, og se, det var en drøm. Og han kom til Jerusalem og stod foran Herrens pagts ark, og ofrede brændofre og fredsofre, og holdt en fest for alle sine tjenere.

¹⁶ Derefter kom to kvinder, der var kendt for deres erhverv, til kongen og stod foran ham.¹⁷ En kvinde sagde, “Vær venlig, min herre: denne kvinde og jeg bor i samme hus; og jeg fødte et barn, mens hun var i huset.”¹⁸ På den tredje dag efter jeg havde født, fødte denne kvinde også et barn. Vi var sammen; der var ingen fremmed hos os i huset, kun de to af os.¹⁹ Og denne kvindes søn døde om natten, fordi hun ved et uheld lå på ham.²⁰ Så hun stod op midt om natten og tog min søn fra min side, mens din tjener sov, og lagde ham i sine arme, og lagde sin døde søn i mine arme.²¹ Da jeg stod op om morgenen for at amme min søn, se, han var død; men da jeg undersøgte ham nøje om morgenen, se, han var ikke min søn, den jeg havde født.”²² Så sagde den anden kvinde, “Nej! Den levende er min søn, og den døde er din søn.” Men den første kvinde sagde, “Nej! Den døde er din søn, og den levende er min søn.” Således talte de foran kongen.

²³ Så sagde kongen, “Denne siger, ‘Dette er min søn, den levende, og din søn er den døde’; og den anden siger, ‘Nej! Din søn er den døde, og min søn er den levende.’”²⁴ Så befalede kongen, “Bring mig et sværd.” Så de bragte et sværd til kongen.²⁵ Og kongen beordrede, “Skær det levende barn i to, og giv halvdelen til den ene og halvdelen til den anden.”²⁶ Så talte kvinden, hvis barn var det levende, til kongen, for hun var dybt bevæget over sin søn, og sagde, “Vær venlig, min herre, giv hende det levende barn, og dræb ham ikke!” Men den anden sagde, “Han skal hverken være min eller din; del ham!”²⁷ Så svarede kongen, “Giv den første kvinde det levende barn, og dræb ham ikke. Hun er hans mor.”

²⁸ Da hele Israel hørte om den dom, som kongen havde afsagt, havde de ærefrygt for kongen, for de så, at Guds visdom var i ham til at udøve retfærdighed.

4 Kong Salomo regerede over hele Israel.² Disse var hans embedsmænd: Azarja, søn af Zadok, tjente som præst;³ Elihoref og Ahija, sønner af Shisha, fungerede som skrivere; Joshafat, søn af Ahilud, fungerede som sekretær;⁴ Benajja, søn af

1 Kongebog

Jojada, kommanderede hæren; Zadok og Abjatar var præster; ⁵ Azarja, søn af Natan, var over statholderne; Zabud, søn af Natan, en præst, var kongens ven; ⁶ Ahishar styrede husholdningen; og Adoniram, søn af Abda, var over den tvungne arbejdskraft.

⁷ Salomo havde tolv statholdere over hele Israel, som sørgede for mad til kongen og hans husholdning; hver mand skulle sørge for en måned om året. ⁸ Deres navne omfattede: Ben-hur, i Efraims bjergland; ⁹ Ben-deker, som var guvernør over Makaz, Shaalbim, Bet-Shemesh og Elon-Bet-Hanan; ¹⁰ Ben-hesed, i Arubboth (Soko tilhørte ham, sammen med hele landet Hefer); ¹¹ Ben-abinadab, i hele regionen Dor (Tafat, Salomos datter, var hans hustru); ¹² Baana, søn af Ahilud, i Taanak og Megiddo, og hele Bet-Shean, som ligger ved Zaretan nedenfor Jizreel, fra Bet-Shean til Abel-Mehola, strækkende sig til den anden side af Jokmeam; ¹³ Ben-geber, i Ramot-Gilead (Jairs byer, søn af Manasse, som er i Gilead, var hans; også regionen Argob, som er i Basan—tres store byer med mure og bronzebjælker); ¹⁴ Ahinadab, var søn af Iddo, i Mahanaim; ¹⁵ Ahimaaz, i Naftali (han tog også Basemat, Salomos datter, til hustru); ¹⁶ Baana, søn af Hushai - ansvarlig for Asher og Bealoth; ¹⁷ Joshafat, var søn af Parua, i Issakar; ¹⁸ Shimei, var søn af Ela, i Benjamin; ¹⁹ Geber, søn af Uri, i landet Gilead, landet Sihon, amoritternes konge og Og, kongen af Basan; og der var en statholder, som var over landet.

²⁰ Juda og Israel var så talrige som sandet på havets bred i overflod; de spiste, drak og glædede sig. ²¹ Salomo herskede over alle kongerigerne fra Floden til filistrenes land og til Egyptens grænse; de bragte tribut og tjente Salomo alle hans livs dage.

²² Salomos daglige forsyning omfattede tredive kor fint mel, og tres kor mel, ²³ ti fede okser, tyve græsfodrede okser, hundrede får, sammen med hjorte, gazeller, rådyr og fedet fjerkræ. ²⁴ For han havde herredømme over alt vest for Floden, fra Tifsah til Gaza, over alle kongerne vest for Floden; og han havde fred på alle sider omkring ham. ²⁵ Så Juda og Israel levede i sikkerhed, hver mand under sin vinstok og figentræ, fra Dan til Beersheba, gennem hele Salomos dage.

²⁶ Salomo ejede fyrre tusinde stalde med heste til sine vogne, og tolv tusinde ryttere. ²⁷ Disse statholdere sørgede for mad til kong Salomo og alle,

der kom til kong Salomos bord, hver i sin måned; de lod intet mangle. ²⁸ De bragte også byg og halm til hestene og de hurtige heste til det sted, hvor det var nødvendigt, hver efter sin opgave.

²⁹ Gud gav Salomo visdom og meget stor dømmekraft og bred forståelse, som sandet på havets bred. ³⁰ Salomos visdom overgik visdommen hos alle folkene i øst, og al Egyptens visdom. ³¹ For han var klogere end alle andre mennesker, end Etan, Ezrahiten, Heman, Kalkol og Darda, sønner af Mahol; og hans ry var kendt i alle de omkringliggende nationer. ³² Han talte også tre tusinde ordsprog, og hans sange talte tusind og fem. ³³ Han talte om træer, fra cederen i Libanon til isopen, der vokser på muren; han talte også om dyr, fugle, krybdyr og fisk. ³⁴ Folk kom fra alle nationer for at høre Salomos visdom, fra alle jordens konger, som havde hørt om hans visdom.

5 Nu sendte Hiram, kongen af Tyrus, sine tjenere til Salomo, da han hørte, at de havde salvet ham til konge i hans fars sted, for Hiram havde altid været en ven af David. ² Salomo sendte da bud til Hiram og sagde: ³ "Du ved, at min far David ikke kunne bygge et hus for Herrens, hans Guds, navn på grund af de krige, som omgav ham, indtil Herren lagde dem under hans fødders såler. ⁴ Men nu har Herren min Gud givet mig fred på alle sider; der er hverken modstander eller ulykke. ⁵ Så se, jeg agter at bygge et hus for Herrens, min Guds, navn, som Herren talte til min far David og sagde: 'Din søn, som jeg vil sætte på din trone i dit sted, han skal bygge huset for mit navn.' ⁶ Befal derfor, at de hugger cedertræer til mig fra Libanon, og mine tjenere vil være med dine tjenere; og jeg vil give dig løn for dine tjenere efter hvad du siger. For du ved, at der ikke er nogen blandt os, der ved, hvordan man hugger tømmer som sidonierne."

⁷ Da Hiram hørte Salomos budskab, blev han meget glad og sagde: "Velsignet være Herren denne dag, som har givet David en vis søn til at herske over dette store folk." ⁸ Så sendte Hiram bud til Salomo og sagde: "Jeg har hørt dit budskab, som du har sendt mig; jeg vil gøre, hvad du ønsker angående cedertræet og cyprestræet. ⁹ Mine tjenere vil bringe dem ned fra Libanon til havet; og jeg vil gøre dem til flåder for at gå ad søvejen til det sted, du angiver, og jeg vil få dem demonteret der, og du skal bære dem

1 Kongebog

væk. Så skal du opfylde mit ønske ved at give mad til mit husstand."

¹⁰ Så gav Hiram Salomo alt det cedertræ og cyprestræ, han ønskede. ¹¹ Salomo gav derefter Hiram tyve tusind kor hvede som mad til hans husstand, og tyve kor slået olie. Dette gav Salomo til Hiram år efter år. ¹² Og Herren gav Salomo visdom, som han havde lovet ham; og der var harmoni mellem Hiram og Salomo, og de to indgik en pagt.

¹³ Nu udskrev kong Salomo tvangsarbejdere fra hele Israel, og tvangsarbejderne talte tredive tusind mænd. ¹⁴ Han sendte dem til Libanon, ti tusind om måneden i skift; de var i Libanon i en måned og to måneder hjemme. Og Adoniram var over tvangsarbejdet. ¹⁵ Nu havde Salomo halvfjerds tusind mænd, der bar byrder, og firs tusind, der huggede sten i bjergene, ¹⁶ foruden Salomos overordnede embedsmænd, der var over arbejdet, tre tusind tre hundrede, som styrede over folket, der udførte arbejdet. ¹⁷ Da befalede kongen, og de huggede store sten, kostbare sten, for at lægge grundvolden til huset med tilhugne sten. ¹⁸ Så Salomos bygningsfolk og Hiram's bygningsfolk og mændene fra Gebal huggede stenene, og de forberedte tømmere og stenene til at bygge huset.

6 I det fire hundrede og firsindstyvende år efter Israels sønner forlod Egyptens land, i det fjerde år af Salomos regering over Israel, i måneden Ziv (som er den anden måned), påbegyndte han opførelsen af Herrens hus. ² Huset, som kong Salomo byggede for Herren, var tres alen langt, tyve alen bredt, og tredive alen højt. ³ Forhallen foran husets skib var tyve alen lang, i overensstemmelse med husets bredde, og ti alen dyb foran huset. ⁴ Og han lavede vinduer til huset med kunstfærdige rammer. ⁵ Han byggede også et annekts mod husets mur omkring husets vægge, både skibet og det inderste helligdom; og han lavede sidekamre hele vejen rundt. ⁶ Den nederste etage var fem alen bred, den midterste var seks alen bred, og den tredje var syv alen bred; for han lavede fremspring på husets mur hele vejen rundt, så bjælkerne ikke skulle indsættes i husets vægge. ⁷ Huset blev bygget af sten forberedt i stenbruddet, og ingen hammer eller økse eller noget jernredskab blev hørt i huset, mens det blev bygget. ⁸ Døren til det nederste sidekammer var på husets højre side; og de gik op ad en snoet trappe til den midterste etage, og fra den midterste

til den tredje. ⁹ Således byggede han huset og fuldførte det; og han dækkede huset med bjælker og planker af cedertræ. ¹⁰ Han byggede også sidekamrene mod hele huset, hver fem alen høj; og de blev fastgjort til huset med cedertræsbjælker.

¹¹ Så kom Herren til Salomo og sagde, ¹² "Hvad angår dette hus, som du bygger, hvis du vandrer i Mine vedtægter, udfører Mine forordninger, og holder alle Mine bud ved at vandre i dem, så vil Jeg opfylde Mit ord med dig, som Jeg talte til din fader David. ¹³ Og Jeg vil bo blandt Israels sønner, og vil ikke forlade Mit folk Israel."

¹⁴ Således byggede Salomo huset og fuldførte det. ¹⁵ Han byggede husets vægge indvendigt med cedertræ; fra husets gulv til loftet overlagde han det med træ indvendigt, og han overlagde husets gulv med brædder af enebærtræ. ¹⁶ Han byggede også en sektion på tyve alen bagest i huset med brædder af cedertræ fra gulv til loft; han byggede dem indvendigt som en indre helligdom, kendt som det Allerhelligste. ¹⁷ Skibet, som er området foran den indre helligdom, var fyrre alen langt. ¹⁸ Husets indre var udsmykket med cedertræ, udskåret i form af græskar og åbne blomster; alt var cedertræ, og ingen sten var synlig. ¹⁹ Så forberedte han en indre helligdom inden i huset til at placere Herrens pagts ark. ²⁰ Den indre helligdom målte tyve alen i længde, tyve alen i bredde, og tyve alen i højde, og han overlagde den med rent guld. Han dækkede også alteret med cedertræ. ²¹ Så Salomo overlagde husets indre med rent guld. Han trak guldkæder over fronten af den indre helligdom, og han overlagde den med guld. ²² Han overlagde hele huset med guld, indtil hele huset var færdigt. Han overlagde også hele alteret, der var ved den indre helligdom, med guld.

²³ Inden i den indre helligdom lavede han to keruber af oliventræ, hver ti alen høj. ²⁴ Fem alen var længden af den ene vinge af keruben, og fem alen længden af den anden vinge af keruben; fra spidsen af den ene vinge til spidsen af den anden var ti alen. ²⁵ Den anden kerub var ti alen; begge keruber var af samme størrelse og form. ²⁶ Højden af den ene kerub var ti alen, og den anden kerub var af samme højde. ²⁷ Han placerede keruberne i det indre hus, og kerubernes vinger var spredt ud, så den ene vinge rørte den ene væg, og den anden kerubs vinge rørte den anden væg, og deres vinger rørte hinanden i

1 Kongebog

midten af huset. ²⁸ Han dækkede også keruberne med guld.

²⁹ Så udskar han alle husets vægge hele vejen rundt med udskårne indgraveringer af keruber, palmetræer og åbne blomster, fra det indre rum til det ydre rum. ³⁰ Han overlagde også husets gulv med guld, fra det indre rum til det ydre rum.

³¹ Til indgangen til den indre helligdom lavede han døre af oliventræ, med overliggeren og femsidede dørstolper. ³² Så lavede han to døre af oliventræ, og han udskar på dem keruber, palmetræer og åbne blomster, og overlagde dem med guld; og han hamrede guld på keruberne og på palmetræerne. ³³ Ligeledes lavede han firsidede dørstolper af oliventræ til indgangen til skibet, ³⁴ og lavede to døre af cyprestræ; de to fløje af den ene dør drejede på tapper, og de to fløje af den anden dør drejede på tapper. ³⁵ Han udskar keruber, palmetræer og åbne blomster på dem, og overlagde dem med guld jævnt påført på det udskårne arbejde.

³⁶ Og han byggede den indre gård med tre rækker af tilhugne sten og en række af cedertræsbjælker.

³⁷ I det fjerde år, i måneden Ziv, blev fundamentet til Herrens hus lagt. ³⁸ I det ellefte år, i måneden Bul (som er den ottende måned), blev huset færdigt i alle dets dele og i overensstemmelse med alle dets planer. Så han byggede det på syv år.

7 Nu byggede Salomo sit eget hus over tretten år, og han færdiggjorde hele sit hus. ² Han byggede Libanonskovens Hus; det var hundrede alen langt, halvtreds alen bredt og tredive alen højt, på fire rækker af cedertræssøjler med cedertræsbjælker på søjlerne. ³ Det var tagdækket med cedertræ ovenover kamrene som var på de femogfyre søjler, femten i hver række. ⁴ Der var dekorative vinduesrammer i tre rækker, og hvert vindue vendte mod et andet vindue i tre lag. ⁵ Alle døråbninger og dørstolper havde kvadratiske kunstneriske rammer, og hvert vindue vendte mod et andet vindue i tre lag. ⁶ Så lavede han Søjlehallen; dens længde var halvtreds alen og dens bredde tredive alen, og en forhal var foran med søjler og en baldakin foran dem. ⁷ Han lavede Tronsalen, hvor han skulle dømme, Domssalen, og den var paneleret med cedertræ fra gulv til loft. ⁸ Hans hus, hvor han skulle bo, i den anden gård indenfor hallen, var af samme håndværk. Han lavede også et hus som

denne hall til Faraos datter, som Salomo havde taget til hustru.

⁹ Alle disse var lavet af kostbare sten, skåret til størrelse, savet med save indvendigt og udvendigt, fra fundamentet til tagskægget, og fra ydersiden til den store gård. ¹⁰ Fundamentet var af kostbare sten, store sten, sten på ti og otte alen. ¹¹ Og ovenover var kostbare sten, sten skåret til størrelse, og cedertræ. ¹² Så den store gård rundt omkring havde tre rækker af skårne sten og en række af cedertræsbjælker, svarende til den indre gård i Herrens hus, og husets forhal.

¹³ På dette tidspunkt sendte kong Salomo bud efter Hiram fra Tyrus. ¹⁴ Han var en enkes søn fra Naftali stamme, og hans far var en mand fra Tyrus, en bronzearbejder; og han var fyldt med visdom og forståelse og dygtighed til at udføre ethvert arbejde i bronze. Så han kom til kong Salomo og udførte alt hans arbejde. ¹⁵ Han støbte to søjler af bronze; atten alen var højden af den ene søjle, og en lineal på tolv alen målte omkredsen af begge. ¹⁶ Han lavede to kapitæler af støbt bronze til at sætte på toppen af søjlerne; højden af det ene kapitæl var fem alen, og højden af det andet kapitæl var fem alen. ¹⁷ Der var gitterværk af gitterarbejde og snoede tråde af kædearbejde til kapitælerne som var på toppen af søjlerne, syv til hvert kapitæl. ¹⁸ Så han lavede søjlerne, og to rækker af granatæbler rundt omkring på det ene gitterværk for at dække kapitælerne, der var på toppen af søjlerne; og han gjorde det samme for det andet kapitæl. ¹⁹ Nu var kapitælerne, der var på toppen af søjlerne i forhallen, af liljedesign, fire alen. ²⁰ Og der var kapitæler på de to søjler selv over den afrundede sektion, der var ved siden af gitterværket, og granatæblerne talte to hundrede i rækker rundt omkring på hvert kapitæl. ²¹ Og han opstillede søjlerne ved forhallen til hovedhallen; han opstillede den højre søjle og navngav den Jakin, og han opstillede den venstre søjle og navngav den Boaz. ²² På toppen af søjlerne var liljedesign. Så arbejdet med søjlerne var færdigt.

²³ Han lavede også Havet af støbt metal, ti alen fra kant til kant, cirkulært i form, og fem alen højt, og en lineal på tredive alen målte dets omkreds. ²⁴ Og under dets kant gik kalabasser rundt omkring det, ti til en alen, omkransende Havet hele vejen rundt; kalabasserne var støbt i to rækker, da det blev støbt.

²⁵ Det stod på tolv okser, tre vendte mod nord, tre

1 Kongebog

vendte mod vest, tre vendte mod syd, og tre vendte mod øst; og Havet var sat ovenpå dem, og alle deres bagdele vendte indad. ²⁶ Det var en håndsbredde tykt, og dets kant var lavet som kanten af en kop, som en liljeblostm; det kunne rumme to tusinde bat.

²⁷ Så lavede han de ti stativer af bronze; længden af hvert stativ var fire alen, dets bredde fire alen, og dets højde tre alen. ²⁸ Og dette var designet af stativerne: de havde kanter, selv kanter mellem rammerne; ²⁹ og på kanterne, som var mellem rammerne, var der løver, okser og keruber. Og på rammerne var der en piedestal ovenover, og under løverne og okserne var der kranser af dekorativt arbejde. ³⁰ Nu havde hvert stativ fire bronzehjul med bronzeakslar, og dets fire fødder havde støtter; under kummen var der støbte støtter, på hver side krans. ³¹ Dets åbning inde i kronen øverst var en alen, og åbningen var rund, som en piedestal, en alen og en halv i diameter; og også på åbningen var der indgravninger. Og deres kanter var firkantede, ikke runde. ³² Og de fire hjul var under kanterne, og hjulenes aksler var på selve stativet; højden af et hjul var en alen og en halv. ³³ Hjulenes håndværk var som det af et vognhjul. Deres aksler, deres fælg, deres eger og deres nav var alle støbt. ³⁴ Nu var der fire støtter ved de fire hjørner af hvert stativ; disse støtter var integreret i selve stativet. ³⁵ På toppen af stativet var der en cirkulær form en halv alen høj, og på toppen af stativet var dets stænger og dets kanter integreret i det. ³⁶ Og han indgravede på pladerne af dets stænger og på dets kanter, keruber, løver og palmetræer, i henhold til den tilgængelige plads på hver, med kranser hele vejen rundt. ³⁷ Han lavede de ti stativer på denne måde: alle havde en ensartet støbning, mål og form.

³⁸ Og han lavede ti kummer af bronze, en kumme for hvert af de ti stativer; hver kumme rummede fyrrer bat og var fire alen; og på hvert af de ti stativer var der en kumme. ³⁹ Så satte han stativerne, fem på højre side af huset og fem på venstre side af huset; og han satte Havet på højre side af huset østpå mod syd.

⁴⁰ Nu lavede Hiram kummen, og skovlene, og skålene. Så Hiram afsluttede alt det arbejde, han udførte for kong Salomo i Herrens hus: ⁴¹ de to søjler og de to skåle af kapitælerne, som var på toppen af de to søjler, og de to gitterværker til at dække de to skåle af kapitælerne, som var på toppen af søjlerne;

⁴² og de fire hundrede granatæbler til de to gitterværker, to rækker af granatæbler for hvert gitterværk til at dække de to skåle af kapitælerne, som var på søjlerne; ⁴³ samt de ti stativer med deres ti kummer; ⁴⁴ og den store kumme, kendt som Havet, og de tolv okser under det; ⁴⁵ og gryderne, skovlene og skålene. Alle disse redskaber, som Hiram lavede for kong Salomo i Herrens hus, var af poleret bronze. ⁴⁶ På Jordan-sletten støbte kongen dem, i lerjorden mellem Sukkot og Zaretan. ⁴⁷ Salomo lod alle redskaberne være uvægtede, fordi de var for mange; vægten af bronzen kunne ikke bestemmes.

⁴⁸ Salomo lavede også alt det inventar, der var i Herrens hus: det gyldne alter og det gyldne bord, hvorpå skuebrødene lå; ⁴⁹ og lysestagerne, fem på højre side og fem på venstre side, foran det indre helligdom, af rent guld, med blomsterne, lamperne og tangene af guld; ⁵⁰ og bægrene, vægerne, skålene, skeerne og ildpanderne af rent guld; og hængslerne til dørene i det indre hus, det vil sige, til det Allerhelligste, og til dørene i huset, det vil sige, skibet, af guld.

⁵¹ Så alt det arbejde, som kong Salomo udførte i Herrens hus, blev afsluttet. Og Salomo bragte de ting ind, som hans far David havde helliget: sølvet, guldet og redskaberne; og han lagde dem i skatkamrene i Herrens hus.

8 Så samlede Salomo Israels ældste og alle stammehovederne, lederne af Israels sønners fædrenehuse, hos kong Salomo i Jerusalem, for at bringe Herrens pagts ark op fra Davids by, som er Zion. ² Alle Israels mænd samledes hos kong Salomo ved festen, i måneden Etanim, som er den syvende måned. ³ Da ankom alle Israels ældste, og præsterne bar arken. ⁴ De bragte Herrens ark op, forsamlingsstøtten og alle de hellige redskaber, som var i teltet; og præsterne og levitterne bar dem op. ⁵ Og kong Salomo og hele Israels menighed, som var samlet hos ham, var med ham foran arken, og ofrede så mange får og okser, at de ikke kunne tælles eller opregnes. ⁶ Så satte præsterne Herrens pagts ark på dens plads, i husets inderste helligdom, i det Allerhelligste, under kerubernes vinger. ⁷ For keruberne bredte deres vinger ud over arkens plads, og keruberne dannede et dække over arken og dens stænger ovenfra. ⁸ Men stængerne var så lange, at enderne af stængerne kunne ses fra det hellige sted foran den inderste helligdom, men de kunne ikke ses

1 Kongebog

udenfor; de er der den dag i dag. ⁹ Der var intet i arken undtagen de to stentavler, som Moses havde lagt der ved Horeb, hvor Herren oprettede en pagt med Israels sønner, da de kom ud af Egyptens land.

¹⁰ Og da præsterne gik ud af det hellige sted, fyldte skyen Herrens hus, ¹¹ så præsterne ikke kunne stå og gøre tjeneste på grund af skyen, for Herrens herlighed fyldte Herrens hus.

¹² Så sagde Salomo, "Herren har erklæret, at Han ville bo i den tykke sky. ¹³ Jeg har virkelig bygget Dig et prægtigt hus, et sted for Din bolig for evigt."

¹⁴ Så vendte kongen sig for at velsigne hele Israels forsamling, mens hele Israels forsamling stod. ¹⁵ Han sagde, "Velsignet være Herren, Israels Gud, som talte med Sin mund til min far David, og har opfyldt det med Sin hånd, idet Han sagde, ¹⁶ 'Siden den dag Jeg førte Mit folk Israel ud af Egypten, valgte Jeg ikke en by blandt alle Israels stammer, hvor Jeg kunne bygge et hus, så Mit navn ville være der, men Jeg valgte David til at være over Mit folk Israel.' ¹⁷ Nu var det i min far Davids hjerte at bygge et hus for Herrens navn, Israels Gud. ¹⁸ Men Herren sagde til min far David, 'Jeg så, det var i dit hjerte at bygge et hus for Mit navn, og du har gjort vel i at have dette ønske. ¹⁹ Men du skal ikke bygge huset, for din søn, som vil blive født til dig, vil bygge huset for Mit navn.' ²⁰ Nu har Herren opfyldt Sit ord, som Han talte, for jeg er rejst i stedet for min far David og sidder på Israels trone, som Herren lovede, og jeg har bygget huset for Herrens navn, Israels Gud. ²¹ Og jeg har sat der et sted for arken, i hvilken er Herrens pagt, som Han lavede med vores fædre, da Han førte dem ud af Egyptens land."

²² Så stod Salomo foran Herrens alter i nærværelse af hele Israels forsamling, og løftede sine hænder mod himlen. ²³ Han sagde, "Å Herre, Israels Gud, der er ingen Gud som Du i himlen ovenover eller på jorden nedenunder, som holder pagten og viser trofasthed mod Dine tjenere, som vandrer for Dit ansigt med hele deres hjerte, ²⁴ som har holdt med Din tjener, min far David, det som Du lovede ham; Du har talt med Din mund og har opfyldt det med Din hånd, som det er i dag. ²⁵ Nu da, Herre, Israels Gud, hold med Din tjener David, min far, hvad Du har lovet ham, idet Du sagde, 'Du skal ikke mangle en mand til at sidde på Israels trone, hvis blot dine sønner er omhyggelige med deres vej, at vandre for Mit ansigt,

som du har vandret.' ²⁶ Nu da, Israels Gud, lad Dit ord blive bekræftet, som Du har talt til Din tjener, min far David.

²⁷ Men kan Gud virkelig bo på jorden? Se, himlen og de højeste himle kan ikke rumme Dig, hvor meget mindre dette hus, som jeg har bygget! ²⁸ Alligevel, vend venligst Din opmærksomhed mod Din tjeners bøn og til hans anråbelse, Herre min Gud, for at lytte til råbet og til bønner, som Din tjener beder for Dit ansigt i dag, ²⁹ så Dine øjne må være åbne mod dette hus dag og nat, mod det sted, som Du har sagt, 'Mit navn skal være der,' for at lytte til bønner, som Din tjener vil bede mod dette sted. ³⁰ Og lyt til Din tjeners og Dine folk Israels anråbelse, når de beder mod dette sted; hør i himlen Din bolig; og når Du hører, tilgiv.

³¹ Hvis nogen synder mod sin nabo og er forpligtet til at aflægge en ed, og han kommer og sværger foran Dit alter i dette hus, ³² så hør i himlen og handl, døm Dine tjenere, fordøm den onde ved at bringe hans vej over hans eget hoved, og retfærdiggør den retfærdige ved at give ham efter hans retfærdighed.

³³ Når Dine folk Israel bliver besejret foran en fjende fordi de har syndet mod Dig, hvis de vender sig til Dig igen og bekender Dit navn og beder og anråber Dig i dette hus, ³⁴ så hør i himlen, tilgiv Dine folk Israels synd, og genopret dem til det land, som Du gav til deres fædre.

³⁵ Når himlene er lukkede, og der ikke er regn fordi de har syndet mod Dig, og de beder mod dette sted og bekender Dit navn og vender sig fra deres synd, når Du plager dem, ³⁶ så hør i himlen og tilgiv Dine tjeneres og Dine folk Israels synd; lær dem den gode vej, de skal vandre på. Og send regn på Dit land, som Du har givet til Dine folk som en arv.

³⁷ Hvis der er hungersnød i landet, hvis der er pest eller blæst eller meldug, græshopper eller græshoppesværme, hvis deres fjende belejrer dem i deres byers land, hvilken som helst plage, hvilken som helst sygdom der er, ³⁸ hvilken som helst bøn eller anråbelse, der bliver gjort af nogen eller af alle Dine folk Israel, hver især kender sit eget hjertes plage, og spreder sine hænder mod dette hus, ³⁹ så hør i himlen Din bolig, og tilgiv, og handl og giv til hver enkelt efter alle hans veje, hvis hjerte Du kender— for Du alene kender alle menneskers

1 Kongebog

hjerter—⁴⁰ så de må frygte Dig alle de dage, de lever i det land, som Du har givet til vores fædre.

⁴¹ Også angående den fremmede, som ikke er af Dine folk Israel, når han kommer fra et fjernt land for Dit navns skyld⁴² (for de vil høre om Dit store navn, og Din mægtige hånd, og Din udrakte arm), når han kommer og beder mod dette hus,⁴³ hør i himlen Din bolig, og gør efter alt, hvad den fremmede kalder til Dig for, så alle jordens folk må kende Dit navn, at frygte Dig, som Dine folk Israel gør, og at de må vide, at dette hus, som jeg har bygget, er kaldt ved Dit navn.

⁴⁴ Når Dine folk går ud i kamp mod deres fjende, på hvilken som helst måde Du sender dem, og de beder til Herren mod den by, Du har valgt, og det hus, jeg har bygget for Dit navn,⁴⁵ så hør i himlen deres bøn og deres anråbelse, og støt deres sag.

⁴⁶ Når de synder mod Dig (for der er ingen, der ikke synder), og Du bliver vred på dem og overgiver dem til fjenden, så de bliver taget til fange til fjendens land, langt borte eller nær;⁴⁷ hvis de tager det til hjerte i det land, hvor de er blevet taget til fange, og omvender sig og anråber Dig i deres fangers land, idet de siger, 'Vi har syndet og gjort uret, vi har handlet ondt';⁴⁸ hvis de vender tilbage til Dig med hele deres hjerte og hele deres sjæl i deres fjenders land, som har taget dem til fange, og beder til Dig mod deres land, som Du har givet til deres fædre, den by, som Du har valgt, og det hus, som jeg har bygget for Dit navn,⁴⁹ så hør i himlen Din bolig deres bøn og deres anråbelse, og støt deres sag,⁵⁰ og tilgiv Dine folk, som har syndet mod Dig, og alle deres overtrædelser, som de har begået mod Dig, og gør dem til genstande for medfølelse for dem, der har taget dem til fange, så de vil have medfølelse med dem.⁵¹ For de er Dine folk og Din arv, som Du førte ud af Egypten, fra midten af jernovnen—⁵² så Dine øjne må være åbne for Din tjeners anråbelse og for Dine folk Israels anråbelse, for at lytte til dem, når de kalder til Dig.⁵³ For Du har adskilt dem fra alle jordens folk som Din arv, ligesom Du talte gennem Moses, Din tjener, da Du førte vores fædre ud af Egypten, Herre Gud."

⁵⁴ Da Salomo havde afsluttet denne hele bøn og anråbelse til Herren, rejste han sig fra foran Herrens alter, fra at knæle på sine knæ med sine hænder spredt mod himlen.⁵⁵ Og han rejste sig og

velsignede hele Israels forsamling med høj røst, idet han sagde,⁵⁶ "Velsignet være Herren, som har givet hvile til Sit folk Israel, i overensstemmelse med alt, hvad Han lovede; ikke ét ord har fejlet af alle Hans gode løfter, som Han lovede gennem Moses, Sin tjener.⁵⁷ Må Herren vores Gud være med os, som Han var med vores fædre; må Han ikke forlade os eller opgive os,⁵⁸ så Han kan lede vores hjerter til Sig selv, at vandre på alle Hans veje og at holde Hans bud, Hans love og Hans forordninger, som Han befalede vores fædre.⁵⁹ Og må disse mine ord, som jeg har anråbt for Herren, være nær ved Herren vores Gud dag og nat, så Han kan støtte Sagen for Sin tjener og Sagen for Sit folk Israel, som hver dag kræver,⁶⁰ så alle jordens folk må vide, at Herren er Gud; der er ingen anden.⁶¹ Lad derfor jeres hjerte være fuldt ud hengivet til Herren vores Gud, at vandre i Hans love og at holde Hans bud, som på denne dag."

⁶² Så ofrede kongen, sammen med hele Israel, ofre foran Herren.⁶³ Salomo ofrede til fredsofferet, som han ofrede til Herren, toogtyve tusinde okser og hundrede og tyve tusinde får. Så indviede kongen og alle Israels sønner Herrens hus.⁶⁴ Samme dag indviede kongen midten af gården, som var foran Herrens hus, fordi der ofrede han brændofferet, afgrødeofferet og fettet af fredsofferne; for bronzealteret, der var foran Herren, var for lille til at rumme brændofferet, afgrødeofferet og fettet af fredsofferne.⁶⁵ Så holdt Salomo festen på det tidspunkt, og hele Israel med ham, en stor forsamling fra indgangen til Hamat til Egyptens bæk, for Herrens vores Guds ansigt, i syv dage og endnu syv dage, i alt fjorten dage.⁶⁶ På den ottende dag sendte han folket væk, og de velsignede kongen. Så gik de til deres telte glade og med glade hjerter på grund af al den godhed, som Herren havde vist mod David Sin tjener, og mod Sit folk Israel.

9 Da Salomo havde fuldført opførelsen af Herrens hus, og kongens hus, og alt hvad Salomo ønskede at udføre,² da viste Herren sig for Salomo igen, på samme måde som Han havde gjort i Gibeon.³ Og Herren sagde til ham, "Jeg har hørt din bøn og din anmodning, som du har fremsat for Mig; Jeg har helliget dette hus, som du har bygget, ved at sætte Mit navn der for evigt, og Mine øjne og Mit hjerte vil være der altid.⁴ Hvad angår dig, hvis du vil vandre for Mit åsyn som din fader David vandrede, i

1 Kongebog

hjerterets integritet og retskaffenhed, for at gøre i overensstemmelse med alt, hvad Jeg har befaleet dig, og vil holde Mine love og Mine forordninger, ⁵ så vil Jeg stadfæste din konges trone over Israel for evigt, ligesom Jeg lovede din fader David, idet Jeg sagde, 'Du skal altid have en efterfølger på Israels trone.' ⁶ Men hvis du eller dine sønner virkelig vender jer bort fra at følge Mig, og ikke holder Mine befalinger og Mine love, som Jeg har sat foran jer, og I går hen og tjener andre guder og tilbeder dem, ⁷ så vil Jeg afskære Israel fra det land, som Jeg har givet dem, og det hus, som Jeg har helliget for Mit navn, vil Jeg fordrive fra Mit åsyn. Så vil Israel blive et ordsprog og et objekt for spot blandt alle folk. ⁸ Og dette hus vil blive en ruinhob; enhver, der går forbi det, vil blive forfærdet og hvæse og sige, 'Hvorfor har Herren gjort sådan mod dette land og dette hus?' ⁹ Og de vil sige, 'Fordi de forlod Herren deres Gud, som førte deres fædre ud af Egyptens land, og de antog andre guder og tilbad og tjente dem; derfor har Herren bragt al denne ulykke over dem.'"

¹⁰ Ved slutningen af tyve år, i løbet af hvilke Salomo havde bygget de to huse, Herrens hus og kongens hus, ¹¹ siden Hiram, kongen af Tyrus, havde forsynet Salomo med cedrertræ og cyprestræ og guld i overensstemmelse med alle hans ønsker, gav kong Salomo Hiram tyve byer i Galilæas land. ¹² Så kom Hiram fra Tyrus for at se de byer, som Salomo havde givet ham, men de behagede ham ikke. ¹³ Og han sagde, "Hvad er disse byer, som du har givet mig, min broder?" Så han kaldte dem Kabuls land indtil denne dag. ¹⁴ Og Hiram sendte til kongen et hundrede og tyve talenter guld.

¹⁵ Nu er dette beretningen om den tvangsarbejde som kong Salomo pålagde for at bygge Herrens hus, sit eget hus, Millo, Jerusalems mur, Hazor, Megiddo og Gezer. ¹⁶ Faraø, kongen af Egypten, var draget op og havde indtaget Gezer, og brændt det med ild, og havde dræbt kanaanæerne, som boede i byen, og havde givet det som medgift til sin datter, Salomos hustru. ¹⁷ Således genopbyggede Salomo Gezer, og Nedre Bet-Horon, ¹⁸ Baalat og Tamar i ørkenområdet i Juda, ¹⁹ og alle de oplagsbyer, som Salomo havde, byerne til hans vogne og til hans ryttere, og alt hvad det behagede Salomo at bygge i Jerusalem, i Libanon, og i hele det land under hans herredømme.

²⁰ Hvad angår de folk, der blev tilbage af amoritterne, hittitterne, perizzitterne, hivvitterne og

jebusitterne, som ikke var af Israels sønner, ²¹ deres efterkommere, som blev tilbage efter dem i landet, hvem Israels sønner ikke var i stand til fuldstændigt at udrydde, pålagde Salomo tvangsarbejde på dem indtil denne dag. ²² Men Salomo gjorde ikke slaver af Israels sønner; de var krigere, hans tjenere, hans kommandører, hans kaptajner, vogndommandører og hans ryttere. ²³ Disse var de øverste embedsmænd, der var over Salomos arbejde, fem hundrede og halvtreds i antal, som overvågede folket, der udførte arbejdet.

²⁴ Da Faraos datter kom op fra Davids by til sit hus, som Salomo havde bygget til hende, byggede han derefter Millo. ²⁵ Nu tre gange om året ofrede Salomo brændofre og fredsofre på det alter, som han byggede til Herren, brændende røgelse med dem på alteret, som var foran Herren. Så han fuldførte huset.

²⁶ Kong Salomo byggede også en flåde af skibe ved Ezion-Geber, som er nær Eloth ved bredden af Det Røde Hav, i Edoms land. ²⁷ Og Hiram sendte sine tjenere med flåden, sømænd, der kendte havet, sammen med Salomos tjenere. ²⁸ De rejste til Ofir og erhvervede fire hundrede og tyve talenter guld derfra, og bragte det til kong Salomo.

10 Da dronningen af Saba hørte om Salomos ry i forbindelse med Herrens navn, kom hun for at udfordre ham med dybsindige spørgsmål. ² Hun kom til Jerusalem med en meget stor følge, med kameler, der bar krydderier, og meget guld og ædelsten. Da hun kom til Salomo, talte hun med ham om alt, hvad der lå hende på hjerte. ³ Salomo svarede på alle hendes forespørgsler; intet var skjult for kongen, som han ikke kunne forklare for hende. ⁴ Da dronningen af Saba så al Salomos visdom, huset, som han havde bygget, ⁵ maden på hans bord, hans tjeneres plads, hans tjeneres opmærksomhed og deres klæder, hans mundskænke, og trappen, som han gik op ad til Herrens hus, var der ikke mere ånd i hende. ⁶ Så sagde hun til kongen, "Den beretning, jeg hørte i mit eget land om dine ord og din visdom, var sand. ⁷ Men jeg troede ikke på beretningerne, før jeg kom og så det med egne øjne. Og se, halvdelen blev ikke fortalt mig! Du overgår i visdom og velstand den beretning, jeg hørte. ⁸ Velsignede er dine mænd, velsignede er disse tjenere, som står foran dig hele tiden og hører din visdom. ⁹ Velsignet være Herren

1 Kongebog

din Gud, som glædede sig over dig og satte dig på Israels trone! Fordi Herren elskede Israel for evigt, gjorde han dig til konge, for at du skulle udøve ret og retfærdighed.”¹⁰ Så gav hun kongen hundrede og tyve talenter guld, en meget stor mængde krydderier og ædelsten. Aldrig igen kom der en sådan overflod af krydderier som den, dronningen af Saba gav kong Salomo.

¹¹ Også Hiram skibe, som bragte guld fra Ofir, bragte fra Ofir en meget stor mængde almugtræ og ædelsten.¹² Kongen lavede af almugtræet støtter til Herrens hus og til kongens hus, ligeledes lyrer og harper til sangerne; sådant almugtræ er ikke kommet ind igen eller blevet set til denne dag.

¹³ Kong Salomo gav dronningen af Saba alt, hvad hun ønskede, hvad hun bad om, foruden det, han gav hende af sin kongelige gavmildhed. Så vendte hun tilbage til sit eget land, hun og hendes tjenere.

¹⁴ Mængden af guld, der kom til Salomo på ét år, var seks hundrede og seksogtres talenter guld,¹⁵ foruden det fra købmændene og handelsvarerne og alle araber-kongerne og landets guvernører.¹⁶ Kong Salomo fremstillede to hundrede store skjolde af hamret guld, seks hundrede sekel guld blev brugt til hvert skjold.¹⁷ Og han fremstillede tre hundrede skjolde af hamret guld, tre miner guld blev brugt til hvert skjold; og kongen placerede dem i Libanons Skovhus.¹⁸ Desuden konstruerede kongen en stor trone af elfenben og dækkede den med forfinet guld.¹⁹ Der var seks trin til tronen og en rund top bagpå, med armlæn på hver side af sædet, og to løver stod ved siden af armlænene.²⁰ Tolv løver stod der på de seks trin, en på hver side; intet lignende blev lavet til noget andet kongerige.²¹ Alle kong Salomos drikkekar var af guld, og alle karene i Libanons Skovhus var af rent guld. Intet var af sølv; det blev ikke anset for værdifuldt i Salomos dage.

²² For kongen havde ved havet Tarshish-skibe sammen med Hiram skibe; en gang hvert tredje år kom Tarshish-skibene, bragte guld, sølv, elfenben, aber og påfugle.²³ Så blev kong Salomo større end alle jordens konger i rigdom og visdom.²⁴ Hele verden søgte en audiens hos Salomo, for at høre den visdom, som Gud havde lagt i hans hjerte.²⁵ Og de bragte hver mand sin gave: sølv- og guldsager, klæder, våben, krydderier, heste og muldyr, så meget år for år.

²⁶ Salomo samlede vogne og ryttere; han havde tusind fire hundrede vogne og tolv tusind ryttere, og han stationerede dem i vognbyerne og hos kongen i Jerusalem.²⁷ Kongen gjorde sølv så almindeligt i Jerusalem som sten, og han gjorde cedertræer så rigelige som morbærtræer i lavlandet.²⁸ Salomos heste blev importeret fra Egypten og fra Kue; kongens købmænd erhvervede dem fra Kue for en pris.²⁹ En vogn blev importeret fra Egypten for seks hundrede sekel sølv, og en hest for hundrede og halvtreds; og ved deres midler eksporterede de dem til alle hittiternes konger og til Arams konger.

11 Nu elskede kong Salomo mange udenlandske kvinder foruden Faraos datter: Moabitiske, ammonitiske, edomitiske, sidoniske hittitiske kvinder,² fra de nationer, om hvilke Herren havde sagt til Israels sønner: "I må ikke omgås dem, og de må ikke omgås jer; de vil helt sikkert vende jeres hjerte bort efter deres guder." Salomo holdt fast ved disse i kærlighed.³ Han havde syv hundrede hustruer af kongelig byrd og tre hundrede medhustruer, og hans hustruer påvirkede hans hjerte.⁴ For da Salomo blev gammel, ledte hans hustruer hans hjerte på afveje efter andre guder; og hans hjerte var ikke fuldstændigt hengivet til Herren hans Gud, som hans fader Davids hjerte havde været.⁵ Salomo fulgte Ashtoreth, sidoniernes gudinde, og Milkom, ammoniternes afgud.⁶ Salomo handlede på en måde, der mishagede Herren, og fulgte ikke Herren fuldstændigt, som David hans fader havde gjort.⁷ Så byggede Salomo en høj for Kemosh, Moabs afgud, på bjerget øst for Jerusalem, og for Molek, ammoniternes afgud.⁸ Han gjorde det samme for alle sine udenlandske hustruer, som brændte røgelse og ofrede til deres guder.

⁹ Nu var Herren vred på Salomo fordi hans hjerte var vendt bort fra Herren, Israels Gud, som havde vist sig for ham to gange,¹⁰ og havde befalet ham om denne sag, at han ikke skulle følge andre guder. Men han efterkom ikke, hvad Herren havde befalet.¹¹ Så sagde Herren til Salomo, "Da dette er gjort af dig, og du ikke har holdt Min pagt og Mine love, som Jeg har befalet dig, vil Jeg helt sikkert rive riget bort fra dig og give det til din tjener.¹² Dog vil Jeg ikke gøre det i dine dage for din fader Davids skyld, men Jeg vil rive det bort fra din søns hånd.¹³ Alligevel vil Jeg ikke fjerne hele riget, men Jeg vil give én stamme til

1 Kongebog

din søn, for Min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, som Jeg har udvalgt."

¹⁴ Så bragte Herren en modstander frem mod Salomo, Hadad edomitten; han var af kongelig slægt i Edom. ¹⁵ For da David var i Edom, og Joab, hærens kommandør, var draget op for at begrave de dræbte, slog han alle mænd i Edom. ¹⁶ For Joab og hele Israel blev der i seks måneder, indtil han havde udryddet alle mænd i Edom. ¹⁷ Men Hadad flygtede til Egypten, han og visse edomitter fra hans faders tjenere med ham, mens Hadad stadig var en ung dreng. ¹⁸ De drog ud fra Midjan og kom til Paran, og de tog mænd med sig fra Paran og kom til Egypten, til Faraos kongen af Egypten, som gav ham et hus, og tildelte ham mad, og gav ham land. ¹⁹ Nu fandt Hadad stor gunst i Faraos øjne, og han gav ham til hustru sin egen hustrus søster, Tahpenes dronningens søster. ²⁰ Tahpenes søster fødte hans søn Genubat, som Tahpenes fravænnede i Faraos hus, og Genubat var i Faraos husstand blandt Faraos sønner. ²¹ Men da Hadad hørte i Egypten, at David var lagt til hvile hos sine fædre, og at Joab, hærens kommandør, var død, sagde Hadad til Faraos, "Send mig bort, så jeg kan tage til mit eget land." ²² Så sagde Faraos til ham, "Men hvad har du manglet hos mig, at du nu søger at tage til dit eget land?" Og han sagde, "Intet; alligevel må du helt sikkert lade mig gå."

²³ Gud rejste også en anden modstander for ham, Rezon, Eliadas søn, som var flygtet fra sin herre Hadadezer, kongen af Zoba. ²⁴ Han samlede mænd til sig og blev leder af en bande, da David dræbte dem fra Zoba; og de drog til Damaskus og blev der, og regerede i Damaskus. ²⁵ Så han var en modstander til Israel alle Salomos dage, sammen med det onde, Hadad gjorde; og han hadede Israel og regerede over Aram.

²⁶ Nu rejste Jeroboam, Nebats søn, en efraimit fra Zereda, Salomos tjener—hvis moders navn var Zerua, en enke—også sin hånd mod kongen. ²⁷ Nu var dette grunden til, at han rejste sin hånd mod kongen: Salomo byggede Millo og lukkede hullet i sin fader Davids by. ²⁸ Nu var manden Jeroboam en tapper kriger, og da Salomo så, at den unge mand var flittig, udnævnte han ham over al den tvangsarbejde, der tilhørte Josefs hus.

²⁹ Nu skete det på den tid, da Jeroboam gik ud af Jerusalem, at profeten Ahija fra Shilo fandt ham på vejen. Nu havde han dækket sig med en ny kappe, og de to var alene på marken. ³⁰ Så tog Ahija fat i den nye kappe, han bar, og rev den i tolv stykker. ³¹ Og han sagde til Jeroboam, "Tag ti stykker til dig selv; for dette er, hvad Herren, Israels Gud siger: 'Se, Jeg vil rive riget ud af Salomos hånd og give dig ti stammer.' ³² Men han skal beholde én stamme for Min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, den by, som Jeg har udvalgt blandt alle Israels stammer, ³³ fordi de har forladt Mig, og har tilbedt Ashtoreth, sidoniernes gudinde, Kemosh, Moabs gud, og Milkom, ammonitternes gud, og de har ikke vandret i Mine veje, eller gjort, hvad der er ret i Mine øjne, eller holdt Mine love og Mine forordninger, som hans fader David gjorde.' ³⁴ Alligevel vil Jeg ikke tage hele riget ud af hans hånd, men Jeg vil gøre ham til hersker alle hans livs dage, for Min tjener Davids skyld, som Jeg valgte, som holdt Mine befalinger og Mine love. ³⁵ Men Jeg vil tage riget fra hans søns hånd og give det til dig—det vil sige, ti stammer. ³⁶ Men til hans søn vil Jeg give én stamme, så Min tjener David altid kan have et lys for Mit ansigt i Jerusalem, den by, hvor Jeg har udvalgt Mig til at sætte Mit navn. ³⁷ Alligevel vil Jeg tage dig, og du skal herske over alt, hvad dit hjerte begærer, og du skal være konge over Israel. ³⁸ Så skal det ske, hvis du lytter til alt, hvad Jeg befaler dig og vandrer i Mine veje, og gør, hvad der er ret i Mine øjne ved at holde Mine love og Mine befalinger, som Min tjener David gjorde, så vil Jeg være med dig og bygge dig et varigt hus, som Jeg byggede for David, og Jeg vil give Israel til dig. ³⁹ Så vil Jeg plage Davids efterkommere for dette, men ikke for evigt."

⁴⁰ Salomo søgte at dræbe Jeroboam, men Jeroboam rejste sig og flygtede til Egypten, til Shishak, kongen af Egypten, og han blev i Egypten indtil Salomos død.

⁴¹ Nu resten af Salomos gerninger, og alt hvad han udrettede, og hans visdom, er de ikke nedskrevet i Salomos krønikebog? ⁴² Således regerede Salomo i Jerusalem over hele Israel i fyrré år. ⁴³ Så lagde Salomo sig til hvile hos sine fædre og blev begravet i sin fader Davids by, og hans søn Rehabeam blev konge i hans sted.

1 Kongebog

12 Rehabeam rejste til Sikem, for hele Israel var samlet dér for at krone ham til konge.²

Da Jeroboam, Nebats søn, hørte om det, var han stadig i Egypten, hvor han var flygtet fra kong Salomos nærvær, og Jeroboam blev i Egypten.³ Og de sendte bud og kaldte ham, og Jeroboam og hele Israels forsamling kom og talte til Rehabeam og sagde,⁴ "Din far gjorde vores åg hårdt; nu, let derfor det hårde arbejde og det tunge åg, som din far lagde på os, så vil vi tjene dig."⁵ Så sagde han til dem, "Gå bort i tre dage, og kom så tilbage til mig." Så folket gik bort.

⁶ Så rådførte kong Rehabeam sig med de ældste, der havde tjent hans far Salomo, mens han endnu levede, og sagde, "Hvad råder I mig til at svare dette folk?"⁷ De talte til ham og sagde, "Hvis du vil være en tjener for dette folk i dag, og tjene dem og imødekomme deres anmodning og tale venlige ord til dem, så vil de være dine tjenere for evigt."⁸ Men han forkastede de ældstes råd, som de havde givet ham, og rådførte sig med de unge mænd, der var vokset op med ham og tjente ham.⁹ Han sagde til dem, "Hvilket råd giver I, så vi kan svare dette folk, der har talt til mig og sagt, 'Let det åg, som din far lagde på os?'"¹⁰ De unge mænd, der var vokset op med ham, talte til ham og sagde, "Dette skal du sige til dette folk, der talte til dig og sagde, 'Din far gjorde vores åg tungt, nu gør du det lettere for os!' Du skal sige til dem, 'Min lillefinger er tykkere end min fars lænder!'¹¹ Selvom min far lagde et tungt åg på jer, vil jeg gøre det tungere; min far tugtede jer med piske, men jeg vil tugte jer med skorpioner."

¹² Jeroboam og hele folket vendte tilbage til Rehabeam på den tredje dag, som kongen havde instrueret og sagt, "Vend tilbage til mig på den tredje dag."¹³ Kongen svarede folket hårdt, for han havde forladt de ældstes råd, som de havde givet ham,¹⁴ og han talte til dem efter de unge mænds råd og sagde, "Min far gjorde jeres åg tungt, men jeg vil lægge til jeres åg; min far tugtede jer med piske, men jeg vil tugte jer med skorpioner."¹⁵ Så kongen lyttede ikke til folket, for det var en vending fra Herren, så han kunne stadfæste sit ord, som Herren talte gennem Ahija fra Shilo til Jeroboam, Nebats søn.

¹⁶ Da hele Israel så, at kongen ikke havde lyttet til dem, svarede folket kongen og sagde, "Hvilken del har vi i David? Vi har ingen arv i IsaJs søn! Til dine

telte, Israel! Se nu til dit eget hus, David!" Så Israel drog til deres telte.¹⁷ Men angående de israelitter, der boede i Judas byer, fortsatte Rehabeam med at regere over dem.¹⁸ Så sendte kong Rehabeam Adoram, der var over den tvungne arbejdskraft, men hele Israel stenede ham til døde. Og kong Rehabeam skyndte sig at stige op i sin vogn for at flygte til Jerusalem.¹⁹ Således har Israel fortsat med at modstå Davids hus til denne dag.

²⁰ Og det skete, da hele Israel hørte, at Jeroboam var vendt tilbage, sendte de bud og kaldte ham til forsamlingen og gjorde ham til konge over hele Israel. Ingen fulgte Davids hus undtagen Judas stamme alene.²¹ Da Rehabeam var kommet til Jerusalem, samlede han hele Judas hus og Benjamins stamme, et hundrede og firs tusinde udvalgte mænd, for at kæmpe mod Israels hus for at genoprette kongeriget til Rehabeam, Salomos søn.²² Men Herrens budskab kom til Shemaja, Guds mand, og sagde,²³ "Sig til Rehabeam, Salomos søn, Judas konge, og til hele Judas hus og Benjamin og til resten af folket og sig,²⁴ 'Dette siger Herren: I skal ikke drage op, ej heller kæmpe mod jeres slægtninge, Israels sønner; vend hver mand tilbage til sit hus, for denne sag er fra mig.'" Så de lyttede til Herrens ord og vendte tilbage og gik deres vej, ifølge Herrens ord.

²⁵ Jeroboam etablerede Sikem i Efraims bjergland og bosatte sig dér. Han gik derefter ud og byggede Penuel.²⁶ Jeroboam tænkte ved sig selv, "Nu vil kongeriget vende tilbage til Davids hus."²⁷ Hvis dette folk fortsætter med at ofre i Herrens hus i Jerusalem, vil deres hjerter vende tilbage til deres herre, til Rehabeam, Judas konge; og de vil dræbe mig og vende tilbage til Rehabeam, Judas konge."²⁸ Så kongen søgte råd, og lavede to guldkalve, og han sagde til folket, "Det er for meget for jer at drage op til Jerusalem; se jeres guder, Israel, som førte jer op fra Egyptens land."²⁹ Han placerede den ene i Betel, og den anden satte han i Dan.³⁰ Denne handling førte til synd, for folket gik for at tilbede foran den ene så langt som til Dan.³¹ Og han byggede helligdomme på høje steder, og indsatte præster fra blandt hele folket, som ikke var af Levis sønner.³² Jeroboam indstiftede en fest i den ottende måned på den femtende dag i måneden, som festen i Juda, og han gik op til alteret; således gjorde han i Betel, ofrende til de kalve, som han havde lavet. Og han

1 Kongebog

indsatte i Betel præsterne for de høje steder, som han havde lavet. ³³ Så gik han op til det alter, som han havde lavet i Betel på den femtende dag i den ottende måned, i den måned, som han havde udtænkt i sit eget hjerte; og han indstiftede en fest for Israels sønner, og gik op til alteret for at brænde røgelse.

13 Se, en Guds mand kom fra Juda til Betel ved Herrens ord, mens Jeroboam stod ved alteret for at brænde røgelse. ² Og han råbte mod alteret ved Herrens ord og sagde: "Alter, alter, dette siger Herren: 'Se, en søn skal fødes til Davids hus, ved navn Josias; og på dig skal han ofre præsterne fra de høje steder, som brænder røgelse på dig, og menneskeknogler skal brændes på dig.'" ³ Så gav han et tegn den dag og sagde: "Dette er tegnet, som Herren har erklæret: Se, alteret skal brydes fra hinanden, og asken på det skal spildes ud." ⁴ Da kongen hørte ordet fra Guds mand, som han råbte mod alteret i Betel, rakte Jeroboam sin hånd ud fra alteret og sagde: "Grib ham!" Men hans hånd, som han havde rakt ud mod ham, visnede, så han ikke kunne trække den tilbage til sig. ⁵ Alteret blev også revet i stykker, og asken blev udøst fra alteret, i overensstemmelse med det tegn, som Guds mand havde givet ved Herrens ord. ⁶ Da svarede kongen og sagde til Guds mand: "Formild Herren din Gud og bed for mig, så min hånd må blive genoprettet til mig." Så formildede Guds mand Herren, og kongens hånd blev genoprettet til ham, og den blev som før. ⁷ Så inviterede kongen Guds mand og sagde: "Kom hjem med mig og forfrisk dig, og jeg vil give dig en gave." ⁸ Men Guds mand svarede kongen: "Selv hvis du gav mig halvdelen af dine ejendele, ville jeg ikke gå med dig, og jeg ville ikke spise brød eller drikke vand på dette sted." ⁹ For jeg blev instrueret ved Herrens ord og sagde: 'Du må ikke spise brød eller drikke vand, eller vende tilbage ad den vej, du kom.'" ¹⁰ Så han tog en anden vej og vendte ikke tilbage ad den vej, han var kommet til Betel.

¹¹ Nu boede der en gammel profet i Betel, og hans sønner kom og fortalte ham om alle de gerninger, som Guds mand havde gjort den dag i Betel; de fortalte også deres far de ord, han havde talt til kongen. ¹² Og deres far sagde til dem: "Hvilken vej gik han?" Nu havde hans sønner set, hvilken vej Guds mand gik, som var kommet fra Juda. ¹³ Så sagde han

til sine sønner: "Sadel æslet for mig." Så de sadlede æslet for ham, og han red på det. ¹⁴ Og han forfulgte Guds mand og fandt ham siddende under en eg. Og han sagde til ham: "Er du Guds mand, som kom fra Juda?" Og han svarede: "Det er jeg." ¹⁵ Så inviterede han ham: "Kom hjem med mig og spis brød." ¹⁶ Men han sagde: "Jeg kan ikke vende tilbage med dig eller følge dig, og jeg vil ikke spise brød eller drikke vand med dig på dette sted." ¹⁷ For jeg modtog en befaling ved Herrens ord: 'Du må ikke spise brød eller drikke vand der; vend ikke tilbage ad den vej, du kom.'" ¹⁸ Men han sagde til ham: "Jeg er også en profet som du, og en engel talte til mig ved Herrens ord og sagde: 'Bring ham tilbage med dig til dit hus, så han kan spise brød og drikke vand.'" Men han løj for ham. ¹⁹ Således vendte han tilbage med ham, og de delte et måltid og drak vand i hans hus.

²⁰ Nu skete det, mens de sad ved bordet, at Herrens ord kom til profeten, som havde bragt ham tilbage; ²¹ og han proklamerede til Guds mand, som kom fra Juda, og sagde: "Dette siger Herren: 'Fordi du har ulydiggjort Herrens befaling, og ikke har holdt det bud, som Herren din Gud instruerede dig, ²² men er vendt tilbage og har spist brød og drukket vand på det sted, om hvilket Han sagde til dig: 'Spis ikke brød eller drik vand,' skal din døde krop ikke komme til dine fædres grav.'" ²³ Og det skete, efter han havde spist brød og drukket, at han sadlede æslet for ham, for profeten, som han havde bragt tilbage. ²⁴ Da han var gået, mødte en løve ham på vejen og dræbte ham, og hans døde krop blev kastet på vejen, med æslet stående ved siden af det, og løven stod ved siden af den døde krop. ²⁵ Og se, mænd gik forbi og så den døde krop kastet på vejen, og løven stående ved siden af kroppen; så de kom og fortalte om det i byen, hvor den gamle profet boede.

²⁶ Da profeten, som havde bragt ham tilbage fra vejen, hørte om det, sagde han: "Det er Guds mand, som ulydiggjorde Herrens befaling; derfor har Herren givet ham til løven, og den har revet ham og dræbt ham, i overensstemmelse med Herrens ord, som Han talte til ham." ²⁷ Så instruerede han sine sønner og sagde: "Sadel æslet for mig." Så de sadlede det. ²⁸ Og han gik og fandt hans døde krop kastet på vejen, med æslet og løven stående ved siden af den døde krop; løven havde ikke ædt den døde krop eller angrebet æslet. ²⁹ Så profeten tog den døde krop af Guds mand op, og lagde den på æslet og bragte den

1 Kongebog

tilbage; og han kom til den gamle profets by for at sørge og begrave ham. ³⁰ Og han lagde hans døde krop i sin egen grav, og de sørgede over ham og sagde: "Åh, min bror!" ³¹ Nu skete det, efter han havde begravet ham, at han talte til sine sønner og sagde: "Når jeg dør, begrav mig i den grav, hvor Guds mand er begravet; læg mine knogler ved siden af hans knogler. ³² For ordet skal bestemt gå i opfyldelse, som han råbte ved Herrens ord mod alteret i Betel, og mod alle husene på de høje steder, som er i Samarias byer."

³³ Efter denne begivenhed vendte Jeroboam ikke fra sin onde vej, men han gjorde igen præster af de høje steder blandt alle folkene; enhver, der ønskede det, indviede han, så de blev præster for de høje steder.

³⁴ Denne begivenhed blev også synd for Jeroboams hus, for at udslette det og eliminere det fra jordens overflade.

14 I den periode blev Ahija, Jeroboams søn, syg. ² Og Jeroboam sagde til sin kone, "Rejs dig venligst og klæd dig ud, så de ikke ved, at du er Jeroboams kone, og gå til Shiloh. Se, der er Ahija profeten, den, der sagde om mig, at jeg ville blive konge over dette folk. ³ Tag ti brød med dig, nogle kager og en krukke honning, og gå til ham; han vil fortælle dig, hvad der vil ske med drengen." ⁴ Så gjorde Jeroboams kone det, og satte ud og gik til Shiloh og kom til Ahijas hus. Nu kunne Ahija ikke se, for hans øjne var svage på grund af hans alder. ⁵ Men Herren havde sagt til Ahija, "Se, Jeroboams kone kommer for at spørge dig angående sin søn, for han er syg. Du skal sige sådan og sådan til hende, for når hun ankommer, vil hun lade som om hun er en anden." ⁶ Så da Ahija hørte lyden af hendes fødder komme i døren, sagde han, "Kom ind, Jeroboams kone! Hvorfor lader du som om du er en anden? Jeg er blevet sendt til dig med en barsk besked. ⁷ Gå, fortæl Jeroboam, 'Dette er hvad Herren, Israels Gud, erklærer: "Jeg rejste dig op blandt folket og udnævnte dig som leder over Mit folk Israel, ⁸ og rev riget væk fra Davids hus og gav det til dig— dog har du ikke været som Min tjener David, som holdt Mine bud og fulgte Mig med hele sit hjerte, for kun at gøre det, der var rigtigt i Mine øjne— ⁹ du har begået mere ondskab end alle, der var før dig, og du er gået hen og har skabt andre guder og støbte billeder, provokeret Mig til vrede, og har kastet Mig til side— ¹⁰ derfor, se, jeg bringer

ulykke over Jeroboams hus, og vil eliminere fra Jeroboam enhver mandlig person, både træl og fri i Israel, og jeg vil fejle Jeroboams hus bort, som man fejler skarn bort, indtil det er helt væk. ¹¹ Dem, der tilhører Jeroboam, som dør i byen, vil hundene fortære, og dem, der dør på marken, vil himlens fugle fortære; for Herren har talt det." ¹² Nu skal du rejse dig, vende tilbage til dit hus. Når dine fødder træder ind i byen, vil barnet dø. ¹³ Og hele Israel vil sørge over ham og begrave ham, for han alene af Jeroboams familie vil komme i graven, fordi i ham blev der fundet noget godt mod Herren, Israels Gud, i Jeroboams hus. ¹⁴ Desuden vil Herren rejse en konge over Israel for sig selv, som vil eliminere Jeroboams hus på den dag. Nu og fra nu af! ¹⁵ For Herren vil slå Israel, ligesom sivet ryster i vandet; og Han vil rykke Israel op fra dette gode land, som Han gav deres fædre, og vil sprede dem ud over Eufratfloden, fordi de har lavet deres Ashera-pæle, og provokeret Herren til vrede. ¹⁶ Og Han vil opgive Israel på grund af Jeroboams synder, som han begik og med hvilke han vildledte Israel til synd." ¹⁷ Så rejste Jeroboams kone sig og drog af sted, og kom til Tirza. Da hun krydsede tærsklen til huset, døde barnet. ¹⁸ Og hele Israel begravede ham og sørgede over ham, i overensstemmelse med Herrens ord, som Han havde talt gennem Sin tjener Ahija profeten.

¹⁹ Nu angående resten af Jeroboams gerninger, hans krige og hans regeringstid, se, de er nedskrevet i Krønikernes Bog for Israels Konger. ²⁰ Og Jeroboams regeringstid varede toogtyve år; og han hvilede med sine forfædre, og hans søn Nadab efterfulgte ham som konge.

²¹ Nu regerede Rehabeam, Salomons søn, i Juda. Rehabeam var enogfyrre år gammel, da han blev konge, og han regerede i sytten år i Jerusalem, den by, som Herren havde udvalgt blandt alle Israels stammer for at sætte Sit navn der. Og hans mors navn var Na'ama, ammonitinden. ²² Og Juda gjorde ondt i Herrens øjne, og de provokerede Ham til jalousi mere end alt, hvad deres fædre havde gjort, med de synder, som de begik. ²³ For de byggede også høje, mindsten og Ashera-pæle på hver høj bakke og under hvert frodigt træ. ²⁴ Der var også mandlige kultprostituerede i landet. De begik alle de vederstyggeligheder, som de nationer gjorde, som Herren havde fordrevet for Israels sønner. ²⁵ I det

1 Kongebog

femte år af kong Rehabeams regeringstid rykkede Shishak, Egyptens konge, frem mod Jerusalem.²⁶ Og han tog skattene fra Herrens hus og skattene fra kongens hus, og han tog alt; han tog også alle de guldskjolde, som Salomon havde lavet.²⁷ Så lavede kong Rehabeam bronzeskjolde til at erstatte dem, og betroede dem til vagternes kommandører, som beskyttede indgangen til kongens hus.²⁸ Og det skete, at så ofte som kongen gik ind i Herrens hus, bar vagterne dem og bragte dem tilbage til vagternes rum.

²⁹ Nu angående resten af Rehabeams gerninger og alt, hvad han gjorde, er de ikke nedskrevet i Krønikernes Bog for Judas Konger?³⁰ Og konflikt og krig fortsatte mellem Rehabeam og Jeroboam gennem deres regeringstid.³¹ Og Rehabeam hvilede med sine forfædre og blev begravet med dem i Davids by. Og hans mors navn var Na'ama, ammonitinden. Og hans søn Abijam efterfulgte ham som konge.

15 I det attende år af kong Jeroboam, Nebats søn, begyndte Abijam sin regering over Juda.² Han regerede i tre år i Jerusalem, og hans mor var Ma'aka, Abishaloms datter.³ Han fulgte alle de overtrædelser, som hans far havde begået før ham, og hans hjerte var ikke fuldt hengivet til Herren hans Gud, i modsætning til hans forfader Davids hjerte.⁴ Men for Davids skyld sørgede Herren hans Gud for en lampe i Jerusalem, ved at oprejse hans søn efter ham og befæste Jerusalem;⁵ fordi David handlede ret i Herrens øjne, og ikke afveg fra noget, Han befalede ham alle hans livs dage, undtagen i sagen vedrørende Urias hittitten.⁶ Og der var vedvarende konflikt mellem Rehabeam og Jeroboam gennem hele hans liv.⁷ Hvad angår de andre gerninger af Abijam og alt, hvad han udrettede, er de ikke optegnet i Krønikernes Bog for Judas konger? Og der var krig mellem Abijam og Jeroboam.⁸ Abijam hvilede hos sine forfædre, og de begravede ham i Davids by; og hans søn Asa efterfulgte ham som konge.

⁹ I det tyvende år af Jeroboams regering over Israel, blev Asa konge over Juda.¹⁰ Han regerede i enogfyrre år i Jerusalem, og hans mor var Ma'aka, Abishaloms datter.¹¹ Asa gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne, som hans forfader David.¹² Han udviste også de mandlige tempelprostituerede fra landet, og fjernede alle de afguder, som hans

forfædre havde lavet.¹³ Og han fjernede også Ma'aka, sin mor, fra hendes position som dronningemoder, fordi hun havde lavet et stødende billede som en Ashera; og Asa huggede hendes stødende billede ned og brændte det ved Kidrons bæk.¹⁴ Men offerhøjene blev ikke fjernet; ikke desto mindre var Asas hjerte fuldt hengivet til Herren alle hans dage.¹⁵ Og han bragte ind i Herrens hus de hellige ofre fra sin far og sine egne hellige ofre: sølv, guld og redskaber.

¹⁶ Der var vedvarende konflikt og krig mellem Asa og Ba'sha, Israels konge, gennem deres regeringer.¹⁷ Og Ba'sha, Israels konge, drog op mod Juda og befæstede Rama, for at forhindre nogen i at gå ud eller komme ind til Asa, Judas konge.¹⁸ Så tog Asa alt sølvet og guldets, der var tilbage i skatkamrene i Herrens hus og kongens hus, og overgav dem til sine tjenere; og kong Asa sendte dem til Ben-Hadad, Tabrimmons søn, Hezions søn, Arams konge, som boede i Damaskus, og sagde,¹⁹ "Lad der være en pagt mellem dig og mig, som mellem min far og din far. Se, jeg har sendt dig en gave af sølv og guld. Gå, bryd din pagt med Ba'sha, Israels konge, så han trækker sig tilbage fra mig."²⁰ Så lyttede Ben-Hadad til kong Asa og sendte sine hærførere mod Israels byer, og de erobrede Ijon, Dan, Abel-Bet-Ma'aka, hele Kinnerot, foruden hele Naftalis land.²¹ Da Ba'sha hørte om det, ophørte han med at befæste Rama og blev i Tirza.²² Så udstedte kong Asa en proklamation til hele Juda—ingen var undtaget— og de bar stenene fra Rama og dets tømmer, som Ba'sha havde bygget med, og kong Asa byggede med dem Geba i Benjamin og Mizpa.

²³ Hvad angår alle Asas gerninger og al hans styrke og alt, hvad han gjorde, og de byer, som han byggede, er de ikke skrevet i Krønikernes Bog for Judas konger? Men i hans alderdom led han af en sygdom i sine fødder.²⁴ Og Asa hvilede hos sine forfædre og blev begravet med sine fædre i sin far Davids by; og hans søn Joshafat efterfulgte ham som konge.

²⁵ Nadab, Jeroboams søn, blev konge over Israel i det andet år af Asa, Judas konge, og han regerede over Israel i to år.²⁶ Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, og fulgte i sin fars veje og i hans synd, som han ledte Israel ind i.²⁷ Så sammensvor Ba'sha, Ahijas søn af Issachars hus, sig mod ham, og Ba'sha slog ham ved Gibbeton, som tilhørte filistrene, mens

1 Kongebog

Nadab og hele Israel belejrede Gibbeton. ²⁸ Således dræbte Ba'sha ham i det tredje år af Asa, Judas konge, og overtog tronen. ²⁹ Og så snart han blev konge, slog han hele Jeroboams hus ned. Han lod ikke nogen i live til Jeroboam, men udslettede dem fuldstændigt, i overensstemmelse med Herrens ord, som Han havde talt gennem Sin tjener Ahija fra Shilo, ³⁰ på grund af Jeroboams synder, som han begik, og som han ledte Israel ind i, på grund af hans provokation, som han provokerede Herren Israels Gud til vrede med.

³¹ Hvad angår de øvrige gerninger af Nadab og alt, hvad han gjorde, er de ikke skrevet i Krønikerens Bog for Israels konger? ³² Og der var vedvarende konflikt mellem Asa og Ba'sha, Israels konge, gennem deres regeringer.

³³ I det tredje år af Asa, Judas konge, blev Ba'sha, Ahijas søn, konge over hele Israel i Tirza, og regerede i fireogtyve år. ³⁴ Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, og fulgte i Jeroboams veje og i hans synd, som han ledte Israel ind i.

16 Budskabet fra Herren blev leveret til Jehu, søn af Hanani, angående Baasha, og sagde, ² "Da jeg ophøjede dig fra støvet og gjorde dig til leder over mit folk Israel, men du har vandret i Jeroboams vej og fået mit folk Israel til at synde, og vakt min vrede med deres synder, ³ se, jeg vil udrydde Baasha og hans hus, og jeg vil gøre dit hus som Jeroboams hus, Nebats søn. ⁴ Enhver, der tilhører Baasha, som dør i byen, vil hundene æde, og enhver, der dør på marken, vil himlens fugle æde." ⁵ Hvad angår de andre gerninger af Baasha, hans handlinger og hans styrke, er de ikke nedskrevet i Israels kongers krønikebog? ⁶ Og Baasha døde og blev begravet i Tirza, og hans søn Ela efterfulgte ham som konge. ⁷ Desuden kom Herrens ord gennem profeten Jehu, Hananis søn, også imod Baasha og hans hus, på grund af al den ondskab, han gjorde i Herrens øjne, og vakte hans vrede med sine hænders værk, ved at være som Jeroboams hus, og fordi han slog det.

⁸ I det seksogtyvende år af Asa, Judas konge, begyndte Ela, Baashas søn, sin regering over Israel i Tirza, og han regerede i to år. ⁹ Men hans tjener Zimri, kommandør over halvdelen af hans vogne, sammensvor sig imod ham. Nu var Ela i Tirza og drak sig fuld i Arzas hus, som var ansvarlig for

husholdningen i Tirza. ¹⁰ Så kom Zimri ind og slog ham og dræbte ham i det syvogtyvende år af Asa, Judas konge, og blev konge i hans sted. ¹¹ Da han blev konge, så snart han satte sig på sin trone, slog han hele Baashas hus ned; han lod ikke en eneste mandlig efterkomme tilbage, hverken af hans slægtninge eller af hans venner. ¹² Således ødelagde Zimri hele Baashas hus, i overensstemmelse med Herrens ord, som han talte imod Baasha gennem profeten Jehu, ¹³ på grund af alle Baashas synder og synderne af hans søn Ela, som de begik og ledte Israel ind i, og vakte Herrens, Israels Guds, vrede med deres afguder. ¹⁴ Hvad angår de andre gerninger af Ela og alt, hvad han gjorde, er de ikke nedskrevet i Israels kongers krønikebog?

¹⁵ I det syvogtyvende år af Asa, Judas konge, regerede Zimri i syv dage i Tirza. Nu var folket lejret mod Gibbeton, som tilhørte filistrene. ¹⁶ Og folket, der var lejret, hørte det sagt, "Zimri har sammensvoret sig og også slået kongen ihjel." Så hele Israel gjorde Omri, hærens kommandør, til konge over Israel den dag i lejren. ¹⁷ Omri og hele Israel med ham rykkede frem fra Gibbeton og belejrede Tirza. ¹⁸ Da Zimri så, at byen var erobret, gik han ind i kongens hus' fæstning, og satte ild til kongens hus omkring sig, og omkom, ¹⁹ på grund af sine synder, som han begik, gjorde ondt i Herrens øjne, ved at vandre i Jeroboams vej, og i den synd, som han begik, og fik Israel til at synde. ²⁰ Hvad angår de andre gerninger af Zimri og hans sammensværgelse, som han udførte, er de ikke nedskrevet i Israels kongers krønikebog?

²¹ Så blev Israels folk delt i to fraktioner: halvdelen af folket fulgte Tibni, Ginaths søn, for at gøre ham til konge; den anden halvdel fulgte Omri. ²² Dog var Omris tilhængere stærkere end Tibnis, Ginaths søns, tilhængere. Så Tibni døde, og Omri blev konge. ²³ I det enogtredivte år af Asa, Judas konge, begyndte Omri sin regering over Israel og regerede i tolv år; han regerede seks år i Tirza. ²⁴ Han købte bakken Samaria af Shemer for to talenter sølv, og han byggede på bakken, og navngav den by, han byggede, Samaria, efter Shemer, den tidligere ejer af bakken. ²⁵ Men Omri gjorde ondt i Herrens øjne, og handlede mere ondt end alle, der var før ham. ²⁶ For han fulgte fuldstændigt i Jeroboams, Nebats søns, vej, og i hans synder, som han vildledte Israel med, og vakte Herrens, Israels Guds, vrede med deres

1 Kongebog

værdiløse afguder.²⁷ Hvad angår de andre gerninger af Omri, som han udførte og hans styrke, som han viste, er de ikke nedskrevet i Israels kongers krønikebog?²⁸ Og Omri døde og blev begravet i Samaria, og hans søn Akab efterfulgte ham som konge.

²⁹ Nu begyndte Akab, Omris søn, sin regering over Israel i det otteogtredivte år af Asa, Judas konge, og Akab, Omris søn, regerede over Israel i Samaria i toogtyve år.³⁰ Akab, Omris søn, handlede mere ond i Herrens øjne end alle, der var før ham.³¹ Og det skete, som om det havde været en trivial sag for ham at følge Jeroboams, Nebats søns, synder, at han også tog Jezabel, datter af Etbaal, sidoniernes konge, til hustru, og gik og tjente Baal og tilbød ham.³² Så byggede han et alter for Baal i Baals hus, som han byggede i Samaria.³³ Akab lavede også Ashera. Således gjorde Akab mere for at vække Herrens, Israels Guds, vrede end alle Israels konger, der var før ham.³⁴ I hans dage genopbyggede Hiel fra Betel Jeriko; han lagde dens grundvold med tabet af sin førstefødte Abiram, og satte dens porte op med tabet af sin yngste søn Segub, i overensstemmelse med Herrens ord, som han talte gennem Josva, Nuns søn.

17 Nu sagde Elias fra Tisjbe, som var blandt bosætterne i Gilead, til Akab: "Så sandt som Herren, Israels Gud, lever, for hvis ansigt jeg står, der skal bestemt hverken være dug eller regn i disse år, undtagen ved mit ord."² Da kom et budskab fra Herren til ham, der sagde: ³ "Drag bort herfra og gå østpå, og skjul dig ved bækken Kerit, som er øst for Jordan. ⁴ Du skal drikke af bækken, og jeg har befalet ravnene at bringe dig mad der." ⁵ Så gik han og handlede efter Herrens ord, for han gik og boede ved bækken Kerit, som er øst for Jordan. ⁶ Ravnene bragte ham brød og kød om morgenen, og brød og kød om aftenen, og han drak af bækken. ⁷ Efter nogen tid tørrede bækken ud, fordi der ikke var regn i landet.

⁸ Da kom et budskab fra Herren til ham, der sagde: ⁹ "Rejs dig, gå til Sarepta, som hører til Sidon, og bo der. Se, jeg har befalet en enke der at sørge for dig med mad." ¹⁰ Så rejste han sig og gik til Sarepta, og da han kom til byens indgang, se, en enke var der og samlede brænde. Og han råbte til hende og sagde: "Bring mig venligst lidt vand i en kop, så jeg kan drikke." ¹¹ Mens hun gik for at hente det, råbte han til

hende og sagde: "Bring mig venligst også et stykke brød i din hånd." ¹² Men hun sagde: "Så sandt som Herren din Gud lever, jeg har ingen mad, kun en håndfuld mel i skålen og lidt olie i krukken. Og se, jeg samler et par pinde, så jeg kan gå ind og tilberede det til mig og min søn, så vi kan spise det og derefter dø." ¹³ Da sagde Elias til hende: "Frygt ikke; gå, gør som du har sagt. Men lav først en lille brødkage til mig af det, og bring den ud til mig, og bagefter kan du lave en til dig selv og din søn." ¹⁴ For dette siger Herren, Israels Gud: 'Skålen med mel skal ikke blive brugt op, og krukken med olie skal ikke blive tom, indtil den dag Herren sender regn på landets overflade.'" ¹⁵ Så gik hun og gjorde som Elias havde sagt, og hun og han og hendes husstand havde mad i mange dage. ¹⁶ Skålen med mel blev ikke brugt op, og krukken med olie blev ikke tom, præcis som Herrens ord havde talt gennem Elias.

¹⁷ Nu skete det efter disse ting, at kvindens søn, husets frue, blev syg. Og hans sygdom var meget alvorlig, indtil der ikke var nogen ånde tilbage i ham.

¹⁸ Så sagde hun til Elias: "Hvad har jeg med dig at gøre, du Guds mand? Du er kommet til mig for at bringe min skyld i erindring og for at slå min søn ihjel!" ¹⁹ Men han sagde til hende: "Give mig din søn." Så tog han ham fra hendes arme og bar ham op til det øverste værelse, hvor han boede, og lagde ham på sin egen seng. ²⁰ Og han råbte til Herren og sagde: "Åh Herre min Gud, har du også bragt tragedie over enken, hos hvem jeg bor, ved at forårsage hendes søns død?" ²¹ Så strakte han sig ud over drengen tre gange, og råbte til Herren og sagde: "Åh Herre min Gud, lad venligst denne drengs liv vende tilbage til ham." ²² Og Herren hørte Elias' stemme, og drengens liv vendte tilbage til ham, og han genoplevedes. ²³ Elias tog drengen og bragte ham ned fra det øverste værelse ind i huset, og gav ham til hans mor; og Elias sagde: "Se, din søn lever." ²⁴ Da sagde kvinden til Elias: "Nu er jeg sikker på, at du er en Guds mand, og at Herrens ord i din mund er sandt."

18 Efter en lang periode kom Herrens ord til Elias i det tredje år og sagde, "Gå, præsenter dig for Akab, og jeg vil bringe regn over landet." ² Så Elias satte ud for at præsentrere sig for Akab. På det tidspunkt var hungersnøden intens i Samaria. ³ Og Akab tilkaldte Obadja, som var ansvarlig for husholdningen.

1 Kongebog

(Obadja frygtede Herren meget. ⁴ For da Jezabel søgte at ødelægge Herrens profeter, tog Obadja hundrede profeter og skjulte dem i grupper af halvtreds i en hule, og forsynede dem med brød og vand.) ⁵ Så sagde Akab til Obadja, "Gå gennem landet til alle vandkilderne og til alle dalene; måske finder vi græs til at holde hestene og muldyrene i live, og ikke behøver at dræbe noget af kvæget." ⁶ Så de delte landet mellem sig for at udforske det; Akab gik den ene vej alene, og Obadja gik en anden vej alene. ⁷ Mens Obadja var på vej, se, mødte Elias ham, og han genkendte ham og faldt på sit ansigt og sagde, "Er det dig, Elias min herre?" ⁸ Og han sagde til ham, "Ja, det er mig. Gå, fortæl din herre, 'Se, Elias er her.'" ⁹ Men han sagde, "Hvad forkert har jeg gjort, at du leverer din tjener til Akab for at blive dræbt?" ¹⁰ Så sandt som Herren din Gud lever, er der intet folk eller rige, hvor min herre ikke har sendt for at søge efter dig; og når de sagde, 'Han er ikke her,' fik han folket eller riget til at sværge, at de ikke kunne finde dig. ¹¹ Og nu siger du til mig, 'Gå, fortæl din herre, "Se, Elias er her."' ¹² Og det vil ske, når jeg forlader dig, at Herrens Ånd vil føre dig, hvor jeg ikke ved, så når jeg kommer og fortæller Akab, og han ikke finder dig, vil han dræbe mig, selvom jeg din tjener har frygtet Herren fra min ungdom. ¹³ Er det ikke blevet rapporteret til min herre, hvad jeg gjorde, da Jezabel dræbte Herrens profeter, at jeg skjulte hundrede af Herrens profeter i grupper af halvtreds i en hule, og forsynede dem med brød og vand? ¹⁴ Nu siger du til mig, 'Gå, fortæl din herre, "Se, Elias er her";' så vil han dræbe mig." ¹⁵ Men Elias sagde, "Så sandt som Hærskarernes Herre lever, for hvem jeg står, vil jeg bestemt vise mig for ham i dag." ¹⁶ Så Obadja gik for at møde Akab og informerede ham; og Akab gik for at møde Elias. ¹⁷ Da Akab så Elias, sagde Akab til ham, "Er det dig, den der forstyrrer Israel?" ¹⁸ Han svarede, "Jeg har ikke været årsag til problemer for Israel, men du og din fars hus har, fordi I har forladt Herrens bud og I har fulgt Baalerne. ¹⁹ Send nu ordrer og saml hele Israel til mig på Karmels bjerg, sammen med 450 profeter af Baal og 400 profeter af Ashera, som spiser ved Jezabels bord."

²⁰ Så Akab sendte ordrer blandt alle Israels sønner og samlede profeterne sammen på Karmels bjerg. ²¹ Så nærmede Elias sig alle folket og sagde, "Hvor længe vil I vakle mellem to meninger? Hvis Herren er Gud, følg Ham; men hvis Baal, følg ham." Men folket svarede ham ikke så meget som et ord. ²² Så

sagde Elias til folket, "Jeg alene er tilbage som en profet af Herren, mens Baals profeter er 450 mænd. ²³ Lad dem nu give os to okser; og lad dem vælge en okse for sig selv og skære den op, og lægge den på træet, men ikke sætte ild under det; og jeg vil forberede den anden okse og lægge den på træet, og jeg vil ikke sætte ild under det. ²⁴ Så skal I påkalde jeres guds navn, og jeg vil påkalde Herrens navn; og den Gud, der svarer med ild, Han er Gud." Og alt folket svarede, "Det er et godt forslag." ²⁵ Så sagde Elias til Baals profeter, "Vælg en okse for jer selv og forbered den først, da I er mange, og påkald jeres guds navn, men sæt ikke ild under det." ²⁶ Så tog de den okse, som blev givet dem, og forberedte den, og de påkaldte Baals navn fra morgen til middag og sagde, "O Baal, svar os!" Men der var ingen stemme, og ingen svarede. Og de holdte omkring det alter, som de havde lavet. ²⁷ Ved middagstid hånede Elias dem og sagde, "Råb højt, da han er en gud; måske er han dybt i tanker, eller er på vej, eller er på en rejse; måske sover han og vil vågne op!" ²⁸ Så råbte de højt, og skar sig selv efter deres skik med sværd og lanser indtil blodet flød ud over dem. ²⁹ Da middagen var forbi, rasede de indtil tidspunktet for aftenofferet; men der var ingen stemme, intet svar, og ingen opmærksomhed blev givet.

³⁰ Så sagde Elias til alt folket, "Kom nær til mig." Så kom alt folket nær til ham. Og han genopbyggede Herrens alter, som var blevet revet ned. ³¹ Så tog Elias tolv sten, der repræsenterede antallet af Jakobs sønners stammer, til hvem Herrens ord var kommet og sagde, "Israel skal være dit navn." ³² Og med stenene byggede han et alter i Herrens navn; og han lavede en rende omkring alteret, stor nok til at rumme to mål sæd. ³³ Så lagde han træet ud, og skar oxen i stykker og lagde den på træet. Og han sagde, "Fyld fire krukker med vand og hæld det på brændofferet og på træet." ³⁴ Så sagde han, "Gør det igen," og de gjorde det igen. Så sagde han, "Gør det en tredje gang," og de gjorde det en tredje gang. ³⁵ Så vandet flød omkring alteret, og han fyldte også renden med vand. ³⁶ Så ved tidspunktet for aftenofferet, nærmede Elias profeten sig og sagde, "O Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud, lad det i dag blive kendt, at Du er Gud i Israel og at jeg er Din tjener, og at jeg har gjort alle disse ting ved Dit ord. ³⁷ Hør mig, Herre, hør mig, så dette folk kan vide, at Du, Herre, er Gud, og at Du har vendt deres hjerter

1 Kongebog

tilbage." ³⁸ Så faldt Herrens ild og fortærede brændofferet, træet, stenene og støvet, og den slikkede vandet op, der var i renden. ³⁹ Da alt folket så dette, faldt de på deres ansigter; og de sagde, "Herren, Han er Gud; Herren, Han er Gud!" ⁴⁰ Så sagde Elias til dem, "Fang Baals profeter; lad ikke en af dem undslippe." Så de fangede dem; og Elias førte dem ned til Kishon-bækken, og henrettede dem der.

⁴¹ Elias sagde derefter til Akab, "Gå op, spis og drik; for der er lyden af en mægtig regnstorm." ⁴² Så Akab gik op for at spise og drikke. Men Elias gik op til toppen af Karmel; og han bøjede sig ned til jorden og lagde sit ansigt mellem sine knæ. ⁴³ Og han sagde til sin tjener, "Gå nu op, se mod havet." Så han gik op og så, og sagde, "Der er intet." Men han sagde, "Gå tilbage" syv gange. ⁴⁴ Og da han vendte tilbage den syvende gang, sagde han, "Se, en sky så lille som en persons hånd kommer op fra havet." Og Elias sagde, "Gå op, sig til Akab, 'Forbered din vogn og gå ned, så den tunge regn ikke stopper dig.'" ⁴⁵ I mellemtiden blev himlen mørk med skyer og vind, og der kom en kraftig regn. Og Akab red og gik til Jizre'el. ⁴⁶ Så var Herrens hånd over Elias, og han stoppede sin kappe ind i bæltet og løb foran Akab til Jizre'el.

19 Ahab rapporterede til Jezebel alt, hvad Elias havde udrettet, inklusive hvordan han havde dræbt alle profeterne med sværdet. ² Så sendte Jezebel en budbringer til Elias og sagde, "Således må guderne gøre mod mig og mere til, hvis jeg ikke i morgen på denne tid gør dit liv som livet af en af dem." ³ Elias, fyldt med frygt, rejste sig og flygtede for sit liv, og ankom til Beersheba, som tilhører Juda, hvor han efterlod sin tjener. ⁴ Men han selv gik en dagsrejse ind i ørkenen, og kom og satte sig under en gyvelbusk; og han bad om at måtte dø og sagde, "Det er nok! Nu, Herre, tag mit liv, for jeg er ikke bedre end mine fædre." ⁵ Så lagde han sig ned og faldt i søvn under gyvelbusken; men se, der var en engel, der rørte ved ham, og han sagde til ham, "Rejs dig, spis!" ⁶ Så kiggede han, og se, der var ved hans hoved et brød bagt på varme sten, og en krukke vand. Så han spiste og drak, og lagde sig ned igen. ⁷ Men Herrens engel vendte tilbage en anden gang, rørte ved ham og sagde, "Rejs dig, spis, for rejsen er for meget for dig." ⁸ Så rejste han sig,

spiste og drak, og rejste i styrken af den mad i fyrre dage og fyrre nætter til Horeb, Guds bjerg.

⁹ Så kom han til en hule og tilbragte natten der; og se, Herrens ord kom til ham, og Han sagde til ham, "Hvad laver du her, Elias?" ¹⁰ Han sagde, "Jeg har været meget nidkær for Herren, Hærskarernes Gud; for Israels sønner har forladt din pagt, revet dine altre ned og dræbt dine profeter med sværdet. Og jeg alene er tilbage; og de søgte at tage mit liv." ¹¹ Så sagde Han, "Gå ud og stå på bjerget foran Herren." Og se, Herren gik forbi! Og en stor og stærk vind rev bjergene fra hinanden og brækkede klipperne i stykker foran Herren; men Herren var ikke i vinden. Og efter vinden, et jordskælv; men Herren var ikke i jordskælvet. ¹² Og efter jordskælvet, en ild; men Herren var ikke i ilden. Og efter ilden, lyden af en stille hvisen. ¹³ Da Elias hørte det, dækkede han sit ansigt med sin kappe og gik ud og stod ved indgangen til hulen. Og se, en stemme kom til ham og sagde, "Hvad laver du her, Elias?" ¹⁴ Så sagde han, "Jeg har været meget nidkær for Herren, Hærskarernes Gud; for Israels sønner har forladt din pagt, revet dine altre ned og dræbt dine profeter med sværdet. Og jeg alene er tilbage; og de søgte at tage mit liv." ¹⁵ Herren instruerede ham, "Gå, vend tilbage ad den vej, du kom til Damaskus' ørken, og når du ankommer, skal du salve Hazael som konge over Aram; ¹⁶ og Jehu, Nimsjis søn, skal du salve som konge over Israel; og Elisa, Shafats søn fra Abel-mehola, skal du salve som profet i dit sted. ¹⁷ Og det skal ske, at den, der undslipper fra Hazael's sværd, vil Jehu dræbe, og den, der undslipper fra Jehus sværd, vil Elisa dræbe. ¹⁸ Dog vil jeg bevare syv tusinde i Israel, alle knæ, der ikke har bøjet sig for Baal, og hver mund, der ikke har kysset ham."

¹⁹ Så drog han derfra og fandt Elisa, Shafats søn, mens han pløjede med tolv par okser foran sig, og han var med det tolvte par. Og Elias gik forbi ham og kastede sin kappe på ham. ²⁰ Så forlod han okserne og løb efter Elias og sagde, "Lad mig venligst kysse min far og min mor, så vil jeg følge dig." Og Elias svarede, "Gå tilbage, for hvad har jeg gjort mod dig?"

²¹ Så vendte han tilbage fra at følge ham, og tog parret af okser og ofrede dem, og kogte deres kød med oksernes redskaber, og gav det til folket, og de spiste. Så rejste han sig og fulgte Elias og tjente ham.

1 Kongebog

20 Nu samlede Ben-Hadad, kongen af Aram, hele sin hær. Toogtredive konger var med ham, sammen med heste og vogne. Han drog op og belejrede Samaria og angreb det.² Han sendte budbringere ind i byen til Ahab, Israels konge, og sagde,³ "Så siger Ben-Hadad: Dit sølv og guld er mit. De bedste af dine hustruer og børn tilhører også mig."⁴ Israels konge svarede, "Som du siger, min herre konge. Jeg og alt, hvad jeg har, er dit."⁵ Så vendte budbringerne tilbage og sagde, "Så siger Ben-Hadad: Jeg sendte bud til dig om at give mig dit sølv og guld, dine hustruer og dine børn."⁶ Men nu vil jeg sende mine tjenere til dig i morgen på denne tid, og de skal gennemsøge dit hus og dine embedsmænds huse. Hvad der end er kostbart i dine øjne, vil de tage og bære bort."

⁷ Så kaldte Israels konge alle landets ældste sammen og sagde, "Bemærk venligst, hvordan denne mand søger ufred. Han sendte bud efter mine hustruer, mine børn, mit sølv og mit guld, og jeg nægtede ham ikke."⁸ Alle de ældste og folket sagde til ham, "Lyt ikke til ham eller giv efter."⁹ Så sagde han til Ben-Hadads budbringere, "Sig til min herre kongen: Jeg vil give alt, hvad du først krævede af din tjener, men dette andet krav kan jeg ikke opfylde." Så forlod budbringerne og rapporterede tilbage.¹⁰ Så sendte Ben-Hadad igen bud og sagde, "Må guderne straffe mig hårdt, hvis der er nok støv tilbage i Samaria til at give en håndfuld til hver af de mænd, der følger mig!"¹¹ Men Israels konge svarede, "Sig til ham: Lad ikke den, der tager sin rustning på, prale som den, der tager den af."¹² Da Ben-Hadad hørte dette svar, var han og de andre konger ved at drikke i deres telte. Han beordrede sine mænd, "Gør klar til angreb!" Så de gjorde klar til at angribe byen.

¹³ Så kom en profet til Ahab, Israels konge, og sagde, "Så siger Herren: Har du set denne store hær? Jeg vil give den i din hånd i dag, og du skal vide, at jeg er Herren."¹⁴ Ahab spurgte, "Ved hvem?" Og han sagde, "Så siger Herren: Ved de unge officerer under distriktsguvernørerne." Så spurgte Ahab, "Hvem skal begynde slaget?" Og han svarede, "Det skal du."¹⁵ Så samlede Ahab de unge officerer under distriktsguvernørerne, i alt 232. Derefter samlede han resten af hæren — alle israelitterne — i alt syv tusinde.¹⁶ De marcherede ud ved middagstid, mens Ben-Hadad og de toogtredive konger med ham var i deres telte og drak sig fulde.¹⁷ De unge

officerer under distriktsguvernørerne gik først ud. Ben-Hadad sendte spejdere, som rapporterede, "Mænd rykker frem fra Samaria."¹⁸ Han sagde, "Hvis de er kommet for fred, tag dem levende; og hvis de er kommet for krig, tag dem levende."¹⁹ Så de unge officerer under distriktsguvernørerne rykkede frem fra byen, med hæren bag dem.²⁰ Hver slog sin modstander ned, og aramæerne flygtede. Israel forfulgte dem, og Ben-Hadad, kongen af Aram, undslap til hest med nogle af sine ryttere.²¹ Så gik Israels konge ud og slog hestene og vognene ned og tilføjede aramæerne et stort nederlag.

²² Så kom profeten til Israels konge og sagde, "Gå og styrk dig selv. Overvej nøje, hvad du skal gøre, for om foråret vil Arams konge komme tilbage imod dig."²³ Imens sagde Arams konges embedsmænd til ham, "Deres guder er guder af bjergene. Det er derfor, de var stærkere end os. Men hvis vi kæmper mod dem på sletterne, vil vi helt sikkert være stærkere end de."²⁴ Gør dette: fjern alle kongerne fra deres kommandoer og erstat dem med kommandører.²⁵ Rejs også en hær som den, du mistede — hest for hest og vogn for vogn — så vi kan kæmpe mod dem på sletterne. Så vil vi helt sikkert besejre dem." Han var enig og gjorde, som de rådede.

²⁶ Da foråret kom, samlede Ben-Hadad aramæerne og drog op til Afek for at engagere Israel i kamp.²⁷ Israelitterne blev også samlet og fik forsyninger, og de gik ud for at møde dem. Israels folk slog lejr foran dem som to små gedeflokke, mens aramæerne fyldte landskabet.²⁸ Så kom en Guds mand og sagde til Israels konge, "Så siger Herren: Fordi aramæerne har sagt, 'Herren er en gud af bjergene, men ikke en gud af dalene,' vil jeg give denne store hær i dine hænder, og du skal vide, at jeg er Herren."

²⁹ De slog lejr overfor hinanden i syv dage. På den syvende dag engagerede de sig i kamp, og israelitterne slog 100.000 fodsoldater af aramæerne ned på en enkelt dag.³⁰ Resten flygtede ind i byen Afek, hvor muren kollapsede over 27.000 af dem. Ben-Hadad flygtede og gemte sig i et indre rum i byen.³¹ Hans embedsmænd sagde til ham, "Se, vi har hørt, at Israels konger er barmhjertige. Lad os klæde os i sæk og med reb om hovedet og gå ud til Israels konge. Måske vil han skåne dit liv."³² Så de bar sæk og reb og gik til Israels konge og sagde, "Din tjener Ben-Hadad siger: Lad mig venligst

1 Kongebog

leve." Ahab svarede, "Er han stadig i live? Han er min bror." ³³ Mændene tog det som et godt tegn og svarede hurtigt, "Ja, Ben-Hadad er din bror." Ahab sagde, "Gå og bring ham." Så Ben-Hadad kom ud, og Ahab lod ham komme op i vognen. ³⁴ Ben-Hadad sagde, "Jeg vil returnere de byer, min far tog fra din far. Du kan oprette markedsområder for dig selv i Damaskus, som min far gjorde i Samaria." Ahab sagde, "På grundlag af denne aftale vil jeg lade dig gå." Så lavede han en traktat med ham og lod ham gå.

³⁵ Nu sagde en vis mand fra profetsønnerne til sin nabo ved Herrens ord, "Slå mig, venligst." Men manden nægtede at slå ham. ³⁶ Så sagde profeten til ham, "Fordi du ikke har adlydt Herrens stemme, vil en løve dræbe dig, så snart du forlader mig." Og så snart han forlod, fandt en løve ham og dræbte ham. ³⁷ Han gik derefter til en anden mand og bad, "Slå mig, venligst." Manden slog ham og sårede ham. ³⁸ Så gik profeten og ventede på kongen ved vejen, forklådt med en forbindelse over øjnene. ³⁹ Da kongen gik forbi, råbte han til ham, "Din tjener gik ind i midten af slaget, og nogen vendte sig til side og bragte en mand til mig og sagde, 'Vogt denne mand; hvis han mangler, vil det være dit liv for hans liv, ellers skal du betale en talent sølv.' ⁴⁰ Men mens din tjener var optaget her og der, forsvandt manden." Og Israels konge sagde til ham, "Det er din dom. Du har selv besluttet det." ⁴¹ Så fjernede profeten hurtigt forbindelsen fra sine øjne, og Israels konge genkendte ham som en af profeterne. ⁴² Og han sagde til kongen, "Så siger Herren: Fordi du har ladet den mand, jeg havde viet til ødelæggelse, slippe fra din hånd, skal dit liv være for hans liv, og dit folk for hans folk." ⁴³ Så gik Israels konge tilbage til sit hus, dystert og vred, og kom til Samaria.

21 Nu skete det efter disse ting, at Naboth fra Jizre'el havde en vingård i Jizre'el, ved siden af paladset til Akab, kongen af Samaria. ² Akab sagde til Naboth: "Lad mig få din vingård til at bruge som køkkenhave, fordi den ligger tæt ved mit palads. Jeg vil give dig en bedre vingård i bytte, eller hvis du foretrækker det, vil jeg betale dig dens værdi i sølv." ³ Men Naboth sagde til Akab: "Herren forbyder, at jeg skulle give dig mine forfædres arv." ⁴ Så gik Akab hjem, sur og vred, fordi Naboth fra Jizre'el havde sagt: "Jeg vil ikke give dig mine forfædres

arv." Han lagde sig på sin seng, vendte ansigtet bort og nægtede at spise.

⁵ Hans hustru Jezabel kom ind og spurgte: "Hvorfor er du så ked af det? Hvorfor vil du ikke spise?" ⁶ Han svarede: "Fordi jeg talte til Naboth fra Jizre'el og bad ham sælge mig sin vingård, eller bytte den, hvis han foretrak det. Men han svarede: 'Jeg vil ikke give dig min vingård.'" ⁷ Jezabel, hans hustru, sagde: "Er det sådan, du opfører dig som konge over Israel? Rejs dig og spis noget. Vær glad. Jeg vil skaffe dig Naboths vingård fra Jizre'el." ⁸ Så skrev hun breve i Akabs navn, forsegled dem med hans segl, og sendte dem til de ældste og fornemme mænd, der boede i Naboths by. ⁹ I de breve skrev hun: "Udråb en faste og sæt Naboth på en fremtrædende plads blandt folket. ¹⁰ Men sæt to slyngler overfor ham og lad dem vidne, at han har forbandet både Gud og kongen. Tag ham så ud og sten ham til døde."

¹¹ Så mændene i Naboths by—de ældste og fornemme mænd, der boede der—gjorde præcis som Jezabel havde instrueret i de breve, hun havde sendt dem. ¹² De udråbte en faste og placerede Naboth på en bemærkelsesværdig position blandt folket. ¹³ Så kom to værdiløse mænd ind og satte sig overfor ham og vidnede foran folket, og sagde: "Naboth har forbandet Gud og kongen." Så tog de ham uden for byen og stenede ham til døde. ¹⁴ Derefter informerede de Jezabel: "Naboth er blevet stenet og er død."

¹⁵ Så snart Jezabel hørte, at Naboth var blevet stenet og var død, sagde hun til Akab, "Rejs dig og tag i besiddelse Naboths vingård fra Jizre'el, som han nægtede at sælge dig. Han er ikke længere i live, men død." ¹⁶ Da Akab hørte, at Naboth var død, rejste han sig og gik ned for at tage vingården i besiddelse.

¹⁷ Herrens ord kom til Elias fra Tisbe, og det var: ¹⁸ "Gå for at møde Akab, Israels konge, som regerer i Samaria. Han er nu i Naboths vingård, hvor han er gået for at tage den i besiddelse. ¹⁹ Sig til ham: 'Dette siger Herren: Har du myrdet og også taget i besiddelse?' Sig derefter til ham, 'Dette siger Herren: På det sted, hvor hundene slikkede Naboths blod, vil hundene også slikke dit blod—ja, ditt!'" ²⁰ Akab sagde til Elias, "Så du har fundet mig, min fjende!" Elias svarede, "Jeg har fundet dig, fordi du har solgt dig selv til at gøre ondt i Herrens øjne. ²¹ Dette siger Herren: 'Jeg vil bringe ulykke over dig. Jeg vil

1 Kongebog

udslette dine efterkommere og afskære fra Akab hver mand i Israel—træl eller fri.²² Jeg vil gøre dit hus som Jeroboams hus, Nebats søn, og som Baesas hus, Ahijas søn, fordi du har vakt min vrede og fået Israel til at synde.²³ Og angående Jezabel, siger Herren også: 'Hundene vil fortære Jezabel ved muren af Jizre'el.'²⁴ Hundene vil æde enhver, der tilhører Akab, som dør i byen, og fuglene vil æde dem, der dør på landet."

²⁵ Der var ingen som Akab, der solgte sig selv til at gøre ondt i Herrens øjne, påvirket af Jezabel, hans hustru.²⁶ Han handlede på de mest afskyelige måder ved at følge afguder, som amoritterne havde gjort, dem Herren drev ud for Israel.

²⁷ Da Akab hørte disse ord, rev han sine klæder, tog sæk på og fastede. Han lå i sæk og gik stille og ydmygt omkring.²⁸ Herrens budskab kom til Elias fra Tisjbe:²⁹ "Har du bemærket, hvordan Akab har ydmyget sig for mig? Fordi han har ydmyget sig, vil jeg ikke bringe ulykken i hans levetid. Jeg vil bringe den over hans hus i hans søns dage."

22 I tre år var der ingen konflikt mellem Aram og Israel.² Men i det tredje år besøgte Josafat, Judas konge, Israels konge.³ Israels konge sagde til sine tjenere: "Ved I ikke, at Ramot i Gilead tilhører os? Alligevel gør vi intet for at tage det tilbage fra Arams konge."⁴ Så spurgte han Josafat: "Vil du gå med mig for at kæmpe ved Ramot i Gilead?" Josafat svarede Israels konge: "Jeg er som du; mit folk som dit folk, mine heste som dine heste."

⁵ Men Josafat sagde til Israels konge: "Søg først Herrens ord."⁶ Så samlede Israels konge profeterne—omkring fire hundrede mænd—og spurgte dem: "Skal jeg gå i krig mod Ramot i Gilead, eller skal jeg lade være?" De svarede: "Gå, for Herren vil give det i kongens hånd."⁷ Men Josafat spurgte: "Er der ikke stadig en Herrens profet her, som vi kan spørge?"⁸ Israels konge sagde til Josafat: "Der er stadig én mand, gennem hvem vi kan spørge Herren, men jeg hader ham, fordi han aldrig profeterer noget godt om mig—kun ulykke. Det er Mika, Imlas søn." Josafat svarede: "Kongen bør ikke tale sådan."⁹ Så kaldte Israels konge en officer og sagde: "Bring straks Mika, Imlas søn."

¹⁰ Nu sad Israels konge og Josafat, Judas konge, på deres troner, iført klæder ved tærsekladsen ved

indgangen til Samarias port, mens alle profeterne profeterede foran dem.¹¹ Zedekias, Kenaanas søn, havde lavet jernhorn, og han sagde: "Dette siger Herren: Med disse vil du stange aramæerne, indtil de er ødelagt."¹² Alle profeterne profeterede det samme: "Drag op til Ramot i Gilead og sejr, for Herren vil give det i kongens hånd."

¹³ Budbringeren, der gik for at kalde Mika, sagde til ham: "Se, profeternes ord er alle enige og lover kongen succes. Lad dit ord være som deres, og tal gunstigt."¹⁴ Men Mika sagde: "Så sandt som Herren lever, vil jeg kun sige, hvad Herren siger til mig."

¹⁵ Da han kom frem for kongen, spurgte kongen ham: "Mika, skal vi gå i krig mod Ramot i Gilead, eller ikke?" Han svarede: "Gå og sejr, for Herren vil give det i kongens hånd."¹⁶ Kongen sagde da til ham: "Hvor mange gange skal jeg insistere på, at du kun taler sandheden i Herrens navn?"¹⁷ Så sagde Mika, "Jeg så hele Israel spredt på bjergene, som får uden hyrde,

og Herren sagde: 'Disse mennesker har ingen herre; lad hver af dem vende hjem i fred.'"

¹⁸ Israels konge sagde til Josafat: "Sagde jeg ikke til dig, at han ikke ville profetere noget godt om mig, men kun ulykke?"¹⁹ Mika sagde: "Hør derfor Herrens ord: Jeg så Herren sidde på sin trone, med hele himlens hær stående ved hans højre og venstre side.²⁰ Og Herren sagde: 'Hvem vil lokke Akab til at gå og falde ved Ramot i Gilead?' Den ene foreslog dette, og en anden det.²¹ Så trådte en ånd frem for Herren og sagde: 'Jeg vil lokke ham.'²² 'Hvordan?' spurgte Herren. 'Ved at være en løgnens ånd i munden på alle hans profeter,' sagde han. Herren sagde: 'Du skal lykkes med at lokke ham. Gå og gør det.'²³ Så nu har Herren lagt en løgnens ånd i munden på alle disse dine profeter. Herren har besluttet ulykke for dig."

²⁴ Så trådte Zedekias, Kenaanas søn, frem og slog Mika på kinden. Han sagde: "Hvilken vej gik Herrens ånd fra mig for at tale til dig?"²⁵ Mika svarede: "Det vil du opdage den dag, du går ind for at gemme dig i et indre rum."²⁶ Israels konge beordrede: "Tag Mika og send ham tilbage til Amon, byens guvernør, og til Joash, kongens søn,²⁷ og sig: 'Dette siger kongen: Sæt denne mand i fængsel og giv ham intet andet end brød og vand, indtil jeg vender sikkert tilbage.'"

²⁸ Men Mika erklærede: "Hvis du nogensinde vender

1 Kongebog

sikkert tilbage, har Herren ikke talt gennem mig.” Og han tilføjede: “Bemærk dette, alle I folk!”

²⁹ Derfor drog Israels konge og Josafat, Judas konge, til Ramot i Gilead. ³⁰ Israels konge sagde til Josafat: “Jeg vil forklæde mig, når jeg går i kamp, men du skal bære dine kongelige klæder.” Så forklædte Israels konge sig og gik i kamp. ³¹ I mellemtiden havde Arams konge instrueret sine togtredive vogntropper: “Engager jer ikke med nogen, hverken lille eller stor, undtagen Israels konge.” ³² Da vogntropperne så Josafat, tænkte de: “Dette må være Israels konge.” Så de vendte sig for at angribe ham, men Josafat råbte. ³³ Da vogntropperne så, at han ikke var Israels konge, vendte de sig bort fra ham.

³⁴ Men en mand trak sin bue tilfældigt og ramte Israels konge mellem samlingerne i hans rustning. Han sagde til sin vogntropper: “Vend om og få mig ud af kampen, for jeg er såret.” ³⁵ Kampen rasede den dag, og kongen blev støttet op i sin vogn mod aramæerne. Men blodet fra hans sår flød ned på vognens gulv, og om aftenen døde han. ³⁶ Ved solnedgang gik der et råb gennem hæren: “Enhver mand til sin egen by, og enhver mand til sit eget land!” ³⁷ Således døde kongen og blev ført til Samaria, hvor de begravde ham. ³⁸ De vaskede vognen ved en dam i Samaria, hvor prostituerede badede, og hundene slikkede hans blod, som Herrens ord havde talt.

³⁹ Nu resten af Akabs gerninger, og alt hvad han gjorde—elfenbenspaladset han byggede og de byer han befæstede—er de ikke skrevet i Israels kongers krønikebog? ⁴⁰ Akab blev lagt til hvile med sine forfædre, og hans søn Akazja efterfulgte ham som konge.

⁴¹ Josafat, Asas søn, begyndte at regere over Juda i Akabs fjerde regeringsår, Israels konge. ⁴² Josafat var femogtredive år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i Jerusalem i femogtyve år. Hans moders navn var Azuba, Shilhis datter. ⁴³ Han fulgte sin fader Asas veje og veg ikke fra dem; han gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne. Dog blev offerhøjene ikke fjernet, og folket fortsatte med at bringe ofre og brænde røgelse der. ⁴⁴ Josafat opretholdt fredelige relationer med Israels konge.

⁴⁵ Hvad angår resten af Josafats gerninger, de mægtige gerninger han udførte og de kampe han kæmpede—er de ikke skrevet i Judas kongers krønikebog? ⁴⁶ Han fjernede fra landet de resterende mandlige kultprostituerede, som var tilbage fra hans fader Asas dage. ⁴⁷ Der var ingen konge i Edom; en stedfortræder regerede i stedet for en konge. ⁴⁸ Josafat byggede Tarsis-skibe for at sejle til Ofir efter guld, men de kom aldrig af sted, for de blev ødelagt ved Ezion-Geber. ⁴⁹ I denne periode foreslog Akazja, Akabs søn, til Josafat: “Lad mine mænd sejle med dine,” men Josafat afslog.

⁵⁰ Josafat blev lagt til hvile med sine forfædre og blev begravet med dem i sin fader Davids by. Og hans søn Joram efterfulgte ham som konge.

⁵¹ Akazja, Akabs søn, begyndte at regere over Israel i Samaria i Josafats syttende regeringsår, Judas konge, og han regerede over Israel i to år. ⁵² Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne og fulgte sin fader og moders veje og Jeroboam, Nebats søns vej, som fik Israel til at synde. ⁵³ Han tjente og tilbad Baal og vakte Herrens, Israels Guds, vrede, ligesom hans fader havde gjort.

2 Kongebog

1 Efter Ahabs død gjorde Moab oprør mod Israel.
² Nu skete det, at Akazja faldt ned gennem gitteret i sit øverste værelse i Samaria og kom til skade. Så han sendte bud og sagde til dem: "Gå hen og spørg Ba'al-Zebub, guden i Ekron, om jeg vil komme mig over denne skade."³ Men Herrens engel sagde til Elias fra Tisjbe, "Gå op og mød kongens sendebud fra Samaria og sig til dem, 'Er det, fordi der ikke er nogen Gud i Israel, at I går for at rådspørge Ba'al-Zebub, guden i Ekron?'"⁴ Derfor siger Herren således: Du skal ikke forlade den seng, du ligger på. Du vil visse lig dø." Så Elias gik.

⁵ Da sendebudene vendte tilbage, spurgte kongen, "Hvorfor er I kommet tilbage?"⁶ De svarede, "En mand kom os i møde og sagde, 'Gå tilbage til kongen, som sendte jer, og sig til ham, Således siger Herren: Er det, fordi der ikke er nogen Gud i Israel, at du sender folk for at rådspørge Ba'al-Zebub, guden i Ekron? Derfor skal du ikke forlade den seng, du ligger på. Du vil visse lig dø.'" ⁷ Kongen spurgte dem da, "Hvordan så den mand ud, som kom jer i møde og sagde dette til jer?"⁸ De svarede, "Han var en mand med en behåret kappe og et læderbælte om livet." Kongen sagde, "Det var Elias fra Tisjbe."

⁹ Så sendte kongen en kaptajn med halvtreds mand til Elias. Han gik op til Elias, som sad på toppen af en bakke, og sagde til ham, "Guds mand, kongen siger, 'Kom ned!'" ¹⁰ Elias svarede kaptajnen, "Hvis jeg er en Guds mand, lad ild komme ned fra himlen og fortære dig og dine halvtreds mand." Så faldt der ild ned fra himlen og fortærede kaptajnen og hans mænd.¹¹ Ved dette sendte kongen en anden kaptajn med halvtreds mand. Han sagde til Elias, "Guds mand, dette er, hvad kongen siger: 'Kom straks ned!'" ¹² Elias svarede, "Hvis jeg er en Guds mand, lad ild komme ned fra himlen og fortære dig og dine halvtreds mand." Så faldt Guds ild ned fra himlen og fortærede dem.

¹³ Så sendte kongen en tredje kaptajn med sine halvtreds mand. Denne tredje kaptajn gik op, faldt på knæ for Elias og bad ham, "Guds mand, vær venlig at tage hensyn til mit liv og disse dine halvtreds tjenere."¹⁴ Se, ild er kommet ned fra himlen og har fortært de første to kaptajner og deres mænd. Men nu, vær venlig at lade mit liv være dyrebart i dine øjne."¹⁵ Så sagde Herrens engel til Elias, "Gå ned med ham; vær ikke bange." Så Elias rejste sig og gik ned med ham til kongen.

¹⁶ Han sagde til kongen, "Således siger Herren: Du har sendt bud for at rådspørge Ba'al-Zebub, guden i Ekron. Er det, fordi der ikke er nogen Gud i Israel til at spørge om Hans ord? Derfor skal du ikke forlade den seng, du ligger på. Du vil visse lig dø."¹⁷ Så døde Akazja, i overensstemmelse med Herrens ord talt af Elias. Fordi han ikke havde nogen søn, blev Joram konge i hans sted i det andet år af Joram, søn af Josafat, konge af Juda.

¹⁸ Hvad angår resten af Akazjas gerninger og hvad han gjorde, er de ikke skrevet i Israels kongers krønikebog?

2 Da tiden nærmede sig, hvor Herren ville tage Elias op til himlen i en hvirvelvind, rejste Elias og Elisa fra Gilgal.² Elias sagde til Elisa: "Bliv her, for Herren har sendt mig til Betel." Men Elisa sagde: "Så sandt som Herren lever, og så sandt som du lever, jeg vil ikke forlade dig." Så de gik ned til Betel.³ Profetselskabet i Betel kom ud til Elisa og spurgte, "Ved du, at Herren i dag vil tage din herre fra dig?" Han svarede, "Ja, jeg ved det — vær stille."⁴ Så sagde Elias til ham, "Elisa, bliv her, for Herren har sendt mig til Jeriko." Men han svarede, "Så sandt som Herren lever, og så sandt som du lever, jeg vil ikke forlade dig." Så de gik til Jeriko.⁵ Profetselskabet i Jeriko nærmede sig Elisa og sagde, "Ved du, at Herren i dag vil tage din herre fra dig?" Og han svarede, "Ja, jeg ved det. Vær stille."⁶ Så sagde Elias til ham, "Bliv her, for Herren har sendt mig til Jordan." Men Elisa svarede, "Så sandt som Herren lever, og så sandt som du lever, jeg vil ikke forlade dig." Så de to gik videre.

⁷ Halvtreds mænd fra profetselskabet gik og stod på afstand og betragtede stedet, hvor Elias og Elisa havde standset ved Jordan.⁸ Så tog Elias sin kappe, rullede den sammen og slog på vandet med den. Vandet delte sig til venstre og til højre, og de to gik over på tør grund.⁹ Da de var kommet over, sagde Elias til Elisa, "Bed om, hvad jeg kan gøre for dig, før jeg bliver taget fra dig." Elisa sagde, "Lad mig få en dobbelt del af din ånd."¹⁰ Elias svarede, "Du har bedt om en vanskelig ting. Men hvis du ser mig, når jeg bliver taget fra dig, vil det ske — ellers vil det ikke."¹¹ Mens de gik og talte sammen, dukkede pludselig en ildvogn og ildheste op og skilte de to ad, og Elias steg op til himlen i en hvirvelvind.¹² Elisa så det og råbte, "Min fader, min fader! Israels

2 Kongebog

vogn og dets ryttere!" Og Elisa så ham ikke mere. Så tog han fat i sine egne klæder og rev dem i to.

¹³ Elisa samlede Elias' kappe op, som var faldet af ham, og gik tilbage og stod ved bredden af Jordan.

¹⁴ Han tog kappen, som var faldet af Elias, slog på vandet med den og sagde, "Hvor er Herren, Elias' Gud?" Da han slog på vandet, delte det sig til venstre og til højre, og Elisa gik over.

¹⁵ Da profetselskabet fra Jeriko, som så på, så ham, sagde de, "Elisas ånd hviler nu på Elisa." Og de kom for at møde ham og bøjede sig til jorden for ham. ¹⁶ De sagde til ham, "Se, vi dine tjenere har halvtreds stærke mænd. Lad dem gå og lede efter din herre. Måske har Herrens ånd løftet ham op og sat ham ned på et bjerg eller i en dal." Men Elisa svarede, "Send dem ikke." ¹⁷ Men de blev ved, indtil han blev fløvet over at sige nej. Så han sagde, "Send dem." Og de sendte halvtreds mænd, som ledte i tre dage, men fandt ham ikke. ¹⁸ Da de vendte tilbage til Elisa, som var blevet i Jeriko, sagde han til dem, "Sagde jeg ikke til jer, at I ikke skulle gå?"

¹⁹ Mændene i byen sagde til Elisa, "Se, vores herre kan se, at denne by er godt beliggende, men vandet er dårligt, og landet er ufrugtbart." ²⁰ Elisa instruerede, "Hent mig en ny skål og læg salt i den." Så bragte de den til ham. ²¹ Så gik han ud til kilden og kastede saltet i den og sagde, "Dette siger Herren: Jeg har helbredt dette vand. Aldrig igen vil det forårsage død eller gøre landet goldt." ²² Og vandet har forblevet rent til denne dag, som Elisa havde erklæret.

²³ Derfra gik Elisa op til Betel. Mens han gik langs vejen, kom nogle drenge ud af byen og hånede ham og sagde, "Gå op, din skaldede! Gå op, din skaldede!" ²⁴ Han vendte sig om, så på dem og forbandede dem i Herrens navn. Så kom to bjørne ud af skoven og sønderrev toogfyrre af drengene. ²⁵ Derfra gik Elisa til Karmels bjerg og vendte derefter tilbage til Samaria.

3 Joram, søn af Akab, blev konge over Israel i Samaria i Joshafats attende regeringsår som konge af Juda, og han regerede i tolv år. ² Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, dog ikke som hans far og mor, for han fjernede Ba'als hellige støtte, som hans far havde lavet. ³ Ikke desto mindre holdt han fast ved Jeroboams søn af Nebats synder,

som fik Israel til at synde. Han vendte sig ikke bort fra dem.

⁴ Nu var Mesha, kongen af Moab, en fåreavler, og han plejede at betale Israels konge en tribut på hundrede tusinde lam og ulden fra hundrede tusinde væddere. ⁵ Men efter Akabs død gjorde Moabs konge oprør mod Israels konge. ⁶ Så drog kong Joram ud fra Samaria på den tid og samlede hele Israel. ⁷ Han sendte også denne besked til Joshafat, kongen af Juda: "Moabs konge har gjort oprør mod mig. Vil du gå med mig for at kæmpe mod Moab?" Joshafat svarede, "Jeg vil gå. Jeg er som du er, mit folk som dit folk, mine heste som dine heste." ⁸ Så spurgte han, "Hvilken vej skal vi gå?" Joram svarede, "Gennem Edoms ørken."

⁹ Så drog Israels konge, Judas konge og Edoms konge af sted. Efter en omvejsmarch på syv dage var der intet vand til hæren eller til dyrene, der fulgte dem. ¹⁰ Da sagde Israels konge, "Ak! Herren har kaldt disse tre konger sammen for at overgive dem i Moabs hånd!" ¹¹ Men Joshafat sagde, "Er der ingen Herrens profet her, gennem hvem vi kan spørge Herren?" En af Israels konges tjenere svarede, "Elisa, Shafats søn, er her. Han plejede at hælde vand på Elias' hænder." ¹² Joshafat sagde, "Herrens ord er med ham." Så gik Israels konge, Joshafat og Edoms konge ned til ham.

¹³ Elisa sagde til Israels konge, "Hvad har jeg med dig at gøre? Gå til din fars profeter og din mors profeter." Men Israels konge sagde til ham, "Nej, for det er Herren, der har kaldt os tre konger sammen for at overgive os til Moab." ¹⁴ Elisa sagde, "Så sandt som Hærskarers Herre lever, som jeg tjener, hvis jeg ikke havde respekt for Joshafat, Judas konge, ville jeg ikke se på dig eller endda bemærke dig." ¹⁵ Men nu bring mig en musiker." Og mens musikeren spillede, kom Herrens hånd over Elisa. ¹⁶ Han sagde, "Dette siger Herren: Gør denne dal fuld af grøfter." ¹⁷ For dette siger Herren: I vil hverken se vind eller regn,

alligevel vil denne dal blive fyldt med vand, og I, jeres kvæg og jeres dyr vil drikke.

¹⁸ Dette er en simpel ting i Herrens øjne. Han vil også overgive Moab i jeres hænder. ¹⁹ I vil besejre hver befæstet by og hver større by. I vil fælde hvert godt træ, blokere alle kilder og dække hver god mark med sten.

2 Kongebog

²⁰ Næste morgen, omkring tidspunktet for morgenofferet, kom der pludselig vand fra Edoms retning, og landet blev fyldt med vand.

²¹ Nu havde alle moabitterne hørt, at kongerne var kommet op for at kæmpe mod dem, så hver mand gammel nok til at bære våben blev indkaldt og stationeret ved grænsen. ²² Da de stod op tidligt om morgenen, skinnede solen på vandet, og for moabitterne så det rødt ud—som blod. ²³ De sagde, "Dette er blod! Kongerne har kæmpet og slået hinanden. Nu til plyndringen, Moab!" ²⁴ Men da moabitterne kom til Israels lejr, rejste israelitterne sig og slog dem ned. De flygtede for Israel, som forfulgte dem og slog dem ned. ²⁵ De ødelagde byerne, og hver mand kastede sten på hver god mark, indtil den var dækket. De stoppede alle kilderne og huggede hvert godt træ ned. Kun Kir-Hareset blev tilbage, men selv det blev omringet og angrebet af slyngere.

²⁶ Da Moabs konge så, at slaget gik imod ham, tog han syv hundrede sværdmænd for at bryde igennem til Edoms konge, men de kunne ikke sejre. ²⁷ Så tog han sin førstefødte søn, som skulle efterfølge ham som konge, og ofrede ham som et brændoffer på muren. Stor vrede kom over Israel, og de trak sig tilbage fra ham og vendte tilbage til deres eget land.

4 Nu råbte en kvinde, en af profetsønnernes hustruer, til Elisa og sagde: "Din tjener, min mand, er død, og du ved, at din tjener frygtede Herren. Nu er kreditoren kommet for at tage mine to børn til at være hans slaver." ² Elisa svarede hende, "Hvordan kan jeg hjælpe dig? Fortæl mig venligst, hvad har du i dit hus?" Og hun svarede, "Din tjenestepige har intet i huset undtagen en krukke olie." ³ Så sagde han, "Gå, lån beholdere andre steder til dig selv, fra alle dine naboer — tomme kar; få ikke kun få. ⁴ Gå så ind og luk døren bag dig og dine sønner, og hæld olien i alle disse beholdere; og du skal sætte hver til side, når den er fuld." ⁵ Så hun forlod ham og lukkede døren bag sig og sine sønner. De blev ved med at bringe beholderne til hende, og hun blev ved med at hælde. ⁶ Da beholderne var fulde, sagde hun til sin søn, "Bring mig en anden beholder." Men han sagde til hende, "Der er ikke en mere." Så stoppede olien. ⁷ Så kom hun og informerede Guds mand. Og han instruerede hende, "Gå, sælg olien og betal din gæld, og du og dine sønner kan leve af resten."

⁸ Nu kom der en dag, hvor Elisa gik over til Shunem, hvor der var en fremtrædende kvinde, og hun opfordrede ham til at spise mad. Så når han gik forbi, ville han gå ind der for at spise. ⁹ Og hun sagde til sin mand, "Se nu, jeg ved, at dette er en hellig Guds mand, som passerer forbi os kontinuerligt. ¹⁰ Lad os venligst lave et lille muret værelse ovenpå, og sætte en seng til ham der, og et bord, en stol og en lysestage; og det skal være, når han kommer til os, at han kan gå ind der." ¹¹ En dag kom han der og gik ind i værelset ovenpå og lagde sig der. ¹² Og han sagde til sin tjener Gehazi, "Kald denne shunammitiske kvinde." Så han kaldte hende, og hun stod foran ham. ¹³ Og han sagde til ham, "Sig nu til hende, 'Se, du har taget al denne ulejlighed for os; hvad kan jeg gøre for dig? Skal jeg tale for dig til kongen eller til hærens kommandør?'" Men hun svarede, "Jeg bor blandt mit eget folk." ¹⁴ Så sagde han, "Hvad skal der så gøres for hende?" Og Gehazi svarede, "Nå, hun har ingen søn, og hendes mand er gammel." ¹⁵ Så sagde han, "Kald hende." Så han kaldte hende, og hun stod i døren. ¹⁶ Så sagde han, "På denne tid næste år vil du omfavne en søn." Men hun sagde, "Nej, min herre, du Guds mand, lyv ikke for din tjener." ¹⁷ Men kvinden blev gravid og fødte en søn på den tid næste år, præcis som Elisa havde fortalt hende.

¹⁸ Nu voksede barnet. Og det skete en dag, at han gik ud til sin far, til høstarbejderne. ¹⁹ Og han sagde til sin far, "Mit hoved, mit hoved!" Og han sagde til sin tjener, "Bær ham til hans mor." ²⁰ Da han havde båret ham og bragt ham til hans mor, sad han på hendes skød indtil middag, og så døde han. ²¹ Så gik hun op og lagde ham på Guds mands seng, og lukkede døren bag ham og gik ud. ²² Hun kaldte til sin mand og sagde, "Send mig venligst en af tjenerne og en af æslerne, så jeg kan løbe til Guds mand og vende tilbage." ²³ Men han sagde, "Hvorfor går du til ham i dag? Det er hverken nymåne eller sabbat." Og hun sagde, "Det skal gå godt." ²⁴ Så sadlede hun æselet og sagde til sin tjener, "Kør fremad og sænk ikke farten for mig, medmindre jeg siger det." ²⁵ Så hun gik og kom til Guds mand ved Karmels bjerg. Da Guds mand så hende på afstand, sagde han til sin tjener Gehazi, "Se, der er den shunammitiske kvinde. ²⁶ Løb nu venligst hen for at møde hende og sig til hende, 'Er det godt med dig? Er det godt med din mand? Er det godt med barnet?'" Og hun svarede, "Det er godt." ²⁷ Da hun

2 Kongebog

kom til Guds mand ved højen, tog hun fat i hans fødder. Og Gehazi kom op for at skubbe hende væk, men Guds mand sagde, "Lad hende være, for hendes sjæl er bedrøvet i hende; og Herren har skjult det for mig og har ikke informeret mig." ²⁸ Så sagde hun, "Bad jeg om en søn fra min herre? Sagde jeg ikke, 'Vildled mig ikke'?"

²⁹ Så sagde han til Gehazi, "Gør dig klar, tag min stav i din hånd og gå. Hvis du møder nogen, så hils ikke på ham, og hvis nogen hilser på dig, så svar ham ikke. Og læg min stav på drengens ansigt." ³⁰ Men drengens mor sagde, "Så sandt som Herren lever og så sandt som du selv lever, vil jeg ikke forlade dig." Så han rejste sig og fulgte hende. ³¹ Nu gik Gehazi foran dem og lagde staven på drengens ansigt, men der var ingen lyd eller reaktion. Så han vendte tilbage for at møde ham og fortalte ham, "Drengen er ikke vågnet."

³² Da Elisa kom ind i huset, se, drengen var død og lå på hans seng. ³³ Så gik han ind og lukkede døren bag de to af dem, og bad til Herren. ³⁴ Så gik han op på sengen og lagde sig på barnet, lagde sin mund på hans mund, sine øjne på hans øjne, og sine hænder på hans hænder, og da han bøjede sig ned over ham, blev barnets kød varmt. ³⁵ Så vendte han tilbage og gik i huset en gang frem og tilbage, og gik op og bøjede sig ned over ham igen; og drengen nyste syv gange og åbnede sine øjne. ³⁶ Og han kaldte på Gehazi og sagde, "Kald denne shunamitiske kvinde." Så han kaldte hende, og da hun kom ind til ham, sagde han, "Tag din søn." ³⁷ Så kom hun ind og faldt ved hans fødder og bøjede sig til jorden. Og hun tog sin søn op og gik ud.

³⁸ Da Elisa vendte tilbage til Gilgal, var der hungersnød i landet. Mens profetsønnerne sad foran ham, instruerede han sin tjener, "Sæt den store gryde over og lav stuvning til profetsønnerne." ³⁹ Så gik en ud på marken for at samle urter, og fandt en vild vin, og samlede fra den en skødefuld vilde græskar, og kom og skar dem i gryden med stuvning, selvom de ikke vidste, hvad de var. ⁴⁰ Så serverede de det for mændene at spise. Men mens de spiste stuvningen, råbte de og sagde, "Guds mand, der er død i gryden!" Og de kunne ikke spise det. ⁴¹ Så sagde han, "Bring mel." Og han kastede det i gryden og sagde, "Server det for folket og lad dem spise." Og der var intet skadeligt i gryden.

⁴² Nu kom en mand fra Baal-shalishah, og bragte Guds mand brød af førstegrøden: tyve bygbrød og friske aks af korn i sin sæk. Og Elisa sagde, "Giv dem til folket, så de kan spise." ⁴³ Men hans tjener sagde, "Hvordan skal jeg sætte dette foran hundrede mænd?" Alligevel sagde han, "Giv dem til folket, så de kan spise, for dette er, hvad Herren siger: 'De skal spise og have noget tilovers.'" ⁴⁴ Så satte han det foran dem, og de spiste og havde noget tilovers, i overensstemmelse med Herrens ord.

5 Nu var Na'aman, hærføreren for Arams konge, en stor mand i sin herres øjne og højt respekteret, fordi Herren gennem ham havde givet sejr til Aram. Manden var også en tapper kriger, men han var spedalsk. ² Nu var aramæerne gået ud i flokke og havde taget en ung pige til fange fra Israels land; og hun tjente Na'amans hustru. ³ Og hun sagde til sin frue, "Hvis bare min herre var hos profeten i Samaria! Han ville helt sikkert helbrede ham for hans spedalskhed." ⁴ Så gik Na'aman ind og fortalte sin herre, idet han sagde, "Dette er, hvad pigen fra Israels land sagde." ⁵ Så svarede Arams konge, "Gå nu, og jeg vil sende et brev til Israels konge." Så han drog af sted og tog ti talenter sølv, seks tusinde sekel guld og ti sæt tøj med sig. ⁶ Og han bragte brevet til Israels konge, hvor der stod: "Nu når dette brev når dig, se, jeg har sendt min tjener Na'aman til dig, så du kan helbrede ham for hans spedalskhed." ⁷ Men da Israels konge læste brevet, rev han sine klæder og sagde, "Er jeg Gud, til at dræbe og gøre levende, at denne mand sender bud til mig for at helbrede en mand for hans spedalskhed? Men overvej nu, og se hvordan han søger en strid med mig."

⁸ Nu skete det, da Elisa, Guds mand, hørte, at Israels konge havde revet sine klæder, at han sendte bud til kongen og sagde, "Hvorfor har du revet dine klæder? Lad ham komme til mig, og han skal vide, at der er en profet i Israel." ⁹ Så kom Na'aman med sine heste og sin vogn, og stod ved indgangen til Elisas hus. ¹⁰ Og Elisa sendte en budbringer til ham og sagde, "Gå og vask dig i Jordan syv gange, så skal dit kød blive genskabt, og du skal være ren." ¹¹ Men Na'aman blev vred og gik bort, idet han sagde, "Se, jeg tænkte, 'Han vil helt sikkert komme ud til mig og stå, og påkalde Herrens, sin Guds, navn, og svinge sin hånd over stedet og helbrede den spedalske.'" ¹² Er Abana og Parpar, floderne i Damaskus, ikke bedre end alle

2 Kongebog

Israels vande? Kunne jeg ikke vaske mig i dem og blive ren?" Så vendte han sig og gik bort i vrede.¹³ Så kom hans tjenere hen til ham og talte til ham og sagde, "Min fader, havde profeten sagt til dig at gøre noget stort, ville du ikke have gjort det? Hvor meget mere da, når han siger til dig, 'Vask dig, og bliv ren?'"

¹⁴ Så gik han ned og dyppede sig syv gange i Jordan, som Guds mand havde sagt; og hans kød blev genskabt som et ungt barns, og han var ren.

¹⁵ Så vendte han tilbage til Guds mand med hele sit følge, og kom og stod foran ham. Og han erklærede, "Se nu, jeg ved, at der ikke er nogen Gud på hele jorden, undtagen i Israel; så vær venlig at tage imod en gave fra din tjener nu." ¹⁶ Men han sagde, "Så sandt som Herren lever, for hvis ansigt jeg står, vil jeg ikke tage noget." Og han pressede ham til at tage det, men han nægtede. ¹⁷ Så sagde Na'aman, "Hvis ikke, så lad din tjener få to muldyrs byrder jord; for din tjener vil ikke længere bringe brændoffer eller ofre til andre guder, men kun til Herren." ¹⁸ I denne sag må Herren tilgive din tjener: når min herre går ind i Rimmons hus for at tilbede der, og han støtter sig til min hånd, og jeg bøjer mig i Rimmons hus—når jeg bøjer mig i Rimmons hus, må Herren tilgive din tjener i denne sag." ¹⁹ Og han sagde til ham, "Gå i fred." Så drog han bort fra ham en kort afstand.

²⁰ Men Gehazi, Elisas, Guds mands, tjener, tænkte, "Se, min herre har skånet denne aramæer Na'aman ved ikke at tage imod fra hans hånd, hvad han bragte. Så sandt som Herren lever, vil jeg løbe efter ham og tage noget fra ham." ²¹ Så forfulgte Gehazi Na'aman. Da Na'aman så nogen løbe efter ham, steg han ned fra vognen for at møde ham og spurgte, "Er alt vel?" ²² Og han sagde, "Alt er vel. Min herre har sendt mig og siger, 'Se, lige nu er der kommet to unge mænd fra profeternes sønner til mig fra Efraims bjergland. Giv dem venligst en talent sølv og to sæt tøj.'" ²³ Na'aman sagde, "Tag venligst to talenter." Og han pressede ham og bandt to talenter sølv i to poser med to sæt tøj, og gav dem til to af sine tjenere; og de bar dem foran ham. ²⁴ Da han kom til højen, tog han dem fra deres hånd og opbevarede dem i huset, og sendte derefter mændene bort, og de drog bort. ²⁵ Men han gik ind og stod foran sin herre. Og Elisa spurgte ham, "Hvor har du været, Gehazi?" Og han svarede, "Din tjener gik ingen steder." ²⁶ Så sagde han til ham, "Var mit hjerte ikke med dig, da manden vendte sig fra sin

vogn for at møde dig? Er det tid til at tage imod penge, og at tage imod tøj, olivenlunde, vingårde, får, okser, mandlige og kvindelige tjenere?" ²⁷ Derfor skal Na'amans spedalskhed klæbe til dig og dine efterkommere for evigt." Så gik han ud fra hans nærvær spedalsk, hvid som sne.

6 Profeternes sønner henvendte sig til Elisa og sagde, "Se nu, det sted, hvor vi bor under din vejledning, er for trangt for os." ² Lad os gå til Jordan, og hver af os vil tage en bjælke derfra, og lad os bygge et sted der for os selv, hvor vi kan bo." Så sagde han, "Gå." ³ Så sagde en af dem, "Vær venlig at følge dine tjenere." Og han svarede, "Jeg skal gå." ⁴ Så gik han med dem; og da de nåede Jordan, begyndte de at fælde træer. ⁵ Men mens en af dem fældede en bjælke, faldt øksehovedet i vandet. Og han råbte og sagde, "Åh, min herre! Den var lånt!" ⁶ Guds mand spurgte, "Hvor faldt den?" Og da han viste ham stedet, skar han en gren af og kastede den der, så jernet flød op. ⁷ Og han sagde, "Tag det op for dig selv." Så rakte han sin hånd ud og tog det.

⁸ Arams konge førte krig mod Israel, og han rådspurgte sine tjenere og sagde, "På det og det sted skal mit lejr være." ⁹ Men Guds mand sendte bud til Israels konge og sagde, "Vær forsigtig med ikke at passere dette sted, for aramæerne kommer derned." ¹⁰ Så sendte Israels konge nogen til det sted, som Guds mand havde fortalt ham om. Således advarede han ham, så han beskyttede sig der mere end én eller to gange. ¹¹ Arams konges hjerte blev rasende over denne sag; og han kaldte sine tjenere og sagde til dem, "Vil I ikke fortælle mig, hvem af os der er for Israels konge?" ¹² En af hans tjenere svarede, "Nej, min herre konge; men Elisa, profeten som er i Israel, informerer Israels konge om de ord, du taler i dit soveværelse." ¹³ Så sagde han, "Gå og se, hvor han er, så jeg kan sende mænd for at fange ham." Og det blev rapporteret til ham og sagde, "Se, han er i Dotan." ¹⁴ Så sendte han heste, vogne og en betydelig hær derhen, og de ankom om natten og omringede byen.

¹⁵ Da Guds mands tjener stod tidligt op og gik ud, se, en hær med heste og vogne omringede byen. Og hans tjener sagde til ham, "Ak, min herre! Hvad skal vi gøre?" ¹⁶ Så sagde han, "Frygt ikke, for de, der er med os, er flere end de, der er med dem." ¹⁷ Så bad Elisa og sagde, "Herre, vær venlig at åbne hans øjne,

2 Kongebog

så han kan se." Og Herren åbnede tjenerens øjne, og han så; og se, bjerget var fuldt af heste og ildvogne rundt om Elisa.

¹⁸ Da de kom ned til ham, bad Elisa til Herren og sagde, "Slå dette folk med blindhed, jeg beder." Så slog Han dem med blindhed i overensstemmelse med Elisas ord. ¹⁹ Så sagde Elisa til dem, "Dette er ikke vejen, og dette er ikke byen. Følg mig, så vil jeg føre jer til den mand, I søger." Og han førte dem til Samaria. ²⁰ Da de var kommet ind i Samaria, sagde Elisa, "Åh Herre, åbn disse mænds øjne, så de kan se." Så åbnede Herren deres øjne, og de så; og se, de var midt i Samaria. ²¹ Da Israels konge så dem, sagde han til Elisa, "Skal jeg slå dem ihjel? Skal jeg slå dem ihjel, min fader?" ²² Men han sagde, "Du skal ikke slå dem ihjel. Ville du slå dem ihjel, som du har taget til fange med dit sværd og din bue? Sæt brød og vand foran dem, så de kan spise og drikke og vende tilbage til deres herre." ²³ Så forberedte han en stor fest for dem; og da de havde spist og drukket, sendte han dem væk, og de vendte tilbage til deres herre. Og de aramæiske røverbander kom ikke igen ind i Israels land.

²⁴ Derefter samlede Ben-Hadad, Arams konge, hele sin hær, og drog op og belejrede Samaria. ²⁵ Der var en alvorlig hungersnød i Samaria; og se, de fortsatte med at belejre det, indtil et æselhoved blev solgt for firs sekel sølv, og en fjerdedel af en kab duemøg for fem sekel sølv. ²⁶ Mens Israels konge gik forbi på muren, råbte en kvinde til ham og sagde, "Hjælp, min herre konge!" ²⁷ Men han sagde, "Hvis Herren ikke hjælper dig, hvorfra skal jeg så hjælpe dig? Fra tærskelpladsen eller fra vinpressen?" ²⁸ Så sagde kongen til hende, "Hvad er der i vejen med dig?" Og hun svarede, "Denne kvinde sagde til mig, 'Giv din søn, så vi kan spise ham i dag, og vi vil spise min søn i morgen.' ²⁹ Så kogte vi min søn og spiste ham; og jeg sagde til hende den næste dag, 'Giv din søn, så vi kan spise ham'; men hun har skjult sin søn."

³⁰ Da kongen hørte kvindens ord, rev han sine klæder— og mens han gik forbi på muren, så folket, og se, han havde sæk under på sin krop. ³¹ Så sagde han, "Må Gud gøre således mod mig og mere til, hvis Elisas, Shafats søns, hoved bliver på ham i dag!" ³² Nu sad Elisa i sit hus, og de ældste sad hos ham. Og kongen sendte en mand foran sig, men før sendebudet kom til ham, sagde han til de ældste, "Ser I, hvordan denne morders søn har sendt nogen

for at fjerne mit hoved? Se, når sendebudet kommer, luk døren og hold den lukket mod ham. Er ikke lyden af hans herres fødder bag ham?" ³³ Mens han stadig talte med dem, se, kom sendebudet ned til ham og sagde, "Se, denne ondskab er fra Herren; hvorfor skulle jeg vente på Herren længere?"

7 Da sagde Elisa: "Hør Herrens ord: Så siger Herren: 'Omkring denne tid i morgen skal et mål fint mel sælges for en sekel, og to mål byg for en sekel, ved porten til Samaria.'" ² Men officeren, som kongen støttede sig til, svarede gudsmanden og sagde: "Se, hvis Herren skulle lave vinduer i himlen, kunne dette ske?" Da sagde han: "Se, du vil se det med dine egne øjne, men du vil ikke spise af det."

³ Nu var der fire mænd med spedalskhed ved indgangen til porten; og de sagde til hinanden: "Hvorfor sidder vi her, indtil vi dør?" ⁴ Hvis vi siger, 'Vi vil gå ind i byen,' så er der hungersnød i byen, og vi vil dø der. Og hvis vi sidder her, vil vi også dø. Så nu, kom, lad os gå over til aramæernes lejr. Hvis de skåner os, vil vi leve; og hvis de dræber os, vil vi dø."

⁵ Så de rejste sig i skumringen for at gå mod aramæernes lejr. Da de nåede kanten af aramæernes lejr, se, der var ingen der. ⁶ For Herren havde fået aramæernes lejr til at høre lyden af vogne og lyden af heste— det vil sige, lyden af en stor hær—så de sagde til hinanden: "Se, Israels konge har hyret hittitternes konger og egypternes konger imod os, for at komme over os!" ⁷ Så de rejste sig og flygtede i skumringen, og efterlod deres telte, deres heste og deres æsler— lejren som den var—og flygtede for deres liv.

⁸ Da disse mænd med spedalskhed kom til udkanten af lejren, gik de ind i et telt og spiste og drak, og tog sølv, guld og tøj med sig, og gik hen og gemte dem. Så vendte de tilbage og gik ind i et andet telt, og tog også ting derfra, og gik hen og gemte dem. ⁹ Så sagde de til hinanden: "Vi gør ikke det rigtige. Denne dag er en dag med gode nyheder, men vi holder os tavse. Hvis vi venter til morgenlyset, vil straf indhente os. Nu kom, lad os gå og fortælle kongens husstand." ¹⁰ Så de kom og kaldte på byens portvagter, og fortalte dem og sagde: "Vi kom til aramæernes lejr, og se, der var ingen der, ikke en menneskelig stemme—kun hestene og æslerne bundet, og teltene som de var." ¹¹ Og portvagterne råbte, og det blev rapporteret inde i kongens hus.

2 Kongebog

¹² Så stod kongen op om natten og sagde til sine tjenere: "Jeg vil nu fortælle jer, hvad aramæerne har gjort mod os. De ved, at vi er sultne, så de er gået ud fra lejren for at gemme sig i marken og siger, 'Når de kommer ud af byen, vil vi fange dem levende og komme ind i byen.'" ¹³ Men en af hans tjenere svarede og sagde: "Vær venlig, lad nogle mænd tage fem af de heste, der er tilbage i byen— se, de vil være som hele Israels mængde, der er tilbage i den— og lad os sende dem og se." ¹⁴ Så de forberedte to vogne med heste, og kongen sendte dem efter aramæernes hær og befalede: "Gå og se." ¹⁵ De gik efter dem til Jordan, og se, hele vejen var fuld af tøj og udstyr, som aramæerne havde kastet væk i deres hast. Så vendte budbringerne tilbage og fortalte kongen.

¹⁶ Så folket gik ud og plyndrede aramæernes lejr. Følgelig blev et mål fint mel solgt for en sekel, og to mål byg for en sekel, i overensstemmelse med Herrens ord. ¹⁷ Nu udnævnte kongen officeren, som han støttede sig til, til at være ansvarlig for porten; men folket trampede på ham ved porten, og han døde, præcis som gudsmanden havde talt, da kongen kom ned til ham. ¹⁸ Og det skete præcis som gudsmanden havde talt til kongen og sagde: "To mål byg for en sekel og et mål fint mel for en sekel vil blive solgt i morgen omkring denne tid ved porten til Samaria." ¹⁹ Så havde officeren svaret gudsmanden og sagt: "Se nu, hvis Herren skulle lave vinduer i himlen, kunne sådan en ting ske?" Og han sagde: "Se, du vil se det med dine egne øjne, men du vil ikke spise noget af det." ²⁰ Og det er faktisk, hvad der skete med ham: folket trampede på ham ved porten, og han døde.

8 Nu talte Elisa til kvinden, hvis søn han havde genoplivet, og sagde: "Rejs dig og gå, med din husstand, og ophold dig, hvor du kan; for Herren har kaldt på en hungersnød, og den vil også komme over landet i syv år." ² Så kvinden rejste sig og handlede i overensstemmelse med Guds mands ord, og gik med sin husstand og opholdt sig i filistrenes land i syv år. ³ Da de syv år var gået, vendte kvinden tilbage fra filistrenes land; og hun gik for at appellere til kongen for sit hus og sin mark. ⁴ På det tidspunkt talte kongen med Gehazi, Guds mands tjener, og sagde: "Fortæl mig venligst alle de bemærkelsesværdige ting, som Elisa har gjort." ⁵ Og mens han fortalte kongen, hvordan han havde

genoplivet den døde, se, kvinden, hvis søn han havde genoplivet, appellerede til kongen for sit hus og for sin mark. Så Gehazi sagde: "Min herre kongen, dette er kvinden, og dette er hendes søn, som Elisa genoplivede." ⁶ Da kongen spurgte kvinden, fortalte hun ham historien. Så kongen udpægede en bestemt officer til hende og sagde: "Genopret alt, hvad der var hendes, og al markens afgrøde fra den dag, hun forlod landet, indtil nu."

⁷ Elisa ankom til Damaskus. På det tidspunkt var Ben-Hadad, Arams konge, syg, og han blev informeret, og man sagde: "Guds mand er kommet hertil." ⁸ Så sagde kongen til Hazael: "Tag en gave i din hånd og gå for at møde Guds mand, og forhør Herren ved ham, og sig: 'Vil jeg komme mig over denne sygdom?'" ⁹ Så gik Hazael for at møde ham og tog en gave i sin hånd, af alle Damaskus' gode ting— fyrre kamellæs— og han kom og stod foran ham og sagde: "Din søn Ben-Hadad, Arams konge, har sendt mig til dig og siger: 'Vil jeg komme mig over denne sygdom?'" ¹⁰ Da sagde Elisa til ham: "Gå, sig til ham, 'Du vil bestemt komme dig,' men Herren har vist mig, at han helt sikkert vil dø." ¹¹ Og han stirrede fast på ham, indtil Hazael blev flov, og Guds mand græd. ¹² Hazael sagde: "Hvorfor græder min herre?" Og han svarede: "Fordi jeg ved det onde, du vil gøre mod Israels sønner: du vil sætte deres fæstninger i brand, dræbe deres unge mænd med sværdet, knuse deres små børn, og sprætte deres gravide kvinder op." ¹³ Så sagde Hazael: "Men hvad er din tjener, som ikke er mere end en hund, at han skulle gøre denne store ting?" Og Elisa svarede: "Herren har vist mig, at du vil blive konge over Aram." ¹⁴ Så forlod han Elisa og vendte tilbage til sin herre, som sagde til ham: "Hvad sagde Elisa til dig?" Og han sagde: "Han fortalte mig, at du bestemt ville komme dig." ¹⁵ Men den næste dag tog han dækket, gennemblødte det i vand og bredte det over hans ansigt, hvilket forårsagede hans død. Og Hazael blev konge i hans sted.

¹⁶ Nu i det femte år af Joram, Ahabs søn, Israels konge, da Josafat var konge af Juda, blev Joram, Josafats søn, konge af Juda. ¹⁷ Han var toogtredive år gammel, da han først satte sig på tronen, og hans regeringstid i Jerusalem varede i otte år. ¹⁸ Han vandrede i Israels kongers vej, ligesom Ahabs hus havde gjort, for Ahabs datter blev hans hustru. Så han gjorde ondt i Herrens øjne. ¹⁹ Dog var Herren ikke villig til at ødelægge Juda for sin tjener Davids

2 Kongebog

skyld, siden Han havde lovet ham at give ham en lampe for hans sønner altid.

²⁰ I hans dage gjorde Edom oprør mod Judas herredømme og udnævnte en konge over sig selv. ²¹ Så Joram drog over til Zair med alle sine vogne, og det skete, at han rejste sig om natten og slog edomitterne, som havde omringet ham, og vognekaptajnerne; men folket flygtede til deres telte.

²² Så Edom gjorde oprør mod Juda indtil denne dag. Derefter gjorde Libna også oprør på samme tid. ²³ Hvad angår resten af Jorams gerninger og alt, hvad han gjorde, er de ikke skrevet i Judas kongers krønikebog? ²⁴ Så hvilede Joram med sine forfædre og blev begravet med dem i Davids by, og Ahazja, hans søn, efterfulgte ham som konge.

²⁵ I det tolvte år af Joram, Ahabs søn, Israels konge, begyndte Ahazja, Jorams søn, Judas konge, sin regeringstid. ²⁶ Ahazja var toogtyve år gammel, da han blev konge, og han regerede i et år i Jerusalem. Hans moders navn var Atalja, Omris barnebarn, Israels konge. ²⁷ Han fulgte Ahabs hus' veje og gjorde ondt i Herrens øjne, ligesom Ahabs hus havde gjort, fordi han var beslægtet ved ægteskab med Ahabs hus. ²⁸ Han gik med Joram, Ahabs søn, for at føre krig mod Hazael, Arams konge, ved Ramot-Gilead, og aramæerne sårede Joram. ²⁹ Så kong Joram vendte tilbage til Jizre'el for at komme sig over de sår, som aramæerne havde påført ham ved Rama, da han kæmpede mod Hazael, Arams konge. Derefter gik Ahazja, Jorams søn, Judas konge, ned for at se Joram, Ahabs søn, i Jizre'el, fordi han var syg.

9 Nu kaldte profeten Elisa en af profetsønnerne og sagde til ham, "Forbered dig, tag denne flaske olie i din hånd, og gå til Ramot i Gilead. ² Når du kommer der, skal du lede efter Jehu, søn af Josafat, søn af Nimshi, og gå ind og få ham til at rejse sig fra sine brødre og føre ham til et indre rum. ³ Tag så flasken med olie og hæld den ud over hans hoved og sig, 'Dette siger Herren: Jeg har salvet dig til konge over Israel.' Åbn derefter døren og flygt, og tøv ikke." ⁴ Den unge mand, der tjente profeten, begav sig til Ramot i Gilead. ⁵ Da han ankom, se, hærens kommandører sad der, og han sagde, "Jeg har en besked til dig, kommandør." Og Jehu sagde, "Til hvem af os?" Og han sagde, "Til dig, kommandør." ⁶ Så rejste han sig og gik ind i huset, og den unge mand hældte olien ud over hans hoved

og sagde til ham, "Dette siger Herren, Israels Gud: 'Jeg har salvet dig til konge over Herrens folk, over Israel.' ⁷ Du skal slå din herre Ahabs hus, så jeg kan hævne blodet af mine tjenere, profeterne, og blodet af alle Herrens tjenere, ved Jezebels hånd." ⁸ For hele Ahabs hus skal ende, og jeg vil udrydde fra Ahab enhver mand, både træl og fri i Israel. ⁹ Jeg vil bringe Ahabs hus til ruin, som jeg gjorde med Jeroboams hus, Nebats søn, og Baashas hus, Ahijas søn. ¹⁰ Hundene vil fortære Jezebel på Jezreels område, og hun vil ikke blive begravet." Så åbnede han døren og flygtede.

¹¹ Nu gik Jehu ud til sin herres tjenere, og en sagde til ham, "Er alt vel? Hvorfor kom denne galning til dig?" Og han sagde til dem, "I kender manden og hans tale." ¹² Men de sagde, "Det er en løgn! Fortæl os nu." Og han sagde, "Dette sagde han til mig: 'Dette siger Herren: Jeg har salvet dig til konge over Israel.'" ¹³ Så skyndte de sig, og hver mand tog sit klæde og lagde det under ham på de bare trin, og blæste i trompeten og proklamerede, "Jehu er konge!"

¹⁴ Så konspirerede Jehu, Josafats søn, Nimshis søn, mod Joram. Nu holdt Joram vagt ved Ramot i Gilead, han og hele Israel, på grund af Hazael, Arams konge.

¹⁵ Men kong Joram var vendt tilbage til Jezreel for at komme sig efter de sår, som aramæerne havde påført ham, da han kæmpede mod Hazael, Arams konge. Så sagde Jehu, "Hvis dette er jeres beslutning, så lad ingen undslippe eller forlade byen for at fortælle det i Jezreel." ¹⁶ Så kørte Jehu i en vogn og tog til Jezreel, for Joram lå der og kom sig. Og Ahazja, Judas konge, var kommet ned for at se Joram.

¹⁷ Nu stod vagten på tårnet i Jezreel og så Jehus følge, da han kom, og han sagde, "Jeg ser et følge." Og Joram sagde, "Tag en rytter og send ham for at møde dem, og lad ham sige, 'Er det fred?'" ¹⁸ Så gik en rytter for at møde ham og sagde, "Kongen spørger, 'Er det fred?'" Og Jehu sagde, "Hvad angår fred dig? Falder ind bag mig." Og vagten rapporterede, "Budbringeren nåede dem, men han vendte ikke tilbage." ¹⁹ Så sendte han en anden rytter ud, som kom til dem og sagde, "Kongen spørger, 'Er det fred?'" Og Jehu svarede, "Hvad angår fred dig? Falder ind bag mig." ²⁰ Og vagten rapporterede, "Han nåede dem, men han vendte ikke

2 Kongebog

tilbage. Og kørslen er som Jehu, Nimshis søn, for han kører med stor intensitet.”

²¹ Så sagde Joram, “Gør klar.” Og de gjorde hans vogn klar. Og Joram, Israels konge, og Ahazja, Judas konge, gik ud, hver i sin vogn, og de gik ud for at møde Jehu og fandt ham på Nabots, jezreelittens, ejendom. ²² Da Joram så Jehu, sagde han, “Er det fred, Jehu?” Og han svarede, “Hvordan kan der være fred, så længe din mor Jezebels skøgerier og hendes trolddomme er så mange?” ²³ Så vendte Joram tøjlerne og flygtede og sagde til Ahazja, “Der er forræderi, Ahazja!” ²⁴ Så trak Jehu sin bue med fuld styrke og skød Joram mellem hans arme; og pilen gik gennem hans hjerte, og han sank i sin vogn. ²⁵ Og Jehu sagde til Bidkar, hans officer, “Tag ham op og kast ham ind i Nabots, jezreelittens, mark, for husk, da du og jeg red sammen bag Ahab, hans far, udtalte Herren denne dom imod ham: ²⁶ ‘Jeg har bestemt set i går Nabots blod og hans sønners blod,’ erklærer Herren, ‘og jeg vil gengælde dig på denne ejendom,’ erklærer Herren. Så nu, tag ham og kast ham ind i ejendommen, i overensstemmelse med Herrens ord.”

²⁷ Da Ahazja, Judas konge, så dette, flygtede han ad vejen til Bet-Haggan. Men Jehu forfulgte ham og sagde, “Slå ham også ned i vognen.” Så de slog ham på opstigningen til Gur, som er ved Ibleam. Men han flygtede til Megiddo og døde der. ²⁸ Så transporterede hans tjenere ham i en vogn til Jerusalem og lagde ham til hvile med sine forfædre i Davids by. ²⁹ Det var i det ellefte år af Joram, Ahabs søn, at Ahazja begyndte sin regering over Juda.

³⁰ Da Jehu kom til Jezreel, hørte Jezebel om det. Og hun lagde makeup på sine øjne og prydede sit hoved og kiggede ud gennem vinduet. ³¹ Da Jehu trådte ind i porten, sagde hun, “Er det vel, Zimri, din herres morder?” ³² Så løftede han sit ansigt mod vinduet og sagde, “Hvem er på min side? Hvem?” Og to eller tre embedsmænd kiggede ned på ham. ³³ Og han sagde, “Kast hende ned.” Så kastede de hende ned, og noget af hendes blod blev sprøjtet på muren og på hestene, og han trampede hende under fode. ³⁴ Så gik han ind og spiste og drak, og han sagde, “Tag jer af denne forbandede kvinde og begrav hende, for hun er en kongedatter.” ³⁵ Så gik de for at begrave hende, men de fandt ikke mere af hende end kraniet og fødderne og håndfladerne. ³⁶ Derfor vendte de tilbage og informerede ham. Og han sagde, “Dette er

Herrens ord, som han talte ved sin tjener Elias fra Tisbe, idet han sagde, ‘På Jezreels ejendom skal hundene æde Jezebels kød;’ ³⁷ og Jezebels lig vil være som gødning på markens overflade på Jezreels ejendom, så de ikke kan sige, ‘Dette er Jezebel.’”

10 Nu havde Akab halvfjerds sønner i Samaria. Så Jehu skrev breve og sendte dem til Samaria, til herskerne i Jizre'el, de ældste og værgerne for Akabs sønner, og sagde, ² “Når dette brev kommer til jer, da jeres herres sønner er hos jer, og I har vogne, heste, en befæstet by og våben, ³ vælg da den bedste og mest dygtige af jeres herres sønner, sæt ham på hans fars trone, og kæmp for jeres herres hus.” ⁴ Men de blev meget bange og sagde, “Se, de to konger kunne ikke stå imod ham; hvordan kan vi da stå?” ⁵ Og husholderen og byens overhoved, sammen med de ældste og værgerne, sendte besked til Jehu og sagde, “Vi er dine tjenere; alt hvad du siger, vil vi gøre. Vi vil ikke gøre nogen til konge. Gør hvad der er godt i dine øjne.” ⁶ Så skrev han et brev til dem en anden gang og sagde, “Hvis I er på min side og vil lytte til min stemme, tag da hovederne af mændene, jeres herres sønner, og kom til mig i Jizre'el i morgen på denne tid.” Nu var kongens sønner, halvfjerds personer, hos byens ledere, som opfostrede dem. ⁷ Og da brevet kom til dem, tog de kongens sønner og slagtede dem, halvfjerds personer, og lagde deres hoveder i kurve og sendte dem til ham i Jizre'el. ⁸ Da sendebudet ankom og rapporterede, “De har bragt kongens sønners hoveder,” instruerede han, “Arranger dem i to bunker ved indgangen til porten indtil morgen.”

⁹ Om morgenen gik han ud og stod og sagde til hele folket, “I er retfærdige; se, jeg konspirerede mod min herre og dræbte ham. Men hvem dræbte alle disse?

¹⁰ Vid da, at intet skal falde til jorden af Herrens ord, som Herren talte angående Akabs hus, for Herren har gjort, hvad Han talte gennem Sin tjener Elias.” ¹¹ Så slog Jehu alle dem ned, der var tilbage af Akabs hus i Jizre'el, og alle hans store mænd, hans bekendte og hans præster, indtil han ikke efterlod ham nogen overlevende.

¹² Så drog han ud og rejste til Samaria. På vejen, mens han var ved Bet-Eked af hyrderne, ¹³ mødte Jehu slægtningene til Akazja, Judas konge, og spurgte, “Hvem er I?” Og de svarede, “Vi er Akazjas slægtninge, og vi er kommet ned for at hilse på

2 Kongebog

kongens sønner og dronningemoderens sønner.”¹⁴ Så sagde han, “Tag dem levende.” Så de tog dem levende og dræbte dem ved brønden i Bet-Eked, toogfyrrer mænd, og han efterlod ingen af dem i live.

¹⁵ Da han nu drog derfra, mødte han Jonadab, Rekabs søn, der kom for at møde ham; og han hilste på ham og spurgte, “Er dit hjerte sandt, som mit hjerte er med dit hjerte?” Og Jonadab svarede, “Det er det.” Jehu sagde, “Hvis det er, giv mig din hånd.” Og han gav ham sin hånd, og han tog ham op i vognen.¹⁶ Og han sagde, “Kom med mig og vidne om min iver for Herren.” Så han lod ham køre i sin vogn.¹⁷ Da han kom til Samaria, slog han alle dem ned, der var tilbage af Akab i Samaria, indtil han havde udryddet dem, i overensstemmelse med Herrens ord, som Han talte til Elias.

¹⁸ Så samlede Jehu hele folket og sagde til dem, “Akab tjente Ba'al lidt; Jehu vil tjene ham meget.”¹⁹ Kald nu alle Ba'als profeter, alle hans tilbedere og alle hans præster til mig; lad ingen mangle, for jeg har et stort offer for Ba'al; den, der mangler, skal ikke leve.” Men Jehu handlede bedragerisk for at udrydde Ba'als tilbedere.²⁰ Og Jehu sagde, “Hellig en højtidelig forsamling for Ba'al.” Så de proklamerede det.²¹ Så sendte Jehu bud gennem hele Israel, og alle Ba'als tilbedere kom, så der ikke var nogen tilbage, der ikke kom. Da de gik ind i Ba'als hus, var Ba'als hus fyldt fra den ene ende til den anden.²² Og han sagde til den, der havde ansvaret for garderoben, “Bring klæder ud til alle Ba'als tilbedere.” Så han bragte klæder ud til dem.²³ Så gik Jehu og Jonadab, Rekabs søn, ind i Ba'als hus, og han sagde til Ba'als tilbedere, “Søg omhyggeligt og se, at der ikke er nogen af Herrens tjenere her hos jer, men kun Ba'als tilbedere.”²⁴ Så gik de ind for at ofre slagtofre og brændofre. Nu havde Jehu stationeret firs mænd udenfor, og han sagde, “Den, der lader nogen af de mænd undslippe, som jeg bringer i jeres hænder, skal give sit liv i bytte.”²⁵ Så snart han havde afsluttet brændofferet, sagde Jehu til vagterne og officererne, “Gå ind, dræb dem; lad ingen komme ud.” Så slog de dem med sværdets æg, og vagterne og officererne kastede dem ud og gik ind i det inderste rum i Ba'als hus.²⁶ Og de bragte Ba'als hus' mindsten ud og brændte dem.²⁷ De rev også Ba'als mindsten ned og rev Ba'als hus ned, og gjorde det til et latrin den dag i dag.

²⁸ På denne måde fjernede Jehu Ba'al fra Israel.²⁹ Dog vendte Jehu sig ikke bort fra Jeroboams synder, Nebats søn, som fik Israel til at synde—specifikt de guldkalve, der var i Betel og Dan.³⁰ Og Herren sagde til Jehu, “Fordi du har gjort vel i at udføre, hvad der er rigtigt i Mine øjne, og har gjort ved Akabs hus i overensstemmelse med alt, hvad der var i Mit hjerte, skal dine sønner indtil fjerde generation sidde på Israels trone.”³¹ Men Jehu var ikke omhyggelig med at vandre i Herrens lov, Israels Gud, med hele sit hjerte; han vendte sig ikke bort fra Jeroboams synder, som han fik Israel til at begå.

³² I de dage begyndte Herren at afskære stykker fra Israel; og Hazael besejrede dem i hele Israels område:³³ fra Jordan østpå, hele Gileads land—gaditterne, rubenitterne og manassitterne—fra Aroer, som er ved Arnons dal, endog Gilead og Basan.³⁴ Nu resten af Jehus gerninger, alt hvad han udrettede, og al hans styrke, er de ikke nedskrevet i Israels Kongers Krønikebog?³⁵ Og Jehu hvilede hos sine fædre, og de begravede ham i Samaria; og Joahaz, hans søn, efterfulgte ham som konge.³⁶ Jehu's regeringstid over Israel i Samaria varede i otteogtyve år.

11

Da Atalja, Ahazjas mor, indså, at hendes søn var død, stod hun op og ødelagde alle de kongelige efterkommere.² Men Jehosheba, datter af kong Joram, søster til Ahazja, tog Joash, Ahazjas søn, og stjal ham fra blandt kongens sønner, der blev dræbt, og satte ham og hans amme i et soveværelse. Så de skjulte ham for Atalja, og han blev ikke dræbt.³ Så han blev skjult hos hende i Herrens hus i seks år, mens Atalja regerede over landet.

⁴ I det syvende år sendte Jojada bud og bragte kaptajnerne over hundreder af kariterne og vagten, og bragte dem ind i Herrens hus. Så lavede han en pagt med dem, lod dem aflægge ed i Herrens hus, og viste dem kongens søn.⁵ Og han befalede dem og sagde: “Dette er det, I skal gøre: en tredjedel af jer, som kommer ind på sabbatten og holder vagt over kongens hus,⁶ en tredjedel skal være ved Surporten, og en tredjedel ved porten bag vagten. Og I skal holde vagt over huset for at forsvare det.”⁷ To divisioner af jer, alle som går ud på sabbatten, skal holde vagt over Herrens hus for kongen.⁸ Og I skal omringe kongen, hver med sine våben i hånden, og den, der kommer inden for rækkerne, skal dræbes.

2 Kongebog

Og I skal være med kongen, når han går ud og når han kommer ind."

⁹ Så kaptajnerne over hundreder gjorde alt, hvad Jojada præsten havde befaleet. Hver af dem tog sine mænd, som skulle komme ind på sabbatten, med dem, der skulle gå ud på sabbatten, og kom til Jojada præsten. ¹⁰ Og præsten gav kaptajnerne over hundrederne de spyd og skjolde, som havde været kong Davids, og som var i Herrens hus. ¹¹ Så stod vagterne, hver med sit våben i hånden, fra husets højre side til husets venstre side, ved alteret og huset, omkring kongen. ¹² Og han bragte kongens søn ud og satte kronen på ham og gav ham vidnesbyrdet. Og de gjorde ham til konge og salvede ham, og de klappede i hænderne og sagde: "Længe leve kongen!"

¹³ Da Atalja hørte lyden af vagten og folket, kom hun til folket i Herrens hus. ¹⁴ Og hun så, og se, kongen stod ved søjlen, som var skikken, med kaptajnerne og trompetblæserne ved siden af kongen. Og hele landets folk jublede og blæste i trompeter. Da rev Atalja sine klæder i stykker og råbte: "Forræderi! Forræderi!" ¹⁵ Så befalede Jojada præsten kaptajnerne over hundrederne, som var sat over hæren, og sagde til dem: "Før hende ud mellem rækkerne, og den, der følger hende, skal dræbes med sværdet." For præsten havde sagt: "Hun skal ikke dræbes i Herrens hus." ¹⁶ Så greb de hende, og hun gik ad hesteindgangen til kongens hus, og hun blev dræbt der.

¹⁷ Så lavede Jojada en pagt mellem Herren, kongen og folket, at de skulle være Herrens folk; også mellem kongen og folket. ¹⁸ Og hele landets folk kom til Baals hus og rev det ned; de knuste hans altre og hans billeder grundigt, og de dræbte Mattan, Baals præst, foran altrene. Og præsten satte officerer over Herrens hus. ¹⁹ Og han samlede kaptajnerne over hundrederne, kariterne, vagterne og hele landets folk, og de eskorterede kongen ned fra Herrens hus, kom ad vagternes port til kongens hus. Der tog han plads på den kongelige trone. ²⁰ Så jublede hele landets folk, og byen var fredelig, for de havde henrettet Atalja med sværdet ved kongens hus.

²¹ Joash var kun syv år gammel, da han blev kronet til konge.

12 I Jehus syvende år begyndte Joash at regere, og han regerede i fyrré år i Jerusalem. Hans mor var Zibja fra Beersheba. ² Joash gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne alle sine dage, hvor Jehojada præsten underviste ham. ³ Dog blev offerhøjene ikke fjernet; folket fortsatte med at bringe ofre og brænde røgelse på dem.

⁴ Da sagde Joash til præsterne: "Alle de penge fra de hellige gaver, som bringes til Herrens hus, i gængse penge—både pengene for hver persons vurdering og alle de penge, som nogens hjerte tilskynder ham til at bringe til Herrens hus—" ⁵ Lad præsterne tage dem til sig selv, hver fra sin egen bekendte; og lad dem reparere skaderne på huset, hvor der end findes nogen skade." ⁶ Men det skete, at i det tretogtyvende år af kong Joash, havde præsterne ikke repareret skaden på huset. ⁷ Da kaldte kong Joash på Jehojada præsten og de andre præster og sagde til dem, "Hvorfor har I ikke repareret skaden på huset? Nu, tag ikke flere penge fra jeres bekendte, men overgiv dem til reparationen af huset." ⁸ Så blev præsterne enige om, at de ikke ville tage flere penge fra folket, og heller ikke selv reparere skaden på huset.

⁹ Men Jehojada præsten tog en kiste, borede et hul i dens låg, og placerede den ved siden af alteret, på højre side, når man kommer ind i Herrens hus; og præsterne, som bevogtede tærsklen, lagde alle de penge deri, som blev bragt til Herrens hus. ¹⁰ Når de så, at der var mange penge i kisten, kom kongens skriver og ypperstepræsten op, og de lagde pengene i poser og talte de penge, der fandtes i Herrens hus.

¹¹ Så gav de pengene, som var blevet talt, i hænderne på dem, der udførte arbejdet, som havde tilsyn med Herrens hus; og de udbetalte dem til tømrerne og bygningsarbejderne, der arbejdede på Herrens hus, ¹² og til murerne og stenhuggerne, og til køb af tømmer og tilhugget sten til at reparere skaden på Herrens hus, og til alt, hvad der blev lagt ud for huset for at reparere det. ¹³ Dog blev der ikke lavet sølvbægre, lyseslukkere, skåle, trompeter, eller nogen kar af guld eller sølv til Herrens hus af de penge, der blev bragt til Herrens hus; ¹⁴ for de allokerede dem til arbejderne, som brugte dem til at genoprette Herrens hus. ¹⁵ Desuden krævede de ikke regnskab fra de mænd, i hvis hånd de gav pengene til at betale arbejderne, for de handlede trofast. ¹⁶

2 Kongebog

Pengene fra skyldofrene og pengene fra syndofrene blev ikke bragt ind i Herrens hus; de blev beholdt af præsterne.

¹⁷ Da rykkede Hazael, kongen af Aram, frem og kæmpede mod Gat og erobrede det, og Hazael forberedte sig på at drage op til Jerusalem. ¹⁸ Så tog Joash, kongen af Juda, alle de hellige ting, som Josafat og Joram og Ahazja, hans fædre, kongerne af Juda, havde helliget, og sine egne hellige ting, og alt det guld, der fandtes blandt skattene i Herrens hus og i kongens hus, og sendte dem til Hazael, kongen af Aram. Så trak han sig tilbage fra Jerusalem.

¹⁹ Hvad angår de andre begivenheder i Joashs regeringstid og alt, hvad han udrettede, er de ikke optegnet i Krønikes Bog for Judas konger? ²⁰ Og hans tjenere rejste sig og dannede en sammensværgelse, og dræbte Joash i Millo-huset, på vejen ned til Silla. ²¹ For Jozakar, Shimeats søn, og Jehozabad, Shomers søn, hans tjenere, slog ham, og han døde. Og de begravde ham med hans fædre i Davids by, og Amasja, hans søn, efterfulgte ham som konge.

13 I det treogtyvende år af Joash, søn af Ahaziah, konge af Juda, begyndte Joahaz, søn af Jehu, sin regering over Israel i Samaria, og hans regering varede sytten år. ² Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, og fulgte Jeroboams, Nebats søns, synder, som fik Israel til at synde; han vendte sig ikke bort fra dem. ³ Så Herrens vrede blussede op mod Israel, og Han overgav dem konstant i Hazaels, kongen af Aram, hånd, og i Ben-Hadads, Hazaels søns, hånd. ⁴ Da bad Joahaz om Herrens gunst, og Herren lyttede til ham; for Han så Israels undertrykkelse, hvordan Arams konge undertrykte dem. ⁵ Og Herren gav Israel en befrier, så de undslap fra aramæernes hånd; og Israels sønner boede i deres telte som før. ⁶ Ikke desto mindre vendte de sig ikke bort fra Jeroboams hus' synder, som han fik Israel til at begå, men vandrede i dem; og Asheraen blev også stående i Samaria. ⁷ For han efterlod Joahaz ikke mere af hæren end halvtreds ryttere, ti vogne og ti tusinde fodsoldater, for Arams konge havde ødelagt dem og gjort dem som støvet ved tærskning.

⁸ Hvad angår de andre gerninger af Joahaz, inklusive alle hans bedrifter og hans styrke, er de ikke

optegnet i Israels kongers krønikebog? ⁹ Og Joahaz lagde sig til hvile hos sine fædre, og de begravde ham i Samaria; og hans søn Joash blev konge i hans sted.

¹⁰ I det syvogtredivte år af Joash, konge af Juda, blev Joash, Joahaz' søn, konge over Israel i Samaria, og han regerede seksten år. ¹¹ Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne; han vendte sig ikke bort fra alle Jeroboams, Nebats søns, synder, som fik Israel til at synde, men vandrede i dem. ¹² Nu, resten af Joashs gerninger og alt, hvad han gjorde, og hans styrke, hvormed han kæmpede mod Amaziah, kongen af Juda, er de ikke skrevet i Israels kongers krønikebog? ¹³ Så lagde Joash sig til hvile hos sine fædre, og Jeroboam sad på hans trone; og Joash blev begravet i Samaria med Israels konger.

¹⁴ Da Elisa blev syg med den sygdom, som han skulle dø af, kom Joash, Israels konge, ned til ham og græd over ham og sagde, "Min fader, min fader, Israels vogne og dets ryttere!" ¹⁵ Og Elisa sagde til ham, "Tag en bue og pile." Så tog han en bue og pile til sig selv. ¹⁶ Derefter instruerede han Israels konge, "Placer din hånd på buen." Og han placerede sin hånd på den, og Elisa lagde sine hænder over kongens hænder. ¹⁷ Og han sagde, "Åbn vinduet mod øst," og han åbnede det. Så sagde Elisa, "Skyd!" og han skød. Og han sagde, "Herrens sejrspil, og sejrspilen over Aram; for du vil slå aramæerne ved Afek, indtil du har ødelagt dem." ¹⁸ Derefter sagde han, "Tag pilene," og han tog dem. Og han instruerede Israels konge, "Slå jorden," og han slog den tre gange og stoppede. ¹⁹ Så blev Guds mand vred på ham og sagde, "Du skulle have slået fem eller seks gange; så ville du have slået Aram, indtil du havde gjort en ende på det. Men nu skal du kun slå Aram tre gange."

²⁰ Og Elisa døde, og de begravde ham. Nu ville grupper af moabitter invadere landet om foråret. ²¹ Mens de begravde en mand, bemærkede de en røverisk gruppe; så de kastede manden ind i Elisas grav. Ved berøring af Elisas knogler genopstod manden og stod op på sine fødder.

²² I Joahaz' tid havde Hazael, kongen af Aram, undertrykt Israel. ²³ Alligevel var Herren nådig mod dem og havde medfølelse med dem og vendte sig til dem, på grund af Hans pagt med Abraham, Isak og Jakob, og Han ville ikke ødelægge dem eller kaste

2 Kongebog

dem bort fra Hans nærvær indtil denne tid. ²⁴ Ved Hazael, kongen af Aram, død, efterfulgte hans søn Ben-Hadad ham som konge. ²⁵ Så tog Joash, Joahaz' søn, igen fra Ben-Hadads, Hazael's søns, hånd de byer, som han havde taget i krig fra sin fader Joahaz' hånd. Joash besejrede ham tre gange og genvandt Israels byer.

14 I det andet år af Joash, søn af Jehoahaz, konge af Israel, begyndte Amazja, søn af Joash, konge af Juda, at regere. ² Amazja var femogtyve år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i niogtyve år i Jerusalem. Hans mor var Jehoaddin fra Jerusalem. ³ Han gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne, dog ikke som hans forfader David havde gjort. Han fulgte det eksempel, som hans far Joash havde sat. ⁴ Dog blev offerhøjene ikke fjernet; folket fortsatte med at bringe ofre og brænde røgelse der. ⁵ Da riget var sikkert under hans kontrol, henrettede han de tjenere, der havde myrdet hans far, kongen. ⁶ Men han dræbte ikke morderens børn, i overensstemmelse med det, der er skrevet i Mose Lovbog, som Herren befalede, idet han sagde, "Fædre skal ikke dø for sønner, og sønner skal ikke dø for fædre; men hver skal dø for sin egen synd."

⁷ Han besejrede ti tusinde edomitter i Saltdalen, erobrede Sela i kamp og kaldte det Joktheel, som det hedder den dag i dag. ⁸ Derefter sendte Amazja bud til Joash, søn af Jehoahaz, søn af Jehu, konge af Israel, og sagde, "Kom, lad os mødes ansigt til ansigt i kamp." ⁹ Men Joash, konge af Israel, sendte en besked til Amazja, konge af Juda, og sagde, "Tjørnebusken i Libanon sendte en besked til cederen i Libanon og sagde, 'Giv din datter til min søn som hustru.' Men et vildt dyr i Libanon gik forbi og trampede på tjørnebusken. ¹⁰ Du har virkelig besejret Edom, og dit hjerte er blevet stolt. Nyd din ære og bliv i dit hus. Hvorfor skulle du fremprovokere problemer, så du falder, du og Juda med dig?" ¹¹ Men Amazja tog ikke advarslene til sig. Så Joash, konge af Israel, rykkede frem, og han og Amazja, konge af Juda, konfronterede hinanden ved Bet-Shemesh, som er en del af Juda. ¹² Juda blev besejret af Israel, og hver mand flygtede til sit eget telt. ¹³ Joash, konge af Israel, fangede Amazja, konge af Juda, søn af Joash, søn af Ahazja, ved Bet-Shemesh. Han gik derefter til Jerusalem og nedrev Jerusalems mur fra Efraims Port til Hjørneporten, en

strækning på fire hundrede alen. ¹⁴ Han tog alt guld og sølv og alle redskaberne fundet i Herrens hus og i kongens hus' skatkamre, sammen med gidsler, og vendte tilbage til Samaria.

¹⁵ De øvrige handlinger af Joash, hans styrke, og hvordan han kæmpede med Amazja, konge af Juda, er de ikke optegnet i Israels Kongers Krønikebog? ¹⁶ Joash hvilede hos sine forfædre og blev begravet i Samaria med Israels konger, og hans søn Jeroboam efterfulgte ham som konge.

¹⁷ Amazja, søn af Joash, konge af Juda, levede i femten år efter Joash's død, søn af Jehoahaz, konge af Israel. ¹⁸ Hvad angår de andre begivenheder i Amazjas regeringstid, er de ikke optegnet i Judas Kongers Krønikebog? ¹⁹ De sammensvor sig imod ham i Jerusalem, og han flygtede til Lakish. Men de sendte mænd efter ham til Lakish, og de dræbte ham der. ²⁰ De bragte ham tilbage på heste, og han blev begravet i Jerusalem med sine forfædre i Davids by. ²¹ Hele Judas folk tog Azarja, som var seksten år gammel, og gjorde ham til konge i stedet for hans far Amazja. ²² Han genopbyggede Elath og genoprettede det til Juda efter kongens død.

²³ I det femtende år af Amazja, søn af Joash, konge af Juda, begyndte Jeroboam, søn af Joash, konge af Israel, at regere i Samaria, og han regerede i enogfyrrer år. ²⁴ Han gjorde ondt i Herrens øjne; han vendte sig ikke bort fra alle Jeroboams synder, søn af Nebat, som ledte Israel til synd. ²⁵ Han genoprettede Israels grænse fra indgangen til Hamat til Araba-havet, i overensstemmelse med Herrens ord, Israels Gud, som han talte gennem sin tjener Jonas, søn af Amittai, profeten, som var fra Gat-Hefer. ²⁶ For Herren så Israels lidelse, som var meget bitter; for der var hverken bunden eller fri tilbage, og der var ingen hjælper for Israel. ²⁷ Dog erklærede Herren ikke, at han ville udlette Israels navn under himlen; men han frelste dem ved Jeroboams, søn af Joash, hånd.

²⁸ De øvrige handlinger af Jeroboam, alt hvad han udrettede, hans styrke, hvordan han kæmpede, og hvordan han genvandt for Israel Damaskus og Hamat, som havde tilhørt Juda, er de ikke optegnet i Israels Kongers Krønikebog? ²⁹ Jeroboam hvilede hos sine forfædre, med Israels konger, og hans søn Zakarja efterfulgte ham som konge.

2 Kongebog

15 I det syvogtyvende år af Jeroboam, Israels konge, begyndte Azarja, søn af Amazja, Judas konge, at regere. ² Som sekstenårig begyndte han at regere, og han regerede i tooghalvtreds år i Jerusalem; hans mor var Jekolja fra Jerusalem. ³ Han handlede ret i Herrens øjne, efter sin fader Amazjas eksempel. ⁴ Dog blev offerhøjene ikke fjernet; folket fortsatte med at bringe ofre og brænde røgelse på disse høje. ⁵ Og Herren ramte kongen, så han blev spedalsk indtil sin dødsdag. Han boede i et særskilt hus, mens Jotam, kongens søn, styrede husholdningen og dømte folkene i landet. ⁶ Hvad angår de andre gerninger af Azarja og alle hans bedrifter, er de ikke optegnet i Judas kongers krønikebog? ⁷ Azarja døde og blev lagt til hvile hos sine forfædre i Davids by, og hans søn Jotam efterfulgte ham som konge.

⁸ I det otteogtredive år af Azarja, Judas konge, blev Zekarja, søn af Jeroboam, konge over Israel i Samaria i seks måneder. ⁹ Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, som hans forfædre havde gjort; han veg ikke fra Jeroboams, Nebats søns, synder, som fik Israel til at synde. ¹⁰ Da sammensvor Shallum, søn af Jabesh, sig imod ham, og slog ham ihjel foran folket og dræbte ham, og blev konge i hans sted. ¹¹ Hvad angår de andre gerninger af Zekarja, er de ikke optegnet i Israels kongers krønikebog? ¹² Dette er Herrens ord, som han talte til Jehu, og sagde: "Dine sønner indtil fjerde generation skal sidde på Israels trone." Og således skete det.

¹³ Shallum, søn af Jabesh, blev konge i det niogtredive år af Uzzija, Judas konge, og han regerede i en måned i Samaria. ¹⁴ Da drog Menahem, søn af Gadi, op fra Tirza og kom til Samaria, og han slog Shallum, søn af Jabesh, i Samaria og dræbte ham, og tog tronen i hans sted. ¹⁵ Hvad angår de andre gerninger af Shallum og hans sammensværgelse, er de ikke optegnet i Israels kongers krønikebog? ¹⁶ Da angreb Menahem Tifsa og alle, der var i den og dens grænser, fra Tirza, fordi de ikke åbnede for ham; så han angreb den, og flænsede alle dens gravide kvinder op.

¹⁷ I det niogtredive år af Azarja, Judas konge, blev Menahem, søn af Gadi, konge over Israel, og han regerede ti år i Samaria. ¹⁸ Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne; han veg ikke alle sine dage fra Jeroboams, Nebats søns, synder, som fik Israel til at synde. ¹⁹ Pul, Assyriens konge, kom imod landet, og

Menahem gav Pul tusind talenter sølv, så hans støtte ville være med ham for at sikre riget under hans styre. ²⁰ Så opkrævede Menahem pengene fra Israel, fra alle de mægtige mænd af rigdom, halvtreds sekel sølv fra hver mand, for at give til Assyriens konge. ²¹ Så Assyriens konge trak sig tilbage og blev ikke i landet. ²² Hvad angår de andre gerninger af Menahem og alle hans bedrifter, er de ikke optegnet i Israels kongers krønikebog? ²³ Menahem døde, og hans søn Pekaja efterfulgte ham som konge.

²³ I det halvtredsindstyvende år af Azarja, Judas konge, blev Pekaja, søn af Menahem, konge over Israel i Samaria, og han regerede i to år. ²⁴ Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne; han veg ikke fra Jeroboams, Nebats søns, synder, som fik Israel til at synde. ²⁵ Da sammensvor Pekah, søn af Remalja, hans officer, sig imod ham og slog ham i Samaria, i kongens hus' citadel, sammen med Argob og Arie, og med halvtreds mænd af Gileaditterne. Og han dræbte ham og tog tronen i hans sted. ²⁶ Hvad angår de andre gerninger af Pekaja og alle hans bedrifter, er de ikke optegnet i Israels kongers krønikebog?

²⁷ I det tooghalvtredsindstyvende år af Azarja, Judas konge, blev Pekah, søn af Remalja, konge over Israel i Samaria, og han regerede i tyve år. ²⁸ Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne; han veg ikke fra Jeroboams, Nebats søns, synder, som fik Israel til at synde. ²⁹ I Pekahs, Israels konges, dage kom Tiglat-Pileser, Assyriens konge, og erobrede Ijon, Abel-Bet-Ma'aka, Janoah, Kedes, Hazor, Gilead og Galilæa, hele Naftalis land; og han førte deres indbyggere i eksil til Assyrien. ³⁰ Og Hosea, søn af Ela, sammensvor sig imod Pekah, søn af Remalja, og slog ham og dræbte ham, og tog tronen i hans sted, i det tyvende år af Jotam, søn af Uzzija. ³¹ Hvad angår de andre gerninger af Pekah og alle hans bedrifter, er de ikke optegnet i Israels kongers krønikebog?

³² I det andet år af Pekah, søn af Remalja, Israels konge, begyndte Jotam, søn af Uzzija, Judas konge, at regere. ³³ Han var femogtyve år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i seksten år i Jerusalem; hans mor var Jerusha, Zadoks datter. ³⁴ Han handlede ret i Herrens øjne; han fulgte i alle sin fader Uzzijas veje. ³⁵ Dog blev offerhøjene ikke fjernet; folket fortsatte med at bringe ofre og brænde røgelse på disse høje. Han byggede den øvre port til Herrens hus. ³⁶ Hvad angår de andre

2 Kongebog

gerninger af Jotam og hans bedrifter, er de ikke optegnet i Judas kongers krønikebog? ³⁷ På den tid begyndte Herren at sende Rezin, Arams konge, og Pekah, søn af Remalja, imod Juda. ³⁸ Jotam døde og blev lagt til hvile hos sine forfædre i sin fader Davids by; og hans søn Akaz efterfulgte ham som konge.

16 I det syttende år af Pekah, Remaljas søn, begyndte Akaz, Jotams søn, kongen af Juda, at regere. ² Akaz var tyve år gammel, da han blev konge, og han regerede seksten år i Jerusalem. Han gjorde ikke, hvad der var ret i Herrens, hans Guds, øjne, som hans fader David havde gjort. ³ Men han vandrede i Israels kongers vej, og han lod endda sin søn gå gennem ilden, i overensstemmelse med de vederstyggeligheder, som de folk havde, som Herren havde drevet bort foran Israels børn. ⁴ Han ofrede og brændte røgelse på højene, på bakkerne og under hvert grønt træ.

⁵ Da drog Rezin, Arams konge, og Pekah, Remaljas søn, Israels konge, op til Jerusalem for at føre krig, og de belejrede Akaz, men kunne ikke overvinde ham. ⁶ På den tid generobrede Rezin, Arams konge, Elat for Aram, og drev judæerne helt ud af Elat; og aramæerne kom til Elat og har boet der til denne dag.

⁷ Så sendte Akaz sendebud til Tiglat-Pileser, Assyriens konge, og sagde: "Jeg er din tjener og din søn; kom mig til hjælp mod Arams konge og Israels konge, som rejser sig mod mig." ⁸ Og Akaz tog sølvet og guldet, som fandtes i Herrens hus og i kongens hus' skatkamre, og sendte det som en gave til Assyriens konge. ⁹ Så efterkom Assyriens konge hans anmodning; og Assyriens konge drog op mod Damaskus og indtog det, og førte dets folk i eksil til Kir, og henrettede Rezin.

¹⁰ Nu tog kong Akaz til Damaskus for at møde Tiglat-Pileser, Assyriens konge, og han så alteret, der var i Damaskus. Og kong Akaz sendte til præsten Uria mønstret af alteret og dets model, svarende til al dets udførelse. ¹¹ Så byggede præsten Uria alteret; i overensstemmelse med alt, hvad kong Akaz havde sendt fra Damaskus, sådan lavede præsten Uria det, før kongen kom fra Damaskus. ¹² Da kongen kom fra Damaskus, så kongen alteret; og kongen nærmuede sig alteret og gik op til det, ¹³ og han brændte sit brændoffer og sit måltidsoffer, og udgød sit drikoffer og stænkede blodet af sine fredsofre på alteret. ¹⁴

Og kobberalteret, som var foran Herren, flyttede han fra forsiden af huset, fra mellem sit alter og Herrens hus, og han satte det på den nordlige side af sit alter. ¹⁵ Så befalede kong Akaz præsten Uria og sagde: "På det store alter skal du brænde morgenens brændoffer og aftenens måltidsoffer, og kongens brændoffer og hans måltidsoffer, med brændofferet fra alle landets folk, og deres måltidsoffer og deres drikofre; og stænk på det alt blodet fra brændofrene og alt blodet fra ofrene. Men kobberalteret skal være for mig at spørge ved." ¹⁶ Så udførte præsten Uria alt, hvad kong Akaz havde befaleet.

¹⁷ Så afskar kong Akaz kanterne af stativerne, og fjernede vaskefadet fra dem; han tog også havet ned fra de bronzetyre, der var under det, og satte det på et stengulv. ¹⁸ Og han fjernede den overdækkede baldakin til sabbatten, som de havde bygget i huset, og den ydre indgang for kongen, fra Herrens hus, på grund af Assyriens konge.

¹⁹ Nu er resten af Akaz' gerninger, som han gjorde, ikke de optegnet i Judas kongers krønikebog? ²⁰ Så sov Akaz med sine fædre og blev begravet med sine fædre i Davids by, og hans søn Ezekias blev konge i hans sted.

17 I det tolvte år af Akaz, kongen af Juda, blev Hosea, Elas søn, konge over Israel i Samaria, og han regerede ni år. ² Han gjorde det onde i Herrens øjne, dog ikke som de konger af Israel, der var før ham. ³ Shalmaneser, Assyriens konge, rykkede frem mod ham, og Hosea blev hans vasal og ydede ham tribut. ⁴ Men Assyriens konge fandt sammensværgelse hos Hosea, for han havde sendt sendebud til So, kongen af Egypten, og havde ikke betalt tribut til Assyriens konge, som han havde gjort år efter år. Så Assyriens konge lukkede ham inde og bandt ham i fængsel. ⁵ Derefter invaderede Assyriens konge hele landet og drog op til Samaria og belejrede det i tre år. ⁶ I det niende år af Hosea indtog Assyriens konge Samaria og førte Israels folk i eksil til Assyrien, og bosatte dem i Halah og ved Habor, Gozans flod, og i medernes byer.

⁷ Dette skete, fordi Israels sønner havde syndet mod Herren deres Gud, som havde ført dem op fra Egyptens land under Faraos, Egyptens konges, hånd, og de havde frygtet andre guder ⁸ og fulgt de nationers skikke, som Herren havde drevet ud foran

2 Kongebog

Israels sønner, og i Israels kongers veje, som de havde indført. ⁹ Og Israels sønner gjorde hemmeligt ting, som ikke var rette mod Herren deres Gud. Desuden byggede de høje steder for sig selv i alle deres byer, fra vagttårn til befæstet by. ¹⁰ De rejste mindesten og Asherim på hver høj bakke og under hvert grønt træ, ¹¹ og der brændte de røgelse på alle de høje steder, som de nationer gjorde, som Herren havde ført bort foran dem; og de gjorde onde ting, som vakte Herrens vrede. ¹² De tjente afguder, om hvilke Herren havde sagt til dem, "I skal ikke gøre denne ting." ¹³ Ikke desto mindre sendte Herren budskaber til Israel og Juda gennem alle sine profeter og hver seer, og sagde, "Vend jer fra jeres onde veje og hold mine bud og vedtægter, i overensstemmelse med hele den lov, som jeg befalede jeres fædre, og som jeg sendte til jer gennem mine tjenere profeterne." ¹⁴ Men de hørte ikke, men gjorde deres nakker stive som deres fædre, der ikke troede på Herren deres Gud. ¹⁵ De forkastede hans vedtægter og hans pagt, som han havde indgået med deres fædre, og hans advarsler, som han havde advaret dem med. Og de fulgte afguder og blev tomme, og fulgte de nationer, som omgav dem, om hvilke Herren havde befalede dem ikke at gøre som de gjorde. ¹⁶ De forlod alle Herrens deres Guds bud og lavede støbte metalbilleder til sig selv - to kalve - og lavede en Ashera og tilbad alle de himmelske lys og tjente Baal. ¹⁷ Så lod de deres sønner og deres døtre gå gennem ilden, praktiserede spådom og tydede varsler, og gav sig hen til at gøre det onde i Herrens øjne, og vakte hans vrede. ¹⁸ Så Herren blev meget vred på Israel og fjernede dem fra sit åsyn; ingen blev tilbage undtagen Judas stamme alene. ¹⁹ Også Juda holdt ikke Herrens deres Guds bud, men de fulgte de skikke, som Israel havde indført. ²⁰ Så Herren forkastede alle Israels efterkommere og plagede dem, og overgav dem til plyndrere, indtil han havde kastet dem fra sit åsyn. ²¹ Da han havde adskilt Israel fra Davids hus, gjorde de Jeroboam, Nebats søn, til konge. Så ledte Jeroboam Israel bort fra at følge Herren og fik dem til at begå en stor synd. ²² Og Israels sønner fulgte alle Jeroboams synder, som han begik; de veg ikke fra dem, ²³ indtil Herren fjernede Israel fra sit åsyn, som han havde talt gennem alle sine tjenere profeterne. Så blev Israel forvist fra deres eget land til Assyrien til denne dag.

²⁴ Så bragte Assyriens konge folk fra Babylon, Kuta, Avva, Hamat og Sefarvajim, og bosatte dem i Samarias byer i stedet for Israels sønner. Så de besad Samaria og boede i dens byer. ²⁵ Og i begyndelsen af deres ophold der frygtede de ikke Herren; derfor sendte Herren løver iblandt dem, som dræbte nogle af dem. ²⁶ Så informerede de Assyriens konge og sagde, "De nationer, som du har ført i eksil og bosat i Samarias byer, kender ikke landets Guds skik; så han har sendt løver iblandt dem, og se, de dræber dem, fordi de ikke kender landets Guds skik." ²⁷ Så befalede Assyriens konge og sagde, "Tag en af de præster, som I tog i eksil derfra, og lad ham gå og bo der, og lad ham lære dem landets Guds skik." ²⁸ Så kom en af de præster, der var blevet taget i eksil fra Samaria, og boede i Betel, og lærte dem, hvordan de skulle frygte Herren.

²⁹ Men hver nation lavede stadig sine egne guder og satte dem i de høje steders huse, som Samarias folk havde lavet, hver nation i deres byer, hvor de boede.

³⁰ Babylons folk lavede Sukkot-benot, Kutas folk formede Nergal, Hamats folk skabte Ashima, ³¹ og Avviterne opfandt Nibhaz og Tartak, og Sefarviterne ofrede deres børn i ilden til Adrammelek og Anammelek, Sefarvajims guder. ³² De frygtede også Herren, og udnævnte blandt sig selv præster for de høje steder, som tjente dem i de høje steders huse.

³³ De frygtede Herren, men tjente deres egne guder i overensstemmelse med de nationers skikke, fra hvem de var blevet ført i eksil. ³⁴ Til denne dag handler de i overensstemmelse med de tidligere skikke: de frygter ikke Herren, ej heller følger de hans vedtægter, hans forordninger, loven, eller det bud, som Herren befalede Jakobs sønner, som han navngav Israel; ³⁵ med hvem Herren indgik en pagt og befalede dem, og sagde, "I skal ikke frygte andre guder, ej heller bøje jer for dem, ej heller tjene dem, ej heller ofre til dem." ³⁶ Men Herren, som førte jer op fra Egyptens land med stor magt og med udstrakt arm, ham skal I frygte, og for ham skal I bøje jer, og til ham skal I ofre ofre. ³⁷ Og de vedtægter, forordninger, loven og budet, som han skrev til jer, skal I være omhyggelige med at gøre altid, og I skal ikke frygte andre guder. ³⁸ Og den pagt, som jeg har indgået med jer, skal I huske, og I skal ikke frygte andre guder. ³⁹ Men Herren jeres Gud skal I frygte; og han vil frelse jer fra alle jeres fjenders hånd." ⁴⁰ Men de hørte ikke, men fortsatte med at handle i overensstemmelse med deres tidligere skik. ⁴¹ Så

2 Kongebog

mens disse nationer frygtede Herren, tjente de også deres afguder; deres børn ligeledes og deres børnebørn, ligesom deres fædre handlede, sådan gør de til denne dag.

18 Det skete i Hoseas, Elas søns, Israels konges, tredje regeringsår, at Ezekias, Akaz' søn, Judas konge, blev konge. ² Han var femogtyve år gammel, da han blev konge, og han regerede niogtyve år i Jerusalem. Hans moder hed Abi, Zekarjas datter. ³ Han gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne, i overensstemmelse med alt, hvad hans fader David havde gjort. ⁴ Han fjernede offerhøjene, knuste stenstøtterne, huggede Ashera ned, og knuste også kobberslangen, som Moses havde lavet, for indtil de dage brændte Israels børn røgelse til den; og den blev kaldt Nehushtan. ⁵ Han satte sin lid til Herren, Israels Gud; der var ingen som ham blandt alle Judas konger, hverken før eller efter ham. ⁶ For han holdt fast ved Herren; han vendte sig ikke bort fra at følge Ham, men holdt Hans bud, som Herren havde givet Moses. ⁷ Og Herren var med ham; hvor han end gik, havde han fremgang. Han stod også imod Assyriens konge og tjente ham ikke. ⁸ Han besejrede filistrene så langt som til Gaza og dens område, fra vagttårn til befæstet by.

⁹ I kong Ezekias' fjerde år, som var Hoseas, Elas søns, Israels konges, syvende år, rykkede Salmaneser, Assyriens konge, frem mod Samaria og belejrede det. ¹⁰ Efter tre år indtog de det; i Ezekias' sjette år, som var Hoseas, Israels konges, niende år, blev Samaria taget. ¹¹ Da førte Assyriens konge Israel i eksil til Assyrien, og bosatte dem i Halah og ved Habor, Gozans flod, og i medernes byer, ¹² fordi de ikke adlød Herrens, deres Guds, røst, men overtrådte Hans pagt—alt, hvad Herrens tjener Moses havde befaleet; de lyttede hverken eller adlød.

¹³ I kong Ezekias' fjortende år, rykkede Sankerib, Assyriens konge, frem mod alle Judas befæstede byer og indtog dem. ¹⁴ Da sendte Ezekias, Judas konge, bud til Assyriens konge i Lakisj og sagde, "Jeg har gjort uret; træk dig tilbage fra mig. Hvad du pålægger mig, vil jeg bære." Så pålagde Assyriens konge Ezekias, Judas konge, en betaling på tre hundrede talenter sølv og tredive talenter guld. ¹⁵ Ezekias gav ham alt det sølv, der fandtes i Herrens hus, og i kongens hus' skatkamre. ¹⁶ På den tid fjernede Ezekias guldet fra dørene i Herrens tempel,

og fra dørstolperne, som Ezekias, Judas konge, havde overtrukket, og gav det til Assyriens konge.

¹⁷ Så sendte Assyriens konge Tartan, Rab-Saris og Rabsjake fra Lakisj til kong Ezekias med en stor hær til Jerusalem. Så de kom op og ankom til Jerusalem. Og de gik op og kom og stod ved kanalen fra den øvre dam, som er på vejen til vaskerens mark. ¹⁸ Så kaldte de på kongen, og Eljakim, Hilkijas søn, som var over husholdningen, og Sebna, skriveren, og Joah, Asafs søn, sekretæren, kom ud til dem. ¹⁹ Så sagde Rabsjake til dem, "Sig nu til Ezekias, 'Dette siger den store konge, Assyriens konge: Hvad er det for en tillid, du har?' ²⁰ Du påstår—men det er kun tomme ord—"Jeg har en plan og styrke til krigen." Nu, hvem har du stølet på, at du har gjort oprør mod mig? ²¹ Nu se, du har stølet på denne brudte rørstav, på Egypten, som, hvis en mand støtter sig til den, vil gå ind i hans hånd og gennembore den. Sådan er Faraos, Egyptens konge, for alle, der stoler på ham. ²² Men hvis du siger til mig, "Vi har stølet på Herren, vores Gud," er det ikke Ham, hvis offerhøje og altre Ezekias har fjernet, og har sagt til Juda og Jerusalem, "I skal tilbede foran dette alter i Jerusalem?" ²³ Nu da, indgå et væddemål med min herre, Assyriens konge, og jeg vil give dig to tusind heste, hvis du er i stand til at sætte ryttere på dem. ²⁴ Hvordan kan du da vende tilbage selv en embedsmand af de mindste af min herres tjenere, og stole på Egypten for vogne og ryttere? ²⁵ Er jeg nu kommet op uden Herrens samtykke mod dette sted for at ødelægge det? Herren sagde til mig, "Gå op mod dette land, og ødelæg det.""

²⁶ Så sagde Eljakim, Hilkijas søn, og Sebna og Joah til Rabsjake, "Tal venligst til dine tjenere på aramæisk, for vi forstår det; og tal ikke til os på judæisk, mens folket på muren hører det." ²⁷ Men Rabsjake sagde til dem, "Har min herre sendt mig kun til din herre og til dig for at tale disse ord, og ikke til mændene, der sidder på muren, som er dømt til at spise deres egen afføring og drikke deres egen urin med jer?" ²⁸ Så stod Rabsjake og råbte med høj stemme på judæisk og sagde, "Hør ordet fra den store konge, Assyriens konge! ²⁹ Dette siger kongen: 'Lad ikke Ezekias bedrage jer, for han vil ikke kunne redde jer fra min hånd. ³⁰ Lad heller ikke Ezekias få jer til at stole på Herren, idet han siger, "Herren vil bestemt redde os, og denne by vil ikke blive overgivet til Assyriens konge." ³¹ Lyt ikke til Ezekias;

2 Kongebog

for dette siger Assyriens konge: "Indgå fred med mig og kom ud til mig, og hver af jer vil spise af sin egen vinstok og hver af sit eget figentræ, og drikke af vandet fra sin egen brønd, ³² indtil jeg kommer og tager jer til et land som jeres eget land, et land med korn og ny vin, et land med brød og vingårde, et land med olivenolie og honning, så I vil leve og ikke dø." Men lyt ikke til Ezekias, for han vildleder jer ved at sige, "Herren vil redde os." ³³ Har nogen af nationernes guder været i stand til at redde deres land fra Assyriens konge? ³⁴ Hvad er der blevet af Hamats og Arpads guder? Hvad er der blevet af Sefarvajims, Henas og Ivahs guder? Har de reddet Samaria fra min hånd? ³⁵ Hvem blandt alle landenes guder har reddet deres land fra min hånd, at Herren skulle redde Jerusalem fra min hånd?"

³⁶ Men folket var tavse og svarede ham ikke et ord, for kongens befaling var, "Svar ham ikke." ³⁷ Så kom Eljakim, Hilkijas søn, som var over husholdningen, og Sebna, skriveren, og Joah, Asafs søn, sekretæren, til Ezekias med deres klæder sønderrevne, og de rapporterede til ham Rabsjakes ord.

19 Da kong Ezekias hørte dette, sønderrev han sine klæder, klædte sig i sæk, og gik ind i Herrens hus. ² Så sendte han Eliakim, som var over husholdningen, og Sebna, skriveren, og de ældste af præsterne, klædt i sæk, til profeten Esajas, Amos' søn. ³ De sagde til ham, "Dette siger Ezekias: 'Denne dag er en dag med nød, straf og vanære; for børnene er kommet til fødslen, men der er ingen kraft til at føde dem.' ⁴ Måske vil Herren din Gud høre alle Rabshakehs ord, som hans herre, Assyriens konge, har sendt for at håne den levende Gud, og vil straffe de ord, som Herren din Gud har hørt. Derfor, bed en bøn for den rest, der er tilbage.'" ⁵ Således nærmede kong Ezekias' tjenere sig Esajas. ⁶ Og Esajas sagde til dem, "Sig dette til jeres herre: 'Dette siger Herren: Vær ikke bange for de ord, som du har hørt, med hvilke Assyriens konges tjenere har hånet Mig.' ⁷ Se, jeg vil lægge en ånd i ham, så han vil høre et rygte og vende tilbage til sit eget land. Og jeg vil få ham til at falde for sværdet i sit eget land.'"

⁸ Rabshakeh vendte tilbage for at finde Assyriens konge i kamp mod Libna, for han havde fået at vide, at kongen havde forladt Lakisj. ⁹ Da han hørte dem sige om Tirhaka, kongen af Kusch, "Se, han er kommet ud for at kæmpe mod dig," sendte han igen budbringere til Ezekias og sagde, ¹⁰ "Sig dette til

Ezekias, Judas konge: 'Lad ikke din Gud, som du stoler på, bedrage dig ved at sige, "Jerusalem vil ikke blive overgivet til Assyriens konge.'" ¹¹ Se, du har hørt, hvad Assyriens konger har gjort mod alle landene, fuldstændig ødelagt dem. Så vil du blive frelst? ¹² Frelst de guder, som mine fædre ødelagde, dem— Gozan, Haran, Rezeph, og Edens sønner, som var i Telassar? ¹³ Hvad er der blevet af kongen af Hamat, kongen af Arpad, kongen af byen Sefarvajim, og af Hena og Ivvah?"

¹⁴ Ezekias modtog brevet fra budbringerne, læste det, og gik op til Herrens hus og bredte det ud for Herren. ¹⁵ Og Ezekias bad for Herren og sagde, "Herre, Israels Gud, som troner over keruberne, Du er Gud, Du alene, af alle jordens riger. Du skabte himlen og jorden. ¹⁶ Bøj Dine øre, Herre, og hør; åbn Dine øjne, Herre, og se; og hør Sankeribs ord, som han har sendt for at håne den levende Gud. ¹⁷ Ja, Herre, Assyriens konger har ødelagt nationerne og deres lande, ¹⁸ og har kastet deres guder i ilden, for de var ikke guder, men kun menneskehænders værk, træ og sten. Så de har ødelagt dem. ¹⁹ Men nu, Herre vor Gud, beder vi Dig om at frelse os fra hans hånd, så alle jordens riger må vide, at Du alene, Herre, er Gud."

²⁰ Da sendte Esajas, Amos' søn, bud til Ezekias og sagde, "Dette siger Herren, Israels Gud: 'Fordi du har bedt til Mig angående Sankerib, Assyriens konge, har Jeg hørt dig.' ²¹ Dette er det budskab, som Herren har talt imod ham:

'Hun har hånet dig og gjort nar af dig, Zions jomfrudatter; Hun har kastet sit hoved imod dig, Jerusalems datter! ²² Mod hvem har du løftet din stemme og løftet dine øjne i stolthed? Mod Israels Hellige! ²³ Gennem dine budbringere har du trodset Herren, og du har sagt, "Med mine mange vogne kom jeg op til bjergenes højder, Til Libanons fjerneste dele; Og jeg huggede ned dens høje cedertræer og dens udvalgte enebærtræer. Og jeg trængte ind i dens fjerneste hvilested, dens tætteste skov. ²⁴ Jeg gravede brønde og drak vand fra fremmede lande, Og med mine fødders såler tørrede jeg op Alle Egyptens floder.'" ²⁵ Har du ikke hørt? For længe siden gjorde Jeg det, Fra gamle tider planlagde Jeg det. Nu har Jeg bragt det til udførelse, At du skulle gøre befæstede byer til ruinhobe. ²⁶ Så deres indbyggere var magtesløse, De blev knust og gjort til skamme. De var som

2 Kongebog

markens vegetation og den grønne urt, Som græs på hustagene, der er svedet, før det er vokset. ²⁷ *Men Jeg kender din siddende stilling, Din udgang og din indgang, Og din rasen imod Mig.* ²⁸ *På grund af din rasen imod Mig, Og fordi din arrogance er nået til Mine ører, Vil Jeg sætte Min krog i din næse Og Min tømme i dine læber, Og Jeg vil vende dig tilbage ad den vej, du kom.*

²⁹ Dette vil være tegnet for dig:

du vil spise i år, hvad der vokser af sig selv, i det andet år, hvad der spirer fra det samme, og i det tredje år så, høst, plant vingårde, og spis deres frugt. ³⁰ *Og de overlevende, der er tilbage af Judas hus, vil igen slå rod nedad og bære frugt opad.* ³¹ *For ud af Jerusalem vil en rest gå, og overlevende ud af Zions bjerg. Herrens nidkærhed vil udrette dette.*

³² Derfor siger Herren dette om Assyriens konge:

'Han vil ikke komme til denne by, Ej heller skyde en pil der; Ej heller komme foran den med et skjold, Ej heller kaste en belejringsvold op imod den. ³³ *Han vil vende tilbage ad den vej, han kom, og han skal ikke komme til denne by,' erklærer Herren.* ³⁴ *'For Jeg vil beskytte denne by og bevare den, for Min egen skyld og for Min tjener Davids skyld.'*

³⁵ Så skete det den nat, at Herrens engel gik ud og slog 185.000 i assyrernes lejr; og da folket stod op om morgenen, se, alle var døde kroppe. ³⁶ Så Sankerib, Assyriens konge, drog bort og vendte hjem, og boede i Nineve. ³⁷ Og det skete, mens han tilbød i Nisroks hus, sin gud, at Adrammelek og Sareser dræbte ham med sværdet, og de flygtede til Ararats land. Og hans søn Esarhaddon blev konge i hans sted.

20 På den tid blev Ezekias dødeligt syg. Og profeten Esajas, Amos' søn, besøgte ham og sagde, "Dette siger Herren: 'Sæt dit hus i orden, for du vil ikke komme dig; du skal dø og gå bort.'" ² Da vendte han sig mod væggen og bad til Herren og sagde, ³ "Herre, husk dog, hvordan jeg har vandret for dit ansigt med et helt hjerte og i sandhed, og har gjort, hvad der er godt i dine øjne." Og Ezekias græd bitterligt.

⁴ Før Esajas var kommet ud af den midterste gård, kom Herrens ord til ham og sagde, ⁵ "Vend tilbage

og sig til Ezekias, lederen af mit folk, 'Dette siger Herren, din forfader Davids Gud:

Jeg har hørt din bøn, jeg har set dine tårer; se, jeg vil helbrede dig. På den tredje dag skal du gå op til Herrens hus. ⁶ *Og jeg vil forlænge dit liv med femten år, og jeg vil befri dig og denne by fra assyrerkongens hånd, og jeg vil beskytte denne by for min egen skyld, og for min tjener Davids skyld.'*

⁷ Da sagde Esajas, "Tag en figenkage." Og de tog den og lagde den på bylden, og han kom sig. ⁸ Ezekias spurgte derefter Esajas, "Hvad vil være tegnet på, at Herren vil helbrede mig, og at jeg vil gå op til Herrens hus på den tredje dag?" ⁹ Esajas sagde, "Dette skal være tegnet for dig fra Herren, at Herren vil udføre, hvad han har lovet:

Skal skyggen gå ti trin frem, eller skal den gå ti trin tilbage?"

¹⁰ Så svarede Ezekias, "Det er let for skyggen at gå ti trin frem; nej, lad den gå ti trin tilbage." ¹¹ Da kaldte profeten Esajas på Herren, og han fik skyggen på trappen til at gå ti trin tilbage, som den var gået ned på Ahaz' trappe.

¹² Omkring den tid sendte Berodak-Baladan, en søn af Baladan, Babylons konge, breve og en gave til Ezekias, for han havde hørt om Ezekias' sygdom. ¹³ Og Ezekias lyttede til dem og viste dem hele sit skatkammer— sølvet, guldet, balsamolien, den duftende olie, hans rustning og alt, hvad der fandtes i hans skatte. Der var intet i hans hus, ej heller i hele hans rige, som Ezekias ikke viste dem. ¹⁴ Da kom profeten Esajas til kong Ezekias og sagde til ham, "Hvad sagde disse mænd, og hvorfra kom de til dig?" Og Ezekias sagde, "De kom fra et fjernt land, fra Babylon." ¹⁵ Og han sagde, "Hvad har de set i dit hus?" Så svarede Ezekias, "De har set alt, hvad der er i mit hus; der er intet blandt mine skatte, som jeg ikke har vist dem." ¹⁶ Esajas talte derefter til Ezekias, "Hør Herrens ord:

¹⁷ *'Se, de dage kommer, hvor alt, hvad der er i dit hus, og alt, hvad dine fædre har samlet til denne dag, vil blive ført til Babylon; intet vil blive tilbage,' siger Herren.* ¹⁸ *'Og nogle af dine efterkommere, dine egne børn, vil blive taget bort, og de vil tjene som embedsmænd i kongens palads i Babylon.'*

¹⁹ Da sagde Ezekias til Esajas, "Det ord fra Herren, som du har talt, er godt." For han tænkte, "Er det

2 Kongebog

ikke godt, hvis der vil være fred og sandhed i mine dage?"

²⁰ Nu resten af Ezekias' gerninger og alle hans bedrifter, inklusive hvordan han lavede bassinet og kanalen og bragte vand ind i byen, er de ikke optegnet i Judas kongers krønikebog? ²¹ Så hvilede Ezekias hos sine forfædre, og hans søn Manasse blev konge efter ham.

21 Manasse var tolv år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i femoghalvtreds år i Jerusalem. Hans mor hed Hefzibah. ² Han handlede ondt i Herrens øjne, efter de afskyelige skikke hos de folk, som Herren havde drevet ud for israelitterne. ³ For han genopbyggede de høje steder, som hans far Ezekias havde ødelagt; og han rejste altre for Ba'al og lavede en Ashera, ligesom Akab, Israels konge, havde gjort, og han bøjede sig for hele himlens hær og tjente dem. ⁴ Han byggede også altre i Herrens hus, hvor Herren havde erklæret, "I Jerusalem vil jeg sætte mit navn." ⁵ For han byggede altre for hele himlens hær i de to gårde i Herrens hus. ⁶ Og han lod sin søn gå igennem ilden, praktiserede trolddom og brugte spådom, og han havde med medier og åndemanere at gøre. Han gjorde meget ondt i Herrens øjne og vakte hans vrede. ⁷ Så satte han det udskårne billede af Ashera, som han havde lavet i det hus, som Herren havde talt til David og til hans søn Salomon om, "I dette hus og i Jerusalem, som jeg har udvalgt blandt alle Israels stammer, vil jeg sætte mit navn for evigt." ⁸ Og jeg vil ikke lade Israels fødder vandre igen fra det land, som jeg gav deres fædre, hvis blot de vil være omhyggelige med at gøre alt, hvad jeg har befalet dem, i overensstemmelse med hele den lov, som min tjener Moses befalede dem." ⁹ Men de hørte ikke, og Manasse forledte dem til at gøre mere ondt end de folk, som Herren havde ødelagt for Israels sønner.

¹⁰ Herren meddelte sit budskab gennem sine tjenere profeterne og sagde, ¹¹ "Da Manasse, Judas konge, har begået disse vederstyggeligheder, og har gjort mere ondt end amoritterne, der var før ham, og også har fået Juda til at synde med sine afguder, ¹² derfor siger Herren, Israels Gud:

'Se, jeg bringer en sådan ulykke over Jerusalem og Juda, at enhver, der hører om det, vil få begge ører til at dirre. ¹³ Og jeg vil strække Samarias målesnor

over Jerusalem, og lodsnoren over Akabs hus, og jeg vil rense Jerusalem, som man renser en skål, tørrer den og vender den på hovedet. ¹⁴ Og jeg vil forlade resten af min arv og overgive dem i deres fjenders hænder, og de vil blive til bytte og rov for alle deres fjender, ¹⁵ fordi de har gjort, hvad der er ondt i mine øjne, og har vakt min vrede siden den dag, deres fædre kom fra Egypten, indtil denne dag.'"

¹⁶ Desuden udgød Manasse meget uskyldigt blod, indtil han havde fyldt Jerusalem fra den ene ende til den anden, foruden sin synd, som han forledte Juda til, ved at gøre ondt i Herrens øjne.

¹⁷ Nu resten af Manasses gerninger og alt, hvad han gjorde, og den synd, han begik, er de ikke optegnet i Judas kongers krønikebog? ¹⁸ Og Manasse hvilede hos sine fædre og blev begravet i haven ved sit eget hus, i Uzzas have, og hans søn Amon blev konge efter ham.

¹⁹ Amon var toogtyve år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i to år i Jerusalem. Hans mor hed Meshullemeth, datter af Haruz fra Jotba. ²⁰ Han handlede ondt i Herrens øjne, ligesom hans far Manasse havde gjort. ²¹ For han fulgte alle de veje, som hans far havde fulgt, og tjente de afguder, som hans far havde tjent, og bøjede sig for dem. ²² Så han forlod Herren, sine fædres Gud, og vandrede ikke på Herrens vej. ²³ Og Amons tjenere sammensvor sig imod ham og dræbte kongen i hans eget hus. ²⁴ Så tog landets folk sig af dem, der havde konspireret mod kong Amon, og de indsatte hans søn Josias som konge i hans sted.

²⁵ Nu resten af Amons gerninger, som han gjorde, er de ikke optegnet i Judas kongers krønikebog? ²⁶ Og han blev begravet i sin grav i Uzzas have, og hans søn Josias blev konge efter ham.

22 Josias var otte år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i enogtredive år i Jerusalem. Hans moders navn var Jedida, datter af Adaja fra Bozkath. ² Han gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne, og vandrede i hele sin fader Davids vej, og veg ikke til højre eller til venstre.

³ I det attende år af kong Josias' regering sendte kongen Shafan, Azaljas søn, Meshullams søn, skriveren, til Herrens hus og sagde, ⁴ "Gå op til Hilkija, ypperstepræsten, så han kan tælle de penge,

2 Kongebog

der er bragt ind i Herrens hus, som dørvogterne har indsamlet fra folket. ⁵ Og lad dem give det til håndværkerne, der har opsyn med Herrens hus, og lad dem give det til håndværkerne, der er i Herrens hus for at reparere skaderne på huset, ⁶ til håndværkerne og bygningsarbejderne og murerne, og til at købe tømmer og tilhugget sten til at reparere huset. ⁷ Dog skal der ikke gøres regnskab med dem for de penge, der er givet dem, fordi de handler trofast."

⁸ Hilkija, ypperstepræsten, meddelte Shafan, skriveren, "Jeg har fundet Lovbogen i Herrens hus." Og Hilkija gav bogen til Shafan, som læste den. ⁹ Og Shafan, skriveren, kom til kongen og bragte ord tilbage til kongen og sagde, "Dine tjenere har tømt de penge, der blev fundet i huset, og har givet dem til håndværkerne, der har opsyn med Herrens hus." ¹⁰ Desuden meddelte Shafan, skriveren, kongen og sagde, "Hilkija, præsten, har givet mig en bog." Og Shafan læste den for kongen. ¹¹ Da kongen hørte ordene i Lovbogen, flængede han sine klæder. ¹² Så befalede kongen Hilkija, præsten, Ahikam, Shafans søn, Akbor, Mikas søn, Shafan, skriveren, og Asaja, kongens tjener, og sagde, ¹³ "Gå og spørg Herren for mig, og for folket, og for hele Juda angående ordene i denne bog, der er fundet— for stor er Herrens vrede, der brænder mod os, fordi vores fædre ikke lyttede til ordene i denne bog, for at gøre i overensstemmelse med alt, hvad der er skrevet om os."

¹⁴ Så gik Hilkija, præsten, Ahikam, Akbor, Shafan og Asaja til profetinden Hulda, hustru til Shallum, Tikvas søn, Harhas' søn, garderobevogteren (nu boede hun i Jerusalem i den anden bydel), og de talte til hende.

¹⁵ Og hun sagde til dem, "Dette siger Herren, Israels Gud: 'Sig til den mand, der sendte jer til mig,

¹⁶ "Dette siger Herren: Se, jeg bringer ulykke over dette sted og dets indbyggere, alle ordene i den bog, som Judas konge har læst. ¹⁷ Fordi de har forladt mig og har brændt røgelse for andre guder, for at vække min vrede med alt deres hænders værk, derfor brænder min vrede mod dette sted, og den skal ikke slukkes."

¹⁸ Til Judas konge, som sendte jer for at spørge Herren, skal I sige til ham:

"Dette siger Herren, Israels Gud: Angående de ord, du har hørt— ¹⁹ fordi dit hjerte var blødt, og du

ydmagede dig for Herren da du hørte, hvad jeg talte mod dette sted og dets indbyggere, at de skulle blive et skræmmebillede og en forbandelse, og du har flænget dine klæder og grædt for mig, har jeg virkelig hørt dig," erklærer Herren. ²⁰ "Derfor, se, jeg vil samle dig til dine fædre, og du vil blive samlet til din grav i fred, og dine øjne skal ikke se al den ulykke, som jeg bringer over dette sted."" Så bragte de ord tilbage til kongen.

23 Kongen sendte bud, og de samlede alle Judas og Jerusalems ældste hos ham. ² Og kongen gik op til Herrens hus, og alle Judas mænd og alle Jerusalems indbyggere med ham, sammen med præsterne, profeterne og hele folket, fra den mindste til den største; og han læste i deres påhør alle ordene i Pagtsbogen, som var blevet fundet i Herrens hus. ³ Så stod kongen ved søjlen og indgik en pagt for Herrens ansigt, om at vandre efter Herren og holde hans bud, hans vidnesbyrd og hans love af hele sit hjerte og hele sin sjæl, for at opfylde ordene i denne pagt, som var skrevet i denne bog. Og hele folket bekræftede pagten.

⁴ Så befalede kongen ypperstepræsten Hilkija, og præsterne af den anden orden, og dørvogterne, at bringe alle redskaberne, der var lavet til Ba'al, til Ashera og til hele himmelens hær ud af Herrens tempel; og han brændte dem uden for Jerusalem på markerne ved Kidron, og bar deres aske til Betel. ⁵ Han fjernede også de afgudspræster, som Judas konger havde udnævnt til at brænde røgelse på højene i Judas byer og i områderne omkring Jerusalem, også dem, der brændte røgelse til Ba'al, til solen, månen, stjernebillederne og til hele himmelens hær. ⁶ Han bragte Ashera ud fra Herrens hus til uden for Jerusalem, til Kidron-bækken, og brændte den ved Kidron-bækken, og malede den til støv, og kastede dens støv på de almindelige menneskers grave. ⁷ Han rev også husene ned, hvor de mandlige kultprostiterede boede, som var i Herrens hus, hvor kvinderne vævede forhæng til Ashera. ⁸ Så bragte han alle præsterne fra Judas byer, og vanhelligede de høje, hvor præsterne havde brændt røgelse, fra Geba til Beersheba. Og han rev de høje ved portene ned, som var ved indgangen til Josvas, byens guvernørs, port, som var på ens venstre side ved byporten. ⁹ Dog gik præsterne fra de høje ikke op til Herrens alter i Jerusalem, men de spiste usyret brød blandt deres brødre. ¹⁰ Han

2 Kongebog

vanhelligede også Tofet, som lå i Hinnoms søns dal, for at forhindre nogen i at lade sin søn eller datter gå gennem ilden for Molek.¹¹ Og han fjernede hestene, som Judas konger havde givet til solen, ved indgangen til Herrens hus, ved kammeret til hofmanden Natan-Melek, som var i tilbygningen; og han brændte solens vogne med ild.¹² Altrene, som var på taget, på Akaz' øvre kammer, som Judas konger havde lavet, og altrene, som Manasse havde lavet i de to forgårde i Herrens hus, rev kongen ned; og han knuste dem der og kastede deres støv i Kidron-bækken.¹³ De høje, som var foran Jerusalem, som var til højre for ødelæggelsesbjerget, som Israels konge Salomo havde bygget til Astarte, sidoniernes vederstyggelighed, til Kemosh, Moabs vederstyggelighed, og til Milkom, Ammoniternes vederstyggelighed, vanhelligede kongen.¹⁴ Han knuste også mindestenene, huggede Ashera-pælene ned, og fyldte deres steder med menneskeknogler.

¹⁵ Desuden, det alter, som var i Betel og den høje, som Jeroboam, Nebats søn, der forledte Israel til synd, havde lavet, selv det alter og den høje rev han ned. Så ødelagde han dets sten, maledede dem til støv og brændte Ashera.¹⁶ Da Josias vendte sig, så han gravene, der var på bjerget, og han sendte mænd og tog knoglerne fra gravene og brændte dem på alteret og vanhelligede det, i overensstemmelse med Herrens ord, som Guds mand havde forkyndt, som havde forkyndt disse ting.¹⁷ Så sagde han, "Hvad er dette monument, jeg ser?" Og mændene fra byen fortalte ham, "Det er graven for Guds mand, som kom fra Juda, og forkyndte disse ting, som du har gjort mod alteret i Betel."¹⁸ Og han sagde, "Lad det være, ingen må forstyrre hans knogler." Så lod de hans knogler være uforstyrrede, sammen med profetens knogler, som kom fra Samaria.¹⁹ Så fjernede Josias også alle helligdommene på de høje, som var i Samarias byer, som Israels konger havde lavet for at vække Herrens vrede; og han gjorde ved dem, som han havde gjort i Betel.²⁰ Og han slagtede på altrene alle præsterne fra de høje, som var der, og brændte menneskeknogler på dem; så vendte han tilbage til Jerusalem.

²¹ Kongen befalede hele folket og sagde, "Fejr påsken for Herren jeres Gud, som det er skrevet i denne Pagtsbog."²² For en sådan påske var ikke blevet fejret siden dommernes dage, som dømte Israel, heller ikke i alle Israels kongers og Judas

kongers dage.²³ Men i det attende år af kong Josias, blev denne påske holdt for Herren i Jerusalem.

²⁴ Desuden fjernede Josias medierne, åndemanerne, husguderne, afguderne, og alle de vederstyggeligheder, der blev set i Judas land og i Jerusalem, for at han kunne bekræfte ordene i Loven, som var skrevet i den bog, som præsten Hilkija fandt i Herrens hus.²⁵ Før ham var der ingen konge som ham, der vendte sig til Herren af hele sit hjerte og hele sin sjæl og hele sin styrke, i overensstemmelse med hele Mose lov; og der opstod ingen som ham efter ham.

²⁶ Dog vendte Herren sig ikke bort fra sin store vrede, med hvilken hans vrede brændte mod Juda, på grund af alle de provokationer, som Manasse havde provokeret ham med.²⁷ Og Herren sagde, "Jeg vil også fjerne Juda fra mit åsyn, som jeg har fjernet Israel. Og jeg vil forkaste Jerusalem, denne by, som jeg har valgt, og templet, som jeg sagde, 'Mit navn skal være der.'"

²⁸ Hvad angår resten af Josias' gerninger og alt, hvad han gjorde, er de ikke skrevet i Judas kongers Krønikebog?²⁹ I hans dage drog Faraos Neko, Egyptens konge, op til Assyriens konge ved Eufratfloden. Og kong Josias gik for at møde ham, men da Faraos Neko så ham, dræbte han ham ved Megiddo.³⁰ Hans tjenere bar hans lig i en vogn fra Megiddo, og bragte ham til Jerusalem, og begravede ham i hans egen grav. Så tog landets folk Josias' søn Joahaz, salvede ham og gjorde ham til konge i hans fars sted.

³¹ Joahaz var treogtyve år gammel, da han blev konge, og han regerede i tre måneder i Jerusalem. Hans mors navn var Hamutal, Jeremias datter fra Libna.³² Han gjorde ondt i Herrens øjne, i overensstemmelse med alt, hvad hans fædre havde gjort.³³ Og Faraos Neko fængslede ham i Ribla i Hamats land, og forhindrede ham i at regere i Jerusalem; og han pålagde landet en bøde på hundrede talenter sølv og en talent guld.³⁴ Så gjorde Faraos Neko Josias' søn Eljakim til konge i hans far Josias' sted, og ændrede hans navn til Jojakim. Men han tog Joahaz og bragte ham til Egypten, og han døde der.³⁵ Så gav Jojakim sølvet og guldet til Faraos, men han beskattede landet for at give pengene efter Faraos befaling. Han opkrævede

2 Kongebog

sølvet og guldet fra landets folk, hver efter hans vurdering, for at give det til Farao Neko.

³⁶ Jojakim var femogtyve år gammel, da han blev konge, og han regerede i elleve år i Jerusalem. Hans mors navn var Zebida, Pedajas datter fra Ruma. ³⁷ Han gjorde ondt i Herrens øjne, i overensstemmelse med alt, hvad hans fædre havde gjort.

24 I hans dage kom Nebukadnezar, kongen af Babylon, og Jojakim blev hans tjener i tre år; men så vendte han sig og gjorde oprør mod ham. ² Og Herren sendte imod ham flokke af kaldæere, flokke af aramæere, flokke af moabitter og flokke af ammonitter. Så Han sendte dem imod Juda for at ødelægge det, i overensstemmelse med Herrens ord, som Han havde talt gennem sine tjenere profeterne. ³ Ja, det kom over Juda på Herrens befaling, for at fjerne dem fra Hans åsyn på grund af Manasses synder, i overensstemmelse med alt, hvad han havde gjort, ⁴ og også for det uskyldige blod, som han udgød, for han fyldte Jerusalem med uskyldigt blod; og Herren var ikke villig til at tilgive.

⁵ Hvad angår de andre begivenheder i Jojakims regeringstid og alt, hvad han udrettede, er de ikke optegnet i Krønikernes Bog for Judas konger? ⁶ Så Jojakim hvilede hos sine forfædre, og hans søn Jojakim efterfulgte ham som konge. ⁷ Kongen af Egypten drog ikke ud af sit land igen, for kongen af Babylon havde taget alt, hvad der tilhørte kongen af Egypten fra Egyptens bæk til Eufratfloden.

⁸ Jojakim var atten år gammel, da han blev konge, og han regerede tre måneder i Jerusalem. Hans mor var Nehushta, datter af Elnatan fra Jerusalem. ⁹ Han handlede ondt i Herrens øjne, efter sin fars vej.

¹⁰ I den periode rykkede Nebukadnezars, kongen af Babylon, tjenere frem mod Jerusalem, og byen blev belejret. ¹¹ Nebukadnezar, kongen af Babylon, ankom selv til byen, mens hans tjenere belejrede den. ¹² Så gik Jojakim, Judas konge, ud til kongen af Babylon, han, hans mor, hans tjenere, hans kaptajner og hans embedsmænd. Så tog kongen af Babylon ham til fange i det ottende år af hans regering. ¹³ Og han bragte derfra alle skattene fra Herrens hus, og skattene fra kongens hus, og han huggede i stykker alle guldgenstandene, som Salomo, Israels konge, havde lavet i Herrens tempel, som Herren havde sagt. ¹⁴ Så førte han hele Jerusalem i eksil: alle kaptajnerne og alle de tapre krigere, ti tusind fanger,

og alle håndværkerne og smedene. Ingen blev tilbage undtagen landets fattigste folk. ¹⁵ Så førte han Jojakim i eksil til Babylon; også kongens mor, kongens hustruer, hans embedsmænd og landets ledende mænd, førte han i eksil fra Jerusalem til Babylon. ¹⁶ Og alle de tapre mænd, syv tusinde, og håndværkerne og smedene, tusind, alle stærke og egnede til krig, disse førte kongen af Babylon i eksil til Babylon.

¹⁷ Så udnævnte kongen af Babylon Mattanja, Jojakims onkel, til konge, og ændrede hans navn til Zedekias.

¹⁸ Zedekias var enogtyve år gammel, da han blev konge, og han regerede elleve år i Jerusalem. Hans mor var Hamutal, datter af Jeremias fra Libna. ¹⁹ Han handlede ondt i Herrens øjne, efter Jojakims vej. ²⁰ For det var på grund af Herrens vrede, at dette skete i Jerusalem og Juda, indtil Han kastede dem ud fra sit åsyn. Og Zedekias gjorde oprør mod kongen af Babylon.

25 I det niende år af hans regering, på den tiende dag i den tiende måned, ankom Nebukadnezar, Babylons konge, med hele sin hær mod Jerusalem, og slog lejr omkring det og byggede en belejringsmur rundt om det. ² Således forblev byen belejret indtil det ellefte år af kong Zedekias. ³ På den niende dag i den fjerde måned var hungersnøden alvorlig i byen, så der ikke var mad til folkene i landet. ⁴ Da blev byen brudt igennem, og alle krigsmændene flygtede om natten gennem porten mellem de to mure ved kongens have, selvom kaldæerne var rundt om byen. Og de gik ad vejen til Arabah. ⁵ Imidlertid forfulgte kaldæernes hær kongen, og indhentede ham på Jerikos sletter, og hele hans hær blev spredt fra ham. ⁶ Så fangede de kongen og bragte ham til Babylons konge i Ribla, hvor han blev dømt. ⁷ Og de slagtede Zedekias' sønner foran hans øjne, så stak de øjnene ud på Zedekias og bandt ham med bronzelænker, og bragte ham til Babylon.

⁸ På den syvende dag i den femte måned, i det nittende år af kong Nebukadnezar af Babylon, kom Nebuzaradan, chefen for livvagten og tjener for Babylons konge, til Jerusalem. ⁹ Og han brændte Herrens hus, kongens hus, og alle husene i Jerusalem; selv hvert stort hus brændte han med ild.

¹⁰ Så hele kaldæernes hær, som var med chefen for livvagten, rev murene ned omkring Jerusalem. ¹¹ Så førte Nebuzaradan, chefen for livvagten, resten af

2 Kongebog

folket, der var tilbage i byen, i eksil, de desertører, der havde deserteret til Babylons konge, og resten af befolkningen. ¹² Men chefen for livvagten efterlod nogle af de fattigste i landet til at være vinbønder og landmænd.

¹³ Bronzesøjlerne, som var i Herrens hus, sammen med stativerne og bronzehavet, blev brudt i stykker af kaldæerne, som bar bronzen til Babylon. ¹⁴ De tog også gryderne, skovlene, vægerne, skeerne, og alle bronze redskaberne, der blev brugt i tempeltjenesten. ¹⁵ Chefen for livvagten tog også ildpandene og bækkenerne, hvad der var fint guld og hvad der var fint sølv. ¹⁶ De to søjler, det ene hav, og stativerne som Salomon havde lavet til Herrens hus— bronzen af alle disse kar var uden vægt. ¹⁷ Højden af den ene søjle var atten alen, og en bronzekapitæl var på den; højden af kapitælen var tre alen, med gitterværk og granatæbler på kapitælen rundt om, alt af bronze. Og den anden søjle var som disse, med gitterværk.

¹⁸ Så tog chefen for livvagten Seraia, ypperstepræsten, og Zefanja, den anden præst, og de tre dørvogtere. ¹⁹ Og fra byen tog han en embedsmand, der var tilsynsførende over krigsmændene, fem af kongens rådgivere, der blev fundet i byen, skriveren for hærens kaptajn, der mønstrede landets folk, og tres mænd af landets folk, der blev fundet i byen. ²⁰ Nebuzaradan, chefen for livvagten, bragte dem til Babylons konge i Ribla. ²¹ Så slog Babylons konge dem og dræbte dem i Ribla i Hamaths land. Så blev Juda ført i eksil fra sit land.

²² Hvad angår de folk, der var tilbage i Judas land, som Nebukadnezar, Babylons konge, havde efterladt, udnævnte han Gedalja, søn af Ahikam, søn af Shafan, over dem. ²³ Da alle kaptajnerne for styrkerne, de og deres mænd, hørte, at Babylons konge havde udnævnt Gedalja som guvernør, kom de til Gedalja i Mizpa, nemlig Ismael, søn af Netanja, Johanan, søn af Kareah, Seraia, søn af Tanhumet Netofatitten, og Jaazanja, søn af Maakatitten, de og deres mænd. ²⁴ Så svor Gedalja til dem og deres mænd og sagde til dem, "Vær ikke bange for kaldæernes tjenere; bo i landet og tjen Babylons konge, og det vil gå jer godt." ²⁵ Men i den syvende måned kom Ismael, søn af Netanja, søn af Elisama, af den kongelige familie, med ti mænd og slog Gedalja ned, så han døde, sammen med jøderne og kaldæerne, der var med ham i Mizpa. ²⁶ Så rejste alle folkene, fra små til store, og kaptajnerne for styrkerne, og gik til Egypten, for de var bange for kaldæerne.

²⁷ Det skete i det syvogtredivte år af eksilet af Jojakim, Judas konge, på den syvogtyvende dag i den tolvte måned, at Evil-Merodak, Babylons konge, i det år han blev konge, løslod Jojakim, Judas konge, fra fængslet. ²⁸ Og han talte venligt til ham og satte hans trone over tronerne af de konger, der var med ham i Babylon. ²⁹ Så ændrede Jojakim sine fængselsklæder, og spiste regelmæssigt i kongens nærvær alle hans livs dage. ³⁰ Og til hans underhold, blev der givet ham en regelmæssig ydelse af kongen, en portion for hver dag, gennem hele hans liv.

1 Krønikebog

1 Adam, Set, og Enosh, ² Kenan, Mahalalel, og Jared, ³ Enok, Metusalem, og Lamek, ⁴ Noa, sammen med sine sønner:

Sem, Kam, og Jafet.

⁵ Jafets sønner omfattede:

Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Meshek, og Tiras.

⁶ Gomers sønner var:

Askenaz, Difat, og Togarma.

⁷ Javans slægt omfattede:

Elisja, Tarsis, Kittim, og Rodanim.

⁸ Kams sønner omfattede:

Kusj, Mizrajim, Put, og Kana'an.

⁹ Kusjs sønner var:

Seba, Havila, Sabta, Raema, og Sabteka. Og Raemas sønner var: Saba og Dedan. ¹⁰ Kusj var far til Nimrod; han blev en mægtig skikkelse på jorden.

¹¹ Mizrajim var far til linjen af

Lud, Anam, Lehab, Naftuh, ¹² Patrus, Kasluh (fra hvem filistrene kom), og Kaftor.

¹³ Kana'an var far til

Sidon, hans førstefødte, og Het,

¹⁴ og jebusitten, amoritten, og girkasitten, ¹⁵ og hiwviten, arkiten, og sinitten, ¹⁶ og arvaditen, zemariten, og hamatiten.

¹⁷ Sems sønner omfattede:

Elam, Assur, Arpaksjad, Lud, Aram, Arams sønner var Us, Hul, Gether, og Meshek.

¹⁸ Arpaksjad var far til Sjelah, og Sjelah var far til Eber. ¹⁹ Eber havde to sønner:

den ene blev kaldt Peleg, for i hans dage blev jorden delt; og hans bror blev kaldt Joktan.

²⁰ Joktans efterkommere omfattede:

Almodad, Sjelef, Hazarmavet, Jerah,

²¹ Hadoram, og Uzal, og Dikla, ²² Ebal, Abimael, og Saba, ²³ Ofir, og Jobab. Disse var alle Joktans sønner.

²⁴ Sem, Arpaksjad, og Sjelah, ²⁵ Eber, Peleg, og Reu, ²⁶ Serug, Nakor, og Tarah, ²⁷ og Abram, som også er kendt som Abraham.

²⁸ Abrahams sønner var: kaldet Isak og Ismael.

²⁹ Dette er deres generationer:

Ismaels førstefødte var Nebajot, efterfulgt af Kedar, Adbeel, og Mibsam,

³⁰ Misma, Duma, Massa, Hadad, og Tema, ³¹ Jetur, Nafis, og Kedema. Disse var Ismaels efterkommere.

³² Sønnerne af Ketura, Abrahams medhustru, som hun fødte:

Zimran, Jokshan, Medan, Midjan, Jisbak, og Shuah. Jokshans sønner var: Saba og Dedan.

³³ Midjans sønner var:

Efa, Efer, Hanok, Abida, og Eldaa. Disse var alle Keturas sønner.

³⁴ Abraham blev far til Isak.

Isaks sønner var: Esau og Israel.

³⁵ Esaus sønner var:

Elifaz, Reuel, og Jeush; Jalam, og Korah.

³⁶ Elifaz' sønner var:

Teman, Omar, Zefo, Gatam, Kenaz, Timna, og Amalek.

³⁷ Reuels sønner var:

Nahat, og Zera; Sjamma, og Mizza.

³⁸ Se'irs sønner var:

Lotan, Shobal, og Zibeon; Ana, Disjon, Ezer, og Disjan.

³⁹ Lotans sønner var:

Hori og Homam; og Timna var Lotans søster.

⁴⁰ Shobals sønner var:

Aljan, Manahat, Ebal, Sjefi, og Onam. Og Zibeons sønner var: Aja og Ana.

⁴¹ Anas søn var:

Disjon. Og Disjons sønner var: Hamran, Esjban, Jitran, og Keran.

1 Krønikebog

⁴² Ezers sønner var:

Bilhan, Za'avan, og Ja'akan. Disjans sønner var: Us og Aran.

⁴³ Disse er de konger, der herskede i Edoms land, før nogen konge regerede over israelitterne: Bela, Beors søn, og hans by blev kaldt Dinhaba. ⁴⁴ Ved Belas død efterfulgte Jobab, Zeras søn fra Bozra, ham som konge. ⁴⁵ Efter Jobabs død overtog Husjam fra temanitternes land tronen. ⁴⁶ Da Husjam døde, blev Hadad, Bedads søn, som besejrede Midjan i Moabs område, konge; hans by blev kaldt Avit. ⁴⁷ Ved Hadads død overtog Samla fra Masreka tronen. ⁴⁸ Ved Samlas død efterfulgte Saul fra Rehobot ved floden ham som konge. ⁴⁹ Efter Sauls død overtog Baal-Hanan, Akbors søn, tronen. ⁵⁰ Da Baal-Hanan døde, blev Hadad konge; hans by blev kaldt Pai, og hans hustru var Mehetabel, Matreds datter, Mezahabs datter.

⁵¹ Så døde Hadad. Og høvdingerne i Edom var: høvding Timna, høvding Alja, og høvding Jetet, ⁵² høvding Oholibama, høvding Ela, og høvding Pinon, ⁵³ høvding Kenaz, høvding Teman, og høvding Mibzar, ⁵⁴ høvding Magdiel, og høvding Iram. Disse var lederne af Edom.

2 Dette var Israels sønner:

Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issakar, Zebulon, Dan, Josef, Benjamin, Naftali, Gad og Aser

² . ³ Judas sønner var:

Er, Onan og Shela. Disse tre blev født til ham af Bat-shua, kanaanæerinden. Er, Judas førstefødte, var ond i Herrens øjne, så han lod ham dø.

⁴ Tamar, Judas svigerdatter, fødte Perez og Zera.

Juda havde i alt fem sønner.

⁵ Perez var far til to sønner:

Hezron og Hamul.

⁶ Zeras sønner var:

Zimri, Etan, Heman, Kalkol og Dara—fem i alt.

⁷ Carmis søn var:

Akar, som bragte ulykke over Israel ved at overtræde forbuddet.

⁸ Etan havde en søn ved navn:

Azarja.

⁹ Hezron havde sønner, som var:

Jerahmeel, Ram og Kelubaj.

¹⁰ Ram blev far til Amminadab, og Amminadab blev far til Nahshon,

lederen af Judas sønner.

¹¹ Nahshon blev far til Salma, som igen blev far til Boaz.

¹² Boaz var far til Obed, som var far til Isaj.

¹³ Isaj blev far til Eliab, hans førstefødte,

derefter Abinadab, den anden, Shimea, den tredje,

¹⁴ *Netanel var den fjerde, Raddaj var den femte, ¹⁵*

Ozem var den sjette, David var den syvende.

¹⁶ Deres søstre var:

Zeruja og Abiga'il. Zeruja havde tre sønner: Abshaj, Joab og Asa'el.

¹⁷ Abiga'il var mor til Amasa,

og Amasas far var Jeter, ismaelitten.

¹⁸ Nu fik Kaleb, Hezrons søn, børn med Azuba, hans hustru, og med Jeriot; og dette var hendes sønner:

Jesher, Shobab og Ardon.

¹⁹ Da Azuba døde, giftede Kaleb sig med Efrat,

og hun fødte ham Hur.

²⁰ Hur var far til Uri, og Uri blev far til Bezalel.

²¹ Senere giftede Hezron sig med Machirs datter, Gileads far,

som han giftede sig med i en alder af tres; og hun fødte ham Segub.

²² Segub var far til Jair, som ejede treogtyve byer i Gileads land.

²³ Men Geshur og Aram tog Jairs byer fra dem, med Kenat og dens landsbyer, tres bosættelser. Alle disse var efterkommere af Machir, Gileads far.

²⁴ Efter Hezrons død i Kaleb-Efrata, fødte Abija, Hezrons hustru, ham Ashhur,

Tekoas far.

1 Krønikebog

²⁵ Nu havde Jerahmeel, Hezrons førstefødte, sønner:

Ram, den førstefødte, derefter Bunah, Oren, Ozem og Ahijah.

²⁶ Jerahmeel havde en anden hustru, kendt som Atara;

hun var mor til Onam.

²⁷ Ram, Jerahmeels førstefødte, havde sønner:

Maaz, Jamin og Eker.

²⁸ Onams sønner var:

Shammai og Jada. Shammai havde sønner: Nadab og Abishur.

²⁹ Abishurs hustru hed Abihail,

og hun fødte ham Ahban og Molid.

³⁰ Nadabs sønner var:

Seled og Appajim. Seled døde uden sønner.

³¹ Appajim havde en søn ved navn:

Ishi. Ishi havde en søn ved navn: Sheshan. Sheshan havde en søn ved navn: Ahlaj.

³² Jada, Shammais bror, havde sønner:

Jether og Jonatan. Jether døde uden sønner.

³³ Jonatans sønner var:

Pelet og Zaza. Disse var blandt Jerahmeels efterkommere.

³⁴ Sheshan havde ingen sønner, kun døtre. Sheshan havde en egyptisk tjener ved navn Jarha.

³⁵ Sheshan gav sin datter til ægteskab med Jarha, sin tjener,

og hun fødte ham Attaj.

³⁶ Attaj blev far til Natan, og Natan blev far til Zabad,

³⁷ Zabad var far til Eflal, og Eflal blev far til Obed, ³⁸

Obed var far til Jehu, og Jehu blev far til Azarja, ³⁹

Azarja var far til Helez, og Helez blev far til Eleasa, ⁴⁰

Eleasa var far til Sismaj, og Sismaj blev far til

Shallum, ⁴¹ Shallum var far til Jekamja, og Jekamja blev far til Elishama.

⁴² Kaleb, Jerahmeels bror, havde sønner:

Mesha, hans førstefødte, som var far til Zif; og sønnerne af Maresha, Hebrons far.

⁴³ Hebron havde sønner:

Korah, Tappuah, Rekem og Shema.

⁴⁴ Shema var far til Raham, som var far til Jorkeam; og Rekem var far til Shammai.

⁴⁵ Shammais søn var:

Maon, og Maon var far til Betzur.

⁴⁶ Efa, Kalebs medhustru, fødte Haran, Moza og Gazez; og Haran var far til Gazez.

⁴⁷ Jahdai havde sønner:

Regem, Jotam, Gesan, Pelet, Efa og Shaaf.

⁴⁸ Kalebs medhustru Maaka fødte Sheber og Tirhana.

⁴⁹ Hun fødte også Shaaf, far til Madmannah, Sheva, far til Makbenah og far til Gibeaz; og Kalebs datter var Aksa.

⁵⁰ Disse var Kalebs sønner: Sønnerne af Hur, Efratas førstefødte:

Shobal, far til Kirjat-Jearim, ⁵¹ Salma, som var far til Betlehem, og Haref, som var far til Bet-Gader.

⁵² Shobal, far til Kirjat-Jearim, havde sønner:

Haroeh og halvdelen af Manahatiterne, ⁵³ og familierne af Kirjat-Jearim: Jitriterne, Putiterne, Shumatiterne og Mishraiterne. Fra disse stammede Zoratiterne og Eshtauliterne.

⁵⁴ Salmas sønner var:

Betlehem og Netofatiterne, Atrot-Bet-Joab og halvdelen af Manahatiterne, Zoritene.

⁵⁵ *Skriverfamilierne, der boede i Jabez, var: Tiratiterne, Shimatiterne og Sucatiterne. Disse var Keniterne, der kom fra Hammat, far til Rechabs hus.*

3 Dette er Davids sønner, som blev født ham i Hebron:

Den førstefødte var Amnon, med Ahinoam fra Jizre'el; den anden var Daniel, med Abigail fra Karmel; ² den tredje var Absalom, søn af Ma'aka, datter af Talmai, kongen af Gesjur; den fjerde var Adonija, søn af Haggit; ³ den femte var Sjefatja,

1 Krønikebog

med Abital; den sjette var Jitream, med Eglah hans hustru.

⁴ Seks sønner blev født ham i Hebron, hvor han regerede i syv år og seks måneder. I Jerusalem regerede han i treogtredive år.

⁵ Disse var hans sønner født i Jerusalem:

Sjimea, Sjobab, Natan og Salomo—fire med Bat-Sua, datter af Ammiel—⁶ og Jibhar, Elishama og Elifelet, blev født⁷ Noga, Nefeg og Jafia, blev født⁸ Elishama, Eliada og Elifelet—i alt ni.

⁹ Alle disse var Davids sønner, foruden sønnerne af medhustruerne;

og Tamar var deres søster.

¹⁰ Rehabeam var Salomos søn,

efterfulgt af Abija, Asa, og Josafat,¹¹ Joram, Ahazja, og Joash,¹² Amazja, Azarja, og Jotam,¹³ Akaz, Ezekias, og Manasse,¹⁴ Amon, efterfulgt af Josija.

¹⁵ Josijas sønner var:

Johanan den førstefødte, den anden Jojakim, den tredje Zedekias, den fjerde Sjallum.

¹⁶ Jojakims sønner var:

Jekonja hans søn, Zedekias hans søn.

¹⁷ Jekonja, som blev taget til fange, havde sønner:

Sjealtiel hans søn,¹⁸ sammen med Malkiram, Pedaja, Sjenazzar, Jekamja, Hosjama og Nedabja.

¹⁹ Pedajas sønner omfattede:

Zerubbabel og Sjim'i. Zerubbabels børn var: Mesjullam og Hananja, med Sjelomit som deres søster;²⁰ sammen med Hasjuba, Ohel, Berekja, Hasadja og Jusjab-Hesed—fem i alt.

²¹ Hananja's sønner var:

Pelatja og Jesaja, sønnerne af Refaja, sønnerne af Arnan, sønnerne af Obadja, og sønnerne af Sjekanja.

²² Efterkommere af Sjekanja var:

Sjemaja, og Sjemajas sønner: Hattush, Jigal, Baria, Nearja og Sjafat—seks i alt.

²³ Nearjas sønner var:

Eljoenaj, Hizkija og Azrikam—tre i alt.

²⁴ Eljoenajs sønner var:

Hodavja, Eljasjib, Pelaja, Akkub, Johanan, Delaja og Anani—syv i alt.

4

Judas sønner var:

Perez, Hezron, Karmi, Hur og Shobal.

² Shobals søn Reaja var far til Jahat,

og Jahat var far til Ahumai og Lahad. Dette var Zoratiternes slægt.

³ Dette var efterkommerne af Etam:

Jizreel, Jishma og Jidbasj; og deres søster hed Hazzelponi.

⁴ Penuel var far til Gedor, og Ezer var far til Husha.

Dette var efterkommerne af Hur, den førstefødte af Efrata, som var far til Betlehem.

⁵ Ashhur, som var far til Tekoa, havde to hustruer:

Hela og Na'ara.

⁶ Na'ara fødte:

Ahuzzam, Hefer, Temeni og Ha'ahashtari. Dette var Na'aras sønner.

⁷ Helas sønner var:

Zereth, Jizhar og Etnan.

⁸ Koz var far til Anub og Zobeba, og Aharhels slægter, Harums søn.

⁹ Nu var Jabez mere hæderlig end sine brødre, og hans mor kaldte ham Jabez, idet hun sagde, "Fordi jeg fødte ham med smerte."

¹⁰ Nu påkaldte Jabez Israels Gud og sagde,

"Åh, at du ville velsigne mig og udvide mit område, og at din hånd måtte være med mig, og at du ville holde mig fra skade, så det ikke ville gøre ondt på mig!" Og Gud gav ham, hvad han bad om.

¹¹ Kelub, Shuhas bror, var far til Mehir,

som var far til Eshtons slægt.

¹² Beth-rapha var Eshtons søn, ligesom Paseah og Tehinnah, far til Ir-nahash.

1 Krønikebog

Dette var mændene fra Reka.

¹³ Kenaz' sønner var:

Otniel og Seraja. Og Otniels søn var Hatat.

¹⁴ Meonotaj var far til Ofra,

og Seraja var far til Joab, far til Ge-harashim, for de var håndværkere.

¹⁵ Kaleb var søn af Jefunne, hans sønner var:

Iru, Ela og Naam; og Elas søn var Kenaz.

¹⁶ Jehalelels sønner var:

Zif, Zifa, Tirja og Asarel.

¹⁷ Ezras sønner var:

Jeter, Mered, Efer og Jalon. Og dette er sønnerne af Bitja, Faraos datter, som Mered tog: Hun blev gravid og fødte Miriam, Sjamaj og Jishba, far til Eshtemoa.

¹⁸ Hans jødiske hustru fødte Jered, far til Gedor, Heber, far til Soko, og Jekutiel, far til Zanoa.

Dette var sønnerne af Bitja, Faraos datter, som Mered havde taget.

¹⁹ Sønnerne af Hodijas hustru, Nahams søster, var:

stamfaderen til Keila, Garmitten, og Eshtemoa, Ma'akatitten.

²⁰ Simons sønner var:

Amnon, Rinna, Benhanan og Tilon. Og Jishis sønner var: Zohet og Ben-zohet.

²¹ Shelas sønner, Judas søn, var:

Er, far til Leka, La'ada, far til Maresja, og familierne i huset af linarbejderne i Bet-asbea;

²² Jokim, mændene fra Kozeba, Joash og Saraf, som herskede i Moab og Jashubi-lehem. Men optegnelserne er gamle.

²³ Dette var pottemagerne og indbyggerne i Netaim og Gederah; de boede der med kongen for hans arbejde.

²⁴ Simeons sønner var:

Nemuel, Jamin, Jarib, Zerah og Shaul;

²⁵ *hans søn Shallum, Mibsam hans søn, og Mishma hans søn.*

²⁶ Mishmas sønner var:

hans søn Hammuel, Zakkur hans søn, og Sjim'i hans søn.

²⁷ Nu havde Sjim'i seksten sønner og seks døtre, men hans brødre havde ikke så mange sønner,

og hele deres slægt formerede sig ikke som Judas slægt.

²⁸ De boede i Beersheba, Molada og Hazar-Shual, ²⁹ i Bilha, Ezem og Tolad, ³⁰ i Betuel, Horma og Ziklag, ³¹ i Bet-Marcabot, Hazar-Susim, Bet-Biri og Shaaraim.

Dette var deres byer indtil Davids regeringstid.

³² Deres landsbyer omfattede:

Etam, Ain, Rimmon, Token og Ashan—fem byer—

³³ og alle deres bosættelser, som var omkring disse byer, så langt som til Baal.

Dette var deres boliger, og de har deres slægtsbog.

³⁴ Mesjobab, Jamlek og Josja, far til Amasja, ³⁵ sammen med Joel og Jehu, efterkommer af Joshibja, Seraja og Asiel, ³⁶ og Eljoenaj, Jaakoba, Jeshohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel og Benaja, ³⁷ og Ziza, var søn af Sjifi, som var af Allon, som var af Jedaia, som var af Sjimri, som var af Sjemaja—

³⁸ de nævnte ved navn var ledere i deres familier; og deres fædres huse voksede meget.

³⁹ De rejste til indgangen af Gedor, til den østlige side af dalen, for at søge græsgange til deres flokke.

⁴⁰ De fandt rige og gode græsgange, og landet var rummeligt, stille og fredeligt;

for de, der boede der tidligere, var hamitter.

⁴¹ Nu de, der kom opført ved navn i dagene af Ezekias, Judas konge, angreb deres telte og meunitterne, som blev fundet der, og de ødelagde dem fuldstændigt til denne dag, og boede i deres sted, fordi der var græsgange der til deres flokke.

⁴² Fra dem, fra Simeons efterkommere, gik fem hundrede mænd til Seirs bjerg, med Pelatja, Nearja, Refaja og Uzziel, Jishis sønner, som deres ledere.

1 Krønikebog

⁴³ De ødelagde resterne af amalekitterne, som var undsluppet, og har boet der til denne dag.

5 Efterkommere af Ruben, Israels førstefødte, (for han var den førstefødte, men fordi han vanærede sin fars seng,

blev hans førstefødselsret givet til Josefs sønner, Israels søn; derfor er han ikke opført i slægtsregisteret efter førstefødselsretten.

² Selvom Juda blev fremtrædende blandt sine brødre,

og fra ham kom lederen, tilhørte førstefødselsretten dog Josef),

³ Afkommet af Ruben, Israels førstefødte, omfattede:

Hanok, Pallu, Hezron og Karmi.

⁴ Efterkommere af Joel omfattede:

Sjemaja hans søn, Gog hans søn, Sjim'i hans søn, ⁵ Mika, hans efterkommer, Reaja, hans efterkommer, Ba'al, hans efterkommer, ⁶ og Be'era hans søn, som Tilgat-Pilneser, Assyriens konge, førte i eksil. Han var en leder af Rubenitterne.

⁷ Hans slægtninge, efter deres familier og generationer, var Je'iel høvdingen, derefter Zekarja, ⁸ og Bela, søn af Azaz, søn af Sjem'a, søn af Joel,

som boede i Aroer, strakte sig til Nebo og Ba'al-Meon.

⁹ Mod øst bosatte han sig så langt som indgangen til ørkenen fra floden Eufrat, fordi deres kvæg var blevet forøget i Gileads land.

¹⁰ I Sauls dage førte de krig mod Hagriterne,

som faldt for deres hånd, og de boede i deres telte over hele landet øst for Gilead.

¹¹ Efterkommere af Gad boede overfor dem i Bashans land,

strakte sig til Salka.

¹² Joel havde den øverste position,

og Sjafam var den anden, derefter Janai og Sjafat i Bashan.

¹³ Deres slægtninge fra deres fædres husstande omfattede:

Mikael, Mesjullam, Sjeba, Jorai, Ja'kan, Zia og Eber—syv i alt.

¹⁴ Disse var efterkommere af Abihajil, søn af Huri,

søn af Jaroah, søn af Gilead, søn af Mikael, søn af Jesjisjai, søn af Jahdo, søn af Buz—

¹⁵ Ahi, søn af Abdiel, søn af Guni,

var leder af deres fædres husstande.

¹⁶ De boede i Gilead, i Bashan og dens byer, og i alle græsgangene i Sharon, nåede deres grænser.

¹⁷ Alle disse blev registreret i slægtsregistrene i Jotams dage, Judas konge,

og i Jeroboams dage, Israels konge.

¹⁸ Efterkommere af Ruben, Gaditterne, og den halve stamme af Manasse—

bestående af tapre mænd, mænd der bar skjold og sværd, og spændte buen, og var trænet til kamp—udgjorde 44.760, der gik ud til militærtjeneste.

¹⁹ De gik i kamp mod Hagriterne,

Jetur, Nafisj og Nodab.

²⁰ De fik hjælp imod dem, og Hagriterne og alle der var med dem blev overgivet i deres hænder;

fordi de råbte til Gud i kampen, og Han besvarede deres bønner, fordi de stolede på Ham.

²¹ De beslaglagde deres kvæg:

halvtreds tusinde kameler, to hundrede og halvtreds tusinde får, to tusinde æsler, og hundrede tusinde mennesker.

²² For mange faldt dødeligt sårede, fordi krigen var fra Gud.

Og de bosatte sig på deres sted indtil eksilet.

²³ Efterkommere af den halve stamme af Manasse boede i landet; fra Bashan til Ba'al-Hermon, Senir og Hermons bjerg, var de talrige.

²⁴ Disse var lederne af deres fædres husstande:

Efer, Isi, Eliel, Azriel, Jeremias, Hodavja og Jahdiel— mægtige mænd af tapperhed, berømte mænd, ledere af deres fædres husstande.

1 Krønikebog

²⁵ Men de var utro mod deres fædres Gud, og deltog i afgudsdyrkelse med landets folks guder, som Gud havde ødelagt foran dem.

²⁶ Så Gud i Israel vakte Pul, Assyriens konge, det vil sige, Tilgat-Pilneser, Assyriens konge, og han førte dem i eksil, nemlig:

Rubenitterne, Gaditterne, og den halve stamme af Manasse, og bragte dem til Halah, Habor, Hara og Gozans flod, til denne dag.

6 Levis efterkommere inkluderede:
Gershon, Kehat og Merari.

² Kehats slægt omfattede:

Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel.

³ Amrams afkom var:

Aron, Moses og Mirjam. Og Arons sønner var: Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar.

⁴ Eleazar blev far til Pinehas, og Pinehas blev far til Abishua, ⁵ og Abishua blev far til Bukki, og Bukki blev far til Uzzi, ⁶ og Uzzi blev far til Zerahja, og Zerahja blev far til Merajot, ⁷ Merajot blev far til Amarja, og Amarja blev far til Ahitub, ⁸ og Ahitub blev far til Zadok, og Zadok blev far til Ahimaaz, ⁹ og Ahimaaz blev far til Azarja, og Azarja blev far til Johanan, ¹⁰ og Johanan blev far til Azarja (det var ham, der tjente som præst i det hus, som Salomo byggede i Jerusalem), ¹¹ og Azarja blev far til Amarja, og Amarja blev far til Ahitub, ¹² og Ahitub blev far til Zadok, og Zadok blev far til Shallum, ¹³ og Shallum blev far til Hilkija, og Hilkija blev far til Azarja, ¹⁴ og Azarja blev far til Seraja, og Seraja blev far til Jozadak;

¹⁵ Og Jozadak gik med, da Herren førte Juda og Jerusalem i eksil ved Nebukadnezars hånd.

¹⁶ Levis efterkommere inkluderede:

Gershon, Kehat og Merari.

¹⁷ Disse er sønnerne af Gershon:

Libni og Shimei.

¹⁸ Kehats slægt omfattede:

Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel.

¹⁹ Meraris sønner var:

Mahli og Mushi. Disse er levitternes familier efter deres fædres husstande.

²⁰ Af Gershom:

Libni som blev far til, Jahat som blev far til, Zimma

²¹ *Joah som blev far til, Iddo som blev far til, Zerah som blev far til, Jeatherai*

²² Kehats slægt omfattede:

Amminadab som blev far til, Korah som blev far til, Assir, ²³ Elkana som blev far til, Ebiasaf som blev far til, Assir, ²⁴ Tahat som blev far til, Uriel som blev far til, Uzziya som blev far til, Shaul.

²⁵ Elkanas afkom var:

Amasai og Ahimot.

²⁶ Elkana:

Elkana som blev far til, Zofai som blev far til, Nahat, ²⁷ Eliab som blev far til, Jeroham som blev far til, Elkana.

²⁸ Samuels afkom var:

Joel den førstefødte, og Abija den anden.

²⁹ Meraris sønner var:

Mahli, Libni som blev far til, Shimei som blev far til, Uzza, ³⁰ Shimea som blev far til, Haggija som blev far til, Asaia.

³¹ Disse er dem, som David udpegede over sangens tjeneste i Herrens hus, efter at arken kom til hvile der.

³² De tjente med sang foran mødeteltets tabernakel, indtil Salomo havde bygget Herrens hus i Jerusalem; og de udførte deres pligter efter den ordre, der blev givet dem.

³³ Disse er dem, der tjente med deres sønner: Fra sønnerne af Kehatitterne:

Heman sangeren, hvis far var Joel, hvis far var Samuel, ³⁴ hvis far var Elkana, hvis far var Jeroham, hvis far var Eliel, hvis far var Toah, ³⁵ hvis far var Zuf, hvis far var Elkana, hvis far var Mahat, hvis far var Amasai, ³⁶ hvis far var Elkana, hvis far var Joel, hvis far var Azarja, hvis far var Zefanja, ³⁷ hvis far var Tahat, hvis far var Assir, hvis far var Ebiasaf, hvis far var Korah, ³⁸ hvis far var Jizhar, hvis far var Kehat, hvis far var Levi, hvis far var Israel.

1 Krønikebog

³⁹ Hemans slægtning Asaf stod ved hans højre hånd,

Asaf hvis far var Berekja, hvis far var Shimea, ⁴⁰ hvis far var Mikael, som var far til Baaseja, hvis far var Malkija, ⁴¹ hvis far var Etni, som var far til Zerah, hvis far var Adaja, ⁴² hvis far var Etan, hvis far var Zimma, hvis far var Shimei, ⁴³ hvis far var Jahat, som var far til Gershom, hvis far var Levi.

⁴⁴ På venstre hånd var deres slægtninge,

Meraris sønner: Etan hvis far var Kishi, som var far til Abdi, hvis far var Malluk, ⁴⁵ hvis far var Hashabja, som var far til Amasja, hvis far var Hilkija, ⁴⁶ hvis far var Amzi, som var far til Bani, hvis far var Shemer, ⁴⁷ hvis far var Mahli, som var far til Mushi, hvis far var Merari, hvis far var Levi.

⁴⁸ Deres slægtninge levitterne blev udpeget til al tjeneste i tabernaklet i Guds hus.

⁴⁹ Men Aron og hans sønner frembar ofre på brændofferalteret og på røgelsesalteret, for alt arbejdet i det Allerhelligste, og for at gøre soning for Israel, i overensstemmelse med alt, hvad Moses, Guds tjener, havde befaleet.

⁵⁰ Disse er Arons sønner:

Eleazar som blev far til, Pinehas som blev far til, Abishua som blev far til, ⁵¹ Bukki som blev far til, Uzzi som blev far til, Zerahja som blev far til, ⁵² Merajot som blev far til, Amarja som blev far til, Ahitub som blev far til, ⁵³ Zadok som blev far til, og Ahimaaz.

⁵⁴ Nu er dette deres bosættelser efter deres lejre inden for deres grænser: Til Arons sønner, af Kehatitternes familier,

for loddet faldt til dem først.

⁵⁵ De gav dem Hebron i Judas land og dets omkringliggende græsgange, ⁵⁶ men de gav byens marker og dens landsbyer til Kaleb, Jephunnes søn.

⁵⁷ Til Arons sønner gav de følgende tilflugtsbyer:

Hebron, Libna med dens græsgange, Jattir, Eshtemoa med dens græsgange, ⁵⁸ Hilen med dens græsgange, Debir med dens græsgange, ⁵⁹ Ashan med dens græsgange, og Bet-Shemesh med dens græsgange.

⁶⁰ Fra Benjamins stamme gav de:

Geba, Alemet og Anatot med deres græsgange. Alle deres byer for Arons sønners familier var tretten byer i alt.

⁶¹ Til resten af Kehats sønner, fra stammernes familier, gav de ti byer ved lod fra den halve stamme, halvdelen af Manasse.

⁶² Til Gershoms sønner, efter deres familier, gav de tretten byer fra Issachars, Ashers, Naftalis stammer, og Manasse i Bashan.

⁶³ Til Meraris sønner, efter deres familier, gav de tolv byer fra Rubens, Gads og Zebulons stammer.

⁶⁴ Således forsynede israelitterne levitterne med byerne og deres græsgange.

⁶⁵ De tildelte ved lod fra Judas sønners stamme, Simeons sønners stamme, og Benjamins sønners stamme, disse byer, som er nævnt ved navn.

⁶⁶ Nu havde nogle af Kehats sønners familier byer af deres arv fra Efraims stamme.

⁶⁷ De gav dem tilflugtsbyerne:

Sikem i Efraims bjergland med dens græsgange, Gezer med dens græsgange, ⁶⁸ Jokmeam med dens græsgange, Bet-Horon med dens græsgange, ⁶⁹ Ajalon med dens græsgange, og Gat-Rimmon med dens græsgange;

⁷⁰ og fra den halve stamme af Manasse:

Aner med dens græsgange, og Bileam med dens græsgange, til resten af Kehats sønners familier.

⁷¹ Til Gershoms sønner gav de:

Fra familien af den halve stamme af Manasse: Golan i Bashan med dens græsgange, og Ashtarot med dens græsgange;

⁷² Fra Issachars stamme:

Kedesj med dens græsgange, Daberat med dens græsgange, ⁷³ Ramot og dens græsgange, og Anem og dens græsgange;

⁷⁴ Fra Ashers stamme:

Mashal med dens græsgange, Abdon med dens græsgange, ⁷⁵ Hukok med dens græsgange, og Rehob med dens græsgange;

⁷⁶ Fra Naftalis stamme:

1 Krønikebog

Kedesj i Galilæa med dens græsgange, Hammon med dens græsgange, og Kirjatajim med dens græsgange.

⁷⁷ Til resten af levitterne, Meraris sønner:

Fra Zebulons stamme: Rimmono med dens græsgange, Tabor med dens græsgange;

⁷⁸ Og hinsides Jordan ved Jeriko, på østsiden af Jordan:

Fra Rubens stamme: Bezer i ørkenen med dens græsgange, Jahzah med dens græsgange, ⁷⁹ Kedemot med dens græsgange, og Mefaat med dens græsgange;

⁸⁰ Fra Gads stamme:

Ramot i Gilead med dens græsgange, Mahanaim med dens græsgange, ⁸¹ Heshbon med dens græsgange, og Jazer med dens græsgange.

7 Nu var Issachars sønner:

Tola, Puah, Jashub og Shimron—fire i alt.

² Tolas sønner var:

Uzzi, Rephaja, Jeriel, Jakhmai, Jibsam og Samuel—overhoveder for deres fædres slægter. Tolas efterkommere blev tildelt krigere i deres generationer, deres antal i Davids dage var toogtyve tusind seks hundrede.

³ Uzzis søn var Jizrahja. Og Jizrahjas sønner var:

Mikael, Obadja, Joel og Jissija—fem i alt, alle sammen overhoveder.

⁴ Sammen med deres efterkommere, ifølge deres fædres slægter, havde de seksogtredive tusind tropper til kamp,

da de havde mange hustruer og sønner.

⁵ Deres slægtninge blandt alle Issachars familier,

vældige krigere, blev registreret ved slægtsbog—syvogfirs tusind i alt.

⁶ Benjamins sønner var:

Bela, Beker og Jediael—tre.

⁷ Belas sønner var:

Ezbon, Uzzi, Uzziel, Jerimot og Iri—fem; de var overhoveder for fædres slægter, vældige krigere,

og blev registreret ved slægtsbog—toogtyve tusind fireogtredive.

⁸ Bekers sønner omfattede:

Zemira, Joash, Eliezer, Eljoenaj, Omri, Jeremot, Abija, Anatot og Alemet. Disse var alle Bekers sønner.

⁹ De blev registreret ved slægtsbog ifølge deres generationer, overhoveder for deres fædres slægter, vældige krigere—

tyve tusind to hundrede.

¹⁰ Jediaels søn var Bilhan. Og Bilhans sønner var:

Jeush, Benjamin, Ehud, Kena'ana, Zetan, Tarsis og Ahishahar.

¹¹ Alle disse var Jediaels sønner,

ifølge overhovederne for deres fædres slægter, sytten tusind to hundrede vældige krigere, klar til at gå ud med hæren i krig.

¹² Shuppm og Huppm var sønner af Ir;

Hushim var en efterkommer af Aher.

¹³ Naftalis sønner var:

Jahziel, Guni, Jezer og Shallum—sønner af Bilha.

¹⁴ Manasses sønner var:

Asriel, som hans aramæiske medhustru fødte; hun fødte Makir, Gileads far.

¹⁵ Makir tog en hustru til Huppm og Shuppm,

og deres søster blev kaldt Ma'aka. Den anden blev kaldt Zelofhad, og Zelofhad havde døtre.

¹⁶ Ma'aka, Makirs hustru, fødte en søn,

som hun kaldte Peresh; og hans bror var Sheresh. Hans sønner var: Ulam og Rekem.

¹⁷ Ulams søn var Bedan.

Disse var efterkommerne af Gilead, søn af Makir, søn af Manasse.

¹⁸ Hammoleket, hans søster, blev mor til:

Ishhod, Abiezer og Mahla.

¹⁹ Shemidas efterkommere omfattede:

1 Krønikebog

Ahian, Shekem, Likhi og Aniam.

²⁰ Efraims sønner var:

Shutela, og Bered hans søn, og Tahat hans søn, og Eleada hans søn, og Tahat hans søn, ²¹ og Zabad hans søn, og Shutela hans søn, og Ezer og Elead. Men mændene fra Gat, der var født i landet, dræbte dem, fordi de kom ned for at tage deres kvæg.

²² Deres far Efraim sørgede i mange dage,

og hans slægtninge kom for at trøste ham.

²³ Så gik han til sin hustru, og hun blev gravid og fødte en søn,

som han kaldte Beria, fordi ulykke var kommet over hans hus.

²⁴ Hans datter var Sheera,

som grundlagde Nedre og Øvre Bet-Horon, og Uzzen-Sheera.

²⁵ Refa var hans søn,

sammen med Reshef, Tela som avlede, Tahan som avlede, ²⁶ Ladan som avlede, Ammihud som avlede, Elishama som avlede, ²⁷ Nun som avlede Josva.

²⁸ Deres ejendomme og bosættelser var:

Betel med dets landsbyer, og mod øst Naaran, og mod vest Gezer med dets landsbyer, også Shekem med dets landsbyer, så langt som Aija med dets landsbyer.

²⁹ Og langs grænserne af Manasses sønner:

Bet-Shean, Taanak, Megiddo og Dor, med deres landsbyer. I disse boede Josefs sønner, Israels søn.

³⁰ Ashers sønner var:

Jimna, Jisjva, Jisjvi og Beria, og deres søster Serah.

³¹ Berias sønner var:

Heber og Malkiel, som blev far til Birzaith.

³² Hebers børn var:

Jaflet, Shomer, Hotam, og deres søster Shua.

³³ Jaflets sønner var:

Pasak, Bimhal og Ashvat. Disse var Jaflets efterkommere.

³⁴ Shemers sønner var:

Ahi, Rohga, Jehubbah og Aram.

³⁵ Sønnerne af hans bror Helem omfattede:

Zofa, Jimna, Shelesh og Amal.

³⁶ Zofas sønner omfattede:

Suah, Harnefer, Shual, Beri, Imrah, ³⁷ Bezer, Hod og Shamma, Shilsha, Jitran og Beera.

³⁸ Jeters sønner omfattede:

Jefunne, Pispa og Ara.

³⁹ Ullas sønner omfattede:

Ara, Hanniel og Rizja.

⁴⁰ Alle disse var Ashers sønner,

overhoveder for fædres slægter, udvalgte og vældige krigere, høvdinger blandt fyrsterne. Og antallet af dem registreret ved slægtsbog til tjeneste i krig var seksogtyve tusind mænd.

8

Benjamin var far til:

Bela hans førstefødte, Ashbel den anden, Aharah den tredje, ² Nohah var den fjerde, og Rapha den femte.

³ Belas sønner inkluderede:

Addar, Gera, Abihud, ⁴ Abishua, og Naaman, og Ahoah, ⁵ Gera, og Shephuphan, og Huram.

⁶ Disse er efterkommere af Ehud. De var lederne af familierne, der boede i Geba,

og de blev ført i eksil til Manahath:

⁷ nemlig Naaman, Ahijah og Gera—han førte dem i eksil. Og han var far til Uzza og Ahihud.

⁸ Shaharaim fik børn i Moabs land efter at han havde sendt Hushim og Baara, hans hustruer, bort.

⁹ Gennem Hodesh, hans hustru, fik han:

Jobab, Zibia, Mesha, Malcam, ¹⁰ Jeuz, Sachia, og Mirmah. Disse var hans sønner, ledere af deres familier.

¹¹ Med Hushim fik han:

1 Krønikebog

Abitub og Elpaal.

¹² Elpaals sønner var:

Eber, Misham, og Shemed—som byggede Ono og Lod med dets byer—

¹³ og *Beriah og Shema, som var lederne af familierne af indbyggerne i Aijalon, som drev indbyggerne i Gat bort.*

¹⁴ Ahio, og Shashak, og Jeremoth, ¹⁵ og Zebadiah, Arad, Eder, ¹⁶ Michael, og Ishpah, og Joha var sønner af Beriah.

¹⁷ Zebadiah, og Meshullam, Hizki, Heber, ¹⁸ Ishmerai, og Izliah, og Jobab var sønner af Elpaal.

¹⁹ med Jakim, og Zichri, og Zabdi, ²⁰ Elienai, og Zillethai, og Eliel, ²¹ Adaiah, og Beraiah, og Shimrath var sønner af Shimei.

²² Ishpan, og Eber, og Eliel, ²³ Abdon, og Zichri, og Hanan, ²⁴ Hananiah, og Elam, og Anthothijah, ²⁵ Iphdeiah, og Penuel -sønner af Shashak.

²⁶ Shamsheraï, og Shehariah, og Athaliah, ²⁷ Jaareshiah, og Elijah, og Zichri var sønner af Jeroham.

²⁸ Disse var ledere af familier efter deres generationer,

fremtrædende mænd, som boede i Jerusalem.

²⁹ Nu i Gibeon boede Jeiel, patriarken af Gibeon, og hans hustrus navn var Maacah.

³⁰ Hans førstefødte søn var Abdon, efterfulgt af Zur, Kish, Baal, Nadab, ³¹ Gedor, og Ahio, og Zecher.

³² Mikloth var far til Shimeah.

De boede også med deres slægtninge i Jerusalem overfor deres andre slægtninge.

³³ Ner var far til Kish,

Kish var far til Saul, Saul var far til Jonathan, Malchi-shua, Abinadab, og Eshbaal.

³⁴ Jonathans søn var Merib-baal,

og Merib-baal var far til Micah.

³⁵ Efterkommere af Micah var:

Pithon, Melech, Tarea, og Ahaz.

³⁶ Ahaz var far til Jehoaddah,

og Jehoaddah var far til Alemeth, Azmaveth, og Zimri; og Zimri var far til Moza.

³⁷ Moza var far til Binea; Raphah var hans søn,

Eleasah hans søn, Azel hans søn.

³⁸ Azel havde seks sønner, og disse er deres navne:

Azrikam, Bocheru, Ishmael, Sheariah, Obadiah, og Hanan. Alle disse var efterkommere af Azel.

³⁹ Esheks sønner inkluderede:

Ulam hans førstefødte, Jeush den anden, og Eliphelet den tredje.

⁴⁰ Ulams sønner var tapre krigere dygtige i bueskydning,

og de havde mange sønner og sønnesønner, i alt 150. Alle disse var blandt Benjamins efterkommere.

9 Således blev hele Israel optaget i slægtsregistre, og de er faktisk dokumenteret i Israels Kongers Bog. Og Juda blev ført i eksil til Babylon på grund af deres utroskab.

² Nu var de første, der boede i deres ejendomme i deres byer:

Israelitter, præster, levitter og tempeltjenere.

³ Nogle efterkommere af Juda, Benjamin, Efraim og Manasse boede i Jerusalem:

⁴ *Utaj, efterkommer af Ammihud, Omri, Imri og Bani, fra slægten Perez, søn af Juda.*

⁵ *Fra efterkommerne af Shilo: Asaja den førstefødte og hans sønner.*

⁶ *Fra Zeras sønner: Jeuel og deres slægtninge, 690.*

⁷ *Blandt Benjamins efterkommere: Sallu, søn af Meshullam, søn af Hodavja, søn af Hassenua, ⁸ sammen med Ibneja, efterkommer af Jeroham, og Elah, efterkommer af Uzzi og Mikri, og Meshullam, efterkommer af Shefatja, Reuel og Ibnija;*

⁹ *og deres slægtninge efter deres generationer, 956. Alle disse var ledere af deres fædres husstande efter deres familielinjer.*

1 Krønikebog

¹⁰ Blandt præsterne var Jedaja, Jehoiarib og Jakin,

¹¹ og Azarja, efterkommer af Hilkija, Meshullam, Zadok, Merajot og Ahitub, hovedansvarlig for Guds hus;

¹² og Adaja, efterkommer af Jeroham, Pashhur og Malkija; og Maasaj, efterkommer af Adiel, Jahzera, Meshullam, Meshillemit og Immer;

¹³ og deres slægtninge, overhoveder for deres fædres husstande, 1.760 dygtige mænd til tjenesten i Guds hus.

¹⁴ Fra levitterne: Shemaja, efterkommer af Hasshub, Azrikam og Hashabja, fra Meraris sønner;

¹⁵ og Bakbakkar, Heresh og Galal; og Mattanja, efterkommer af Mika, Zikri og Asaf;

¹⁶ og Obadja, efterkommer af Shemaja, Galal og Jedutun; og Berekja, efterkommer af Asa og Elkana, som boede i Netofatiternes bosættelser.

¹⁷ Nu var portvagterne:

Shallum, Akkub, Talmon, Ahiman og deres slægtninge. Shallum var lederen.

¹⁸ Indtil nu havde han været ved kongens port mod øst. Disse var portvagterne for Levis sønners lejr.

¹⁹ Shallum, efterkommer af Kore, Ebiasaf og Korah, og hans slægtninge fra hans fædres husstand, kohatitterne, var over arbejdet med tjenesten, vogtere af teltets tærskler.

Og deres fædre havde været over Herrens lejr, vogtere af indgangen.

²⁰ Pinehas, efterkommer af Eleazar, havde tidligere været hersker over dem, og Herren var med ham.

²¹ Zekarja, søn af Meshelemja, tjente som portvagt ved indgangen til mødeteltet.

²² Alle de, der blev udvalgt til at være portvagter ved tærsklerne, var 212. Disse blev optaget i slægtsregistre i deres bosættelser,

dem som David og Samuel seeren udnævnte i deres tilidshverv.

²³ Så de og deres sønner havde opsyn med portene til Herrens hus,

nemlig teltets hus, som vagter.

²⁴ Portvagterne var stationeret på alle fire sider:

mod øst, vest, nord og syd.

²⁵ Deres slægtninge fra deres bosættelser sluttede sig til dem hver syvende dag periodisk;

²⁶ for de fire hovedportvagter, som var levitter, var betroet værelserne og skattene i Guds hus.

²⁷ De overnattede omkring Guds hus, fordi vagten var betroet dem;

og de havde ansvaret for at åbne det morgen efter morgen.

²⁸ Nu var nogle af dem ansvarlige for tjenestens redskaber, for de talte dem, når de bragte dem ind, og når de tog dem ud.

²⁹ Nogle af dem var også udpeget over møblerne og over alle helligdommens redskaber, og over det fine mel, vinen, olien, røgelsen og krydderierne.

³⁰ Visse efterkommere af præsterne var betroet at forberede blandingen af krydderierne.

³¹ Mattitja, en af levitterne, som var den førstefødte af Shallum korahitten,

havde ansvaret for bagningen af flade kager i pander.

³² Nogle af deres slægtninge fra kohatiternes sønner var ansvarlige for skuebrødet for at forberede det hver sabbat.

³³ Nu er disse sangerne, ledere af levitternes fædres husstande, som boede i templets kamre fritaget for anden tjeneste, for de var engageret i deres arbejde dag og nat.

³⁴ Disse var ledere af levitternes fædres husstande efter deres generationer, hovedmænd, som boede i Jerusalem.

³⁵ I Gibeon boede Jeiel, Gibeons far,

og hans hustrus navn var Ma'aka.

³⁶ Hans førstefødte søn var Abdon, efterfulgt af Zur, Kish, Ba'al, Ner, Nadab, ³⁷ også Gedor, Ahio, Zekarja og Miklot.

³⁸ Miklot blev far til Shimeam.

De boede også med deres slægtninge i Jerusalem overfor deres andre slægtninge.

1 Krønikebog

³⁹ Ner var far til Kish, og Kish var far til Saul;

Saul var far til Jonatan, Malki-Shua, Abinadab og Eshba'al.

⁴⁰ Jonatans søn var Merib-Ba'al,

og Merib-Ba'al var far til Mika.

⁴¹ Mikas sønner omfattede:

Piton, Melek, Tahrea og Ahaz.

⁴² Ahaz var far til Jarah,

og Jarah var far til Alemeth, Azmavet og Zimri; og Zimri var far til Moza;

⁴³ Moza var far til Binea,

og hans søn var Refaja, hans søn var Ele'asa, og hans søn var Azel.

⁴⁴ Azel havde seks sønner ved navn:

Azrikam, Bokheru, Ismael, She'arja, Obadja og Hanan. Disse var Azels sønner.

10 Filistrene gik i kamp mod Israel, og Israels mænd flygtede fra filistrene og blev dræbt på Gilboas bjerg.

² Filistrene forfulgte Saul og hans sønner med beslutsomhed, og de slog Jonathan, Abinadab og Malki-Shua, Sauls sønner, ihjel.

³ Kampen blev hård mod Saul, og bueskytterne fandt ham;

og han blev såret af bueskytterne.

⁴ Da sagde Saul til sin våbendrager,

"Træk dit sværd og gennembor mig med det, ellers vil disse uomskårne komme og mishandle mig." Men hans våbendrager ville ikke, for han var meget bange. Så tog Saul sit sværd og faldt på det.

⁵ Da hans våbendrager så, at Saul var død,

faldt han også på sit sværd og døde.

⁶ Således omkom Saul med sine tre sønner, og alle dem fra hans hus omkom sammen.

⁷ Da alle Israels mænd, som var i dalen, så, at de var flygtet, og at Saul og hans sønner var døde,

forlod de deres byer og flygtede. Så kom filistrene og boede i dem.

⁸ Det skete næste dag, da filistrene kom for at plyndre de dræbte,

fandt de Saul og hans sønner faldet på Gilboas bjerg.

⁹ Så plyndrede de ham og tog hans hoved og hans rustning, og sendte budbringere rundt i filistrenes land,

for at bringe det gode budskab til deres afguder og til folket.

¹⁰ De lagde hans rustning i deres guders hus,

og de fastgjorde hans kranium i Dagon's hus.

¹¹ Da folket i Jabesh-gilead hørte alt, hvad filistrene havde gjort mod Saul,

¹² rejste alle de tapre mænd sig og tog Sauls lig og hans sønners lig, og de bragte dem til Jabesh, og de begravde deres knogler under egetræet i Jabesh,

og de fastede i syv dage.

¹³ Således døde Saul for sin utroskab, som han begik mod Herren,

på grund af Herrens ord, som han ikke holdt; og også fordi han søgte råd hos en åndemanager og spurgte den til råds,

¹⁴ og ikke søgte råd hos Herren.

Derfor dræbte Han ham og overgav kongeriget til David, Isajs søn.

11 Da kom hele Israel til David i Hebron og sagde,

"Se, vi er dit kød og dine ben.

² Tidligere, selv da Saul var konge, var det dig, der førte Israel ud og bragte dem ind. Og Herren din Gud sagde til dig, 'Du skal vogte mit folk Israel, og du skal være fyrste over mit folk Israel.'"

³ Så samledes alle Israels ældste hos kongen i Hebron, og David sluttede en pagt med dem i Hebron for Herrens ansigt;

og de salvede David til konge over Israel, efter Herrens ord gennem Samuel.

1 Krønikebog

⁴ Så drog David og hele Israel til Jerusalem (det vil sige, Jebus); og jebusitterne var landets indbyggere.

⁵ Indbyggerne i Jebus sagde til David,

"Du skal ikke komme ind her." Men David indtog Zion-borgen, som er Davids by.

⁶ Nu havde David sagt,

"Den, der først slår jebusitterne, skal være høvding og anfører." Joab, Zerujas søn, gik først op, så han blev høvding.

⁷ Så boede David i borgen;

derfor blev den kaldt Davids by.

⁸ Han byggede byen rundt omkring, fra Millo og i alle retninger,

og Joab reparerede resten af byen.

⁹ David blev stærkere og stærkere,

for Hæskarers Herre var med ham.

¹⁰ Nu er dette lederne af de mægtige mænd, som David havde, som gav ham stærk støtte i hans kongedømme, sammen med hele Israel, for at gøre ham til konge efter Herrens ord om Israel.

¹¹ Dette er lederne af Davids mægtige mænd:

Jashobeam, søn af en Hakmonit, høvding over de tredive; han svingede sit spyd mod tre hundrede og dræbte dem på én gang.

¹² Efter ham var Eleazar, Dodais søn, ahohiten,

som var en af de tre mægtige mænd.

¹³ Han var med David ved Pas-dammim, da filistrene var samlet der til kamp,

og der var et stykke jord fuldt af byg; og folket flygtede for filistrene.

¹⁴ Men de tog deres stand midt på stykket og forsvarede det, og slog filistrene ned;

og Herren frelste dem med en stor sejr.

¹⁵ På den tid gik tre af de tredive høvdinge til David ved klippen, i hulen Adullam,

mens filistrenes hær lå i lejre i Refa'im-dalen.

¹⁶ David var da i borgen, mens filistrenes garnison var stationeret i Betlehem.

¹⁷ David udtrykte et ønske og sagde,

"Åh, at nogen ville give mig vand at drikke fra brønden i Betlehem, som er ved porten!"

¹⁸ Så brød de tre igennem filistrenes lejr og trak vand fra brønden i Betlehem, som var ved porten, og tog det og bragte det til David;

dog ville David ikke drikke det, men hældte det ud for Herren;

¹⁹ Og han sagde,

"Det være langt fra mig for min Gud, at jeg skulle gøre dette. Skal jeg drikke blodet af disse mænd, som gik med fare for deres liv? For de bragte det med fare for deres liv." Derfor ville han ikke drikke det. Disse ting gjorde de tre mægtige mænd.

²⁰ Hvad angår Abshai, Joabs bror, var han høvding over de tredive.

Han svingede sit spyd mod tre hundrede og dræbte dem, og han havde et navn såvel som de tre.

²¹ Han blev æret blandt de tredive,

men han nåede ikke op til de tre. Og David satte ham over sin vagt.

²² Benaiah, Jehojadas søn, søn af en tapper mand fra Kabzeel, mægtig i gerninger, slog de to sønner af Ariel fra Moab ned.

Han gik også ned og slog en løve ihjel midt i en grav på en snevejrsgdag.

²³ Han dræbte også en egypter, en mand af stor vækst, fem alen høj.

Nu var der i egypterens hånd et spyd som en vævers bom, men han gik ned til ham med en stav og rev spydet ud af egypterens hånd og dræbte ham med hans eget spyd.

²⁴ Disse gerninger udførte Benaiah, Jehojadas søn,

og havde et navn såvel som de tre mægtige mænd.

²⁵ Han blev æret blandt de tredive,

1 Krønikebog

men han nåede ikke op til de tre. Og David satte ham over sin vagt.

²⁶ Nu omfattede de mægtige mænd i hærene:

Asahel, Joabs bror, Elhanan, Dodais søn fra Betlehem, ²⁷ Shammoth fra Harod, og Helez, peloniten, ²⁸ Ira, Ikkeshs søn, tekoiten, Abiezer fra Anathoth, ²⁹ Sibbecai fra Husha, Ilai fra Ahoh, ³⁰ Maharai fra Netofa, og Heled, Baanas søn også fra Netofa, ³¹ Ithai, Ribais søn fra Gibeab af Benjamins sønner, Benaiah, pirathoniten, ³² Hurai fra Gaashs bække, Abiel, arbathiten, ³³ Azmaveth fra Bahurim, og Eliahba, shaalboniten, ³⁴ sønnerne af Hashem fra Gizon, Jonathan, Shagees søn fra Harar, ³⁵ Ahiam, Sakars søn fra Harar, Eliphai, Urs søn, ³⁶ Hefer fra Mecherah, Ahijah, peloniten, ³⁷ Hezro fra Karmel, Naarai, Ezbaais søn, ³⁸ Joel, som var Nathans bror, og Mibhar, Hagris søn, ³⁹ Zelek, ammoniten, Naharai, berothiten, våbendrager for Joab, Zerujas søn, ⁴⁰ Ira, jithriten, og også Gareb, jithriten, ⁴¹ Uria, hittitten, og Zabad, Ahlai's søn, ⁴² Adina, Shizas søn, rubenitten, en leder blandt rubenitterne, sammen med tredive andre, ⁴³ Hanan, Maakas søn, og også Joshafat, mithniten, ⁴⁴ Uzzia fra Ashterath, Shama og Jeiel, Hothams sønner fra Aroer, ⁴⁵ Jediael, Shimris søn, og også Joha, hans bror, tiziten, ⁴⁶ Eliel, mahaviten, og også Jeribai og Joshaviah, Elnaams sønner, og Ithmah fra Moab, ⁴⁷ og Eliel, og Obed, og Jaasiel, mezobaiten.

12 Nu er dette dem, der kom til David i Ziklag, mens han stadig var begrænset på grund af Saul, Kishs søn;

og de var blandt de mægtige mænd, der hjalp ham i kamp.

² De var dygtige med buer,

dygtige med både højre hånd og venstre til at slyngesten og skyde pile; de var Sauls slægtninge fra Benjamin.

³ Lederen var Ahiezer, efterfulgt af Joash,

sønnerne af Shemaah, gibeatitten; og Jeziel og Pelet, sønnerne af Azmaveth, og Beracah, og Jehu, anatotitten,

⁴ og Ishmaiah, gibeonitten, en tapper leder blandt de tredive, og over dem. Så kom Jeremias, Jahaziel, Johanan, Jozabad, gederathitten,

⁵ Eluzai, Jerimoth, Bealiah, Shemariah, Shephatiah fra Haruph,

⁶ Elkanah, Isshiah, Azarel, Joezer og Jashobeam fra Korahitterne,

⁷ sammen med Joelah og Zebadiah, sønner af Jeroham fra Gedor.

⁸ Fra gaditterne kom tapre mænd til David i fæstningen i ørkenen, mægtige mænd af mod, mænd trænet til krig,

som kunne håndtere skjold og spyd, og hvis ansigter var som løvers ansigter, og de var så hurtige som gazeller på bjergene.

⁹ Ezer var lederen, Obadja fulgte, Eliab var den tredje,

¹⁰ Mishmannah var den fjerde, og Jeremias var den femte,

¹¹ Attai var den sjette, og Eliel var den syvende,

¹² Johanan var den ottende, og Elzabad var den niende,

¹³ Jeremias var den tiende, sammen med Machbannai den ellefte.

¹⁴ Disse sønner af Gad var ledere i hæren;

den mindste blandt dem var så stærk som hundrede, og den største som tusinde.

¹⁵ Disse er dem, der krydsede Jordan i den første måned, da den var overfyldt med alle sine bredder,

og de drev alle dem i dalene væk, mod øst og mod vest.

¹⁶ Så sluttede nogle fra stammerne Benjamin og Juda sig til David i fæstningen.

¹⁷ David gik ud for at møde dem og sagde til dem,

"Hvis I kommer fredeligt til mig for at hjælpe mig, skal mit hjerte være forenet med jer; men hvis for at forråde mig til mine fjender, selvom der ikke er vold i mine hænder, må vore fædres Gud se og dømme."

¹⁸ Så kom Ånden over Amasai, som var lederen af de tredive, og han sagde,

"Vi er dine, David, og med dig, Isajs søn! Fred, fred til dig, og fred til ham, der hjælper dig; for din Gud

1 Krønikebog

hjælper dig." Så modtog David dem og gjorde dem til kaptajner for banden.

¹⁹ Fra Manasseh gik nogle over til David, da han var ved at gå i kamp med filistrene mod Saul. Dog hjalp de dem ikke,

for filistrenes herrer sendte ham væk efter konsultation og sagde, "Han kan desertere til sin herre Saul på bekostning af vores hoveder."

²⁰ Da han gik til Ziklag, var dem fra Manasseh, der kom til ham:

Adnah, Jozabad, Jediael, Michael, Jozabad, Elihu og Zillethai, kaptajner for tusinder, der tilhørte Manasseh.

²¹ De hjalp David mod banden af røvere,

for de var alle mægtige mænd af mod og var kaptajner i hæren.

²² For dag for dag kom mænd til David for at støtte ham, indtil der var en stor hær, sammenlignelig med Guds hær.

²³ Nu er dette tallene på de divisioner, der var forberedt til krig, som kom til David i Hebron for at overføre Sauls kongerige til ham,

som Herrens ord havde erklæret.

²⁴ Sønnerne af Juda, der bar skjold og spyd, var:

6.800, udstyret til krig.

²⁵ Fra sønnerne af Simeon, mægtige mænd af mod til krig:

7.100.

²⁶ Fra sønnerne af Levi:

i antal 4.600.

²⁷ Jehoiada var lederen af Arons hus,

og med ham var 3.700.

²⁸ Også Zadok, en ung mand mægtig i mod,

og fra hans fars hus toogtyve kaptajner.

²⁹ Fra sønnerne af Benjamin, Sauls slægtninge:

3.000; for indtil da havde flertallet af dem holdt deres troskab til Sauls hus.

³⁰ Fra sønnerne af Efraim, mægtige mænd af mod, berømte mænd i deres fædres husstande:

20.800.

³¹ Fra den halve stamme Manasseh:

18.000, der var udpeget ved navn til at komme og gøre David til konge.

³² Fra sønnerne af Issakar, mænd der forstod tiderne, med viden om, hvad Israel skulle gøre:

deres høvdinge var 200, og alle deres slægtninge var under deres kommando.

³³ Fra Zebulon, dem der gik ud i kamp med alle slags krigsvåben, forberedt til kamp:

50.000, der kunne opstille i kampformation uden dobbelt hjerte.

³⁴ Fra Naftali:

1.000 kaptajner, og med dem 37.000 med skjold og spyd.

³⁵ Fra danitterne, der kunne opstille i kampformation:

28.600.

³⁶ Fra Asher, dem der gik ud til krig, der kunne opstille i kampformation:

40.000.

³⁷ Fra den anden side af Jordan, fra rubenitterne, gaditterne og den halve stamme af Manasseh, med alle slags våben til krig:

120.000.

³⁸ Alle disse, som var krigere, der kunne opstille i kampformation, kom til Hebron med et fuldkomment hjerte for at gøre David til konge over hele Israel; og resten af Israel var enige om at gøre David til konge.

³⁹ De var der med David i tre dage, spisende og drikkende,

for deres slægtninge havde sørget for dem.

⁴⁰ Desuden bragte de, der var nær dem, selv så langt som Issakar, Zebulon og Naftali, mad på æsler, kameler, muldyr og okser—store mængder mel, figenkager, rosinkager, vin, olie, okser og får.

Der var virkelig glæde i Israel.

1 Krønikebog

13 David søgte råd hos lederne af tusinder og hundreder, inklusive hver leder.

² David sagde til hele Israels forsamling,

"Hvis det synes godt for jer, og hvis det er fra Herren vores Gud, lad os sende bud overalt til vores slægtninge, som er tilbage i hele Israels land, også til præsterne og levitterne, som er med dem i deres byer med græsgange, så de kan mødes med os;

³ og lad os bringe vores Guds ark tilbage til os, for vi søgte den ikke i Sauls dage."

⁴ Så var hele forsamlingen enige om at gøre det,

for det var rigtigt i alles øjne.

⁵ Så samlede David hele Israel, fra Shihor i Egypten til indgangen til Hamat,

for at bringe Guds ark fra Kiriath-Jearim.

⁶ David og hele Israel drog op til Ba'ala, som er Kiriath-Jearim i Juda,

for at hente derfra Guds ark, Herren som troner over keruberne, hvor Hans navn påkaldes.

⁷ De transporterede Guds ark på en ny vogn fra Abinadabs hus,

med Uzza og Ahio som førte vognen.

⁸ David og hele Israel fejrede foran Gud med al deres styrke,

med sange og lyrer, harper, tamburiner, cymbaler og trompeter.

⁹ Da de kom til Kidons tærskelplads, rakte Uzza sin hånd ud for at gribe fat i arken,

fordi okserne næsten væltede den.

¹⁰ Herrens vrede blussede op mod Uzza, så Han slog ham ned, fordi han havde rakt sin hånd ud mod arken;

og han døde der foran Gud.

¹¹ David blev vred på grund af Herrens udbrud mod Uzza;

og han kaldte det sted Perez-Uzza, et navn det har til denne dag.

¹² David blev bange for Gud den dag og sagde,

"Hvordan kan jeg bringe Guds ark til mig selv?"

¹³ Så David tog ikke arken til sig selv ind i Davids by,

men tog den til side til Obed-Edoms, gittitens, hus.

¹⁴ Således blev Guds ark hos Obed-Edoms familie i hans hus i tre måneder;

og Herren velsignede Obed-Edoms husstand og alt, hvad han havde.

14 Nu sendte Hiram, kongen af Tyrus, sendebud til David med cedertræ, murere og tømrere,

for at bygge et hus til ham.

² Og David indså, at Herren havde stadfæstet ham som konge over Israel,

og at hans kongedømme var højt ophøjet, for sit folk Israels skyld.

³ I Jerusalem tog David yderligere hustruer,

og han blev far til flere sønner og døtre.

⁴ Dette var navnene på de børn, der blev født til ham i Jerusalem:

Shammua, Shobab, Nathan, Salomo, ⁵ Ibhar, og Elishua, Elpelet, ⁶ Nogah, og Nepheg, Jafia, ⁷ Elishama, og Beeliada, Elifelet.

⁸ Da filistrene hørte, at David var blevet salvet til konge over hele Israel, samlede de sig for at søge ham;

og da David fik dette at vide, gik han ud for at møde dem.

⁹ På det tidspunkt kom filistrene og udførte et angreb i Refa'im-dalen.

¹⁰ Da spurgte David Gud og sagde,

"Skal jeg gå op mod filistrene, og vil Du overgive dem til mig?" Og Herren sagde til ham, "Gå op, for jeg vil overgive dem til dig."

¹¹ Så kom de op til Baal-perazim, hvor David opnåede sejr over dem. Og David sagde,

"Gud har brudt igennem mine fjender ved min hånd, som gennembruddet af vand." Derfor navngav de det sted Baal-perazim.

¹² De efterlod deres guders afguder der;

1 Krønikebog

så David befalede, at de skulle brændes med ild.

¹³ Så udførte filistrene endnu et angreb i dalen.

¹⁴ David spurgte igen Gud, og Gud sagde til ham,

“Du skal ikke gå direkte op efter dem; cirkel rundt bag dem og kom imod dem foran baka-buskene.

¹⁵ Og det skal være, når du hører lyden af march i toppen af baka-buskene,

så skal du gå ud til kamp, for Gud vil være gået ud foran dig for at slå filistrenes hær.”

¹⁶ David gjorde præcis som Gud havde befalet ham,

og de slog filistrenes hær fra Gibeon helt til Gezer.

¹⁷ Davids ry spredte sig over alle landene;

og Herren indgød ærefrygt for ham blandt alle nationerne.

15 David byggede huse til sig selv i Davids by; og han gjorde klar et sted til Guds ark,

og satte et telt op til den.

² Så erklærede David,

“Ingen må transportere Guds ark undtagen levitterne, for Herren har valgt dem til at bære Herrens ark og til at tjene ham for evigt.”

³ David samlede hele Israel i Jerusalem for at bringe Herrens ark op til det sted, han havde forberedt til den.

⁴ David tilkaldte Arons sønner og levitterne:

⁵ *Fra efterkommerne af Kehat: Uriel lederen, sammen med 120 af hans slægtninge;*

⁶ *Fra efterkommerne af Merari: Asaiah lederen, sammen med 220 af hans slægtninge;*

⁷ *Fra efterkommerne af Gershom: Joel lederen, sammen med 130 af hans slægtninge;*

⁸ *Fra efterkommerne af Elizafan: Shemaiah lederen, sammen med 200 af hans slægtninge;*

⁹ *Fra efterkommerne af Hebron: Eliel lederen, sammen med 80 af hans slægtninge;*

¹⁰ *Fra efterkommerne af Uzziel: Amminadab lederen, sammen med 112 af hans slægtninge.*

¹¹ Så kaldte David på præsterne Zadok og Abiathar, og på levitterne:

Uriel, Asaiah, Joel, Shemaiah, Eliel og Amminadab,

¹² og sagde til dem,

“I er overhovederne for levitternes fædrenehuse; hellige jer selv, I og jeres slægtninge, så I kan bringe Herrens, Israels Guds, ark til det sted, jeg har forberedt til den.

¹³ *Fordi I ikke bar den første gang, gjorde Herren vores Gud et udbrud mod os, for vi søgte ham ikke efter forskriften.”*

¹⁴ Således helligede præsterne og levitterne sig til at bringe Herrens, Israels Guds, ark op.

¹⁵ Og levitternes sønner bar Guds ark på deres skuldre med stængerne på den,

som Moses havde befalet efter Herrens ord.

¹⁶ Så talte David til levitternes overhoveder

om at udpege deres slægtninge, sangerne, med musikinstrumenter, harper, lyrer og cymbaler, for at hæve deres stemmer med glæde.

¹⁷ Så udvalgte levitterne:

Heman, Joels søn, og fra hans slægtninge Asaf, Berekjas søn, og fra Meraris sønner deres slægtninge, Etan, Kushaiahs søn;

¹⁸ og med dem deres slægtninge af anden rang:

Zekarja, Jaaziel, Shemiramot, Jehiel, Unni, Eliab, Benaja, Maaseja, Mattitja, Elifelehu, Mikneja, Obed-Edom og Jeiel, portvagterne.

¹⁹ Således blev sangerne, Heman, Asaf og Etan udpeget

til at lyde højt med bronze-cymbaler;

²⁰ og Zekarja, Aziel, Shemiramot, Jehiel, Unni, Eliab, Maaseja og Benaja

med harper stemt til alamothe;

²¹ og Mattitja, Elifelehu, Mikneja, Obed-Edom, Jeiel og Azazja

med lyrer stemt til sheminit, til at lede sangen.

²² Kenanja, lederen af levitterne, var ansvarlig for sangen;

1 Krønikebog

han gav instruktion i sang, fordi han var dygtig.

²³ Og Berekja og Elkanah tjente som portvagter for arken.

²⁴ Og præsterne Shebanja, Josafat, Netanel, Amasai, Zekarja, Benaja og Eliezer

blæste i trompeterne foran Guds ark. Og Obed-Edom og Jehija var også portvagter for arken.

²⁵ Således gik David med Israels ældste og tusindførerne for at bringe Herrens pagts ark op

fra Obed-Edoms hus med glæde.

²⁶ Og fordi Gud hjalp levitterne, der bar Herrens pagts ark,

ofrede de syv tyre og syv væddere.

²⁷ Nu var David klædt i en kjortel af fint linned sammen med alle levitterne, der bar arken, og sangerne og Kenanja, lederen af sangen med sangerne.

David bar også en linned-efod.

²⁸ Så bragte hele Israel Herrens pagts ark op med jubel,

og med lyden af horn, med trompeter, med højtlydende cymbaler, med harper og lyrer.

²⁹ Og da Herrens pagts ark kom til Davids by, så Mikal, Sauls datter, ud af vinduet og så kong David springe og fejre;

og hun foragtede ham i sit hjerte.

16 De bragte Guds ark og satte den i teltet, som David havde forberedt til den,

og de frembar brændofre og fredsofre for Gud.

² Da David havde afsluttet ofringen af brændofrene og fredsofrene,

velsignede han folket i Herrens navn.

³ Han uddelte til alle i Israel, både mænd og kvinder, *til hver en brød, en portion kød og en rosinkage.*

⁴ Han udnævnte nogle af levitterne som tjenere foran Herrens ark,

for at fejre, takke og prise Herren, Israels Gud:

⁵ Asaf som leder, og næst efter ham Zekarja, derefter Jeiel, Shemiramot, Jehiel, Mattitja, Eliab, Benaja og Obed-Edom, og Jeiel med harper og lyrer; Asaf spillede på højtlydende cymbaler,

⁶ og Benaja og Jahaziel præsterne blæste i trompeter kontinuerligt foran Guds pagts ark.

⁷ På den dag betroede David denne takkesang til Herren

ved Asaf og hans slægtninge:

⁸ Tak Herren, påkald Hans navn; Gør Hans gerninger kendt blandt folkene.

⁹ Syng for Ham, pris Ham; Fortæl om alle Hans underfulde gerninger.

¹⁰ Pral af Hans hellige navn; Lad dem, der søger Herren, glæde sig i hjertet.

¹¹ Søg Herren og Hans styrke; Søg Hans nærvær uophørligt.

¹² Husk Hans undere, som Han har gjort, Hans vidundere og mundens domme,

¹³ I, Israels afkom, Hans tjener, Jakobs børn, Hans udvalgte!

¹⁴ Han er Herren vores Gud; Hans domme rækker ud over hele jorden.

¹⁵ Husk Hans pagt for evigt, Det ord, Han befalede for tusind generationer,

¹⁶ Den pagt, Han oprettede med Abraham, Og Hans løfte til Isak.

¹⁷ Han bekræftede det også for Jakob som en forordning, For Israel som en evig pagt,

¹⁸ Idet Han sagde: "Til dig vil jeg give Kanaans land, Som din arvelods del."

¹⁹ Da I var få i antal, Meget få, og fremmede i det,

²⁰ Og de vandrede fra folk til folk, Og fra et kongerige til et andet folk,

²¹ Tillod Han ingen at undertrykke dem, Og Han irretesatte konger for deres skyld og sagde,

²² "Rør ikke ved Mine salvede, Og gør ikke Mine profeter ondt."

1 Krønikebog

²³ Syng for Herren, hele jorden; Forkynd den gode nyhed om Hans frelse dag for dag.

²⁴ Forkynd Hans herlighed blandt nationerne, Hans vidunderlige gerninger blandt alle folkene.

²⁵ For Herren er stor og højt at prise; Han skal frygtes over alle guder.

²⁶ For alle folkets guder er blot afguder, Men Herren skabte himlene.

²⁷ Pragt og majestæt er foran Ham, Styrke og glæde er i Hans bolig.

²⁸ Tilskriv Herren, I folkets familier, Tilskriv Herren herlighed og styrke.

²⁹ Tilskriv Herren den herlighed, der tilkommer Hans navn; Bring et offer, og kom foran Ham; Tilbed Herren i hellig prydelse.

³⁰ Frygt for Ham, hele jorden; Ja, verden er fast grundlagt, den vil ikke blive flyttet.

³¹ Lad himlene glæde sig, og jorden juble; Og lad dem forkynde blandt nationerne: "Herren regerer."

³² Lad havet bruse, og alt hvad det rummer; Lad marken juble, og alt hvad der er i den.

³³ Da vil skovens træer syng af glæde for Herren; For Han kommer for at dømme jorden.

³⁴ Tak Herren, for Han er god; For Hans trofasthed varer evigt.

³⁵ Sig da: "Frels os, vor frelses Gud, Og saml os og red os fra nationerne, For at takke Dit hellige navn, Og prise Din herlighed."

³⁶ Lovet være Herren, Israels Gud, Fra evighed til evighed!" Da sagde hele folket, "Amen," og priste Herren.

³⁷ Så efterlod han Asaf og hans slægtninge der foran Herrens pagts ark,

for at tjene foran arken kontinuerligt, som hver dags arbejde krævede;

³⁸ og Obed-Edom med sine otteogtres slægtninge;

Obed-Edom, også Jedutuns søn, og Hosa, som portvagter.

³⁹ Han efterlod Zadok præsten og hans brødre præsterne foran Herrens tabernakel på højen, som var i Gibeon,

⁴⁰ for at ofre brændofre til Herren på brændofferalteret kontinuerligt morgen og aften,

i overensstemmelse med alt, hvad der er skrevet i Herrens lov, som Han befalede Israel.

⁴¹ Med dem var Heman og Jedutun, og resten som var udvalgt,

som var udpeget ved navn til at takke Herren, fordi Hans trofasthed varer evigt.

⁴² Med dem var Heman og Jedutun med trompeter og cymbaler for dem, der spillede højt,

og med instrumenter til Guds sange, og Jedutuns sønner for porten.

⁴³ Så forlod hele folket, hver til sit eget hjem; og David vendte tilbage for at velsigne sit hus.

17 Og det skete, da David boede i sit hus, at David sagde til profeten Natan,

"Se, jeg bor i et hus af cedertræ, men Herrens pagts ark er under teltgardiner."

² Da sagde Natan til David,

"Gør alt, hvad du har i sinde, for Gud er med dig."

³ Men det skete samme nat, at Guds ord kom til Natan og sagde,

⁴ "Gå og sig til min tjener David, 'Dette siger Herren: Du skal ikke bygge et hus til mig at bo i.

⁵ For jeg har ikke boet i et hus siden den dag, jeg førte Israel op til denne dag, men jeg har gået fra telt til telt, og fra det ene opholdssted til det andet.

⁶ Hvor jeg end har vandret med hele Israel, har jeg talt et ord med nogen af Israels dommere, som jeg befalede at vogte mit folk, og sagt, 'Hvorfor har I ikke bygget mig et hus af cedertræ?'"

⁷ Nu, dette skal du sige til min tjener David: 'Dette siger Hærskarers Herre: Jeg tog dig fra græsgangen, fra at følge fårene, til at være leder over mit folk Israel.

1 Krønikebog

⁸ Jeg har været med dig, hvor du end er gået, og har fjernet alle dine fjender fra dig; og jeg vil gøre et navn for dig som navnet på de store på jorden.

⁹ Og jeg vil udpege et sted for mit folk Israel, og vil plante dem, så de kan bo i deres eget sted og ikke flyttes igen; og de ugudelige vil ikke spille dem mere som tidligere,

¹⁰ lige fra den dag, jeg udpegede dommere over mit folk Israel. Og jeg vil underkue alle dine fjender. Desuden erklærer jeg for dig, at Herren vil bygge et hus for dig.

¹¹ Når dine dage er fuldbyrdet, og du går til dine fædre, vil jeg oprejse en af dine efterkommere efter dig, en af dine sønner; og jeg vil stadfæste hans kongerige.

¹² Han vil bygge et hus for mig, og jeg vil sikre hans trone for evigt.

¹³ Jeg vil være en far for ham, og han skal være en søn for mig; og jeg vil ikke tage min gunst fra ham, som jeg tog den fra ham, der var før dig.

¹⁴ Men jeg vil stadfæste ham i mit hus og i mit rige for evigt, og hans trone skal sikres for evigt."

¹⁵ I overensstemmelse med alle disse ord og denne vision, overbragte Natan dem til David.

¹⁶ Da gik kong David ind og satte sig for Herren og sagde,

"Hvem er jeg, Herre Gud, og hvad er mit hus, at du har bragt mig så langt?

¹⁷ Dette var en lille ting i dine øjne, Gud, men du har talt om din tjeners hus for lang tid fremover, og har betragtet mig efter standarden for en mand af høj rang, Herre Gud.

¹⁸ Hvad mere kan David sige til dig om den ære, der er givet din tjener? For du kender din tjener.

¹⁹ Herre, for din tjeners skyld og efter dit eget hjerte, har du gjort al denne storhed for at gøre alle disse store ting kendt.

²⁰ Herre, der er ingen som dig, og der er ingen Gud foruden dig, i henhold til alt, hvad vi har hørt med vores ører.

²¹ Og hvilket folk på jorden er som dit folk Israel, som Gud gik for at forløse for sig selv som et folk,

for at gøre et navn for dig selv ved store og frygtindgydende gerninger, ved at drive nationer ud foran dit folk, som du forløjste fra Egypten?

²² For du har gjort dit folk Israel til dit eget folk for evigt, og du, Herre, er blevet deres Gud.

²³ Nu, Herre, lad det ord, som du har talt om din tjener og om hans hus blive bekræftet for evigt, og gør som du har talt.

²⁴ Lad dit navn blive bekræftet og blive stort for evigt, idet man siger, "Hærskarers Herre er Israels Gud, endda en Gud for Israel; og din tjener Davids hus er stadfæstet for dig."

²⁵ For du, min Gud, har åbenbaret for din tjener, at du vil bygge ham et hus; derfor har din tjener fundet modet til at bede for dig.

²⁶ Nu, Herre, du er Gud, og du har lovet denne gode ting til din tjener.

²⁷ Og nu, du har været tilfreds med at velsigne din tjeners hus, så det kan fortsætte for evigt for dig; for du, Herre, har velsignet, og det er velsignet for evigt."

18

Efter dette skete det, at David besejrede filistrene og undervang dem,

og han tog Gat og dens landsbyer fra filistrenes hånd.

² Han besejrede Moab,

og moabitterne blev Davids undersåtter og bragte ham tribut.

³ David besejrede også Hadadezer, kongen af Zoba ved Hamat,

da han gik for at etablere sit herredømme ved Eufratfloden.

⁴ David tog fra ham tusind stridsvogne, syv tusind ryttere og tyve tusind fodfolk.

Og David lammede alle stridsvognshestene, men beholdt nok af dem til hundrede stridsvogne.

⁵ Da aramæerne fra Damaskus kom for at hjælpe Hadadezer, kongen af Zoba, slog David toogtyve tusind mænd af aramæerne.

⁶ Så stationerede David garnisoner blandt aramæerne i Damaskus,

1 Krønikebog

og aramæerne blev Davids undersåtter og bragte ham tribut. Og Herren støttede David i alle hans foretagender.

⁷ Og David tog de guldskild, som blev båret af Hadadezers tjenere,

og bragte dem til Jerusalem.

⁸ Også fra Tibhath og Kun, Hadadezers byer, tog David meget bronze,

som Salomon brugte til at lave bronzebadet og søjlerne og bronzeudstyret.

⁹ Da han hørte om Davids sejr over hele hæren af Hadadezer, kongen af Zoba,

¹⁰ sendte han sin søn Hadoram til kong David for at hilse på ham og velsigne ham,

fordi han havde kæmpet mod Hadadezer og besejret ham (for Hadadezer havde været i krig med Tou). Og han bragte alle slags genstande af guld, sølv og bronze.

¹¹ Kong David helligede også disse til Herren,

sammen med det sølv og guld, som han havde taget fra alle nationerne: fra Edom, Moab, Ammonitterne, filistrene og Amalek.

¹² Abishaj, Zerujas søn, opnåede sejr over atten tusind edomitter i Saltdalen.

¹³ Derefter stationerede han garnisoner i Edom, og alle edomitterne blev Davids undersåtter.

Og Herren støttede David i alle hans foretagender.

¹⁴ Så regerede David over hele Israel;

og han sikrede retfærdighed og ret for hele sit folk.

¹⁵ Joab, Zerujas søn, var ansvarlig for hæren,

og Josafat, Ahiluds søn, var skriver;

¹⁶ Zadok, Ahitubs søn, og Abimelek, Abiathars søn, var præster,

og Shavsha var sekretær;

¹⁷ Benaja, Jehojadas søn, var over keretitterne og peletitterne,

og Davids sønner var øverste embedsmænd ved kongens side.

19 Efter disse begebenheder, døde Nahash, kongen af Ammonitternes sønner,

og hans søn efterfulgte ham som konge.

² David besluttede,

“Jeg vil vise venlighed mod Hanun, Nahashs søn, da hans far var venlig mod mig.” Således sendte David sendebud for at kondolere angående hans far. Davids tjenere gik ind i Ammonitternes land til Hanun for at udtrykke deres medfølelse.

³ Men Ammonitternes høvdinger sagde til Hanun,

“Tror du, at David ærer din far, fordi han har sendt trøstere til dig? Er hans tjenere ikke kommet til dig for at undersøge, og for at omstyrte, og for at udspionere landet?”

⁴ Så Hanun tog Davids tjenere,

barberede dem og skar deres klæder af midt på, så langt som til hofterne, og sendte dem væk.

⁵ Så gik nogle hen og informerede David om mændene,

og han sendte bud for at møde dem, for mændene var dybt ydmygede. Og kongen sagde, “Bliv i Jeriko, indtil jeres skæg vokser tilbage, og vend derefter tilbage.”

⁶ Da Ammonitternes sønner så, at de havde gjort sig afskyelige for David, sendte Hanun og Ammonitternes sønner tusind talenter sølv

for at hyre vogne og ryttere fra Mesopotamien, fra Aram-ma'aka og fra Zoba.

⁷ Så hyrede de for sig selv toogtrediv tusind vogne, og kongen af Ma'aka og hans folk, som kom og slog lejr foran Medeba. Og Ammonitternes sønner samlede sig fra deres byer og kom til slaget.

⁸ Da David hørte om dette,

sendte han Joab og hele hæren, de mægtige mænd.

⁹ Og Ammonitternes sønner kom ud og stillede op til kamp ved byens indgang,

og de konger, der var kommet, var for sig selv på marken.

1 Krønikebog

¹⁰ Da Joab så, at slaget var sat imod ham foran og bagved,

udvalgte han fra alle Israels udvalgte mænd, og de stillede op mod aramæerne.

¹¹ Men resten af folket satte han under kommando af sin bror Abishaj,

og de stillede op mod Ammonitternes sønner.

¹² Og han sagde,

“Hvis aramæerne er for stærke for mig, så skal du hjælpe mig; men hvis Ammonitternes sønner er for stærke for dig, så vil jeg hjælpe dig.

¹³ *Vær stærke, og lad os vise os modige for vores folks skyld og vores Guds byer; og må Herren gøre, hvad der er godt i hans øjne.”*

¹⁴ Så Joab og folket, der var med ham, rykkede frem til slaget mod aramæerne,

og de flygtede fra ham.

¹⁵ Da Ammonitternes sønner så, at aramæerne flygtede,

flygtede de også fra Abishaj, hans bror, og gik ind i byen. Så kom Joab til Jerusalem.

¹⁶ Da aramæerne så, at de var blevet besejret af Israel, sendte de bud og bragte aramæerne, der var hinsides Eufrat,

med Shofak, hærføreren for Hadadezer, som leder dem.

¹⁷ Da David blev informeret, samlede han hele Israel, *og krydsede Jordan, og kom over dem, og stillede op mod dem. Så da David havde stillet op til kamp mod aramæerne, kæmpede de mod ham.*

¹⁸ Men aramæerne flygtede fra Israel, og David dræbte af aramæerne syv tusind vognkæmpere og fyrr tusind fodsoldater,

og han dræbte Shofak, hærføreren.

¹⁹ Da Hadadezers tjenere så, at de var blevet besejret af Israel,

sluttede de fred med David og tjente ham. Så aramæerne var ikke villige til at hjælpe Ammonitternes sønner mere.

20 Da foråret kom, i den tid hvor konger normalt går i krig, ledte Joab hæren og ødelagde ammonitternes land,

og rykkede frem for at belejre Rabba. Imens blev David i Jerusalem. Joab angreb Rabba og erobrede det.

² David tog kronen fra deres konge fra hans hoved,

og han fandt, at den vejede et talent guld, og den havde en kostbar sten i sig; og den blev sat på Davids hoved. Og han bragte byens bytte ud i store mængder.

³ Han førte folket, der var i den, ud, og satte dem til at arbejde med save, jernhakker og øker.

Og David gjorde det samme med alle ammonitternes byer. Derefter vendte David og hele folket tilbage til Jerusalem.

⁴ Nu skete det efter dette, at der udbrød krig ved Gezer med filistrene;

da slog Sibbekaj fra Hushat Sippai, en af kæmpernes efterkommere, og de blev undervundet.

⁵ Endnu en gang opstod der konflikt med filistrene,

og Elhanan, Jairs søn, besejrede Lahmi, Goliats bror fra Gat, hvis spydskæft var som en vævers bom.

⁶ Igen var der krig ved Gat,

hvor der var en mand af stor statur, som havde fireogtyve fingre og tæer, seks på hver hånd og seks på hver fod; og han var også en efterkommer af kæmperne.

⁷ Da han hånede Israel, slog Jonathan, Shimeas søn, Davids bror, ham ned.

⁸ Disse var efterkommere af kæmperne i Gat,

og de blev besejret af David og hans tjenere.

21 Satan rejste sig mod Israel *og tilskyndede David til at tælle Israels folk.*

² Så David sagde til Joab og til folkets ledere,

“Gå, tæl Israel fra Beersheba til Dan, og bring mig en rapport, så jeg kan kende deres antal.”

1 Krønikebog

³ Men Joab sagde,

"Måtte Herren tilføje sit folk hundrede gange så mange, som de er! Men, min herre kongen, er de ikke alle min herres tjenere? Hvorfor søger min herre denne ting? Hvorfor skulle han bringe skyld over Israel?"

⁴ Ikke desto mindre, kongens ord sejrede over Joab. Så Joab drog af sted og gik gennem hele Israel,

og kom til Jerusalem.

⁵ Joab gav David tallet på folketællingen af alle folket.

Og hele Israel var 1.100.000 mænd, der drog sværd, og Juda var 470.000 mænd, der drog sværd.

⁶ Men han talte ikke Levi og Benjamin med, *fordi kongens befaling var afskyelig for Joab.*

⁷ Gud var utilfreds med denne handling, *så Han bragte ulykke over Israel.*

⁸ Da sagde David til Gud,

"Jeg har syndet meget ved at gøre denne ting. Men nu, tilgiv venligst din tjeners skyld, for jeg har handlet meget tåbeligt."

⁹ Herren gav derefter en besked til Gad, Davids seer,

¹⁰ *"Gå og tal til David og sig, 'Dette siger Herren: Jeg tilbyder dig tre ting; vælg en af dem, som jeg vil gøre mod dig.'"*

¹¹ Så Gad kom til David og sagde til ham,

"Dette siger Herren:

¹² *'Vælg for dig selv: enten tre års hungersnød, eller tre måneder, hvor du bliver fejlet bort foran dine fjender, mens dine fjenders sværd indhenter dig, eller tre dage med Herrens sværd, en pest i landet, og Herrens engel, der ødelægger over hele Israels område.' Nu beslutte, hvilket svar jeg skal bringe tilbage til Ham, der sendte mig."*

¹³ David sagde til Gad,

"Jeg er i stor nød; lad mig falde i Herrens hænder, for Hans barmhjertighed er meget stor. Men lad mig ikke falde i menneskehænder."

¹⁴ Så Herren sendte en pest over Israel,

og halvfjerds tusinde mænd af Israel faldt.

¹⁵ Og Gud sendte en engel til Jerusalem for at ødelægge det; men da han var ved at ødelægge det, så Herren og angrede ulykken,

og sagde til den ødelæggende engel, "Det er nok; nu slap din hånd." Og Herrens engel stod ved jebusitten Ornans tærskelplads.

¹⁶ Da løftede David sine øjne og så Herrens engel stå mellem jord og himmel,

med sit dragede sværd i sin hånd, strakt ud over Jerusalem. Og David og de ældste, dækket med sæk, faldt på deres ansigter.

¹⁷ David sagde til Gud,

"Var det ikke mig, der befalede at tælle folket? Ja, jeg er den, der har syndet og gjort meget ondt, men disse får, hvad har de gjort? Herre min Gud, lad venligst din hånd være mod mig og min fars hus, men ikke mod dit folk, så der ikke vil være en pest blandt dem."

¹⁸ Så instruerede Herrens engel Gad til at fortælle David

at han skulle gå op og bygge et alter for Herren på jebusitten Ornans tærskelplads.

¹⁹ Så David gik op efter Gads instruktion, *som han talte i Herrens navn.*

²⁰ Ornan vendte sig om og så englen, og hans fire sønner, som var med ham, skjulte sig.

Ornan tærskede hvede.

²¹ Da David nærmede sig Ornan,

så Ornan og så David, og gik ud fra tærskelpladsen, og bøjede sig ned for David med ansigtet mod jorden.

²² Så sagde David til Ornan,

"Giv mig stedet for tærskelpladsen, så jeg kan bygge et alter for Herren på det; giv det til mig for den fulde pris, så pesten kan blive standset fra folket."

²³ Men Ornan sagde til David,

1 Krønikebog

"Tag det for dig selv; og må min herre kongen gøre, hvad der er godt i hans øjne. Se, jeg vil give okserne til brændofrene, tærskeslæderne til brændet, og hveden til afgrædeofferet; jeg vil give det hele."

²⁴ Dog sagde kong David til Ornan,

"Nej, men jeg vil bestemt købe det for den fulde pris; for jeg vil ikke tage, hvad der er dit, til Herren, ej heller ofre et brændoffer, der ikke koster mig noget."

²⁵ Så betalte David Ornan seks hundrede sekel guld efter vægt for at købe stedet.

²⁶ Derefter byggede David et alter for Herren der,

og ofrede brændofre og fredsofre. Han kaldte til Herren, og Han svarede ham med ild fra himlen på brændofferalteret.

²⁷ Så befalede Herren englen,
og han lagde sit sværd tilbage i skeden.

²⁸ Da David indså, at Herren havde svaret ham på jebusitten Ornans tærskelplads,

ofrede han der.

²⁹ På det tidspunkt var Herrens tabernakel, konstrueret af Moses i ørkenen, sammen med brændofferalteret, placeret på højen i Gibeon.

³⁰ Men David kunne ikke gå foran det for at søge Gud,

fordi han var bange for Herrens engels sværd.

22 På det tidspunkt erklærede David,
"Dette er Herrens Guds hus, og dette er brændofferalteret for Israel."

² Så David gav ordre til at samle de fremmede, der var i Israels land,

og han udpegede stenhuggere til at hugge færdige sten til at bygge Guds hus.

³ David forberedte store mængder jern til at lave søm til dørene i portene og til klemmerne,

og mere bronze end der kunne vejes,

⁴ *og cedertræ i overflod; for sidonierne og tyrerne bragte store mængder cedertræ til David.*

⁵ David sagde,

"Min søn Salomo er ung og uerfaren, og det hus, der skal bygges for Herren, skal være overordentlig prægtigt, berømt og herligt i alle lande. Derfor vil jeg forberede det." Så David gjorde rigelige forberedelser før sin død.

⁶ Han tilkaldte derefter sin søn Salomo

og instruerede ham til at bygge et hus for Herren, Israels Gud.

⁷ David sagde til Salomo,

"Min søn, jeg havde i mit hjerte at bygge et hus for Herrens, min Guds, navn.

⁸ *Men Herrens ord kom til mig og sagde, 'Du har udgydt meget blod og ført store krige; du skal ikke bygge et hus for mit navn, fordi du har udgydt så meget blod på jorden for mit åsyn.*

⁹ *En søn vil blive født til dig, som skal være en mand af fred; og jeg vil give ham hvile fra alle hans fjender på alle sider. For hans navn skal være Salomo, og jeg vil give Israel fred og ro i hans dage.*

¹⁰ *Han skal bygge et hus for mit navn, og han skal være min søn, og jeg vil være hans fader; og jeg vil grundfæste hans riges trone over Israel for evigt.'*

¹¹ *Nu, min søn, må Herren være med dig, så du kan lykkes med at bygge Herrens, din Guds, hus, som han har talt om dig.*

¹² *Kun må Herren give dig indsigt og forståelse, og give dig kommando over Israel, så du kan holde Herrens, din Guds, lov.*

¹³ *Så vil du blomstre og have succes, hvis du er flittig og følger de love og forordninger som Herren befalede Moses angående Israel. Vær stærk og modig, frygt ikke eller bliv modløs.*

¹⁴ Se nu, med stor indsats har jeg forberedt til Herrens hus:

hundrede tusinde talenter guld, en million talenter sølv, og bronze og jern uden mål, for de er i stor mængde; jeg har også forberedt tømmer og sten, og du kan tilføje til dem.

¹⁵ Desuden har du mange arbejdere med dig:

1 Krønikebog

stenhuggere, murere, tømrere, og alle mænd, der er dygtige i enhver slags arbejde.

¹⁶ Af guldet, sølvet, bronzen og jernet er der ingen grænse. Rejs dig og arbejd, og må Herren være med dig."

¹⁷ David instruerede alle Israels ledere til at hjælpe sin søn Salomo og sagde,

¹⁸ "Er Herren jeres Gud ikke med jer? Og har han ikke givet jer hvile på alle sider? For han har givet landets indbyggere i min hånd, og landet er underlagt for Herren og for hans folk.

¹⁹ Sæt nu jeres hjerte og sjæl til at søge Herren jeres Gud. Rejs jer, og byg Herrens Guds helligdom, så I kan bringe Herrens pagts ark og Guds hellige genstande ind i det hus, der skal bygges for Herrens navn."

23 I sine senere år indsatte David sin søn Salomo som konge over Israel.

² Og han samlede alle lederne af Israel, inklusive præsterne og levitterne.

³ Levitterne blev talt fra tredive år og opefter,

og deres antal ved folketælling af mænd var otteogtredive tusinde.

⁴ Blandt dem skulle fireogtyve tusinde have tilsyn med Herrens hus;

og seks tusinde tjente som embedsmænd og dommere,

⁵ og fire tusinde var portvagter, og fire tusinde var dedikeret til at prise Herren med de instrumenter, som David havde lavet til tilbedelse.

⁶ David organiserede dem i divisioner efter Levis sønner:

Gershon, Kehat og Merari.

⁷ Fra efterkommerne af Gershon:

Ladan og Shimei.

⁸ Ladans sønner var:

Jehiel den første, derefter Zetham og Joel—tre.

⁹ Shimeis sønner var:

Shelomoth, Haziel og Haran—tre. Disse var overhovederne for Ladans fædrenehuse.

¹⁰ Shimeis sønner omfattede:

Jahath, Zina, Jeush og Beriah. Disse fire var Shimeis sønner.

¹¹ Jahath var den første, og Zizah den anden; men Jeush og Beriah havde ikke mange sønner,

så de blev regnet som ét fædrenehus.

¹² Kehats sønner var:

Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel—fire.

¹³ Amrams sønner var:

Aron og Moses. Og Aron blev udvalgt til at hellige ham som den mest hellige, han og hans sønner for evigt, til at ofre ofre for Herren, til at tjene Ham og til at velsigne i Hans navn for evigt.

¹⁴ Hvad angår Moses, Guds mand, blev hans sønner anerkendt blandt Levis stamme.

¹⁵ Moses' efterkommere var:

Gershon og Eliezer.

¹⁶ Gershoms søn var Shebuel, som tjente som overhoved.

¹⁷ Eliezers søn var Rehabja overhovedet; og Eliezer havde ingen andre sønner,

men Rehabjas sønner var talrige.

¹⁸ Jizhars søn var Shelomith, som var leder og overhoved.

¹⁹ Hebrons sønner var:

Jerija den første, Amarja den anden, Jahaziel den tredje, og Jekameam den fjerde.

²⁰ Uzziels sønner var:

Mika den første og Jissija den anden.

²¹ Meraris efterkommere var:

Mahli og Mushi. Mahlis sønner var: Eleazar og Kish.

²² Eleazar døde og havde ingen sønner, men kun døtre,

og deres slægtninge, Kishs sønner, tog dem til hustruer.

1 Krønikebog

²³ Mushis sønner var:

Mahli, Eder og Jeremoth—tre.

²⁴ Disse var Levis sønner efter deres fædrenehuse, overhovederne for fædrenehuse for dem, der blev talt, efter antallet af navne ved deres individuelle hovedtælling,

som udførte arbejdet for tjenesten i Herrens hus, fra tyve år og opefter.

²⁵ For David erklærede,

“Israels Herre Gud har givet sit folk fred, og Han bor i Jerusalem for evigt.

26 Desuden vil levitterne ikke længere behøve at bære tabernaklet og alle dets redskaber til dets tjeneste.”

²⁷ Ifølge Davids endelige instruktioner,

blev Levis sønner talt fra tyve år og opefter.

²⁸ Deres pligt er at assistere Arons sønner med tjenesten i Herrens hus,

i gårdene og i rummene, og i renselsen af alle hellige ting, endda arbejdet med tjenesten i Guds hus,

29 og med skuebrødet, det fine mel til et afgrødeoffer, de usyrede kager, eller hvad der bages i panden eller blandes, og alle mål for volumen og størrelse.

³⁰ De skal stå hver morgen for at takke og prise Herren,

og ligeledes om aftenen,

31 og for at frembære alle brændofre til Herren, på sabbatterne, nymånerne og de fastsatte fester, i det antal, der er specificeret ved forordningen om dem, kontinuerligt for Herrens ansigt.

³² Så de skal udføre pligterne ved mødeteltet,

pligterne i det hellige sted, og pligterne for Arons sønner, deres slægtninge, for tjenesten i Herrens hus.

² Men Nadab og Abihu døde før deres far, og de havde ingen børn.

Således tjente Eleazar og Itamar som præster.

³ David, med Zadok af Eleazars sønner og Ahimelek af Itamars sønner,

delte dem efter deres tildelte opgaver i deres tjeneste.

⁴ Flere overhoveder blev fundet blandt Eleazars sønner end blandt Itamars sønner,

og de delte dem tilsvarende. Der var seksten overhoveder af fædrenes husstande af Eleazars sønner, og otte af Itamars sønner efter deres fædrenes husstande.

⁵ Så de blev delt ved lodtrækning, den ene gruppe med den anden,

for embedsmændene i helligdommen og Guds embedsmænd var fra Eleazars sønner og Itamars sønner.

⁶ Shemaja, søn af Netanel, skriveren, fra levitterne, skrev dem ned i nærværelse af kongen, embedsmændene, Zadok præsten, Ahimelek, søn af Abjatar,

og overhovederne af præsternes og levitternes fædrenes husstande— én fædrenes husstand taget for Eleazar og én taget for Itamar.

⁷ Den første lod blev tildelt Jehoharib,

den anden til Jedaia,

⁸ *den tredje blev givet til Harim, den fjerde blev givet til Seorim,*

⁹ *den femte blev givet til Malkija, den sjette blev givet til Mijamin,*

¹⁰ *den syvende blev givet til Hakkoz, den ottende blev givet til Abija,*

¹¹ *den niende blev givet til Jeshua, den tiende blev givet til Sjekanja,*

¹² *den ellefte blev givet til Eljasib, den tolvte blev givet til Jakim,*

¹³ *den trettende blev givet til Huppa, den fjortende blev givet til Jeshebeab,*

24 Her er inddelingerne af Arons sønner:

Arons sønner var Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar.

1 Krønikebog

¹⁴ den femtende blev givet til Bilga, den sekstende blev givet til Immer,

¹⁵ den syttende blev givet til Hezir, den attende blev givet til Happizez,

¹⁶ den nittende blev givet til Petaja, den tyvende blev givet til Jehezkel,

¹⁷ den enogtyvende blev givet til Jakin, den toogtyvende blev givet til Gamul,

¹⁸ den treogtyvende blev givet til Delaja, den fireogtyvende blev givet til Maazja.

¹⁹ Disse var deres embeder for deres tjeneste, når de kom ind i Herrens hus efter den forordning, der blev givet dem gennem Aron, deres far,

ligesom Herren Israels Gud havde befalet ham.

²⁰ Nu af resten af Levis sønner:

af Amrams sønner: Shubael; af Shubaels sønner: Jehdeja.

²¹ Af Rehabja var Isshija den første af hans sønner.

²² Fra Jishariterne: Shelomot; af Shelomots sønner: Jahat.

²³ Hebrons sønner var: Jerija, som var den første, Amarja, som var den anden, Jahaziel, som var den tredje, og Jekameam, som var den fjerde.

²⁴ Af Uzziels sønner: Mika; af Mikas sønner: Shamir.

²⁵ Mikas bror: Isshija; af Isshijas sønner: Zekarja.

²⁶ Meraris efterkommere omfattede Mahli og Musji; Jaazias sønner: Beno.

²⁷ Meraris efterkommere gennem Jaazia var Beno, Shoham, Zakkur og Ibri.

²⁸ Fra Mahli: Eleazar, som ikke havde sønner.

²⁹ Af Kish: Jerahmeel, søn af Kish.

³⁰ Mushis sønner var:

Mahli, Eder og Jerimot. Disse var Levis sønner efter deres fædrenes husstande.

³¹ Disse kastede også lod ligesom deres slægtninge, Arons sønner, gjorde i nærværelse af kong David, Zadok, Ahimelek og overhovederne af præsternes og levitternes fædrenes husstande—

overhovedet af fædrenes husstande såvel som dem af hans yngre bror.

25 Desuden udvalgte David og hærens øverster nogle af Asafs, Hemans og Jedutuns sønner til tjenesten,

som skulle profetere med lyrer, harper og cymbler; og antallet af dem, der udførte deres tjeneste, var:

² Af Asafs sønner: Zakkur, Josef, Netanja og Asarela; disse sønner blev vejledt af Asaf, som profeterede under kongens vejledning.

³ Af Jedutun: Jedutuns sønner var Gedalja, Zeri, Jesaja, Sjimi, Hasabja og Mattitja—seks, under deres far Jedutuns ledelse med harpen, som profeterede ved at takke og prise Herren.

⁴ Af Heman: Hemans sønner var Bukkija, Mattanja, Uzziel, Sjubuel, Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti, Romamti-ezer, Josjbekasja, Malloti, Hotir og Mahaziot.

⁵ Alle disse var Hemans sønner, kongens seer,

for at ære ham i overensstemmelse med Guds ord; for Gud gav Heman fjorten sønner og tre døtre.

⁶ Alle disse var under deres fars vejledning

til at synge i Herrens hus, med cymbler, harper og lyrer, til tjeneste i Guds hus. Asaf, Jedutun og Heman var under kongens ledelse.

⁷ Deres antal, som var uddannet i at synge for Herren, med deres slægtninge, alle der var dygtige, var

⁸ De kastede lod om deres pligter, alle lige,

de unge såvel som de gamle, læreren såvel som eleven.

⁹ Det første lod for Asaf faldt på Josef,

det andet på Gedalja, han med sine slægtninge og sønner var tolv;

¹⁰ det tredje lod faldt på Zakkur, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;

¹¹ det fjerde lod faldt på Izri, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;

¹² det femte lod faldt på Netanja, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;

1 Krønikebog

¹³ *det sjette lod faldt på Bukkija, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

¹⁴ *det syvende lod faldt på Jesarela, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

¹⁵ *det ottende lod faldt på Jesaja, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

¹⁶ *det niende lod faldt på Mattanja, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

¹⁷ *det tiende lod faldt på Sjimi, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

¹⁸ *det ellefte lod faldt på Azarel, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

¹⁹ *det tolvte lod faldt på Hasabja, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

²⁰ *det trettende på Sjubael, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

²¹ *det fjortende på Mattitja, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

²² *det femtende på Jerimot, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

²³ *det sekstende på Hananja, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

²⁴ *det syttende på Josjebekasja, hans sønner og hans slægtninge, tolv;*

²⁵ *det attende på Hanani, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

²⁶ *det nittende på Malloti, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

²⁷ *det tyvende på Eliata, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

²⁸ *det enogtyvende på Hotir, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

²⁹ *det toogtyvende på Giddalti, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

³⁰ *det treogtyvende på Mahaziot, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv;*

³¹ *det fireogtyvende på Romamti-ezer, sammen med hans sønner og slægtninge, tolv.*

26 Angående inddelingerne af portvagterne: Blandt Korahitterne, Meshelemja, søn af Kore, fra Asafs efterkommere.

² Meshelemjas sønner var:

Zekarja den førstefødte, Jediael den anden, Zebadja den tredje, Jatniel den fjerde,

³ *Elam var den femte, Jehohanan den sjette, Eliehoenai den syvende.*

⁴ Obed-Edoms sønner var:

Sjemaja den førstefødte, Jozabad den anden, Joah den tredje, Sakar den fjerde, Netanel den femte,

⁵ *Ammiel den sjette, Issakar den syvende, Peulletai den ottende; for Herren havde velsignet ham.*

⁶ Også hans søn Sjemaja fik sønner,

som herskede over deres faders hus, for de var tapre mænd.

⁷ Sjemajas sønner var:

Otni, Refael, Obed, Elzabad, hvis brødre, Elihu og Semakja, var tapre mænd.

⁸ Alle disse var af Obed-Edoms sønner; de og deres sønner og deres slægtninge var dygtige mænd med styrke til arbejdet:

toogtres fra Obed-Edom.

⁹ Meshelemja havde sønner og slægtninge, dygtige mænd:

atten i alt.

¹⁰ Også Hosa, en af Meraris sønner, havde sønner:

Sjimri den første (selvom han ikke var den førstefødte, gjorde hans fader ham til den første),

¹¹ *Hilkija den anden, Tebalja den tredje, Zekarja den fjerde. I alt var Hosas sønner og slægtninge tretten.*

¹² Til disse inddelinger af portvagterne, de ledende mænd, blev der tildelt pligter ligesom deres slægtninge,

til at tjene i Herrens hus.

¹³ De kastede lod, både små og store, efter deres fædres husstande, for hver port.

1 Krønikebog

¹⁴ Loddet mod øst faldt til Sjelemja. Så for hans søn Zekarja, en rådgiver med indsigt, kastede de lod,

og hans lod kom ud til nord.

¹⁵ For Obed-Edom var det mod syd,

og for hans sønner, forrådshuset.

¹⁶ For Sjuppim og Hosa var det mod vest,

ved Shallekets port på den opadgående vej. Vagt svarede til vagt.

¹⁷ Mod øst var der seks levitter tildelt,

mod nord fire hver dag, mod syd fire hver dag, og ved forrådshuset to ad gangen.

¹⁸ Ved Parbar mod vest var der fire ved vejen

og to ved Parbar.

¹⁹ Disse var inddelingerne af portvagterne af Korahitternes sønner og af Meraris sønner.

²⁰ Af levitterne var Ahija over skattene i Guds hus

og over skattene af de helligede gaver.

²¹ Ladans sønner, Gershonitternes sønner tilhørende Ladan, overhovederne for fædrenes husstande tilhørende Ladan Gershonitten, var:

Jehi'eli.

²² Jehi'elis sønner var:

Zetam og Joel hans bror, som var over skattene i Herrens hus.

²³ Af Amrams, Jizhars, Hebrons og Uzziels efterkommere—

²⁴ Sjubuel, en efterkommer af Gershom og Moses, var ansvarlig for skattene.

²⁵ Hans slægtninge ved Eliezer var:

Rehabja hans søn, og Jesaja hans søn, og Joram hans søn, og Zikri hans søn, og Shelomot hans søn.

²⁶ Denne Shelomot og hans slægtninge var over alle skattene af de helligede gaver,

som kong David og overhovederne for fædrenes husstande, tusind- og hundredførerne, og hærens førere havde helliget.

²⁷ De helligede en del af byttet vundet i kamp til at reparere Herrens hus.

²⁸ Og alt, hvad Samuel seeren havde helliget,

og Saul, Kishs søn, og Abner, Ners søn, og Joab, Zerujas søn, alt, hvad nogen havde helliget, var i Shelomots og hans slægtninges varetægt.

²⁹ Af Jizhars efterkommere blev Kenanja og hans sønner tildelt udendørs opgaver for Israel,

som embedsmænd og dommere.

³⁰ Af Hebronitterne havde Hashabja og hans slægtninge, 1.700 dygtige mænd,

ansvaret for Israels anliggender vest for Jordan, for alt Herrens arbejde og kongens tjeneste.

³¹ Af Hebronitterne var Jerija overhovedet for Hebronitterne. Ifølge deres slægtsregistre efter fædrenes husstande,

i det fyrretyvende år af Davids regering blev de undersøgt, og dygtige mænd blev fundet blandt dem ved Jazer i Gilead.

³² Og hans slægtninge, dygtige mænd, var 2.700 overhoveder for fædrenes husstande.

Om kong David udnævnte dem over Rubenitterne, Gaditterne og den halve stamme af Manassitterne, for alle Guds og kongens anliggender.

27 Dette er antallet af Israels sønner, overhovederne for fædrenes husstande, kommandørerne over tusinder og hundreder,

og deres officerer, som tjente kongen i alle anliggender vedrørende divisionerne, der kom ind og gik ud måned for måned gennem året—hver division var 24.000.

² Jashobeam, søn af Zabdiel, ledede den første division for den første måned;

og i hans division var der 24.000.

³ Han var en efterkommer af Perez og ledede alle hærens kommandører for den første måned.

⁴ Dodai Ahohiten var over divisionen for den anden måned,

1 Krønikebog

og Mikloth var den øverste officer; og i hans division var der 24.000.

⁵ Benaiah, søn af Jehoiada præsten, var den tredje kommandør af hæren for den tredje måned;

og i hans division var der 24.000.

⁶ Denne Benaiah var den mægtige mand blandt de tredive,

og var over de tredive; og over hans division var Ammizabad hans søn.

⁷ Asahel, Joabs bror, var den fjerde for den fjerde måned, med Zebadiah hans søn som efterfølger;

og i hans division var der 24.000.

⁸ Den femte for den femte måned var Shamhuth Izrahiten;

og i hans division var der 24.000.

⁹ Ira, søn af Ikkes Tekoiten, var den sjette for den sjette måned;

og i hans division var der 24.000.

¹⁰ Helez Peloniten, fra Efraims sønner, var den syvende for den syvende måned;

og i hans division var der 24.000.

¹¹ Sibbecai Hushathiten, fra Zerahiterne, var den ottende for den ottende måned;

og i hans division var der 24.000.

¹² Den niende for den niende måned var Abiezer Anathothiten af Benjaminiterne;

og i hans division var der 24.000.

¹³ Maharai Netophathiten, fra Zerahiterne, var den tiende for den tiende måned;

og i hans division var der 24.000.

¹⁴ Benaiah Pirathoniten, fra Efraims sønner, var den ellefte for den ellefte måned;

og i hans division var der 24.000.

¹⁵ Heldai Netophathiten, fra Othniel, var den tolvte for den tolvte måned;

og i hans division var der 24.000.

¹⁶ Nu over Israels stammer:

for Rubenitterne var Eliezer, søn af Zichri, den øverste officer; for Simeonitterne var Shephatiah, søn af Maacah;

¹⁷ *over Levi var Hashabiah, søn af Kemuel; over Aron var Zadok;*

¹⁸ *ledende Juda var Elihu, en af Davids brødre; ledende Issakar var Omri, søn af Mikael;*

¹⁹ *ledende Zebulon var Ishmaiah, søn af Obadiah; ledende Naftali var Jeremoth, søn af Azriel;*

²⁰ *over Efraims efterkommere var Hoshea, søn af Azaziah; over den halve stamme af Manasse var Joel, søn af Pedayah;*

²¹ *over den halve stamme af Manasse i Gilead var Iddo, søn af Zekaria; over Benjamin var Jaasiel, søn af Abner;*

²² *for Dan, Azarel, søn af Jeroham. Disse var høvdingerne for Israels stammer.*

²³ Men David talte ikke dem, der var tyve år og yngre, fordi Herren havde lovet at mangfoldiggøre Israel som himlens stjerner.

²⁴ Joab, søn af Zeruiah, var begyndt at tælle dem, men afsluttede det ikke; og på grund af dette kom vrede over Israel,

og tallet blev ikke inkluderet i kong Davids krøniker.

²⁵ Nu over kongens forrådshuse var Azmaveth, søn af Adiel.

Og over forrådshusene i landet, i byerne, i landsbyerne og i tårnene var Jonathan, søn af Uziah;

²⁶ *og Ezri, søn af Chelub, var ansvarlig for dem, der arbejdede på markerne for at dyrke jorden;*

²⁷ *og over vinmarkerne var Shimei Ramathiten; og over produkterne fra vinmarkerne opbevaret i vinkældrene var Zabdi Shiphmiten;*

²⁸ *og over oliventræerne og morbærtræerne i lavlandet var Baal-hanan Gederiten; og over olielagrene var Joash;*

²⁹ *og over kvæget, der græssede i Sharon, var Shitrai Sharoniten; og over kvæget i dalene var Shaphat, søn af Adlai;*

1 Krønikebog

³⁰ og over kamelerne var Obil Ismaeliten; og over æslerne var Jehdeiah Meronothiten;

³¹ og over fårene var Jaziz Hagriten. Alle disse var forvaltere af kong Davids ejendom.

³² Også Jonathan, Davids onkel, var rådgiver, en mand med forståelse og en skriver;

og Jehiel, søn af Hachmoni, underviste kongens sønner.

³³ Ahithophel var rådgiver for kongen,

og Hushai Arkiten var kongens ven.

³⁴ Jehoiada, søn af Benaiah, og Abiathar efterfulgte Ahithophel;

og Joab var kommandør for kongens hær.

28 Nu samlede David i Jerusalem alle Israels embedsmænd:

lederne af stammerne, kommandørerne for divisionerne, der tjente kongen, kommandørerne for tusinder og hundreder, tilsynsmændene for al kongens og hans sønners ejendom og kvæg, sammen med embedsmændene og de mægtige mænd og alle de tapre krigere.

² Så rejste kong David sig op og sagde,

“Lyt til mig, mine brødre og mit folk; jeg havde det i mit hjerte at bygge et permanent hjem for Herrens pagts ark, og for vores Guds fodskammel. Så jeg havde gjort forberedelser til at bygge det.

³ Dog sagde Herren til mig,

‘Du skal ikke bygge et hus for Mit navn, fordi du er en krigsmand og har udgydt blod.’

⁴ Ikke desto mindre udvalgte Herren, Israels Gud, mig fra hele min fars familie til at være konge over Israel for evigt.

For Han har valgt Juda til at lede, og fra Judas hus, min fars familie, og blandt min fars sønner fandt Han behag i mig til at gøre mig til konge over hele Israel.

⁵ Og blandt alle mine sønner (for Herren har velsignet mig med mange),

har Han valgt min søn Salomo til at tage tronen i Herrens rige over Israel.

⁶ Han sagde til mig,

‘Din søn Salomo er den, der skal bygge Mit hus og Mine gårde; for Jeg har valgt ham til at være en søn for Mig, og Jeg vil være en Fader for ham.

⁷ Jeg vil stadfæste hans kongerige for evigt hvis han trofast holder Mine bud og Mine forskrifter, som det gøres nu.’

⁸ Så nu, i hele Israels åsyn, Herrens forsamling, og i vores Guds hørelse,

hold og søg efter alle Herrens, jeres Guds, bud så I kan besidde det gode land og efterlade det som en arv til jeres sønner efter jer for evigt.

⁹ Hvad angår dig, min søn Salomo, anerkend din fars Gud,

og tjen Ham med et helt hjerte og et villigt sind; for Herren ransager alle hjerter og forstår enhver hensigt med tankerne. Hvis du søger Ham, vil Han lade dig finde Ham; men hvis du forlader Ham, vil Han forkaste dig for evigt.

¹⁰ Tænk nu over det, for Herren har valgt dig til at bygge et hus til helligdommen; vær modig og handl.”

¹¹ Så gav David sin søn Salomo planen for templets forhal,

dets bygninger, dets forrådskamre, dets øvre rum, dets indre rum og rummet til nådestolen;

¹² og designet af alt, hvad han havde forestillet sig,

for gårdene til Herrens hus, og for alle de omkringliggende rum, for forrådskamrene til Guds hus og for forrådskamrene til de helligede ting;

¹³ og angående præsternes og levitternes divisioner, og de opgaver, der er involveret i tjenesten i Herrens hus, og for alle redskaberne, der bruges i tjenesten i Herrens hus;

¹⁴ for de gyldne redskaber, med vægten af guld for hvert redskab til hver tjeneste; for alle de sølvredskaber, med vægten af sølv for hvert redskab til hver tjeneste;

¹⁵ og vægten af guld for de gyldne lysestager og deres lamper, efter vægt for hver lysestage og dens lamper; og vægten af sølv for de sølv lysestager og deres lamper, efter vægt for hver

1 Krønikebog

lysestage og dens lamper, i henhold til hver lysestages tjeneste;

¹⁶ og guld, målt for skuebordsbordene, for hvert bord; og sølv for bordene lavet af sølv;

¹⁷ og det rene guld til gaflerne, bækkenerne og kanderne; og for de gyldne skåle, efter vægt for hver skål; og for de sølv skåle, efter vægt for hver skål;

¹⁸ og for røgelsesalteret raffineret guld efter vægt; og guld til modellen af vognen, keruberne, der breder deres vinger ud og dækker Herrens pagts ark.

¹⁹ "Alle disse detaljer," sagde David, "fik Herren mig til at forstå gennem Sin vejledning, alle detaljerne i dette design."

²⁰ Så sagde David til sin søn Salomo,

"Vær stærk og modig, og handl; frygt ikke og bliv ikke modløs, for Herren Gud, min Gud, er med dig. Han vil ikke svigte dig eller forlade dig, indtil alt arbejdet for tjenesten i Herrens hus er afsluttet.

²¹ Se nu, der er præsternes og levitternes divisioner for al tjenesten i Guds hus,

og enhver villig person med enhver færdighed vil være med dig i alt arbejdet, for alt arbejdet, også embedsmændene og hele folket, vil være fuldstændig under din kommando."

29 Så sagde kong David til hele forsamlingen:

"Min søn Salomo, som alene Gud har udvalgt, er ung og uerfaren, og arbejdet er stort; for templet er ikke for mennesker, men for Herren Gud.

² Nu har jeg med al min evne sørget for min Guds hus:

guld til det, der skal være af guld, sølvet til det, der skal være af sølv, bronzen til det, der skal være af bronze, jernet til det, der skal være af jern, og træet til det, der skal være af træ, onyxsten og indlagte sten, sten af antimon og farvede sten, og alle slags ædelsten og alabaster i overflod.

³ Desuden, fordi jeg tager stor glæde i min Guds hus, har jeg givet min egen skat af guld og sølv til min Guds hus,

ud over alt det, jeg allerede har sørget for det hellige tempel:

⁴ nemlig 3.000 talenter guld (af guld fra Ofir), og 7.000 talenter raffineret sølv, til at overtrække bygningernes vægge;

⁵ guld til det, der skal være af guld, og sølv til det, der skal være af sølv, så alt arbejdet kan udføres af håndværkerne. Hvem er så villig til at indvie sig selv i dag til Herren?"

⁶ Så tilbød lederne af fædrenes husstande, lederne af Israels stammer, kommandørerne over tusinder og hundreder,

og tilsynsmændene over kongens arbejde villigt;

⁷ og til tjenesten i Guds hus gav de:

5.000 talenter og 10.000 guldbarrer, 10.000 talenter sølv, 18.000 talenter bronze, og 100.000 talenter jern.

⁸ Enhver, der ejede ædelsten, gav dem til Herrens hus' skatkammer,

i Jehiel gershonittens varetægt.

⁹ Så glædede folket sig, fordi de havde givet så villigt, for de bragte deres offer til Herren med et helt hjerte,

og kong David glædede sig også overordentligt.

¹⁰ Så priste David Herren i hele forsamlingens nærvær; og David sagde,

"Velsignet er du, Herre, Israels Gud, vor fader, fra evighed til evighed.

¹¹ Din, Herre, er storheden, magten, hertigheden, triumfen og majestæten, ja, alt hvad der er i himlene og på jorden; Din er herredømmet, Herre, og Du løfter Dig som hoved over alle.

¹² Både rigdom og ære kommer fra Dig, og Du hersker over alle, og i Din hånd er kraft og styrke; og det ligger i Din hånd at gøre stor og at styrke alle.

¹³ Derfor, vor Gud, udtrykker vi vor taknemmelighed til Dig, og priser Dit herlige navn.

¹⁴ Men hvem er jeg, og hvem er mit folk, at vi skulle være i stand til at give så gavmildt som dette? For

1 Krønikebog

alle ting kommer fra Dig, og fra Din hånd har vi givet til Dig.

¹⁵ *For vi er fremmede for Dig, og vandrere, som alle vore fædre var; vore dage på jorden er som en skygge, uden sikkerhed.*

¹⁶ *Herre, vor Gud, al denne overflod, som vi har samlet for at bygge et hus til Dit hellige navn, den kommer fra Din hånd, og alt er Dit.*

¹⁷ *Da jeg ved, min Gud, at Du prøver hjertet og har behag i oprigtighed, har jeg i mit hjertes integritet villigt tilbudt alle disse ting; så nu med glæde har jeg set Dit folk, som er til stede her, bringe deres ofre villigt til Dig.*

¹⁸ *Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud, vore fædre, bevar dette for evigt i Dine folks hjertes intentioner, og led deres hjerter til Dig;*

¹⁹ *og giv min søn Salomo et hengivent hjerte til at holde Dine bud, Dine vidnesbyrd og Dine forordninger, og til at udføre dem, og til at bygge templet, som jeg har sørget for."*

²⁰ *Så talte David til hele forsamlingen,*

"Nu giv pris til Herren jeres Gud." Og hele forsamlingen priste Herren, deres fædres Gud, og bøjede sig og tilbad Herren og kongen.

²¹ *Den følgende dag bragte de ofre til Herren,*

og ofrede brændofre til Herren: tusind tyre, tusind væddere og tusind lam, med deres drikofre og ofre i overflod for hele Israel.

²² *Så de spiste og drak den dag for Herrens ansigt med stor glæde. Og de gjorde Salomo, Davids søn, til konge for anden gang,*

og de salvede ham som hersker for Herren, og Zadok som præst.

²³ *Så sad Salomo på Herrens trone som konge i stedet for sin fader David; og han havde succes,*

og hele Israel adlød ham.

²⁴ *Alle embedsmændene, de mægtige mænd, og også alle kong Davids sønner svor troskab til kong Salomo.*

²⁵ *Herren ophøjede Salomo højt i hele Israels øjne,*

og skænkede ham kongelig majestæt, som ikke var blevet skænket nogen konge før ham i Israel.

²⁶ *David, Isajs søn, regerede over hele Israel.*

²⁷ *Perioden for hans regering over Israel var fyrre år:*

han regerede i Hebron syv år, og i Jerusalem treogtredive år.

²⁸ *Så døde han i en god alderdom, fuld af dage, rigdom og ære;*

og hans søn Salomo regerede i hans sted.

²⁹ *Nu er kong Davids gerninger, fra den første til den sidste,*

nedskrevet i krønikerne af Samuel seeren, i krønikerne af Nathan profeten, og i krønikerne af Gad seeren,

³⁰ *med hele hans regering, hans magt, og de omstændigheder, der kom over ham, Israel, og alle landenes riger.*

2 Krønikebog

1 Salomon, Davids søn, etablerede fast sit herredømme over sit rige,

for Herren hans Gud var med ham og ophøjede ham meget.

² Salomon talte til hele Israel,

til tusind- og hundredførerne, til dommerne og til hver leder i hele Israel, overhovederne for fædrenes huse.

³ Salomon gik sammen med hele forsamlingen til offerhøjen i Gibeon,

fordi Guds åbenbaringstelt var der, som Moses, Herrens tjener, havde lavet i ørkenen.

⁴ David havde imidlertid bragt Guds ark op fra Kirjat-Jearim

til det sted, han havde forberedt til den, for han havde rejst et telt til den i Jerusalem.

⁵ Nu var bronzalteret, som Bezalel, Uri søn, Hurs søn, havde lavet,

der foran Herrens tabernakel, og Salomon og forsamlingen søgte det.

⁶ Salomon nærmede sig bronzalteret for Herrens ansigt, som var ved åbenbaringsteltet,

og ofrede tusind brændofre på det.

⁷ Om natten viste Gud sig for Salomon og sagde,

"Bed om, hvad jeg skal give dig."

⁸ Salomon sagde til Gud,

"Du har vist stor trofasthed mod min far David, og Du har gjort mig til konge i hans sted.

⁹ Og nu, Herre Gud, er Dit løfte til min far David opfyldt, for Du har gjort mig til konge over et folk så talrigt som jordens støv.

¹⁰ Giv mig derfor visdom og kundskab, så jeg kan lede dette folk, for hvem kan styre dette store folk af Dine?"

¹¹ Da sagde Gud til Salomon,

"Fordi dette var i dit hjerte, og du ikke bad om rigdom, velstand eller ære, eller livet for dem, der hader dig, ej heller har du bedt om langt liv, men du har bedt om visdom og kundskab til dig selv så

du kan styre Mit folk, over hvem jeg har gjort dig til konge,

¹² visdom og kundskab er givet dig. Jeg vil også give dig rigdom, velstand og ære, som ingen af de konger, der var før dig, har haft, ej heller vil de, der kommer efter dig, have."

¹³ Salomon drog bort fra offerhøjen i Gibeon,

fra åbenbaringsteltet, og gik til Jerusalem, hvor han regerede over Israel.

¹⁴ Salomon samlede vogne og ryttere.

Han havde 1.400 vogne og 12.000 ryttere, og han stationerede dem i vognbyerne og hos kongen i Jerusalem.

¹⁵ Kongen gjorde sølv og guld så almindeligt i Jerusalem som sten,

og han gjorde cedertræer så talrige som morbærtræer i lavlandet.

¹⁶ Salomons heste blev importeret fra Egypten og fra Kue;

kongens købmænd erhvervede dem fra Kue for en pris.

¹⁷ De importerede vogne fra Egypten for seks hundrede sekel sølv hver,

og heste for et hundrede og halvtreds. Og på samme måde eksporterede de dem til alle kongerne af hittitterne og kongerne af Aram.

2 Salomon planlagde at bygge et hus for Herrens navn,

og et kongeligt palads til sig selv.

² Så Salomon tildelte halvfjerds tusinde mænd til at bære byrder,

firs tusinde mænd til at bryde sten i bjergene, og 3.600 tilsynsmænd til at lede folket.

³ Derefter sendte Salomon bud til Hiram, kongen af Tyrus, og sagde,

"Som du gjorde med min far David og sendte ham cedertræ til at bygge et hus, hvor han kunne bo, så gør også for mig.

⁴ Se, jeg bygger et hus for Herren min Guds navn, for at hellige det til Ham, for at brænde

2 Krønikebog

vellugtende røgelse for Ham, for altid at sætte skuebrød frem, og for at bringe brændofre morgen og aften, på sabbatter, på nymåner og på Herrens vores Guds bestemte fester. Dette skal gøres i Israel for evigt.

⁵ Det hus, jeg agter at bygge, vil være storslået, for vores Gud er større end alle andre guder.

⁶ Dog, hvem er i stand til at bygge et hus for Ham, når himlene og de højeste himle ikke kan rumme Ham? Så hvem er jeg, at jeg skulle bygge et hus for Ham, undtagen som et sted til at bringe røgelse for Ham?

⁷ Send mig nu en dygtig mand til at arbejde i guld, sølv, bronze, jern, purpur, karminrød og violet stof, og som ved, hvordan man graverer, for at arbejde med de dygtige arbejdere, der er hos mig i Juda og Jerusalem, som min far David har sørget for.

⁸ Send mig også cedertræ, cypres og algumtræ fra Libanon, for jeg ved, at dine tjenere ved, hvordan man fælder træer i Libanon; og mine tjenere vil arbejde sammen med dine tjenere,

⁹ for at forberede træ i overflod til mig, for det hus, jeg planlægger at bygge, vil være stort og vidunderligt.

¹⁰ Se, jeg vil give dine tjenere, skovhuggerne, der fælder træet, tyve tusinde kor knust hvede, tyve tusinde kor byg, tyve tusinde bat vin, og tyve tusinde bat olie."

¹¹ Så svarede Huram, kongen af Tyrus, i et brev sendt til Salomon:

"Fordi Herren elsker sit folk, har Han udnævnt dig til deres konge."

¹² Huram sagde også,

"Velsignet være Herren, Israels Gud, som har skabt himlen og jorden, som har givet kong David en klog søn, udstyret med indsigt og forståelse, som vil bygge et hus for Herren og et kongeligt palads til sig selv."

¹³ Jeg sender nu Huram-abi, en dygtig mand, udstyret med forståelse,

¹⁴ søn af en danitisk kvinde og en tyrisk far, som ved, hvordan man arbejder i guld, sølv, bronze, jern, sten og træ, og i purpur, violet, linned og

karminrødt stof, og som ved, hvordan man graverer alle slags graveringer, og udfører ethvert design, der tildeles ham, for at arbejde med dine dygtige arbejdere og med dem fra min herre David din far.

¹⁵ Send nu din herre sine tjenere det hvede, byg, olie og vin, som han har talt om.

¹⁶ Vi vil fælde det træ, du har brug for, fra Libanon og bringe det til dig på flåder over havet til Joppa, så du kan bringe det op til Jerusalem."

¹⁷ Så talte Salomon alle de fremmede, der var i Israels land,

i overensstemmelse med den folketælling, som hans far David havde foretaget; og der blev fundet 153.600.

¹⁸ Han udnævnte halvfjerds tusinde af dem til at bære byrder, firs tusinde til at bryde sten i bjergene, og 3.600 tilsynsmænd til at lede folket, der udførte arbejdet.

3 Salomon påbegyndte opførelsen af Herrens hus i Jerusalem på Moria-bjerget,

hvor Herren havde vist sig for hans far David, på det sted, som David havde forberedt på jebusitten Ornans tærskelplads.

² Han begyndte byggeriet på den anden dag i den anden måned i det fjerde år af hans regering.

³ Nu er dette de fundamenter, som Salomon lagde til opførelsen af Guds hus.

Længden i alen, efter den gamle standard, var tres alen, og bredden var tyve alen.

⁴ Forhallen, som var foran huset, havde samme bredde som huset, tyve alen,

og højden var 120; og han overtrak indersiden med rent guld.

⁵ Han overtrak hovedrummet med enebærtræ og overtrak det med fint guld,

og udsmykkede det med palmetræer og kæder.

⁶ Han udsmykkede også huset med kostbare sten; og guldet var guld fra Parvaim.

⁷ Han overtrak huset, dets bjælker, dets tærskler, dets vægge og dets døre med guld,

2 Krønikebog

og han udskår keruber på væggene.

⁸ Så lavede han Det Allerhelligste.

Dets længde, svarende til husets bredde, var tyve alen, og dets bredde var tyve alen; og han overtrak det med fint guld, svarende til 600 talenter.

⁹ Sømmenes vægt var halvtreds sekel guld.

Han overtrak også de øverste rum med guld.

¹⁰ Så lavede han to udskårne keruber i Det Allerhelligste

og overtrak dem med guld.

¹¹ Kerubernes vingefang var tyve alen:

den ene vinge, fem alen, rørte ved husets væg, og dens anden vinge, fem alen, rørte ved den anden kerubs vinge.

¹² *Den anden kerubs vinge, fem alen, rørte ved husets anden væg, og dens anden vinge, fem alen, var forbundet med den første kerubs vinge.*

¹³ Kerubernes vinger strakte sig tyve alen,

og de stod oprejst vendt mod hovedrummet.

¹⁴ Han fremstillede forhænget af violet, purpur, karmin og fint linned,

og han arbejdede keruber ind i det.

¹⁵ Han lavede også to søjler til forsiden af huset, femogtredive alen høje,

og kapitælet på toppen af hver var fem alen.

¹⁶ Han lavede kæder i det indre helligdom og placerede dem på toppen af søjlerne,

og han lavede hundrede granatæbler og placerede dem på kæderne.

¹⁷ Han opstillede søjlerne foran templet,

en til højre og en til venstre; og han navngav den til højre Jakin, og den til venstre Boaz.

4 Han byggede et bronzalter, *tyve alen i længden, tyve alen i bredden, og ti alen i højden.*

² Han lavede også Havet af støbt metal, ti alen fra kant til kant, cirkulært i form,

og dets højde var fem alen, og det var tredive alen i omkreds.

³ Under det var noget som figurer af okser, der omgav det,

ti på en alen, der helt omgav Havet; okserne var støbt i to rækker, da det blev støbt.

⁴ Det stod på tolv okser:

tre vendte mod nord, tre vendte mod vest, tre vendte mod syd, og tre vendte mod øst; og Havet var sat ovenpå dem, og alle deres bagdele vendte indad.

⁵ Det var så tykt som en håndsbredde,

og dets kant var udformet som kanten af en kop, der lignede en liljeblostm; det kunne rumme tre tusind bat.

⁶ Han lavede også ti bassiner ti at vaske i,

og han satte fem på højre side og fem på venstre side, til at skylle ting til brændofferet; men Havet var til præsterne at vaske i.

⁷ Så lavede han de ti gyldne lysestager i overensstemmelse med deres specifikationer,

og han placerede dem i templet: fem på højre side og fem på venstre.

⁸ Han fremstillede ti borde

og placerede dem i templet: fem på højre side og fem på venstre. Derudover lavede han hundrede gyldne skåle.

⁹ Så lavede han præsternes gård, og den store gård og døre til gården,

og han overtrak deres døre med bronze.

¹⁰ Han placerede Havet på højre side af huset, mod sydøst.

¹¹ Hiram fremstillede også spandene, skovlene og skålene.

Således fuldførte Hiram det arbejde, han påtog sig for kong Salomo i Guds hus:

¹² *de to søjler, skålene og de to kapitæler på toppen af søjlerne, og de to gitterværker til at dække de to skåle af kapitælerne, der var på toppen af søjlerne,*

2 Krønikebog

¹³ og de fire hundrede granatæbler til de to gitterværker— to rækker af granatæbler for hvert gitterværk til at dække de to skåle af kapitælerne på toppen af søjlerne.

¹⁴ Han fremstillede også stativerne og bassinerne, der blev placeret på dem,

¹⁵ og Havet sammen med de tolv okser under det.

¹⁶ Spandene, skovlene, gaflerne og alle dets redskaber blev lavet af Huram-abi af poleret bronze for kong Salomo til Herrens hus.

¹⁷ Kongen støbte dem i lerjorden på Jordan-sletten, mellem Sukkot og Zeredah.

¹⁸ Så Salomo fremstillede alle disse redskaber i store mængder,

for vægten af bronzen kunne ikke bestemmes.

¹⁹ Salomo fremstillede også alle de genstande, der var i Guds hus:

det gyldne alter, bordene med skuebrødene på dem,

²⁰ lysestagerne med deres lamper af rent guld, til at brænde foran det indre helligdom i overensstemmelse med forordningen;

²¹ blomsterne, lamperne og tangene af guld, af det fineste guld;

²² og slukkerne, skålene, skeerne og ildpanderne af rent guld; og indgangen til huset, dets indre døre til det Allerhelligste, og dørene til huset, det vil sige, til hovedrummet, lavet af guld.

5 Således blev alt det arbejde, som Salomo udførte for Herrens hus, fuldført. Og Salomo bragte de ting ind, som hans far David havde helliget— sølvet, guldet og alle redskaberne— og han placerede dem i skatkamrene i Guds hus.

² Derefter samlede Salomo Israels ældste i Jerusalem og alle stammehøvdingerne, lederne af fædrenehusene for Israels sønner, for at bringe Herrens pagts ark op fra Davids by, som er Zion.

³ Alle Israels mænd samledes foran kongen ved festen, som fandt sted i den syvende måned.

⁴ Så ankom alle Israels ældste, og levitterne løftede arken.

⁵ De bragte arken op, mødeteltet, og alle de hellige redskaber, som var i teltet; de levitiske præster bragte dem op.

⁶ Og kong Salomo og hele Israels menighed, som var samlet med ham foran arken, ofrede så mange får og okser, at de ikke kunne tælles eller nummereres.

⁷ Så bragte præsterne Herrens pagts ark til dens plads, ind i husets inderste helligdom, ind i det Allerhelligste, under kerubernes vinger.

⁸ For keruberne udbredte deres vinger over arkens plads, så keruberne skabte et dække over arken og dens stænger.

⁹ Men stængerne var så lange, at enderne af arkens stænger kunne ses foran den inderste helligdom, men de kunne ikke ses udenfor; og de er der den dag i dag.

¹⁰ Der var intet i arken undtagen de to tavler, som Moses havde lagt der ved Horeb, hvor Herren oprettede en pagt med Israels sønner, da de kom ud af Egypten.

¹¹ Da præsterne kom ud af det hellige sted (for alle de præster, der var til stede, havde helliget sig, uden hensyn til opdelinger),

¹² og alle de levitiske sangere, Asaf, Heman, Jedutun, og deres sønner og slægtninge, klædt i fint linned, med cymbler, harper og lyrer, stod øst for alteret, og med dem hundrede og tyve præster, der blæste i trompeter—

¹³ i enighed, når trompetblæserne og sangerne skulle høres med én stemme til at prise og herliggøre Herren, og når de løftede deres stemmer, ledsaget af trompeter og cymbler og andre musikinstrumenter, og når de priste Herren og sagde,

”Han er i sandhed god, for hans miskundhed varer evigt,”

da blev huset, Herrens hus, fyldt med en sky,

¹⁴ så præsterne ikke kunne stå for at tjene på grund af skyen, for Herrens herlighed fyldte Guds hus.

6 Da talte Salomo: ”Herren har erklæret, at Han vil bo i den tætte sky.

2 Krønikebog

² Jeg har bygget et storslået hus til Dig, og et sted for Din evige bolig."

³ Da vendte kongen sig og velsignede hele Israels forsamling, mens hele Israels forsamling stod.

⁴ Han proklamerede: "Velsignet være Herren, Israels Gud, som talte til min far David, og har fuldført det med sine hænder, idet Han sagde,

⁵ 'Siden den dag, jeg førte mit folk ud af Egyptens land, har jeg ikke valgt en by blandt alle Israels stammer til at bygge et hus, så mit navn kunne være der, og jeg har heller ikke valgt nogen mand som leder over mit folk Israel;

⁶ men jeg har valgt Jerusalem, så mit navn kunne være der, og jeg har valgt David til at være over mit folk Israel.'

⁷ Det var i min far Davids hjerte at bygge et hus for Herrens navn, Israels Gud.

⁸ Men Herren sagde til min far David, 'Fordi det var i dit hjerte at bygge et hus for mit navn, gjorde du vel i at have dette ønske i dit hjerte.

⁹ Dog skal du ikke bygge huset, men din søn, som vil blive født til dig, han skal bygge huset for mit navn.'

¹⁰ Nu har Herren opfyldt sit ord, som Han talte; for jeg er rejst i stedet for min far David og sidder på Israels trone, som Herren lovede, og jeg har bygget huset for Herrens navn, Israels Gud.

¹¹ Og der har jeg placeret arken, i hvilken Herrens pagt er, som Han lavede med Israels sønner."

¹² Så stod han foran Herrens alter i nærværelse af hele Israels forsamling og rakte sine hænder ud.

¹³ For Salomo havde lavet en bronzepodie, fem alen lang, fem alen bred og tre alen høj, og havde sat den midt i gården; og han stod på den, så knælede han på sine knæ i nærværelse af hele Israels forsamling, og rakte sine hænder mod himlen.

¹⁴ Han sagde: "Herren, Israels Gud, der er ingen Gud som Du i himlen eller på jorden, som holder Din pagt og Din trofasthed mod Dine tjenere, der vandrer for Dig med hele deres hjerte—

¹⁵ Du, som har holdt med Din tjener, min far David, det som Du lovede ham; Du har talt med Din mund og har opfyldt det med Din hånd, som det er i dag.

¹⁶ Nu da, Herre, Israels Gud, hold for Din tjener, min far David, det som Du har lovet ham, idet Du sagde, 'Du skal ikke mangle en mand til at sidde på Israels trone, hvis blot dine sønner tager sig af deres vej, at vandre i min lov, som du har vandret for mig.'

¹⁷ Nu da, Herre, Israels Gud, lad Dit ord, som Du har talt til Din tjener David, blive bekræftet.

¹⁸ Men vil Gud virkelig bo med menneskene på jorden? Se, himlen og den højeste himmel kan ikke rumme Dig; hvor meget mindre dette hus, som jeg har bygget!

¹⁹ Alligevel, vend Din opmærksomhed mod Din tjeners bøn og hans bønfoldelse, Herre min Gud, for at lytte til råbet og til bønnen, som Din tjener fremfører for Dig,

²⁰ så Dine øjne vil være åbne mod dette hus dag og nat, mod det sted, som Du har erklæret, at Du vil sætte Dit navn der, for at lytte til den bøn, som Din tjener vil bede mod dette sted.

²¹ Og lyt til Din tjeners og Dine folk Israels bønfoldelser, når de beder mod dette sted; hør fra Din bolig, fra himlen; hør og tilgiv.

²² Hvis en person synder mod sin nabo og er nødt til at aflægge ed, og han kommer og aflægger ed foran Dit alter i dette hus,

²³ så hør fra himlen og handl, og døm Dine tjenere, bring retfærdighed til den onde ved at bringe hans vej over hans eget hoved, og retfærdiggør den retfærdige ved at belønne ham efter hans retfærdighed.

²⁴ Hvis Dine folk Israel bliver besejret foran en fjende, fordi de har syndet mod Dig, og de vender tilbage og bekender Dit navn, og beder og bønfalder Dig i dette hus,

²⁵ så hør fra himlen og tilgiv Dine folk Israels synd, og genopret dem til det land, som Du har givet dem og deres fædre.

²⁶ Når himlene er lukkede og der ikke er regn, fordi de har syndet mod Dig, og de beder mod dette sted og bekender Dit navn, og vender sig fra deres synd, når Du plager dem,

²⁷ så hør i himlen og tilgiv Dine tjeneres og Dine folk Israels synd, lær dem den gode vej, som de skal

2 Krønikebog

vandre på; og send regn over Dit land, som Du har givet Dine folk som en arv.

²⁸ Hvis der er hungersnød i landet, hvis der er pest, hvis der er blæresyge eller meldug, græshopper eller græshopper, hvis fjender belejrer dem i deres byers land, hvilken som helst pest eller sygdom der er,

²⁹ hvilken som helst bøn eller bønfoldelse, der bliver fremsat af nogen, eller af hele Dine folk Israel, hver især kender sin egen lidelse og sin egen smerte, og rækker sine hænder ud mod dette hus,

³⁰ så hør fra himlen Din bolig, og tilgiv, og giv hver efter alle hans veje, hvis hjerte Du kender— for Du alene kender menneskenes sønners hjerter—

³¹ så de må ære Dig, at vandre i Dine veje, så længe de lever i det land, som Du har givet vore fædre.

³² Også vedrørende den fremmede, som ikke er fra Dine folk Israel, men kommer fra et fjernt land på grund af Dit store navn, og Din mægtige hånd, og Din udrakte arm— når de kommer og beder mod dette hus,

³³ så hør fra himlen, fra Din bolig, og gør efter alt, hvad den fremmede kalder til Dig om, så alle jordens folk må kende Dit navn, og ære Dig som Dine folk Israel, og at de må vide, at dette hus, som jeg har bygget, er kaldet ved Dit navn.

³⁴ Når Dine folk går ud i kamp mod deres fjender, i hvilken som helst retning Du sender dem, og de beder til Dig mod denne by, som Du har valgt, og det hus, som jeg har bygget for Dit navn,

³⁵ så hør fra himlen deres bøn og deres bønfoldelse, og oprethold deres sag.

³⁶ Når de synder mod Dig (for der er ingen person, der ikke synder) og Du er vred på dem og overlader dem til en fjende, så de tager dem bort som fanger til et land langt eller nær,

³⁷ hvis de tager det til hjerte i det land, hvor de er taget til fange, og omvender sig og bønfaller Dig i fangenskabets land, idet de siger, 'Vi har syndet, vi har gjort forkert og handlet ugudeligt';

³⁸ hvis de vender tilbage til Dig helhjertet og med hele deres sjæl i fangenskabets land, hvor de er blevet taget til fange, og beder mod deres land, som

Du har givet deres fædre, og den by, som Du har valgt, og mod det hus, som jeg har bygget for Dit navn,

³⁹ så hør fra himlen, fra Din bolig, deres bøn og deres bønfoldelser, og oprethold deres sag, og tilgiv Dine folk, som har syndet mod Dig.

⁴⁰ Nu, min Gud, lad Dine øjne være åbne og Dine ører opmærksomme på den bøn, der tilbydes på dette sted.

⁴¹ *Så stå op, Herre Gud, til Din hvileplads, Du og Din styrkes ark; lad Dine præster, Herre Gud, være klædt med frelse, og lad Dine trofaste glæde sig i godhed.*

⁴² *Herre Gud, vend ikke Din salvedes ansigt bort; husk Din trofaste kærlighed til Din tjener David."*

7 Da Salomo afsluttede sin bøn, kom der ild ned fra himlen og fortærede brændofferet og ofrene, og Herrens herlighed fyldte huset.

² Og præsterne kunne ikke gå ind i Herrens hus, fordi Herrens herlighed fyldte Herrens hus.

³ Alle Israels sønner, som så ilden komme ned og Herrens herlighed over huset, bøjede sig ned på stenbroen med ansigtet mod jorden, og de tilbad og priste Herren og sagde:

"Han er visselig god, for Hans nåde varer evigt."

⁴ Så bragte kongen og hele folket ofre og slagtofre for Herren.

⁵ Kong Salomo ofrede 22.000 okser og 120.000 får. Således indviede kongen og hele folket Guds hus.

⁶ Præsterne stod på deres poster, og levitterne også, med Herrens musikinstrumenter, som kong David havde lavet til at prise Herren— "For Hans nåde varer evigt"— hver gang han priste ved deres hjælp, mens præsterne på den anden side blæste i trompeter, og hele Israel stod.

⁷ Så helligede Salomo midten af gården, der var foran Herrens hus, for der bragte han brændofrene og fedtet af fredsofrene, fordi kobberalteret, som Salomo havde lavet, ikke kunne rumme brændofferet, afgrødeofferet og fedtet.

2 Krønikebog

⁸ Så holdt Salomo festen på det tidspunkt i syv dage, og hele Israel med ham, en meget stor forsamling fra Lebo-Hamat til Egyptens bæk.

⁹ Og på den ottende dag holdt de en festlig forsamling, for de fejrede indvielsen af alteret i syv dage, og festen i syv dage.

¹⁰ Så på den treogtyvende dag i den syvende måned, sendte han folket bort til deres telte, glade og med glade hjerter på grund af den godhed, som Herren havde vist David, Salomo og sit folk Israel.

¹¹ Således fuldendte Salomo Herrens hus og kongens palads, og han fuldførte med succes alt, hvad han havde planlagt at gøre i Herrens hus og i sit palads.

¹² Så viste Herren sig for Salomo om natten og sagde til ham, "Jeg har hørt din bøn og har valgt dette sted til mig selv som et hus for ofre.

¹³ Hvis jeg lukker himlen, så der ikke er regn, eller hvis jeg befaler græshopperne at fortære landet, eller hvis jeg sender en pest blandt mit folk,

¹⁴ og mit folk, som er kaldt ved mit navn, ydmyger sig, og beder og søger mit ansigt, og vender sig fra deres onde veje, så vil jeg høre fra himlen, og jeg vil tilgive deres synd og vil genoprette deres land.

¹⁵ Herefter skal mine øjne være åbne og mine ører opmærksomme på de bønner, der bliver bedt på dette sted.

¹⁶ For den nuværende tid har jeg valgt og helliget dette hus, så mit navn kan bo der til evig tid, og mine øjne og mit hjerte vil forblive der uafbrudt.

¹⁷ Hvad angår dig, hvis du vandrer for mig, som din far David vandrede, og gør i overensstemmelse med alt, hvad jeg har befaleet dig, og holder mine love og mine forordninger,

¹⁸ så vil jeg stadfæste din kongelige trone, som jeg lovede din far David og sagde, 'Du skal ikke mangle en mand til at være hersker i Israel.'

¹⁹ Men hvis du vender dig bort og forlader mine love og mine bud, som jeg har sat foran dig, og går hen og tjener andre guder og tilbeder dem,

²⁰ så vil jeg fjerne dig fra mit land, som jeg har givet dig, og dette hus, som jeg har helliget for mit navn,

vil jeg kassere fra min nærhed, og jeg vil gøre det til et ordsprog og et spot blandt alle folk.

²¹ Hvad angår dette hus, som blev ophøjet, vil alle, der går forbi det, blive forfærdede og sige, 'Hvorfor har Herren gjort disse ting mod dette land og dette hus?'

²² Og de vil sige, 'Fordi de forlod Herren, deres fædres Gud, som førte dem ud af Egyptens land, og de tog andre guder til sig og tilbad dem og tjente dem; derfor har han bragt al denne ulykke over dem.'"

8 Ved afslutningen af de tyve år, i hvilke Salomo byggede Herrens hus og sin egen bolig,

² etablerede han de byer, som Huram havde givet ham, og bosatte Israels sønner der.

³ Salomo drog til Hamath-zoba og tog kontrol over det.

⁴ Han udviklede Tadmor i ørkenen og alle de oplagringsbyer, han havde etableret i Hamath.

⁵ Han byggede både Øvre Bet-Horon og Nedre Bet-Horon, som var befæstede byer med mure, porte og slåer;

⁶ og Ba'alat og alle de oplagringsbyer, som Salomo havde, og alle byerne til hans vogne og byerne til hans ryttere, og alt, hvad det behagede Salomo at bygge i Jerusalem, i Libanon og i hele det land, han herskede over.

⁷ Alle de tilbageværende folk af hittitterne, amoritterne, perizzitterne, hivvitterne og jebusitterne, som ikke var af Israel—

⁸ fra deres efterkommere, som var tilbage efter dem i landet, som Israels sønner ikke havde udryddet—Salomo pålagde dem tvangsarbejde indtil denne dag.

⁹ Men Salomo gjorde ikke slaver af Israels sønner til sit arbejde; de var krigsmænd, hans hovedkaptajner, hans officerer og kommandanterne for hans vogne og hans ryttere.

¹⁰ Disse var de vigtigste embedsmænd hos kong Salomo, to hundrede og halvtreds, som styrede folket.

2 Krønikebog

¹¹ Så førte Salomo Faraos datter op fra Davids by til det hus, han havde bygget til hende, for han sagde: "Min hustru skal ikke bo i Davids hus, Israels konge, fordi de steder er hellige, hvor Herrens ark er kommet ind."

¹² Salomo bragte derefter brændofre til Herren på Herrens alter, som han havde bygget foran forhallen;

¹³ og han gjorde det efter den daglige regel, idet han ofrede dem efter Moses' befaling, på sabbatterne, nymånerne og de fastsatte fester tre gange om året: de usyrede brøds fest, ugefesten og løvhyttefesten.

¹⁴ Nu ifølge sin fader Davids forordning, udpegede han præsternes divisioner til deres tjeneste, og levitterne til deres pligter med lovprisning og tjeneste foran præsterne efter den daglige regel, og portvagterne efter deres divisioner ved hver port; for dette var Davids, Guds mands, befaling.

¹⁵ Og de fulgte trofast kongens befaling til præsterne og levitterne i enhver sag, inklusive forrådshuse.

¹⁶ Så alt arbejdet af Salomo blev udført fra dagen for grundlæggelsen af Herrens hus, og indtil det var færdigt. Så Herrens hus blev fuldført.

¹⁷ Salomo rejste derefter til Ezion-Geber og til Elot ved kysten i Edoms land.

¹⁸ Og Huram sendte ham skibe ved sine tjeneres hånd, og tjenere som kendte havet. Og de gik med Salomos tjenere til Ofir og tog derfra fire hundrede og halvtreds talenter guld og bragte det til kong Salomo.

9 Da dronningen af Saba hørte om Salomos ry, kom hun til Jerusalem for at prøve Salomo med gåder. Hun havde en meget stor følge med kameler, der bar krydderier, en stor mængde guld og ædelsten. Da hun kom til Salomo, talte hun med ham om alt, hvad der lå hende på sinde.

² Salomo besvarede alle hendes spørgsmål; der var intet, som Salomo ikke kunne forklare for hende.

³ Da dronningen af Saba så Salomos visdom, huset som han havde bygget,

⁴ maden på hans bord, hans tjeneres plads, hans ministers tjeneste og deres klæder, hans

mundskænke og deres klæder, og trappen, som han gik op ad til Herrens hus, blev hun åndeløs.

⁵ Så sagde hun til kongen: "Beretningen, jeg hørte i mit eget land om dine ord og din visdom, var sand.

⁶ Men jeg troede ikke på beretningen, før jeg kom og mine øjne havde set det. Og se, halvdelen af din visdoms storhed blev ikke fortalt mig! Du overgår den beretning, jeg hørte.

⁷ Hvor lykkelige er dine mænd, hvor lykkelige er disse dine tjenere, som står foran dig hele tiden og hører din visdom.

⁸ Velsignet være Herren din Gud, som har fundet behag i dig, for at sætte dig på Hans trone som konge for Herren din Gud; fordi din Gud elskede Israel, for at stadfæste dem for evigt, gjorde Han dig til konge over dem, for at udføre ret og retfærdighed."

⁹ Så gav hun kongen hundrede og tyve talenter guld og en meget stor mængde krydderier og ædelsten. Aldrig før kom der sådanne krydderier ind, som dem dronningen af Saba gav kong Salomo.

¹⁰ Og Hurams tjenere og Salomos tjenere, som bragte guld fra Ofir, bragte også algumtræer og ædelsten.

¹¹ Af algumtræerne lavede kongen trin til Herrens hus og til kongens palads, og lyrer og harper til sangerne; og intet lignende dem var set før i Judas land.

¹² Kong Salomo gav dronningen af Saba alt, hvad hun ønskede, hvad hun bad om, foruden det hun havde bragt til kongen. Så vendte hun sig og tog til sit eget land med sine tjenere.

¹³ Nu var mængden af guld, der kom til Salomo på et år, 666 talenter guld,

¹⁴ udover hvad købmændene og handelsmændene bragte; og alle kongerne i Arabien og landets statholdere bragte guld og sølv til Salomo.

¹⁵ Kong Salomo lavede to hundrede store skjolde af hamret guld, med seks hundrede sekel hamret guld på hvert stort skjold.

¹⁶ Han lavede tre hundrede skjolde af hamret guld, med tre hundrede sekel guld på hvert skjold; og kongen satte dem i Libanons skovhus.

2 Krønikebog

¹⁷ Kongen lavede også en stor trone af elfenben og overtrak den med rent guld.

¹⁸ Tronen havde seks trin, med en fodskammel af guld fastgjort til den, og arme på hver side af sædet, med to løver stående ved armene.

¹⁹ Tolv løver stod der på de seks trin på den ene side og den anden; intet lignende det var lavet til noget andet kongerige.

²⁰ Alle kong Salomos drikkekar var af guld, og alle redskaberne i Libanons skovhus var af rent guld; sølv blev ikke anset for værdifuldt i Salomos dage.

²¹ For kongens skibe gik til Tarsis med Hurams tjenere; en gang hvert tredje år kom Tarsis-skibene medbringende guld, sølv, elfenben, aber og påfugle.

²² Således overgik kong Salomo alle jordens konger i rigdom og visdom.

²³ Og alle jordens konger søgte Salomos nærvær, for at høre den visdom, som Gud havde lagt i hans hjerte.

²⁴ De bragte hver mand sin gave: genstande af sølv og guld, klæder, våben, krydderier, heste og muldyr, så meget år for år.

²⁵ Salomo havde fire tusind stalde til heste og vogne, og tolv tusind ryttere; og han stationerede dem i vognbyerne og hos kongen i Jerusalem.

²⁶ Og han var hersker over alle kongerne fra Eufratfloden til filistrenes land, og til Egyptens grænse.

²⁷ Kongen gjorde sølv så almindeligt som sten i Jerusalem, og han gjorde cedertræer så rigelige som morbærtræer i lavlandet.

²⁸ Og heste blev bragt til Salomo fra Egypten og fra alle lande.

²⁹ Nu er resten af Salomos gerninger, fra begyndelsen til slutningen, de er skrevet i profeten Nathans optegnelser, og i profetien af Ahija fra Shilo, og i seeren Iddos syner om Jeroboam, Nebats søn?

³⁰ Salomos regeringstid i Jerusalem over hele Israel varede i fyrré år.

³¹ Og Salomo lagde sig til hvile hos sine fædre, og de begravede ham i hans fader Davids by; og hans søn Rehabeam blev konge i hans sted.

10 Rehabeam rejste til Sikem, da hele Israel var samlet der for at udråbe ham til konge.

² Da Jeroboam, Nebats søn, hørte om det (for han var i Egypten, hvor han var flygtet fra kong Salomos nærvær), vendte Jeroboam tilbage fra Egypten.

³ De sendte bud efter ham, og da Jeroboam og hele Israel ankom, henvendte de sig til Rehabeam og sagde,

⁴ "Din far gjorde vores åg hårdt; let nu derfor det hårde arbejde, som din far pålagde os, og hans tunge åg, som han lagde på os, så vil vi tjene dig."

⁵ Men han sagde til dem: "Vend tilbage til mig om tre dage." Så folket gik bort.

⁶ Så rådførte kong Rehabeam sig med de ældste, der havde tjent hans far Salomo, mens han endnu levede, og sagde: "Hvordan råder I mig til at svare dette folk?"

⁷ De talte til ham og sagde: "Hvis du vil være venlig mod dette folk og behage dem og tale venlige ord til dem, så vil de altid være dine tjenere."

⁸ Men han forlod de ældstes råd, som de havde givet ham, og rådførte sig med de unge mænd, der var vokset op med ham og tjente ham.

⁹ Så sagde han til dem: "Hvilket råd giver I, at vi skal svare dette folk, som har talt til mig og sagt: 'Let det åg, som din far lagde på os?'"

¹⁰ Så talte de unge mænd, der var vokset op med ham, til ham og sagde: "Dette skal du sige til det folk, der talte til dig og sagde: 'Din far gjorde vores åg tungt, men du gør det lettere for os!' Du skal sige til dem: 'Min lillefinger er tykkere end min fars liv!'"

¹¹ Nu da, min far lagde et tungt åg på jer, men jeg vil lægge til jeres åg; min far tugtede jer med piske, men jeg vil tugte jer med skorpioner."

¹² Jeroboam og hele folket vendte tilbage til Rehabeam på den tredje dag, som kongen havde instrueret og sagt: "Vend tilbage til mig på den tredje dag."

¹³ Og kongen svarede dem hårdt, og kong Rehabeam forlod de ældstes råd.

2 Krønikebog

¹⁴ Han talte til dem efter de unge mænds råd og sagde: "Min far gjorde jeres åg tungt, men jeg vil lægge til det; min far tugtede jer med piske, men jeg vil tugte jer med skorpioner."

¹⁵ Så kongen lyttede ikke til folket, fordi det var en vending fra Gud, så Herren kunne opfylde sit ord, som han havde talt gennem Ahija fra Shilo til Jeroboam, Nebats søn.

¹⁶ Da hele Israel så, at kongen ikke havde lyttet til dem, svarede folket kongen og sagde:

"Hvilken del har vi i David? Vi har ingen arv i Isaajs søn. Hver mand til sine telte, Israel! Nu, se efter dit eget hus, David!"

Så hele Israel gik til deres telte.

¹⁷ Dog fortsatte Rehabeam med at regere over de israelitter, der boede i Judas byer.

¹⁸ Så sendte kong Rehabeam Hadoram, som var ansvarlig for tvangsarbejdet, og Israels sønner stenede ham til døde. Og kong Rehabeam skyndte sig at stige op i sin vogn for at flygte til Jerusalem.

¹⁹ Således har Israel forblevet i opposition til Davids hus indtil nu.

11 Da Rehabeam ankom til Jerusalem, samlede han Judas og Benjamins hus, 180.000 udvalgte krigere, for at føre krig mod Israel med det formål at genoprette riget til sig selv.

² Men et budskab fra Herren kom til Shemaja, Guds mand, og sagde,

³ "Overbring dette budskab til Rehabeam, Salomos søn, Judas konge, og til hele Israel i Juda og Benjamin:

⁴ "Dette siger Herren: I skal ikke drage op eller kæmpe mod jeres slægtninge; vend tilbage, hver mand til sit hus, for denne sag er fra Mig." Så de lyttede til Herrens ord og vendte tilbage fra at gå imod Jeroboam.

⁵ Rehabeam boede i Jerusalem og byggede byer til forsvar i Juda.

⁶ Han etablerede Betlehem, Etam og Tekoa,

⁷ sammen med Bet-Zur, Soko og Adullam,

⁸ samt Gat, Maresha og Zif,

⁹ og også Adoraim, Lakis og Azeka,

¹⁰ inklusive Zora, Ajalon og Hebron, som var befæstede byer i Juda og i Benjamin.

¹¹ Han forstærkede yderligere fæstningerne, udnævnte officerer og forsynede dem med mad, olie og vin.

¹² Han udstyrede hver by med skjolde og spyd, hvilket styrkede dem betydeligt. Således opretholdt han kontrol over Juda og Benjamin.

¹³ Desuden stod præsterne og levitterne, som var i hele Israel, med ham fra alle deres områder.

¹⁴ For levitterne forlod deres græsgange og deres ejendele og kom til Juda og Jerusalem, fordi Jeroboam og hans sønner havde udelukket dem fra at tjene som præster for Herren.

¹⁵ Han udnævnte for sig selv præster til offerhøjene, til gededæmonerne og til kalvene, som han havde lavet.

¹⁶ De fra alle Israels stammer, som var hengivne til at søge Herren, Israels Gud, fulgte dem til Jerusalem for at ofre til Herren, deres forfædres Gud.

¹⁷ De styrkede Judas rige og støttede Rehabeam, Salomos søn, i tre år, da de fulgte Davids og Salomos veje i den tid.

¹⁸ Rehabeam giftede sig med Mahalath, datter af Jerimot, Davids søn, og Abihajil, datter af Eliab, Isaajs søn.

¹⁹ Hun fødte ham sønnerne: Jeush, Shemaria og Zaham.

²⁰ Efter hende giftede han sig med Ma'aka, Absaloms datter, og hun fødte ham Abija, Attai, Ziza og Shelomit.

²¹ Rehabeam elskede Ma'aka, Absaloms datter, mere end alle sine andre hustruer og medhustruer. Han havde taget atten hustruer og tres medhustruer og fik otteogtyve sønner og tres døtre.

²² Rehabeam udpegede Abija, Ma'akas søn, som den øverste og leder blandt sine brødre, med henblik på at gøre ham til konge.

2 Krønikebog

²³ Han handlede klogt og fordelte nogle af sine sønner til alle Judas og Benjamins områder, til alle de befæstede byer. Og han forsynede dem med rigelige forsyninger og søgte mange hustruer til dem.

12 Da Rehabeams kongedømme var etableret og blev stærkt, vendte han og hele Israel med ham sig bort fra Herrens lov.

² I det femte år af kong Rehabeams regering, fordi de havde været utro mod Herren, rykkede Shishak, kongen af Egypten, frem mod Jerusalem.

³ Han kom med 1.200 vogne, 60.000 ryttere og utallige folk, der fulgte ham fra Egypten: Lubim, Sukkiim og etiopere.

⁴ Han erobrede Judas befæstede byer og fortsatte mod Jerusalem.

⁵ Da kom profeten Shemaja til Rehabeam og Judas ledere, som var samlet i Jerusalem på grund af Shishak, og han sagde til dem: "Dette siger Herren: 'I har forladt Mig, så derfor har Jeg også forladt jer til Shishak.'"

⁶ Derfor ydmygede Israels ledere og kongen sig og erklærede: "Herren er retfærdig."

⁷ Da Herren så, at de ydmygede sig, kom Herrens ord til Shemaja og sagde: "De har ydmyget sig, så Jeg vil ikke ødelægge dem; og Jeg vil give dem en lille befrielse, og Min vrede skal ikke udøses over Jerusalem ved hjælp af Shishak.

⁸ Dog skal de tjene ham, så de kan forstå forskellen mellem at tjene Mig og at tjene andre landes kongeriger."

⁹ Så kom Shishak, kongen af Egypten, op mod Jerusalem, og han tog skattene fra Herrens hus og skattene fra kongens hus. Han tog alt. Han tog også de guldskjolde, som Salomon havde lavet.

¹⁰ Derefter lavede kong Rehabeam bronzeskjolde i stedet for dem og betroede dem til vagternes kommandører, som bevogtede indgangen til kongens hus.

¹¹ Og hver gang kongen gik ind i Herrens hus, kom vagterne og bar dem tilbage til vagternes rum.

¹² Og da han ydmygede sig, vendte Herrens vrede sig bort fra ham, så han ikke blev fuldstændig ødelagt; og forholdene var også gode i Juda.

¹³ Så blev kong Rehabeam stærk i Jerusalem og regerede. Nu var Rehabeam fyrrer og et år gammel, da han blev konge, og han regerede i sytten år i Jerusalem, den by, som Herren havde udvalgt blandt alle Israels stammer for at sætte Sit navn der. Og hans moders navn var Naama, ammonitten.

¹⁴ Han handlede ondt, fordi han ikke satte sig for at søge Herren.

¹⁵ Er ikke Rehabeams gerninger, fra de første til de sidste, optegnet i skrifterne af profeten Shemaja og seeren Iddo, ifølge slægtstavlerne? Og der var konstante krige mellem Rehabeam og Jeroboam.

¹⁶ Rehabeam hvilede hos sine forfædre og blev begravet i Davids by; og hans søn Abija efterfulgte ham som konge.

13 I det attende år af kong Jeroboams regering begyndte Abija sin regering over Juda.

² Han regerede i tre år i Jerusalem; og hans moders navn var Micaia, datter af Uriel fra Gibeaa. Og der var krig mellem Abija og Jeroboam.

³ Abija begyndte slaget med en hær af tapre krigere, fire hundrede tusinde udvalgte mænd, mens Jeroboam stillede op i slagorden mod ham med otte hundrede tusinde udvalgte mænd, tapre krigere.

⁴ Abija tog sin stand på bjerget Zemaraim, beliggende i Efraims bjergland, og proklamerede, "Hør mig, Jeroboam og hele Israel:

⁵ Er I ikke klar over, at Israels Gud, Herren, gav kongedømmet over Israel til David og hans efterkommere for evigt gennem en bindende pagt?

⁶ Men Jeroboam, Nebats søn, som havde tjent Salomo, Davids søn, rejste sig og gjorde oprør mod sin herre,

⁷ og mænd af lav karakter samlede sig om ham, uretfærdige mænd, som viste sig for stærke for Rehabeam, Salomos søn, da han var ung og tøvende og ikke kunne modstå dem.

⁸ Så nu har I til hensigt at hævde jer mod Herrens kongedømme gennem Davids sønner, idet I er en

2 Krønikebog

stor mængde og har med jer de guldkalve, som Jeroboam lavede til guder for jer.

⁹ Har I ikke drevet Herrens præster, Arons sønner og levitterne, ud og lavet præster til jer selv som landenes folk? Hvem som helst der kommer for at indvie sig med en tyr og syv vædre, selv han kan blive præst for det, der ikke er guder.

¹⁰ Men for os er Herren vores Gud, og vi har ikke forladt Ham. Arons sønner tjener Herren som præster, og levitterne er ved deres arbejde.

¹¹ Hver morgen og aften brænder de brændofre og vellugtende røgelse for Herren, og skuebrødene er sat på det rene bord, og den gyldne lysestage med sine lamper er klar til at brænde hver aften; for vi holder den ansvarlighed, som Herren vores Gud har givet, men I har forladt Ham.

¹² Nu se, Gud er med os i spidsen, og Hans præster med signalhornene til at lyde alarm mod jer. Israels sønner, kæmp ikke mod Herren, jeres fædres Gud, for I vil ikke få succes."

¹³ Men Jeroboam havde arrangeret et baghold for at komme bagfra, så Israel var placeret foran Juda, og bagholdet var bag dem.

¹⁴ Da Juda vendte sig om, se, de blev angrebet både forfra og bagfra; så de råbte til Herren, og præsterne blæste i trompeterne.

¹⁵ Så hævede Judas mænd et krigsråb, og mens de gjorde det, besejrede Gud Jeroboam og hele Israel foran Abija og Juda.

¹⁶ Så Israels sønner flygtede foran Juda, og Gud overgav dem til dem.

¹⁷ Abija og hans folk slog dem med et mægtigt slag, så fem hundrede tusinde udvalgte mænd af Israel faldt.

¹⁸ Så Israels sønner blev undertvunget på det tidspunkt, og Judas sønner sejrede, fordi de stolede på Herren, deres fædres Gud.

¹⁹ Abija forfulgte Jeroboam og erobrede byer fra ham: Betel med dets landsbyer, Jeshana med dets landsbyer og Efron med dets landsbyer.

²⁰ Jeroboam genvandt ikke styrken i Abijas dage; og Herren slog ham, og han døde.

²¹ Men Abija voksede i styrke; og han tog fjorten hustruer til sig og fik toogtyve sønner og seksten døtre.

²² Nu er resten af Abijas gerninger, hans veje og hans ord, skrevet i profeten Iddos skrift.

14 Abija døde og blev begravet i Davids by; hans søn Asa efterfulgte ham som konge. Landet oplevede fred i ti år under hans regering.

² Asa handlede på en måde, der var både behagelig og retfærdig for Herren Gud,

³ for han fjernede de fremmede altre og offerhøje, nedbrød mindestenene og huggede Ashera-pælene om,

⁴ og befalede Juda at søge Herren, deres fædres Gud, og at følge Loven og budet.

⁵ Han fjernede også offerhøjene og røgelsesaltrene fra alle Judas byer, og riget nød fred under hans styre.

⁶ Han byggede befæstede byer i Juda, da landet var i fred, og der var ingen konflikter i de år, for Herren havde givet ham ro.

⁷ For han sagde til Juda: "Lad os bygge disse byer og omgive dem med mure og tårne, porte og bomme. Landet tilhører os, fordi vi har søgt Herren vores Gud; vi har søgt Ham, og Han har givet os fred på alle sider." Så de byggede og trivedes.

⁸ Nu havde Asa en hær på 300.000 fra Juda, bevæbnet med store skjolde og spyd, og 280.000 fra Benjamin, bevæbnet med skjolde og buer; alle var tapre krigere.

⁹ Nu drog Zerah fra Etiopien ud imod dem med en hær på en million mænd og tre hundrede vogne, og han kom så langt som til Mareshah.

¹⁰ Asa drog ud for at konfrontere ham, og de stillede sig op i slagorden i dalen Zephathah ved Mareshah.

¹¹ Da kaldte Asa til Herren sin Gud og sagde: "Herre, der er ingen ved siden af dig til at hjælpe i kampen mellem de mægtige og dem, der ingen styrke har; så hjælp os, Herre vores Gud, for vi stoler på dig, og i dit navn er vi kommet imod denne mængde. Herre, du er vores Gud; lad ingen mand sejre over dig."

2 Krønikebog

¹² Herren besejrede etioperne foran Asa og Juda, og etioperne flygtede.

¹³ Asa og folket, der var med ham, forfulgte dem så langt som til Gerar; og så mange etiopere faldt, at ingen af dem blev fundet i live, for de blev knust foran Herren og hans hær. Og de tog en meget stor mængde bytte med sig.

¹⁴ De ødelagde alle byerne omkring Gerar, for Herrens frygt var faldet over dem; og de plyndrede alle byerne, for der var meget bytte i dem.

¹⁵ De slog også dem, der ejede husdyr, ihjel, og de tog et stort antal får og kameler med sig. Så vendte de tilbage til Jerusalem.

15 Guds Ånd kom over Azarja, Odeds søn,
² Han nærmede sig Asa og sagde: "Hør mig, Asa, og hele Juda og Benjamin: Herren er med jer, når I er med Ham. Hvis I søger Ham, vil Han lade jer finde Ham; men hvis I forlader Ham, vil Han forlade jer.

³ I lang tid var Israel uden den sande Gud, uden en lærende præst og uden Loven.

⁴ Men i deres nød vendte de sig til Herren, Israels Gud, og de søgte Ham, og Han lod dem finde Ham.

⁵ I de tider var der ingen fred for dem, der gik ud eller kom ind, fordi mange forstyrrelser plagede alle landenes indbyggere.

⁶ Nation stred mod nation, og by mod by, for Gud plagede dem med forskellige slags nød.

⁷ Men I, tag mod til jer og mist ikke modet, for der er en belønning for jeres arbejde."

⁸ Da Asa hørte disse ord og profetien fra Azarja, Odeds søn, tog han mod til sig og fjernede de afskyelige afguder fra hele Juda og Benjamins land og fra de byer, han havde erobret i Efraims bjergland. Han genoprettede derefter Herrens alter, som var foran Herrens forhal.

⁹ Og han samlede hele Juda og Benjamin og dem fra Efraim, Manasse og Simeon, som boede hos dem, for mange havde forladt Israel og sluttet sig til ham, da de så, at Herren hans Gud var med ham.

¹⁰ Således samledes de i Jerusalem i den tredje måned i Asas femtende regeringsår.

¹¹ De ofrede den dag til Herren syv hundrede okser og syv tusinde får af det bytte, de havde bragt.

¹² De indgik en pagt om at søge Herren, deres fædres Gud, af hele deres hjerte og sjæl;

¹³ og de, der ikke søgte Herren, Israels Gud, stod overfor alvorlige konsekvenser, uanset deres status eller køn.

¹⁴ Desuden aflagde de en højtidelig ed til Herren med høj røst, ledsaget af råb, trompeter og horn.

¹⁵ Hele Juda glædede sig over eden, for de havde svoret med hele deres hjerte og havde søgt Ham oprigtigt, og Han lod dem finde Ham. Så Herren gav dem fred på alle sider.

¹⁶ Han fjernede også Ma'aka, kong Asas mor, fra hendes position som dronningemoder, fordi hun havde lavet et stødende billede som en Ashera, og Asa huggede hendes billede ned, knuste det og brændte det ved bækken Kidron.

¹⁷ Men offerhøjene blev ikke fjernet fra Israel; ikke desto mindre var Asas hjerte fuldt hengivet alle hans dage.

¹⁸ Og han bragte ind i Guds hus de hellige ting fra sin far og sine egne hellige ting: sølv, guld og redskaber.

¹⁹ Og der var fred indtil det femogtredive år af Asas regeringstid.

16 I det seksogtredive år af Asas regering drog Baesa, Israels konge, op mod Juda og befæstede Rama for at forhindre nogen i at gå ud eller komme ind til Asa, Judas konge.

² Asa tog sølv og guld fra Herrens hus og kongens hus og sendte dem til Ben-Hadad, Arams konge, som boede i Damaskus, med denne besked,

³ "Der er en pagt mellem dig og mig, som mellem min far og din far. Se, jeg har sendt dig sølv og guld; gå, bryd din pagt med Baesa, Israels konge, så han vil trække sig tilbage fra mig."

⁴ Så Ben-Hadad lyttede til kong Asa og sendte sine hærsførere mod Israels byer, og de slog Ijon, Dan, Abel-Majim og alle Naphtalis forrådsbyer.

⁵ Da Baesa hørte om det, holdt han op med at befæste Rama og opgav sit arbejde.

2 Krønikebog

⁶ Kong Asa samlede da hele Juda, og de tog stenene fra Rama og dets tømmer, som Baesa havde bygget med, og med disse materialer befæstede han Geba og Mizpa.

⁷ På den tid kom seeren Hanani til Asa, Judas konge, og sagde til ham, "Fordi du har stølet på Arams konge og ikke har stølet på Herren din Gud, derfor er Arams konges hær undsluppet fra din hånd.

⁸ Havde ikke etioperne og lubimerne en vældig hær med talrige vogne og ryttere? Alligevel, fordi du stolede på Herren, overgav han dem i din hånd.

⁹ For Herrens øjne bevæger sig over hele jorden, for at han stærkt kan støtte dem, hvis hjerte er helt hans. Du har handlet uforstandigt i dette; fra nu af vil du stå over for krige."

¹⁰ Da blev Asa rasende på seeren og satte ham i fængsel, for han var vred på ham for dette. Og Asa undertrykte også nogle af folket på den tid.

¹¹ Asas gerninger, fra begyndelse til slutning, er nedskrevet i Judas og Israels kongers bog.

¹² I det niogtredivte år af sin regering led Asa af en sygdom i sine fødder. Hans tilstand var alvorlig, men selv i sin sygdom søgte han ikke Herren, men vendte sig til lægerne.

¹³ Så lagde Asa sig til hvile hos sine fædre. Han døde i det enogfyrretyvende år af sin regering.

¹⁴ De begravede ham i hans egen grav, som han havde hugget ud til sig selv i Davids by, og de lagde ham på det hvilested, som han havde fyldt med krydderier af forskellige slags blandet af parfumørens kunst; og de lavede en meget stor ild for ham.

17 Hans søn Josafat blev konge i hans sted, og han viste sig stærk over Israel.

² Han placerede tropper i alle Judas befæstede byer og stationerede garnisoner i Judas land og i Efraims byer, som hans far Asa havde erobret.

³ Herren var med Josafat, fordi han fulgte sin forfader Davids veje i hans tidligere dage og ikke dyrkede Baalerne,

⁴ men søgte sin fars Gud, holdt sig til Hans bud og opførte sig ikke som Israel gjorde.

⁵ Således grundfæstede Herren riget under hans styre, og hele Juda bragte gaver til Josafat, og han nød stor rigdom og ære.

⁶ Og han var stolt af Herrens veje og fjernede igen offerhøjene og Ashera-pælene fra Juda.

⁷ I det tredje år af hans regering sendte han sine embedsmænd—Ben-Hail, Obadja, Zekarja, Netanel og Mika—til at give undervisning i Judas byer;

⁸ og med dem levitterne, Sjemaja, Netanja, Zebadja, Asael, Semiramot, Jonatan, Adonija, Tobija og Tob-Adonija—levitter; og med dem Elishama og Joram, præster.

⁹ Og de underviste i Juda, og de havde Herrens lovbog med sig; og de gik rundt i alle Judas byer og underviste blandt folket.

¹⁰ Nu var Herrens frygt over alle landenes riger, der var omkring Juda, så de ikke kæmpede mod Josafat.

¹¹ Og nogle af filistrene bragte gaver og sølv som tribut til Josafat. Araberne bragte ham også flokke, syv tusind syv hundrede væddere og syv tusind syv hundrede gedebukke.

¹² Josafat fortsatte med at vokse i magt, og han byggede fæstninger og forrådsbyer i Juda.

¹³ Han havde rigelige forsyninger i Judas byer og krigere, tapre mænd af styrke, i Jerusalem.

¹⁴ Dette var deres opstilling efter deres fædres husstande:

af Juda, tusindførere: Adna, føreren, og med ham 300.000 tapre krigere;

¹⁵ *og ved siden af ham Johanan, føreren, og med ham 280.000;*

¹⁶ *og ved siden af ham Amasja, Zikris søn, som villigt tilbød sig selv for Herren, og med ham 200.000 tapre krigere;*

¹⁷ *og af Benjamin: Eljada, en tapper kriger, og med ham 200.000 udstyret med bue og skjold;*

¹⁸ *og ved siden af ham Jehozabad, og med ham 180.000 forberedt til krig.*

¹⁹ Disse er dem, der tjente kongen, ud over dem som kongen stationerede i de befæstede byer i hele Juda.

2 Krønikebog

18 Jehoshafat havde stor rigdom og ære; og han indgik en ægteskabsalliance med Ahab.

² Nogle år senere drog han ned til Ahab i Samaria. Og Ahab slagtede mange får og okser for ham og de folk, der var med ham, og han tilskyndede ham til at drage op mod Ramot i Gilead.

³ Ahab, Israels konge, spurgte Jehoshafat, Judas konge: "Vil du slutte dig til mig i kampen mod Ramot i Gilead?" Og han svarede: "Jeg er som du, og mit folk som dit folk, og vi vil stå med dig i kampen."

⁴ Jehoshafat sagde dog til Israels konge: "Lad os først søge Herrens råd."

⁵ Så samlede Israels konge profeterne, fire hundrede mænd, og sagde til dem: "Skal vi drage mod Ramot i Gilead til kamp, eller skal jeg lade være?" Og de sagde: "Drag op, for Gud vil overgive det til kongen."

⁶ Men Jehoshafat sagde: "Er der ikke længere en Herrens profet her, så vi kan spørge ham?"

⁷ Da sagde Israels konge til Jehoshafat: "Der er stadig én mand, ved hvem vi kan spørge Herren, men jeg hader ham, fordi han aldrig profeterer noget godt om mig, kun ondt. Han er Mika, Imlas søn." Men Jehoshafat sagde: "Må kongen ikke sige sådan."

⁸ Så kaldte Israels konge en officer og sagde: "Bring hurtigt Mika, Imlas søn."

⁹ Nu sad Israels konge og Jehoshafat, Judas konge, hver på sin trone, klædt i deres kapper, og de sad på tærskelpladsen ved indgangen til Samarias port; og alle profeterne profeterede foran dem.

¹⁰ Da lavede Zedekias, Kena'anas søn, horn af jern til sig selv og erklærede: "Dette siger Herren: 'Med disse skal du stange aramæerne, indtil de er besejret!'"

¹¹ Alle profeterne profeterede også dette og sagde: "Drag op til Ramot i Gilead og få succes, for Herren vil overgive det til kongen."

¹² Så talte sendebudet, der gik for at hente Mika, til ham og sagde: "Se, profeternes ord er enstemmigt gunstige for kongen. Så lad venligst dit ord være som en af dem, og tal gunstigt."

¹³ Men Mika sagde: "Så sandt som Herren lever, vil jeg tale, hvad min Gud siger."

¹⁴ Da han kom til kongen, sagde kongen til ham: "Mika, skal vi drage i kamp mod Ramot i Gilead, eller skal jeg lade være?" Han sagde: "Drag op og få succes, for de vil blive overgivet til dig!"

¹⁵ Da sagde kongen til ham: "Hvor mange gange skal jeg få dig til at sværge, at du ikke vil fortælle mig andet end sandheden i Herrens navn?"

¹⁶ Så sagde han: "Jeg så hele Israel spredt på bjergene, som får der ikke har nogen hyrde; og Herren sagde: 'Disse har ingen herre. Hver af dem skal vende tilbage til sit hus i fred.'"

¹⁷ Da sagde Israels konge til Jehoshafat: "Sagde jeg ikke til dig, at han ikke ville profetere noget godt om mig, kun ondt?"

¹⁸ Mika sagde: "Hør derfor Herrens ord. Jeg så Herren sidde på sin trone, og alle himlens engle stod på hans højre og venstre side.

¹⁹ Og Herren sagde: 'Hvem vil lokke Ahab, Israels konge, til at drage op og falde ved Ramot i Gilead?' Og den ene sagde dette, mens den anden sagde hint.

²⁰ Så trådte en ånd frem og stod foran Herren og sagde: 'Jeg vil overtale ham.' Og Herren sagde til ham: 'Hvordan?'

²¹ Han sagde, 'Jeg vil gå og være en løgnens ånd i munden på alle hans profeter.' Da sagde Han, 'Du skal lokke ham, og du vil også få succes. Gå og gør således.'

²² Se nu, Herren har lagt en løgnens ånd i munden på disse dine profeter; for Herren har forkyndt ulykke imod dig."

²³ Da kom Zedekias, Kena'anas søn, hen og slog Mika på kinden og sagde: "Hvordan gik Herrens ånd fra mig for at tale til dig?"

²⁴ Mika sagde: "Se, du vil se på den dag, når du går fra det ene indre rum til det andet for at skjule dig."

²⁵ Så befalede Israels konge: "Tag Mika tilbage til Amon, byens guvernør, og til Joash, kongens søn,

²⁶ og sig: 'Dette siger kongen: "Sæt denne mand i fængsel, og giv ham kun brød og vand, indtil jeg vender sikkert tilbage.'"

2 Krønikebog

²⁷ Men Mika sagde: "Hvis du virkelig vender sikkert tilbage, har Herren ikke talt ved mig." Og han sagde: "Lyt, alle I folk!"

²⁸ Så drog Israels konge og Jehoshafat, Judas konge, til Ramot i Gilead.

²⁹ Og Israels konge sagde til Jehoshafat: "Jeg vil forklæde mig og gå ind i kampen, men du skal tage dine kongelige klæder på." Så forklædte Israels konge sig, og de gik ind i kampen.

³⁰ Nu havde Arams konge befalet sine vognkaptajner og sagt: "Kæmp ikke med nogen, hverken lille eller stor, undtagen Israels konge alene."

³¹ Så da vognkaptajnerne så Jehoshafat, sagde de: "Det er Israels konge!" Og de vendte sig for at kæmpe mod ham, men Jehoshafat råbte, og Herren hjalp ham, og Gud vendte dem bort fra ham.

³² Da vognkaptajnerne indså, at det ikke var Israels konge, vendte de tilbage fra at forfølge ham.

³³ Nu trak en mand sin bue tilfældigt og ramte Israels konge i en samling i rustningen. Så sagde han til kusken på vognen: "Vend om og tag mig ud af kampen, for jeg er hårdt såret."

³⁴ Kampen rasede den dag, og Israels konge holdt sig oppe i sin vogn mod aramæerne indtil attenen; og ved solnedgang døde han.

19

Josafat, kongen af Juda, kom sikkert tilbage til sit hus i Jerusalem.

² Og Jehu, søn af Hanani, seeren, gik ud for at møde ham og sagde til kong Josafat: "Skal du hjælpe de ugudelige og elske dem, der hader Herren, og derved bringe vrede over dig selv fra Herren?"

³ Men der er noget godt i dig, for du har fjernet Ashera-pælene fra landet, og du har sat dit hjerte til at søge Gud."

⁴ Josafat boede i Jerusalem, og han gik igen ud blandt folket fra Beersheba til Efraims bjergland, og ledte dem tilbage til Herren, deres forfædres Gud.

⁵ Han indsatte dommere i hele landet i alle de befæstede byer i Juda, én by ad gangen.

⁶ Han talte til dommerne og sagde: "Vær opmærksomme på jeres handlinger, for I dømmer

ikke for mennesker, men for Herren, som er med jer i jeres domme.

⁷ Lad derfor Herrens frygt være over jer; vær omhyggelige med, hvad I gør, for der er ingen uretfærdighed hos Herren, vor Gud, ingen partiskhed eller modtagelse af bestikkelse."

⁸ I Jerusalem indsatte Josafat også nogle af levitterne, præsterne og overhovederne for Israels fædrenehuse, til Herrens dom og til at dømme tvister blandt Jerusalems indbyggere.

⁹ Han instruerede dem og sagde: "Sådan skal I handle i Herrens frygt, med trofasthed og oprigtighed.

¹⁰ Når nogen tvist kommer til jer fra jeres brødre, som bor i deres byer, mellem blod og blod, mellem lov og bud, forordninger og domme, skal I advare dem, så de ikke bliver skyldige over for Herren, og vrede ikke kommer over jer og jeres brødre. Dette skal I gøre, og I vil ikke pådrage jer skyld.

¹¹ Og se, Amaria, ypperstepræsten, vil være over jer i alt, hvad der vedrører Herren, og Zebadja, søn af Ismael, herskeren over Judas hus, i alt, hvad der vedrører kongen. Også levitterne skal være embedsmænd for jer. Handl beslutsomt, og må Herren være med de retskafne."

20

Efter disse begivenheder kom Moabs sønner og Ammons sønner, sammen med nogle af Meunitterne, for at føre krig mod Josafat.

² Budbringere kom og informerede Josafat og sagde, "En stor hær nærmer sig dig fra havet, fra Aram; og se, de er i Hazazon-tamar (det er En-Gedi)."

³ Josafat blev bange og vendte sin opmærksomhed mod at søge Herren; og han udråbte en faste i hele Juda.

⁴ Således samlede Juda sig for at søge hjælp fra Herren; folk kom endda fra alle Judæas byer for at søge Herren.

⁵ Josafat stod da i forsamlingen af Juda og Jerusalem, i Herrens hus foran den nye forgård,

⁶ og han sagde, "Herre, vore forfædres Gud, er Du ikke Gud i himlene? Og hersker Du ikke over alle

2 Krønikebog

nationernes riger? Magt og styrke er i Din hånd, og ingen kan modstå Dig.

⁷ Fordrev Du ikke, vor Gud, indbyggerne i dette land foran Dine folk Israel, og gav det til efterkommerne af Din ven Abraham for evigt?

⁸ De har bosat sig i det og har bygget en helligdom for Dit Navn og sagt,

⁹ 'Hvis en ulykke kommer over os, hvad enten det er ved sværd, dom, pest eller hungersnød, vil vi stå foran dette hus og foran Dig (for Dit navn er i dette hus), og råbe til Dig i vores nød, og Du vil høre og redde os.'

¹⁰ Se nu, Ammons sønner, Moab og Seirs bjerg, som Du ikke lod Israel invadere, da de kom ud af Egyptens land (for de vendte sig bort fra dem og ødelagde dem ikke),

¹¹ se hvordan de gengældte os ved at komme for at drive os ud fra Din ejendom, som Du har givet os som en arv.

¹² Vor Gud, vil Du ikke dømme dem? For vi er magtesløse over for denne store mængde, der kommer imod os; vi ved heller ikke, hvad vi skal gøre, men vores øjne er rettet mod Dig."

¹³ Hele Juda stod foran Herren, med deres spædbørn, deres hustruer og deres børn.

¹⁴ Da, mens forsamlingen var samlet, kom Herrens Ånd over Jahaziel, søn af Zekarja, søn af Benaja, søn af Jeiel, søn af Mattanja, en levit af Asafs sønner;

¹⁵ og han sagde, "Hør, hele Juda og Jerusalems indbyggere, og kong Josafat: Dette siger Herren til jer: 'Frygt ikke eller bliv modløse på grund af denne store mængde, for kampen er ikke jeres, men Guds.

¹⁶ I morgen skal I gå ned imod dem. Se, de vil stige op ad Ziz' stigning, og I vil finde dem for enden af dalen foran Jeruels ørken.

¹⁷ I behøver ikke at kæmpe i denne kamp; tag jeres position, stå fast og se Herrens frelse på jeres vegne, Juda og Jerusalem. Frygt ikke eller bliv modløse; i morgen skal I gå ud for at møde dem, for Herren er med jer."

¹⁸ Josafat bøjede sit ansigt til jorden, og hele Juda og Jerusalems indbyggere faldt ned for Herren og tilbød Herren.

¹⁹ Levitterne, fra efterkommerne af Kehatitterne og Korahitterne, stod op for at prise Herren Israels Gud med en meget høj stemme.

²⁰ De stod tidligt op om morgenen og gik ud til Tekoas ørken; og da de gik ud, stod Josafat og sagde, "Hør mig, Juda og Jerusalems indbyggere: Sæt jeres lid til Herren jeres Gud, og I vil bestå. Sæt jeres lid til Hans profeter, og få succes."

²¹ Efter at have rådført sig med folket, udpegede han dem, der sang for Herren og dem, der priste Ham i hellig klædning, mens de gik ud foran hæren og sagde,

"Tak Herren, for Hans trofasthed er evig."

²² Da de begyndte at synge og prise, satte Herren baghold mod Ammons sønner, Moab og Seirs bjerg, som var kommet imod Juda; så de blev slået ned.

²³ For Ammons og Moabs sønner rejste sig mod indbyggerne af Seirs bjerg og ødelagde dem fuldstændigt; og da de var færdige med indbyggerne af Seir, vendte de sig mod hinanden og ødelagde hinanden.

²⁴ Da Juda kom til vagttårnet i ørkenen, vendte de sig mod mængden, og se, der lå lig på jorden, og ingen var undsluppet.

²⁵ Da Josafat og hans folk kom for at samle byttet, fandt de meget blandt dem, inklusive gods, klæder og værdifulde ting, som de tog til sig selv, mere end de kunne bære. Og de samlede byttet i tre dage, fordi der var så meget.

²⁶ Så på den fjerde dag samlede de sig i Berakas dal, for der velsignede de Herren. Derfor kaldte de det sted "Berakas dal" indtil i dag.

²⁷ Hver mand af Juda og Jerusalem vendte tilbage med Josafat i spidsen, tilbage til Jerusalem med glæde, for Herren havde fået dem til at glæde sig over deres fjender.

²⁸ De gik ind i Jerusalem med harper, lyrer og trompeter, og gik til Herrens hus.

²⁹ Og frykten for Gud var over alle landenes riger, da de hørte, at Herren havde kæmpet mod Israels fjender.

³⁰ Så Josafats rige var i fred, for hans Gud gav ham ro på alle sider.

2 Krønikebog

³¹ Josafat begyndte sin regering over Juda i en alder af femogtredive. Han regerede i Jerusalem i femogtyve år. Hans mor var Azuba, datter af Shilhi.

³² Han vandrede i sin far Asas vej og afveg ikke fra den, gjorde hvad der var ret i Herrens øjne.

³³ Kun, de høje steder blev ikke fjernet; folket havde stadig ikke rettet deres hjerter til deres fædres Gud.

³⁴ Nu resten af Josafats handlinger, fra den første til den sidste, se, de er skrevet i annalerne af Jehu, Hananis søn, som er optaget i Israels Kongers Bog.

³⁵ Efter dette dannede Josafat, Judas konge, en alliance med Akazja, Israels konge. Han handlede ondt ved at gøre dette.

³⁶ Således allierede han sig med ham for at lave skibe til at gå til Tarsis, og de byggede skibene i Ezion-Geber.

³⁷ Eliezer, Dodavahus søn fra Maresja, profeterede mod Josafat og sagde, "Fordi du har allieret dig med Akazja, har Herren ødelagt dine værker." Som følge heraf blev skibene ødelagt og kunne ikke gå til Tarsis.

21 Jehoshafat gik bort og blev begravet hos sine forfædre i Davids by, og hans søn Joram efterfulgte ham som konge.

² Joram havde brødre, sønner af Jehoshafat: Azarja, Jehiel, Zekarja, Azarjahu, Mikael og Sjefatja. Alle disse var sønner af Jehoshafat, Israels konge.

³ Deres far gav dem mange gaver af sølv, guld og værdifulde ting, med befæstede byer i Juda, men han gav riget til Joram, fordi han var den førstefødte.

⁴ Da Joram havde overtaget sin fars rige og samlet styrke for sig selv, dræbte han alle sine brødre med sværdet, og nogle af Israels ledere også.

⁵ Joram var toogtredive år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i otte år i Jerusalem.

⁶ Han fulgte Israels kongers skikke, ligesom Akabs hus gjorde (for Akabs datter var hans hustru), og han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne.

⁷ Alligevel valgte Herren ikke at ødelægge Davids hus på grund af den pagt, Han havde indgået med David, og fordi Han havde lovet at opretholde en lampe for ham og hans sønner for evigt.

⁸ I hans dage gjorde Edom oprør mod Judas herredømme og indsatte en konge over sig selv.

⁹ Så drog Joram over med sine kommandører og alle sine vogne, og han stod op om natten og slog edomitterne, som omringede ham, og vognkommandørerne.

¹⁰ Så Edom gjorde oprør mod Juda til denne dag. Dengang gjorde også Libna oprør fra hans herredømme, fordi han havde forladt Herren, sine fædres Gud.

¹¹ Desuden byggede han offerhøje i Judæas bjerge og fik Jerusalems indbyggere til at bedrive utugt og ledte Juda på afveje.

¹² Derefter kom der en besked til ham fra profeten Elias, der sagde, "Dette er, hvad Herren, din forfader Davids Gud, proklamerer: 'Fordi du ikke har fulgt din far Jehoshafats veje og Asas, Judas konges veje,

¹³ men har fulgt Israels kongers skikke og har fået Juda og Jerusalems indbyggere til at bedrive utugt, som Akabs hus gjorde, og du har også dræbt dine brødre, din egen familie, som var bedre end dig,

¹⁴ se, Herren vil slå dit folk, dine sønner, dine hustruer og alle dine ejendele med en stor katastrofe;

¹⁵ og du vil lide stor smerte fra en tarmsygdom, indtil dine tarme kommer ud på grund af sygdommen, dag for dag."

¹⁶ Så opildnede Herren imod Joram filistrenes og araberne, som grænsede op til etiopierne;

¹⁷ og de kom op imod Juda, invaderede det og tog alle de ejendele, der blev fundet i kongens hus, sammen med hans sønner og hans hustruer, så der ikke var nogen søn tilbage til ham undtagen Joahaz, den yngste af hans sønner.

¹⁸ Så efter alt dette slog Herren ham i hans tarme med en uhelbredelig sygdom.

¹⁹ Nu skete det i tidens løb, ved slutningen af to år, at hans tarme kom ud på grund af hans sygdom, og han døde i stor smerte. Og hans folk lavede ikke noget bål for ham som bålet for hans fædre.

²⁰ Han var toogtredive år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i Jerusalem i otte år; og han gik bort uden nogens beklagelse. Og de

2 Krønikebog

begravede ham i Davids by, men ikke i kongernes grave.

22 Folkene i Jerusalem indsatte Ahaziah, hans yngste søn, som konge i hans sted, fordi den gruppe mænd, der kom med araberne til lejren, havde dræbt alle de ældre sønner. Således blev Ahaziah, søn af Jehoram, konge af Juda, konge.

² Ahaziah var toogtyve år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i ét år i Jerusalem. Hans mor var Athalia, en efterkommer af Omri.

³ Han vandrede også på Ahabs hus' veje, for hans mor var hans rådgiver til at handle ugudeligt.

⁴ Og han gjorde ondt i Herrens øjne ligesom Ahabs hus, for de var hans rådgivere efter hans fars død, til hans ødelæggelse.

⁵ Han fulgte også deres råd, og gik med Jehoram, Ahabs søn, Israels konge, for at føre krig mod Hazael, Arams konge, ved Ramot i Gilead. Men aramæerne sårede Joram.

⁶ Og han vendte tilbage for at blive helbredt i Jizre'el for de sår, som de havde påført ham ved Rama, da han kæmpede mod Hazael, Arams konge. Og Ahaziah, Jehorams søn, Judas konge, gik ned for at se Jehoram, Ahabs søn, i Jizre'el, fordi han var syg.

⁷ Nu var Ahaziahs fald fra Gud, idet han gik til Joram. For da han kom, gik han ud med Jehoram mod Jehu, Nimshis søn, som Herren havde salvet til at eliminere Ahabs hus.

⁸ Og det skete, da Jehu udførte dom over Ahabs hus, fandt han Judas ledere og sønnerne af Ahaziahs brødre, der tjente Ahaziah, og han dræbte dem.

⁹ Så søgte han efter Ahaziah, og de fangede ham, mens han gemte sig i Samaria. De bragte ham til Jehu, dræbte ham og begravede ham, for de sagde, "Han er søn af Josafat, som søgte Herren af hele sit hjerte." Så der var ingen af Ahaziahs hus til at bevare kongerigets magt.

¹⁰ Da Athalia, Ahaziahs mor, indså, at hendes søn var død, rejste hun sig og ødelagde alle de kongelige børn i Judas hus.

¹¹ Men Jehoshabeath, kongens datter, tog Joash, Ahaziahs søn, og stjal ham fra blandt kongens sønner, der blev sat til døden, og placerede ham og

hans amme i soveværelset. Så Jehoshabeath, datter af kong Jehoram og hustru til præsten Jojada (for hun var Ahaziahs søster), skjulte ham for Athalia, så hun ikke ville dræbe ham.

¹² Og han blev holdt skjult hos dem i Guds hus i seks år, mens Athalia regerede over landet.

23 Nu i det syvende år styrkede Jojada sig, og han tog hundredførerne: Azarja, Jerohams søn, Ismael, Johananans søn, Azarja, Obeds søn, Ma'aseja, Adajas søn, og Elishafat, Zikris søn, og de indgik en pagt med ham.

² De rejste gennem hele Juda og samlede levitterne fra alle Judas byer, sammen med lederne af Israels familier, og de samledes i Jerusalem.

³ Så indgik hele forsamlingen en pagt med kongen i Guds hus. Og Jojada sagde til dem, "Se, kongens søn skal regere, som Herren har talt om Davids sønner.

⁴ Dette skal I gøre: en tredjedel af jer, præsterne og levitterne, som kommer ind på sabbatten, skal fungere som portvagter,

⁵ og en tredjedel skal være ved kongens hus, og en tredjedel ved Grundporten; og hele folket skal være i forgårdene til Herrens hus.

⁶ Men ingen må gå ind i Herrens hus undtagen præsterne og de tjenende levitter; de må gå ind, for de er hellige. Og hele folket skal holde Herrens vagt.

⁷ Og levitterne skal omringe kongen, hver mand med sine våben i hånden; og den, der går ind i huset, skal dræbes. Og I skal være med kongen, når han kommer ind og når han går ud."

⁸ Så gjorde levitterne og hele Juda i overensstemmelse med alt, hvad præsten Jojada havde befalet. Og de tog hver sine mænd, som skulle komme ind på sabbatten, med dem, der skulle gå ud på sabbatten, for præsten Jojada afskedigede ikke nogen af afdelingerne.

⁹ Så gav præsten Jojada hundredførerne spyd og de store og små skjolde, som havde tilhørt kong David, som var i Guds hus.

¹⁰ Han placerede hele folket, hver mand med sit våben i hånden, fra husets højre side til husets venstre side, ved alteret og ved huset, omringende kongen.

2 Krønikebog

¹¹ Så førte de kongens søn ud og satte kronen på ham, og gav ham vidnesbyrdet, og udråbte ham til konge. Og Jojada og hans sønner salvede ham og erklærede, "Længe leve kongen!"

¹² Da Atalja hørte lyden af folket, der løb og fejrede kongen, gik hun ind i Herrens hus til folket.

¹³ Og hun så, og se, kongen stod ved sin søjle ved indgangen, og kaptajnerne og trompetblæserne var ved siden af kongen. Og hele landets folk jublede og blæste i trompeter, sangerne med musikinstrumenter ledede lovprisningen. Da rev Atalja sine klæder itu og sagde, "Sammensværgelse! Sammensværgelse!"

¹⁴ Så førte præsten Jojada hundredførerne, som var sat over hæren, ud og sagde til dem, "Før hende ud mellem rækkerne; og den, der følger hende, skal dræbes med sværdet." For præsten sagde, "Hun må ikke dræbes i Herrens hus."

¹⁵ Så greb de hende, og da hun nåede indgangen til Hesteporten ved kongens hus, henrettede de hende der.

¹⁶ Så etablerede Jojada en pagt mellem sig selv, hele folket og kongen, at de ville være Herrens folk.

¹⁷ Og hele folket gik til Baals hus og rev det ned, og de knuste dets altre og dets billeder i stykker, og de dræbte Mattan, Baals præst, foran altrene.

¹⁸ Desuden satte Jojada tilsynet med Herrens hus i hænderne på de levitiske præster, som David havde tildelt over Herrens hus, for at ofre Herrens brændofre, som det er skrevet i Mose lov—med glæde og sang i overensstemmelse med Davids orden.

¹⁹ Han stationerede portvagter ved portene til Herrens hus, så ingen kunne komme ind, som på nogen måde var uren.

²⁰ Han tog hundredførerne, de adelige, folkets herskere og hele landets folk, og førte kongen ned fra Herrens hus, og de kom gennem den øvre port til kongens hus, og de satte kongen på den kongelige trone.

²¹ Så glædede hele landets folk sig, og byen var stille. For de havde dræbt Atalja med sværdet.

24 Joash var syv år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i fyrre år i Jerusalem; hans mor var Zibiah fra Beersheba.

² Joash handlede ret i Herrens øjne i hele præsten Jehoiadas levetid.

³ Jehoiada arrangerede to ægteskaber for ham, og han blev far til sønner og døtre.

⁴ Efter disse begivenheder besluttede Joash at genoprette Herrens tempel.

⁵ Og han samlede præsterne og levitterne og sagde til dem: "Gå ud til Judas byer og indsamle penge fra hele Israel til at reparere jeres Guds hus årligt, og I skal udføre arbejdet hurtigt." Men levitterne handlede ikke hurtigt.

⁶ Så kongen tilkaldte Jehoiada, ypperstepræsten, og sagde til ham: "Hvorfor har du ikke krævet, at levitterne bringer ind fra Juda og fra Jerusalem den indsamling, som Moses, Herrens tjener, foreskrev til vidnesbyrdets telt?"

⁷ For de onde Athaliahs sønner havde brudt ind i Guds tempel og endda brugt de hellige genstande fra Herrens hus til Baalerne.

⁸ Så kongen befalede, og de konstruerede en kiste og placerede den udenfor ved porten til Herrens tempel.

⁹ Og de udsendte en proklamation i Juda og Jerusalem om at bringe til Herren den indsamling, som Moses, Guds tjener, havde pålagt Israel i ørkenen.

¹⁰ Alle embedsmændene og hele folket glædede sig og bragte deres bidrag og lagde dem i kisten, indtil de var færdige.

¹¹ Hver gang kisten blev bragt ind til kongens embedsmand af levitterne, og når de så, at der var en stor mængde penge, kom kongens skriver og ypperstepræstens embedsmand og tømte kisten, tog den og returnerede den til dens plads. De gjorde dette dagligt og indsamlede en stor mængde penge.

¹² Kongen og Jehoiada gav det til dem, der udførte arbejdet med tjenesten i Herrens hus. Og de hyrede murere og tømrere til at genoprette Herrens hus, og

2 Krønikebog

også håndværkere i jern og bronze til at reparere Herrens hus.

¹³ Så arbejdede håndværkerne, og restaureringsarbejdet skred frem i deres hænder, og de genoprettede Guds hus efter dets specifikationer og styrkede det.

¹⁴ Da de var færdige, bragte de resten af pengene til kongen og Jehoiada, og det blev lavet til redskaber til Herrens hus—redskaber til tjenesten og til brændofferet, og pander og redskaber af guld og sølv. Og de ofrede brændofre i Herrens hus uafbrudt alle Jehoiadas dage.

¹⁵ Men Jehoiada blev gammel og døde, fuld af dage; han var 130 år gammel ved sin død.

¹⁶ Og de begravede ham i Davids by blandt kongerne, fordi han havde gjort godt i Israel og for Gud og Hans hus.

¹⁷ Dog, efter Jehoiadas død, kom Judas embedsmænd og bøjede sig for kongen, og kongen fulgte deres råd.

¹⁸ De forlod Herrens hus, deres fædres Gud, og tjente Asherim og afguderne; så vrede kom over Juda og Jerusalem for denne skyld.

¹⁹ Ikke desto mindre blev profeter sendt til dem for at bringe dem tilbage til Herren; selvom de vidnede imod dem, ville de ikke lytte.

²⁰ Så kom Guds Ånd over Zekarja, Jehoiadas søn, præsten; og han stod over folket og sagde til dem: "Dette er, hvad Gud har sagt: 'Hvorfor bryder I Herrens bud og trives ikke? Fordi I har forladt Herren, har Han også forladt jer.'"

²¹ Så de sammensvor sig imod ham, og efter kongens befaling stenede de ham ihjel i gården til Herrens tempel.

²² Så kong Joash huskede ikke den venlighed, som hans far Jehoiada havde vist ham, men han dræbte hans søn. Og mens han døde, sagde han: "Må Herren se og hævn!"

²³ I begyndelsen af året kom aramæernes hær op imod Joash, og de kom til Juda og Jerusalem, ødelagde alle folkets embedsmænd blandt folket og sendte alle deres bytte til kongen af Damaskus.

²⁴ Faktisk kom aramæernes hær med et lille antal mænd; alligevel overgav Herren en meget stor hær til dem, fordi de havde forladt Herren, deres fædres Gud. Så de udførte dom over Joash.

²⁵ Da de havde forladt ham—fordi de efterlod ham meget syg—sammensvor hans egne tjenere sig imod ham på grund af blodet fra Jehoiadas søn, præsten, og de myrdede ham i hans seng. Så han døde, og de begravede ham i Davids by, men de begravede ham ikke i kongernes grave.

²⁶ Disse var dem, der sammensvor sig imod ham: Zabad, søn af Shimeath, ammonitessen, og Jehozabad, søn af Shimrith, moabitessen.

²⁷ Hvad angår hans sønner, de mange orakler imod ham, og genoprettelsen af Guds hus, se, de er skrevet i skriftet i Kongernes Bog. Så blev hans søn Amazja konge i hans sted.

25 Amazja var femogtyve år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i niogtyve år i Jerusalem. Hans mor var Jehoaddan fra Jerusalem.

² Han gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne, dog ikke med et helt hjerte.

³ Da riget var fast i hans greb, henrettede han sine tjenere, som havde dræbt hans far, kongen.

⁴ Dog henrettede han ikke deres sønner, men handlede i overensstemmelse med det, der er skrevet i Loven, i Mosebogen, som Herren befalede, idet han sagde: "Fædre skal ikke dø for sønner, ej heller sønner for fædre, men enhver skal dø for sin egen synd."

⁵ Derudover samlede Amazja Juda og udpegede dem efter fædrenes huse under tusind- og hundredførere i hele Juda og Benjamin; og han tog en folketælling af dem fra tyve år og opefter, og fandt dem til at være 300.000 udvalgte mænd, i stand til at gå i krig og håndtere spyd og skjold.

⁶ Han engagerede også hundrede tusinde tapre krigere fra Israel for hundrede talenter sølv.

⁷ Men en Guds mand kom til ham og sagde: "O konge, lad ikke Israels hær gå med dig, for Herren er ikke med Israel, ej heller med nogen af Efraims sønner.

2 Krønikebog

⁸ Men hvis du går, så gør det, vær stærk til kampen — dog vil Gud bringe dig ned for fjenden, for Gud har magt til at hjælpe og til at bringe ned."

⁹ Amazja sagde til Guds mand: "Men hvad skal vi gøre ved de hundrede talenter, som jeg har givet til Israels tropper?" Og Guds mand svarede: "Herren har meget mere at give dig end dette."

¹⁰ Så afskedigede Amazja de tropper, der var kommet til ham fra Efraim, for at gå hjem; så deres vrede brændte mod Juda, og de vendte hjem i voldsom vrede.

¹¹ Nu samlede Amazja sit mod og førte sit folk ud, og han gik til Saltdalen og slog Seirs sønner, 10.000 af dem.

¹² Judas sønner fangede også 10.000 levende og bragte dem til toppen af klippen, og kastede dem ned fra toppen af klippen, så de blev knust til småstykker.

¹³ Men de tropper, som Amazja havde sendt tilbage, dem der ikke gik med ham i kamp, plyndrede Judas byer fra Samaria til Bet-Horon, og slog 3.000 af dem og tog et stort bytte.

¹⁴ Efter at Amazja vendte tilbage fra at besejre edomitterne, bragte han Seirs sønners guder, satte dem op som sine guder, bøjede sig for dem og brændte røgelse for dem.

¹⁵ Da brændte Herrens vrede mod Amazja, og Han sendte ham en profet, der sagde til ham: "Hvorfor har du søgt de folks guder, som ikke har frelst deres eget folk fra din hånd?"

¹⁶ Mens han talte til ham, sagde kongen: "Hvem har udnævnt dig til kongelig rådgiver? Stop med at tale! Ellers vil du blive slået ned!" Så stoppede profeten og sagde: "Jeg ved, at Gud har planlagt at ødelægge dig, fordi du har gjort dette og ikke har lyttet til mit råd."

¹⁷ Så tog Amazja, Judas konge, råd og sendte bud til Joash, Jehoahaz' søn, Jehus søn, Israels konge, og sagde: "Kom, lad os mødes i kamp."

¹⁸ Men Joash, Israels konge, sendte et svar til Amazja, Judas konge, og sagde: "Tjørnebusken, der var i Libanon, sendte bud til cederen, der var i Libanon, og sagde: 'Giv din datter til min søn i

ægteskab.' Men et vildt dyr, der var i Libanon, gik forbi og trampede tjørnebusken ned.

¹⁹ Du har sagt: 'Se, du har besejret Edom.' Og dit hjerte er blevet stolt i din praleri. Bliv nu hjemme; for hvorfor skulle du fremkalde problemer, der ville føre til dit fald, og Judas med dig?"

²⁰ Men Amazja ville ikke lytte, fordi det var fra Gud, så Han kunne overgive dem, fordi de havde søgt Edoms guder.

²¹ Så Joash, Israels konge, drog op, og han og Amazja, Judas konge, mødtes ved Bet-Shemesh, som tilhører Juda.

²² Og Juda blev overvundet af Israel, og de flygtede, hver mand til sit telt.

²³ Så fangede Joash, Israels konge, Amazja, Judas konge, Joashs søn, Jehoahaz' søn, ved Bet-Shemesh, og bragte ham til Jerusalem, og rev Jerusalems mur ned fra Efraims port til Hjørneporten, en afstand på 400 alen.

²⁴ Og han tog alt guldet, sølvet og alle redskaberne, som blev fundet i Guds hus med Obed-Edom, og skattene i kongens hus, gidslerne også, og vendte tilbage til Samaria.

²⁵ Og Amazja, Joashs søn, Judas konge, fortsatte med at leve i femten år efter Joashs død, Jehoahaz' søn, Israels konge.

²⁶ Nu er resten af Amazjas gerninger, fra de første til de sidste, se, er de ikke skrevet i Judas og Israels kongers bog?

²⁷ Fra den tid, da Amazja vendte sig bort fra at følge Herren, sammensvor de sig mod ham i Jerusalem, og han flygtede til Lakish; men de sendte mænd til Lakish efter ham, og de dræbte ham der.

²⁸ Derefter bragte de ham tilbage på heste og lagde ham til hvile hos hans forfædre i Judas by.

26 Folket i Juda valgte Uzziya, som var seksten år gammel, og indsatte ham som konge i stedet for hans far Amasja.

² Han genopbyggede Elot og bragte det tilbage til Juda, efter at kongen var blevet lagt til hvile hos sine forfædre.

2 Krønikebog

³ Uzzija var seksten år gammel, da han blev konge, og han regerede i tooghalvtreds år i Jerusalem; og hans mors navn var Jekolja fra Jerusalem.

⁴ Han gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne, i alt hvad hans far Amasja havde gjort.

⁵ Han fortsatte med at søge Gud i de dage, hvor Zakarias, som havde indsiget gennem Guds syner, levede; og så længe han søgte Herren, gav Gud ham fremgang.

⁶ Han drog ud og kæmpede mod filistrene og brød muren i Gat, muren i Jabne og muren i Asdod ned; og han byggede byer i området omkring Asdod og blandt filistrene.

⁷ Gud støttede ham mod filistrene, og mod araberne, der boede i Gurbaal, og meunitterne.

⁸ Ammonitterne betalte også tribut til Uzzija, og hans ry spredte sig til Egyptens grænse, for han blev overmåde stærk.

⁹ Desuden byggede Uzzija tårne i Jerusalem ved Hjørneporten, Dalporten og ved hjørneforstærkningen og befæstede dem.

¹⁰ Han byggede tårne i ørkenen og gravede mange brønde, for han havde meget kvæg, både i lavlandet og på sletten. Han havde også landmænd og vinbønder i bjerglandet og frugtbare marker, for han elskede jorden.

¹¹ Desuden havde Uzzija en hær klar til kamp, som gik i kamp efter divisioner i henhold til antallet af deres optælling, som blev registreret af skriveren Jeiel og embedsmanden Maaseja, under ledelse af Hananja, en af kongens officerer.

¹² Det samlede antal af lederne af familierne, tapre krigere, var 2.600.

¹³ Under deres kommando var en formidabel hær på 307.500, som kunne gå i kamp med stor styrke for at hjælpe kongen mod fjender.

¹⁴ Desuden udrustede Uzzija hele hæren med skjolde, spyd, hjelme, brynjer, buer og slyngesten.

¹⁵ Han lavede kunsthærdigt designede apparater i Jerusalem til at være på tårnene og på hjørnerne, med det formål at skyde pile og store sten. Og hans ry spredte sig vidt, for han blev vidunderligt hjulpet, indtil han blev stærk.

¹⁶ Men da han blev stærk, blev hans hjerte stolt, hvilket førte til hans fald, og han var utro mod Herren sin Gud, for han gik ind i Herrens tempel for at brænde røgelse på røgelsesalteret.

¹⁷ Så fulgte præsten Azarja ham ind, og med ham var der firs præster af Herren, modige mænd.

¹⁸ De konfronterede kong Uzzija og sagde til ham: "Det er ikke for dig, Uzzija, at brænde røgelse for Herren, men for præsterne, Arons sønner, som er blevet indviet til at brænde røgelse. Forlad helligdommen, for du har været utro og vil ikke have nogen ære fra Herren Gud."

¹⁹ Men Uzzija, med en røgelseskål i hånden til at brænde røgelse, blev rasende; og mens han var vred på præsterne, brød spedalskhed ud på hans pande foran præsterne i Herrens hus, ved siden af røgelsesalteret.

²⁰ Azarja, ypperstepræsten, og alle præsterne så på ham, og se, han var spedalsk på panden; og de skyndte sig at få ham ud derfra, og han skyndte sig også selv at forlade stedet, fordi Herren havde ramt ham.

²¹ Kong Uzzija var spedalsk indtil sin dødsdag; og han boede i et separat hus, som spedalsk, for han var afskåret fra Herrens hus. Og hans søn Jotam havde ansvaret for kongens hus og dømte folkene i landet.

²² Nu blev resten af Uzzijas gerninger, fra begyndelsen til enden, nedskrevet af profeten Esajas, Amos' søn.

²³ Så blev Uzzija lagt til hvile hos sine forfædre, og de begravede ham med hans fædre på gravmarken, som tilhørte kongerne, for de sagde: "Han er spedalsk." Og hans søn Jotam blev konge i hans sted.

27 Jotam var femogtyve år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i seksten år i Jerusalem. Hans mor hed Jerusha, datter af Zadok.

² Han gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne, i overensstemmelse med alt, hvad hans far Uzzija havde gjort; dog gik han ikke ind i Herrens tempel. Men folket fortsatte med at handle fordærvet.

2 Krønikebog

³ Han byggede den øvre port til Herrens hus, og han forstærkede muren ved Ofel betydeligt.

⁴ Desuden byggede han byer i Judas bjergland, og han byggede fæstninger og tårne i de skovklædte områder.

⁵ Han kæmpede mod ammonitternes konge og sejrede over dem. Og ammonitterne gav ham i det år hundrede talenter sølv, ti tusind kor hvede og ti tusind byg. Ammonitterne betalte ham også dette beløb i det andet og tredje år.

⁶ Så blev Jotam mægtig, fordi han ordnede sine veje for Herren sin Gud.

⁷ Nu resten af Jotams gerninger, og alle hans krige og hans adfærd, se, de er skrevet i Israels og Judas kongers bog.

⁸ I en alder af femogtyve begyndte han at regere, og han regerede i seksten år i Jerusalem.

⁹ Jotam hvilede hos sine forfædre, og de begravede ham i Davids by; hans søn Akaz efterfulgte ham som konge.

28 Ahaz var tyve år gammel, da han blev konge, og han regerede i seksten år i Jerusalem; og han gjorde ikke, hvad der var ret i Herrens øjne, som hans fader David havde gjort.

² I stedet fulgte han Israels kongers veje, og han lavede også støbte billeder til Baalerne.

³ Desuden brændte han røgelse i Ben-Hinnoms dal, og brændte sine sønner i ilden, i overensstemmelse med de vederstyggeligheder, som de folk havde gjort, som Herren havde drevet ud foran Israels børn.

⁴ Han ofrede og brændte røgelse på højene, på bakkerne og under hvert grønt træ.

⁵ Derfor overgav Herren hans Gud ham til Arams konge; og de besejrede ham og førte mange af hans folk i eksil til Damaskus. Og han blev også overgivet til Israels konge, som påførte ham et stort nederlag.

⁶ For Pekah, Remaljas søn, dræbte hundrede og tyve tusinde i Juda på én dag, alle tapre mænd, fordi de havde forladt Herren, deres fædres Gud.

⁷ Og Zikri, en mægtig mand fra Efraim, dræbte Ma'aseja, kongens søn, Azrikam, lederen af huset, og Elkanah, den næstkommanderende til kongen.

⁸ Og Israels sønner førte to hundrede tusinde af deres brødre, kvinder, sønner og døtre, bort som fanger; og de tog meget bytte fra dem og bragte byttet til Samaria.

⁹ Men en Herrens profet ved navn Oded var til stede; han nærmede sig hæren, der vendte tilbage til Samaria, og sagde til dem: "Se, fordi Herren, jeres forfædres Gud, var utilfreds med Juda, har han overgivet dem i jeres hænder, og I har dræbt dem i et raseri, der har nået op til himlen.

¹⁰ Og nu siger I, at I vil bringe Judas og Jerusalems sønner i underkastelse som mandlige og kvindelige slaver for jer selv? Se, er I ikke også skyldige over for Herren jeres Gud?

¹¹ Så hør nu på mig og giv de fanger tilbage, som I tog fra jeres brødre, for Herrens brændende vrede er imod jer."

¹² Da rejste nogle af Efraims sønners ledere sig—Azarja, Johanans søn, Berekja, Meshillemots søn, Jehizkija, Shallums søn, og Amasa, Hadlais søn—mod dem, der kom fra slaget,

¹³ og sagde til dem, "I må ikke bringe fangerne herind, for I foreslår at påføre os skyld over for Herren, ved at tilføje til vores synd og vores skyld; for vores skyld er stor, og Herrens brændende vrede er imod Israel."

¹⁴ Så efterlod de væbnede mænd fangerne og byttet foran officererne og hele forsamlingen.

¹⁵ Så rejste de mænd, der var udpeget ved navn, sig og tog fangerne, og de klædte alle deres nøgne fra byttet, gav dem tøj og sandaler, fodrede dem og gav dem drikke, salvede dem med olie, førte alle deres svage på æsler, og bragte dem til Jeriko, palmernes by, til deres brødre. Derefter vendte de tilbage til Samaria.

¹⁶ I den periode henvendte kong Ahaz sig til Assyriens konger for at få hjælp.

¹⁷ For igen var edomitterne kommet og havde angrebet Juda og ført fanger bort.

¹⁸ Filistrene havde også invaderet lavlandets byer og Negev i Juda, og havde taget Bet-Shemesh, Aijalon, Gederot, Soko med sine landsbyer, Timna med sine landsbyer og Gimzo med sine landsbyer, og de bosatte sig der.

2 Krønikebog

¹⁹ For Herren bragte Juda lavt på grund af Ahaz, Israels konge, for han havde forårsaget uorden i Juda og var meget utro mod Herren.

²⁰ Så kom Tilgat-Pilneser, Assyriens konge, imod ham og undertrykte ham i stedet for at støtte ham.

²¹ Selvom Ahaz tog en del fra Herrens hus, fra kongens hus og officererne, og gav det til Assyriens konge, hjalp det ham ikke.

²² Nu i hans nød blev denne samme kong Ahaz endnu mere utro mod Herren.

²³ For han ofrede til Damaskus' guder, som havde besejret ham, og sagde, "Fordi Arams kongers guder hjalp dem, vil jeg ofre til dem, så de vil hjælpe mig." Men de blev hans og hele Israels fald.

²⁴ Desuden, da Ahaz samlede Guds hus' redskaber, skar han Guds hus' redskaber i stykker; og han lukkede dørene til Herrens hus, og lavede altre til sig selv på hvert hjørne af Jerusalem.

²⁵ I hver by i Juda oprettede han høje for at brænde røgelse til andre guder, og vakte Herrens, hans fædres Guds, vrede.

²⁶ Hvad angår resten af hans handlinger og alle hans gerninger, fra de første til de sidste, se, de er nedskrevet i Judas og Israels kongers bog.

²⁷ Så lagde Ahaz sig til hvile hos sine fædre, og de begravede ham i byen, i Jerusalem, for de bragte ham ikke ind i Israels kongers grave; og hans søn Ezekias blev konge i hans sted.

29 Hizkija begyndte at regere i en alder af femogtyve år, og han regerede i niogtyve år i Jerusalem. Hans mor hed Abija, datter af Zakarias. ² Han handlede retfærdigt i Herrens øjne og fulgte det eksempel, som hans forfader David havde sat.

³ I den første måned af det første år af hans regeringstid åbnede han dørene til Herrens hus og genoprettede dem. ⁴ Han kaldte præsterne og levitterne sammen og samlede dem på torvet mod øst. ⁵ Så sagde han til dem, "Hør mig, I levitter. Hellig jer nu, og hellig Herrens hus, jeres fædres Gud, og bring urenheden ud af det hellige sted. ⁶ For vores fædre har været utro og har gjort ondt i Herrens, vores Guds, øjne, og har forladt Ham og vendt deres ansigter bort fra Herrens bolig og vendt

deres rygge til. ⁷ De har også lukket dørene til forhallen og slukket lamperne, og har ikke brændt røgelse eller frembåret brændofre i det hellige sted til Israels Gud. ⁸ Derfor var Herrens vrede mod Juda og Jerusalem, og Han har gjort dem til et skrammebillede, rædsel og spot, som I ser med jeres egne øjne. ⁹ For sandelig, vores fædre er faldet for sværdet, og vores sønner, vores døtre og vores hustruer er i fangenskab på grund af dette. ¹⁰ Nu er jeg besluttet på at indgå en pagt med Herren, Israels Gud, så Hans voldsomme vrede kan vende sig bort fra os. ¹¹ Mine sønner, vær ikke forsømmelige nu, for Herren har udvalgt jer til at stå foran Ham, til at tjene Ham, og til at være Hans tjenere og frembære røgelse."

¹² *Så rejste levitterne sig: Mahat, søn af Amasaj, og Joel, søn af Azarja, fra Kehatitterne; og fra Meraritterne, Kish, søn af Abdi, og Azarja, søn af Jehallelel; og fra Gershonitterne, Joah, søn af Zimma, og Eden, søn af Joah; ¹³ Fra Elizafans efterkommere var Shimri og Jeiel; fra Asafs efterkommere var Zakarias og Mattanja; ¹⁴ Fra Hemans efterkommere var Jehiel og Shimei; fra Jedutuns efterkommere var Shemaja og Uzziel.*

¹⁵ De samlede deres brødre, helligede sig, og gik ind for at rense Herrens hus, i overensstemmelse med kongens befaling ved Herrens ord. ¹⁶ Så præsterne gik ind i den indre del af Herrens hus for at rense det, og de bragte alt urent, som de fandt i Herrens tempel, ud til gården i Herrens hus. Så modtog levitterne det for at bringe det ud til Kedron-dalen. ¹⁷ De begyndte indvielsen på den første dag i den første måned, og på den ottende dag i måneden gik de ind i Herrens forhal. Så indviede de Herrens hus i otte dage og afsluttede det på den sekstende dag i den første måned.

¹⁸ Så gik de ind til kong Hizkija og sagde, "Vi har rensat hele Herrens hus, brændofferalteret med alle dets redskaber, og skuebordsbordet med alle dets redskaber. ¹⁹ Desuden har vi forberedt og helliget alle de redskaber, som kong Akaz havde kasseret under sin regeringstid i sin utroskab; og se, de er foran Herrens alter."

²⁰ Så stod kong Hizkija tidligt op og samlede byens fyrster og gik op til Herrens hus. ²¹ De bragte syv tyre, syv væddere, syv lam og syv gedebukke som syndoffer for riget, helligdommen og Juda. Og han

2 Krønikebog

befalede præsterne, Arons sønner, at ofre dem på Herrens alter. ²² Så slagtede de tyrene, og præsterne tog blodet og stænkede det på alteret. De gjorde det samme med vædderne og stænkede blodet på alteret; så gjorde de det samme med lammene og stænkede blodet på alteret. ²³ Så bragte de gedebukkene til syndofferet foran kongen og forsamlingen, og de lagde deres hænder på dem. ²⁴ Og præsterne slagtede dem og rensede alteret med deres blod, for at gøre soning for hele Israel, fordi kongen beordrede brændofferet og syndofferet for hele Israel.

²⁵ Han opstillede derefter levitterne i Herrens hus med cymbaler, harper og lyrer, i overensstemmelse med Davids befaling og Gads, kongens seer, og profeten Natans befaling; for befaling var fra Herren gennem Hans profeter. ²⁶ Og levitterne tog deres pladser med Davids instrumenter, og præsterne med trompeterne.

²⁷ Så gav Hizkija ordre til at ofre brændofferet på alteret. Og da brændofferet begyndte, begyndte sangen til Herren også med trompeterne, ledsaget af Davids, Israels konges, instrumenter. ²⁸ Så hele forsamlingen tilbad, og sangerne sang, og trompeterne lød; alt dette fortsatte, indtil brændofferet var færdigt.

²⁹ Da brændofrene var afsluttet, bøjede kongen og alle, der var til stede med ham, sig ned og tilbad. ³⁰ Desuden befalede kong Hizkija og embedsmændene levitterne at synge lovsange til Herren med Davids og seeren Asafs ord. Så de sang lovsange med glæde og bøjede sig ned og tilbad.

³¹ Så svarede Hizkija og sagde, "Nu hvor I har helliget jer til Herren, kom nær og bring ofre og takofre til Herrens hus." Så forsamlingen bragte ofre og takofre, og alle, der var villige, bragte brændofre.

³² Forsamlingen bragte halvfjerds tyre, hundrede væddere og to hundrede lam som brændofre; alle disse var til et brændoffer til Herren. ³³ Og de ofre, der blev sat til side, var seks hundrede tyre og tre tusinde får. ³⁴ Men præsterne var for få, så de kunne ikke flå alle brændofrene; derfor hjalp deres brødre, levitterne, dem, indtil arbejdet var fuldført og indtil præsterne havde helliget sig. For levitterne var mere samvittighedsfulde med at hellige sig end præsterne. ³⁵ Der var også mange brændofre med

fedtet fra fredsofrene og med drikofrene til brændofrene.

Således blev tjenesten i Herrens hus genoprettet. ³⁶ Så glædede Hizkija og hele folket sig over det, Gud havde forberedt for folket, fordi det skete så pludseligt.

30 Nu sendte Ezekias bud til hele Israel og Juda, og han skrev også breve til Efraim og Manasse, hvor han indbød dem til at komme til Herrens hus i Jerusalem for at fejre påsken for Herren, Israels Gud. ² For kongen, hans embedsmænd og hele forsamlingen i Jerusalem havde besluttet at fejre påsken i den anden måned, ³ da de ikke kunne fejre den på det tidspunkt, fordi ikke nok præster havde helliget sig, og folket ikke var samlet i Jerusalem. ⁴ Beslutningen var rigtig i kongens og hele forsamlingens øjne. ⁵ Så de fastsatte et dekret om at udsende en proklamation gennem hele Israel, fra Be'ersheba til Dan, om at de skulle komme for at fejre påsken for Herren, Israels Gud, i Jerusalem. For de havde ikke fejret den i stort antal som foreskrevet.

⁶ Kurerne gik gennem Israel og Juda med brevene fra kongens og hans embedsmænds hånd, i overensstemmelse med kongens befaling, og sagde: "Sønner af Israel, vend tilbage til Herren, Abrahams, Isaks og Israels Gud, så Han kan vende tilbage til dem af jer, der er tilbage, som er undsluppet fra Assyriens kongers hånd. ⁷ Vær ikke som jeres fædre og jeres brødre, som var utro mod Herren, deres fædres Gud, så Han gjorde dem til et rædselsvækkende eksempel, som I ser. ⁸ Gør nu ikke jeres nakke stiv som jeres fædre, men giv jer til Herren og træd ind i Hans helligdom, som Han har helliget for evigt, og tjen Herren jeres Gud, så Hans brændende vrede kan vende sig fra jer. ⁹ For hvis I vender tilbage til Herren, vil jeres brødre og jeres sønner finde barmhjertighed hos dem, der tog dem til fange, og vil vende tilbage til dette land. For Herren jeres Gud er nådig og barmhjertig, og vil ikke vende sit ansigt fra jer, hvis I vender tilbage til Ham."

¹⁰ Så kurerne gik fra by til by gennem Efraims og Manasses område, og så langt som til Zebulon, men de blev mødt med hån og spot. ¹¹ Dog ydmygede nogle mænd fra Asher, Manasse og Zebulon sig og kom til Jerusalem. ¹² Gud bevægede også Judas folks hjerter til at forene dem i at følge kongens og

2 Krønikebog

embedsmændenes befalinger, i overensstemmelse med Herrens ord.

¹³ Nu samledes en stor mængde i Jerusalem for at fejre de usyrede brøds fest i den anden måned, en meget stor forsamling. ¹⁴ De rejste sig og fjernede de andre, som var i Jerusalem; de fjernede også alle røgelsesaltrene og kastede dem i Kedronbækken.

¹⁵ Så slagtede de påskelammene på den fjortende dag i den anden måned. Og præsterne og levitterne skammede sig og helligede sig og bragte brændofre til Herrens hus. ¹⁶ De tog deres pladser ved deres poster i overensstemmelse med Moses, Guds mands, lov; præsterne stænkede blodet, modtaget fra levitternes hånd. ¹⁷ Da der var mange i forsamlingen, som ikke havde helliget sig, var levitterne ansvarlige for at slagte påskelammene for alle, der var urene, så de kunne hellige dem til Herren. ¹⁸ For et stort antal af folket, mange fra Efraim, Manasse, Issakar og Zebulon, havde ikke renset sig, men de spiste påsken i strid med det, der var skrevet. For Ezekias bad for dem og sagde: "Må den gode Herre tilgive ¹⁹ enhver, der sætter sit hjerte til at søge Gud, Herren, hans fædres Gud, selvom det ikke er i overensstemmelse med helligdommens renselsesregler." ²⁰ Så Herren lyttede til Ezekias og helbredte folket.

²¹ Israels sønner, som var til stede i Jerusalem, fejrede de usyrede brøds fest i syv dage med stor glæde, og levitterne og præsterne priste Herren dag efter dag med høje instrumenter til Herren.

²² Så talte Ezekias opmuntrende til alle levitterne, som viste god indsigt i Herrens ting. Så de spiste i de fastsatte syv dage, bragte fredsofre og takkede Herren, deres fædres Gud.

²³ Så besluttede hele forsamlingen at fejre festen i yderligere syv dage, så de fejrede de ekstra syv dage med glæde. ²⁴ For Ezekias, Judas konge, havde bidraget til forsamlingen med tusind tyre og syv tusind får, og lederne havde bidraget til forsamlingen med tusind tyre og ti tusind får; og et stort antal præster helligede sig. ²⁵ Hele Judas forsamling glædede sig, sammen med præsterne, levitterne og alle, der var kommet fra Israel, inklusive de fremmede fra Israels land og dem, der boede i Juda. ²⁶ Så der var stor glæde i Jerusalem, fordi en sådan begivenhed ikke havde fundet sted i Jerusalem siden Salomos, Davids søn, Israels

konges dage. ²⁷ Så stod de levitiske præster og velsignede folket; og deres stemme blev hørt, og deres bøn nåede Hans hellige bolig, til himlen.

31 Da alt dette var afsluttet, gik hele Israel, som var til stede, ud til Judas byer, brød mindestenene i stykker, huggede Ashera-pælene ned, og rev offerhøjene og altrene ned i hele Juda og Benjamin, såvel som i Efraim og Manasse, til fuldendelse. Derefter vendte alle Israels sønner tilbage til deres byer, hver til sin ejendom.

² Og Ezekias indsatte præsterne og levitternes divisioner efter deres divisioner, hver efter sin tjeneste, både præsterne og levitterne, til brændofre og takofre, til at tjene og til at takke og prise ved portene til Herrens lejr. ³ Han indsatte også kongens andel af hans ejendele til brændofrene, nemlig til morgen- og aftenbrændofrene, og brændofrene til sabbaterne, til nymånerne og til de fastsatte højtider, som det er skrevet i Herrens lov. ⁴ Han befalede også folket, der boede i Jerusalem, at give den del, der tilkom præsterne og levitterne, så de kunne hellige sig til Herrens lov. ⁵ Så snart ordren blev spredt, bragte Israels sønner gavmildt de første frugter af deres korn, nye vin, olie, honning, og af al markens afgrøde, og de bragte rigeligt tiende af alt. ⁶ Israels og Judas folk, der boede i Judas byer, bragte også tiende af okser og får, og tiende af hellige ofre, der var helliget til Herren deres Gud, og lagde dem i bunker. ⁷ De begyndte at samle bunkerne i den tredje måned og afsluttede dem i den syvende måned. ⁸ Da Ezekias og lederne kom og så bunkerne, priste de Herren og Hans folk Israel.

⁹ Så spurgte Ezekias præsterne og levitterne om bunkerne. ¹⁰ Azarja, ypperstepæsten af Zadoks hus, sagde til ham, "Siden bidragene begyndte at blive bragt ind i Herrens hus, har vi haft nok at spise med rigeligt tilovers, for Herren har velsignet Sit folk, og denne overflod forbliver."

¹¹ Så befalede Ezekias dem at forberede kamre i Herrens hus, og de gjorde dem klar. ¹² De bragte trofast bidragene, tienderne og de helligede ting ind; og Konanja levitten var den ansvarlige officer over dem, og hans bror Simeï var næstkommanderende.

¹³ Jehiel, Azazja, Nahat, Asael, Jerimot, Jozabad, Eliel, Ismakja, Mahat og Benaja var tilsynsmænd under Konanjas og hans bror Simeis myndighed ved

2 Krønikebog

kong Ezekias' udnævnelse, og Azarja tjente som den øverste officer i Guds hus.

¹⁴ Kore, Imnas søn, levitten, vogteren af den østlige port, var over de frivillige ofre til Gud, til at fordele bidragene til Herren og de helligste ting. ¹⁵ Under hans myndighed var Eden, Minjamin, Jeshua, Semaja, Amarja og Sekanja i præsternes byer, som trofast fordelte portioner til deres brødre efter divisioner, uanset om de var store eller små,

¹⁶ uden hensyn til deres slægtsregistrering, til mændene fra tredive år og opefter— alle, der trådte ind i Herrens hus for deres daglige forpligtelser— for deres arbejde i deres pligter efter deres divisioner; ¹⁷ og slægtsregistreringen af præsterne efter deres fædres husstande, og levitterne fra tyve år og opefter, efter deres pligter og deres divisioner; ¹⁸ og slægtsregistreringen af alle deres små børn, deres hustruer, deres sønner og deres døtre, for hele forsamlingen— for de helligede sig trofast i hellighed.

¹⁹ Også for Arons sønner, præsterne, som var i byernes græsgange, eller i hver eneste by, var der mænd, der var udpeget ved navn til at fordele portioner til hver mandlig blandt præsterne og til hver slægtsregistreret levit.

²⁰ Dette var praksis for Ezekias i hele Juda; og han handlede på en måde, der var god, rigtig og sand for Herren hans Gud. ²¹ Hvert arbejde, som han begyndte i tjenesten for Guds hus, i loven og i budet, søgende sin Gud, gjorde han med hele sit hjerte og havde succes.

32 Efter disse trofaste handlinger kom Sankerib, Assyriens konge, og invaderede Juda, og belejrede de befæstede byer og havde til hensigt at bryde ind i dem for sig selv. ² Da Ezekias indså, at Sankerib var kommet og planlagde at føre krig mod Jerusalem, ³ besluttede han sammen med sine officerer og sine krigere at blokere vandforsyningen fra kilderne uden for byen, og de hjalp ham. ⁴ Derfor samledes en stor forsamling og blokerede alle kilderne og bækken, der flød gennem landet, og sagde, "Hvorfor skulle Assyriens konger komme og finde en overflod af vand?" ⁵ Og han tog mod til sig og genopbyggede hele muren, der var blevet brudt ned, og rejste tårne på den, og byggede en anden ydre mur og styrkede

Millo i Davids by, og lavede våben og skjolde i stort antal.

⁶ Ezekias udnævnte militærofficerer over folket, samlede dem til sig på pladsen ved byporten og talte opmuntrende til dem og sagde, ⁷ "Vær stærke og modige. Frygt ikke eller bliv modløse på grund af Assyriens konge eller på grund af hele den mængde, der er med ham; for den, der er med os, er større end den, der er med ham. ⁸ Med ham er kun en mands styrke, men med os er Herren vores Gud, til at hjælpe os og kæmpe vores kampe." Og folket stolede på ordene fra Ezekias, Judas konge.

⁹ Efter dette sendte Sankerib, Assyriens konge, sine tjenere til Jerusalem, mens han belejrede Lakis med alle sine styrker med sig, mod Ezekias, Judas konge, og mod hele Juda, som var i Jerusalem, og sagde,

¹⁰ "Dette siger Sankerib, Assyriens konge: 'Hvad stoler I på, at I bliver i Jerusalem under belejring?' ¹¹ Er det ikke Ezekias, der bedrager jer til at overgive jer til at dø af sult og tørst, når han siger, 'Herren vores Gud vil redde os fra Assyriens konges hånd'?"

¹² Har den samme Ezekias ikke fjernet Hans høje steder og Hans altre, og sagt til Juda og Jerusalem, "I skal tilbede foran ét alter, og på det skal I brænde røgelse?"

¹³ Ved I ikke, hvad jeg og mine fædre har gjort mod alle landenes folk? Var landenes guder i stand til overhovedet at redde deres land fra min hånd? ¹⁴ Hvem var der blandt alle disse nationers guder, som mine fædre fuldstændig ødelagde, der kunne redde sit folk fra min hånd, at jeres Gud ville være i stand til at redde jer fra min hånd? ¹⁵ Lad nu ikke Ezekias bedrage jer eller vildlede jer på denne måde, og tro ikke på ham, for ingen gud af nogen nation eller rige har været i stand til at redde sit folk fra min hånd eller fra mine fædres hånd. Hvor meget mindre vil jeres Gud redde jer fra min hånd?"

¹⁶ Hans tjenere sagde endnu mere mod Herren Gud og mod Hans tjener Ezekias. ¹⁷ Han skrev også breve for at håne Herren, Israels Gud, og for at tale imod Ham og sagde, "Som landenes guder ikke har reddet deres folk fra min hånd, så vil Ezekias' Gud ikke redde sit folk fra min hånd." ¹⁸ De råbte dette med høj stemme på Judas sprog til Jerusalems folk, som var på muren, for at skræmme og terrorisere dem, så de kunne erobre byen. ¹⁹ De talte om Jerusalems

2 Krønikebog

Gud som om jordens folks guder, værket af menneskehænder.

²⁰ Dog bad kong Ezekias og profeten Esajas, Amos' søn, om dette og råbte til himlen. ²¹ Og Herren sendte en engel, som eliminerede hver mægtig kriger, kommandør og officer i Assyriens konges lejr. Så han vendte skamfuld tilbage til sit eget land. Og da han var kommet ind i sin guds tempel, dræbte nogle af hans egne børn ham der med sværdet.

²² Således befriede Herren Ezekias og Jerusalems indbyggere fra Sankerib, Assyriens konge, og fra alle andres hånd, og vejledte dem på alle sider. ²³ Og mange bragte gaver til Herren i Jerusalem og værdifulde ting til Ezekias, Judas konge, så han blev ophøjet i alle nationernes øjne derefter.

²⁴ I de dage blev Ezekias alvorligt syg; og han bad til Herren, og Herren talte til ham og gav ham et tegn.

²⁵ Men Ezekias svarede ikke passende på den fordel, han modtog, fordi hans hjerte var stolt; derfor kom vrede over ham og over Juda og Jerusalem. ²⁶ Ikke desto mindre ydmygede Ezekias og Jerusalems indbyggere sig, og således kom Herrens vrede ikke over dem i Ezekias' levetid.

²⁷ Ezekias besad enorme rigdomme og ære; og han lavede for sig selv skatkamre til sølv, guld, ædelstene, krydderier, skjolde og alle slags værdifulde artikler. ²⁸ Han byggede også lagerfaciliteter til høsten af korn, vin og olie, sammen med læskure til forskellige typer kvæg og indhegninger til flokkene. ²⁹ Han lavede også byer til sig selv og erhvervede flokke og hjoede i overflod, fordi Gud havde givet ham meget stor rigdom. ³⁰ Det var Ezekias, der stoppede den øvre udløb af Gihons vande og ledte dem til den vestlige side af Davids by. Og Ezekias havde succes i alt, hvad han gjorde. ³¹ Selv i sagen om Babylons herskeres udsendinge, som blev sendt til ham for at forhøre sig om det vidunder, der var sket i landet, lod Gud ham alene kun for at teste ham, så Han kunne kende alt, hvad der var i hans hjerte.

³² Nu er resten af Ezekias' handlinger og hans hengivenhedsgjerninger, se, de er nedskrevet i synet af profeten Esajas, Amos' søn, i Judas og Israels kongers bog. ³³ Så lagde Ezekias sig til hvile hos sine fædre, og de begravede ham i den øverste del af Davids sønners grave; og hele Juda og Jerusalems

indbyggere ærede ham ved hans død. Og hans søn Manasse blev konge i hans sted.

33 Manasse var tolv år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i femoghalvtreds år i Jerusalem. ² Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, i overensstemmelse med de vederstyggeligheder, som de folk havde gjort, som Herren havde fordrevet foran Israels sønner. ³ For han genopbyggede de høje steder, som hans far Ezekias havde revet ned; han rejste også altre for Ba'alerne og lavede Ashera-pæle, og han tilbød alle himmelens hærskarer og tjente dem. ⁴ Han byggede altre i Herrens hus, om hvilket Herren havde erklæret: "Mit navn skal være i Jerusalem for evigt." ⁵ Han lavede altre for alle himmelens hærskarer i de to forgårde i Herrens hus. ⁶ Han lod også sine sønner gå gennem ilden i Hinnoms dal; og han praktiserede trolddom, brugte spådom, praktiserede magi og havde med medier og åndemanere at gøre. Han gjorde meget ondt i Herrens øjne og vakte Hans vrede.

⁷ Så satte han det udskårne billede af afguden, som han havde lavet, i Guds hus, om hvilket Gud havde sagt til David og til hans søn Salomo: "I dette hus og i Jerusalem, som jeg har udvalgt blandt alle Israels stammer, vil jeg sætte Mit navn for evigt; ⁸ og jeg vil ikke længere fjerne Israels fod fra det land, som jeg har bestemt for jeres fædre, hvis blot de vil være omhyggelige med at gøre alt, hvad jeg har befaleet dem i henhold til hele Loven, de vedtægter og de forordninger, der blev givet gennem Moses." ⁹ Så forledte Manasse Juda og Jerusalems indbyggere til at gøre mere ondt end de folk, som Herren havde udryddet foran Israels sønner.

¹⁰ Så talte Herren til Manasse og hans folk, men de ignorerede Ham. ¹¹ Som følge heraf tillod Herren, at hærførerne for Assyriens konge kom imod dem, og de fangede Manasse med kroge, bandt ham med bronzelænker og førte ham til Babylon. ¹² Da han var i nød, søgte han at formilde Herren sin Gud og ydmygede sig meget for sine fædres Gud. ¹³ Da han bad til Ham, blev Han rørt af hans bøn og hørte hans anmodning, og bragte ham tilbage til Jerusalem til hans kongerige. Så vidste Manasse, at Herren alene er Gud.

¹⁴ Derefter byggede han den ydre mur af Davids by på vestsiden af Gihon, i dalen, helt til indgangen til

2 Krønikebog

Fiskerporten; og han omkransede Ofel med den og gjorde den meget høj. Så satte han hærførere i alle de befæstede byer i Juda.¹⁵ Han fjernede også de fremmede guder og afguden fra Herrens hus, samt alle de altre, som han havde bygget på Herrens hus' bjerg og i Jerusalem, og han kastede dem uden for byen.¹⁶ Han genoprettede Herrens alter og bragte fredsofre og takofre på det; og han befalede Juda at tjene Herren Israels Gud.¹⁷ Alligevel bragte folket stadig ofre på de høje steder, dog kun til Herren deres Gud.

¹⁸ Nu resten af Manasses gerninger, inklusive hans bøn til sin Gud, og ordene fra seerne, der talte til ham i Herrens Israels Guds navn, se, de er blandt Israels kongers optegnelser.¹⁹ Hans bøn også og hvordan Gud blev rørt af ham, og al hans synd, hans utroskab, og de steder, hvor han byggede høje steder og rejste Ashera-pæle og de udskårne billeder, før han ydmygede sig, se, de er skrevet i Hozais optegnelser.²⁰ Så lagde Manasse sig til hvile hos sine fædre, og de begravede ham i hans hus, og hans søn Amon blev konge i hans sted.

²¹ Amon var toogtyve år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i to år i Jerusalem.²² Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, ligesom hans far Manasse havde gjort. Og Amon tilbad alle de udskårne billeder, som hans far Manasse havde lavet, og han tjente dem.²³ Desuden ydmygede han sig ikke for Herren, som hans far Manasse havde ydmyget sig, men Amon forøgede sin skyld.²⁴ Til sidst sammensvor hans tjenere sig imod ham og dræbte ham i hans eget hus.²⁵ Men landets folk slog alle sammensvorne mod kong Amon ned, og landets folk gjorde hans søn Josias til konge i hans sted.

34 Josias var otte år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i enogtredive år i Jerusalem.² Han gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne, og vandrede på sin fader Davids veje, og veg ikke til højre eller til venstre.

³ I det ottende år af hans regering, mens han stadig var ung, begyndte han at søge sin forfader Davids Gud; og i det tolvte år begyndte han at rense Juda og Jerusalem for offerhøjene, Asheraerne, de udskårne billeder og de støbte billeder.⁴ De rev Ba'als altre ned i hans nærvær, og han huggede røgelsesaltrene ned, som var højt over dem; han knuste også Asheraerne, de udskårne billeder og de

støbte billeder til pulver, og spredte det på gravene af dem, der havde ofret til dem.⁵ Han brændte derefter præsternes knogler på deres altre og rensede Juda og Jerusalem.⁶ I byerne Manasse, Efraim og Simeon, og helt til Naftali, i deres omkringliggende områder,⁷ rev han også altrene ned og knuste Asheraerne og de udskårne billeder til pulver, og han huggede alle røgelsesaltrene ned i hele Israels land. Derefter vendte han tilbage til Jerusalem.

⁸ Nu i det attende år af hans regering, da han havde rensset landet og huset, sendte han Shafan, Azaljas søn, Ma'aseja, byens guvernør, og Joah, Joahaz' søn, skriveren, for at reparere Herrens, hans Guds, hus.

⁹ De henvendte sig til ypperstepræsten Hilkiya og overgav de penge, der var bragt til Guds hus, som levitterne, dørvogterne, havde samlet fra Manasse og Efraim, og fra hele resten af Israel, og fra hele Juda og Benjamin og Jerusalems indbyggere.¹⁰ Derefter betroede de det til hænderne på arbejderne, der overvågede Herrens hus, og arbejderne, der arbejdede i Herrens hus, brugte det til at genopbygge og reparere huset.¹¹ De gav det videre til håndværkerne og bygningsarbejderne for at købe tilhugget sten og tømmer til sammenføjninger og til at lave bjælker til bygningerne, som Judas konger havde ladet forfalde.

¹² Mændene udførte arbejdet trofast med formænd over dem til at overvåge: Jahat og Obadja, levitterne af Meraris sønner, og Zekarja og Meshullam af Kehatitterne; og levitterne—alle, der var dygtige med musikinstrumenter.¹³ De var også ansvarlige for byrdebærerne og overvågede alle arbejderne fra job til job; og nogle af levitterne var skrivere, embedsmænd og portvagter.

¹⁴ Mens de bragte de penge ud, der var bragt til Herrens hus, opdagede præsten Hilkiya Herrens lovebog, givet ved Moses.¹⁵ Hilkiya sagde til skriveren Shafan, "Jeg har fundet lovebogen i Herrens hus." Og Hilkiya gav bogen til Shafan.

¹⁶ Så bragte Shafan bogen til kongen og meddelte yderligere oplysninger til kongen og sagde, "Alt, hvad der blev pålagt dine tjenere, gør de."¹⁷ De har også tømt de penge, der blev fundet i Herrens hus, og har overgivet det til tilsynsmændene og arbejderne."¹⁸ Desuden informerede skriveren Shafan kongen og

2 Krønikebog

sagde, "Hilkija præsten gav mig en bog." Og Shafan læste op fra den i kongens nærvær.

¹⁹ Da kongen hørte lovens ord, flængede han sine klæder. ²⁰ Derefter beordrede kongen Hilkija, Ahikam, Shafans søn, Abdon, Mikas søn, Shafan skriveren, og Asaia, kongens tjener, og sagde, ²¹ "Gå, spørg Herren for mig og for dem, der er tilbage i Israel og i Juda, angående ordene i bogen, som er fundet, for Herrens vrede, der er udøst over os, er stor, fordi vores fædre ikke har holdt Herrens ord, for at gøre alt, hvad der er skrevet i denne bog."

²² Så gik Hilkija og dem, som kongen havde udpeget, til profetinden Hulda, Shallums hustru, Tokhats søn, Hasras søn, garderobeholderen (nu boede hun i Jerusalem i den anden bydel), og de talte med hende om denne sag.

²³ Hun sagde til dem, "Dette siger Herren, Israels Gud: Fortæl manden, der sendte jer til mig, ²⁴ 'Dette siger Herren: Se, jeg bringer ulykke over dette sted og dets indbyggere, alle de forbandelser, der er skrevet i bogen, som de har læst i Judas konges nærvær, ²⁵ fordi de har forladt mig og har brændt røgelse til andre guder, så de ville provokere mig til vrede med alle deres hænders gerninger; derfor vil min vrede blive udøst over dette sted, og den vil ikke blive slukket.' ²⁶ Men til Judas konge, som sendte jer for at spørge Herren, dette skal I sige til ham: 'Dette siger Herren, Israels Gud angående de ord, som du har hørt: ²⁷ Fordi dit hjerte var blødt, og du ydmygede dig for Gud, da du hørte hans ord mod dette sted og dets indbyggere, og fordi du ydmygede dig for mig, flængede dine klæder og græd for mig, har jeg virkelig hørt dig,' erklærer Herren. ²⁸ 'Se, jeg vil samle dig til dine fædre, og du vil blive samlet til din grav i fred, og dine øjne vil ikke se al den ondskab, som jeg bringer over dette sted og dets indbyggere.'" Så bragte da besked tilbage til kongen.

²⁹ Kongen sendte derefter bud og samlede alle Judas og Jerusalems ældste. ³⁰ Kongen gik op til Herrens hus, og alle Judas mænd, Jerusalems indbyggere, præsterne, levitterne og alle folkene fra den største til den mindste; og han læste i deres påhør alle ordene i pagtsbogen, der blev fundet i Herrens hus. ³¹ Derefter stod kongen på sin plads og indgik en pagt for Herrens åsyn, for at vandre efter Herren og holde hans bud, hans vidnesbyrd og hans

love med hele sit hjerte og hele sin sjæl, for at udføre ordene i pagten, der er skrevet i denne bog.

³² Desuden fik han alle, der var til stede i Jerusalem og Benjamin, til at stå med ham. Så handlede Jerusalems indbyggere i overensstemmelse med Guds pagt, deres fædres Gud.

³³ Josias fjernede alle de afskyelige ting fra alle de lande, der tilhørte Israels sønner, og tvang alle, der var til stede i Israel, til at tjene Herren deres Gud. Gennem hele hans levetid vendte de sig ikke fra at følge Herren, deres fædres Gud.

35 Josias holdt påske for Herren i Jerusalem, og påskedyrene blev ofret på den fjortende dag i den første måned. ² Han indsatte præsterne til deres pligter og opmuntrede dem i tjenesten i Herrens hus. ³ Han instruerede levitterne, som underviste hele Israel og var viet til Herren, "Placer den hellige ark i det hus, som Salomo, Davids søn, Israels konge, byggede; den vil ikke længere være en byrde på jeres skuldre. Tjen nu Herren jeres Gud og Hans folk Israel. ⁴ Forbered jer efter jeres fædres husstande i jeres divisioner, i overensstemmelse med Davids, Israels konges, skrift og hans søn Salomos skrift.

⁵ Desuden, stå på det hellige sted i overensstemmelse med sektionerne af jeres landsmænds fædres husstande, folkets sønner, og i overensstemmelse med levitterne, efter en faders husstands division. ⁶ Slagt nu påskedyrene, helliggør jer selv, og forbered for jeres landsmænd at udføre Herrens ord ved Moses' hånd."

⁷ Josias bidrog til folkets sønner, flokke af lam og unge geder, alt til påskeofrene, til alle, der var til stede, i antal 30.000, sammen med 3.000 tyre; disse var fra kongens ejendom.

⁸ Hans officerer bidrog også med en frivillig gave til folket, præsterne og levitterne. Hilkija, Zekarja og Jehiel, embedsmændene i Guds hus, gav til præsterne til påskeofrene 2.600 fra flokkene og 300 tyre. ⁹ Konanja, Sjemaja og Netanel hans brødre, og Hasjabja, Jeiel og Jozabad, lederne af levitterne, sørgede for levitterne til påskeofrene 5.000 fra flokkene og 500 tyre.

¹⁰ Således blev tjenesten arrangeret, og præsterne stod på deres positioner, og levitterne efter deres divisioner i overensstemmelse med kongens

2 Krønikebog

befaling. ¹¹ De ofrede påskedyrene, og mens præsterne stænkede det blod, de modtog, flåede levitterne dyrene. ¹² Derefter fjernede de brændofrene, så de kunne give dem til sektionerne af fædrenes husstande af folkets sønner, for at præsentere for Herren, som det er skrevet i Mosebogen. Det gjorde de også med tyrene. ¹³ Så de stegte påskedyrene på ilden i overensstemmelse med forordningen, og de kogte de hellige ting i gryder, kedler og pander og bragte dem hurtigt til alle folkets sønner. ¹⁴ Derefter forberedte de for sig selv og for præsterne, da præsterne, Arons sønner, var optaget med at ofre brændofrene og fedtet indtil natten. Således forberedte levitterne for sig selv og for præsterne, Arons sønner.

¹⁵ Sangerne, Asafs sønner, var på deres positioner i overensstemmelse med Davids befaling, Asaf, Heman og Jedutun kongens seer; og portvagterne var ved hver port. De behøvede ikke at forlade deres tjeneste, fordi deres landsmænd levitterne forberedte for dem.

¹⁶ Således blev al Herrens tjeneste arrangeret den dag for at holde påske, og for at ofre brændofre på Herrens alter i overensstemmelse med kong Josias' befaling. ¹⁷ Og Israels sønner, som var til stede, holdt påske på det tidspunkt, og de usyrede brøds fest i syv dage. ¹⁸ Der havde ikke været en påske som denne i Israel siden Samuels, profetens, dage; og ingen af Israels konger havde holdt en sådan påske som Josias gjorde med præsterne, levitterne, hele Juda og Israel, som var til stede, og Jerusalems indbyggere. ¹⁹ Denne påske blev holdt i det attende år af Josias' regering.

²⁰ Efter alt dette, da Josias havde sat templet i orden, kom Neko, Egyptens konge, op for at føre krig ved Karkemish ved Eufrat, og Josias gik ud for at konfrontere ham. ²¹ Men Neko sendte budbringere til ham og sagde, "Hvad har vi med hinanden at gøre, Judas konge? Jeg kommer ikke imod dig i dag, men imod det hus, som jeg er i krig med; og Gud har sagt til mig, at jeg skal skynde mig. Stop for din egen skyld med at blande dig i Gud, som er med mig, så Han ikke ødelægger dig."

²² Men Josias ville ikke vende sig bort fra ham, men forklædte sig for at kæmpe imod ham; han lyttede heller ikke til Nekos ord fra Guds mund, men kom for at angribe ham i kamp på Megiddos slette.

²³ Og bueskytterne skød kong Josias, og kongen sagde til sine tjenere, "Fjern mig, for jeg er alvorligt såret." ²⁴ Så hans tjenere tog ham ud af vognen og bar ham på den anden vogn, som han havde, og bragte ham til Jerusalem, hvor han døde og blev begravet i sine fædres grave. Og hele Juda og Jerusalem sørgede over Josias.

²⁵ Derefter sang Jeremias en sørgesang for Josias. Og alle de mandlige og kvindelige sangere taler om Josias i deres sørgesange til denne dag. Og de gjorde dem til en skik i Israel; se, de er skrevet i Klagesangene.

²⁶ Resten af Josias' handlinger og hans gerninger af hengivenhed, som er optegnet i Herrens Lov,

²⁷ og hans gerninger, fra begyndelse til slutning, er faktisk skrevet i Israels og Judas Kongers Bog.

36 Folkene i landet valgte Joahaz, Josias' søn, og indsatte ham som konge i stedet for hans far i Jerusalem.

² Joahaz var treogtyve år gammel, da han blev konge, og han regerede i tre måneder i Jerusalem. ³ Derefter afsatte Egyptens konge ham i Jerusalem og pålagde landet en bøde på hundrede talenter sølv og en talent guld. ⁴ Egyptens konge gjorde Eliakim, hans bror, til konge over Juda og Jerusalem og ændrede hans navn til Jojakim. Men Neko tog hans bror Joahaz og førte ham til Egypten.

⁵ Jojakim var femogtyve år gammel, da han blev konge, og han regerede i elleve år i Jerusalem. Og han handlede ondt i Herren sin Guds øjne. ⁶ Nebukadnezar, Babylons konge, kom imod ham og bandt ham med bronzekæder for at føre ham til Babylon. ⁷ Nebukadnezar bragte også nogle af artiklerne fra Herrens hus til Babylon, og satte dem i sit tempel i Babylon.

⁸ Nu resten af Jojakims gerninger og de vederstyggeligheder, som han gjorde, og hvad der blev fundet imod ham, se, de er skrevet i Israels og Judas Kongers Bog. Og hans søn Jojakim blev konge i hans sted.

⁹ Jojakim var otte år gammel, da han blev konge, og han regerede i tre måneder og ti dage i Jerusalem. Og han handlede ondt i Herrens øjne. ¹⁰ Ved årets skifte sendte kong Nebukadnezar ordrer og bragte ham til Babylon, med de værdifulde artikler fra

2 Krønikebog

Herrens hus, og han gjorde hans slægtning Zedekias til konge over Juda og Jerusalem.

¹¹ Zedekias, i en alder af enogtyve, blev konge og regerede i elleve år i Jerusalem. ¹² Han handlede ondt i Herren sin Guds øjne; han ydmygede sig ikke for profeten Jeremias, som talte på Herrens vegne.

¹³ Han trodsede også kong Nebukadnezar, som havde fået ham til at sværge troskab ved Gud. Men han gjorde sin nakke stiv og forhærdede sit hjerte imod at vende tilbage til Herren, Israels Gud. ¹⁴ Desuden var alle præsternes embedsmænd og folket yderst utro, fulgte alle de afskyelige skikke fra nationerne; og de besmittede Herrens hus, som Han havde gjort helligt i Jerusalem.

¹⁵ Og Herren, deres fædres Gud, sendte ord til dem igen og igen ved sine sendebud, fordi Han havde medfølelse med sit folk og med sin bolig; ¹⁶ men de hånede vedholdende Guds sendebud, foragtede Hans ord og latterliggjorde Hans profeter, indtil Herrens vrede rejste sig imod Hans folk, indtil der ikke var nogen kur. ¹⁷ Derfor bragte Han kaldæernes konge imod dem, som dræbte deres unge mænd med sværdet i deres helligdoms hus, og havde ingen medfølelse med ung mand eller jomfru, gammel mand eller skrøbelig; Han overgav dem alle til ham.

¹⁸ Alle artiklerne fra Guds hus, både store og små, og skattene fra Herrens hus, og skattene fra kongen og hans embedsmænd, tog han dem alle til Babylon. ¹⁹ Derefter satte de ild til Guds hus og rev Jerusalems mur ned, og brændte alle dens paladser med ild, og ødelagde alle dens kostbare artikler.

²⁰ Han tog dem, der var undsluppet sværdet, i eksil til Babylon; og de var tjenere for ham og hans sønner indtil Persiens riges herredømme, ²¹ for at bringe Herrens ord, talt af Jeremias, til opfyldelse, indtil landet havde nydt sine sabbatter. Alle dagene af dets ødelæggelse holdt det hvile, indtil halvfjerds år var fuldendt.

²² Nu i det første år af Kyros, kongen af Persien— for at bringe Herrens ord, talt af Jeremias, til opfyldelse— ophidsede Herren Kyros, Persiens konges ånd, så han sendte en proklamation gennem hele sit rige, og også satte det skriftligt, og sagde, ²³ "Dette siger Kyros, kongen af Persien: 'Herren, himmelens Gud, har givet mig alle jordens riger, og Han har udpeget mig til at bygge Ham et hus i Jerusalem, som er i Juda. Hvem der end er blandt jer af alt Hans folk, må Herren hans Gud være med ham, og lad ham drage op!'"

Ezras Bog

1 I det første år af Kyros, kongen af Persien, for at opfylde Herrens ord talt ved Jeremias, vakte Herren Kyros, kongen af Persiens hjerte til at udstede en proklamation i hele sit rige og også sætte det skriftligt:

² "Dette siger Kyros, kongen af Persien: 'Herren, himlens Gud, har givet mig alle jordens riger og har udpeget mig til at bygge et hus for ham i Jerusalem, som er i Juda. ³ Enhver blandt jer, som er hans folk, må deres Gud være med dem, og lad dem gå op til Jerusalem i Juda og bygge Herrens hus, Israels Gud, som er i Jerusalem. ⁴ Og på ethvert sted, hvor overlevende nu måtte opholde sig, skal folket støtte dem med sølv og guld, med varer og kvæg, sammen med frivillige ofre til Guds hus i Jerusalem.'"

⁵ Så forberedte lederne af Judas og Benjamins familier, og præsterne og levitterne—alle hvis ånd Gud havde bevæget—sig til at gå op og bygge Herrens hus i Jerusalem. ⁶ Alle deres naboer hjalp dem med sølv- og guldgenstande, med varer og kvæg, og med værdifulde gaver, foruden alle de frivillige ofre. ⁷ Desuden bragte kong Kyros de genstande frem, der tilhørte Herrens hus, som Nebukadnezar havde ført bort fra Jerusalem og placeret i hans guders hus. ⁸ Kyros, kongen af Persien, lod dem bringe frem ved Mithredat, skatmesteren, som talte dem op til Sheshbazzar, Judas fyrste. ⁹ Dette var inventarlisten:

tredive guldfade, tusind sølvfæde, og niogtyve sølvpander; ¹⁰ tredive guldbægre, fire hundrede og ti matchende sølvbægre, og tusind andre genstande.

¹¹ I alt var der 5.400 genstande af guld og sølv. Sheshbazzar bragte alle disse med de landflygtige, da de kom op fra Babylon til Jerusalem.

2 Dette er folkene fra provinsen, som vendte tilbage fra eksilet, dem som Nebukadnezar, kongen af Babylon, havde ført i eksil til Babylon. De vendte tilbage til Jerusalem og Juda, hver til deres egen by. ² De kom med Zerubbabel, Jeshua, Nehemias, Seraja, Reelaia, Mordokaj, Bilshan, Mispas, Bigvai, Rehum og Baanah. Her er listen over mændene fra Israels folk:

³ *Parosh' slægt, talte 2.172; ⁴ Shefatjas slægt, talte 372; ⁵ Arahs slægt, talte 775; ⁶ Pahat-Moabs slægt, gennem Jeshuas og Joabs slægt, talte*

2.812; ⁷ Elams slægt, talte 1.254; ⁸ Zattus slægt, talte 945; ⁹ Zakkais slægt, talte 760; ¹⁰ Banis slægt, talte 642; ¹¹ Bebais slægt, talte 623; ¹² Azgads slægt, talte 1.222; ¹³ Adonikams slægt, talte 666; ¹⁴ Bigvais slægt, talte 2.056; ¹⁵ Adins slægt, talte 454; ¹⁶ Aters slægt, gennem Ezekias, talte 98; ¹⁷ Bezais slægt, talte 323; ¹⁸ Jorahs slægt, talte 112; ¹⁹ Hashums slægt, talte 223; ²⁰ Gibbars slægt, talte 95;

²¹ *Mændene fra Betlehem, talte 123; ²² Mændene fra Netofa, talte 56; ²³ Mændene fra Anatot, talte 128; ²⁴ Azmavets slægt, talte 42; ²⁵ Kiriat-Jearims, Kefiras og Beerots slægt, 743; ²⁶ Ramas og Gebas slægt, talte 621; ²⁷ De fra Mikmas, talte 122; ²⁸ De fra Betel og Ai, talte 223; ²⁹ Nebos slægt, talte 52; ³⁰ Magbishs slægt, talte 156; ³¹ Den anden Elams slægt, talte 1.254; ³² Harims slægt, talte 320; ³³ Lods, Hadids og Onos slægt, 725; ³⁴ Mændene fra Jeriko, talte 345; ³⁵ Senaas slægt, talte 3.630. ³⁶ Præsterne: Jedaijas slægt, af Jeshuas hus, talte 973; ³⁷ Immers slægt, talte 1.052; ³⁸ Pashhurs slægt, talte 1.247; ³⁹ Harims slægt, talte 1.017.*

⁴⁰ *Levitterne: Jeshuas og Kadmiels familie, fra Hodavias slægt, 74. ⁴¹ Musikerne: Asafs familie, 128.*

⁴² Tempelportvagterne:

Shallums, Aters, Talmons, Akkubs, Hatitas og Shobais slægt, 139.

⁴³ Tempeltjenerne:

Zihas, Hasufas, Tabbothos slægt, ⁴⁴ Keros, Siaha og Padon, ⁴⁵ Lebana, Hagaba og Akkub, ⁴⁶ Hagab, Shalmai og Hanan, ⁴⁷ Giddel, Gahar og Reaja, ⁴⁸ Rezin, Nekoda og Gazzam, ⁴⁹ Uzza, Paseah og Besai, ⁵⁰ Asnah, Meunim og Nefusim, ⁵¹ Bakbuk, Hakufa og Harhur, ⁵² Bazluth, Mehida og Harsha, ⁵³ Barkos, Sisera og Tema, ⁵⁴ Neziah og også Hatifa.

⁵⁵ Efterkommere af Salomos tjenere: efterkommere af Sotai, Hassopheret og Peruda,

⁵⁶ *Jaala, Darkon og Giddel, ⁵⁷ Shefatja, Hattil og Pokeret-Hazzebaim og Ami.*

⁵⁸ Tempeltjenerne og efterkommerne af Salomos tjenere udgjorde i alt 392. ⁵⁹ Disse var dem, der kom op fra Tel Melah, Tel Harsha, Kerub, Addon og Immer, men de kunne ikke bevise, at deres familier

Ezras Bog

stammede fra Israel: ⁶⁰ Familierne af Delaja, Tobija og Nekoda, 652. ⁶¹ Og blandt præsterne:

Efterkommere af Hobajja, Hakkoz og Barzillai, som havde giftet sig med en datter af Barzillai fra Gilead og blev kaldt ved deres navn. ⁶² De søgte efter deres familiebøger, men kunne ikke finde dem, og blev derfor udelukket fra præsteskabet som urene. ⁶³ Statholderen instruerede dem om ikke at deltage i de helligste fødevarer, indtil der var en præst, der tjente med Urim og Tummim.

⁶⁴ Så hele forsamlingen talte 42.360, ⁶⁵ udover deres mandlige og kvindelige slaver, som talte 7.337; og de havde 200 mandlige og kvindelige sangere. ⁶⁶ De ejede 736 heste og 245 muldyr, ⁶⁷ havde 435 kameler og 6.720 æsler.

⁶⁸ Ved ankomsten til Herrens hus i Jerusalem gav nogle af familieoverhovederne frivillige gaver til genopbygningen af Guds hus på dets sted. ⁶⁹ I overensstemmelse med deres evne bidrog de til skatkammeret for dette arbejde 61.000 darik guld, 5.000 miner sølv og 100 præstedragter.

⁷⁰ Præsterne, levitterne, musikerne, portvagterne og tempeltjenerne bosatte sig i deres egne byer, sammen med nogle af de andre folk, mens resten af israelitterne bosatte sig i deres byer.

3 Da den syvende måned kom, og israelitterne var bosat i deres byer, samledes folket som én i Jerusalem. ² Så begyndte Jeshua, Jozadaks søn, og hans medpræster, sammen med Zerubbabel, Shealtiels søn, og hans ledsagere, at bygge Israels Guds alter for at bringe brændofre på det, som det er skrevet i Moses' lov, Guds mand. ³ På trods af deres frygt for de omkringliggende folk, satte de alteret på dets fundament og bragte brændofre på det til Herren, både morgen og aften. ⁴ De fejrede Løvhyttefesten, som det er skrevet, og bragte det foreskrevne antal brændofre hver dag, i henhold til forskriften. ⁵ Derefter præsenterede de de regelmæssige brændofre, ofrene for nymånerne, og for alle Herrens bestemte hellige fester, såvel som dem, der blev givet som frivillige ofre til Herren. ⁶ Fra den første dag i den syvende måned begyndte de at bringe brændofre til Herren, selvom Herrens tempels fundament endnu ikke var lagt.

⁷ De gav penge til murerne og tømrerne, og mad, drikke og olie til sidonierne og tyrierne, for at bringe

cedertræstammer fra Libanon til havet ved Joppa, som autoriseret af Kyros, Persiens konge. ⁸ I det andet år efter deres ankomst til Guds hus i Jerusalem, i den anden måned, begyndte Zerubbabel, Shealtiels søn, Jeshua, Jozadaks søn, og resten af deres brødre—præsterne, levitterne, og alle, der var vendt tilbage fra fangenskab til Jerusalem—arbejdet. De udnævnte levitter fra tyve år og opefter til at overvåge opførelsen af Herrens hus. ⁹ Jeshua og hans sønner og brødre, sammen med Kadmiel og hans sønner, Hodavias sønner, og Henadads sønner med deres sønner og brødre—alle levitter—sluttede sig sammen for at overvåge dem, der arbejdede på Guds hus.

¹⁰ Da bygningsarbejderne lagde fundamentet til Herrens tempel, stod præsterne i deres klæder med trompeter, og levitterne, Asafs sønner, med cymbaler, for at prise Herren, som instrueret af Israels konge David. ¹¹ Med lovsang og taksigelse sang de til Herren: "Han er god; hans kærlighed mod Israel varer evigt." Og hele folket råbte med stor glæde til Herren, fordi fundamentet til Herrens hus var lagt. ¹² Men mange af de ældre præster, levitter og familieoverhoveder, som havde set det tidligere tempel, græd højt, da de så fundamentet til dette tempel blive lagt, mens mange andre råbte af glæde. ¹³ Ingen kunne skelne lyden af de glædesråb fra lyden af gråd, fordi folket lavede så meget larm, og lyden blev hørt langt væk.

4 Da Judas og Benjamins modstandere hørte, at de landflygtige var ved at bygge et tempel for Herren, Israels Gud, ² gik de til Zerubbabel og overhovederne for fædrenehuse og sagde: "Lad os bygge sammen med jer, for vi søger jeres Gud ligesom I, og vi har bragt ofre til Ham siden Esarhaddon, Assyriens konge, bragte os her."

³ Men Zerubbabel, Jeshua og de øvrige overhoveder for Israels fædrenehuse sagde til dem: "I har ingen del med os i at bygge et hus for vores Gud; vi alene vil bygge for Herren, Israels Gud, som kong Kyros, Persiens konge, har befalet os." ⁴ Da modløste landets folk Judas folk og gjorde dem bange for at fortsætte byggeriet, ⁵ og de lejede rådgivere imod dem for at modarbejde deres planer alle Kyros, Persiens konges, dage, indtil kong Darius af Persien.

⁶ I begyndelsen af Ahasverus' regering skrev de en anklage mod indbyggerne i Juda og Jerusalem. ⁷ Og i Artaxerxes' dage skrev Bishlam, Mithredath, Tabeel

Ezras Bog

og resten af deres ledsagere til Artaxerxes, Persiens konge; brevet var skrevet på aramæisk og oversat.⁸ Rehum, kommandanten, og Shimshai, skriveren, skrev et brev angående Jerusalem til kong Artaxerxes, der sagde: ⁹ Rehum, kommandanten, Shimshai, skriveren, og resten af deres ledsagere—dommerne, de mindre guvernører, embedsmændene, sekretærerne, mændene fra Persien, Uruk og Babylon, mændene fra Susa, det vil sige, elamitterne,¹⁰ og resten af de nationer, som den store og ærefulde Osnappar deporterede og bosatte i byen Samaria og i resten af området hinsides Floden.¹¹ (Dette er en kopi af brevet, de sendte til ham.) "Til kong Artaxerxes, fra dine tjenere, mændene i regionen hinsides Floden: Og nu,¹² lad det være kendt for kongen, at de jøder, der kom op fra dig, er kommet til os i Jerusalem; de genopbygger den oprørske og onde by, og de er ved at færdiggøre murene og reparere fundamenterne.

¹³ Nu lad det være kendt for kongen, at hvis denne by genopbygges og murene færdiggøres, vil de ikke betale skat, told eller afgift, og det vil være skadeligt for den kongelige indtægt.¹⁴ Nu fordi vi er i paladsets tjeneste, og det ikke er passende for os at se kongens vanære, har vi sendt og informeret kongen,¹⁵ så der kan foretages en søgning i dine forgængeres optegnelsesbøger. Du vil finde i optegnelserne, at denne by er en oprørske by, skadelig for konger og provinser, og har en historie med oprør. Det er derfor, denne by blev ødelagt.¹⁶ Vi informerer kongen om, at hvis denne by genopbygges og murene færdiggøres, vil du ikke have nogen besiddelse i provinsen hinsides Floden."

¹⁷ Kongen sendte dette svar: "Til Rehum, kommandanten, Shimshai, skriveren, og resten af deres ledsagere, der bor i Samaria og resten af provinsen hinsides Floden: Fred. Og nu,¹⁸ dokumentet, I sendte til os, er blevet oversat og læst for mig.¹⁹ Jeg udstedte et dekret, og der blev foretaget en søgning, og det blev fundet, at denne by har en lang historie med oprør mod konger og har været et sted for oprør og opstand.²⁰ Jerusalem har haft mægtige konger, der herskede over hele provinsen hinsides Floden, og skat, told og afgift blev betalt til dem.²¹ Udsted nu et dekret for at få disse mænd til at stoppe arbejdet, så denne by ikke vil blive genopbygget, indtil et dekret udstedes af mig.²² Pas på ikke at være forsømmelig i denne sag. Hvorfor skulle skade øges til skade for kongerne?"²³

Så snart kopien af kong Artaxerxes' brev blev læst for Rehum, Shimshai, skriveren, og deres ledsagere, gik de straks til Jerusalem til jøderne og stoppede dem med våbenmagt.²⁴ Således ophørte arbejdet på Guds hus i Jerusalem, og det blev stoppet indtil det andet år af kong Darius af Persiens regeringstid.

5 På den tid profeterede profeterne Haggaj og Zakarias, Iddos søn, til jøderne i Juda og Jerusalem, idet de talte i navnet på Israels Gud, som var over dem.² Zerubbabel, Shealtiels søn, og Jeshua, Jozadaks søn, rejste sig og begyndte genopbygningen af Guds hus i Jerusalem; og Guds profeter var med dem og gav støtte.

³ I denne periode nærmede Tattenaj, guvernøren over regionen hinsides Eufrat, sig sammen med Shetar-Boznaj og deres kolleger og spurgte dem: "Hvem har givet jer tilladelse til at genopbygge dette tempel og fuldføre denne struktur?"⁴ De spurgte også om navnene på de personer, der var involveret i opførelsen af denne bygning.⁵ Men deres Guds øje var over jødernes ældste, og de blev ikke hindret, indtil sagen kunne blive rapporteret til Darius, og et svar blev modtaget.⁶ Her er en kopi af brevet, som Tattenaj, guvernøren over regionen hinsides Eufrat, og Shetar-Boznaj og deres kolleger, embedsmændene i den region, sendte til kong Darius.⁷ Rapporten, de sendte til ham, var skrevet som følger: "Til kong Darius: Al fred.⁸ Vi ønsker at informere kongen om, at vi besøgte provinsen Juda, til templet for den store Gud. Bygningen bliver konstrueret med store sten, og tømmer bliver lagt i væggene. Arbejdet skrider flittigt frem og avancerer med succes under deres tilsyn.

⁹ Vi spurgte de ældste og spurgte dem: 'Hvem har givet jer tilladelse til at genopbygge dette tempel og fuldføre denne struktur?'¹⁰ Vi bad også om deres navne for at informere dig, så vi kunne registrere ledernes navne for din viden.¹¹ Deres svar til os var: 'Vi er himlens og jordens Guds tjenere, og vi genopbygger det tempel, der blev konstrueret for mange år siden, som en stor konge af Israel byggede og fuldførte.¹² Men fordi vores forfædre gjorde himlens Gud vred, overgav han dem i hænderne på Nebukadnezar, kaldæernes konge af Babylon, som ødelagde dette tempel og eksilerede folket til Babylon.¹³ Ikke desto mindre, i det første år af Kyros, Babylons konge, udstedte kong Kyros et dekret om at genopbygge dette Guds hus.¹⁴

Ezras Bog

Desuden, de guld- og sølvartikler fra Guds hus, som Nebukadnezar havde taget fra templet i Jerusalem og bragt til templet i Babylon, hentede kong Kyros fra templet i Babylon og betroede dem til en mand ved navn Sheshbazzar, som han havde udnævnt til guvernør.¹⁵ Han instruerede ham: "Tag disse artikler og deponér dem i templet i Jerusalem, og lad Guds hus blive genopbygget på dets oprindelige sted."¹⁶ Således kom Sheshbazzar og lagde grundstenene til Guds hus i Jerusalem; og fra den tid indtil nu har det været under opførelse, skønt det endnu ikke er fuldført.¹⁷ Derfor, hvis det behager kongen, lad der blive foretaget en søgning i de kongelige arkiver der i Babylon for at afgøre, om der virkelig blev udstedt et dekret af kong Kyros om at genopbygge dette Guds hus i Jerusalem; og lad kongen sende os sin beslutning vedrørende denne sag."

6 Kong Darius udstedte en dekret, og der blev foretaget en søgning i arkiverne, hvor skattene blev opbevaret i Babylon.² I fæstningen Ecbatana i provinsen Medien blev der fundet en skriftrulle, og følgende var skrevet: Memorandum—³ I det første år af kong Kyros blev der udstedt en dekret vedrørende Guds hus i Jerusalem: Lad templet blive genopbygget som et sted til at bringe ofre, og lad dets fundamenter blive lagt, med en højde på tres alen og en bredde på tres alen,⁴ ved brug af tre lag store sten og et lag tømmer. Udgifterne skal dækkes af den kongelige skatkammer.⁵ Desuden skal guldet og sølvet fra Guds hus, som Nebukadnezar tog fra Jerusalem og bragte til Babylon, returneres til deres rette steder i templet i Jerusalem; de skal placeres i Guds hus.

⁶ Nu, Tattenai, guvernør i provinsen hinsides Floden, Shethar-Bozenai, og jeres kolleger, embedsmændene i den region, hold jer væk derfra.⁷ Forstyr ikke arbejdet på dette Guds hus. Tillad guvernøren af jøderne og de jødiske ældste at genopbygge dette Guds hus på dets oprindelige sted.⁸ Desuden udsteder jeg en dekret om, hvad I skal gøre for disse jødiske ældste i genopbygningen af dette Guds hus: De fulde omkostninger skal betales til disse mænd fra den kongelige skatkammer, fra skatterne i provinserne hinsides Floden, uden forsinkelse.⁹ Hvad end der er nødvendigt—tyre, væddere og lam til brændofre til himlens Gud, og hvede, salt, vin og olivenolie, som præsterne i Jerusalem anmoder om—skal leveres til

dem dagligt uden svigt,¹⁰ så de kan bringe ofre til himlens Gud og søge kongens og hans sønners velbefindende.¹¹ Jeg dekreterer også, at hvis nogen overtræder denne forordning, skal en bjælke trækkes fra deres hus, og de skal spiddes på den, og deres hus skal gøres til en affaldsbunke for denne forseelse.¹² Må Gud, som har fået sit navn til at bo der, omstyrte enhver konge eller folk, der forsøger at ændre denne dekret eller ødelægge dette Guds hus i Jerusalem. Jeg, Darius, har udstedt denne dekret; lad den blive udført med omhu.¹³ Derefter, på grund af dekretet, som kong Darius havde sendt, udførte Tattenai, guvernør i provinsen hinsides Floden, Shethar-Bozenai, og deres kolleger det med omhu.¹⁴ Således fortsatte jødernes ældste med at bygge og blomstre under profetierne af profeten Haggaj og Zakarias, Iddos søn. De fuldførte bygningen i overensstemmelse med befalingerne fra Israels Gud og dekretene fra Kyros, Darius og Artaxerxes, konger af Persien.¹⁵ Templet blev fuldført på den tredje dag i måneden Adar, i det sjette år af kong Darius' regering.¹⁶ Derefter fejrede israelitterne—præsterne, levitterne og resten af de landflygtige—indvielsen af Guds hus med glæde.¹⁷ Til indvielsen af dette Guds hus ofrede de hundrede tyre, to hundrede væddere, fire hundrede lam, og som syndoffer for hele Israel, tolv gedebukke, svarende til antallet af Israels stammer.¹⁸ De udnævnte præsterne i deres divisioner og levitterne i deres grupper til tjenesten for Gud i Jerusalem, som det er skrevet i Mosebogen.¹⁹ På den fjortende dag i den første måned fejrede de landflygtige påsken.²⁰ Præsterne og levitterne havde rensset sig sammen; alle var ceremonielt rene. Levitterne slagtede påskelammet for alle de landflygtige, for deres brødre præsterne og for sig selv.²¹ Så spiste israelitterne, som var vendt tilbage fra landflygtighed, det, sammen med alle, der havde skilt sig fra nationernes urenhed for at søge Herren, Israels Gud.²² I syv dage fejrede de med glæde de usyrede brøds fest, fordi Herren havde fyldt dem med glæde ved at ændre assyrerkongens hjerte mod dem, for at opmuntre dem i arbejdet på Guds hus, Israels Gud.

7 Efter disse begivenheder, under kong Artaxerxes' regeringstid, drog Ezra op til Jerusalem. Han var søn af Seraja, søn af Azarja, søn af Hilkija,² efterkommer af Shallum, efterkommer af Zadok, efterkommer af Ahitub,³

Ezras Bog

efterkommer af Amarja, efterkommer af Azarja, efterkommer af Merajot, ⁴ efterkommer af Zerahja, efterkommer af Uzzi, efterkommer af Bukki, ⁵ efterkommer af Abishua, efterkommer af Pinehas, efterkommer af Eleazar, efterkommer af Aron, ypperstepræsten. ⁶ Denne Ezra kom op fra Babylon. Han var en skriftlærd, kyndig i Moses' lov, som Herren, Israels Gud, havde givet. Kongen gav ham alt, hvad han bad om, for Herrens, hans Guds, hånd var over ham. ⁷ Nogle af israelitterne, inklusive præster, levitter, sangere, portvagter og tempeltjenere, drog op til Jerusalem i kong Artaxerxes' syvende år. ⁸ Ezra ankom til Jerusalem i den femte måned, i kongens syvende år.

⁹ På den første dag i den første måned begyndte han sin rejse fra Babylon, og han ankom til Jerusalem på den første dag i den femte måned, fordi hans Guds gode hånd var over ham. ¹⁰ For Ezra havde sat sig for at studere Herrens lov, at praktisere den og at undervise i dens love og forordninger i Israel. ¹¹ Dette er en kopi af det brev, som kong Artaxerxes gav til Ezra præsten, en skriftlærd, lærd i Herrens bud og hans love for Israel: ¹² "Artaxerxes, kongernes konge, til Ezra præsten, skriftlærd i himlens Guds lov: Perfekt fred. Og nu ¹³ har jeg udstedt et dekret om, at enhver af Israels folk, inklusive præster og levitter, i mit rige, som ønsker at rejse til Jerusalem, må rejse med dig. ¹⁴ Du er sendt af kongen og hans syv rådgivere for at undersøge Juda og Jerusalem med hensyn til din Guds lov, som er i din hånd. ¹⁵ Desuden skal du medbringe det sølv og guld, som kongen og hans rådgivere frivilligt har givet til Israels Gud, hvis bolig er i Jerusalem, ¹⁶ sammen med alt det sølv og guld, du finder i provinsen Babylon, sammen med folkets og præsternes frivillige ofre til deres Guds hus i Jerusalem. ¹⁷ Med disse penge skal du sørge for at købe tyre, væddere og lam, sammen med deres afgrødeofre og drikofre, og ofre dem på din Guds hus' alter i Jerusalem. ¹⁸ Du og dine medisraelitter kan derefter gøre, hvad der synes bedst med resten af sølvet og guldet, i overensstemmelse med din Guds vilje. ¹⁹ Overlever alle de genstande, der er betroet dig til tjenesten i din Guds hus til Jerusalems Gud. ²⁰ Og de øvrige behov for din Guds hus, som du måtte have brug for at skaffe, kan du forsyne fra den kongelige skatkammer. ²¹ "Jeg, kong Artaxerxes, udsteder et dekret til alle skattemestrene i provinserne hinsides Eufratfloden, at hvad end Ezra præsten, skriftlærd i

himlens Guds lov, kræver af jer, skal det gøres omhyggeligt, ²² op til hundrede talenter sølv, hundrede kor hvede, hundrede bade vin, hundrede bade olivenolie, og salt uden mål. ²³ Hvad end der er befale af himlens Gud, skal gøres med iver for himlens Guds hus, så der ikke vil være vrede mod kongens rige og hans sønner. ²⁴ Vi informerer også om, at det ikke er tilladt at pålægge skat, afgift eller told på nogen af præsterne, levitterne, sangerne, portvagterne, tempeltjenere eller andre arbejdere i dette Guds hus. ²⁵ "Og du, Ezra, i overensstemmelse med din Guds visdom, som du besidder, udnævn dommere og dommere til at dømme alle folkene i provinsen hinsides Eufrat—alle, der kender din Guds love. Og du skal undervise enhver, der er uvidende om dem. ²⁶ Enhver, der ikke adlyder din Guds lov og kongens lov, skal straffes med døden, landsforvisning, konfiskation af ejendom eller fængsling, som det anses nødvendigt." ²⁷ Velsignet være Herren, vores forfædres Gud, som har lagt en sådan ting i kongens hjerte, for at herliggøre Herrens hus i Jerusalem, ²⁸ og som har udstrakt sin nåde til mig foran kongen og hans rådgivere og alle kongens mægtige embedsmænd. Fordi Herrens, min Guds, hånd var over mig, tog jeg mod til mig og samlede ledende mænd fra Israel til at gå op med mig.

8 Dette er overhovederne for familierne og de slægtsregistre over dem, der drog op med mig fra Babylon under kong Artaxerxes' regeringstid: ² fra slægten af Pinehas, Gershom; fra slægten af Itamar, Daniel; fra slægten af David, Hattush; ³ af efterkommerne af Sjekanja, som var af efterkommerne af Parosh, Zekarja, og med ham var der opført 150 mænd; ⁴ af efterkommerne af Pahat-Moab, Eljehoenaj, søn af Zerahja, og med ham 200 mænd; ⁵ af efterkommerne af Zattu, Sjekanja, søn af Jahaziel, og med ham 300 mænd; ⁶ af efterkommerne af Adin, Ebed, søn af Jonatan, og med ham 50 mænd; ⁷ af efterkommerne af Elam, Jesaja, søn af Atalja, og med ham 70 mænd; ⁸ af efterkommerne af Sjefatja, Zebadja, søn af Mikael, og med ham 80 mænd; ⁹ af efterkommerne af Joab, Obadja, søn af Jehiel, og med ham 218 mænd; ¹⁰ af efterkommerne af Bani, Sjellomit, søn af Josifja, og med ham 160 mænd; ¹¹ af efterkommerne af Bebaj, Zekarja, søn af Bebaj, og med ham 28 mænd; ¹² af efterkommerne af Azgad, Johanan, søn af Hakkatan, og med ham 110 mænd; ¹³ af efterkommerne af Adonikam, de sidste, hvis navne var Elifelet, Jeuel og

Ezras Bog

Sjemaja, og med dem 60 mænd; ¹⁴ af efterkommerne af Bigvaj, Utaj og Zakkur, og med dem 70 mænd. ¹⁵ Jeg samlede dem ved floden, der løber mod Ahava, og vi lejrede os der i tre dage. Da jeg gennemgik folket og præsterne, fandt jeg ingen levitter der. ¹⁶ Så jeg tilkaldte Eliezer, Ariel, Sjemaja, Elnatan, Jarib, Elnatan, Natan, Zekarja og Mesjullam, som var ledende mænd, og Jojarib og Elnatan, som var lærere. ¹⁷ Jeg sendte dem til Iddo, lederen i Kasifja, og gav dem instrukser om, hvad de skulle sige til Iddo og hans medlevitter, tempeltjenerne i Kasifja, for at bringe os tjenere til vor Guds hus. ¹⁸ Fordi vor Guds gode hånd var over os, bragte de os Sjerebja, en indsigtsfuld mand, fra efterkommerne af Mahli, søn af Levi, søn af Israel, og Sjerebjas sønner og brødre, i alt 18; ¹⁹ og Hasjabja, sammen med Jesaja fra efterkommerne af Merari, og hans brødre og deres sønner, i alt 20. ²⁰ De bragte også 220 af tempeltjenerne, som David og embedsmændene havde udpeget til at hjælpe levitterne, alle registreret ved navn. ²¹ Der ved floden Ahava udråbte jeg en faste, for at vi kunne ydmyge os for vor Gud og søge fra Ham en sikker rejse for os, vore børn og alle vore ejendele. ²² Jeg skammede mig over at anmode kongen om soldater og ryttere til at beskytte os mod fjender på vejen, fordi vi havde sagt til kongen: "Vor Guds hånd er gunstig over for alle, der søger Ham, men Hans magt og vrede er imod alle, der forlader Ham." ²³ Så vi fastede og bønfaldt vor Gud om dette, og Han lyttede til vor bøn. ²⁴ Derefter udpegede jeg tolv af de ledende præster: Sjerebja, Hasjabja, og med dem ti af deres brødre. ²⁵ Jeg vejede sølvet, guldet og artiklerne, offergaven til vor Guds hus, som kongen, hans rådgivere, hans embedsmænd og hele det tilstedeværende Israel havde bidraget med. ²⁶ Jeg vejede til dem 650 talenter sølv, sølvartikler, der vejede 100 talenter, og 100 talenter guld, ²⁷ 20 guldbægre til en værdi af 1.000 darik, og to fine artikler af poleret bronze, så dyrebare som guld. ²⁸ Jeg sagde til dem: "I er hellige for Herren, og artiklerne er hellige; sølvet og guldet er en frivillig gave til Herren, jeres forfædres Gud." ²⁹ Vogt dem omhyggeligt, indtil I vejer dem op i kamrene i Herrens hus i Jerusalem foran de ledende præster, levitterne og Israels familieoverhoveder." ³⁰ Så præsterne og levitterne modtog sølvet, guldet og de hellige artikler, der var blevet vejet op for at blive bragt til vor Guds hus i Jerusalem. ³¹ På den tolvte dag i den første måned satte vi ud fra floden Ahava

for at gå til Jerusalem. Vor Guds hånd var over os, og Han beskyttede os mod fjender og baghold undervejs. ³² Så vi ankom til Jerusalem og blev der i tre dage. ³³ På den fjerde dag vejede vi sølvet, guldet og de hellige artikler i vor Guds hus i hænderne på Meremot, søn af Uria, præsten. Eleazar, søn af Pinehas, var med ham, og det samme var levitterne Jozabad, søn af Jeshua, og Noadja, søn af Binnui. ³⁴ Alt blev verificeret efter antal og vægt, og den samlede vægt blev registreret på det tidspunkt. ³⁵ Derefter bragte de landflygtige, der var vendt tilbage fra fangenskab, brændofre til Israels Gud: tolv tyre for hele Israel, seksoghalvfems væddere, syvoghalvfjerds vædderlam og tolv gedebukke som syndoffer. Alt dette var et brændoffer til Herren. ³⁶ De overbragte også kongens ordrer til kongens satrapper og guvernørerne i provinserne hinsides Eufrat, som derefter støttede folket og Guds hus.

9 Efter at disse sager var afsluttet, kom embedsmændene hen til mig og sagde: "Israels folk, inklusive præsterne og levitterne, har ikke holdt sig adskilt fra de omkringliggende folk og deres vederstyggeligheder, såsom kana'anæerne, hittitterne, perizzitterne, jebusitterne, ammonitterne, moabitterne, egypterne og amoritterne. ² De har taget nogle af deres døtre til hustruer for sig selv og deres sønner, og således blandet den hellige slægt med landenes folk. Ja, lederne og embedsmændene har været de første i denne troløshed."

³ Da jeg hørte dette, sønderrev jeg mit klædebon og min kappe, rev hår ud af mit hoved og skæg, og satte mig ned fuldstændig forfærdet. ⁴ Da samlede alle sig omkring mig, som skælvede for Israels Guds ord, på grund af de landflygtiges troløshed, og jeg forblev forfærdet indtil aftenofferet. ⁵ Ved tiden for aftenofferet rejste jeg mig fra min selvfornedrelse, med mit klædebon og min kappe sønderrevet, og faldt på mine knæ, udbredte mine hænder til Herren min Gud; ⁶ og jeg bad: "Åh min Gud, jeg er for skamfuld og ydmyget til at løfte mit ansigt op til Dig, min Gud, for vore misgerninger er steget over vore hoveder, og vor skyld har nået op til himlene. ⁷ Fra vore forfædres dage til denne dag har vor skyld været stor. På grund af vore synder er vi, vore konger og vore præster blevet overgivet i hænderne på landenes konger, til sværdet, til fangenskab, til plyndring og til vanære, som det er tilfældet i dag. ⁸ Men nu, for et kort øjeblik, har Herren vor Gud vist os

Ezras Bog

nåde ved at efterlade os en rest og give os et sikkert fodfæste på Hans hellige sted, så at vor Gud kan oplyse vore øjne og give os lidt lindring i vor trældom. ⁹ For selvom vi er slaver, har vor Gud ikke forladt os i vor trældom. Han har udstrakt venlighed mod os i perserkongernes øjne, givet os nyt liv til at genopbygge vor Guds hus og genoprette dets ruiner, og har givet os en mur af beskyttelse i Juda og Jerusalem. ¹⁰ "Og nu, vor Gud, hvad kan vi sige efter dette? For vi har virkelig forladt Dine bud, ¹¹ som Du gav gennem Dine tjenere profeterne, og sagde: 'Det land, I er på vej ind for at besidde, er et land besmittet af landenes folks urenhed, med deres vederstyggeligheder, der fylder det fra den ene ende til den anden. ¹² Derfor skal I ikke give jeres døtre i ægteskab med deres sønner eller tage deres døtre til jeres sønner. Søg aldrig deres fred eller velstand, så I kan være stærke og nyde det gode af landet og efterlade det som en evig arv til jeres børn.'

¹³ Efter alt, hvad der er kommet over os for vore onde gerninger og store skyld, da Du, vor Gud, har straffet os mindre end vore synder fortjente og har givet os en sådan rest som denne, ¹⁴ skal vi igen bryde Dine bud og gifte os med de folk, der praktiserer sådanne vederstyggeligheder? Ville Du ikke blive vred på os til det punkt af ødelæggelse, så der ikke efterlades nogen rest eller overlevende? ¹⁵ Åh Herre, Israels Gud, Du er retfærdig! Vi er i dag efterladt som en rest. Her står vi foran Dig i vor skyld, og på grund af den kan ingen af os stå i Din nærhed."

10 Mens Ezra bad og bekendte, græd og lå ned foran Guds hus, samledes en meget stor forsamling af israelitter—mænd, kvinder og børn—omkring ham, for folket græd bittert. ² Da sagde Shekanja, søn af Jehiel, en af efterkommerne af Elam, til Ezra: "Vi har været utro mod vores Gud ved at gifte os med fremmede kvinder fra landets folk. Alligevel er der håb for Israel trods dette. ³ Lad os nu indgå en pagt med vores Gud om at sende alle disse kvinder og deres børn bort, efter min herres råd og dem, der skælver for vores Guds befaling. Lad det ske i overensstemmelse med Loven. ⁴ Rejs dig, for denne sag er dit ansvar. Vi vil støtte dig, så vær modig og handl."

⁵ Så rejste Ezra sig og fik de ledende præster, levitterne og hele Israel til at aflægge en ed om at gøre, hvad der var blevet foreslået. Og de aflagde

eden. ⁶ Derefter trak Ezra sig tilbage fra foran Guds hus og gik til Jehohanans, søn af Eljasjib, kammer. Han spiste ikke brød eller drak vand der, for han sørgede over de bortførtes utroskab. ⁷ En proklamation blev udsendt i hele Juda og Jerusalem om, at alle de bortførte skulle samles i Jerusalem. ⁸ Enhver, der ikke dukkede op inden for tre dage, ville miste al sin ejendom, i overensstemmelse med ledernes og de ældstes beslutning, og ville blive udelukket fra de bortførtes forsamling.

⁹ Inden for de tre dage samledes alle mændene fra Juda og Benjamin i Jerusalem. På den tyvende dag i den niende måned sad alle folkene på pladsen foran Guds hus, skælvende på grund af denne sag og den kraftige regn. ¹⁰ Da rejste præsten Ezra sig og sagde til dem: "I har været utro ved at gifte jer med fremmede kvinder, og derved har I øget Israels skyld. ¹¹ Bekend nu for Herren, jeres forfædres Gud, og gør Hans vilje. Skil jer fra landets folk og fra jeres fremmede hustruer." ¹² Hele forsamlingen svarede med høj røst: "Det er vores pligt at gøre, som du har sagt. ¹³ Dog er der mange mennesker her, og det er regntid; vi kan ikke stå udenfor. Desuden kan denne sag ikke løses på en dag eller to, for vi har syndet meget i denne sag. ¹⁴ Lad vores ledere handle på hele forsamlingens vegne, og lad alle i vores byer, der har giftet sig med en fremmed kvinde, komme på fastsatte tidspunkter sammen med de ældste og dommerne i hver by, indtil vores Guds voldsomme vrede i denne sag er vendt bort fra os." ¹⁵ Jonathan, søn af Asahel, og Jahzeja, søn af Tikva, var de eneste, der modsatte sig dette, med Meshullam og Shabbethai levitten som støttede dem. ¹⁶ Så gjorde de bortførte, som foreslået. Præsten Ezra udvalgte mænd, der var overhoveder for familier, én fra hver familieafdeling, alle udpeget ved navn. De mødtes på den første dag i den tiende måned for at undersøge sagen, ¹⁷ og inden den første dag i den første måned havde de afsluttet behandlingen af alle de mænd, der havde giftet sig med fremmede kvinder. ¹⁸ Blandt præsternes efterkommere havde følgende giftet sig med fremmede kvinder: Fra efterkommerne af Jeshua, søn af Jozadak, og hans brødre: Maaseja, Eliezer, Jarib og Gedalja. ¹⁹ De lovede at sende deres hustruer bort, og for deres skyld bragte de hver en vædder fra flokken som skyldoffer. ²⁰ Fra Immers slægt: Hanani og Zebadja. ²¹ Fra Harims slægt: Maaseja, Eljasjib, Shemaja, Jehiel og Uzzi. ²² Fra Pashhurs slægt: Eljoenaj,

Ezras Bog

Maaseja, Ismael, Netanel, Jozabad og Elasa. ²³ Blandt levitterne: Jozabad, Shimei, Kelaja (også kendt som Kelita), Petaja, Juda og Eliezer. ²⁴ Eliasjib var blandt dem, der tjente i de musikalske roller. Shallum, Telem og Uri var blandt dem, der tjente som portvagter. ²⁵ Og blandt de andre israelitter: Fra Paroshs slægt: Ramja, Jizzia, Malkija, Mijamin, Eleazar, Malkija og Benaja. ²⁶ Fra Elams slægt: Mattanja, Zekarja, Jehiel, Abdi, Jeremot og Elia. ²⁷ Fra Zattus slægt: Eljoenaj, Eliasjib, Mattanja, Jeremot, Zabad og Aziza. ²⁸ Fra Bebajs slægt: Jehohanan, Hananja, Zabbaj og Atlaj. ²⁹ Fra Banis familie: Meshullam, Malluk, Adaja, Jashub, Sheal og Jeremot. ³⁰ Fra Pahat-Moabs familie: Adna, Kelal, Benaja, Maaseja, Mattanja, Bezaleel, Binnui og

Manasse. ³¹ Fra Harims slægt: Eliezer, Jissija, Malkija, Shemaja, Shimeon, ³² Inklusive Benjamin, Malluk og Shemarja. ³³ Fra Hashums slægt: Matenaj, Mattata, Zabad, Elifelet, Jeremaj, Manasse og Shimei. ³⁴ Fra Banis slægt: Maadai, Amram, Uel, ³⁵ Benaja og Bedeja og Keluhu, ³⁶ Vanja og Meremot og Eliasjib, ³⁷ Mattanja og Matenaj og Jaasu. ³⁸ Fra Binnuis slægt: Shimei, ³⁹ Shelemja og Natan og Adaja, ⁴⁰ Maknadebaj og Shashaj og Sharaj, ⁴¹ Azarel og Shelemja og Shemarja, ⁴² Shallum og Amarja og Josef. ⁴³ Fra Nebos slægt: Jeiel, Mattitja, Zabad, Zebina, Jaddaj, Joel og Benaja. ⁴⁴ Alle disse havde giftet sig med fremmede kvinder, og nogle af dem havde børn med disse hustruer.

Nehemias Bog

1 Dette er ordene fra Nehemias, søn af Hakalia. I måneden Kislew, i det tyvende år, mens jeg var i borgen Susa, ² kom Hanani, en af mine brødre, med nogle mænd fra Juda, og jeg spurgte dem om den jødiske rest, der havde overlevet eksilet, og om Jerusalem. ³ De svarede: "De, der overlevede eksilet og er i provinsen, er i stor nød og vanære. Jerusalems mur er nedbrudt, og dens porte er brændt med ild."

⁴ Da jeg hørte disse ord, satte jeg mig ned og græd, sørgende i flere dage. Jeg fastede og bad for himlens Gud. ⁵ Jeg sagde: "Å Herre, himlens Gud, den store og frygtindgydende Gud, som holder sin kærlighedspagt med dem, der elsker ham og holder hans bud, ⁶ vær venlig at lytte nøje og se på den bøn, din tjener fremfører for dig dag og nat for dine tjenere, Israels folk. Jeg bekender de synder, vi israelitter, inklusive mig selv og min fars familie, har begået mod dig. ⁷ Vi har handlet meget fordærvet over for dig. Vi har ikke adlydt de bud, forordninger og love, du gav din tjener Moses. ⁸ Husk det ord, du gav din tjener Moses, og sagde: 'Hvis I er utro, vil jeg sprede jer blandt nationerne, ⁹ men hvis I vender tilbage til mig og adlyder mine bud, så vil jeg, selvom jeres forfædre var fjerneste horisont, samle dem derfra og bringe dem til det sted, jeg har valgt for mit navn at bo.' ¹⁰ De er dine tjenere og dit folk, som du har forløst ved din store styrke og din mægtige hånd. ¹¹ Herre, lad dit øre være opmærksom på denne din tjeners bøn og på dine tjeneres bønner, som glæder sig over at ære dit navn. Giv din tjener succes i dag ved at give ham nåde i denne mands nærvær." Jeg var kongens mundskænk.

2 I måneden Nisan, i kong Artaxerxes' tyvende år, da vinen var foran ham, tog jeg vinen og gav den til kongen. Jeg havde ikke før været trist i hans nærvær. ² Så sagde kongen til mig: "Hvorfor ser dit ansigt trist ud, når du ikke er syg? Dette kan kun være hjertets sorg." Da blev jeg meget bange. ³ Og jeg sagde til kongen: "Må kongen leve for evigt! Hvorfor skulle mit ansigt ikke være trist, når byen, hvor mine forfædre er begravet, ligger øde, og dens porte er blevet ødelagt af ild?" ⁴ Kongen sagde til mig: "Hvad er det, du ønsker?" Så bad jeg til himlens Gud. ⁵ Og jeg sagde til kongen: "Hvis det behager kongen, og hvis din tjener har fundet nåde for dine øjne, send mig til Juda, til byen med mine forfædres

grave, så jeg kan genopbygge den." ⁶ Da spurgte kongen, mens dronningen sad ved hans side, mig: "Hvor lang tid vil din rejse tage, og hvornår vil du vende tilbage?" Det behagede kongen at sende mig, så jeg satte en tid. ⁷ Jeg sagde også til kongen: "Hvis det behager kongen, må jeg få breve til guvernørerne i provinserne hinsides floden, så de vil tillade mig at passere igennem, indtil jeg ankommer til Juda?" ⁸ Og må jeg få et brev til Asaf, vogteren af kongens skov, så han vil give mig tømmer til at lave bjælker til citadellets porte ved templet, til bymuren og til det hus, jeg vil bo i?" Og fordi min Guds nådige hånd var over mig, opfyldte kongen mine anmodninger. ⁹ Så gik jeg til guvernørerne i provinserne hinsides Eufkrat og gav dem kongens breve. Kongen havde også sendt hærens officerer og ryttere med mig. ¹⁰ Da Sanballat horonitten og Tobija ammonitten, embedsmanden, hørte om dette, blev de meget utilfredse med, at nogen var kommet for at søge israelitternes velfærd. ¹¹ Ved min ankomst til Jerusalem blev jeg der i tre hele dage. ¹² Jeg drog ud om natten med nogle få andre. Jeg havde ikke fortalt nogen, hvad min Gud havde lagt på mit hjerte at gøre for Jerusalem. Der var intet dyr med mig undtagen det, jeg red på. ¹³ Om natten gik jeg ud gennem Dalporten mod Dragekilden og Møgporten, hvor jeg undersøgte Jerusalems mure, som var blevet brudt ned, og dens porte, som var blevet fortæret af ild. ¹⁴ Så gik jeg videre mod Kildeporten og Kongens Dam, men der var ikke plads til, at mit ridedyr kunne passere igennem. ¹⁵ Så fortsatte jeg op ad dalen om natten og inspicerede muren. Endelig vendte jeg tilbage og gik ind igen gennem Dalporten. ¹⁶ Embedsmændene vidste ikke, hvor jeg var gået hen, eller hvad jeg lavede, for jeg havde endnu ikke sagt noget til jøderne, præsterne, de adelige, embedsmændene eller de øvrige, der skulle udføre arbejdet. ¹⁷ Så sagde jeg til dem: "I kan se den situation, vi er i: Jerusalem ligger i ruiner, og dens porte er blevet brændt. Kom, lad os genopbygge Jerusalems mur, så vi ikke længere er i vanære." ¹⁸ Jeg fortalte dem også om min Guds nådige hånd over mig og hvad kongen havde sagt til mig. De svarede: "Lad os rejse os og bygge." Så satte de deres hænder til dette gode arbejde. ¹⁹ Men da Sanballat horonitten, Tobija ammonitten, embedsmanden, og Geshem araberne hørte om det, hånede og spottede de os. "Hvad er det, I gør?" spurgte de. "Gør I oprør mod kongen?" ²⁰ Jeg

Nehemias Bog

svarede dem og sagde: "Himlens Gud vil give os fremgang. Vi, hans tjenere, vil begynde at bygge, men hvad jer angår, har I ingen andel, ret eller historisk krav i Jerusalem."

3 Ypperstepræsten Eljasjib og hans medpræster begyndte arbejdet på Fåreporten. De indviede den og satte dens døre i. De fortsatte indvielsen op til Hundretårnet og Hananeltårnet. ² Ved siden af dem byggede mændene fra Jeriko den tilstødende sektion, og Zakkur, Imris søn, byggede ved siden af dem. ³ Sønnerne af Hassenaah genopbyggede Fiskerporten, lagde dens bjælker og satte dens døre, bolte og slår i. ⁴ Ved siden af dem udførte Meremot, Urias søn, Hakkoz' søn, reparationer. Ved siden af ham udførte Mesjullam, Berekjas søn, Meshezabels søn, reparationer, med Zadok, Baanas søn, der reparererede ved siden af ham. ⁵ Tekoiterne reparererede den følgende sektion, selvom deres adelige ikke ville støtte deres forstanderes arbejde. ⁶ Joiada, Paseahs søn, og Mesjullam, Besodejas søn, reparererede Jeshanahporten, satte dens bjælker og installererede dens døre, bolte og slår. ⁷ Ved siden af dem udførte Melatja, gibeonitten, og Jadon, meronotitten, mænd fra Gibeon og Mizpa, reparationer for guvernøren af provinsen hinsides Eufrat. ⁸ Uzziel, Harhajas søn, en guldsmed, reparererede den næste sektion, og Hananja, en af parfumørerne, udførte reparationer ved siden af ham, og genoprettede Jerusalem så langt som til Den Brede Mur. ⁹ Refaja, Hurs søn, embedsmand over halvdelen af Jerusalems distrikt, reparererede den næste sektion. ¹⁰ Ved siden af dette udførte Jedaia, Harumafs søn, reparationer overfor sit hus, med Hattush, Hasjabnejas søn, der arbejdede ved siden af ham. ¹¹ Malkija, Harims søn, og Hasshub, Pahat-Moabs søn, reparererede en anden sektion, inklusive Ovnstårnet. ¹² Shallum, Hallohesjs søn, embedsmand over halvdelen af Jerusalems distrikt, reparererede den næste sektion med sine døtre. ¹³ Hanun og indbyggerne i Zanoah reparererede Dalporten, byggede den og installererede dens døre, bolte og slår, samt tusind alen af muren op til Møgporten. ¹⁴ Malkija, Rekabs søn, embedsmand over distriktet Beth Hakkerem, reparererede Møgporten, byggede den og installererede dens døre, bolte og slår. ¹⁵ Shallun, Kol-Hozehs søn, embedsmand over distriktet Mizpa, reparererede Kildeporten, taglagde den og installererede dens døre, bolte og slår. Han reparererede også muren ved

Siloamdammen ved Kongens Have, så langt som til trinene, der fører ned fra Davids By. ¹⁶ Udover ham udførte Nehemias, Azbuks søn, embedsmand over halvdelen af Beth Zurs distrikt, reparationer overfor Davids grave, op til den kunstige dam og Heltenes Hus. ¹⁷ Ved siden af ham udførte levitterne reparationer under Rehum, Banis søn. Ved siden af ham reparererede Hasjabja, embedsmand over halvdelen af Keilas distrikt, for sit distrikt. ¹⁸ Ved siden af ham udførte deres medlevitter under Binnui, Henadads søn, embedsmand over den anden halvdel af Keilas distrikt, reparationer. ¹⁹ Ved siden af ham reparererede Ezer, Jeshuas søn, embedsmand over Mizpa, en anden sektion overfor opgangen til våbenhuset ved vinklen. ²⁰ Ved siden af ham reparererede Baruk, Zabbais søn, ivrigt en anden sektion, fra vinklen til indgangen til ypperstepræsten Eljasjibs hus. ²¹ Ved siden af ham reparererede Meremot, Urias søn, Hakkoz' søn, en anden sektion, fra indgangen til Eljasjibs hus til dens ende. ²² Præsterne fra det omkringliggende område udførte reparationer ved siden af ham. ²³ Udover dem udførte Benjamin og Hasshub reparationer foran deres hus, med Azarja, Maasejas søn, Ananjas søn, der reparererede ved siden af sit hus. ²⁴ Ved siden af ham reparererede Binnui, Henadads søn, en anden sektion, fra Azarjas hus til vinklen og hjørnet. ²⁵ Palal, Uzais søn, arbejdede overfor vinklen og tårnet, der rager ud fra det øvre palads nær vagtgården. Ved siden af ham udførte Pedaja, Paroshs søn, reparationer. ²⁶ Tempeltjenerne, der boede på Ofelhøjen, udførte reparationer op til et punkt overfor Vandporten mod øst og det fremspringende tårn. ²⁷ Ved siden af dem reparererede mændene fra Tekoa en anden sektion, fra det store fremspringende tårn til Ofelmuren. ²⁸ Over Hesteporten reparererede præsterne, hver foran sit eget hus. ²⁹ Ved siden af dem udførte Zadok, Immers søn, reparationer overfor sit hus, med Sjemaja, Sjekanjas søn, vagten ved Østporten, der udførte reparationer ved siden af ham. ³⁰ Ved siden af ham reparererede Hananja, Sjelemjas søn, og Hanun, den sjette søn af Zalat, en anden sektion. Ved siden af dem udførte Mesjullam, Berekjas søn, reparationer overfor sine beboelseskvarterer. ³¹ Ved siden af ham udførte Malkija, en af guldsmedene, reparationer op til huset for tempeltjenerne og købmændene, overfor Inspektionsporten, og så langt som til rummet over hjørnet. ³² Mellem rummet over

Nehemias Bog

hjørnet og Fåreporten udførte guldsmedene og købmændene reparationer.

4 Da Sanballat hørte, at vi var ved at genopbygge muren, blev han rasende og meget vred, og han hånede jøderne. ² Han talte i nærværelse af sine medarbejdere og Samarias hær og sagde: "Hvad laver disse svage jøder? Vil de genoprette deres mur? Kan de ofre? Vil de fuldføre det på en dag? Kan de genoplive stenene fra murbrokkerne, selv de brændte?" ³ Tobija ammonitten, som var nær ham, sagde: "Det, de bygger—selv hvis en ræv skulle klatre på det, ville det bryde deres stenmur ned!" ⁴ Hør os, o vor Gud, for vi er foragtede. Vend deres fornærmelser tilbage på deres egne hoveder og gør dem til bytte i et fangenskabsland. ⁵ Dæk ikke over deres skyld eller lad deres synd blive udslettet fra dit syn, for de har demoraliseret byggerne. ⁶ Således fortsatte vi med at genopbygge muren, indtil den nåede halv dens højde, for folket var fuldt ud engageret i arbejdet. ⁷ Da Sanballat, Tobija, araberne, ammonitterne og asdoditterne hørte, at reparationerne af Jerusalems mure var gået fremad, og at brudene blev lukket, blev de meget vrede. ⁸ De sammensvor sig alle sammen for at komme og kæmpe mod Jerusalem og skabe forvirring i den. ⁹ Som svar bad vi til vor Gud og opstillede en vagt dag og nat for at beskytte mod denne trussel. ¹⁰ I mellemtiden sagde folket i Juda: "Arbejdernes styrke svigter, og der er så meget murbrokker, at vi ikke kan genopbygge muren." ¹¹ Vore fjender sagde: "Før de ved det eller ser os, vil vi være lige der blandt dem og vil dræbe dem og sætte en stopper for arbejdet." ¹² Så kom jøderne, der boede nær dem, og advarede os gentagne gange: "Hvorhen du vender dig, vil de angribe os." ¹³ Derfor opstillede jeg nogle af folket bag murens laveste punkter på de udsatte steder, organiserede dem efter familier med deres sværd, spyd og buer. ¹⁴ Efter at jeg havde set tingene efter, rejste jeg mig og sagde til de fornemme, embedsmændene og resten af folket: "Vær ikke bange for dem. Husk Herren, som er stor og frygtindgydende, og kæmp for jeres familier, jeres sønner og jeres døtre, jeres hustruer og jeres hjem." ¹⁵ Da vore fjender hørte, at vi var klar over deres plan, og at Gud havde forpurret den, vendte vi alle tilbage til muren, hver til sit eget arbejde. ¹⁶ Fra den dag frem arbejdede halvdelen af mine mænd på byggeriet, mens den anden halvdel var udstyret med spyd, skjolde, buer og rustninger. Officererne stillede

sig bag alle Judas folk. ¹⁷ De, der byggede muren, og de, der bar materialer, udførte deres arbejde med den ene hånd og holdt et våben i den anden. ¹⁸ Hver af byggerne bar sit sværd ved sin side, mens han arbejdede. Men manden, der blæste i trompeten, blev hos mig. ¹⁹ Jeg henvendte mig til de fornemme, embedsmændene og resten af folket og sagde: "Opgaven er omfattende og spredt ud, og vi er vidt adskilt fra hinanden langs muren. ²⁰ Når I hører lyden af trompeten, saml jer hos os der. Vor Gud vil kæmpe for os!" ²¹ Således fortsatte vi arbejdet med halvdelen af mændene, der holdt spyd, fra det første dagslys, indtil stjernerne dukkede op. ²² På det tidspunkt sagde jeg også til folket: "Lad hver mand og hans hjælper blive inde i Jerusalem om natten, så de kan tjene som vagter om natten og som arbejdere om dagen." ²³ Hverken jeg eller mine brødre eller mine mænd eller vagterne med mig tog vores tøj af; hver beholdt sit våben, selv når han gik efter vand.

5 Nu var der en betydelig klage fra folket og deres hustruer mod deres jødiske brødre. ² Nogle sagde: "Vi, sammen med vores sønner og døtre, er talrige; derfor har vi brug for at få korn, så vi kan spise og leve." ³ Andre sagde: "Vi pantsætter vores marker, vores vingårde og vores hjem for at skaffe korn på grund af hungersnøden."

⁴ Der var også dem, der sagde: "Vi har lånt penge for at betale kongens skat på vores marker og vingårde. ⁵ Nu er vores kød det samme som vores brødres, vores børn er som deres børn. Alligevel tvinger vi vores sønner og døtre til slaveri; nogle af vores døtre er allerede blevet gjort til slaver, og vi er magtesløse, fordi vores marker og vingårde tilhører andre." ⁶ Da jeg hørte deres klage og disse ord, blev jeg meget vred. ⁷ Efter at have overvejet sagen, konfronterede jeg de fornemme og embedsmændene og sagde: "I opkræver renter af jeres eget folk!" Så jeg indkaldte en stor forsamling imod dem. ⁸ Jeg sagde til dem: "Så vidt muligt har vi løskøbt vores jødiske brødre, som blev solgt til hedningerne. Nu sælger I jeres egne brødre, kun for at de skal blive solgt tilbage til os!" De forblev tavse, ude af stand til at finde et svar. ⁹ Så jeg fortsatte, "Det, I gør, er ikke rigtigt. Burde I ikke vandre i frygt for vores Gud for at undgå vores hedenske fjenders bebrejdelse? ¹⁰ Jeg, mine brødre og mine mænd låner dem også penge og korn. Lad os ophøre med denne rente! ¹¹ Vær venlig at give

Nehemias Bog

dem deres marker, vingårde, olivenlunde og huse tilbage i dag, sammen med den rente, I opkræver dem — den hundrededel af pengene, kornet, den nye vin og olien.”¹² De svarede, “Vi vil give det tilbage og vil ikke kræve noget mere fra dem; vi vil gøre, som du siger.” Så indkaldte jeg præsterne og fik de fornemme og embedsmændene til at aflægge en ed om at gøre, hvad de havde lovet.¹³ Jeg rystede også folderne af mit klæde og erklærede, “På denne måde må Gud ryste ud af deres hus og ejendele enhver, der ikke holder dette løfte. Sådan må en sådan person blive rystet ud og tømt!” Hele forsamlingen sagde, “Amen,” og priste Herren. Og folket gjorde, som de havde lovet.¹⁴ Desuden, fra den dag jeg blev udnævnt til at være deres guvernør i Judas land, fra det tyvende år til det toogtredivte år af kong Artaxerxes, i tolv år, hverken jeg eller mine brødre forbrugte guvernørens madgodtgørelse.¹⁵ Men de tidligere guvernører, som var før mig, lagde tunge byrder på folket og tog fra dem fyrrer sekel sølv ud over brød og vin. Selv deres tjenere herskede over folket. Men jeg gjorde det ikke på grund af min ærbødighed for Gud.¹⁶ I stedet helligede jeg mig arbejdet på denne mur. Alle mine mænd var samlet der til arbejdet; vi erhvervede ikke noget land.¹⁷ Desuden spiste 150 jøder og embedsmænd ved mit bord, foruden dem, der kom til os fra de omkringliggende nationer.¹⁸ Hver dag blev en okse, seks udvalgte får og noget fjerkræ tilberedt til mig, og hver tiende dag blev en rigelig forsyning af alle slags vin leveret. På trods af alt dette krævede jeg ikke guvernørens madgodtgørelse, fordi kravene var tunge for disse mennesker.¹⁹ Husk mig gunstigt, min Gud, for alt det, jeg har gjort for disse mennesker.

6 Da det blev rapporteret til Sanballat, Tobija, Geshem araberne og resten af vores modstandere, at jeg havde genopbygget muren, og at der ikke var nogen åbning tilbage i den — selvom jeg på det tidspunkt endnu ikke havde sat dørene i portene —² sendte Sanballat og Geshem mig en besked: “Kom, lad os mødes i en af landsbyerne på Ono-sletten.” Men de planlagde at skade mig.³ Så jeg sendte budbringere til dem og sagde: “Jeg er engageret i et betydningsfuldt arbejde og kan ikke komme ned. Hvorfor skulle arbejdet ophøre, mens jeg forlader det og kommer ned til jer?”⁴ De sendte mig den samme besked fire gange, og hver gang gav jeg dem det samme svar.⁵ Så, ved den femte lejlighed, sendte Sanballat sin

tjener til mig med den samme besked, og i hans hånd var et åbent brev⁶ som sagde: “Det er rapporteret blandt nationerne — og Gashmu bekræfter det — at du og jøderne har til hensigt at gøre oprør, og det er derfor, du genopbygger muren. Ifølge disse rapporter skal du blive deres konge.”⁷ Du har også udepeget profeter til at forkynde i Jerusalem: ‘Der er en konge i Juda!’ Denne rapport vil nå kongen; så lad os konferere sammen.”⁸ Jeg sendte ham dette svar: “Intet af det, du siger, er sket; du opfinder det i dit eget sind.”⁹ De forsøgte alle at skræmme os, idet de tænkte: “Deres hænder vil blive for svage til arbejdet, og det vil ikke blive færdigt.” Men jeg bad: “Nu, Gud, styrk mine hænder.”¹⁰ Jeg gik til huset hos Shemaja, søn af Delaja, søn af Mehetabel, som var bundet til sit hjem. Han sagde: “Lad os mødes i Guds hus, inde i templet, og lukke tempeldørene, for de kommer for at dræbe dig — om natten kommer de for at dræbe dig.”¹¹ Men jeg sagde: “Skulle en mand som mig flygte? Og hvem som mig ville gå ind i templet for at redde sit liv? Jeg vil ikke gå ind.”¹² Så indså jeg, at Gud ikke havde sendt ham, men han havde udtalt sin profeti imod mig, fordi Tobija og Sanballat havde hyret ham.¹³ Han var hyret til at skræmme mig, så jeg ville handle i frygt og synde, og de kunne have grundlag for en ond rapport til at vanære mig.¹⁴ Husk, min Gud, Tobija og Sanballat for deres gerninger, og også profetinden Noadja og resten af profeterne, som forsøgte at skræmme mig.¹⁵ Således blev muren færdig den femogtyvende dag i Elul, på tooghalvtreds dage.¹⁶ Da alle vores fjender hørte om dette, og alle de omkringliggende nationer så det, mistede de deres selvtillid, for de indså, at dette arbejde var blevet udført med hjælp fra vores Gud.¹⁷ I de dage sendte Judas adelige mange breve til Tobija, og breve fra Tobija kom til dem.¹⁸ For mange i Juda var bundet ved ed til ham, da han var svigersøn til Shekanja, søn af Arah, og hans søn Jehohanan havde giftet sig med datteren af Mesjullam, søn af Berekja.¹⁹ Desuden talte de om hans gode gerninger i min nærværelse og rapporterede mine ord til ham. Og Tobija sendte breve for at skræmme mig.

7 Da muren var færdig, og dørene var sat i, udnævnte jeg portvagterne, sangerne og levitterne.² Jeg udnævnte min bror Hanani og Hananja, kommandanten for fæstningen, til at have ansvaret for Jerusalem, for han var en troværdig

Nehemias Bog

mand, der frygtede Gud mere end mange andre. ³ Jeg instruerede dem: "Åbn ikke Jerusalems porte, før solen står højt. Mens portvagterne stadig er på vagt, lad dem lukke og bolte dørene. Udnævn også vagter fra Jerusalems indbyggere, hver ved sin post og foran sit eget hus."

⁴ Byen var stor og rummelig, men befolkningen var lille, og husene var ikke blevet genopbygget. ⁵ Så lagde min Gud det i mit hjerte at samle adelsmændene, embedsmændene og det almindelige folk til registrering efter familier. Jeg fandt den slægtsbog over dem, der først var vendt tilbage, og dette er, hvad jeg opdagede: ⁶ Dette er folkene fra provinsen, der vendte tilbage fra eksil, som Nebukadnezar, Babylons konge, havde ført i eksil. De vendte tilbage til Jerusalem og Juda, hver til sin egen by, ⁷ sammen med Zerubbabel, Jeshua, Nehemias, Azarja, Raamja, Nahamani, Mordokaj, Bilshan, Misperet, Bigvai, Nehum og Baanah. Listen over Israels mænd:

⁸ Parosh's slægt, talte 2.172; ⁹ Sefatjas slægt, talte 372; ¹⁰ Arahs slægt, talte 652; ¹¹ Pahat-Moabs slægt, gennem Jeshuas og Joabs slægt, talte 2.818; ¹² Elams slægt, talte 1.254; ¹³ Zattus slægt, talte 845; ¹⁴ Zakkais slægt, talte 760; ¹⁵ Binnuis slægt, talte 648; ¹⁶ Bebais slægt, talte 628; ¹⁷ Azgads slægt, talte 2.322; ¹⁸ Adonikams slægt, talte 667; ¹⁹ Bigvais slægt, talte 2.067; ²⁰ Adins slægt, talte 655; ²¹ Aters slægt, gennem Ezekias, talte 98; ²² Hashums slægt, talte 328; ²³ Bezais slægt, talte 324; ²⁴ Harifs slægt, talte 112; ²⁵ Gibeons slægt, talte 95;

²⁶ Betlehems og Netofas folk, talte 188; ²⁷ Anatots folk, talte 128; ²⁸ Bet Azmavets folk, talte 42; ²⁹ Kirjat-Jearims, Kefiras og Beerots folk, talte 743; ³⁰ Ramas og Gebas folk, talte 621; ³¹ Mikmas' folk, talte 122; ³² Betels og Ais folk, talte 123; ³³ det andet Nebos folk, talte 52; ³⁴ den anden Elams slægt, talte 1.254; ³⁵ Harims slægt, talte 320; ³⁶ Jerikos folk, talte 345; ³⁷ Lods, Hadids og Onos folk, talte 721; ³⁸ Senaas slægt, talte 3.930.

³⁹ Præsterne:

Jedajas slægt, af Jeshuas hus, talte 973; ⁴⁰ Immers slægt, talte 1.052; ⁴¹ Pashhurs slægt, talte 1.247; ⁴² Harims slægt, talte 1.017.

⁴³ Levitterne:

Jeshuas slægt, gennem Kadmiel, gennem Hodevas slægt, talte 74.

⁴⁴ Sangerne:

Asafs slægt, talte 148.

⁴⁵ Portvagterne:

Shallums, Aters, Talmons, Akkubs, Hatitas og Shobais slægt, talte 138.

⁴⁶ Tempeltjenerne: Zihas, Hasufas, Tabbaots slægt,

⁴⁷ Keros', Sias og Padons slægt, ⁴⁸ Lebanas, Hagabas og Shalmais slægt, ⁴⁹ Hanans, Giddels og Gahars slægt, ⁵⁰ Reajas, Rezins og Nekodas slægt, ⁵¹ Gazzams, Uzzas og Paseas slægt, ⁵² Besais, Meunims og tempeltjeneren Nefusheims slægt, ⁵³ Bakbuks, Hakufas og Harhurs slægt, ⁵⁴ Bazluts, Mehidas og Harshas slægt, ⁵⁵ Barkos', Siseras og Temas slægt, ⁵⁶ Nezas og Hatifas slægt.

⁵⁷ Efterkommerne af Salomons tjenere: efterkommerne af Sotai, Soferet og Perida, ⁵⁸ efterkommerne af Jaala, Darkon og Giddel, ⁵⁹ efterkommerne af Sefatja, Hattil, Pocheret-Hazzebaim og tempeltjeneren Amon. ⁶⁰ Tempeltjenerne og efterkommerne af Salomons tjenere talte i alt 392.

⁶¹ Disse var dem, der kom op fra Tel Melah, Tel Harsha, Kerub, Addon og Immer, men de kunne ikke bevise deres familier eller deres herkomst, om de var af Israel: ⁶² familierne af Delaja, Tobija og Nekoda, 642. ⁶³ Og blandt præsterne: efterkommerne af Hobaja, Hakkos og Barzillai, som havde giftet sig med en datter af Barzillai fra Gilead og tog det navn.

⁶⁴ Disse søgte efter deres slægtsbøger, men de kunne ikke finde dem og blev derfor udelukket fra præsteskabet som urene. ⁶⁵ Statholderen beordrede dem ikke at spise noget af det helligste mad, før en præst opstod med Urim og Tummim.

⁶⁶ Hele forsamlingen talte 42.360, ⁶⁷ ud over deres 7.337 mandlige og kvindelige tjenere; og de havde også 245 sangere, både mandlige og kvindelige. ⁶⁸ De ejede 736 heste, 245 muldyr, ⁶⁹ og havde 435 kameler og 6.720 æsler.

⁷⁰ Nogle af familieoverhovederne bidrog til arbejdet. Statholderen gav til skatkammeret 1.000 guld

Nehemias Bog

drachmer, 50 skåle og 530 klæder til præster. ⁷¹ Nogle af familieoverhovederne gav til skatkammeret for arbejdet 20.000 guld drachmer og 2.200 sølv miner. ⁷² Resten af folket gav 20.000 guld drachmer, 2.000 sølv miner og 67 klæder til præster. ⁷³ Præsterne, levitterne, portvagterne, sangerne, nogle af folket, tempeltjenere og hele Israel bosatte sig i deres byer. Da den syvende måned kom, var israelitterne i deres byer.

8 Hele folket samledes som én på pladsen foran Vandporten, og de bad Ezra, den skriftlærde, om at bringe Mose lovbog, som Herren havde givet til Israel. ² Så bragte Ezra, præsten, loven frem for forsamlingen, som omfattede mænd, kvinder og alle, der kunne forstå, på den første dag i den syvende måned. ³ Han læste højt fra den fra tidlig morgen til middag foran pladsen ved Vandporten, i nærværelse af mænd, kvinder og dem, der kunne forstå, og hele folket lyttede opmærksomt til lovbogen.

⁴ Ezra, den skriftlærde, stod på en høj træplatform, der var bygget til lejligheden. Ved siden af ham til højre stod Mattithja, Sema, Anaja, Urija, Hilkija og Ma'aseja; og til venstre var Pedaja, Misael, Malkija, Hasjum, Hashbaddana, Zekarja og Mesjullam. ⁵ Ezra åbnede bogen i fuld udsigt for hele folket, for han var over dem; og da han åbnede den, rejste hele folket sig. ⁶ Ezra priste Herren, den store Gud, og hele folket svarede: "Amen, Amen!" mens de løftede deres hænder. Derefter bøjede de sig og tilbad Herren med ansigtet mod jorden. ⁷ Levitterne—Jesjua, Bani, Sherebja, Jamin, Akkub, Shabbethaj, Hodija, Ma'aseja, Kelita, Azarja, Jozabad, Hanan og Pelaja—forklarede loven for folket, mens de stod på deres pladser. ⁸ De læste fra Guds lovbog, gjorde den klar og gav betydningen, så folket forstod, hvad der blev læst.

⁹ Så sagde Nehemias, statholderen, Ezra, præsten og den skriftlærde, og levitterne, der underviste folket, til dem alle: "Denne dag er hellig for Herren jeres Gud. Sørg ikke eller græd." For hele folket græd, da de hørte lovens ord. ¹⁰ Nehemias sagde: "Gå, spis rige retter og drik søde drikke, og send portioner til dem, der intet har forberedt. Denne dag er hellig for vores Herre. Sørg ikke, for Herrens glæde er jeres styrke." ¹¹ Levitterne beroligede hele folket og sagde: "Vær stille, for dette er en hellig dag. Vær ikke bedrøvede." ¹² Så gik hele folket bort for at spise og

drikke, for at dele madportioner og for at fejre med stor glæde, fordi de nu forstod de ord, der var blevet forklaret for dem.

¹³ På den anden dag samledes lederne af alle familierne, sammen med præsterne og levitterne, omkring Ezra, den skriftlærde, for at få indsigt i lovens ord. ¹⁴ De fandt skrevet i loven, at Herren havde befalet gennem Moses, at israelitterne skulle bo i midlertidige hytter under festen i den syvende måned. ¹⁵ Og de skulle udråbe dette budskab og sprede det i deres byer og i Jerusalem: "Gå ud til bakkerne og hent grene fra oliventræer og vilde oliventræer, myrter, palmer og andre løvtræer for at lave midlertidige hytter, som det er skrevet." ¹⁶ Så gik folket ud og hentede grene og byggede sig midlertidige hytter på deres tage, i deres gårde, i forgårdene til Guds hus og på pladsen ved Vandporten og den ved Efraimsporten. ¹⁷ Hele forsamlingen, der var vendt tilbage fra eksilet, lavede midlertidige hytter og boede i dem. Fra Josvas, Nuns søns, dage indtil den dag havde israelitterne ikke fejret på denne måde. Og deres glæde var overordentlig stor. ¹⁸ Dag efter dag, fra den første dag til den sidste, læste Ezra fra Guds lovbog. De fejrede festen i syv dage, og på den ottende dag, i overensstemmelse med forordningen, var der en højtidelig forsamling.

9 På den fireogtyvende dag i denne måned samledes israelitterne, fastende, i sæk og aske. ² Israels efterkommere havde adskilt sig fra alle fremmede, og de stod og bekendte deres synder og deres fædres misgerninger. ³ Mens de stod på deres pladser, læste de op af Herrens, deres Guds, lovbog en fjerdedel af dagen, og en anden fjerdedel bekendte de og tilbad Herren deres Gud. ⁴ På levitternes platform stod Jeshua, Bani, Kadmiel, Shebanja, Bunni, Sherebja, Bani og Kenani, og de råbte med høj røst til Herren deres Gud. ⁵ Så sagde levitterne — Jeshua, Kadmiel, Bani, Hashabneja, Sherebja, Hodija, Shebanja og Petaja: "Rejs jer, velsign Herren jeres Gud, som er fra evighed til evighed. Må dit herlige navn blive velsignet og ophøjet over al velsignelse og pris. ⁶ Du alene er Herren. Du skabte himlene, himlenes himmel med hele deres stjernehær, jorden og alt, hvad der er på den, havene og alt, hvad der er i dem. Du giver dem alle liv, og den himmelske hær tilbeder dig. ⁷ Du er Herren Gud, som udvalgte Abram og førte ham ud

Nehemias Bog

fra Ur i Kaldæa og gav ham navnet Abraham.⁸ Du fandt hans hjerte trofast over for dig og indgik en pagt med ham om at give hans efterkommere landet til kana'anæerne, hittitterne, amoritterne, perizzitterne, jebusitterne og girgashitterne. Du har opfyldt din løfte, for du er retfærdig.⁹ Du så vore forfædres lidelse i Egypten og hørte deres råk ved Det Røde Hav.¹⁰ Du udførte tegn og undere mod Farao, mod alle hans tjenere og mod hele hans land, for du vidste, hvor hovmodigt de behandlede dem. Du skabte dig et navn, som består den dag i dag.¹¹ Du dette havet foran dem, så de gik igennem midt i havet på tør grund, og du kastede deres forfølgere i dybet, som en sten i mægtige vande.¹² Med en skystøtte ledte du dem om dagen, og med en ildstøtte om natten for at oplyse vejen, de skulle gå.¹³ Du steg ned på Sinajs bjerg og talte med dem fra himlen. Du gav dem retfærdige forordninger og sande love, gode vedtægter og bud.¹⁴ Du gjorde din hellige sabbat kendt for dem og gav dem bud, vedtægter og love gennem din tjener Moses.¹⁵ I deres sult gav du dem brød fra himlen, og i deres tørst bragte du vand frem fra klippen; du sagde til dem, at de skulle gå ind og tage det land i besiddelse, som du havde svoret at give dem.¹⁶ Men de, vore forfædre, handlede hovmodigt og blev stivnakkede, og de adlød ikke dine bud.¹⁷ De nægtede at lytte og huskede ikke de vidunderlige gerninger, du udførte blandt dem. De blev stædige og udpegede en leder til at vende tilbage til deres slaveri. Men du er en tilgivende Gud, nådig og barmhjertig, sen til vrede og rig på barmhjertighed; du forlod dem ikke.¹⁸ Selv da de lavede en kalv af smeltet metal og erklærede: 'Dette er din gud, som førte dig op fra Egypten,' og begik store blasfemier,¹⁹ I din store barmhjertighed forlod du dem ikke i ørkenen. Skystøtten forlod dem ikke om dagen, ej heller ildstøtten om natten, for at oplyse vejen, de skulle gå.²⁰ Du gav din gode Ånd til at undervise dem, holdt ikke din manna tilbage fra deres mund og gav dem vand til deres tørst.²¹ I fyrre år opretholdt du dem i ørkenen; de manglede intet, deres tøj blev ikke slidt, og deres fødder svulmede ikke.²² Du gav dem kongeriger og folk, tildelte dem selv de fjerneste grænser. De tog landet i besiddelse af Sihon, kongen af Heshbon, og landet af Og, kongen af Bashan.²³ Du gjorde deres børn talrige som stjernerne på himlen og førte dem ind i det land, du havde lovet deres forfædre at gå ind i og

tage i besiddelse.²⁴ Deres børn gik ind og tog landet i besiddelse. Du undertvang landets indbyggere, kana'anæerne, foran dem og overgav dem til dem, med deres konger og folkene i landet, for at de kunne gøre med dem, som de ønskede.²⁵ De erobrede befæstede byer og et frugtbart land; de tog huse i besiddelse fyldt med alle gode ting, brønde allerede gravet, vinmarker, olivenlunde og frugttræer i overflod. De spiste sig mætte, blev velnærede og frydede sig i din store godhed.²⁶ Men de blev ulydige og gjorde oprør mod dig; de vendte ryggen til din lov. De dræbte dine profeter, som havde advaret dem for at vende dem tilbage til dig, og de begik store blasfemier.²⁷ Så overgav du dem i hænderne på deres fjender, som undertrykte dem. Men da de råbte til dig i deres nød, hørte du fra himlen, og i din store barmhjertighed gav du dem befriere, som reddede dem fra deres fjenders hånd.²⁸ Men så snart de havde ro, gjorde de igen ondt for dine øjne; derfor overgav du dem til deres fjenders hånd, så de herskede over dem. Når de igen råbte til dig, hørte du fra himlen, og mange gange reddede du dem efter din barmhjertighed.²⁹ Du advarede dem om at vende tilbage til din lov, men de handlede hovmodigt og lyttede ikke til dine bud. De syndede mod dine forordninger, som, hvis en person følger dem, vil han leve ved dem. De vendte en stædиг skulder og stivnede deres nakke, nægtede at lytte.³⁰ Alligevel var du tålmodig med dem i mange år og formanede dem ved din Ånd gennem dine profeter, men de ville ikke lytte. Derfor overgav du dem til landenes folk.³¹ Dog, i din store barmhjertighed, gjorde du ikke ende på dem eller forlod dem, for du er en nådig og barmhjertig Gud.

³² Nu derfor, vor Gud, den store, den mægtige og den frygtindgydende Gud, som holder sin pagt og trofasthed, lad ikke al den nød synes ubetydelig for dig, som er kommet over os, vore konger, vore ledere, vore præster, vore profeter, vore forfædre og hele dit folk, fra assyrerkongernes dage til denne dag.³³ I alt, hvad der er sket med os, har du forblevet retfærdig; du har handlet trofast, mens vi har handlet ondt.³⁴ Vore konger, vore ledere, vore præster og vore forfædre fulgte ikke din lov eller gav agt på dine bud og dine formaninger, som du formanede dem med.³⁵ Selv mens de var i deres rige, nød din store godhed i det rummelige og frugtbare land, du gav dem, tjente de dig ikke eller vendte sig fra deres onde veje.

Nehemias Bog

³⁶ Se, vi er slaver i dag, slaver i det land, du gav vore forfædre for at spise dets frugt og dets rigdom. ³⁷ På grund af vores synder går dets rigelige afgrøde til de konger, du har sat over os. De hersker over vores kroppe og vores kvæg, som de vil, og vi er i stor nød. ³⁸ Nu på grund af alt dette indgår vi en bindende aftale skriftligt, og vores ledere, vores levitter og vores præster sætter deres segl på den.

10 På det forseglede dokument var navnene: Nehemias, stattholderen, søn af Hakalja, og Zedekias,

² Seraja, Azarja og Jeremias, ³ Pashhur, Amarja og Malkija, ⁴ Hattush, Shebanja og Malluk, ⁵ Harim, Meremot og Obadja, ⁶ Daniel, Ginneton og Baruk, ⁷ Meshullam, Abija og Mijamin, ⁸ Maazja, Bilgaj og Shemaja var præsterne. ⁹ Og levitterne: Jeshua, søn af Azanja, Binnui af Henadads sønner, og Kadmiel; ¹⁰ sammen med deres brødre: Shebanja, Hodija, Kelita, Pelaja og Hanan, ¹¹ Mika, Rehob og Hashabja, ¹² Zakkur, Sherebja og Shebanja, ¹³ Hodija og Bani og Beninu.

¹⁴ Folkets ledere:

Parosh, Pahat-Moab, Elam, Zattu og Bani, ¹⁵ Bunni, Azgad og Bebai, ¹⁶ Adonija, Bigvai og Adin, ¹⁷ Ater, Ezekias og Azzur, ¹⁸ Hodija, Hashum og Bezai, ¹⁹ Harif, Anatot og Nebai, ²⁰ Magpiash, Meshullam og Hezir, ²¹ Meshezabel, Zadok og Jaddua, ²² Pelatja, Hanan og Anaija, ²³ Hosea, Hananja og Hasshub, ²⁴ Hallohesh, Pilha og Shobek, ²⁵ Rehum, Hashabna og Maaseja, ²⁶ Ahija, Hanan og Anan, ²⁷ Malluk og Harim og Baana.

²⁸ Nu resten af folket—præsterne, levitterne, portvagterne, sangerne, tempeltjenerne og alle, der havde adskilt sig fra landenes folk til Guds lov, sammen med deres hustruer, deres sønner og deres døtre, alle, der havde kundskab og forstand— ²⁹ slutter sig til deres slægtninge, de fornemme, og påtager sig en forbandelse og en ed om at vandre i Guds lov, som blev givet ved Moses, Guds tjener, og at holde og overholde alle Herrens, vor Guds, bud, forskrifter og forordninger. ³⁰ Og at vi ikke vil give vore døtre til landets folk eller tage deres døtre til vore sønner. ³¹ Hvad angår landets folk, der bringer varer eller korn på sabbatsdagen for at sælge, vil vi ikke købe fra dem på sabbatten eller på nogen helligdag; og vi vil give afkald på afgrøderne det syvende år og enhver gæld. ³² Vi pålagde også os

selv forpligtelsen til årligt at bidrage med en tredjedel af en sekel til tjenesten i vor Guds hus: ³³ til skuebrødet, til de regelmæssige kornofre og brændofre, til sabbatterne, nymånerne, de fastsatte fester, til de hellige ofre, til syndofrene for at skaffe soning for Israel, og til alle pligterne i vor Guds hus. ³⁴ Ligeledes kastede vi lod blandt præsterne, levitterne og folket for tilførslen af brænde, for at bringe det til vor Guds hus, i henhold til vores familier, på fastsatte tidspunkter årligt, for at brænde på Herrens, vor Guds, alter, som det er skrevet i loven. ³⁵ Vi påtager os også ansvaret for at bringe til Herrens hus hvert år de førstegroder af vores jord og de førstegroder af alle frugter fra hvert træ. ³⁶ Og at bringe til vor Guds hus de førstefødte af vores sønner og af vores kvæg, som det er skrevet i loven, og de førstefødte af vores hjerde og vores flokke, til præsterne, der tjener i vor Guds hus. ³⁷ Desuden vil vi bringe det første af vores dej, vores bidrag, frugten af hvert træ, den nye vin og olien til præsterne ved kamrene i vor Guds hus, og tienden af vores jord til levitterne, for det er levitterne, der modtager tienderne i alle landsbyerne. ³⁸ Og præsten, en efterkommer af Aron, skal være med levitterne, når levitterne modtager tiender, og levitterne skal bringe en tiendedel af tienderne op til vor Guds hus, til kamrene i forrådshuset. ³⁹ For Israels folk og Levis sønner skal bringe kornbidraget, den nye vin og olien til forrådskamrene, hvor artiklerne til helligdommen, de tjeneende præster, portvagterne og sangerne opbevares. Således vil vi ikke forsømme vor Guds hus.

11 Folkets ledere tog bolig i Jerusalem, mens resten af folket kastede lod om at bringe én ud af hver ti til at bo i Jerusalem, den hellige by, mens de resterende ni blev i deres respektive byer. ² Folket pristede alle dem, der frivilligt valgte at bo i Jerusalem. ³ Dette er lederne af provinserne, som bosatte sig i Jerusalem. I Judas byer boede hver på sin egen ejendom—Israelitterne, præsterne, levitterne, tempeltjenerne og efterkommerne af Salomons tjenere. ⁴ Nogle af Judas og Benjamins sønner boede i Jerusalem.

Fra Judas sønner:

Athaiah, søn af Uziah, søn af Zekarja, søn af Amarja, søn af Sfefatja, søn af Mahalalel, af Perez' slægt; ⁵ og Maaseja, søn af Baruk, søn af Kol-Hoze, søn af Hazaja, søn af Adaia, søn af Jojarib, søn af

Nehemias Bog

Zekarja, en efterkommer af Shela. ⁶ Efterkommerne af Perez, som boede i Jerusalem, talte 468 tapre mænd.

⁷ Fra Benjamins sønner: Sallu, søn af Mesjullam, søn af Joed, søn af Pedaja, søn af Kolaja, søn af Maaseja, søn af Itiel, søn af Jesaja; ⁸ og dem med ham, Gabbai og Sallai—928 mænd. ⁹ Joel, søn af Zikri, var deres overordnede, og Juda, søn af Hassenua, var næstkommanderende over byen. ¹⁰ Blandt præsterne var Jedaja, søn af Jojarib, og Jakin; ¹¹ Seraja, søn af Hilkija, søn af Mesjullam, søn af Zado, søn af Merajot, søn af Ahitub, embedsmanden med ansvar for Guds hus, ¹² og deres associerede, som udførte arbejdet i templet—822 mænd; Adaia, søn af Jerojam, søn af Pelaja, søn af Amzi, søn af Zekarja, søn af Pashhur, søn af Malkija, ¹³ og hans associerede, familieoverhoveder—242 mænd; Amashsai, søn af Azarel, søn af Ahzai, søn af Mesjillemot, søn af Immer, ¹⁴ og deres brødre, tapre krigere—128. Deres overordnede var Zabdiel, søn af Haggadolim. ¹⁵ Blandt levitterne var Sjemaja, efterkommer af Hassjub, søn af Azrikam, søn af Hasjabja, søn af Bunni; ¹⁶ Sjabetai og Jozabad, ledere blandt levitterne, som var ansvarlige for det uvendige arbejde ved Guds hus; ¹⁷ Mattanja, søn af Mika, søn af Zabdi, søn af Asaf, lederen som begyndte taksigelsen i bøn; Bakbukja, næst blandt sine brødre; og Abda, søn af Sjammua, søn af Galal, søn af Jedutun. ¹⁸ Levitternes antal, som boede i den hellige by, var 284. ¹⁹ Portvagterne: Akkub, Talmon og deres brødre, som holdt vagt ved portene—172 mænd. ²⁰ Resten af israelitterne, sammen med præsterne og levitterne, var i alle Judas byer, hver på sin forfædres ejendom. ²¹ Tempeltjenerne boede på Ofel-højen, med Ziha og Gispa som tilsynsmænd over dem. ²² Den overordnede for levitterne i Jerusalem var Uzzi, søn af Bani, søn af Hasjabja, søn af Mattanja, søn af Mika, fra Asafs efterkommere, som var sangerne ansvarlige for tjenesten i Guds hus. ²³ Der var en kongelig befaling angående sangerne, der regulerede deres daglige opgaver. ²⁴ Petaja, søn af Mesjezabel, fra efterkommerne af Zera, søn af Juda, var kongens repræsentant for alle folkets anliggender. ²⁵ Hvad angår landsbyerne med deres marker, boede nogle af Judas folk i Kirjat-Arba og dens omkringliggende bosættelser, i Dibon og dens landsbyer, og i Jekabzeel og dens bosættelser, ²⁶ i byerne Jeshua, Molada og Bet-Pelet, ²⁷ i Hazar-Sjua, Beersheba og dens bosættelser, ²⁸ i Ziklag,

Mekona og dens bosættelser, ²⁹ i En-Rimmon, Zora og Jarmut, ³⁰ Zanoa, Adullam og deres landsbyer, Lakisj og dens marker, og Azeka og dens bosættelser. Således boede de fra Beersheba til Hinnoms dal. ³¹ Benjamins sønner boede fra Geba, ved Mikmasj, Aija, Betel og dens bosættelser, ³² ved Anatot, Nob og Ananja, ³³ ved Hazor, Rama og Gittaim, ³⁴ ved Hadid, Zeboim og Neballat, ³⁵ ved Lod og Ono, i Håndværkernes dal. ³⁶ Nogle af levitternes divisioner fra Juda blev tildelt Benjamin.

12 Dette er præsterne og levitterne, som kom op med Zerubbabel, Sjealtiels søn, og med Jeshua: Seraja, Jeremias, Ezra, ² Amarja, Malluk og Hattush, ³ Sjechanja, Rehum og Meremot, ⁴ Iddo, Ginneton og Abija, ⁵ Mijamin, Maadja og Bilga, ⁶ Sjemaja, Jojarib og Jedaja, ⁷ Sallu, Amok, Hilkija og Jedaja. Disse var lederne af præsterne og deres slægtninge i Jeshuas dage.

⁸ Blandt levitterne var Jeshua, Binnui, Kadmiel, Sjerebja, Juda og Mattanja, som sammen med sine brødre var ansvarlig for takkesangene. ⁹ Bakbukja og Unni, deres brødre, stod overfor dem i deres tjenesteafdelinger. ¹⁰ Jeshua blev far til Jojakim, Jojakim blev far til Eljasjib, og Eljasjib blev far til Jojada, ¹¹ Jojada blev far til Jonatan, og Jonatan blev far til Jaddua. ¹² I Jojakims tid var disse overhovederne for de præstelige familier: fra Serajas familie, Meraija; fra Jeremias, Hananja; ¹³ Fra Ezras familie, Mesjullam; fra Amarjas, Johanan; ¹⁴ Fra Mallukis, Jonatan; fra Sjebanjas, Josef; ¹⁵ Fra Harims, Adna; fra Merajots, Helkaj; ¹⁶ Fra Iddos, Zakarias; fra Ginnetons, Mesjullam; ¹⁷ Fra Abijas, Zikri; fra Moadjas, Piltaj, fra Miniamins land; ¹⁸ Fra Bilgas, Sjammua; fra Sjemajas, Jehonatan; ¹⁹ Fra Jojaribs, Mattenaj; fra Jedajas, Uzzi; ²⁰ Fra Sallajs, Kallaj; fra Amoks, Eber; ²¹ Fra Hilkijas, Hasjabja; fra Jedajas, Netanel. ²² Overhovederne for levitterne blev registreret i Eljasjibs, Jojadas, Johanan og Jadduas dage, samt præsterne i Darius, perserens, regeringstid. ²³ Levis sønner, familieoverhovederne, blev registreret i Krønikernes Bog op til Johanans, Eljasjibs søns, dage. ²⁴ Lederne af levitterne var Hasjabja, Sjerebja, Jeshua, Kadmiels søn, og deres brødre, som stod overfor dem for at give lovprisning og taksigelse, en sektion svarede den anden, som foreskrevet af David, Guds mand. ²⁵ Mattanja, Bakbukja, Obadja, Mesjullam, Talmon og Akkub var portvagter, der holdt vagt ved portenes

Nehemias Bog

forrådskamre. ²⁶ De tjente i Jokajims, Jeshuas søn, Jozadaks søns, dage, og i Nehemias' guvernørens og Ezras præstens og skriverens dage. ²⁷ Ved indvielsen af Jerusalems mur blev levitterne opsøgt fra alle deres steder for at bringe dem til Jerusalem for at fejre indvielsen med glæde, med takkesange og med musik af cymbaler, harper og lyrer. ²⁸ Sangerne sønner samledes fra området omkring Jerusalem og fra netofatitterne landsbyer, ²⁹ fra Bet-Gilgal og fra markerne i Geba og Azmavet, for sangerne havde etableret landsbyer for sig selv omkring Jerusalem. ³⁰ Præsterne og levitterne rensede sig selv; de rensede også folket, portene og muren. ³¹ Så fik jeg Judas ledere til at gå op på muren, og jeg udpegede to store kor til at give tak. Det ene skulle gå til højre ovenpå muren mod Møddingporten. ³² Hosaja, sammen med halvdelen af Judas ledere, fulgte dem, ³³ sammen med Azarja, Ezra og Mesjullam, ³⁴ Juda og Benjamin, Sjemaja og Jeremias, ³⁵ og nogle af præsterne med trompeter, og også Zakarias, Jonatans søn, Sjemajas søn, Mattanjas søn, Mikaijas søn, Zakkurs søn, Asafs søn, ³⁶ og hans slægtninge—Sjemaja, Azarel, Milalai, Gilalai, Maai, Netanel, Juda og Hanani—med de musikinstrumenter, som David, Guds mand, havde. Ezra skriveren ledte dem. ³⁷ Ved Kildeporten gik de direkte op ad trinene til Davids by på opstigningen til muren og passerede over Davids hus til Vandporten mod øst. ³⁸ Det andet kor gik til venstre, og jeg fulgte dem med halvdelen af folket på muren, over Ovnene Tårn til Den Brede Mur, ³⁹ over Efraims Port, Jesjana Porten, Fiskerporten, Hananel Tårn og Hundrede Tårnet, så langt som Fåreporten; og de stoppede ved Vagten Porten. ⁴⁰ De to kor, der gav tak, tog derefter deres pladser i Guds hus; jeg tog også min plads der, sammen med halvdelen af embedsmændene, ⁴¹ og præsterne—Eljakim, Maaseja, Minjamin, Mikajja, Eljoenaj, Zakarias og Hananja med deres trompeter—⁴² og Maaseja, Sjemaja, Eleazar, Uzzi, Jehohanan, Malkija, Elam og Ezer. Sangerne sang under ledelse af Jezrahja. ⁴³ På den dag bragte de store ofre, idet de glædede sig, fordi Gud havde givet dem stor glæde. Kvinderne og børnene glædede sig også. Lyden af glæde i Jerusalem kunne høres langt væk.

⁴⁴ På det tidspunkt blev mænd udpeget over forrådskamrene til bidragene, førstegrøderne og tienderne, for at samle fra byernes marker de portioner, der krævedes af Loven for præsterne og levitterne, for Juda glædede sig over præsterne og

levitterne, der tjente. ⁴⁵ De udførte tilbedelsen af deres Gud og renselsestjenesten, som også sangerne og portvagterne gjorde, i overensstemmelse med Davids og hans søn Salomons befaling. ⁴⁶ For i Davids og Asafs dage, i gamle tider, var der ledere af sangerne og sange af lovprisning og taksigelse til Gud. ⁴⁷ Så hele Israel i Zerubbabels og Nehemias' dage gav de portioner, der tilkom sangerne og portvagterne, som hver dag krævede, og de satte den hellige del til side for levitterne, og levitterne satte den hellige del til side for Arons sønner.

13 På den dag, da Mosebogen blev læst højt for folket, opdagede man, at ingen ammonit eller moabit nogensinde skulle optages i Guds forsamling, ² fordi de ikke mødte israelitterne med brød og vand, men i stedet hyrede Bileam til at forbande dem. Dog vendte vores Gud forbandelsen til en velsignelse. ³ Da de hørte denne lov, udelukkede de alle af fremmed herkomst fra Israel.

⁴ Før dette var præsten Eljasjib, som var sat over forrådskamrene i vores Guds hus, nært beslægtet med Tobija, ⁵ og han havde indrettet et stort rum til ham, som tidligere blev brugt til at opbevare afgrødeofrene, røgelsen, tempelartiklerne og tienderne af korn, ny vin og olivenolie, foreskrevet til levitterne, sangerne og portvagterne, samt bidragene til præsterne.

⁶ Men under alt dette var jeg ikke i Jerusalem, for i det toogtredivte år af Artaxerxes, kongen af Babylon, var jeg vendt tilbage til kongen. Senere bad jeg om orlov fra kongen ⁷ og vendte tilbage til Jerusalem. Der lærte jeg om den onde handling, Eljasjib havde gjort for Tobija ved at give ham et rum i gårdene i Guds hus. ⁸ Jeg blev meget utilfreds og kastede alle Tobijas husholdningsgenstande ud af rummet. ⁹ Jeg beordrede, at rummene skulle renses, og derefter genindsatte jeg udstyret til Guds hus, sammen med afgrødeofrene og røgelsen. ¹⁰ Jeg opdagede også, at de portioner, der var tildelt levitterne, ikke var blevet givet til dem, så levitterne og sangerne, der var ansvarlige for tjenesten, var vendt tilbage til deres egne marker. ¹¹ Så jeg irettesatte embedsmændene og spurgte: "Hvorfor er Guds hus forsømt?" Derefter samlede jeg dem og satte dem på deres poster. ¹² Hele Juda bragte da tienderne af korn, ny vin og olivenolie ind i forrådskamrene. ¹³ Jeg udnævnte præsten Shelemja, skriveren Zadok og en levit ved

Nehemias Bog

navn Pedaja til at have ansvaret for forrådskamrene, og gjorde Hanan, søn af Zakkur, søn af Mattanja, til deres assistent, fordi de blev anset for pålidelige. De var ansvarlige for at fordele forsyningerne til deres medlevitter.

¹⁴ Husk mig for dette, min Gud, og slet ikke det, jeg så trofast har gjort for mit Guds hus og dets tjenester. ¹⁵ I de dage så jeg folk i Juda træde vinpresser på sabbatten og bringe sække med korn, læsse dem på æsler, sammen med vin, druer, figner og alle slags byrder. De bragte alt dette ind i Jerusalem på sabbatsdagen. Så jeg advarede dem mod at sælge mad på den dag. ¹⁶ Folk fra Tyrus, der boede i Jerusalem, bragte fisk og alle slags varer og solgte dem til Judas folk på sabbatten, endda i Jerusalem. ¹⁷ Jeg irettesatte Judas adelige og sagde: "Hvad er dette onde, I gør—vanhelliger sabbatsdagen?" ¹⁸ Gjorde jeres forfædre ikke det samme, hvilket fik vores Gud til at bringe al denne ulykke over os og over denne by? Nu vækker I mere vrede mod Israel ved at vanhellige sabbatten."

¹⁹ Da aftenens skygger faldt på Jerusalems porte før sabbatten, beordrede jeg, at dørene skulle lukkes og ikke åbnes før efter sabbatten. Jeg satte nogle af mine egne mænd ved portene, så ingen byrde kunne bringes ind på sabbatsdagen. ²⁰ Ved nogle få lejligheder overnattede købmændene og sælgerne af forskellige varer uden for Jerusalem. ²¹ Men jeg advarede dem og sagde: "Hvorfor overnatter I ved muren? Hvis I gør dette igen, vil jeg bruge magt mod jer." Fra den tid kom de ikke længere på sabbatten.

²² Derefter beordrede jeg levitterne til at rense sig selv og vogte portene for at holde sabbatsdagen hellig. Husk mig også for dette, min Gud, og vis mig barmhjertighed i henhold til din store kærlighed. ²³ Desuden så jeg i de dage mænd fra Juda, der havde giftet sig med kvinder fra Ashdod, Ammon og Moab. ²⁴ Halvdelen af deres børn talte sproget fra Ashdod eller sproget fra et af de andre folk, og kunne ikke flydende tale Judas sprog. ²⁵ Så jeg irettesatte dem og nedkaldte forbandelser over dem. Jeg slog nogle af mændene og rev deres hår ud. Jeg fik dem til at aflægge en ed i Guds navn og sagde: "I må ikke give jeres døtre i ægteskab til deres sønner, ej heller tage deres døtre til jeres sønner eller til jer selv. ²⁶ Syndede Israels konge Salomo ikke på grund af sådanne ægteskaber? Blandt de mange nationer var der ingen konge som ham. Han var elsket af sin Gud, og Gud gjorde ham til konge over hele Israel, men selv han blev ledt i synd af fremmede kvinder. ²⁷ Skal vi nu høre, at I også begår al denne store ondskab og er utro mod vores Gud ved at gifte jer med fremmede kvinder?" ²⁸ En af sønnerne af Jojada, søn af ypperstepræsten Eljasjib, var svigersøn til Sanballat, horonitten. Så jeg drev ham bort fra mig.

²⁹ Husk dem, min Gud, for de har bragt skam over præsteskabet og præsteskabets og levitternes pagt.

³⁰ Så jeg rensede præsterne og levitterne for alt fremmed, og tildelte hver deres opgaver, i henhold til hans opgave. ³¹ Jeg sørgede også for bidrag af træ på bestemte tidspunkter, og for førstegrøderne. Husk mig med venlighed, min Gud.

Esters Bog

1 I Ahasverus' dage, den Ahasverus, som regerede over 127 provinser fra Indien til Kusz, ² i den tid da kong Ahasverus sad på sin kongelige trone i borgen Susa, ³ i det tredje år af hans regeringstid holdt han en fest for alle sine embedsmænd og tjenere, militærlederne i Persien og Medien, adelsmændene og fyrsterne fra provinserne var til stede.

⁴ Han viste rigdommen af sit herlige kongerige og pragtfuldheden af sin majestæt i mange dage, i alt 180 dage. ⁵ Da disse dage var fuldendt, holdt kongen en fest, der varede syv dage, for alle de mennesker, der var til stede i borgen Susa, fra den største til den mindste, i gården i haven ved kongens palads. ⁶ Der var forhæng af fint hvidt og blå linned, fastgjort med snore af fint purpurlinnet til sølvringe på marmorsøjler. Sofaerne var af guld og sølv på et mosaikgulv af porfyrr, marmor, perlemor og andre kostbare sten. ⁷ Drikkevarer blev serveret i gyldne bægge, hver forskellig fra den anden, og den kongelige vin var rigelig i overensstemmelse med kongens generøsitet. ⁸ Efter kongens befaling var der ingen tvang i drikkeriet, for han havde instrueret alle forvalterne om at servere hver mand, hvad han ønskede.

⁹ Dronning Vashti holdt også en fest for kvinderne i kong Ahasverus' kongelige palads. ¹⁰ På den syvende dag, da kongens hjerte var lystigt af vin, befalede han Mehuman, Biztha, Harbona, Bigtha, Abagtha, Zethar og Karkas, de syv eunukker, der tjente i kong Ahasverus' nærvær, ¹¹ at bringe dronning Vashti frem for kongen med hendes kongelige krone, for at vise hendes skønhed til folket og embedsmændene, for hun var dejlig at se på. ¹² Men dronning Vashti nægtede at komme ved kongens befaling, leveret af eunukkerne. Da blev kongen rasende, og hans vrede brændte i ham. ¹³ Så rådførte kongen sig med de vise mænd, der forstod tidernes tegn, for det var kongens skik at tale for alle, der kendte lov og ret, ¹⁴ og som var nærmest ham: Karshena, Shethar, Admatha, Tarshish, Meres, Marsena og Memukan, de syv adelsmænd i Persien og Medien, som havde adgang til kongen og var de højeste i riget.

¹⁵ "Hvad skal der gøres ifølge loven med dronning Vashti," spurgte han, "fordi hun ikke har udført kong Ahasverus' befaling, leveret af eunukkerne?" ¹⁶ Så svarede Memukan i kongens og adelsmændenes nærvær: "Dronning Vashti har ikke kun forbrudt sig

mod kongen, men også mod alle adelsmændene og folket i alle kong Ahasverus' provinser. ¹⁷ For dronningens opførsel vil blive kendt af alle kvinder, hvilket får dem til at se med foragt på deres mænd og sige: 'Kong Ahasverus befalede, at dronning Vashti skulle bringes frem for ham, men hun kom ikke.' ¹⁸ Denne selvsamme dag vil de fornemme kvinder i Persien og Medien, som har hørt om dronningens opførsel, svare på samme måde til alle kongens embedsmænd, hvilket vil resultere i megen foragt og vrede. ¹⁹ Hvis det behager kongen, lad der udstedes et kongeligt dekret og optages i Persiens og Mediens love, som ikke kan ophæves, at Vashti aldrig mere må træde frem for kong Ahasverus. Lad også kongen give hendes kongelige position til en anden, der er bedre end hun. ²⁰ Når kongens dekret bliver proklameret i hele hans store rige, vil alle kvinder give deres mænd ære, fra den største til den mindste." ²¹ Forslaget behagede kongen og fyrsterne, og kongen gjorde, som Memukan foreslog. ²² Han sendte breve til alle kongens provinser, til hver provins i dens egen skrift og til hvert folk på deres eget sprog, hvorved han erklærede, at hver mand skulle være hersker i sit eget hus og tale efter sit folks sprog.

2 Efter disse begivenheder, da kong Xerxes' vrede havde lagt sig, huskede han på Vashti og hvad hun havde gjort, og hvad der var blevet besluttet imod hende. ² Da foreslog kongens tjenere, som tjente ham: "Lad smukke unge jomfruer blive søgt til kongen. ³ Lad kongen udpege kommissærer i alle provinserne i hans rige til at samle alle de smukke unge jomfruer til borgen i Susa, til haremet, under opsyn af Hegai, kongens eunuk, som har ansvaret for kvinderne; og lad skønhedsbehandlinger blive givet til dem. ⁴ Lad så den unge kvinde, som behager kongen, blive gjort til dronning i stedet for Vashti." Dette forslag behagede kongen, og han handlede derefter.

⁵ Nu var der en jøde i borgen i Susa ved navn Mordokaj, søn af Jair, søn af Shimei, søn af Kish, en Benjaminit, ⁶ som var blevet ført i eksil fra Jerusalem med de fanger, der var blevet deporteret med Jojakim, Judas konge, som Nebukadnezar, Babylons konge, havde ført i eksil. ⁷ Mordokaj havde en kusine ved navn Hadassa, også kendt som Ester, som han havde opfostret, fordi hun hverken havde far eller mor. Denne unge kvinde var smuk af skikkelse og

Esters Bog

udseende, og da hendes far og mor døde, adopterede Mordokaj hende som sin egen datter.

⁸ Da kongens befaling og dekret var blevet proklameret, blev mange unge kvinder bragt til borgen i Susa og placeret under Hegais omsorg. Ester blev også ført til kongens palads og betroet til Hegai, som havde ansvaret for haremet. ⁹ Hun behagede ham og vandt hans gunst. Straks sørgede han for skønhedsbehandlinger og særlig mad til hende. Han tildelte hende syv udvalgte kvindelige tjenere fra kongens palads og flyttede hende og hendes tjenere til det bedste sted i haremet. ¹⁰ Ester havde ikke afsløret sin nationalitet eller familieoprindelse, fordi Mordokaj havde instrueret hende om ikke at gøre det. ¹¹ Hver dag gik Mordokaj frem og tilbage nær gården til haremet for at finde ud af, hvordan Ester havde det, og hvad der skete med hende. ¹² Før en ung kvindes tur kom til at gå ind til kong Xerxes, skulle hun gennemgå tolv måneders skønhedsbehandlinger som foreskrevet: seks måneder med myrraolie og seks måneder med parfumer og kosmetik. ¹³ Og sådan ville hun gå til kongen: alt, hvad hun ønskede, blev givet til hende at tage med fra haremet til kongens palads. ¹⁴ Om aftenen gik hun ind, og om morgenen vendte hun tilbage til en anden del af haremet, under opsyn af Shaashgaz, kongens eunuk, som havde ansvaret for medhustruene. Hun ville ikke vende tilbage til kongen, medmindre han var tilfreds med hende og kaldte hende ved navn.

¹⁵ Da det blev Esters tur, datter af Abihail, Mordokajs onkel, som havde adopteret hende som sin datter, til at gå ind til kongen, bad hun ikke om andet end det, Hegai, kongens eunuk, der havde ansvaret for haremet, foreslog. Og Ester fandt nåde i øjnene på alle, der så hende. ¹⁶ Ester blev ført til kong Xerxes i det kongelige palads i den tiende måned, måneden Tebet, i det syvende år af hans regering. ¹⁷ Kongen elskede Ester mere end alle de andre kvinder, og hun fandt nåde og venlighed hos ham mere end alle de andre jomfruer. Så han satte en kongelig krone på hendes hoved og gjorde hende til dronning i stedet for Vashti. ¹⁸ Derefter holdt kongen en stor fest, Esters fest, for alle sine stormænd og embedsmænd. Han proklamerede en helligdag i alle provinserne og uddelte gaver med kongelig generøsitet.

¹⁹ Da jomfruerne blev samlet en anden gang, sad Mordokaj ved kongens port. ²⁰ Ester havde ikke afsløret sin familieoprindelse eller sit folk, ligesom Mordokaj havde instrueret hende, for hun fortsatte med at følge Mordokajs instruktioner, som hun havde gjort, da han opfostrede hende. ²¹ Mens Mordokaj var ved kongens port, blev Bigthana og Teresh, to af kongens embedsmænd, der bevogtede indgangen, vrede og planlagde at skade kong Xerxes. ²² Men planen blev kendt af Mordokaj, og han informerede dronning Ester, som rapporterede det til kongen og gav æren til Mordokaj. ²³ Da rapporten blev undersøgt og fundet sand, blev de to embedsmænd hængt på en galge. Alt dette blev nedskrevet i krønikernes bog i kongens nærvær.

3 Efter disse begivenheder ærede kong Xerxes Haman, søn af Hammedatha, agagitten, ved at ophøje ham og give ham myndighed over alle de andre embedsmænd. ² Alle kongens tjenere ved kongens port bøjede sig og viste Haman ære, for kongen havde befalet dette om ham. Men Mordokaj bøjede sig hverken eller viste ham ære.

³ Da spurgte kongens tjenere ved kongens port Mordokaj: "Hvorfor overtræder du kongens befaling?" ⁴ Dag efter dag talte de til ham, men han nægtede at lytte. Derfor rapporterede de det til Haman for at se, om Mordokajs grund ville blive tolereret, for han havde informeret dem om, at han var jøde.

⁵ Da Haman så, at Mordokaj hverken bøjede sig eller viste ham ære, blev han fylt med raseri. ⁶ Efter at have fundet ud af, hvem Mordokajs folk var, anså han det for under sin værdighed kun at dræbe Mordokaj. I stedet søgte Haman at ødelægge alle jøderne, Mordokajs folk, i hele Xerxes' rige. ⁷ I det tolvte år af kong Xerxes, i den første måned, måneden Nisan, blev puren (det vil sige loddet) kastet i Hamans nærvær for at bestemme dagen og måneden, og loddet faldt på den tolvte måned, måneden Adar. ⁸ Så sagde Haman til kong Xerxes: "Der er et bestemt folk spredt og adskilt blandt folkene i alle provinserne i dit rige. Deres skikke er forskellige fra alle andre folks, og de adlyder ikke kongens love; det er ikke i kongens interesse at tolerere dem. ⁹ Hvis det behager kongen, lad der udstedes et dekret om at ødelægge dem, og jeg vil betale ti tusinde talenter sølv i hænderne på dem, der styrer kongens anliggender for den kongelige skat." ¹⁰ Kongen tog

Esters Bog

sin signetring fra sin hånd og gav den til Haman, søn af Hammedatha, agagitten, jødernes fjende. ¹¹ Kongen sagde til Haman: "Behold sølvet, og gør med folket, som du vil."

¹² På den trettende dag i den første måned blev kongens skrivere tilkaldt, og de skrev alle Hamans ordrer til kongens satrapper, guvernørerne i hver provins og embedsmændene for hvert folk, hver provins i sit eget skriftsprog og hvert folk på deres eget sprog. Disse blev skrevet i kong Xerxes' navn og forseglet med hans ring. ¹³ Brev blev sendt med kurerer til alle kongens provinser med ordre om at ødelægge, dræbe og udrydde alle jøder—unge og gamle, kvinder og børn—på en enkelt dag, den trettende dag i den tolvte måned, måneden Adar, og at plyndre deres ejendele. ¹⁴ En kopi af forordningen skulle udstedes som lov i hver provins og gøres kendt for alle folk, så de ville være klar til den dag. ¹⁵ Kurerer drog ud, hastet af kongens befaling, og dekretet blev udstedt i borgen i Susa. Kongen og Haman satte sig ned for at drikke, men byen Susa var forvirret.

4 Da Mordokaj opdagede alt, hvad der var blevet gjort, rev han sine klæder i stykker, iførte sig sæk og aske og gik ud midt i byen, klagende højt og bittert. ² Han gik så langt som til kongens port, da ingen havde lov til at gå ind i kongens port iført sæk. ³ I hver provins, hvor kongens befaling og dekret nåede, var der stor sorg blandt jøderne, med faste, gråd og klage; mange lå i sæk og aske.

⁴ Da Esters eunukker og kvindelige tjenere kom og informerede hende om Mordokaj, blev hun grebet af stor bekymring. Hun sendte klæder til Mordokaj, så han kunne tage dem på i stedet for sin sæk, men han nægtede at tage imod dem. ⁵ Så tilkaldte Ester Hatak, en af kongens eunukker, der var udpeget til at tjene hende, og beordrede ham til at gå til Mordokaj for at finde ud af, hvad der plagede ham, og hvorfor.

⁶ Hatak gik op til Mordokaj på byens hovedtorv nær kongens port. ⁷ Mordokaj fortalte ham alt, hvad der var sket med ham, inklusive den præcise sum penge, Haman havde lovet at deponere i den kongelige skatkammer for ødelæggelsen af jøderne. ⁸ Han gav ham også en kopi af ediktet for deres udslettelse, som var blevet offentliggjort i Susa, for at vise det til Ester og forklare det for hende, og instruerede

hende om at gå ind til kongen for at søge hans gunst og bede for sit folk.

⁹ Hatak vendte tilbage og overbragte Mordokajs ord til Ester. ¹⁰ Så instruerede Ester Hatak om at svare Mordokaj: ¹¹ "Alle kongens tjenere og folket i kongens provinser ved, at enhver mand eller kvinde, der nærmer sig kongen i den indre gård uden at være tilkaldt, står over for den samme lov: død, medmindre kongen rækker sit gyldne scepter ud til dem, så de kan leve. Jeg er ikke blevet tilkaldt til at komme til kongen i tredivede dage." ¹² Esters ord blev overbragt til Mordokaj. ¹³ Mordokaj sendte dette svar tilbage til Ester: "Tro ikke, at fordi du er i kongens hus, vil du alene af alle jøder undslippe. ¹⁴ For hvis du forbliver tavs på dette tidspunkt, vil der opstå hjælp og befrielse for jøderne fra et andet sted, men du og din fars familie vil gå til grunde. Og hvem ved, om du ikke har opnået din kongelige position for en tid som denne?"

¹⁵ Ester svarede derefter Mordokaj: ¹⁶ "Gå, saml alle jøderne, der er i Susa, og fast for mig. Spis eller drik ikke i tre dage, nat eller dag. Jeg og mine tjenestepiger vil faste som I gør. Derefter vil jeg gå til kongen, selvom det er imod loven. Og hvis jeg omkommer, så omkommer jeg." ¹⁷ Så gik Mordokaj bort og gjorde alt, hvad Ester havde instrueret ham.

5 På den tredje dag iførte Esther sig sine kongelige klæder og stod i den indre gård af kongens palads, overfor indgangen til kongens hal. Kongen sad på sin kongelige trone i tronsalen, overfor indgangen. ² Da kongen så dronning Esther stå i gården, fandt hun nåde for hans øjne; og han rakte hende den gyldne scepter, som han havde i hånden. Esther nærmede sig og rørte ved toppen af scepteret.

³ Kongen spurgte derefter: "Hvad bekymrer dig, dronning Esther? Hvad er din anmodning? Op til halvdelen af riget, det skal gives dig." ⁴ Esther svarede: "Hvis det behager kongen, må kongen og Haman komme i dag til en banket, jeg har forberedt for ham." ⁵ Kongen sagde: "Bring Haman hurtigt, så vi kan gøre, som Esther ønsker." Så gik kongen og Haman til den banket, Esther havde forberedt. ⁶ Mens de drak vin ved banketten, spurgte kongen Esther: "Hvad er din bøn? Det vil blive givet dig. Og hvad er din anmodning? Selv op til halvdelen af riget, det skal opfyldes."

Esters Bog

⁷ Esther svarede: "Her er min bøn og min anmodning: ⁸ Hvis jeg har fundet nåde for kongens øjne, og hvis det behager kongen at give min bøn og opfylde min anmodning, lad kongen og Haman komme i morgen til den banket, jeg vil forberede for dem. Så vil jeg svare kongens spørgsmål." ⁹ Haman forlod den dag glad og med et glad hjerte. Men da han så Mordokaj ved kongens port og bemærkede, at Mordokaj hverken rejste sig eller viste frygt i hans nærvær, blev Haman fyldt med vrede mod ham. ¹⁰ Ikke desto mindre beherskede Haman sig og gik hjem.

Han kaldte sine venner og Zeresh, sin kone, sammen, ¹¹ og pralede for dem om sin store rigdom, sine mange sønner, og alle de måder, kongen havde hædret ham og ophøjet ham over de andre embedsmænd og tjenere. ¹² Haman tilføjede: "Desuden inviterede dronning Esther ingen andre end mig til at ledsage kongen til den banket, hun havde forberedt. Og i morgen er jeg igen inviteret af hende sammen med kongen. ¹³ Dog giver alt dette mig ingen tilfredsstillelse, så længe jeg ser Mordokaj, jøden, sidde ved kongens port."

¹⁴ Hans kone Zeresh og alle hans venner foreslog: "Få bygget en galge, halvtreds alen høj, og bed om morgenen kongen om at få Mordokaj hængt på den. Gå derefter glædeligt med kongen til banketten." Dette råd behagede Haman, og han fik galgen bygget.

6 Den nat kunne kongen ikke sove, så han befalede, at krønikernes bog, optegnelserne om hans regeringstid, skulle bringes og læses for ham. ² Der blev opdaget, at Mordokaj havde rapporteret om Bigthana og Teresh, to af kongens eunukker, der vogtede indgangen, som havde planlagt at angribe kong Xerxes. ³ Kongen spurgte: "Hvilken ære eller anerkendelse er blevet givet til Mordokaj for dette?" Kongens tjenere svarede, "Intet er blevet gjort for ham."

⁴ Kongen sagde da, "Hvem er i gården?" Nu var Haman netop kommet ind i paladsets ydre gård for at tale med kongen om at hænge Mordokaj på den galge, han havde forberedt til ham. ⁵ Kongens tjenere svarede, "Haman står i gården." Kongen sagde, "Bring ham ind." ⁶ Da Haman kom ind, spurgte kongen ham, "Hvad skal der gøres for den mand, som kongen ønsker at ære?"

Haman tænkte ved sig selv, "Hvem ville kongen ønske at ære mere end mig?" ⁷ Så Haman svarede kongen, "For den person, som kongen ønsker at ære, ⁸ lad dem bringe en kongelig kappe, som kongen har båret, og en hest, som kongen har redet på, med en kongelig krone placeret på dens hoved. ⁹ Lad kappen og hesten blive betroet til en af kongens mest ædle embedsmænd. Lad dem klæde den mand, som kongen ønsker at ære, og føre ham til hest gennem byens torv, mens de udråber foran ham, 'Sådan gøres der for den mand, som kongen ønsker at ære!'"

¹⁰ Kongen befalede Haman, "Gå hurtigt, tag kappen og hesten, som du har foreslået, og gør således for Mordokaj jøden, som sidder ved kongens port. Forsøg ikke noget af det, du har anbefalet." ¹¹ Så tog Haman kappen og hesten, klædte Mordokaj, og førte ham til hest gennem byens torv, mens han udråbte foran ham, "Sådan gøres der for den mand, som kongen ønsker at ære!" ¹² Derefter vendte Mordokaj tilbage til kongens port, men Haman skyndte sig hjem, sørgende, med tilhyllet hoved. ¹³ Haman fortalte Zeresh, hans kone, og alle hans venner alt, hvad der var hændt ham.

Hans vise mænd og hans kone Zeresh sagde til ham, "Hvis Mordokaj, for hvem du er begyndt at falde, er af jødisk herkomst, vil du ikke kunne modstå ham, men vil helt sikkert komme til at lide nederlag." ¹⁴ Mens de stadig talte med ham, ankom kongens eunukker og bragte hurtigt Haman til den banket, Esther havde forberedt.

7 Kongen og Haman gik for at drikke vin med dronning Esther. ² På den anden dag, mens de drak vin ved banketten, spurgte kongen: "Dronning Esther, hvad er din bøn? Den skal blive dig givet. Og hvad er din anmodning? Selv op til halvdelen af riget, det skal opfyldes."

³ Dronning Esther svarede, "Hvis jeg har fundet nåde for dine øjne, o konge, og hvis det behager dig, giv mig mit liv—det er min bøn. Og skån mit folk—det er min anmodning. ⁴ For mit folk og jeg er blevet solgt til at blive ødelagt, dræbt og udslettet. Hvis vi blot var blevet solgt som slaver, mænd og kvinder, ville jeg have forblevet tavs, fordi sådan en nød ikke ville retfærdiggøre at forstyrre kongen." ⁵ Kong Ahasverus spurgte dronning Esther, "Hvem er han, og hvor er han, som har vovet at gøre sådan en ting?" ⁶ Esther

Esters Bog

sagde, "En modstander og fjende! Denne onde Haman!" Da blev Haman rædselsslagen for kongen og dronningen. ⁷ Kongen rejste sig i vrede fra vinen og gik ind i paladsets have. Men Haman, indså at kongen havde besluttet ondt imod ham, blev tilbage for at bede dronning Esther om sit liv.

⁸ Da kongen vendte tilbage fra paladsets have til bankettens sted, faldt Haman på den sofa, hvor Esther var. Kongen udbrød, "Vil han endda angribe dronningen, mens jeg er i huset?" Da ordene forlod kongens mund, dækkede de Hamans ansigt. ⁹ Så sagde Harbona, en af de eunukker, der tjente kongen, "Se, en galge halvtreds alen høj står ved Hamans hus. Han havde den lavet til Mordokaj, som talte op for at hjælpe kongen."

Kongen sagde, "Hæng ham på den!" ¹⁰ Så hængte de Haman på den galge, han havde forberedt til Mordokaj. Da lagde kongens vrede sig.

8 Samme dag gav kong Ahasverus dronning Ester ejendommen til Haman, jødernes modstander.

Mordokaj trådte frem for kongen, da Ester havde afsløret deres slægtskab. ² Kongen tog sin signetring, som han havde taget fra Haman, og gav den til Mordokaj. Ester satte derefter Mordokaj over Hamans ejendom.

³ Ester henvendte sig igen til kongen, faldt for hans fødder, græd og bad ham om at stoppe den onde plan fra Haman, agagitten, som han havde udtænkt mod jøderne. ⁴ Kongen rakte det gyldne septer ud til Ester, og hun rejste sig og stod foran ham. ⁵ Hun sagde: "Hvis det behager kongen, og hvis jeg har fundet nåde for hans øjne, og hvis sagen synes rigtig for kongen, og jeg er til behag for hans øjne, lad der da blive skrevet et dekret for at tilbagekalde de breve, som Haman, søn af Hammedata, agagitten, udtænkte for at ødelægge jøderne i alle kongens provinser. ⁶ For hvordan kan jeg bære at se den ulykke, der vil ramme mit folk? Hvordan kan jeg udholde ødelæggelsen af min slægt?" ⁷ Kong Ahasverus sagde til dronning Ester og Mordokaj jøden: "Jeg har givet Hamans ejendom til Ester, og de har hængt ham på galgen, fordi han lagde hånd på jøderne. ⁸ Skriv nu et andet dekret i kongens navn på jødernes vegne, som I finder det passende, og forsegl det med kongens signetring, for intet dokument skrevet i kongens navn og forseglet med kongens ring kan tilbagekaldes."

⁹ Kongens skrivere blev straks tilkaldt, på den treogtyvende dag i den tredje måned, måneden Sivan. De skrev alle Mordokajs ordrer til jøderne og til satraperne, guvernørerne og embedsmændene i de 127 provinser, der strækker sig fra Indien til Kusch. Disse ordrer blev skrevet i hver provins' skrift og hvert folks sprog, inklusive jøderne i deres eget skrift og sprog. ¹⁰ Mordokaj skrev i kong Ahasverus' navn, forseglede brevene med kongens signetring og sendte dem med ridende kurerer på kongelige heste, opdrættet fra hurtige hopper. ¹¹ Kongens dekret gav jøderne i hver by ret til at samles og forsvare sig selv, til at ødelægge, dræbe og tilintetgøre enhver væbnet styrke af enhver nationalitet eller provins, der måtte angribe dem, inklusive deres kvinder og børn, og til at plyndre deres ejendele. ¹² Dette skulle ske på en enkelt dag i alle kong Ahasverus' provinser, den trettende dag i den tolvte måned, måneden Adar. ¹³ En kopi af dekretets tekst skulle udstedes som lov i hver provins og gøres kendt for alle folk, så jøderne ville være klar på den dag til at hævne sig på deres fjender. ¹⁴ Kurererne, ridende på de kongelige stafetheste, skyndte sig ud, ansporet af kongens befaling, og dekretet blev udstedt i borgen Susa. ¹⁵ Mordokaj forlod kongens nærvær iført kongelige klæder af blåt og hvidt, med en stor krone af guld og en kappe af fint linned og purpur. Byen Susa jublede og glædede sig. ¹⁶ For jøderne var det en tid med lys, glæde, fryd og ære. ¹⁷ I hver provins og by, hvor kongens befaling og dekret nåede, var der glæde og fryd blandt jøderne, med festmåltider og fejring. Mange folk af andre nationaliteter blev jøder, fordi frygten for jøderne var faldet over dem.

9 I den tolvte måned, måneden Adar, på den trettende dag, da kongens befaling og dekret skulle træde i kraft, den dag da jødernes fjender håbede at overmande dem, blev det omvendt, og jøderne fik overtaget over dem, der hadede dem. ² Jøderne samledes i deres byer i hele kong Xerxes' provinser for at angribe dem, der søgte at skade dem, og ingen kunne stå imod dem, for frygten for dem var faldet over alle folkene. ³ Alle embedsmændene i provinserne, satraperne, guvernørerne og dem, der udførte kongens forretninger, støttede jøderne, fordi frygten for Mordokaj havde overmandet dem. ⁴ Mordokaj var fremtrædende i kongens palads, og hans

Esters Bog

berømmelse spredte sig i provinserne, for han blev mere og mere magtfuld.

⁵ Jøderne slog alle deres fjender ned med sværdet, dræbte og ødelagde dem, og de gjorde, som de ville, med dem, der hadede dem. ⁶ Inden for borgen i Susa dræbte og ødelagde jøderne fem hundrede mænd. ⁷ Parshandatha, Dalphon, Aspatha, ⁸ Poratha, Adalia, og Aridatha, ⁹ Parmashta, og Arisai, Aridai, og Vaizatha, ¹⁰ de ti sønner af Haman, Hammedathas søn, som var en modstander af jøderne. Dog tog de ikke noget bytte.

¹¹ På den dag blev antallet af dem, der blev dræbt i borgen i Susa, rapporteret til kongen. ¹² Kongen sagde til dronning Esther: "I borgen i Susa har jøderne dræbt og ødelagt fem hundrede mænd og de ti sønner af Haman. Hvad har de gjort i resten af kongens provinser? Nu, hvad er dit ønske? Det skal blive dig givet. Og hvad yderligere anmodning har du? Det skal blive gjort." ¹³ Esther svarede: "Hvis det behager kongen, lad jøderne i Susa få lov til at udføre dagens dekret også i morgen, og lad de ti sønner af Haman blive hængt på galger." ¹⁴ Så befalede kongen, at dette skulle gøres. Et dekret blev udstedt i Susa, og de hængte de ti sønner af Haman. ¹⁵ Jøderne i Susa samledes igen på den fjortende dag i måneden Adar og dræbte tre hundrede mænd i Susa, men de lagde ikke deres hænder på byttet.

¹⁶ I mellemtiden samlede resten af jøderne i kongens provinser sig for at forsvare sig selv og befri sig fra deres fjender, og de dræbte femoghalvfjerds tusinde af dem, der hadede dem, men de lagde ikke deres hænder på byttet. ¹⁷ Dette fandt sted på den trettende dag i måneden Adar, og på den fjortende dag hvilede de og gjorde det til en dag med fest og glæde. ¹⁸ Dog havde jøderne i Susa samlet sig på den trettende og fjortende dag, og på den femtende dag hvilede de og gjorde det til en dag med fest og glæde. ¹⁹ Derfor fejrer jøderne i landområderne, som bor i landsbyer, den fjortende dag i måneden Adar som en dag med glæde og fest, en dag til at sende madgaver til hinanden.

²⁰ Mordokaj nedskrev disse begivenheder og sendte breve til alle jøderne i kong Xerxes' provinser, både nær og fjern, ²¹ for at etablere blandt dem en årlig fejring på den fjortende og femtende dag i måneden Adar ²² som den tid, da jøderne fik lettelse fra deres

fjender, og måneden, hvor deres sorg blev vendt til glæde og deres klage til en dag med fest. De skulle fejre dem som dage med fest og glæde og give madgaver til hinanden og gaver til de fattige. ²³ Så jøderne blev enige om at fortsætte den fejring, de havde begyndt, som Mordokaj havde skrevet til dem. ²⁴ For Haman, Hammedathas søn, agagitten, alle jøders modstander, havde planlagt mod jøderne for at ødelægge dem og havde kastet pur, det vil sige loddet, for at forstyrre og ødelægge dem. ²⁵ Men da sagen kom kongen for øje, udstedte han skriftlige ordrer om, at den onde plan, Haman havde udtænkt mod jøderne, skulle vende tilbage på hans eget hoved, og at han og hans sønner skulle hænges på galger. ²⁶ Derfor blev disse dage kaldt Purim, fra ordet pur. På grund af alt, hvad der var skrevet i dette brev, og hvad de havde set og hvad der var sket med dem, ²⁷ etablerede jøderne og gjorde det til en skik for dem selv, deres efterkommere og alle, der sluttede sig til dem, at fejre disse to dage hvert år, på den foreskrevne måde og på det fastsatte tidspunkt. ²⁸ Disse dage skal huskes og fejres i hver generation, af hver familie, i hver provins og hver by. Og disse Purim-dage skal aldrig ophøre med at blive fejret af jøderne, ej heller skal mindet om dem forsvinde fra deres efterkommere.

²⁹ Så skrev dronning Esther, Abihails datter, sammen med Mordokaj jøden, med fuld myndighed for at bekræfte dette andet brev om Purim. ³⁰ Og Mordokaj sendte breve til alle jøderne i de 127 provinser i Xerxes' rige, indeholdende ord om fred og sandhed, ³¹ for at etablere disse Purim-dage på deres bestemte tidspunkter, som Mordokaj jøden og dronning Esther havde fastsat for dem, og som de havde fastsat for sig selv og deres efterkommere vedrørende deres tider med faste og klage. ³² Esthers dekret bekræftede disse regler om Purim, og det blev nedskrevet i optegnelserne.

10

Kong Ahasverus pålagde en skat på landet og øerne i havet. ² Alle hans magtfulde og mægtige gerninger, sammen med en omfattende beretning om Mardokajs storhed, som kongen ærede, er de ikke nedskrevet i Krønikernes Bog om Mediens og Persiens konger? ³ Jøden Mardokaj var næst efter kong Ahasverus, agtet blandt jøderne og højt anset af sine mange slægtninge, da han søgte sit folks bedste og talte for hele sin nations velfærd.

Jobs Bog

1 I landet Uz var der en mand ved navn Job; denne mand var uangribelig og retskaffen, frygtede Gud og undgik det onde. ² Job var velsignet med syv sønner og tre døtre. ³ Hans ejendele omfattede syv tusind får, tre tusind kameler, fem hundrede par okser, fem hundrede æsler og en stor mængde tjenere. Han var den mest fremtrædende mand blandt alle folkene i Østen.

⁴ Hans sønner holdt på skift fester i deres hjem på deres bestemte dag, og de inviterede deres tre søstre til at spise og drikke med dem. ⁵ Når festdagene var ovre, sendte Job bud efter dem og helligede dem. Tidligt om morgenen bragte han et brændoffer for hver af dem, idet han tænkte: "Måske har mine børn syndet og forbandet Gud i deres hjerter." Dette var Jobs faste skik.

⁶ En dag kom Guds sønner for at fremstille sig for Herren, og Satan kom også iblandt dem. ⁷ Herren spurgte Satan: "Hvor kommer du fra?"

Satan svarede Herren: "Fra at strejfe omkring på jorden og vandre frem og tilbage på den." ⁸ Da sagde Herren til Satan: "Har du lagt mærke til min tjener Job? Der er ingen som ham på jorden; han er uangribelig og retskaffen, en mand som frygter Gud og skyr det onde."

⁹ Satan svarede Herren: "Frygter Job Gud for ingenting?" ¹⁰ "Har du ikke sat en hæk omkring ham og hans husstand og alt, hvad han ejer? Du har velsignet hans hænder værk, og hans kvæg har bredt sig over landet. ¹¹ Men ræk nu din hånd ud og rør ved alt, hvad han har, og han vil sikkert forbande dig lige op i ansigtet."

¹² Herren sagde til Satan: "Godt, alt hvad han har, er i din magt, men du må ikke lægge hånd på ham selv." Så forlod Satan Herrens nærvær.

¹³ En dag, mens Jobs sønner og døtre spiste og drak vin i deres ældste brors hus, ¹⁴ kom en budbringer og rapporterede til Job: "Okserne pløjede, og æslerne græssede i nærheden, ¹⁵ da sabeerne angreb og tog dem væk. De slog tjenerne ihjel med sværdet, og jeg alene er undsluppet for at fortælle dig det."

¹⁶ Mens han stadig talte, kom en anden budbringer og sagde: "Guds ild faldt fra himlen og brændte fårene og tjenerne op, og jeg alene er undsluppet for at fortælle dig det." ¹⁷ Mens han stadig talte, kom en

anden budbringer og sagde: "Kaldæerne dannede tre bander og plyndrede kamelerne og tog dem væk. De slog tjenerne ihjel med sværdet, og jeg alene er undsluppet for at fortælle dig det." ¹⁸ Mens han stadig talte, kom endnu en budbringer og sagde: "Dine sønner og døtre spiste og drak vin i deres ældste brors hus, ¹⁹ da pludselig en mægtig vind fejede ind fra ørkenen og ramte husets fire hjørner, og det styrtede sammen over dem, og de er døde. Jeg alene er undsluppet for at fortælle dig det." ²⁰ Ved dette rejste Job sig, rev sin kappe i stykker og barberede sit hoved. Så faldt han til jorden og tilbød. ²¹ Han erklærede,

"Någen kom jeg fra min moders liv, og någen skal jeg vende tilbage dertil. Herren gav, og Herren tog; velsignet være Herrens navn."

²² Gennem alle disse begivenheder syndede Job ikke eller anklagede Gud for noget forkert.

2 En anden dag kom Guds sønner for at fremstille sig for Herren, og Satan kom også iblandt dem for at fremstille sig for Herren. ² Og Herren sagde til Satan: "Hvor kommer du fra?"

Satan svarede Herren: "Fra at strejfe omkring på jorden og vandre frem og tilbage på den."

³ Da sagde Herren til Satan: "Har du lagt mærke til min tjener Job? Der er ingen som ham på jorden; han er uangribelig og retskaffen, en mand der frygter Gud og holder sig fra det onde. Og han bevarer stadig sin integritet, selvom du opildnede mig imod ham for at ødelægge ham uden grund." ⁴ Satan svarede Herren: "Hud for hud! Ja, en mand vil give alt, hvad han har, for sit eget liv. ⁵ Men ræk nu din hånd ud og rør ved hans ben og kød, og han vil sikkert forbande dig lige op i ansigtet."

⁶ Herren sagde til Satan: "Godt, han er i din hånd; kun skån hans liv." ⁷ Så gik Satan bort fra Herrens åsyn og plagede Job med smertefulde bylder fra fodsålerne til issen. ⁸ Så tog Job et stykke ituslæt lerkar for at skrabe sig med, mens han sad blandt asken. ⁹ Hans kone sagde til ham: "Holder du stadig fast ved din integritet? Forband Gud og død!" ¹⁰ Han svarede: "Du taler som en af de tåbelige kvinder. Skal vi tage imod det gode fra Gud og ikke også modgang?" I alt dette syndede Job ikke med sine læber. ¹¹ Da Jobs tre venner, Elifaz fra Teman, Bildad fra Shuah og Zofar fra Naama, hørte om alle de

ulykker, der var kommet over ham, drog de ud fra deres hjem og blev enige om at mødes for at vise ham deres medfølelse og trøste ham. ¹² Da de så ham på afstand, kunne de næsten ikke genkende ham; de hævdede deres stemmer og græd højt, rev deres klæder i stykker og kastede støv på deres hoveder mod himlen. ¹³ Så sad de på jorden med ham i syv dage og syv nætter. Ingen sagde et ord til ham, for de så, hvor stor hans lidelse var.

3 Efter disse begivenheder talte Job og klagede over den dag, han blev født. ² Og han sagde:

³ "Må den dag, jeg blev født, forsvinde, og natten, der erklærede, 'En dreng er undfanget.' ⁴ Lad den dag være mørke; må Gud deroppe ignorere den, og lad intet lys skinne på den. ⁵ Lad mørke og dyb skygge kræve den; lad en sky bo over den; lad dagens sorthed skræmme den. ⁶ Hvad angår den nat, lad tykt mørke gribe den; lad den ikke tælles blandt årets dage, ej heller nummereres blandt månederne. ⁷ Se, lad den nat være gold; lad ingen glædesråb høres i den. ⁸ Lad dem, der forbander dage, forbande den dag, dem, der er rede til at vække Leviathan. ⁹ Lad dens morgenstjerner blive mørke; lad den håbe på lys, men have intet, og lad den ikke se dagens første lys, ¹⁰ fordi den ikke lukkede min moders livs døre, ej heller holdt ulykke væk fra mine øjne.

¹¹ "Hvorfor omkom jeg ikke ved fødslen, kom ud af moders liv og udåndede? ¹² Hvorfor var der knæ til at modtage mig, og bryster, som jeg kunne die? ¹³ For nu ville jeg hvile i fred; jeg ville sove og være i ro, ¹⁴ med jordens konger og rådgivere, som byggede ruiner for sig selv, ¹⁵ eller med fyrster, der ejede guld, som fyldte deres huse med sølv. ¹⁶ Eller hvorfor blev jeg ikke skjult som et dødfødt barn, som spædbørn, der aldrig så lyset? ¹⁷ Der ophører de ondes uro, og der finder de trætte hvile. ¹⁸ Fangerne er i ro sammen; de hører ikke undertrykkerens stemme. ¹⁹ Både de ydmyge og de mægtige er der, og tjeneren er befriet fra sin herre.

²⁰ "Hvorfor gives lys til dem i elendighed, og liv til dem, der er bitre i sjælen, ²¹ til dem, der længes efter døden, men den kommer ikke, og graver efter den mere end efter skjulte skatte, ²² som er fyldt med glæde og jubler, når de finder graven? ²³ Hvorfor gives lys til en mand, hvis vej er skjult, som Gud har omgivet? ²⁴ For mine suk kommer før min

mad, og mine stønnen strømmer ud som vand. ²⁵ For det, jeg frygtede, er kommet over mig, og det, jeg gruedes for, har indhentet mig. ²⁶ Jeg har ingen fred, ingen ro, ingen hvile, men kun uro."

4 Elifaz fra Teman svarede:

² "Hvis nogen vover at tale med dig, vil du så blive urolig? Men hvem kan holde ord tilbage? ³ Tænk på, hvordan du har lært mange, og hvordan du har styrket svage hænder. ⁴ Dine ord har støttet dem, der snublede, og du har styrket vaklende knæ. ⁵ Men nu kommer det over dig, og du er modløs; det rører dig, og du er forfærdet. ⁶ Er ikke din gudsfrygt din tillid, og retskaffenheden i dine veje dit håb?

⁷ "Tænk nu efter, hvem er nogensinde gået til grunde uskyldigt? Eller hvor er de retskafne blevet ødelagt? ⁸ Som jeg har observeret, de, der pløjer uret, og de, der sår besvær, høster det samme. ⁹ Ved Guds ånde går de til grunde; ved hans vredes pust bliver de fortæret. ¹⁰ Løvens brøl og den vilde løves stemme, men de unge løvers tænder bliver knust. ¹¹ Løven går til grunde for mangel på bytte, og løvemorens unger bliver spredt. ¹² "Et ord blev hemmeligt bragt til mig, og mit øre fangede en hvisken af det. ¹³ Midt i foruroligende tanker fra nattens syner, når dyb søvn falder på mennesker, ¹⁴ kom frygt og skælven over mig, og fik alle mine knogler til at ryste. ¹⁵ En ånd gled forbi mit ansigt; hårene på mit kød rejste sig. ¹⁶ Den stod stille, men jeg kunne ikke skelne dens form; en skikkelse var foran mine øjne, og jeg hørte en stille stemme: ¹⁷ 'Kan et menneske være retfærdigt for Gud? Kan en mand være ren for sin Skaber? ¹⁸ Han stoler ikke engang på sine tjenere, og han anklager sine engle for fejl. ¹⁹ Hvor meget mere dem, der bor i lheruse, hvis fundament er i støvet, som knuses lettere end en møl! ²⁰ Fra morgen til aften bliver de knust; ubemærket går de til grunde for evigt. ²¹ Er ikke snorene i deres telt trukket op inden i dem? De dør uden visdom.'

5 "Kald nu, er der nogen, der vil svare dig? Og til hvilken af de hellige vil du vende dig? ² For irritation dræber tåben, Og jalousi bringer død til den naive. ³ Jeg har set tåben slå rod, Og jeg forbandede straks hans hjem. ⁴ Hans sønner er langt fra sikkerhed, De er endda undertrykt i porten, Og der er ingen redningsmand. ⁵ De sultne

Jobs Bog

fortærer hans høst Og tager den endda fra tornene, Og den listige higer efter deres rigdom. ⁶ For ulykke opstår ikke fra støvet, Ej heller spirer problemer fra jorden, ⁷ Men mennesket er født til problemer, Som gnister flyver opad.

⁸ "Dog ville jeg søge Gud, Og jeg ville bede til Gud, ⁹ Som udfører store og ufattelige gerninger, Undere uden tal. ¹⁰ Han giver regn på jorden, Og sender vand over markerne, ¹¹ Så han sætter de ydmyge højt, Og de, der sørger, løftes til sikkerhed. ¹² Han forhindrer de snediges planer, Så deres hænder ikke kan opnå succes. ¹³ Han fanger de vise i deres egen snuhed, Og de snediges råd omstyrtet hurtigt. ¹⁴ Om dagen møder de mørke, Og famler ved middagstid som om natten. ¹⁵ Men han redder fra sværdet af deres mund, Og de fattige fra de mægtiges hånd. ¹⁶ Så den hjælpeløse har håb, Og uretfærdighed lukker sin mund.

¹⁷ "Se, velsignet er den person, som Gud retleder, Så afvis ikke den Almægtiges tugt. ¹⁸ For han forårsager smerte og bringer lindring; Han sårer, og hans hænder helbreder også. ¹⁹ Fra seks problemer vil han redde dig, Selv i syv vil ondskab ikke røre dig. ²⁰ I hungersnød vil han redde dig fra døden, Og i krig fra sværdets magt. ²¹ Du vil være skjult fra tungens svøbe, Og vil ikke være bange for vold, når den kommer. ²² Du vil le af ødelæggelse og sult, Og du vil ikke frygte de vilde skabninger. ²³ For du vil have en aftale med markens sten, Og markens dyr vil være i fred med dig. ²⁴ Du vil vide, at dit telt er sikkert, For du vil besøge dit hjem og finde intet galt. ²⁵ Du vil også vide, at dine efterkommere vil være talrige, Og dine afkom så rigelige som jordens græs. ²⁶ Du vil komme til graven i en fuld alder, Som et neg af korn, der samles i sin sæson. ²⁷ Se, vi har undersøgt dette, og det er sandt; Hør det, og forstå det for dig selv."

6 Da svarede Job og sagde

² "Hvis blot min kval blev vejret og min ulykke lagt i vægtskålen sammen! ³ For den ville helt sikkert være tungere end havets sand; derfor har mine ord været forhastede. ⁴ Den Almægtiges pile er i mig, min ånd drikker deres gift; Guds rædsler er stillet op imod mig. ⁵ Brøler et vildæsel, når det har græs, eller brøler en okse over sit foder? ⁶ Kan smagløs mad spises uden salt, eller er der nogen

smag i saften af malven? ⁷ Jeg nægter at røre sådanne ting; de er som afskyelig mad for mig.

⁸ "Åh, at min bøn måtte blive opfyldt, at Gud ville give mig, hvad jeg længes efter, ⁹ at Gud ville være villig til at knuse mig, at slippe sin hånd løs og skære mig af! ¹⁰ Så ville jeg stadig have denne trøst— min glæde i ubønhørlig smerte— at jeg ikke har nægtet den Helliges ord.

¹¹ Hvilken styrke har jeg, at jeg skulle håbe? Hvad er min ende, at jeg skulle være tålmodig? ¹² Er min styrke stenes styrke, eller er mit kød lavet af bronze? ¹³ Er der nogen hjælp i mig, nu hvor succes er drevet væk?

¹⁴ "For en fortvivlet mand bør der være venlighed fra hans ven, så han ikke forlader frygten for den Almægtige. ¹⁵ Men mine brødre har handlet svigefuldt som en wadi, som de strømme, der flyder over ¹⁶ når de er mørklagt af tændende is og fyldt med smeltende sne, ¹⁷ men når de tørrer op, forsvinder de; i varmen forsvinder de fra deres sted. ¹⁸ Deres stier bugter sig; de stiger op i ødemarken og går tabt. ¹⁹ Tema's karavaner ser, Shebas rejsende håber på dem. ²⁰ De bliver gjort til skamme, fordi de havde stolet på; de ankommer der, kun for at blive skuffede. ²¹ Ja, I er nu blevet som dem; I ser noget frygteligt og er bange. ²² Har jeg nogensinde sagt, 'Giv mig noget,' eller, 'Tilbyd en bestikkelse på mine vegne fra jeres rigdom,' ²³ eller, 'Befri mig fra fjendens hånd,' eller, 'Forløs mig fra de hensynsløses kløer'?

²⁴ "Lær mig, og jeg vil være tavs; vis mig, hvor jeg har taget fejl. ²⁵ Hvor svært er det at høre ærlige ord! Men hvad beviser jeres argumenter? ²⁶ Har I til hensigt at rette mine ord, og behandle en fortvivlet mands ord som vind? ²⁷ I ville endda spille om en forældreløs og handle jeres ven bort.

²⁸ Men nu, se venligst på mig, og se, om jeg lyver for jer. ²⁹ Giv efter, lad der ikke være uretfærdighed; overvej igen, for min integritet er på spil. ³⁰ Er der nogen ondskab på min tunge? Skelner min mund ikke ulykke?

7 "Er et menneske ikke tvunget til at arbejde på jorden, Og er hans dage ikke som dagene for en lejet arbejder? ² Ligesom en trællænges efter skyggen, Og som en arbejder, der ivrigt venter på sin løn, ³ Således er jeg givet måneder af

tomhed, Og nætter fyldt med uroligheder er tildelt mig. ⁴ Når jeg lægger mig, spørger jeg, 'Hvornår vil jeg stå op?' Men natten trækker ud, Og jeg er urolig indtil dagry. ⁵ Mit kød er dækket med orme og jordklumper, Min hud hærder og bryder ud.

⁶ Mine dage går hurtigere end en vævers skyttel, Og de afsluttes uden håb. ⁷ Husk, at mit liv kun er et åndedrag; Mit øje vil ikke se godt igen. ⁸ Øjet på den, der ser mig, vil ikke se mig mere; Dine øjne vil være på mig, men jeg vil være væk. ⁹ En sky forsvinder, og den er der ikke mere, Så den, der stiger ned til Sheol, vender ikke tilbage. ¹⁰ Han vil ikke komme tilbage til sit hus igen, Ej heller vil hans sted anerkende ham mere.

¹¹ "Derfor vil jeg ikke holde mine ord tilbage; Jeg vil tale ud i min ånds nød, Jeg vil udtrykke min sorg i min sjæls bitterhed. ¹² Er jeg havet, eller et havdyr, At Du sætter en vagt over mig? ¹³ Hvis jeg tænker, 'Min seng vil trøste mig, Min sofa vil lindre min klage,' ¹⁴ Så skræmmer Du mig med drømme Og skræmmer mig med syner, ¹⁵ Så min sjæl ville foretrække kvælning, Døden frem for min lidelse. ¹⁶ Jeg svinder hen; jeg vil ikke leve for evigt. Lad mig være, for mine dage er kun et åndedrag.

¹⁷ Hvad er mennesket, at Du ærer ham, Og at Du tager dig af ham, ¹⁸ At Du iagttager ham hver morgen Og prøver ham hvert øjeblik? ¹⁹ Vil Du aldrig vende dit blik væk fra mig, Eller lade mig være alene, indtil jeg sluger mit spyt? ²⁰ Har jeg syndet? Hvad har jeg gjort mod Dig, Menneskehedens vogter? Hvorfor har Du gjort mig til dit mål, Så jeg er en byrde for mig selv? ²¹ Hvorfor tilgiver Du så ikke min overtrædelse Og fjerner min misgerning? For nu vil jeg lægge mig i støvet; Og Du vil søge efter mig, men jeg vil ikke være mere."

8 Bildad fra Shuah svarede,

² "Hvor længe vil du tale sådanne ting, og ordene fra din mund være en stærk vind? ³ Forvrænger Gud retfærdighed? Eller fordrejer den Almægtige, hvad der er rigtigt? ⁴ Hvis dine børn syndede imod Ham, overgav Han dem til konsekvenserne af deres overtrædelse. ⁵ Men hvis du søger Gud inderligt og beder om den Almægtiges nåde, ⁶ hvis du er ren og oprigtig, vil Han sikkert rejse sig til din fordel og genoprette

din retmæssige plads. ⁷ Skønt dine begyndelser syntes små, vil din fremtid blomstre stort.

⁸ "Spørg tidligere generationer, og overvej, hvad deres forfædre opdagede, ⁹ for vi er kun fra i går og ved intet, da vores dage på jorden er en skygge. ¹⁰ Vil de ikke vejlede dig og tale til dig, bringe ord frem fra deres forståelse? ¹¹ Kan papyrus vokse højt uden en sump? Kan siv trives uden vand? ¹² Mens de stadig er grønne og uklippede, visner de hurtigere end nogen anden plante. ¹³ Sådan er skæbnen for alle, der glemmer Gud; de gudløses håb skal gå til grunde. ¹⁴ Deres tillid er skrøbelig, og deres tillid er som et edderkoppespind. ¹⁵ De læner sig mod deres hus, men det står ikke; de holder fast ved det, men det holder ikke. ¹⁶ De er som en plante, der blomstrer i sollyset, spreder sine skud over haven. ¹⁷ Dens rødder slynger sig omkring en stendyg, den søger en plads blandt klipperne. ¹⁸ Men hvis den rykkes op fra sin plads, vil det sted nægte det og sige: 'Jeg har aldrig set dig.' ¹⁹ Dette er visselig dens vejs glæde, og fra jorden vil andre spire.

²⁰ Se, Gud vil ikke forkaste en person med integritet, ej heller vil Han støtte onde mennesker. ²¹ Han vil igen bringe latter til din mund og glæde til dine læber. ²² De, der modsætter sig dig, vil blive lædret i skam, og de ondes telte vil ikke være mere."

9 Job svarede og sagde,

² "Sandelig, jeg ved, at det er sådan; men hvordan kan et menneske retfærdiggøres for Gud? ³ Hvis man ønskede at kæmpe med Ham, kunne de ikke svare Ham én gang ud af tusind. ⁴ Han er vis i hjertet og mægtig i styrke; hvem har modsat sig Ham og forblevet uskadt? ⁵ Han fjerner bjerge uden at de ved det, når Han omstyrtter dem i sin vrede. ⁶ Han får jorden til at skælve fra dens plads, og dens fundamenter ryster. ⁷ Han befaler solen ikke at skinne, og forsegler stjernerne. ⁸ Han alene udspænder himlene og vandrer på havets bølger. ⁹ Han er Skaberen af Bjørnen og Orion, Plejaderne, og de sydlige stjernebilleder. ¹⁰ Han udfører store og ufattelige ting, undere uden tal. ¹¹ Hvis Han går forbi mig, ville jeg ikke se Ham; hvis Han går forbi, ville jeg ikke opfatte Ham. ¹² Hvis Han tager bort, hvem kan hindre Ham? Hvem kan

spørge Ham: 'Hvad gør Du?' ¹³ Gud vender ikke sin vrede tilbage; under Ham kryber Rahabs hjælpere.

¹⁴ Hvordan kan jeg da svare Ham, eller udvælge mine ord med Ham? ¹⁵ Selv hvis jeg var uskyldig, kunne jeg ikke svare Ham; jeg ville være nødt til at bede om nåde fra min Dommer. ¹⁶ Hvis jeg kaldte og Han svarede mig, ville jeg ikke tro, at Han var opmærksom på min stemme. ¹⁷ Han ville knuse mig med en storm og mangfoldiggøre mine sår uden grund. ¹⁸ Han ville ikke tillade mig at få vejret, men ville fylde mig med bitterhed. ¹⁹ Hvis det er et spørgsmål om styrke, er Han mægtig; og hvis det er et spørgsmål om retfærdighed, hvem kan indkalde Ham? ²⁰ Selv hvis jeg var retfærdig, ville min egen mund fordømme mig; hvis jeg var skyldfri, ville den erklære mig skyldig.

²¹ Jeg er skyldfri, men jeg bryder mig ikke om mig selv; jeg foragter mit liv. ²² Det er alt det samme; derfor siger jeg, 'Han ødelægger både de skyldfri og de onde.' ²³ Hvis en svøbe bringer pludselig død, håner Han de uskyldiges fortvivlelse. ²⁴ Når et land gives i de ondes hænder, blinder Han dets dommere. Hvis det ikke er Han, hvem er det da? ²⁵ "Mine dage er hurtigere end en løber; de skynder sig væk, de ser intet godt. ²⁶ De passerer forbi som papyrus både, som en ørn, der styrter ned på sit bytte. ²⁷ Hvis jeg siger, 'Jeg vil lægge min klage til side, jeg vil ændre mit udtryk og smile,' ²⁸ frygter jeg stadig alle mine lidelser, for jeg ved, at Du ikke vil frikende mig. ²⁹ Da jeg allerede er skyldig, hvorfor skulle jeg arbejde forgæves? ³⁰ Selv hvis jeg vaskede mig med sne og rensede mine hænder med lud, ³¹ ville Du kaste mig i en grav, så selv mine klæder ville afsky mig.

³² For Han er ikke et menneske, som jeg er, at jeg kunne svare Ham, at vi kunne mødes i retten. ³³ Der er ingen mægler mellem os, som kunne lægge sin hånd på os begge. ³⁴ Lad Ham fjerne sin stav fra mig, og lad ikke Hans frygt skræmme mig. ³⁵ Så ville jeg tale uden frygt for Ham, men som det står med mig, kan jeg ikke.

10 "I sorg afskyr jeg mit liv; så jeg vil frit udtrykke min klage; og jeg vil tale i min sjæls bitterhed. ² Jeg vil spørge Gud, 'Fordøm mig ikke; Hjælp mig med at forstå, hvorfor Du anklager mig. ³ Er det rigtigt for Dig virkelig at undertrykke, At forkaste Dine hænders værk, Og at

se med velvilje på de ondes plan? ⁴ Har Du øjne som et menneske, Eller ser Du som mennesket ser? ⁵ Er Dine dage som en dødeligs, Eller dine år som en mands, ⁶ At Du skulle søge efter mine fejl Og undersøge hver eneste af mine synder? ⁷ Skønt Du ved, at jeg ikke er skyldig, Og der er ingen, der kan redde mig fra Din hånd.

⁸ 'Dine hænder formede mig og skabte mig, Men ville Du nu vende Dig til at ødelægge mig? ⁹ Husk, at Du skabte mig som ler; Og ville Du igen gøre mig til støv? ¹⁰ Formede Du mig ikke som mælk, Og størknede mig som ost; ¹¹ Dækkede mig med hud og kød, Og vævede mig sammen med knogler og sener? ¹² Du har givet mig liv og venlighed; Og Din omsorg har bevaret min ånd.

¹³ Alligevel har Du skjult disse ting i Dit hjerte; Jeg ved, at dette er inden i Dig: ¹⁴ Hvis jeg synder, så ville Du bemærke mig, Og ville ikke fritage mig for min skyld. ¹⁵ Hvis jeg er ond, ve mig! Men hvis jeg er retfærdig, tør jeg ikke løfte mit hoved. Jeg er fuld af skam og bevidst om min elendighed. ¹⁶ Skulle mit hoved hæve sig højt, ville Du jage mig som en løve, Og igen vise Din magt mod mig. ¹⁷ Du fornyer Dine vidner mod mig Og øger Din vrede mod mig; Besvær efter besvær kommer over mig.

¹⁸ Hvorfor har Du så bragt mig ud af moderskødet? Hvis bare jeg var død, og intet øje havde set mig! ¹⁹ Jeg skulle have været, som om jeg ikke havde været, Bragt fra moderskødet til graven. ²⁰ Er mine dage ikke få? Stop, lad mig være, så jeg kan have lidt glæde ²¹ Før jeg går—og jeg skal ikke vende tilbage— Til mørkets og dyb skygge, ²² Landet af fuldstændig dysterhed, som mørket selv, Af dyb skygge uden orden, Hvor selv lys er som mørke."

11 Zofar fra Na'ama svarede:

² "Skal en strøm af ord forblive ubesvaret, og skal en mand fuld af snak blive retfærdiggjort? ³ Skal din tomme snak bringe andre til tavshed? Vil ingen rette dig, når du spotter? ⁴ Du hævder, 'Min lære er ren, og jeg er ren i dine øjne.' ⁵ Åh, at Gud ville tale og åbne sine læber imod dig, ⁶ og åbenbare for dig visdommens hemmeligheder, for sand visdom har to sider. Vær sikker på, at Gud har overset noget af din uret.

⁷ "Kan du forstå Guds mysterier? Kan du udforske den Almægtiges grænser? ⁸ De er højere end

himlene—hvad kan du opnå? De er dybere end graven—hvad kan du forstå? ⁹ Deres omfang er længere end jorden og bredere end havet.

¹⁰ Hvis Han går forbi og fængsler eller indkalder en domstol, hvem kan modsætte sig Ham? ¹¹ For Han kender bedrageriske mænd; Han ser ondskab uden at behøve at undersøge den. ¹² En meningsløs person vil få forståelse når et vildæsel fødes som en mand.

¹³ "Hvis du forbereder dit hjerte og rækker dine hænder mod Ham, ¹⁴ hvis der er nogen uret i din hånd, fjern den, og lad ikke ondskab bo i dine telte, ¹⁵ så vil du løfte dit ansigt uden skam; du vil stå fast og uden frygt. ¹⁶ Du vil glemme din elendighed, huske den som vand, der er passeret væk. ¹⁷ Dit liv vil være lysere end middagstid; selv mørke vil være som morgen. ¹⁸ Du vil føle dig tryk, for der er håb; du vil se dig omkring og hvile i sikkerhed. ¹⁹ Du vil lægge dig ned, og ingen vil gøre dig bange, og mange vil søge din gunst. ²⁰ Men de ondes øjne vil svigte, og flugt vil undslippe dem; deres håb vil være at drage deres sidste åndedrag."

12 Så svarede Job og sagde,

² "I er sandelig folkene, og visdom vil forgå med jer! ³ Men jeg har forstand såvel som I; jeg står ikke under jer. Hvem kender ikke sådanne ting som disse?

⁴ Jeg er blevet til en spøg for mine venner, jeg som kaldte på Gud og blev besvaret— en retfærdig og uangribelig mand er blevet til en spøg. ⁵ De, der er i ro, foragter ulykke, som er beredt for dem, hvis fødder glider. ⁶ Røvernes telte er i fred, og de, der udfordrer Gud, er sikre, som Gud har bragt i deres magt.

⁷ "Men spørg dyrene, og de vil lære dig; eller fuglene på himlen, og de vil oplyse dig. ⁸ Eller tal til jorden, og den vil lære dig; og lad havets fisk erklære det for dig. ⁹ Hvem blandt alle disse accepterer ikke at Herrens hånd er ansvarlig for dette? ¹⁰ I Hans hånd er livet for hver skabning og ånden af hele menneskeheden. ¹¹ Prøver øret ikke ord som gansen smager mad? ¹² Visdom findes hos de gamle, og forståelse kommer med langt liv.

¹³ "Til Ham hører visdom og styrke; råd og forståelse er Hans. ¹⁴ Hvad Han bryder ned kan

ikke genopbygges; den person Han fængsler kan ikke frigives. ¹⁵ Hvis Han holder vandene tilbage, tørrer de op; hvis Han slipper dem løs, oversvømmer de jorden. ¹⁶ Til Ham hører styrke og sund visdom; både den bedragede og bedrageren er Hans. ¹⁷ Han fører rådgivere bort barfodet og gør dommere til tåber. ¹⁸ Han fjerner kongers lænker og binder et lændeklæde om deres talje. ¹⁹ Han fører præster bort barfodet og styrter dem, der længe har været etableret. ²⁰ Han bringer de betroede rådgiveres tale til tavshed og fjerner de gamles dømmekraft. ²¹ Han udgyder foragt over adelige og løsner de mægtiges bælte. ²² Han åbenbarer dybe ting fra mørket og bringer den skjulte mørke til lys. ²³ Han gør nationer store, så ødelægger Han dem; Han udvider nationer, så spreder Han dem. ²⁴ Han berører jordens ledere deres fornuft og får dem til at vandre i et sporøst øde. ²⁵ De famler i mørket uden lys; Han får dem til at vakle som drankere.

13 "Se, mit øje har været vidne til alt dette, Mit øre har lyttet og forstået det. ² Hvad I ved, forstår jeg også; Jeg er ikke under jer. ³ Alligevel ønsker jeg at tale til den Almægtige, Og jeg længes efter at diskutere med Gud. ⁴ Men I dækker mig med løgne; I er alle ineffektive læger. ⁵ Hvis I blot ville forblive tavse, Det ville virkelig være jeres visdom! ⁶ Vær venlig at høre min bøn, Og lyt til mine læbers argumenter. ⁷ Vil I tale uretfærdigt på Guds vegne, Og tale bedragerisk for Ham? ⁸ Vil I vise partiskhed for Ham? Vil I argumentere for Gud? ⁹ Vil det gå jer godt, når Han undersøger jer? Eller vil I vildlede Ham, som man vildleder en mand? ¹⁰ Han vil helt sikkert rette jer Hvis I hemmeligt viser partiskhed. ¹¹ Vil Hans majestæt ikke skræmme jer, Og frygten for Ham falde over jer? ¹² Jeres mindeværdige ordsprog er askeordsprog; Jeres forsvar er lerforsvar.

¹³ "Vær tavse foran mig, så jeg kan tale; Så lad hvad der end måtte komme over mig. ¹⁴ Hvorfor skulle jeg risikere mit liv, Og placere mit liv i mine egne hænder? ¹⁵ Selvom Han måtte slå mig ihjel, vil jeg stole på Ham. Ikke desto mindre vil jeg præsentere min sag for Ham. ¹⁶ Dette vil også være min befrielse, For en gudløs person kan ikke stå foran Ham. ¹⁷ Lyt nøje til mine ord, Og lad min erklæring nå jeres ører. ¹⁸ Se nu, jeg har forberedt min sag; Jeg er sikker på, at jeg vil blive

retfærdiggjort. ¹⁹ Hvem vil argumentere imod mig? For så ville jeg være tavs og omkomme.

²⁰ "Kun to ting må Du ikke gøre mod mig, Så vil jeg ikke skjule mig for Din tilstedeværelse: ²¹ Træk Din hånd tilbage fra mig, Og lad ikke Din frygt overvælde mig. ²² Så kald, og jeg vil svare; Eller lad mig tale, så svar mig. ²³ Hvor mange er mine overtrædelser og synder? Åbenbar for mig mine forseelser og min synd. ²⁴ Hvorfor skjuler Du Dit ansigt Og betragter mig som Din modstander? ²⁵ Vil Du skræmme et vindsblæst blad? Eller vil Du jage efter tørt avner? ²⁶ For Du indskraver bitre ting imod mig Og får mig til at bære konsekvenserne af min ungdom. ²⁷ Du indespærrer mine fødder i lænker Og overvåger alle mine veje; Du sætter en grænse for mine fødders såler, ²⁸ Mens jeg svinder hen som noget forrådneth, Som et klæde, der er mølædt.

14 "Mennesker, født af kvinder, Har korte liv og er fyldt med besvær. ² Som en blomst, de dukker op og visner, De flygter også som en skygge og varer ikke ved. ³ Du iagttager dem også nøje Og bringer dem til dom med Dig selv. ⁴ Hvem kan bringe renhed fra urenhed? Ingen kan! ⁵ Da deres dage er fastsat, Antallet af deres måneder er kendt af Dig; Og Du har sat deres grænser, som de ikke kan overskride. ⁶ Vend Dit blik fra dem, så de kan få hvile, Indtil de fuldender deres dag som en lejet arbejder.

⁷ "For der er håb for et træ, Hvis det bliver fældet, at det vil skyde igen, Og dets skud vil ikke svigte. ⁸ Skønt dets rod bliver gammel i jorden, Og dets stub dør i den tørre jord, ⁹ Ved duften af vand vil det trives Og sende grene ud som en ung plante. ¹⁰ Men når en person dør og ligger lavt, En person går bort, og hvor er de? ¹¹ Som vand forsvinder fra havet, Og en flod bliver tør og udtørret, ¹² Så ligger mennesker ned og rejser sig ikke. Indtil himlene ikke er mere, Vil de ikke vågne eller blive vækket fra deres søvn.

¹³ "Åh, at Du ville skjule mig i Sheol, At Du ville skjule mig, indtil Din vrede aftager, At Du ville sætte en tid for mig og huske mig! ¹⁴ Hvis en person dør, vil de leve igen? Alle mine lidelsers dage vil jeg vente Indtil min fornyelse kommer. ¹⁵ Du vil kalde, og jeg vil svare Dig; Du vil længes efter Dine hænders værk. ¹⁶ For nu tæller Du mine

skridt, Du holder ikke øje med min synd. ¹⁷ Min overtrædelse er forsegleet i en pose, Og Du dækker over min uretfærdighed.

¹⁸ "Men et bjerg kollapse og smuldrer væk, Og en klippe flyttes fra sit sted; ¹⁹ Vand eroderer sten, Dets strømme skyller jordens jord væk; Således mindske Du en persons håb. ²⁰ Du overmander dem konstant, og de går bort; Du ændrer deres udseende og sender dem væk. ²¹ Deres børn opnår ære, men de ved det ikke; Eller de bliver ubetydelige, og de opfatter det ikke. ²² Dog føler deres krop smerte, Og deres sjæl sørger over det."

15 Da talte Elifaz fra Teman:

² "Skal en vis person svare med tomme ideer, og fylde sig selv med den varme østenvind? ³ Skal de engagere sig i frugtesløse samtaler, med ord der ikke bringer nogen fordel? ⁴ Du mindske faktisk ærbødighed og hindrer meditation foran Gud. ⁵ Din uretfærdighed instruerer din tale, og du vælger de snedigste tunge. ⁶ Din egen mund fordømmer dig, ikke jeg; dine egne læber vidner imod dig.

⁷ "Var du det første menneske, der nogensinde blev født? Blev du bragt frem før bakkerne? ⁸ Lytter du med på Guds hemmelige råd? Gør du krav på eksklusiv visdom? ⁹ Hvad ved du, som vi ikke ved? Hvilke indsigter besidder du, som vi mangler? ¹⁰ De gråhårede og de gamle er blandt os, ældre end din far. ¹¹ Er Guds trøst for lille for dig, eller det milde ord, der blev talt til dig? ¹² Hvorfor leder dit hjerte dig på afveje, og hvorfor blinker dine øjne, ¹³ så du vender din ånd mod Gud og udtaler sådanne ord? ¹⁴ Hvad er mennesket, at de kunne være rene, eller dem født af en kvinde, at de kunne være retfærdige? ¹⁵ Hvis Han ikke har tillid til sine hellige, og selv himlene ikke er rene i Hans øjne, ¹⁶ hvor meget mindre dødelige, der er usle og korrupte, som drikker uret som vand!

¹⁷ "Lyt til mig, og jeg vil forklare; Jeg vil erklære, hvad jeg har observeret, ¹⁸ hvad de vise har proklameret, og ikke har skjult for deres forfædre, ¹⁹ til hvem alene landet blev givet da ingen fremmed gik iblandt dem: ²⁰ Den ugudelige person lider pine alle deres dage, og de år, der er forbeholdt de hensynsløse, er begrænsede. ²¹ Skræmmende lyde fylder hans ører; når han er i fred, angriber røvere ham. ²² Han forventer ikke

frihed fra mørket; han er mærket til sværdet. ²³ Han vandrer efter mad og siger: 'Hvor er det?' Han ved, at mørkets dag er nær. ²⁴ Nød og angst skræmmer ham; de overmander ham som en konge klar til kamp, ²⁵ fordi han har rakt sin hånd mod Gud, og vist arrogance mod den Almægtige. ²⁶ Han stormer trodsigt mod Ham med et tykt, stærkt skjold.

²⁷ Selvom hans ansigt er dækket med fedt og hans talje er fuld af kød, ²⁸ vil han bo i øde byer, i huse ingen bebor, bestemt til at blive ruiner. ²⁹ Han vil ikke forblive velhavende, og hans rigdom vil ikke bestå; hans ejendele vil ikke sprede sig over landet. ³⁰ Han vil ikke finde tilflugt fra mørket; en flamme vil visne hans skud, og Guds åndedræt vil bære ham bort. ³¹ Lad ham ikke bedrage sig selv ved at stole på tomhed, for han vil ikke modtage noget til gengæld. ³² Det vil blive opfyldt før hans tid, og hans grene vil ikke blomstre. ³³ Han vil være som en vinstok, der er ribbet for sine umodne druer, som et oliventræ, der taber sine blomster. ³⁴ For de gudløses selskab er goldt, og ild fortærer teltene hos dem, der elsker bestikkelse. ³⁵ De undfanger problemer og føder uret; deres sind forbereder bedrag."

16 Job svarede og sagde,

² "Jeg har hørt meget af dette; I er alle ineffektive trøstere! ³ Er der ingen ende på jeres langtrukne taler? Hvad får jer til at blive ved med at argumentere? ⁴ Jeg kunne også tale som I gør, hvis I var i mit sted. Jeg kunne holde veltalende taler imod jer og ryste mit hoved ad jer. ⁵ Men jeg ville opmuntre jer med min mund, og mine læbers trøst ville bringe jer lindring. ⁶ "Hvis jeg taler, lindres min lidelse ikke, og hvis jeg forbliver tavs, forlader den mig ikke. ⁷ Sandelig, nu har Gud udmattet mig; du har ødelagt hele mit hus. ⁸ Du har skrumpet mig ind, og det er blevet et vidne; min magerhed rejser sig og vidner imod mig. ⁹ I sin vrede har Gud revet mig i stykker og jaget mig; han skærer tænder ad mig. Min modstander stirrer på mig. ¹⁰ Folk glor på mig med deres munde; de slår min kind i hån og samler sig imod mig. ¹¹ Gud har overgivet mig til de onde og kastet mig i de ugudeliges hænder. ¹² Jeg var i ro, men han knuste mig; han greb mig i nakken og knuste mig. Han har gjort mig til sit mål. ¹³ Hans bueskytter omringer mig. Uden barmhjertighed gennemborer han mine nyrer og spilder min galde

på jorden. ¹⁴ Han bryder igennem mig brud på brud; han stormer imod mig som en kriger. ¹⁵ Jeg har syet sæk over min hud og begravet min pande i støvet. ¹⁶ Mit ansigt er rødt af gråd, og dybe skygger omkranser mine øjne, ¹⁷ selvom mine hænder er fri for vold og min bøn er ren.

¹⁸ "O jord, dæk ikke mit blod; må mit råb ikke finde noget hvilested! ¹⁹ Alligevel, mit vidne er i himlene; min talsmand bor i det høje. ²⁰ Mine venner er mine spottere; mine øjne udgyder tårer til Gud, ²¹ at én kunne gå i forbøn for en mand hos Gud som én går i forbøn for en ven.

²² For efter nogle få år er gået, skal jeg gå den vej, der ikke vender tilbage.

17 "Min ånd er knust, mine dage er slukket, Graven venter mig. ² Visselig er spottere hos mig, Og mit øje ser på deres provokation.

³ Læg venligst et pant for mig hos Dig selv; Hvem er der, der vil være min garant? ⁴ For Du har holdt deres hjerte borte fra forståelse, Derfor vil Du ikke ophøje dem. ⁵ Den, der angiver venner for en del af byttet, Hans børns øjne vil forgå.

⁶ Alligevel har Han gjort mig til et ordsprog blandt folket, Og jeg er en, som folk spytter på. ⁷ Mit øje er også blevet svagt af sorg, Og alle mine kropsdele er som en skygge. ⁸ De oprigtige vil blive forbløffede over dette, Og de uskyldige vil rejse sig mod de gudløse. ⁹ Ikke desto mindre vil de retfærdige forblive standhaftige på sin vej, Og den, der har rene hænder, vil blive stadig stærkere.

¹⁰ Men vend tilbage, alle I, beder jeg, For jeg finder ingen vis mand blandt jer. ¹¹ Mine dage er forbi, mine planer er knust, Mit hjertes ønsker. ¹² De gør nat til dag og siger, 'Lyset er nær,' i mørkets nærvær. ¹³ Hvis jeg ser til Sheol som mit hjem, Jeg breder min seng i mørket; ¹⁴ Jeg kalder til graven, 'Du er min far'; Til maddiken, 'min mor og min søster.' ¹⁵ Hvor er da mit håb? Og hvem ser noget håb for mig? ¹⁶ Vil det stige ned med mig til Sheol? Skal vi sammen gå ned i støvet?"

18 Da svarede Bildad fra Shuah og sagde:

² "Hvor længe vil du blive ved med at søge efter ord? Vær fornuftig, så kan vi tale sammen. ³ Hvorfor bliver vi betragtet som dyr, og

Jobs Bog

anset for tåbelige i dine øjne? ⁴ Du, som river dig selv i vrede, skal jorden opgives for din skyld, eller klippen flyttes fra sin plads?

⁵ "De ondes lys slukkes, og flammen fra hans ild holder op med at skinne. ⁶ Lyset i hans telt dæmpes, og lampen over ham slukkes. ⁷ Hans kraftige skridt forkortes, og hans egne planer bringer ham ned. ⁸ Hans fødder leder ham ind i et net, og han går ind i dets masker. ⁹ En snare fanger ham ved hælen, og en fælde holder ham fast. ¹⁰ En løkke er skjult for ham på jorden, og en fælde ligger på hans vej. ¹¹ Pludselige rædsler skræmmer ham fra alle sider og forfølger ham ved hvert skridt. ¹² Hans styrke er udtømt, og ulykke er klar ved hans side. ¹³ Den fortærer dele af hans hud; dødens førstefødte fortærer hans lemmer. ¹⁴ Han rives bort fra sikkerheden i sit telt og føres frem for rædslernes konge. ¹⁵ Svovl spredes på hans bolig; ild fortærer hans telt. ¹⁶ Hans rødder visner nedenunder, og hans grene falmer ovenover. ¹⁷ Hans minde forsvinder fra jorden, og han efterlader intet navn i landet. ¹⁸ Han kastes fra lys til mørke og fjernes fra verden. ¹⁹ Han har ingen efterkommere eller afkom blandt sit folk, ej heller nogen overlevende hvor han boede. ²⁰ De i vest er forfærdede over hans skæbne, og de i øst er fyldt med rædsel. ²¹ Sandelig, dette er de ondes boliger, og dette er stedet for den, der ikke kender Gud."

19 Så svarede Job og sagde:

² "Hvor længe vil I plage mig og knuse mig med jeres ord? ³ I har bebrejdet mig disse ti gange; I skammer jer ikke over at mishandle mig. ⁴ Selv hvis jeg har fejlet, angår min fejl kun mig selv. ⁵ Hvis I virkelig ophøjer jer over mig og bruger min vanærelse imod mig, ⁶ så forstå, at jeg føler mig uretfærdigt behandlet af Gud og omringet af Hans net.

⁷ "Selvom jeg råber, 'Vold!' får jeg intet svar; jeg kalder på hjælp, men der er ingen retfærdighed. ⁸ Han har blokeret min vej, så jeg ikke kan passere, og Han har indhyllet mine veje i mørke. ⁹ Han har frataget mig min ære og taget kronen fra mit hoved. ¹⁰ Han river mig ned på alle sider, og jeg er væk; Han rykker mit håb op som et træ. ¹¹ Hans vrede brænder imod mig; Han betragter mig som sin fjende. ¹² Hans tropper rykker frem sammen; de

bygger en belejringsrampe imod mig og slår lejr omkring mit telt.

¹³ "Han har fremmedgjort mine brødre fra mig, og mine bekendte er fremmede for mig. ¹⁴ De, der er beslægtet med mig, har svigtet mig; mine nære venner har glemt mig. ¹⁵ Beboerne i mit hus og mine tjenestepiger betragter mig som en fremmed; jeg er en udlænding i deres øjne. ¹⁶ Jeg kalder på min tjener, men han svarer ikke; jeg må bede ham med min egen mund. ¹⁷ Min ånde er modbydelig for min kone, og jeg er afskyelig for min egen familie. ¹⁸ Selv små børn foragter mig; når jeg rejser mig, taler de imod mig. ¹⁹ Alle mine nære venner afskyr mig; dem jeg elsker, har vendt sig imod mig. ²⁰ Jeg er reduceret til hud og knogler; jeg har kun undsluppet med skindet på mine tænder. ²¹ "Vis mig medfølelse, mine venner, vis medfølelse, for Guds hånd har ramt mig. ²² Hvorfor forfølger I mig som Gud gør? Er I ikke tilfredse med mit kød?

²³ "Åh, at mine ord blev nedskrevet, at de blev indgraveret i en bog, ²⁴ at de blev indgraveret med et jernværktøj og bly, eller hugget i klippen for evigt! ²⁵ For jeg ved, at min Forløser lever, og at Han til sidst vil stå på jorden. ²⁶ Og efter min hud er blevet ødelagt, alligevel i mit kød skal jeg se Gud; ²⁷ Jeg selv vil se Ham med mine egne øjne — jeg, og ikke en anden. Mit hjerte længes i mig! ²⁸ Hvis I siger, 'Hvordan skal vi forfølge ham, da roden til problemet findes i ham,' ²⁹ så vær forsigtige med sværdet for jeres egen skyld, for vrede bringer sværdets konsekvenser, så I kan forstå, der er dom."

20 Zofar fra Na'ama svarede,

² "Mine rastløse tanker tvinger mig til at svare, på grund af min dybe uro. ³ Jeg har hørt en irettesættelse, der fornærmer mig, og indsigt fra min forståelse opfordrer mig til at svare.

⁴ Ved du ikke dette fra gamle tider, siden mennesket blev sat på jorden, ⁵ at de ondes jubel er flygtig, og de gudløses glæde er kun for et øjeblik? ⁶ Selv om hans hovmod når himlen og hans hoved rører skyerne, ⁷ vil han forsvinde for evigt som sit eget affald; de, der har set ham, vil sige: 'Hvor er han?' ⁸ Han vil forsvinde som en drøm og kan ikke findes; som en nattesyn, bliver han jaget væk. ⁹ Det øje, der så ham, vil ikke se

ham mere; hans sted vil ikke længere betragte ham.¹⁰ Hans børn vil søge de fattiges gunst, og hans hænder vil give hans rigdom tilbage.¹¹ Hans knogler, engang fulde af ungdommelig kraft, vil ligge med ham i støvet.

¹² "Selvom uretfærdighed er sød i hans mund og han gemmer den under sin tunge,¹³ selvom han værnar om den og ikke slipper den, men holder den i sin mund,¹⁴ vil hans mad dog blive sur i hans mave; det vil blive til giftsnoges gift i ham.¹⁵ Han sluger rigdom, men vil kaste den op; Gud vil tvinge den ud af hans mave.¹⁶ Han vil trække giftsnogens gift ind; hugormens tunge vil bringe ham ned.¹⁷ Han vil ikke betragte strømme, floder, der flyder med honning og fløde.¹⁸ Han vil give det tilbage, han arbejdede for, og ikke fortære det; han vil ikke nyde rigdommen fra sin handel.¹⁹ For han har knust og forladt de fattige; han har beslaglagt et hus, han ikke byggede.²⁰ "Fordi han ikke kendte fred i sig selv, vil han ikke beholde noget, han ønsker.²¹ Intet forbliver for ham at fortære; derfor vil hans velstand ikke vare ved.²² Midt i hans overflod vil nød overmande ham; den fulde kraft af elendighed vil komme over ham.²³ Når han har fyldt sin mave, vil Gud slippe sin voldsomme vrede løs over ham og regne den ned, mens han spiser.²⁴ Selvom han flygter fra et jernvåben, vil en bronzespids pil ramme ham.²⁵ Den er trukket og kommer ud af hans ryg, den blinkende spids fra hans lever; rædsler vil komme over ham.²⁶ Fuldstændigt mørke er forbeholdt hans skatte; en ild uden blæst vil fortære ham og opsluge, hvad der er tilbage i hans telt.²⁷ Himlene vil afsløre hans uretfærdighed, og jorden vil rejse sig mod ham.²⁸ Forøgelsen af hans hus vil flyde væk; hans ejendele vil forsvinde på Guds vredes dag.²⁹ Dette er den del, Gud har tildelt de onde, den arv, Gud har bestemt for ham."

21 Job svarede:

² "Lyt opmærksomt til mine ord, og lad dette være jeres måde at trøste mig på.³ Lad mig tale, og efter jeg har talt, kan I spotte mig.⁴ Er min klage rettet mod et menneske? Hvorfor skulle jeg ikke være utålmodig?⁵ Se på mig og vær forundrede; læg jeres hånd over jeres mund.⁶ Når jeg tænker på det, bliver jeg forstyrret; rædsel griber mit kød.⁷ Hvorfor fortsætter de onde med at leve, blive gamle og øge deres magt?⁸ Deres børn

trives omkring dem, deres afkom er for deres øjne.⁹ Deres hjem er sikre og fri for frygt; Guds ris er ikke over dem.¹⁰ Deres tyre avler med succes; deres køer kælder og mister ikke deres unger.¹¹ De sender deres børn ud som en flok; deres små danser.¹² De synger til tamburin og lyre, og glæder sig til fløjtespil.¹³ De tilbringer deres dage i velstand og går fredeligt i graven.¹⁴ Alligevel siger de til Gud: 'Bort fra os! Vi har ingen lyst til at kende dine veje.¹⁵ Hvem er den Almægtige, at vi skulle tjene ham? Hvilken fordel har vi, hvis vi beder til ham?'¹⁶ Sandelig, deres velstand er ikke i deres egne hænder, så jeg holder mig fra de ondes råd.

¹⁷ "Hvor ofte slukkes de ondes lampe? Hvor ofte rammer ulykke dem, tildelt af Gud i hans vrede?¹⁸ Er de som strå for vinden, som avner fejlet bort af en storm?¹⁹ Det siges, 'Gud gemmer en persons synd for deres børn.' Lad ham betale dem, så de selv kan vide det.²⁰ Lad deres egne øjne se deres fald; lad dem drikke af den Almægtiges vrede.²¹ For hvad bekymrer de sig om deres husstand efter dem, når deres tildelte måneder er endt?

²² Kan nogen give Gud viden, siden han dømmer selv de højeste?²³ En person dør i fuld styrke, helt tryk og sikker,²⁴ hans krop velnæret, knogler rige på marv.²⁵ En anden dør med en urolig sjæl, uden nogensinde at have nydt noget godt.²⁶ Sammen ligger de i støvet, og orme dækker dem begge.²⁷ "Se, jeg kender jeres tanker og de planer I udtænker mod mig.²⁸ I spørger, 'Hvor er nu den ædles hus, teltene hvor de onde boede?'²⁹ Har I ikke spurgt dem, der rejser? Har I ikke overvejet deres beretninger—³⁰ at de onde skånes fra ulykkens dag, og ledes bort fra vredens dag?³¹ Hvem konfronterer dem med deres handlinger, og hvem betaler dem for, hvad de har gjort?³² De bæres til graven, og der holdes vagt over deres grave.³³ Jorden i dalen er sød for dem; hele menneskeheden følger efter dem, og utallige andre går forud for dem.

³⁴ Så hvordan kan I tilbyde mig tom trøst? Jeres svar er intet andet end løgn!"

22 Nu talte Elifaz fra Teman,

² "Kan et menneske være til nogen nytte for Gud? Kan en klog person være til gavn for

sig selv? ³ Bringer det nogen glæde for den Almægtige, hvis du er retfærdig, eller nogen gevinst, hvis dine veje er fuldkomne?

⁴ Er det på grund af din ærbødighed, at Han retleder dig og går i rette med dig? ⁵ Er ikke din ondskab stor, og er ikke dine misgerninger uden ende? ⁶ For du har taget pant fra dine slægtninge uden grund og berøvet de nøgne deres klæder. ⁷ Du har undladt at give vand til de trætte, og du har nægtet brød til de sultne. ⁸ Men landet tilhører de mægtige, og de ærefulde bor på det. ⁹ Du har sendt enker bort tomhændet, og de faderløses styrke er blevet knust. ¹⁰ Derfor er der fælder omkring dig, og pludselig rædsel overvælder dig, ¹¹ eller mørke, så du ikke kan se, og en strøm af vand dækker dig.

¹² "Er Gud ikke i himmelens højder? Og se de højeste stjerner, hvor høje de er! ¹³ Alligevel spørger du, 'Hvad ved Gud? Kan Han domme gennem det tætte mørke?' ¹⁴ Skyer er et dække for Ham, så Han ikke ser os, og Han vandrer på himmelhvelvingen.' ¹⁵ Vil du fortsætte på den gamle vej som de ugudelige har betrådt, ¹⁶ som blev bortrevet før deres tid, hvis fundamenter blev skyllet bort af en flod? ¹⁷ De sagde til Gud, 'Lad os være i fred!' og 'Hvad kan den Almægtige gøre for dem?' ¹⁸ Alligevel var det Han, der fyldte deres huse med gode ting, men de ugudeliges råd er langt fra mig. ¹⁹ De retfærdige ser det og glæder sig, og de uskyldige spotter dem og siger, ²⁰ 'Vore modstandere er sikkert afskåret, og ild fortærer deres rigdom.'

²¹ "Lær Ham at kende og vær i fred; derved vil det gode komme til dig. ²² Modtag vejledning fra Hans mund og gem Hans ord i dit hjerte. ²³ Hvis du vender tilbage til den Almægtige, vil du blive genoprettet; hvis du fjerner uret langt fra dit telt, ²⁴ og kaster dit guld i støvet, Ofirs guld til bækstenene, ²⁵ så vil den Almægtige være din skat, og kostbart sølv for dig. ²⁶ For da vil du finde glæde i den Almægtige og løfte dit ansigt til Gud. ²⁷ Du vil kalde på Ham, og Han vil svare dig, og du vil opfylde dine løfter. ²⁸ Du vil beslutte en ting, og den vil blive fastsat for dig, og lys vil skinne på dine veje. ²⁹ Når folk er ydmygede, vil du sige, 'Løft dem op!' og Han vil frelse de nedbøjede. ³⁰ Han vil endda udfri den skyldige, som vil blive frelst ved dine hænders renhed."

23 Job svarede, ² "Også i dag er min klage bitter; Hans hånd er tung trods mine suk. ³ Hvis jeg blot vidste, hvordan jeg kunne finde Ham, så jeg kunne nå Hans bolig! ⁴ Jeg ville fremføre min sag for Ham og tale med overbevisning. ⁵ Jeg ville kende de ord, Han ville svare mig, og overveje, hvad Han ville sige. ⁶ Ville Han modsætte sig mig med stor magt? Nej, Han ville helt sikkert lytte til mig. ⁷ Der kunne de oprigtige engagere sig med Ham, og jeg ville blive sat fri for evigt fra min dommer.

⁸ "Se, jeg går mod øst, men Han er ikke der, og mod vest, men jeg kan ikke finde Ham; ⁹ Når Han arbejder i nord, ser jeg Ham ikke; Han vender sig mod syd, men jeg ser Ham ikke. ¹⁰ Dog kender Han den vej, jeg tager; når Han har prøvet mig, skal jeg fremstå som guld. ¹¹ Mine fødder har holdt fast ved Hans skridt; jeg har holdt Hans vej og ikke vendt mig bort. ¹² Jeg er ikke afvejet fra Hans læbers bud; jeg har værdsat Hans munds ord mere end min daglige føde.

¹³ Men Han er uforanderlig, og hvem kan vende Ham? Han gør, hvad Han ønsker. ¹⁴ Han vil fuldføre, hvad Han har planlagt for mig, og mange sådanne ting er hos Ham. ¹⁵ Derfor er jeg bange for Hans nærvær; når jeg overvejer dette, frygter jeg Ham. ¹⁶ Det er Gud, der har gjort mit hjerte svagt, og den Almægtige, der har skræmt mig, ¹⁷ Dog er jeg ikke gjort tavs af mørket, ej heller af det dybe mørke, der dækker mit ansigt.

24 "Hvorfor er tider ikke fastsat af den Almægtige, Og hvorfor forstår de, der kender Ham, ikke Hans dage? ² Folk flytter grænsemærket; De beslaglægger og fortærer flokke. ³ De driver de faderløses æsler bort, De tager enkens okse som pant. ⁴ De skubber de trængende af vejen; De fattige i landet må gemme sig sammen. ⁵ Se, som vilde æsler i ørkenen Søger de efter føde i deres aktivitet, Som næring til deres børn i ørkenen. ⁶ De samler deres foder på marken Og sanker i den uretfærdiges vingård. ⁷ De tilbringer natten uden tøj, Og har ingen dække mod kulden. ⁸ De gennemblødes af bjergenes regn, Og de klamrer sig til klippen for mangel på ly. ⁹ Andre river en forældreløs fra brystet, Og tager det som pant mod de fattige. ¹⁰ De får de fattige til at gå omkring uden tøj, Og de tager negene fra de

Jobs Bog

sultne. ¹¹ *Inden for murene presser de olie; De træder vinpresser, men forbliver tørstige.* ¹² *Fra byen stønner folk, Og de såredes sjæle råber; Alligevel ser Gud ikke på uretten.*

¹³ *Andre har været med dem, der gør oprør mod lyset; De vil ikke kende dets veje, Og bliver ikke på dets stier.* ¹⁴ *Morderen står op ved dag gry; Han dræber de fattige og de trængende, Og om natten opfører han sig som en tyv.* ¹⁵ *Horkarlens øje venter på skumringen, Siger: 'Intet øje vil se mig.'* Og han skjuler sit ansigt. ¹⁶ *I mørket bryder de ind i huse, De lukker sig inde om dagen; De kender ikke lyset.* ¹⁷ *For morgenen er den samme for ham som dybt mørke, For han er fortrolig med rædslerne i det dybe mørke.*

¹⁸ *De er ubetydelige på vandoverfladen; Deres jordlod er forbandet på jorden. De vender sig ikke mod vingårdene.* ¹⁹ *Tørke og varme fortærer snevandet, Således opsluger Sheol dem, der har syndet.* ²⁰ *En mor vil glemme ham; ormen næres sødt af ham. Han er ikke længere husket. Og ondskab er brudt som et træ.* ²¹ *Han mishandler den barnløse kvinde, Og gør intet godt for enken.* ²² *Men Han river de stærke bort med sin magt; Han rejser sig, men ingen har livets sikkerhed.* ²³ *Han giver dem tryghed, og de støttes; Og Hans øjne er på deres veje.* ²⁴ *De ophøjes en kort tid, så er de borte; Desuden bringes de lavt, som alt, der samles op; Selv som aksene skæres de af.*

²⁵ *Nu, hvis det ikke er sådan, hvem kan bevise mig falsk, Og gøre mine ord meningsløse?"*

25 Bildad fra Shuah svarede og sagde,

² *"Herredømme og ærefrygt tilhører Ham som bringer orden til højderne.* ³ *Er der en grænse for Hans hære? Over hvem skinner Hans lys ikke? ⁴ Hvordan kan et menneske da være retfærdigt for Gud? Hvordan kan en, der er født af en kvinde, være ren? ⁵ Hvis selv månen mangler lysstyrke og stjernerne ikke er rene i Hans øjne, ⁶ hvor meget mindre et menneske, som er en maddike, og en menneskesøn, som er en orm!"*

26 Job svarede,

² *"Hvilken hjælp du har givet til den svage! Hvor du har styrket den arm, der mangler kraft! ³ Hvilket råd du har givet til den uden visdom! Hvilken rig indsigt du har vist! ⁴ Hvem talte*

du til med disse ord? Og hvis ånd har talt gennem dig?

⁵ *"De afdødes ånder skælver under vandene og deres indbyggere. ⁶ Dødsriget er blotlagt for Ham; Abaddon er afdækket. ⁷ Han udspænder de nordlige himle over tomrummet og ophænger jorden på intet. ⁸ Han binder vandene i sine skyer, alligevel brister skyerne ikke under deres vægt. ⁹ Han skjuler fuldmånens ansigt, spreder sin sky over den. ¹⁰ Han har trukket en cirkel på vandoverfladen, markerer grænsen mellem lys og mørke. ¹¹ Himmelenes søjler ryster, forbløffede over Hans irrettesættelse. ¹² Ved sin magt rører Han havet; ved sin visdom knuste Han Rahab. ¹³ Ved sin ånde bliver himlene klare; Hans hånd gennemborede den hurtige slange.*

¹⁴ *Ja, dette er kun kanterne af Hans veje; og hvor svag er den hvisken, vi hører om Ham! Men tordenen af Hans magt, hvem kan forstå?"*

27 Så tog Job igen til orde og sagde,

² *"Så sandt som Gud lever, som har nægtet mig ret, Og den Almægtige, som har fyldt min sjæl med bitterhed, ³ Så længe jeg har liv i mig, Og den Almægtiges ånde i mine næsebor, ⁴ Vil mine læber ikke tale falskhed, Ej heller vil min tunge udtale svig. ⁵ Det er langt fra mig at sige, at I har ret; Indtil jeg dør, vil jeg ikke opgive min integritet. ⁶ Jeg holder fast ved min retfærdighed og vil ikke lade den glide. Mit hjerte bebrejder mig ikke for nogen af mine dage.*

⁷ *Lad min fjende være som den onde, Og min modstander som den uretfærdige. ⁸ For hvad håb har den gudløse, når hans liv ender, Når Gud kræver hans liv? ⁹ Vil Gud lytte til hans råb Når ulykke rammer ham? ¹⁰ Vil han finde glæde i den Almægtige? Vil han påkalde Gud til alle tider?*

¹¹ *Jeg vil lære jer om Guds magt; Jeg vil ikke skjule, hvad der er hos den Almægtige. ¹² Se, I har alle nu set det; Hvorfor taler I så om tomt vrøvl?*

¹³ *Dette er skæbnen for en ond person fra Gud, Og den arv, som undertrykkere modtager fra den Almægtige: ¹⁴ Skønt hans børn er mange, er de bestemt til sværdet; Og hans afkom vil ikke have nok brød. ¹⁵ Hans overlevende vil blive begravet af pesten, Og deres enker vil ikke kunne sørge. ¹⁶ Skønt han hober selv op som støv, Og samler*

stoffer så rigeligt som ler, ¹⁷ Må han samle det, men de retfærdige vil bære det, Og de uskyldige vil dele sølvet. ¹⁸ Han bygger sit hus som et ederkoppespind, Eller et læskur lavet af en vægter. ¹⁹ Han lægger sig rig, men aldrig igen; Han åbner sine øjne, og det er væk. ²⁰ Rædsler overmander ham som en flod; En storm fejer ham bort om natten. ²¹ Østvinden bærer ham bort, og han forsvinder; Den fejer ham ud af hans sted. ²² Den kaster sig mod ham uden nåde; Han vil sikkert forsøge at undslippe dens magt. ²³ Folk vil klappe i hænderne ad ham, Og vil hvæse ad ham fra deres steder.

28 "Sandelig, der er en mine for sølv Og et sted for rensning af guld. ² Jern udvindes fra jorden, Og kobber renses fra sten. ³ Mennesket gør ende på mørket, Og til den fjerneste grænse søger han Klippen i skygge og dyb mørke. ⁴ Han synker en skakt langt fra beboelse, Glemte af foden; De hænger og svinger frem og tilbage langt fra mennesker. ⁵ Jorden, fra den kommer mad, Og under den vendes den om som ild. ⁶ Dens klipper giver safirer, Og dens støv indeholder guld. ⁷ Stien er ukendt for rovfugle, Ej heller har falkens øje set den. ⁸ De stolte dyr har ikke gået på den, Ej heller har løven passeret over den. ⁹ Han lægger sin hånd på flinten; Han omstyrtter bjergene ved deres rod. ¹⁰ Han skærer kanaler gennem klipperne, Og hans øje opdager alt, hvad der er kostbart. ¹¹ Han stopper strømme fra at flyde, Og bringer det skjulte frem i lyset.

¹² "Men hvor findes visdom? Og hvor er forståelsens sted? ¹³ Menneskeheden kender ikke dens værdi, Ej heller findes den i de levendes land. ¹⁴ Havdybet erklærer, 'Den er ikke i mig'; Og havet proklamerer, 'Den er ikke hos mig.' ¹⁵ Rent guld kan ikke byttes for den, Ej heller kan sølv vejes som dens værdi. ¹⁶ Den kan ikke vurderes i guld fra Ofir, I kostbar onyx eller safir. ¹⁷ Guld eller glas kan ikke sammenlignes med den, Ej heller kan den byttes for genstande af fint guld. ¹⁸ Koral og krystal skal ikke nævnes; Og at opnå visdom er mere kostbart end perler. ¹⁹ Topasen fra Kusch kan ikke sammenlignes med den, Ej heller kan den vurderes i rent guld.

²⁰ "Så hvorfra opstår visdom? Og hvor er forståelsens sted? ²¹ Den forbliver skjult for alle levende væsners øjne, Og er skjult for himlens

fugle. ²² Abaddon og Døden siger, 'Med vores ører har vi hørt et rygte om den.' ²³ Gud forstår dens vej, Og Han kender dens sted. ²⁴ For Han iagttager til jordens ender; Han ser alt under himlen. ²⁵ Da Han gav vinden dens vægt, Og målte vandene med mål, ²⁶ Da Han satte en grænse for regnen, Og en sti for lynet, ²⁷ Da så Han den og erklærede den; Han etablerede den og undersøgte den også. ²⁸ Og til hele menneskeheden sagde Han, 'Se, frygten for Herren, det er visdom; Og at vende sig bort fra det onde er forståelse.'"

29 Så tog Job igen til orde og sagde:

² "Gid jeg var som i de forgangne måneder, Som i de dage, da Gud vågede over mig; ³ Da hans lampe skinnede over mig, Og ved hans lys vandrede jeg gennem mørket; ⁴ Som jeg var i min ungdoms dage, Da Guds beskyttelse var over mit telt; ⁵ Da den Almægtige stadig var med mig, Og mine børn omgav mig; ⁶ Da mine skridt blev badet i smør, Og klippen udgød strømme af olie for mig!

⁷ Da jeg gik til byporten, Da jeg tog plads på torvet, ⁸ Så de unge mænd mig og trak sig tilbage, Og de gamle rejste sig og stod. ⁹ Lederne holdt op med at tale Og lagde deres hænder på munden; ¹⁰ De fornemmes stemmer blev tyst, Og deres tunger klæbede til ganen. ¹¹ For når et øre hørte, kaldte det mig velsignet, Og når et øje så, vidnede det om mig, ¹² Fordi jeg befriede den fattige, der råbte om hjælp, Og den forældreløse, der ikke havde nogen støtte. ¹³ Den døendes velsignelse kom over mig, Og jeg fik enken til at synge af glæde. ¹⁴ Jeg bar retfærdighed, og den klædte mig; Min ret var som en kappe og et pandebånd. ¹⁵ Jeg var en vejleder for de blinde, Og en støtte for de lamme. ¹⁶ Jeg var en far for de trængende, Og jeg undersøgte den sag, jeg ikke kendte. ¹⁷ Jeg knuste de ondes kæber, Og reddede byttet fra deres tænder.

¹⁸ Da tænkte jeg, 'Jeg vil dø i mit rede, Og jeg vil mangfoldiggøre mine dage som sandet. ¹⁹ Mine rødder breder sig ud til vandene, Og duggen ligger på mine grene hele natten. ²⁰ Min herlighed er altid frisk hos mig, Og min bue fornyes i min hånd.'

²¹ Til mig lyttede de og ventede, Og forblev tavse for mit råd. ²² Efter mine ord talte de ikke igen, Og min tale satte sig på dem. ²³ De ventede på mig som på regnen, Og åbnede deres munde som for våregnen. ²⁴ Jeg smilede til dem, når de ikke

troede, Og de så ikke uventligt på lyset af mit ansigt. ²⁵ Jeg bestemte deres kurs og sad som leder, Og boede som en konge blandt tropperne, Som en der trøstede de sørgende.

30 "Men nu gør de, der er yngre end jeg, nar af mig, Hvis fædre jeg ikke ville have placeret med hundene i min hjord. ² Hvad nytte var deres hænders styrke for mig? Deres kraft var forsvundet fra dem. ³ Af fattigdom og sult er de magre— De, der gnaver den tørre jord om natten i ødelæggelse og øde, ⁴ Som samler salturt ved buskene, Og hvis føde er roden af gyvelbusken. ⁵ De drives bort fra samfundet; Folk råber imod dem som mod en tyv, ⁶ Så de bor i øde dale, I jordens og klippernes huler. ⁷ Blandt buskene hyler de; Under ukrudtet samles de. ⁸ Sønner af de tåbelige, endda sønner af de navnløse, De er blevet drevet ud af landet.

⁹ Og nu er jeg blevet deres spot, Og jeg er blevet et ordsprog for dem. ¹⁰ De foragter mig og holder afstand fra mig, Og de holder sig ikke tilbage fra at spytte mig i ansigtet. ¹¹ Fordi Han har løsnet sin buestreg og plaget mig, Har de kastet al hæmning i mit nærvær. ¹² På højre hånd rejser deres afkom sig; De skubber mine fødder til side og bygger imod mig deres veje til ødelæggelse. ¹³ De forstyrrer min vej, De drager fordel af mit fald; Ingen holder dem tilbage. ¹⁴ De kommer over mig som et brud i muren; De rykker frem i stormen. ¹⁵ Pludselige rædsler vendes imod mig; De forfølger min ære som vinden, Og min velstand er forsvundet som en sky.

¹⁶ Og nu er min sjæl udøst i mig; Dage med lidelse har overmandet mig. ¹⁷ Om natten gennemborer det mine knogler i mig, Og mine ubarmhjertige smerter hviler ikke. ¹⁸ Ved en stor kraft er mit klæde forvredet; Det binder mig som kraven på min frakke. ¹⁹ Han har kastet mig i sølet, Og jeg er reduceret til støv og aske.

²⁰ Jeg råber til Dig om hjælp, men Du svarer ikke; Jeg rejser mig, og Du vender Dit blik imod mig. ²¹ Du er blevet hård mod mig; Med Din hånds styrke forfølger Du mig. ²² Du løfter mig op til vinden og lader mig ride på den, Og Du spreder mig i stormen. ²³ For jeg ved, at Du vil bringe mig til døden, Og til mødehuset for alle de levende.

²⁴ Men rækker man ikke sin hånd ud i en ruinhob, Eller i sin ulykke derfor råber om hjælp? ²⁵ Har jeg ikke grædt for den, der er i nød? Var min sjæl ikke bedrøvet for den trængende? ²⁶ Da jeg håbede på godt, kom ondt; Da jeg ventede på lys, kom mørke. ²⁷ Mine indre organer er i oprør og er aldrig stille; Dage med lidelse konfronterer mig. ²⁸ Jeg vandrer omkring i sorg uden trøst; Jeg rejser mig i forsamlingen og beder om hjælp. ²⁹ Jeg er blevet ligesom sjakaler, Og en ledsager til strudse. ³⁰ Min hud er blevet mørk på mig, Og mine knogler brænder af feber. ³¹ Således er min harpe stemt til sorg, Og min fløjte til klagens lyd.

31 "Jeg har lavet en aftale med mine øjne; Hvordan kunne jeg da se på en ung kvinde? ² Og hvad er den del, Gud giver fra oven, Eller arven fra den Almægtige i det høje? ³ Er det ikke ulykke for den uretfærdige, Og uheld for dem, der arbejder med uret? ⁴ Ser Han ikke mine veje, Og tæller alle mine skridt?

⁵ Hvis jeg har vandret i falskhed, Og min fod har hastet efter bedrag, ⁶ Lad Ham veje mig med ærlige vægte, Og lad Gud kende min integritet. ⁷ Hvis mit skridt er afvejet fra stien, Eller mit hjerte har fulgt mine øjne, Eller nogen plet har klæbet til mine hænder, ⁸ Lad mig så og en anden fortære, Og lad min afgrøde blive rykket op.

⁹ Hvis mit hjerte er blevet lokket af en kvinde, Eller jeg har ventet ved min nabos dør, ¹⁰ Må min hustru male for en anden, Og lad andre bøje sig over hende. ¹¹ For det ville være en skammelig handling; Desuden ville det være en uret, der kan straffes af dommere. ¹² For det ville være en ild, der fortærer til ødelæggelse, Og ville rykke al min fremgang op med rode.

¹³ Hvis jeg har overset min mandlige eller kvindelige tjeners bøn Når de bragte en klage mod mig, ¹⁴ Hvad kunne jeg da gøre, når Gud rejser sig? Og når Han kalder mig til regnskab, hvordan skal jeg svare Ham? ¹⁵ Har Han, der skabte mig i moderskødet, ikke også skabt dem, Og dannede ikke den samme os i moderskødet?

¹⁶ Hvis jeg har nægtet de fattige deres ønsker, Eller fået enken til at miste håbet, ¹⁷ Eller har spist min bid alene, Og ikke delt den med den forældreløse ¹⁸ (Men fra min ungdom voksede han op med mig som med en far, Og fra min moders liv ledede jeg

hende), ¹⁹ Hvis jeg har set nogen omkomme for mangel på tøj, Eller en trængende uden kappe, ²⁰ Hvis hans talje ikke har velsignet mig, Eller han ikke er blevet varmet med min fåres uld, ²¹ Hvis jeg har løftet min hånd mod den forældreløse, Fordi jeg så, jeg havde støtte ved porten, ²² Må min skulder gå af led, Og min arm blive brækket af ved albuen. ²³ For frykten for ulykke fra Gud er overvældende for mig, Og på grund af Hans majestæt er jeg magtesløs.

²⁴ Hvis jeg har sat min lid til guld, Og kaldt fint guld min sikkerhed, ²⁵ Hvis jeg har glædet mig, fordi min rigdom var stor, Og fordi min hånd havde opnået så meget, ²⁶ Hvis jeg er blevet betaget af solen, når den skinnede Eller månen i dens pragt, ²⁷ Og mit hjerte blev hemmeligt draget, Og min hånd tilbød et kys fra min mund, ²⁸ Det ville også have været en synd, der fortjener dom, For jeg ville have fornægtet Gud ovenfor.

²⁹ Har jeg glædet mig over min fjendes fald, Eller blevet glad, når ulykke fandt ham? ³⁰ Nej, jeg har ikke tilladt min mund at synde Ved at bede om hans liv i en forbandelse. ³¹ Har folkene i mit telt ikke sagt, 'Hvem kan finde en, der ikke er blevet møt af hans mad?' ³² Den fremmede har ikke tilbragt natten udenfor, For jeg har åbnet mine døre for den rejsende. ³³ Har jeg skjult mine overtrædelser som Adam, Ved at skjule min skyld i mit hjerte, ³⁴ Fordi jeg var bange for den store skare, Og familiers hån gjorde mig nervøs, Og jeg tav og gik ikke ud af døren?

³⁵ Åh, at jeg havde nogen til at høre mig! Her er mit mærke; Lad den Almægtige svare mig! Og anklageskriftet, som min modstander har skrevet, ³⁶ Jeg ville bestemt bære det på min skulder, Jeg ville binde det til mig som en krone. ³⁷ Jeg ville fortælle Ham om alle mine skridt; Som en fyrste ville jeg nærme mig Ham.

³⁸ Hvis mit land råber imod mig, Og dets furer forenes i klage, ³⁹ Hvis jeg har fortært dets afgrøde uden betaling, Eller har fået dets ejere til at miste deres liv, ⁴⁰ Må torne vokse i stedet for hvede, Og ukrudt i stedet for byg." Jobs ord er endt.

32 Således holdt de tre mænd op med at svare Job, for han var retfærdig i sine egne øjne. ² Men Elihu, søn af Barakel fra Buz, af Rams slægt, blev vred på Job, fordi han retfærdiggjorde

sig selv frem for Gud. ³ Hans vrede blussede også op mod de tre venner, da de ikke havde fundet noget svar for at modbevise Job, men alligevel havde de fordømt ham. ⁴ Elihu havde holdt sig tilbage fra at tale til Job, fordi de var ældre end han. ⁵ Men da Elihu så, at de tre mænd ikke havde flere svar, blev hans vrede tændt.

⁶ Så erklærede Elihu, søn af Barakel fra Buz:

"Jeg er ung i år, og I er gamle; derfor var jeg tilbageholdende og undlod at udtrykke mine tanker. ⁷ Jeg tænkte, 'Lad alderen tale, og lad mange år give visdom.' ⁸ Men det er ånden i et menneske, den Almægtiges ånde, der giver forståelse. ⁹ Det er ikke kun de ældre, der er vise, ej heller er det kun de gamle, der forstår retfærdighed.

¹⁰ Derfor siger jeg: 'Hør mig; jeg vil også dele, hvad jeg ved.' ¹¹ Jeg ventede på jeres ord, jeg lyttede til jeres overvejede tale, mens I søgte efter, hvad I skulle sige. ¹² Jeg gav jer min fulde opmærksomhed. Dog har ingen af jer bevist Job forkert; ingen har svaret på hans argumenter. ¹³ Derfor, påstå ikke, 'Vi har opdaget visdom; lad Gud, ikke mennesket, besejre ham.' ¹⁴ Men Job har ikke rettet sine ord mod mig, og jeg vil ikke svare ham med jeres argumenter.

¹⁵ De er forfærdede og har holdt op med at svare; ordene har forladt dem. ¹⁶ Skal jeg vente, nu hvor de er tavse, nu hvor de står uden svar? ¹⁷ Jeg vil også have min mening; jeg vil også dele mine tanker. ¹⁸ For jeg er fyldt med ord, og ånden i mig opfordrer mig til at tale. ¹⁹ Indeni er jeg som vin uden udluftning, som nye vinsække klar til at sprænges. ²⁰ Jeg må tale for at finde lindring; jeg må åbne mine læber og svare. ²¹ Jeg vil ikke vise partiskhed, ej heller vil jeg smigre nogen. ²² For jeg ved ikke, hvordan man smigrer; hvis jeg gjorde, ville min Skaber hurtigt tage mig bort.

33 "Men nu, Job, vær venlig at lytte til min tale; giv agt på alle mine ord. ² Se nu, jeg er ved at åbne min mund; min tunge er klar til at tale. ³ Mine ord kommer fra mit hjertes integritet; mine læber udtrykker viden oprigtigt. ⁴ Guds Ånd har skabt mig; den Almægtiges ånde giver mig liv. ⁵ Svar mig, hvis du kan; forbered dig og tag din stand. ⁶ Jeg er ligesom dig for Gud; jeg er også blevet formet af ler. ⁷ Ingen frygt for mig bør

skræmme dig, og min hånd bør ikke være tung over dig.

⁸ "Men du har talt i mit høre, og jeg har hørt de ord, du sagde: ⁹ 'Jeg er ren, uden overtrædelse; jeg er ren, og der er ingen uret i mig.' ¹⁰ Alligevel finder Han anledninger imod mig; Han betragter mig som sin modstander. ¹¹ Han sætter mine fødder i lænker; Han overvåger alle mine veje.'

¹² "Men jeg siger til dig, i dette har du ikke ret, for Gud er større end noget menneske. ¹³ Hvorfor strider du med Ham, og siger, at Han ikke svarer på nogen af dine ord? ¹⁴ For Gud taler—nu på én måde, nu på en anden—men ingen bemærker det. ¹⁵ I en drøm, et syn om natten, når dyb søvn falder over mennesker, mens de slumrer på deres senge, ¹⁶ kan Han åbne deres ører og skræmme dem med advarsler, ¹⁷ for at vende en person fra uret og for at holde dem fra stolthed, ¹⁸ for at bevare deres sjæl fra graven, og deres liv fra at omkomme ved sværdet.

¹⁹ "Eller de kan blive tugtet på en smertefuld seng, med konstant nød i deres knogler, ²⁰ så deres væsen væmmes ved brød, og deres sjæl foragter deres yndlingsmad. ²¹ Deres kød svinder ind til ingenting, og deres knogler, engang usete, stikker nu ud. ²² Deres sjæl nærmer sig graven, og deres liv til dødens budbringere. ²³ Men hvis der er en engel på deres side, en mægler, én ud af tusind, for at vise dem, hvad der er rigtigt, ²⁴ og han er nådig mod dem, og siger, 'Befri dem fra at gå ned i graven; jeg har fundet en løsesum for dem—' ²⁵ lad deres kød fornyes som et barns; lad dem vende tilbage til deres ungdoms kraft—' ²⁶ så vil de bede til Gud og finde nåde hos Ham; de vil se Hans ansigt med glæde, og Han vil genoprette deres retfærdighed. ²⁷ De vil synge til andre og sige, 'Jeg har syndet og forvansket det, der var rigtigt, men jeg fik ikke, hvad jeg fortjente. ²⁸ Han har befriet min sjæl fra at gå ned i graven, og mit liv skal se lyset.'

²⁹ "Ja, Gud gør alle disse ting for en person—to gange, endda tre gange—' ³⁰ for at bringe deres sjæl tilbage fra graven, så de kan blive oplyst med livets lys.

³¹ "Lyt nøje, Job, og hør mig; forbliv tavs, og jeg vil tale. ³² Hvis du har noget at sige, svar mig; tal, for jeg ønsker at retfærdiggøre dig. ³³ Men hvis ikke,

så lyt til mine ord; forbliv tavs, og jeg vil give dig visdom."

34

Så fortsatte Elihu og talte:

² "Hør mine ord, I vise mænd, og lyt til mig, I mænd af forstand. ³ For ligesom ganen smager mad, sådan skelner øret ord. ⁴ Lad os vælg for os selv, hvad der er ret; lad os sammen skelne, hvad der er godt.

⁵ For Job har sagt: 'Jeg er retfærdig, men Gud har nægtet mig retfærdighed. ⁶ Skønt jeg er uden fejl, betragtes jeg som en løgner; mit sår er uhelbredeligt, skønt jeg er skyldfri.' ⁷ Hvilken mand er som Job, der drikker hån som vand, ⁸ som omgås onde mennesker og vandrer med de ugudelige? ⁹ For han har sagt: 'Der er ingen fordel for en mand i at forsøge at behage Gud.' ¹⁰ 'Derfor, lyt til mig, I mænd af forstand. Det er langt fra Gud at gøre ondt, og fra den Almægtige at gøre uret. ¹¹ Han gengælder en person efter deres gerninger, og bringer over dem, hvad deres adfærd fortjener.

¹² Det er utænkeligt, at Gud ville handle ondt, eller at den Almægtige ville forvride retfærdighed. ¹³ Hvem gav Ham myndighed over jorden? Hvem satte hele verden i Hans varetægt? ¹⁴ Hvis Han skulle samle Sin ånd og ånde til Sig Selv, ¹⁵ ville hele menneskeheden omkomme sammen, og mennesket ville vende tilbage til støvet.

¹⁶ "Hvis du er klog, så vær opmærksom på dette; lyt til lyden af mine ord. ¹⁷ Kan en, der hader retfærdighed, regere? Vil du fordømme den retfærdige og mægtige? ¹⁸ Er det ikke Ham, der erklærer til konger, 'I er uden betydning,' og til adelige, 'I er korrupte,' ¹⁹ som ikke viser partiskhed over for fyrster og ikke favoriserer de rige frem for de fattige, for de er alle Hans hænders værk? ²⁰ I et øjeblik dør de, midt om natten; folk rystes og går bort, og de mægtige fjernes uden menneskelig hånd.

²¹ "For Hans øjne er på menneskers veje; Han ser hvert deres skridt. ²² Der er ingen mørke eller dyb skygge hvor onde kan skjule sig. ²³ Gud behøver ikke at undersøge folk yderligere, for at de skal komme for Ham til dom. ²⁴ Uden undersøgelse knuser Han de mægtige og sætter andre i deres sted. ²⁵ Fordi Han iagttager deres handlinger, styrter Han dem om natten, og de knuses. ²⁶ Han slår dem for deres ondskab på et offentligt sted, ²⁷

fordi de vendte sig bort fra at følge Ham og ikke havde nogen respekt for nogen af Hans veje. ²⁸ De fik de fattiges råb til at komme for Ham, så Han hørte de undertryktes råb. ²⁹ Når Han forbliver tavs, hvem kan fordømme Ham? Hvis Han skjuler Sit ansigt, hvem kan se Ham? Han er over både nation og individ ligeligt, ³⁰ for at forhindre de gudløse i at herske og lægge fælder for folket.

³¹ "For har nogen sagt til Gud, 'Jeg har udholdt straf; jeg vil ikke fornærme mere; ³² vis mig, hvad jeg ikke ser; hvis jeg har gjort forkert, vil jeg ikke gentage det?' ³³ Skal Gud gengælde på dine betingelser, fordi du afviser Hans? Du må vælge, ikke jeg; derfor, erklær hvad du ved.

³⁴ Mænd af forstand vil sige til mig, og en vis mand, der hører mig, vil sige, ³⁵ 'Job taler uden viden; hans ord mangler visdom.' ³⁶ Åh, at Job kunne blive grundigt testet, for at svare som en ugudeligt mand! ³⁷ For han fører oprør til sin synd; han klapper sine hænder blandt os og øger sine ord mod Gud."

35

Så fortsatte Elihu og talte:

² "Anser du dette for at være retfærdigt? Du hævder, 'Min retfærdighed overgår Guds.' ³

For du spørger, 'Hvilken fordel er det for mig? Hvad vinder jeg mere end hvis jeg havde syndet?'

⁴ Jeg vil svare dig og dine ledsagere. ⁵ Betragt himlene og se; se på skyerne, de er langt over dig. ⁶ Hvis du synder, hvilken virkning har det på Ham? Hvis dine overtrædelser er mange, hvordan påvirker de Ham? ⁷ Hvis du er retfærdig, hvad kan du tilbyde Ham, eller hvad ønsker Han fra din hånd? ⁸ Din ondskab påvirker kun mennesker som dig selv, og din retfærdighed påvirker kun medmennesker.

⁹ "Folk råber under vægten af undertrykkelse; de søger lindring fra de mægtiges magt. ¹⁰ Alligevel spørger ingen, 'Hvor er Gud min Skaber, som giver sange i natten, ¹¹ som lærer os mere end jordens dyr og gør os klogere end himlens fugle?' ¹² De råber, men Han svarer ikke på grund af de ondes arrogance. ¹³ Gud vil nemlig ikke høre en tom bøn; den Almægtige lytter ikke til den. ¹⁴ Hvor meget mindre vil Han lytte, når du hævder, at du ikke ser Ham, at din sag er for Ham, og du må vente på Ham. ¹⁵ Og nu, fordi Han ikke har straffet i Sin

vrede, og heller ikke har taget hensyn til uret, ¹⁶ Så taler Job med tomme ord; han mangfoldiggør ord uden forståelse."

36

Elihu fortsatte med at tale og sagde:

² "Bær over med mig lidt længere, og jeg vil demonstrere, at der er mere at sige på Guds vegne. ³ Jeg vil bringe min viden fra det fjerne og tilskrive retfærdighed til min Skaber. ⁴ Vær forvisset, mine ord er ikke falske; en fuldkommen i viden er hos dig.

⁵ Se, Gud er mægtig og afviser ingen; Han er mægtig i styrke og forståelse. ⁶ Han bevarer ikke de ugudelige, men opretholder de undertryktes rettigheder. ⁷ Han vender ikke sit blik fra de retfærdige; Han sætter dem med konger på tronen og ophøjer dem for evigt. ⁸ Hvis de er bundet i lænker og fanget i lidelsens bånd, ⁹ så erklærer Han for dem deres gerninger og deres overtrædelser, at de har handlet hovmodigt. ¹⁰ Han åbner deres ører for vejledning og befaler dem at vende sig fra uret. ¹¹ Hvis de lytter og tjener Ham, vil de tilbringe deres dage i velstand og deres år i lykke. ¹² Men hvis de ikke lytter, vil de møde deres ende ved sværdet og gå bort uden forståelse.

¹³ De gudløse i hjertet nærer vrede; de kalder ikke på hjælp, når Han binder dem. ¹⁴ De dør i deres ungdom, og deres liv ender blandt helligdommens mandlige prostituerede. ¹⁵ Han redder de lidende i deres elendighed og åbner deres ører i undertrykkelsens tid.

¹⁶ Ja, Han trækker dig fra nødens kæber til et bredt sted uden begrænsning, og dit bord er fyldt med rig mad. ¹⁷ Men nu er du fyldt med den dom, der tilkommer de ugudelige; dom og retfærdighed har grebet dig. ¹⁸ Pas på, at vrede ikke lokker dig til hån, og lad ikke en stor løsesum vende dig bort. ¹⁹ Vil din rigdom eller anstrengelsen af din styrke holde dig fra nød? ²⁰ Længes ikke efter natten, når folk bliver taget fra deres steder. ²¹ Vær på vagt mod at vende dig til det onde, som du synes at foretrække frem for lidelse.

²² Se, Gud er suveræn i sin magt; hvem kan undervise som Ham? ²³ Hvem har fastlagt Hans vej for Ham, eller hvem har sagt: 'Du har gjort forkert?'

²⁴ Husk at lovprise Hans værk, som folk har sunget i lovsang. ²⁵ Hele menneskeheden har set det;

menneskeheden betragter det fra det fjerne. ²⁶ Se, Gud er stor ud over vores forståelse; antallet af Hans år er uudgrundeligt.

²⁷ For Han trækker vanddråberne op, som destillerer som regn fra de himmelske strømme, ²⁸ skyerne hælder deres fugt ud, og rigelige byger falder over menneskeheden. ²⁹ Kan nogen begribe skyernes udbredelse, tordenen fra Hans pavillon? ³⁰ Se, Han spreder sin lyn omkring sig og dækker havets dybder. ³¹ For ved disse styrer Han nationerne og sørger for mad i overflod. ³² Han fylder sine hænder med lyn og befaler det at ramme sit mål. ³³ Hans torden annoncerer stormen; selv kvæget er opmærksom på dens komme.

37 "Ved dette skælver mit hjerte, Og springer fra sit sted. ² Hør opmærksomt tordenen af Hans stemme, Og rumlen, der kommer fra Hans mund. ³ Over hele himlen sender Han det ud, Og Hans lyn når jordens ender. ⁴ Efter det brøler en stemme; Han tordner med Sin majestætiske stemme, Og Han holder ikke lynet tilbage, når Hans stemme høres. ⁵ Gud tordner vidunderligt med Sin stemme, Udfører store ting ud over vores forståelse. ⁶ Til sneen befaler Han, 'Fald på jorden,' Og til regnbygen, 'Vær stærk.' ⁷ Han forsegler hver persons hånd, Så alle mennesker kan erkende Hans værk. ⁸ Så trækker dyret sig tilbage til sin hule Og bliver i sin hule. ⁹ Fra syd kommer stormen, Og fra nord kulden. ¹⁰ Ved Guds ånde dannes is, Og vandets vidder fryses. ¹¹ Han fylder også skyerne med fugt; Han spreder skyen af Sit lyn. ¹² Den skifter retning, vender sig efter Hans vejledning, For at den kan udføre, hvad Han befaler den På den beboede jords overflade. ¹³ Enten til retledning, eller for Hans verden, Eller for barmhjertighed, får Han det til at ske.

¹⁴ "Hør dette, Job: Stå og reflekter over Guds vidundere. ¹⁵ Ved du, hvordan Gud etablerer dem, Og får lynet af Sin sky til at skinne? ¹⁶ Forstår du om skyernes svæven, Vidundrene af En, der er fuldkommen i viden, ¹⁷ Du, hvis klæder er varme, Når landet er stille på grund af sydvinden? ¹⁸ Kan du, med Ham, brede himlen ud, Stærk som et støbt metal spejl?

¹⁹ "Instruer os, hvad vi skal sige til Ham; Vi kan ikke fremlægge vores sag på grund af mørket. ²⁰ Skal det rapporteres til Ham, at jeg ville tale? Eller skal

en person sige, at han ville blive overvældet? ²¹ I øjeblikket ser folk ikke lyset, der er klart på himlen; Men vinden er passeret og har rensset dem. ²² Fra nord kommer gylden pragt; Omkring Gud er frygtindgydende majestæt. ²³ Den Almægtige—vi kan ikke fuldt ud forstå Ham; Han er ophøjet i magt, Og Han vil ikke kompromittere retfærdighed og overflod af retfærdighed. ²⁴ Derfor ærer folk Ham; Han ser ikke på nogen, der er vise i hjertet."

38 Da talte Herren til Job fra stormen og sagde:

² "Hvem er det, der formørker mit råd med ord uden viden? ³ Omgjød dig som en mand; jeg vil spørge dig, og du skal svare mig.

⁴ Hvor var du, da jeg grundlagde jorden? Forklar, hvis du har forståelse. ⁵ Hvem bestemte dens mål? Du ved det vel! Eller hvem strakte målesnoren over den? ⁶ På hvad blev dens sokler sat, eller hvem lagde dens hjørnesten— ⁷ da morgenstjernerne sang i kor og alle Guds sønner råbte af glæde?

⁸ "Hvem lukkede havet inde med døre, da det brød frem fra moderskødet, ⁹ da jeg klædte det med skyer og indhyllede det i tyk mørke, ¹⁰ da jeg satte grænser for det og satte bomme og døre, ¹¹ da jeg sagde, 'Hertil må du komme og ikke længere; her skal dine stolte bølger standse?'

¹² "Har du nogensinde befalet morgenen, eller vist daggrøet dets plads, ¹³ så det kunne gribe fat i jordens kanter og ryste de ugudelige ud af den? ¹⁴ Jorden tager form som ler under et segl; dens træk træder frem som en klædning. ¹⁵ Lyset holdes tilbage fra de ugudelige, og den løftede arm brydes.

¹⁶ "Har du rejst til havets kilder eller vandret i oceanets dybder? ¹⁷ Er dødens hemmeligheder blevet vist dig? Har du set skyggerigets porte? ¹⁸ Har du forstået jordens vidtstrakte områder? Forklar, hvis du ved alt dette.

¹⁹ Hvor er vejen til lysets bolig? Og hvor bor mørket, ²⁰ så du kan tage det til dets område, og skelne stierne til dets bolig? ²¹ Du må da vide det, for du blev født dengang, og dine dage er mange!

²² "Har du været i sneens forrådshuse eller set haglens reserver, ²³ som jeg har gemt til tider med trængsel, til krigens og kampens dage? ²⁴ Hvad er

Jobs Bog

vejen til stedet, hvor lyset deles, eller østvinden spredes over jorden? ²⁵ Hvem har skåret en kanal for regnskyl, og en sti for lynet, ²⁶ for at vande et land, der er ubeboet, en øde ørken, ²⁷ for at tilfredsstille det øde ødeland og få græsset til at spire? ²⁸ Har regnen en kilde? Hvem er forælder til dugdråberne? ²⁹ Fra hvis skød kommer isen? Hvem føder frosten fra himlen ³⁰ når vandene hærder som sten, når dybets overflade fryser?

³¹ "Kan du binde Plejadernes kæder, eller løsne Orions bånd? ³² Kan du frembringe stjernerbillederne i deres årstider, eller lede Bjørnen med hendes unger? ³³ Er du bekendt med himlens love? Kan du etablere deres herredømme over jorden?

³⁴ "Kan du kalde på skyerne og dække dig med en skyndflod af vand? ³⁵ Sender du lynene på deres vej? Præsenterer de sig for dig og siger, 'Her er vi'? ³⁶ Hvem har placeret visdom i hjertet, eller givet forståelse til sindet? ³⁷ Hvem kan tælle skyerne med visdom, eller vælte himlens vandkrukker ³⁸ når støvet bliver fast og klumperne hænger sammen?

³⁹ "Kan du jage byttet for løvinden og tilfredsstille de unge løvers sult ⁴⁰ når de kryber sammen i deres huler eller ligger på lur i deres lejer? ⁴¹ Hvem sørger for ravnens føde når dens unger skriger til Gud og strejfer omkring uden mad?

39 "Kender du det øjeblik, hvor bjerggederne føder? Ser du, når hjortene bringer deres unger til verden? ² Kan du tælle de måneder, de fuldfører, Eller ved du, hvornår de føder? ³ De knæler ned, de føder deres unger, De slipper deres veer. ⁴ Deres afkom vokser sig stærke, modnes på den åbne mark; De drager bort og vender ikke tilbage til dem.

⁵ Hvem satte vildæslet fri? Og hvem løste det hurtige æsel fra dets bånd, ⁶ Til hvem jeg gav ørkenen som hjem, Og saltlandet som hans bolig? ⁷ Han spotter byens kaos, Han hører ikke opmandens råb. ⁸ Han strejfer om i bjergene efter sin græsning, Og søger efter alt grønt.

⁹ Vil den vilde okse være villig til at tjene dig, Eller vil han tilbringe natten ved din fodertrog? ¹⁰ Kan du binde den vilde okse i en fure med reb, Eller vil han pløje dalene efter dig? ¹¹ Vil du stole på ham, fordi

hans styrke er stor, Og overlade dit arbejde til ham? ¹² Vil du stole på, at han bringer dit korn tilbage, Og samler det fra din tærskelplads?

¹³ "Strudsens vinger vifter glædesfyldt, Med vingefjer og fjer af hengivenhed, ¹⁴ For hun efterlader sine æg på jorden, Og lader dem varme i støvet, ¹⁵ Og hun er uvidende om, at en fod kan knuse dem, Eller at et vildt dyr kan trampe dem ned. ¹⁶ Hun behandler sine unger hårdt, som om de ikke var hendes; Selvom hendes arbejde er forgæves, er hun ubekymret, ¹⁷ Fordi Gud har berøvet hende visdom, Og ikke har givet hende en del af forståelsen. ¹⁸ Når hun tager til flugt, Spotter hun hesten og dens rytter.

¹⁹ "Giver du hesten styrke? Pryder du dens hals med en bølgende manke? ²⁰ Får du den til at springe som en græshoppe? Dens majestætiske fnysen er skræmmende. ²¹ Den skraber i dalen, jubler i sin styrke; Den stormer ind i kampen. ²² Den spotter frygt og er uforfærdet; Og den vender ikke tilbage fra sværdet. ²³ Koggeret klaprer mod den, Den blinkende spyd og kastespyd. ²⁴ Den løber over jorden med brøl og raseri, Og den står ikke stille ved lyden af trompeten. ²⁵ Når trompeten lyder, udbryder den: 'Aha!' Og den opfatter slaget på afstand, Og kaptajnernes torden og krigsråbet.

²⁶ "Er det gennem din visdom, at høgen svæver, Strækker sine vinger mod syd? ²⁷ Er det ved din befaling, at ørnen stiger op, Og bygger sin rede højt? ²⁸ Den bor og tilbringer sine nætter på klippen, På den klippefyldte kløft, et utilgængeligt sted. ²⁹ Derfra søger den efter bytte; Dens øjne observerer det på afstand. ³⁰ Dens unger mæsker sig også i blod; Og hvor de dræbte er, der er den."

40 Så talte Herren til Job,

² "Vil den, der finder fejl, strides med den Almægtige? Lad den, der udfordrer Gud, svare."

³ Job svarede Herren og sagde,

⁴ "Se, jeg er af ringe betydning; hvordan kan jeg svare dig? Jeg vil lægge min hånd over min mund.

⁵ Jeg har talt én gang, og jeg vil ikke svare; to gange, og jeg vil ikke tilføje mere."

⁶ Så talte Herren til Job fra stormen,

⁷ "Forbered dig som en mand; jeg vil stille dig spørgsmål, og du skal svare mig. ⁸ Vil du virkelig ophæve min dom? Vil du fordømme mig for at retfærdiggøre dig selv? ⁹ Har du styrke som Guds, og kan din stemme lyde med kraft som hans?"

¹⁰ Pryd dig med storhed og værdighed, og klæd dig med ære og majestæt. ¹¹ Slip din vredes raseri løs, og se på alle de stolte og ydmyg dem. ¹² Se på alle de arrogante og bring dem ned, og knus de onde, hvor de står. ¹³ Begrav dem i støvet sammen; fængsl dem på det skjulte sted. ¹⁴ Så vil jeg erkende over for dig at din egen højre hånd kan frelse dig.

¹⁵ Se, Behemoth, som jeg skabte sammen med dig; den æder græs som en okse. ¹⁶ Se styrken i dens lænder, og kraften i musklerne på dens mave. ¹⁷ Dens hale svinger som en ceder; senerne på dens lår er tæt bundet. ¹⁸ Dens knogler er som bronzerør, dens lemmer som jernstænger. ¹⁹ Den er den fornemste af Guds værker; dens Skaber kan nærme sig den med sit sværd. ²⁰ Bjergene giver den føde, og alle de vilde dyr leger i nærheden. ²¹ Under lotusplanterne hviler den, skjult blandt sivene i sumpen. ²² Lotusserne giver den skygge; bækens piletræer omgiver den. ²³ Selv om en flod raser, bliver den ikke bange; den forbliver tryk, selvom Jordanen stiger mod dens mund. ²⁴ Kan nogen fange den, når den er på vagt, eller gennembore dens næse med snarer?

41 "Kan du trække Leviathan op med en fiskekrog, Og holde hans tunge nede med en snor? ² Kan du sætte en snor gennem hans næse, Og gennembore hans kæbe med en krog? ³ Vil han bønfalde dig gentagne gange, Eller vil han tale til dig med blide ord? ⁴ Vil han indgå en aftale med dig? Vil du tage ham som en tjener for altid? ⁵ Vil du lege med ham som med en fugl, Eller binde ham for dine unge piger? ⁶ Vil handelsmændene prutte om ham? Vil de dele ham mellem købmændene? ⁷ Kan du dække hans hud med harpuner, Eller hans hoved med fiskespyd? ⁸ Læg din hånd på ham. Husk slaget; du vil ikke forsøge det igen! ⁹ Se, din forventning er forgæves; Vil du blive kastet ned blot ved synet af ham? ¹⁰ Ingen er så frygtløs, at han tør vække ham; Hvem er da han, der kan stå foran Mig? ¹¹ Hvem har givet til Mig, at Jeg skulle betale ham tilbage? Hvad der end er under hele himlen, er Mit.

¹² "Jeg vil ikke være tavs om hans lemmer, Eller hans mægtige styrke, eller hans yndefulde form. ¹³ Hvem kan tage hans ydre dække af? Hvem kan trænge igennem hans dobbelte rustning? ¹⁴ Hvem kan åbne hans mund? Hans tænder indgyder ærefrygt. ¹⁵ Hans stærke skæl er hans stolthed, Forsejlet tæt sammen. ¹⁶ Hver enkelt er så tæt på den næste At ingen luft kan passere imellem dem. ¹⁷ De er forbundet med hinanden; De klæber sammen og kan ikke skilles ad. ¹⁸ Hans nysen udsender lysglimt, Og hans øjne er som morgenens stråler. ¹⁹ Fra hans mund kommer brændende fakler; Gnister af ild skyder frem. ²⁰ Røg strømmer fra hans næsebor Som fra en kogende gryde og brændende siv. ²¹ Hans ånde antænder kul, Og en flamme udgår fra hans mund. ²² Kraft er i hans hals, Og frygt bevæger sig foran ham. ²³ Folderne af hans kød er tæt forbundet, Fast og ubevægelig på ham. ²⁴ Hans hjerte er hårdt som en sten, Ja, så hårdt som en nedre møllesten. ²⁵ Når han rejser sig, bliver de mægtige bange; På grund af braget er de forvirrede. ²⁶ Sværdet, der rammer ham, sejrer ikke, Heller ikke spyddet, pilen eller kastespydet. ²⁷ Han betragter jern som strå, Bronze som råddent træ. ²⁸ Pilene kan ikke få ham til at flygte; Slyngekugler er som avner for ham. ²⁹ Køller betragtes som avner; Han ler af kastespydets klirren. ³⁰ Hans underside er som skarpe skår af keramik; Han breder sig som en tæskeslæde på mudderet. ³¹ Han får dybet til at koge som en gryde; Han får havet til at ligne en krukke med salve. ³² Bag ham efterlader han en glitrende våge; Man skulle tro, dybet var gråhåret. ³³ Der er intet på jorden som ham, Et væsen skabt uden frygt. ³⁴ Han ser alt, hvad der er højt; Han er konge over alle de stolte."

42 Så svarede Job Herren og sagde, ² "Jeg ved, at du er i stand til alt, og at ingen af dine planer kan forhindres. ³ 'Hvem er det, der formår råd uden kundskab?' Ja, jeg talte om ting, jeg ikke forstod, ting, der var for vidunderlige for mig at vide. ⁴ 'Lyt nu, og jeg vil tale; jeg vil spørge dig, og du skal oplyse mig.' ⁵ Jeg havde hørt om dig ved ørets høre, men nu har mine øjne set dig; ⁶ Derfor trækker jeg mine ord tilbage og angrer i støv og aske."

⁷ Efter at Herren havde talt disse ord til Job, sagde han til Elifaz fra Teman: "Min vrede er optændt mod

Jobs Bog

dig og dine to venner, fordi I ikke har talt det rette om mig, som min tjener Job har. ⁸ Tag nu syv tyre og syv væddere og gå til min tjener Job og bring et brændoffer for jer selv. Min tjener Job vil bede for jer, og jeg vil tage imod hans bøn og ikke handle med jer efter jeres dårskab, fordi I ikke har talt det rette om mig, som min tjener Job har." ⁹ Så gik Elifaz fra Teman, Bildad fra Shuah og Zofar fra Naama og gjorde, som Herren havde befalet dem; og Herren tog imod Jobs bøn.

¹⁰ Herren genoprettede Jobs velstand, da han bad for sine venner, og Herren gav ham dobbelt så meget, som han havde før. ¹¹ Da kom alle hans brødre, søstre og alle, der havde kendt ham før, til ham og spiste med ham i hans hus. De viste ham

medfølelse og trøstede ham over alle de ulykker, Herren havde bragt over ham, og hver gav ham et stykke sølv og en guldring.

¹² Herren velsignede den sidste del af Jobs liv mere end begyndelsen. Han havde fjorten tusind får, seks tusind kameler, tusind par okser og tusind æsler. ¹³ Han blev velsignet med syv sønner og tre døtre. ¹⁴ Han navngav den første datter Jemima, den anden Kezia, og den tredje Keren-Happuk. ¹⁵ I hele landet fandtes der ingen kvinder så smukke som Jobs døtre, og deres far gav dem en arv sammen med deres brødre.

¹⁶ Derefter levede Job i 140 år; han så sine børn og deres børn i fjerde led. ¹⁷ Således døde Job, efter at have levet et langt og fuldt liv.

Salmernes Bog

1 Salig er den mand, som ikke vandrer i de ugudeliges råd, Ej heller står på syndernes vej, Ej heller sidder i spotternes sæde! ² Snarere finder han glæde i Herrens Lov, Og han grunder på Hans Lov både dag og nat. ³ Han er som et træ plantet ved vandløb, Som bærer sin frugt i sin tid, Og dets løv forbliver grønt; Og i alt, hvad han foretager sig, trives han.

⁴ De ugudelige er ikke sådan, Men de ligner avner, som vinden blæser bort. ⁵ Derfor vil de ugudelige ikke bestå i dommen, Ej heller vil syndere findes i de retfærdiges forsamling.

⁶ For Herren kender de retfærdiges vej, Men de ugudeliges vej fører til undergang.

2 Hvorfor larmer folkeslagene, Og hvorfor udtænker folkene forgæves planer? ² Jordens konger rejser sig, Og fyrsterne slår sig sammen Mod Herren og hans Salvede og siger, ³ "Lad os sprænge deres lænker, Og kaste deres reb fra os!"

⁴ Han, som troner i himlene, ler, Herren spotter dem. ⁵ Så taler han til dem i sin vrede, Og skræmmer dem i sin harme og siger, ⁶ "Jeg har dog indsat min konge På Zion, mit hellige bjerg."

⁷ Jeg vil kundgøre Herrens beslutning:

Han sagde til mig: "Du er min søn, I dag har jeg født dig. ⁸ Bed mig, så giver jeg dig folkeslagene som arv, Og den yderste jord som ejendom. ⁹ Du skal knuse dem med et jernspir, Du skal sønderslå dem som pottemagerens kar."

¹⁰ Så vær nu kloge, I konger; Lad jer belære, I jordens dommere. ¹¹ Tjen Herren med frygt, Og jubl med bæven. ¹² Kys Sønnen, for at han ikke skal blive vred, og I omkommer på jeres vej, For hans vrede kan hurtigt blusse op. Salige er alle, som søger tilflugt hos ham.

3 En salme af David, da han flygtede fra sin søn Absalom.

¹ Herre, hvor mine fjender er blevet mange! Mange rejser sig imod mig. ² Mange siger om mig, "Der er ingen frelse for ham hos Gud." Sela

³ Men Du, Herre, er et skjold omkring mig, Min ære, og den der løfter mit hoved højt. ⁴ Jeg råbte til

Herren med min stemme, Og Han svarede mig fra sit hellige bjerg. Sela

⁵ Jeg lagde mig ned og sov; Jeg vågnede, for Herren opretholder mig. ⁶ Jeg vil ikke frygte de mange tusinde folk Som har omringet mig.

⁷ Rejs Dig, Herre; frels mig, min Gud! For Du har slået alle mine fjender på kinden; Du har knust de ugudeliges tænder.

⁸ Frelse tilhører Herren; Må Din velsignelse hvile over Dine folk. Sela

4 Til musiklederen; på strengeinstrumenter. En salme af David.

¹ Svar mig, når jeg kalder, min retfærdigheds Gud! Du har givet mig lindring i min nød; Vær nådig mod mig og hør min bøn.

² I menneskebørn, hvor længe skal min ære vendes til skam? Hvor længe vil I elske det værdiløse og stræbe efter løgn? Sela ³ Men forstå, at Herren har udvalgt de trofaste til sig selv; Herren lytter, når jeg kalder til Ham.

⁴ Vær i ærefrygt, og synd ikke; Tænk stille i jeres hjerte på jeres seng, og vær rolige. Sela ⁵ Bring retfærdighedens ofre, Og sæt jeres lid til Herren.

⁶ Mange siger: "Hvem vil vise os noget godt?" Lad dit ansigts lys skinne over os, Herre! ⁷ Du har fyldt mit hjerte med glæde, Mere end når deres korn og nye vin flyder over.

⁸ Jeg vil lægge mig ned og sove i fred, For du alene, Herre, giver mig tryghed.

5 Til musiklederen; for fløjter. En salme af David.

¹ Lyt til mine ord, Herre, Overvej mit suk. ² Hør min bøn om hjælp, min Konge og min Gud, For det er til Dig, jeg beder.

³ Om morgenen, Herre, vil Du høre min stemme; Ved dag gry vil jeg fremføre min bøn til Dig og holde vagt. ⁴ For Du er ikke en Gud, der glæder sig over ondskab; Intet ondt kan bo hos Dig. ⁵ De pralende vil ikke bestå for Dine øjne; Du foragter alle, der begår uretfærdighed. ⁶ Du bringer dem til

Salmernes Bog

ruin, der taler løgne; Herren afskyr den, der udgyder blod og bedrager. ⁷ Men jeg, ved Din overflod af nåde, vil gå ind i Dit hus; Ved Dit hellige tempel vil jeg bøje mig i ærefrygt for Dig.

⁸ Herre, led mig i Din retfærdighed på grund af mine fjender; Gør Din vej lige foran mig. ⁹ For der er intet pålideligt i deres tale; Deres indre væsen er ødelæggelse i sig selv. Deres strube er en åben grav; De bruger deres tunge til at smigre. ¹⁰ Hold dem ansvarlige, Gud; Lad dem falde ved deres egne planer! I mængden af deres overtrædelser, driv dem ud, For de har gjort oprør mod Dig. ¹¹ Men lad alle, der søger tilflugt hos Dig, glæde sig; Lad dem altid synge af glæde! Og må Du beskytte dem, At de, der elsker Dit navn, må fryde sig i Dig.

¹² For Du velsigner den retfærdige, Herre, Du omgiver dem med gunst som med et skjold.

6 Til musiklederen; med strengeinstrumenter, på en otte-strengt lyre. En salme af David.

¹ Herre, irttesæt mig ikke i din vrede, Og tugt mig ikke i din harme. ² Vis nåde mod mig, Herre, for jeg er svag; Helbred mig, Herre, for mine knogler er i nød. ³ Og min sjæl er dybt foruroliget; Men du, Herre—hvor længe?

⁴ Vend tilbage, Herre, befri min sjæl; Frels mig på grund af din kærlighed. ⁵ For der er ingen, der mindes dig i døden; I Sheol, hvem vil prise dig?

⁶ Jeg er udmattet af min stønnen; Hver nat væder jeg min seng, Jeg gennembløder min sofa med mine tårer. ⁷ Mit øje er blevet svagt af sorg; Det er ældet på grund af alle mine fjender.

⁸ Bort fra mig, alle I, der begår uretfærdighed, For Herren har hørt lyden af min gråd. ⁹ Herren har lyttet til min bøn, Herren tager imod min bøn. ¹⁰ Alle mine fjender vil blive gjort til skamme og stærkt foruroligede; De skal vende tilbage, de vil pludselig blive gjort til skamme.

7 En Shiggaion af David, som han sang til Herren angående Kush, en Benjaminit.

¹ Herre min Gud, hos Dig har jeg søgt tilflugt; Frels mig fra alle dem, der forfølger mig, og red mig, ²

Ellers vil han sønderrive min sjæl som en løve, Slæbe mig bort, mens der ikke er nogen til at redde.

³ Herre min Gud, hvis jeg har gjort dette, Hvis der er uret i mine hænder, ⁴ Hvis jeg har gjort ondt mod min allierede, Eller har plyndret min fjende uden grund, ⁵ Lad fjenden forfølge min sjæl og indhente den; Og lad ham træde mit liv til jorden Og lægge min ære i støvet. Sela

⁶ Rejs Dig, Herre, i Din vrede; Stil Dig mod mine fjenders raseri, Og vågn for mig; Du har udpeget dom. ⁷ Lad folkets forsamling omringe Dig, Og vend tilbage til Din plads i det høje. ⁸ Herren dømmer folkene; Døm mig, Herre, efter min retfærdighed og den integritet, der er i mig. ⁹ Lad de ondes ondskab få ende, men stadfæst de retfærdige; For den retfærdige Gud undersøger hjertet og sind.

¹⁰ Min beskyttelse er hos Gud, Som udfrier dem, der er oprigtige af hjertet. ¹¹ Gud er en retfærdig dommer, Og en Gud, der udtrykker mishag hver dag. ¹² Hvis man ikke omvender sig, vil Han skærpe sit sværd; Han har spændt sin bue og gjort den klar. ¹³ Han har også gjort sine dødbringende våben rede; Han gør sine pile til flammende skafter.

¹⁴ Se, en ond person er fyldt med uretfærdighed, Og han undfanger skade og føder løgn. ¹⁵ Han har gravet en grav og gjort den dyb, Og er faldet i det hul, han skabte. ¹⁶ Hans skade vil vende tilbage på hans eget hoved, Og hans vold vil komme ned over hans egen isse.

¹⁷ Jeg vil takke Herren for Hans retfærdighed Og vil synge lovsang til Herrens, den Højestes, navn.

8 Til musiklederen; på Gittith. En salme af David.

¹ Herre, vor Herre, Hvor majestætisk er dit navn over hele jorden, Du, som har vist din pragt over himlene! ² Fra spædbørns og diendes mund har du grundlagt styrke På grund af dine modstandere, For at bringe fjenden og hævneren til tavshed. ³ Når jeg betragter dine himle, dine hænders værk, Månen og stjernerne, som du har placeret, ⁴ Hvad

Salmernes Bog

er mennesket, at du er mindfuld af dem, Og hvad er et menneskebarn, at du tager dig af ham?

⁵ Dog har du gjort dem lidt lavere end det guddommelige, Og du kroner dem med herlighed og ære! ⁶ Du har givet dem herredømme over dine hænders værk; Du har lagt alt under deres fødder, ⁷ Alle får og okser, Og også markens dyr, ⁸ Himmelenes fugle og havets fisk, Hvad end der færdes på havets stier.

⁹ Herre, vor Herre, Hvor majestætisk er dit navn over hele jorden!

9 Til musiklederen; på Muth-labben. En salme af David.

¹ Jeg vil takke Herren af hele mit hjerte; Jeg vil fortælle om alle dine undere. ² Jeg vil glæde mig og fryde mig i dig; Jeg vil synge lovsange til dit navn, du den Højeste.

³ Når mine fjender trækker sig tilbage, Snubler de og omkommer for dit ansigt. ⁴ For du har opretholdt min retfærdige sag; Du har siddet på tronen og fældet retfærdig dom. ⁵ Du har revset folkene, du har gjort ende på de ugudelige; Du har udslettet deres navn for evigt. ⁶ Fjenden er gået til grunde i evige ruiner, Og du har rykket byerne op med rode; Deres minde er forsvundet.

⁷ Men Herren regerer som konge for evigt; Han har grundlagt sin trone til dom, ⁸ Og han vil dømme verden med retfærdighed; Han vil styre folkene med ret. ⁹ Herren vil også være en tilflugt for de undertrykte, Et værn i trængselstider; ¹⁰ Og de, der kender dit navn, vil stole på dig, For du, Herre, har ikke forladt dem, der søger dig.

¹¹ Syng lovsange til Herren, som bor på Zion; Forkynd hans gerninger blandt folkene. ¹² For han, der hævner blod, husker dem; Han glemmer ikke de nødstedtes råb.

¹³ Vær nådig mod mig, Herre; Se min lidelse fra dem, der hader mig, Du, som løfter mig fra dødens porte, ¹⁴ Så jeg kan fortælle om alle dine lovsange, At jeg i Zions datters porte Må glæde mig over din frelse.

¹⁵ Folkene er sunket i den grav, de lavede; I det net, de skjulte, er deres egen fod fanget. ¹⁶ Herren

har åbenbaret sig; han har udført dom. En ugudelig er fanget i sine egne hænders værk. Higgaion Selah ¹⁷ De ugudelige vil fare ned til Sheol, Sammen med alle de folk, der glemmer Gud. ¹⁸ For de nødlidende vil ikke altid blive glemt, Ej heller vil de undertryktes håb forsvinde for evigt.

¹⁹ Rejs dig, Herre, lad ikke mennesket sejre; Lad folkene blive dømt for dit ansigt. ²⁰ Indgyd dem frygt, Herre; Lad folkene vide, at de kun er mennesker. Selah

10 Hvorfor synes Du fjern, Herre? Hvorfor skjuler Du Dig i trængselstider?

² I deres arrogance forfølger de onde ivrigt de nødlidende; Lad dem blive fanget i de planer, de har udtænkt. ³ For den onde praler af sit hjertes begær, Og den grådige forbander og viser foragt for Herren. ⁴ Den onde søger ikke Ham i sin stolthed. Der er ingen plads til Gud i alle hans planer. ⁵ Hans veje lykkes altid; Dog er Dine domme uden for hans rækkevidde; Hvad angår alle hans fjender, håner han dem. ⁶ Han siger til sig selv: "Jeg skal ikke rokkes; Gennem alle generationer skal jeg ikke møde modgang."

⁷ Hans mund er fuld af forbandelser, svig og undertrykkelse; Under hans tunge er der ondskab og uretfærdighed. ⁸ Han ligger i baghold i landsbyerne; Han dræber de uskyldige på skjulte steder; Hans øjne ser hemmeligt efter de ulykkelige. ⁹ Han ligger på lur som en løve i sin hule; Han venter på at gribe de nødlidende; Han griber de nødlidende, når han trækker ham ind i sit net. ¹⁰ Han kryber sammen, han bøjer sig ned, Og de ulykkelige falder ved hans stærke. ¹¹ Han siger til sig selv: "Gud har overset; Han har skjult Sit ansigt; Han vil aldrig bemærke det."

¹² Rejs Dig, Herre; Gud, løft Din hånd. Overser ikke de ydmyge. ¹³ Hvorfor har den onde vist foragt for Gud? Han har sagt til sig selv: "Du vil ikke stille mig til regnskab." ¹⁴ Du har set det, for Du har noteret skade og provokation for at tage det i Din hånd. Den ulykkelige betror sig til Dig; Du har været den faderløses hjælper. ¹⁵ Bryd de ondes og forbryderens magt, Opsøg hans ondskab, indtil der ikke er mere tilbage.

¹⁶ Herren regerer som Konge for evigt og altid; Nationer er forsvundet fra Hans land. ¹⁷ Herre, Du

Salmernes Bog

har hørt de ydmyges længsel; Du vil styrke deres hjerte, Du vil bøje Dit øre, ¹⁸ For at støtte den faderløse og den undertrykte, Så mennesket, som er af jorden, ikke længere vil forårsage frygt.

11

Til musiklederen. En salme af David.

¹ Hos Herren søger jeg tilflugt; Hvordan kan I sige til min sjæl, "Flygt som en fugl til dit bjerg; ² For se, de onde spænder buen, De har gjort deres pil klar på strengen For at skyde i skyggerne mod dem, der er oprigtige af hjertet. ³ Hvis selve grundvoldene ødelægges, Hvad kan de retfærdige da gøre?"

⁴ Herren er i sit hellige tempel; Herrens trone er i himlen; Hans øjne skuer, hans øjentåg prøver menneskenes børn. ⁵ Herren prøver både de retfærdige og de onde, Og han afskyr dybt en, der fryder sig i vold. ⁶ Han vil regne glødende kul over de onde, Ild og svovl og brændende vind vil være deres bægers del.

⁷ For Herren er retfærdig, han elsker retfærdighed; De, der er oprigtige, vil se hans ansigt.

12

Til musiklederen; på en otte-strengnet lyre. En salme af David.

¹ Hjælp, Herre, for den gudfrygtige er ophørt, For de trofaste er forsvundet blandt menneskenes børn. ² De taler svigefuldt til hinanden; De bruger smigrende læber og har dobbelthed i deres hjerter.

³ Måtte Herren bringe alle smigrende læber til tavshed, Tungen, der praler af store ting; ⁴ De, der har sagt: "Med vores ord vil vi lykkes; Vore læber tilhører os; hvem kan være herre over os?"

⁵ "På grund af de fattiges undertrykkelse, på grund af de nødlidendes suk, Nu vil jeg rejse mig," siger Herren; "Jeg vil sætte ham i den sikkerhed, han ønsker."

⁶ Herrens ord er rene ord; Som sølv raffineret i en ovn på jorden, Renset syv gange. ⁷ Du, Herre, vil bevare dem; Du vil vogte ham fra denne generation for evigt. ⁸ De onde strejfer omkring på alle sider, Når fordærv er æret blandt menneskenes børn.

13

Til musikdirektøren. En salme af David.

¹ Hvor længe, Herre? Vil du glemme mig for evigt? Hvor længe vil du skjule dit ansigt for mig? ² Hvor længe skal jeg bære denne bekymring i min sjæl, Med sorg i mit hjerte hele dagen? Hvor længe skal min fjende triumfere over mig?

³ Se på mig og svar mig, Herre min Gud; Oplys mine øjne, så jeg ikke falder i dødens søvn, ⁴ Og min fjende vil erklære: "Jeg har sejret over ham," Og mine modstandere vil glæde sig, når jeg er urolig.

⁵ Dog har jeg sat min lid til din trofaste kærlighed; Mit hjerte skal finde glæde i din frelse. ⁶ Jeg vil synge for Herren, Fordi han har været nådig mod mig.

14

Til musiklederen. En salme af David.

¹ Døren siger i sit hjerte: "Der er ingen Gud." De er fordærvede, de har begået afskyelige handlinger; Der er ingen, der gør godt.

² Herren skuer ned fra himlen på menneskenes børn For at se, om der er nogen, der er kloge, Som søger Gud. ³ De er alle vendt bort, sammen er de blevet fordærvede; Der er ingen, der gør godt, ikke en eneste.

⁴ Er de uretfærdiges arbejdere uvidende, Som fortærer mit folk, som de spiser brød, Og ikke påkalder Herren?

⁵ Der er de, fyldt med stor frygt, For Gud er med den retfærdige slægt. ⁶ I søger at frustrere de fattiges planer, Men Herren er deres tilflugt.

⁷ Åh, at frelsen for Israel måtte komme fra Zion! Når Herren bringer sit folks skæbne tilbage, Vil Jakob glæde sig, Israel vil være glad.

15

En salme af David.

¹ Herre, hvem kan bo i din telt? Hvem kan slå sig ned på din hellige høj?

² En person, der lever med integritet, handler retfærdigt, Og taler sandfærdigt fra hjertet. ³ Han

Salmernes Bog

bagtaler ikke med sin tunge, Gør ikke ondt mod sin næste, Bringer ikke skam over sin ven; ⁴ I hans øjne er en foragtelig person foragtet, Men han ærer dem, der frygter Herren; Han aflægger en ed til sin egen skade og ændrer sig ikke; ⁵ Han låner ikke sine penge uretfærdigt, Og han modtager ikke bestikkelse mod den uskyldige.

Den, der lever på denne måde, vil forblive urokkelig.

16

En Miktam af David.

¹ Beskyt mig, Gud, for jeg søger tilflugt hos dig.

² Jeg sagde til Herren: "Du er min Herre; Jeg har ingen godhed uden dig." ³ Hvad angår de hellige, som er på jorden, De er de ædle; al min glæde er i dem. ⁴ Sorgerne for dem, der følger en anden gud, vil blive mangfoldige; Jeg vil ikke udgyde deres drikofre af blod, Ej heller vil jeg nævne deres navne med mine læber.

⁵ Herren er min del og mit bæger af velsignelse; Du opretholder min skæbne. ⁶ Grænselinjerne er faldet for mig på behagelige steder; Ja, jeg har en dejlig arv. ⁷ Jeg vil prise Herren, som vejleder mig; Ja, mit hjerte vejleder mig om natten. ⁸ Jeg sætter altid Herren foran mig; Med ham ved min højre hånd, skal jeg ikke vakle.

⁹ Derfor er mit hjerte glad og min ånd fryder sig; Min krop vil også hvile trygt. ¹⁰ For du vil ikke efterlade min sjæl i Sheol; Du vil ikke lade din Hellige se forrådnelse. ¹¹ Du vil vise mig livets vej; I din nærhed er fylden af glæde; Ved din højre hånd er glæder for evigt.

17

En bøn af David.

¹ Hør en retfærdig sag, Herre, giv opmærksomhed til mit råb; Lyt til min bøn, som ikke er fra bedrageriske læber. ² Lad min dom komme fra din nærhed; Lad dine øjne se med integritet.

³ Du har prøvet mit hjerte; Du har besøgt mig om natten; Du har undersøgt mig og fundet intet; Min hensigt er ikke at overtræde med min mund. ⁴ Hvad angår menneskers gerninger, Ved dine læbers ord har jeg holdt mig fra de voldeliges stier.

⁵ Jeg har forblevet standhaftig i dine veje. Mine fødder har ikke vaklet.

⁶ Jeg har kaldt på dig, for du vil svare mig, Gud; Bøj dit øre til mig, hør mine ord. ⁷ Vis din vidunderlige trofasthed, Du som frelser dem, der søger tilflugt ved din højre hånd Fra dem, der rejser sig imod dem. ⁸ Bevar mig som den kære; Skjul mig under dine vinges skygge. ⁹ Fra de ugudelige, der handler voldeligt imod mig, Mine dødelige fjender, der omringer mig.

¹⁰ De har forhærdet deres ufølsomme hjerter, Med deres munde taler de arrogant. ¹¹ De har nu omringet os i vores skridt; De sætter deres øjne for at bringe os ned til jorden. ¹² Han er som en løve, der er ivrig efter at rive i stykker, Og som en ung løve, der lurar på hemmelige steder.

¹³ Rejs dig, Herre, mød ham, bring ham lavt; Befri min sjæl fra de ugudelige med dit sværd, ¹⁴ Fra mennesker ved din hånd, Herre, Fra verdens mennesker, hvis del er i dette liv, Og hvis mave du fylder med din skat; De er tilfredse med børn, Og efterlader deres overflod til deres spædbørn.

¹⁵ Hvad angår mig, vil jeg skue dit ansigt i retfærdighed; Jeg vil blive opfyldt med din lighed, når jeg vågner.

18

Til musikdirektøren. En salme af David, Herrens tjener, som talte til Herren ordene i denne sang på den dag, da Herren reddede ham fra alle hans fjenders hånd og fra Sauls hånd. Og han sagde:

¹ Jeg elsker dig, Herre, min styrke. ² Herren er min klippe og min fæstning og min frelser, Min Gud, min klippe, til hvem jeg tager min tilflugt; Min skjold og hornet til min frelse, min borg.

³ Jeg påkalder Herren, som er værdig til lovprisning, Og jeg bliver reddet fra mine fjender. ⁴ Dødens bånd omringede mig, Og ødelæggelsens strømme fyldte mig med rædsel. ⁵ Gravens greb fangede mig; Dødens fælder konfronterede mig.

⁶ I min nød påkaldte jeg Herren, Og råbte til min Gud om hjælp; Han hørte min stemme fra sit tempel, Og mit råb om hjælp nåede hans ører. ⁷ Da skælvede jorden og rystede; Og bjergenes grundvolde rystede Og blev flyttet, fordi han var

Salmernes Bog

vred. ⁸ Røg steg op fra hans næsebor, Og fortærende ild kom fra hans mund; Brændende kul blussede frem. ⁹ Han bøjede også himlene og steg ned, Med tykt mørke under sine fødder. ¹⁰ Han red på en kerub og fløj; Og han svævede på vindens vinger. ¹¹ Han gjorde mørket til sit hemmelige sted, sin dækning omkring sig, Mørke vande, tykke skyer på himlen. ¹² Fra lyset foran ham passerede hans tykke skyer, Haglsten og ildkul. ¹³ Herren tordnede også i himlene, Og den Højeste hævede sin stemme, Haglsten og ildkul. ¹⁴ Han sendte sine pile ud og spredte dem, Og rigelige lynblink, og drev dem på flugt. ¹⁵ Da blev vandkanalerne set, Og verdens grundvolde blev blotlagt Ved din irettesættelse, Herre, Ved pustet fra dine næsebor.

¹⁶ Han rakte ned fra det høje, han greb fat i mig; Han trak mig op af dybe vande. ¹⁷ Han reddede mig fra min mægtige fjende, Og fra dem, der hadede mig, for de var for stærke for mig. ¹⁸ De konfronterede mig på min ulykke dag, Men Herren var min støtte. ¹⁹ Han førte mig også ud på et rummeligt sted; Han reddede mig, fordi han havde behag i mig.

²⁰ Herren har belønnet mig i overensstemmelse med min retfærdighed; Efter mine hænders renhed har han gengældt mig. ²¹ For jeg har fulgt Herrens veje, Og har ikke vendt mig bort fra min Gud. ²² For alle hans domme var for mig, Og jeg har ikke tilsidesat hans love. ²³ Jeg var også uangribelig for ham, Og jeg holdt mig fra uret. ²⁴ Derfor har Herren gengældt mig i overensstemmelse med min retfærdighed, Efter mine hænders renhed i hans øjne.

²⁵ Med den trofaste viser du dig trofast; Med den uangribelige viser du dig uangribelig; ²⁶ Med den rene viser du dig ren, Og med den forvilede viser du dig snedig. ²⁷ For du frelser et ydmygt folk, Men du nedbøjer stolte øjne. ²⁸ For du tænder mit lys; Herren min Gud oplyser mit mørke. ²⁹ For med din hjælp kan jeg løbe mod en skare; Og med min Gud kan jeg springe over en mur.

³⁰ Hvad angår Gud, hans vej er fuldkommen; Herrens ord er prøvet; Han er et skjold for alle, der søger tilflugt hos ham. ³¹ For hvem er Gud, hvis ikke Herren? Og hvem er en klippe, hvis ikke vores Gud? ³² Gud, som udruster mig med styrke, Og gør min vej fuldkommen? ³³ Han gør mine fødder

smidige som en hjorts, Og sætter mig sikkert på højderne. ³⁴ Han forbereder mine hænder til kamp, Så mine arme kan bøje en bue af bronze. ³⁵ Du har også givet mig din frelses skjold, Og din højre hånd opretholder mig; Og din mildhed ophøjer mig. ³⁶ Du udvider stien under mig, Og mine fødder har ikke glidet.

³⁷ Jeg forfulgte mine fjender og indhentede dem, Og jeg vendte ikke tilbage, før de var ødelagt. ³⁸ Jeg slog dem ned, så de ikke kunne rejse sig; De faldt under mine fødder. ³⁹ For du har udrustet mig med styrke til kamp; Du har underlagt dem, der rejste sig imod mig. ⁴⁰ Du har også fået mine fjender til at vende ryggen til mig, Og jeg udslettede dem, der hadede mig. ⁴¹ De råbte om hjælp, men der var ingen til at redde dem; De råbte til Herren, men han svarede dem ikke. ⁴² Så pulveriserede jeg dem som støv for vinden; Jeg kastede dem ud som mudder på gaderne. ⁴³ Du reddede mig fra folkets stridigheder; Du gjorde mig til leder af nationerne; Et folk, jeg ikke kendte, tjener mig. ⁴⁴ Så snart de hører, adlyder de mig; Fremmede underkaster sig mig. ⁴⁵ Fremmede mister modet, Og kommer skælvende fra deres fæstninger.

⁴⁶ Herren lever, og velsignet være min klippe; Og ophøjet være Gud, som frelser mig, ⁴⁷ Gud, som bringer retfærdighed til mig, Og underlægger folk under mig. ⁴⁸ Han redder mig fra mine fjender; Du løfter mig virkelig over dem, der rejser sig imod mig; Du redder mig fra en voldelig mand. ⁴⁹ Derfor vil jeg udtrykke min taknemmelighed til dig blandt nationerne, Herre, Og jeg vil synge lovsange til dit navn.

⁵⁰ Han giver stor frelse til sin konge, Og viser trofast kærlighed til sin salvede, Til David og hans efterkommere for evigt.

19

Til musiklederen. En salme af David.

¹ Himlene fortæller om Guds herlighed; Og himmelrummet forkynder Hans hænders værk. ² Hver dag bringer tale frem, Og hver nat afslører kundskab. ³ De taler ikke, ej heller bruger de ord; Deres stemme forbliver uhørt. ⁴ Deres budskab er gået ud over hele jorden, Og deres ord til verdens ende. I dem har Han sat en bolig for solen, ⁵ Som

Salmernes Bog

en brudgom, der kommer ud af sit kammer; Den fryder sig som en stærk løber til at følge sin bane.⁶ Dens opgang er fra den ene ende af himlene, Og dens kredsløb til den anden ende af dem; Og intet er skjult for dens varme.

⁷ Herrens lov er fejlfri, den genopretter sjælen; Herrens vidnesbyrd er sikkert, det giver de enfoldige visdom.⁸ Herrens forordninger er retfærdige, de bringer glæde til hjertet; Herrens befaling er klar, den giver lys til øjnene.⁹ Frygten for Herren er ren, den varer evigt; Herrens domme er pålidelige; de er fuldt ud retfærdige.

¹⁰ De er mere kostbare end guld, selv meget fint guld; Sødere også end honning og dryppene fra honningkagen.¹¹ Desuden bliver Din tjener oplyst af dem; I at overholde dem er der stor belønning.¹² Hvem kan erkende sine egne fejl? Rens mig fra skjulte fejl.¹³ Hold også Din tjener tilbage fra viljesynder; Lad dem ikke herske over mig; Så vil jeg være skyldfri, Og fri for stor overtrædelse.

¹⁴ Måtte ordene fra min mund og meditationen i mit hjerte Være behagelige i Dine øjne, Herre, min klippe og min genløser.

20

Til musiklederen. En salme af David.

¹ Måtte Herren svare dig på en nødens dag! Måtte Jakobs Guds navn beskytte dig!² Måtte Han sende dig hjælp fra helligdommen, Og støtte dig fra Zion!

³ Måtte Han huske alle dine ofre Og betragte dine brændofre med velvilje! Sela⁴ Måtte Han give dig dit hjertes ønske Og opfylde alle dine planer!

⁵ Vi vil synge af glæde over din sejr, Og i vores Guds navn vil vi rejse vores bannere.

Måtte Herren opfylde alle dine anmodninger.

⁶ Nu er jeg sikker på, at Herren frelser sin salvede; Han vil svare ham fra sin hellige himmel Med sin højre hånds mægtige styrke.⁷ Nogle priser vogne og nogle heste, Men vi vil prise Herrens, vores Guds, navn.⁸ De er faldet sammen og faldet, Men vi er rejst og står fast.⁹ Frelse os, Herre; Måtte Kongen svare os på den dag, vi kalder.

¹ Herre, kongen vil glæde sig i din styrke, Og hvor meget vil han ikke glæde sig i din frelse!

² Du har givet ham hans hjertes ønske, Og du har ikke nægtet hans læbers bøn. Sela³ For du møder ham med gode velsignelser; Du sætter en krone af rent guld på hans hoved.⁴ Han bad dig om liv, og du gav ham det, Længde af dage for evigt.⁵ Hans herlighed er stor gennem din frelse, Pragt og majestæt skænker du ham.⁶ For du gør ham overordentlig velsignet for evigt; Du fylder ham med glæde i din nærhed.⁷ For kongen har tro på Herren, Og gennem den Højestes trofasthed vil han forblive urokkelig.

⁸ Din hånd vil nå alle dine fjender; Din højre hånd vil gribe dem, der bærer had mod dig.⁹ Du vil gøre dem som en brændende ovn i din vredes tid; Herren vil fortære dem i sin vrede, Og ild vil opsluge dem.¹⁰ Du vil fjerne deres efterkommere fra jorden, Og deres afkom fra blandt menneskenes børn.¹¹ Skønt de planlagde ond imod dig Og udtænkte en plan, Vil de ikke lykkes.

¹² For du vil få dem til at flygte; Du vil sigte mod deres ansigter med dine buestrengene.

¹³ Bliv ophøjet, Herre, i din styrke; Vi vil synge og prise din magt.

22

Til musikdirektøren; på Aijeleth Hashshahar. En salme af David.

¹ Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig? Langt fra min hjælp er ordene fra min klage.² Min Gud, jeg råber om dagen, men du svarer ikke; Og om natten, men jeg finder ingen fred.

³ Dog er du hellig, Du som troner på Israels lovsange.⁴ Til dig satte vores forfædre deres lid; De stolede på dig, og du befriede dem.⁵ Til dig råbte de og fandt tilflugt; På dig stolede de og blev ikke gjort til skamme.

⁶ Men jeg er som en orm, ikke en mand, En skændsel blandt folk og foragtet af befolkningen.⁷ Alle, der ser mig, håner mig; De vrænger, de ryster på hovedet og siger,⁸ "Overgiv dig til Herren; lad ham befri ham; Lad ham redde ham, siden han har behag i ham."

21

Til musikdirektøren. En salme af David.

Salmernes Bog

⁹ Dog var det dig, der bragte mig frem fra moders liv; Du fik mig til at stole, mens jeg var ved min moders bryst. ¹⁰ Fra fødslen var jeg betroet til dig; Du har været min Gud siden min moders liv.

¹¹ Vær ikke fjern fra mig, for nød er nær; For der er ingen til at hjælpe.

¹² Mange tyre har omgivet mig; Stærke tyre fra Bashan har omringet mig. ¹³ De gaber mod mig med deres mund, Som en glubsk og brølende løve.

¹⁴ Jeg er udgydt som vand, Og alle mine knogler er ude af led; Mit hjerte er som voks; Det er smeltet inden i mig. ¹⁵ Min styrke er udtørret som et lerskår, Og min tunge klæber til mine gummer; Og du lægger mig i dødens støv.

¹⁶ For hunde har omgivet mig; Som en flok har onde gjort kreds om mig; De har gennemboret mine hænder og mine fødder. ¹⁷ Jeg kan tælle alle mine knogler. De ser, de stirrer på mig; ¹⁸ De deler mine klæder imellem sig, Og de kaster lod om mit tøj.

¹⁹ Men du, Herre, vær ikke langt borte; Du som er min hjælp, skynd dig til min hjælp. ²⁰ Befri min sjæl fra sværdet, Mit dyrebare liv fra hundens greb. ²¹ Red mig fra løvens mund; Fra de vilde oksers horn har du svaret mig.

²² Jeg vil forkynde dit navn for mine brødre; Midt i menigheden vil jeg prise dig. ²³ I, der ærer Herren, pris ham; Alle I Jakobs efterkommere, ære ham, Og stå i ærefrygt for ham, alle I Israels efterkommere. ²⁴ For han har ikke foragtet eller afskyet den lidendes lidelse; Ej heller har han skjult sit ansigt for ham; Men da han råbte til ham om hjælp, lyttede han.

²⁵ Fra dig kommer min lovprisning i den store menighed; Jeg vil opfylde mine løfter foran dem, der ærer ham. ²⁶ De lidende vil spise og blive mætte; De, der søger ham, vil prise Herren. Må jeres hjerte bestå for evigt!

²⁷ Alle jordens ender vil huske og vende sig til Herren, Og alle nationernes familier vil bøje sig for dig. ²⁸ For riget tilhører Herren, Og han styrer nationerne.

²⁹ Alle jordens velstående vil spise og tilbede, Alle, der går ned i støvet, vil knæle for ham, Selv den, der ikke kan opretholde sit eget liv. ³⁰ Fremtidige

generationer vil tjene ham; Det vil blive fortalt om Herren til den kommende generation. ³¹ De vil komme og forkynde hans retfærdighed For et folk, der endnu ikke er født, at han har fuldført det.

23

En salme af David.

¹ Herren er min hyrde, jeg skal ikke mangle. ² Han lader mig ligge i grønne enge; han leder mig til det stille vand. ³ Han fornyer min sjæl; han leder mig ad retfærdighedens stier for sit navns skyld. ⁴ Selv om jeg går gennem dødsdykkens dal, frygter jeg intet ondt, for du er med mig; din kæp og din stav, de trøster mig.

⁵ Du dækker bord for mig i mine fjenders påsyn; du har salvet mit hoved med olie; mit bæger flyder over. ⁶ Godhed og barmhjertighed skal visselig følge mig alle mit livs dage, og jeg skal bo i Herrens hus for evigt.

24

En salme af David.

¹ Jorden er Herrens, og alt hvad den rummer, Verden og de, der bor i den. ² For han har grundlagt den på havene Og gjort den fast på vandene.

³ Hvem har lov til at bestige Herrens bjerg? Og hvem kan stå på hans hellige sted? ⁴ Den, der har rene hænder og et rent hjerte, Som ikke har vendt sin sjæl til falskhed Og ikke har svoret falsk.

⁵ En sådan person vil modtage en velsignelse fra Herren Og retfærdighed fra Gud, som frelser ham.

⁶ Dette er generationen af dem, der søger ham, Som søger dit ansigt—Jakob. Sela

⁷ Løft jeres hoveder, I porte, Og rejs jer, I ældgamle døre, Så ærens konge kan komme ind! ⁸ Hvem er ærens konge? Herren, stærk og mægtig, Herren, mægtig i kamp. ⁹ Løft jeres hoveder, I porte, Og løft dem op, I ældgamle døre, Så ærens konge kan komme ind! ¹⁰ Hvem er denne majestætiske konge? Hærskarernes Herre, han er virkelig ærens konge. Sela

25

En salme af David.

Salmernes Bog

¹ Til dig, Herre, løfter jeg min sjæl.

² Min Gud, jeg stoler på dig, Lad mig ikke blive til skamme; Lad ikke mine fjender triumfere over mig.

³ Sandelig, ingen af dem, der venter på dig, vil blive til skamme; De, der handler svigefuldt uden grund, vil blive gjort til skamme.

⁴ Åbenbar dine veje for mig, Herre; Led mig på dine stier. ⁵ Led mig i din sandhed og lær mig, For du er min frelses Gud; Jeg venter på dig hele dagen. ⁶ Husk, Herre, din barmhjertighed og din trofaste kærlighed, For de har eksisteret fra gammel tid. ⁷ Husk ikke min ungdoms synder eller mine overtrædelser; Husk mig efter din trofaste kærlighed, For din godheds skyld, Herre.

⁸ Herren er god og retfærdig; Derfor leder han syndere på den rette vej. ⁹ Han leder de ydmyge i det, der er ret, Og han lærer de ydmyge sin vej. ¹⁰ Alle Herrens veje er trofast kærlighed og sandhed For dem, der holder hans pagt og hans forordninger. ¹¹ For dit navns ære, Herre, Tilgiv min misgerning, for den er stor.

¹² Hvem er den, der frygter Herren? Han vil lede ham på den vej, han skal vælge. ¹³ Hans sjæl vil bo i velstand, Og hans efterkommere vil arve landet. ¹⁴ Herrens råd er for dem, der frygter ham, Og han vil åbenbare sin pagt for dem. ¹⁵ Mine øjne er altid rettet mod Herren, For han vil befri mine fødder fra snaren.

¹⁶ Vend dig til mig og vis mig nåde, For jeg er ensom og plaget. ¹⁷ Mit hjertes bekymringer er blevet mange; Befri mig fra mine trængsler. ¹⁸ Betragt min lidelse og min nød, Og tilgiv alle mine synder. ¹⁹ Se mine fjender, for de er mange, Og de nærer et voldsomt had mod mig.

²⁰ Beskyt min sjæl og befri mig; Lad mig ikke blive til skamme, for jeg søger tilflugt hos dig. ²¹ Må integritet og retskaffenhed bevare mig, For jeg sætter mit håb til dig. ²² Befri Israel, Gud, Fra alle hans trængsler.

26

En salme af David.

¹ Retskaffen mig, Herre, for jeg har vandret i min integritet, Og jeg har stølet på Herren uden vaklen.

² Ransag mig, Herre, og prøv mit hjerte; Rens mine

tanker og min sjæl. ³ For din trofaste kærlighed er for mine øjne, Og jeg har fulgt din sandhed.

⁴ Jeg omgås ikke med bedrageriske mennesker, Og jeg vil ikke slutte mig til hyklere. ⁵ Jeg afskyr de ondes forsamling, Og jeg vil ikke sidde med de ugudelige. ⁶ Jeg vil rense mine hænder i uskyld, Og jeg vil omringe dit alter, Herre, ⁷ Så jeg kan forkynde med en taknemmelig stemme Og erklære alle dine vidunderlige gerninger.

⁸ Herre, jeg værdsætter din huses bolig, Og stedet hvor din herlighed bor. ⁹ Saml ikke min sjæl med syndere, Ej heller mit liv med dem, der udgyder blod, ¹⁰ I hvis hænder der er onde planer, Og hvis højre hånd er fuld af bestikkelse. ¹¹ Men hvad mig angår, vil jeg vandre i min integritet; Red mig, og vis mig din nåde.

¹² Min fod står på fast grund; I forsamlingerne vil jeg prise Herren.

27

En salme af David.

¹ Herren er mit lys og min frelse; Hvem skulle jeg frygte? Herren er mit livs værn; Hvem skulle jeg være bange for?

² Når onde nærmer sig for at skade mig, Mine modstandere og mine fjender, snublede de og faldt. ³ Om en hær lejrer sig imod mig, Mit hjerte vil ikke frygte; Om krig rejser sig imod mig, Selv da er jeg tryk.

⁴ Én ting har jeg bedt Herren om, dette vil jeg søge: At jeg må bo i Herrens hus alle mine livsdage, At skue Herrens skønhed Og at grunde i Hans tempel. ⁵ For på ulykkens dag vil Han skjule mig i sin hytte; Han vil gemme mig på sit telts skjulte sted; Han vil sætte mig højt på en klippe.

⁶ Og nu vil mit hoved blive ophøjet over mine fjender omkring mig, Og jeg vil ofre i Hans telt med glædesråb; Jeg vil synge, ja, jeg vil synge lovsange til Herren.

⁷ Hør mig, Herre, når jeg råber med min stemme, Og vær nådig mod mig og svar mig. ⁸ Da Du sagde, "Søg Mit ansigt," svarede mit hjerte til Dig, "Jeg vil søge Dit ansigt, Herre." ⁹ Skjul ikke Dit ansigt for mig, Forkast ikke Din tjener i vrede; Du har været min hjælp; Forlad mig ikke og svigt mig ikke, Min

Salmernes Bog

frelses Gud! ¹⁰ Om min far og min mor har svigtet mig, Vil Herren modtage mig. ¹¹ Lær mig Din vej, Herre, Og led mig på en jævn sti på grund af mine fjender. ¹² Overgiv mig ikke til mine modstanderes vilje, For falske vidner er rejst imod mig, Og de voldelige ånder vold ud.

¹³ Jeg er sikker på, at jeg vil se Herrens godhed I de levendes land. ¹⁴ Vent på Herren; Vær stærk og lad dit hjerte tage mod; Ja, vent på Herren.

28

En salme af David.

¹ Til dig, Herre, råber jeg; Min klippe, vær ikke døv over for mig, For hvis du tier til mig, Bliver jeg som dem, der går ned i graven. ² Hør mine bønner, når jeg råber om din hjælp, Når jeg løfter mine hænder mod dit hellige tempel.

³ Træk mig ikke bort med de ugudelige Og med dem, der øver uret, Som taler fred med deres naboer, Mens ondskab er i deres hjerter. ⁴ Gengæld dem efter deres gerninger Og efter deres onde handlingers ondskab; Gengæld dem for deres hænders værk; Giv dem, hvad de fortjener.

⁵ Fordi de ikke agter på Herrens gerninger Ej heller på hans hænders værk, Vil han rive dem ned og ikke bygge dem op.

⁶ Velsignet være Herren, For han har hørt min bøns røst. ⁷ Herren er min styrke og mit skjold; Mit hjerte stoler på ham, og jeg får hjælp; Derfor glæder mit hjerte sig, Og med min sang vil jeg takke ham. ⁸ Herren er sit folks styrke, Og han er en frelsens fæstning for sin salvede. ⁹ Frels dit folk og giv din arv nåde; Vejled dem og støt dem altid.

29

En salme af David.

¹ Giv Herren ære, I mægtiges sønner, Giv Herren ære og styrke. ² Giv Herren den ære, der skyldes Hans navn; Tilbed Herren i hellig pragt.

³ Herrens røst lyder over vandene; Ærens Gud tordner, Herren hersker over de store vande. ⁴ Herrens røst er fuld af kraft, Herrens røst er fuld af majestæt. ⁵ Herrens røst splintrer cedertræerne; Ja, Herren knuser Libanons cedertræer. ⁶ Han får Libanon til at springe som en kalv, Og Sirion til at

hoppe som en ung vildokse. ⁷ Herrens røst deler ildens flammer. ⁸ Herrens røst ryster ørkenen; Herren får Kadeshs ørken til at skælve. ⁹ Herrens røst får hindene til at kælte Og blotter skovene; Og i Hans tempel råber alle: "Ære!" ¹⁰ Herren var konge ved syndfloden; Ja, Herren er konge for evigt. ¹¹ Herren vil give sit folk styrke; Herren vil velsigne sit folk med fred.

30

En salme; en sang ved indvielsen af huset. En salme af David.

¹ Jeg vil ophøje dig, Herre, for du har løftet mig op, Og har ikke ladet mine fjender fryde sig over mig. ² Herre min Gud, Jeg råbte til dig om hjælp, og du genoprettede mig. ³ Herre, du har løftet min sjæl fra Sheol; Du har bevaret mit liv, så jeg ikke skulle stige ned i graven.

⁴ Lovpris Herren, I hans trofaste, Og tak ved omtalen af hans hellighed. ⁵ For hans vrede varer kun et øjeblik, Hans nåde varer hele livet; Gråd kan vare natten over, Men glædesråb kommer om morgenen.

⁶ Hvad mig angår, sagde jeg i min velstand, "Jeg skal aldrig vakle." ⁷ Herre, ved din nåde har du gjort mit bjerg stærkt; Du skjulte dit ansigt, jeg blev forfærdet.

⁸ Til dig, Herre, råbte jeg, Og jeg bad til Herren: ⁹ "Hvad gavn er der i min død, hvis jeg stiger ned i graven? Vil støvet lovprise dig? Vil det forkynde din trofasthed?" ¹⁰ Hør, Herre, og vis mig din nåde; Herre, vær min støtte."

¹¹ Du har forvandlet min sorg til dans; Du har fjernet min sæk og omringet mig med glæde, ¹² Så min sjæl kan synge lovsang til dig og ikke forblive tavs. Herre min Gud, jeg vil udtrykke min taknemmelighed til dig for evigt.

31

Til musiklederen. En salme af David.

¹ Hos dig, Herre, har jeg søgt tilflugt; Lad mig aldrig blive til skamme; I din retfærdighed red mig. ² Vend dit øre til mig, befri mig uden forsinkelser; Vær en urokkelig klippe for mig, En fæstning til at beskytte mig. ³ For du er min klippe og min borg; For dit navns skyld vil du lede og vejlede mig. ⁴ Du

vil befri mig fra det net, de hemmeligt har lagt for mig, For du er min styrke. ⁵ I din hånd betror jeg min ånd; Du har forløst mig, Herre, trofaste Gud.

⁶ Jeg afviser dem, der holder fast ved værdiløse afguder, Men jeg stoler på Herren. ⁷ Jeg vil glæde mig og være glad i din nåde, Fordi du har set min elendighed; Du har kendt min sjæls trængsler, ⁸ Og du har ikke overgivet mig i fjendens hånd; Du har sat mine fødder på et stort sted.

⁹ Vis mig godhed, Herre, for jeg er i nød; Mine øjne er udmattede af sorg, min sjæl og mit legeme også. ¹⁰ For mit liv er fortæret af sorg Og mine år med suk; Min styrke er svigtet på grund af min skyld, Og mit legeme er visnet bort. ¹¹ På grund af alle mine modstandere er jeg blevet til skændsel, Især for mine naboer, Og til en rædsel for mine bekendte; De, der ser mig på gaden, flygter fra mig. ¹² Jeg er glemt som en død, ude af sind; Jeg er som et knust kar. ¹³ For jeg har hørt mange hviske, "Skræk på alle sider!" Mens de sammensvor sig imod mig, Planlagde de at tage mit liv.

¹⁴ Alligevel stoler jeg på dig, Herre, Jeg erklærer, "Du er min Gud." ¹⁵ Mine tider er i din hånd; Befri mig fra mine fjenders greb og fra dem, der forfølger mig. ¹⁶ Lad dit ansigt lyse over din tjener; Frels mig gennem din trofasthed. ¹⁷ Herre, lad mig ikke blive til skamme, for jeg kalder på dig; Lad de ugudelige blive til skamme, lad dem være tavse i Sheol. ¹⁸ Lad de bedrageriske læber blive tystet, Som taler arrogant mod de retfærdige Med stolthed og foragt.

¹⁹ Hvor rig er din godhed, Som du har forbeholdt dem, der frygter dig, Som du har udført for dem, der søger tilflugt hos dig, For menneskers øjne! ²⁰ Du skjuler dem i dit nærværs skjul fra menneskers skemaer; Du holder dem sikre i en tilflugt fra tungernes strid.

²¹ Velsignet være Herren, For han har vist mig sin vidunderlige trofasthed i en belejret by. ²² I min forfærdelse sagde jeg, "Jeg er afskåret fra dit syn!" Alligevel hørte du lyden af mine bønner Da jeg kaldte på dig om hjælp.

²³ Elsk Herren, alle hans trofaste! Herren bevarer de loyale Men betaler fuldt ud den, der handler arrogant. ²⁴ Vær stærke og lad jeres hjerte være modigt, Alle I, der håber på Herren.

32

En salme af David. En Maskil.

¹ Salig er den, hvis overtrædelse er tilgivet, hvis synd er dækket. ² Salig er det menneske, hvis skyld Herren ikke tilregner, og i hvis ånd der ikke er svig.

³ Da jeg tav om min overtrædelse, blev min krop svag gennem min konstante stønnen. ⁴ For dag og nat lå din hånd tungt på mig; min styrke svandt ind som i sommerens hede. Sela

⁵ Jeg erkendte min overtrædelse for dig, og jeg skjulte ikke min skyld; jeg sagde: "Jeg vil bekende mine overtrædelser for Herren"; og du tilgav min synds skyld. Sela

⁶ Derfor skal enhver, der er gudfrygtig, bede til dig, mens du kan findes; sikkert i en flod af store vande vil de ikke nå ham. ⁷ Du er min tilflugt; du beskytter mig mod problemer; du omgiver mig med befrielsens sange. Sela

⁸ Jeg vil vejlede dig og lære dig den vej, du skal gå; jeg vil råde dig med mit vågne øje på dig. ⁹ Vær ikke som hesten eller muldyret, der mangler forståelse, hvis udstyr omfatter bidsel og tøjle for at holde dem tilbage, ellers vil de ikke komme nær til dig. ¹⁰ De ondes sorger er mange, men den, der stoler på Herren, vil blive omgivet af godhed.

¹¹ Vær glade i Herren og fryd jer, I retfærdige, og råb af glæde, alle I, der er oprigtige af hjertet.

33

Glæd jer i Herren, I retfærdige; Lovsang er passende for de oprigtige. ² Tak Herren med lyren; Syng for Ham med en harpe med ti strenge. ³ Syng en ny sang for Ham; Spil dygtigt med glædesråb.

⁴ For Herrens ord er sandt, Og alt Hans værk udføres med trofasthed. ⁵ Han elsker retfærdighed og ret; Jorden er fyldt med Herrens godhed.

⁶ Ved Herrens ord blev himlene skabt, Og ved Hans munds ånde hele deres hær. ⁷ Han samler havets vand som en dynge; Han opbevarer dybderne i forrådskamre. ⁸ Lad hele jorden frygte Herren; Lad alle verdens indbyggere stå i ærefrygt for Ham. ⁹ For Han talte, og det skete; Han befalede, og det stod fast.

Salmernes Bog

¹⁰ Herren forhindrer nationernes råd; Han forstyrrer folkenes planer. ¹¹ Herrens råd består for evigt, Hans hjertes tanker gennem alle generationer.

¹² Lykkeligt er det folk, hvis Gud er Herren, Det folk Han har valgt som sin egen ejendom. ¹³ Herren ser fra himlen; Han ser alle menneskenes børn; ¹⁴ Fra sin bolig betragter Han Alle jordens indbyggere, ¹⁵ Han, som former deres alles hjerter, Han, som forstår alle deres gerninger.

¹⁶ En konge frelses ikke af en stor hær; En kriger reddes ikke ved stor styrke. ¹⁷ En hest er et forgæves håb for sejr; Den redder ikke ved sin store styrke. ¹⁸ Se, Herrens øje er på dem, der frygter Ham, På dem, der håber på Hans trofasthed, ¹⁹ For at redde deres sjæl fra døden Og for at opretholde dem i hungersnød.

²⁰ Vores sjæl venter på Herren; Han er vores hjælp og vores skjold. ²¹ For vores hjerte glæder sig i Ham, Fordi vi stoler på Hans hellige navn. ²² Lad Din nåde, Herre, være over os, Ligesom vi har håbet på Dig.

34

En salme af David, da han lod som om han var gal foran Abimelek, som drev ham bort, og han gik sin vej.

¹ Jeg vil uafbrudt prise Herren; Hans pris skal altid være på mine læber. ² Min sjæl vil rose sig af Herren; De ydmyge vil høre det og glæde sig. ³ Ophøj Herren med mig, Og lad os ophøje Hans navn sammen.

⁴ Jeg søgte Herren, og Han svarede mig, Og befriede mig fra alle mine frygter. ⁵ De så til Ham og blev strålende, Og deres ansigter skal aldrig blive dækket af skam. ⁶ Denne ydmyge mand råbte, og Herren lyttede til ham, Og reddede ham fra alle hans trængsler. ⁷ Herrens engel omringer dem, der ærer Ham, Og befrier dem.

⁸ Smag og se, at Herren er god; Hvor lykkelig er den, der søger tilflugt hos Ham! ⁹ Ær Herren, I Hans hellige; For de, der ærer Ham, mangler intet.

¹⁰ De unge løver kan blive svage og sultne; Men de, der søger Herren, mangler ingen gode ting. ¹¹ Kom, mine børn, lyt til mig; Jeg vil lære jer Herrens ærefrygt. ¹² Hvem er den person, der ønsker livet Og elsker mange dage, så han kan se det gode? ¹³

Bevogt din tale fra det onde Og dine læber fra at tale svig. ¹⁴ Vend dig bort fra det onde og gør det gode; Søg fred og stræb efter at bevare den.

¹⁵ Herren våger over de retfærdige, Og Hans ører er opmærksomme på deres råb. ¹⁶ Herrens ansigt er imod dem, der gør ondt, For at udlette deres minde fra jorden.

¹⁷ De retfærdige råber, og Herren hører dem, Og befrier dem fra alle deres trængsler. ¹⁸ Herren er nær dem, der har et sønderknust hjerte Og frelser dem, der har en knust ånd.

¹⁹ De retfærdige kan have mange trængsler, Men Herren befrier ham fra dem alle. ²⁰ Han beskytter alle hans knogler, Ikke én af dem vil blive brudt.

²¹ Ulykke vil overgå de onde, Og de, der hader de retfærdige, vil blive holdt ansvarlige. ²² Herren forløser sine tjeneres sjæle, Og ingen af dem, der søger tilflugt hos Ham, vil blive fordømt.

35

En salme af David.

¹ Strid, Herre, mod dem, der strider mod mig; Kæmp mod dem, der kæmper mod mig. ² Grib skjold og rustning, Og stå op for at hjælpe mig. ³ Drag spyd og lanse for at møde dem, der forfølger mig; Forsikre min sjæl, "Jeg er din frelse."

⁴ Lad dem blive til skamme og vanære, som søger mit liv; Lad dem vende tilbage og blive ydmyget, som udtænker ondt mod mig. ⁵ Lad dem være som avner for vinden, Med Herrens engel, der driver dem fremad. ⁶ Lad deres vej være mørk og glat, Med Herrens engel, der forfølger dem.

⁷ For de satte deres net for mig uden grund; Uden grund gravede de en grav for min sjæl. ⁸ Lad ødelæggelse komme over ham, når han er uvidende, Og lad det net, han skjulte, fange ham; Lad ham falde i netop den ødelæggelse. ⁹ Og min sjæl skal glæde sig i Herren; Den skal glæde sig i Hans frelse. ¹⁰ Alle mine knogler vil erklære, "Herre, hvem er som Du, Som redder den lidende fra en, der er for stærk for ham, Og den lidende og den fattige fra en, der røver ham?"

¹¹ Falske vidner rejser sig; De afhører mig om ting, jeg ikke ved. ¹² De gengælder ondt for mit gode, Bringer sorg til min sjæl. ¹³ Men jeg, når de var

Salmernes Bog

syge, bar jeg sæk; Jeg ydmygede min sjæl med faste, Men min bøn vendte tilbage ubesvaret. ¹⁴ Jeg gik omkring, som om det var min ven eller bror; Jeg bøjede mig i sorg, som en der sørger over en mor. ¹⁵ Men ved min snublen glædede de sig og samlede sig sammen; De lidende, som jeg ikke kendte, samlede sig mod mig, De bagtalte mig uden ophør. ¹⁶ Som respektløse spøgefugle ved en fest, De skar tænder mod mig.

¹⁷ Herre, hvor længe vil Du se til? Red min sjæl fra deres ødelæggelser, Mit dyrebare liv fra løverne. ¹⁸ Jeg vil takke Dig i den store menighed; Jeg vil prise Dig blandt en stor forsamling. ¹⁹ Lad ikke dem, der uretfærdigt er mine fjender, glæde sig over mig; Ej heller lad dem, der hader mig uden grund, blinke ondsindet. ²⁰ For de taler ikke om fred, Men de udtænker bedrageriske ord mod dem, der lever stille i landet. ²¹ De åbnede deres mund vidt mod mig; De udråbte, "Aha, aha! Vore øjne har set det!"

²² Du har set det, Herre, forbliv ikke tavs; Herre, vær ikke fjern fra mig. ²³ Rejs Dig, og vågn op til min ret Og til min sag, min Gud og min Herre. ²⁴ Døm mig, Herre min Gud, efter Din retfærdighed, Og forhindre dem i at glæde sig over mig.

²⁵ Lad dem ikke sige i deres hjerte, "Aha, vores ønske!" Lad dem ikke sige, "Vi har fortæret ham!"

²⁶ Lad dem blive til skamme og fuldstændig ydmyget, som glæder sig over min nød; Lad dem blive klædt i skam og vanære, som ophøjer sig over mig. ²⁷ Lad dem råbe af glæde og fryde sig, som glæder sig over min retfærdiggørelse; Og lad dem uophørligt sige, "Herren være ophøjet, Som glæder sig over Sin tjeners velstand."

²⁸ Og min tunge skal forkynde Din retfærdighed Og Din pris hele dagen.

36

**Til musiklederen. En salme af David,
Herrens tjener.**

¹ Uret taler til den ugudelige i hans hjerte; Der er ingen frygt for Gud for hans øjne.

² For det smigrer ham i hans egne øjne Angående opdagelsen af hans skyld og had. ³ Hans ord er fulde af ondskab og bedrag; Han har forladt visdom og godhed. ⁴ Han udtænker ondt, mens han

ligger i sin seng; Han vælger en vej, der ikke er god; Han vender sig ikke bort fra uret.

⁵ Herre, din godhed når til himlene, Din trofasthed strækker sig til skyerne. ⁶ Din retfærdighed er så majestætisk som bjergene; Dine domme er så dybe som det store dyb. Herre, du sørger for både mennesker og dyr. ⁷ Hvor uvurderlig er din godhed, Gud! Og menneskeheden finder ly under dine vinges skygge. ⁸ De mættes med overfloden af dit hus; Og du forfrisker dem med din fryds flod. ⁹ For hos dig er livets kilde; I dit lys ser vi lys.

¹⁰ Fortsæt din godhed mod dem, der kender dig, Og din retfærdighed mod dem med oprigtige hjerter. ¹¹ Lad ikke arroganceens fod overmande mig, Og lad ikke de ondes hånd drive mig bort. ¹² Der er de uretfærdige faldet; De er blevet kastet ned og kan ikke rejse sig.

37

En salme af David.

¹ Bliv ikke vred over de onde, Vær ikke misundelig på dem, der gør uret. ² For de vil snart visne som græsset, Og visne som grønne planter.

³ Sæt din lid til Herren og gør godt; Bo i landet og nærer trofasthed. ⁴ Glæd dig i Herren; Og Han vil opfylde dit hjertes ønsker.

⁵ Overgiv din vej til Herren, Stol på Ham, og Han vil handle. ⁶ Han vil få din retfærdighed til at skinne som morgenrøden, Og din ret som middagssolen.

⁷ Vær stille for Herren og vent tålmodigt på Ham; Bliv ikke urolig over dem, der har succes i deres veje, Over dem, der udfører onde planer.

⁸ Afstå fra vrede og opgiv harme; Bliv ikke vred, det fører kun til skade. ⁹ For de onde vil blive udryddet, Men de, der håber på Herren, vil arve landet.

¹⁰ Om lidt vil de onde ikke være mere; Selv om du leder efter dem, vil de ikke blive fundet. ¹¹ Men de sagtmødige vil arve landet, Og vil nyde overflod af fred.

¹² De onde udtænker planer mod de retfærdige, Og skærer tænder mod dem. ¹³ Herren ler af de onde, For Han ved, at deres dag kommer.

¹⁴ De onde forbereder deres våben For at bringe de fattige og nødlidende ned, For at skade dem, der

Salmernes Bog

vandrer retfærdigt. ¹⁵ Deres sværd vil gennembore deres egne hjerter, Og deres buer vil blive brudt.

¹⁶ En lille smule, som de retfærdige har, Er bedre end mange ondes rigdom. ¹⁷ For de ondes styrke vil blive brudt, Men Herren støtter de retfærdige.

¹⁸ Herren våger over de uskyldiges dage, Og deres arv vil vare evigt. ¹⁹ De vil ikke blive gjort til skamme i trængselstider, Og i hungersnødens dage vil de have overflod.

²⁰ Men de onde vil gå til grunde; Herrens fjender vil forsvinde som engens pragt, De vil forsvinde som røg.

²¹ De onde låner og betaler ikke tilbage, Men de retfærdige er gavmilde og giver. ²² De, der er velsignet af Ham, vil arve landet, Men de, der er forbandet af Ham, vil blive udryddet.

²³ Herren gør den enes skridt faste, som glæder sig i Ham; Han har behag i deres vej. ²⁴ Selv om de snubler, vil de ikke falde, For Herren holder dem oppe med Sin hånd.

²⁵ Jeg var ung og nu er jeg gammel, Alligevel har jeg aldrig set de retfærdige forladt Eller deres børn tigge om brød. ²⁶ De er altid gavmilde og låner frit, Og deres børn vil være en velsignelse.

²⁷ Vend dig fra det onde og gør godt, Så du kan bo i landet for evigt. ²⁸ For Herren elsker retfærdighed Og vil ikke svigte sine trofaste;

De vil blive beskyttet for evigt, Men de ondes afkom vil blive udryddet. ²⁹ De retfærdige vil arve landet Og bo i det for evigt.

³⁰ De retfærdiges mund taler visdom, Og deres tunge udtrykker det, der er retfærdigt. ³¹ Deres Guds lov er i deres hjerter; Deres skridt vakler ikke.

³² De onde ligger på lur efter de retfærdige, Søger at tage deres liv. ³³ Men Herren vil ikke overgive dem til de ondes magt Eller lade dem blive dømt, når de bringes for retten.

³⁴ Håb på Herren og følg Hans vej, Og Han vil løfte dig op til at arve landet; Når de onde bliver ødelagt, vil du se det.

³⁵ Jeg har set en ond og hensynsløs person Blomstre som et frodigt indfødt træ. ³⁶ Men de

forsvandt snart og var ikke mere; Selv om jeg ledte efter dem, kunne de ikke findes.

³⁷ Betragt de uskyldige, iagttag de retskafne; En fremtid venter dem, der stræber efter fred. ³⁸ Men alle, der synder, vil blive ødelagt; Der vil ikke være nogen fremtid for de onde.

³⁹ De retfærdiges frelse kommer fra Herren; Han er deres tilflugtssted i trængselstider. ⁴⁰ Herren hjælper dem og befrier dem; Han redder dem fra de onde og frelser dem, Fordi de søger tilflugt i Ham.

38

En salme af David, til ihukommelse.

¹ Herre, straff mig ikke i din vrede, Og tugt mig ikke i din brændende harme. ² For dine pile har gennemboret mig dybt, Og din hånd har tynget mig hårdt. ³ Der er intet sundt sted i mit kød på grund af din vrede; Der er ingen sundhed i mine knogler på grund af min synd. ⁴ For mine overtrædelser har overvældet mig; Som en tung byrde er de for meget for mig at bære.

⁵ Mine sår er ubehagelige og betændte På grund af min egen dårskab. ⁶ Jeg er bøjet og dybt nedbøjet; Jeg går i sorg hele dagen. ⁷ For mine sider er fyldt med brændende smerte, Og der er intet sundt sted i mit kød. ⁸ Jeg føler mig svag og fuldstændig knust; Jeg stønner på grund af uroen i mit hjerte.

⁹ Herre, al min længsel er for dig; Og mit suk er ikke skjult for dig. ¹⁰ Mit hjerte banker vildt, min styrke svigter mig; Og lyset i mine øjne, selv det har forladt mig. ¹¹ Mine kære og mine venner holder afstand fra min lidelse, Og mine slægtninge står langt væk. ¹² De, der søger mit liv, lægger fælder for mig; Og de, der søger at skade mig, taler om ødelæggelse, Og planlægger bedrag hele dagen.

¹³ Men jeg, som en døv, hører ikke; Og jeg er som en, der ikke kan tale, som ikke åbner sin mund. ¹⁴ Ja, jeg er som en, der ikke hører, Og i hvis mund der ingen argumenter er. ¹⁵ For jeg venter på dig, Herre; Du vil svare, Herre min Gud. ¹⁶ For jeg sagde, "Lad dem ikke fryde sig over mig, De, som, når min fod glider, ville ophøje sig over mig."

Salmernes Bog

¹⁷ For jeg er på randen af at falde, Og min sorg er altid for mig. ¹⁸ For jeg bekender min skyld; Jeg er fyldt med angst på grund af min synd. ¹⁹ Men mine fjender er kraftige og stærke, Og de, der uretfærdigt hader mig, er mange. ²⁰ Og de, der gengælder ondt for godt, De modsætter mig, fordi jeg følger det gode.

²¹ Forsag mig ikke, Herre; Min Gud, vær ikke fjern fra mig! ²² Skynd dig at hjælpe mig, Herre, min frelse!

39

Til musiklederen, for Jedutun. En salme af David.

¹ Jeg sagde: "Jeg vil holde vagt over mine veje. Så jeg ikke synder med min tunge; Jeg vil holde vagt over min mund som med en mundkurv. Mens de onde er i min nærhed." ² Jeg var stum og tavs, Jeg afholdt mig endda fra det gode, Og min smerte blev vakt. ³ Mit hjerte brændte i mig, Mens jeg reflekterede, tændtes ilden; Så talte jeg med min tunge:

⁴ "Herre, hjælp mig at forstå min ende, Og målet for mine dage; Lad mig indse, hvor flygtig jeg er." ⁵ Se, Du har gjort mine dage så korte som håndsbredder, Og mit liv er som intet for Dig; Sandelig, hele menneskeheden er kun et åndedrag. Sela

⁶ Sandelig, hver person bevæger sig som en forbipasserende skygge; De skaber postyr uden formål; Han samler rigdom, uden at vide hvem der vil samle det.

⁷ Og nu, Herre, hvad skal jeg forvente? Mit håb hviler i Dig. ⁸ Befri mig fra alle mine overtrædelser; Lad mig ikke blive til spot for de tåbelige. ⁹ Jeg er blevet tavs, jeg åbner ikke min mund, For det er Dig, der har handlet. ¹⁰ Fjern Din plage fra mig; På grund af trykket fra Din hånd er jeg ødelagt. ¹¹ Med irettesættelser tugter Du en person for misgerning; Du fortærer det, der er kært for ham som en mæl; Sandelig, hele menneskeheden er kun et åndedrag. Sela

¹² Hør min bøn, Herre, og lyt til mit råb om hjælp; Ignorer ikke mine tårer; For jeg er en fremmed hos Dig, En vandrer som alle mine forfædre. ¹³ Vend Dit

blik fra mig, så jeg kan finde glæde igen. Før jeg går bort og ikke er mere.

40

Til musiklederen. En salme af David.

¹ Jeg ventede tålmodigt på Herren; Og Han rakte ned til mig og hørte mit råb. ² Han løftede mig fra ødelæggelsens hul, op af dyndet; Og Han satte mine fødder på en klippe, gjorde mine skridt sikre. ³ Han lagde en ny sang i min mund, en lovsang til vor Gud; Mange skal se det og stå i ærefrygt, Og de skal sætte deres lid til Herren.

⁴ Salig er den mand, der har gjort Herren til sin tillid, Og ikke har vendt sig til de stolte, ej heller til dem, der involverer sig i falskhed. ⁵ Talrige, Herre min Gud, er de undere, Du har udført, Og Dine tanker mod os; Der er ingen at sammenligne med Dig. Hvis jeg skulle erklære og tale om dem, Ville de være uden tal.

⁶ Du har ikke ønsket ofre og gaver; Du har åbnet mine ører; Du har ikke krævet brændofre og syndofre. ⁷ Da sagde jeg, "Se, jeg er kommet; Det er skrevet om mig i bogens rulle. ⁸ Jeg glæder mig ved at gøre Din vilje, min Gud; Din lov er i mit hjerte."

⁹ Jeg har forkyndt retfærdighedens gode nyheder i den store forsamling; Se, jeg vil ikke holde mine læber tilbage, Herre, Du ved det. ¹⁰ Jeg har ikke skjult Din retfærdighed i mit hjerte; Jeg har erklæret Din trofasthed og Din frelse; Jeg har ikke skjult Din barmhjertighed og Din sandhed for den store menighed.

¹¹ Du, Herre, vil ikke holde Din medfølelse tilbage fra mig; Din barmhjertighed og Din sandhed vil uafbrudt beskytte mig. ¹² For onder uden tal har omgivet mig; Mine skyldige gerninger har overmandet mig, så jeg ikke kan se; De er flere end hårene på mit hoved, Og mit hjerte har svigtet mig. ¹³ Vær venlig, Herre, at udfri mig; Skynd Dig, Herre, at hjælpe mig.

¹⁴ Må de blive til skamme og ydmyget sammen Som søger mit liv for at ødelægge det; Må de blive vendt tilbage og vanæret Som fryder sig over min skade. ¹⁵ Må de blive forfærdede på grund af deres skam Som siger til mig, "Aha, aha!" ¹⁶ Må alle, der søger Dig, fryde sig og være glade i Dig; Må de, der

Salmernes Bog

elsker Din frelse, uafbrudt sige, "Herren være ophøjet!"

¹⁷ Men jeg er plaget og trængende; Må Herren tænke på mig. Du er min hjælp og min frelser; Tøve ikke, min Gud.

41

Til musiklederen. En salme af David.

¹ Velsignet er den, der tager sig af de hjælpeløse; Herren vil redde ham på en nødens dag. ² Herren vil våge over ham og bevare hans liv, Og han vil blive betragtet som velsignet på jorden; Og overgiv ham ikke til hans fjenders vilje. ³ Herren vil støtte ham på hans sygeleje; I hans sygdom genopretter Du ham til helbred.

⁴ Hvad mig angår, sagde jeg: "Herre, vis barmhjertighed mod mig; Helbred min sjæl, for jeg har syndet imod Dig." ⁵ Mine fjender taler ilde om mig, "Hvornår vil han dø, og hans navn forsvinde?"

⁶ Og når han kommer for at se mig, taler han usandt; Hans hjerte rummer ondskab; Når han går udenfor, spreder han det.

⁷ Alle, der foragter mig, hvisker sammen imod mig; De udtænker ondt imod mig og siger, ⁸ "En alvorlig lidelse har grebet ham, Så når han lægger sig, vil han ikke rejse sig igen." ⁹ Selv min nære ven, som jeg stolede på, Som delte mit brød, Har vendt sig imod mig.

¹⁰ Men Du, Herre, vis barmhjertighed mod mig og rejs mig op, Så jeg kan gengælde dem. ¹¹ Ved dette ved jeg, at Du er tilfreds med mig, Fordi min fjende ikke triumferer over mig. ¹² Men hvad mig angår, Du opretholder mig i min integritet, Og Du placerer mig i Din nærhed for evigt.

¹³ Velsignet være Herren, Israels Gud, Fra evighed til evighed. Amen og Amen.

42

Til musikdirektøren. En Maskil af Koras sønner.

¹ Som hjorten skriger efter vandløb, Så længes min sjæl efter dig, Gud. ² Min sjæl tørster efter den levende Gud; Hvornår skal jeg komme og være i Guds nærvær? ³ Mine tårer har været min føde dag og nat, Mens de uafbrudt spørger mig: "Hvor er din

Gud?" ⁴ Jeg husker disse minder og udøser min sjæl i mig. For jeg plejede at gå med skaren og lede dem til Guds hus, Med glædesråb og taksigelse, en skare der fejrer en fest.

⁵ Hvorfor er du nedbøjet, min sjæl? Og hvorfor er du urolig i mig? Håb på Gud, for jeg vil endnu prise ham For hans frelsende nærvær, min Gud.

⁶ Min sjæl er nedbøjet i mig; Derfor husker jeg dig fra Jordans land Og Hermons højder, fra Mizar-bjerget. ⁷ Dybet kalder til dybet ved lyden af dine vandfald; Alle dine bølger og brændinger er gået over mig.

⁸ Herren vil sende sin trofaste kærlighed om dagen; Og hans sang vil ledsage mig om natten, En bøn til mit livs Gud.

⁹ Jeg vil sige til Gud, min klippe: "Hvorfor har du glemt mig? Hvorfor må jeg gå omkring i sorg på grund af fjendens undertrykkelse?" ¹⁰ Som om de knuser mine knogler, håner mine modstandere mig, Mens de uafbrudt spørger mig: "Hvor er din Gud?"

¹¹ Hvorfor er du nedbøjet, min sjæl? Og hvorfor er du urolig i mig? Håb på Gud, for jeg vil endnu prise ham For hans frelsende nærvær, min Gud.

43

Forsvar mig, Gud, og før min sag mod et folk uden guds frygt; Red mig fra den bedrageriske og uretfærdige person! ² For Du er min tilflugts Gud; hvorfor har Du forkastet mig? Hvorfor går jeg omkring i sorg på grund af fjendens undertrykkelse? ³ Send dit lys og din sandhed, de skal lede mig; De skal bringe mig til din hellige høj Og til dine boliger. ⁴ Så vil jeg nærme mig Guds alter, Til Gud, min største glæde; Og jeg vil prise dig med harpen, Gud, min Gud.

⁵ Hvorfor er du nedtrykt, min sjæl? Og hvorfor er du urolig i mig? Håb på Gud, for jeg vil endnu prise Ham For hjælpen fra Hans nærvær, min Gud.

44

Til musikdirektøren. En Maskil af Koras sønner.

¹ Gud, vi har hørt med vores ører, Vore fædre har fortalt os Det værk, Du gjorde i deres dage, I de gamle dage. ² Med Din mægtige hånd drev Du nationerne ud og grundlagde vore forfædres; Du

plagede folkene og satte dem derefter fri. ³ For ved deres eget sværd besad de ikke landet, Og deres egen arm frelste dem ikke, Men Din højre hånd og Din arm og lyset af Dit ansigt, For Du begunstigede dem.

⁴ Du er min hersker, o Gud; Giv sejre til Jakob. ⁵ Gennem Dig vil vi afvise vores modstandere; I Dit navn vil vi overvinde dem, der rejser sig mod os. ⁶ For jeg vil ikke stole på min bue, Ej heller vil mit sværd frelse mig. ⁷ Men Du har frelst os fra vores modstandere, Og Du har bragt skam over dem, der hader os. ⁸ I Gud har vi pralet hele dagen, Og vi vil uophørligt takke Dit navn. Sela

⁹ Dog har Du forkastet os og bragt os til vanære, Og går ikke ud med vores hære. ¹⁰ Du får os til at trække os tilbage fra fjenden, Og de, der hader os, har taget bytte til sig selv. ¹¹ Du overgiver os som får til at blive spist, Og har spredt os blandt nationerne. ¹² Du har solgt Dit folk for en bagatel, Og opnået intet fra deres salg.

¹³ Du gør os til et objekt for hån for vores naboer, Til spot og latter for dem omkring os. ¹⁴ Du har gjort os til et ordsprog blandt nationerne, En kilde til hån blandt folkene. ¹⁵ Hele dagen er min vanære foran mig, Og jeg er dækket af min ydmygelse. ¹⁶ På grund af stemmen fra en, der håner og håner, På grund af fjenden og hævneren.

¹⁷ Alt dette er kommet over os, dog har vi ikke glemt Dig, Og vi har forblevet tro mod Din pagt. ¹⁸ Vores hjerte har ikke vendt sig tilbage, Og vores skridt har ikke afvejet fra Din vej, ¹⁹ Dog har Du knust os på et øde sted, Og dækket os med dyb mørke.

²⁰ Hvis vi havde glemt navnet på vores Gud Eller rakt ud til en fremmed gud, ²¹ Ville Gud ikke opdage dette? For Han kender hjertets hemmeligheder. ²² Dog for Din skyld er vi i fare hele dagen; Vi betragtes som får bestemt til slagtning.

²³ Vågn op, hvorfor sover Du, Herre? Rejs Dig, afvis os ikke for evigt. ²⁴ Hvorfor skjuler Du Dit ansigt Og ignorerer vores lidelse og undertrykkelse?

²⁵ For vores sjæle er bragt ned til støvet; Vores kroppe klæber til jorden. ²⁶ Rejs Dig, vær vores hjælp, Og forløs os på grund af Din godhed.

45

Til musiklederen; efter Shoshannim. En Maskil af Koras sønner. En kærlighedssang.

¹ Mit hjerte er fyldt med et godt tema; Jeg retter mine vers til Kongen; Min tunge er pennen af en færdig skribent.

² Du er den skønneste blandt menneskenes sønner; Nåde flyder fra dine læber; Derfor har Gud velsignet dig evigt.

³ Spænd dit sværd på din lænd, mægtige, I din pragt og majestæt! ⁴ Og i din majestæt rid triumferende frem, For sandhedens, ydmyghedens og retfærdighedens skyld; Lad din højre hånd åbenbare vidunderlige ting. ⁵ Dine pile er skarpe; Folkene falder under dig; Dine pile gennemborer kongens fjenders hjerte. ⁶ Din trone, Gud, er for evigt og altid; Dit riges scepter er et retfærdighedens scepter. ⁷ Du elsker retfærdighed og hader ondskab; Derfor har Gud, din Gud, salvet dig Med glædens olie over dine jævnaldrende. ⁸ Alle dine klæder dufter af myrra, aloe og kassia; Fra elfenbenspaladser har strengeinstrumenter glædet dig. ⁹ Kongedøtre er blandt dine ædle kvinder; Ved din højre hånd står dronningen prydet i guld fra Ofir.

¹⁰ Hør, datter, betragt og bøj dit øre: Forlad dit folk og din fars hus; ¹¹ Så vil kongen begære din skønhed. Fordi han er din Herre, ær ham. ¹² Tyrus' datter vil komme med en gave; De rige blandt folket vil søge din gunst. ¹³ Kongens datter er strålende inden; Hendes klædning er vævet med guld. ¹⁴ Hun vil blive bragt til kongen i farverige klæder; Jomfruene, hendes ledsagere, der følger hende, vil blive bragt til dig. ¹⁵ De vil blive bragt med glæde og fryd; De vil træde ind i kongens palads.

¹⁶ I stedet for dine fædre skal være dine sønner; Du vil udnævne dem som fyrster i hele landet.

¹⁷ Jeg vil få dit navn til at blive husket i alle generationer; Derfor vil folkene prise dig for evigt og altid.

46

Til musikdirektøren. En salme af Koras

sønner, sat til Alamothe. En sang.

¹ Gud er vores tilflugt og styrke, En altid nærværende hjælp i trængselstider. ² Derfor vil vi ikke frygte, selvom jorden skælver Og bjergene styrter i havets dybder; ³ Selvom vandene bruser og skummer, Selvom bjergene skælver ved dens stolte bølger. Sela

⁴ Der er en flod, hvis strømme bringer glæde til Guds by, Den Højstes hellige boligsteder. ⁵ Gud er i hende, hun vil ikke blive rystet; Gud vil hjælpe hende ved daggry. ⁶ Nationerne var i oprør, rigerne blev rystet; Han hævede sin røst, og jorden smeltede.

⁷ Herren, den Almægtige, er med os; Jakobs Gud er vores fæstning. Sela

⁸ Kom, se Herrens gerninger, Som har bragt forbløffende begivenheder på jorden. ⁹ Han får krige til at ophøre til jordens ende; Han bryder buen og kløver spyddet i to; Han brænder vognene med ild. ¹⁰ "Vær stille og erkend, at jeg er Gud; Jeg vil blive ophøjet blandt nationerne, Jeg vil blive ophøjet på jorden."

¹¹ Herren, den Almægtige, er med os; Jakobs Gud er vores fæstning. Sela

47

Til musiklederen. En salme af Koras sønner.

¹ Klap i hænderne, alle folkeslag; Råb til Gud med glædesrøst.

² For Herren den Højeste er frygtindgydende, En stor Konge over hele jorden. ³ Han bringer folkeslag under vores indflydelse Og nationer under vores fødder. ⁴ Han udvælger vores arv for os, Jakobs stolthed, som Han elsker. Sela

⁵ Gud er steget op under glædesråb, Herren, med lyden af en trompet. ⁶ Lovsyng Gud, lovsyng; Lovsyng vores Konge, lovsyng. ⁷ For Gud er Kongen over hele jorden; Lovsyng med en indsigtsalme.

⁸ Gud hersker over nationerne, Gud sidder på sin hellige trone. ⁹ Folkets ledere er samlet Som folket af Abrahams Gud, For jordens skjolde tilhører Gud; Han er højt ophøjet.

48

En sang; en salme af Koras sønner.

¹ Stor er Herren, og højt lovprist I vor Guds by, Hans hellige bjerg.

² Majestætisk i sin højde, bringer glæde til hele jorden, Er Zions bjerg på den nordlige side, Den store Konges by. ³ Gud har åbenbaret sig som en tilflugt Inden for hendes paladser.

⁴ Se, kongerne samlede sig, De drog videre sammen. ⁵ De betragtede det og blev forbløffede; De blev forskrækkede, de flygtede hurtigt. ⁶ Panik greb dem der, Angst, som en kvinde i fødsel. ⁷ Med østenvinden Knuser du Tarshishs skibe.

⁸ Som vi har hørt, sådan har vi set I Hærskarernes Herres by, i vor Guds by; Gud vil grundfæste hende for evigt. Sela

⁹ Vi har tænkt på din nåde, Gud, Midt i dit tempel.

¹⁰ Som dit navn er berømt, Gud, Så er din lovprisning over hele jorden; Din højre hånd er fuld af retfærdighed. ¹¹ Lad Zions bjerg være glad, Lad Judas døtre fejre På grund af dine domme.

¹² Gå omkring Zion og gå rundt om hende; Tæl hendes tårne; ¹³ Betragt hendes mure; Gå igennem hendes paladser, Så I kan fortælle om det til den næste generation. ¹⁴ For denne Gud er vor Gud for evigt og altid; Han vil lede os selv til døden.

49

Til musikdirektøren. En salme af Koras sønner.

¹ Hør dette, alle folk; Lyt, alle verdens indbyggere, ² Uanset om de er af ydmyg eller ædel fødsel, De rige og de fattige sammen. ³ Min mund vil tale med visdom, Og mit hjertes tanker vil være indsigtsfulde. ⁴ Jeg vil lytte til et ordsprog; Jeg vil afsløre min gåde med harpen.

⁵ Hvorfor skulle jeg frygte i modgangens dage, Når mine fjenders skyld omringer mig, ⁶ De, der stoler på deres rigdom Og praler af deres overflod af rigdom? ⁷ Ingen kan nogensinde forløse en anden, Eller tilbyde Gud en løsesum for dem— ⁸ For deres sjæls forløsning er uvurderlig, Og de bør ophøre med at forestille sig det for evigt— ⁹ For at de kunne leve evigt, At de ikke skulle gennemgå

Salmernes Bog

forfald. ¹⁰ For han ser, at selv de vise møder deres ende; De tåbelige og de sanseløse omkommer ligeledes Og efterlader deres rigdom til andre. ¹¹ De tror, at deres huse vil vare evigt Og deres boliger for alle generationer; De har opkaldt deres lande efter sig selv.

¹² Men mennesket i sin pragt vil ikke bestå; Han er som dyrene, der omkommer.

¹³ Sådan er stien for dem, der er tåbelige, Og for dem, der følger dem og godkender deres udsagn. Sela ¹⁴ Som får er de bestemt til Sheol; Døden vil vogte dem; Og de retfærdige vil herske over dem om morgenen, Og deres form vil blive fortrøstet af Sheol Så de ikke har noget ophøjet hjem. ¹⁵ Men Gud vil forløse min sjæl fra Sheols greb, For Han vil tage mig til sig. Sela ¹⁶ Vær ikke bange, når nogen bliver rig, Når deres huses pragt øges; ¹⁷ For når de dør, vil de intet tage med sig; Deres rigdom vil ikke følge dem ned. ¹⁸ Selvom de i livet gratulerer sig selv— Og selvom andre priser dig, når du trives— ¹⁹ De vil slutte sig til deres forfædres selskab; De vil aldrig igen se lyset.

²⁰ Mennesket, i sin pragt, men uden forståelse, Er som dyrene, der omkommer.

50

En salme af Asaf.

¹ Den Mægtige, Gud, Herren, har talt, Og kaldt jorden, fra solens opgang til dens nedgang. ² Fra Zion, skønhedens højdepunkt, Har Gud åbenbaret sit lys. ³ Måtte vores Gud komme og ikke forblive tavs; En fortærende ild går foran Ham, Og en mægtig storm hvirvler omkring Ham. ⁴ Han kalder på himlene deroppe, Og jorden, for at dømme sit folk: ⁵ "Saml til Mig Mine trofaste, Dem, der har indgået en pagt med Mig gennem offer." ⁶ Og himlene forkynder Hans retfærdighed, For Gud selv er dommeren. Sela

⁷ "Ly, Mit folk, og Jeg vil tale; Israel, Jeg vil vidne imod dig; Jeg er Gud, din Gud. ⁸ Jeg irttesætter dig ikke for dine ofre, Og dine brændofre er altid for Mit åsyn. ⁹ Jeg vil ikke tage en tyr fra dit hus, Ej heller bukke fra dine folde. ¹⁰ For hvert dyr i skoven er Mit, Kvæget på tusind bjerge. ¹¹ Jeg kender hver fugl på bjergene, Og alt, der rører sig på marken, tilhører Mig. ¹² Hvis Jeg var sulten, ville Jeg ikke

sige det til dig, For verden er Min, og alt, hvad den rummer. ¹³ Spiser Jeg tyrenes kød Eller drikker bukkernes blod?

¹⁴ Bring Gud et takoffer Og opfyld dine løfter til den Højeste; ¹⁵ Kald på Mig, når du står over for modgang; Jeg vil redde dig, og du vil ære Mig."

¹⁶ Men til den ugudelige erklærer Gud,

"Hvilken ret har du til at recitere Mine love Og tale om Min pagt? ¹⁷ For du foragter tilrettevisning, Og du kaster Mine ord til side. ¹⁸ Når du ser en tyv, slår du dig sammen med ham, Og du omgås med ægteskabsbrydere. ¹⁹ Du taler frit ondt, Og din tunge væver bedrag. ²⁰ Du sidder og taler imod din bror; Du bagtaler din egen mors søn. ²¹ Disse handlinger har du gjort, og Jeg forblev tavs; Du antog, Jeg var som dig; Jeg vil rette dig og lægge sagen frem for dine øjne.

²² Tænk nu over dette, I som glemmer Gud, For at Jeg ikke river jer i stykker, uden nogen til at redde jer. ²³ Den, der bringer et takoffer, ærer Mig; Og til den, der vandrer ret, vil Jeg åbenbare Guds frelse."

51

Til musikdirektøren. En salme af David, da profeten Nathan kom til ham, efter at han var gået ind til Batseba.

¹ Vær nådig mod mig, Gud, efter din barmhjertighed; Efter din store medfølelse, udslet mine overtrædelser. ² Rens mig grundigt fra min skyld Og rens mig fra min synd.

³ For jeg er bevidst om mine overtrædelser, Og min synd er altid foran mig. ⁴ Mod dig, og dig alene, har jeg syndet Og gjort, hvad der er ondt i dine øjne, Så du er retfærdig i dine ord Og ulastelig i din dom. ⁵ Ja, jeg blev født i en tilstand af skyld, Og i synd blev jeg undfanget af min mor. ⁶ Sandelig, du ønsker sandhed dybt inde, Og i det skjulte vil du gøre visdom kendt for mig.

⁷ Rens mig med isop, og jeg vil være ren; Rens mig, og jeg vil være hvidere end sne. ⁸ Lad mig høre glæde og fryd, Lad de knogler, du har ydmyget, fryde sig. ⁹ Skjul dit ansigt for mine synder Og udslet alle mine skyldige handlinger.

¹⁰ Skab i mig et rent hjerte, Gud, Og forny en fast ånd inden i mig. ¹¹ Forvis mig ikke fra din nærhed,

Salmernes Bog

Og tag ikke din Hellige Ånd fra mig. ¹² Giv mig igen din frelses glæde, Og oprethold mig med en villig ånd.

¹³ Så vil jeg lære overtrædere dine veje, Og syndere vil vende tilbage til dig. ¹⁴ Befri mig fra blodskyld, Gud, min frelses Gud; Så vil min tunge glædeligt synge om din retfærdighed. ¹⁵ Herre, åbn mine læber, Så min mund kan forkynde din pris. ¹⁶ For du har ikke behag i offer, ellers ville jeg bringe det; Du har ikke lyst til brændofre. ¹⁷ Guds ofre er en ydmyg ånd; Et hjerte, der er brudt og sønderknust, Gud, vil du ikke foragte.

¹⁸ Gør godt mod Zion ved din nåde; Byg Jerusalems mure. ¹⁹ Så vil du have behag i retfærdige ofre, I brændofre og hele brændofre; Så vil tyre blive ofret på dit alter.

52

Til musikdirektøren. En Maskil af David, da Doeg edomitten kom og fortalte Saul og sagde til ham: "David er kommet til Ahimeleks hus."

¹ Hvorfor praler du af ondskab, du mægtige mand? Guds trofasthed varer hele dagen. ² Din tunge planlægger ødelæggelse, Som en skarp barberkniv, du der øver bedrag. ³ Du foretrækker ondt frem for godt, Løgn frem for at tale sandhed. Sela ⁴ Du glæder dig over ord, der fortærer, Du bedrageriske tunge.

⁵ Dog vil Gud styrte dig for evigt; Han vil gribe dig og fjerne dig fra din bolig, Og rykke dig op fra de levendes land. Sela ⁶ De retfærdige vil se det og frygte, Og de vil spotte ham og sige, ⁷ "Se, manden der ikke ville gøre Gud til sin tilflugt, Men stolede på sin rigdoms overflod, Og søgte tilflugt i sin egen ødelæggelse."

⁸ Men jeg er som et frodigt oliventræ i Guds hus; Jeg stoler på Guds trofasthed for evigt og altid. ⁹ Jeg vil prise dig for evigt, fordi du har fuldført det, Og jeg vil vente på dit navn, for det er godt, i nærværelse af dine trofaste.

53

Til musiklederen; efter Mahalath. En Maskil af David.

¹ Døren siger i sit hjerte: "Der er ingen Gud." De er fordærvede og har begået afskyelig uretfærdighed; Der er ingen, der gør godt.

² Gud så ned fra himlen på menneskene For at se, om der var nogen, der havde forstand, Som søgte Gud. ³ Alle er vendt bort; sammen er de blevet fordærvede; Der er ingen, der gør godt, ikke en eneste.

⁴ Har de uretfærdige ingen viden, Som fortærer mit folk, som de ville brød, Og ikke har påkaldt Gud? ⁵ De blev grebet af stor frygt, hvor der ikke var grund til frygt; For Gud spredte knoglerne af dem, der lejrede sig imod dig; Du gjorde dem til skamme, fordi Gud havde forkastet dem.

⁶ Åh, at Israels frelse måtte komme ud fra Zion! Når Gud genopretter sit folks lykke, Vil Jakob fryde sig, Israel vil glæde sig.

54

Til musikdirektøren; på strengeinstrumenter. En Maskil af David, da Zifitterne kom og sagde til Saul: "Er David ikke skjult blandt os?"

¹ Frels mig, Gud, ved dit navn, Og retfærdiggør mig ved din magt. ² Lyt til min bøn, Gud; Læg øre til de ord, jeg taler.

³ For fremmede har rejst sig mod mig, Og hensynsløse mænd har søgt mit liv; De har ikke sat Gud foran sig. Sela

⁴ Ja, Gud er min hjælper; Herren er min sjæls opretholder.

⁵ Han vil gengælde det onde til mine fjender; I din trofasthed, bring dem ned.

⁶ Frivilligt vil jeg ofre til dig; Jeg vil prise dit navn, Herre, for det er godt. ⁷ For han har udfriet mig fra al nød, Og mit øje har skuet med tilfredshed på mine fjender.

55

Til musiklederen; på strengeinstrumenter. En Maskil af David.

¹ Lyt til min bøn, Gud; Og skjul dig ikke for min bønfoldelse. ² Vend dit øre til mig og svar mig; Jeg er urolig i min klage og meget bekymret, ³ På

grund af fjendens stemme, På grund af de ondes undertrykkelse; For de lægger besvær på mig Og i vrede bærer de nag mod mig.

⁴ Mit hjerte er dybt såret i mig, Og dødens rædsler har grebet mig. ⁵ Frygt og bæven har overfaldet mig, Og rædsel har omsluttet mig. ⁶ Jeg sagde, "Åh, hvis jeg havde vinger som en due! Jeg ville flyve væk og finde hvile. ⁷ Se, jeg ville flygte langt væk, Jeg ville tilbringe min nat i ørkenen. Sela ⁸ Jeg ville skynde mig til mit tilflugtssted Fra den stormfulde vind og voldsomme storm."

⁹ Forvirr dem, Herre, del deres tunger, For jeg har været vidne til vold og strid i byen. ¹⁰ Dag og nat omringer de hende på hendes mure, Og uret og skade er inden i hende. ¹¹ Ødelæggelse er inden i hende; Undertrykkelse og bedrag forlader ikke hendes gader.

¹² For det er ikke en fjende, der håner mig, så kunne jeg bære det; Ej heller er det en, der foragter mig, der har rejst sig imod mig, Så kunne jeg skjule mig for ham. ¹³ Men det er dig, en person min ligemand, Min ledsager og min fortrolige; ¹⁴ Vi som delte sødt fællesskab sammen, Vandrede i Guds hus blandt skaren.

¹⁵ Må døden komme over dem uventet; Må de stige levende ned til Sheol, For ondskab er i deres bolig, blandt dem.

¹⁶ Men jeg vil påkalde Gud, Og Herren vil befri mig.

¹⁷ Aften og morgen og ved middag, vil jeg klage og stønne, Og Han vil høre min stemme. ¹⁸ Han vil redde min sjæl i fred fra kampen imod mig, For mange er de, der modsætter sig mig. ¹⁹ Gud vil høre og ydmyge dem— Selv den, der sidder på tronen fra ældgamle tider— Sela Fordi de ikke ændrer sig, Og ikke frygter Gud.

²⁰ Han har rakt sine hænder mod dem, der var i fred med ham; Han har brudt sin pagt. ²¹ Hans ord var glattere end smør, Men hans hjerte var sat på krig; Hans ord var blødere end olie, Alligevel var de trukne sværd.

²² Kast din byrde på Herren, og Han vil opretholde dig; Han vil aldrig tillade, at de retfærdige bliver rokket. ²³ Men du, Gud, vil bringe dem ned i ødelæggelsens grav; Mænd af blodudgydelse og bedrag vil ikke leve halvdelen af deres dage. Men jeg vil sætte min lid til dig.

56

Til musiklederen; efter Jonath elem rehokim. En Mikhtam af David, da filistrene greb ham i Gat.

¹ Vær nådig mod mig, Gud, for en mand har trampet på mig; Han kæmper hele dagen og undertrykker mig. ² Mine modstandere har forfulgt mig hele dagen, For talrige er de, der kæmper imod mig med stolthed.

³ I frygtens tid, Vil jeg sætte min lid til dig. ⁴ I Gud, hvis ord jeg priser, I Gud har jeg sat min lid; jeg skal ikke være bange. Hvad kan dødelige gøre mig?

⁵ Hele dagen fordrejer de mine ord; Alle deres planer er imod mig til skade. ⁶ De angriber, de lurar, De vogter mine skridt, Ligesom de har ventet på at tage mit liv. ⁷ På grund af deres ondskab, er der en vej til flugt for dem? I din vrede, bring folkeslagene ned, Gud!

⁸ Du har bemærket mine lidelser; Saml mine tårer i din flaske. Er de ikke optegnet i din bog? ⁹ Da vil mine fjender trække sig tilbage den dag, jeg kalder; Dette ved jeg, at Gud er med mig.

¹⁰ I Gud, hvis ord jeg priser, I Herren, hvis budskab jeg ærer, ¹¹ I Gud har jeg sat min lid, jeg skal ikke være bange. Hvad kan verden gøre mig?

¹² Dine løfter er bindende for mig, Gud; Jeg vil bringe takofre til dig. ¹³ For du har reddet min sjæl fra døden, Ja, mine fødder fra at snuble, Så jeg kan vandre for Gud I livets lys.

57

Til musiklederen; sat til Al-tashheth. En Mikhtam af David, da han flygtede fra Saul i hulen.

¹ Vær nådig mod mig, Gud, vær nådig mod mig, For min sjæl søger tilflugt hos dig; Og i skyggen af dine vinger vil jeg søge tilflugt Indtil ødelæggelsen er forbi.

² Jeg vil råbe til Gud den Højeste, Til Gud som fuldbyrder sit formål for mig. ³ Han vil sende fra himlen og frelse mig; Han irectsætter den, der tramper på mig. Sela Gud vil sende sin nåde og sin sandhed.

⁴ Min sjæl er blandt løver; Jeg må ligge blandt dem, der fortærer, Blandt menneskesønner, hvis tænder er spyd og pile, Og deres tunge er et skarpt sværd.

⁵ Bliv ophøjet over himlene, Gud; Må din herlighed være over hele jorden.

⁶ De har lagt en snare for mine skridt; Min sjæl er bøjet ned; De gravede en grav foran mig; De er selv faldet i den. Sela

⁷ Mit hjerte er urokkeligt, Gud, mit hjerte er urokkeligt; Jeg vil synge, ja, jeg vil synge lovsange!

⁸ Stå op, min sjæl! Stå op, harpe og lyre! Jeg vil vække morgenlyset.

⁹ Jeg vil takke dig, Herre, blandt folkene; Jeg vil synge lovsange til dig blandt nationerne. ¹⁰ For din nåde når til himlene, Og din sandhed til skyerne.

¹¹ Bliv ophøjet over himlene, Gud; Må din herlighed være over hele jorden.

58

Til musikdirektøren; sat til Al-tashheth. En Mikhtam af David.

¹ Taler I virkelig retfærdighed, I guder? Dømmer I retfærdigt, I menneskenes sønner? ² Alligevel, i hjertet begår I uret; På jorden baner I en vej for jeres hænders vold.

³ De ugudelige er faret vild fra begyndelsen; De, der taler løgne, vandrer fra fødslen. ⁴ De har gift ligesom en slange; Som en døv kobra, der lukker sit øre, ⁵ Så den ikke hører fortryllernes stemme, Eller en dygtig besværger.

⁶ Gud, bryd deres tænder i deres mund; Fjern de unge løvers tænder, Herre. ⁷ Må de forsvinde som vand, der flyder bort; Når han bøjer sin bue, må hans pile være som hovedløse skafter. ⁸ Må de være som en snegl, der opløses til slim, Som en abort, der aldrig ser solen.

⁹ Før jeres gryder kan føle tornens varme, Vil han feje dem bort med en hvirvelvind, både de friske og de brændende. ¹⁰ De retfærdige vil glæde sig, når han ser retfærdighed; Han vil bade sine fødder i de ugudeliges fald. ¹¹ Og folk vil erklære, "Sandelig, der er en belønning for de retfærdige; Sandelig, der er en Gud, der dømmer på jorden!"

59

Til musiklederen; sat til Al-tashheth. En Mikhtam af David, da Saul sendte mænd og de holdt vagt ved huset for at dræbe ham.

¹ Red mig fra mine fjender, min Gud; Sæt mig sikkert på højden væk fra dem, der rejser sig mod mig. ² Befri mig fra dem, der begår uret, Og frels mig fra voldelige mænd.

³ For se, de har lagt en fælde for mit liv; Voldsomme mænd angriber mig, Ikke på grund af nogen uret eller synd fra min side, Herre, ⁴ Uden nogen skyld fra min side løber de og tager deres stand mod mig. Væk dig for at hjælpe mig, og se! ⁵ Du, Herre Gud Hærskarers, Israels Gud, Vågn op for at bringe retfærdighed til alle nationerne; Vis ingen gunst til dem, der handler forræderisk i uret. Sela

⁶ De vender tilbage om aftenen, de knurrer som en hund, Og strejfer rundt i byen. ⁷ Se, de sprøjter ud med deres mund; Sværd er i deres læber, For de siger, "Hvem hører?" ⁸ Alligevel finder du, Herre, dem latterlige; Du holder alle nationerne i spot.

⁹ I Hans styrke vil jeg holde vagt for dig, For Gud er min tilflugt. ¹⁰ Min Gud i sin trofasthed vil komme til mig; Gud vil lade mig se i triumf over mine fjender.

¹¹ Ødelæg dem ikke, for at mit folk ikke skal glemme; Spred dem ved din magt og bring dem ned, Herre, vores skjold. ¹² På grund af synden i deres mund og ordene på deres læber, Må de blive fanget i deres stolthed, Og på grund af forbandelser og løgne, som de taler. ¹³ Fortær dem i vrede, fortær dem, så de ikke længere er; Så folk må vide, at Gud hersker i Jakob, Til jordens ender. Sela

¹⁴ De vender tilbage om aftenen, de knurrer som en hund, Og strejfer rundt i byen. ¹⁵ De vandrer omkring for mad, Og brokker sig, hvis de ikke er tilfredse. ¹⁶ Men hvad mig angår, vil jeg synge om din styrke; Ja, jeg vil glædeligt synge om din barmhjertighed om morgenen, For du har været min tilflugt Og et skjulested på min nødens dag.

¹⁷ Min styrke, jeg vil synge lovsange til dig; For Gud er min tilflugt, den Gud, der viser mig barmhjertighed.

60

**Til musiklederen; efter Shushan Eduth.
En Mikhtam af David, til undervisning;
da han kæmpede med Aram-naharaim og med
Aram-zobah, og Joab vendte tilbage og slog
tolv tusinde af Edom i Saltdalen.**

¹ Gud, Du har forkastet os. Du har brudt os; Du har været vred; genopret os. ² Du har fået landet til at skælve, Du har revet det op; Helbred dets revner, for det vakler. ³ Du har fået Dit folk til at udholde vanskeligheder; Du har givet os vin, der får os til at vakle. ⁴ Du har givet et banner til dem, der frygter Dig, Så det kan vises for sandhedens skyld. Sela

⁵ Så at Dine elskede kan blive reddet, Frels med Din højre hånd, og svar os! ⁶ Gud har talt i Sin hellighed: "Jeg vil triumfere, jeg vil opdele Sikem, Og måle Sukkots dal op. ⁷ Gilead er Min, og Manasse er Min; Efraim er også hjelmen på Mit hoved; Juda er Min scepter. ⁸ Moab er Mit vaskefad; Over Edom vil jeg kaste Min sandal; Filistia, råb højt på grund af Mig!"

⁹ Hvem vil føre mig til den befæstede by? Hvem vil lede mig til Edom? ¹⁰ Har Du ikke selv forkastet os, Gud? Og vil Du ikke drage ud med vores hære, Gud? ¹¹ Giv os hjælp mod fjenden, For redning ved mennesket er værdiløs. ¹² Gennem Gud vil vi opnå sejr, Og det er Han, der vil overvinde vores fjender.

61

**Til musiklederen; på et
strenginstrument. En salme af David.**

¹ Hør mit råb, Gud; Giv opmærksomhed til min bøn.

² Fra de fjerneste egne kalder jeg til dig, når mit hjerte er trætt; Led mig til klippen, der er højere end jeg. ³ For du har været min tilflugt, Et stærkt tårn mod fjenden.

⁴ Må jeg bo i dit telt for evigt; Lad mig finde sikkerhed i ly af dine vinger. Sela ⁵ For du har lyttet til mine løfter, Gud; Du har givet mig arven fra dem, der ærer dit navn.

⁶ Du vil forlænge kongens liv; Hans år vil strække sig over generationer. ⁷ Han vil blive for Gud for evigt; Udnævn barmhjertighed og sandhed, så de kan bevogte ham.

⁸ Så vil jeg synge lovsang til dit navn for evigt, Så jeg kan opfylde mine løfter dag for dag.

62

**Til musiklederen; efter Jedutun. En
salme af David.**

¹ Min sjæl venter i stilhed på Gud alene; Fra ham kommer min frelse. ² Han alene er min klippe og min frelse, Min fæstning; jeg skal ikke vakle meget.

³ Hvor længe vil I angribe en mand, For at bringe ham ned, alle sammen, Som en hældende mur, som et vaklende hegn? ⁴ De har kun planlagt at vælte ham fra hans høje position; De finder glæde i falskhed; De velsigner med deres mund, Men indvendigt forbander de. Sela

⁵ Min sjæl, forbliv stille for Gud alene, For mit håb kommer fra ham. ⁶ Han alene er min klippe og min frelse, Min tilflugt; jeg skal ikke vakle. ⁷ Min frelse og min ære afhænger af Gud; Min styrkes klippe, min tilflugt er i Gud. ⁸ Stol på ham til alle tider, I folk; Udøs jeres hjerter for ham; Gud er en tilflugt for os. Sela

⁹ Folk af lav stand er kun et pust, og de af rang er en bedrag; På vægtskålen stiger de. Sammen er de lettere end luft. ¹⁰ Stol ikke på undertrykkelse, Og sæt ikke forgæves håb til røveri; Hvis rigdommen vokser, skal I ikke sætte jeres hjerte på det.

¹¹ Gud har talt én gang; To gange har jeg hørt dette: At styrken tilhører Gud; ¹² Og trofast kærlighed er din, Herre, For du belønner en person efter deres gerninger.

63

**En salme af David, da han var i Judas
ørken.**

¹ Gud, Du er min Gud; jeg vil søge efter Dig; Min sjæl tørster efter Dig, mit kød længes efter Dig, I et tørt og udmattet land, hvor der ikke er vand.

² Således har jeg skuet Dig i helligdommen, For at se Din magt og herlighed. ³ For Din nåde er bedre end livet, Mine læber vil prise Dig. ⁴ Derfor vil jeg velsigne Dig hele mit liv; Jeg vil løfte mine hænder i Dit navn. ⁵ Min sjæl mættes som med rig mad, Og min mund bringer lovsange med glædesfyldte læber.

Salmernes Bog

⁶ Når jeg tænker på Dig på mit leje, Mediterer jeg over Dig i nattens timer, ⁷ For Du har været min støtte, Og under Dine vinges skygge synger jeg af glæde. ⁸ Min sjæl holder fast ved Dig; Din højre hånd støtter mig.

⁹ Men de, der søger at skade mit liv, Vil synke ned i jordens dybder. ¹⁰ De vil blive givet til sværdets magt; De vil blive bytte for ræve. ¹¹ Men kongen vil finde glæde i Gud; Alle, der sværger ved Ham, vil juble, For munden på dem, der taler løgne, vil blive lukket.

64

Til musiklederen. En salme af David.

¹ Hør min stemme, Gud, i min klage; Beskyt mit liv mod fjendens frygt.

² Skjul mig fra de ondes hemmelige planer, Fra dem, der begår uretfærdigheds uro, ³ Som har skærpet deres tunger som et sværd. De rettede hårde ord som deres pile, ⁴ For at ramme uventet på den uskyldige; Pludselig angriber de uden frygt.

⁵ De styrker deres onde planer; De diskuterer at lægge fælder i hemmelighed; De siger, "Hvem kan opdage dem?" ⁶ De planlægger uretfærdigheder og siger, "Vi er forberedte med en klog plan"; For en persons indre tanker og hjerte er dybe.

⁷ Men Gud vil sende en pil ind i dem; Pludselig vil de blive ramt. ⁸ Så de vil blive gjort til at snuble; Deres egne tunger vil vende sig mod dem; Alle, der ser dem, vil ryste på hovedet. ⁹ Da vil alle mennesker være i ærefrygt, Og de vil forkynde Guds gerninger, Og vil overveje, hvad Han har udrettet.

¹⁰ De retfærdige vil glæde sig i Herren og søge ly i Ham; Og alle de oprigtige af hjertet vil fryde sig.

65

Til musiklederen. En salme af David. En sang.

¹ Der vil være stilhed for dig, og lovprisning i Zion, Gud, Og løftet vil blive opfyldt for dig. ² Du som lytter til bøn, Til dig kommer alle mennesker. ³ Overtrædelser hersker over mig; Hvad angår vores overtrædelser, tilgiver du dem. ⁴ Velsignet er den, du vælger og bringer nær til dig; Han vil bo i dine

gårde. Vi vil blive mætte af dit hus' godhed, Dit hellige tempel.

⁵ Ved vidunderlige gerninger svarer du os med retfærdighed, Gud for vores frelse, Du som er håbet for alle jordens ender og de fjerne have; ⁶ Som etablerer bjergene ved sin styrke, Som er omgivet af magt; ⁷ Som beroliger havets brusen, Bølgers brusen, Og nationernes uro. ⁸ De, der bor ved jordens ender, er i ærefrygt for dine tegn; Du får solopgangen og solnedgangen til at juble.

⁹ Du besøger jorden og gør den overstrømmende; Du beriger den i høj grad; Guds strøm er fuld af vand; Du forbereder deres korn, for således forbereder du jorden. ¹⁰ Du vander dens furer rigeligt, Du udjævner dens kamme, Du blødgør den med byger, Du velsigner dens vækst. ¹¹ Du har kronet året med din godhed, Og dine stier flyder over med overflod. ¹² Ødemarkens græssange flyder over, Og bakkerne klæder sig med glæde. ¹³ Engene er prydet med flokke, Og dalene er dækket med korn; De råber af glæde, ja, de synger.

66

Til musikdirektøren. En sang. En salme.

¹ Råb glædesfyldt til Gud, hele jorden; ² Syng om hans navns pragt; Lad hans pris lyde herligt. ³ Sig til Gud: "Hvor vidunderlige er dine gerninger! På grund af din magts storhed vil dine fjender hykle lydighed mod dig. ⁴ Hele jorden vil tilbede dig, Og vil synge lovsange til dig; De vil fejre dit navn." Sela

⁵ Kom og se Guds gerninger, Som er vidunderlig i sine handlinger mod menneskenes børn. ⁶ Han forvandlede havet til tørt land; De gik til fods gennem floden; Lad os glæde os der, i ham! ⁷ Han hersker med sin magt for evigt; Hans øjne iagttager nationerne; De oprørske skal ikke ophøje sig selv. Sela

⁸ Pris vores Gud, I folk, Og lad hans pris høres vidt og bredt, ⁹ Som bevarer vores liv, Og ikke lader vores fødder snuble. ¹⁰ For du har prøvet os, Gud; Du har rensset os, som sølv renses. ¹¹ Du bragte os ind i nettet; Du lagde en tung byrde på os. ¹² Du tillod mennesker at ride over vores hoveder; Vi gik gennem ild og vand. Alligevel bragte du os ud til et sted med overflod.

Salmernes Bog

¹³ Jeg vil komme ind i dit hus med brændofre; Jeg vil opfylde mine løfter til dig, ¹⁴ Som mine lærer har talt Og min mund erklærede, da jeg var i nød.

¹⁵ Jeg vil bringe dig brændofre af velnærede dyr, Med røg af væddere; Jeg vil præsentere et offer af tyre med bukke. Sela

¹⁶ Kom og lyt, alle som frygter Gud, Og jeg vil fortælle, hvad han har gjort for min sjæl. ¹⁷ Jeg råbte til ham med min mund, Og hans pris var på min tunge. ¹⁸ Hvis jeg værner om ondskab i mit hjerte, Vil Herren ikke lytte; ¹⁹ Men Gud har lyttet; Han har hørt min bønnes stemme. ²⁰ Velsignet være Gud, Som ikke har vendt min bøn bort, Ej heller tilbageholdt sin nåde fra mig.

67

Til musiklederen; med strengeinstrumenter. En salme. En sang.

¹ Gud være os nådig og velsigne os, Og lade sit ansigt lyse over os— Sela ² Så dine veje må blive kendt på jorden, Din frelse blandt alle folkeslag.

³ Lad folkene prise dig, Gud; Lad alle folkene prise dig. ⁴ Lad nationerne glæde sig og synge med fryd; For du vil dømme folkene med retfærdighed Og lede nationerne på jorden. Sela ⁵ Lad folkene prise dig, Gud; Lad alle folkene prise dig.

⁶ Jorden har givet sin høst; Gud, vor Gud, skænker os sine velsignelser. ⁷ Gud skænker os sine velsignelser, Så alle jordens ender må frygte ham.

68

Til musikdirektøren. En salme af David. En sang.

¹ Gud rejser sig, Hans fjender spredes, Og de, der hader Ham, flygter fra Hans nærvær. ² Som røg blæses væk, sådan blæser Du dem væk; Som voks smelter foran ilden, Sådan går de ugudelige til grunde foran Gud. ³ Men de retfærdige er glade; de fryder sig foran Gud, Ja, de jubler med glæde.

⁴ Syng for Gud, lovpris Hans navn; Ophøj Ham, der rejser gennem ørkenerne, Hvis navn er Herren, og vær glade foran Ham. ⁵ En beskytter af forældreløse og en forsvarer af enker, Er Gud i Sin hellige bolig. ⁶ Gud giver et hjem til dem, der er alene; Han fører fanger ud til velstand, Men de oprørske bor i et tørt land.

⁷ Gud, da Du gik foran Dine folk, Da Du marcherede gennem ørkenen, Sela ⁸ Jorden skælvede; Himlene udgød også regn ved Guds nærvær; Sinai selv rystede ved Guds nærvær, Israels Gud. ⁹ Du sendte rigelig regn, Gud; Du genoprettede Din arv, da den var træt. ¹⁰ Dine folk bosatte sig i den; I Din godhed sørgede Du for de trængende, Gud.

¹¹ Herren leverer budskabet; Kvinderne, der forkynder budskabet, er en stor skare: ¹² "Kongerne af hæere trækker sig tilbage, de trækker sig tilbage, Og hun, der bliver hjemme, deler byttet!" ¹³ Når I hviler blandt fårefoldene, Er I som duevinger dækket med sølv, Og dens fjer med skinnende guld. ¹⁴ Da den Almægtige spredte konger der, Var det som om det sneede på Zalmon.

¹⁵ Bashans bjerg er et majestætisk bjerg; Bashans bjerg er et bjerg med mange tinder. ¹⁶ Hvorfor ser I med misundelse, I barske bjerge, På det bjerg, Gud har valgt til Sin bolig? Ja, Herren vil bo der for evigt. ¹⁷ Guds vogne er utallige, tusinder på tusinder; Herren er blandt dem, som Han var ved Sinai, i hellighed. ¹⁸ Du er steget op i højden, Du har ført fanger i Dit tog; Du har modtaget gaver fra mennesker, Selv fra de oprørske, For at Herren Gud kan bo der.

¹⁹ Lovet være Herren, som dagligt bærer vores byrder, Gud, som er vores frelse. Sela ²⁰ Vores Gud er en Gud, der frelser; Hos den Suveræne Herre er der veje til flugt fra døden. ²¹ Gud vil sikkert knuse hovederne på sine fjender, Den behårede krone på dem, der vedbliver i deres synder. ²² Herren erklærede: "Jeg vil bringe dem tilbage fra Bashan. Jeg vil bringe dem tilbage fra havets dybder, ²³ Så din fod kan vade i deres blod, Og dine hundes tunger kan få deres del fra fjenderne."

²⁴ De har været vidne til Din procession, Gud, Processionen af min Gud, min Konge, ind i helligdommen. ²⁵ Sangerne går forrest, musikerne følger efter, Blandt de unge kvinder, der spiller tamburiner. ²⁶ Velsign Gud i forsamlingerne, Herren, I som er fra Israels kilde. ²⁷ Benjamin, den yngste, er der, leder dem, Fyrsterne af Juda i deres skare, Fyrsterne af Zebulon, fyrsterne af Naftali.

²⁸ Din Gud har forordnet din styrke; Vis Din magt, Gud, Du som har handlet på vores vegne. ²⁹ På grund af Dit tempel i Jerusalem, Vil herskere bringe dig tribut. ³⁰ Irettesæt dyrene blandt sivene,

Flokken af tyre med kalvene fra nationerne, Trappende sølvstykker ned; Han har spredt de nationer, der glæder sig i konflikt. ³¹ Sendebud vil komme fra Egypten; Kush vil hurtigt række sine hænder ud til Gud.

³² Syng for Gud, alle jordens riger, Syng lovsange til Herren, Sela ³³ Til Ham, der rider på de højeste himle, som er fra ældgamle tider; Se, Han taler med Sin stemme, en mægtig stemme. ³⁴ Tilskriv Gud magt; Hans pragt er over Israel, Og Hans styrke er i himlene. ³⁵ Gud, Du er ærefrygtindgydende fra Din helligdom. Israels Gud Selv giver styrke og magt til folket. Velsignet være Gud!

69

Til musiklederen; efter Shoshannim. En salme af David.

¹ Frels mig, Gud, For vandene har truet mit liv. ² Jeg er sunket i dybt dynd, og der er intet fodfæste; Jeg er kommet i dybe vande, og floden overvælder mig. ³ Jeg er udmattet af gråd; min hals er tør; Mine øjne svigter, mens jeg venter på min Gud. ⁴ De, der hader mig uden grund, er flere end hårene på mit hoved; De, der søger at ødelægge mig, er mægtige, de, der modsætter sig mig med løgne; Hvad jeg ikke stjal, må jeg nu tilbagebetale.

⁵ Gud, Du kender til min dårskab, Og min skyld er ikke skjult for Dig.

⁶ Må de, der venter på Dig, ikke blive til skamme på grund af mig, Herre Gud af hæere; Må de, der søger Dig, ikke blive vanæret på grund af mig, Israels Gud, ⁷ For Din skyld har jeg udholdt skam; Vanære har dækket mit ansigt. ⁸ Jeg er blevet fremmed for mine brødre, Og en fremmed for min mors sønner. ⁹ For nidkærlighed for Dit hus har fortæret mig, Og fornærmelserne fra dem, der fornærmer Dig, er faldet på mig. ¹⁰ Da jeg græd og fastede, Bragte det mig skændsel. ¹¹ Da jeg bar sæk som mit klæde, Blev jeg et ordsprog for dem. ¹² De, der sidder ved porten, taler om mig, Og jeg er genstand for sange af dem, der er berusede.

¹³ Men jeg, min bøn er til Dig, Herre, på en gunstig tid; Gud, i Din overflod af barmhjertighed, Svar mig med Din frelsende sandhed. ¹⁴ Red mig fra dyndet og lad mig ikke synke; Må jeg blive reddet fra dem, der hader mig, og fra vandets dybder. ¹⁵ Må

flodvandene ikke feje over mig Ej heller det dybe opsluge mig, Ej heller graven lukke sin mund over mig.

¹⁶ Svar mig, Herre, for Din godhed er rigelig; I Din store medfølelse, vend Dig mod mig, ¹⁷ Og skjul ikke Dit ansigt for Din tjener, For jeg er i nød; svar mig hurtigt. ¹⁸ Træk nær til min sjæl og forløs den; Red mig på grund af mine fjender!

¹⁹ Du kender min skændsel, min skam og min vanære; Alle mine modstandere er kendt af Dig. ²⁰ Skændsel har brudt mit hjerte, og jeg er så svag. Og jeg søgte medfølelse, men der var ingen, Og trøstere, men jeg fandt ingen. ²¹ De gav mig også bitter mad, Og for min tørst tilbød de mig sur vin.

²² Må deres bord foran dem blive en snare; Og når de føler sig sikre, må det blive en fælde. ²³ Må deres øjne blive formørket, så de ikke kan se, Og få deres kroppe til at skælve uophørligt. ²⁴ Udøs Din vrede over dem, Og må Din voldsomme vrede overvælde dem. ²⁵ Må deres lejr blive øde; Må der ikke være nogen, der bor i deres telte. ²⁶ For de har forfulgt den, Du har slået, Og de fortæller om smerten hos dem, Du har såret. ²⁷ Læg skyld til deres skyld, Og må de ikke komme ind i Din retfærdighed. ²⁸ Må de blive udsløttet af livets bog, Og må de ikke blive opført med de retfærdige.

²⁹ Men jeg er plaget og i smerte; Må Din frelse, Gud, sætte mig sikkert højt.

³⁰ Jeg vil ære Guds navn med en sang, Og ophøje Ham med taksigelse. ³¹ Og det vil behage Herren mere end en okse Eller en tyr med horn og klove. ³² De ydmyge har set det og glæder sig; I, der søger Gud, lad jeres hjerter blive genoplivet. ³³ For Herren hører de nødlidende, Og foragter ikke sine fanger.

³⁴ Lad himlene og jorden prise Ham, Havene og alt, hvad der bevæger sig i dem. ³⁵ For Gud vil frelse Zion og genopbygge Judas byer, Så de kan bo der og eje det. ³⁶ Hans tjeneres afkom vil arve det, Og de, der elsker Hans navn, vil bo i det.

70

Til musiklederen. En salme af David; for at bringe i erindring.

Salmernes Bog

¹ Gud, skynd dig at redde mig; Herre, skynd dig at hjælpe mig!

² Må de, der søger mit liv, blive gjort til skamme og ydmyget; Må de, der fryder sig over min skade, vende tilbage og blive vanæret. ³ Må de, der håner med "Aha, aha!" vende tilbage På grund af deres vanære. ⁴ Må alle, der søger dig, fryde sig og glæde sig i dig; Og må de, der elsker din frelse, uophørligt sige, "Må Gud blive ophøjet!"

⁵ Men jeg er plaget og trængende; Skynd dig til mig, Gud! Du er min hjælp og min frelser; Herre, tøv ikke.

71 Hos dig, Herre, søger jeg ly; Må jeg aldrig blive til skamme. ² I din retfærdighed fri mig og red mig; Bøj dit øre til mig og hjælp mig. ³ Vær for mig en klippebolig, hvortil jeg altid kan komme; Du har givet befaling om at frelse mig, For du er min klippe og min fæstning. ⁴ Red mig, min Gud, fra de ondes hånd, Fra den uretfærdiges og hensynsløses greb.

⁵ For du er mit håb; Herre Gud, du har været min tillid siden min ungdom. ⁶ Jeg har stolet på dig siden min fødsel; Du er den, der bragte mig frem fra min moders liv; Min lovprisning er altid om dig. ⁷ Jeg er blevet et under for mange, For du er min stærke tilflugt. ⁸ Min mund er fyldt med din pris Og med din herlighed hele dagen.

⁹ Kast mig ikke bort i min alderdom; Forlad mig ikke, når min styrke svigter. ¹⁰ For mine fjender har talt imod mig; Og de, der søger mit liv, har lagt råd sammen, ¹¹ De siger: "Gud har forladt ham; Forfølg og fang ham, for der er ingen til at redde ham." ¹² Gud, vær ikke fjern fra mig; Min Gud, skynd dig at hjælpe mig! ¹³ Må de, der er mine sjæls modstandere, blive til skamme og fortæret; Må de blive dækket af skam og vanære, de, der søger at skade mig.

¹⁴ Men for mig vil jeg håbe uophørligt, Og vil prise dig mere og mere.

¹⁵ Min mund vil fortælle om din retfærdighed Og din frelse hele dagen, For jeg kender ikke kunsten at skrive. ¹⁶ Jeg vil komme med Herrens Guds mægtige gerninger; Jeg vil tale om din retfærdighed, din alene. ¹⁷ Gud, du har undervist mig fra min ungdom, Og jeg forkynder stadig dine underfulde gerninger. ¹⁸ Og selv når jeg er gammel

og grå, Gud, forlad mig ikke, Indtil jeg erklærer din styrke for denne generation, Din magt for alle, der skal komme.

¹⁹ For din retfærdighed, Gud, når til himlene, Du, som har udført vidunderlige gerninger; Gud, hvem kan sammenlignes med dig? ²⁰ Du, som har ladet mig møde mange trængsler og vanskeligheder Vil genoprette mig igen, Og vil løfte mig igen fra fortvivlelsens dyb. ²¹ Må du øge min ære Og vende dig for at bringe mig trøst.

²² Jeg vil også prise dig med en harpe, Og forkynde din trofasthed, min Gud; Jeg vil synge lovsange til dig med lyren, Israels Hellige. ²³ Mine læber vil råbe af glæde, når jeg synger lovsange til dig; Og min sjæl, som du har reddet. ²⁴ Min tunge vil også tale om din retfærdighed hele dagen; For de er blevet til skamme, for de er ydmyget, de, der søger at skade mig.

72

En Salme af Salomon.

¹ Giv kongen dine domme, Gud, Og din retfærdighed til kongens søn. ² Måtte han styre dit folk med retfærdighed Og dine lidende med ret.

³ Må bjergene bringe fred til folket, Og bakkerne, gennem retfærdighed. ⁴ Måtte han forsvare de lidende blandt folket, Frels de nødstedtes børn, Og undertrykke undertrykkeren. ⁵ Måtte de ære dig, så længe solen består, Og så længe månen består, gennem alle generationer. ⁶ Måtte han falde som regn på det slående græs, Som byger, der nærer jorden. ⁷ Måtte de retfærdige blomstre i hans dage, Og måtte der være en overflod af fred, indtil månen ikke er mere.

⁸ Måtte han også have herredømme fra hav til hav, Og fra Eufratfloden til jordens ender. ⁹ Måtte ørkenens nomader bøje sig for ham, Og måtte hans fjender slikke støvet. ¹⁰ Måtte kongerne af Tarshish og øerne bringe gaver; Måtte kongerne af Saba og Seba bringe tribut. ¹¹ Og måtte alle konger bøje sig for ham, Måtte alle nationer tjene ham.

¹² For han vil befri den nødstedte, når de råber om hjælp, De lidende også, og dem, der ingen hjælper har. ¹³ Han vil vise medfølelse med de fattige og nødlidende, Og han vil bevare de nødstedtes liv. ¹⁴

Salmernes Bog

Han vil forløse deres liv fra undertrykkelse og vold,
Og deres blod vil være dyrebart i hans øjne.

¹⁵ Så måtte han leve, og måtte guld fra Saba gives
til ham; Og måtte de bede for ham uafbrudt; Måtte
de velsigne ham hele dagen. ¹⁶ Måtte der være en
overflod af korn på jorden, selv på bjergenes toppe;
Dets frugt vil svaje som Libanons cedertræer; Og
måtte de fra byen blomstre som jordens
vegetation. ¹⁷ Måtte hans navn bestå for evigt;
Måtte hans navn fortsætte, så længe solen skinner;

Og måtte folk velsigne sig selv gennem ham; Måtte
alle nationer kalde ham velsignet.

¹⁸ Lovet være Herren Gud, Israels Gud, Som alene
udfører under. ¹⁹ Og lovet være hans herlige navn
for evigt; Og måtte hele jorden fyldes med hans
herlighed. Amen og Amen.

²⁰ Davids, Isajs søns, bønner er afsluttet.

73

En salme af Asaf.

¹ Gud er visselig god mod Israel, Mod dem, der er
rene af hjertet!

² Dog var mine fødder ved at snuble, Mine skridt
var nær ved at glide. ³ For jeg blev misundelig på
de arrogante, Da jeg så de ugudeliges fremgang.

⁴ For de synes ikke at have nogen kampe i deres
død, Og deres kroppe er velnærede. ⁵ De møder
ikke andres problemer, Og de plages ikke som
resten af menneskeheden. ⁶ Derfor pryder
arrogance dem som en halskæde; Vold klæder
dem som et klædebon. ⁷ Deres øjne svulmer af
overflod; Deres hjertes fantasier flyder over. ⁸ De
spotter og taler med ondskab; De taler med
hovmodige hensigter. ⁹ De sætter deres mund mod
himlene, Og deres tunger strutter gennem jorden.
¹⁰ Derfor vender deres folk sig til dem, Og de
drikker vand i overflod. ¹¹ De siger: "Hvordan kan
Gud vide? Er der viden hos den Højeste?"

¹² Se, dette er de ugudelige; Altid i ro, de øger
deres rigdom.

¹³ Sandelig, jeg har holdt mit hjerte rent forgæves
Og vasket mine hænder i uskyld; ¹⁴ For jeg har
været plaget hele dagen, Og tugtet hver morgen.

¹⁵ Hvis jeg havde besluttet at tale sådan, Se, jeg
ville have været utro mod dine børn. ¹⁶ Da jeg
prøvede at forstå dette, Var det en byrde for mig ¹⁷
Indtil jeg gik ind i Guds helligdom; Da forstod jeg
deres endelige skæbne.

¹⁸ Visselig sætter du dem på glatte stier; Du kaster
dem ned i ødelæggelse. ¹⁹ Hvor pludseligt bliver
de ødelagt, Fuldstændigt fejlet bort af rædsler! ²⁰
Som en drøm, når man vågner, Herre, Når du står
op, vil du foragte deres skikkelse.

²¹ Da mit hjerte var bedrøvet Og min ånd var bitter,

²² Var jeg sanseløs og uvidende; Jeg var som et dyr
foran dig.

²³ Ikke desto mindre er jeg altid hos dig; Du holder
mig oppe ved min højre hånd. ²⁴ Du leder mig med
din visdom, Og bagefter vil du modtage mig i ære.

²⁵ Hvem har jeg i himlen foruden dig? Og på jorden
ønsker jeg intet ved siden af dig. ²⁶ Mit kød og mit
hjerte kan svigte, Men Gud forbliver mit hjertes
styrke og min del for evigt.

²⁷ For de, der er langt fra dig, vil gå til grunde; Du
ødelægger alle, der er utro mod dig. ²⁸ Men for mig
er det godt at være nær Gud; Jeg har gjort den
Suveræne Herre til min tilflugt, At jeg må fortælle
om alle dine gerninger.

74

En Maskil af Asaf.

¹ Gud, hvorfor har Du forkastet os for evigt? Hvorfor
ryger Din vrede mod fårene på Din græsgang? ²
Husk Dine folk, som Du erhvervede for længe
siden, Som Du har genvundet som Din arvs
stamme; Og dette Zion-bjerg, hvor Du har boet. ³
Kom til de øde ruiner; Fjenden har lagt alt øde i
helligdommen.

⁴ Dine fjender brøler i hjertet af Dit mødelokale; De
har sat deres egne symboler som tegn. ⁵ Det ser
ud som en, der løfter op En økse i en skov af træer.

⁶ Og nu bryder de al dens udskårne værk ned Med
økse og hamre. ⁷ De har reduceret Din helligdom til
aske; De har vanhelliget stedet for Dit navn. ⁸ De
sagde i deres hjerte: "Lad os fuldstændigt
undertvinge dem." De har sat ild til alle Guds
mødesteder i landet.

Salmernes Bog

⁹ Vi ser ikke vores tegn; Der er ikke længere nogen profet, Ej heller er der nogen blandt os, der kender varigheden. ¹⁰ Hvor længe, Gud, vil fjenden håne Dig? Skal fjenden behandle Dit navn med respektløshed for evigt? ¹¹ Hvorfor holder Du Din hånd tilbage, endda Din højre hånd? Slip den fra Dit bryst og bring retfærdighed!

¹² Dog er Gud min Konge fra længe siden, Som udfører frelsens gerninger midt på jorden.

¹³ Du delte havet ved Din styrke; Du knuste havdyrenes hoveder i vandene. ¹⁴ Du knuste Leviathans hoveder; Du gav ham som føde til ørkenens skabninger. ¹⁵ Du åbnede kilder og strømme; Du tørrede evige floder op. ¹⁶ Din er dagen, Din er også natten; Du har sat lyset og solen på plads. ¹⁷ Du har defineret alle jordens grænser; Du har formet sommer og vinter.

¹⁸ Husk dette, Herre, at fjenden har hånet Dig, Og et tåbeligt folk har behandlet Dit navn med respektløshed. ¹⁹ Overgiv ikke sjælen af Din turteldue til det vilde dyr; Glem ikke livet af Dine lidende for evigt. ²⁰ Betragt pagten; For landets mørke steder er fulde af voldens tilholdssteder. ²¹ Må de undertrykte ikke vende tilbage vanæret; Må de lidende og de nødlidende prise Dit navn. ²² Rejs Dig, Gud, og forsvar Din egen sag; Husk hvordan den tåbelige person håner Dig hele dagen. ²³ Glem ikke Dine fjenders stemme, Larmen fra dem, der rejser sig mod Dig, som stiger op uafbrudt.

75

Til musiklederen; sat til Al-tashheth. En salme af Asaf, en sang.

¹ Vi takker dig, Gud, vi takker, For dit navn er nær; Folk forkynder dine underfulde gerninger.

² "Når jeg vælger det rette øjeblik, Er det mig, der dømmes med retfærdighed. ³ Jorden og alle dens beboere skælver; Det er mig, der har fastsat dens søjler. Sela ⁴ Jeg sagde til de pralende: 'Afhold jer fra at prale,' Og til de ugudelige: 'Løft ikke jeres horn;' ⁵ Løft ikke jeres horn højt, Tal ikke med arrogant stolthed."

⁶ For ophøjelse kommer ikke fra øst, ej heller fra vest, Ej heller fra ørkenen; ⁷ Men Gud er dommeren; Han nedbryder den ene og ophøjer den anden. ⁸ For en skål er i Herrens hånd, og vinen

skummer; Den er godt blandet, og han udgyder af den; Alle jordens ugudelige må drikke dens bundfald.

⁹ Alligevel vil jeg forkynde det for evigt; Jeg vil synge lovsange til Jakobs Gud. ¹⁰ Og han vil afskære alle de ugudeliges horn, Men de retfærdiges horn vil blive ophøjet.

76

Til musiklederen; på strengeinstrumenter. En salme af Asaf, en sang.

¹ Gud er æret i Juda; Hans navn har stor berømmelse i Israel. ² Hans helligdom er i Salem; Hans bolig er også i Zion. ³ Der knuste Han de brændende pile, Skjoldet, sværdet og krigens redskaber. Sela

⁴ Du er strålende, Mere majestætisk end bjergene fulde af bytte. ⁵ De modige blev plyndret, De faldt i søvn; Og ingen af krigerne kunne bruge sine hænder. ⁶ Ved Din irettesættelse, Jakobs Gud, Blev både rytter og hest kastet i dyb søvn.

⁷ Du, Du er sandelig at frygte, Og hvem kan stå i Din nærhed, når Du er vred? ⁸ Du lod dommen lyde fra himlen; Jorden skælvede og blev stille, ⁹ Da Gud rejste sig for at udføre dom, For at befri alle jordens ydmyge. Sela ¹⁰ For menneskets raseri skal prise Dig; Du vil binde Dig med resten af vreden.

¹¹ Afgiv løfter til Herren jeres Gud og opfyld dem; Alle, der er nær Ham, skal bringe gaver til Ham, der er at frygte. ¹² Han vil ydmyge fyrsters ånd; Han er frygtet af jordens konger.

77

Til musikdirektøren; efter Jeduthun. En salme af Asaf.

¹ Min stemme stiger til Gud, og jeg vil råbe højt; Min stemme stiger til Gud, og Han vil høre mig. ² I min nød søgte jeg Herren; Om natten var min hånd udstrakt uden at blive træt; Min sjæl fandt ingen trøst.

³ Når jeg tænker på Gud, bliver jeg urolig; Når jeg sukker, bliver min ånd svag. Sela ⁴ Du har holdt mine øjne fra at lukke; Jeg er så bekymret, at jeg ikke kan tale. ⁵ Jeg har reflekteret over de gamle

Salmernes Bog

dage, Årene fra fortiden. ⁶ Jeg vil huske min sang om natten; Jeg vil meditere i mit hjerte, Og min ånd reflekterer;

⁷ Vil Herren forkaste for evigt? Og vil Han aldrig vise nåde igen? ⁸ Er Hans nåde ophørt for evigt? Er Hans løfte kommet til en ende for alle tider? ⁹ Har Gud glemt at være nådig, Eller har Han i vrede tilbageholdt Sin medfølelse? Sela

¹⁰ Så sagde jeg, "Dette er min sorg, At den Højestes højre hånd har ændret sig." ¹¹ Jeg vil huske Herrens gerninger; Jeg vil bestemt huske Dine vidunderlige gerninger fra fortiden. ¹² Jeg vil reflektere over alle Dine gerninger, Og over Dine handlinger med taknemmelighed.

¹³ Din vej, Gud, er hellig; Hvilken guddom er stor som vores Gud? ¹⁴ Du er den Gud, der udfører undere; Du har åbenbaret Din styrke blandt nationerne. ¹⁵ Ved Din magt har Du forløst Dit folk, Jakobs og Josefs efterkommere. Sela

¹⁶ Vandene så Dig, Gud; Vandene så Dig og var i angst; Havdybderne skælvede også. ¹⁷ Skyerne udgød vand; Himlene rungede; Dine pile fløj frem og tilbage. ¹⁸ Lyden af Din torden var i hvirvelvinden; Lynet oplyste verden; Jorden skælvede og rystede. ¹⁹ Din vej var gennem havet, Og Din sti gennem de mægtige vande, Og Dine fodspor var usete. ²⁰ Du ledte Dit folk som en hjord Ved Moses' og Arons hånd.

78

En Maskil af Asaf.

¹ Lyt, mit folk, til min undervisning; Bøj jeres ører til ordene fra min mund. ² Jeg vil tale i lignelser; Jeg vil dele gamle gåder, ³ Som vi har hørt og kendt, Og som vores forfædre har delt med os. ⁴ Vi vil ikke skjule dem for deres børn, Men vi vil erklære for den næste generation Herrens lovsange, Og Hans magt og de vidunderlige gerninger, Han har udført.

⁵ For Han oprettede et vidnesbyrd i Jakob, Og satte en lov i Israel, Som Han instruerede vores forfædre Så de kunne lære deres børn, ⁶ Så den næste generation ville vide, de børn, der endnu ikke er født, At de ville rejse sig og fortælle dem til deres børn, ⁷ Så de ville sætte deres tillid til Gud Og ikke glemme Guds gerninger, Men holde Hans bud, ⁸

Og ikke være som deres forfædre, En stædig og oprørs generation, En generation der ikke forberedte sit hjerte, Og hvis ånd ikke var trofast mod Gud.

⁹ Efraims sønner, bevæbnet med buer, Alligevel trak sig tilbage på kampens dag. ¹⁰ De holdt ikke Guds pagt Og nægtede at følge Hans lov; ¹¹ De glemte Hans gerninger Og de mirakler, Han havde vist dem. ¹² Han udførte undere foran deres forfædre I Egyptens land, på Zoans marker.

¹³ Han delte havet og førte dem igennem, Og Han fik vandene til at stå som en mur. ¹⁴ Så ledte Han dem med skyen om dagen, Og hele natten med en ilds lys. ¹⁵ Han kløvede klipperne i ørkenen Og gav dem rigeligt vand som havdybderne. ¹⁶ Han bragte strømme frem fra klippen Og fik vand til at flyde ned som floder.

[Salme 78 fortsætter til vers 72; på grund af dens længde, vil du have, at jeg fortsætter med nu i Markdown, eller skal jeg pause her og fortsætte fra vers 17 i den næste besked?]

¹⁷ Alligevel fortsatte de med at synde imod Ham, Oprør mod den Højeste i ørkenen. ¹⁸ Og de prøvede Gud i deres hjerter Ved at kræve mad til at tilfredsstille deres lyster. ¹⁹ Så talte de imod Gud; De sagde: "Kan Gud dække et bord i ørkenen?" ²⁰ Se, Han slog klippen, så vandene vældede frem, Og strømme flød over; Kan Han også give brød? Vil Han forsyne sit folk med kød?"

²¹ Derfor hørte Herren det og blev fyldt med vrede; Og ild blev tændt mod Jakob, Og vrede steg også mod Israel, ²² Fordi de ikke troede på Gud Og ikke stolede på Hans frelse. ²³ Ikke desto mindre befalede Han himlene ovenfor Og åbnede himlens porte; ²⁴ Han lod manna regne ned til dem at spise, Og gav dem mad fra himlen. ²⁵ Menneskeheden deltog i englenes brød; Han forsynede dem med mad i overflod.

²⁶ Han fik østenvinden til at blæse i himlene Og ved sin magt styrede Han søndenvinden. ²⁷ Han lod kød regne ned over dem som støv, Selv vingede fugle som havets sand, ²⁸ Han lod dem falde midt i deres lejr, Rundt om deres boliger. ²⁹ Så de spiste og blev godt mætte, Og Han opfyldte deres ønske. ³⁰ Men før de havde tilfredsstillet deres trang, Mens deres mad stadig var i deres mund, ³¹ Steg

Salmernes Bog

Guds vrede mod dem Og slog nogle af deres stærkeste, Og undertvang Israels udvalgte mænd.

³² På trods af alt dette fortsatte de med at synde Og troede ikke på Hans vidunderlige gerninger. ³³ Så Han endte deres dage i tomhed, Og deres år i pludselig rædsel. ³⁴ Når Han slog dem ned, så søgte de Ham, Og de vendte tilbage og søgte Gud ivrigt; ³⁵ Og de huskede, at Gud var deres klippe, Og den Højeste Gud deres Forløser.

³⁶ Men de smigrede Ham med deres ord Og løj for Ham med deres tunger. ³⁷ For deres hjerter var ikke faste mod Ham, Ej heller var de trofaste mod Hans pagt. ³⁸ Men Han, som var barmhjertig, tilgav deres synd og ødelagde dem ikke; Og ofte holdt Han sin vrede tilbage Og udløste ikke al sin harme. ³⁹ Så Han huskede, at de var blot kød, En forbipasserende brise, der ikke vender tilbage.

⁴⁰ Hvor ofte gjorde de oprør mod Ham i ørkenen, Og bedrøvede Ham i ørkenen! ⁴¹ Gang på gang prøvede de Gud, Og sårede Israels Hellige. ⁴² De huskede ikke Hans magt, Den dag da Han forløste dem fra fjenden, ⁴³ Da Han viste sine tegn i Egypten Og sine under på Zoans marker,

⁴⁴ Og forvandlede deres floder til blod, Og deres strømme, så de ikke kunne drikke. ⁴⁵ Han sendte sværme af fluer blandt dem, der fortærede dem, Og frøer, der ødelagde dem. ⁴⁶ Han gav også deres afgrøder til græshoppen Og frugten af deres arbejde til græshoppen. ⁴⁷ Han ødelagde deres vinstokke med hagl Og deres morbærtræer med frost. ⁴⁸ Han overgav deres kvæg til haglstenene, Og deres hjerne til lynets bolte.

⁴⁹ Han sendte sin brændende vrede over dem, Raseri og harme og nød, En flok af ødelæggende engle. ⁵⁰ Han banede en vej for sin vrede; Han skånede ikke deres sjæle fra døden, Men overgav deres liv til pesten, ⁵¹ Og slog alle førstefødte i Egypten, Det første og bedste af deres styrke i Hams telte.

⁵² Alligevel førte Han sit eget folk ud som får, Og ledte dem i ørkenen som en hjord; ⁵³ Han førte dem sikkert, så de ikke frygtede; Men havet overvældede deres fjender. ⁵⁴ Så bragte Han dem til sit hellige land, Til dette bakkeland, som Hans højre hånd havde vundet. ⁵⁵ Han drev også nationerne ud foran dem, Og tildelte dem som en

arv ved måling, Og bosatte Israels stammer i deres telte.

⁵⁶ Alligevel prøvede og gjorde de oprør mod den Højeste Gud Og holdt ikke Hans forordninger, ⁵⁷ Men vendte sig tilbage og handlede svigagtigt som deres forfædre; De vendte sig bort som en defekt bue. ⁵⁸ For de provokerede Ham med deres høje steder Og vakte Hans jalousi med deres udskårne billeder. ⁵⁹ Da Gud hørte dem, blev Han fyldt med vrede Og Han forkastede Israel fuldstændigt;

⁶⁰ Så Han forlod boligstedet i Shiloh, Det telt Han havde sat blandt mennesker, ⁶¹ Og gav sin styrke i fangenskab, Og sin herlighed i fjendens hånd. ⁶² Han overgav også sit folk til sværdet, Og blev fyldt med vrede mod sin arv. ⁶³ Ild fortærede Hans unge mænd, Og Hans jomfruer havde ingen bryllupssange. ⁶⁴ Hans præster faldt for sværdet, Og Hans enker kunne ikke græde.

⁶⁵ Så vågnede Herren som fra søvn, Som en kriger overvundet af vin. ⁶⁶ Han drev sine fjender tilbage; Han pålagde dem en evig skændsel. ⁶⁷ Han vendte sig også bort fra Josefs telt, Og valgte ikke Efraims stamme, ⁶⁸ Men udvalgte Judas stamme, Zionbjerget, som Han elskede.

⁶⁹ Og Han grundlagde sin helligdom som højderne, Som jorden, som Han har grundlagt for evigt. ⁷⁰ Han udvalgte også sin tjener David, Og tog ham fra at vogte fårene; ⁷¹ Fra at tage sig af fårene med diegivende lam bragte Han ham Til at vogte Jakob, sit folk, Og Israel, sin arv. ⁷² Så vogtede han dem med hjertets integritet, Og ledte dem med dygtige hænder.

79

En salme af Asaf.

¹ Gud, folkene har invaderet din arv; De har vanhelliget dit hellige tempel; De har lagt Jerusalem i ruiner. ² De har givet dine tjeneres døde kroppe som føde for himlens fugle, Dine frommes kød til jordens dyr. ³ De har udgydt deres blod som vand rundt om Jerusalem, Og der var ingen til at lægge dem til hvile. ⁴ Vi er blevet en skændsel for vores naboer, En genstand for spot og hån for dem omkring os.

⁵ Hvor længe, Herre? Vil din vrede vare evigt? Vil din nidkærhed brænde som ild? ⁶ Udøs din vrede

Salmernes Bog

over de folk, der ikke kender dig, Og over de riger, der ikke påkalder dit navn. ⁷ For de har fortæret Jakob Og bragt ødelæggelse til hans bolig.

⁸ Hold os ikke ansvarlige for vores forfædres synder; Lad din medfølelse hurtigt møde os, For vi er blevet meget nedbrudt. ⁹ Hjælp os, Gud, vores frelses Gud, for dit navns ære; Og befri os og tilgiv vores synder for dit navns skyld. ¹⁰ Hvorfor skulle folkene sige: "Hvor er deres Gud?"

Lad gengældelsen for dine tjeneres blod, der er udgydt, Blive kendt blandt folkene for vores øjne. ¹¹ Lad fangenens klage komme for dig; Efter din magts storhed, lad dem, der er bestemt til at dø, blive skånet. ¹² Og giv vores naboer syvfold tilbage i deres skød Deres hån, som de har hånet dig med, Herre.

¹³ Så vi, dit folk og fårene på din græsgang, Vil takke dig for evigt; Til alle generationer vil vi forkynde din pris.

80

Til musikdirektøren; sat til Shoshannim, Eudith. En salme af Asaf.

¹ Lyt, Israels hyrde, Du som leder Josef som en hjord; Du som troner over keruberne, træd frem i lys! ² Væk din styrke foran Efraim, Benjamin og Manasse, Og kom til vores redning!

³ Gud, bring os tilbage Og lad dit ansigt lyse over os, så vi kan blive frelst.

⁴ Hærskarers Herre Gud, Hvor længe vil du være utilfreds med dit folks bønner? ⁵ Du har givet dem tårers brød, Og du har fået dem til at drikke rigelige tårer. ⁶ Du gør os til en kilde til strid for vores naboer, Og vores fjender ler indbyrdes.

⁷ Hærskarers Gud, bring os tilbage Og lad dit ansigt lyse over os, så vi kan blive frelst.

⁸ Du bragte en vinstok ud af Egypten; Du fortrængte nationerne og plantede den. ⁹ Du forberedte jorden for den, Og den slog dybe rødder og fyldte landet. ¹⁰ Dens skygge dækkede bjergene, Og dens grene nåede de mægtige cedertræer. ¹¹ Den strakte sine grene til havet Og sine skud til Eufratfloden.

¹² Hvorfor har du brudt dens mure ned, Så alle, der går forbi, plukker dens frugt? ¹³ En vildsvin fra skoven hærger den, Og hvad der end bevæger sig på marken, æder af den. ¹⁴ Hærskarers Gud, vend venligst tilbage; Se ned fra himlen og se, og tag dig af denne vinstok, ¹⁵ Den rod din højre hånd har plantet, Og den søn, som du har oprejst for dig selv.

¹⁶ Den er fortæret af ild, den er hugget ned; De omkommer ved din tilstedeværelses irettesættelse.

¹⁷ Lad din hånd hvile på manden ved din højre hånd, På menneskesønnen, som du har gjort stærk for dig selv. ¹⁸ Så vil vi ikke vende os bort fra dig; Genopliv os, og vi vil påkalde dit navn.

¹⁹ Hærskarers Herre Gud, bring os tilbage; Lad dit ansigt lyse over os, så vi kan blive frelst.

81

Til musiklederen; på Gittith. En salme af Asaf.

¹ Syng med glæde for Gud, vor styrke; Råb med fryd til Jakobs Gud. ² Løft en sang, slå på tamburinen, Den sødlydende lyre med harpen. ³ Blæs i trompeten ved nymånen, Ved fuldmånen, på vor festdag. ⁴ For det er en forordning for Israel, Et befaling fra Jakobs Gud. ⁵ Han fastsatte det som et vidnesbyrd i Josef, Da han drog gennem Egyptens land;

Jeg hørte et sprog, der var mig ukendt:

⁶ "Jeg tog byrden fra hans skulder, Hans hænder blev befriet fra kurven. ⁷ Du kaldte i nød, og jeg befriede dig; Jeg svarede dig fra tordenens skjulested; Jeg prøvede dig ved Meribas vand. Sela ⁸ Lyt, mit folk, og jeg vil advare dig; Israel, hvis du ville høre min stemme! ⁹ Lad der ikke være nogen fremmed gud iblandt dig; Ej heller skal du bøje dig for en fremmed gud. ¹⁰ Jeg er Herren din Gud, Som førte dig ud af Egyptens land; Åbn din mund vidt, og jeg vil mætte dig.

¹¹ Men mit folk hørte ikke min stemme, Og Israel fulgte mig ikke. ¹² Så lod jeg dem følge deres hjertes stædighed, Til at forfølge deres egne planer.

¹³ Åh, at mit folk ville høre mig, At Israel ville følge mine veje! ¹⁴ Jeg ville hurtigt besejre deres fjender

Salmernes Bog

Og vende min hånd mod deres modstandere. ¹⁵ De, der foragter Herren, ville lade som om de adlød, Og deres straf ville være evig. ¹⁶ Men jeg ville give dig det fineste hvede, Og med honning fra klippen ville jeg mætte dig.”

82

En salme af Asaf.

¹ Gud tager sin stand i sin egen menighed; Han dømmes midt iblandt guderne.

² Hvor længe vil I afsige uretfærdige domme Og favorisere de onde? Sela ³ Forsvar de svage og faderløse; Oprethold de nødlidendes og fattiges rettigheder. ⁴ Befri de svage og trængende; Red dem fra de ondes greb.

⁵ De hverken ved eller forstår; De vandrer i mørke; Alle jordens grundvolde vakler.

⁶ Jeg erklærede, “I er guder, Og I er alle den Højestes børn. ⁷ Dog skal I dø som dødelige, Og falde som enhver anden hersker.”

⁸ Rejs dig, Gud, og døm jorden! For Du har herredømme over alle nationerne.

83

En sang, en salme af Asaf.

¹ Gud, vær ikke tavs; Vær ikke stille, og Gud, vær ikke rolig. ² For se, dine fjender larmer, Og de, der modsætter sig dig, har løftet sig op. ³ De udtænker snedige planer mod dit folk, Og lægger råd op mod dine kære. ⁴ De har erklæret: “Kom, lad os ødelægge dem som en nation, Så Israels navn vil blive glemt.”

⁵ For de har forenet sig med et fælles formål; De har dannet en alliance mod dig: ⁶ Lejrene af Edom og Ismaelitterne, Moab og Hagriterne; ⁷ Folket fra Gebal, Ammon og Amalek, Filistæa sammen med indbyggerne i Tyrus; ⁸ Assyrien har også sluttet sig til dem; De har ydet støtte til Lots efterkommere. Sela

⁹ Gør med dem som med Midjan, Som med Sisera og Jabin ved floden Kishon, ¹⁰ Som mødte deres ende ved En-dor, Blev til affald for jorden. ¹¹ Lad deres fornemme være som Oreb og Zeeb, Og deres ledere som Zebah og Zalmunna, ¹² Som sagde: “Lad os tage ejerskab Over Guds marker.”

¹³ Min Gud, gør dem som den hvirlvende støv, Som avner drevet af vinden. ¹⁴ Som en ild, der fortærer skoven, Og som en flamme, der antænder bjergene, ¹⁵ Så jag dem med din storm, Og skræm dem med din uvej. ¹⁶ Dæk deres ansigter med skam, Så de må søge dit navn, Herre.

¹⁷ Må de være evigt skamfulde og forfærdede, Og må de blive vanærede og forsvinde, ¹⁸ Så de vil erkende, at du alene, hvis navn er Herren, Er den Højeste over hele jorden.

84

Til musiklederen; på Gittith. En salme af Koras sønner.

¹ Hvor elskelige er dine boliger, Hæskarers Herre!

² Min sjæl længes, ja, fortærer efter Herrens forgårde; Mit hjerte og mit kød jubler mod den levende Gud. ³ Fuglen finder også et hus, Og svalen en rede til sig selv, hvor hun kan lægge sine unger: Dine altre, Hæskarers Herre, Min Konge og min Gud. ⁴ Lykkelige er de, som bor i dit hus! De priser dig uafbrudt. Sela

⁵ Lykkelig er den, hvis styrke er i dig, I hvis hjerte er vejene til Zion! ⁶ Når de går gennem Baca-dalen, gør de den til en kildevæld; Den tidlige regn dækker den også med velsignelser. ⁷ De går fra kraft til kraft, Hver enkelt viser sig for Gud i Zion.

⁸ Hæskarers Herre Gud, hør min bøn; Lyt, Jakobs Gud! Sela ⁹ Se vor skjold, Gud, Og se på din salvedes ansigt.

¹⁰ For en dag i dine forgårde er bedre end tusind andre steder. Jeg vil hellere stå ved tærsklen til min Guds hus End at bo i ugudelighedens telte. ¹¹ For Herren Gud er en sol og skjold; Herren giver nåde og ære; Han nægter ikke noget godt for dem, der vandrer i oprigtighed.

¹² Hæskarers Herre, Lykkelig er den, der sætter sin lid til dig!

85

Til musiklederen. En salme af Koras sønner.

¹ Herre, Du viste nåde mod Dit land; Du genoprettede Jakobs skæbne. ² Du tilgav Dine folks overtrædelser; Du dækkede over al deres

Salmernes Bog

synd. Sela ³ Du trak al Din vrede tilbage; Du vendte Dig bort fra Din brændende vrede.

⁴ Forny os, Gud, vor frelse, Og lad Din harme mod os ophøre. ⁵ Vil Du forblive vred på os for evigt? Vil Din vrede strække sig til alle generationer? ⁶ Vil Du ikke bringe os til live igen, Så Dine folk kan finde glæde i Dig? ⁷ Åbenbar Din barmhjertighed for os, Herre, Og giv os Din frelse.

⁸ Jeg vil lytte til, hvad Gud Herren vil sige; For Han vil tale fred til Sit folk, til Sine trofaste; Og må de ikke vende tilbage til dårskab. ⁹ Sandelig, Hans frelse er nær dem, der ærer Ham, Så herlighed kan bo i vort land.

¹⁰ Barmhjertighed og sandhed har mødt hinanden; Retfærdighed og fred har omfavnet hinanden. ¹¹ Sandhed spirer op fra jorden, Og retfærdighed ser ned fra himlen. ¹² Ja, Herren vil give, hvad der er godt, Og vort land vil give sin høst. ¹³ Retfærdighed vil gå foran Ham Og vil forberede en sti for Hans skridt.

86

En bøn af David.

¹ Bøj dit øre, Herre, og svar mig; For jeg er plaget og trængende. ² Bevar min sjæl, for jeg er hengiven til dig; Du er min Gud, frels din tjener, som stoler på dig. ³ Vær mig nådig, Herre, For jeg kalder på dig hele dagen. ⁴ Giv glæde til din tjeners sjæl, For til dig, Herre, løfter jeg min sjæl.

⁵ For du, Herre, er god og rede til at tilgive, Og rig på nåde til alle, der kalder på dig. ⁶ Hør, Herre, min bøn; Og lyt til lyden af mine bønner! ⁷ På min nødens dag vil jeg kalde på dig, For du vil svare mig.

⁸ Der er ingen som dig blandt guderne, Herre, Ej heller er der nogen gerninger som dine. ⁹ Alle de folk, du har skabt, vil komme og tilbede for dig, Herre, Og de vil ære dit navn. ¹⁰ For du er stor, og du udfører vidunderlige gerninger; Du alene er Gud.

¹¹ Lær mig din vej, Herre; Jeg vil vandre i din sandhed; Foren mit hjerte til at ære dit navn. ¹² Jeg vil takke dig, Herre min Gud, af hele mit hjerte, Og jeg vil ære dit navn for evigt. ¹³ For din nåde mod

mig er stor, Og du har frelst min sjæl fra dybet af Sheol.

¹⁴ Gud, stolte mænd har rejst sig mod mig, Og en gruppe voldelige mænd har søgt mit liv, Og de har ikke taget hensyn til dig. ¹⁵ Men du, Herre, er en barmhjertig og nådig Gud, Langsom til vrede og rig på nåde og sandhed. ¹⁶ Vend dig til mig, og vær mig nådig; Giv din tjener styrke, Og frels din tjenestekvindes barn. ¹⁷ Vis mig et tegn på din godhed, Så de, der hader mig, kan se det og skamme sig, Fordi du, Herre, har hjulpet mig og trøstet mig.

87

En salme af Koras sønner. En sang.

¹ Hans grundvold er sat på de hellige bjerge. ² Herren elsker Zions porte Mere end alle Jakobs boliger.

³ Vidunderlige ting er sagt om dig, Guds by. Sela ⁴ "Jeg vil nævne Rahab og Babylon blandt dem, der kender Mig; Se, Filistia og Tyrus med Kusch: 'Denne blev født der.'" ⁵ Men om Zion skal det siges, "Denne og hin blev født i hende"; Og den Højeste selv vil opretholde hende. ⁶ Herren vil tage notits, når Han optegner folkene: "Denne blev født der." Sela ⁷ Så vil de, der synger, sammen med dem, der spiller fløjter, proklamere, "Alle mine glædeskilder er i dig."

88

En sang. En salme af Korahs sønner. Til musiklederen; efter Mahalath Leannoth. En Maskil af Heman, ezrahitten.

¹ Herre, min frelses Gud, jeg har råbt til dig om dagen og om natten. ² Lad min bøn nå dig; Vær venlig at lytte til min indtrængende bøn!

³ For min sjæl er overvældet af problemer, og mit liv nærmer sig Sheol. ⁴ Jeg betragtes som en, der stiger ned i graven; jeg er blevet som en person uden styrke, ⁵ forladt blandt de døde, som de dræbte, der ligger i graven, som du ikke længere husker, og de er afskåret fra din hånd.

⁶ Du har placeret mig i den laveste grav, i mørke steder, i dybderne. ⁷ Din vrede har tynget mig hårdt, og du har overvældet mig med alle dine bølger. Sela ⁸ Du har fjernet mine bekendte fra

Salmernes Bog

mig; du har gjort mig til et afskyeligt objekt for dem; jeg er lukket inde og kan ikke komme ud. ⁹ Mit øje er svundet bort på grund af elendighed;

Jeg har kaldt på dig hver dag, Herre; jeg har bredt mine hænder ud til dig. ¹⁰ Vil du gøre undere for de døde? Eller vil de afdøde ånder rejse sig og prise dig? Sela ¹¹ Vil din barmhjertighed blive forkyndt i graven, din trofasthed i Abaddon? ¹² Vil dine undere blive åbenbaret i mørket? Og din retfærdighed i glemslens land?

¹³ Men jeg, Herre, har råbt til dig om hjælp, og om morgenen når min bøn dig. ¹⁴ Herre, hvorfor vender du dig bort fra min sjæl? Hvorfor skjuler du dit ansigt for mig?

¹⁵ Jeg har været plaget og nær døden fra min ungdom; jeg udholder dine rædsler; jeg bliver træt. ¹⁶ Din voldsomme vrede har skyllet over mig; dine rædsler har ødelagt mig. ¹⁷ De har omgivet mig som vand hele dagen; de har fuldstændig omringet mig. ¹⁸ Du har taget elskede og ven langt fra mig; mine bekendte bor i mørke.

89

En Maskil af Etan Ezrahitten.

¹ Jeg vil synge om Herrens nåde for evigt; Med min mund vil jeg gøre din trofasthed kendt gennem alle generationer. ² For jeg har sagt: "Nåde vil blive opbygget for evigt; I himlene vil du etablere din trofasthed." ³ "Jeg har indgået en pagt med min udvalgte; Jeg har lovet min tjener David, ⁴ Jeg vil sikre dine efterkommere for al tid, Og opretholde din trone gennem hver generation." Sela

⁵ Himlene vil fejre dine undere, Herre, Din trofasthed også blandt de helliges forsamling. ⁶ For hvem i himlen kan sammenlignes med Herren? Hvem blandt de mægtige er som Herren, ⁷ En Gud, der er stærkt æret i de helliges råd, Og frygtindgydende over alle, der omgiver ham? ⁸ Herre Gud, hærskarers Gud, hvem er som du, mægtige Herre? Din trofasthed omkranser dig.

⁹ Du styrer havets bølger; Når dets bølger rejser sig, stiller du dem. ¹⁰ Du har knust Rahab som en, der er dræbt; Du spredte dine fjender med din mægtige arm. ¹¹ Himlene tilhører dig, og jorden er også din; Du har grundlagt verden og alt, hvad den indeholder. ¹² Du har formet nord og syd; Tabor og

Hermon synger af glæde i dit navn. ¹³ Du besidder en stærk arm; Din hånd er mægtig, din højre hånd er løftet højt.

¹⁴ Retfærdighed og ret er din trones fundament; Nåde og sandhed går foran dig. ¹⁵ Velsignet er de folk, der hører den glædelige kaldelse! Herre, de vandrer i lyset af din nærhed. ¹⁶ I dit navn glæder de sig hele dagen, Og ved din retfærdighed bliver de løftet op. ¹⁷ For du er deres styrkes pragt, Og ved din gunst bliver vores horn løftet. ¹⁸ For vores beskytter er Herren, Og vores hersker er Israels Hellige.

¹⁹ Engang talte du i et syn til dine trofaste, Og sagde: "Jeg har givet hjælp til en mægtig; Jeg har ophøjet en udvalgt blandt folket. ²⁰ Jeg har fundet min tjener David; Med min hellige olie har jeg salvet ham, ²¹ Med hvem min hånd vil være fast; Min arm vil også styrke ham. ²² Fjenden vil ikke overrumple ham, Ej heller vil de onde undertrykke ham. ²³ Men jeg vil knuse hans fjender foran ham, Og slå dem ned, der hader ham. ²⁴ Min trofasthed og min nåde vil følge ham, Og i mit navn vil hans horn blive løftet. ²⁵ Jeg vil udstrække hans hånd over havet, Og hans højre hånd over floderne. ²⁶ Han vil kalde til mig: 'Du er min Fader, Min Gud, og grundlaget for min frelse.' ²⁷ Jeg vil også udnævne ham som min førstefødte, Den højeste af jordens konger. ²⁸ Jeg vil opretholde min nåde for ham for evigt, Og min pagt skal være fast med ham. ²⁹ Således vil jeg sikre hans efterkommere for al tid, Og hans trone så bestandig som himlens dage.

³⁰ Hvis hans sønner forlader min lov Og ikke følger mine domme, ³¹ Hvis de bryder mine vedtægter Og ikke overholder mine bud, ³² Så vil jeg tugte deres overtrædelse med staven, Og deres skyld med lidelser. ³³ Men jeg vil ikke trække min nåde tilbage fra ham, Ej heller være utro mod mit løfte. ³⁴ Jeg vil ikke bryde min pagt, Ej heller ændre det, der er gået ud af mine læber. ³⁵ Engang har jeg svoret ved min hellighed; Jeg vil ikke bedrage David. ³⁶ Hans efterkommere skal vare for evigt, Og hans trone så konstant som solen for mig. ³⁷ Den skal være etableret for evigt som månen, Og et trofast vidne på himlen." Sela

³⁸ Men du har forkastet og foragtet, Du har været fuld af vrede mod din salvede. ³⁹ Du har opsagt din tjeners pagt; Du har vanæret hans krone i støvet. ⁴⁰

Salmernes Bog

Du har brudt alle hans mure; Du har reduceret hans fæstninger til ruiner. ⁴¹ Alle, der går forbi, plyndrer ham; Han er blevet en skændsel for sine naboer. ⁴² Du har ophøjet hans modstanders højre hånd; Du har fået alle hans fjender til at glæde sig. ⁴³ Du vender også hans sværd tilbage, Og har ikke støttet ham i kamp. ⁴⁴ Du har bragt en ende på hans pragt Og kastet hans trone til jorden. ⁴⁵ Du har forkortet hans ungdoms dage; Du har indhyllt ham i vanære. Sela

⁴⁶ Hvor længe, Herre? Vil du skjule dig for evigt? Vil din vrede blusse som ild? ⁴⁷ Husk, hvor flygtigt mit liv er; For hvilken tomhed har du skabt alle menneskenes sønner! ⁴⁸ Hvilken mand kan leve og ikke se døden? Kan han redde sin sjæl fra Sheols magt? Sela ⁴⁹ Hvor er dine tidligere nådehandlinger, Herre, Som du lovede David i din trofasthed? ⁵⁰ Husk, Herre, hånen mod dine tjenere; Hvordan jeg bærer i mit hjerte hånen fra alle de mange folk. ⁵¹ Med hvilken dine fjender har hånet, Herre, Med hvilken de har hånet din salvedes fodspor.

⁵² Må Herren blive herliggjort evigt! Amen og Amen.

90

En bøn af Moses, Guds mand.

¹ Herre, Du har været vores bolig i alle slægter. ² Før bjergene blev til Eller Du dannede jorden og verden, Fra evighed til evighed er Du Gud.

³ Du vender mennesker tilbage til støv Og siger: "Vend tilbage, I menneskebørn." ⁴ For tusind år i Dine øjne Er som en dag, der lige er gået, Eller som en nattevagt. ⁵ Du skyller dem bort som en flod, de falder i søvn; Om morgenen er de som græs, der fornyer sig. ⁶ Om morgenen blomstrer det og vokser op; Om aftenen visner det og tørrer bort.

⁷ For vi er blevet fortæret af Din vrede, Og vi er blevet skræmt af Din harme. ⁸ Du har stillet vores overtrædelser for Dine øjne, Vores skjulte synder i lyset af Dit ansigt. ⁹ For alle vores dage er svundet hen under Din vrede; Vi har afsluttet vores år med et suk. ¹⁰ Hvad angår vores livs dage, de indeholder halvfjerds år, Eller hvis styrken tillader, firs år, Men deres stolthed er kun besvær og sorg; For det går hurtigt, og vi forsvinder. ¹¹ Hvem forstår styrken af

Din vrede Og Din harme, i forhold til den ærefrygt, der tilkommer Dig? ¹² Så vejled os til at tælle vores dage rigtigt, At vi må udvikle et hjerte af visdom.

¹³ Vend tilbage, Herre; hvor længe vil det vare? Og hav medfølelse med Dine tjenere. ¹⁴ Mæt os om morgenen med Din barmhjertighed, At vi må synge af glæde og være glade alle vores dage. ¹⁵ Gør os glade i forhold til de dage, Du har plaget os, Og de år vi har oplevet modgang. ¹⁶ Lad Dine gerninger blive vist for Dine tjenere Og Din herlighed for deres børn.

¹⁷ Måtte Herrens, vores Guds, gunst hvile over os; Og grundfæst for os vore hænders værk— Ja, grundfæst vore hænders værk.

91 Den, der bor i den Højestes skjul, vil hvile i den Almægtiges skygge. ² Jeg vil sige om Herren: "Du er min tilflugt og min fæstning, min Gud, som jeg stoler på!"

³ For Han er den, der redder dig fra fuglefængerens snare og fra den farlige plage. ⁴ Han vil beskytte dig med sine fjer, og under hans vinger kan du finde tilflugt; hans trofasthed er et beskyttende skjold og værn. ⁵ Du skal ikke frygte nattens rædsler, ej heller pilen, der flyver om dagen; ⁶ ej heller pesten, der sniger sig frem i mørket, eller ødelæggelsen, der hærger ved middagstid. ⁷ Om tusind falder ved din side og ti tusind ved din højre hånd, skal det ikke komme nær dig. ⁸ Du vil blot se det med dine øjne og være vidne til de ondes straf.

⁹ Fordi du har gjort Herren til din tilflugt, den Højeste til din bolig, ¹⁰ vil intet ondt ramme dig, ej heller vil nogen plage komme nær din bolig. ¹¹ For Han vil give sine engle befaling om dig, at vogte dig på alle dine veje. ¹² De vil bære dig på deres hænder, så du ikke støder din fod mod en sten. ¹³ Du vil træde på løven og kobraen, du vil trampe på den vilde løve og slangen.

¹⁴ "Fordi han holder fast ved Mig i kærlighed, vil Jeg redde ham; Jeg vil sætte ham højt, fordi han anerkender Mit navn. ¹⁵ Han vil kalde på Mig, og Jeg vil svare ham; Jeg vil være med ham i trængsel; Jeg vil redde ham og ære ham. ¹⁶ Jeg vil velsigne ham med et langt liv, og åbenbare for ham Min frelse."

¹ Det er godt at takke Herren Og at synge lovsange til dit navn, du den Højeste; ² At forkynde din nåde om morgenen Og din trofasthed om natten, ³ Med harmoniske lyde fra lut og harpe, Med melodisk musik på lyren.

⁴ For du, Herre, har fyldt mig med glæde gennem dine gerninger, Jeg vil synge med glæde over dine hænders værk. ⁵ Hvor storslåede er dine gerninger, Herre! Dine tanker er dybtgående. ⁶ En uforstandig person mangler viden, Og en sanseløs person forstår ikke dette: ⁷ Når de ugudelige spirer op som græs Og alle, der gjorde uret, blomstrer, Var det kun for at de kunne blive ødelagt for evigt.

⁸ Men du, Herre, er for evigt ophøjet.

⁹ For se, dine fjender, Herre, For se, dine fjender vil gå til grunde; Alle, der gør uret, vil blive spredt. ¹⁰ Men du har løftet mit horn som vildoksens; Jeg er blevet salvet med frisk olie. ¹¹ Og mine øjne har set mine fjenders fald, Mine ører hører om de onde, der rejser sig mod mig.

¹² De retfærdige vil blomstre som palmetræet, De vil vokse som en ceder i Libanon. ¹³ Plantet i Herrens hus, Vil de blomstre i vores Guds forgårde.

¹⁴ De vil stadig bære frugt i deres senere år; De vil være fulde af vitalitet og meget grønne, ¹⁵ For at erklære, at Herren er retfærdig; Han er min klippe, og der er ingen ondskab i ham.

Herren regerer, klædt i majestæt; Herren har iført sig styrke. Sandelig, verden er fast grundlagt; den skal ikke rökkes. ² Din trone er grundlagt fra ældgamle tider; Du er evig.

³ Floderne har løftet sig, Herre, Floderne har løftet deres stemme, Floderne løfter deres brølende bølger. ⁴ Over lyden af mange vande, Over havets mægtige brændinger, Herren i det høje er mægtig.

⁵ Dine forordninger er fuldt ud bekræftet; Hellighed pryder dit hus, Herre, for evigt.

Herre, Gud som bringer retfærdighed, Gud som bringer retfærdighed, åbenbar Dig! ² Rejs Dig, Jordens Dommer, Giv de stolte deres retfærdighed. ³ Hvor længe, Herre, skal de onde— Hvor længe skal de onde sejre?

⁴ De udgyder ord, de taler med arrogance; Alle som gør uret praler. ⁵ De undertrykker Dit folk, Herre, Og bringer skade på Din arv. ⁶ De tager enkers og fremmedes liv, Og dræber de faderløse. ⁷ De har sagt, "Herren ser det ikke, Ej heller lægger Jakobs Gud mærke til det."

⁸ Læg mærke til det, I tankeløse blandt folket; Og hvornår vil I forstå, tåbelige? ⁹ Han som skabte øret, hører Han ikke? Han som formede øjet, ser Han ikke? ¹⁰ Han som belærer nationerne, vil Han ikke rette, Han som giver menneskeheden kundskab? ¹¹ Herren kender menneskets tanker, At de kun er en flygtig ånde.

¹² Velsignet er den, som Du retleder, Herre, Og som Du underviser fra Din Lov, ¹³ Så Du kan give ham lindring fra trængselsens dage, Indtil en grav er forberedt for de onde. ¹⁴ For Herren vil ikke forlade Sit folk, Ej heller vil Han opgive Sin arv. ¹⁵ For retfærdighed vil atter være retfærdig, Og alle de oprigtige af hjertet vil forfølge den.

¹⁶ Hvem vil rejse sig for mig mod de onde? Hvem vil stå med mig mod dem, der gør uret? ¹⁷ Hvis Herren ikke havde været min støtte, Ville min sjæl snart have boet i stilhed. ¹⁸ Hvis jeg skulle sige, "Min fod er gledet," Vil Din barmhjertighed, Herre, opretholde mig. ¹⁹ Når mine ængstelige tanker vokser i mig, Bringer Din trøst glæde til min sjæl.

²⁰ Kan en ødelæggelsens trone være forbundet med Dig, En som planlægger ulykker ved dekret? ²¹ De samler sig mod den retfærdiges liv Og dømmes den uskyldige til døden. ²² Men Herren har været min tilflugt, Og min Gud klippen for min beskyttelse. ²³ Han har gengældt deres uret mod dem, Og Han vil bringe dem til ruin i deres ondskab; Herren vor Gud vil bringe dem til ruin.

Kom, lad os synge med glæde for Herren, Lad os råbe med fryd til klippen for vores frelse. ² Lad os nærme os Hans nærvær med en sang af taknemmelighed, Lad os glædeligt prise Ham med musik.

³ For Herren er virkelig en stor Gud Og en mægtig Konge over alle guder, ⁴ I Hans hånd er jordens dybder, Bjergenes tinder tilhører også Ham. ⁵ Havet er Hans, for Han skabte det, Og Hans hænder formede det tørre land.

Salmernes Bog

⁶ Kom, lad os tilbede og bøj os, Lad os knæle for Herren, vores Skaber. ⁷ For Han er vores Gud, Og vi er Hans folk, flokken Han vogter.

I dag, hvis I hører Hans stemme, ⁸ Gør ikke jeres hjerter hårde som ved Meriba, Ligesom på dagen ved Massa i ørkenen, ⁹ Da jeres forfædre testede Mig, De prøvede Mig, selvom de havde set Mine gerninger. ¹⁰ I fyrrer år var Jeg bedrøvet over den generation, Og sagde, de er et folk, der farer vild i deres hjerte, Og de har ikke forstået Mine veje. ¹¹ Derfor erklærede Jeg i Min vrede, De skal bestemt ikke komme ind til Min hvile.

96 Syng en ny sang for Herren; Syng for Herren, hele jorden. ² Syng for Herren, pris Hans navn; Forkynd Hans frelses gode nyheder hver dag. ³ Forkynd Hans herlighed blandt nationerne, Hans vidunderlige gerninger blandt alle folkene.

⁴ For Herren er stor og værdig til megen pris; Han skal frygtes over alle guder. ⁵ For alle folkenes guder er blot afguder, Men Herren skabte himlene. ⁶ Pragt og majestæt er i Hans nærvær, Styrke og skønhed findes i Hans hellighed.

⁷ Tilskriv Herren, I folkeslag, Tilskriv Herren herlighed og styrke. ⁸ Tilskriv Herren den herlighed, der tilkommer Hans navn; Bring en gave og træd ind i Hans forgårde. ⁹ Tilbed Herren i hellig prydelse; Skælv for Ham, hele jorden. ¹⁰ Forkynd blandt nationerne: "Herren regerer; Ja, verden er fast grundlagt, den skal ikke røkkes; Han vil dømme folkene med retfærdighed."

¹¹ Lad himlene glæde sig, og lad jorden fryde sig; Lad havet bruse, og alt hvad der er i det; ¹² Lad marken juble, og alt hvad der er i den; Da vil alle skovens træer synge af glæde. ¹³ For Herrens ansigt, for Han kommer, For Han kommer for at dømme jorden. Han vil dømme verden med retfærdighed, Og folkene med Hans trofasthed.

97 Herren regerer, lad jorden glæde sig; Lad de mange øer fejre. ² Skyer og dyb mørke omgiver Ham; Retfærdighed og ret danner grundlaget for Hans trone. ³ Ild går foran Ham Og fortærer Hans fjender på alle sider. ⁴ Hans lyn oplyste verden; Jorden så det og skælvede. ⁵ Bjergene smeltede som voks for Herrens åsyn, For Herrens åsyn af hele jorden. ⁶ Himlene forkynder

Hans retfærdighed, Og alle folk har set Hans herlighed.

⁷ Lad alle dem, der tjener udskårne billeder, blive til skamme, Som sætter deres stolthed i afguder; Bøj jer for Ham, alle I guder.

⁸ Zion hørte det og glædede sig, Og Judas døtre har jublet På grund af Dine domme, Herre. ⁹ For Du er den Højeste Herre over hele jorden; Du er ophøjet langt over alle guder. ¹⁰ Afskyr det onde, I som elsker Herren, Som vogter sjælene af Hans trofaste; Han befrier dem fra de ondes greb. ¹¹ Lys er spredt for de retfærdige, Og glæde for de oprigtige af hjertet. ¹² Glæd jer i Herren, I retfærdige, Og pris Hans hellige navn.

98

En Salme.

¹ Syng en ny sang for Herren, For Han har gjort underfulde ting, Hans højre hånd og Hans hellige arm har skaffet Ham sejr. ² Herren har gjort sin frelse kendt; Han har vist sin retfærdighed for alle nationerne. ³ Han har husket sin barmhjertighed og sin trofasthed mod Israels hus; Alle jordens ender har set vor Guds frelse.

⁴ Råb glædesfyldt til Herren, hele jorden; Vær glad og syng af glæde og giv lovsang. ⁵ Syng lovsange for Herren med lyren, Med lyren og lyden af en melodi. ⁶ Med trompeter og lyden af hornet Fryd jer for Kongen, Herren.

⁷ Lad havet bruse og alt hvad det rummer, Verden, og dem der bor i den. ⁸ Lad floderne klappe af glæde, Lad bjergene deltage i glædessang. ⁹ I Herrens nærvær, for Han kommer for at dømme jorden; Han vil dømme verden med retfærdighed, Og folkene med retfærdighed.

99

Herren regerer, lad folkene skælve; Han sidder på tronen over keruberne, lad jorden ryste. ² Herren er stor i Zion, Og Han er ophøjet over alle folkene. ³ Lad dem prise Dine store og frygtindgydende navn; Hellig er Han.

⁴ Kongens styrke elsker retfærdighed; Du har etableret retfærdighed; Du har udført ret og retfærdighed i Jakob. ⁵ Ophøj Herren vor Gud Og tilbed ved Hans fodskammel; Hellig er Han.

Salmernes Bog

⁶ Blandt Hans præster var Moses og Aron, Og Samuel var blandt dem, der påkaldte Hans navn; De kaldte på Herren, og Han svarede dem. ⁷ Han talte til dem fra skystøtten; De holdt Hans vidnesbyrd Og den lov, Han gav dem.

⁸ Herre vor Gud, Du svarede dem; Du var en tilgivende Gud for dem, Men en hævner af deres misgerninger. ⁹ Ophøj Herren vor Gud Og tilbed ved Hans hellige bjerg, For Herren vor Gud er hellig.

100

En takkesalme.

¹ Råb af glæde for Herren, hele jorden. ² Tjen Herren med glæde; Kom frem for ham med frydefuld sang. ³ Erkend, at Herren er Gud; Han har skabt os, og vi skabte ikke os selv; Vi tilhører ham, flokken under hans omsorg. ⁴ Gå ind i hans porte med taksigelse, Og hans forgårde med lovsang. Tak ham, ær hans navn. ⁵ For Herren er god; Hans godhed varer evigt, Og hans trofasthed fortsætter gennem alle generationer.

101

En salme af David.

¹ Jeg vil synge om barmhjertighed og retfærdighed; Til dig, Herre, vil jeg synge lovsange. ² Jeg vil stræbe efter at følge retfærdighedens vej. Hvornår vil du besøge mig?

Jeg vil vandre i mit hus' haller med et oprigtigt hjerte. ³ Jeg vil ikke sætte noget værdiløst foran mine øjne;

Jeg foragter de gerninger, som de, der farer vild, gør; Det skal ikke klæbe til mig. ⁴ Et fordrejet hjerte skal vige fra mig; Jeg vil ikke beskæftige mig med det onde.

⁵ Den, der i hemmelighed bagtaler sin nabo, vil jeg gøre ende på; Den, der har et hovmodigt blik og et arrogant hjerte, vil jeg ikke tåle.

⁶ Mine øjne vil være rettet mod landets trofaste, så de kan bo hos mig; Den, der vandrer i en uangribelig vej, er den, der vil tjene mig.

⁷ Den, der praktiserer bedrag, skal ikke forblive i mit hus; Den, der taler løgne, skal ikke stå fast foran mig.

⁸ Hver morgen vil jeg fjerne alle de onde fra landet, For at befri Herrens by fra alle dem, der begår uretfærdighed.

102

En bøn af den lidende, når han er svag og udøser sin klage for Herren.

¹ Hør min bøn, Herre! Og lad mit råb om hjælp nå til Dig. ² Skjul ikke Dit ansigt for mig på min nødens dag; Bøj Dit øre til mig; På den dag jeg kalder, svar mig hurtigt.

³ For mine dage er svundet bort som røg, Og mine knogler føles brændte som i en ildsted. ⁴ Mit hjerte er slået og visnet som græs, Ja, jeg glemmer at spise mit brød. ⁵ På grund af min intense stønnen, Klæber mine knogler til mit kød. ⁶ Jeg er som en pelikan i ørkenen; Jeg er blevet som en ugle blandt ruinerne. ⁷ Jeg ligger vågen, Jeg er som en ensom fugl på et hustag. ⁸ Mine fjender har hånet mig hele dagen; De, der håner mig, bruger mit navn som en forbandelse. ⁹ For jeg har spist aske, som om det var brød, Og blandet min drik med tårer ¹⁰ På grund af Din harme og Din vrede; For Du har løftet mig op og kastet mig bort. ¹¹ Mine dage er som en forlænget skygge, Og jeg visner bort som græs.

¹² Men Du, Herre, varer evigt, Og Dit navn huskes gennem alle generationer. ¹³ Du vil rejse Dig og have barmhjertighed med Zion; For det er tid til at vise hende nåde, For den fastsatte tid er kommet.

¹⁴ Sandelig, Dine tjenere værdsætter hendes sten, Og har medfølelse med hendes støv. ¹⁵ Så nationerne vil ære Herrens navn, Og alle jordens konger vil se Din herlighed. ¹⁶ For Herren har genopbygget Zion; Han har åbenbaret Sin herlighed. ¹⁷ Han har hørt de fattiges bøn, Og har ikke overset deres bøn.

¹⁸ Dette vil blive nedskrevet for kommende generationer, Så et folk, der endnu ikke er skabt, kan prise Herren: ¹⁹ For Han skuede ned fra Sin hellige højde; Fra himlen betragtede Herren jorden, ²⁰ For at lytte til de fangnes stønnen, For at befri dem, der er dømt til døden, ²¹ Så folk kan forkynde Herrens navn i Zion, Og Hans pris i Jerusalem, ²² Når folkene er samlet, Og kongerigerne, for at tilbede Herren.

Salmernes Bog

²³ Han har svækket min styrke undervejs; Han har forkortet mine dage. ²⁴ Jeg siger, "Min Gud, tag mig ikke bort midt i mine dage, Dine år strækker sig gennem alle generationer. ²⁵ I fortiden grundlagde Du jordens fundament, Og himlene er skabt af Dine hænder. ²⁶ De vil forgå, men Du forbliver; Alle vil de slides op som et klæde; Som et ødelagt klæde vil Du skifte dem, og de vil være væk. ²⁷ Men Du forbliver uforandret, Og Dine år vil aldrig ende. ²⁸ Dine tjeneres børn vil bo trygt, Og deres efterkommere vil blive etableret for Dit ansigt."

103

Af David.

¹ Velsign Herren, min sjæl, Og alt, hvad der er i mig, velsign Hans hellige navn. ² Pris Herren, min sjæl, Og husk alle Hans velgerninger; ³ Som tilgiver alle dine misgerninger, Som helbreder alle dine sygdomme; ⁴ Som forløser dit liv fra graven, Som kroner dig med nåde og barmhjertighed; ⁵ Som fylder dit liv med gode ting, Så din ungdom fornyes som ørnens.

⁶ Herren udfører retfærdige gerninger Og ret for alle undertrykte.

⁷ Han åbenbarede sine veje for Moses, Sine gerninger for Israels børn. ⁸ Herren er barmhjertig og nådig, Sen til vrede og rig på miskundhed. ⁹ Han vil ikke altid anklage os, Ej heller vil Han bevare sin vrede for evigt. ¹⁰ Han har ikke behandlet os efter vores synder, Ej heller gengældt os efter vores misgerninger. ¹¹ For så højt som himlen er over jorden, Så stor er Hans miskundhed mod dem, der frygter Ham. ¹² Så langt som øst er fra vest, Så langt har Han fjernet vores overtrædelser fra os.

¹³ Ligesom en far viser barmhjertighed mod sine børn, Så viser Herren barmhjertighed mod dem, der frygter Ham. ¹⁴ For Han forstår vores natur; Han husker, at vi er blot støv. ¹⁵ Hvad angår mennesket, dets dage er som græs; Som en markblomst, så blomstrer det. ¹⁶ Når vinden har passeret over det, er det ikke mere, Og dets sted husker det ikke længere. ¹⁷ Men Herrens miskundhed er fra evighed til evighed Over dem, der frygter Ham, Og Hans retfærdighed til børnebørnene, ¹⁸ Til dem, der holder Hans pagt Og husker Hans befalinger for at følge dem.

¹⁹ Herren har sat sin trone i himlen, Og Hans rige hersker over alt.

²⁰ Pris Herren, I Hans engle, Mægtige i styrke, som udfører Hans ord, Adlydende Hans ords røst! ²¹ Pris Herren, alle I Hans hærskarer, I, som tjener Ham, gør Hans vilje. ²² Pris Herren, alle I Hans værker, På alle steder i Hans herredømme; Pris Herren, min sjæl!

104

Velsign Herren, min sjæl! Herre min Gud, Du er meget stor; Du er klædt i pragt og majestæt,

² Du hyllet Dig i lys som i en klædning, Du spænder himlen ud som et telt. ³ Han bygger sine loftsbjælker på vandene; Han bruger skyerne som sin vogn; Han bevæger sig på vindens vinger; ⁴ Han gør vindene til sine sendebud, Flammende ild til sine tjenere.

⁵ Han grundlagde jorden på dens fundamenter, Så den ikke skal røkkes i al evighed. ⁶ Du dækkede den med dybet som med en klædning; Vandene stod over bjergene. ⁷ Ved Din trussel flygtede de, Ved lyden af Din torden hastede de bort. ⁸ Bjergene steg, dalene sank Til det sted Du bestemte for dem. ⁹ Du satte en grænse, som de ikke må overskride, Så de ikke vender tilbage for at oversvømme jorden.

¹⁰ Han lader kilder springe frem i dalene; De løber mellem bjergene; ¹¹ De giver drikke til alle markens dyr; De vilde æsler slukker deres tørst. ¹² Ved dem bor himlens fugle; De synger blandt grenene. ¹³ Han vander bjergene fra sine øvre kamre; Jorden bliver mættet med frugten af Hans gerninger. ¹⁴ Han lader græsset gro til kvæget, Og planter til menneskets arbejde, Så de kan frembringe føde fra jorden, ¹⁵ Og vin, som glæder menneskets hjerte, Så ansigtet skinner af olie, Og føde, som styrker menneskets hjerte. ¹⁶ Herrens træer er velvandede, Libanons cedertræer, som Han plantede, ¹⁷ Hvor fuglene bygger deres reder, Og storken, hvis hjem er fyrretræerne. ¹⁸ De høje bjerge er for de vilde geder; Klipperne er et tilflugtssted for klippegrevlingen.

¹⁹ Han skabte månen til at markere tiderne; Solen kender sit nedgangssted. ²⁰ Du bringer mørket, og det bliver nat, Hvor alle skovens dyr bevæger sig omkring. ²¹ De unge løver brøler efter bytte, Og

Salmernes Bog

søger deres føde fra Gud. ²² Når solen står op, trækker de sig tilbage, Og lægger sig i deres huler. ²³ Et menneske går ud til sit arbejde Og til sin gerning indtil aften.

²⁴ Herre, hvor mange er Dine gerninger! Med visdom har Du skabt dem alle; Jorden er fyldt med Dine skabninger. ²⁵ Dette er havet, stort og vidtstrakt, Hvor utallige skabninger er, Både små og store væsener. ²⁶ Skibene sejler der, Og Leviathan, som Du har dannet til at lege i det.

²⁷ De alle afhænger af Dig De venter på deres føde i rette tid. ²⁸ Du giver dem, de samler det; Du åbner Din hånd, de fyldes med gode ting. ²⁹ Du skjuler Dit ansigt, de bliver forfærdede; Du tager deres ånd bort, de dør Og vender tilbage til deres støv. ³⁰ Du sender Din Ånd ud, de bliver til; Og Du fornyer jordens overflade.

³¹ Måtte Herrens herlighed være evigt; Måtte Herren glæde sig over sine skabninger; ³² Han ser på jorden, og den skælver; Han rører ved bjergene, og de ryger.

³³ Jeg vil synge for Herren hele mit liv; Jeg vil lovsynge min Gud, så længe jeg er til. ³⁴ Måtte min meditation være til behag for Ham; For mig vil jeg finde glæde i Herren. ³⁵ Måtte syndere forsvinde fra jorden Og de ugudelige være ikke mere. Velsign Herren, min sjæl. Pris Herren!

105

Tak Herren, påkald Hans navn; Forkynd Hans gerninger blandt folkene. ² Syng for Ham, lovpris Ham; Forkynd alle Hans undere. ³ Pral af Hans hellige navn; Må de, der søger Herren, glæde sig. ⁴ Søg Herren og Hans styrke; Søg Hans nærvær uophørligt.

⁵ Husk Hans undere, som Han har udført, Hans mirakler og de domme, Han har talt, ⁶ I efterkommere af Hans tjener Abraham, I Jakobs sønner, Hans udvalgte! ⁷ Han er Herren vores Gud; Hans domme er over hele jorden.

⁸ Han har husket Sin pagt for evigt, Det ord, Han befalede til tusind generationer, ⁹ Den pagt, Han oprettede med Abraham, Og Hans løfte til Isak. ¹⁰ Så bekræftede Han det for Jakob som en forordning, For Israel som en evig pagt, ¹¹ Idet Han sagde: "Til dig vil jeg give Kanaans land Som din tildelte arv."

¹² Da de kun var få i antal, Meget få og fremmede i det, ¹³ Og de vandrede fra folk til folk, Fra et rige til et andet folk, ¹⁴ Tillod Han ingen at undertrykke dem, Og irettesatte konger for deres skyld, idet Han sagde, ¹⁵ "Rør ikke ved Mine salvede, Og gør ikke Mine profeter ondt."

¹⁶ Og Han kaldte en hungersnød over landet; Han brød hele brødetets forsyning. ¹⁷ Han sendte en mand foran dem, Josef, som blev solgt som slave. ¹⁸ De plagede hans fødder med lænker, Han selv blev lagt i jern; ¹⁹ Indtil den tid hans ord blev opfyldt, Herrens ord prøvede ham. ²⁰ Kongen kaldte på ham og satte ham fri, Folkets hersker løslod ham. ²¹ Han udnævnte ham til herre over sit hus, Og hersker over alle sine ejendele, ²² For at binde sine embedsmænd efter behag, Så han kunne lære sine ældste visdom.

²³ Israel kom også til Egypten; Så boede Jakob i Hams land. ²⁴ Og Han gjorde Sit folk meget frugtbart, Og gjorde dem stærkere end deres modstandere. ²⁵ Han vendte deres hjerter til at hade Hans folk, Til at handle snedigt mod Hans tjenere. ²⁶ Han sendte Moses, Sin udvalgte tjener, Og Aron, som Han havde udvalgt. ²⁷ De viste Hans mirakuløse tegn blandt dem, Og undere i Hams land. ²⁸ Han sendte mørke og gjorde det mørkt; Og de trodsede ikke Hans befalinger. ²⁹ Han forvandlede deres vand til blod, Og fik deres fisk til at dø. ³⁰ Deres land vrimlede med frøer Selv i deres kongers kamre. ³¹ Han talte, og sværme af fluer kom, Og myg i hele deres område. ³² Han gav dem hagl i stedet for regn, Og flammende ild i deres land. ³³ Han slog også deres vinstokke og deres figentræer ned, Og knuste træerne i deres område. ³⁴ Han talte, og græshopper kom, Og utallige græshopper uden tal, ³⁵ Og de åd al vegetationen i deres land, Og fortærede frugten af deres jord. ³⁶ Han slog også alle førstefødte i deres land ned, De første frugter af al deres styrke. ³⁷ Så førte Han israelitterne ud med sølv og guld, Og blandt Hans stammer var der ikke én, der snublede. ³⁸ Egypten glædede sig, da de drog bort, For frygt for dem var faldet over egypterne.

³⁹ Han bredte en sky ud som et dække, Og ild til at oplyse natten. ⁴⁰ De bad, og Han bragte vagtler, Og forsynede dem med himmelens brød. ⁴¹ Han åbnede klippen, og vand strømmede ud; Det flød som en flod gennem ørkenen.

Salmernes Bog

⁴² For Han huskede Sin hellige pagt Til Sin tjener Abraham; ⁴³ Og Han førte Sit folk ud med glæde, Hans udvalgte med et glædesråb. ⁴⁴ Og Han gav dem nationernes lande, Og de arvede folkenes arbejde, ⁴⁵ Så de kunne holde Hans vedtægter Og overholde Hans love. Lovpris Herren!

106

Pris Herren!

Tak Herren, for Han er god; For Hans barmhjertighed er evig.

² Hvem kan tale om Herrens mægtige gerninger, Eller forkynde al Hans pris? ³ Salige er de, der holder retfærdighed, Som over retfærdighed til alle tider!

⁴ Husk mig, Herre, i Din gunst mod Dit folk; Besøg mig med Din frelse, ⁵ Så jeg kan se Dine udvalgtes velstand, Så jeg kan dele glæden i Dit folk, Så jeg kan være stolt af Din arv.

⁶ Vi har syndet som vores forfædre, Vi har faret vild, vi har handlet ondt. ⁷ Vore forfædre i Egypten forstod ikke Dine undere; De glemte Din rige godhed, Men gjorde oprør ved havet, ved Det Røde Hav. ⁸ Alligevel frelste Han dem for sit navns skyld, For at gøre sin magt kendt. ⁹ Han truede Det Røde Hav, og det tørrede ud, Og Han førte dem gennem de mægtige vande, som gennem ørkenen. ¹⁰ Således frelste Han dem fra dem, der hadede dem, Og forløste dem fra fjendens hånd. ¹¹ Vandene dækkede deres modstandere; Ikke én af dem blev tilbage. ¹² Da stolede de på Hans ord; De sang Hans pris.

¹³ De glemte hurtigt Hans gerninger; De ventede ikke på Hans vejledning, ¹⁴ Men blev grådigt begærlige i ørkenen, Og satte Gud på prøve i ørkenen. ¹⁵ Så Han gav dem deres ønske, Men sendte en ødelæggende sygdom blandt dem.

¹⁶ Da de misundte Moses i lejren, Og Aron, Herrens hellige, ¹⁷ Åbnede jorden sig og opslugte Daten, Og indhyllede Abirams forsamling. ¹⁸ Og en ild brændte op i deres selskab; Flammen fortærede de onde. ¹⁹ De lavede en kalv ved Horeb, Og tilbad et støbt metalbillede. ²⁰ Således byttede de deres herlighed For en okse, der æder græs. ²¹ De glemte Gud, deres Frelser, Som havde udført store ting i Egypten, ²² Mirakler i Hams land, Og ærefrygtindgydende gerninger ved Det Røde Hav.

²³ Derfor erklærede Han, at Han ville ødelægge

dem, Havde ikke Moses, Hans udvalgte, stået i bruddet foran Ham, For at vende Hans vrede fra at ødelægge dem.

²⁴ Så forkastede de det behagelige land; De troede ikke på Hans løfte, ²⁵ Men knurrede i deres telte; De hørte ikke Herrens stemme. ²⁶ Derfor svor Han til dem At Han ville lade dem falde i ørkenen, ²⁷ Og at Han ville sprede deres efterkommere blandt nationerne, Og sprede dem i landene.

²⁸ De fulgte også Baal-Peor, Og spiste ofre, der blev ofret til de døde. ²⁹ Således vakte de Hans vrede med deres gerninger, Og en plage brød ud blandt dem. ³⁰ Da stod Pinehas op og greb ind, Og plagen blev stoppet. ³¹ Og det blev regnet ham til retfærdighed, For alle kommende generationer. ³² De vakte også Hans vrede ved Meribas vande, Så det gik dårligt for Moses på grund af dem; ³³ Fordi de trodsede Hans Ånd, Talte han overilet med sine læber.

³⁴ De udryddede ikke folkeslagene, Som Herren havde befalet dem, ³⁵ Men de blandede sig med nationerne Og antog deres skikke, ³⁶ Og tilbad deres afguder, Som blev en fælde for dem. ³⁷ For de ofrede endda deres sønner og deres døtre til dæmonerne, ³⁸ Og udgød uskyldigt blod, Deres sønners og døtres blod, Som de ofrede til Kanaans afguder; Og landet blev besmittet med blodet. ³⁹ Således blev de urene i deres handlinger, Og var troløse i deres gerninger.

⁴⁰ Derfor blev Herrens vrede tændt mod Hans folk, Og Han afskyede Sin arv. ⁴¹ Så Han overgav dem i nationernes hænder, Og de, der hadede dem, herskede over dem. ⁴² Deres fjender undertrykte dem også, Og de blev underkuet under deres magt. ⁴³ Mange gange ville Han redde dem; Alligevel var de oprørske i deres hensigter, Og de sank ned i deres skyld. ⁴⁴ Alligevel så Han på deres nød Da Han hørte deres råb; ⁴⁵ Og Han huskede Sin pagt for deres skyld, Og fortrød efter Sin store barmhjertighed. ⁴⁶ Han gjorde dem også til genstande for medfølelse For alle deres fanger.

⁴⁷ Befri os, Herre vores Gud, Og saml os fra nationerne, For at takke Dit hellige navn Og herliggøre Din pris.

Salmernes Bog

⁴⁸ Velsignet være Herren, Israels Gud, Fra evighed til evighed. Og alt folket skal sige: "Amen." Pris Herren!

107 Tak Herren, for han er god; For hans kærlighed varer evigt.

² Lad dem, der er forløst af Herren, sige det, Dem han har reddet fra modstanderens hånd.

³ Og samlet fra fjerne lande, Fra øst og fra vest, Fra nord og fra syd.

⁴ De vandrede i ørkenen, et øde område; De kunne ikke finde en vej til en by, hvor de kunne bo. ⁵ De var sultne og tørstige; Deres sjæle blev matte i dem. ⁶ Da råbte de til Herren i deres nød; Han befriede dem fra deres trængsler. ⁷ Han ledte dem også ad en lige vej, For at gå til en beboet by. ⁸ Lad dem takke Herren for hans barmhjertighed, Og for hans underfulde gerninger mod menneskenes børn! ⁹ For han har mættet den tørstige sjæl, Og han har fyldt den sultne sjæl med gode ting.

¹⁰ Der var dem, der boede i mørke og i dødens skygge, Fanger i lidelse og lænker, ¹¹ Fordi de havde gjort oprør mod Guds ord Og forkastet den Højestes råd. ¹² Derfor ydmygede han deres hjerte med arbejde; De snublede, og der var ingen til at hjælpe. ¹³ Da råbte de til Herren i deres nød; Han reddede dem fra deres trængsler. ¹⁴ Han førte dem ud af mørket og dødens skygge Og brød deres lænker i stykker. ¹⁵ Lad dem takke Herren for hans barmhjertighed, Og for hans underfulde gerninger mod menneskenes børn! ¹⁶ For han har knust bronzedøre, Og skåret igennem jernstænger.

¹⁷ Dårer, på grund af deres oprørske veje, Og på grund af deres overtrædelser, blev plaget. ¹⁸ Deres sjæle væmmes ved al slags mad, Og de nærmede sig dødens porte. ¹⁹ Da råbte de til Herren i deres nød; Han reddede dem fra deres trængsler. ²⁰ Han sendte sit ord og helbredte dem, Og frelst dem fra deres ødelæggelse. ²¹ Lad dem takke Herren for hans barmhjertighed, Og for hans underfulde gerninger mod menneskenes børn! ²² Lad dem også bringe takofre, Og forkynde hans gerninger med glædesang.

²³ De, der går ned til havet i skibe, Som driver handel på de store vande, ²⁴ De har set Herrens gerninger, Og hans under i dybet. ²⁵ For han talte og rejste en stormende vind, Som løftede havets

bølger. ²⁶ De steg op til himlene, de gik ned til dybderne; Deres mod smeltede bort i deres nød. ²⁷ De tumlede og vaklede som en beruset, Og var ved deres vits ende. ²⁸ Da råbte de til Herren i deres nød, Og han befriede dem fra deres trængsler. ²⁹ Han stillede stormen til en hvisen, Så havets bølger blev tyste. ³⁰ Da blev de glade, fordi de var stille, Så han førte dem til deres ønskede havn. ³¹ Lad dem takke Herren for hans barmhjertighed, Og for hans underfulde gerninger mod menneskenes børn! ³² Lad dem også ophøje ham i folkets forsamling, Og prise ham i de ældstes forsamling.

³³ Han forvandler floder til en ørken, Og kilder til udtørret jord; ³⁴ Et frugtbart land til en gold ødemark, På grund af ondskaben hos dem, der bor der. ³⁵ Han forvandler en ørken til en vandrig sø, Og et tørt land til kilder; ³⁶ Og han lader de sultne bo der, Så de kan grundlægge en by at bo i, ³⁷ Og dyrke marker og plante vingårde, Og høste en rig høst. ³⁸ Han velsigner dem også, og de formerer sig meget, Og han lader ikke deres kvæg blive mindre.

³⁹ Når de bliver formindsket og bragt lavt På grund af undertrykkelse, nød og sorg, ⁴⁰ Han udgyder foragt over adelsmænd Og lader dem vandre i en vejrløs ødemark. ⁴¹ Men han sætter de fattige sikkert i højsædet, væk fra lidelse, Og gør deres familier som en hjord. ⁴² De retskafne ser det og glæder sig; Men al uretfærdighed er tavs.

⁴³ Hvem er vis? Lad ham lægge mærke til disse ting, Og betragte Herrens barmhjertighed.

108

En sang. En salme af David.

¹ Mit hjerte er fast, Gud; Jeg vil synge, jeg vil også synge lovsange med min sjæl. ² Vågn op, harpe og lyre; Jeg vil forkynde morgenrøden! ³ Jeg vil takke dig, Herre, blandt folkene, Og jeg vil synge lovsange til dig blandt nationerne. ⁴ For din barmhjertighed er stor over himlene, Og din sandhed når til skyerne. ⁵ Vær ophøjet højt over himlene, Gud, Og må din herlighed være over hele jorden.

⁶ Så dine elskede kan blive frelst, Frels med din højre hånd, og svar mig! ⁷ Gud har talt i sin hellighed: "Jeg vil triumfere, Jeg vil opdele Sikem

Salmernes Bog

og måle Sukkots dal. ⁸ Gilead er min, Manasse er min; Efraim er også min hoveds hjelm; Juda er min scepter. ⁹ Moab er min vaskeskål; Jeg vil kaste min sandal over Edom; Jeg vil proklamere sejr over Filistæa."

¹⁰ Hvem vil føre mig ind i den befæstede by? Hvem vil lede mig til Edom? ¹¹ Har du ikke selv forkastet os, Gud? Og vil du ikke gå ud med vores hære? ¹² Giv os hjælp mod modstanderen, For redning ved mennesket er forgæves. ¹³ Gennem Gud vil vi opnå store gerninger, Og det er han, der vil underlægge sig vores fjender.

109

Til musiklederen. En salme af David.

¹ Min lovsangs Gud, vær ikke tavs! ² For de har talt med ondskab og bedrag imod mig; De har brugt falske ord imod mig. ³ De har omgivet mig med hadske ord, Og kæmpet imod mig uden grund. ⁴ Til gengæld for min kærlighed anklager de mig; Men jeg fortsætter i bøn. ⁵ Således har de gengældt mig ondt for godt, Og fjendskab for min kærlighed.

⁶ Lad en uretfærdig person blive udpeget over ham, Og lad en modstander stå ved hans højre hånd. ⁷ Når han bliver dømt, lad ham blive fundet skyldig, Og lad hans bøn blive betragtet som synd. ⁸ Lad hans dage være få; Lad en anden overtage hans stilling. ⁹ Lad hans børn blive efterladt uden en far, Og hans hustru uden en mand. ¹⁰ Lad hans børn vandre og søge hjælp; Og lad dem søge efter næring langt fra deres ødelagte hjem. ¹¹ Lad kreditoren beslaglægge alt, hvad han har, Og lad fremmede tage frugterne af hans arbejde. ¹² Lad der ikke være nogen til at vise ham venlighed, Ej heller nogen til at vise nåde mod hans forældreløse børn. ¹³ Lad hans efterkommere blive afskåret; Lad deres navn blive udsløttet i næste generation. ¹⁴ Lad hans forfædres uret blive husket for Herren, Og lad ikke hans moders synd blive udsløttet. ¹⁵ Lad dem være for Herren uafbrudt, Så Han kan fjerne deres minde fra jorden;

¹⁶ Fordi han undlod at vise medfølelse, Men forfulgte de plagede og trængende, Og de nedslåede, for at bringe deres undergang. ¹⁷ Han omfavnede også forbandelse, så det ramte ham; Og han fandt ikke glæde i velsignelse, så den var fjern fra ham. ¹⁸ Han bar også forbandelse som et

klæde, Og det trængte ind i hans krop som vand, Og som olie ind i hans knogler. ¹⁹ Lad det være for ham som et klæde, han svøber om sig, Og som et bælte, han konstant bærer. ²⁰ Lad dette være belønningen til mine anklagere fra Herren, Og til dem, der taler ondt imod min sjæl.

²¹ Men Du, Gud, Herren, handl venligt imod mig for Dit navns skyld; Fordi Din barmhjertighed er god, frels mig; ²² For jeg er plaget og i nød, Og mit hjerte er dybt såret. ²³ Jeg svinder bort som en forlængende skygge; Jeg bliver kastet til side som græshoppen. ²⁴ Mine knæ er svækkede af faste, Og min krop er blevet mager, uden næring. ²⁵ Jeg er også blevet en skændsel for dem; Når de ser mig, ryster de på hovedet.

²⁶ Hjælp mig, Herre min Gud; Frels mig i overensstemmelse med Din barmhjertighed. ²⁷ Og lad dem erkende, at dette er Dit værk: Du, Herre, har udført det. ²⁸ De vil forbande, men Du vil velsigne; Når de rejser sig, vil de blive gjort til skamme, Men Din tjener vil glæde sig. ²⁹ Lad mine anklagere blive klædt i skam, Og lad dem dække sig med deres egen skændsel som med en kappe.

³⁰ Med min mund vil jeg give Herren rigelig tak, Og jeg vil prise Ham blandt mange. ³¹ For Han er ved den trængendes side, For at befri ham fra dem, der dømmer hans sjæl.

110

En salme af David.

¹ Herren siger til min Herre: "Sid ved min højre hånd Indtil jeg gør dine fjender til en skammel for dine fødder."

² Herren vil strække din stærke scepter ud fra Zion og sige, "Hersk midt iblandt dine fjender." ³ Dit folk vil frivilligt melde sig på din magts dag; I hellig pragt, fra morgenrødens skød, Er din ungdom for dig som duggen.

⁴ Herren har aflagt en uforanderlig ed, "Du er præst for evigt I Melkisedeks orden."

⁵ Herren står ved din højre hånd; Han vil knuse konger på sin vredes dag. ⁶ Han vil udføre dom blandt nationerne, Fylde dem med faldne, Han vil knuse lederne over et vidtstrakt land. ⁷ Han vil

Salmernes Bog

forfriske sig fra bækken ved stien; Derfor vil han holde sit hoved højt.

111 Ær Herren! Jeg vil udtrykke min taknemmelighed til Herren helhjertet, Blandt de retskafne og i forsamlingen.

² Herrens gerninger er storslåede; De undersøges af alle, der har glæde i dem. ³ Pragt og majestæt er Hans værk, Og Hans retfærdighed varer evigt. ⁴ Han har sørget for, at Hans undere huskes; Herren er nådig og barmhjertig. ⁵ Han giver føde til dem, der ærer Ham; Han vil huske Sin pagt for evigt.

⁶ Han har åbenbaret for Sit folk kraften af Sine gerninger, Ved at give dem nationernes arv. ⁷ Hans hænders gerninger er sandhed og retfærdighed; Alle Hans forordninger er pålidelige. ⁸ De er faste for alle tider; De udføres med sandhed og integritet. ⁹ Han har bragt forløsning til Sit folk; Han har etableret Sin pagt for evigt; Hellig og ærefrygtindgydende er Hans navn.

¹⁰ Ærefrygt for Herren er begyndelsen til visdom; Alle, der følger Hans bud, har god forståelse; Hans pris varer evigt.

112 Lovpris Herren! Lykkelig er den, der ærer Herren, Som finder stor glæde i Hans bud.

² Hans efterkommere vil være indflydelsesrige på jorden; De retskafnes slægt vil blive begunstiget. ³ Velstand og rigdom bor i hans hjem, Og hans retfærdighed varer evigt. ⁴ Lys bryder frem i mørket for de retskafne; Han er nådig, barmhjertig og retfærdig. ⁵ Det går godt for den, der er gavmild og låner ud; Han vil opretholde sin sag i dommen.

⁶ For han vil forblive urokkelig; Den retfærdige vil blive husket for evigt. ⁷ Han vil ikke frygte dårlige nyheder; Hans hjerte er standhaftigt, stoler på Herren. ⁸ Hans hjerte er beslutsomt, han vil ikke frygte, Men vil se på sine fjender med beslutsomhed. ⁹ Han har givet frit til de fattige, Hans retfærdighed varer evigt; Hans horn vil blive ophøjet i ære.

¹⁰ De onde vil se det og blive foruroligede, Han vil skære tænder og opløses; De ondes længsel vil komme til intet.

113 Pris Herren!
Pris, I Herrens tjenere, Pris Herrens navn. ² Må Herrens navn blive æret Fra nu af og til evig tid. ³ Fra solopgang til solnedgang, Er Herrens navn værd at prise.

⁴ Herren er ophøjet over alle nationer; Hans pragt er hinsides himlene. ⁵ Hvem kan sammenlignes med Herren vor Gud, Som sidder højt på tronen, ⁶ Som ydmyger sig for at se På tingene i himlen og på jorden?

⁷ Han løfter den fattige fra støvet, Han rejser den trængende fra askedynge, ⁸ For at sætte dem blandt fyrster, Blandt lederne af sit folk. ⁹ Han giver den barnløse kvinde et hjem Som en glad mor til børn. Pris Herren!

114 Da Israel drog ud af Egypten, Jakobs hus fra et folk med fremmed sprog, ² Blev Juda hans helligdom, Israel hans rige.

³ Havet så det og flygtede; Jordanen vendte om. ⁴ Bjergene sprang som væddere, Højene som unge får.

⁵ Hvad er der med dig, hav, at du flygter? Jordan, at du vender om? ⁶ Bjerge, at I springer som væddere? Høje, som unge får?

⁷ Skælv, jord, for Herrens ansigt, For Jakobs Guds ansigt, ⁸ Som forvandlede klippen til en vandpøl, Flintesten til en kilde med vand.

115 Ikke os, Herre, ikke os, Men dit navn skal have æren, På grund af din kærlighed og din trofasthed.

² Hvorfor skulle folkene spørge, "Hvor er deres Gud nu?" ³ Men vores Gud er i himlen; Han udfører alt, hvad han ønsker. ⁴ Deres afguder er lavet af sølv og guld, Skabt af menneskehænder. ⁵ De har mund, men taler ikke; De har øjne, men ser ikke; ⁶ De har ører, men hører ikke; De har næse, men lugter ikke; ⁷ De har hænder, men føler ikke; De har fødder, men går ikke; De frembringer ingen lyd med deres strube. ⁸ De, der skaber dem, bliver som dem, Ligesom alle der stoler på dem.

⁹ Israel, sæt din lid til Herren; Han er din hjælp og dit skjold. ¹⁰ Arons hus, sæt din lid til Herren; Han er din hjælp og dit skjold. ¹¹ I, som frygter Herren,

Salmernes Bog

sæt jeres lid til Herren; Han er jeres hjælp og jeres skjold.

¹² Herren husker os og vil velsigne os. Han vil velsigne Israels hus; Han vil velsigne Arons hus. ¹³ Han vil velsigne dem, der frygter Herren, Både de små og de store.

¹⁴ Måtte Herren få jer til at blomstre, I og jeres børn. ¹⁵ Måtte I blive begunstiget af Herren, Skaberen af himmel og jord.

¹⁶ Himlene tilhører Herren, Men jorden har han betroet menneskene. ¹⁷ De døde priser ikke Herren, Ej heller nogen, der går ned i stilhed; ¹⁸ Men vi vil velsigne Herren Fra nu og for evigt. Pris Herren!

116 Jeg elsker Herren, for Han lytter Til min stemme og mine bønner. ² Da Han har vendt sit øre mod mig, Vil jeg derfor påkalde Ham alle mine dage.

³ Dødens fælder omringede mig Og gravens rædsler overmadede mig; Jeg mødte nød og sorg.

⁴ Da påkaldte jeg Herrens navn: "Vær venlig, Herre, bevar mit liv!"

⁵ Herren er nådig og retfærdig; Ja, vores Gud er fuld af medfølelse. ⁶ Herren beskytter de enfoldige; Jeg var bragt lavt, og Han frelste mig.

⁷ Vend tilbage til din fred, min sjæl, For Herren har været gavmild mod dig. ⁸ For Du har reddet min sjæl fra døden, Mine øjne fra gråd, Mine fødder fra at vakle. ⁹ Jeg vil vandre for Herrens ansigt I de levendes land.

¹⁰ Jeg stolede på, selv da jeg sagde, "Jeg er meget plaget." ¹¹ Jeg erklærede i min bestyrtelse, "Alle mennesker er svigefulde."

¹² Hvordan kan jeg gengælde Herren For al Hans godhed mod mig?

¹³ Jeg vil løfte frelsens bæger, Og påkalde Herrens navn. ¹⁴ Jeg vil holde mine løfter til Herren I Hans folks forsamling.

¹⁵ Dyrebar i Herrens øjne Er Hans trofastes død. ¹⁶ Herre, jeg er sandelig Din tjener; Jeg er Din tjener, Din tjenestekvindes barn, Du har løst mine bånd.

¹⁷ Til Dig vil jeg bringe et takoffer, Og påkalde Herrens navn. ¹⁸ Jeg vil holde mine løfter til Herren

I Hans folks forsamling. ¹⁹ I Herrens hus' forgårde, Midt iblandt dig, Jerusalem. Pris Herren!

117 Lov Herren, alle folkeslag; Pris Hans navn, alle folk! ² For Hans godhed mod os er stor, Og Herrens trofasthed varer evigt.

Lov Herren!

118 Tak Herren, for Han er god; Hans nåde varer evigt.

² Lad Israel sige, "Hans nåde varer evigt." ³ Lad Arons hus sige, "Hans nåde varer evigt." ⁴ Lad dem, der frygter Herren, sige, "Hans nåde varer evigt."

⁵ I min nød kaldte jeg på Herren; Herren svarede mig og satte mig på et åbent sted. ⁶ Herren er ved min side; jeg vil ikke frygte; Hvad kan dødelige gøre mig? ⁷ Herren er med mig som min hjælper; Derfor vil jeg se med triumf på dem, der ikke kan lide mig.

⁸ Det er bedre at søge tilflugt hos Herren End at stole på mennesker. ⁹ Det er bedre at søge tilflugt hos Herren End at stole på fyrster. ¹⁰ Alle nationer omringede mig; I Herrens navn vil jeg bestemt slå dem tilbage. ¹¹ De omringede mig, ja, de omringede mig; I Herrens navn vil jeg bestemt slå dem tilbage. ¹² De sværmede omkring mig som bier; De blev slukket som en ild blandt torne; I Herrens navn vil jeg bestemt slå dem tilbage. ¹³ Du skubbede mig hårdt for at få mig til at falde, Men Herren støttede mig. ¹⁴ Herren er min styrke og min sang, Og Han er blevet min frelse.

¹⁵ Glædesråb om frelse lyder i de retfærdiges telte; Herrens højre hånd handler tappert. ¹⁶ Herrens højre hånd er løftet højt; Herrens højre hånd handler tappert. ¹⁷ Jeg skal ikke dø, men leve, Og forkynde Herrens gerninger. ¹⁸ Herren har tugtet mig hårdt, Men Han har ikke givet mig hen til døden. ¹⁹ Åbn for mig retfærdighedens porte; Jeg skal gå igennem dem og prise Herren. ²⁰ Dette er Herrens port; De retfærdige skal gå igennem den. ²¹ Jeg vil takke Dig, for Du har svaret mig, Og Du er blevet min frelse.

²² Den sten, som bygningsmændene forkastede, Er blevet hovedhjørnestenen. ²³ Herren har gjort dette; Det er underfuldt i vore øjne. ²⁴ Dette er

Salmernes Bog

dagen, som Herren har skabt; Lad os fryde os og glæde os i den.

²⁵ O Herre, vi beder Dig, frels os; O Herre, vi beder Dig, giv os fremgang!

²⁶ Velsignet er den, der kommer i Herrens navn; Vi velsigner jer fra Herrens hus. ²⁷ Herren er Gud, og Han har givet os lys; Bind festofferet med reb til alterets horn.

²⁸ Du er min Gud, og jeg vil takke Dig; Du er min Gud, jeg vil ophøje Dig.

²⁹ Tak Herren, for Han er god; Hans nåde varer evigt.

119

κ Aleph

¹ Lykkelige er de, hvis vej er ren, Som følger Herrens lov. ² Lykkelige er de, der holder hans vidnesbyrd, Og søger ham af hele deres hjerte. ³ De begår heller ikke uret; De vandrer i hans veje. ⁴ Du har fastsat dine forordninger, At vi skal holde dem omhyggeligt. ⁵ Åh, at mine veje må være faste Til at holde dine vedtægter! ⁶ Da vil jeg ikke blive skamfuld Når jeg overvejer alle dine bud. ⁷ Jeg vil takke dig med oprigtighed af hjerte, Når jeg lærer dine retfærdige domme. ⁸ Jeg vil opretholde dine vedtægter; Forlad mig ikke helt!

ι Beth

⁹ Hvordan kan en ung mand holde sin vej ren? Ved at holde den i overensstemmelse med dit ord. ¹⁰ Med hele mit hjerte har jeg søgt dig; Lad mig ikke drive bort fra dine bud. ¹¹ Jeg har værdsat dit ord i mit hjerte, Så jeg ikke synder mod dig. ¹² Lovet være du, Herre; Lær mig dine vedtægter. ¹³ Med mine læber har jeg erklæret Alle dine munds forordninger. ¹⁴ Jeg har fundet glæde i dine vidnesbyrds vej, Ligeså meget som i al rigdom. ¹⁵ Jeg vil reflektere over dine forordninger Og overveje dine veje. ¹⁶ Jeg vil glæde mig over dine vedtægter; Jeg vil ikke glemme dit ord.

λ Gimel

¹⁷ Vær gavmild mod din tjener, Så jeg kan leve og holde dit ord. ¹⁸ Åbn mine øjne, så jeg kan se Vidunderlige ting fra din lov. ¹⁹ Jeg er en vandrør på jorden; Skjul ikke dine bud for mig. ²⁰ Min sjæl

er overvældet af længsel Efter dine forordninger til enhver tid. ²¹ Du irttesætter de stolte, de forbandede, Som afviger fra dine bud. ²² Tag skam og foragt bort fra mig, For jeg holder dine vidnesbyrd. ²³ Selvom herskere sidder og taler imod mig, Reflekterer din tjener over dine vedtægter. ²⁴ Dine vidnesbyrd er også min glæde; De er mine rådgivere.

τ Daleth

²⁵ Min sjæl klæber til jorden; Forny mig efter dit ord. ²⁶ Jeg har fortalt om mine veje, og du har svaret mig; Lær mig dine vedtægter. ²⁷ Hjælp mig med at forstå dine forordningers vej, Så jeg vil meditere over dine vidunder. ²⁸ Min sjæl græder af sorg; Styrk mig efter dit ord. ²⁹ Fjern den bedrageriske vej fra mig, Og giv mig nådigt din lov. ³⁰ Jeg har valgt trofasthedens vej; Jeg har stillet dine domme foran mig. ³¹ Jeg klæber til dine vidnesbyrd; Herre, lad mig ikke blive gjort til skamme! ³² Jeg vil løbe dine buds vej, For du vil udvide mit hjerte.

θ He

³³ Lær mig, dine vedtægters vej, Herre, Og jeg vil holde den til enden. ³⁴ Giv mig forståelse, så jeg kan holde din lov Og holde den af hele mit hjerte. ³⁵ Vejled mig på dine buds vej, For jeg glæder mig over den. ³⁶ Træk mit hjerte mod dine vidnesbyrd, Og ikke mod uærlig vinding. ³⁷ Vend mine øjne bort fra at se på det, der er værdiløst, Og forny mig i dine veje. ³⁸ Bekræft dit ord til din tjener, Som det, der inspirerer ærefrygt for dig. ³⁹ Fjern min skam, som jeg frygter, For dine domme er gode. ⁴⁰ Se, jeg længes efter dine forordninger; Forny mig gennem din retfærdighed.

ι Waw

⁴¹ Må din gunst også komme til mig, Herre, Din frelse efter dit ord; ⁴² Så jeg vil have et svar til den, der håner mig, For jeg stoler på dit ord. ⁴³ Og tag ikke sandhedens ord helt ud af min mund, For jeg venter på dine domme. ⁴⁴ Så jeg vil holde din lov uafbrudt, Til alle tider. ⁴⁵ Og jeg vil vandre i frihed, For jeg søger dine forordninger. ⁴⁶ Jeg vil også erklære dine vidnesbyrd for konger, Og skal ikke blive skamfuld. ⁴⁷ Jeg vil glæde mig over dine bud, Som jeg elsker. ⁴⁸ Og jeg vil løfte mine hænder til

Salmernes Bog

dine bud, som jeg elsker; Og jeg vil reflektere over dine vedtægter.

י Zayin

⁴⁹ Husk ordet til din tjener, I hvilket du har givet mig håb. ⁵⁰ Dette er min trøst i min lidelse, At dit ord har fornyet mig. ⁵¹ De stolte håner mig fuldstændigt, Alligevel afviger jeg ikke fra din lov. ⁵² Jeg har husket dine domme fra gammel tid, Herre, Og finder trøst. ⁵³ Intens harme har grebet mig på grund af de onde, Som forlader din lov. ⁵⁴ Dine vedtægter har været mine sange I mit rejsehjem. ⁵⁵ Herre, jeg husker dit navn om natten, Og holder din lov. ⁵⁶ Dette er blevet mit eget, At jeg holder dine forordninger.

ח Heth

⁵⁷ Herren er min del; Jeg har lovet at holde dine ord. ⁵⁸ Jeg søgte din gunst af hele mit hjerte; Vær nådig mod mig efter dit ord. ⁵⁹ Jeg reflekterede over mine veje Og vendte mine skridt mod dine vidnesbyrd. ⁶⁰ Jeg skyndte mig og tøvede ikke Med at følge dine bud. ⁶¹ De ondes fælder har omgivet mig, Men jeg har ikke glemt din lov. ⁶² Jeg står op ved midnat for at takke dig På grund af dine retfærdige domme. ⁶³ Jeg er ven med alle, der frygter dig, Og med dem, der holder dine forordninger. ⁶⁴ Jorden er fuld af din barmhjertighed, Herre; Lær mig dine vedtægter.

ט Teth

⁶⁵ Du har behandlet din tjener godt, Herre, Efter dit ord. ⁶⁶ Lær mig god dømmekraft og viden, For jeg stoler på dine bud. ⁶⁷ Før jeg blev plaget, gik jeg vild, Men nu holder jeg altid dit ord. ⁶⁸ Du er god og gør det rigtige; Lær mig dine vedtægter. ⁶⁹ De stolte har smedet en løgn imod mig; Med hele mit hjerte vil jeg holde dine forordninger. ⁷⁰ Deres hjerte er ufølsomt, som hærdet fedt, Men jeg glæder mig over din lov. ⁷¹ Det er gavnligt for mig, at jeg oplevede modgang, Så jeg kan lære dine vedtægter. ⁷² Din munds lov er mere kostbar for mig End tusinder af guld- og sølvstykker.

י Yodh

⁷³ Dine hænder skabte mig og formede mig; Giv mig forståelse, så jeg kan lære dine bud. ⁷⁴ Må de, der frygter dig, se mig og blive glade, Fordi jeg håber på dit ord. ⁷⁵ Jeg ved, Herre, at dine domme

er retfærdige, Og at du har ladet mig møde prøvelser i trofasthed. ⁷⁶ Må din gunst trøste mig, Efter dit ord til din tjener. ⁷⁷ Må din medfølelse komme til mig, og give mig liv, For din lov er min glæde. ⁷⁸ Må de stolte blive skamfulde, for de gør mig uret med løgne; Men jeg vil reflektere over dine forordninger. ⁷⁹ Må de, der frygter dig, vende sig til mig, Og de, der kender dine vidnesbyrd. ⁸⁰ Må mit hjerte være fast i dine vedtægter, Så jeg ikke bliver skamfuld.

כ Kaph

⁸¹ Min sjæl længes efter din frelse; Jeg venter på dit ord. ⁸² Mine øjne svigter af længsel efter dit ord, Mens jeg siger: "Hvornår vil du trøste mig?" ⁸³ Selvom jeg er blevet som en tørret vinsæk i røgen, Glemmer jeg ikke dine vedtægter. ⁸⁴ Hvad er målet for mine dage, din tjener? Hvornår vil du bringe retfærdighed til dem, der forfølger mig? ⁸⁵ De stolte har gravet fælder for mig, Mennesker, der ikke er i overensstemmelse med din lov. ⁸⁶ Alle dine bud er trofaste; De har forfulgt mig med løgne; hjælp mig! ⁸⁷ De næsten ødelagde mig på jorden, Men jeg opgav ikke dine forordninger. ⁸⁸ Genopliv mig efter din barmhjertighed, Så jeg kan holde dit munds vidnesbyrd.

ל Lamedh

⁸⁹ For evigt, Herre, Står dit ord i himlen. ⁹⁰ Din trofasthed fortsætter gennem generationer; Du grundlagde jorden, og den står. ⁹¹ De står denne dag ved dine forordninger, For alle ting tjener dig. ⁹² Havde din lov ikke været min glæde, Ville jeg være gået til grunde af min lidelse. ⁹³ Jeg vil aldrig glemme dine forordninger, For ved dem har du genoplivet mig. ⁹⁴ Jeg tilhører dig; befri mig, For jeg har søgt dine forordninger. ⁹⁵ De onde ligger på lur for at ødelægge mig; Jeg vil omhyggeligt overveje dine vidnesbyrd. ⁹⁶ Jeg har set en grænse for al fuldkommenhed; Dit bud er overordentligt bredt.

מ Mem

⁹⁷ Hvor jeg elsker din lov! Det er min meditation hele dagen. ⁹⁸ Dine bud gør mig klogere end mine fjender, For de er altid mine. ⁹⁹ Jeg besidder mere indsigt end alle mine lærere, For dine vidnesbyrd er min meditation. ¹⁰⁰ Jeg forstår mere end de gamle, Fordi jeg har holdt dine forordninger. ¹⁰¹

Salmernes Bog

Jeg har holdt mine fødder fra enhver ond vej, Så jeg kan holde dit ord. ¹⁰² Jeg har ikke afvejet fra dine domme, For du har undervist mig. ¹⁰³ Hvor søde er dine ord for min smag! Ja, sødere end honning for min mund! ¹⁰⁴ Fra dine forordninger får jeg forståelse; Derfor hader jeg enhver falsk vej.

■ Nun

¹⁰⁵ Dit ord er som en lampe for mine fødder Og et lys på min sti. ¹⁰⁶ Jeg har aflagt en ed og vil opretholde den, At jeg vil holde dine retfærdige domme. ¹⁰⁷ Jeg er overordentligt plaget; Genopliv mig, Herre, efter dit ord. ¹⁰⁸ Vær venlig at acceptere de frivillige ofre fra min mund, Herre, Og lær mig dine domme. ¹⁰⁹ Mit liv er konstant i min hånd, Alligevel glemmer jeg ikke din lov. ¹¹⁰ De onde har sat en fælde for mig, Alligevel har jeg ikke vandret bort fra dine forordninger. ¹¹¹ Jeg har modtaget dine vidnesbyrd som en evig arv, For de er mit hjertes glæde. ¹¹² Jeg har sat mit hjerte til at udføre dine vedtægter For evigt, helt til enden.

■ Samekh

¹¹³ Jeg hader dem, der er dobbelt sindede, Men jeg elsker din lov. ¹¹⁴ Du er min tilflugt og mit skjold; Jeg håber på dit ord. ¹¹⁵ Gå bort fra mig, I onde, Så jeg kan holde min Guds bud. ¹¹⁶ Støt mig efter dit ord, så jeg kan leve; Og lad mig ikke blive skamfuld over mit håb. ¹¹⁷ Oprethold mig, så jeg kan være sikker, At jeg kan have respekt for dine vedtægter uafbrudt. ¹¹⁸ Du har forkastet alle dem, der afviger fra dine vedtægter, For deres bedrageri er nytteløst. ¹¹⁹ Du har fjernet alle jordens onde som en urenhed; Derfor elsker jeg dine vedtægter. ¹²⁰ Mit kød skælver af frygt for dig, Og jeg er bange for dine domme.

■ Ayin

¹²¹ Jeg har gjort retfærdighed og ret; Lad mig ikke blive overladt til mine undertrykkere. ¹²² Vær en garant for din tjener til det gode; Lad ikke de stolte undertrykke mig. ¹²³ Mine øjne svigter af længsel efter din frelse, Og efter dit retfærdige ord. ¹²⁴ Behandl din tjener med din barmhjertighed, Og lær mig dine vedtægter. ¹²⁵ Jeg er din tjener; giv mig forståelse, Så jeg kan kende dine vidnesbyrd. ¹²⁶ Det er tid for Herren at handle, For de har overtrådt din lov. ¹²⁷ Derfor elsker jeg dine bud Mere end guld, ja, mere end rent guld. ¹²⁸ Derfor følger jeg

alle dine forordninger med omhu, Jeg hader enhver falsk vej.

■ Pe

¹²⁹ Dine vidnesbyrd er vidunderlige; Derfor holder min sjæl dem. ¹³⁰ Åbenbaringen af dine ord bringer lys; Det giver forståelse til de enfoldige. ¹³¹ Jeg åbnede min mund vidt med længsel, For jeg længtes efter dine bud. ¹³² Vend dig til mig og vær nådig mod mig, Som det passer dem, der elsker dit navn. ¹³³ Bekræft mine skridt i dit ord, Og lad ikke nogen uret have magt over mig. ¹³⁴ Befri mig fra menneskelig undertrykkelse, Så jeg kan holde dine forordninger. ¹³⁵ Lad dit ansigt skinne over din tjener, Og lær mig dine vedtægter. ¹³⁶ Mine øjne udgyder strømme af vand, Fordi de ikke holder din lov.

■ Tsadhe

¹³⁷ Du er retfærdig, Herre, Og dine domme er rigtige. ¹³⁸ Du har befalet dine vidnesbyrd med retfærdighed Og i stor trofasthed. ¹³⁹ Min iver har overvældet mig, Fordi mine fjender har glemt dine ord. ¹⁴⁰ Dit ord er meget rent, Derfor elsker din tjener det. ¹⁴¹ Jeg er ubetydelig og foragtet, Alligevel glemmer jeg ikke dine forordninger. ¹⁴² Din retfærdighed er evigt retfærdig, Og din lov er essensen af sandhed. ¹⁴³ Besvær og angst har fundet mig, Alligevel bringer dine bud mig glæde. ¹⁴⁴ Dine vidnesbyrd er retfærdige for evigt; Giv mig forståelse, så jeg kan leve.

■ Goph

¹⁴⁵ Jeg råbte med hele mit hjerte; svar mig, Herre! Jeg vil holde dine vedtægter. ¹⁴⁶ Jeg kaldte til dig; red mig, Og jeg vil holde dine vidnesbyrd. ¹⁴⁷ Jeg står op før dagry og råber om hjælp; Jeg venter på dine ord. ¹⁴⁸ Mine øjne forudser nattevagterne, Så jeg kan meditere over dit ord. ¹⁴⁹ Hør min stemme efter din barmhjertighed; Genopliv mig, Herre, efter dine domme. ¹⁵⁰ De, der forfølger ondskab, nærmer sig; De er fjerne fra din lov. ¹⁵¹ Alligevel er du nær, Herre, Og alle dine bud er sandhed. ¹⁵² For længe siden lærte jeg af dine vidnesbyrd, At du har grundlagt dem for evigt.

■ Resh

¹⁵³ Se på min lidelse og red mig, For jeg glemmer ikke din lov. ¹⁵⁴ Før min sag og forløs mig; Genopliv

Salmernes Bog

mig efter dit ord. ¹⁵⁵ Frelse er fjern fra de onde, For de søger ikke dine vedtægter. ¹⁵⁶ Store er dine barmhjertigheder, Herre; Genopliv mig efter dine domme. ¹⁵⁷ Talrige er mine forfølgere og mine fjender, Alligevel afviger jeg ikke fra dine vidnesbyrd. ¹⁵⁸ Jeg ser de forræderiske og føler foragt, Fordi de ikke holder dit ord. ¹⁵⁹ Overvej, hvor jeg elsker dine forordninger; Genopliv mig, Herre, efter din barmhjertighed. ¹⁶⁰ Hele dit ord er sandhed, Og hver eneste af dine retfærdige domme er evig.

𐤔 Sin og Shin

¹⁶¹ Fyrster forfølger mig uden grund, Men mit hjerte står i ærefrygt for dine ord. ¹⁶² Jeg glæder mig over dit ord, Som en, der finder stor skat. ¹⁶³ Jeg afskyr og afskyer falskhed, Men jeg elsker din lov. ¹⁶⁴ Jeg priser dig hele dagen På grund af dine retfærdige domme. ¹⁶⁵ De, der elsker din lov, har stor fred, Og intet får dem til at snuble. ¹⁶⁶ Jeg håber på din frelse, Herre, Og følger dine bud. ¹⁶⁷ Min sjæl holder dine vidnesbyrd, Og jeg elsker dem meget. ¹⁶⁸ Jeg holder dine forordninger og dine vidnesbyrd, For alle mine veje er foran dig.

𐤎 Taw

¹⁶⁹ Lad mit råb komme foran dig, Herre; Giv mig forståelse efter dit ord. ¹⁷⁰ Lad min bøn komme foran dig; Frels mig efter dit ord. ¹⁷¹ Lad mine læber flyde over med lovprisning, For du lærer mig dine vedtægter. ¹⁷² Lad min tunge synge om dit ord, For alle dine bud er retfærdighed. ¹⁷³ Lad din hånd være parat til at hjælpe mig, For jeg har valgt dine forordninger. ¹⁷⁴ Jeg længes efter din frelse, Herre, Og din lov er min glæde. ¹⁷⁵ Lad min sjæl leve, så den kan prise dig, Og lad dine forordninger hjælpe mig. ¹⁷⁶ Jeg har vandret omkring som et fortabt får; søg din tjener, For jeg glemmer ikke dine bud.

120

En sang ved opstigningerne.

¹ I min nød råbte jeg til Herren, Og han svarede mig. ² Herre, frels min sjæl fra løgnagtige læber, Fra en bedragerisk tunge.

³ Hvad vil blive givet til dig, og hvad mere vil blive gjort mod dig, Du bedrageriske tunge? ⁴ Skarpe

krigerpile, Sammen med de glødende kul fra gyveltræet!

⁵ Ve mig, for jeg bor i Meshek, Og jeg har slået mig ned blandt Kedars telte! ⁶ Min sjæl har boet for længe Blandt dem, der er imod fred. ⁷ Jeg søger fred, men når jeg taler, Forfølger de konflikt.

121

En sang til festrejserne.

¹ Jeg løfter mine øjne op til bjergene; Hvorfra kommer min hjælp? ² Min hjælp kommer fra Herren, Skaberen af himmel og jord.

³ Han vil ikke lade din fod vakle; Han, som vogter dig, vil ikke slumre. ⁴ Se, Israels vogter Vil hverken slumre eller sove.

⁵ Herren er din vogter; Herren giver skygge ved din højre hånd. ⁶ Solen skal ikke skade dig om dagen, Ej heller månen om natten.

⁷ Herren vil beskytte dig mod alt ondt; Han vil bevare din sjæl. ⁸ Herren vil vogte din udgang og din indgang Nu og for evigt.

122

En sang ved festrejserne. Af David.

¹ Jeg glædede mig, da de sagde til mig, "Lad os gå til Herrens bolig." ² Vore fødder står nu I dine porte, Jerusalem,

³ Jerusalem, som er bygget Som en by, der er sammenføjet; ⁴ Til hvilken stammerne drager op, Herrens stammer— En forordning for Israel— For at takke Herrens navn. ⁵ For der er dommersæder sat, Davids hus' sæder.

⁶ Bed for Jerusalems fred: "Må de, der elsker dig, finde sikkerhed. ⁷ Må der være fred inden for dine mure, Og velstand i dine paladser." ⁸ For mine brøders og venners skyld, Vil jeg nu sige, "Må der være fred i dig." ⁹ For Herrens vor Guds hus' skyld, Vil jeg søge dit vel.

123

En sang ved festrejserne.

¹ Til dig har jeg løftet mine øjne, du, som troner i himlene! ² Se, som tjeneres øjne er rettet mod deres herres hånd, og som en tjenestepiges øjne

Salmernes Bog

ser mod hendes frues hånd, således er vores øjne rettet mod Herren vores Gud, indtil han viser os sin nåde.

³ Vis os din godhed, Herre, vis os din godhed, for vi har udholdt mere end nok af foragt. ⁴ Vores sjæl har udholdt mere end nok af hån fra dem, der er i ro, og af de stoltes foragt.

124 En sang ved festrejserne. Af David.

¹ "Havde det ikke været Herren, som var på vores side," Lad Israel nu sige, ² "Hvis Herren ikke havde været på vores side Da mennesker rejste sig mod os, ³ Så ville de have opslugt os fuldstændigt, Da deres vrede brændte voldsomt mod os; ⁴ Så ville vandene have oversvømmet os, Strømmen ville have skyllet over vores sjæl; ⁵ og de rasende vande ville have skyllet over vores sjæl."

⁶ Lovet være Herren, Som ikke har tilladt os at blive revet i stykker af deres tænder. ⁷ Vores sjæl er undsluppet som en fugl fra fuglefængerens snare; Snaren er brudt, og vi er undsluppet. ⁸ Vores hjælp er i Herrens navn, Som skabte himlen og jorden.

125 En sang ved festrejserne.

¹ De, der stoler på Herren, Er som Zions bjerg, der ikke kan røkkes, men forbliver for evigt. ² Ligesom bjergene omgiver Jerusalem, Således omgiver Herren sit folk Nu og for altid.

³ For ugudelighedens scepter skal ikke hvile over de retfærdiges land, Så de retfærdige ikke rækker deres hænder ud for at gøre uret.

⁴ Vis godhed, Herre, mod dem, der er gode, Og mod dem, der er oprigtige i deres hjerter. ⁵ Men for dem, der vender sig til deres krogede veje, Vil Herren føre dem bort med dem, der praktiserer uretfærdighed. Må der være fred over Israel.

126 En sang ved festrejserne.

¹ Da Herren genskabte Zions skæbne, Var vi som dem, der drømmer. ² Da blev vores mund fyldt med latter Og vores tunge med glædessange; Da sagde man blandt folkene, "Herren har gjort store ting for

dem." ³ Herren har gjort store ting for os; Vi er fyldt med glæde.

⁴ Forny vores skæbne, Herre, Som bækkene i Negev. ⁵ De, der sår med tårer, skal høste med glædessange. ⁶ Den, der går ud grædende, bærende på udsæd, Skal visselig vende tilbage med glædesråb, bærende sine neg med sig.

127 En sang ved festrejserne. Af Salomo.

¹ Hvis ikke Herren bygger huset, Arbejder bygningsmændene forgæves; Hvis ikke Herren vogter byen, Våger vægteren forgæves. ² Det er forgæves for jer at stå tidligt op, At sidde oppe sent, At spise smerteligt brød; For Han giver sine elskede søvn.

³ Se, børn er en velsignelse fra Herren, Livmoders frugt er en nådig belønning. ⁴ Ligesom pile i en krigers hånd, Sådan er de børn, der fødes i ens ungdom. ⁵ Lykkelig er den mand, hvis kogger er fyldt; De vil ikke blive gjort til skamme Når de møder deres modstandere ved porten.

128 En sang ved festrejserne.

¹ Velsignet er enhver, som frygter Herren, Som vandrer på hans veje. ² Du vil spise frugten af dine hænders arbejde; Du vil være lykkelig, og det vil gå dig godt. ³ Din hustru vil være som en frugtbar vinstok indenfor dit hjem, Dine børn som unge olivenskud omkring dit bord. ⁴ Se, på denne måde skal en mand, Som ærer Herren, blive begunstiget.

⁵ Må Herren velsigne dig fra Zion, Og må du være vidne til Jerusalems blomstring alle dine livsdage.

⁶ Sandelig, må du se dine efterkommere. Fred være over Israel!

129 En sang ved festrejserne.

¹ "Mange gange har de angrebet mig fra min ungdom," Lad Israel sige, ² "Mange gange har de angrebet mig siden min ungdom; Dog har de ikke overvundet mig. ³ Plovmandene pløjede på min ryg; De gjorde deres furer lange." ⁴ Herren er retfærdig; Han har skåret de ondes bånd over.

Salmernes Bog

⁵ Må alle, der foragter Zion, Bli' gjort til skamme og vende tilbage; ⁶ Må de være som græs på hustagene, Som visner, før det vokser op; ⁷ Med hvilket høstmanden ikke fylder sin hånd, Ej heller binder af neg fylder sine arme; ⁸ Ej heller siger de, der går forbi, "Må Herrens velsignelse være over jer; Vi velsigner jer i Herrens navn."

130

En sang ved opstigningerne.

¹ Fra dybet råber jeg til dig, Herre. ² Herre, hør min stemme! Lad dine ører være opmærksomme På lyden af mine bønner.

³ Hvis du, Herre, ville mærke vore misgerninger, Herre, hvem kunne da bestå? ⁴ Men hos dig er der tilgivelse, Derfor frygtes du.

⁵ Jeg venter på Herren, min sjæl er tålmodig, Og jeg sætter mit håb til hans ord. ⁶ Min sjæl venter ivrigt på Herren Mere end vægterne venter på morgenen; Ja, mere end vægterne på morgenen.

⁷ Israel, sæt dit håb til Herren; For hos Herren er der miskundhed, Og hos ham er der rig forløsning.

⁸ Og han vil udfri Israel Fra alle hans misgerninger.

131

En sang til opgangene. Af David.

¹ Herre, mit hjerte er ikke stolt, mine øjne er ikke hovmodige; Jeg beskæftiger mig ikke med store sager, Eller med ting, der er for vanskelige for mig.

² Jeg har virkelig beroliget og stillet min sjæl, Som et fravænned barn, der hviler hos sin mor, Min sjæl i mig er som et fravænned barn.

³ Israel, vent på Herren Fra nu af og for evigt.

132

En sang ved opgangene.

¹ Husk, Herre, på Davids vegne, Al hans lidelse;

² Hvordan han svor en ed til Herren Og lovede Jakobs Mægtige: ³ "Jeg vil bestemt ikke gå ind i mit hus, Eller lægge mig på min seng; ⁴ Jeg vil ikke tillade mine øjne at sove, Eller mine øjenlåg at blunde, ⁵ Indtil jeg finder et sted for Herren, En helligdom for Jakobs Mægtige."

⁶ Vi hørte om det i Efrata, Vi fandt det på Jaars marker. ⁷ Lad os gå ind i Hans bolig; Lad os bøje os ved Hans fodskammel. ⁸ Rejs dig, Herre, til din hvileplads, Du og din styrkes ark. ⁹ Må dine præster være klædt i retfærdighed, Og må dine trofaste råbe af glæde.

¹⁰ For din tjener Davids skyld, Afvis ikke dit salvedes ansigt.

¹¹ Herren har givet David et løfte En sandhed, Han ikke vil tilbagekalde: "Jeg vil sætte på din trone En fra din egen slægt. ¹² Hvis dine sønner vil holde Min pagt Og de forordninger, Jeg vil lære dem, Vil deres efterkommere også sidde på din trone for evigt."

¹³ For Herren har udvalgt Zion; Han har ønsket det som sin bolig. ¹⁴ "Dette er Min hvileplads for evigt; Her vil Jeg bo, for Jeg har længtes efter det. ¹⁵ Jeg vil velsigne hendes forråd rigt; Jeg vil mætte hendes fattige med brød. ¹⁶ Jeg vil også klæde hendes præster i frelse, Og hendes trofaste vil synge med glæde.

¹⁷ Jeg vil få Davids horn til at blomstre der; Jeg har forberedt et lys for Min salvede. ¹⁸ Jeg vil dække hans fjender med skam, Men på ham vil hans krone skinne."

133

En sang ved festrejserne. Af David.

¹ Se, hvor godt og hvor lifligt det er Når brødre bor sammen i enighed!

² Det er som den kostbare olie på hovedet, Der løber ned ad skægget, Arons skæg, Som løber ned over kanten af hans klæder. ³ Det er som Hermons dug, Der falder på Zions bjerge; For der har Herren givet befaling om velsignelsen— Liv til evig tid.

134

En sang ved opgangene.

¹ Se, velsign Herren, alle Herrens tjenere, Som tjener om natten i Herrens hus! ² Løft jeres hænder mod det hellige sted Og lovpris Herren.

³ Må Herren, himlens og jordens skaber, velsigne dig fra Zion.

Salmernes Bog

135 *Pris Herren! Ær Herrens navn; Pris Ham, I Herrens tjenere, ² I som står i Herrens bolig, I forgårdene til vor Guds hus!*

³ *Pris Herren, for Herren er god; Syng lovsange til Hans navn, for det er dejligt. ⁴ For Herren har udvalgt Jakob til sig selv, Israel som en kær ejendom.*

⁵ *For jeg er sikker på, at Herren er stor, Og at vor Herre er over alle andre guder. ⁶ Hvad Herren ønsker, udfører Han, I himlen og på jorden, i havene og i alle oceanernes dybder. ⁷ Han får skyerne til at stige fra jordens ender, Som laver lyn til regnen, Som frembringer vinden fra sine forrådskamre.*

⁸ *Han slog Egyptens førstefødte, Både af mennesker og dyr. ⁹ Han sendte tegn og undere i din midte, Egypten, Mod Farao og alle hans tjenere.*

¹⁰ *Han besejrede mange nationer Og nedbragte mægtige konger: ¹¹ Sihon, hersker over amoritterne, Og Og, hersker over Bashan, Og alle Kanaans territorier; ¹² Og Han gav deres land som en arv, En arv til sit folk Israel.*

¹³ *Dit navn, Herre, er evigt, Din ihukommelse, Herre, er gennem alle generationer. ¹⁴ For Herren vil dømme sit folk Og vil vise medfølelse med sine tjenere.*

¹⁵ *Nationernes afguder er lavet af sølv og guld, Værket af menneskehænder. ¹⁶ De har munde, men taler ikke; De har øjne, men ser ikke; ¹⁷ De har ører, men hører ikke, Der er heller ingen ånde i deres mund. ¹⁸ De, der laver dem, vil blive som dem, Alle, der stoler på dem.*

¹⁹ *Israels hus, ær Herren; Arons hus, ær Herren; ²⁰ Levis hus, ær Herren; I, som frygter Herren, ær Herren. ²¹ Velsignet være Herren, som kommer fra Zion, Som bor i Jerusalem. Pris Herren!*

136 *Tak Herren, for han er god, Hans kærlighed varer evigt.*

² *Tak ham, gudernes Gud, Hans kærlighed varer evigt.*

³ *Tak ham, herrernes Herre, Hans kærlighed varer evigt.*

⁴ *Ham, som alene gør store undere, Hans kærlighed varer evigt.*

⁵ *Ham, som skabte himlene med dygtighed, Hans kærlighed varer evigt.*

⁶ *Ham, som bredte jorden ud over vandene, Hans kærlighed varer evigt.*

⁷ *Ham, som skabte de store lys, Hans kærlighed varer evigt.*

⁸ *Solen til at herske om dagen, Hans kærlighed varer evigt.*

⁹ *Månen og stjernerne til at herske om natten, Hans kærlighed varer evigt.*

¹⁰ *Ham, som slog egypterne, det vil sige, deres førstefødte, Hans kærlighed varer evigt.*

¹¹ *Og førte Israel ud fra deres midte, Hans kærlighed varer evigt.*

¹² *Med stærk hånd og udstrakt arm, Hans kærlighed varer evigt.*

¹³ *Ham, som delte Det Røde Hav i dele, Hans kærlighed varer evigt.*

¹⁴ *Og førte Israel gennem dets midte, Hans kærlighed varer evigt.*

¹⁵ *Men han styrtdede Farao og hans hær i Det Røde Hav, Hans kærlighed varer evigt.*

¹⁶ *Ham, som ledte sit folk gennem ørkenen, Hans kærlighed varer evigt.*

¹⁷ *Ham, som slog store konger, Hans kærlighed varer evigt.*

¹⁸ *Og bragte død over mægtige konger, Hans kærlighed varer evigt.*

¹⁹ *Sihon, amoriternes hersker,*

Salmernes Bog

Hans kærlighed varer evigt.

²⁸ Og Og, Bashans hersker,

Hans kærlighed varer evigt.

²¹ Og gav deres land som en arv,

Hans kærlighed varer evigt.

²² En arv til hans tjener Israel,

Hans kærlighed varer evigt.

²³ Som huskede os i vores ringhed,

Hans kærlighed varer evigt.

²⁴ Og har reddet os fra vores fjender,

Hans kærlighed varer evigt.

²⁵ Som giver mad til alt kød,

Hans kærlighed varer evigt.

²⁶ Tak himlens Gud,

Hans kærlighed varer evigt.

137

*Ved Babylons floder, Der sad vi og græd,
Når vi mindedes Zion. ² På piletræerne
midt iblandt Hængte vi vore harper. ³*

*For der bad vore fangevogtere os om sange, Og
vore plageånder om glæde, idet de sagde, "Syng
for os en af Zions sange!"*

*⁴ Hvordan kan vi synge Herrens sang Mens vi er i et
fremmed land? ⁵ Hvis jeg glemmer dig, Jerusalem,
Må min højre hånd miste sin dygtighed. ⁶ Må min
tunge klæbe til ganen Hvis jeg ikke husker dig,
Hvis jeg ikke ærer Jerusalem Over min største
glæde.*

*⁷ Husk, Herre, imod Edoms sønner Jerusalems dag,
De som sagde, "Riv ned, riv ned Til dens
grundvold!" ⁸ Babylons datter, du ødelagte,
Velsignet være den, der gengælder dig Med den
gengældelse, du har givet os. ⁹ Velsignet er han,
som griber dine børn og kaster dem mod
klipperne.*

138

En salme af David.

*¹ Jeg vil takke dig af hele mit hjerte; Jeg vil synge
dine lovsange for guderne. ² Jeg vil bøje mig i*

*ærefrygt mod dit hellige tempel Og takke dit navn
for din barmhjertighed og din sandhed; For du har
ophøjet dit ord i overensstemmelse med hele dit
navn. ³ Den dag jeg kaldte, hørte du mig; Du fyldte
min sjæl med mod og styrke.*

*⁴ Alle jordens konger skal takke dig, Herre, Når de
har hørt de ord, der er talt af din mund. ⁵ Og de
skal synge om Herrens veje, For Herrens herlighed
er virkelig stor.*

*⁶ For Herren er ophøjet, Alligevel ser han til de
ydmyge, Men de hovmodige kender han på
afstand. ⁷ Selv om jeg vandrer midt i trængsler, vil
du genoplive mig; Du vil række din hånd mod mine
fjenders vrede, Og din højre hånd vil frelse mig. ⁸
Herren vil fuldbyrde sin hensigt med mig; Din
barmhjertighed, Herre, er evig; Forlad ikke dine
hænders værk.*

139

Til musiklederen. En salme af David.

*¹ Herre, Du har ransaget mig og kender mig. ² Du
ved, når jeg sætter mig ned og når jeg rejser mig
op; Du forstår mine tanker på afstand. ³ Du
gransker min sti og min hvile, Og er bekendt med
alle mine veje. ⁴ Endnu før et ord er på min tunge,
Se, Herre, Du kender det fuldstændigt. ⁵ Du
omringer mig, Herre, bagfra og forfra, Og lægger
Din hånd på mig. ⁶ Sådan viden er for vidunderlig
for mig; Den er så ophøjet, jeg kan ikke fatte den.*

*⁷ Hvor kan jeg gå hen fra Din Ånd? Eller hvor kan
jeg flygte fra Dit nærvær? ⁸ Hvis jeg stiger op til
himlen, er Du der; Hvis jeg lægger mig i dybet, er
Du der. ⁹ Hvis jeg tager morgenrødens vinger, Og
bor i havets yderste del, ¹⁰ Selv der vil Din hånd
lede mig, Og Din højre hånd vil holde mig fast. ¹¹
Hvis jeg siger: "Sikkert vil mørket dække mig, Og
lyset omkring mig blive til nat," ¹² Selv mørket er
ikke mørkt for Dig, Og natten skinner som dagen.
Mørke og lys er begge ens for Dig.*

*¹³ For Du dannede mit indre væsen; Du strikkede
mig sammen i min moders liv. ¹⁴ Jeg vil takke Dig,
for jeg er underfuldt skabt; Vidunderlige er Dine
gerninger, Og min sjæl ved det så godt. ¹⁵ Mit
skelet var ikke skjult for Dig Da jeg blev dannet i
hemmelighed, Og kunstfærdigt formet i jordens
dybder. ¹⁶ Dine øjne så mit ufærdige legeme; Og i*

Salmernes Bog

Din bog var skrevet Alle de dage, der var planlagt for mig, Da ingen af dem endnu var kommet. ¹⁷ Hvor dyrebare er Dine tanker for mig, Gud! Hvor stor er summen af dem! ¹⁸ Hvis jeg skulle tælle dem, ville de overgå sandets korn. Når jeg vågner, er jeg stadig hos Dig.

¹⁹ Hvis Du blot ville slå de ugudelige ihjel, Gud; Bort fra mig, I blodtørstige mænd. ²⁰ For de taler imod Dig med ondskab, Og Dine modstandere misbruger Dit navn. ²¹ Hader jeg ikke dem, der hader Dig, Herre? Og foragter jeg ikke dem, der rejser sig imod Dig? ²² Jeg hader dem med fuldkommen had; De er blevet mine fjender. ²³ Undersøg mig, Gud, og kend mit hjerte; Prøv mig og kend mine ængstelige tanker; ²⁴ Og se, om der er nogen krænkende vej i mig, Og led mig på den evige vej.

140

Til musiklederen. En salme af David.

¹ Red mig, Herre, fra onde mennesker; Beskyt mig mod voldelige mænd ² Som udtænker onde planer i deres hjerter; De skaber konstant konflikter. ³ De hvæsser deres tunger som en slange; En giftslanges gift er under deres læber. Sela

⁴ Bevar mig, Herre, fra de ondes hænder; Beskyt mig mod voldelige mænd Som har til hensigt at snuble mine skridt. ⁵ De stolte har lagt en fælde for mig med snarer; De har spredt et net ved stien; De har sat fælder for mig. Sela

⁶ Jeg erklærede til Herren, "Du er min Gud; Hør, Herre, lyden af min bøn." ⁷ Suveræne Herre, min frelses styrke, Du har beskyttet mit hoved på kampens dag. ⁸ Giv ikke, Herre, de ondes ønsker; Lad ikke deres onde planer lykkes, så de ikke ophøjes. Sela

⁹ Hvad angår dem, der omringer mig, Må deres egne ord skade dem. ¹⁰ Må brændende kul falde over dem; Må de blive kastet i ilden, I dybe gruber, som de ikke kan undslippe fra. ¹¹ Må en bagvasker ikke bestå på jorden; Må ondskab forfølge en voldelig mand til hans undergang.

¹² Jeg er sikker på, at Herren vil opretholde de lidendes sag, Og bringe retfærdighed til de fattige.

¹³ Sandelig vil de retfærdige takke dit navn; De oprigtige vil forblive i din nærhed.

141

En salme af David.

¹ Herre, jeg kalder på dig; skynd dig til mig! Lyt til min stemme, når jeg kalder til dig! ² Lad min bøn stige op for dig som røgelse; Mine hænders løft som aftenofferet.

³ Sæt en vagt, Herre, ved min mund; Hold vagt over mine læbers indgang. ⁴ Lad ikke mit hjerte drages til noget ondt, Til at deltage i ugudelige handlinger Med dem, der begår uret; Og lad mig ikke deltage i deres lækkerier.

⁵ Lad den retfærdige slå mig, det er en godhed; Lad ham irettesætte mig, det er olie for hovedet; Mit hoved skal ikke afvise det, For stadig er min bøn mod deres onde gerninger.

⁶ Deres dommere er kastet ned ved klippens sider, Og de vil høre mine ord, for de er behagelige. ⁷ Som når man pløjer og bryder jorden op, Er vores knogler blevet spredt ved Sheols mund.

⁸ For mine øjne er vendt mod dig, Gud Herren; Hos dig søger jeg tilflugt, lad ikke min sjæl være forsvarsløs. ⁹ Beskyt mig fra fældens kæber, de har sat for mig, Og fra snarer af dem, der gør ondt. ¹⁰ Lad de ugudelige falde i deres egne net, Mens jeg går forbi uskadt.

142

En Maskil af David. Da han var i hulen. En Bøn.

¹ Jeg råber med min stemme til Herren; Jeg beder med min stemme til Herren om nåde. ² Jeg udøser min nød for Ham; Jeg åbenbarer mine problemer for Ham.

³ Da min ånd var overvældet i mig, Kendte Du min vej. På stien hvor jeg går Har de lagt en fælde for mig. ⁴ Se til højre og iagttag; For der er ingen der bemærker mig. Der er ingen flugt for mig; Ingen bekymrer sig for min sjæl.

⁵ Jeg råbte til Dig, Herre; Jeg erklærede, "Du er min tilflugt, Min del i de levendes land.

⁶ Lyt til mit råb, For jeg er blevet bragt meget lavt; Befri mig fra mine forfølgere, For de er for stærke for mig. ⁷ Løft min sjæl op fra sorg, Så jeg kan

Salmernes Bog

takke Dit navn; De retfærdige vil samles omkring mig, For Du vil tage dig af mig.”

143

En salme af David.

¹ Hør min bøn, Herre, Lyt til mine bønner! Svar mig i din trofasthed, i din retfærdighed! ² Og lad ikke din tjener stilles for retten, For ingen levende er retfærdig for dig. ³ For fjenden har forfulgt min sjæl; Han har bragt mit liv lavt til jorden; Han har gjort mig til at bo i mørke, som dem der længe er døde. ⁴ Derfor er min ånd svag inden i mig; Mit hjerte er forfærdet inden i mig. ⁵ Jeg husker de gamle dage; Jeg mediterer over alle dine gerninger; Jeg reflekterer over dine hænders værk. ⁶ Jeg rækker mine hænder ud til dig; Min sjæl tørster efter dig, som et udtørret land. Sela

⁷ Svar mig hurtigt, Herre, Min ånd svigter; Skjul ikke dit ansigt for mig, Eller jeg vil være som dem, der synker ned i graven. ⁸ Lad mig høre om din barmhjertighed om morgenen, For jeg stoler på dig; Lær mig den vej, jeg skal gå, For til dig løfter jeg min sjæl. ⁹ Red mig, Herre, fra mine fjender; Jeg søger ly hos dig. ¹⁰ Vejled mig til at gøre din vilje, For du er min Gud; Lad din gode ånd lede mig på jævnt land.

¹¹ For dit navns skyld, Herre, giv mig liv, I din retfærdighed fri min sjæl fra nød. ¹² Og i din barmhjertighed, besejr mine fjender, Og ødelæg alle dem, der undertrykker min sjæl, For jeg er din tjener.

144

En salme af David.

¹ Velsignet være Herren, min klippe, Som træner mine hænder til krig, Og mine fingre til kamp; ² Min troskab og min fæstning, Mit tilflugtssted og min frelser, Mit skjold og Han, som jeg søger tilflugt hos, Som underlægger mit folk under mig.

³ Herre, hvad er mennesket, at Du tager dig af ham? Eller menneskets børn, at Du tænker på dem? ⁴ Mennesket er som et åndepust; Hans dage er som en flygtig skygge.

⁵ Sænk dine himle, Herre, og stig ned; Rør ved bjergene, så de ryger. ⁶ Send lyn og spred dem; Udsend dine pile og forvir dem. ⁷ Ræk din hånd ud

fra det høje; Fri mig og red mig fra de mægtige vande, Fra fremmedes greb. ⁸ Hvis mund taler svig, Og hvis højre hånd er en løgnens hånd.

⁹ O Gud, jeg vil synge en ny sang til dig; Med en harpe på ti strenge vil jeg lovsynge dig, ¹⁰ Som giver konger befrielse, Som redder sin tjener David fra det skadelige sværd. ¹¹ Fri mig og red mig fra fremmedes greb, Hvis mund taler svig, Og hvis højre hånd er en løgnens hånd.

¹² Måtte vores sønner i deres ungdom være som frodige planter, Og vores døtre som hjørnestolper Skabt til et palads. ¹³ Måtte vores lader være fulde, Fyldt med al slags afgrøde, Måtte vores hjoerde bringe tusinder Og titusinder på vores marker; ¹⁴ Måtte vores kvæg avles Uden uheld og uden tab, Måtte der ikke være nogen nød i vores gader! ¹⁵ Velsignet er det folk, som er i en sådan tilstand; Velsignet er det folk, hvis Gud er Herren!

145

En lovsang af David.

¹ Jeg vil ophøje dig, min Gud, kongen, og jeg vil prise dit navn for evigt og altid. ² Hver dag vil jeg prise dig, og jeg vil lovsynge dit navn for altid.

³ Herren er stor og værdig til høj lovprisning, og hans storhed kan ikke begribes. ⁴ En generation vil lovprise dine gerninger til en anden, og vil forkynde dine mægtige handlinger. ⁵ Over din majestæts herlige pragt og over dine vidunderlige gerninger vil jeg grunde. ⁶ Folk vil tale om dine frygtindgydende gerningers magt, og jeg vil fortælle om din storhed. ⁷ De vil strømme over med at tale om mindet om din overflødige godhed, og vil juble over din retfærdighed.

⁸ Herren er nådig og fuld af medfølelse; langsom til vrede og rig på barmhjertighed.

⁹ Herren er god mod alle, og hans barmhjertighed strækker sig over alle hans gerninger. ¹⁰ Alle dine gerninger vil takke dig, Herre, og dine trofaste vil prise dig. ¹¹ De vil tale om dit riges herlighed, og drøfte din magt, ¹² for at gøre dine mægtige gerninger kendt for menneskenes børn, og herligheden af dit riges majestæt. ¹³ Dit rige er et evigt rige, og dit herredømme varer gennem alle generationer.

Salmernes Bog

Herren er troværdig i alle sine løfter og trofast i alt, hvad han gør ¹⁴ Herren støtter alle, der snubler, og løfter alle, der er bøjet ned. ¹⁵ Alles øjne ser hen til dig, og du giver dem deres føde i rette tid. ¹⁶ Du åbner din hånd og tilfredsstiller behovene hos alt levende.

¹⁷ Herren er retfærdig i alle sine veje, og nådig i alle sine gerninger. ¹⁸ Herren er nær ved alle, der kalder på ham, ved alle, der kalder på ham oprigtigt. ¹⁹ Han vil opfylde ønsket hos dem, der ærer ham; han vil også høre deres råb om hjælp og redde dem. ²⁰ Herren beskytter alle, der elsker ham, men han vil gøre ende på alle de onde.

²¹ Min mund vil erklære Herrens lovprisning, og alle mennesker vil prise hans hellige navn i al evighed.

146 Pris Herren! Ær Herren, min sjæl! ² Jeg vil prise Herren, så længe jeg lever; Jeg vil synge for min Gud, så længe jeg eksisterer. ³ Sæt ikke jeres lid til stormænd, Til dødelige mennesker, hvor der ingen frelse er. ⁴ Når hans ånd forlader ham, vender han tilbage til jorden; På den dag går hans planer til grunde. ⁵ Lykkelig er den, hvis hjælp er Jakobs Gud, Hvis håb hviler i Herren, hans Gud,

⁶ Som skabte himlen og jorden, Havet og alt, hvad der er i dem; Som forbliver trofast for evigt; ⁷ Som skaffer retfærdighed til de undertrykte; Som giver mad til de sultne. Herren befrier de fangne. ⁸ Herren giver de blinde syn; Herren rejser de nedbøjede; Herren elsker de retfærdige. ⁹ Herren beskytter de fremmede; Han støtter den faderløse og enken, Men han forstyrrer de ondes planer.

¹⁰ Herren skal herske evigt, Din Gud, Zion, gennem alle generationer. Ær Herren!

147 Lov Herren! Det er godt at synge lovsange til vor Gud; Det er glædeligt, og sådan lovsang er dejlig.

² Herren genopbygger Jerusalem; Han samler Israels fordrevne. ³ Han helbreder de sønderknuste Og læger deres sår. ⁴ Han tæller stjernerne; Han nævner hver enkelt ved navn. ⁵ Stor er vor Herre, og mægtig i kraft; Hans forstand har ingen grænser. ⁶ Herren støtter de undertrykte; Han kaster de ugudelige til jorden.

⁷ Bring sange til Herren med taknemmelighed; Spil musik til vor Gud på lyren,

⁸ Han breder skyer ud over himlen, Han sender regn over jorden, Han får græsset til at gro på bjergene. ⁹ Han giver føde til dyrene, Og til de unge ravne, når de kalder.

¹⁰ Han finder ingen glæde i hestens styrke; Han har ingen behag i mandens ben. ¹¹ Herren glæder sig over dem, der frygter Ham, Dem, der håber på Hans barmhjertighed.

¹² Lov Herren, Jerusalem! Ær din Gud, Zion!

¹³ For Han har styrket dine portstænger; Han har velsignet dine børn inden i dig. ¹⁴ Han giver fred inden for dine grænser; Han fylder dig med det fineste hvede.

¹⁵ Han sender Sin befaling til jorden; Hans ord bevæger sig hurtigt. ¹⁶ Han giver sne som ild; Han spreder frost som aske. ¹⁷ Han kaster Sin is som fragmenter; Hvem kan modstå Hans kulde? ¹⁸ Han sender Sit ord og smelter dem; Han lader Sin vind blæse, og vandene flyder.

¹⁹ Han åbenbarer Sine ord for Jakob, Sine love og domme for Israel. ²⁰ Han har ikke handlet således med noget andet folk; Og hvad angår Hans domme, har de ikke forstået dem. Lov Herren!

148 Pris Herren! Lovpris Herren fra himlene; Pris Ham i højderne! ² Pris Ham, alle Hans engle; Lovpris Ham, alle Hans himmelske hærskarer! ³ Pris Ham, sol og måne; Lovpris Ham, alle lysende stjerner! ⁴ Pris Ham, I højeste himle, Og vandene over himlene!

⁵ Lad dem prise Herrens navn, For Han befalede, og de blev til. ⁶ Han har grundfæstet dem for evigt og altid; Han har givet en forordning, og den vil ikke forgå.

⁷ Lovpris Herren fra jorden, Havdyr og alle havdybder; ⁸ Ild og hagl, sne og tåge; Stormfuld vind, der udfører Hans ord; ⁹ De tårnhøje bjerge og blide bakker; Frugttræer og majestætiske cedertræer; ¹⁰ Dyr og alt kvæg; Krybende ting og flyvende fugle; ¹¹ Jordens konger og alle folk; Alle der hersker og alle der dømmer på jorden; ¹² Både unge mænd og jomfruer; De gamle og de unge.

Salmernes Bog

¹³ Lad dem prise Herrens navn, For Hans navn alene er ophøjet; Hans pragt er over jord og himmel. ¹⁴ Og Han har rejst et horn for Sit folk, Lovprisning for alle Hans trofaste, For Israels børn, et folk nær Ham. Pris Herren!

149 Pris Herren! Syng en ny sang for Herren, Og fejre Ham i de troendes forsamling. ² Israel skal glæde sig i deres Skaber; Zions børn skal fryde sig i deres Konge. ³ De skal prise Hans navn med dans; De skal synge for Ham med tamburin og lyre. ⁴ For Herren glæder sig over sit folk; Han vil smykke de ydmyge med frelse. ⁵ De trofaste skal være glade i herlighed; De skal synge af glæde på deres senge.

⁶ De ophøjede lovsange til Gud skal være i deres mund, Og et tveægget sværd i deres hænder, ⁷ For

at bringe retfærdighed til nationerne, Og irretesættelse til folkene, ⁸ For at binde deres herskere med lænker, Og deres adelige med jernbånd, ⁹ For at udføre den dom, der er bestemt mod dem. Denne ære er for alle Hans trofaste. Pris Herren!

150 Pris Herren! Ær Gud i Hans hellige sted; Lov Ham i Hans store himmel. ² Ær Ham for Hans mægtige gerninger; Lov Ham for Hans suveræne storhed. ³ Ær Ham med lyden af trompeten; Lov Ham med harpe og lyre. ⁴ Ær Ham med tamburin og dans; Lov Ham med strengeinstrumenter og fløjte. ⁵ Ær Ham med høje cymbaler; Lov Ham med rungende cymbaler. ⁶ Alt, hvad der har ånde, pris Herren. Pris Herren!

Ordsprogenes Bog

1 De vise ordsprog af Salomo, Davids søn, hersker over Israel: ² At opnå visdom og belæring, at skelne ord af forståelse; ³ At modtage belæring i klog adfærd, i retfærdighed, ret og retskaffenhed; ⁴ At give klogskab til de enfoldige, viden og omtanke til de unge; ⁵ Lad de vise høre og øge deres lærdom, og lad dem med forståelse erhverve vejledning, ⁶ At forstå ordsprog og lignelser, de vises ordsprog og gåder. ⁷ For frygten for Herren er begyndelsen til al kundskab; de, der er tåbelige, hader visdom og belæring. ⁸ Lyt, min søn, til din fars vejledning, og forlad ikke din mors undervisning; ⁹ For de er som en smuk krone for dit hoved og smykker for din hals.

¹⁰ Min søn, hvis syndere forsøger at lokke dig, så følg ikke. ¹¹ Hvis de siger, "Kom med os,

lad os vente i hemmelighed på blod, lad os overfalde de uskyldige uden grund;

¹² Lad os sluge dem levende som graven,

og hele, som de, der går ned i gruben;

¹³ Vi skal finde alle slags kostbare varer,

vi skal fylde vores huse med bytte;

¹⁴ Kast din lod med os,

vi skal alle dele én pung!"—

¹⁵ Min søn, gå ikke på deres vej, hold din fod fra deres sti, ¹⁶ For de er hurtige til at forfølge ondskab, og de skynder sig at udgyde blod. ¹⁷ Hvor nytteløst er det at sprede et net for øjnene af alle fuglene! ¹⁸ Men disse mænd sætter en fælde for sig selv; de overfalder deres egne liv. ¹⁹ Sådan er vejene for enhver, der er grådig efter uretmæssig gevinst; det tager livet af dem, der forfølger det.

²⁰ Visdom råber højt på gaden, hun løfter sin stemme på de offentlige pladser; ²¹ Ved hovedet af de travle gader råber hun, ved indgangen til byens porte holder hun sin tale: ²² "Hvor længe, I enfoldige, vil I elske jeres enfoldige veje?

Hvor længe vil spottere glæde sig i spot og tåber hade kundskab?

²³ Omvend jer ved min irettesættelse!

Så vil jeg udgyde min ånd over jer, jeg vil gøre mine ord kendt for jer.

²⁴ Fordi jeg har kaldt, og I nægtede, jeg har rakt min hånd ud, og ingen tog notits; ²⁵ Da I ignorerede al min rådgivning og ikke ville acceptere min irettesættelse, ²⁶ Vil jeg også smile ved jeres ulykke; jeg vil svare med munterhed, når jeres frygt kommer,

²⁷ Når jeres frygt kommer som en storm og jeres ulykke som en hvirvelvind, når nød og angst kommer over jer. ²⁸ De vil kalde på mig, men jeg vil ikke svare; de vil søge mig ivrigt, men vil ikke finde mig, ²⁹ Fordi de afviste visdom og ikke valgte at frygte Herren. ³⁰ De ville ikke acceptere min rådgivning og foragtede al min irettesættelse. ³¹ Derfor skal de spise frugten af deres veje og fyldes med frugten af deres planer. ³² For de enfoldiges vildfarelse vil føre til deres fald, og tåbernes selvtilfredshed vil bringe deres undergang; ³³ Men den, der lytter til mig, vil bo trygt og vil være i ro, uden frygt for skade."

2 Min søn, hvis du tager imod mine ord og gemmer mine bud hos dig, ² Så lyt nøje til visdom og åbn dit hjerte for forståelse— ³ Ja, hvis du råber efter indsigt og løfter din stemme for forståelse, ⁴ Hvis du søger det som sølv og leder efter det som efter skjulte skatte, ⁵ Så vil du forstå, hvad det betyder at frygte Herren og finde Guds kundskab. ⁶ For Herren giver visdom; fra hans mund flyder kundskab og forståelse. ⁷ Han gemmer sund visdom til de oprigtige; han er et skjold for dem, hvis færd er ulastelig, ⁸ Vagtende retfærdighedens stier og vågende over sine trofaste.

⁹ Så vil du forstå, hvad der er ret og retfærdigt og fair—hver god sti. ¹⁰ For visdom vil fylde dit hjerte, og kundskab vil bringe glæde til din sjæl. ¹¹ Klogskab vil beskytte dig, og forståelse vil våge over dig.

¹² For at redde dig fra de ondes veje, fra dem der taler forvrængede ting, ¹³ Fra dem der har forladt retfærdighedens stier for at vandre i mørke veje, ¹⁴ Som fryder sig i at gøre ondt og glæder sig over ondskabens forvrængning. ¹⁵ Hvis veje er forvredne og som er bedrageriske i deres handlinger.

¹⁶ For at redde dig fra den utro kvinde, fra den fremmede kvinde, der smigrer med sine ord, ¹⁷ Som forlader sin ungdoms partner og glemmer sin Guds pagt. ¹⁸ For hendes hus fører ned til døden, og hendes stier til de dødes ånder. ¹⁹ Ingen, der går til hende, vender tilbage, og de når ikke livets stier.

Ordsprogenes Bog

²⁰ Så du vil vandre på de gode menneskers veje og holde dig til de retfærdiges stier. ²¹ For de oprigtige vil bebo landet, og de ulastelige vil bo i det; ²² Men de onde vil blive fjernet fra landet, og de troløse vil blive rykket op med rode fra det.

3 Min søn, glem ikke min undervisning, men lad dit hjerte følge mine bud; ² for de vil give dig lange livsdage og mange leveår og bringe dig fred. ³ Lad godhed og sandhed aldrig forlade dig; bind dem om din hals, skriv dem på dit hjertes tavle. ⁴ Så vil du finde nåde og et godt omdømme i Guds og menneskers øjne. ⁵ Stol fuldt ud på Herren med hele dit hjerte og støt dig ikke til din egen forstand. ⁶ Anerkend Ham på alle dine veje, så vil Han gøre dine stier lige. ⁷ Anse dig ikke selv for klog; frygt Herren og vend dig bort fra det onde. ⁸ Dette vil bringe sundhed til din krop og forfriskning til dine knogler. ⁹ Ær Herren med din rigdom og med førstegrøden af al din afgrøde; ¹⁰ så vil dine lader fyldes med overflod, og dine pressekummer vil flyde over med ny vin.

¹¹ Min søn, afvis ikke Herrens tugt, og afsky ikke Hans irettesættelse, ¹² for Herren tugter dem, Han elsker,

ligesom en far tugter den søn, han har kær.

¹³ Lykkelig er den, der finder visdom, og den, der opnår indsigt, ¹⁴ for hendes fortjeneste er bedre end sølv, og hendes udbytte bedre end guld. ¹⁵ Hun er mere værdifuld end juveler, og intet, du ønsker, kan sidestilles med hende. ¹⁶ Et langt liv følger hende i den ene hånd; i den anden er rigdom og ære. ¹⁷ Hendes veje er behagelige, og alle hendes stier er fred. ¹⁸ Hun er et livets træ for dem, der griber fat i hende; lykkelige er de, der holder fast ved hende.

¹⁹ Ved visdom grundlagde Herren jorden; ved indsigt etablerede Han himlene. ²⁰ Ved Hans viden blev dybderne delt, og skyerne drypper dug.

²¹ Min søn, lad ikke visdom og omtanke undslippe dit syn; bevar sund dømmekraft, ²² og de vil være liv for din sjæl og en prydelse for din hals. ²³ Så vil du gå sikkert på din vej, og din fod vil ikke snuble. ²⁴ Når du lægger dig, vil du ikke være bange; din søvn vil være sød. ²⁵ Frygt ikke pludselig ulykke, ej heller de ondes undergang, når den kommer; ²⁶ for Herren vil være din tillid og vil forhindre din fod i at blive fanget.

²⁷ Hold ikke det gode tilbage fra dem, der fortjener det, når det er inden for din magt at hjælpe. ²⁸ Sig ikke til din nabo: "Gå, og kom tilbage,

og i morgen vil jeg give dig det," når du har det hos dig.

²⁹ Planlæg ikke ondt mod din nabo, som bør tillidsfuldt ved siden af dig. ³⁰ Strid ikke med nogen uden grund, hvis de ikke har gjort dig noget ondt. ³¹ Vær ikke misundelig på dem, der er voldelige, og vælg ikke nogen af deres veje. ³² For de bedrageriske er afskyelige for Herren, men Han er fortrolig med de oprigtige. ³³ Herrens forbandelse er over de ondes bolig, men Han velsigner de retfærdiges hjem. ³⁴ Han spotter spotterne, men giver nåde til de ydmyge. ³⁵ De vise vil arve ære, men dårer vil kun opnå skam.

4 Hør, mine sønner, en fars instruktion; giv agt for at opnå forståelse. ² For jeg tilbyder jer sund undervisning; svigt ikke min vejledning. ³ Da jeg var en søn for min far, øm og elsket af min mor, ⁴ Instruerede han mig og sagde,

"Lad dit hjerte gribe mine ord; hold mine bud og lev.

⁵ Søg visdom, søg forståelse; glem ikke og vend dig ikke bort fra ordene i min mund. ⁶ Forlad ikke visdom, og hun vil beskytte dig; elsk hende, og hun vil våge over dig. ⁷ Begyndelsen til visdom er dette: søg visdom. Selvom det koster alt, hvad du har, opnå forståelse. ⁸ Værdsæt hende, og hun vil ophøje dig; omfavn hende, og hun vil ære dig. ⁹ Hun vil sætte en krans af nåde på dit hoved og præsentere dig med en krone af pragt."

¹⁰ Hør, min søn, accepter mine ord, og dine leveår vil blive mange. ¹¹ Jeg vejleder dig på visdommens vej og leder dig på rette stier. ¹² Når du går, vil dine skridt ikke blive hindret; og hvis du løber, vil du ikke snuble. ¹³ Hold fast ved instruktion, lad den ikke gå; vogt den, for den er dit liv. ¹⁴ Gå ikke ind på de ondes sti eller gå på de ondes vej. ¹⁵ Undgå den, rejs ikke på den; vend dig fra den og fortsæt på din vej. ¹⁶ For de kan ikke sove, medmindre de gør ondt; de berøves søvn, indtil de får nogen til at snuble. ¹⁷ De fortærer ondskabens brød og drikker voldens vin.

¹⁸ Men de retfærdiges sti er som morgenlyset, der bliver lysere indtil dagens fulde lys. ¹⁹ De ondes vej

Ordsprogenes Bog

er som dybt mørke; de ved ikke, hvad der får dem til at snuble.

²⁰ Min søn, giv agt på mine ord; lyt nøje til mine udsagn. ²¹ Hold dem altid for øje; hold dem tæt i dit hjerte. ²² For de er liv for dem, der finder dem, og sundhed for hele kroppen. ²³ Beskyt dit hjerte med al flid, for det er livets kilde. ²⁴ Fjern dig fra en bedragerisk mund; hold korrupte ord langt fra dine læber. ²⁵ Lad dine øjne se lige frem; fastsæt dit blik lige foran dig. ²⁶ Overvej dine fødders sti, og alle dine veje vil være sikre. ²⁷ Vend dig ikke til højre eller til venstre; hold din fod fra det onde.

5 Min søn, giv agt på min visdom, og bøj dit øre til min indsigt, ² så du kan bevare omtanke, og dine læber kan bevare kundskab. ³ For en utro kvindes læber drypper af honning, og hendes tale er glattere end olie; ⁴ men til sidst er hun så bitter som malurt, så skarp som et tveægget sværd. ⁵ Hendes fødder går ned til døden, hendes skridt fører lige til Sheol. ⁶ Hun overvejer ikke livets sti; hendes veje er ustabile, og hun ved det ikke.

⁷ Derfor, mine sønner, lyt til mig og vend ikke bort fra mine ord. ⁸ Hold din vej langt fra hende, og nærm dig ikke døren til hendes hus, ⁹ for at du ikke skal give din ære til andre, og dine år til den grusomme; ¹⁰ for at fremmede ikke skal fyldes med din rigdom, og dine hårdt tjente ejendele gå til en fremmeds hus; ¹¹ og til sidst vil du stønne, når dit kød og din krop er brugt op, ¹² Du vil sige, "Hvordan jeg hadede tugt, og mit hjerte afviste retledning!" ¹³ Jeg hørte ikke på mine læreres stemme, ej heller lyttede jeg til mine vejledere. ¹⁴ Jeg var næsten i fuldstændig ruin midt i forsamlingen og menigheden."

¹⁵ Drik kun vand fra dine egne opbevaringskrukker, og træk kun dit friske vand fra dine egne brønde. ¹⁶ Skal dine kilder flyde ud på gaderne, dine vandløb i de offentlige pladser? ¹⁷ Lad dem være dine alene, ikke til at deles med fremmede. ¹⁸ Må din kilde til glæde være velsignet, og find glæde i din ungdoms hustru. ¹⁹ En elskelig hind, en yndefuld gazelle—må hendes bryster tilfredsstille dig altid, må du altid være beruset af hendes kærlighed. ²⁰ Hvorfor, min søn, skulle du være beruset af en utro kvinde, og omfavne en vildfaren kvindes barm?

²¹ For alles veje er for Herrens øjne, og Han undersøger alle deres stier. ²² De ondes forseelser vil fange dem, og de vil blive holdt fast af deres

synders bånd. ²³ De vil dø af mangel på tugt, og i deres store dårskab vil de gå vilde.

6 Min søn, hvis du er blevet en garant for din nabo, eller har givet et håndtryk for en fremmed, ² er du blevet fanget af dine munds ord, fanget af det, du har sagt. ³ Så gør dette, min søn, for at redde dig selv, da du er faldet i din nabos hænder:

Gå, ydmyg dig, og vær ivrig over for din nabo for at befri dig selv.

⁴ Tillad ikke søvn til dine øjne, ej heller slummer til dine øjenlåg; ⁵ Red dig selv som en gazelle fra jægerens hånd,

og som en fugl fra fuglefængerens snare.

⁶ Betragt myren, du dovne; se dens veje og få visdom! ⁷ Den har ingen leder, officer eller hersker, ⁸ alligevel forbereder den sin mad om sommeren og samler sin forsyning ved høst. ⁹ Hvor længe vil du ligge der, du dovne? Hvornår vil du rejse dig fra din søvn? ¹⁰ En kort søvn, en lille slummer,

en let foldning af hænderne til hvile—

¹¹ og fattigdom vil komme over dig som en vagabond, og mangel som en bevæbnet mand.

¹² En værdiløs og ond person, som går med en korrupt mund, ¹³ som blinker med øjnene, signalerer med fødderne og peger med fingrene, ¹⁴ som planlægger ondt med svig i sit hjerte—

han spreder konstant splid.

¹⁵ Derfor vil katastrofe overmande ham pludseligt; øjeblikkeligt vil han blive brudt uden helbredelse.

¹⁶ Der er seks ting, Herren hader, syv der er en vederstyggelighed for Ham:

¹⁷ stolte øjne, en svingefuld tunge, og hænder der udgyder uskyldigt blod, ¹⁸ et hjerte der planlægger onde skemaer, fødder der er hurtige til at styrte ind i ondskab, ¹⁹ et falsk vidne der udgyder løgne, og en der spreder splid blandt brødre.

²⁰ Min søn, hold din fars befaling, og forsøm ikke din mors undervisning. ²¹ Bind dem konstant på dit hjerte; fastgør dem om din hals. ²² Når du går, vil de lede dig; når du sover, vil de våge over dig;

og når du vågner, vil de tale til dig.

Ordsprogenes Bog

²³ For budet er en lampe, undervisningen er et lys, og rettelser for disciplin er vejen til livet, ²⁴ for at holde dig fra den onde kvinde, fra den glatte tunge af den vildfarne kvinde. ²⁵ Ønsk ikke hendes skønhed i dit hjerte, og lad hende ikke fange dig med sine øjne.

²⁶ For en prostitueret kan fås for et brød, men en ægteskabsbryder jager efter et dyrebart liv. ²⁷ Kan en mand tage ild i sit skød uden at hans tøj bliver brændt? ²⁸ Eller kan man gå på gloende kul uden at hans fødder bliver svedet? ²⁹ Sådan er den, der går ind til sin nabos hustru; den, der rører hende, vil ikke gå ustraffet.

³⁰ En tyv bliver ikke foragtet, hvis han stjæler for at stille sin sult, når han sulter; ³¹ alligevel, hvis han bliver fanget, skal han betale syvfold, selvom det koster ham al hans hus' rigdom. ³² Men den, der begår ægteskabsbrud med en kvinde, mangler forstand; den, der gør det, ødelægger sig selv. ³³ Han vil møde sår og vanære, og hans skam vil aldrig blive udslettet.

³⁴ For jalousi opflammer en mand, og han vil ikke vise nogen barmhjertighed på hævnens dag. ³⁵ Han vil ikke acceptere nogen kompensation; uanset hvor stor bestikkelsen er, vil han afvise den.

7 Min søn, bevar mine ord og skat mine bud i dig. ² Hold mine bud og lev; vogt min lære som dit øjes æble. ³ Bind dem om dine fingre; skriv dem på dit hjertes tavle. ⁴ Sig til visdommen: "Du er min søster," og kald indsigt din nære ven, ⁵ så de kan beskytte dig mod den utro kvinde, mod den fremmede kvinde, der smigrer med sine ord.

⁶ For ved vinduet i mit hus kiggede jeg ud gennem gitteret, ⁷ og jeg så blandt de enfoldige, jeg bemærkede blandt de unge, en ung mand uden forstand, ⁸ der gik langs gaden nær hendes hjørne, tog vejen til hendes hus ⁹ i skumringen, om aftenen, i nattens mørke.

¹⁰ Og se, en kvinde kommer ham i møde, klædt som en skøge og snedig af hjerte. ¹¹ Hun er larmende og oprørsk; hendes fødder bliver ikke hjemme; ¹² nu på gaderne, nu på torvene, hun lurar ved hvert hjørne. ¹³ Hun griber ham og kysser ham, og med et frækt ansigt siger hun:

¹⁴ "Jeg har opfyldt mine løfter i dag, og jeg har mad fra mine fredsofre derhjemme. ¹⁵ Så jeg kom ud for

at møde dig, for at søge dig ivrigt, og jeg har fundet dig! ¹⁶ Jeg har prydet min seng med tæpper, med farvede linned fra Egypten. ¹⁷ Jeg har duftet min seng med myrra, aloe og kanel. ¹⁸ Kom, lad os drikke dybt af kærlighed til morgen; lad os glæde os med kærtegn. ¹⁹ For min mand er væk; han er taget på en lang rejse. ²⁰ Han har taget en pose penge med sig og vender ikke tilbage før fuldmånen."

²¹ Med sine mange overtalelser lokker hun ham; med sine glatte læber forfører hun ham. ²² Pludselig følger han hende som en okse går til slagting,

eller som et rådyr, der træder ind i en fælde,

²³ indtil en pil gennemborer hans lever;

som en fugl, der skynder sig ind i en snare, uden at vide, at det vil koste ham livet.

²⁴ Så nu, mine sønner, lyt til mig, og giv agt på hvad jeg siger. ²⁵ Lad ikke dit hjerte vende sig til hendes veje, vandr ikke ind på hendes stier. ²⁶ For hun har bragt mange ofre ned; hendes dræbte er en stor mængde. ²⁷ Hendes hus er en hovedvej til graven, der fører ned til dødens kamre.

8 Kalder visdommen ikke, og løfter forstanden ikke sin røst? ² På højderne langs vejen, hvor stierne mødes, tager hun sin stand; ³ Ved portene, der fører ind til byen, ved indgangen, råber hun: ⁴ "Til jer, o mennesker, kalder jeg, og min røst er til hele menneskeheden. ⁵ I, der er enfoldige, få klogskab; I, der er tåbelige, forstå visdom. ⁶ Lyt, for jeg taler om ædle ting; åbningen af mine læber vil afsløre, hvad der er rigtigt. ⁷ Min mund taler sandhed; ondskab er en vederstyggelighed for mine læber. ⁸ Alle ordene fra min mund er retfærdige; der er intet skævt eller fordrejet i dem. ⁹ For de indsigtfulde er de alle ligefremme; for dem, der finder viden, er de rigtige. ¹⁰ Accepter min undervisning i stedet for sølv, og viden frem for udsøgt guld. ¹¹ For visdom er mere værdifuld end rubiner, og intet du ønsker kan sidestilles med hende.

¹² "Jeg, visdom, bor med klogskab, og jeg besidder viden og omtanke. ¹³ At frygte Herren er at hade det onde; jeg hader stolthed, arrogance, den onde vej,

og fordrejet tale.

¹⁴ God rådgivning er min og sand visdom; jeg er forståelse, styrke er min. ¹⁵ Gennem mig udøver

Ordsprogenes Bog

konger deres styre, og herskere træffer deres retfærdige dekrete; ¹⁶ ved mig regerer fyrster, og adelige—alle der dømmer retfærdigt. ¹⁷ Jeg værdsætter dem, der elsker mig, og dem, der ivrigt søger mig, vil finde mig. ¹⁸ Hos mig er rigdom og ære, varig rigdom og retfærdighed. ¹⁹ Min frugt er bedre end guld, selv rent guld; hvad jeg giver overgår udsøgt sølv. ²⁰ Jeg følger retfærdighedens sti, midt i retfærdighedens veje, ²¹ og skænker rigdom til dem, der elsker mig, og fylder deres skatkamre.

²² "Herren skabte mig som den første af sine værker, for hans gerninger i fortiden. ²³ Fra evighed blev jeg etableret, fra begyndelsen, da verden blev til. ²⁴ Før havdybderne eksisterede, blev jeg frembragt, før der var kilder, der flød over med vand; ²⁵ før bjergene blev skabt, før bakkerne, blev jeg frembragt; ²⁶ før han skabte jorden eller dens marker eller noget af verdens støv. ²⁷ Jeg var der, da han satte himlene på plads, da han tegnede en cirkel på dybets overflade, ²⁸ da han gjorde himlene faste ovenover og sikrede dybets kilder, ²⁹ da han satte en grænse for havet, så vandene ikke ville overskride hans befaling,

og da han markerede jordens fundament.

³⁰ Da var jeg ved hans side som en mesterhåndværker; jeg var hans glæde dag efter dag,

altid frydende i hans nærvær, ³¹ og fandt glæde i hans skabelse og tog fornøjelse i menneskeheden.

³² "Så nu, mine børn, lyt til mig; velsignede er de, der følger mine veje. ³³ Lyt til min undervisning og vær vise; forsøm den ikke. ³⁴ Lykkelig er den person, der lytter til mig, dagligt vogtende ved mine porte, ventende ved mine dørstolper. ³⁵ For den, der finder mig, opdager livet og modtager gunst fra Herren. ³⁶ Men den, der ikke finder mig, skader sig selv; alle, der hader mig, elsker døden."

9 Visdom har bygget sit hus; hun har hugget sine syv søjler. ² Hun har tilberedt sin fest, hun har blandet sin vin;

hun har også dækket sit bord.

³ Hun har sendt sine tjenere ud, og hun råber fra byens højeste steder, ⁴ "Lad den enfoldige vende sig herind!" Til dem, der mangler forstand, siger hun, ⁵ "Kom, spis af min mad og drik den vin, jeg har

blandet. ⁶ Forlad jeres dårskab og lev; gå på indsigtens vej."

⁷ Den, der irttesætter en spotter, pådrager sig vanære; den, der revser den onde, får skældsord. ⁸ Irttesæt ikke en spotter, for at de ikke skal hade dig;

revs den vise, og de vil elske dig.

⁹ Giv den vise vejledning, og de vil blive endnu klogere;

lær de retfærdige, og de vil øge deres lærdom.

¹⁰ Ærefrygt for Herren er begyndelsen til visdom, og indsigt kommer af at kende den Hellige. ¹¹ For gennem visdom vil dine dage blive mangfoldige, og år vil blive lagt til dit liv. ¹² Hvis du er vis, gavner din visdom dig; hvis du spotter, vil du alene bære det.

¹³ Dårskab er en larmende kvinde; hun er naiv og ved ingenting. ¹⁴ Hun sidder ved indgangen til sit hus, på en stol på byens høje steder, ¹⁵ råbende til dem, der går forbi, mens de går deres vej, ¹⁶ "Lad den enfoldige vende sig herind!" Og til dem, der mangler forstand, siger hun, ¹⁷ "Stjålet vand er sødt, og brød spist i hemmelighed er dejligt." ¹⁸ Men de er uvidende om, at de døde bor der, at hendes gæster er i gravens dybder.

10 Dette er Salomons ordsprog: En vis søn bringer glæde til sin far, men en tåbelig søn forårsager sorg for sin mor. ² Uretmæssigt vundne gevinster varer ikke ved, men retfærdighed redder fra døden. ³ Herren vil ikke lade de retfærdige sulte, men Han frustrerer de ondes ønsker. ⁴ Dovne hænder fører til fattigdom, men flittige hænder bringer rigdom. ⁵ Den, der samler om sommeren, er en klog søn, men den, der sover under høsten, er en skammelig søn. ⁶ Velsignelser kroner de retfærdiges hoved, men de ondes mund skjuler vold. ⁷ De retfærdiges minde er en velsignelse, men de ondes navn vil forfalde. ⁸ De, der er vise i hjertet, accepterer befalinger, men de, der taler tåbeligt, går til grunde. ⁹ Den, der vandrer i integritet, vandrer trygt, men den, der tager krogede stier, vil blive opdaget. ¹⁰ Den, der blinker ondsindet, forårsager sorg, og de, der taler tåbeligt, vil gå til grunde. ¹¹ De retfærdiges ord er en kilde til liv, men de ondes tale skjuler skade. ¹² Had vækker konflikt, men kærlighed dækker alle overtrædelser. ¹³ Visdom findes på de forstandiges læber, men en kæp er til ryggen af den,

Ordsprogenes Bog

der mangler forstand. ¹⁴ De vise akkumulerer viden, men en tåbes ord inviterer til ruin. ¹⁵ De riges rigdom er deres fæstning, men fattigdom er de fattiges ruin. ¹⁶ De retfærdiges løn fører til liv, men de ondes indkomst bringer straf. ¹⁷ Den, der lytter til disciplin, viser vejen til livet, men den, der ignorerer korrektion, leder andre på vildspor. ¹⁸ De, der skjuler had med bedrageriske ord og spreder bagvaskelse, er tåbelige. ¹⁹ Når ordene er mange, er synd ikke fraværende, men den, der holder sine læber i tømme, er vis. ²⁰ De retfærdiges tunge er som udsølv, men de ondes hjerte er af ringe værdi. ²¹ De retfærdiges læber nærer mange, men de, der mangler forstand, går til grunde. ²² Herrens velsignelse bringer rigdom uden at tilføje sorg til den. ²³ En tåbelig person finder glæde i onde planer, men den, der er vis, glæder sig over forståelse. ²⁴ Det, de onde frygter, vil overgå dem, men de retfærdiges ønsker vil blive opfyldt. ²⁵ Når stormen er forbi, er de onde ikke mere, men de retfærdige står fast for evigt. ²⁶ Som eddike for tænderne og røg for øjnene, sådan er en doven for dem, der sender ham. ²⁷ Ærefrygt for Herren forlænger livet, men de ondes år bliver afkortet. ²⁸ De retfærdiges håb er glæde, men de ondes forventninger vil gå til grunde. ²⁹ Herrens vej er en tilflugt for de skyldfri, men den er ruin for dem, der gør ondt. ³⁰ De retfærdige vil forblive sikre, men de onde vil ikke blive i landet. ³¹ De retfærdiges ord bærer visdommens frugt, men en pervers tunge vil blive bragt til tavshed. ³² De retfærdiges læber ved, hvad der er gunstigt, men de ondes mund kun, hvad der er perverst.

11 Herren afskyr falske vægte, men nøjagtige lodder er hans glæde. ² Når stolthed kommer, følger skam, men med de ydmyge er der visdom. ³ De oprigtiges integritet leder dem, men de troløses svig fører til deres ruin. ⁴ Rigdom er forgæves på vredens dag, men retfærdighed redder fra døden. ⁵ De retskafnes retfærdighed rydder deres vej, men de ugudelige snubler i deres egen ondskab. ⁶ De oprigtiges retfærdighed redder dem, men de troløse fanges af deres egen grådighed. ⁷ Når de ugudelige dør, går deres håb til grunde, og deres styrkes løfte bliver til intet. ⁸ De retfærdige reddes fra problemer, og det rammer i stedet de ugudelige. ⁹ Med deres mund ødelægger de gudløse deres naboer, men gennem viden finder de retfærdige befrielse. ¹⁰ Når de retfærdige trives, glæder byen

sig; når de ugudelige omkommer, er der fest. ¹¹ En by ophøjes ved de oprigtiges velsignelse, men den ødelægges af de ugudeliges ord. ¹² Den, der foragter sin nabo, mangler dømmekraft, men en person med forståelse forbliver tavs. ¹³ En sladder afslører en hemmelighed, men en troværdig person holder en sag skjult. ¹⁴ Uden vejledning falder en nation, men sejr kommer gennem mange rådgivere. ¹⁵ Den, der garanterer for en fremmed, vil lide for det, men den, der undgår sådanne løfter, er sikker. ¹⁶ En godhjertet kvinde vinder ære, men hensynsløse mænd vinder kun rigdom. ¹⁷ En barmhjertig person gavner sig selv, men de grusomme bringer skade over sig selv. ¹⁸ En ugudelig person tjener bedragerisk løn, men den, der sår retfærdighed, modtager en sand belønning. ¹⁹ De standhaftige i retfærdighed opnår liv, men de, der forfølger ondskab, møder døden. ²⁰ Herren afskyr dem med forvundet hjerte, men han glæder sig over de retskafne. ²¹ Vær sikker, de ugudelige vil ikke gå ustraffet, men de retfærdige vil blive befriet. ²² Som en guldring i en grisetryne, sådan er en smuk kvinde, der mangler diskretion. ²³ De retfærdiges ønsker ender godt, men de ugudeliges forventninger resulterer i vrede. ²⁴ En person giver frit, men får mere; en anden holder urimeligt tilbage og kommer til fattigdom. ²⁵ En generøs person vil trives, og den, der forfrisker andre, vil selv blive forfrisket. ²⁶ Folk forbander den, der hamstrer korn, men velsignelse er over den, der er villig til at sælge. ²⁷ Den, der søger det gode, finder gunst, men ondskab kommer til dem, der forfølger det. ²⁸ De, der stoler på deres rigdom, vil falde, men de retfærdige vil blomstre som et grønt blad. ²⁹ Den, der bringer problemer over sin familie, vil kun arve vind, og tåben vil tjene de vise. ³⁰ De retfærdiges frugt er et livets træ, og de vise redder liv. ³¹ Hvis de retfærdige belønnes på jorden, hvor meget mere de ugudelige og synderen!

12 Den, der elsker disciplin, elsker kundskab, men den, der foragter irttesættelse, er tåbelig. ² En god person får nåde fra Herren, men Han fordømmer dem, der udtænker ondt. ³ Ingen bliver grundfæstet ved ugudelighed, men de retfærdiges rod forbliver urokkelig. ⁴ En hustru af ædel karakter er sin mands krone, men en hustru, der bringer skam, er som forrådnelse i hans knogler. ⁵ De retfærdiges tanker er retfærdige, men de ugudeliges råd er bedrageriske. ⁶ De ugudeliges ord ligger i baghold for blod, men de oprigtiges tale redder dem. ⁷ De ugudelige bliver omstyrtet og

Ordsprogenes Bog

forsvinder, men de retfærdiges hus står fast. ⁸ En person bliver rost efter sin indsigt, men en med et fordrejet sind bliver foragtet. ⁹ Bedre at være af lav status og have en tjener, end at lade som om man er vigtig og mangle mad. ¹⁰ De retfærdige tager sig af deres dyrs liv, men de ugudeliges venligste handlinger er grusomme. ¹¹ De, der arbejder deres jord, vil have rigeligt med mad, men de, der jagter værdiløse sysler, mangler forstand. ¹² De ugudelige begærer de ondes bytte, men de retfærdiges rod bærer frugt. ¹³ De onde bliver fanget af deres syndige tale, men de retfærdige undslipper problemer. ¹⁴ Af deres ords frugt fyldes mennesker med gode ting, og deres hænders arbejde bringer dem belønning. ¹⁵ En tåbes vej synes rigtig for ham, men den vise lytter til råd. ¹⁶ Tåber viser deres irritation med det samme, men de kloge overser en fornærmelse. ¹⁷ Et ærligt vidne taler sandfærdigt, men et falsk vidne taler bedrag. ¹⁸ Hastige ord stikker som sværd, men de vises tunge bringer helbredelse. ¹⁹ Sandfærdig tale er varig, men bedrageriske ord er kortvarige. ²⁰ De, der gemmer bedrag i deres hjerter, planlægger ondt, men de, der fremmer fred, oplever glæde. ²¹ De retfærdige møder ingen varig skade, men de ugudelige er fyldt med problemer. ²² Herren afskyr løgnagtige læber, men Han glæder sig over dem, der er troværdige. ²³ De kloge holder deres viden for sig selv, men tåbers hjerte udspyr dårskab. ²⁴ Flittige hænder vil herske, men dovenskab fører til tvangsarbejde. ²⁵ Bekymring tynger hjertet, men et venligt ord løfter det op. ²⁶ De retfærdige er omhyggelige i valg af deres venner, men de ugudeliges vej fører dem på afveje. ²⁷ De dovne steger ikke deres bytte, men de flittige udnytter deres ressourcer. ²⁸ På retfærdighedens vej er der liv; langs dens sti er der ingen død.

13 En vis søn lytter til sin fars vejledning, men en spotter lytter ikke til irettesættelse. ² Af mundenes frugt nyder man gode ting, men de utroes begær er til vold. ³ De, der vogter deres mund, bevarer deres liv, men de, der taler overilet, kommer til skade. ⁴ Den dovnes sjæl begærer og får intet, men de flittiges ønsker bliver fuldt ud tilfredsstillende. ⁵ De retfærdige afskyr falskhed, men de onde handler skammeligt og afskyeligt. ⁶ Retfærdighed beskytter den integritetsfulde, men ondskab styrter synderen. ⁷ Den ene foregiver at være rig og har intet; en anden foregiver at være fattig og har stor rigdom. ⁸ En persons rigdom kan

løskøbe deres liv, men de fattige hører ingen bebrejdelse. ⁹ De retfærdiges lys skinner klart, men de ondes lampe skal slukkes. ¹⁰ Stolthed fører til strid, men visdom findes hos dem, der accepterer råd. ¹¹ Rigdom opnået uærligt svinder ind, men den, der samler lidt efter lidt, øger den. ¹² Forsinket håb kan tynge hjertet, men når et ønske opfyldes, er det som et livets træ. ¹³ Den, der foragter vejledning, vil lide for det, men den, der respekterer en befaling, belønnes. ¹⁴ De vises undervisning er en livets kilde, der vender én bort fra dødens snarer. ¹⁵ God dømmekraft vinder gunst, men de forræderiskes vej fører til odelæggelse. ¹⁶ Enhver klog person handler med viden, men en tåbe afslører deres dårskab. ¹⁷ En ond budbringer møder ulykke, men en pålidelig udsending bringer helbredelse. ¹⁸ Fattigdom og skam kommer til dem, der ser bort fra disciplin, men de, der lytter til irettesættelse, bliver æret. ¹⁹ En længsel opfyldt er sød for sjælen, men tåber afskyr at vende sig bort fra det onde. ²⁰ Hold selskab med de vise og bliv vis, for en tåbers ledsager lider skade. ²¹ Ulykke forfølger syndere, men de retfærdige belønnes med velstand. ²² En god person efterlader en arv til sine børnebørn, men en synders rigdom er gent til de retfærdige. ²³ Rigelig mad findes i de fattiges upløjede mark, men den fejles bort af uretfærdighed. ²⁴ Den, der sparer på stokken, hader sit barn, men den, der elsker sit barn, er flittig til at disciplinere dem. ²⁵ De retfærdige spiser til deres hjertes indhold, men de ondes mave forbliver sulten.

14 Den vise kvinde bygger sit hus, men den tåbelige river det ned med sine egne hænder. ² Den, der vandrer i oprigtighed, frygter Herren, men den, der er fordrejet i sine veje, viser foragt for Ham. ³ I den tåbeliges mund er der en ris til deres ryg, men de vises læber vil beskytte dem. ⁴ Hvor der ingen okser er, er krybben ren, men rigelige høster kommer fra en okses styrke. ⁵ Et sandfærdigt vidne lyver ikke, men et falsk vidne taler bedrag. ⁶ En spotter søger visdom og finder ingen, men viden findes let af dem med forståelse. ⁷ Forlad en tåbes nærvær, for du vil ikke finde visdoms ord på deres læber. ⁸ De kloges visdom er at forstå deres vej, men tåbers dårskab er bedrag. ⁹ Tåber gør nar af at gøre bod for synd, men velvilje findes blandt de oprigtige. ¹⁰ Hjertet alene kender omfanget af sin egen bitterhed, og ingen fremmed kan fuldt ud dele dets glæde. ¹¹ De ondes bolig vil blive bragt ned, men de oprigtiges hjem vil blomstre.

Ordsprogenes Bog

¹² Der er en vej, der synes rigtig for en person, men til sidst fører den til døden. ¹³ Selv når man ler, kan hjertet være i smerte, og glædens afslutning kan være sorg. ¹⁴ De troløse vil blive fyldt med deres egne veje, men en god person vil blive tilfreds med sine. ¹⁵ De enfoldige tror på alt, men de kloge overvejer deres skridt. ¹⁶ En vis person er forsigtig og undgår det onde, men en tåbe er hensynsløs og overmodig. ¹⁷ En hidsig person handler tåbeligt, og den, der udtænker onde planer, er foragtet. ¹⁸ De naive erhverver dårskab, men de kloge er prydet med viden. ¹⁹ De onde vil bøje sig for de gode, og de ugudelige ved de retfærdiges porte. ²⁰ De fattige er undgået selv af deres nabo, men de rige har mange venner. ²¹ Det er en synd at foragte sin nabo, men velsignet er den, der er venlig mod de fattige. ²² Går de, der udtænker ondt, ikke vild? Men venlighed og sandhed kommer til dem, der planlægger det gode. ²³ I alt flittigt arbejde er der udbytte, men tom snak fører kun til fattigdom. ²⁴ De vises rigdom er deres krone, men tåbers dårskab er blot dårskab. ²⁵ Et sandfærdigt vidne redder liv, men den, der taler løgne, er bedragerisk. ²⁶ I frygten for Herren er der stærk tillid, og for deres børn vil det være en tilflugt. ²⁷ Frygten for Herren er en livets kilde, der vender en bort fra dødens snarer. ²⁸ En nations mængde er en konges ære, men en fyrste er fortabt, når han ingen tilhængere har. ²⁹ Den, der er langsom til vrede, har stor forståelse, men den, der er hidsig, viser dårskab. ³⁰ Et roligt hjerte giver liv til kroppen, men misundelse rådner knoglerne. ³¹ Den, der undertrykker de fattige, viser foragt for deres Skaber, men den, der er venlig mod de nødlidende, ærer Ham. ³² Når ulykke kommer, bliver de onde bragt ned, men de retfærdige har en tilflugt selv i døden. ³³ Visdom hviler i de kloges hjerte, men selv blandt tåber bliver hun kendt. ³⁴ Retfærdighed ophøjer en nation, men synd bringer skam over ethvert folk. ³⁵ En konge glæder sig over en tjener, der handler klogt, men hans vrede er mod den, der handler skammeligt.

15 Et mildt svar afleder vrede, men et hårdt ord vækker harme. ² De vises tunge fremmer kundskab, men dårers mund udgyder dårskab. ³ Herrens øjne er overalt, de iagttager de onde og de gode. ⁴ En lindrende tunge er et livets træ, men en fordrejet tunge knuser ånden. ⁵ En tåbe afviser forældres tugt, men den, der accepterer irettesættelse, er klog. ⁶ Den retfærdiges hus

rummer stor rigdom, men de ondes indkomst bringer ulykke. ⁷ De vises læber spreder kundskab, men dårers hjerter er ikke rette. ⁸ De ondes offer er afskyeligt for Herren, men de oprigtiges bøn glæder Ham. ⁹ Herren finder de ondes vej frastødende, men Han elsker dem, der følger retfærdighed. ¹⁰ Streng tugt venter den, der afviger fra stien; den, der hader irettesættelse, vil dø. ¹¹ Sheol og Abaddon ligger åbne for Herren; hvor meget mere da menneskenes hjerter! ¹² En spotter hader irettesættelse og vil ikke søge de vise. ¹³ Et glædeligt hjerte gør ansigtet lyst, men et knust hjerte knuser ånden. ¹⁴ Det skelne hjerte søger kundskab, men dårers mund hengiver sig til dårskab. ¹⁵ Alle de undertryktes dage er vanskelige, men et glædeligt hjerte nyder en uafbrudt fest. ¹⁶ Bedre er lidt med frygt for Herren end stor rigdom med uro. ¹⁷ Bedre er en lille portion grøntsager med kærlighed end en fedet okse med had. ¹⁸ En hidsig person skaber konflikt, men den, der er langsom til vrede, dæmper en strid. ¹⁹ Den ladnes vej er som en tjørnehæk, men de oprigtiges sti er en hovedvej. ²⁰ Et klogt barn bringer glæde til sin far, men en tåbe viser foragt for sin mor. ²¹ Dårskab bringer glæde til den, der mangler forstand, men en forstandig person går en lige vej. ²² Planer mislykkes uden råd, men med mange rådgivere lykkes de. ²³ En person finder glæde i et passende svar, og hvor dejligt er et ord i rette tid! ²⁴ Livets vej fører opad for den kloge, for at holde dem fra at synke ned til Sheol. ²⁵ Herren vil rive de stoltes hus ned, men Han vil beskytte enkens grænse. ²⁶ Herren finder onde planer afskyelige, men nådige ord er rene. ²⁷ De grådige bringer ulykke over deres husstand, men den, der hader bestikkelse, vil leve. ²⁸ Den retfærdiges hjerte overvejer, hvordan man skal svare, men de ondes mund udgyder ondskab. ²⁹ Herren holder sig på afstand af de onde, men Han hører de retfærdiges bøn. ³⁰ Lyse øjne bringer glæde til hjertet; gode nyheder opfrisker knoglerne. ³¹ Den, der lytter til livgivende irettesættelse, vil bo blandt de vise. ³² De, der forsømmer tugt, foragter sig selv, men den, der tager imod irettesættelse, vinder forstand. ³³ Frygten for Herren er visdommens vejledning, og før ære kommer ydmyghed.

16 Hjertets planer tilhører mennesker, men tungens svar er fra Herren. ² Alle en persons veje er rene i deres egne øjne, men Herren vejer motiverne. ³ Overgiv dine handlinger til Herren, så vil han stadfæste dine planer. ⁴ Herren har skabt

Ordsprogenes Bog

alt til sit eget formål, endda de ugudelige til ulykkens dag. ⁵ Herren afskyr alle, der er stolte i hjertet; vær forvisset, de vil ikke gå ustraffet. ⁶ Gennem barmhjertighed og sandhed sones synd; gennem frygt for Herren undgås det onde. ⁷ Når Herren er tilfreds med en persons vej, får han selv deres fjender til at leve i fred med dem. ⁸ Bedre lidt med retfærdighed end stor vinding med uretfærdighed. ⁹ I deres hjerter planlægger mennesker deres kurs, men Herren styrer deres skridt.

¹⁰ En guddommelig beslutning er på en konges læber; hans mund bør ikke svigte retfærdigheden. ¹¹ Ærlige vægte og balancer er Herrens; alle vægtene i posen er hans anliggende. ¹² Konger afskyr uret, for en trone er grundlagt ved retfærdighed. ¹³ Retfærdige læber er kongers glæde, og de elsker dem, der taler det rette. ¹⁴ En konges vrede er en dødens budbringer, men en klog person vil formidle den. ¹⁵ I lyset af en konges ansigt er liv, og hans gunst er som en sky, der bringer forårsregn.

¹⁶ Hvor meget bedre er det at erhverve visdom end guld, og at få indsigt er at foretrække frem for sølv. ¹⁷ De oprigtiges vej vender sig bort fra det onde; de, der vogter deres vej, bevarer deres liv. ¹⁸ Stolthed går forud for ødelæggelse, og en hovmodig ånd før et fald. ¹⁹ Det er bedre at være ydmyg i ånden med de undertrykte end at dele bytte med de stolte. ²⁰ Den, der lytter til vejledning, vil finde det gode, og velsignet er den, der stoler på Herren. ²¹ De vise i hjertet kaldes indsigtfulde, og sødme i tale øger overtalelseskraften. ²² Forståelse er en livets kilde for dem, der har den, men tåbers dårskab bringer straf. ²³ De vises hjerte gør deres mund forstandig, og deres læber fremmer lærdom. ²⁴ Behagelige ord er som en honningkage, søde for sjælen og helbredende for knoglerne.

²⁵ Der er en vej, der synes rigtig for en person, men dens ende fører til død. ²⁶ En arbejders appetit arbejder for dem; deres sult driver dem frem. ²⁷ En værdiløs person planlægger ondt, og deres ord er som en brændende ild. ²⁸ En pervers person skaber konflikt, og en bagvasker adskiller nære venner. ²⁹ En voldelig person lokker deres nabo og leder dem ind på en skadelig vej. ³⁰ Den, der blinker med øjet, planlægger perversitet; den, der presser læberne sammen, bringer ondt til at ske. ³¹ Gråt hår er en pragtens krone; det findes på retfærdighedens vej. ³²

Bedre en tålmodig person end en kriger, en der kontrollerer sin ånd end en der indtager en by. ³³ Loddet kastes i skødet, men dets hver beslutning kommer fra Herren.

17 Bedre er en tør skorpe med fred end et hus fuldt af fest med konflikt. ² En klog tjener vil herske over en skammelig søn og vil dele arven blandt familien. ³ Diglen er til sølv og ovnen til guld, men Herren undersøger hjerterne. ⁴ En ondskabsfuld lytter til bedrageriske læber; en løgner hører på en skadelig tunge. ⁵ Den, der spotter de fattige, håner deres Skaber; den, der fryder sig over ulykke, vil ikke gå ustraffet. ⁶ Børnebørn er deres bedsteforældres stolthed, og æren for ens børn findes i deres forældre. ⁷ Veltalende tale passer ikke til en tåbe, endnu mindre løgnagtige læber til en leder. ⁸ En bestikkelse er som en charme for den, der giver den; hvor han end vender sig, har han succes. ⁹ Den, der dækker over en forseelse, fremmer kærlighed, men den, der gentager sagen, skiller nære venner. ¹⁰ En irrettesættelse trænger dybere ind i en indsigtfuld person end hundrede slag i en tåbe. ¹¹ En oprørs person søger kun det onde; derfor vil en grusom budbringer blive sendt imod ham. ¹² Bedre at møde en bjørn, der er berøvet sine unger, end en tåbe i hans dårskab. ¹³ Ondskab vil ikke forlade huset hos den, der gengælder godt med ondt. ¹⁴ Starten på en strid er som at slippe vand løs; så opgiv striden, før den bryder ud. ¹⁵ At retfærdiggøre de onde og fordømme de retfærdige er begge afskyelige for Herren. ¹⁶ Hvorfor skulle en tåbe have penge til at købe visdom, når han ikke har nogen forståelse? ¹⁷ En ven elsker til alle tider, og en søskende er der i trængselstider. ¹⁸ En, der mangler forstand, giver håndslag som pant og bliver kautionist for en nabo. ¹⁹ Den, der elsker en strid, elsker synd; den, der hæver sin dør, søger ødelæggelse. ²⁰ Den med et fordrejet hjerte finder intet godt, og den med en bedragerisk tunge falder i vanskeligheder. ²¹ At have en tåbe til barn bringer sorg; der er ingen glæde for forælderen til en tåbe. ²² Et muntert hjerte er god medicin, men en knust ånd udtørre knoglerne. ²³ En ond person accepterer en bestikkelse i hemmelighed for at fordreje retfærdighedens gang. ²⁴ Visdom er i nærheden af den, der har forståelse, men tåbens øjne vandrer til jordens ender. ²⁵ En tåbelig søn bringer sorg til sin far og bedrøvelse til moderen, der fødte ham. ²⁶ Det er ikke godt at straffe de uskyldige, ej heller at piske

Ordsprogenes Bog

de retskafne for deres integritet. ²⁷ Den, der har viden, bruger ord sparsomt, og den med en rolig ånd er en person med forståelse. ²⁸ Selv en tåbe betragtes som klog, hvis han forbliver tavs, og indsigtfuld, hvis han holder sin tunge.

18 En person, der isolerer sig selv, søger sine egne ønsker; de skændes mod al sund dømmekraft. ² Dårer har ingen glæde i forståelse, men kun i at udtrykke deres egne tanker. ³ Når ondskab ankommer, gør foragt det også, og med vanære kommer skændsel. ⁴ Ordene fra en persons mund er dybe vande; visdommens kilde er en strømmende bæk. ⁵ Det er ikke godt at vise favorisering til de onde eller at nægte retfærdighed til de retfærdige. ⁶ Dårens læber bringer dem i konflikt, og deres mund inviterer til tæv. ⁷ En dåres mund er deres undergang, og deres læber er en fælde for deres sjæl. ⁸ Sladderens ord er som udsøgte bidder; de går ned til de inderste dele. ⁹ Den, der er doven i sit arbejde, er en søskende til den, der ødelægger. ¹⁰ Herrens navn er et stærkt tårn; de retfærdige løber til det og finder sikkerhed. ¹¹ De riges rigdom er deres befæstede by; de opfatter det som en uoverstigelig mur. ¹² Før ødelæggelse er en persons hjerte stolt, men ydmyghed går forud for ære. ¹³ At svare før man lytter er dårskab og bringer skam. ¹⁴ En persons ånd kan opretholde dem i sygdom, men en brudt ånd, hvem kan udholde? ¹⁵ Det skelne hjerte erhverver viden, og de vises ører søger det. ¹⁶ En gave baner vej for giveren og bringer dem for de store. ¹⁷ Den første til at præsentere deres sag synes at have ret, indtil en anden kommer og undersøger dem. ¹⁸ Lodkastning afslutter stridigheder og adskiller magtfulde modstandere. ¹⁹ En fornærmet bror er mere ubøjelig end en befæstet by, og stridigheder er som de spærrede porte i en fæstning. ²⁰ Fra frugten af deres mund fyldes en persons mave; med udbyttet af deres læber bliver de tilfredse. ²¹ Tungen har magten over liv og død, og de, der elsker den, vil spise dens frugt. ²² Den, der finder en hustru, finder noget godt og modtager gunst fra Herren. ²³ De fattige beder om nåde, men de rige svarer hårdt. ²⁴ Den, der har for mange venner, kan komme til ruin, men der er en ven, der holder sig tættere end en bror.

19 Bedre er en fattig person, der vandrer i integritet, end en, der er pervers i tale og er en tåbe. ² Ønske uden viden er ikke godt, og den, der skynder sig, mister vejen. ³ En persons egen dårskab fører til ruin, men hans hjerte raser mod Herren. ⁴ Rigdom bringer mange ledsagere, men en fattig person finder sig distanceret fra venner. ⁵ Et falsk vidne vil ikke gå ustraffet, og den, der spreder løgne, vil ikke undslippe. ⁶ Mange søger en gavmild persons gunst, og alle er venner med den, der giver gaver. ⁷ Alle en fattig persons slægtninge undgår ham; hvor meget mere undgår hans venner ham! Selvom han forfølger dem med bønfoldelse, er de ingen steder at finde. ⁸ Den, der erhverver visdom, elsker sin egen sjæl; den, der værdsætter forståelse, vil finde godt. ⁹ Et falsk vidne vil ikke gå ustraffet, og den, der spreder løgne, vil møde deres ende. ¹⁰ Overflod er ikke passende for en tåbe; endnu mindre for en tjener at herske over adelsmænd. ¹¹ En persons visdom gør ham langsom til vrede; det er til hans ære at overse en forseelse. ¹² En konges vrede er som en løves brøl, men hans gunst er som dug på græsset. ¹³ Et tåbeligt barn er en fars ruin, og en kones skænderier er som en konstant dryppen. ¹⁴ Ejendom og rigdom gives videre fra forældre, men en klog kone er fra Herren. ¹⁵ Dovenskab bringer dyb søvn, og en doven person vil lide sult. ¹⁶ Den, der holder budet, holder sit liv, men den, der er skødesløs med sin adfærd, vil dø. ¹⁷ Den, der er venlig mod de fattige, låner til Herren, og Han vil tilbagebetale ham for hans gode gerning. ¹⁸ Discipliner dine børn, mens der er håb, og vær ikke en villig part i deres død. ¹⁹ En hidsig person må betale straffen; hvis du redder ham, må du gøre det igen. ²⁰ Lyt til råd og accepter disciplin, så du kan være klog resten af dine dage. ²¹ Mange er planerne i en persons hjerte, men det er Herrens formål, der vil stå fast. ²² Det, der er ønskværdigt i en person, er hans venlighed; det er bedre at være fattig end en løgner. ²³ Ærefrygt for Herren fører til liv; da hviler man tilfreds, uberørt af problemer. ²⁴ Den lade begravner sin hånd i skålen, men vil ikke engang bringe den tilbage til sin mund. ²⁵ Slå en spotter, og de enfoldige vil lære forsigtighed; irettesæt de indsigtfulde, og de vil opnå viden. ²⁶ Den, der røver sin far og driver sin mor ud, er en skammelig og vanærende søn. ²⁷ Hvis du ophører med at følge instruktion, vil du afvige fra videns ord. ²⁸ Et værdiløst vidne spotter retfærdighed, og de ondes

Ordsprogenes Bog

mund sluger uret. ²⁹ Domme er klar til spottere, og slag til tåbers rygge.

20 Vin er en spotter, og stærk drik en slagsbror; den, der lader sig vildlede af det, er ikke klog. ² En konges vrede er som en løves brøl; den, der vækker hans vrede, sætter sit liv på spil. ³ At undgå strid er en ære for en person, men enhver tåbe er hurtig til at skændes. ⁴ Den lade pløjer ikke i sæsonen; så ved høsttid ser de og finder intet. ⁵ Formålene i en persons hjerte er som dybe vande, men en med forståelse drager dem ud. ⁶ Mange erklærer deres egen trofasthed, men en trofast person, hvem kan finde? ⁷ De retfærdige vandrer i integritet; velsignede er deres børn efter dem. ⁸ En konge, der sidder på dommersædet, udsorterer alt ondt med sine øjne. ⁹ Hvem kan hævde: "Jeg har renset mit hjerte; jeg er fri for min synd"? ¹⁰ Forskellige vægte og forskellige mål—begge er afskyelige for Herren. ¹¹ Selv et barn kendes på sine handlinger, om deres adfærd er ren og ret. ¹² Evnen til at høre og se—begge er skabt af Herren. ¹³ Elsk ikke søvn, ellers bliver du fattig; åbn dine øjne, og du vil have mad i overflod. ¹⁴ "Det er ikke godt, det er ikke godt!" siger køberen, men går så bort og praler. ¹⁵ Der er guld og en overflod af juveler, men læber, der taler viden, er en sjælden skat. ¹⁶ Tag klædningen af den, der stiller sikkerhed for en fremmed; hold den i pant, hvis det er for en udenforstående. ¹⁷ Mad opnået ved bedrag er sød, men bagefter er munden fuld af grus. ¹⁸ Planer etableres ved råd; før krig med klog vejledning. ¹⁹ En sladder forråder en tillid; derfor undgå enhver, der taler for meget. ²⁰ Hvis nogen forbander deres far eller mor, vil deres lampe blive slukket i mørke. ²¹ En arv, der kræves hastigt, vil ikke blive velsignet i sidste ende. ²² Sig ikke: "Jeg vil gengælde ondt"; vent i stedet på Herren, og han vil befri dig. ²³ Forskellige vægte er en vederstyggelighed for Herren, og uærlige vægte er ikke gode. ²⁴ Herren leder en persons skridt; hvordan kan nogen da fuldt ud forstå deres egen vej? ²⁵ Det er risikabelt at dedikere noget impulsivt og først senere reflektere over sine løfter. ²⁶ En klog konge udsorterer de onde og kører tærskenhjulene over dem. ²⁷ Den menneskelige ånd er Herrens lampe, der søger alle de inderste dele. ²⁸ Kærlighed og trofasthed bevarer en konge; gennem loyalitet bliver hans trone sikret. ²⁹ De unge mænds herlighed er deres styrke, og de gamle mænds pragt

er deres grå hår. ³⁰ Slag og sår renser bort det onde, og tæsk renser det inderste væsen.

21 Kongens hjerte er som vandløb i Herrens hånd; Han leder det, hvor Han vil. ² En persons vej kan synes rigtig i deres egne øjne, men Herren vurderer hjertet. ³ At handle med retfærdighed og ret er mere ønskværdigt for Herren end offer. ⁴ Hovmodige øjne og et stolt hjerte, de ondes lampe, er syndige. ⁵ De flittiges planer fører sikkert til gevinst, men de, der er forhastede, ender i fattigdom. ⁶ At opnå rigdom gennem en løgnagtig tunge er en flygtig damp og en dødelig fælde. ⁷ De ondes vold vil føre dem bort, fordi de nægter at handle retfærdigt. ⁸ Den skyldiges vej er snoet, men de renes handlinger er ligefremme. ⁹ Bedre at bo på et hjørne af et tag end at dele hus med en stridbar kvinde. ¹⁰ Den ondes sjæl ønsker det onde; de viser ingen barmhjertighed mod deres nabo. ¹¹ Når en spotter straffes, får de enfoldige visdom; når de vise undervises, modtager de viden. ¹² Den Retfærdige overvejer de ondes hus og bringer dem til ruin. ¹³ Den, der lukker sine ører for de fattiges råb, vil også selv råbe uden at få svar. ¹⁴ En gave givet i hemmelighed beroliger vrede, og en bestikkelse skjult i kappen pacificerer stærk vrede. ¹⁵ Udførelsen af retfærdighed bringer glæde til de retfærdige, men skræk til dem, der gør ondt. ¹⁶ Den, der afviger fra forståelsens vej, vil hvile i de dødes selskab. ¹⁷ Den, der elsker fornøjelse, vil blive fattig; den, der elsker vin og olie, vil ikke blive rig. ¹⁸ De onde tjener som løsesum for de retfærdige, og de forræderiske for de oprigtige. ¹⁹ Bedre at bo i en ørken end med en stridbar og irriterende kvinde. ²⁰ De vise opbevarer dyrebar skat og olie, men de tåbelige forbruger det hele. ²¹ Den, der søger retfærdighed og kærlighed, opdager liv, velstand og ære. ²² En klog person kan bestige de mægtiges by og nedbryde den fæstning, de stoler på. ²³ De, der vogter deres mund og tunge, beskytter sig selv mod problemer. ²⁴ Den stolte og arrogante person, kendt som "Spotter," handler med fræk stolthed. ²⁵ Den dovnes ønske vil blive hans undergang, for hans hænder nægter at arbejde. ²⁶ Hele dagen længes han, men de retfærdige giver generøst uden at holde tilbage. ²⁷ De ondes offer er afskyeligt, og endnu mere når det bringes med onde hensigter. ²⁸ Et falsk vidne vil gå til grunde, men den, der lytter, vil tale med udholdenhed. ²⁹ En ond person sætter et dristigt ansigt op, men de oprigtige overvejer nøje deres veje. ³⁰ Der er ingen visdom,

Ordsprogenes Bog

ingen forståelse og ingen plan, der kan sejre mod Herren. ³¹ Hesten er forberedt til kampens dag, men sejren er Herrens.

22 Et godt navn er mere at ønske end stor rigdom; at blive agtet er bedre end sølv eller guld. ² De rige og de fattige har dette til fælles: Herren er skaberen af dem alle. ³ En klog person ser fare og søger tilflugt, men de naive fortsætter og betaler straffen. ⁴ Belønningen for ydmyghed og frygt for Herren er rigdom, ære og liv. ⁵ Torne og snarer ligger på de ondes vej; de, der vogter deres liv, vil holde sig langt fra dem. ⁶ Vejled et barn på den vej, han skal gå, og selv når han bliver gammel, vil han ikke vige fra den. ⁷ De, der har rigdom, har autoritet over dem med mindre, og de, der låner, er i en tjenesteposition til deres långivere. ⁸ Den, der sår uretfærdighed, vil høste ulykke, og staven af deres vrede vil blive brudt. ⁹ De, der er generøse, vil blive velsignet, for de deler deres forsyninger med dem i nød. ¹⁰ Uddriv spotteren, og strid vil forsvinde; skænderier og fornærmelser vil ophøre. ¹¹ Den, der elsker et rent hjerte og hvis tale er yndefuld, vil have kongen som ven. ¹² Herrens øjne våger over kundskab, men han omstyrter de utros ord. ¹³ Den dovne siger: "Der er en løve udenfor! Jeg vil blive dræbt på gaderne!" ¹⁴ En utro kvindes mund er en dyb grav; den, der er forbandet af Herren, vil falde i den. ¹⁵ Dårskab er bundet i et barns hjerte, men tugtens ris vil drive det langt bort. ¹⁶ Den, der undertrykker de fattige for at øge rigdom, eller giver gaver til de rige, vil kun komme til fattigdom.

¹⁷ Bøj dit øre og lyt til de vises ord; anvend dit hjerte på min kundskab, ¹⁸ for det er behageligt, når du holder dem i dig og har dem klar på dine læber. ¹⁹ Så at din tillid kan være i Herren, instruerer jeg dig i dag, selv dig. ²⁰ Har jeg ikke givet dig talrige ordsprog med råd og kundskab, ²¹ for at lære dig sande og pålidelige ord, så du kan give et korrekt svar til dem, der sendte dig? ²² Udnyt ikke de fattige, fordi de er fattige, og knus ikke de nødlidende i porten, ²³ for Herren vil tage deres sag op og vil bringe retfærdighed.

²⁴ Bliv ikke venner med en hidsig person, og omgås ikke en, der let bliver vred, ²⁵ eller du kan lære deres veje og finde en snare for dig selv.

²⁶ Vær ikke blandt dem, der giver håndslag som pant, eller blandt dem, der bliver kautionister for gæld. ²⁷ Hvis du ikke har noget at betale med, hvorfor skulle din seng tages fra dig? ²⁸ Flyt ikke en gammel grænsemærke, der er sat af dine forfædre. ²⁹ Ser du nogen dygtig i deres arbejde? De vil tjene for konger; de vil ikke tjene for ukendte mennesker.

23 Når du sidder til bords med en hersker, vær opmærksom på, hvad der er sat foran dig, ² og sæt en kniv for din strube, hvis du er tilbøjelig til stor appetit. ³ Ønsk ikke hans lækkerier, for den mad er bedragerisk. ⁴ Udmatt dig ikke i jagten på rigdom; ophør med at stole på din egen forstand. ⁵ Når du fæstner dine øjne på den, er den væk, for rigdom vil sikkert få vinger og flyve til himlen som en ørn.

⁶ Spis ikke brødet fra en modvillig vært, og ønsk ikke hans lækkerier; ⁷ for som han tænker i sit indre, sådan er han. Han siger til dig, "Spis og drik," men hans hjerte er ikke virkelig med dig. ⁸ Du vil kaste den bid op, du har spist, og spille dine komplimenter. ⁹ Tal ikke i en tåbes påhør, for han vil foragte visdommen i dine ord. ¹⁰ Flyt ikke en gammel grænsemærke eller træng ind på de faderløses marker, ¹¹ for deres Forsvarer er stærk; han vil tage deres sag op mod dig. ¹² Forpligt dig til undervisning og lyt til kundskabs ord. ¹³ Undlad ikke at give et barn disciplin; hvis du slår dem med stokken, vil de ikke dø. ¹⁴ Slå dem med stokken og red deres sjæl fra Sheol. ¹⁵ Min søn, hvis dit hjerte er klogt, så vil mit hjerte virkelig glædes; ¹⁶ mit inderste vil fryde sig, når dine læber taler det rette. ¹⁷ Lad ikke dit hjerte misunde syndere, men vær altid ivrig efter Herrens frygt. ¹⁸ Der er bestemt et fremtidigt håb for dig, og dit håb vil ikke blive afskåret. ¹⁹ Lyt, min søn, og vær klog, og ret dit hjerte på den rette vej: ²⁰ Vær ikke blandt dem, der drikker for meget vin eller frådser i kød, ²¹ for drankere og frådser vil komme til fattigdom, og døsigheid vil klæde dem i laser. ²² Vær opmærksom på din far, som gav dig liv, og foragt ikke din mor, når hun er gammel. ²³ Køb sandheden og sælg den ikke; erhverv visdom, undervisning og forståelse. ²⁴ Faderen til et retfærdigt barn vil have stor glæde; han, der er far til en klog søn, vil glæde sig over ham. ²⁵ Lad din far og mor være glade; lad hende, der fødte dig, fryde sig. ²⁶ Min søn, giv mig dit hjerte og lad dine øjne glæde sig over mine veje, ²⁷ for en promiskuøs kvinde er en

Ordsprogenes Bog

dyb grav, og en vildfaren hustru er en smal brønd.²⁸ Hun lurer som en bandit og øger de utro blandt mænd.²⁹ Hvem har ve? Hvem har sorg? Hvem har strid? Hvem har klager? Hvem har unødvendige blå mærker? Hvem har blodskudte øjne?³⁰ De, der dvæler længe ved vinen, som går for at smage blandet vin.³¹ Lad dig ikke fange af vinen, når den er rød, når den glitrer i bægeret, når den glider glat ned;³² for til sidst bider den som en slange og stikker som en hugorm.³³ Dine øjne vil se sære ting, og dit sind vil tale forvrængede ting.³⁴ Du vil være som en, der sover på det åbne hav, liggende på toppen af masten.³⁵ "De slog mig," vil du sige, "men jeg blev ikke såret! De slog mig, men jeg følte det ikke! Hvornår vågner jeg, så jeg kan finde en anden drink?"

24 Misund ikke onde mennesker, og ønsk ikke deres selskab;² for deres hjerter udtænker vold, og deres læber taler om ulykke.³ Ved visdom finder et hus sin grundvold, og ved forstand bliver det fastsat;⁴ ved kundskab fyldes dets rum med kostbare og behagelige skatte.

⁵ En klog person er stærk, og en person med viden øger sin styrke.⁶ For med klog vejledning kan du føre krig, og sejr opnås gennem mange rådgivere.⁷ Visdom er uden for tåbers rækkevidde; ved byporten åbner de ikke deres mund.⁸ Den, der planlægger ondt, vil blive kendt som en intrigemager.⁹ Planlægning af dårskab er synd, og en spotter er afskyet af folk.¹⁰ Hvis du svigter i trængselstider, er din styrke lille.¹¹ Red dem, der føres til døden; hold dem tilbage, der vakler mod slagting.¹² Hvis du hævder, "Vi vidste det ikke," opfatter han, der vejer hjertet, det ikke? Ved han, der vogter dit liv, det ikke? Vil han ikke gengælde alle efter deres gerninger?¹³ Min søn, spis honning, for det er godt; honning fra kammen er sød for din smag.¹⁴ Vid, at visdom er sød for din sjæl; hvis du finder den, er der en fremtid, og dit håb vil ikke blive afskåret.¹⁵ Læg ikke i baghold, du onde person, mod den retfærdiges hjem; ødelæg ikke deres bolig;¹⁶ for selvom den retfærdige falder syv gange, rejser de sig igen, men de onde snubler, når katastrofen rammer.¹⁷ Glæd dig ikke, når din fjende falder, og lad ikke dit hjerte fryde sig, når de snubler,¹⁸ for at Herren ikke skal lægge mærke til det og vende sin opmærksomhed væk fra dem.¹⁹ Bekymr dig ikke over onde gerninger eller misund de onde,²⁰ for den onde har ingen

fremtid, og de ondes lampe vil blive slukket.²¹ Frygt Herren og kongen, min søn, og omgås ikke de oprørske,²² for deres ulykke vil opstå pludseligt, og hvem ved, hvilken ødelæggelse de kan bringe?²³ Disse er også de vises ordsprog: At vise partiskhed i dom er ikke godt.²⁴ Den, der erklærer de onde for uskyldige, vil blive forbandet af folkene og fordømt af nationerne.²⁵ Men det vil gå godt for dem, der dømmer de skyldige, og en rig velsignelse vil komme over dem.²⁶ Et ærligt oprigtigt svar er så behageligt som et blidt kys.²⁷ Forbered dit arbejde udenfor, og gør det klar på marken; derefter byg dit hus.²⁸ Vidn ikke mod din nabo uden grund, og bedrag ikke med dine læber.²⁹ Sig ikke, "Jeg vil gøre mod dem, som de har gjort mod mig; jeg vil gengælde dem for, hvad de har gjort."³⁰ Jeg gik forbi en doven mands mark, ved en vingård tilhørende en, der manglede forstand;³¹ og den var tilgroet med torne, jorden var dækket med ukrudt, og stenmuren var i ruiner.³² Jeg iagttog og tog det til hjerte; jeg så og modtog belæring.³³ En smule søvn, en smule blund, en let foldning af hænderne for at hvile—³⁴ og fattigdom vil komme over dig som en røver, og mangel som en bevæbnet mand.

25 Dette er yderligere ordsprog af Salomon, nedskrevet af mændene fra Ezekias, Judas konge.² Det er Guds ære at skjule en sag; kongernes ære er at udforske en sag.³ Som himlene er høje og jorden er dyb, sådan er kongernes hjerte uransageligt.⁴ Fjern urenhederne fra sølvet, og et kar fremkommer for sølvsmeden.⁵ Fjern de onde fra kongens nærhed, og hans trone vil blive grundfæstet gennem retfærdighed.⁶ Ophøj ikke dig selv i kongens nærhed, og stå ikke på de stores plads.⁷ Det er bedre for ham at sige til dig, "Kom herop," end at du bliver ydmyget for den fyrste, dine øjne har set.⁸ Gå ikke hastigt til retten, for hvad vil du gøre til sidst, hvis din nabo bringer dig til skamme?⁹ Før din sag med din nabo, og forråd ikke en andens tillid,¹⁰ for at den, der hører det, ikke bringer dig til skamme, og dit ry bliver ødelagt.¹¹ Et ord, der er vel talt, er som gyldne æbler i sølvindfatninger.¹² Som en guldring eller et fint guldsmykke er en vis irettesættelse til et lyttende øre.¹³ Som sneens kølighed i høsttiden er en trofast budbringer for dem, der sender ham; han forfrisker sin herres sjæl.¹⁴ Den, der praler af gaver, der aldrig gives, er som skyer og vind uden regn.¹⁵ Med tålmodighed kan en hersker overtales, og en mild tunge kan knække en

Ordsprogenes Bog

knogle. ¹⁶ Hvis du finder honning, spis kun hvad du har brug for, for at du ikke får for meget og kaster op. ¹⁷ Lad din fod sjældent være i din nabos hus, for at han ikke bliver træt af dig og hader dig. ¹⁸ Som en kølle, et sværd eller en skarp pil er den, der afgiver falsk vidnesbyrd mod en nabo. ¹⁹ Som en dårlig tand eller en halt fod er tillid til de utro i trængselstider. ²⁰ Som en, der tager en kappe af på en kold dag, eller eddike på soda, er den, der synger sange til et tungt hjerte. ²¹ Hvis din fjende er sulten, giv ham mad; hvis han er tørstig, giv ham vand at drikke. ²² Ved at gøre dette vil du samle gloende kul på hans hoved, og Herren vil belønne dig. ²³ Som nordenvinden bringer regn, sådan bringer en lumsk tunge et vredt ansigt. ²⁴ Bedre at bo på et hjørne af taget end at dele hus med en stridslysten kvinde. ²⁵ Gode nyheder fra et fjert land er som koldt vand til en træt sjæl. ²⁶ Som en mudret kilde eller en forurenet brønd er de retfærdige, der giver efter for de onde. ²⁷ Det er ikke godt at spise for meget honning, ej heller er det ærefuldt at søge sin egen ære. ²⁸ Som en by, hvis mure er nedbrudte, er en person, der mangler selvkontrol.

26 Som sne om sommeren og regn under høsten, sådan passer ære ikke til en tåbe. ² Som en flagrende spurv eller en flyvende sval, sådan falder en forbandelse uden grund ikke ned. ³ Pisken til hesten, tøjlen til æslet, og stokken til tåbers ryg. ⁴ Svar ikke en tåbe efter hans dårskab, for at du ikke selv skal blive som ham. ⁵ Svar en tåbe efter hans dårskab, for at han ikke skal blive vis i egne øjne. ⁶ At sende en besked med en tåbe er som at skære sine fødder af og drikke vold. ⁷ Som ubrugelige ben for en lam er et ordsprog i tåbers mund. ⁸ Som at binde en sten i en slynge, sådan er det at give ære til en tåbe. ⁹ Som en tjørnebusk i hånden på en drukkenbolt er et ordsprog i tåbers mund. ¹⁰ Som en bueskytte, der skyder planløst, er den, der hyrer en tåbe eller en tilfældig forbipasserende. ¹¹ Som en hund vender tilbage til sit bræk, sådan gentager en tåbe sin dårskab. ¹² Ser du en, der er vis i egne øjne? Der er mere håb for en tåbe end for ham. ¹³ En doven siger: "Der er en løve på vejen, en løve på gaderne!" ¹⁴ Som en dør svinger på sine hængsler, sådan vender en doven sig på sin seng. ¹⁵ En doven begraver sin hånd i fadet; han er for træt til at bringe den tilbage til munden. ¹⁶ En doven er visere i egne øjne end syv, der kan give et diskret svar. ¹⁷ Som en, der griber en hund i ørerne,

er den, der blander sig i en strid, der ikke er hans egen. ¹⁸ Som en galning, der skyder flammende pile og død, ¹⁹ er den, der bedrager sin nabo og siger: "Jeg spøjte bare!" ²⁰ Uden brænde går en ild ud; uden en sladder stilner en strid. ²¹ Som trækul til gløder og brænde til ild, sådan er en stridslysten person til at antænde kiv. ²² En sladders ord er som lækre bidder; de går ned til de inderste dele. ²³ Som et lerkar overtrukket med sølvslagger er brændende læber med et ondt hjerte. ²⁴ De, der er fjender, skjuler deres hensigter med deres læber, men i deres hjerter gemmer de bedrag. ²⁵ Selvom deres tale er charmerende, tro dem ikke, for syv vederstyggeligheder fylder deres hjerte. ²⁶ Deres ondskab kan være skjult ved bedrag, men deres ondskab vil blive afsløret i forsamlingen. ²⁷ Den, der graver en grav, vil falde i den; hvis nogen ruller en sten, vil den vende tilbage over dem. ²⁸ En bedragerisk tunge foragter dem, den skader, og en smigrende mund fører til ruin.

27 Lad være med at prale af i morgen, for du ved ikke, hvad en dag kan bringe. ² Lad andre rose dig, og ikke din egen mund; lad det være en fremmed, og ikke dine egne læber. ³ En sten er tung, og sand er byrdefuldt, men en tåbes provokation er tungere end begge. ⁴ Vrede er grusom, og harme er overvældende, men hvem kan stå imod jalousi? ⁵ En åben irettesættelse er bedre end kærlighed, der er skjult. ⁶ En vens sår kan man stole på, men en fjendes kys er bedrageriske. ⁷ En person, der er mæt, foragter honning, men for den sultne smager selv det bitre sødt. ⁸ Som en fugl, der vandrer fra sin rede, sådan er en person, der forlader sit hjem. ⁹ Parfume og olie bringer glæde til hjertet, og en vens sødme kommer fra deres oprigtige råd. ¹⁰ Forlad ikke din ven eller din fars ven, og gå ikke til din brors hus på din ulykkes dag; bedre er en nabo, der er nær, end en bror langt væk.

¹¹ Vær klog, min søn, og gør mit hjerte glad, så jeg kan svare dem, der håner mig. ¹² De kloge ser faren og skjuler sig, men de enfoldige går videre og lider for det. ¹³ Tag klædningen af en, der er kautionist for en fremmed; hold den i pant, når det er for en udlænding. ¹⁴ Hvis nogen velsigner deres nabo med høj stemme tidligt om morgenen, vil det blive taget som en forbandelse. ¹⁵ En vedvarende dryppen på en regnvejrsdag er som en stridbar hustru. ¹⁶ At forsøge

Ordsprogenes Bog

at holde hende tilbage er som at holde vinden tilbage eller gribe olie med hånden.

¹⁷ Ligesom jern skærper jern, sådan skærper en person en anden. ¹⁸ Den, der plejer et figentræ, vil spise dets frugt, og den, der passer sin herre, vil blive æret. ¹⁹ Som vandet reflekterer ansigtet, sådan reflekterer en persons hjerte personen. ²⁰ Sheol og Abaddon bliver aldrig mætte, og det gør menneskets øjne heller ikke. ²¹ Smeltediglen er til sølv, og ovnen til guld, men mennesker prøves af den ros, de modtager. ²² Selv om du maler en tåbe i en morter, maler dem som korn med en støder, vil deres dårskab ikke forlade dem.

²³ Vær sikker på at kende tilstanden af dine flokke, og vær opmærksom på dine hjoede; ²⁴ for rigdom varer ikke evigt, og heller ikke en krone består i alle generationer. ²⁵ Når høet er fjernet, og ny vækst kommer frem, og bjergenes urter samles ind, ²⁶ vil lammene give dig tøj, og gederne vil bringe prisen for en mark. ²⁷ Og der vil være nok gedemælk til din mad, til din husstands mad og næring til dine tjenestepiger.

28 De ugudelige flygter, selvom ingen forfølger dem, men de retfærdige står så selvsikre som en løve. ² Når et land er i oprør, har det mange herskere, men med en person af forståelse og viden består det. ³ En hersker, der undertrykker de fattige, er som et piskende regnvejr, der ikke efterlader nogen mad. ⁴ De, der forlader loven, priser de ugudelige, men de, der holder den, kæmper imod dem. ⁵ Ondskabsmænd forstår ikke retfærdighed, men de, der søger Herren, forstår den fuldt ud. ⁶ Bedre er den fattige, der vandrer i integritet, end den rige, hvis veje er krogede. ⁷ En klog søn følger loven, men en kammerat af frådere bringer skam over sin far. ⁸ Den, der øger sin rigdom ved renter eller profit fra de fattige, samler det for en, der vil være god mod de fattige. ⁹ Hvis nogen vender sig bort fra at lytte til loven, er selv deres bøn afskyelig. ¹⁰ Den, der leder de oprigtige på afveje i en ond vej, vil falde i deres egen grav, men de skyldfri vil arve godt.

¹¹ De rige er vise i deres egne øjne, men de fattige med forståelse ser igennem dem. ¹² Når de retfærdige har succes, er der stor fest; men når de ugudelige kommer til magten, skjuler folk sig. ¹³ Den, der skjuler sine synder, vil ikke trives, men den, der bekendt og opgiver dem, finder nåde. ¹⁴ Velsignet

er den, der altid frygter Gud, men den, der forhæder sit hjerte, falder i ulykke. ¹⁵ En ond hersker med magt over et fattigt folk er som en brølende løve eller en angribende bjørn. ¹⁶ En tyrannisk hersker mangler forståelse, men den, der hader uretfærdig vinding, vil forlænge sine dage. ¹⁷ Enhver, der er tynget af skyld for mord, vil være en flygtning indtil døden; lad ingen støtte dem.

¹⁸ Den, der vandrer ulasteligt, vil blive holdt sikker, men den, hvis veje er krogede, vil falde pludseligt. ¹⁹ De, der arbejder deres jord, vil have rigeligt med mad, men de, der jagter fantasier, vil have rigeligt med fattigdom. ²⁰ En trofast person vil bugne af velsignelser, men den, der er ivrig efter at blive rig, vil ikke gå ustraffet. ²¹ At vise partiskhed er ikke godt, men for et stykke brød vil en person gøre forkert. ²² De nærige skynder sig efter rigdom og indser ikke, at fattigdom venter dem. ²³ Den, der irttesætter en person, vil finde mere gunst til sidst end den, der smigrer med tungen. ²⁴ Den, der røver sin far eller mor og siger: "Det er ikke forkert," er en kammerat til en, der ødelægger. ²⁵ De arrogante skaber strid, men de, der stoler på Herren, vil trives. ²⁶ De, der stoler på sig selv, er tåber, men de, der vandrer klogt, vil blive holdt sikre. ²⁷ De, der giver til de fattige, vil ikke mangle noget, men de, der lukker deres øjne for dem, modtager mange forbandelser. ²⁸ Når de ugudelige kommer til magten, skjuler folk sig; men når de er væk, blomstrer de retfærdige.

29 En person, der ofte modtager irttesættelse, men forbliver stædig, vil pludseligt stå over for konsekvenser uden mulighed for helbredelse. ² Når de retfærdige blomstrer, glæder folket sig; men når de onde regerer, sørger folket. ³ En mand, der værdsætter visdom, bringer lykke til sin far, men den, der omgås skøger, ødsler sin rigdom. ⁴ En konge giver landet stabilitet gennem retfærdighed, men de, der modtager bestikkelse, undergraver det. ⁵ De, der smigrer deres nabo, lægger en fælde for deres skridt. ⁶ Ugerningsmænd bliver fanget af deres egen synd, men de retfærdige synger og glæder sig. ⁷ De retfærdige bekymrer sig om de fattiges rettigheder; de onde viser ingen sådan omsorg. ⁸ Spottere ophidser en by, men de vise vender vreden bort. ⁹ Når en vis person engagerer sig i en strid med en tåbe, raser tåben eller spotter, og der er ingen fred. ¹⁰ Blodtørstige individer hader den retskafne, men de oprigtige

Ordsprogenes Bog

søger at beskytte ham. ¹¹ Tåber giver fuld udløsning for deres vrede, men de vise holder den tilbage. ¹² Hvis en hersker lytter til falskhed, bliver alle hans embedsmænd korrupte. ¹³ De fattige og tyrannen deler dette: Herren oplyser begge deres øjne. ¹⁴ Når en konge dømmer de fattige med retfærdighed, vil hans regeringstid blive fast etableret.

¹⁵ Stokken og irettesættelsen giver visdom, men et barn, der overlades til sig selv, bringer skam over sin mor. ¹⁶ Når de onde formerer sig, øges overtrædelsen; men de retfærdige vil være vidne til deres fald. ¹⁷ Disciplinér dit barn, og de vil give dig hvile; de vil bringe glæde til din sjæl. ¹⁸ Hvor der ikke er vision, kaster folket tøjlerne; men velsignet er den, der følger loven. ¹⁹ En tjener kan ikke korrigeres ved ord alene; for selvom de forstår, vil de ikke svare. ²⁰ Ser du nogen, der er forhatet i deres tale? Der er mere håb for en tåbe end for dem. ²¹ Den, der forkæler en tjener fra ungdommen, vil finde ham oprørsk til sidst.

²² En vred person skaber strid, og en hidsig person bugner af synd. ²³ Stolthed bringer en person lavt, men en ydmyg ånd vinder ære. ²⁴ En medskyldig til en tyv er sin egen fjende; de hører forbandelsen, men afslører intet. ²⁵ Frygten for andre lægger en fælde, men den, der stoler på Herren, holdes sikker. ²⁶ Mange søger en herskers gunst, men retfærdighed for menneskeheden kommer fra Herren. ²⁷ De retfærdige afskyr de uretfærdige; de onde afskyr de oprigtige.

30 Udsagnene fra Agur, søn af Jakeh, udtalelsen. Denne mand erklærer til Ithiel, til Ithiel og Ucal: "Jeg er træet, Gud, men jeg kan sejre. ² Sandelig, jeg er mere uvidende end nogen anden, og jeg mangler menneskelig forståelse. ³ Jeg har ikke erhvervet visdom, og jeg besidder ikke den Helliges viden. ⁴ Hvem er steget op til himlen og er steget ned? Hvem har samlet vinden i sine hænder? Hvem har svøbt vandene i en klædning? Hvem har grundlagt alle jordens ender? Hvad er hans navn, og hvad er hans søns navn? Du ved det sikkert! ⁵ Hvert ord fra Gud er fejlfrit; han er et skjold for dem, der søger tilflugt hos ham. ⁶ Tilføj ikke til hans ord, ellers vil han irettesætte dig, og du vil blive fundet som en løgner.

⁷ To ting beder jeg dig om, Herre; nægt mig dem ikke, før jeg dør: ⁸ Hold falskhed og bedrag langt fra

mig; giv mig hverken fattigdom eller rigdom, men forsyn mig med min tildelte del. ⁹ Ellers kan jeg få for meget og fornægte dig og sige: 'Hvem er Herren?' Eller jeg kan blive fattig og stjæle, og dermed vanære min Guds navn. ¹⁰ Bagtal ikke en tjener overfor deres herre, ellers vil de forbande dig, og du vil blive fundet skyldig.

¹¹ Nogle forbander deres fædre og undlader at velsigne deres mødre; ¹² de, der anser sig selv for rene, men ikke er blevet renset fra deres overtrædelser; ¹³ de, hvis øjne er så hovmodige, hvis blikke er fyldt med arrogance; ¹⁴ de, hvis tænder er som sværd, og hvis kæber er sat med knive for at fortære de fattige fra jorden og de trængende blandt menneskeheden.

¹⁵ Blodiglen har to døtre, der råber: 'Giv! Giv!' Der er tre ting, der aldrig bliver mætte, fire, der aldrig siger: 'Nok!': ¹⁶ graven, den ufrugtbare livmoder, jorden, der aldrig bliver mæt af vand, ogilden, der aldrig siger: 'Nok!' ¹⁷ Øjet, der håner en far og foragter en gammel mor, vil blive hakket ud af dalens ravne og spist af gribbene.

¹⁸ Der er tre ting, der er for vidunderlige for mig, fire, som jeg ikke forstår: ¹⁹ ørnenes flugt på himlen, slangens bevægelse på klippen, skibets kurs på det åbne hav, og en mands vej med en ung kvinde. ²⁰ Sådan er en utro kvindes adfærd: hun spiser maden og renser derefter sin mund, så hun kan sige: 'Jeg har ikke gjort noget forkert.' ²¹ Under tre ting skælver jorden, under fire kan den ikke holde ud: ²² en tjener, der bliver konge, en tåbe, der er mæt af mad, ²³ en ukær kvinde, der bliver gift, og en tjener, der fortrænger sin frue.

²⁴ Fire små skabninger på jorden er overordentlig vise: ²⁵ Myrer, selvom de er små og svage, opbevarer deres mad om sommeren; ²⁶ Klippedyr, selvom de ikke er magtfulde, bygger deres hjem i klipperne; ²⁷ Græshopper, der ikke har nogen konge, marcherer sammen i rækker; ²⁸ En firben, let fanget med hånden, men findes i kongers paladser.

²⁹ Der er tre ting, der er statelige i deres gang, fire, der bevæger sig med ædel holdning: ³⁰ En løve, majestætisk blandt skabninger, der trækker sig tilbage for intet; ³¹ En stolt hane, en buk, og en konge, der er sikker mod oprør.

Ordsprogenes Bog

³² Hvis du har været tåbelig i at ophøje dig selv, eller hvis du har udtænkt ondt, læg din hånd over din mund. ³³ For som kærlighed af mælk frembringer smør, og som vridning af næsen frembringer blod, sådan frembringer ophidselse af vrede strid.

31 Ord af kong Lemuel, en inspireret besked hans mor gav ham: ² Hvordan skal jeg tiltale dig, min søn? Hvordan skal jeg tiltale dig, barn af mit skød? Hvordan skal jeg tiltale dig, barn af mine løfter? ³ Giv ikke din styrke til kvinder, ej heller dine veje til dem, der ødelægger konger. ⁴ Det er ikke for konger, Lemuel, det er ikke for konger at drikke vin, ej heller for herskere at længes efter stærk drik, ⁵ for at de ikke drikker og glemmer, hvad der er blevet bestemt, og fordrejer alle de undertrykte rettigheder. ⁶ Lad stærk drik gives til dem, der er ved at omkomme, og vin til dem i bitter nød. ⁷ Lad dem drikke og glemme deres fattigdom, og ikke mere huske deres besvær.

⁸ Talsmand for dem, der ikke kan tale for sig selv, for alle de nødlidendes rettigheder. ⁹ Tal op, døm retfærdigt, og forsvare de fattiges og trængendes rettigheder.

¹⁰ En hustru af ædel karakter, hvem kan finde hende? Hendes værdi er langt over rubiner. ¹¹ Hendes mand har fuld tillid til hende, og han vil ikke mangle noget udbytte. ¹² Hun bringer ham godt og ikke ondt, gennem hele sit liv. ¹³ Hun søger uld og

hør, og arbejder med ivrige hænder. ¹⁴ Hun er som en flåde af handelsskibe, der bringer sin mad langvejs fra. ¹⁵ Hun står op, mens det endnu er nat, og sørger for mad til sit hus, og portioner til sine tjenestepiger. ¹⁶ Hun vurderer en mark og køber den; med sine indtægter planter hun en vingård. ¹⁷ Hun forbereder sig med styrke og styrker sine arme. ¹⁸ Hun indser, at hendes handel er profitabel, og hendes lampe går ikke ud om natten. ¹⁹ Hun lægger sine hænder på rokken, og hendes hænder holder tenen. ²⁰ Hun rækker ud til de fattige og strækker sine hænder til de trængende. ²¹ Hun frygter ikke for sit hus, når det sner, for alle er klædt i skarlagen. ²² Hun laver dække til sin seng; hendes klæder er fint linned og purpur. ²³ Hendes mand er respekteret ved byens porte, hvor han sidder blandt landets ældste. ²⁴ Hun fremstiller linnedklæder og sælger dem, og forsyner købmændene med bælt. ²⁵ Styrke og værdighed er hendes klæder, og hun kan le af de kommende dage. ²⁶ Hendes ord er fyldt med visdom, og hun lærer venlighed: det er altid til stede på hendes tunge. ²⁷ Hun overvåger sit hus' aktiviteter, og deltager ikke i lediggang. ²⁸ Hendes børn står op og velsigner hende; hendes mand priser også hende: ²⁹ "Mange kvinder gør ædle ting, men du overgår dem alle." ³⁰ Ynde kan være vildledende, og skønhed varer ikke ved; men en kvinde, der ærer Herren, skal prises. ³¹ Ær hende for alt, hvad hendes hænder har gjort, og lad hendes gerninger bringe hende ros ved byens porte.

Prædikerens Bog

1 Læreren, Davids efterkommer, hersker i Jerusalem, siger: ² "Tomhed, ja, ren tomhed," siger Læreren, "Tomhed, ja, alt er meningsløst."

³ Hvad får mennesker ud af al deres arbejde, som de slider med under solen? ⁴ Slægter kommer, og slægter går, men jorden forbliver uforandret gennem tiden. ⁵ Solen står op, og solen går ned, og skynder sig tilbage til det sted, hvor den står op igen. ⁶ Vinden blæser mod syd og drejer mod nord; rundt og rundt går den, tilbage til sin bane. ⁷ Alle floder løber ud i havet, men havet bliver aldrig fuldt. Til det sted, hvor floderne kommer fra, vender de tilbage igen. ⁸ Alle ting er trættende, mere end man kan udtrykke. Øjet bliver ikke mæt af at se, og øret fyldes ikke af at høre. ⁹ Det, der har været, vil være igen, og det, der er gjort, vil blive gjort igen; der er intet nyt under solen. ¹⁰ Er der noget, man kan sige om: "Se! Dette er noget nyt?" Det har allerede eksisteret i fortidens tidsaldre. ¹¹ Der er ingen erindring om tidligere ting, og der vil heller ikke være nogen erindring om senere ting hos dem, der kommer efter. ¹² Jeg, Læreren, har tjent som konge over Israel i Jerusalem. ¹³ Jeg satte mit sind for at søge og udforske med visdom alt, hvad der gøres under himlen. Det er en byrdefuld opgave, Gud har givet menneskenes sønner. ¹⁴ Jeg har set alle ting, der gøres under solen; alle er meningsløse og en ren jagt efter vinden. ¹⁵ Hvad der er kroget, kan ikke rettes; hvad der mangler, kan ikke tælles. ¹⁶ Jeg sagde til mig selv: "Se, jeg har øget min visdom mere end nogen, der har hersket over Jerusalem før mig; jeg har oplevet en stor del af visdom og kundskab." ¹⁷ Så satte jeg mit sind for at kende visdom og også vanvid og dårskab, men jeg lærte, at også dette er en jagt efter vinden. ¹⁸ For med megen visdom kommer megen sorg; jo mere kundskab, jo mere smerte.

2 Jeg sagde til mig selv: "Kom nu, jeg vil prøve dig med fornøjelse for at opdage, hvad der er værdifuldt." Men også dette viste sig at være forgæves. ² Jeg sagde om latter: "Det er vanvid," og om fornøjelse: "Hvad opnår det?" ³ Jeg søgte at opmuntre mig selv med vin, omfavnede dårskab—mit sind ledte mig stadig med visdom—for at skelne, hvad der er godt for mennesker at gøre under himlen i deres korte livsforløb. ⁴ Jeg gik i gang med store værker: Jeg byggede huse til mig selv og plantede vingårde. ⁵ Jeg skabte haver og parker og plantede alle slags frugttræer i dem. ⁶ Jeg byggede

reservoirer til at vande lunde af frodige træer. ⁷ Jeg erhvervede mandlige og kvindelige tjenere, og havde tjenere født i mit hus. Jeg ejede også flere hjoerde og flokke end nogen før mig i Jerusalem. ⁸ Jeg samlede sølv og guld til mig selv, og skattene fra konger og provinser. Jeg skaffede mandlige og kvindelige sangere, og mænds fornøjelser: mange medhustruer. ⁹ Jeg blev større end nogen, der havde været før mig i Jerusalem. I alt dette forblev min visdom hos mig. ¹⁰ Jeg nægtede ikke mine øjne noget, de ønskede; jeg holdt ingen fornøjelse tilbage fra mit hjerte. Mit hjerte glædede sig over alt mit arbejde, og dette var belønningen for al min møje. ¹¹ Men da jeg betragtede alt, hvad mine hænder havde udrettet og hvad jeg havde arbejdet for at opnå, var alt meningsløst, en jagt efter vind; der var ingen gevinst under solen. ¹² Så vendte jeg mine tanker til at overveje visdom, vanvid og dårskab. Hvad mere kan efterfølgeren til kongen gøre end det, der allerede er gjort? ¹³ Jeg så, at visdom er bedre end dårskab, ligesom lys er bedre end mørke. ¹⁴ De vise har øjne i deres hoveder, mens tåben vandrer i mørke; alligevel indså jeg, at den samme skæbne rammer dem begge. ¹⁵ Så sagde jeg til mig selv: "Tåbens skæbne vil også overgå mig. Hvad er da fordelene ved at være vis?" Jeg sagde til mig selv: "Dette er også meningsløst." ¹⁶ For de vise, ligesom tåben, vil ikke blive husket længe; i de kommende dage vil begge blive glemt. Ligesom tåben må også de vise dø! ¹⁷ Så jeg hadede livet, fordi arbejdet under solen var smerteligt for mig. Alt er meningsløst, en jagt efter vind. ¹⁸ Jeg afskyede alle de ting, jeg havde arbejdet for under solen, fordi jeg må efterlade dem til den, der kommer efter mig. ¹⁹ Og hvem kan sige, om den person vil være vis eller tåbelig? Alligevel vil de have myndighed over alle resultaterne af min møje, som jeg har lagt min indsats og dygtighed i under solen. Dette er også forgæves. ²⁰ Så mit hjerte blev fyldt med fortvivelse over alt mit anstrengende arbejde under solen. ²¹ For en person kan arbejde med visdom, viden og dygtighed, og så må de efterlade alt, de ejer, til en anden, der ikke har arbejdet for det. Dette er også forgæves og en stor ulykke. ²² Hvad får mennesker ud af al deres møje og bekymrede stræben, som de arbejder med under solen? ²³ Alle deres dage bringer deres arbejde sorg og smerte; selv om natten hviler deres sind ikke. Dette er også forgæves. ²⁴ Der er intet bedre for en person end at spise, drikke og finde tilfredsstillelse i

Prædikerens Bog

deres arbejde. Dette ser jeg også er fra Guds hånd,
²⁵ for hvem kan spise eller finde glæde uden Ham?
²⁶ Til den, der behager Ham, giver Gud visdom, viden
og lykke, men til synderen tildeler Han opgaven at
samle og opbevare rigdom for at overdrage den til
den, der behager Gud. Dette er også meningsløst, en
jagt efter vind.

3 Der er en tid for alt, og en tid for hver aktivitet
under himlen: ² En tid til at fødes og en tid til at
dø, en tid til at plante og en tid til at rykke op
det, der er plantet, ³ En tid til at dræbe og en tid til
at helbrede, en tid til at bryde ned og en tid til at
bygge op, ⁴ En tid til at græde og en tid til at le, en
tid til at sørge og en tid til at danse, ⁵ En tid til at
sprede sten og en tid til at samle dem, en tid til at
omfavne og en tid til at afholde sig fra at omfavne, ⁶
En tid til at søge og en tid til at opgive søgningen, en
tid til at beholde og en tid til at kassere, ⁷ En tid til at
rive itu og en tid til at sy sammen, en tid til at tie og
en tid til at tale, ⁸ En tid til at elske og en tid til at
hade, en tid til krig og en tid til fred. ⁹ Hvad får
arbejderen ud af sit slid? ¹⁰ Jeg har set den opgave,
Gud har givet menneskene at beskæftige sig med. ¹¹
Han har gjort alt smukt i sin tid. Han har også lagt
evigheden i menneskets hjerte, men ingen kan fatte,
hvad Gud har gjort fra begyndelsen til enden. ¹² Jeg
ved, at der ikke er noget bedre for mennesker end at
glæde sig og gøre godt i deres liv. ¹³ Desuden, at
hver person kan spise og drikke og finde
tilfredsstillelse i alt deres slid—dette er Guds gave.
¹⁴ Jeg ved, at alt, hvad Gud gør, vil vare evigt; intet
kan lægges til det, og intet kan tages fra det. Gud
gør dette, så mennesker vil frygte Ham. ¹⁵ Hvad der
er, har allerede været, og hvad der vil være, har
været før; og Gud kalder fortiden til regnskab. ¹⁶
Desuden har jeg set under solen, at på dommens
sted er der ondskab, og på retfærdighedens sted er
der ondskab. ¹⁷ Jeg sagde til mig selv: "Gud vil
dømme både de retfærdige og de onde, for der er
en tid for hver sag og hver handling." ¹⁸ Jeg sagde
også til mig selv om mennesker: "Gud tester dem, så
de kan se, at de er som dyrene." ¹⁹ For menneskers
skæbne og dyrenes skæbne er den samme: Som
den ene dør, dør den anden. De har alle den samme
ånde; mennesker har ingen fordel over dyrene. Alt er
meningsløst. ²⁰ Alle vender tilbage til det samme
sted; alle kommer fra støv, og til støv vender alle
tilbage. ²¹ Hvem kan afgøre, om menneskets ånd
stiger opad, og om dyrets ånd stiger ned i jorden? ²²

Så jeg så, at der ikke er noget bedre end for en
person at være glad i sit arbejde, for det er deres
lod. For hvem kan bringe dem til at se, hvad der vil
ske efter dem?

4 Endnu en gang betragtede jeg alle de
undertrykkelser, der sker under solen. Jeg så de
undertrykte tårer, og de havde ingen trøster;
magten var på deres undertrykkes side, og de
havde ingen trøster. ² Jeg konkluderede, at de døde,
som allerede er gået bort, er mere lykkelige end de
levende, som stadig er i live. ³ Dog bedre end begge
er den, der aldrig er blevet født, som ikke har været
vidne til de onde gerninger, der bliver gjort under
solen. ⁴ Jeg bemærkede, at alt arbejde og al
præstation stammer fra én persons rivalisering med
en anden. Dette er også tomhed, en jagt efter
vinden. ⁵ Dårn sidder ledig og bringer ruin over sig
selv. ⁶ Bedre er én håndfuld med ro end to
håndfulde med slid og jagt efter vinden. ⁷ Igen
betragede jeg noget forgæves under solen: ⁸ Der
var en mand, som var alene, uden søn eller bror. Der
var ingen ende på hans slid, men hans øjne blev ikke
mætte af rigdom. "For hvem slider jeg," spurgte han,
"og berøver mig selv nydelse?" Dette er også tomhed
og en elendig opgave. ⁹ To er mere effektive end én,
da de har et godt udbytte for deres indsats: ¹⁰ Hvis
den ene falder, kan den anden løfte ham op. Men ve
den, der falder og ikke har nogen til at hjælpe sig op.
¹¹ Desuden, hvis to ligger sammen, vil de holde
varmen. Men hvordan kan én holde sig varm alene?
¹² Selvom én kan blive overmandet, kan to forsvare
sig. En tredobbelt snor brister ikke så let. ¹³ Bedre er
en fattig men klog ungdom end en gammel og
tåbelig konge, som ikke længere ved, hvordan man
tager imod råd. ¹⁴ For han kan være kommet fra
fængslet for at blive konge, selvom han blev født
fattig i sit rige. ¹⁵ Jeg betragtede alle, der lever og
vandrer under solen, følge ungdommen,
tronarvingen. ¹⁶ Der er ingen ende på alle de
mennesker, der var før dem, men de, der kommer
senere, vil ikke være tilfredse med ham. Dette er
også tomhed, en jagt efter vinden.

5 Vær forsigtig, når du går ind i Guds hus, og kom
for at lytte snarere end at bringe tåbers offer,
som ikke ved, at de gør forkert. ² Vær ikke
forhastet med din mund, og vær ikke hurtig i dit
hjerte til at bringe en sag frem for Gud. For Gud er i
himlen, og du er på jorden, så lad dine ord være få. ³

Prædikerens Bog

For drømme kommer med meget travlhed, og en tåbes stemme med mange ord. ⁴ Når du aflægger et løfte til Gud, tøv ikke med at opfylde det. Han har ingen glæde i tåber; opfyld, hvad du lover. ⁵ Det er bedre ikke at love end at aflægge et løfte og ikke opfylde det. ⁶ Lad ikke din mund føre dig til synd, og sig ikke foran Guds budbringer, at det var en fejl. Hvorfor skulle Gud blive vred på dine ord og ødelægge dine hænders værk? ⁷ For i mange drømme og mange ord er der tomhed. Stå i stedet i ærefrygt for Gud. ⁸ Hvis du ser de fattiges undertrykkelse og nægtelse af retfærdighed og rettigheder i en provins, så vær ikke forundret over sagen; for en embedsmand bliver overvåget af en højere, og der er højere embedsmænd over dem. ⁹ Landets udbytte deles af alle; selv kongen drager fordel af markerne. ¹⁰ Den, der elsker penge, vil aldrig have nok; den, der elsker rigdom, vil ikke blive tilfreds med sin indkomst. Også dette er tomhed. ¹¹ Når varerne øges, øges også dem, der forbruger dem. Hvilken fordel har ejerne så, bortset fra at se på dem? ¹² Arbejderens søvn er sød, uanset om han spiser lidt eller meget, men de riges overflod vil ikke lade dem sove. ¹³ Der er en alvorlig ondskab, jeg har set under solen: rigdom opbevaret til skade for dens ejer, ¹⁴ eller rigdom tabt gennem uheldige omstændigheder, så der ikke er noget tilbage til deres børn at arve. ¹⁵ Som man kommer nøgen fra sin moders liv, sådan vil man forlade det, som man kan. Man vil intet tage fra sit slid, som man kan bære i sine hænder. ¹⁶ Også dette er en alvorlig ondskab: præcis som man kommer, sådan vil man forlade det. Hvilken gevinst er der for dem, der slider for vinden? ¹⁷ Alle deres dage spiser de i mørke, med stor frustration, sygdom og vrede. ¹⁸ Dette er, hvad jeg har set som godt og passende: at spise, drikke og finde tilfredsstillelse i alt sit arbejde under solen i de få dage af livet, Gud har givet dem—for dette er deres belønning. ¹⁹ Desuden, når Gud giver nogen rigdom og ejendele, og evnen til at nyde dem, at acceptere deres lod og finde glæde i deres slid—dette er en gave fra Gud. ²⁰ De tænker sjældent over deres livs dage, fordi Gud holder dem beskæftiget med glæde i deres hjerte.

6 Jeg har set en ondskab under solen, og den er udbredt blandt menneskene: ² Gud giver mennesker rigdom, velstand og ære, så de ikke mangler noget, deres hjerte begærer, men Gud tillader dem ikke at nyde det, og i stedet nyder en

fremmed det. Dette er tomhed og en alvorlig ulykke. ³ Hvis en mand har hundrede børn og lever mange år, uanset hvor længe, men han ikke kan nyde sin rigdom og ikke får en ordentlig begravelse, så siger jeg, at et dødfødt barn har det bedre end han. ⁴ For det kommer i tomhed og går bort i mørke, og dets navn er indhyllet i mørke. ⁵ Selvom det ikke har set solen eller kendt noget, finder det mere hvile end den mand. ⁶ Selv hvis han lever to tusind år, men ikke nyder sin velstand—går ikke alle til det samme sted? ⁷ Alt ens arbejde er for munden, men appetitten bliver aldrig tilfredsstillet. ⁸ Hvilken fordel har den vise over tåben? Hvilken fordel har den fattige i at vide, hvordan man skal opføre sig blandt de levende? ⁹ Bedre er det, som øjnene ser, end begærets flakken. Dette er også tomhed, en jagt efter vind. ¹⁰ Hvad der findes, er allerede blevet navngivet, og hvad mennesket er, er blevet kendt; ingen kan kæmpe mod en, der er mægtigere. ¹¹ Jo flere ord, desto større tomhed, og hvad gavner det nogen? ¹² For hvem ved, hvad der er godt for en person i livet, i de få og forgæves dage, de passerer som en skygge? Hvem kan fortælle dem, hvad der vil ske under solen, efter de er borte?

7 Et godt navn er mere værd end fin olie, og dødsdagen er bedre end fødselsdagen. ² Det er bedre at gå til et sørgehus end til et festhus, for døden er alles skæbne, og de levende bør tage det til hjerte. ³ Sorg er bedre end latter, for et bedrøvet ansigt kan føre til et glad hjerte. ⁴ De vises hjerte er i sørgehuset, mens dårernes hjerte er i lysthuset. ⁵ Det er bedre at høre de vises irettesættelse end at lytte til dårsers sang. ⁶ Som torne der knitrer under en gryde, sådan er dårsers latter. Også dette er tomhed. ⁷ Undertrykkelse kan få en vis person til at handle tåbeligt, og en bestikkelse fordærver hjertet. ⁸ Afslutningen på en sag er bedre end dens begyndelse, og tålmodighed er bedre end stolthed. ⁹ Vær ikke hurtig til vrede, for vrede bor i dårsers bryst. ¹⁰ Spørg ikke: "Hvorfor var de tidligere dage bedre end disse?" For det er ikke klogt at stille sådanne spørgsmål. ¹¹ Visdom, ligesom en arv, er en god ting og en fordel for dem, der ser solen. ¹² Visdom er en beskyttelse, ligesom penge er en beskyttelse, men fordelene ved kundskab er, at visdom bevarer livet for dens ejer. ¹³ Betragt Guds værk: Hvem kan rette det, som Han har gjort kroget? ¹⁴ I tider med velstand vær glad, men i tider med modgang overvej: Gud har skabt det ene såvel som det andet, så ingen kan

Prædikerens Bog

opdage, hvad der vil komme efter dem. ¹⁵ I mit flygtige liv har jeg set begge dele: de retfærdige, der omkommer i deres retfærdighed, og de ugudelige, der lever længe i deres ugudelighed. ¹⁶ Vær ikke overdrevent retfærdig, og vær ikke alt for vis—hvorfor skulle du bringe ulykke over dig selv? ¹⁷ Vær ikke alt for ugudelig, og vær ikke tåbelig—hvorfor skulle du dø før din tid? ¹⁸ Det er godt at gribe det ene og ikke slippe det andet. Den, der frygter Gud, vil undgå alle yderligheder. ¹⁹ Visdom giver styrke til en vis person mere end ti herskere i en by. ²⁰ Sandelig, der er ingen på jorden, der er fuldkommen retfærdig, ingen der altid gør, hvad der er rigtigt og aldrig syndet. ²¹ Læg ikke mærke til hvert ord, folk siger, ellers hører du måske din tjener tale dårligt om dig— ²² for du ved i dit hjerte, at du også mange gange har talt dårligt om andre. ²³ Jeg anvendte alt dette på visdom og sagde: "Jeg vil være vis"—men det var uden for min rækkevidde. ²⁴ Hvad der findes er fjærnt og dybt—hvem kan opdage det? ²⁵ Så jeg vendte mit sind til at forstå, at udforske og at søge visdom og tingenes ordning, og at forstå dårskabens tåbelighed og dårskabens galskab. ²⁶ Jeg finder mere bittert end døden den kvinde, der fanger, hvis hjerte er en fælde og hvis hænder er lænker. Den mand, der behager Gud, vil undslippe hende, men synderen vil hun fange. ²⁷ "Se," siger Læreren, "dette er, hvad jeg har opdaget: At tilføje én ting til en anden for at finde en forklaring— ²⁸ mens jeg stadig søgte men ikke fandt— jeg fandt én retfærdig mand blandt tusind, men ikke en eneste retfærdig kvinde blandt dem alle. ²⁹ Dette eneste har jeg fundet: Gud skabte mennesket retfærdigt, men de har søgt mange skemaer."

8 Hvem kan sammenlignes med den vise, og hvem forstår betydningen af en sag? Visdom lyser et menneskes ansigt op og mildner dets strenghed. ² Jeg råder dig til at holde kongens befaling på grund af den ed, der er aflagt for Gud. ³ Vær ikke hurtig til at forlade hans nærvær. Støt ikke en ond sag, for han vil handle, som han ønsker. ⁴ Da kongens ord er autoritativt, hvem kan stille ham spørgsmålet: "Hvad gør du?" ⁵ Den, der adlyder hans befaling, vil ikke komme til skade, og et klogt hjerte kender den rette tid og fremgangsmåde. ⁶ For der er en rigtig tid og fremgangsmåde for enhver sag, selvom en persons problemer vejer tungt på dem. ⁷ Da ingen ved, hvad der vil ske, hvem kan fortælle dem, hvornår det vil ske? ⁸ Ingen har magt over

vinden til at holde den tilbage, ej heller myndighed over dødsdagen; ligesom der ikke er nogen afskedigelse i krigstid, vil ondskab ikke redde dem, der praktiserer det. ⁹ Alt dette har jeg observeret, mens jeg anvendte mit sind på alt, hvad der blev gjort under solen, i en tid hvor én person udøver magt over en anden til deres skade. ¹⁰ Så så jeg de onde begravet, dem der frekventerede det hellige sted og blev rost i byen, hvor de gjorde det. Dette er også tomhed. ¹¹ Fordi dommen mod uretfærdighed ikke udføres hurtigt, er menneskers hjerter fyldt med planer om at gøre ondt. ¹² Selvom en synder gør ondt hundrede gange og forlænger sit liv, er jeg sikker på, at det vil gå godt for dem, der frygter Gud, som ærer Ham åbent. ¹³ Men det vil ikke gå godt for de onde, ej heller vil de forlænge deres dage som en skygge, fordi de ikke frygter Gud. ¹⁴ Der er en tomhed, der forekommer på jorden: retfærdige mennesker, der modtager, hvad de onde fortjener, og onde mennesker, der modtager, hvad de retfærdige fortjener. Jeg siger, at dette også er tomhed. ¹⁵ Så jeg anbefaler nydelse, for der er intet bedre for et menneske under solen end at spise, drikke og være glad, for dette vil ledsage dem i deres arbejde gennem de livets dage, Gud har givet dem under solen. ¹⁶ Da jeg satte mig for at forstå visdom og observere det arbejde, der blev gjort på jorden, selvom folk aldrig sover dag eller nat, ¹⁷ så så jeg alt Guds værk. Ingen kan begribe, hvad der sker under solen. På trods af alle deres bestræbelser på at finde det ud, kan ingen opdage dets betydning. Selv hvis de vise hævder at vide, kan de ikke virkelig forstå det.

9 Jeg overvejede alt dette og fastslog, at de retfærdige, de vise, og deres gerninger er i Guds hænder. Alligevel ved ingen, om kærlighed eller had ligger foran dem. ² Alle deler den samme skæbne: de retfærdige og de onde, de gode og de dårlige, de rene og de urene, de, der ofrer, og de, der ikke gør. Som det er med de gode, så er det med synderen; den, der sværger en ed, er som den, der frygter at sværge. ³ Dette er det onde i alt, hvad der sker under solen: den samme skæbne rammer alle. Desuden er menneskers hjerter fyldt med ondskab, og vanvid bor i deres hjerter, mens de lever, og derefter slutter de sig til de døde. ⁴ For enhver, der er blandt de levende, er der håb; ja, en levende hund er bedre end en død løve. ⁵ De levende ved, at de skal dø, men de døde ved

Prædikerens Bog

ingenting; de har ingen yderligere belønning, og endda deres minde er glemt. ⁶ Deres kærlighed, deres had, og deres iver er for længst forsvundet; aldrig igen vil de have del i noget, der sker under solen. ⁷ Gå da, spis dit brød med glæde, og drik din vin med et glædeligt hjerte, for Gud har allerede godkendt dine gerninger. ⁸ Sørg for, at dine klæder altid er hvide, og lad ikke olie mangle på dit hoved. ⁹ Nyd livet med din elskede hustru alle de dage af dit forgæves liv, som Gud har givet dig under solen—alle dine forgæves dage. For dette er din del i livet og i dit arbejde under solen. ¹⁰ Hvad end din hånd finder at gøre, gør det med al din kraft, for i Sheol, hvor du er på vej hen, er der hverken aktivitet, planlægning, viden eller visdom. ¹¹ Jeg observerede igen under solen, at løbet ikke er for de hurtige, ej heller kampen for de stærke, ej heller kommer brød til de vise, eller rigdom til de kloge, eller gunst til de dygtige; men tid og tilfældighed overhaler dem alle. ¹² Ingen ved, hvornår deres tid vil komme: som fisk fanget i et forræderisk net, eller fugle fanget i en snare, således bliver mennesker fanget i en ond tid, når den pludselig falder over dem. ¹³ Jeg så også dette eksempel på visdom under solen, og det imponerede mig meget: ¹⁴ Der var en lille by med få indbyggere, og en stor konge kom imod den, omringede den og byggede store belejringsværker imod den. ¹⁵ Inden i den boede en fattig, men vis mand, og han reddede byen ved sin visdom. Alligevel huskede ingen den fattige mand. ¹⁶ Så jeg sagde, "Visdom er bedre end styrke." Ikke desto mindre er den fattige mands visdom foragtet, og hans ord bliver ikke længere hørt. ¹⁷ De stille ord fra de vise bør høres mere end råbene fra en hersker blandt dårer. ¹⁸ Visdom overgår krigsvåben, men en enkelt synd kan ødelægge meget godt.

10 Døde fluer får parfumørens olie til at stinke, så lidt dårskab er mere indflydelsesrig end visdom og ære. ² Den vises hjerte hælder til højre, men tåbens hjerte hælder til venstre. ³ Selv når en tåbe går langs vejen, mangler han forstand og viser alle, at han er tåbelig. ⁴ Hvis en herskers vrede rejser sig mod dig, forlad ikke din plads; ro kan lægge store forseelser til hvile. ⁵ Der er en ondskab, jeg har set under solen, som en fejl, der opstår fra en hersker: ⁶ Dårskab er placeret i mange høje positioner, mens de rige sidder på ydmyge steder. ⁷ Jeg har set tjenere ride på heste, mens fyrster går til fods som tjenere. ⁸ Den, der graver en grav, kan falde

i den, og den, der bryder gennem en mur, kan blive bidt af en slange. ⁹ Den, der hugger sten, kan komme til skade af dem, og den, der kløver brænde, kan være i fare fra dem. ¹⁰ Hvis øksen er sløv og dens æg ikke skærpet, kræves der mere styrke, men visdom bringer succes. ¹¹ Hvis en slange bider, før den er charmeret, er der ingen fordel for charmeren. ¹² Ord fra den vises mund er nådige, men tåbens læber fortærer ham. ¹³ Begyndelsen af hans ord er dårskab, og slutningen af dem er ond galskab. ¹⁴ Alligevel mangfoldiggør tåben ord. Ingen ved, hvad der vil ske, og hvem kan fortælle ham, hvad der vil komme efter ham? ¹⁵ Tåbens slid trætter ham; han kender ikke engang vejen til byen. ¹⁶ Ve det land, hvis konge er en tjener, og hvis fyrster fester om morgenen. ¹⁷ Velsignet er det land, hvis konge er af ædel byrd, og hvis fyrster spiser på det rette tidspunkt—til styrke og ikke til drukkenskab. ¹⁸ På grund af dovenskab hænger spærerne, og på grund af ledige hænder lækker huset. ¹⁹ En fest er lavet til latter, vin gør livet glædeligt, og penge er svaret på alt. ²⁰ Forband ikke kongen selv i dine tanker, og forband ikke de rige i dit soveværelse, for en fugl på himlen kan bære dine ord, og en bevinget skabning kan rapportere, hvad du siger.

11 Send dit korn ud over vandene, for efter mange dage kan du finde det igen. ² Fordel dine ressourcer til syv, eller endda otte, da du ikke ved, hvilken ulykke der kan ske på jorden. ³ Når skyerne er fulde, lader de regnen falde på jorden; og om et træ falder mod syd eller mod nord, hvor det falder, der vil det blive liggende. ⁴ De, der betragter vinden, vil ikke så, og de, der ser på skyerne, vil ikke høste. ⁵ Ligesom du ikke kender vindens vej, og hvordan knoglerne formes i en gravid kvindes livmoder, kan du heller ikke forstå Guds gerninger, Skaberen af alle ting. ⁶ Plant dit frø om morgenen, og lad ikke dine hænder hvile om aftenen, for du ved ikke, hvad der vil lykkes, dette eller hint, eller om begge vil gøre det lige godt. ⁷ Lys er dejligt, og det er behageligt for øjnene at se solen. ⁸ Hvis en person lever mange år, lad dem glæde sig i alle dem; men lad dem huske mørkets dage, for de vil være mange. Alt, hvad der kommer, er tomhed. ⁹ Vær glad, unge menneske, i din ungdom, og lad dit hjerte være muntert i dine ungdomsdage. Følg dit hjertes tilbøjeligheder og dine øjnes syn, men vid, at Gud vil bringe dig for dom for alle disse ting. ¹⁰ Fjern

Prædikerens Bog

derfor sorg fra dit hjerte og hold nød væk fra din krop, for ungdom og livets morgen er flygtige.

12 Husk din Skaber i din ungdoms dage, før de onde dage kommer og de år nærmer sig, hvor du vil sige: "Jeg har ingen glæde i dem"—² før solen og lyset, månen og stjernerne bliver mørke, og skyerne vender tilbage efter regnen; ³ når husets vogtere skælver, og de stærke mænd bøjer sig, når kværnerne holder op, fordi de er få, og de, der ser ud gennem vinduerne, bliver svage; ⁴ når dørene til gaden lukkes, og lyden af kværnen svinder; når man står op ved lyden af en fugl, og alle sangens døtre dæmpes; ⁵ når folk frygter højder og farer på gaderne; når mandeltræet blomstrer, græshoppen slæber sig af sted, og kapersbæret svigter. For mennesket går til sit evige hjem, og sørgende går omkring på gaderne. ⁶ Husk din Skaber

før sølvtråden brister, og den gyldne skål knuses; før kanden knuses ved kilden, og hjulet brister ved brønden, ⁷ og støvet vender tilbage til jorden, som det var, og ånden vender tilbage til Gud, som gav den. ⁸ "Tomhed, alt er tomhed," siger Læreren, "alt er tomhed!" ⁹ Ud over at være vis, gav Læreren også folket kundskab. Han overvejede, søgte og ordnede mange ordsprog. ¹⁰ Læreren søgte at finde de rette ord og at skrive sandhedens ord nøjagtigt. ¹¹ De vises ord er som pigkæppe, og deres samlede udsagn som fastsiddende søm—givet af én Hyrde. ¹² Men ud over dette, min søn, vær advaret: der er ingen ende på at lave mange bøger, og megen studeren trætter kroppen. ¹³ Nu er alt blevet hørt; her er konklusionen på sagen: frygt Gud og hold Hans bud, for dette er alle menneskers pligt. ¹⁴ For Gud vil bedømme hver handling, inklusive alt, hvad der er skjult, om det er godt eller ondt.

Højsangen

1 Den største af sange, tilskrevet Salomo.

² Må han kysse mig med kyskene fra sin mund!

For din kærlighed er mere dejlig end vin. ³ Dine olier har en behagelig duft, Dit navn er som raffineret olie; Derfor værdsætter de unge kvinder dig. ⁴ Drag mig efter dig, lad os løbe sammen! Kongen har ført mig ind i sine kamre. Vi vil glæde os og fryde os i dig; Vi vil prise din kærlighed mere end vin. Med rette elsker de dig.

⁵ Jeg er sort og smuk, I Jerusalems døtre, Som Kedars telte, Som Salomos forhæng. ⁶ Se ikke på mig, fordi jeg er mørk, For solen har brændt mig. Min mors sønner var vrede på mig; De gjorde mig til vogter af vingårdene, Men jeg har ikke passet min egen vingård.

⁷ Fortæl mig, du som min sjæl elsker, Hvor græsser du din hjord, Hvor lader du den hvile ved middagstid? For hvorfor skulle jeg være som en, der slører sig Ved siden af dine venners hjerde?

⁸ Hvis du er usikker, Du skønneste blandt kvinder, Følg hjordens spor Og græs dine unge geder Nær hyrdernes telte. ⁹ For mig, min elskede, er du som Min hoppe blandt Faraos vogne. ¹⁰ Dine kinder er dejlige med smykker, Din hals med perlestrenge. ¹¹ Vi vil lave smykker af guld til dig Med perler af sølv.

¹² Mens kongen var ved sit bord, Spredte min parfume sin duft. ¹³ Min elskede er for mig en pose myrra Der hviler hele natten mellem mine bryster. ¹⁴ Min elskede er for mig som en klase hennablomster I Engedis haver.

¹⁵ Hvor smuk du er, min elskede, Hvor smuk du er! Dine øjne ligner duer. ¹⁶ Hvor smuk du er, min elskede, Og så dejlig! Vores leje er virkelig frodigt! ¹⁷ Bjælkerne i vores bolig er cedertræer, Vores spær er lavet af cypresser.

2 Jeg er som Sarons rose, Og dalenes lilje. ² Som en lilje blandt torne, Sådan er min kæreste blandt de unge kvinder.

³ Som et æbletræ skiller sig ud blandt skovens træer, Sådan er min elskede blandt de unge mænd. I hans skygge fandt jeg stor glæde og satte mig ned, Og hans frugt var sød for min smag. ⁴ Han har ført mig til festens sted, Og hans banner over mig er kærlighed. ⁵ Genopliv mig med rosinkager, Styrk mig med æbler, For jeg er syg af kærlighed. ⁶ Hans

venstre hånd støtter mit hoved, Og hans højre hånd holder mig tæt.

⁷ Jeg besværger jer, I Jerusalems døtre, Ved gazellerne eller ved markens hind, At I ikke vækker eller opvækker kærlighed Før den selv vil.

⁸ Min elskedes stemme! Se, han kommer, Springende over bjergene, Hoppende over højene! ⁹ Min elskede ligner en gazelle eller en ung hjort. Se, han står bag vores mur, Han ser gennem vinduerne, Han kigger gennem gitteret.

¹⁰ Min elskede talte og sagde til mig, "Stå op, min kæreste, min skønne, Og kom med. ¹¹ For se, vinteren er forbi, Regnen er ovre og væk. ¹² Blomsterne er kommet til syne i landet; Tiden er kommet for at beskære vinstokkene, Og turtelduens stemme er blevet hørt i vores land. ¹³ Figentræet har modnet sin frugt, Og vinstokkene i blomst har givet duft. Stå op, min kæreste, min skønne, Og kom med!"

¹⁴ Min due, i klippernes kløfter, I skjulestedet på bjergstien, Lad mig se din skikkelse, Lad mig høre din stemme; For din stemme er sød, Og din skikkelse er dejlig.

¹⁵ Fang rævene for os, De små ræve, der ødelægger vingårdene, Mens vores vingårde er i blomst.

¹⁶ Min elskede tilhører mig, og jeg til ham; Han vogter sin hjord blandt liljerne. ¹⁷ Indtil dagen ånder og skyggerne flygter, Vend tilbage, min elskede, og vær som en gazelle Eller en ung hjort på de barske høje.

3 På mit leje, nat efter nat, søgte jeg ham, Som min sjæl elsker; Jeg søgte ham, men fandt ham ikke. ² Jeg må stå op nu og gå omkring i byen; På gaderne og på torvene. Jeg må søge ham, som min sjæl elsker." Jeg søgte ham, men fandt ham ikke. ³ Vægterne, der patruljerer byen, fandt mig, Og jeg spurgte, "Har I set ham, som min sjæl elsker?" ⁴ Næppe var jeg gået forbi dem, Da jeg fandt ham, som min sjæl elsker; Jeg holdt fast i ham og ville ikke slippe ham, Indtil jeg havde bragt ham til min moders hus, Og ind i hendes kammer, som undfangede mig.

⁵ Jeg besværger jer, I Jerusalems døtre, Ved gazellerne eller ved hindene på marken, At I ikke vækker eller opvækker kærligheden, Før den selv vil.

Højsangen

⁶ Hvad er det, der kommer op fra ørkenen Som røgstøtter, Parfumeret med myrra og røgelse, Med alle de duftende pulvere fra købmanden? ⁷ Se, det er Salomons bærestol; Tres krigere omkring den, Af Israels krigere. ⁸ Alle er sværdmænd, Kyndige i krig; Hver har sit sværd ved sin side, Vogtende mod nattens rædsler. ⁹ Kong Salomon lavede til sig selv en bærestol Af Libanons træ. ¹⁰ Han lavede dens stolper af sølv, Dens ryg af guld, Og dens sæde af purpurstof, Med dens indre kærligt udsmykket Af Jerusalems døtre.

¹¹ Gå ud, I Zions døtre, Og se kong Salomon med kronen, Som hans moder kronede ham med På hans bryllupsdag, Og på hans hjertes glædesdag.

4 Hvor dejlig du er, min elskede, Hvor virkelig dejlig du er! Dine øjne ligner duer bag dit slør; Dit hår flyder som en flok geder Der er kommet ned fra Gileads bjerg. ² Dine tænder er som en flok nyklippede får Som er kommet op fra deres vask, Alle bærer tvillinger, Og ikke én blandt dem har mistet sine unger. ³ Dine læber er som en skarlagens tråd, Og din mund er dejlig. Dine tindinger er som et stykke granatæble Bag dit slør. ⁴ Din hals er som Davids tårn, Bygget med lag af sten På hvilket der hænger tusind skjolde, Alle krigernes runde skjolde. ⁵ Dine to bryster ligner to rådyrkalve, Tvillinger af en gazelle, Der græsser blandt liljerne.

⁶ Indtil dagen ånder sin kølighed, Når skyggerne flygter, Vil jeg gå min vej til myrrabjerget Og til røgelseshøjen. ⁷ Du er fuldstændig smuk, min elskede, Og der er ingen fejl i dig.

⁸ Kom med mig fra Libanon, min brud, Må du komme med mig fra Libanon. Stig ned fra Amanas top, Fra Senirs og Hermons top, Fra løvernes huler, Fra leopardernes bjerge. ⁹ Du har fanget mit hjerte, min søster, min brud; Du har fanget mit hjerte med et enkelt blik af dine øjne, Med en enkelt tråd af din halskæde. ¹⁰ Hvor dejlig er din kærlighed, min søster, min brud! Hvor meget bedre er din kærlighed end vin, Og duften af dine olier end alle slags balsamolier! ¹¹ Dine læber drypper af honning, min brud; Honning og mælk er under din tunge, Og duften af dine klæder er som duften af Libanon. ¹² En lukket have er min søster, min brud, En lukket brønd, en forseglet kilde. ¹³ Dine grene er som en frugthave af granatæbler Med dejlige frugter, Henna med nardusplanter, ¹⁴ Nardus og safran, krydderrør

og kanel, Med alle røgelsestræer, Myrrha og aloe, sammen med alle de fineste balsamolier. ¹⁵ Du er som en havekilde, En brønd af frisk vand, Og rindende strømme fra Libanon.

¹⁶ Vågn op, nordenvind, Og kom, sydens vind; Lad min have ånde duft, Lad dens balsamolier flyde. Må min elskede komme ind i sin have Og spise dens dejlige frugter!

5 Jeg er kommet ind i min have, min søster, min brud; Jeg har samlet min myrra sammen med min balsam. Jeg har spist min honningkage og min honning; Jeg har drukket min vin og min mælk. Spis, venner; Drik og bliv berusede af kærlighed.

² Jeg sov, men mit hjerte var vågent. Jeg hørte en stemme! Min elskede var ved døren: "Åbn for mig, min søster, min kære, Min due, min fejlfrie! For mit hoved er gennemblødt af dug, Mit hår af nattens fugt." ³ "Jeg har taget min kjortel af, Hvordan kan jeg tage den på igen? Jeg har vasket mine fødder, Hvordan kan jeg gøre dem beskidte igen?" ⁴ Min elskede rakte sin hånd gennem åbningen, Og mit hjerte blev rørt for ham. ⁵ Jeg rejste mig for at åbne for min elskede; Og mine hænder var dækket med myrra, Og mine fingre med flydende myrra, På boltens håndtag. ⁶ Jeg åbnede for min elskede, Men min elskede var vendt bort og var gået! Min sjæl svigtede, da han forlod mig. Jeg søgte efter ham, men fandt ham ikke; Jeg kaldte på ham, men han svarede mig ikke. ⁷ Vægterne, der patruljerede byen, fandt mig, De slog mig og sårede mig; Vægternes vagter tog mit sjal fra mig. ⁸ Jeg besværger jer, I Jerusalems døtre, Hvis I finder min elskede, Hvad vil I fortælle ham: At jeg er syg af kærlighed.

⁹ Hvilken slags elskede er din elskede, Du skønneste blandt kvinder? Hvilken slags elskede er din elskede, At du får os til at besværge dig?

¹⁰ Min elskede er strålende og rødlig, Fremragende blandt ti tusinde. ¹¹ Hans hoved er som raffineret guld; Hans hår er som klaser af dadler Og så mørkt som en ravn. ¹² Hans øjne er som duer ved vandløb, Badet i mælk, Og perfekt sat. ¹³ Hans kinder er som en havebed af balsam, Bakker af duftende urter; Hans læber er liljer Dryppende med flydende myrra. ¹⁴ Hans hænder er stænger af guld Besat med topas; Hans mave er udskåret elfenben Indlagt med safirer. ¹⁵ Hans ben er søjler af alabast Sat på piedestaler af rent guld; Hans udseende er majestætisk som

Højsangen

Libanon, Udvalgt som cedertræerne. ¹⁶ Hans mund er fuld af sødme. Og han er helt igennem dejlig. Dette er min elskede og dette er min ven, I Jerusalems døtre.

6 Hvor er din elskede gået hen, du skønneste blandt kvinder? Hvor er din elskede vendt hen, så vi kan søge ham med dig?

² Min elskede er gået ned til sin have, til balsambedene, for at vogte sin hjord i haverne og samle liljer. ³ Jeg tilhører min elskede, og min elskede tilhører mig, han som vogter sin hjord blandt liljerne.

⁴ Du er så betagende som Tirza, min elskede, så dejlig som Jerusalem, så majestætisk som en hær med bannere. ⁵ Vend dine øjne bort fra mig, for de har overvældet mig; dit hår er som en flok geder der er steget ned fra Gilead. ⁶ Dine tænder er som en flok får der er kommet op fra deres vask, alle bærer de tvillinger, og ikke én blandt dem har mistet sine lam. ⁷ Dine tindinger er som indersiden af et granatæble bag dit slør. ⁸ Der er tres dronninger og firs medhustruer, og jomfruer uden tal; ⁹ Men min due, min fuldkomne, står alene: Hun er sin moders eneste datter; hun er den kæreste barn af hende, der fødte hende. De unge kvinder så hende og kaldte hende velsignet, dronningerne og medhustruerne også, og de priste hende, idet de sagde,

¹⁰ "Hvem er hun, der viser sig som morgenrøden, så skøn som fuldmånen, så ren som solen, så majestætisk som en hær med bannere?"

¹¹ Jeg gik ned til nøddehaven for at se dalens blomster, for at se om vinstokken havde sat skud eller granatæblerne var i blomst. ¹² Før jeg vidste af det, satte min sjæl mig blandt mit ædle folks vogne.

¹³ Kom tilbage, kom tilbage, du Shulamit; kom tilbage, kom tilbage, så vi kan se på dig! Hvorfor skulle I se på Shulamit, som på de to hæres dans?

7 Hvor smukke er dine fødder i sandaler, O datter af en prins! Dine hofters kurver er som juveler, Værket af en kunstners hænder. ² Din navle er et rundt bæger Der aldrig mangler blandet vin; Din mave er som en bunke hvede Indhegnet med liljer. ³ Dine bryster er som milde rålam, Tvillinger af en gazelle. ⁴ Din hals er yndefuld som et elfenbenstårn, Dine øjne er som de rolige damme i Heshbon Ved Bath-rabbims port; Din næse er så elegant som

Libanons tårn, Som ser mod Damaskus. ⁵ Dit hoved er majestætisk som Karmel, Og det flydende hår på dit hoved ligner purpurtråde; Kongen er betaget af dine lokker. ⁶ Hvor dejlig og hvor behagelig du er, Min elskede, med alle dine charme! ⁷ Din skikkelse er som et palmetræ, Og dine bryster ligner dets klaser. ⁸ Jeg sagde, "Jeg vil klatre op i palmetræet, Jeg vil gribe fat i dets frugtstængler." Åh, må dine bryster være som vinens klaser, Og duften af din ånde som æbler, ⁹ Og din mund som den fineste vin!" Den glider glat for min elskede, Flyder blidt gennem læberne på dem, der hviler.

¹⁰ Jeg tilhører min elskede, Og hans længsel er efter mig. ¹¹ Kom, min elskede, lad os drage ud på landet, Lad os tilbringe natten i landsbyerne. ¹² Lad os stå tidligt op og gå til vingårdene; Lad os se, om vinen har sat knopper Og dens blomster er åbnet, Og om granatæblerne har blomstret. Der vil jeg dele min kærlighed med dig. ¹³ Alruerne har frigivet deres duft; Og over vores døre er alle de udvalgte frugter, Både nye og gamle, Som jeg har gemt til dig, min elskede.

8 Gid du var som en bror for mig, Der blev ammet af min mor. Hvis jeg fandt dig udendørs, ville jeg kysse dig; Ingen ville se ned på mig. ² Jeg ville lede dig og bringe dig Ind i min mors hus, som plejede at lære mig; Jeg ville give dig krydret vin at drikke Af saften fra mine granatæbler. ³ Hans venstre hånd støtter mit hoved, Og hans højre hånd holder mig tæt.

⁴ Jeg besværger jer, Jerusalems døtre, Væk ikke eller rør ikke kærligheden Før den selv vil.

⁵ Hvem er det, der kommer op fra ørkenen Lænende på sin elskede?" "Under æbletræet vækkede jeg dig; Der gik din mor i fødsel med dig, Der var hun i fødsel og fødte dig. ⁶ Sæt mig som et segl på dit hjerte, Som et segl på din arm. For kærlighed er lige så stærk som døden, Lidenskab lige så ubønhørlig som graven; Dens flammer er flammer af ild, En guddommelig flamme. ⁷ Mange vande kan ikke slukke kærlighed, Ej heller vil floder oversvømme den; Hvis en mand gav alle sine husets rigdomme for kærlighed, Ville det blive fuldstændig foragtet.

⁸ Vi har en lille søster, Og hun er endnu ikke moden; Hvad skal vi gøre for vores søster På den dag, hun bliver talt for? ⁹ Hvis hun er en mur, Vil vi bygge en

Højsangen

sølvbastion på hende; Men hvis hun er en dør, Vil vi
barrikadere hende med cedertræsplanker.

¹⁰ Jeg var en mur, og min skikkelse var som tårne; Så
blev jeg i hans øjne Som en, der finder fred. ¹¹
Salomo havde en vingård i Baal-hamon; Han lejede
vingården ud til forvaltere. Hver skulle bringe tusind
sekel sølv for dens frugt. ¹² Min egen vingård er til

min rådighed; De tusind sekel er til dig, Salomo, Og
to hundrede er til dem, der passer dens frugt.

¹³ Du, som bor i haverne, Mine ledsagere lytter efter
din stemme— Lad mig høre den! ¹⁴ Skynd dig, min
elskede, Og vær som en hurtig gazelle eller en ung
hjort På de duftende bakker.

1 Synet af Esajas, Amoz' søn, angående Juda og Jerusalem, som han så i de dage, da Uzziya, Jotam, Akaz og Hizkija var konger i Juda. ² Hør, I himle, og lyt, du jord; for Herren har talt: "Jeg har opfostret børn og opdraget dem, men de har gjort oprør imod mig. ³ Oksen kender sin ejer, og æslet sin herres krybbe, men Israel kender ikke; mit folk forstår ikke." ⁴ Ve det syndige folk, et folk tynget af misgerning, afkom af onde gerningmænd, børn der handler fordærvet! De har forladt Herren, de har foragtet Israels Hellige, de har vendt sig bort fra ham. ⁵ Hvorfor skal I slås igen, når I fortsætter i jeres oprør? Hele hovedet er sygt, og hele hjertet er svagt. ⁶ Fra fodsålen til hovedet er der intet sundt i det, kun blå mærker, striber og åbne sår; ikke presset ud, ikke forbundet, ikke lindret med olie. ⁷ Jeres land er øde, jeres byer er brændt med ild; jeres marker bliver fortæret af fremmede lige foran jer; det er øde, som omstyrtet af fremmede. ⁸ Zions datter er tilbage som en hytte i en vingård, som en skur i en agurkmark, som en by under belejring. ⁹ Havde Hærskarers Herre ikke efterladt os nogle få overlevende, ville vi være blevet som Sodoma, vi ville have været som Gomorra. ¹⁰ Lyt til Herrens budskab, I herskere i Sodoma; giv agt på vor Guds vejledning, I folk, der er som Gomorra! ¹¹ "Hvad er jeres mange ofre for mig?" siger Herren. "Jeg har fået nok af brændofre af væddere og fedtet af velnærede kvæg; jeg har ingen glæde i blodet af tyre, lam eller geder. ¹² Når I kommer for at vise jer for mig, hvem har krævet dette af jer, denne trampen af mine forgårde? ¹³ Bring ikke flere meningsløse ofre; røgelse er en vederstyggelighed for mig. Nymåner, sabbatter og sammenkomster—jeg kan ikke udholde misgerning og højtidelig forsamling. ¹⁴ Jeres nymånefester og jeres bestemte højtider hader min sjæl; de er blevet en byrde for mig; jeg er træt af at bære dem. ¹⁵ Når I breder jeres hænder ud i bøn, vil jeg skjule mine øjne for jer; selvom I beder mange bønner, vil jeg ikke lytte. Jeres hænder er fulde af blod. ¹⁶ Rens jer, rens jeres handlinger. Fjern det onde i jeres gerninger fra mit syn. Hold op med at gøre ondt, ¹⁷ Lær at gøre godt; søg retfærdighed, ret den undertrykkende; forsvar den faderløse, før enkenes sag. ¹⁸ "Kom nu, lad os ræsonnere sammen," siger Herren. "Selvom jeres synder er som skarlagen, skal de blive hvide som sne; selvom de er røde som purpur, skal de blive som uld. ¹⁹ Hvis I er villige og adlyder, skal I nyde landets goder; ²⁰ men hvis I

nægter og gør oprør, skal I falde for sværdet." For Herren har erklæret det. ²¹ Hvordan er den trofaste by blevet utro! Hun, der var fuld af retfærdighed! Retfærdighed boede engang i hende, men nu mordere. ²² Dit sølv er blevet til affald, og din vin er blandet med vand. ²³ Dine herskere er oprørere og kammerater med tyve; alle elsker bestikkelse og jagter belønninger. De forsvarer ikke den faderløse, og enkens sag kommer ikke for dem. ²⁴ Derfor erklærer Herren, Hærskarers Herre, Israels Mægtige: "Ah, jeg vil få lettelse fra mine modstandere og hævne mig på mine fjender. ²⁵ Jeg vil vende min hånd mod dig og grundigt rense bort din slagger og fjerne alle dine urenheder. ²⁶ Jeg vil genoprette dine dommere som i begyndelsen, og dine rådgivere som i starten. Derefter skal du kaldes Retfærdighedens By, den Trofaste By." ²⁷ Zion skal blive forløst med retfærdighed, og hendes angrende med retfærdighed. ²⁸ Men de, der gør oprør og synder, skal blive knust sammen, og de, der forlader Herren, skal blive fortæret. ²⁹ For de skal skamme sig over de ege, som I har ønsket, og I skal blive flove over de haver, som I har valgt. ³⁰ For I skal blive som en eg, hvis blad falmer, og som en have uden vand. ³¹ Den stærke mand skal blive til frug, og hans værk til en gnist; begge skal brænde sammen, uden nogen til at slukke ilden.

2 Det budskab, som Esajas, Amoz' søn, modtog om Juda og Jerusalem. ² I de sidste dage skal Herrens hus' bjerg være grundfæstet som det højeste blandt bjergene; det skal løftes over højene, og alle folkeslag skal strømme til det. ³ Mange folk skal komme og sige: "Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus. Han vil lære os sine veje, så vi kan vandre på hans stier." For fra Zion skal loven udgå, og Herrens ord fra Jerusalem. ⁴ Han skal dømme mellem folkene og mægle for mange folkeslag. De skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive. Folk skal ikke løfte sværd mod folk, og de skal ikke mere lære at føre krig. ⁵ Kom, Jakobs hus, lad os vandre i Herrens lys. ⁶ For du har forladt dit folk, Jakobs hus, fordi de er fyldt med påvirkninger fra øst og praktiserer spådom som filistrene; de indgår alliancer med fremmede. ⁷ Deres land er fyldt med sølv og guld, og deres skatte synes uendelige. Deres land er fyldt med heste, og deres vogne er utallige. ⁸ Deres land er fyldt med afguder; de bøjer sig for deres hænders værk, for det, deres fingre har skabt.

Esajas Bog

⁹ Så menneskeheden vil blive ydmyget, og hver person bragt lavt— tilgiv dem ikke. ¹⁰ Gå ind i klipperne og skjul dig i støvet for Herrens frygt og hans majestæts herlighed. ¹¹ Menneskets stolte øjne vil blive ydmyget, og menneskelig stolthed vil blive bragt lavt; Herren alene vil blive ophøjet på den dag. ¹² For Hærskarers Herre har en regnskabets dag mod alt, hvad der er stolt og højt, mod alt, hvad der er ophøjet, og de vil blive ydmyget, ¹³ mod alle Libanons cedre, høje og stolte, og mod alle Basans ege, ¹⁴ mod alle de tårnhøje bjerge og alle de høje høje, ¹⁵ mod hvert højt tårn og hver stærk mur, ¹⁶ mod alle Tarshish' skibe og mod alle de prægtige fartøjer. ¹⁷ Menneskets stolthed vil blive ydmyget og menneskelig arrogance bragt lavt; Herren alene vil blive ophøjet på den dag, ¹⁸ og afguderne vil fuldstændig forsvinde.

¹⁹ Folk vil flygte til hulerne i klipperne og til hullerne i jorden for Herrens frygt og hans majestæts herlighed, når han rejser sig for at ryste jorden. ²⁰ På den dag vil folk kaste deres afguder af sølv og deres afguder af guld til muldvarpe og flagermus, som de lavede for at tilbede. ²¹ De vil trække sig tilbage til sprækkerne i klipperne og de overhængende klipper for Herrens frygt og hans majestæts herlighed, når han rejser sig for at ryste jorden. ²² Hold op med at stole på blot mennesker, som kun har et åndedrag i deres næsebor. Hvorfor holde dem i agtelse?

3 Se, Herren, Hærskarers Gud, er ved at trække både forsyning og støtte tilbage fra Jerusalem og Juda: hele brødets forsyning og hele vandets forsyning; ² Den mægtige mand og krigeren, dommeren og profeten, spåmanden og den ældre, ³ Kaptajnen over halvtreds og den fornemme mand, rådgiveren og den dygtige håndværker, og den erfarne troldmand. ⁴ "Jeg vil udnævne unge drenge som deres ledere, og ureglerlige børn skal styre dem." ⁵ Og folket vil blive undertrykt, hver af en anden og hver af sin nabo; de unge vil rejse sig mod de ældre, og de lave mod de hædrede. ⁶ Når en mand griber fat i sin bror i sin fars hus og siger: "Du har en kappe, du skal være vores leder; tag ansvar for denne ruinhob!" ⁷ På den dag vil han protestere og sige: "Jeg vil ikke være jeres helbreder, for i mit hus er der hverken brød eller kappe; udnævn mig ikke som leder af folket." ⁸ For Jerusalem er snublet, og Juda er faldet, fordi deres ord og gerninger er imod Herren, for at trodse Hans hertlige nærvær. ⁹

Udtrykket i deres ansigter vidner imod dem; de praler med deres synd som Sodoma; de forsøger ikke engang at skjule det. Ve dem! For de har bragt ulykke over sig selv. ¹⁰ Sig til de retfærdige, at det skal gå dem vel, for de vil nyde frugten af deres handlinger. ¹¹ Ve de ugudelige! Det vil gå ham ilde, for hvad hans hænder har gjort, skal gøres mod ham. ¹² Mit folk! Deres undertrykkere er børn, og kvinder hersker over dem. Mit folk, de der leder jer, vildleder jer og forvansker jeres stier.

¹³ Herren tager sin stand for at kæmpe og rejser sig for at dømme folket. ¹⁴ Herren går i dom med de ældste og lederne af sit folk: "Det er jer, der har ødelagt min vingård; byttet fra de fattige er i jeres huse. ¹⁵ Hvad mener I med at knuse mit folk og male de fattiges ansigter?" erklærer Herren, Hærskarers Gud.

¹⁶ Desuden siger Herren: "Fordi Zions døtre er hovmodige og går med strakte halse og forførende øjne, tripper mens de går, og rasler med deres ankler, ¹⁷ vil Herren plage Zions døtres hoveder med sår, og Herren vil gøre deres pander bare." ¹⁸ På den dag vil Herren tage pragtens ankelkæder, pandebånd og halvmåne-smykker, ¹⁹ de dinglende øreringe, armbånd og slør, ²⁰ hovedbeklædninger, ankelkæder, bæltter, parfume flasker og amuletter, ²¹ autoritetens ringe og udsmykninger til næsen, ²² de festlige klæder, overtøj, sjaler og punge, ²³ og de fine linnedklæder, turbaner og slør. ²⁴ Og det skal ske, at i stedet for duft vil der være stank; i stedet for et bælte, et reb; i stedet for velplejet hår, skaldethed; i stedet for fine klæder, sæk; og brændemærkning i stedet for skønhed. ²⁵ Dine mænd skal møde deres skæbne ved sværdet, og dine krigere skal falde i kamp. ²⁶ Og hendes porte skal klage og sørge, og hun skal sidde øde på jorden.

4 På den dag skal syv kvinder tage fat i én mand og sige: "Vi vil spise vores eget brød og bære vores egne klæder; lad os blot blive kaldt ved dit navn. Tag vores skam bort!" ² På den dag skal Herrens gren være prægtig og hertig, og landets frugt skal være de overlevende af Israels stolthed og ære. ³ De, der bliver tilbage i Zion og er tilbage i Jerusalem, skal kaldes hellige, alle der er optegnet blandt de levende i Jerusalem. ⁴ Herren vil vaske urenheden bort fra Zions døtre og rense Jerusalems blodpletter fra dets midte ved en dommens ånd og en brændende ånd. ⁵ Derefter vil Herren skabe over

Esajas Bog

hele området af Zions bjerg og over dem, der samles der, en sky om dagen og en glød af flammende ild om natten; over al herligheden vil der være et dække. ⁶ Det vil tjene som et læ og skygge mod varmen om dagen, og som et tilflugtssted og skjul mod storm og regn.

5 Lad mig synge for min elskede en sang om hans vingård: Min elskede havde en vingård på en frugtbar skråning. ² Han gravede den op, rensede den for sten og plantede den med de bedste vinstokke. Han byggede et vagttårn midt i den og huggede også en vinpresse ud. Så ventede han på en høst af gode druer, men den producerede kun værdiløs frugt. ³ "Og nu, I Jerusalems indbyggere og Judas folk, dømt mellem mig og min vingård. ⁴ Hvad mere kunne der være gjort for min vingård, end jeg har gjort for den? Når jeg forventede gode druer, hvorfor gav den kun dårlige? ⁵ Nu vil jeg fortælle jer, hvad jeg vil gøre ved min vingård: Jeg vil fjerne dens hæk, og den vil blive fortæret; jeg vil bryde dens mur ned, og den vil blive trampet. ⁶ Jeg vil lægge den øde; den vil hverken blive beskåret eller dyrket, og tidsler og torne vil vokse der. Jeg vil befale skyerne ikke at regne på den." ⁷ For Herrens, den Almægtiges, vingård er Israels hus, og Judas folk er de vinstokke, han glædede sig over. Han så efter retfærdighed, men så blodudgydelse; efter ret, men hørte nødens skrig.

⁸ Ve dem, der lægger hus til hus og føjer mark til mark, indtil der ikke er plads tilbage, og I er alene i landet. ⁹ Herren, den Almægtige, har erklæret i min hørelse: "Mange huse vil blive øde, selv store og fine, uden beboere. ¹⁰ En ti tønder stor vingård vil kun give en bat vin, og en homer sæd vil kun give en efa korn."

¹¹ Ve dem, der står tidligt op om morgenen for at jage efter stærk drik, som bliver oppe sent om natten, indtil de er opflammede af vin. ¹² Deres fester ledsages af lyrer og harper, af tamburiner og fløjter og af vin; men de har ingen respekt for Herrens gerninger, og de overvejer ikke hans hænders værk. ¹³ Derfor vil mit folk gå i eksil for deres mangel på forståelse; deres adelige vil dø af sult, og mængden vil tørste. ¹⁴ Derfor har Sheol udvidet sin hals og åbnet sin mund uden mål; ind i den vil deres adelige og masser stige ned, med al deres fest og jubel. ¹⁵ Så vil folk blive ydmyget, og alle vil blive bragt lavt, de hovmodiges øjne vil blive

ydmyget. ¹⁶ Men Herren, den Almægtige, vil blive ophøjet ved sin retfærdighed, og den hellige Gud vil vise sig hellig ved sin ret. ¹⁷ Så vil lam græsse som på deres egen græsgang, og fremmede vil spise blandt de riges ruiner.

¹⁸ Ve dem, der trækker synd med løgnens bånd, og ondskab som med vognreb, ¹⁹ til dem, der siger: "Lad Gud skynde sig, lad ham fremskynde sit værk, så vi kan se det; lad Israels Helliges plan nærme sig og ske, så vi kan kende den." ²⁰ Ve dem, der kalder det onde godt og det gode ondt, som erstatter mørke med lys og lys med mørke, som sætter bittert for sødt og sødt for bittert. ²¹ Ve dem, der anser sig selv for vise og opfatter sig selv som kloge. ²² Ve dem, der er helte til at drikke vin og dygtige til at blande stærk drik, ²³ som frikender den skyldige for en bestikkelse og nægter retfærdighed til den uskyldige. ²⁴ Derfor, som en ildtunge fortærer stubbe og tørt græs falder sammen i flammerne, sådan vil deres rødder rådne, og deres blomster vil blæse væk som støv; for de har forkastet Herrens, den Almægtiges, lov og foragtet Israels Helliges ord. ²⁵ Derfor brænder Herrens vrede mod hans folk; hans hånd er løftet, og han slår dem ned. Bjergene ryster, og deres lig ligger som affald på gaderne. Alligevel for alt dette er hans vrede ikke vendt bort, hans hånd er stadig løftet. ²⁶ Han løfter et banner for fjerne nationer og fløjter efter dem ved jordens ender. Her kommer de, hurtigt og hastigt! ²⁷ Ingen blandt dem bliver trætte eller snubler, ingen slummer eller sover; ikke et bælte løsnes ved taljen, og ingen sandalrem brister. ²⁸ Deres pile er skarpe, alle deres buer er spændte; deres hestes hove synes som flint, og deres vognhjul som en hvirvelvind. ²⁹ Deres brøl er som en løvinde, de brøler som unge løver; de knurrer, mens de griber deres bytte og bærer det bort uden nogen til at redde. ³⁰ På den dag vil de brøle over det som havets brusen. Og hvis man ser på landet, er der kun mørke og nød; selv lyset er formørket af skyer.

6 I det år, da kong Uzzija døde, så jeg Herren sidde på en trone, høj og ophøjet, og kanten af hans kappe fyldte templet. ² Over ham stod seraferne, hver med seks vinger: med to dækkede de deres ansigter, med to dækkede de deres fødder, og med to fløj de. ³ Og de råbte til hinanden og sagde: "Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed." ⁴ Ved lyden af

Esajas Bog

deres stemmer rystede tærsklernes grundvolde, og templet blev fyldt med røg.⁵ Da sagde jeg: "Ve mig, for jeg er fortabt! For jeg er en mand med urene læber, og jeg bor blandt et folk med urene læber; for mine øjne har set Kongen, Hærskarers Herre."⁶ Da fløj en af serafierne hen til mig med en gloende kul, som han havde taget med en tang fra alteret.⁷ Han rørte ved min mund med den og sagde: "Se, denne har rørt dine læber; din skyld er taget bort, og din synd er sonet."⁸ Så hørte jeg Herrens røst sige: "Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for os?" Og jeg sagde: "Her er jeg. Send mig!"⁹ Han sagde: "Gå og sig til dette folk: 'I skal høre og høre, men aldrig forstå; I skal se og se, men aldrig opfatte.'¹⁰ Gør dette folks hjerte sløvt, gør deres ører tunge, og luk deres øjne; for at de ikke skal se med deres øjne, høre med deres ører, forstå med deres hjerter og vende om og blive helbredt."¹¹ Da spurgte jeg: "Hvor længe, Herre?" Og han svarede: "Indtil byerne er lagt øde og uden indbyggere, husene er forladte og markerne er ødelagte og hærgede,¹² indtil Herren har fjernet folket langt bort, og landet er fuldstændig øde."¹³ Og selvom en tiendedel bliver tilbage i det, vil det igen blive udsat for brænding, som en terebinth eller en eg, hvis stub bliver tilbage, når den fældes. Den hellige sæd er dens stub."

7 I de dage, da Akaz, søn af Jotam, søn af Uzzija, var konge i Juda, drog Rezin, kongen af Aram, og Pekah, søn af Remalja, Israels konge, op til Jerusalem for at føre krig mod det, men de kunne ikke besejre det.² Da Davids hus fik besked om, at "Aram har allieret sig med Efraim," skælvde Akaz og hans folks hjerter som skovens træer, der rystes af vinden.³ Da sagde Herren til Esajas: "Gå nu ud for at møde Akaz, du og din søn Shear-Jashub, ved enden af vandedningen fra den øvre dam, på vejen til vaskerens mark.⁴ Sig til ham: 'Vær forsigtig, forbliv rolig, frygt ikke, og tab ikke modet på grund af disse to rygende stumper af brændeknuder—på grund af Rezins og Arams og Remaljas søns voldsomme vrede.'⁵ Aram, Efraim og Remaljas søn har udtænkt ondt imod dig og siger, '⁶ 'Lad os invadere Juda, terrorisere det og dele det mellem os, og indsætte Tabeels søn som konge i dets midte.'⁷ Så siger den suveræne Herre: "Det skal ikke stå fast, og det skal ikke ske.⁸ For Damaskus er Arams hovedstad, og Rezin er Damaskus' leder. Inden femogtres år vil Efraim blive knust og ikke længere være et folk.⁹ Hovedet for Efraim er Samaria, og hovedet for

Samaria er Remaljas søn. Hvis I ikke står fast i troen, vil I slet ikke stå fast."¹⁰ Herren talte igen til Akaz,¹¹ "Søg et tegn fra Herren din Gud, enten fra dybet nedenfor eller fra højderne ovenfor."¹² Men Akaz svarede: "Jeg vil ikke søge et tegn. Jeg vil ikke sætte Herren på prøve."¹³ Da sagde Esajas: "Hør nu, Davids hus! Er det ikke nok at prøve menneskers tålmodighed? Vil I også prøve min Guds tålmodighed?¹⁴ Derfor vil Herren selv give jer et tegn: Se, den unge jomfru skal blive gravid og føde en søn, og hun skal kalde ham Immanuel.¹⁵ Han vil spise ostemasse og honning, når han ved at afvise det onde og vælge det gode,¹⁶ for før drengen ved at afvise det onde og vælge det gode, vil de to kongers land, som du frygter, være forladt.

¹⁷ Herren vil bringe over dig, dit folk og din faders hus dage, som ikke har været magen til, siden Efraim skiltes fra Juda—han vil bringe Assyriens konge."¹⁸ På den dag vil Herren fløjte efter fluen fra Egyptens fjerneste strømme og efter bien fra Assyriens land.¹⁹ De vil alle komme og slå sig ned i de stejle kløfter, i klippernes sprækker, på alle tjørnebuske og ved alle vandingsteder.²⁰ På den dag vil Herren bruge en barberkniv lejet fra hinsides Eufkrat—Assyriens konge—til at barbære dit hoved og håret på dine ben og også fjerne dit skæg.²¹ På den dag vil en person opretholde en ung ko og to får.²² Og på grund af den overflod af mælk, de producerer, vil han spise ostemasse; for alle, der er tilbage i landet, vil spise ostemasse og honning.²³ På den dag vil hvert sted, hvor der var tusind vinstokke værd tusind sølvsekel, blive til tjørne og torne.²⁴ Folk vil gå der med buer og pile, fordi hele landet vil være dækket af tjørne og torne.²⁵ Hvad angår alle de bakker, der engang blev dyrket med hakken, vil du ikke gå der af frygt for tjørne og torne; de vil blive steder, hvor kvæg kan strejfe, og får kan trampe.

8 Herren sagde til mig: "Tag en stor tavle og skriv på den med almindelige bogstaver: Maher-Shalal-Hash-Baz."² Jeg tilkaldte præsten Uria og Zakarias, Jeberekias søn, som troværdige vidner for mig.³ Jeg nærmede mig profetinden, og hun blev gravid og fødte en søn. Herren befalede mig: "Kald ham Maher-Shalal-Hash-Baz.⁴ For før barnet ved, hvordan man siger 'Min far' eller 'Min mor', vil rigdommene fra Damaskus og byttet fra Samaria blive taget af Assyriens konge."

⁵ Herren talte til mig igen: ⁶ "Fordi dette folk har forkastet de blidt flydende vande fra Shiloah og glæder sig over Rezin og Remaljas søn, ⁷ derfor er Herren ved at bringe over dem de mægtige og overstrømmende vande fra Euftrat— Assyriens konge med al hans pragt. Det vil stige over alle sine kanaler og oversvømme alle sine bredder. ⁸ Det vil feje gennem Juda, oversvømme og passere igennem; det vil nå op til halsen. Dets udbredte vinger vil dække dit lands bredde, o Immanuel." ⁹ Bliv knust, I nationer, og bliv brudt! Lyt, alle fjerne lande. Forbered jer til kamp, men bliv brudt! Forbered jer til kamp, men bliv brudt! ¹⁰ Udarbejd en plan, men den vil komme til intet; foreslå en strategi, men den vil ikke lykkes, for Gud er med os.

¹¹ Dette er, hvad Herren sagde til mig med en stærk hånd over mig, advarende mig om ikke at følge denne folks vej: ¹² "Kald ikke sammensværgelse alt, hvad dette folk kalder en sammensværgelse; frygt ikke, hvad de frygter, og vær ikke bange for det. ¹³ Hærskarernes Herre er den, I skal betragte som hellig; Han er den, I skal frygte, Han er den, I skal ære. ¹⁴ Han vil være en helligdom; men for begge Israels huse vil Han være en sten, der får folk til at snuble, og en klippe, der får dem til at falde. For Jerusalem folk vil Han være en fælde og en snare. ¹⁵ Mange vil snuble over den, falde og blive brudt, blive fanget og fanget."

¹⁶ Bind vidnesbyrdet og forsegl loven blandt mine disciple. ¹⁷ Jeg vil vente på Herren, som skjuler sit ansigt for Jakobs hus. Jeg vil håbe på Ham. ¹⁸ Her er jeg, og de børn, Herren har givet mig. Vi er tegn og symboler i Israel fra Hærskarernes Herre, som bor på Zions bjerg.

¹⁹ Når folk siger til dig, "Rådfør dig med medier og åndemanere, der hvisker og mumler," skal et folk ikke spørge deres Gud? Hvorfor rådføre sig med de døde på vegne af de levende? ²⁰ Se til loven og vidnesbyrdet! Hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi de mangler lys. ²¹ De vil strejfe gennem landet, bekymrede og sultne; når de er udsultede, vil de blive rasende og, opadskuende, forbande deres konge og deres Gud. ²² Derefter vil de se til jorden og kun se nød og mørke, kvalens skygge; og de vil blive kastet ud i det totale mørke.

9 Men der vil ikke længere være mørke for dem, der var i angst. I tidligere tider ydmygede han Zebulons land og Naftalis land, men i fremtiden vil han bringe ære til hedningernes Galilæa, ved havets vej, hinsides Jordan. ² Det folk, der vandrede i mørke, har set et stort lys; over dem, der boede i dødsskyggers land, har lyset skinnet. ³ Du har udvidet nationen og øget deres glæde; de glæder sig for dit ansigt, som folk glæder sig ved høsten, som krigere jubler, når de deler byttet. ⁴ For du har brudt deres byrdes åg og staven på deres skuldre, deres undertrykkers kæp, som på Midians dag. ⁵ Hver stovle, der bæres af krigeren i kampens tumult, og hver klædning, der er rullet i blod, vil blive bestemt til brænding, brændstof for ilden. ⁶ For os er et barn født, os er en søn givet, og herredømmet vil være på hans skuldre. Og han vil blive kaldt Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evig Fader, Fredsfyrste. ⁸ Herren har sendt et ord imod Jakob, og det vil falde over Israel. ⁹ Og hele folket vil vide det—Efraim og Samarias indbyggere—som siger i hjertets stolthed og hovmod: ¹⁰ "Teglstenene er faldet, men vi vil genopbygge med tilhugne sten; morbærtræerne er blevet fældet, men vi vil erstatte dem med cedertræer." ¹¹ Men Herren har styrket Rezins modstandere imod dem og har opildnet deres fjender. ¹² Aramæerne fra øst og filistrene fra vest har fortæret Israel med åben mund. Alligevel er hans vrede ikke vendt bort, og hans hånd er stadig rakt ud. ¹³ Men folket er ikke vendt tilbage til ham, der slog dem, og de har ikke søgt hærskarers Herre. ¹⁴ Derfor vil Herren afskære både hoved og hale fra Israel, både palmegren og siv på én dag. ¹⁵ Den ældre og ærefulde mand er hovedet, og profeten, der lærer løgne, er halen. ¹⁶ For de, der leder dette folk, får dem til at fejle, og de, der ledes af dem, er forvirrede. ¹⁷ Derfor vil Herren ikke glæde sig over deres unge mænd, og han vil ikke have medlidenhed med deres faderløse og enker, for alle er ugudelige og onde, og hver mund taler dårskab. Alligevel er hans vrede ikke vendt bort, og hans hånd er stadig rakt ud. ¹⁸ For ugudelighed brænder som en ild; den fortærer tjørne og tidsler, og den antænder skovens krat, og de ruller opad i en søjle af røg. ¹⁹ Ved hærskarers Herres vrede er landet svedet, og folket er brændstof for ilden; ingen skåner sin bror. ²⁰ De fortærer på højre hånd, men forbliver stadig sultne; de spiser på venstre hånd, men de er ikke mætte. Hver især fortærer sit eget køds arm. ²¹ Manasse

Esajas Bog

fortærer Efraim, og Efraim Manasse; sammen er de imod Juda. Alligevel er hans vrede ikke vendt bort, og hans hånd er stadig rakt ud.

10 Ve dem, der udarbejder uretfærdige love og dem, der uafsladeligt nedskriver skadelige dekreter, ² for at nægte de trængende retfærdighed og røve de fattige blandt mit folk deres rettigheder, gøre enker til deres bytte og plyndre de faderløse. ³ Hvad vil I gøre på dommens dag, når ødelæggelsen kommer fra det fjerne? Til hvem vil I flygte for hjælp, og hvor vil I efterlade jeres rigdom? ⁴ Alt, der er tilbage, er at krybe blandt fangerne eller falde blandt de dræbte. Alligevel vender hans vrede sig ikke bort, og hans hånd forbliver udstrakt.

⁵ Ve Assyrien, min vredes ris, i hvis hånd er min harme stav. ⁶ Jeg sender ham mod et gudløst folk, og jeg befaler ham mod mit vredes folk, for at tage bytte og gribe plyndring, og for at trampe dem ned som mudder på gaderne. ⁷ Men dette er ikke, hvad han har til hensigt, ej heller planlægger han det i sit hjerte; hans formål er at ødelægge og at eliminere mange nationer. ⁸ For han hævdter, "Er ikke mine kommandører som konger?" ⁹ "Er ikke Kalno som Karkemisj? Er ikke Hamat som Arpad, og Samaria som Damaskus?" ¹⁰ Som min hånd har nået afgudernes riger, hvis udskårne billeder var større end dem i Jerusalem og Samaria— ¹¹ skal jeg ikke gøre mod Jerusalem og hendes billeder, hvad jeg har gjort mod Samaria og hendes afguder?" ¹² Når Herren har fuldført alt sit arbejde mod Zions bjerg og Jerusalem, vil han sige, "Jeg vil straffe frugten af den arrogante hjerte hos Assyriens konge og det stolte blik i hans øjne." ¹³ For han har sagt, "Ved min hånds styrke og ved min visdom har jeg gjort dette, fordi jeg har forståelse; jeg fjernede nationernes grænser og plyndrede deres skatte; som en mægtig en undervang jeg deres indbyggere. ¹⁴ Min hånd nåede folkets rigdom som en rede, og som man samler forladte æg, samlede jeg hele jorden; ikke en baskede med en vinge, åbnede sit næb eller kvindrede." ¹⁵ Praler øksen over den, der svinger den, eller ophøjer saven sig over den, der bruger den? Det ville være som en stav, der svinger den, der løfter den, eller en kølle, der brændemærker den, der ikke er træ. ¹⁶ Derfor vil Herren, hærskarernes Herre, sende en ødelæggende sygdom blandt hans stærke krigere; under hans herlighed vil en ild blive tændt som en brændende flamme. ¹⁷ Israels Lys vil

blive en ild, og deres Hellige en flamme; den vil brænde og fortære hans torne og tidsler på en enkelt dag. ¹⁸ Han vil ødelægge pragtens skov og hans frugtbare marker, både sjæl og legeme; det vil være som når en syg person svinder hen. ¹⁹ De resterende træer i hans skov vil være så få, at et barn kunne skrive dem ned.

²⁰ På den dag vil Israels rest, de overlevende af Jakobs hus, ikke længere stole på ham, der slog dem ned, men vil sandt stole på Herren, Israels Hellige. ²¹ En rest af Jakob vil vende tilbage til den Mægtige Gud. ²² Selvom dit folk, Israel, er som havets sand, vil kun en rest vende tilbage. En ødelæggelse er blevet besluttet, overstrømmende med retfærdighed. ²³ Herren, hærskarernes Herre, vil udføre den besluttede ødelæggelse over hele landet. ²⁴ Derfor, dette siger Herren, hærskarernes Herre: "Mit folk, som bor i Zion, frygt ikke assyrieren, der slår dig med en stav og løfter sin stav mod dig, som Egypten gjorde. ²⁵ For om en meget lille stund vil min harme mod dig ende, og min vrede vil blive rettet mod deres ødelæggelse." ²⁶ Hærskarernes Herre vil svinge en pisk mod dem, som han gjorde, da han slog Midjan ved klippen Oreb; og han vil løfte sin stav over havet, som han gjorde i Egypten. ²⁷ På den dag vil deres byrde blive fjernet fra dine skuldre, og deres åg fra din nakke; åget vil blive brudt på grund af fedme. ²⁸ De er kommet mod Ajat; de er gået igennem Migron; ved Mikmasj har de deponeret deres forsyninger. ²⁹ De har krydset passet og siger, "Vi vil slå lejrnatten over ved Geba." Rama skælver, Sauls Gibeas flygter. ³⁰ Råb, Gallims datter! Lyt, Laisha! Stakkels Anatot! ³¹ Madmena er flygtet; folket i Gebim har fundet tilflugt. ³² Denne dag vil de standse ved Nob; de ryster deres næve mod Zions datters bjerg, Jerusalems høj. ³³ Se, Herren, hærskarernes Herre, vil hugge grenene af med stor kraft; de høje træer vil blive fældet, og de stolte vil blive bragt lavt. ³⁴ Han vil hugge skovens krat ned med en jernøkse; Libanon vil falde for den Mægtige.

11 En kvist vil skyde frem fra Isajas stub, og fra hans rødder vil en gren bære frugt. ² Herrens Ånd skal hvile over ham— visdoms og forstands ånd, råds og styrkes ånd, kundskabs og Herrens frygts ånd. ³ Han vil finde glæde i Herrens frygt. Han vil ikke dømme efter, hvad hans øjne ser, ej heller afgøre efter, hvad hans ører hører; ⁴ men med retfærdighed skal han dømme de fattige, og

med retfærdighed vil han træffe afgørelse for jordens ydmyge. Han vil slå jorden med sin munds stav, og med sine læbers ånde vil han dræbe de ugudelige. ⁵ Retfærdighed vil være bæltet om hans lænd, og trofasthed bæltet om hans hofter. ⁶ Ulven vil bo sammen med lammet, og leoparden vil ligge sammen med gedekiddet, kalven og den unge løve og den fede okse sammen; og et lille barn skal lede dem. ⁷ Koen og bjørnen skal græsse, deres unger vil ligge sammen, og løven vil æde strå som oxen. ⁸ Det diende barn vil lege ved kobras hul, og det fravænnede barn vil række sin hånd mod hugormens rede. ⁹ De vil ikke volde skade eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg, for jorden vil være fyldt med kundskab om Herren, som vandene dækker havet.

¹⁰ På den dag vil Isajs rod stå som et banner for folkene; nationerne vil søge til ham, og hans hvilested vil være herligt. ¹¹ På den dag vil Herren igen række sin hånd ud for at genvinde resterne af sit folk fra Assyrien, fra Egypten, fra Patros, fra Kusj, fra Elam, fra Sinear, fra Hamat og fra havets øer. ¹² Han vil rejse et banner for nationerne og samle Israels fordrevne; han vil samle Judas spredte fra jordens fire hjørner. ¹³ Efraims jalousi vil forsvinde, og de, der chikanerer Juda, vil blive elimineret; Efraim vil ikke være jaloux på Juda, og Juda vil ikke chikanere Efraim. ¹⁴ De vil styrte ned på filistrenes skrån timer mod vest; sammen vil de plyndre østens folk. De vil besidde Edom og Moab, og ammonitterne vil være underlagt dem. ¹⁵ Herren vil fuldstændig ødelægge den egyptiske havtunge; med en brændende vind vil han vifte sin hånd over Eufratfloden, bryde den i syv strømme, så folk kan gå over i sandaler. ¹⁶ Der vil være en hovedvej fra Assyrien for resterne af hans folk, der bliver tilbage, ligesom der var for Israel, da de kom op fra Egyptens land.

12 På den dag vil du erklære: "Jeg vil takke dig, Herre. Skønt du var vred på mig, er din vrede vendt bort, og du har givet mig trøst. ² Se, Gud er min frelse; jeg vil stole på og ikke frygte. Herren Gud er min styrke og min sang; han er blevet min frelse." ³ Med glæde skal I øse af frelsens kilder. ⁴ Og på den dag vil I sige: "Giv Herren pris, påkald hans navn; gør hans gerninger kendt blandt nationerne, og lad dem huske, at hans navn er ophøjet. ⁵ Syng for Herren, for han har gjort vidunderlige ting; lad dette blive kendt over hele

jorden. ⁶ Råb højt og syng af glæde, I som bor i Zion, for stor i jeres midte er Israels Heltige."

13 Udsagnet om Babylon, som Esajas, Amos' søn, så i et syn: ² Rejs et banner på den nøgne bakketop, løft jeres stemme til dem; vink med hånden, så de kan gå ind gennem de ædles porte. ³ Jeg har befalet dem, jeg har udvalgt til kamp; jeg har kaldt mine krigere, som praler af min herlighed, til at udføre min vrede. ⁴ Lyt, en brøl på bjergene, som fra en vældig skare! Hør larmen fra riger, nationer, der samles! Hærskarers Herre samler en hær til kamp. ⁵ De kommer fra fjerne lande, fra de fjerneste horisonter— Herren og hans vredes våben— for at ødelægge hele landet. ⁶ Råb, for Herrens dag er nær; den vil komme som ødelæggelse fra den Almægtige. ⁷ Derfor vil alle hænder hænge slapt, hvert hjerte vil smelte. ⁸ De vil blive grebet af rædsel, smerte og angst vil gribe dem; de vil vride sig som en kvinde i fødsel. De vil se på hinanden i forundring, deres ansigter i flammer. ⁹ Se, Herrens dag kommer— en dag med grusomhed, med raseri og voldsom vrede— for at gøre landet øde og udslette synderne i det. ¹⁰ For himlens stjerner og deres stjernebilleder vil ikke skinne; den opgående sol vil blive formørket, og månen vil ikke give sit lys. ¹¹ Jeg vil straffe verden for dens ondskab, og de ugudelige for deres misgerning. Jeg vil gøre ende på de stoltes arrogance og ydmyge de hensynsløses hovmod. ¹² Jeg vil gøre mennesker sjældnere end rent guld, mere sjældne end Ofirs guld. ¹³ Således vil jeg få himlene til at skælve, og jorden vil blive flyttet fra sit sted ved hærskarers Herres vrede, på hans brændende vredes dag. ¹⁴ Det vil være som en jaget gazelle, eller som får uden nogen til at samle dem; hver vil vende sig til sit eget folk, hver vil flygte til sit hjemland. ¹⁵ Hvem der end findes, vil blive gennemboret; alle, der bliver fanget, vil falde for sværdet. ¹⁶ Deres spædbørn vil blive knust for deres øjne; deres huse vil blive plyndret, og deres koner vil blive krænk. ¹⁷ Se, jeg opvækker mederne imod dem, som ikke værdsætter sølv og ikke finder glæde i guld. ¹⁸ Deres buer vil slå de unge mænd ned; de vil ikke vise barmhjertighed mod spædbørn, ej heller vil de have medlidenhed med børn. ¹⁹ Og Babylon, kongerigernes juvel, kaldæernes stolthed og herlighed, vil være som da Gud omstyrtede Sodoma og Gomorra. ²⁰ Det vil aldrig blive beboet eller boet i gennem alle generationer; ingen araber vil slå sit telt op der,

ingen hyrder vil lade deres flokke hvile der.²¹ Men ørkenens skabninger vil ligge der, og deres huse vil være fulde af ugler; strudse vil bo der, og vilde geder vil springe der.²² Hyæner vil hyle i hendes fæstninger, og sjakaler i hendes luksuriøse paladser. Hendes tid er nær til at komme, og hendes dage vil ikke blive forlænget.

14 Herren vil vise barmhjertighed mod Jakob og igen vælge Israel og bosætte dem i deres eget land. Fremmede vil slutte sig til dem og knytte sig til Jakobs hus.² Nationer vil ledsage dem og bringe dem til deres sted, og Israels hus vil eje dem i Herrens land som mandlige og kvindelige tjenere. De vil fange deres fangevogtere og herske over deres undertrykkere.³ På den dag Herren giver dig hvile fra din lidelse, uro og det hårde arbejde, hvor du var træl,⁴ vil du fremsige denne tale mod Babylons konge: "Hvordan er undertrykkeren ophørt, hvordan er hans raseri endt!"⁵ Herren har knust de ondes stav, herskernes scepter,⁶ som slog folk i vrede med uophørlige slag og undertvang nationer i vrede med ubønhørlig forfølgelse.⁷ Hele jorden er i hvile og ro; de bryder ud i sang.⁸ Selv enebærtræerne og Libanons cedertræer fryder sig over dig og siger, "Nu hvor du er blevet lagt lavt, kommer ingen skovhugger imod os."⁹ Dødsriget nedenfor er oprørt for at møde dig ved din ankomst; det vækker de afdødes ånder, alle jordens ledere; det rejser alle nationernes konger fra deres troner.¹⁰ De vil alle svare og sige til dig, "Du er også blevet svag som vi; du er blevet som os."¹¹ Din pragt og lyden af dine harper er blevet bragt ned til graven; maddiker er bredt ud under dig, og orme dækker dig.¹² Hvordan er du faldet fra himlen, strålende, morgenens søn! Du er blevet kastet ned til jorden, du som engang lagde nationerne lavt!¹³ Du sagde i dit hjerte, "Jeg vil stige op til himlene; jeg vil rejse min trone over Guds stjerner; jeg vil sidde på tronen på forsamlings bjerg, på de yderste højder i nord."¹⁴ Jeg vil stige op over skyerne; jeg vil gøre mig selv som den Højeste."¹⁵ Dog er du blevet bragt ned til dødsriget, til dybet af graven.¹⁶ De, der ser dig, vil stirre på dig, de vil overveje din skæbne: "Er dette manden, der fik jorden til at skælve, som rystede kongeriger,¹⁷ som gjorde verden til en ødemark, som væltede dens byer og ikke lod sine fanger vende hjem?"¹⁸ Alle nationernes herskere hviler i ære, hver i sin egen grav.¹⁹ Men du er kastet ud af din grav som en forkastet gren, dækket med de

dræbte, dem der er gennemboret af sværdet, som stiger ned til gravens sten, som et nedtrampet lig.²⁰ Du vil ikke slutte dig til dem i begravelse, for du har ødelagt dit land og dræbt dit folk. Må de onde efterkommere aldrig blive nævnt igen.²¹ Forbered et sted til at slagte hans børn for deres forfædres synder; de må ikke rejse sig for at arve landet og fylde jorden med deres byer.²² "Jeg vil rejse mig imod dem," erklærer Herren, den Almægtige, "og afskære fra Babylon navn og overlevende, efterkommere og afkom," erklærer Herren.²³ "Jeg vil gøre hende til et sted for ugler og til sumpe; jeg vil feje hende med ødelæggelsens kost," erklærer Herren, den Almægtige.

²⁴ Herren, den Almægtige, har svoret: "Sikkert, som jeg har planlagt, sådan vil det blive, og som jeg har tilsigtet, sådan vil det stå fast."²⁵ Jeg vil knuse assyreren i mit land; på mine bjerge vil jeg trampe ham ned. Hans åg vil blive fjernet fra mit folk, og hans byrde fra deres skuldre."²⁶ Dette er planen udtænkt mod hele jorden; dette er hånden rakt ud over alle nationerne.²⁷ For Herren, den Almægtige, har tilsigtet, og hvem kan forhindre det? Hans hånd er rakt ud, og hvem kan vende den tilbage?

²⁸ I det år kong Akaz døde, kom denne profeti:²⁹ Glæd dig ikke, alle I filistre, at staven, der slog jer, er brudt; fra den slanges rod vil der komme en hugorm, dens frugt vil være en flyvende, giftig slange.³⁰ De fattigste vil finde græsgange, og de nødlidende vil ligge trygt. Men jeg vil ødelægge din rod ved hungersnød; den vil dræbe dine overlevende.³¹ Jamre, du port! Råb, du by! Smelt væk, alle I filistre! En røgsky kommer fra nord, og der er ingen efternøler i dens rækker.³² Hvilket svar vil blive givet til den nations udsendinge? "Herren har grundlagt Zion, og i hende vil hans folks lidende finde tilflugt."

15 En erklæring om Moab: Sandelig, om natten er Ar i Moab ødelagt og lagt øde; Sandelig, om natten er Kir i Moab ødelagt og lagt øde.

² Folket stiger op til templet og til Dibon, til de høje steder for at sørge. Moab klager over Nebo og Medeba; Hvert hoved er skaldet, og hvert skæg er barberet.³ På gaderne bærer de sæk; På hustagene og på de offentlige pladser jamrer alle, overvældet af tårer.⁴ Heshbon og Elealeh råber også, Deres stemmer når helt til Jahaz; Således råber Moabs krigere; Deres ånder skælver inden i dem.⁵ Mit hjerte råber for Moab; Dets flygtninge når helt til

Zoar og Eglath-shelishiyah. De stiger op ad Luhiths skråning grædende; Ja, på vejen til Horonaim løfter de nødskrig over deres fald. ⁶ Nimrims vande er øde. Sandelig, græsset er visnet, den nye vækst er gået til grunde, Ingen grønne planter er tilbage. ⁷ Således bærer de den rigdom, de har samlet og opbevaret, Over poplernes bæk. ⁸ For nødskriget har omsluttet Moabs land, Dets klage når helt til Eglaim, dets jamren til Beer-elim. ⁹ For Dimons vande er fyldt med blod; Jeg vil sandelig bringe yderligere ulykker over Dimon, En løve over Moabs flygtninge og dem, der er tilbage i landet.

16 Send lam som tribut til landets hersker, fra Sela, gennem ørkenen, til Zions datters bjerg. ² Som flagrende fugle kastet fra reden, sådan er Moabs døtre ved Arnons vadedsteder. ³ "Giv råd, tag en beslutning. Kast din skygge som nat ved middagstid. Skjul de flygtende, forråd ikke flygtningene. ⁴ Lad Moabs udstødte bo hos dig; giv dem ly for ødelæggeren." Undertrykkeren vil ophøre, og ødelæggelsen vil ende; angriberne vil blive fjernet fra landet. ⁵ I trofasthed vil en trone blive etableret; en vil sidde på den i Davids telt, søgende retfærdighed og hurtig i retfærdighed. ⁶ Vi har hørt om Moabs stolthed—hvor overdreven er hendes arrogance!—om hendes indbildskhed, hendes stolthed og hendes raseri; alligevel er hendes pral tom. ⁷ Derfor vil Moab klage; hele Moab vil jamre. Sørg over rosinkagerne fra Kir Hareseth som dem, der er dybt ramt. ⁸ Hesjbons marker visner, Sibmas vinstokke også. Nationernes herrer har trampet de udvalgte vinstokke ned, som nåede Jazer og spredte sig mod ørkenen. Deres ranker strakte sig og nåede havet. ⁹ Derfor vil jeg græde som Jazer græder over Sibmas vinstokke. Jeg vil væde dig med mine tårer, Hesjbon og Eleale; for råbene over dine sommerfrugter og din høst er ophørt. ¹⁰ Glæde og fryd er fjernet fra frugthaverne; i vinmarkerne er der ingen sang eller jubelråb; ingen træder vin ud i presserne, for jeg har gjort råbene tavse. ¹¹ Mit hjerte klager for Moab som lyden af en harpe, mit inderste for Kir Hareseth. ¹² Når Moab viser sig på sin høj, udmatter hun sig selv; når hun går til sin helligdom for at bede, er det til ingen nytte. ¹³ Dette er det ord, Herren talte tidligere angående Moab. ¹⁴ Men nu erklærer Herren: "Inden tre år, som en lejet arbejder ville tælle dem, vil Moabs pragt og hendes talrige folk blive foragtet, og hendes overlevende vil være få og svage."

17 En erklæring om Damaskus: "Se, Damaskus vil ophøre med at være en by og vil blive til en dyngne ruiner. ² Aroers byer vil blive forladt; de vil blive overladt til flokke at ligge i, uden at nogen forstyrre dem. ³ Den befæstede by vil forsvinde fra Efraim, og herredømmet fra Damaskus; Arams rest vil være som Israels børns herlighed," erklærer Hærskarers Herre. ⁴ På den dag vil Jakobs herlighed mindskes, og hans køds fedme vil blive mager. ⁵ Det vil være som når høstmanden samler det stående korn, og hans arm høster aksene, eller som når man sanker aks i Refaim-dalen. ⁶ Dog vil der blive efterladenskaber, som når et oliventræ rystes, og der efterlades to eller tre oliven på de øverste grene, fire eller fem på de frugtbare grene," erklærer Herren, Israels Gud. ⁷ På den dag vil folk vende sig til deres Skaber, og deres øjne vil se til Israels Hellige. ⁸ De vil ikke se til altrene, deres håenders værk, og de vil ikke betragte, hvad deres fingre har lavet, hverken Ashera-pælene eller røgelsesaltrene. ⁹ På den dag vil deres befæstede byer være som forladte steder i skovene, eller som grene efterladt foran israelitterne; og landet vil være øde. ¹⁰ For du har glemt din frelses Gud og har ikke husket din tilflugts Klippe. Derfor, selvom du planter de fineste planter og sætter dem med importerede vinranker, ¹¹ selvom du på dagen, du planter dem, får dem til at vokse, og om morgenen får dit frø til at blomstre, vil høsten dog være intet på sygdommens og den uheldredelige smertes dag. ¹² Åh, larmen fra mange nationer, der brøler som havets brusen, og folkestrømmen, der strømmer som mægtige vande! ¹³ Nationerne vil strømme som mange vande, men Han vil irttesætte dem, og de vil flygte langt væk, drevet som avner på bakkerne for vinden, eller som hvirlvende støv for en storm. ¹⁴ Om aftenen, se, rædsel! For morgenen er de ikke mere. Dette er skæbnen for dem, der plyndrer os, og loddet for dem, der røver os.

18 Ve landet med summende vinger, der ligger hinsides floderne i Kusj, ² som sender udsendinge over havet i papyrusbåde over vandene. Gå, hurtige sendebud, til en høj og glat nation, til et folk frygtet vidt og bredt, en mægtig og aggressiv nation, hvis land er delt af floder. ³ Alle I verdens indbyggere, I som bor på jorden, når et banner bliver rejst på bjergene, vil I se det, og når trompeten lyder, vil I høre det. ⁴ For dette er, hvad Herren har sagt til mig: "Jeg vil forblive stille og

Esajas Bog

observere fra min bolig, som skinnende varme i solskinn, som en dugsky i høstens varme." ⁵ For før høsten, når blomsten er væk, og blomsten bliver til en modnende drue, vil han skære skuddene af med beskæringsknive og fjerne og tage de spredende grene væk. ⁶ De vil blive efterladt sammen til bjergenes rovfugle og til de vilde dyr; fuglene vil æde dem hele sommeren, og de vilde dyr vil æde dem hele vinteren. ⁷ På den tid vil gaver af tribut blive bragt til Herren, den Almægtige, fra et folk højt og glat, fra et folk frygtet vidt og bredt, en mægtig og aggressiv nation, hvis land er delt af floder— til stedet for Herrens, den Almægtiges, Navn, til Zions bjerg.

19 En profeti om Egypten: Se, Herren rider på en hurtig sky og kommer til Egypten; Egyptens afguder vil skælve for Hans nærvær, og egypternes hjerter vil smelte inden i dem. ² "Jeg vil ophidse egyptere mod egyptere; bror vil kæmpe mod bror, nabo mod nabo, by mod by, og rige mod rige. ³ Egypternes ånd vil blive demoraliseret inden i dem, og jeg vil forvirre deres planer. De vil ty til afguder og de dødes ånder, til medier og spiritister. ⁴ Jeg vil overgive egypterne til en grusom herres magt, og en mægtig konge vil herske over dem," erklærer Herren, Hærskarers Herre. ⁵ Havets vande vil tørre op, og flodlejet vil blive udtørret og tørt. ⁶ Kanalerne vil udsende en stank; Egyptens strømme vil svinde ind og tørre op. Sivene og rørerne vil visne. ⁷ Sivene ved Nilen, ved flodens kant, og alle de tilsåede marker ved Nilen vil blive tørre, blive drevet bort og være der ikke mere. ⁸ Fiskerne vil stønne og klage; alle, der kaster kroge i Nilen, vil sørge, og de, der spredte net på vandene, vil svinde hen. ⁹ De, der arbejder med kammet hør, vil fortvivle, og væverne af fint linned vil være fuldstændig nedslåede. ¹⁰ Arbejderne i tøj vil blive modløse, og alle de lejede arbejdere vil være bedrøvede i sjælen. ¹¹ Embedsmændene i Zoan er blot tåber; Faraos vise rådgivere giver meningsløse råd. Hvordan kan I sige til Fara: "Jeg er en af de vise, en discipel af gamle konger"? ¹² Hvor er dine vise mænd nu? Lad dem vise dig og gøre kendt, hvad Hærskarers Herre har planlagt mod Egypten. ¹³ Embedsmændene i Zoan er blevet tåber, lederne af Memphis er bedraget; hjørnesteenene af hendes stammer har ført Egypten på afveje. ¹⁴ Herren har blandet en ånd af svimmelhed i hende; de får Egypten til at vakle i alt, hvad hun gør, som en

drunkenbolt vakler i sit bræk. ¹⁵ Der er intet, Egypten kan gøre—hoved eller hale, palmegren eller siv. ¹⁶ På den dag vil egypterne blive svæklinge; de vil skælve af frygt for den løftede hånd, som Hærskarers Herre løfter mod dem. ¹⁷ Judas land vil bringe rædsel til egypterne; enhver, som det nævnes for, vil være i stor frygt på grund af, hvad Hærskarers Herre planlægger mod dem. ¹⁸ På den dag vil fem byer i Egypten tale Kanaans sprog og sværge troskab til Hærskarers Herre; en vil blive kaldt Solens By. ¹⁹ På den dag vil der være et alter for Herren i hjertet af Egypten og et monument for Herren ved dens grænse. ²⁰ Det vil være et tegn og vidnesbyrd for Hærskarers Herre i Egyptens land. Når de råber til Herren på grund af deres undertrykkere, vil Han sende dem en frelser og forsvarer, og Han vil redde dem. ²¹ Så Herren vil gøre sig kendt for egypterne, og på den dag vil de erkende Herren. De vil tilbede med ofre og gaver og vil aflægge løfter til Herren og opfylde dem. ²² Herren vil bringe lidelse over Egypten, men Han vil også bringe helbredelse. De vil vende sig til Herren, og Han vil svare på deres bønner og genoprette dem. ²³ På den dag vil der være en hovedvej fra Egypten til Assyrien. Assyrierne vil gå til Egypten, og egypterne til Assyrien; egypterne og assyrierne vil tilbede sammen. ²⁴ På den dag vil Israel være den tredje, sammen med Egypten og Assyrien, en velsignelse midt på jorden. ²⁵ Hærskarers Herre vil velsigne dem og sige: "Velsignet være Egypten, mit folk, Assyrien, mit håndværk, og Israel, min arv."

20 I det år, hvor hærføreren blev sendt af Sargon, Assyriens konge, til Ashdod, kæmpede han mod det og erobrede det— ² på den tid talte Herren gennem Esajas, Amos' søn, og sagde: "Fjern sækkelærredet fra din krop og tag sandalerne af dine fødder." Og han gjorde det, gik nøgen og barfodet rundt. ³ Da sagde Herren: "Ligesom min tjener Esajas har gået nøgen og barfodet i tre år som et tegn og symbol mod Egypten og Kusj, ⁴ således vil Assyriens konge føre Egyptens fanger og Kusjs landflygtige bort, unge og gamle, nøgne og barfodede, med bagdelen blottet, til Egyptens ydmygelse. ⁵ De, der satte deres lid til Kusj og priste sig af Egypten, vil blive forfærdede og beskæmmede. ⁶ På den dag vil indbyggerne på denne kyststrækning sige: 'Se, hvad der er sket med dem, vi stolede på, dem vi flygtede til for hjælp og

befrielse fra Assyriens konge! Hvordan skal vi så undslippe?"

21 En erklæring om Ørkenen ved Havet: Som hvirvelvinde i Negev fejrer igennem, kommer det fra ørkenen, fra et rædselsland. ² En streng vision er blevet åbenbaret for mig: Forræderen fortsætter med at forråde, og ødelæggeren fortsætter med at ødelægge. Elam, ryk frem! Medien, læg belejring! Jeg har gjort en ende på al hendes stønnen. ³ Derfor er mine lænder fyldt med angst; smerter griber mig som en kvinde i fødsel. Jeg er forvirret over, hvad jeg hører, jeg er skræmt over, hvad jeg ser. ⁴ Mit hjerte vakler, rædsel overvælder mig; skumringen, jeg længtes efter, er blevet til en rædsel for mig. ⁵ De dækker bordene, de breder klæderne ud, de spiser, de drikker! Rejs jer, kommandører, smør skjoldene! ⁶ For dette er, hvad Herren har sagt til mig: "Gå, postér en vægter, lad ham erklære, hvad han ser. ⁷ Når han ser vogne med hestespand, ryttere på æsler, ryttere på kameler, skal han være fuldt opmærksom, meget opmærksom." ⁸ Og vægteren råbte, "Dag efter dag, herre, står jeg på vagttårnet; hver nat forbliver jeg på min post. ⁹ Og se, her kommer en vogn med mænd, med et par ryttere. Og han svarede og sagde: 'Babylon er faldet, er faldet! Alle billederne af dens guder ligger knust på jorden!'" ¹⁰ Åh, mit knuste folk, tærsket på tærskepladsen, hvad jeg har hørt fra Herren, den Almægtige, Israels Gud, erklærer jeg for jer. ¹¹ En erklæring om Edom: Nogen råber til mig fra Seir, "Vægter, hvad er der tilbage af natten? Vægter, hvad er der tilbage af natten?" ¹² Vægteren svarer, "Morgen kommer, men også natten. Hvis du vil spørge, så spørg; kom tilbage igen." ¹³ En erklæring om Arabien: I karavaner af Dedanitter, som overnatter i Arabias krat, ¹⁴ bring vand til de tørstige; I indbyggere i Tema, mød de flygtende med brød. ¹⁵ For de flygter fra sværdene, fra det dragede sværd, fra den bøjede bue og fra kampens hede. ¹⁶ For dette er, hvad Herren har talt til mig: "Inden et år, som en lejet arbejder ville tælle det, vil al Kedars præt komme til en ende. ¹⁷ Antallet af bueskytterne, Kedars krigere, vil være få." Herren, Israels Gud, har talt.

22 En erklæring om Synets Dal: Hvad er der i vejen med jer nu, siden I alle er steget op på tagene? ² Du by fuld af støj, du larmende by, du by af jubel. Dine døde blev ikke dræbt med

sværdet, og de omkom ikke i kamp. ³ Alle dine ledere er flygtet sammen; de er blevet fanget uden brug af buen. Alle jer, der blev opdaget, blev taget til fange sammen, selvom I var flygtet langt væk. ⁴ Derfor sagde jeg: "Vend jer fra mig; lad mig græde bittert. Forsøg ikke at trøste mig over mit folks ruin." ⁵ For Herren, Hærskarernes Gud, har en dag med panik, trampen og forvirring i Synets Dal, en dag med nedbrydning af mure og råb til bjergene. ⁶ Elam tager koggeret op, med vogne, infanteri og ryttere; Kir afdækker skjoldet. ⁷ Dine bedste dale er fyldt med vogne, og ryttere har taget deres positioner ved byens porte. ⁸ Herren har fjernet Judas beskyttelse, og den dag så I på våbnene i Skovhuset. ⁹ I så, at bruddene i Davids bys mure var mange; I samlede vandene fra den Nedre Dam. ¹⁰ I talte husene i Jerusalem og rev huse ned for at befæste muren. ¹¹ I byggede et reservoir mellem de to mure til vandene fra den Gamle Dam, men I så ikke til ham, der lavede det, og I overvejede ikke ham, der planlagde det for længe siden. ¹² På den dag kaldte Herren, Hærskarernes Gud, jer til gråd, klage, barbering af hovedet og iførelse af sæk. ¹³ Men i stedet er der glæde og fest, slagtning af kvæg og drab af får, spisning af kød og drikning af vin: "Lad os spise og drikke, for i morgen dør vi." ¹⁴ Hærskarernes Herre har åbenbaret dette i mine ører: "Sikkert vil denne synd ikke blive tilgivet jer, før I dør," siger Herren, Hærskarernes Gud. ¹⁵ Dette siger Herren, Hærskarernes Gud: "Gå, henvend dig til denne forvalter, til Shebna, som er ansvarlig for det kongelige hus: ¹⁶ Hvilken ret har du her, og hvem har du her, siden du har hugget en grav til dig selv her, du, der hugger en grav på højden og udhugger et hvilested til dig selv i klippen? ¹⁷ Se, Herren er ved at kaste dig voldsomt bort, du stærke mand. Han er ved at gribe dig fast ¹⁸ og vikle dig stramt som en bold, for at blive kastet ind i et vidtstrakt land; der vil du dø, og der vil dine pragtfulde vogne være, en skændsel for din herres hus. ¹⁹ Jeg vil fjerne dig fra din stilling, og du vil blive trukket ned fra din position. ²⁰ Og på den dag vil jeg kalde på min tjener, Eliakim, Hilkias søn. ²¹ Jeg vil klæde ham med din kappe og fastgøre dit bælte sikkert omkring ham, og jeg vil overdrage din myndighed til ham. Han vil være en far for Jerusalems indbyggere og for Judas hus. ²² Jeg vil sætte nøglen til Davids hus på hans skulder; hvad han åbner, kan ingen lukke, og hvad han lukker, kan ingen åbne. ²³ Jeg vil drive ham som

en nagle ind i et fast sted; han vil blive en ærestol for sin fars hus. ²⁴ Al hans families hertighed vil hænge på ham: dens afkom og efterkommere—alle dens mindre kar, fra skålene til alle krukkerne. ²⁵ På den dag," erklærer Hærskarernes Herre, "vil naglen, der er drevet ind i et fast sted, give efter; den vil blive skåret af og falde, og den byrde, der hænger på den, vil blive skåret ned, for Herren har talt."

23 En besked om Tyrus: Klage, I skibe fra Tarsis, for Tyrus er ødelagt, uden hus eller havn; det er meldt til dem fra Kyprens land.

² Vær stille, I som bor ved kysten, I købmænd fra Sidon; jeres udsendinge har krydset havet. ³ På de store vande kom Nilens korn; hendes høst var Tyrus' indtægt, og hun var nationernes markedsplads. ⁴ Skam dig, Sidon, for havet har talt, havets fæstning, og siger: "Jeg har hverken været i fødsel eller født; jeg har hverken opfostret unge mænd eller opdraget døtre." ⁵ Når nyheden når Egypten, vil de være i nød over nyheden om Tyrus. ⁶ Rejs til Tarsis; klage, I kystens indbyggere. ⁷ Er dette jeres glædesby, hvis oprindelse er fra gamle tider, hvis fødder bar hende til at bosætte sig i fjerne lande? ⁸ Hvem har udtænkt dette imod Tyrus, krone-giveren, hvis købmænd var fyrster, hvis handlende blev æret over hele jorden? ⁹ Hærskarers Herre har besluttet det, for at vanære al pragtens stolthed, for at ydmyge alle, der er æret på jorden. ¹⁰ Oversvøm dit land som Nilen, Tarsis' datter, for du har ikke længere nogen begrænsning. ¹¹ Herren har rakt sin hånd ud over havet, han har fået kongeriger til at skælve; han har givet en befaling angående Kana'an om at ødelægge dens fæstninger. ¹² Han har erklæret, "Du skal ikke længere juble, O knuste jomfrudatter af Sidon. Rejs dig, kryds over til Cypren; selv der vil du ikke finde hvile." ¹³ Se på kaldæernes land—dette er folket, der ikke var; Assyrien udpegede det til ørkendyr—de opstillede deres belejringstårne, afklædte dets paladser, og gjorde det til en ruin. ¹⁴ Klage, I skibe fra Tarsis, for jeres fæstning er ødelagt. ¹⁵ På den tid vil Tyrus blive glemt i halvfjerds år, som dagene for én konge. Ved slutningen af halvfjerds år vil det ske med Tyrus som i skøgens sang: ¹⁶ "Tag en harpe, gå rundt i byen, du glemte skøge; spil harpen godt, syng mange sange, så du kan blive husket." ¹⁷ Ved slutningen af halvfjerds år vil Herren tage sig af Tyrus. Hun vil vende tilbage til sin handel og vil engagere sig i handel med alle kongerigerne på jordens overflade. ¹⁸ Dog vil hendes indtjening og hendes løn blive

helliget til Herren; de vil ikke blive opbevaret eller hamstret, men hendes fortjeneste vil give rigelig mad og pragtfuldt tøj til dem, der bor i Herrens nærhed.

24 Se, Herren er parat til at ødelægge jorden, lægge den øde, forvride dens overflade og sprede dens indbyggere. ² Folket vil være som præsten, tjeneren som sin herre, tjenestepigen som sin frue, køberen som sælgeren, långiveren som låntageren, skyldneren som kreditoren. ³ Jorden skal fuldstændig lægges øde og grundigt plyndres, for Herren har erklæret dette ord. ⁴ Jorden tørrer op og visner, verden sygner hen og smuldrer, de ophøjede på jorden svinder ind. ⁵ Jorden er besmittet af sine indbyggere; de har overtrådt lovene, ændret forordningerne og brudt den evige pagt. ⁶ Derfor fortærer en forbandelse jorden, og dens folk lider for deres skyld. Således brændes jordens indbyggere, og få bliver tilbage. ⁷ Den nye vin sørger, vinstokken visner, alle de glade af hjertet sukker. ⁸ Tamburinernes glæde ophører, larmen fra festdeltagerne ender, harpens glæde er forstummet. ⁹ De drikker ikke vin med sang; stærk drik er bitter for dem, der drikker den. ¹⁰ Den kaotiske by er i ruiner; hvert hus er lukket, så ingen kan komme ind. ¹¹ Der er et råb efter vin på gaderne; al glæde bliver til sorg, jordens glæde er forvist. ¹² Ødelæggelse er tilbage i byen, og porten er slået til ruiner. ¹³ Således skal det være midt på jorden blandt nationerne, som når et oliventræ rystes, eller som efterhøst af druerne. ¹⁴ De løfter deres stemmer, de synger af glæde; de råber fra vest om Herrens majestæt. ¹⁵ Derfor, ær Herren i øst, Herrens navn, Israels Gud, på havets kyster. ¹⁶ Fra jordens ender hører vi sange: "Ære til den Retfærdige." Men jeg siger, "Jeg er fortabt! Jeg er fortabt! Ve mig! De forræderiske handler forræderisk, og de forræderiske handler meget forræderisk." ¹⁷ Skræk, grav og snare venter dig, du jordens indbygger. ¹⁸ Den, der flygter fra skrækkens lyd, vil falde i graven, og den, der klatrer op af graven, vil blive fanget i snaren; for himlens vinduer er åbnet, og jordens grundvolde skælver. ¹⁹ Jorden er fuldstændig knust, jorden er splittet, jorden rystes voldsomt. ²⁰ Jorden vakler som en drukkenbolt, den svajer som en hytte; dens overtrædelse ligger tungt på den, og den falder, aldrig at rejse sig igen. ²¹ På den dag vil Herren straffe himlens hær i himlen og jordens konger på jorden. ²² De vil blive samlet som fanger i en grav; de

vil blive lukket inde i fængsel, og efter mange dage vil de blive straffet. ²³ Da vil månen blive beskæmmet, og solen skamme sig; for Herren, den Almægtige, vil regere på Zions bjerg og i Jerusalem, og Hans herlighed vil være for Hans ældste.

25 Herre, du er min Gud; jeg vil ophøje dig og takke dit navn, for du har udført vidunderlige gerninger, planer dannet for længe siden med fuldkommen trofasthed. ² Du har gjort byen til en ruinhob, den befæstede by til en ruin; fremmedes palads er ikke længere en by, det vil aldrig blive genopbygget. ³ Som følge heraf vil stærke folk ære dig; byer af hensynsløse nationer vil frygte dig. ⁴ For du har været et værn for de fattige, en tilflugt for de nødlidende i deres nød, et ly mod stormen og en skygge mod heden; for de hensynsløses ånde er som en storm mod en mur. ⁵ Som hede i et tørt land dæmper du fremmedes larm; som hede reduceres af skyggens skygge, således forstummer de hensynsløses sang. ⁶ På dette bjerg vil Hærskarers Herre forberede et overdådigt festmåltid for alle folk, et gilde med gammel vin, det bedste kød og de fineste vine. ⁷ Og på dette bjerg vil han ødelægge det slør, der omslutter alle folk, det dække, der er bredt ud over alle nationer. ⁸ Han vil opsluge døden for evigt, og den Suveræne Herre vil tørre tårerne bort fra alle ansigter; han vil fjerne sit folks vanære fra hele jorden. Herren har talt. ⁹ Og på den dag vil det blive sagt: "Sandelig, dette er vores Gud; vi har ventet på ham, og han har frelst os. Dette er Herren, som vi har ventet på; lad os fryde os og være glade i hans frelse." ¹⁰ For Herrens hånd vil hvile på dette bjerg, men Moab vil blive trampet ned på deres sted, som halm trampes ned i vandet af en gødningsdyng. ¹¹ De vil brede deres hænder ud i det, som svømmere breder deres hænder ud for at svømme, men Herren vil nedbryde deres stolthed sammen med deres hænders klogskab. ¹² De høje befæstede mure vil han bringe ned, lægge lavt og kaste til jorden, til støvet.

26 På den dag skal denne sang synges i Judas land: "Vi har en stærk by; Gud sætter frelse som dens mure og volde for sikkerhed. ² Åbn portene, så den retfærdige nation kan komme ind, den nation, der forbliver trofast. ³ Du vil holde i fuldstændig fred dem, hvis sind er urokkelige, fordi de stoler på dig. ⁴ Stol på Herren for evigt, for Herren Gud er den evige Klippe. ⁵ Han har bragt dem, der

bor højt, ned; den stolte by lægger han lavt, han jævner den med jorden og kaster den i støvet. ⁶ Foden vil trampe den ned— de fattiges fødder, de undertrykte skridt. ⁷ De retfærdiges vej er jævn; O Retfærdige, du gør de retfærdiges vej glat. ⁸ Ja, mens vi følger dine love, Herre, har vi ventet på dig; dit navn og dit ry er vore sjæles ønske. ⁹ Om natten længes min sjæl efter dig, ja, min ånd inden i mig søger dig ivrigt; for når dine domme kommer over jorden, lærer verdens indbyggere retfærdighed. ¹⁰ Selvom der vises medfølelse med de ugudelige, lærer de ikke retfærdighed; de fortsætter med at handle uretfærdigt i et land af retfærdighed og opfatter ikke Herrens majestæt. ¹¹ Herre, din hånd er løftet højt, men de ser det ikke. Lad dem se din iver for dit folk og blive gjort til skamme; ja, lad den ild, der er forbeholdt dine fjender, fortære dem. ¹² Herre, du vil bringe fred for os, da du også har udført alle vore gerninger for os. ¹³ Herre, vor Gud, andre herskere end dig har regeret over os, men vi ærer dit navn alene. ¹⁴ De døde vil ikke leve, de afdøde ånder vil ikke rejse sig; derfor har du straffet og ødelagt dem, og du har udslettet al erindring om dem. ¹⁵ Du har øget nationen, Herre; du har øget nationen. Du har opnået ære for dig selv; du har udvidet alle landets grænser. ¹⁶ Herre, de søgte dig i deres nød; da du tugtede dem, kunne de kun hviske en bøn. ¹⁷ Som en gravid kvinde, der er ved at føde, vrider sig og råber i sine fødselsveer, sådan var vi i din nærhed, Herre. ¹⁸ Vi var gravide, vi vred os i fødselsveer, men vi fødte vind. Vi kunne ikke opnå befrielse for jorden, og verdens indbyggere blev ikke født. ¹⁹ Dine døde vil leve; deres kroppe vil rejse sig. I, der bor i støvet, vågn op og råb af glæde, for din dug er som morgenens dug, og jorden vil give liv til de afdøde ånder. ²⁰ Kom, mit folk, gå ind i jeres rum og luk jeres døre bag jer; skjul jer en lille stund, indtil vreden er gået forbi. ²¹ For se, Herren kommer ud fra sit sted for at straffe jordens indbyggere for deres ugerninger; jorden vil afsløre sit blodudgydelse og vil ikke længere dække sine dræbte.

27 På den dag vil Herren straffe Leviathan, den hurtige slange, med sit voldsomme, store og mægtige sværd— Leviathan, den snoede slange; Han vil dræbe havets drage. ² På den dag—"Syng om en dejlig vingård: ³ Jeg, Herren, er dens vogter; jeg vander den uafbrudt. Jeg beskytter den dag og nat, så ingen kan skade den. ⁴ Jeg er ikke vred. Hvis der blot var tjørne og tidsler til at

konfrontere mig! Jeg ville marchere imod dem; jeg ville sætte dem alle i brand. ⁵ Eller lad dem søge min beskyttelse; lad dem slutte fred med mig, ja, lad dem slutte fred med mig." ⁶ I de kommende dage vil Jakob slå rod, Israel vil blomstre og skyde, og de vil fylde hele verden med frugt. ⁷ Har han slået dem, som han slog dem, der slog dem? Eller er de blevet dræbt, som de blev dræbt, der dræbte dem? ⁸ Ved krig og eksil kæmpede du med dem— med sin voldsomme vind drev han dem bort, som på den dag østenvinden blæser. ⁹ Derfor vil Jakobs skyld blive sonet gennem dette, og dette vil være det fulde mål for fjernelsen af hans synd: Når han gør alle alterstenene som knust kridt, vil ingen Ashera-pæle eller røgelsesaltre blive stående. ¹⁰ Den befæstede by står isoleret, en øde gård, forladt som ørkenen; der græsser kalvene, der lægger de sig og afstriber dens grene. ¹¹ Når dens grene er tørre, bliver de brækket af, og kvinder kommer for at lave bål med dem. For dette er et folk uden forståelse; derfor vil deres Skaber ikke vise dem medfølelse, og deres Skaber vil ikke være nådig mod dem. ¹² På den dag vil Herren tærse fra den flydende Eufrat til Egyptens bæk, og I, Israels børn, vil blive samlet én for én. ¹³ Og på den dag vil en stor trompet lyde. De, der var ved at omkomme i Assyrien, og de, der var i eksil i Egypten, vil komme og tilbede Herren på det hellige bjerg i Jerusalem.

28 Ve den stolte krone af Efraims drankere og den visnende blomst af dens herlige skønhed, som er sat på hovedet af en frugtbar dal, af dem der er overvundet af vin! ² Se, Herren har en stærk og mægtig en. Som en haglstorm og en ødelæggende storm, som en storm af mægtige overstrømmende vande, vil han kaste den ned til jorden med kraft. ³ Den stolte krone af Efraims drankere vil blive trampet under fode. ⁴ Den visnende blomst af dens herlige skønhed, som er på hovedet af den frugtbare dal, vil være som den førstmodne figen før sommeren; så snart nogen ser den, mens den stadig er i deres hånd, sluger de den. ⁵ På den dag vil Herren, den Almægtige, være en smuk krone og en herlig diadem for resten af sit folk. ⁶ Han vil være en retfærdighedens ånd for den, der sidder i dom, og en kilde til styrke for dem, der vender kampen ved porten. ⁷ Disse vakler også af vin og raver af berusende drik: præsten og profeten vakler af drik, de er forvirrede af vin, de vakler af berusende drik; de raver, mens de har syner, de

snubler, når de træffer beslutninger. ⁸ Alle bordene er dækket med opkast; der er ikke et rent sted nogen steder. ⁹ "Hvem prøver han at lære kundskab, og hvem forklarer han budskabet? Til børn, der lige er vænnet fra mælk, til dem, der lige er taget fra brystet? ¹⁰ For det er: Regel på regel, regel på regel, linje på linje, linje på linje, lidt her, lidt der." ¹¹ Ja, med stammende læber og et fremmed sprog vil Gud tale til dette folk, ¹² til hvem han erklærede: "Dette er hvilestedet; lad de trætte finde hvile," og, "Dette er stedet for ro," men de ville ikke lytte. ¹³ Så Herrens ord til dem vil være: Regel på regel, regel på regel, linje på linje, linje på linje, lidt her, lidt der, så de kan gå og falde bagover, blive brudt, fanget og fanget. ¹⁴ Derfor, lyt til Herrens ord, I, der spotter og styrer dette folk i Jerusalem. ¹⁵ Fordi I har sagt: "Vi har indgået en pagt med døden, og med Sheol har vi lavet en aftale. Når den overvældende svøbe går igennem, vil den ikke nå os, for vi har gjort falskhed til vores tilflugt og skjult os med bedrag." ¹⁶ Derfor siger den suveræne Herre: "Se, jeg lægger en sten i Zion, en prøvet sten, en kostbar hjørnesteen for et sikkert fundament; den, der tror på den, vil ikke blive forstyrret. ¹⁷ Jeg vil gøre retfærdighed til målesnoren og retfærdighed til lodsnoren; hagl vil feje løgnens tilflugt væk, og vand vil oversvømme skjulestedet. ¹⁸ Jeres pagt med døden vil blive annulleret, og jeres aftale med Sheol vil ikke stå; når den overvældende svøbe går igennem, vil I blive trampet af den. ¹⁹ Så ofte som den går igennem, vil den gribe jer; morgen efter morgen, dag og nat, vil den feje igennem. Forståelsen af dette budskab vil bringe ren rædsel. ²⁰ Sengen er for kort til at strække sig ud på, og tæppet for smalt til at vikle sig ind i. ²¹ For Herren vil rejse sig, som han gjorde ved Perazims bjerg, han vil blive ophidset, som i Gibeons dal, for at udføre sit værk, sit mærkelige værk, og for at udføre sin opgave, sin fremmede opgave. ²² Hold nu op med jeres spot, ellers vil jeres lænker blive gjort tungere; for jeg har hørt fra Herren, hærskarernes Gud, om afgørende ødelæggelse over hele landet. ²³ Lyt og hør min stemme; vær opmærksom og lyt til mine ord. ²⁴ Pløjer landmanden uafbrudt for at plante frø? Bliver han ved med at vende og bryde sin jord op? ²⁵ Når han har jævnet overfladen, sår han da ikke dild og spreder kommen, og planter hvede i rækker, byg på sin plads, og rug i sit område? ²⁶ Gud instruerer ham og vejleder ham på den rette måde. ²⁷ Dild tærskes ikke med en slæde, og vognhjulet køres ikke

over kommen; men dild slås ud med en stang, og kommen med en stok. ²⁸ Kornet skal knuses for at lave brød; man bliver ikke ved med at tærse det for evigt. Selvom vognens hjul kan rulles over det, bruger man ikke heste til at male korn. ²⁹ Alt dette kommer også fra hærskarernes Herre, hvis råd er vidunderligt og hvis visdom er stor.

29 Ve dig, Ariel, Ariel, byen hvor David slog lejr! Læg år til år, lad din cyklus af fester fortsætte. ² Dog vil jeg bringe nød over Ariel, og hun skal være en by af sorg og klage; hun vil være for mig som et alterildsted. ³ Jeg vil slå lejr mod dig rundt omkring; jeg vil belejre dig med tårne og rejse belejringsværker mod dig. ⁴ Nedbøjet skal du tale fra jorden; dine ord vil komme fra støvet, hvor du ligger nedbøjet. Din stemme vil være som en ånd fra jorden, og din tale vil hviske fra støvet. ⁵ Men mængden af dine fjender skal blive som fint støv, og de hensynsløse horder som avner, der blæser væk; det skal ske pludseligt, i et øjeblik. ⁶ Fra Hærskarers Herre skal du blive besøgt med torden, jordskælv og en stor larm, med hvirvelvind og storm, og en fortærende ilds flamme. ⁷ Mængden af alle de nationer, der kæmper mod Ariel, der belejrer hende og hendes fæstning, skal være som en drøm, et syn om natten. ⁸ Det vil være som når en sulten person drømmer om at spise, men vågner op sulten, eller når en tørstig person drømmer om at drikke, men vågner op svag og tørstig. Sådan skal det være med mængden af alle de nationer, der kæmper mod Zions bjerg. ⁹ Bliv forbløffet og forundret; gør jer blinde og vær synsløse; de er berusede, men ikke af vin, de vakler, men ikke af stærk drik. ¹⁰ For Herren har udgydt over jer en dyb søvns ånd; Han har lukket jeres øjne, profeterne, og dækket jeres hoveder, seerne. ¹¹ Denne hele vision vil være for jer som ordene i en forseglet bog. Når den gives til en, der kan læse, og der siges: "Læs dette, venligst," vil han sige, "Jeg kan ikke, for den er forseglet." ¹² Eller hvis den gives til en, der ikke kan læse, og der siges: "Læs dette, venligst," vil han sige, "Jeg ved ikke, hvordan man læser." ¹³ Herren siger: "Disse mennesker nærmer sig mig med deres mund og ærer mig med deres læber, men deres hjerter er langt fra mig. Deres ærbødighed for mig er baseret på menneskelige regler lært af mennesker. ¹⁴ Derfor, se, jeg vil igen gøre et vidunderligt værk blandt dette folk, et forunderligt værk; de vise mænds visdom skal gå til grunde, og de forstandige mænds

forståelse skal blive skjult." ¹⁵ Ve dem, der søger dybt for at skjule deres råd fra Herren, hvis gerninger udføres i mørke, og som siger, "Hvem ser os? Hvem kender os?" ¹⁶ I vender den naturlige orden om! Skal pottemageren betragtes som det samme som leret? Skal det, der er lavet, sige om sin skaber, "Han lavede mig ikke," eller skabningen sige om sin skaber, "Han mangler forståelse"? ¹⁷ Er det ikke snart, at Libanon vil blive forvandlet til en frugtbar mark, og den frugtbare mark vil blive anset som en skov? ¹⁸ På den dag skal de døve høre ordene i en bog, og ud af deres mørke og skygge skal de blindes øjne se. ¹⁹ De ydmyge skal øge deres glæde i Herren, og de trængende blandt menneskeheden skal fryde sig i Israels Hellige. ²⁰ For de hensynsløse skal få ende, og spotterne skal være færdige, og alle, der vogter på uretfærdighed, skal blive skåret af— ²¹ dem, der gør en mand til en forbryder ved et ord, og lægger en fælde for ham, der irettesætter i porten, og med falsk vidnesbyrd vender de retfærdige til side. ²² Derfor, dette er hvad Herren, som forløste Abraham, siger om Jakobs hus: "Jakob skal ikke længere skamme sig, ej heller skal hans ansigt blive blegt. ²³ Men når han ser sine børn, mine hænders værk, i sin midte, skal de hellige mit navn; de skal hellige Jakobs Hellige og stå i ærefrygt for Israels Gud. ²⁴ De, der fejler i ånden, skal komme til forståelse, og de, der knurrer, skal modtage undervisning."

30 "Ve de stædige børn," erklærer Herren, "som udfører planer, der ikke er mine, og smeder alliancer, der ikke er af min Ånd, og lægger synd til synd; ² som går ned til Egypten uden at rådføre sig med mig, søger tilflugt i Faraos beskyttelse og ly i Egyptens skygge. ³ Men Faraos beskyttelse vil blive jeres skam, og lyet i Egyptens skygge jeres vanære. ⁴ For selvom deres embedsmænd er i Zoan, og deres udsendinge er nået til Hanes, ⁵ vil alle blive til skamme på grund af et folk, der ikke gavner dem, bringer hverken hjælp eller fordel, kun skam og vanære." ⁶ En profeti om dyrene i Negev: Gennem et land af vanskeligheder og nød, af løver og løvinder, af hugorme og flygtige slanger, bærer de deres rigdomme på æselrygge, deres skatte på kamelrygge, til et folk, der ikke vil gavne dem; ⁷ til Egypten, hvis hjælp er fuldstændig forgæves. Derfor har jeg kaldt hende Rahab den Uvirkssomme. ⁸ Gå nu, skriv det på en tavle foran dem, indskriv det på en rulle, så det kan tjene som et

evigt vidnesbyrd i de kommende dage.⁹ For dette er et oprørsk folk, bedrageriske børn, børn, der ikke vil lytte til Herrens instruktion.¹⁰ De siger til seerne: "Se ikke flere syner!" og til profeterne: "Profetér ikke sandheden til os. Tal behagelige ting til os, profetér illusioner."¹¹ Lad os være i fred, vend dig bort fra stien, og opfør med at konfrontere os med Israels Hellige!"¹² Derfor siger Israels Hellige: "Fordi I har forkastet dette budskab og har stolet på undertrykkelse og bedrag, og har afhængt af dem,"¹³ vil denne synd blive for jer som en revne i en høj mur, der buler og er ved at kollapse, hvis fald kommer pludseligt, i et øjeblik.¹⁴ Den vil brydes i stykker som keramik, knust så hensynsløst, at der ikke vil findes en skærv blandt dens stykker til at tage gløder fra en ildsted eller til at øse vand fra en cisterne."¹⁵ Dette siger den Suveræne Herre, Israels Hellige: "I omvendelse og hvile er jeres frelse, i stilhed og tillid er jeres styrke, men I ville ikke."¹⁶ I sagde: 'Nej, vi vil flygte på heste.' Derfor vil I flygte! I sagde: 'Vi vil ride på hurtige heste.' Derfor vil jeres forfølgere være hurtige!¹⁷ Tusind vil flygte ved truslen fra én; ved truslen fra fem vil I alle flygte, indtil I er tilbage som en flagstang på en bjergtop, som et banner på en høj."¹⁸ Alligevel længes Herren efter at være nådig mod jer; derfor vil han rejse sig for at vise jer medfølelse. For Herren er en Gud af retfærdighed. Velsignede er alle, der venter på ham!¹⁹ Zions folk, som bor i Jerusalem, I vil ikke græde mere. Hvor nådig vil han være, når I råber om hjælp! Så snart han hører, vil han svare jer.²⁰ Selvom Herren giver jer modgangens brød og lidelsens vand, vil jeres Lærer ikke længere skjule sig; jeres øjne vil se jeres Lærer.²¹ Hvorend I vender jer, vil jeres ører høre en stemme bag jer, der siger: "Dette er vejen; gå på den."²² Da vil I vanhellige jeres afguder overtrukket med sølv og jeres billeder dækket med guld; I vil kaste dem væk som en uren ting og sige til dem: "Forsvind!"²³ Han vil også sende regn til det frø, I sår i jorden, og den mad, der kommer fra landet, vil være rig og rigelig. På den dag vil jeres kvæg græsse på brede enge.²⁴ De okser og æsler, der arbejder jorden, vil spise krydret foder, spredt ud med greb og skovl.²⁵ På hvert højt bjerg og hver høj bakke vil der være vandstrømme på dagen for den store slagting, når tårnene falder.²⁶ Månens lys vil være som solens lys, og solens lys vil være syv gange stærkere, som lyset fra syv dage, når Herren forbinder sit folks sår og helbreder de sår, han har

påført.²⁷ Se, Herrens navn kommer fra det fjerne, med brændende vrede og tætte røgskyer; hans læber er fulde af vrede, og hans tunge er som en fortærende ild.²⁸ Hans ånde er som en overstrømmende flod, der når op til halsen, for at ryste nationerne i ødelæggelsens sigte, og for at placere i folkets kæber et bidse, der leder dem på afveje.²⁹ I vil have sange som om natten, når I fejrer en hellig fest; jeres hjerter vil glæde sig, som når folk, der spiller fløjter, går op til Herrens bjerg, til Israels Klippe.³⁰ Herren vil få sin majestætiske stemme til at blive hørt og vil få dem til at se sin arm komme ned med rasende vrede og fortærende ild, med skybrud, tordenvejr og haglsten.³¹ Ved Herrens stemme vil Assyrien blive knust; han vil slå dem med sin stav.³² Hvert slag, Herren lægger på dem med sin straffende kølle, vil være til musikken af tamburiner og lyrer, mens han kæmper mod dem i kamp med slagene fra sin arm.³³ For Tophet har længe været forberedt; det er gjort klar til kongen. Dets bål er dybt og bredt, med en overflod af ild og træ; Herrens ånde, som en strøm af brændende svovl, sætter det i brand.

31 Ve dem, der drager ned til Egypten for hjælp, som stoler på heste og har tillid til mængden af deres vogne og styrken af deres ryttere, men ikke vender sig til Israels Hellige eller søger Herrens vejledning.² Dog er Han vis og bringer ulykke; Han trækker ikke sine ord tilbage. Han vil rejse sig mod de onde nationer og dem, der støtter ugerningsmænd.³ Egypterne er mennesker og ikke guddommelige; deres heste er kød, ikke ånd. Når Herren rækker sin hånd ud, vil hjælperne snuble, og de, der blev hjulpet, vil falde; alle vil gå til grunde sammen.⁴ Dette er, hvad Herren har talt til mig: "Som en løve eller ung løve brøler over sit bytte, og selvom en flok hyrder kaldes imod den, bliver den ikke skræmt af deres råb eller forstyrret af deres larm, således vil Herren, den Almægtige, stige ned for at føre krig på Zions bjerg og dens høj."⁵ Som fugle, der svæver, vil Herren, den Almægtige, beskytte Jerusalem; Han vil beskytte og udfri det, Han vil gå forbi og redde det.⁶ Vend tilbage til Ham, I israelitter, som I har trodset så meget.⁷ For på den dag vil hver af jer kaste jeres sølvidler og guldidler bort, som jeres syndige hænder har fremstillet.⁸ Assyrien vil falde for et sværd, der ikke er ført af et menneske; et sværd, der ikke er af dødelige, vil fortære dem. De vil flygte fra sværdet, og deres unge

mænd vil blive tvangsarbejdere. ⁹ Deres fæstning vil kollapse af panik, og deres kommandører vil blive skrækslagne ved synet af kampstandarden," erklærer Herren, hvis ild er i Zion og hvis ovn er i Jerusalem.

32 Se, en konge vil regere med retfærdighed, og embedsmænd vil administrere retfærdigt. ² Hver vil tjene som et ly mod vinden og et tilflugtssted fra stormen, ligesom vandløb i et tørt land og skyggen af en stor klippe i et udtørret område. ³ På den tid vil de, der ser, have deres øjne åbne, og de, der hører, vil lytte opmærksomt. ⁴ Den hastiges sind vil forstå viden, og de stammendes tunge vil tale flydende og klart. ⁵ Dårn vil ikke længere blive kaldt ædel, og skurken vil ikke blive anset som generøs. ⁶ For dårn taler dårskab, og deres hjerter er tilbøjelige til ondskab: De engagerer sig i ugudelighed og spreder løgne om Herren; de lader de sultne være utilfredse og tilbageholder drikke fra de tørstige. ⁷ Skurken bruger onde midler; han udtænker onde planer for at ødelægge de fattige med løgne, selv når de nødlidende taler det, der er rigtigt. ⁸ Men den ædle person udtænker ædle planer, og ved ædle gerninger står han fast. ⁹ Rejs jer, I kvinder, der er selvtilfredse, og lyt til min stemme; hør mine ord, I døtre, der føler jer sikre. ¹⁰ Om lidt mere end et år vil I, der føler jer sikre, blive urolige; vin høsten vil fejle, og frugtsamlingen vil ikke finde sted. ¹¹ Skælven, I selvtilfredse kvinder; vær urolige, I døtre, der føler jer trygge! Fjern jeres fine klæder og tag sæk på. ¹² Sørg over de behagelige marker, over de frugtbare vinstokke, ¹³ og over mit folks land, tilgroet med torne og tidsler— ja, sørg over alle de glædesfyldte huse og den jublende by. ¹⁴ For paladset vil blive forladt, den travle by øde; høj og vagttårn vil blive huler for evigt, en glæde for vilde æsler, en græsgang for flokke, ¹⁵ indtil Ånden bliver udgydt over os fra det høje, og ørkenen bliver til en frugtbar mark, og den frugtbare mark betragtes som en skov. ¹⁶ Da vil retfærdighed bo i ørkenen, og ret vil opholde sig på den frugtbare mark. ¹⁷ Resultatet af retfærdighed vil være fred, og virkningen af retfærdighed vil være stilhed og tillid for evigt. ¹⁸ Mit folk vil bo i fredelige bosættelser, i sikre hjem og i uforstyrrede hvilesteder. ¹⁹ Og det vil hagle, når skoven falder, og byen vil blive fuldstændig lagt lavt. ²⁰ Hvor velsignede vil I være, når I sår jeres frø ved alle vande, og lader jeres kvæg og æsler gå frit.

33 Ve dig, ødelægger, som endnu ikke er blevet ødelagt; og dig, forræder, som endnu ikke er blevet forrådt! Når du afslutter din ødelæggelse, vil du blive ødelagt; når du ophører med din forræderi, vil du blive forrådt. ² Herre, vær nådig mod os; vi har ventet på dig. Vær vores styrke hver morgen, vores frelse i trængselstider. ³ Ved lyden af din larm flygter folkene; når du rejser dig, spredes nationerne. ⁴ Dit bytte samles som græshopper samles; som en sværm af græshopper skynder folk sig over det. ⁵ Herren er ophøjet, for Han bor højt; Han har fyldt Zion med retfærdighed og ret. ⁶ Han vil være stabiliteten i dine tider, en rigdom af frelse, visdom og kundskab; frygten for Herren er skatten. ⁷ Se, deres modige mænd råber på gaderne; fredens sendebud græder bittert. ⁸ Vejene ligger øde, rejsende er ophørt. Pagten er brudt, byerne er foragtede, og der er ingen hensyn til menneskeheden. ⁹ Landet sørger og vansomægter, Libanon skammer sig og visner; Sharon er som en ørken, og Bashan og Karmel kaster deres blade. ¹⁰ "Nu vil jeg handle," siger Herren. "Nu vil jeg blive ophøjet; nu vil jeg blive løftet op. ¹¹ I undfanger avner, I føder strå; min ånde vil fortære jer som ild. ¹² Folkene vil blive brændt til kalk, som afskårne tjørnebuske sat i brand. ¹³ De, der er fjernt, lyt til hvad jeg har gjort; og de, der er nær, anerkend min magt. ¹⁴ Syndere i Zion er skrækslagne; skælven griber de gudløse: "Hvem blandt os kan bo med den fortærende ild? Hvem blandt os kan bo med evig brænden?" ¹⁵ De, der vandrer retfærdigt og taler med integritet, som afviser uretfærdig vinding og ryster deres hænder fri for bestikkelse, som stopper deres ører for at høre om blodudgydelse og lukker deres øjne for at se ondskab— ¹⁶ de vil bo på højderne, deres tilflugt vil være den uindtagelige klippe; deres brød vil blive leveret, og deres vand vil være sikkert. ¹⁷ Dine øjne vil se kongen i hans skønhed og betragte et land, der strækker sig vidt. ¹⁸ I dit hjerte vil du gruble over den tidligere frygt: "Hvor er den, der tæller? Hvor er den, der vejer? Hvor er den, der tæller tårnene?" ¹⁹ Du vil ikke længere se et vildt folk, et folk med uforståeligt sprog, hvis sprog er ubegribeligt. ²⁰ Se på Zion, vores festers by; dine øjne vil se Jerusalem, en fredelig bolig, et telt der ikke vil blive flyttet; dets pløkker vil aldrig blive trukket op, og ingen af dets reb vil blive brudt. ²¹ Der vil Herren være vores majestætiske, et sted med brede floder og strømme, hvor ingen galej med årer

vil gå, og ingen mægtig skib vil passere forbi. ²² For Herren er vores dommer, Herren er vores lovgiver, Herren er vores konge; han vil befri os. ²³ Dit rigging hænger løst; det kan ikke holde masten fast, ej heller sprede sejlet. Da vil en overflod af bytte blive delt, og selv de halte vil bære bytte bort. ²⁴ Ingen indbygger vil sige, "Jeg er syg"; folket, der bor der, vil få tilgivelse for deres misgerning.

34 Kom nær, I nationer, og lyt; giv agt, I folk! Lad jorden og alt, hvad den indeholder, høre, verden og alt, hvad der spirer frem fra den. ² For Herrens vrede er over alle nationer, og Hans raseri over alle deres hæere. Han har fuldstændig ødelagt dem, Han har overgivet dem til slagtning. ³ Deres dræbte skal kastes ud, og deres lig vil udsende en stank; bjergene skal være gennemblødte af deres blod. ⁴ Alle himmelens stjerner skal blegne, og himlen skal rulles op som en bogrulle; hele dens hær skal visne som blade visner fra vinstokken, eller som indtørrede figner fra figentræet. ⁵ For Mit sværd har været mættet i himlene; se, det skal stige ned i dom over Edom, over det folk, Jeg har viet til ødelæggelse. ⁶ Herrens sværd er gennemblødt af blod og dækket med fedt, med blodet af lam og geder, med fedtet af væddernes nyrer. For Herren har et offer i Bozra, og en stor slagtning i Edoms land. ⁷ Vilde okser skal falde med dem, og unge tyre med mægtige; deres land skal være gennemblødt af blod, og deres støv skal være fedtet af fedt. ⁸ For Herren har en tid for gengældelse, og et år for gengældelse i Zions navn. ⁹ Dens strømme skal blive til tjære, og dens støv til brændende svovl; dens land skal blive til flammende tjære. ¹⁰ Den skal ikke slukkes nat eller dag; dens røg skal stige op for evigt. Fra generation til generation skal den ligge øde; ingen skal nogensinde passere igennem den. ¹¹ Pelikanen og pindsvinet skal eje den; uglen og raven skal bo der. Han skal strække kaosets line og ødelæggelsens lodsnor over den. ¹² Dens adelige skal ikke have noget der til at kaldes et kongerige, og alle dens fyrster skal forsvinde. ¹³ Torne skal overtage dens borge, nælder og tidsler dens fæstninger; den skal blive et tilholdssted for sjakaler, en bolig for strudse. ¹⁴ Ørkenens skabninger skal mødes med hyæner, og vilde geder skal kalde til hinanden; der skal også natfuglen slå sig ned og finde sig et hvilested. ¹⁵ Træslangen skal bygge rede der og lægge æg, og udruge dem, og samle dem under sin skygge; der

skal også høgene samles, hver med sin mage. ¹⁶ Søg i Herrens bog, og læs: Ikke én af disse skal mangle, ingen skal savne sin mage. For Hans mund har befalet, og Hans Ånd har samlet dem. ¹⁷ Han har kastet loddet for dem, og Hans hånd har delt det til dem efter mål. De skal eje det for evigt; fra generation til generation skal de bo i det.

35 Ørkenen og det tørre land skal glæde sig; ørkenen vil juble og blomstre rigt, som krokussen. ² Den vil springe ud i blomst og juble med stor glæde og sang. Libanons herlighed vil blive givet den, Karmels og Sharons pragt. De skal se Herrens herlighed, vor Guds majestæt. ³ Styrk de svage hænder, og gør de vaklende knæ faste. ⁴ Sig til dem med ængstelige hjerter: "Vær stærke, frygt ikke; se, jeres Gud vil komme med hævn, med guddommelig gengældelse. Han vil komme for at frelse jer." ⁵ På den tid skal de blindes øjne åbnes, og de døves ører skal renses. ⁶ Da skal den lamme springe som en hjort, og den stummes tunge skal råbe af glæde. For vand skal bryde frem i ørkenen, og strømme i ødemarken. ⁷ Det brændende sand skal blive til en sø, og det tørstende land til vandkilder. På sjakalernes tilholdssted, hvor de engang lå, skal der vokse græs, siv og rør. ⁸ Og der skal være en vej, kaldet Hellighedens Vej. De urene skal ikke rejse på den, men den skal være for dem, der vandrer på den Vej; dårer skal ikke flakke omkring på den. ⁹ Ingen løve skal være der, og ingen glubsk rovdyr skal gå op på den; de skal ikke findes der. Men de genløste skal vandre der, ¹⁰ og Herrens løskøbte skal vende tilbage og komme til Zion med sang; evig glæde skal krone deres hoveder. Glæde og fryd skal overvælde dem, og sorg og suk skal flygte bort.

36 I det fjortende år af kong Ezekias' regering rykkede Sankerib, Assyriens konge, frem mod alle de befæstede byer i Juda og indtog dem. ² Assyriens konge sendte sin overkommanderende fra Lakisj til Jerusalem til kong Ezekias med en stor hær. Han standsede ved vandledningen fra den øvre dam, på vejen til Blegemarkerne. ³ Eliakim, Hilkias' søn, som var over paladset, Shebna, skriveren, og Joah, Asafs søn, historiografen, gik ud for at møde ham. ⁴ Overkommandanten sagde til dem: "Sig til Ezekias: 'Dette siger den store konge, Assyriens konge: Hvad er det for en tillid, du har?' ⁵ Du hævder at have

Esajas Bog

strategi og styrke til krig, men det er blot ord. Hvem stoler du på, siden du har gjort oprør mod mig? ⁶ Se, du stoler på Egypten, den knækkede røststav, som gennemborer hånden på enhver, der læner sig til den. Sådan er Faraos, Egyptens konge, for alle, der stoler på ham. ⁷ Men hvis du siger til mig: "Vi stoler på Herren vores Gud," er det ikke Ham, hvis høje steder og altre Ezekias fjernede, da han befalede Juda og Jerusalem: "I skal tilbede foran dette alter?" ⁸ "Lav nu en aftale med min herre, Assyriens konge: Jeg vil give dig to tusinde heste, hvis du kan skaffe ryttere til dem! ⁹ Hvordan kan du så afvise blot én officer af de mindste af min herres tjenere, når du stoler på Egypten for vogne og ryttere?" ¹⁰ Desuden, er jeg rykket op mod dette land for at ødelægge det uden Herrens tilladelse? Herren selv sagde til mig: "Drag op mod dette land og ødelæg det." ¹¹ Da sagde Eliakim, Shebna og Joah til overkommandanten: "Tal venligst til dine tjenere på aramæisk, for vi forstår det. Tal ikke til os på judæisk, så folket på muren hører det." ¹² Men overkommandanten svarede: "Har min herre sendt mig for at tale disse ord kun til din herre og til dig, og ikke til mændene, der sidder på muren, som, ligesom I, skal spise deres egen afføring og drikke deres egen urin?" ¹³ Så stod overkommandanten og råbte højt på judæisk: "Hør ordene fra den store konge, Assyriens konge!" ¹⁴ Dette siger kongen: Lad ikke Ezekias bedrage jer, for han kan ikke redde jer. ¹⁵ Lad ikke Ezekias overtale jer til at stole på Herren ved at sige: 'Herren vil bestemt redde os; denne by vil ikke falde i hænderne på Assyriens konge.' ¹⁶ Lyt ikke til Ezekias. Dette siger Assyriens konge: Slut fred med mig og kom ud til mig. Så skal hver af jer spise af sin egen vinstok og figentræ og drikke vand fra sin egen cisterne, ¹⁷ indtil jeg kommer og tager jer til et land som jeres eget, et land med korn og ny vin, et land med brød og vingårde. ¹⁸ Lad ikke Ezekias vildlede jer ved at sige: 'Herren vil redde os.' Har nogen af nationernes guder reddet deres lande fra Assyriens konges hånd? ¹⁹ Hvor er Hamats og Arpads guder? Hvor er Sefarvajims guder? Har de reddet Samaria fra min hånd? ²⁰ Hvem blandt alle disse landes guder har reddet deres land fra min hånd, så Herren skulle redde Jerusalem fra min hånd?" ²¹ Men folket forblev tavse og svarede ham ikke med et ord, for kongen havde befalet: "Svar ham ikke." ²² Så kom Eliakim, Hilkias' søn, som var over husholdningen, Shebna, skriveren, og Joah,

Asafs søn, historiografen, til Ezekias med deres klæder sønderrevne og rapporterede til ham overkommandantens ord.

37 Da kong Ezekias modtog rapporten, sønderrev han sine klæder, iførte sig sæk og gik ind i Herrens hus. ² Han sendte Eliakim, som var over paladset, Sebna, skriveren, og de ældste af præsterne, alle klædt i sæk, til profeten Esajas, Amos' søn. ³ De sagde til ham: "Dette siger Ezekias: 'Denne dag er en dag med nød, irttesættelse og ydmygelse, som når børn kommer til fødslen, men der er ingen styrke til at føde dem.' ⁴ Måske vil Herren din Gud høre ordene fra hærføreren, som hans herre, Assyriens konge, har sendt for at spotte den levende Gud, og vil irttesætte de ord, som Herren din Gud har hørt. Bed derfor for den rest, der er tilbage.'" ⁵ Kong Ezekias' sendebud gik til Esajas. ⁶ Esajas sagde til dem: "Dette skal I sige til jeres herre: 'Dette siger Herren: Frygt ikke for de ord, du har hørt, som Assyriens konges tjenere har bespottet mig med. ⁷ Se, jeg vil lægge en ånd i ham, så når han hører en bestemt rapport, vil han vende tilbage til sit eget land, og der vil jeg få ham til at falde for sværdet.'" ⁸ Da hærføreren vendte tilbage, fandt han Assyriens konge i kamp mod Libna, for han havde hørt, at kongen havde forladt Lakisj. ⁹ Nu hørte Sankerib om Tirhaka, kongen af Kush: "Han er draget ud for at kæmpe mod dig." Da han hørte dette, sendte han budbringere til Ezekias og sagde, ¹⁰ "Dette skal I sige til Ezekias, Judas konge: 'Lad ikke din Gud, som du stoler på, bedrage dig ved at sige: 'Jerusalem vil ikke blive overgivet i Assyriens konges hånd.'" ¹¹ Du har sikkert hørt, hvad Assyriens konger har gjort mod alle lande, idet de har ødelagt dem fuldstændigt. Vil du så blive reddet? ¹² Blev guderne for de nationer, som mine forfædre ødelagde, reddet—Gozan, Haran, Rezech og Edens folk, som var i Telassar? ¹³ Hvor er kongen af Hamat, kongen af Arpad, eller kongerne af byen Sefarvajim, Hena og Ivvah?" ¹⁴ Ezekias tog brevet fra budbringerne og læste det. Så gik han op til Herrens hus og bredte det ud for Herren. ¹⁵ Og Ezekias bad til Herren: ¹⁶ "Herre, hærskarers Gud, Israels Gud, som troner over keruberne, du alene er Gud over alle jordens riger. Du har skabt himlen og jorden. ¹⁷ Bøj dit øre, Herre, og hør; åbn dine øjne, Herre, og se; og lyt til alle de ord, Sankerib har sendt for at spotte den levende Gud. ¹⁸ Ja, Herre, Assyriens konger har ødelagt alle nationerne og deres lande, ¹⁹

Esajas Bog

og har kastet deres guder i ilden, for de var ingen guder, men menneskehænders værk, træ og sten. Derfor blev de ødelagt.²⁰ Nu, Herre vores Gud, befri os fra hans hånd, så alle jordens riger må vide, at du alene, Herre, er Gud.”²¹ Så sendte Esajas, Amos’ søn, en besked til Ezekias og sagde: “Dette siger Herren, Israels Gud: ‘Fordi du har bedt til mig angående Sankerib, Assyriens konge,²² er dette det ord, Herren har talt imod ham: “Zions jomfrudatter foragter dig og spotter dig; Jerusalems datter ryster på hovedet ad dig, mens du flygter.”²³ Hvem har du hånet og bespottet? Og imod hvem har du løftet din røst og løftet dine øjne i stolthed? Imod Israels Hellige!”²⁴ Ved dine tjenere har du hånet Herren, og du har sagt: ‘Med mine mange vogne har jeg bestegit bjergenes højder, til Libanons fjerneste afkroge. Jeg har fældet dets højeste cedertræer, dets fineste enebærtræer. Jeg har nået dets fjerneste højder, dets tætteste skov.’²⁵ Jeg har gravet brønde og druckket vand, og med mine fødders sår har jeg tørret alle Egyptens strømme op.’²⁶ Har du ikke hørt? For længe siden fastsatte jeg det. I gamle dage planlagde jeg det; nu har jeg bragt det til udførelse, at du skulle gøre befæstede byer til ruindynger.”²⁷ Deres indbyggere, drænet for magt, er forfærdede og forvirrede. De er som planter på marken, som spæde grønne skud, som græs på hustagene, svedne før de vokser op.”²⁸ Men jeg kender din siddende, din udgang og din indgang, og din rasen imod mig.”²⁹ På grund af din rasen imod mig og din arrogance, der har nået mine ører, vil jeg sætte min krog i din næse og mit bidsel i dine læber, og jeg vil vende dig tilbage ad den vej, du kom.”³⁰ “Dette skal være tegnet for dig: I år vil du spise, hvad der vokser af sig selv, og det andet år, hvad der spirer fra det. Men i det tredje år skal I så og høste, plante vingårde og spise deres frugt.”³¹ Resten af Judas hus skal igen slå rod nedenfor og bære frugt foroven.”³² For ud af Jerusalem vil der komme en rest, og ud af Zions bjerg en flok overlevende. Herrens hærskarers nidkærlighed vil udrette dette.”³³ “Derfor siger Herren om Assyriens konge: ‘Han skal ikke komme ind i denne by eller skyde en pil der. Han skal ikke komme foran den med et skjold eller bygge en belejningsrampe imod den.”³⁴ Han vil vende tilbage ad den samme vej, han kom; han skal ikke komme ind i denne by,’ erklærer Herren.”³⁵ ‘Jeg vil beskytte denne by og frelse den, for min skyld og for min tjener Davids skyld.”’³⁶ Så

gik Herrens engel ud og slog 185.000 i assyrernes lejr. Da folkene stod op tidligt om morgenen, se, alle disse var døde kroppe.”³⁷ Så Sankerib, Assyriens konge, drog bort og vendte hjem, og han blev i Nineve.”³⁸ Og det skete, mens han tilbød i Nisroks hus, hans gud, at hans sønner Adrammelek og Sareser slog ham ned med sværdet, og de flygtede til Ararats land. Og Esarhaddon, hans søn, regerede i hans sted.

38

I de dage blev Ezekias alvorligt syg og var nær døden. Profeten Esajas, Amos’ søn, kom til ham og sagde: “Dette siger Herren: Sæt dit hus i orden, for du skal dø; du vil ikke overleve.”² Ezekias vendte sig da om og vendte ansigtet mod væggen og bad til Herren,³ og sagde: “Husk, Herre, hvordan jeg har vandret for dig med helhjertet hengivenhed og i sandhed, og har gjort, hvad der er godt i dine øjne.” Og Ezekias græd bittert.”⁴ På det tidspunkt nåede Herrens budskab Esajas,⁵ “Gå og sig til Ezekias: ‘Dette siger Herren, din forfader Davids Gud: Jeg har hørt din bøn og set dine tårer; jeg vil tilføje femten år til dit liv.’⁶ Jeg vil også befri dig og denne by fra assyrerkongens hånd. Jeg vil forsvare denne by.”⁷ “Dette vil være tegnet for dig fra Herren, at Han vil gøre, hvad Han har lovet.”⁸ Jeg vil få skyggen, som solen kaster, til at gå ti trin tilbage på Akaz’ trappe.” Så skyggen gik ti trin tilbage, som den havde bevæget sig ned.”⁹ Dette er beretningen om Ezekias, Judas konge, efter han var syg og blev rask.”¹⁰ Jeg sagde, “Midt i mine dage må jeg gå gennem Sheols porte og blive berøvet resten af mine år.”¹¹ Jeg sagde, “Jeg vil ikke se Herren i de levendes land; jeg vil ikke længere se menneskeheden eller være blandt verdens indbyggere.”¹² Som et hyrdetelt bliver min bolig trukket op og taget fra mig. Som en væver har jeg rullet mit liv op, og han skærer mig af væven; fra dag til nat bringer du mig til en ende.”¹³ Jeg samlede mig indtil morgen, men som en løve bryder han alle mine knogler; fra dag til nat bringer du mig til en ende.”¹⁴ Jeg kvadrede som en svale eller en trane, jeg stønnede som en due. Mine øjne blev svage, mens jeg så mod himlen. Jeg er undertrykt, Herre, vær min støtte!”¹⁵ Men hvad skal jeg sige? Han har talt til mig, og Han selv har gjort det. Jeg vil vandre ydmygt alle mine år på grund af denne sjælsangst.”¹⁶ Herre, ved sådanne ting lever mennesker; og i alle disse er mit ånds liv. Genskab mig til helbred og lad mig leve.”¹⁷ Det var bestemt til min fordel, at jeg led sådan

bitterhed. I din kærlighed har du holdt mig fra ødelæggelsens grav; du har kastet alle mine synder bag din ryg. ¹⁸ For de dødes rige kan ikke takke dig, ej heller kan døden prise dig; de, der stiger ned i graven, kan ikke håbe på din trofasthed. ¹⁹ De levende, de levende—de takker dig, som jeg gør i dag; forældre fortæller deres børn om din trofasthed. ²⁰ Herren vil frelse mig, og vi vil synge med strengeinstrumenter alle vore livs dage i Herrens hus. ²¹ Esajas havde instrueret, "Forbered en figenplaster og læg den på bylden, og han vil komme sig." ²² Ezekias havde spurgt, "Hvad vil være tegnet på, at jeg vil gå op til Herrens hus?"

39 På den tid sendte Merodak-Baladan, søn af Baladan, Babylons konge, breve og en gave til Ezekias, for han havde hørt om hans sygdom og helbredelse. ² Ezekias blev glad og viste dem alt, hvad der var i hans forrådshuse—sølvet, guldet, krydderierne, den fine olivenolie—hele hans våbenlager og alt, hvad der fandtes blandt hans skatte. Der var intet i hans palads eller i hele hans rige, som Ezekias ikke viste dem. ³ Da kom profeten Esajas til kong Ezekias og spurgte: "Hvad sagde disse mænd, og hvorfra kom de til dig?" Ezekias svarede: "De kom til mig fra et fjernt land, fra Babylon." ⁴ Profeten spurgte: "Hvad så de i dit palads?" Ezekias svarede: "De har set alt i mit palads; der er intet blandt mine skatte, som jeg ikke viste dem." ⁵ Esajas henvendte sig derefter til Ezekias og sagde: "Hør budskabet fra Hærskarers Herre: ⁶ Se, dagene kommer, hvor alt i dit palads, og alt det, dine forfædre har samlet op til denne dag, vil blive ført bort til Babylon. Intet vil blive tilbage," siger Herren. ⁷ "Og nogle af dine efterkommere, dit eget kød og blod, som vil blive født til dig, vil blive taget bort, og de vil tjene i paladset hos Babylons konge." ⁸ Da sagde Ezekias til Esajas: "Det ord fra Herren, du har talt, er godt." For han tænkte: "Der vil være fred og sikkerhed i mine dage."

40 "Trøst, trøst mit folk," siger jeres Gud. ² Tal venligt til Jerusalem og forkynd for hende, at hendes krig er endt, at hendes skyld er fjernet, at hun har modtaget dobbelt fra Herrens hånd for alle sine synder. ³ En stemme råber i ørkenen: "Forbered Herrens vej; gør i ørkenen en jævn vej for vor Gud. ⁴ Hver dal skal hæves, og hvert bjerg og hver høj skal sænkes; det ujævne terræn skal blive jævnt, og det bakkede land en slette. ⁵ Så

vil Herrens majestæt blive åbenbaret, og alle mennesker vil se det sammen. For Herrens mund har talt." ⁶ En stemme siger, "Råb." Og jeg sagde, "Hvad skal jeg råbe?" Alt kød er som græs, og al dets skønhed er som markens blomster. ⁷ Græsset visner, og blomsterne falmer, fordi Herrens ånde blæser på dem. Sandelig, folket er græs. ⁸ Græsset visner, og blomsterne falmer, men vor Guds ord varer evigt. ⁹ Du, som bringer godt budskab til Zion, gå op på et højt bjerg. Du, som bringer godt budskab til Jerusalem, løft din stemme med et råb, løft den op, frygt ikke; sig til Judas byer, "Her er jeres Gud!" ¹⁰ Se, den suveræne Herre kommer med magt, og hans arm hersker for ham. Se, hans belønning er med ham, og hans vederlag følger ham. ¹¹ Han tager sig af sin hjord som en hyrde: Han samler lammene i sine arme og bærer dem tæt ved sit hjerte; han leder nænsomt dem, der har unger. ¹² Hvem har målt vandene i sin hule hånd, eller med sin hånds spænd sat himlene på plads? Hvem har samlet jordens støv i et mål, eller vejjet bjergene på vægtskåle og bakkerne i en balance? ¹³ Hvem kan forstå Herrens Ånd, eller tjene som Herrens rådgiver? ¹⁴ Hvem rådspurgte han for at blive oplyst, og hvem lærte ham den rette vej? Hvem var det, der lærte ham kundskab, eller viste ham forståelsens vej? ¹⁵ Sandelig, nationerne er som en dråbe i en spand; de betragtes som støv på vægtskålene; han løfter øerne som fint støv. ¹⁶ Selv Libanon er ikke tilstrækkelig til alterbrande, ej heller dets dyr nok til brændofre. ¹⁷ For ham er alle nationerne som intet; de betragtes af ham som mindre end intet og meningsløse. ¹⁸ Hvem vil I da sammenligne Gud med? Hvilken lighed vil I ligne ham med? ¹⁹ Hvad angår et idol, kaster en håndværker det, og en guldsmed overtrækker det med guld og former sølvkæder til det. ²⁰ En person, der er for fattig til en sådan gave, vælger træ, der ikke vil rådne; de søger en dygtig håndværker til at opstille et idol, der ikke vil vakle. ²¹ Ved I det ikke? Har I ikke hørt det? Er det ikke blevet fortalt jer fra begyndelsen? Har I ikke forstået det siden jordens grundlæggelse? ²² Han sidder på tronen over jordens kreds, og dens indbyggere er som græshopper. Han udspænder himlene som en baldakin og breder dem ud som et telt at bo i. ²³ Han bringer fyrster til ubetydelighed og reducerer verdens herskere til intet. ²⁴ Næppe er de plantet, næppe er de sået, næppe har de slået rod i jorden, før han blæser på dem, og de visner, og en

hvirvelvind fejler dem bort som avner. ²⁵ "Hvem kan I sammenligne mig med? Eller hvem er min lige?" siger den Hellige. ²⁶ Løft jeres øjne og se til himlene: Hvem skabte alle disse? Det er han, der bringer den stjernebesatte hær ud én efter én og kalder hver af dem ved navn. På grund af hans store magt og mægtige styrke mangler ikke én af dem. ²⁷ Hvorfor klager du, Jakob? Hvorfor siger du, Israel, "Min vej er skjult for Herren; min sag er oversat af min Gud"? ²⁸ Ved I det ikke? Har I ikke hørt det? Herren er den evige Gud, skaberen af jordens ender. Han bliver ikke træt eller udmattet, og hans forståelse er uden for menneskelig rækkevidde. ²⁹ Han giver styrke til de trætte og øger de svages kraft. ³⁰ Selv unge bliver trætte og udmattede, og kraftfulde unge mænd snubler og falder; ³¹ men de, der venter på Herren, vil forny deres styrke. De vil svæve på vinger som ørne; de vil løbe og ikke blive trætte, de vil gå og ikke blive matte.

41 "Tie stille for mig, I kystlande, og lad folkene forny deres styrke. Lad dem træde frem og tale; lad os mødes til dom. ² Hvem har vækket én fra øst, som Han kalder i retfærdighed til sin tjeneste? Han overgiver folkene til ham og undertvinger konger. Han gør dem som støv med sit sværd, som vinden blæser avner bort med sin bue. ³ Han forfølger dem og går videre i sikkerhed, ad en vej hans fødder ikke har rejst før. ⁴ Hvem har udført og fuldført dette, kaldt generationerne frem fra begyndelsen? Jeg, Herren, er den første, og med den sidste—jeg er Han." ⁵ Kystlandene har set det og er bange; jordens ender skælver. De nærmer sig og træder frem; ⁶ Hver hjælper den anden og siger til sin kammerat, "Vær stærk!" ⁷ Håndværkeren opmuntrer guldsmeden, og han, der glatter med hammeren, opmuntrer ham, der slår ambolten. De siger om lodningen, "Det er godt." De fastgør det med søm, så det ikke vælter. ⁸ "Men du, Israel, min tjener, Jakob, som jeg har valgt, efterkommere af Abraham, min ven, ⁹ Jeg tog dig fra jordens ender og kaldte dig fra dens fjerneste dele. Jeg sagde, 'Du er min tjener; jeg har valgt dig og har ikke forkastet dig. ¹⁰ Frygt ikke, for jeg er med dig; vær ikke forfærdet, for jeg er din Gud. Jeg vil styrke dig og hjælpe dig; jeg vil opretholde dig med min retfærdige højre hånd. ¹¹ Alle, der er rasende mod dig, vil blive beskæmmet og vanæret; de, der strider mod dig, vil blive som intet og gå til grunde. ¹² Selvom du søger efter dine modstandere, vil du ikke finde dem. De,

der kriger mod dig, vil blive som intet og ikke-eksisterende. ¹³ For jeg er Herren din Gud, der holder din højre hånd, og jeg siger til dig, 'Frygt ikke; jeg vil hjælpe dig.' ¹⁴ Frygt ikke, du orm Jakob, lille Israel, for jeg selv vil hjælpe dig," erklærer Herren, din Forløser, Israels Hellige. ¹⁵ "Se, jeg vil gøre dig til en ny, skarp tærskemaskine med mange tænder. Du vil tærsk bjergene og knuse dem, og reducere bakkerne til avner. ¹⁶ Du vil kaste dem op, og vinden vil bære dem bort, og en storm vil sprede dem. Men du vil glæde dig i Herren og prise Israels Hellige. ¹⁷ "De fattige og trængende søger efter vand, men der er intet; deres tunger er tørre af tørst. Jeg, Herren, vil svare dem; jeg, Israels Gud, vil ikke forlade dem. ¹⁸ Jeg vil lade floder flyde på øde højder, og kilder i dalene. Jeg vil forvandle ørkenen til vandbassiner, og det tørre land til vandkilder. ¹⁹ Jeg vil placere cederen i ødemarken, akacien, myrten og oliventræet. Jeg vil sætte enebærtræet i ørkenen, sammen med elmen og cypressen, ²⁰ så folk kan se og erkende, kan overveje og forstå, at Herrens hånd har gjort dette, at Israels Hellige har skabt det. ²¹ "Fremfør jeres sag," siger Herren. "Præsenter jeres argumenter," siger Jakobs Konge. ²² Lad dem bringe dem frem og erklære for os, hvad der vil ske. Fortæl os, hvad de tidligere ting var, så vi kan overveje dem og kende deres udfald. Eller erklær for os de kommende ting, ²³ afslør, hvad fremtiden rummer, så vi kan vide, at I er guder. Udfør noget, enten godt eller ondt, så vi vil blive forbløffede og fyldt med ærefrygt. ²⁴ Men I er mindre end intet, og jeres gerninger er fuldstændig værdiløse; den, der vælger jer, er en vederstyggelighed. ²⁵ "Jeg har vækket én fra nord, og han kommer; fra solens opgang vil han påkalde mit navn. Han vil trampe på herskere, som om de var mørtel, som pottemageren træder ler. ²⁶ Hvem har erklæret dette fra begyndelsen, så vi kunne vide det, eller fra tidligere tider, så vi kan sige, 'Han har ret'? Ingen erklærede det, ingen forkyndte det, ingen hørte nogen ord fra jer. ²⁷ Jeg var den første til at sige til Zion, 'Se, her er del!' Jeg gav Jerusalem en budbringer med gode nyheder. ²⁸ Men når jeg ser, er der ingen, ingen rådgiver blandt dem, som, hvis jeg spørger, kan give et svar. ²⁹ Se, de er alle bedrageriske! Deres gerninger udgør intet; deres billeder er kun vind og forvirring.

42 "Se, min tjener, som jeg har valgt; min elskede udvalgte, i hvem min sjæl har velbehag. Jeg har lagt min Ånd på ham; han

skal bringe retfærdighed til nationerne.² Han vil ikke råbe eller løfte sin stemme, ej heller lade sin stemme høres på gaderne.³ Et knækket rør vil han ikke bryde, og en svagt brændende væge vil han ikke slukke; han vil trofast bringe retfærdighed frem.⁴ Han vil ikke vakle eller blive modløs, for han har grundlagt retfærdighed på jorden; og kystlandene skal vente forventningsfuldt på hans lære.”⁵ Dette siger Gud Herren, som skabte himlene og udstrakte dem, som bredte jorden ud og alt, hvad der spirer fra den, som giver ånde til dens folk og ånd til dem, der vandrer på den:⁶ “Jeg er Herren; jeg har kaldt dig i retfærdighed, jeg vil holde dig ved hånden og våge over dig, og jeg vil udpege dig som en pagt for folket, et lys for nationerne,⁷ for at give de blinde syn, for at befri fanger fra indespærring, og dem, der bor i mørke, fra deres fængsel.”⁸ Jeg er Herren; dette er mit navn! Jeg vil ikke dele min ære med en anden, ej heller min lovprisning med afguder.⁹ Se, de tidligere ting er sket, og nye ting erklærer jeg; før de springer frem, forkynder jeg dem for jer.”¹⁰ Syng en ny sang for Herren, hans lovprisning fra jordens ender, I, der går ned til havet og alt, hvad der er i det, I øer og dem, der bor på dem.¹¹ Lad ørkenen og dens byer hæve deres stemmer, bosættelserne hvor Kedar bor. Lad indbyggerne i Sela synge af glæde; lad dem råbe fra bjergtoppene.¹² Lad dem give Herren ære og herlighed og forkynde hans lovprisning i kystlandene.¹³ Herren vil gå ud som en kriger; han vil vække sin iver som en krigsmand. Med et råb vil han hæve kampråbet og vil sejre over sine fjender.¹⁴ “Jeg har været tavs i lang tid; jeg har været stille og behersket mig. Nu, som en kvinde i fødsel, vil jeg stønne, jeg vil både gispe og hive efter vejret.”¹⁵ Jeg vil lægge bjergene og bakkerne øde og visne al deres vegetation; jeg vil gøre floder til kystlande og tørre dammene ud.¹⁶ Jeg vil lede de blinde ad veje, de ikke har kendt, langs ukendte stier vil jeg føre dem. Jeg vil gøre mørket til lys foran dem og gøre de ujævne steder glatte. Dette er de ting, jeg vil gøre, og jeg vil ikke svigte dem.¹⁷ De vil blive vendt tilbage og fuldstændig beskæmmet, de, der stoler på afguder, som siger til støbte billeder, ‘I er vores guder.’¹⁸ Lyt, I døve; se, I blinde, og se!¹⁹ Hvem er blind, om ikke min tjener, eller så døv som min budbringer, som jeg sender? Hvem er så blind som den, der er i pagt med mig, eller så blind som Herrens tjener?²⁰ Du har set mange ting, men du husker dem ikke; dine ører er åbne, men ingen lytter.

²¹ Herren var tilfreds, for sin retfærdigheds skyld, med at gøre sin lov stor og herlig.²² Men dette er et folk, der er plyndret og hærget; alle er fanget i grotter eller gemt væk i fængsler. De er blevet bytte, uden nogen til at redde dem; de er blevet gjort til bytte, uden nogen til at sige, “Send dem tilbage.”²³ Hvem blandt jer vil høre dette? Hvem vil være opmærksom og lytte for fremtiden?²⁴ Hvem gav Jakob op til plyndring, og Israel til røverne? Var det ikke Herren, mod hvem vi har syndet? For de ville ikke følge hans veje, ej heller adlød de hans lov.²⁵ Så udgød han over dem sin vredes hede og krigens vold; det indhyllede dem i flammer, men de forstod det ikke; det fortærede dem, men de tog det ikke til sig.

43 Men nu, dette er hvad Herren erklærer— Han, som skabte dig, Jakob, og Han, som formede dig, Israel: “Frygt ikke, for jeg har forløst dig; jeg har kaldt dig ved navn; du tilhører mig.”² Når du går gennem vandene, vil jeg være med dig; og gennem floderne, vil de ikke overvælde dig. Når du går gennem ilden, vil du ikke blive svedet, og flammen vil ikke antænde dig.³ For jeg er Herren din Gud, Israels Hellige, din Frelser; jeg har givet Egypten som din løsesum, Kusch og Seba i dit sted.⁴ Siden du er dyrebare i mine øjne, æret og elsket, vil jeg give folk i bytte for dig, og nationer i bytte for dit liv.⁵ Frygt ikke, for jeg er med dig; jeg vil bringe din afkom fra øst og samle dig fra vest.⁶ Jeg vil befale nord at frigive dem, og syd ikke at holde dem tilbage. Saml mine sønner fra fjerne lande og mine døtre fra jordens fjerneste hjørner—⁷ alle dem, der er kaldet ved mit navn, som jeg skabte til min ære, som jeg formede og lavede.”⁸ Før de mennesker ud, der er blinde, selvom de har øjne, og de, der er døve, selvom de har ører.⁹ Alle nationerne samles, og folkene forsamles. Hvem blandt dem kan erklære dette og forkynde de tidligere ting for os? Lad dem præsentere deres vidner for at bevise, at de havde ret, så andre kan høre og sige, “Det er sandt.”¹⁰ “I er mine vidner,” siger Herren, “og min tjener, som jeg har valgt, så I kan kende og tro mig og forstå, at jeg er han. Før mig blev ingen gud dannet, og der vil heller ikke være nogen efter mig.”¹¹ Jeg, ja jeg, er Herren, og ved siden af mig er der ingen frelser.¹² Jeg har åbenbaret, frelst og forkyndt— jeg, og ikke nogen fremmed gud blandt jer. I er mine vidner,” erklærer Herren, “at jeg er Gud.”¹³ Fra evighed er jeg han, og ingen kan redde fra min hånd. Når jeg

handler, hvem kan vende det?" ¹⁴ Dette er hvad Herren erklærer— jeres Forløser, Israels Hellige: "For jeres skyld har jeg sendt til Babylon og vil bringe dem alle ned som flygtninge, selv kaldæerne, i de skibe, de glædede sig over. ¹⁵ Jeg er Herren, jeres Hellige, Israels Skaber, jeres Suveræne og Konge." ¹⁶ Dette er hvad Herren erklærer— Han, som gør en vej gennem havet og en sti gennem de mægtige vande, ¹⁷ som bringer vognen og hesten ud, hæren og den mægtige mand; de vil ligge ned sammen og ikke rejse sig igen, udslukket, slukket som en væge: ¹⁸ "Husk ikke de tidligere ting, og dvæl ikke ved fortiden. ¹⁹ Se, jeg gør noget nyt! Nu spirer det frem; ser I det ikke? Jeg skaber en vej i ørkenen og floder i ørkenen. ²⁰ De vilde dyr ærer mig, sjakalerne og strudserne, fordi jeg giver vand i ørkenen og floder i ørkenen, for at give drikke til mit udvalgte folk, ²¹ det folk, jeg formede for mig selv, så de kan erklære min pris. ²² "Men du har ikke kaldt på mig, Jakob; du er blevet træet af mig, Israel. ²³ Du har ikke bragt mig får til brændofre, ej heller æret mig med dine ofre. Jeg har ikke tynget dig med ofre eller trættet dig med røgelse. ²⁴ Du har ikke købt mig sød rør med penge, ej heller tilfredsstillet mig med fedtet af dine ofre; snarere har du tynget mig med dine synder og trættet mig med dine overtrædelser. ²⁵ "Jeg, ja jeg, er den, der udsletter dine overtrædelser for min egen skyld, og husker ikke dine synder mere. ²⁶ Gennemgå fortiden med mig, lad os diskutere sagen sammen; fremlæg din sag, så du kan blive bevist ret. ²⁷ Din tidligste forfader syndede, og dine repræsentanter har gjort oprør mod mig. ²⁸ Så jeg vil vanære embedsmændene i helligdommen, og jeg vil overgive Jakob til ødelæggelse og Israel til hån.

44 "Men nu hør, Jakob, min tjener, og Israel, som jeg har udvalgt: ² Dette siger Herren— han, som skabte dig og dannede dig i moders liv, som vil hjælpe dig: Frygt ikke, Jakob min tjener, og Jeshurun, som jeg har udvalgt. ³ For jeg vil udgyde vand over det tørstige land og strømme over det tørre jord; jeg vil udgyde min Ånd over dine efterkommere og min velsignelse over dine afkom. ⁴ De skal vokse op blandt græsset, som popler ved rindende vandløb. ⁵ Den ene vil sige: 'Jeg er Herrens'; en anden vil kalde sig ved navnet Jakob; og en anden vil skrive på sin hånd: 'Herrens,' og vil antage navnet Israel med ære.

⁶ Dette siger Herren— Israels Konge og hans Forløser, Hærskarers Herre: Jeg er den første og jeg er den sidste; uden mig er der ingen Gud. ⁷ Hvem er som mig? Lad ham forkynde det. Lad ham erklære og fremlægge det for mig, hvad der er sket, siden jeg grundlagde mit gamle folk, og hvad der endnu skal komme— lad dem forudsige, hvad der skal komme. ⁸ Frygt ikke, vær ikke bange. Har jeg ikke for længe siden forkyndt det og erklæret det? I er mine vidner. Er der nogen Gud foruden mig? Nej, der er ingen anden Klippe; jeg kender ingen. ⁹ Alle, der laver afguder, er forgæves, og de ting, de skatter, er til ingen nytte; selv deres vidner kan ikke se eller vide, så de vil blive gjort til skamme. ¹⁰ Hvem former en gud eller støber en afgud, som er til ingen nytte? ¹¹ Se, alle deres ledsagere vil blive gjort til skamme, for håndværkerne selv er blot dødelige. Lad dem alle samles og tage deres standpunkt; de vil blive bragt ned til rædsel og skam. ¹² Smeden tager et værktøj og arbejder med det i gløderne; han former en afgud med hamre og smeder den med sin arms styrke. Han bliver sulten og mister styrke; han drikker ikke vand og bliver svag. ¹³ Tømreren strækker en snor og laver en skitse med en markør; han grovformer den med mejsler og markerer den med passere. Han former den i menneskelig skikkelse, menneskelig skikkelse i al dens skønhed, for at bo i et helligdom. ¹⁴ Han fælder cedertræer, eller måske tager han en cypres eller eg. Han lader den vokse stærk blandt skovens træer, eller planter en fyr, og regnen får den til at vokse. ¹⁵ Den bliver til brændstof til brænding; noget af det tager han og varmer sig, han tænder et bål og bager brød. Men han former også en gud og tilbeder den; han laver en afgud og bøjer sig for den. ¹⁶ Halvdelen af træet brænder han i ilden; over det tilbereder han sit måltid, han steger kød og spiser sig mæt. Han varmer sig også og siger: "Ah! Jeg er varm; jeg ser ilden." ¹⁷ Af resten skaber han en gud, sin afgud; han bøjer sig for den og tilbeder. Han beder til den og siger: "Red mig! Du er min gud!" ¹⁸ De ved intet, de forstår intet; deres øjne er tilsmurt, så de ikke kan se, og deres hjerter, så de ikke kan forstå. ¹⁹ Ingen overvejer, ej heller er der kundskab eller forståelse til at sige: "Halvdelen af det brugte jeg til brændstof; jeg bagte endda brød over dets gløder, jeg stegte kød og spiste. Skal jeg lave en vederstyggelig ting af det, der er tilbage? Skal jeg bøje mig for en træklods?" ²⁰ Han lever af aske; et bedragnet hjerte har vildledt ham. Han kan ikke redde

sig selv, ej heller sige: "Er ikke denne ting i min højre hånd en løgn?" ²¹ "Husk disse ting, Jakob, for du, Israel, er min tjener. Jeg har dannet dig, du er min tjener; Israel, jeg vil ikke glemme dig. ²² Jeg har udslettet dine overtrædelser som en sky, og dine synder som en tåge. Vend tilbage til mig, for jeg har forløst dig." ²³ Syng af glæde, I himle, for Herren har gjort det; råb højt, I jordens lavere dele. Bryd ud i sang, I bjerge, I skove og alle jeres træer, for Herren har forløst Jakob, og han viser sin herlighed i Israel. ²⁴ Dette siger Herren— din Forløser, som dannede dig fra moders liv: Jeg er Herren, Skaberen af alle ting, som udstrækker himlene alene, som breder jorden ud alene, ²⁵ som frustrerer tegnene fra falske profeter og gør spåmænd til narre, som omstyrter de vises lærdom og gør den til nonsens, ²⁶ som bekræfter sin tjeners ord og udfører sine sendebuds' og om Judas byer: 'De skal genopbygges,' og om deres ruiner: 'Jeg vil genoprette dem,' ²⁷ som befaler det våde dyb: 'Bliv tør, og jeg vil tørre dine strømme op,' ²⁸ som taler om Kyros: 'Han er min hyrde og vil udføre alt, hvad jeg ønsker; han vil sige om Jerusalem: "Lad det genopbygges," og om templet: "Lad dets grundvold blive lagt."

45 Dette siger Herren til sin salvede, til Kyros, hvis højre hånd jeg har grebet, for at underlægge ham nationer og løse kongers rustning; for at åbne døre foran ham, så porte ikke vil blive lukket: ² Jeg vil gå foran dig og gøre de ujævne steder jævne; jeg vil bryde bronzedørene ned og skære igennem jernstængerne. ³ Jeg vil give dig skattene, der er skjult i mørket, og rigdommene, der er gemt på hemmelige steder, så du kan vide, at jeg er Herren, Israels Gud, som kalder dig ved navn. ⁴ For Jakobs, min tjeners skyld, Israels, min udvalgte, har jeg kaldt dig ved navn og givet dig en ærestitel, selvom du ikke har kendt mig. ⁵ Jeg er Herren, og der er ingen anden; foruden mig er der ingen Gud. Jeg vil styrke dig, selvom du ikke har kendt mig. ⁶ Så folk fra solens opgang til dens nedgang kan vide, at der ikke er nogen foruden mig. Jeg er Herren, og der er ingen anden. ⁷ Jeg skaber lys og former mørke, jeg bringer velstand og tillader udfordringer; jeg, Herren, gør alle disse ting. ⁸ Himle ovenfor, lad retfærdighed regne ned; lad skyerne hælde det ned. Lad jorden åbne sig vidt, lad frelse spire op, og lad retfærdighed blomstre med det; jeg, Herren, har skabt det. ⁹ Ve dem, der skændes med deres Skaber,

dem, der kun er potteskår blandt potteskår på jorden. Siger leret til pottemageren: 'Hvad laver du?' Siger dit værk: 'Han har ingen hænder?' ¹⁰ Ve dem, der stiller spørgsmål til en far: 'Hvad har du avlet?' eller en mor: 'Hvad har du født?' ¹¹ Dette siger Herren—Israels Hellige, og dets Skaber: Angående ting, der skal komme, stiller I spørgsmål til mig om mine børn, eller giver I mig ordrer om mine hænders værk? ¹² Det er mig, der skabte jorden og skabte menneskeheden på den. Mine egne hænder strakte himlene ud; jeg styrede deres stjernebesætninger. ¹³ Jeg har oprejst ham i retfærdighed, og jeg vil gøre alle hans veje lige. Han vil genopbygge min by og sætte mine landflygtige fri, men ikke for en pris eller belønning, siger Herren, den Almægtige. ¹⁴ Dette siger Herren: Produkterne fra Egypten, varerne fra Kusch og de høje Sabeere vil komme over til dig og vil være dine; de vil gå bag dig i lænker. De vil bøje sig for dig og bede til dig og sige: 'Sandelig, Gud er med dig, og der er ingen anden; der er ingen anden gud.' ¹⁵ Sandelig, du er en Gud, der skjuler sig, Israels Gud og Frelser. ¹⁶ Alle dem, der laver afguder, vil blive gjort til skamme og vanæret; de vil sammen forlade i vanære. ¹⁷ Men Israel vil blive frelst af Herren med en evig frelse; I vil ikke blive gjort til skamme eller vanæret i al evighed. ¹⁸ For dette siger Herren—han, der skabte himlene, han er Gud; han, der formede og skabte jorden, han grundlagde den; han skabte den ikke for at være tom, men formede den til at være beboet—han siger: Jeg er Herren, og der er ingen anden. ¹⁹ Jeg har ikke talt i hemmelighed, fra et skjult sted i et land af mørke; jeg har ikke sagt til Jakobs efterkommere: 'Søg mig forgæves.' Jeg, Herren, taler sandheden; jeg erklærer, hvad der er rigtigt. ²⁰ Samles og kom; forsamles, I flygtninge fra nationerne. Uvidende er de, der bærer om træafguder og beder til guder, der ikke kan frelse. ²¹ Erklær og fremlæg jeres sag; lad dem tage råd sammen. Hvem forudsagde dette for længe siden, hvem erklærede det fra fortiden? Var det ikke mig, Herren? Og der er ingen Gud foruden mig, en retfærdig Gud og en Frelser; der er ingen anden end mig. ²² Se til mig for frelse, alle jordens ender; for jeg er Gud, og der er ingen anden. ²³ Ved mig selv har jeg svoret, min mund har udtalt med al integritet et ord, der ikke vil blive tilbagekaldt: For mig vil hvert knæ bøje sig, ved mig vil hver tunge sværge troskab. ²⁴ De vil sige om mig: 'I Herren alene er retfærdighed og styrke.' Alle, der har raset mod ham,

vil komme til ham og blive gjort til skamme. ²⁵ I Herren vil alle Israels efterkommere blive retfærdiggjort og vil rose sig.

46 Bel bøjer sig, Nebo krummer sig; deres afguder bæres af dyr og kvæg. De billeder, I bærer, er byrdefulde, en last for de trætte. ²

De krummer sig og bøjer sig sammen; de kan ikke redde byrden, og de selv går i fangenskab. ³ "Hør mig, Jakobs hus, hele resterne af Israels folk, I som er blevet opretholdt af mig fra fødslen og båret fra moders liv. ⁴ Selv til jeres alderdom og grå hår vil jeg være den samme; jeg er den, der vil bære jer. Jeg har skabt jer, og jeg vil bære jer; jeg vil bære og redde jer. ⁵ "Hvem vil I ligne mig med eller gøre mig lig? Hvem vil I sammenligne mig med, så vi kan være ens? ⁶ Nogle tager guld fra deres poser og måler sølv på vægten; de ansætter en guldsmed til at forme det til en guddom, og de bøjer sig og tilbeder det. ⁷ De løfter det til deres skuldre og bærer det; de sætter det på sin plads, og der står det. Det kan ikke flytte sig fra sit sted. Skønt man råber til det, kan det ikke svare; det kan ikke redde dem fra deres nød. ⁸ "Husk dette, behold det i sinde; tag det til hjerte, I uretfærdige. ⁹ Husk de tidligere ting, dem fra lang tid siden; for jeg er Gud, og der er ingen anden; jeg er Gud, og der er ingen som mig. ¹⁰ Jeg erklærer enden fra begyndelsen, fra gamle tider det, der stadig skal komme. Jeg siger, 'Min hensigt vil stå fast, og jeg vil udføre alt, hvad jeg ønsker.' ¹¹ Kalder en rovfugl fra øst, en mand for mit formål fra et fjernt land. Hvad jeg har talt, vil jeg bringe til veje; hvad jeg har plantagt, vil jeg bestemt gøre. ¹² "Hør mig, I stivnakkede, I som er langt fra retfærdighed. ¹³ Jeg bringer min retfærdighed nær, den er ikke langt væk; og min frelse vil ikke tøve. Jeg vil give frelse til Zion, min herlighed til Israel.

47 "Stig ned og sid i støvet, Jomfru Datter af Babylon; sid på jorden uden en trone, Datter af Kaldæerne. Du vil ikke længere blive kaldt sart og delikat. ² Tag møllestenene og mal mel; fjern dit slør, løft dine skorter, blott dine ben, og kryds floderne. ³ Din nøgenhed vil blive afsløret, og din skam vil blive blottet. Jeg vil tage hævn og vil ikke skåne nogen." ⁴ Vores Forløser, Hærskarers Herre er Hans navn, Israels Hellige. ⁵ "Sid i stilhed og gå ind i mørket, Datter af Kaldæerne; for du vil ikke længere blive kaldt kongernes dronning. ⁶ Jeg var vred på Mit folk, Jeg vanhelligede Min arv og

overgav dem i din hånd. Du viste dem ingen barmhjertighed; selv over de ældre lagde du et tungt åg. ⁷ Du sagde, 'Jeg vil være dronning for evigt,' men du overvejede ikke disse ting eller reflekterede over deres udfald. ⁸ "Hør nu, du som hengiver dig til nydelse, som bor trygt, og siger i dit hjerte, 'Jeg er, og der er ingen foruden mig. Jeg vil aldrig blive enke eller kende tabet af børn.' ⁹ Disse to ting vil komme over dig pludseligt på én dag: tab af børn og enkestand. De vil komme over dig i fuldt mål trods dine mange trolddomskunster og stærke besværgelser. ¹⁰ Du har følt dig sikker i din ondskab og sagde, 'Ingen ser mig.' Din visdom og kundskab har vildledt dig, for du har sagt i dit hjerte, 'Jeg er, og der er ingen foruden mig.' ¹¹ Men ulykke vil komme over dig, og du vil ikke vide, hvordan du skal fortrylle den væk. Ulykke vil falde over dig, som du ikke kan afværge; ødelæggelse, du ikke kan forudse, vil komme over dig pludseligt. ¹² "Fortsæt med dine besværgelser og dine mange trolddomskunster, som du har praktiseret siden din ungdom. Måske vil du få succes, måske vil du forårsage skælven. ¹³ Du er udmattet af dine mange råd; lad dine astrologer rejse sig, dem der skuer på stjernerne og forudsiger ved nymånerne, lad dem redde dig fra det, der kommer over dig. ¹⁴ De er som strå; ilden vil fortære dem. De kan ikke redde sig selv fra flammens magt. Dette er ikke en kul til opvarmning, ej heller en ild at sidde ved. ¹⁵ Dette er, hvad de er blevet for dig, dem du har arbejdet med, dem der har handlet med dig fra din ungdom; hver vandrer i sin egen retning; der er ingen til at redde dig.

48 "Hør dette, Jakobs efterkommere, I som kaldes ved navnet Israel og er kommet fra Judas vande, som sværger ved Herrens navn og påkalder Israels Gud— men ikke i sandhed eller retfærdighed— ² For I kalder jer efter den hellige by og stoler på Israels Gud; Hærskarers Herre er Hans navn: ³ Jeg erklærede de tidligere ting for længe siden; de kom ud af Min mund, og Jeg gjorde dem kendt. Pludselig handlede Jeg, og de skete. ⁴ Fordi Jeg vidste, hvor stivsindet du er, din nakke er en jernsene og din pande bronze, ⁵ Derfor fortalte Jeg dig disse ting for længe siden; før de skete, annoncerede Jeg dem for dig, så du ikke kunne sige: 'Min afgud gjorde dem; mit udskårne billede og mit støbte metalbillede bestemte dem.' ⁶ Du har hørt disse ting; iagttag dem alle. Vil du ikke erklære det? Fra nu af vil Jeg fortælle dig om nye

ting, skjulte ting ukendte for dig.⁷ De er skabt nu, og ikke for længe siden; du har ikke hørt om dem før i dag, så du ikke kan sige: 'Ja, jeg kendte dem.'⁸ Du har hverken hørt eller forstået; fra gammel tid har dit øre ikke været åbent. Jeg vidste, at du ville handle meget foræderisk; du er blevet kaldt en oprører fra fødslen.⁹ For Mit navns skyld udsætter Jeg Min vrede; for Min pris holder Jeg den tilbage for dig, for ikke at udrydde dig.¹⁰ Se, Jeg har raffineret dig, dog ikke som sølv raffineres; Jeg har prøvet dig i lidelsens ovn.¹¹ For Min egen skyld, for Min egen skyld, gør Jeg dette. Hvordan kan Mit navn blive vanæret? Jeg vil ikke give Min ære til en anden.¹² "Læg mærke til Mig, Jakob, Israel, som Jeg har kaldt: Jeg er Den Ene; Jeg er den første, og Jeg er den sidste.¹³ Min egen hånd lagde jordens grundvold, og Min højre hånd bredte himlene ud; når Jeg kalder på dem, rejser de sig sammen.¹⁴ Samles, alle I, og lyt: Hvem blandt dem har erklæret disse ting? Herrens udvalgte allierede vil udføre Hans formål mod Babylon; Hans arm vil være mod kaldæerne.¹⁵ Jeg, ja Jeg, har talt; faktisk har Jeg kaldt ham. Jeg har bragt ham, og han vil få succes i sin mission.¹⁶ "Kom nær til Mig og lyt til dette: Fra begyndelsen har Jeg ikke talt i hemmelighed; fra det tidspunkt det sker, er Jeg der." Og nu har den Suveræne Herre sendt Mig, udstyret med Sin Ånd.¹⁷ Dette siger Herren— din Forløser, Israels Hellige: "Jeg er Herren din Gud, som lærer dig at drage nytte, som leder dig på den vej, du skal gå.¹⁸ Hvis du blot havde lagt mærke til Mine bud, ville din fred have været som en flod, og din retfærdighed som havets bølger.¹⁹ Dine efterkommere ville have været som sandet, dine afkom som dets utallige korn; deres navn ville aldrig blive udslettet eller ødelagt fra Min nærhed."²⁰ Forlad Babylon, flygt fra kaldæerne! Annoncer dette med glædesråb og proklamér det. Send det ud til jordens ender; sig, "Herren har forløst Sin tjener Jakob."²¹ De led ikke tørst, da Han førte dem gennem ørkenerne; Han fik vand til at flyde for dem fra klippen; Han kløvede klippen, og vandet strømmede ud.²² "Herren siger, 'For de ugudelige er der ingen fred.'"

49

Lyt til mig, I øer; giv agt, I fjerne folk: Herren kaldte mig fra moders liv; fra min moders skød nævnte han mit navn.² Han gjorde min mund som et skarpt sværd, i skyggen af sin hånd skjulte han mig; han gjorde mig til en sleben pil og gemte mig i sit koger.³ Han sagde til mig: "Du er

min tjener, Israel, gennem hvem jeg vil vise min herlighed."⁴ Men jeg sagde: "Jeg har arbejdet forgæves; jeg har brugt min styrke til ingenting og tomhed. Dog er min retfærdiggørelse hos Herren, og min belønning er hos min Gud."⁵ Og nu siger Herren— han som formede mig i moders liv til at være hans tjener for at bringe Jakob tilbage til ham og samle Israel til sig selv, for jeg er æret i Herrens øjne og min Gud er min styrke—⁶ han siger: "Det er for småt for dig at være min tjener til at genoprette Jakobs stammer og bringe Israels bevarede tilbage. Jeg vil også gøre dig til et lys for nationerne, så min frelse kan nå til jordens ender."⁷ Dette siger Herren— Israels Genløser og Hellige— til den, der er foragtet og afskyet af nationen, til herskeres tjener: "Konger vil se og rejse sig, fyrster vil bøje sig, på grund af Herren, som er trofast, Israels Hellige, som har udvalgt dig."⁸ Dette siger Herren: "I min nådes tid vil jeg svare dig, og på frelsens dag vil jeg hjælpe dig; jeg vil bevare dig og gøre dig til en pagt for folket, for at genoprette landet og fordele dets øde arvelodder,⁹ for at sige til de fangne, 'Kom ud,' og til dem i mørket, 'Vis jer selv.' De vil græsse ved vejene og finde græssange på alle golde højder.¹⁰ De vil hverken sulte eller tørste, og den brændende hede eller sol vil ikke slå dem. Han, der har medfølelse med dem, vil lede dem og føre dem til vandkilder.¹¹ Jeg vil forvandle alle mine bjerge til veje, og mine hovedveje vil blive hævet.¹² Se, de vil komme langvejs fra— nogle fra nord, nogle fra vest, og nogle fra Aswans land."¹³ Råb af glæde, I himle; fryd jer, du jord; bryd ud i sang, I bjerge! For Herren trøster sit folk og vil have medfølelse med sine plagede.¹⁴ Men Zion klagede, "Herren har forladt mig; Herren husker mig ikke længere."¹⁵ "Kan en mor glemme sit diende barn og ikke have medfølelse med det barn, hun har født? Selv om hun skulle glemme, vil jeg ikke glemme dig!¹⁶ Se, jeg har indgraveret dig i mine hænders flader; dine mure er altid foran mig.¹⁷ Dine børn skynder sig tilbage, og de, der ødelagde dig, vil forlade dig.¹⁸ Løft dine øjne og se dig omkring; alle dine børn samles og kommer til dig. Så sandt som jeg lever," erklærer Herren, "du vil bære dem alle som smykker; du vil pryde dig med dem, som en brud.¹⁹ Selv om du var ødelagt og gjort øde og dit land lagt øde, vil du nu være for trang for dit folk, og de, der slugte dig, vil være langt borte.²⁰ De børn, der blev født i din sorg, vil endnu sige i din hørrelse, 'Dette sted er for trangt for os; giv os mere

plads at bo på.' ²¹ Da vil du sige i dit hjerte, 'Hvem har født mig disse? Jeg var berøvet og ufrugtbar; jeg var forvist og forkastet. Hvem har opfostret disse? Jeg var efterladt helt alene, men disse—hvor er de kommet fra?' ²² Dette siger den Suveræne Herre: "Se, jeg vil kalde på nationerne, jeg vil løfte mit banner for folkene; de vil bringe dine sønner i deres arme og bære dine døtre på deres skuldre. ²³ Konger vil være dine plejefædre, og deres dronninger dine ammer. De vil bøje sig for dig med deres ansigter til jorden; de vil slikke støvet ved dine fødder. Så vil du vide, at jeg er Herren; de, der håber på mig, vil ikke blive gjort til skamme." ²⁴ Kan bytte tages fra krigere, eller fanger befries fra de vilde? ²⁵ Men dette siger Herren: "Ja, fanger kan tages fra krigere, og bytte kan hentes fra de vilde; jeg vil kæmpe med dem, der kæmper med dig, og dine børn vil jeg frelse. ²⁶ Jeg vil få dine undertrykkere til at spise deres eget kød; de vil blive berusede af deres eget blod, som med sød vin. Så vil hele menneskeheden vide, at jeg, Herren, er din Frelser, din Genløser, Jakobs Mægtige."

50 Dette siger Herren: "Hvor er din mors skilsmissebrev, som jeg sendte hende bort med? Eller til hvilken af mine kreditorer solgte jeg dig? Se, du blev solgt på grund af dine synder, og på grund af dine overtrædelser blev din mor sendt bort. ² Hvorfor var der ingen, da jeg kom? Da jeg kaldte, hvorfor svarede ingen? Er min arm for kort til at forløse? Mangler jeg magt til at redde? Ved min irettesættelse tørrer jeg havet ud, gør floder til en ørken; deres fisk rådner af mangel på vand og omkommer af tørst. ³ Jeg dækker himlene med mørke og bruger sæk som deres dække." ⁴ Den suveræne Herre har givet mig de lærdes tunge, så jeg ved, hvordan jeg kan opretholde de trætte med et ord. Han vækker mig morgen efter morgen, vækker mit øre til at lytte som en, der bliver undervist. ⁵ Den suveræne Herre har åbnet mine ører, og jeg var ikke oprørsk, ej heller vendte jeg mig bort. ⁶ Jeg tilbød min ryg til dem, der slog mig, mine kinder til dem, der rykkede mit skæg ud; jeg skjulte ikke mit ansigt for hån og spyt. ⁷ For den suveræne Herre hjælper mig, jeg vil ikke blive vanæret. Derfor har jeg sat mit ansigt som flint, og jeg ved, jeg ikke vil blive gjort til skamme. ⁸ Han, der retfærdiggør mig, er nær. Hvem vil strides med mig? Lad os stå sammen. Hvem er min anklager? Lad ham konfrontere mig. ⁹ Se, den suveræne Herre hjælper

mig. Hvem er han, der vil fordømme mig? De vil alle slides op som et klæde; møllet vil fortære dem. ¹⁰ Hvem blandt jer frygter Herren og adlyder hans tjeners røst? Lad den, der vandrer i mørke og ikke har lys, stole på Herrens navn og støtte sig til deres Gud. ¹¹ Se, alle I, der tænder en ild og omringer jer med flammende fakler, gå i lyset af jeres ild og blandt de fakler, I har antændt. Dette er, hvad I vil modtage fra min hånd: I vil lægge jer ned i pine.

51 "Hør mig, I som jager efter retfærdighed, som søger Herren: Betragt klippen, hvorfra I blev hugget, og stenbruddet, hvorfra I blev brudt; ² Tænk på Abraham, jeres fader, og Sara, som fødte jer. Da han kun var én, kaldte jeg ham, og jeg velsignede ham og gjorde ham talrig." ³ Sandelig, Herren vil trøste Zion; Han vil trøste alle hendes ruiner. Han vil forvandle hendes ødemark til Eden, og hendes ørken til Herrens have. Glæde og fryd vil findes i hende, taksigelse og lyden af melodi. ⁴ "Lyt til mig, mit folk; hør, mit folk: En lov vil udgå fra mig; min retfærdighed vil være et lys for folkene. ⁵ Min retfærdighed er nær, min frelse er på vej, og mine arme vil dømme folkene. Kystlandene vil se til mig og vente forventningsfuldt på min arm. ⁶ Løft jeres øjne mod himlen, og se derefter på jorden nedenfor; himlen vil forsvinde som røg, og jorden vil slides op som et klæde, og dens indbyggere vil omkomme på samme måde. Men min frelse vil vare evigt, og min retfærdighed vil aldrig svigte. ⁷ "Hør mig, I som kender retfærdighed, et folk i hvis hjerte min lov er: Frygt ikke menneskers hån, og lad jer ikke skræmme af deres fornærmelser. ⁸ For møllet vil fortære dem som et klæde, og ormen vil æde dem som uld. Men min retfærdighed vil vare evigt, og min frelse gennem alle generationer." ⁹ Vågn op, vågn op, Herrens arm, klæd dig med styrke! Vågn op, som i gamle dage, de gamle generationer. Var det ikke dig, der skar Rahab i stykker, som gennemborede dragen? ¹⁰ Var det ikke dig, der tørrede havet op, det store dybs vande, som gjorde havets dybder til en sti for de forløste at gå over? ¹¹ Herrens forløste vil vende tilbage og komme til Zion med sang; evig glæde vil krone deres hoveder. De vil opnå glæde og fryd, og sorg og suk vil flygte bort. ¹² "Jeg, ja jeg, er den, der trøster jer. Hvem er du, at du frygter dødelige mennesker, mennesker, der er som græs, ¹³ at du glemmer Herren din Skaber, som udspændte himlen og lagde jordens grundvold, at du lever i konstant frygt hver dag på grund af

undertrykkerens raseri, som er opsat på ødelæggelse? Hvor er undertrykkerens raseri? ¹⁴ De landflygtige vil snart blive sat fri; de vil ikke dø i deres fangehul, og de vil ikke mangle brød. ¹⁵ For jeg er Herren din Gud, som rører havet for at få dets bølger til at bruse—Herren, den Almægtige, er Hans navn. ¹⁶ Jeg har lagt mine ord i din mund og dækket dig med min hånds skygge, for at grundlægge himlen, lægge jordens grundvolde, og sige til Zion: 'Du er mit folk.' ¹⁷ Vågn op, vågn op! Rejs dig, Jerusalem, du som har drukket fra Herrens hånd vredens bæger, du som har tømt til bunds bægernet, der får folk til at vakle. ¹⁸ Der er ingen til at lede hende blandt alle de børn, hun har født, og der er ingen til at tage hende ved hånden blandt alle de børn, hun har opfostret. ¹⁹ Disse dobbelte ulykker har ramt dig—hvem vil trøste dig?—ødelæggelse og undergang, hungersnød og sværd—hvordan kan jeg trøste dig? ²⁰ Dine børn er besvimet; de ligger på hvert gadehjørne, som en antilope fanget i et net. De er fyldt med Herrens vrede, din Guds irettesættelse. ²¹ Derfor, hør dette, du lidende, som er beruset, men ikke af vin. ²² Dette siger din Suveræne Herre, din Gud, som kæmper for sit folk: "Se, jeg har taget fra din hånd det bæger, der fik dig til at vakle; fra det bæger, min vredes bæger, vil du aldrig drikke igen. ²³ Jeg vil give det i hænderne på dine plageånder, som sagde til dig: 'Læg dig ned, så vi kan gå over dig.' Og du lagde din ryg som jorden, som en gade at blive gået over."

52 Vågn op, vågn op, Zion, smyk dig med styrke! Klæd dig i dine strålende klæder, Jerusalem, den hellige by. De uomskaarne og de urene skal ikke længere komme ind i dig. ² Ryst støvet af dig, rejs dig, troneklædte Jerusalem! Befri dig selv fra kæderne om din hals, fangne Datter Zion. ³ For således siger Herren: "I blev solgt for ingenting, og uden penge skal I blive løskøbt." ⁴ For således siger Herren Gud: "Mit folk gik ned til Egypten oprindeligt for at bo der; derefter undertrykte Assyrien dem uden grund. ⁵ "Og nu, hvad har jeg her?" erklærer Herren. "Da mit folk er blevet taget bort for ingenting, og de, der hersker over dem, jamrer," erklærer Herren. "Mit navn bliver konstant bespottet hele dagen. ⁶ Derfor skal mit folk kende mit navn; derfor på den dag vil de vide, at det er mig, der taler, 'Her er jeg.'"⁷ Hvor smukke er de fødder på bjergene af den, der bringer godt budskab, som forkynder fred, som bringer glædelige tidender, som

annoncerer frelse og siger til Zion, "Din Gud regerer!" ⁸ Lyt! Dine vægtene løfter deres stemmer, de råber af glæde sammen; for de skal se med egne øjne, når Herren vender tilbage til Zion. ⁹ Bryde ud i glædesang sammen, I Jerusalems ruiner, for Herren har trøstet sit folk, han har forløst Jerusalem. ¹⁰ Herren har blottet sin hellige arm for øjnene af alle nationerne, og alle jordens ender skal se vor Guds frelse. ¹¹ Drag bort, drag bort, gå ud derfra! Rør ikke noget urent! Kom ud fra hendes midte, vær rene, I som bærer Herrens kar. ¹² Men I skal ikke gå ud i hast, ej heller skal I flygte; for Herren vil gå foran jer, og Israels Gud vil være jeres bagtrop. ¹³ Se, min tjener vil handle klogt; han skal ophøjes og løftes op, og være meget høj. ¹⁴ Ligesom mange blev forfærdede over ham—hans udseende var så skæmmet ud over menneskelig skikkelse, og hans form ud over menneskenes sønner— ¹⁵ således skal han bestænte mange nationer, og konger skal lukke deres mund på grund af ham; for hvad de ikke fik fortalt, skal de se, og hvad de ikke har hørt, skal de forstå.

53 Hvem har troet på det, vi hørte? Hvem har set Herrens stærke arm? ² Han voksede op foran ham som en spire, som et rodsud af tør jord. Han havde ingen skønhed eller pragt, som kunne drage os til ham, ingen udseende, som vi kunne ønske os. ³ Han blev foragtet og vraget af mennesker, en smertens mand, kendt med lidelse. Som en, man skjuler ansigtet for, blev han foragtet, og vi regnede ham for intet. ⁴ Dog tog han vore lidelser, bar vore smerter, men vi regnede ham for ramt, slået af Gud og plaget. ⁵ Men han blev gennemboret for vore overtrædelser, knust for vore misgerninger; straffen, der bragte os fred, var over ham, og ved hans sår blev vi helbredt. ⁶ Vi flakkede alle om som får, vi vendte os hver til sin vej; men Herren lod falde på ham den skyld, der lå på os alle. ⁷ Han blev plaget og undertrykt, men han åbnede ikke sin mund; som et lam, der føres til slagtning, og som et får, der er stumt, mens det klippes, åbnede han ikke sin mund. ⁸ Ved undertrykkelse og dom blev han taget bort. Hvem i hans slægt tænkte på, at han blev skåret af fra de levendes land? For mit folks overtrædelse blev han ramt. ⁹ Han fik sin grav blandt de ugudelige, og hos den rige i sin død, skønt han ikke havde gjort nogen uret, og der ikke fandtes svig i hans mund. ¹⁰ Men det var Herrens vilje at knuse ham og lade ham lide. Når han gør sit liv til et

skyldoffer, skal han se afkom og leve længe, og Herrens vilje skal lykkes ved hans hånd. ¹¹ Efter at han har lidt, skal han se livets lys og mættes; ved sin indsigt skal min retfærdige tjener retfærdiggøre mange, for han bærer deres misgerninger. ¹² Derfor vil jeg give ham del med de store, og han skal dele byttet med de stærke, fordi han udøste sit liv til døden og blev regnet blandt overtræderne. For han bar manges synd og gik i forbøn for overtræderne.

54 "Glæd dig, ufrugtbar kvinde, du som ikke har født et barn; bryd ud i sang og råb af glæde, du som ikke har været i fødselsveer; for den forladte kvindes børn er mere talrige end hendes, der har en mand," siger Herren. ² "Udvid dit telts plads, stræk dine boligs forhæng vidt ud, hold ikke tilbage; forlæng dine snore og styrk dine pløkker. ³ For du vil brede dig ud til højre og til venstre; dine efterkommere vil tage nationer i besiddelse og bebo de øde byer. ⁴ "Frygt ikke, for du vil ikke lide skam; vær ikke forfærdet, for du vil ikke blive vanæret; du vil glemme din ungdoms skam og ikke mere huske din enkestands vanære. ⁵ For din Skaber er din mand— Hærskarernes Herre er Hans navn— Israels Hellige er din Genløser; Han kaldes hele jordens Gud. ⁶ Herren har kaldt dig tilbage som en hustru forladt og nedtrykt i ånden, som en hustru gift i ungdommen, kun for at blive afvist," siger din Gud. ⁷ "For et kort øjeblik forlod jeg dig, men med stor medfølelse vil jeg samle dig tilbage. ⁸ I et øjeblik af vrede vendte jeg mig bort fra dig, men med varig godhed vil jeg vise dig medfølelse," siger Herren din Genløser. ⁹ "For mig er dette som Noas dage, da jeg svor, at Noas vande aldrig igen skulle oversvømme jorden. Så har jeg svoret ikke at være vred på dig eller irttesætte dig igen. ¹⁰ Selvom bjergene fjernes og bakkerne rystes, vil min standhaftige kærlighed til dig ikke blive fjernet, og min fredspagt vil ikke rystes," siger Herren, som har medfølelse med dig. ¹¹ "Åh, plagede by, pisket af storme og ikke trøstet, jeg vil genopbygge dig med turkissten og lægge dine fundamenter med safirer. ¹² Jeg vil gøre dine brystværn af rubiner, dine porte af krystal, og alle dine mure af kostbare sten. ¹³ Alle dine børn vil blive vejledt af Herren, og deres fred vil være rigelig. ¹⁴ I retfærdighed vil du blive etableret; du vil være langt fra undertrykkelse, og du vil ikke frygte; rædsel vil være langt borte; den vil ikke komme nær dig. ¹⁵ Hvis nogen angriber dig, vil det ikke være fra mig; hvem end der angriber dig, vil

falde for dig. ¹⁶ "Se, det er jeg, der har skabt smeden, som blæser gløderne til flamme og smeder et våben egnet til dets arbejde; og jeg har skabt ødelæggeren til at forårsage ødelæggelse. ¹⁷ Intet våben, der smedes imod dig, vil lykkes, og du vil tilbagevise hver tunge, der rejser sig imod dig i dom. Dette er arven for Herrens tjenere, og deres retfærdiggørelse er fra mig," erklærer Herren.

55 "Kom, alle I, som tørster, kom til vandene; og I, som ingen penge har, kom, køb og spis! Kom, køb vin og mælk uden penge og uden omkostninger. ² Hvorfor bruger I penge på det, som ikke er brød, og jeres arbejde på det, som ikke mætter? Lyt opmærksomt til mig, og spis det, som er godt, og I vil glæde jer i overflod. ³ Bøj jeres øre og kom til mig; lyt, så I må leve. Jeg vil slutte en evig pagt med jer, min trofaste kærlighed lovet til David. ⁴ Se, jeg har udpeget ham som et vidne for folkene, en leder og befalingsøver for folkene. ⁵ Sandelig, du vil kalde på nationer, du ikke kender, og nationer, der ikke kender dig, vil skynde sig til dig, på grund af Herren din Gud, Israels Hellige, for han har herliggjort dig." ⁶ Søg Herren, mens han endnu kan findes; kald på ham, mens han endnu er nær. ⁷ Lad den ugudelige forlade sin vej og den uretfærdige sine tanker. Lad dem vende om til Herren, og han vil have medfølelse med dem, og til vor Gud, for han vil rigt tilgive. ⁸ "For mine tanker er ikke de samme som jeres tanker, ej heller er jeres veje som mine veje," erklærer Herren. ⁹ "For ligesom himlene er højere end jorden, sådan er mine veje højere end jeres veje og mine tanker end jeres tanker. ¹⁰ For ligesom regnen og sneen falder fra himlen og ikke vender tilbage uden at vande jorden og få den til at spire og blomstre, give sæd til såmanden og brød til den, der spiser, ¹¹ sådan er mit ord, der går ud fra min mund: det vil ikke vende tilbage til mig tomt, men vil udføre, hvad jeg ønsker, og lykkes i det formål, jeg sendte det til. ¹² I vil gå ud med glæde og blive ført frem i fred; bjergene og bakkerne vil bryde ud i sang foran jer, og alle markens træer vil klappe i hænderne. ¹³ I stedet for tjørnebusken vil en enebær vokse, og i stedet for tidsler vil myrten vokse. Dette vil være et minde for Herren, et evigt tegn, der ikke vil blive afskåret."

56 Dette siger Herren: "Oprethold retfærdighed og praktisér retfærdighed, for min frelse er nær, og min retfærdighed vil snart blive

åbenbaret. ² Velsignet er den, der handler således, og den person, der holder fast ved det; som afholder sig fra at vanhellige sabbatten og holder sine hænder fra at begå noget ondt." ³ Lad ikke den fremmede, der har sluttet sig til Herren, sige: "Herren vil sikkert adskille mig fra sit folk." Ej heller lad eunukken erklære: "Jeg er blot et tørt træ." ⁴ For dette siger Herren: "Til de eunukker, der holder mine sabbatter, som vælger det, der glæder mig, og holder fast ved min pagt— ⁵ til dem vil jeg give inden for mit hus og dets mure et minde og et navn, der er bedre end sønners og døtres; jeg vil give dem et evigt navn, der aldrig skal afskæres. ⁶ Og de fremmede, der slutter sig til Herren for at tjene ham, for at elske Herrens navn og være hans tjenere, alle, der holder sabbatten uden at vanhellige den og holder fast ved min pagt— ⁷ dem vil jeg bringe til mit hellige bjerg og gøre glade i mit bedehus. Deres brændofre og ofre vil blive accepteret på mit alter; for mit hus skal kaldes et bedehus for alle folk." ⁸ Herren Gud, som samler Israels spredte, proklamerer, "Jeg vil samle endnu andre til dem, ud over dem, der allerede er samlet." ⁹ Kom, alle I vilde skabninger på marken, kom og fortær, alle I skabninger i skoven! ¹⁰ Hans vægtene er blinde, de mangler alle viden; de er alle stumme hunde, ude af stand til at gå; de ligger og drømmer, elsker at slumre. ¹¹ Hundene er glubske, de bliver aldrig mætte. De er hyrder, der mangler forståelse; de er alle vendt til deres egen vej, hver søger sin egen vinding. ¹² "Kom," siger de, "lad os hente vin og drikke os mætte i stærk drik; og i morgen vil være som i dag, endda mere rigeligt."

57 De retfærdige går til grunde, og ingen tager det til hjerte; de fromme bliver taget bort, uden at nogen forstår, at de retfærdige bliver fjernet for at blive skånet for det onde. ² De går ind til fred; de hviler i deres senge, hver især som har vandret oprigtigt. ³ "Men kom her, I børn af en trolkdvinde, afkom af en ægteskabsbryder og en prostitueret! ⁴ Hvem håner I? Hvem åbner I munden vidt imod og rækker tungen ud imod? Er I ikke en flok oprørere, afkom af bedrag? ⁵ I brænder af lyst blandt ege og under hvert frodigt træ; I slagter jeres børn i kløfterne, under klippernes sprækker. ⁶ Blandt de glatte sten i kløfterne er jeres del; de er jeres lod. Ja, til dem har I udgydt drikofre og ofret kornofre. Skulle jeg lade mig formilde af disse ting? ⁷ I har opstillet jeres hvilested på en høj og ophøjet bakke;

der steg I op for at frembære jeres ofre. ⁸ Bag jeres døre og dørstolper har I placeret jeres hedenske symboler. I har forladt mig, afdækket jeres seng, klatret op i den og åbnet den vidt; I indgik en pagt med dem, hvis senge I elsker, og I betragtede deres nøgenhed. ⁹ I rejste til kongen med olivenolie og øgede jeres parfumer; I sendte jeres ambassadører langt væk og steg ned til Sheol. ¹⁰ I udmattede jer selv med jeres mange rejser, men I sagde ikke: 'Det er håbløst.' I fandt fornøjelse af jeres styrke, så I ikke besvimed. ¹¹ "Hvem frygtede og frygtede I så meget, at I har været utro mod mig, og hverken husket mig eller taget det til hjerte? Er det ikke fordi jeg har været tavs i lang tid, at I ikke frygter mig? ¹² Jeg vil afsløre jeres retfærdighed og jeres gerninger, og de vil ikke gavne jer. ¹³ Når I råber om hjælp, lad jeres samling af afguder redde jer! Vinden vil bære dem alle bort, et pust vil blæse dem væk. Men den, der søger tilflugt hos mig, vil arve landet og eje mit hellige bjerg." ¹⁴ Og det vil blive sagt: "Byg op, byg op, forbered vejen! Fjern hindringerne fra mit folks vej." ¹⁵ For dette siger den høje og ophøjede, han som lever for evigt, hvis navn er helligt: "Jeg bor på et højt og helligt sted, men også hos den knuste og ydmyge i ånden, for at genoplive den ydmyges ånd og genoplive den knustes hjerte. ¹⁶ For jeg vil ikke anklage for evigt, ej heller vil jeg altid være vred, for da ville ånden blive svag foran mig— den meget ånde, som jeg har skabt. ¹⁷ På grund af hans uretfærdige vinding blev jeg vred og slog ham; jeg skjulte mit ansigt i vrede, men han fortsatte med at vende sig bort, på sit hjertes vej. ¹⁸ Jeg har set hans veje, men jeg vil helbrede ham; jeg vil lede ham og genoprette trøst til ham og til hans sørgende, ¹⁹ bringe lovprisning på deres læber. Fred, fred, til dem der er langt borte og nær," siger Herren. "Og jeg vil helbrede dem." ²⁰ Men de ugudelige er som det oprørte hav, der ikke kan hvile, hvis vand kaster mudder og slam op. ²¹ "Min Gud erklærer, 'Der er ingen fred for de ugudelige.'"

58 "Råb højt, hold ikke tilbage; Løft din stemme som en trompet, og kundgør for Mit folk deres oprør, og for Jakobs hus deres synder. ² Dag for dag søger de Mig og glæder sig over at kende Mine veje, som om de var en nation, der praktiserer retfærdighed og ikke har forladt deres Guds forordning. De beder Mig om retfærdige beslutninger og glæder sig over Guds nærhed. ³ 'Hvorfor har vi fastet,' siger de, 'og Du har ikke set?

Hvorfor har vi ydmyget os, og Du har ikke bemærket det? Se, på jeres fastedag forfølger I jeres egne ønsker og undertrykker alle jeres arbejdere. ⁴ Jeres faste fører til strid og kiv, og til at slå hinanden med onde næver. I kan ikke faste, som I gør i dag, og forvente, at jeres stemme bliver hørt i det høje. ⁵ Er dette den slags faste, Jeg har valgt, en dag for en person at ydmyge sig selv? Er det kun for at bøje sit hoved som et siv og for at brede sæk og aske ud? Vil I kalde dette en faste, en dag, der er Herren behagelig? ⁶ Er dette ikke den faste, Jeg har valgt: at løse uretfærdighedens lænker, at løse åget, at lade de undertrykte gå fri, og at bryde hvert åg? ⁷ Er det ikke at dele dit brød med de sultne og bringe de hjemløse fattige ind i dit hus; når du ser den nøgne, at klæde ham, og ikke at skjule dig for dit eget kød og blod? ⁸ Da vil dit lys bryde frem som morgenrøden, og din helbredelse vil hurtigt vise sig; din retfærdighed vil gå foran dig, og Herrens herlighed vil være din bagtrop. ⁹ Da vil du kalde, og Herren vil svare; du vil råbe om hjælp, og Han vil sige, 'Her er Jeg.' Hvis du fjerner åget fra din midte, den pegende finger og ond tale, ¹⁰ og hvis du tilbyder dig selv til de sultne og tilfredsstiller de lidendes behov, da vil dit lys stige op i mørket, og din skumring vil blive som middag. ¹¹ Herren vil uafbrudt lede dig og tilfredsstille dine behov i et solbrændt land og styrke dine knogler. Du vil være som en velvandet have, som en kilde, hvis vand aldrig svigter. ¹² Dine folk vil genopbygge de gamle ruiner; du vil rejse de ældgamle fundamenter; du vil blive kaldt Reparer af Brudte Mure, Genskaber af Gader til at Bo i. ¹³ "Hvis du afholder dig fra at bryde sabbatten og fra at gøre, som du vil på Min hellige dag, hvis du kalder sabbatten en glæde og Herrens hellige dag ærefuld, og hvis du ærer den ved ikke at gå din egen vej eller søge din egen fornøjelse eller tale tomme ord, ¹⁴ da vil du finde din glæde i Herren, og Jeg vil få dig til at ride på jordens højder og nyde din fader Jakobs arv." For Herrens mund har talt.

59

Se, Herrens hånd er ikke for kort til at frelse, og hans øre er ikke for døvt til at høre. ²

Men jeres overtrædelser har skabt en adskillelse mellem jer og jeres Gud; jeres synder har skjult hans ansigt for jer, så han ikke hører. ³ For jeres hænder er besmittede med blod, og jeres fingre med uret. Jeres læber har talt løgne, og jeres tunge mumler ondskab. ⁴ Ingen kalder på retfærdighed, og ingen plæderer ærligt. De stoler på

tomme argumenter og taler falskheder; de undfanger ulykke og føder katastrofe. ⁵ De klækker giftslangeæg og væver et edderkoppespind. Den, der spiser deres æg, dør, og fra et, der knuses, bryder en slange ud. ⁶ Deres spind kan ikke blive til klæder, og de kan ikke dække sig med det, de laver. Deres gerninger er uretfærdige handlinger, og vold er i deres hænder. ⁷ Deres fødder løber til det onde, og de er hurtige til at udgyde uskyldigt blod. Deres tanker er uretfærdige tanker; ødelæggelse og undergang er på deres veje. ⁸ De kender ikke fredens vej, og retfærdighed er fraværende fra deres stier. De har gjort deres veje krogede; den, der går på dem, finder ikke fred. ⁹ Som følge heraf er retfærdighed fjern fra os, og ret når os ikke. Vi håber på lys, men se, der er mørke; på klarhed, men vi vandrer i skumring. ¹⁰ Vi famler langs væggen som de blinde, føler os frem som dem uden øjne. Vi snubler ved middagstid, som om det var tusmørke; blandt de stærke er vi som de døde. ¹¹ Vi brummer alle som bjørne og jamrer sørgeligt som duer. Vi ser efter retfærdighed, men finder ingen; efter frelse, men den er langt fra os. ¹² For vore overtrædelser er mange for dine øjne, og vore synder vidner imod os. Vore overtrædelser er hos os, og vi erkender vore misgerninger. ¹³ Oprør og fornægtelse af Herren, at vende sig bort fra vor Gud, tale undertrykkelse og oprør, undfange og udtale løgnagtige ord fra hjertet. ¹⁴ Retfærdighed er drevet tilbage, og ret står langt borte; sandhed er snublet på gaderne, og retskaffenhed kan ikke komme ind. ¹⁵ Sandhed er fraværende, og den, der undgår det onde, bliver et bytte. Herren så det, og det mishagede ham, at der ikke var nogen retfærdighed. ¹⁶ Han så, at der ikke var nogen, og undrede sig over, at der ikke var nogen til at gå i forbøn; så hans egen arm bragte ham frelse, og hans retfærdighed støttede ham. ¹⁷ Han iførte sig retfærdighed som en brynje og en frelsens hjelm på sit hoved; han klædte sig i hævnens klæder og svøbte sig i nidkærhed som en kappe. ¹⁸ Efter deres gerninger vil han gengælde: vrede mod sine modstandere, gengældelse mod sine fjender; han vil gengælde øerne deres skyld. ¹⁹ Så folk vil frygte Herrens navn fra vest, og hans herlighed fra solens opgang, for han vil komme som en brusende strøm drevet af Herrens ånde. ²⁰ "En Forløser skal komme til Zion, til dem i Jakob, der vender sig fra deres synder," erklærer Herren. ²¹ "Hvad mig angår, dette er min pagt med dem," siger

Herren: "Min Ånd, som er over dig, og mine ord, som jeg har lagt i din mund, skal ikke vige fra din mund, ej heller fra dine børns mund, ej heller fra deres efterkommeres mund — fra nu af og for evigt," siger Herren.

60 "Rejs dig og strål, for dit lys er kommet, og Herrens herlighed stiger op over dig. ² Se, mørke dækker jorden og dybt mørke folkene, men Herren stiger op over dig, og Hans herlighed viser sig over dig. ³ Nationer vil blive draget til dit lys, og herskere til glansen af din morgenrøde. ⁴ "Løft dine øjne og se dig omkring; de samles alle og kommer til dig. Dine sønner vil komme langvejs fra, og dine døtre vil blive båret på hoften. ⁵ Da vil du se og stråle, og dit hjerte vil banke og svulme af glæde; havets rigdomme vil blive bragt til dig, og nationernes rigdomme vil komme til dig. ⁶ En mangfoldighed af kameler vil dække dit land, de unge kameler fra Midjan og Efa; alle fra Saba vil komme, bringende guld og røgelse, og forkyndende Herrens lovsange. ⁷ Alle Kedars flokke vil blive samlet til dig, Nebajots væddere vil tjene dig; de vil blive accepteret på Mit alter, og Jeg vil pryde Mit herlige tempel. ⁸ Hvem er disse, der flyver som skyer, som duer til deres reder? ⁹ Sandelig, kystlandene ser til mig; Tarshishs skibe er i spidsen, bringende dine børn langvejs fra, med deres sølv og guld, for Herrens din Guds ære, Israels Hellige, for Han har herliggjort dig. ¹⁰ "Udlændinge vil genopbygge dine mure, og deres konger vil tjene dig; for i Min vrede slog Jeg dig, men i Min nåde har Jeg vist dig medfølelse. ¹¹ Dine porte vil altid stå åbne; de vil ikke blive lukket dag eller nat, så folk kan bringe dig nationernes rigdomme, med deres konger ført i procession. ¹² For enhver nation eller rige, der ikke tjener dig, vil gå til grunde; det vil blive fuldstændig ødelagt. ¹³ Libanons herlighed vil komme til dig, enebærtræet, granen og cypressen sammen, for at forskønne Min hellighed; og Jeg vil gøre stedet for Mine fødder herligt. ¹⁴ Sønnerne af dem, der undertrykte dig, vil komme bøende for dig; alle, der foragtede dig, vil bøje sig ned ved dine fødder og vil kalde dig Herrens By, Zions Israels Hellige. ¹⁵ "Selvom du har været forladt og hadet, uden nogen, der passerer igennem, vil Jeg gøre dig til en evig stolthed, en glæde fra generation til generation. ¹⁶ Du vil nyde nationernes overflod og blive opretholdt af kongelige forsyninger; da vil du vide, at Jeg, Herren, er din Frelser, din Genløser, Jakobs

Mægtige. ¹⁷ I stedet for bronze vil Jeg bringe guld, og sølv i stedet for jern; i stedet for træ vil Jeg bringe bronze, og jern i stedet for sten. Jeg vil gøre fred til din guvernør og retfærdighed til din opsynsmand. ¹⁸ Vold vil ikke længere høres i dit land, ej heller ruin eller ødelæggelse inden for dine grænser; men du vil kalde dine mure Frelse og dine porte Lovsang. ¹⁹ Solen vil ikke længere være dit lys om dagen, ej heller vil månens glans skinne på dig; for Herren vil være dit evige lys, og din Gud vil være din herlighed. ²⁰ Din sol vil aldrig gå ned igen, og din måne vil ikke aftage mere; for Herren vil være dit evige lys, og dine sørgedage vil være forbi. ²¹ Da vil alle dine folk være retfærdige; de vil eje landet for evigt. De er den gren, Jeg har plantet, værket af Mine hænder, for at Jeg kan blive herliggjort. ²² Den mindste af jer vil blive til tusind, den mindste til en mægtig nation. Jeg, Herren, vil bringe det til at ske hurtigt i sin tid."

61 Herrens Guds Ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig til at bringe godt budskab til de ydmyge. Han har sendt mig for at forbinde de sønderknuste hjerter, for at udråde frihed for de fangne og løsladelse for fangerne; ² for at udråde Herrens nådeår og vores Guds hævn dag; for at trøste alle, der sørger, ³ for at sørge for dem, der sørger i Zion, give dem en krans i stedet for aske, glædens olie i stedet for sorg, og lovprisningens klædebon i stedet for en modløs ånd. De skal kaldes retfærdighedens ege, en plantning af Herren til hans herlighed. ⁴ De skal genopbygge de gamle ruiner og rejse de tidligere ødelæggelser; de skal forny de ødelagte byer, de mange generationers ødelæggelser. ⁵ Fremmede skal vogte dine hjerde, og udlændinge skal være dine bønder og vingårdsmænd. ⁶ Men I skal kaldes Herrens præster; I skal kaldes vor Guds tjenere. I skal nyde nationernes rigdom, og prale af deres herlighed. ⁷ I stedet for jeres skam skal I få en dobbelt del, og i stedet for vanære skal de råbe af glæde over deres arv. Derfor skal de eje en dobbelt del i deres land, og evig glæde skal være deres. ⁸ For jeg, Herren, elsker retfærdighed; jeg hader røveri og uret. I min trofasthed vil jeg belønne dem og indgå en evig pagt med dem. ⁹ Deres afkom skal være kendt blandt nationerne, og deres efterkommere blandt folkene. Alle, der ser dem, vil erkende, at de er et folk, som Herren har velsignet. ¹⁰ Jeg vil fryde mig meget i Herren, min sjæl vil juble i min Gud; for han har

klædt mig i frelsens klæder og svøbt mig i en retfærdighedens kappe, som en brudgom pryder sit hoved som en præst, og som en brud pryder sig med sine smykker. ¹¹ For som jorden frembringer sine spirer, og som en have får frø til at vokse, således vil Herren Gud få retfærdighed og lovprisning til at spire frem for alle nationer.

62 For Zions skyld vil jeg ikke forblive tavs, og for Jerusalems skyld vil jeg ikke være stille, indtil hendes retfærdighed skinner som morgengryet, og hendes frelse som en brændende fakkel. ² Nationer vil se din retfærdighed, og alle konger din herlighed; du vil få et nyt navn, som Herrens mund vil tildele. ³ Du vil være som en krone af pragt i Herrens hånd, en kongelig diadem holdt af din Gud. ⁴ Du vil ikke længere blive kaldt Forladt, og dit land vil ikke blive kaldt Øde. I stedet vil du blive kaldt Hephzibah, og dit land Beulah; for Herren har behag i dig, og dit land vil blive gift. ⁵ Som en ung mand gifter sig med en ung kvinde, sådan vil dine sønner gifte sig med dig; og som en brudgom glæder sig over sin brud, sådan vil din Gud glæde sig over dig. ⁶ Jeg har stationeret vægtene på dine mure, Jerusalem; de vil aldrig være tavse dag eller nat. I, som kalder på Herren, giv ikke op, ⁷ og giv Ham ingen ro, indtil Han etablerer Jerusalem og gør hende til jordens pris. ⁸ Herren har svoret ved Sin højre hånd og ved Sin mægtige arm: "Jeg vil aldrig igen give dit korn som mad til dine fjender, og udlændinge skal ikke drikke den nye vin, som du har arbejdet for; ⁹ men de, der høster det, vil fortære det og prise Herren, og de, der samler druerne, vil nyde det i Min helligdoms gårde." ¹⁰ Gå gennem portene! Forbered vejen for folket. Byg vejen op! Ryd stenene. Rejs et banner for nationerne. ¹¹ Se, Herren har proklameret til jordens ender: "Sig til Zions datter, 'Se, din Frelser kommer; se, Hans belønning er med Ham, og Hans gengældelse følger Ham.'" ¹² De vil blive kaldt det Hellige Folk, Herrens Forløste; og du vil blive kaldt Eftertragtet, en By Ikke Længere Forladt.

63 Hvem er denne, som kommer fra Edom, med strålende klæder fra Bozrah, denne, som er majestætisk i sin påklædning, marcherende frem i sin styrkes storhed? "Det er mig, den, der taler i retfærdighed, mægtig til at frelse." ² Hvorfor er dine klæder røde, som dem der træder vinpersen? ³ "Jeg har trådt vinpersen alene, og fra

nationerne var der ingen med mig. Jeg trampede dem i min vrede og knuste dem i min harme; deres livsblod sprøjtede på mine klæder, og jeg farvede al min påklædning. ⁴ For hævnens dag var i mit hjerte, og mit forløsningens år er kommet. ⁵ Jeg så mig om, men der var ingen til at hjælpe, og jeg var forfærdet over, at ingen gav støtte; så min egen arm bragte mig frelse, og min vrede støttede mig. ⁶ Jeg trampede nationerne ned i min vrede og gjorde dem berusede med min harme, og jeg udgød deres livsblod på jorden." ⁷ Jeg vil fortælle om Herrens barmhjertigheder og Herrens lovsange, i overensstemmelse med alt, hvad Herren har gjort for os, og den store godhed mod Israels hus, som han har givet i henhold til sin medfølelse og overflod af sine barmhjertigheder. ⁸ For han sagde: "Sikkert er de mit folk, børn, der ikke vil være falske." Så blev han deres Frelser. ⁹ I al deres lidelse led han også, og hans nærværs engel befriede dem. I sin kærlighed og barmhjertighed forløste han dem; han løftede dem op og bar dem gennem de gamle dage. ¹⁰ Alligevel gjorde de oprør og bedrøvede hans Hellige Ånd; så vendte han sig og blev deres modstander, og han selv kæmpede imod dem. ¹¹ Da huskede hans folk de gamle dage, Moses' dage. Hvor er han, som førte dem gennem havet med sin hjords hyrde? Hvor er han, som satte sin Hellige Ånd blandt dem, ¹² som sendte sin herlige magts arm til at være ved Moses' højre hånd, som delte vandene foran dem for at opnå et evigt navn for sig selv, ¹³ som førte dem gennem dybderne? Som en hest i ørkenen snublede de ikke; ¹⁴ som kvæg, der går ned til sletten, gav Herrens Ånd dem hvile. Således førte du dit folk for at skabe dig et herligt navn. ¹⁵ Se ned fra himlen og se fra din hellige og herlige ophøjede bolig. Hvor er din iver og dine mægtige gerninger? Dine hjertes bevægelser og din medfølelse er tilbageholdt fra os. ¹⁶ For du er vores Fader, selvom Abraham ikke kender os, og Israel ikke genkender os; du, Herre, er vores Fader, vores Forløser fra gammel tid er dit navn. ¹⁷ Hvorfor, Herre, får du os til at afvige fra dine veje og hærder vores hjerter fra at frygte dig? Vend tilbage for dine tjeneres skyld, dine arves stammer. ¹⁸ I en kort tid besad dit hellige folk din helligdom, men nu har vores modstandere trampet den ned. ¹⁹ Vi er blevet et folk, som du ikke har regeret, ligesom dem, der ikke er blevet kaldt ved dit navn.

64 Gid du ville åbne himlene og stige ned, så bjergene skælvede for dit åsyn—² Som ild antænder kvas og får vand til at koge, kom ned for at gøre dit navn kendt for dine modstandere, så nationerne skælver for dit åsyn!³ Da du gjorde frygtindgydende ting, som vi ikke forventede, steg du ned, og bjergene rystede for dit åsyn.⁴ Siden gammel tid har ingen hørt eller opfattet med øret, ej heller har øjet set nogen Gud foruden dig, som handler på vegne af dem, der venter på ham.⁵ Du møder dem, der glæder sig i at gøre retfærdighed, som husker dig på dine veje. Se, du var vred, for vi syndede; vi fortsatte i vores synder i lang tid. Hvordan skal vi da blive frelst?⁶ For vi er alle blevet som en, der er uren, og alle vores retfærdige gerninger er som et snavset klæde; vi visner alle som et blad, og vores overtrædelser, som vinden, bærer os bort.⁷ Der er ingen, der kalder på dit navn eller vækker sig selv til at gribe fat i dig; for du har skjult dit ansigt for os og har overgivet os til magten af vores overtrædelser.⁸ Dog er du, Herre, vores Fader. Vi er leret, og du er vores pottemager; vi er alle værket af din hånd.⁹ Vær ikke vred ud over mål, Herre, og husk ikke vores overtrædelser for evigt. Se, vær venlig at se, for vi er alle dit folk.¹⁰ Dine hellige byer er blevet en ødemark; Zion er blevet en ødemark, Jerusalem en ødelæggelse.¹¹ Vores hellige og smukke tempel, hvor vores forfædre priste dig, er blevet brændt med ild, og alle vores skatte er blevet en ruin.¹² Vil du holde dig tilbage ved disse ting, Herre? Vil du forblive tavs og lade os lide ud over mål?

65 "Jeg lod mig finde af dem, der ikke spurgte efter mig; jeg blev fundet af dem, der ikke søgte mig. Jeg sagde: 'Her er jeg, her er jeg,' til et folk, der ikke kaldte på mit navn.² Jeg har rakt mine hænder ud hele dagen til et oprørs folk, som vandrer på veje, der ikke er gode, og følger deres egne tanker—³ et folk, der konstant provokerer mig åbent, ofrer i haver og brænder røgelse på mursten;⁴ som sidder blandt gravene og tilbringer natten på hemmelige steder; som spiser svinekød, og hvis gryder indeholder suppen af urent kød;⁵ som siger, 'Hold dig for dig selv, kom ikke nær mig, for jeg er helligere end du!' Sådanne mennesker er røg i mine næsebor, en ild der brænder hele dagen.⁶ Se, det er optegnet for mig: Jeg vil ikke forblive tavs, men vil gengælde; jeg vil gengælde i deres skød—⁷ både jeres synder og jeres forfædres synder," siger

Herren. "Fordi de ofrede røgelse på bjergene og hånede mig på højene, vil jeg måle i deres skød den fulde betaling for deres tidligere handlinger."⁸ Dette siger Herren: "Som når ny vin findes i en klase, og nogen siger, 'Ødelæg den ikke, for der er en velsignelse i den,' sådan vil jeg handle på vegne af mine tjenere, for ikke at ødelægge dem alle.⁹ Jeg vil frembringe efterkommere fra Jakob, og fra Juda dem, der vil arve mine bjerge; mine udvalgte vil besidde dem, og der vil mine tjenere bo.¹⁰ Sharon vil være en græsgang for flokke, og Akors dal et hvilested for hjoerde, for mit folk, der søger mig.¹¹ Men I, som forlader Herren og glemmer mit hellige bjerg, som dækker bord for Skæbnen og fylder skåle med blandet vin for Skæbnen,¹² jeg vil bestemme jer til sværdet, og I vil alle bøje jer til slagtning; fordi jeg kaldte, og I svarede ikke, jeg talte, og I lyttede ikke. I gjorde ondt i mine øjne og valgte, hvad der mishager mig."¹³ Derfor siger den suveræne Herre: "Se, mine tjenere vil spise, men I vil være sultne; se, mine tjenere vil drikke, men I vil være tørstige; se, mine tjenere vil glæde sig, men I vil blive gjort til skamme.¹⁴ Se, mine tjenere vil synge af hjertets glæde, men I vil råbe af hjertets smerte og jamre af en brudt ånd.¹⁵ I vil efterlade jeres navn som en forbandelse for mine udvalgte, og den suveræne Herre vil slå jer ihjel, men han vil give sine tjenere et andet navn.¹⁶ Den, der påkalder en velsignelse i landet, vil gøre det ved sandhedens Gud; den, der sværger en ed i landet, vil sværge ved sandhedens Gud. For de tidligere problemer vil blive glemt og skjult for mit syn.¹⁷ "For se, jeg skaber nye himle og en ny jord, og de tidligere ting vil ikke blive husket eller komme i tanke.¹⁸ Men vær glade og fryd jer for evigt over det, jeg skaber; for se, jeg skaber Jerusalem til fryd og hendes folk til glæde.¹⁹ Jeg vil fryde mig over Jerusalem og glæde mig over mit folk; lyden af gråd og klage vil ikke længere høres i hende.²⁰ Der vil ikke længere være i den et spædbarn, der kun lever få dage, eller en gammel person, der ikke lever sine år ud; den, der dør som hundredeårig, vil blive betragtet som en ung, og den, der ikke når hundrede, vil blive anset for forbandet.²¹ De vil bygge huse og bo i dem; de vil også plante vingårde og nyde deres frugt.²² De vil ikke bygge, og andre bebo, de vil ikke plante, og andre spise; for som et træs dage, sådan vil mit folks dage være, og mine udvalgte vil længe nyde deres hænders arbejde.²³ De vil ikke arbejde forgæves, ej heller

føde børn, der er dømt til ulykke; for de vil være et folk velsignet af Herren, de og deres efterkommere med dem. ²⁴ Selv før de kalder, vil jeg svare; mens de stadig taler, vil jeg lytte til dem. ²⁵ Ulven og lammet vil græsse sammen, og løven vil spise strå som oxen, og støv vil være slangens føde. De vil ikke gøre skade eller ødelægge på hele mit hellige bjerg,” siger Herren.

66 Så siger Herren: “Himlen er min trone, og jorden er min fodskammel. Hvor er det hus, I kunne bygge til mig? Og hvor er mit hvilested? ² For min hånd har skabt alle disse ting, og således kom de til,” erklærer Herren. “Men jeg vil se til denne: en, der er ydmyg og sønderknust i ånden, og som bærer for mit ord. ³ Men den, der slagter en okse, er som en, der dræber et menneske; den, der ofrer et lam, er som en, der brækker halsen på en hund; den, der bringer et afgrødeoffer, er som en, der ofrer svineblod; den, der brænder røgelse, er som en, der tilbeder et afgudsbillede. De har valgt deres egne veje, og deres sjæle fryder sig i deres vederstyggeligheder; ⁴ så jeg vil vælge hård behandling for dem og bringe over dem, hvad de frygter. For da jeg kaldte, svarede ingen; da jeg talte, lyttede de ikke. I stedet gjorde de ondt i mine øjne og valgte, hvad der mishager mig.” ⁵ Hør Herrens ord, I, der bærer for hans ord: “Jeres egne folk, der hader jer og udelukker jer på grund af mit navn, har sagt: ‘Lad Herren blive hertiggjort, så vi kan se jeres glæde!’ Men de vil blive gjort til skamme. ⁶ En lyd af oprør fra byen, en stemme fra templet, Herrens stemme, der gengælder sine fjender, hvad de fortjener. ⁷ “Før hun går i fødsel, føder hun; før smerten kommer over hende, føder hun en dreng. ⁸ Hvem har nogensinde hørt om sådanne ting? Hvem har nogensinde set ting som disse? Kan et land fødes på en dag, eller en nation bringes til verden på et øjeblik? Men så snart Zion var i fødsel, fødte hun sine børn. ⁹ Bringers jeg til fødselsøjeblikket og giver ikke fødsel?” siger Herren. “Eller lukker jeg moderlivet, når jeg bringer til fødsel?” siger din Gud. ¹⁰ “Fejr med Jerusalem og vær glad for hende, alle I, der elsker hende; fyldes med glæde med hende, alle

I, der sørger over hende, ¹¹ så I kan amme og blive tilfredse ved hendes trøstende bryster; I vil drikke dybt og fryde jer i hendes overflodsrige bryster.” ¹² For dette siger Herren: “Jeg vil udstrække fred til hende som en flod, og nationernes herlighed som en overstrømmende strøm; I vil blive ammet, båret på hendes hofte og vugget på hendes knæ. ¹³ Som en mor trøster sit barn, sådan vil jeg trøste jer; og I vil blive trøstet i Jerusalem.” ¹⁴ Når I ser dette, vil jeres hjerte fryde sig, og jeres knogler vil blomstre som det nye græs; Herrens hånd vil blive kendt for sine tjenere, men han vil være vred på sine fjender. ¹⁵ For se, Herren vil komme med ild, og hans vogne som en hvirvelvind, for at udøse sin vrede med raseri, og sin irettesættelse med ildflammer. ¹⁶ For med ild og med sit sværd vil Herren bringe dom over alle mennesker, og mange vil falde for Herrens hånd. ¹⁷ “De, der helliger og renser sig for at gå ind i haverne, efter en i midten, som spiser svinekød, afskyelige ting og mus, vil møde deres ende sammen,” erklærer Herren. ¹⁸ “For jeg kender deres gerninger og deres tanker, og tiden kommer til at samle alle nationer og sprog. Og de vil komme og se min herlighed. ¹⁹ Jeg vil sætte et tegn blandt dem, og jeg vil sende overlevende til nationerne: til Tarshish, Put, Lud, Meshek, Tubal og Javan, til de fjerne kystlande, der ikke har hørt om mit ry eller set min herlighed. De vil forkynde min herlighed blandt nationerne. ²⁰ Og de vil bringe alle jeres folk fra alle nationerne til mit hellige bjerg i Jerusalem som en offergave til Herren—på heste, i vogne og vogne, på muldyr og kameler,” siger Herren, “som israelitterne bringer deres afgrødeofre i rene kar til Herrens hus. ²¹ Og jeg vil udvælge nogle af dem som præster og levitter,” siger Herren. ²² “For ligesom de nye himle og den nye jord, som jeg skaber, vil bestå for mig,” erklærer Herren, “så vil jeres navn og efterkommere bestå. ²³ Fra den ene nymåne til den anden og fra den ene sabbat til den anden vil hele menneskeheden komme for at tilbede for mig,” siger Herren. ²⁴ “Så vil de gå ud og se på ligene af dem, der har gjort oprør mod mig; for deres orm vil ikke dø, og deres ild vil ikke blive slukket, og de vil være en afsky for hele menneskeheden.”

Jeremias Bog

1 Ord af Jeremias, søn af Hilkija, en af præsterne i Anatot i Benjamins land, ² til hvem Herrens ord kom i Josias' dage, søn af Amon, konge af Juda, i det trettende år af hans regering. ³ Det kom også under Jojakims regering, søn af Josias, konge af Juda, indtil den femte måned i Sidkijas ellevte år, søn af Josias, konge af Juda, da Jerusalems folk gik i eksil. ⁴ Så kom et budskab fra Herren til mig, der sagde, ⁵ "Før jeg dannede dig i moders liv kendte jeg dig, og før du blev født, helligede jeg dig; jeg udpegede dig som profet for nationerne." ⁶ Da sagde jeg, "Ak, suveræne Herre! Jeg ved ikke, hvordan jeg skal tale, for jeg er ung." ⁷ Men Herren sagde til mig, "Sig ikke, 'Jeg er for ung,' for du skal gå til alle, jeg sender dig til, og tale, hvad jeg befaler dig. ⁸ Frygt dem ikke, for jeg er med dig for at beskytte dig," erklærer Herren. ⁹ Så rakte Herren sin hånd ud og rørte ved min mund og sagde til mig, "Jeg har lagt mine ord i din mund. ¹⁰ Se, i dag udpeger jeg dig over nationer og riger til at oprykke og nedbryde, til at ødelægge og omstyrte, til at bygge og plante." ¹¹ Herrens ord kom til mig og sagde, "Hvad ser du, Jeremias?" Og jeg svarede, "Jeg ser en mandelgren." ¹² Herren sagde til mig, "Du har set rigtigt, for jeg våger over mit ord for at opfylde det." ¹³ Herrens ord kom til mig en anden gang og sagde, "Hvad ser du?" Og jeg sagde, "Jeg ser en kogende gryde, der hælder væk fra nord." ¹⁴ Så sagde Herren til mig, "Fra nord vil ulykken blive udstødt over alle, der bor i landet. ¹⁵ For jeg er ved at tilkalde alle folkene fra de nordlige riger," erklærer Herren. "Deres konger vil komme og opstille deres troner ved indgangen til Jerusalems porte; de vil komme imod alle hendes omgivende mure og imod alle Judas byer. ¹⁶ Jeg vil udtale mine domme over dem på grund af deres ondskab i at forlade mig, i at brænde røgelse for andre guder og i at tilbede, hvad deres hænder har lavet. ¹⁷ "Forbered dig! Rejs dig og sig til dem, hvad jeg befaler dig. Lad dig ikke skræmme af dem, ellers vil jeg skræmme dig for dem. ¹⁸ I dag har jeg gjort dig som en befæstet by, en jernsøjle og en bronzemur til at stå imod hele landet—imod Judas konger, dets embedsmænd, dets præster og landets folk. ¹⁹ De vil kæmpe imod dig, men vil ikke overvinde dig, for jeg er med dig for at redde dig," erklærer Herren.

2 Et budskab fra Herren nåede mig: ² "Gå og forkynd i Jerusalems ører: 'Dette siger Herren: "Jeg husker din ungdoms hengivenhed, din

kærlighed som brud, hvordan du fulgte mig gennem ørkenen, gennem et land, der ikke var sået. ³ Israel var hellig for Herren, den første frugt af hans høst. Alle, der fortærede hende, blev holdt skyldige; ulykke kom over dem," erklærer Herren. ⁴ Hør Herrens ord, I Jakobs efterkommere, alle Israels hus' familier. ⁵ Dette siger Herren: "Hvad fandt jeres forfædre, der manglede i mig, siden de vandrede så langt bort fra mig? De forfulgte værdiløse afguder og blev selv værdiløse. ⁶ De sagde ikke: 'Hvor er Herren, som førte os op fra Egypten, som ledte os gennem den golde ørken, gennem et land af ørkener og gruber, et land af tørke og dybt mørke, et land, hvor ingen rejser, og ingen bor?' ⁷ Jeg bragte jer ind i et frugtbart land for at spise dets frugt og gode ting. Men I kom og besmittede mit land og gjorde min arv afskyelig. ⁸ Præsterne sagde ikke: 'Hvor er Herren?' De, der håndterer loven, kendte mig ikke; herskerne gjorde oprør mod mig, og profeterne profeterede ved Ba'al, efterfulgte ting, der ikke gavner. ⁹ "Derfor rejser jeg igen anklager mod jer," erklærer Herren. "Og jeg vil kæmpe med jeres børnebørn. ¹⁰ Kryds over til Kittims kystlande og se, send til Kedar og observer nøje; se om der nogensinde har været noget som dette: ¹¹ Har et folk nogensinde skiftet sine guder, selvom de slet ikke er guder? Men mit folk har byttet deres herlige Gud for det, der er værdiløst. ¹² Vær forbløffet over dette, I himle, og skælv med stor frygt," erklærer Herren. ¹³ "For mit folk har begået to synder: De har forladt mig, kilden til levende vand, og har gravet deres egne cisterner, brudte cisterner, der ikke kan holde vand. ¹⁴ Er Israel en tjener, født til slaveri? Hvorfor er han da blevet bytte? ¹⁵ Løver har brølet mod ham, de har brølet højt. De har lagt hans land øde; hans byer er brændt og forladt. ¹⁶ Også mændene fra Memphis og Tahpanhes har forvoldt dig skade. ¹⁷ Er det ikke jer, der har bragt dette over jer selv ved at forlade Herren jeres Gud, da han ledte jer på vejen? ¹⁸ Hvorfor går I nu til Egypten for at drikke Nilens vand? Og hvorfor går I til Assyrien for at drikke Eufrats vand? ¹⁹ Jeres ondskab vil rette jer, og jeres frafald vil i rettesætte jer. Overvej da og indse, hvor ondt og bittert det er for jer at forlade Herren jeres Gud og ikke have ærefrygt for mig," erklærer Herren, hærskarernes Gud. ²⁰ "For længe siden brød I jeres åg og rev jeres bånd af; I sagde, 'Jeg vil ikke tjene dig!' Faktisk, på hver høj bakke og under hvert bredt træ lagde I jer som en utro. ²¹ Jeg havde plantet dig

Jeremias Bog

som en udsøgt vinstok, en fuldstændig trofast sæd. Hvordan vendte du dig så mod mig til en korrupt, vild vinstok? ²² Selvom du vasker dig med lud og bruger meget sæbe, er din skylds plet stadig foran mig," erklærer den Suveræne Herre. ²³ "Hvordan kan du sige, 'Jeg er ikke besmittet; jeg har ikke løbet efter Ba'alerne'? Se din opførsel i dalen; overvej hvad du har gjort. Du er en hurtig hun-kamel, der løber her og der, ²⁴ et vildt æsel, vant til ørkenen, der snuser vinden i sin trang— i sin brunst, hvem kan holde hende tilbage? Enhver han, der forfølger hende, behøver ikke at trætte sig; på hendes tid vil de finde hende. ²⁵ Løb ikke, indtil dine fødder er bare og din hals er tør. Men du sagde, 'Det er håbløst! Jeg elsker fremmede guder, og jeg må gå efter dem.' ²⁶ "Som en tyv bliver vanæret, når han bliver fanget, sådan bliver Israels hus vanæret— de, deres konger, deres embedsmænd, deres præster og deres profeter. ²⁷ De taler til træ, 'Du er min far,' og til sten, 'Du gav mig fødsel.' De har vendt ryggen til mig og ikke deres ansigter; dog når de er i problemer, råber de, 'Kom og red os!' ²⁸ Hvor er da de guder, I lavede til jer selv? Lad dem rejse sig, hvis de kan redde jer i jeres nødens tid! For dig, Juda, har lige så mange guder, som du har byer. ²⁹ "Hvorfor bringer I anklager mod mig? I har alle gjort oprør mod mig," erklærer Herren. ³⁰ "Forgæves har jeg tugtet jeres folk; de reagerede ikke på irettesættelse. Jeres sværd har fortært jeres profeter som en glubsk løve. ³¹ "I generation, overvej Herrens ord: Har jeg været en ørken for Israel eller et land af tykt mørke? Hvorfor siger mit folk, 'Vi er frie til at strejfe; vi vil ikke komme til dig mere'? ³² Glemmer en ung kvinde sine smykker, en brud sine bryllupsprydelser? Alligevel har mit folk glemt mig, dage uden tal. ³³ Hvor dygtig du er til at forfølge kærlighed! Selv de værste kvinder kan lære af dine veje. ³⁴ På dine klæder findes det uskyldige fattiges livsblod, selvom du ikke fangede dem i at bryde ind. Ikke desto mindre, ³⁵ siger du, 'Jeg er uskyldig; hans vrede er sikkert vendt bort fra mig.' Men jeg vil dømme dig, fordi du siger, 'Jeg har ikke syndet.' ³⁶ Hvorfor vandrer du så meget, skifter dine veje? Du vil blive skuffet af Egypten, som du blev af Assyrien. ³⁷ Du vil også forlade det sted med dine hænder på dit hoved, for Herren har forkastet dem, du stoler på; du vil ikke have fremgang med dem.

3 Herren siger: "Hvis en mand skiller sig fra sin hustru, og hun går fra ham for at blive en anden mands hustru, skulle han vende tilbage til hende igen? Ville landet ikke blive grundigt besmittet? Alligevel har du handlet som en skøge med talrige elskere; ville du vende tilbage til mig?" erklærer Herren. ² "Se op til de øde højder og overvej: er der noget sted, du ikke er blevet krænkert? Du har ventet ved vejkanterne efter elskere, som en nomade i ørkenen, og du har forurenset landet med din prostitution og ondskab. ³ Som følge heraf er regnskyllene blevet tilbageholdt, og der har ikke været noget forårsregn. Du har en prostituerets frækhed; du nægter at føle skam. ⁴ Har du ikke lige råbt til mig: 'Min Fader, du er min ungdoms ledsager, ⁵ vil du være vred for evigt? Vil din vrede vare til enden?' Dette er, hvad du siger, men du fortsætter med at gøre alt det onde, du kan." ⁶ I kong Josias' dage sagde Herren til mig: "Har du set, hvad troløse Israel har gjort? Hun er gået op på hver høj bakke og under hvert grønt træ og har begået ægteskabsbrud der. ⁷ Jeg tænkte, 'Efter hun har gjort alt dette, vil hun vende tilbage til mig,' men hun vendte ikke tilbage, og hendes utro søster Juda så det. ⁸ Jeg gav troløse Israel hendes skilsmissebrev og sendte hende bort på grund af hendes ægteskabsbrud. Alligevel var hendes utro søster Juda ikke bange; hun gik også og begik ægteskabsbrud. ⁹ På grund af hendes letsindige umoral besmittede hun landet og begik ægteskabsbrud med sten og træ. ¹⁰ På trods af alt dette vendte hendes utro søster Juda ikke tilbage til mig med hele sit hjerte, men kun i skin," erklærer Herren. ¹¹ Og Herren sagde til mig, "Troløse Israel er mere retfærdig end utro Juda. ¹² Gå og forkynd dette budskab mod nord: 'Vend tilbage, troløse Israel,' erklærer Herren, 'Jeg vil ikke forblive vred på dig, for jeg er nådig,' erklærer Herren, 'Jeg vil ikke være vred for evigt. ¹³ Kun erkend din skyld— at du har gjort oprør mod Herren din Gud, spredt dine gunster til fremmede guder under hvert grønt træ, og ikke adlydt min røst,' erklærer Herren. ¹⁴ "Vend tilbage, troløse folk," erklærer Herren, "for jeg er jeres herre. Jeg vil tage jer—en fra en by og to fra en familie—og bringe jer til Zion. ¹⁵ Så vil jeg give jer hyrder efter mit eget hjerte, som vil lede jer med viden og forståelse. ¹⁶ I de dage, når I er blevet mange og forøget i landet," erklærer Herren, "vil de ikke længere sige, 'Herrens pagts ark.' Det vil ikke komme i tanke, ej heller vil de huske det eller savne

Jeremias Bog

det, ej heller vil det blive lavet igen.¹⁷ På den tid vil Jerusalem blive kaldt Herrens Trone, og alle nationer vil samles i Jerusalem for at ære Herrens navn. De vil ikke længere følge deres onde hjertes stædighed.¹⁸ I de dage vil Judas hus gå med Israels hus, og sammen vil de komme fra landet mod nord til det land, jeg gav jeres forfædre som en arv.¹⁹ "Jeg sagde, 'Hvor gerne ville jeg behandle jer som sønner og give jer et dejligt land, den smukkeste arv af nogen nation.' Jeg troede, I ville kalde mig 'Fader' og ikke vende jer bort fra at følge mig."²⁰ Men ligesom en kvinde er utro mod sin mand, så har du, Israel, været utro mod mig," erklærer Herren.²¹ En stemme høres på de øde højder, gråden og bønfoldelsen fra Israels folk, fordi de har fordrejet deres veje og har glemt Herren deres Gud.²² "Vend tilbage, troløse folk; jeg vil helbrede jeres frafald." "Ja, vi vil komme til dig, for du er Herren vores Gud."²³ Sikkert er larmen på højene og bjergene en vildfarelse; sandelig i Herren vores Gud er Israels frelse.²⁴ Fra vores ungdom har skammelige guder fortæret frugterne af vores forfædres arbejde—deres flokke og hjoede, deres sønner og døtre.²⁵ Lad os ligge i vores skam, og lad vores vanære dække os. Vi har syndet mod Herren vores Gud, både vi og vores forfædre; fra vores ungdom til denne dag har vi ikke adlydt Herrens vores Guds røst."

4 "Hvis du, Israel, skal vende tilbage," erklærer Herren, "så vend tilbage til Mig. Hvis du fjerner dine afskyelige afguder fra Mit åsyn og ikke flakker omkring,² og hvis du sværger: 'Så sandt som Herren lever,' i sandhed, i retfærdighed og i ret, så vil folkene velsigne sig ved Ham, og i Ham vil de prise sig."³ For dette siger Herren til Judas folk og til Jerusalem: "Bryd jeres upløjede jord op og så ikke blandt torne.⁴ Omskær jer til Herren og omskær jeres hjerter, Judas folk og Jerusalems indbyggere, ellers vil Min vrede flamme op som ild og brænde uden nogen til at slukke den, på grund af jeres onde gerninger."⁵ "Proklamér i Juda og bekendtgør i Jerusalem, og sig: 'Blæs i trompeten over hele landet!' Råb højt og sig: 'Samle jer, og lad os flygte til de befæstede byer!'⁶ Rejs et signal mod Zion! Flygt for sikkerhed uden forsinkelse! For jeg bringer ulykke fra nord, endda stor ødelæggelse."⁷ En løve er kommet op fra sin krat; en ødelægger af nationer er draget ud. Han har forladt sit sted for at lægge jeres land øde. Jeres byer vil blive ødelagt uden indbyggere.⁸ For dette, tag sæk på, klag og jamr, for

Herrens voldsomme vrede er ikke vendt bort fra os.⁹ "På den dag," erklærer Herren, "vil kongens hjerte og embedsmændenes hjerter svigte; præsterne vil blive forfærdede, og profeterne vil blive rystede."¹⁰ Da sagde jeg: "Ak, Suveræne Herre! Du har da fuldstændig bedraget dette folk og Jerusalem ved at sige: 'I vil have fred,' mens sværdet er ved vores struber!"¹¹ På det tidspunkt vil det blive sagt til dette folk og til Jerusalem: "En brændende vind fra de guld højder i ørkenen blæser mod Mit folk, ikke for at kaste eller rense;¹² en vind for stærk til det kommer fra Mig. Nu annoncerer Jeg Mine domme mod dem."¹³ Se, han rykker frem som skyerne, hans vogne er som en hvirvelvind, hans heste hurtigere end ørne. Ve os! Vi er ødelagt!¹⁴ Jerusalem, vask det onde fra dit hjerte, så du kan blive frelst. Hvor længe vil du huse onde tanker?¹⁵ En stemme annoncerer fra Dan, proklamerer ulykke fra Efraims høje.¹⁶ "Rapportér dette til folkene, proklamér om Jerusalem: 'En belejringshær kommer fra et fjernt land, rejser et krigsråd mod Judas byer.'¹⁷ De omringer hende som vagter på en mark, fordi hun har gjort oprør mod Mig,' erklærer Herren.¹⁸ "Din adfærd og dine handlinger har bragt dette over dig. Dette er din straf. Hvor bitter den er! Hvor den gennemborer hjertet!"¹⁹ Åh, min smerte, min smerte! Jeg vrider mig i smerte. Åh, mit hjertes kval! Mit hjerte banker i mig, jeg kan ikke tie. For jeg har hørt lyden af trompeten; krigens alarm."²⁰ Ulykke på ulykke er proklameret; hele landet er ødelagt. I et øjeblik er mine telte ødelagt, mine læskure på et øjeblik.²¹ Hvor længe skal jeg være vidne til kampstandarden og høre lyden af trompeten?²² "For Mit folk er tåbeligt; de kender Mig ikke. De er tankeløse børn; de har ingen forståelse. De er dygtige til at gøre ondt; de ved ikke, hvordan man gør godt."²³ Jeg betragtede jorden, og den var formløs og tom; og på himlen, og deres lys var borte.²⁴ Jeg betragtede bjergene, og de rystede; alle bakkerne svajede.²⁵ Jeg betragtede, og der var ingen mennesker; hver fugl på himlen var fløjet bort.²⁶ Jeg betragtede, og det frugtbare land var en ørken; alle dens byer lå i ruiner for Herrens åsyn, i lyset af Hans voldsomme vrede.²⁷ For dette siger Herren: "Hele landet vil være en ødelæggelse, men jeg vil ikke ødelægge det fuldstændigt.²⁸ Derfor vil jorden sørge og himlen ovenover blive mørk, fordi Jeg har talt og vil ikke fortryde, Jeg har besluttet og vil ikke vende tilbage."²⁹ Ved lyden af ryttere og

Jeremias Bog

bueskytter flygter hver by; de går ind i kratene og klatrer blandt klipperne. Hver by er forladt; ingen bor i dem. ³⁰ Og du, ødelagte, hvad vil du gøre? Selvom du klæder dig i skarlagen, selvom du tager på guldsmykker, selvom du fremhæver dine øjne med makeup, forgæves gør du dig smuk. Dine elskere foragter dig; de søger dit liv. ³¹ Jeg hører et skrig som af en kvinde i fødsel, en stønnen som af en, der føder sit første barn—Zions datters skrig, der gisper efter vejret, strækker sine hænder ud og siger: "Ak! Jeg besvimer; mit liv er overgivet til mordere."

5 "Vandrer gennem Jerusalems gader, observer og læg mærke til. Søg på hendes offentlige pladser; hvis du finder en eneste person, der handler retfærdigt og søger sandhed, vil jeg tilgive hende. ² Selvom de siger, 'Så sandt som Herren lever,' sværger de helt sikkert falsk." ³ Herre, søger dine øjne ikke sandhed? Du slog dem, men de følte ingen smerte; Du fortærede dem, men de nægtede at tage imod retledning. De har gjort deres ansigter hårdere end klippe og har nægtet at vende tilbage. ⁴ Jeg tænkte, "Disse er kun de fattige; de er tåbelige, for de kender ikke Herrens vej, deres Guds dom. ⁵ Jeg vil gå til de store og tale til dem, for de kender helt sikkert Herrens vej, deres Guds dom." Men også de har brudt åget og sprængt båndene. ⁶ Derfor vil en løve fra skoven dræbe dem, en ulv fra ørkenen vil hærge dem, en leopard holder øje med deres byer. Alle, der vover sig ud, vil blive sønderrevet, for deres overtrædelser er mange, deres frafald talrige. ⁷ "Hvorfor skulle jeg tilgive dig? Dine børn har forladt Mig og svoret ved dem, der ikke er guder. Jeg sørgede for dem, men de begik utroskab og stimlede til skøgenes huse. ⁸ De er som velnærede, lystne hingste, hver vrinsker efter sin nabos hustru. ⁹ Skal jeg ikke straffe dem for disse ting?" erklærer Herren. "Skal jeg ikke hævne Mig på en nation som denne? ¹⁰ "Gå gennem hendes vingårde og ødelæg dem, men gør ikke en fuldstændig ødelæggelse; fjern hendes grene, for de tilhører ikke Herren. ¹¹ Israels hus og Judas hus har været fuldstændig utro mod Mig," erklærer Herren. ¹² De har nægtet Herren og sagt, "Han vil intet gøre; ingen ulykke vil komme over os, ej heller vil vi se sværd eller hungersnød. ¹³ Profeterne er blot vind, og ordet er ikke i dem; således vil det ske med dem." ¹⁴ Derfor, dette er hvad Herren, Hærskarers Gud, siger: "Fordi I har talt dette ord, vil jeg gøre Mine ord i din mund til en ild og dette folk til træ, og det vil fortære dem. ¹⁵ Se, jeg

bringer en nation imod dig fra det fjerne, Israels hus," erklærer Herren. "Det er en gammel og vedvarende nation, et folk hvis sprog du ikke kender, ej heller kan du forstå, hvad de siger. ¹⁶ Deres pilekogger er som en dyb grav; alle er de tapre krigere. ¹⁷ De vil fortære din høst og din mad; de vil fortære dine sønner og døtre; de vil fortære dine flokke og hjerde; de vil fortære dine vinstokke og figentræer. De vil nedbryde dine befæstede byer, som du stoler på, med sværdet. ¹⁸ "Selv i de dage," erklærer Herren, "vil jeg ikke fuldstændig ødelægge dig. ¹⁹ Og når folket spørger, 'Hvorfor har Herren vor Gud gjort alt dette mod os?' skal du sige til dem, 'Som I har forladt Mig og tjent fremmede guder i jeres eget land, sådan vil I tjene fremmede i et land, der ikke er jeres eget.' ²⁰ "Forkynd dette til Jakobs efterkommere og bekendtgør det i Juda: ²¹ Hør dette, I tankeløse og tåbelige folk, som har øjne men ikke ser, som har ører men ikke hører: ²² Frygtet I ikke Mig?" erklærer Herren. "Skælver I ikke i Mit nærvær? Jeg har sat sandet som en grænse for havet, en evig barriere det ikke kan overskride. Selvom bølgerne kaster sig, kan de ikke sejre; selvom de brøler, kan de ikke overskride det. ²³ Men dette folk har et stædigt og trodsigt hjerte; de har vendt sig bort og er gået. ²⁴ De siger ikke i deres hjerter, 'Lad os frygte Herren vor Gud, som giver efterårs- og forårsregn i rette tid, som sikrer os de regelmæssige høstuger.' ²⁵ Dine overtrædelser har berøvet dig disse, og dine synder har holdt det gode fra dig. ²⁶ For onde mænd findes blandt Mit folk; de ligger på lur som dem, der sætter fælder for at fange mennesker. ²⁷ Som bure fulde af fugle, er deres huse fulde af bedrag; derfor er de blevet store og rige. ²⁸ De er blevet fede og glatte. Deres onde gerninger har ingen grænse; de søger ikke retfærdighed. De forsvarer ikke de faderløses sag, ej heller opretholder de de fattiges rettigheder. ²⁹ Skal jeg ikke straffe dem for disse ting?" erklærer Herren. "Skal jeg ikke hævne Mig på en nation som denne? ³⁰ "En chokerende og frygtelig ting er sket i landet: ³¹ Profeterne profeterer falsk, og præsterne hersker efter deres egen myndighed; og Mit folk elsker det sådan. Men hvad vil I gøre, når enden kommer?"

6 "Fly for sikkerhed, Benjamin-folk, fra midten af Jerusalem! Blæs i trompeten i Tekoa og hæv et signal over Beth Hakkerem, for katastrofe truer fra nord, sammen med stor ødelæggelse. ² Den smukke og delikate Datter Zion, jeg vil ødelægge. ³

Jeremias Bog

Hyrder med deres flokke vil komme imod hende; de vil slå deres telte op omkring hende, hver tager sig af sin egen del. ⁴ 'Forbered jer til kamp mod hende! Rejs jer, lad os angribe ved middagstid! Ve os, for dagen svinder, og aftenens skygger bliver lange!' ⁵ Så rejs jer, lad os angribe om natten og ødelægge hendes fæstninger!' ⁶ For dette siger Hærskarers Herre: 'Hug træerne ned og byg belejringsramper mod Jerusalem. Denne by skal straffes; den er fyldt med undertrykkelse. ⁷ Som en brønd holder sine vande friske, sådan udgyder hun sin ondskab. Vold og ødelæggelse lyder i hende; sygdom og sår er altid foran mig. ⁸ Bliv advaret, Jerusalem, ellers vil jeg vende mig bort fra dig og gøre dit land øde, ubeboet. ⁹ Dette siger Hærskarers Herre: 'Lad dem høste Israels rest så grundigt som en vinstok; før din hånd over grenene igen, som en der samler druer.' ¹⁰ Til hvem kan jeg tale og advare, så de kan høre? Deres ører er lukkede, og de kan ikke lytte. Herrens ord er stødende for dem; de finder ingen glæde i det. ¹¹ Alligevel er jeg overvældet af Herrens vrede, ude af stand til at indeholde den. 'Udgyd den over børnene på gaden og over de unge mænd, der er samlet; både mand og kone vil blive fanget i det, og de gamle, dem tynget af år. ¹² Deres huse vil blive overgivet til andre, sammen med deres marker og deres hustruer, når jeg rækker min hånd mod landets indbyggere,' erklærer Herren. ¹³ 'Fra den mindste til den største, alle er grådige efter gevinst; profeter og præster lige, alle praktiserer bedrag. ¹⁴ De behandler mit folks sår, som om det ikke var alvorligt. 'Fred, fred,' siger de, når der ikke er fred. ¹⁵ Skammer de sig over deres afskyelige adfærd? Nej, de har slet ingen skam; de ved ikke engang, hvordan man rødmer. Derfor vil de falde blandt de faldne; de vil blive bragt ned, når jeg straffer dem,' siger Herren. ¹⁶ Dette siger Herren: 'Stå ved vejkradsene og se; spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og gå på den, og I vil finde hvile for jeres sjæle. Men I sagde, 'Vi vil ikke gå på den.' ¹⁷ Jeg udpegede vægtere over jer og sagde, 'Lyt til trompetens lyd!' Men I sagde, 'Vi nægter at lytte.' ¹⁸ Derfor hør, I nationer, og forstå, I menighed, hvad der er blandt dem. ¹⁹ Hør, jord: Jeg bringer katastrofe over dette folk, frugten af deres planer, fordi de ikke har lyttet til mine ord og har forkastet min lov. ²⁰ Hvad bryder jeg mig om røgelse fra Sheba eller sød røg fra et fjernt land? Jeres brændofre er ikke acceptable; jeres ofre behager mig ikke. ²¹ Derfor, dette siger

Herren: 'Jeg vil placere forhindringer foran dette folk. Forældre og børn lige vil snuble over dem; naboer og venner vil omkomme.' ²² Dette siger Herren: 'Se, en hær kommer fra nordens land; en stor nation bliver opvakt fra jordens fjerne dele. ²³ De er bevæbnede med bue og spyd; de er grusomme og viser ingen nåde. Deres stemme brøler som havet, mens de rider på heste, opstillet som en mand til kamp mod dig, Datter Zion.' ²⁴ Vi har hørt rapporter om dem, og vores hænder er svage. Angst har grebet os, smerte som den hos en kvinde i fødsel. ²⁵ Undgå at gå ud på markerne eller gå på vejene, for fjenden har et sværd, og der er rædsel på alle sider. ²⁶ Klæd jer i sæk og dæk jer med aske; klag med dyb sorg som for en enebarn, for pludselig vil ødelæggeren komme over os. ²⁷ 'Jeg har gjort dig til en tester af metaller og mit folk til malm, så du kan observere og undersøge deres veje. ²⁸ De er alle stædigt oprørske, går omkring som bagvaskere. De er bronze og jern; de handler alle fordærvet. ²⁹ Blæsebælgen blæser heftigt for at fjerne blyet med ild, men forædlingen er forgæves; de onde bliver ikke fjernet. ³⁰ De kaldes forkastet sølv, fordi Herren har vendt sig bort fra dem."

7 Det budskab, der blev givet til Jeremias fra Herren: ² "Stå ved indgangen til Herrens hus og forkynd dette budskab: 'Hør Herrens ord, alle I folk fra Juda, som går ind gennem disse porte for at tilbede Herren.' ³ Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Forbedr jeres veje og jeres gerninger, så vil jeg lade jer bo på dette sted. ⁴ Stol ikke på bedrageriske ord, der siger: 'Dette er Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel.' ⁵ For hvis I virkelig forbedrer jeres veje og jeres gerninger og udøver retfærdighed mellem en person og hans nabo, ⁶ hvis I ikke undertrykker den fremmede, den faderløse eller enken, og ikke udgyder uskyldigt blod på dette sted, eller følger andre guder til jeres egen skade, ⁷ så vil jeg lade jer bo på dette sted, i det land, som jeg gav jeres forfædre for evigt og altid. ⁸ Se, I stoler på bedrageriske ord, der ikke gavner. ⁹ Vil I stjæle, myrde, begå ægteskabsbrud, sværge falsk, brænde røgelse for Ba'al og følge andre guder, som I ikke har kendt, ¹⁰ og så komme og stå foran mig i dette hus, som kaldes ved mit navn, og sige: 'Vi er sikre,' så I kan fortsætte med at gøre alle disse vederstyggeligheder? ¹¹ Er dette hus, som kaldes ved mit navn, blevet en røverkule i jeres øjne? Se, jeg har selv set det," erklærer Herren. ¹² "Men gå nu til

Jeremias Bog

mit sted, der var i Shilo, hvor jeg først lod mit navn bo, og se, hvad jeg gjorde ved det på grund af mit folk Israels ondskab. ¹³ Og nu, fordi I har gjort alle disse ting," erklærer Herren, "og jeg talte til jer, talte vedholdende, men I lyttede ikke, og jeg kaldte jer, men I svarede ikke, ¹⁴ derfor vil jeg gøre ved det hus, som kaldes ved mit navn, som I stoler på, og ved det sted, som jeg gav jer og jeres fædre, som jeg gjorde ved Shilo. ¹⁵ Jeg vil kaste jer ud af mit syn, ligesom jeg har kastet alle jeres brødre ud, alle Efraims efterkommere. ¹⁶ "Hvad angår dig, så bed ikke for dette folk, og fremfør ingen bøn eller klage for dem; bed ikke til mig, for jeg vil ikke høre dig. ¹⁷ Kan du ikke se, hvad de gør i Judas byer? Eller på Jerusalems gader? ¹⁸ Børnene samler brænde, fædrene tænder ild, og kvinderne ælter dej for at lave kager til himmeldronningen; og de udgyder drikofre til andre guder for at provokere mig til vrede. ¹⁹ Er det mig, de provokerer?" erklærer Herren. "Er det ikke dem selv, til deres egen skam?" ²⁰ Derfor siger den suveræne Herre: "Se, min vrede og min harme vil blive udgydt over dette sted, over mennesker og dyr, over markens træer og jordens frugt; og det vil brænde og ikke blive slukket." ²¹ Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: "Læg jeres brændofre til jeres slagtofre og spis kødet selv! ²² For da jeg førte jeres forfædre ud af Egypten, gav jeg dem ikke blot befalinger angående brændofre og slagtofre, ²³ men jeg gav dem denne befaling: Adlyd min røst, så vil jeg være jeres Gud, og I skal være mit folk; og vandt i alle de veje, som jeg befaler jer, så det må gå jer vel. ²⁴ Alligevel lyttede de ikke eller bøjede deres øre, men fulgte de stædige tilbøjeligheder i deres onde hjerter. De gik baglæns og ikke fremad. ²⁵ Fra den tid jeres forfædre forlod Egypten indtil nu, dag efter dag, igen og igen sendte jeg jer alle mine tjenere profeterne. ²⁶ Men de lyttede ikke til mig eller bøjede deres øre. De gjorde deres nakke stiv og gjorde mere ondt end deres forfædre. ²⁷ "Så du skal tale alle disse ord til dem, men de vil ikke lytte til dig; og du skal kalde på dem, men de vil ikke svare. ²⁸ Derfor skal du sige til dem: 'Dette er den nation, der ikke har adlydt Herrens, deres Guds, røst eller accepteret tugt. Sandheden er gået til grunde; den er forsvundet fra deres læber. ²⁹ Klip dit hår af og kast det bort; tag en klagesang op på de øde højder, for Herren har forkastet og forladt sin vredes generation. ³⁰ For Judas folk har gjort ondt i mine øjne," erklærer Herren. "De har opstillet

deres afskyelige afguder i det hus, som kaldes ved mit navn, for at besmitte det. ³¹ De har bygget Tofets høje i Ben-Hinnoms dal for at brænde deres sønner og døtre i ilden—noget jeg ikke befalede, og som ikke kom i mit sind. ³² Derfor, se, dagene kommer," erklærer Herren, "hvor det ikke længere vil blive kaldt Tofet eller Ben-Hinnoms dal, men Slagtedalen, for de vil begrave i Tofet, indtil der ikke er mere plads. ³³ Ligene af dette folk vil blive føde for himlens fugle og jordens dyr, og ingen vil skræmme dem bort. ³⁴ Jeg vil bringe en ende på lydene af glæde og fryd, brudens og brudgommens stemmer, i Judas byer og Jerusalems gader, for landet vil blive øde.

8 "På den tid," siger Herren, "skal Judas kongers ben, ledernes ben, præsternes ben, profeternes ben og Jerusalems indbyggeres ben tages op af deres grave. ² De skal spredes ud foran solen, månen og alle himmelens stjerner, som de har elsket og tjent, og som de har fulgt, rådspurgt og tilbedt. De skal ikke samles eller begraves, men skal være som gødning på jordens overflade. ³ Og døden skal vælges frem for livet af alle de overlevende af denne onde nation, hvor jeg end har drevet dem hen," erklærer Hærskarers Herre.

⁴ "Du skal sige til dem: 'Dette siger Herren: "Falder folk og rejser sig ikke igen? Vender man sig bort og kommer ikke tilbage?' ⁵ Hvorfor har dette folk, Jerusalem, da vendt sig bort i evig frafald? De holder fast ved bedrag, de nægter at vende tilbage. ⁶ Jeg har lyttet opmærksomt, men de taler ikke, hvad der er ret. Ingen angrer deres ondskab og siger: 'Hvad har jeg gjort?' Alle vender sig til deres egen vej, som en hest der stormer ind i kampen. ⁷ Selv storken på himlen kender sine bestemte tider, og turtelduen, svalen og tranen holder øje med deres træktid. Men mit folk kender ikke Herrens krav. ⁸ "Hvordan kan I sige: 'Vi er vise, og Herrens lov er hos os'? Men se, de skriftkloges løgnagtige pen har forvandlet den til en løgn. ⁹ De vise bliver gjort til skamme, de bliver forfærdede og fanget. Da de har forkastet Herrens ord, hvilken visdom har de da? ¹⁰ Derfor vil jeg give deres hustruer til andre, og deres marker til nye ejere. Fra den mindste til den største er alle grådige efter vinding; fra profet til præst handler alle falsk. ¹¹ De har behandlet mit folks sår overfladisk og sagt: 'Fred, fred,' når der ikke er fred. ¹² Er de skamfulde over deres vederstyggelige gerninger? Nej, de

Jeremias Bog

skammer sig slet ikke, og de ved ikke, hvordan man rødmer. Derfor skal de falde blandt dem, der falder; på tidspunktet for deres straf skal de styrtes," siger Herren. ¹³ "Jeg vil helt sikkert fortære dem," erklærer Herren. "Der vil ikke være druer på vinstokken, ej heller figner på figentræet, og bladene vil visne; hvad jeg har givet dem, vil blive taget fra dem."¹⁴ Hvorfor sidder vi stille? Saml jer, lad os flygte til de befæstede byer og omkomme der. For Herren vor Gud har bestemt vores ødelæggelse og givet os forgiftet vand at drikke, fordi vi har syndet imod Ham. ¹⁵ Vi håbede på fred, men intet godt kom; vi håbede på en tid med helbredelse, men se, terror! ¹⁶ Lyden af deres hestes fnysen høres fra Dan; ved lyden af deres hingstes vrinsken skælver hele landet. De kommer for at fortære landet og alt, hvad der fylder det, byen og dem, der bor deri. ¹⁷ "For se, jeg sender slanger blandt jer, hugorme, der ikke kan charmeres, og de vil bide jer," erklærer Herren. ¹⁸ Min sorg er uden helbredelse, mit hjerte er svagt i mig. ¹⁹ Lyt til mit folks råb fra et fjernt land: "Er Herren ikke i Zion? Er hendes Konge ikke i hende?" "Hvorfor har de provokeret mig med deres udskårne billeder, med fremmede afguder?" ²⁰ "Høstsæsonen er forbi, sommeren er ikke forbi, og dog er vi ikke blevet frelst." ²¹ For min folks datters brud er jeg brudt; jeg sørger, og rædsel griber mig. ²² Er der ingen balsam i Gilead? Er der ingen læge der? Hvorfor er der da ingen helbredelse for min folks datters sår?

9 Åh, at mit hoved var en kilde af vand og mine øjne en tårestrøm, så jeg kunne græde dag og nat over de dræbte af mit folks datter! ² Åh, at jeg havde et herberg for rejsende i ørkenen, så jeg kunne forlade mit folk og gå bort fra dem! For de er alle ægteskabsbrydere, en forsamlings af forræderiske mennesker. ³ "De bøjer deres tunger som buer for at skyde løgne; det er ikke ved sandhed, at de hersker i landet. De går fra det ene onde til det andet; de kender mig ikke," erklærer Herren. ⁴ "Lad enhver være på vagt over for sin nabo; stol ikke på nogen bror. For enhver bror forråder fuldstændigt, og enhver ven er en bagvasker." ⁵ Ven bedrager ven, og ingen taler sandhed. De har lært deres tunger at tale løgne; de trætter sig med uret. ⁶ Du bor midt i bedrag; i deres bedrag nægter de at kende mig," erklærer Herren. ⁷ Derfor siger Herren, den Almægtige: "Se, jeg vil rense dem og prøve dem, for hvad andet kan jeg gøre på grund af mit folks

synd? ⁸ Deres tunge er en dødbringende pil; den taler bedragerisk. Med deres mund taler de fred til deres naboer, men i deres hjerter lægger de fælder for dem. ⁹ Skulle jeg ikke straffe dem for disse ting?" erklærer Herren. "Skulle jeg ikke hævn mig på en sådan nation som denne?" ¹⁰ Jeg vil tage op en gråd og klage for bjergene og en klagesang for ørkenens græsgange, fordi de er øde og ufarbare, og lyden af husdyr høres ikke. Himmels fugle og dyrene er flygtet; de er borte. ¹¹ Jeg vil gøre Jerusalem til et øde sted, en bolig for vilde dyr; og jeg vil ødelægge Judas byer, så ingen kan bo i dem." ¹² Hvem er klog nok til at forstå dette? Hvem er blevet undervist af Herren og kan erklære det? Hvorfor er landet blevet ødelagt og lagt øde som en ørken, som ingen kan krydse? ¹³ Herren sagde: "Det er fordi de har forladt min lov, som jeg satte foran dem; de har ikke adlydt min røst eller vandret efter den, ¹⁴ men har fulgt deres hjertes stædighed og Baalerne, som deres forfædre lærte dem." ¹⁵ Derfor siger Herren, den Almægtige, Israels Gud: "Se, jeg vil få dette folk til at spise bitter mad og drikke forgiftet vand. ¹⁶ Jeg vil sprede dem blandt nationer, som hverken de eller deres forfædre har kendt, og jeg vil forfølge dem med sværdet, indtil jeg har gjort ende på dem." ¹⁷ Dette siger Herren, den Almægtige: "Overvej nu! Kald på de sørgende kvinder til at komme; send bud efter de mest dygtige af dem. ¹⁸ Lad dem komme hurtigt og tage en klagesang op for os, så vores øjne kan fælde tårer og vores øjenlåg flyde med vand. ¹⁹ Lyden af klage høres fra Zion: 'Hvor ødelagte vi er! Hvor stor er vores skam! Vi må forlade vores land, fordi de har revet vores hjem ned.' ²⁰ Nu, I kvinder, hør Herrens ord; åbn jeres ører for hans munds ord. Lær jeres døtre at klage; lær hinanden en klagesang. ²¹ For døden er kommet op gennem vores vinduer og er trængt ind i vores fæstninger; den har fjernet børnene fra gaderne og de unge mænd fra torvene. ²² Sig, 'Dette er hvad Herren erklærer: 'Ligene vil ligge som gødning på den åbne mark, som afskåret korn bag høstmanden, uden nogen til at samle dem.'"²³ Dette siger Herren: "Lad ikke den vise være stolt af sin visdom eller den stærke af sin styrke eller den rige af sin rigdom, ²⁴ men lad den, der er stolt, være stolt af dette: at de har forståelse til at kende mig, at jeg er Herren, som udøver venlighed, retfærdighed og ret på jorden, for i disse har jeg velbehag," erklærer Herren. ²⁵ "Se, dagene kommer," erklærer Herren, "hvor jeg vil straffe alle, der kun er

Jeremias Bog

omskåret i kødet— ²⁶ Egypten, Juda, Edom, Ammon, Moab og alle, der bor i ørkenen på fjerne steder. For alle disse nationer er uomskåret, og endda hele Israels hus er uomskåret i hjertet.”

10 Hør det ord, som Herren taler til jer, Israels hus. ² Dette siger Herren: “Adopter ikke nationernes veje eller bliv forskrækket over tegnene på himlen, selvom nationerne er forskrækkede over dem. ³ For folkets skikke er forgæves; de hugger træ fra skoven, en håndværker former det med et værktøj. ⁴ De udsmykker det med sølv og guld; de fastgør det med søm og hamre, så det ikke vælter. ⁵ De er som et fugleskræmsel i en agurkmark, ude af stand til at tale; de må bæres, fordi de ikke kan gå. Frygt dem ikke; de kan ikke gøre skade, og de kan heller ikke gøre noget godt.” ⁶ Der er ingen som dig, Herre; du er stor, og dit navn er mægtigt i styrke. ⁷ Hvem skulle ikke ære dig, O nationernes konge? Dette er din retmæssige andel. Blandt alle de vise mænd i nationerne og i alle deres riger er der ingen som dig. ⁸ De er alle sammen sanseløse og tåbelige; instruktionen fra afguder er blot træ. ⁹ Hamret sølv bringes fra Tarshish og guld fra Uphaz, værket af en håndværker og af en guldsmeds hænder. Deres klæder er violet og purpur, alt lavet af dygtige arbejdere. ¹⁰ Men Herren er den sande Gud; han er den levende Gud, den evige konge. Jorden skælver ved hans vrede, og nationerne kan ikke udholde hans harme. ¹¹ Dette skal I sige til dem: “De guder, der ikke skabte himlene og jorden, vil gå til grunde fra jorden og under disse himle.” ¹² Han er den, der ved sin magt skabte jorden. Han grundlagde verden med sin visdom, og ved sin forståelse bredte han himlene ud. ¹³ Når han taler, er der et tumult af vande i himlene, og han får skyerne til at stige op fra jordens ender. Han sender lyn med regnen og bringer vinden ud fra sine forrådsmagre. ¹⁴ Enhver person er sanseløs, uden viden; enhver guldsmed bliver gjort til skamme af sine afguder, for hans billeder er en svindel, og der er ingen ånde i dem. ¹⁵ De er værdiløse, genstande for latterliggørelse; på tidspunktet for deres straf vil de gå til grunde. ¹⁶ Jakobs del er ikke som disse; for han er skaberen af alle ting, og Israel er stammen af hans arv; Hærskarernes Herre er hans navn. ¹⁷ Saml jeres ejendele, I som bor under belejring. ¹⁸ For dette siger Herren: “Se, jeg vil slynge landets indbyggere ud på dette tidspunkt, og jeg vil bringe nød over dem, så de kan blive fanget.” ¹⁹ Ve

mig på grund af min skade! Min sår er uhelbredelig. Alligevel sagde jeg, “Dette er min lidelse, og jeg må bære den.” ²⁰ Mit telt er ødelagt, og alle dets reb er brudt. Mine børn er gået fra mig og er ikke mere; der er ingen til at rejse mit telt eller sætte mine forhæng op. ²¹ Hyrderne er sanseløse og har ikke søgt Herren; derfor trives de ikke, og hele deres flok er spredt. ²² Lyt! En rapport kommer— en stor uro fra landet mod nord! Det vil gøre Judas byer øde, en tilholdssted for sjakaler. ²³ Jeg forstår, Herre, at en persons vej ikke er inden for deres egen kontrol, ej heller er det for dem at bestemme deres skridt. ²⁴ Disciplinér mig, Herre, men med retfærdighed; ikke i din vrede, ellers vil jeg blive formindsket. ²⁵ Udgyd din vrede over de nationer, der ikke anerkender dig, og over de familier, der ikke påkalder dit navn; for de har fortæret Jakob, de har fortæret ham fuldstændigt og lagt hans hjemland øde.

11 Dette er det ord, der kom til Jeremias fra Herren, og sagde: ² Læg mærke til vilkårene i denne pagt og formidl, hvad den siger, til Judas folk og Jerusalems indbyggere. ³ Sig til dem: “Dette siger Herren, Israels Gud: “Forbandet er den, der ikke adlyder vilkårene i denne pagt— ⁴ de vilkår, som jeg befalede jeres forfædre, da jeg førte dem ud af Egypten, ud af jernovnen, og sagde: ‘Adlyd mig og gør alt, hvad jeg befaler jer, og I vil være mit folk, og jeg vil være jeres Gud.’” ⁵ Så vil jeg opfylde den ed, jeg svor til jeres forfædre, at give dem et land, der flyder med mælk og honning, som det er i dag.”” Jeg svarede, “Amen, Herre.” ⁶ Herren sagde til mig, “Forkynd alle disse ord i Judas byer og på Jerusalems gader: ‘Lyt til vilkårene i denne pagt og følg dem. ⁷ For jeg advarede jeres forfædre højtideligt fra den tid, jeg førte dem op fra Egypten til i dag, vedvarende at sige, ‘Adlyd mig.’” ⁸ Men de lyttede ikke eller bøjede deres øre; i stedet fulgte de stædigheden i deres onde hjerter. Så jeg bragte over dem alle ordene i denne pagt, som jeg befalede dem at følge, men de holdt dem ikke.”” ⁹ Da sagde Herren til mig, “Der er en sammensværgelse blandt Judas folk og Jerusalems indbyggere. ¹⁰ De er vendt tilbage til deres forfædres synder, som nægtede at lytte til mine ord. De har fulgt andre guder for at tjene dem. Både Israels hus og Judas hus har brudt min pagt, som jeg indgik med deres forfædre. ¹¹ Derfor siger Herren således: ‘Jeg bringer ulykke over dem, som de ikke vil kunne undslippe. Selvom de råber til mig, vil jeg ikke lytte til dem. ¹² Judas byer

Jeremias Bog

og Jerusalems indbyggere vil gå og råbe til de guder, som de brænder røgelse for, men de vil ikke redde dem overhovedet i deres ulykkes tid. ¹³ For dine guder er lige så talrige som dine byer, Juda; og de andre, du har rejst til den skammelige gud Baal, er lige så mange som Jerusalems gader. ¹⁴ "Så bed ikke for dette folk eller fremsæt nogen bøn eller anmodning for dem, for jeg vil ikke lytte, når de kalder til mig i deres ulykkes tid. ¹⁵ Hvad gør min elskede i mit hus, mens hun udfører sine onde planer med mange andre? Kan helliget kød afværge din straf? Når du engagerer dig i din ondskab, så glæder du dig." ¹⁶ Herren kaldte dig et blomstrende oliventræ, smukt i frugt og form. Men med brølet fra en mægtig storm vil han sætte det i brand, og dets grene vil blive brudt. ¹⁷ Hærskarers Herre, som plantede dig, har besluttet ulykke for dig, fordi Israels hus og Judas hus har gjort ondt og provokeret mig ved at brænde røgelse til Baal. ¹⁸ Fordi Herren gjorde deres plan kendt for mig, forstod jeg det, for på det tidspunkt viste han mig, hvad de gjorde. ¹⁹ Jeg var som et blidt lam, der blev ført til slagtning; jeg indså ikke, at de havde lagt en plan mod mig og sagde: "Lad os ødelægge træet med dets frugt; lad os skære ham af fra de levendes land, så hans navn ikke længere huskes." ²⁰ Men du, hærskarers Herre, som dømmer retfærdigt og prøver hjertet og sindet, lad mig se din hævn over dem, for til dig har jeg overgivet min sag. ²¹ Derfor siger Herren således om folket i Anatot, som søger dit liv og siger, "Profetér ikke i Herrens navn, ellers vil du dø for vores hånd"— ²² derfor siger hærskarers Herre således: "Jeg vil straffe dem. Deres unge mænd vil dø ved sværdet, deres sønner og døtre ved hungersnød. ²³ En rest vil ikke forblive for dem, fordi jeg vil bringe ulykke over folket i Anatot i deres strafs år."

12 Du er retfærdig, Herre, når jeg fremfører min sag for dig; dog ønsker jeg at diskutere retfærdighedens anliggender med dig: Hvorfor trives de ugudeliges vej? Hvorfor lever de, der handler forræderisk, i ro? ² Du har plantet dem, og de har slået rod; de vokser og bærer frugt. Du er nær ved deres læber, men fjern fra deres hjerter. ³ Men du kender mig, Herre; du ser mig og undersøger mit hjertes holdning over for dig. Træk dem bort som får til slagtning, og sæt dem til side til slagtedagen! ⁴ Hvor længe skal landet sørge og græsset på hver mark visne? På grund af ondskaben hos dem, der

bor i det, er dyrene og fuglene omkommet. For folket siger: "Han vil ikke se vores endelige ende." ⁵ Hvis du har løbet med mænd til fods, og de har udmattet dig, hvordan kan du konkurrere med heste? Hvis du snubler i et fredeligt land, hvordan vil du klare dig i krattet ved Jordan? ⁶ Selv dine brødre og din fars husstand, selv de har forrådt dig; de har rejst et højt råb mod dig. Stol ikke på dem, selvom de taler venligt til dig." ⁷ "Jeg har forladt mit hus, jeg har svigtet min arv; jeg har givet min sjæls elskede i hendes fjenders hænder. ⁸ Min arv er blevet for mig som en løve i skoven; hun brøler imod mig; derfor er jeg kommet til at hade hende. ⁹ Er min arv for mig som en broget rovfugl? Er andre rovfugle omkring og angriber hende? Gå, saml alle de vilde dyr; bring dem til at fortære. ¹⁰ Mange hyrder har ødelagt min vingård, de har trampet min mark ned; de har gjort min behagelige mark til en øde ørken. ¹¹ Den er gjort til en ødemark, tør og øde for mig; hele landet er lagt øde, fordi ingen tager det til hjerte. ¹² På alle de golde højder i ørkenen er ødelæggere kommet, for Herrens sværd fortærer fra den ene ende af landet til den anden; der er ingen fred for nogen. ¹³ De har sået hvede, men har høstet torne; de har udmattet sig selv, men opnået intet. Skam jer over jeres høst på grund af Herrens voldsomme vrede." ¹⁴ Dette siger Herren om alle mine onde naboer, der skader den arv, jeg har givet mit folk Israel: "Se, jeg vil rykke dem op fra deres land, og jeg vil rykke Judas hus op blandt dem. ¹⁵ Men efter at jeg har rykket dem op, vil jeg igen have medfølelse og vil bringe hver af dem tilbage til deres egen arv og deres eget land. ¹⁶ Og hvis de virkelig lærer mit folks veje og sværger ved mit navn, 'Så sandt som Herren lever'—ligesom de engang lærte mit folk at sværge ved Baal—så vil de blive etableret blandt mit folk. ¹⁷ Men hvis de ikke lytter, vil jeg grundigt rykke op og bringe en ende på den nation," erklærer Herren.

13 Dette sagde Herren til mig: "Gå og køb en linnedklædning og læg den om din lænd, men lad den ikke komme i kontakt med vand." ² Så jeg anskaffede klædningen, som Herren havde befalet, og svøbte den om min lænd. ³ Herrens ord kom så til mig igen og sagde, ⁴ "Tag den klædning, du har købt, som er om din lænd, og gå til Eufrat. Skjul den der i en klippesprække." ⁵ Så jeg gik og skjulte den ved Eufrat, som Herren havde befalet mig. ⁶ Efter et antal dage befalede Herren mig, "Rejs dig, gå til Eufrat og hent den klædning, som jeg

Jeremias Bog

befalede dig at skjule der." ⁷ Så jeg gik til Euftrat og gravede klædningen op fra det sted, hvor jeg havde skjult den; og se, klædningen var ødelagt og fuldstændig ubrugelig. ⁸ Herrens ord kom så til mig og sagde, ⁹ "Dette siger Herren: 'På samme måde vil jeg ødelægge Judas stolthed og Jerusalems store stolthed. ¹⁰ Disse onde mennesker, som nægter at høre mine ord, som følger deres hjertes stædighed og forfølger andre guder for at tjene og tilbede dem, vil være som denne klædning—fuldstændig ubrugelig! ¹¹ For som en klædning klæber til en persons lænd, således fik jeg hele Israels hus og hele Judas hus til at klæbe til mig,' erklærer Herren, 'for at de kunne være mit folk, til berømmelse, til pris og til ære; men de lyttede ikke.'

¹² "Derfor, tal dette ord til dem: 'Dette siger Herren, Israels Gud: Hver beholder skal fyldes med vin.' Og hvis de svarer, 'Ved vi ikke, at hver beholder skal fyldes med vin?' ¹³ så sig til dem, 'Dette siger Herren: Jeg vil fylde alle indbyggerne i dette land—kongerne, der sidder på Davids trone, præsterne, profeterne og alle Jerusalems indbyggere—med beruselse. ¹⁴ Jeg vil knuse dem mod hinanden, både forældre og børn,' erklærer Herren. 'Jeg vil ikke vise nogen medfølelse, ej heller vil jeg skåne eller have barmhjertighed for at forhindre deres ødelæggelse.' ¹⁵ Hør og adlyd dette, vær ikke stolte, for Herren har talt. ¹⁶ Giv Herren jeres Gud ære, før han bringer mørke, og før jeres fødder snubler på de mørkende bakker. I håber på lys, men han vil forvandle det til dybt mørke og forvandle det til tyk skygge. ¹⁷ Men hvis I ikke lytter, vil jeg græde i hemmelighed på grund af jeres stolthed; mine øjne vil græde bittert, overstrømmende med tårer, fordi Herrens hjord vil blive taget til fange. ¹⁸ Sig til kongen og dronningemoderen, "Stig ned fra jeres troner, for jeres strålende kroner vil falde fra jeres hoveder." ¹⁹ Byerne i Negev vil blive lukket, uden nogen til at åbne dem. Hele Juda vil blive ført i eksil, fuldstændig bortført. ²⁰ Løft jeres øjne og se dem, der kommer fra nord. Hvor er den hjord, der blev betroet jer, de får, som I priste jer af? ²¹ Hvad vil I sige, når Herren sætter over jer dem, I dyrkede som jeres allierede? Vil smerte ikke gribe jer som en kvinde i fødsel? ²² Og hvis I spørger jer selv, "Hvorfor er dette sket med mig?"—det er på grund af jeres synders omfang, at jeres skorter er blevet revet af, og jeres krop mishandlet. ²³ Er det muligt for en etiopier at ændre sin hud eller en leopard sine pletter? På samme

måde kan I, der er vant til at gøre ondt, ikke gøre godt. ²⁴ "Jeg vil sprede jer som avner blæst af ørkenvinden. ²⁵ Dette er jeres lod, den del jeg har bestemt for jer," erklærer Herren, "fordi I har glemt mig og stolet på løgn. ²⁶ Jeg vil trække jeres skorter op over jeres ansigt, så jeres skam kan ses— ²⁷ jeres utroskab og lystfulde vrinsken, jeres skamløse prostitution! Jeg har set jeres afskyelige handlinger på bakkerne og i markerne. Ve dig, Jerusalem! Hvor længe vil du forblive uren?"

14 Dette er Herrens ord, der kom til Jeremias angående tørken: ² "Juda sørger, og hendes porte vansmægter; hendes folk sidder på jorden i sørgeklæder, og et råb stiger op fra Jerusalem. ³ De fornemme sender deres tjenere efter vand; de går til cisternerne, men finder intet vand. De vender tilbage med deres beholdere tomme, beskæmmede og ydmygede, de dækker deres hoveder. ⁴ Jorden er sprukken, fordi der ikke er regn på landet; bønderne er forfærdede og dækker deres hoveder i skam. ⁵ Selv dåen på marken forlader sin nyfødte kalv, fordi der ikke er græs. ⁶ Vilde æsler står på de øde højder, prustende efter luft som sjakaler; deres øjne svigter af mangel på vegetation. ⁷ Selvom vore overtrædelser vidner imod os, handle, Herre, for dit navns skyld. Vore frafald har i sandhed været mange; vi har syndet imod dig. ⁸ Israels håb, dets Frelser i trængselstider, hvorfor er du som en fremmed i landet, som en rejsende, der kun bliver en nat? ⁹ Hvorfor er du som en forvirret person, som en kriger, der ikke kan frelse? Alligevel er du blandt os, Herre, og vi kaldes ved dit navn; forlad os ikke! ¹⁰ Dette siger Herren om dette folk: "De elsker i høj grad at vandre; de holder ikke deres fødder tilbage. Derfor accepterer Herren dem ikke; nu vil han huske deres overtrædelser og straffe dem for deres synder." ¹¹ Så instruerede Herren mig, "Gå ikke i forbøn for dette folks velbefindende. ¹² Selvom de faster, vil jeg ikke lytte til deres råb; selvom de bringer brændofre og afgrødefre, vil jeg ikke acceptere dem. I stedet vil jeg ødelægge dem med sværd, hungersnød og pest." ¹³ Men jeg svarede, "Ak, suveræne Herre! Profeterne bliver ved med at fortælle dem, 'I vil ikke se sværdet eller lide hungersnød. Jeg vil give jer varig fred på dette sted.'" ¹⁴ Så sagde Herren til mig, "Profeterne profeterer løgn i mit navn. Jeg har ikke sendt dem, ej heller befale dem, ej heller talt til dem. De profeterer for jer falske syner, spådomme,

Jeremias Bog

tomhed og deres egne sindssyges vildfarelser. ¹⁵ Derfor, dette siger Herren om de profeter, der profeterer i mit navn: Jeg har ikke sendt dem, alligevel siger de, 'Intet sværd eller hungersnød vil røre dette land.' Ved sværd og hungersnød skal disse profeter møde deres ende. ¹⁶ Og folket, som de profeterer til, vil blive kastet ud på Jerusalems gader på grund af hungersnød og sværd. Der vil ikke være nogen til at begrave dem, deres hustruer, deres sønner og deres døtre. Jeg vil udgyde deres egen ondskab over dem. ¹⁷ Du skal tale dette ord til dem: "Lad mine øjne flyde over med tårer nat og dag uden ophør; for jomfrudatteren, mit folk, har lidt et alvorligt sår, et knusende slag. ¹⁸ Hvis jeg går ud på landet, ser jeg dem, der er dræbt af sværdet; hvis jeg går ind i byen, ser jeg hungersnødens ødelæggelser. Både profet og præst har vandret ind i et land, de ikke kender." ¹⁹ Har du fuldstændig forkastet Juda? Foragter du Zion? Hvorfor har du plaget os, så vi ikke kan blive helbredt? Vi håbede på fred, men intet godt er kommet; for en tid med helbredelse, men der er kun rædsel. ²⁰ Vi bekender vor overtrædelse, Herre, og vore forfædres skyld; vi har i sandhed syndet imod dig. ²¹ For dit navns skyld, foragt os ikke; vanær ikke din hertige trone. Husk din pagt med os og ophæv den ikke. ²² Bringer nogen af nationernes værdiløse afguder regn? Sender himlen selv regnskyl ned? Er det ikke dig, Herre vor Gud? Derfor vent vi på dig, for du er den, der gør alle disse ting.

15 Da sagde Herren til mig: "Selv hvis Moses og Samuel stod foran Mig, ville Mit hjerte ikke være vendt mod dette folk. Send dem væk fra Min nærhed og lad dem drage bort! ² Og når de spørger dig: 'Hvor skal vi gå hen?' skal du sige til dem: 'Dette siger Herren: "De, der er bestemt til døden, til døden; de til sværdet, til sværdet; de til hungersnød, til hungersnød; de til fangenskab, til fangenskab.'" ³ "Jeg vil udpege over dem fire slags ulykker," erklærer Herren: "sværdet til at slå ihjel, hundene til at trække bort, og himlens fugle og de vilde dyr til at fortære og ødelægge. ⁴ Jeg vil gøre dem til en rædsel for alle jordens riger på grund af Manasse, Ezekias' søn, Judas konge, for hvad han gjorde i Jerusalem. ⁵ "Hvem vil have medlidenhed med dig, Jerusalem? Hvem vil sørge over dig? Hvem vil vende sig bort for at spørge til din velfærd? ⁶ Du har forladt Mig," erklærer Herren. "Du bliver ved med at falde fra. Så Jeg vil række Min hånd ud imod dig

og ødelægge dig; Jeg er træt af at holde tilbage. ⁷ Jeg vil sigte dem med en sigte ved landets porte; Jeg vil berøve dem deres børn og ødelægge Mit folk, for de har ikke omvendt sig fra deres veje. ⁸ Jeg vil gøre deres enker mere talrige end havets sand. Ved middagstid vil Jeg bringe en ødelægger mod moderen til en ung mand; pludselig vil Jeg bringe over dem angst og rædsel. ⁹ Moderen til syv vil blive svag og udånde. Hendes sol vil gå ned, mens det stadig er dag; hun vil blive vanæret og ydmyget. Jeg vil give deres overlevende til sværdet foran deres fjender," erklærer Herren. ¹⁰ Ve mig, min mor, at du har født mig, en mand af strid og kiv for hele landet! Jeg har hverken lånt eller lånt ud, alligevel forbander alle mig. ¹¹ Herren sagde, "Jeg vil bestemt befri dig for et godt formål; Jeg vil få dine fjender til at bede dig i tider med katastrofe og nød. ¹² "Kan nogen bryde jern, jern fra nord, eller bronze? ¹³ Jeg vil give din rigdom og dine skatte som bytte, uden omkostninger, på grund af alle dine synder i hele dine grænser. ¹⁴ Jeg vil få dine fjender til at bære dine ejendele ind i et land, du ikke kender, for en ild er blevet antændt i Min vrede, og den vil brænde mod dig." ¹⁵ Du ved, Herre; husk mig og læg mærke til mig. Hævne mig på mine forfølgere. Tag mig ikke bort, i betragtning af Din tålmodighed; overvej hvordan jeg lider skam for Din skyld. ¹⁶ Dine ord blev fundet, og jeg spiste dem; de var min glæde og mit hjertes fryd, for jeg bærer Dit navn, Herre Gud Hærskarers. ¹⁷ Jeg sad ikke i selskab med festende og fejrede. Fordi Din hånd var over mig, sad jeg alene, for Du fyldte mig med harme. ¹⁸ Hvorfor er min smerte uendelig og mit sår uhelbredeligt, nægtende at blive helbredt? Vil Du være for mig som en bedragerisk bæk, med vand der er upålidelige? ¹⁹ Derfor siger Herren: "Hvis du vender tilbage, vil Jeg genoprette dig, så du kan stå foran Mig; hvis du udskiller det dyrebare fra det værdiløse, vil du være Min talsmand. Lad dem vende sig til dig, men du må ikke vende dig til dem. ²⁰ Jeg vil gøre dig til dette folk en befæstet væg af bronze; de vil kæmpe mod dig, men vil ikke sejre, for Jeg er med dig for at frelse og befri dig," erklærer Herren. ²¹ "Jeg vil befri dig fra de ondes hænder og frigøre dig fra de voldeliges greb."

16 Et budskab fra Herren blev givet til mig: ² "Du skal ikke gifte dig eller få sønner eller døtre på dette sted." ³ For dette siger Herren om de sønner og døtre, der fødes i dette

Jeremias Bog

land, og om deres mødre, der føder dem, og deres fædre, der avler dem i dette land: ⁴ "De skal dø af frygtelige sygdomme; de skal ikke begraves eller begraves; de skal være som gødning på jordens overflade. De skal omkomme ved sværdet og ved hungersnød, og deres lig skal være føde for himlens fugle og jordens dyr." ⁵ For således siger Herren: "Gå ikke ind i sørgehuset, og gå ikke for at begræde eller trøste dem, for jeg har trukket min fred, min kærlighed og min medfølelse tilbage fra dette folk," erklærer Herren. ⁶ "Både de store og de små skal dø i dette land; de skal ikke begraves, og ingen skal begræde dem eller skære sig eller barbere deres hoveder for dem. ⁷ Ingen skal bryde brød i sorg for dem, for at trøste nogen for de døde, og ingen skal give dem trøstens bæger at drikke for deres far eller mor. ⁸ "Og gå ikke ind i festhuset for at sidde med dem for at spise og drikke." ⁹ For dette siger Hærskaers Herre, Israels Gud: "Jeg vil gøre ende på lydene af glæde og fryd, brudgommens stemme og brudens stemme på dette sted, for dine øjne og i dine dage. ¹⁰ "Og det skal ske, når du fortæller dette folk alle disse ord, og de siger til dig: 'Hvorfor har Herren udtalt al denne store ulykke imod os? Hvad er vores misgerning? Hvad er vores synd, som vi har begået mod Herren vores Gud?' ¹¹ så skal du sige til dem: 'Fordi jeres forfædre har forladt mig,' erklærer Herren, 'og har fulgt andre guder og tjent og tilbedt dem, og har forladt mig og ikke holdt min lov. ¹² Og I har gjort værre end jeres forfædre, for se, hver enkelt af jer følger sit onde hjertes stædighed uden at lytte til mig. ¹³ Derfor vil jeg kaste jer ud af dette land til et land, som hverken I eller jeres forfædre har kendt, og der skal I tjene andre guder dag og nat, for jeg vil ikke vise jer nåde.' ¹⁴ "Derfor, se, dage kommer," erklærer Herren, "hvor det ikke længere skal siges: 'Så sandt som Herren lever, som førte Israels børn op fra Egyptens land,' ¹⁵ men: 'Så sandt som Herren lever, som førte Israels børn fra landet mod nord og fra alle de lande, hvor han havde drevet dem.' For jeg vil bringe dem tilbage til deres eget land, som jeg gav deres forfædre. ¹⁶ "Se, jeg sender mange fiskere," erklærer Herren, "og de skal fange dem; og derefter vil jeg sende mange jægere, og de skal jage dem fra hvert bjerg og hver bakke og fra klippernes kløfter. ¹⁷ For jeg er opmærksom på alle deres veje; de er ikke skjult for mig, og deres misgerning er ikke skjult for mit syn. ¹⁸ Jeg vil gengælde dem dobbelt for deres misgerning og

deres synd, fordi de har besmittet mit land med de livløse former af deres afskyelige afguder og har fyldt min arv med deres vederstyggeligheder." ¹⁹ O Herre, min styrke og min fæstning, min tilflugt på trængselens dag, til dig skal nationerne komme fra jordens ender og sige: "Vist har vores forfædre arvet løgne, værdiløse afguder, der ikke gavner." ²⁰ Kan et menneske lave guder til sig selv? Men de er ikke guder! ²¹ "Derfor, se, jeg vil lade dem vide—denne gang vil jeg lade dem kende min magt og min styrke; og de skal vide, at mit navn er Herren."

17 Judas synd er indgraveret med et jernværktøj, indgraveret med en flintespids på deres hjertes tavler og på deres alters horn. ² Som deres børn husker, sådan husker de deres aldre og Ashera-pæle ved de frodige træer og på de høje bakker. ³ Mit bjerg på landet, din rigdom og alle dine skatte vil jeg overgive som bytte, sammen med dine høje steder, på grund af synd i hele dit område. ⁴ Gennem dine egne handlinger skal du opgive den arv, jeg gav dig; jeg vil få dig til at tjene dine modstandere i et land, du ikke kender, for du har antændt en vrede i mig, som vil brænde evigt.

⁵ Dette siger Herren: "Forbandet er den, der stoler på mennesket, som stoler på blot kød, og hvis hjerte vender sig bort fra Herren. ⁶ En sådan person vil være som en busk i ørkenen og vil ikke opfatte velstand, når den kommer. De vil bebo de tørre steder i ødemarken, i et saltland ubeboet. ⁷ Velsignet er den, der stoler på Herren, hvis tillid er til Ham. ⁸ De vil være som et træ plantet ved vandene, der strækker sine rødder ved bækken. Det frygter ikke, når varmen kommer; dets blade forbliver grønne. Det har ingen bekymringer i et tørkeår og ophører aldrig med at bære frugt. ⁹ Hjertet er bedragerisk frem for alt og desperat sygt; hvem kan forstå det? ¹⁰ Jeg, Herren, ransager hjertet og undersøger sindet, for at belønne hver person efter deres veje, efter resultaterne af deres gerninger. ¹¹ Som en agerhøne, der udruger æg, den ikke har lagt, sådan er den, der samler rigdom uretfærdigt; midt i livet vil det forlade dem, og til sidst vil de blive afsløret som tåber. ¹² En herlig trone, etableret fra begyndelsen, er hvor vores helligheddom befinder sig. ¹³ Herre, du er Israels håb; alle, der forlader dig, vil blive gjort til skamme. De, der vender sig bort på jorden, vil blive indskrevet i støvet, for de har forladt Herren, kilden til levende vand. ¹⁴ Helbred mig, Herre, og jeg skal blive

Jeremias Bog

helbredt; frels mig, og jeg skal blive frelst, for du er min lovsang. ¹⁵ De bliver ved med at sige til mig, "Hvor er Herrens ord? Lad det komme nu!" ¹⁶ Jeg har ikke hastet væk fra at være din hyrde; du ved, jeg har ikke ønsket katastrofens dag. Hvad jeg har talt, har været foran dig. ¹⁷ Vær ikke en rædsel for mig; du er min tilflugt i trængselstider. ¹⁸ Lad mine forfølgere blive gjort til skamme, men lad mig ikke blive gjort til skamme; lad dem blive forfærdede, men lad mig ikke blive forfærdet. Bring over dem ulykkens dag; knus dem med dobbelt ødelæggelse. ¹⁹ Dette sagde Herren til mig: "Gå og stå ved Folkets Port, gennem hvilken Judas konger går ind og ud, og også ved alle de andre porte i Jerusalem. ²⁰ Sig til dem, 'Hør Herrens ord, I Judas konger og hele Juda og alle Jerusalems indbyggere, som går ind gennem disse porte. ²¹ Dette siger Herren: Tag vare på jer selv, og bær ikke nogen byrde på sabbatsdagen eller bring den gennem Jerusalems porte. ²² Bring ikke en byrde ud af jeres hjem eller udfør noget arbejde på sabbaten, men hold sabbatsdagen hellig, som jeg befalede jeres forfædre. ²³ Men de lyttede ikke eller bøjede deres ører; de var stivnakkede og ville ikke lytte eller tage imod tugt. ²⁴ Men hvis I omhyggeligt lytter til mig, erklærer Herren, og ikke bringer nogen byrde gennem denne bys porte på sabbaten, men holder sabbatsdagen hellig ved ikke at udføre noget arbejde på den, ²⁵ så vil konger, der sidder på Davids trone, komme gennem denne bys porte med deres embedsmænd, kørende i vogne og på heste, de og deres embedsmænd, Judas mænd og Jerusalems indbyggere, og denne by vil være beboet for evigt. ²⁶ Folk vil komme fra Judas byer og områderne omkring Jerusalem, fra Benjamins land, fra lavlandet, fra bjerglandet og fra Negev, bringende brændofre, ofre, afgrødeofre og røgelse, og bringende takofre til Herrens hus. ²⁷ Men hvis I ikke lytter til mig for at holde sabbatsdagen hellig ved ikke at bære nogen byrde, når I kommer gennem Jerusalems porte på sabbatsdagen, så vil jeg antænde en ild i dens porte, og den vil fortære Jerusalems fæstninger og vil ikke blive slukket."

18

Det budskab, der blev givet til Jeremias fra Herren, sagde: ² "Rejs dig og gå ned til pottemagerens hus, og der vil jeg overbringe dig Mine ord." ³ Så jeg gik ned til pottemagerens hus, og jeg fandt ham i gang med at arbejde ved drejeskiven. ⁴ Men det kar, han formede af leret, var mislykket i pottemagerens hånd; så han

omformede det til et andet kar, som det syntes godt for pottemageren at lave. ⁵ Herrens ord kom derefter til mig og sagde, ⁶ "Kan jeg ikke gøre med jer, Israels hus, som denne pottemager gør?" erklærer Herren. "Se, som leret er i pottemagerens hånd, sådan er I i Min hånd, Israels hus. ⁷ Til enhver tid kan jeg tale om en nation eller et rige, for at rykke det op, rive det ned eller ødelægge det; ⁸ hvis den nation, som jeg har talt imod, vender sig fra sin ondskab, vil jeg fortryde den ulykke, som jeg havde tænkt at bringe over den. ⁹ Eller på et andet tidspunkt kan jeg tale om en nation eller et rige, for at opbygge det eller plante det; ¹⁰ hvis det gør ondt i Mine øjne ved ikke at adlyde Min røst, så vil jeg genoverveje det gode, jeg havde lovet at gøre for det.

¹¹ Tal nu derfor til Judas folk og Jerusalems indbyggere og sig: 'Dette er, hvad Herren siger: "Se, jeg former en ulykke imod jer og udtænker en plan imod jer. Vend jer nu, hver især fra sin onde vej, og forbedr jeres veje og jeres gerninger!"' ¹² Men de vil sige, 'Det er håbløst! Vi vil følge vores egne planer, og hver af os vil handle efter sit onde hjertes stædighed.' ¹³ Derfor siger Herren således: 'Spørg blandt nationerne, Hvem har hørt noget som dette? Israels jomfru har gjort en yderst frygtelig ting. ¹⁴ Forlader sneen fra Libanon de klippefyldte skråninger? Eller ophører de kølige vande fra fjerne kilder nogensinde med at flyde?' ¹⁵ Alligevel har Mit folk glemt Mig; de brænder røgelse til værdiløse afguder, og de er snublet på deres veje, på de gamle stier, for at gå på sideveje, ikke på en hovedvej. ¹⁶ Deres land vil blive en ødelæggelse, et objekt for evig hån; alle, der går forbi det, vil blive forfærdede og vil ryste på hovedet. ¹⁷ Som en stærk østenvind vil jeg sprede dem foran fjenden; jeg vil vende mig bort fra dem og ikke vise Mit ansigt på deres ulykkes dag. ¹⁸ Så sagde de, "Kom, lad os udtænke planer mod Jeremias. Vist vil loven ikke forsvinde fra præsten, ej heller råd fra de vise, ej heller ordet fra profeten. Kom, lad os angribe ham med vores tunger, og lad os ikke tage hensyn til nogen af hans ord." ¹⁹ Hør mig, Herre, og lyt til, hvad mine modstandere siger! ²⁰ Skal godt gengældes med ondt? For de har gravet en grav til mig. Husk, hvordan jeg stod foran Dig for at tale på deres vegne, for at vende Din vrede bort fra dem. ²¹ Derfor, overgiv deres børn til hungersnød, og overgiv dem til sværdets magt; lad deres koner blive barnløse og enker. Lad deres mænd blive dræbt, deres unge

Jeremias Bog

mænd slået ned med sværdet i kamp.²² Lad et skrig høres fra deres huse, når Du pludselig bringer angribere over dem; for de har gravet en grav for at fange mig og har skjult snarer for mine fødder.²³ Men Du, Herre, kender alle deres planer mod mig for at dræbe mig. Tilgiv ikke deres misgerning eller udslet deres synd fra Dit syn. Lad dem blive styrtet foran Dig; håndter dem i Din vredes tid.

19 Dette siger Herren: "Gå og køb en lerkrukke fra en pottemager, og tag nogle af folkets ældste og nogle af de øverste præster med dig.² Gå derefter til Ben-Hinnoms dal, nær indgangen til Potteskårsporten, og der forkynd de ord, jeg befaler dig,³ og sig: 'Hør Herrens ord, I konger af Juda og Jerusalems indbyggere. Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Se, jeg er ved at bringe en ulykke over dette sted, som vil få ørerne på alle, der hører om det, til at dirre.⁴ For de har forladt mig og har gjort dette sted fremmed, brændt røgelse her til guder, som hverken de eller deres forfædre eller Judas konger har kendt, og de har fyldt dette sted med uskyldigt blod.⁵ De har bygget Baals offerhøje for at brænde deres børn i ilden som ofre til Baal—noget jeg ikke har befaleet, ej heller talt om, og det er ikke kommet i mit sind.⁶ Derfor, se, de dage kommer, erklærer Herren, hvor dette sted ikke længere vil blive kaldt Tofet eller Ben-Hinnoms dal, men Slagtedalen.⁷ På dette sted vil jeg forpurre Judas og Jerusalems planer. Jeg vil få dem til at falde for sværdet foran deres fjender, ved hænderne på dem, der søger deres liv, og jeg vil give deres lig som føde til himlens fugle og jordens dyr.⁸ Jeg vil gøre denne by til en ødemark og en genstand for spot; alle, der går forbi, vil blive forfærdede og vil hvæse på grund af alle dens sår.⁹ Jeg vil få dem til at fortære kødet af deres sønner og døtre, og de vil spise hinandens kød på grund af belejringen og den nød, som deres fjender, dem der søger deres liv, vil påføre dem.'¹⁰ Så skal du knuse krukken i nærværelse af dem, der ledsager dig,¹¹ og sige til dem: 'Dette siger Hærskarers Herre: Jeg vil knuse dette folk og denne by, ligesom man knuser en pottemagers kar, som ikke kan repareres; og de vil begrave deres døde i Tofet, indtil der ikke er mere plads.¹² Dette vil jeg gøre mod dette sted og dets indbyggere, erklærer Herren, og gøre denne by som Tofet.¹³ Husene i Jerusalem og husene for Judas konger vil blive besmittet som dette sted, Tofet—alle de huse, på hvis tage de brændte røgelse til hele

himlens hær og udgød drikofre til andre guder."¹⁴ Så vendte Jeremias tilbage fra Tofet, hvor Herren havde sendt ham for at profetere, og han stod i forgården til Herrens hus og talte til hele folket,¹⁵ "Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Se, jeg vil bringe over denne by og alle dens omkringliggende byer hver ulykke, jeg har udtalt imod dem, fordi de har gjort deres nakker stive og ikke har lyttet til mine ord."

20 Da Pashhur, præsten, søn af Immer, som var den øverste tilsynsmand i Herrens hus, hørte Jeremias profetere disse ting,² lod han Jeremias, profeten, slå og sætte i blokken ved Benjamins Øvre Port ved Herrens tempel.³ Den følgende dag, da Pashhur løslod Jeremias fra blokken, sagde Jeremias til ham: "Herren kalder dig ikke Pashhur, men snarere Rædsel på Alle Sider.⁴ For dette siger Herren: 'Jeg vil gøre dig til en rædsel for dig selv og alle dine venner; du vil være vidne til, at de falder for deres fjenders sværd. Jeg vil overgive hele Juda til Babylons konge, som vil føre dem bort til Babylon eller slå dem med sværdet.⁵ Jeg vil overgive al denne bys rigdom, al dens afgrøde og alle dens værdigenstande, inklusive Judas kongers skatte, i deres fjenders hænder, som vil plyndre dem og føre dem bort til Babylon.⁶ Og du, Pashhur, sammen med alle, der bor i dit hus, vil gå i eksil til Babylon. Der vil du dø og blive begravet, du og alle dine venner, som du falsk har profeteret for."⁷

⁷ Herre, du bedragede mig, og jeg blev bedraget; du overmandede mig og sejrede. Jeg er blevet til en latterliggørelse hele dagen; alle spotter mig.⁸ Hver gang jeg taler, råber jeg, forkynder vold og ødelæggelse. Herrens ord har bragt mig hån og skam hele dagen.⁹ Men hvis jeg siger: "Jeg vil ikke nævne ham eller tale mere i hans navn," er hans ord som en brændende ild i mit hjerte, lukket inde i mine knogler. Jeg er træt af at holde det inde; faktisk kan jeg ikke.¹⁰ Jeg hører mange hviske, "Rædsel på alle sider! Anklag ham! Lad os anklage ham!" Alle mine betroede venner venter på, at jeg skal glide, og siger: "Måske vil han blive bedraget, og vi vil sejre over ham og tage hævn over ham."¹¹ Men Herren er med mig som en mægtig kriger; derfor vil mine forfølgere snuble og ikke sejre. De vil blive gjort til stor skam, deres vanære vil aldrig blive glemt.¹² Hærskarers Herre, du som prøver de retfærdige og ser hjertet og

Jeremias Bog

sindet, lad mig se din hævn over dem, for til dig har jeg overgivet min sag. ¹³ Syng for Herren, pris Herren! For han redder den nødlidendes liv fra de ondes hænder. ¹⁴ Må dagen for min fødsel blive glem! Må den dag, min mor fødte mig, ikke blive fejret! ¹⁵ Forbandet være den mand, der bragte min far nyheden, som gjorde ham meget glad, og sagde: "En søn er født til dig!" ¹⁶ Må den mand være som de byer, Herren omstyrkede uden nåde. Må han høre nødens råb om morgenen og lyden af kamp ved middagstid. ¹⁷ For han afsluttede ikke mit liv i livmoderen, med min mor som min grav, hendes livmoder udvidet for evigt. ¹⁸ Hvorfor kom jeg ud af livmoderen for at se modgang og sorg og afslutte mine dage i vanære?

21 Det ord, som kom til Jeremias fra Herren, da kong Zedekias sendte Pashhur, søn af Malkija, og præsten Zefanja, søn af Maaseja, til ham og sagde: ² "Spørg venligst Herren for os, fordi Nebukadnezar, kongen af Babylon, fører krig mod os. Måske vil Herren handle for os i overensstemmelse med alle sine vidunderlige gerninger, så fjenden vil trække sig tilbage fra os." ³ Men Jeremias sagde til dem: "Dette skal I sige til Zedekias: ⁴ 'Dette siger Herren, Israels Gud: Se, jeg er ved at vende krigens våben, som er i jeres hænder, som I bruger til at kæmpe mod Babylons konge og kaldæerne, der belejrer jer uden for muren; og jeg vil samle dem midt i denne by. ⁵ Jeg vil selv kæmpe mod jer med en udrakt hånd og en mægtig arm, i vrede, raseri og stor harme. ⁶ Jeg vil slå indbyggerne i denne by, både mennesker og dyr; de vil dø af en alvorlig pest. ⁷ Derefter, erklærer Herren, vil jeg overgive Zedekias, kongen af Juda, hans embedsmænd og folket, der overlever i denne by fra pesten, sværdet og hungersnøden, til Nebukadnezar, kongen af Babylon, til deres fjender og til dem, der søger deres liv. Han vil slå dem ned med sværdet; han vil ikke vise nogen barmhjertighed, medlidenhed eller medfølelse.'

⁸ "Sig desuden til dette folk: 'Dette siger Herren: Se, jeg sætter foran jer livets vej og dødens vej. ⁹ Den, der bliver i denne by, vil dø ved sværdet, hungersnøden eller pesten; men den, der går ud og overgiver sig til kaldæerne, som belejrer jer, vil leve og vil have sit liv som en pris. ¹⁰ For jeg har besluttet at bringe modgang over denne by og ikke velstand, erklærer Herren. Den vil blive overgivet til Babylons

konge, og han vil brænde den med ild.' ¹¹ "Sig desuden til Judas konges hus: 'Hør Herrens ord, ¹² Davids hus, dette siger Herren: Udfør retfærdighed hver morgen; red den, der er blevet røvet, fra undertrykkerens hånd, så min vrede ikke bryder ud som ild og brænder uden nogen til at slukke den, på grund af jeres onde gerninger. ¹³ Se, jeg er imod jer, I, der bor i dalen, på det klippefyldte plateau, erklærer Herren— I, der siger: "Hvem kan komme ned mod os? Hvem kan trænge ind i vores boliger?" ¹⁴ Men jeg vil straffe jer i overensstemmelse med jeres gerninger, erklærer Herren. Jeg vil antænde en ild i jeres skove, der vil fortære alle dens omgivelser."

22 Dette siger Herren: "Gå ned til Judas konges bolig og overbring dette budskab der: ² 'Lyt til Herrens ord, Judas konge, du som sidder på Davids trone, sammen med dine tjenere og dit folk, som går ind gennem disse porte. ³ Dette siger Herren: Handl med retfærdighed og ret. Red røveriets offer fra undertrykkerens hånd. Gør ingen skade eller vold mod den fremmede, den faderløse eller enken, og udgyd ikke uskyldigt blod på dette sted. ⁴ For hvis I nøje følger disse instruktioner, så vil konger, der sidder på Davids trone, komme ind gennem portene til dette hus, kørende i vogne og på heste, ledsaget af deres tjenere og deres folk. ⁵ Men hvis I ikke lytter til disse ord, erklærer Herren, sværger jeg ved mig selv, at dette hus vil blive en ødemark.'" ⁶ For dette siger Herren om Judas konges hus: "Selvom du er for mig som Gilead, som toppen af Libanon, vil jeg bestemt gøre dig til en ørken, byer uden indbyggere. ⁷ Jeg vil udpege ødelæggere imod dig, hver med sine våben, og de vil fælde dine fineste cedartræer og kaste dem i ilden. ⁸ "Mange nationer vil passere denne by og sige til hinanden: 'Hvorfor har Herren gjort dette mod en så stor by?' ⁹ Og svaret vil være: 'Fordi de forlod Herrens, deres Guds, pagt og tilbad og tjente andre guder.'" ¹⁰ Græd ikke over den døde konge eller sørg over hans tab; snarere, græd bittert over ham, der er i eksil, for han vil aldrig vende tilbage eller se sit hjemland igen.

¹¹ Dette erklærer Herren om Shallum, Josias søn, der efterfulgte sin far som Judas konge, men er afgået: "Han vil aldrig vende tilbage. ¹² Han vil dø på det sted, hvor de har taget ham til fange; han vil ikke se dette land igen." ¹³ "Ve den, der bygger sit hus ved

Jeremias Bog

uretfærdighed, og sine øverste værelser ved uret, som får sin nabo til at arbejde for ingenting, uden at betale ham for hans arbejde. ¹⁴ Han siger, 'Jeg vil bygge mig et storslået hus med rummelige øverste værelser.' Så han laver store vinduer i det, beklæder det med cedertæ og maler det i lys rød. ¹⁵ Gør det dig til en konge at have mere cedertæ? Havde din far ikke mad og drikke? Han gjorde, hvad der var ret og retfærdigt, så alt gik godt for ham. ¹⁶ Han forsvarede de fattiges og nødlidendes sag, og så gik alt godt. Er det ikke det, det betyder at kende mig?" erklærer Herren. ¹⁷ "Men dine øjne og dit hjerte er kun rettet mod uærlig vinding, mod at udgyde uskyldigt blod og mod undertrykkelse og afpresning." ¹⁸ Således siger Herren om Jojakim, Josias søn, Judas konge: "De vil ikke sørge over ham: 'Ak, min bror! Ak, min søster!' De vil ikke sørge over ham: 'Ak, min herre! Ak, hans pragt!'" ¹⁹ Han vil få et æselbegravelse—trukket væk og kastet uden for Jerusalems porte." ²⁰ "Stig op til Libanon og råb, lad din stemme blive hørt i Bashan, råb fra Abarim, for alle dine allierede er knust. ²¹ Jeg talte til dig i din velstand, men du sagde, 'Jeg vil ikke lytte!' Dette har været din vej fra din ungdom; du har ikke adlydt min stemme. ²² Vinden vil drive alle dine hyrder væk, og dine allierede vil gå i fangenskab. Da vil du blive skamfuld og vanæret på grund af al din ondskab. ²³ Du, som bor i Libanon, indlejret i cedertærsbygninger, hvordan vil du stønne, når smerter kommer over dig, smerte som en kvinde i fødsel! ²⁴ "Så sandt jeg lever," erklærer Herren, "selv hvis Konja, Jojakims søn, Judas konge, var en signetring på min højre hånd, ville jeg stadig rive dig af. ²⁵ Jeg vil overgive dig til dem, der søger dit liv, dem du frygter—Nebukadnezar, Babylons konge, og kaldæerne. ²⁶ Jeg vil kaste dig og den mor, der fødte dig, ind i et andet land, hvor ingen af jer blev født, og der vil I begge dø. ²⁷ I vil aldrig vende tilbage til det land, I længes efter at vende tilbage til." ²⁸ Er denne mand Konja et foragtet, knust kar, en genstand ingen ønsker? Hvorfor vil han og hans efterkommere blive kastet ud, kastet ind i et land, de ikke kender? ²⁹ O jord, o jord, o jord, hør Herrens ord! ³⁰ Dette siger Herren: "Notér denne mand som barnløs, en mand der ikke vil blomstre i sin levetid, for ingen af hans efterkommere vil blomstre, ingen vil sidde på Davids trone eller herske mere i Juda."

23

"Ve de hyrder, som får fårene på min græsgang til at omkomme og sprede sig!" erklærer Herren. ² Derfor siger Herren, Israels Gud, således om de hyrder, der vogter mit folk: "I har spredt min hjord og drevet dem bort og har ikke taget jer af dem; se, jeg vil holde jer ansvarlige for jeres onde gerninger," erklærer Herren. ³ "Så vil jeg selv samle resten af min hjord fra alle de lande, hvor jeg har drevet dem, og bringe dem tilbage til deres græsgang, hvor de skal være frugtbare og formere sig. ⁴ Jeg vil udpege hyrder over dem, som vil vogte dem; og de skal ikke længere være bange eller skrækslagne, og ingen skal mangle," erklærer Herren. ⁵ "Se, dage kommer," erklærer Herren, "hvor jeg vil oprejse for David en retfærdig Spire; en Konge, som vil regere med visdom og udøve ret og retfærdighed i landet. ⁶ I hans dage skal Juda blive frelst, og Israel skal bo trygt; og dette er navnet, som han skal kaldes: 'Herren Vor Retfærdighed.' ⁷ "Derfor, se, dage kommer," erklærer Herren, "hvor man ikke længere vil sige: 'Så sandt som Herren lever, der førte israelitterne op fra Egyptens land,' ⁸ men snarere: 'Så sandt som Herren lever, der førte og ledede Israels efterkommere fra det nordlige land og fra alle de lande, hvor han havde forvist dem.' Så skal de bo i deres eget land." ⁹ Om profeterne: Mit hjerte er knust i mig, alle mine knogler skælver. Jeg er som en drukket mand, som en, der er overvundet af vin, på grund af Herren og hans hellige ord. ¹⁰ Landet er fuldt af horkarle; på grund af forbandelsen søger landet, og ørkenens græsgange er udtørrede. Deres vej er ond, og deres styrke er ikke retfærdig. ¹¹ "For både profet og præst er korrupte; selv i mit hus har jeg fundet deres ondskab," erklærer Herren. ¹² "Derfor skal deres vej blive glat; de vil blive drevet ind i mørket og falde. Jeg vil bringe ulykke over dem i deres strafs år," erklærer Herren. ¹³ "Desuden, blandt Samarias profeter så jeg noget foruroligende: De profeterede ved Baal og førte mit folk Israel vild. ¹⁴ Også blandt Jerusalems profeter har jeg set noget frygteligt: De begår ægteskabsbrud og vandrer i bedrag. De styrker de ondes hænder, så ingen vender om fra sin ondskab. De er alle som Sodoma for mig; Jerusalems folk er som Gomorra." ¹⁵ Derfor siger Hærskarers Herre således om profeterne: "Se, jeg vil få dem til at spise malurt og drikke forgiftet vand, for ugudelighed har spredt sig fra Jerusalems profeter gennem hele landet." ¹⁶ Dette siger

Jeremias Bog

Hærskarers Herre: "Lyt ikke til ordene fra de profeter, der profeterer for jer; de fylder jer med falske forhåbninger. De taler syner fra deres eget sind, ikke fra Herrens mund. ¹⁷ De bliver ved med at sige til dem, der foragter mig, 'Herren har sagt: "I vil have fred."' Og til enhver, der følger sit hjertes stædighed, siger de, 'Ingen skade vil komme over jer.' ¹⁸ Men hvem har stået i Herrens råd for at se og høre hans ord? Hvem har lyttet og hørt hans ord? ¹⁹ Se, Herrens storm er gået frem i vrede, en hvirvelvind, der hvirvler ned over de ondes hoveder. ²⁰ Herrens vrede vil ikke vende tilbage, før han har udført og gennemført sit hjertes hensigter. I de sidste dage vil I forstå det klart. ²¹ Jeg sendte ikke disse profeter, alligevel løb de med deres budskab; jeg talte ikke til dem, alligevel profeterede de. ²² Men hvis de havde stået i mit råd, ville de have forkyndt mine ord for mit folk og vendt dem tilbage fra deres onde vej og fra deres onde gerninger. ²³ "Er jeg en Gud, der er nær," erklærer Herren, "og ikke også en Gud, der er fjern? ²⁴ Kan nogen skjule sig på hemmelige steder, så jeg ikke kan se dem?" erklærer Herren. "Fylder jeg ikke himlen og jorden?" erklærer Herren. ²⁵ "Jeg har hørt, hvad profeterne siger, der profeterer løgne i mit navn og siger, 'Jeg havde en drøm! Jeg havde en drøm!' ²⁶ Hvor længe vil dette fortsætte i hjertet af disse bedrageriske profeter, der profeterer illusionerne fra deres eget sind? ²⁷ De tror, at de drømme, de deler med hinanden, vil få mit folk til at glemme mit navn, ligesom deres forfædre gjorde gennem Baal-dyrkelse. ²⁸ Lad den profet, der har en drøm, fortælle drømmen, men lad den, der har mit ord, tale det trofast. For hvad har strå til fælles med korn?" erklærer Herren. ²⁹ "Er mit ord ikke som ild," erklærer Herren, "og som en hammer, der knuser en klippe? ³⁰ "Derfor," erklærer Herren, "er jeg imod de profeter, der stjæler ord fra hinanden, angiveligt fra mig. ³¹ Ja," erklærer Herren, "jeg er imod de profeter, der vifter med deres egne tunger og erklærer, 'Herren erklærer.' ³² Se, jeg er imod dem, der profeterer falske drømme," erklærer Herren. "De fortæller dem og fører mit folk vild med deres hensynsløse løgne, alligevel sendte jeg dem ikke eller udpegede dem. De gavner ikke dette folk det mindste," erklærer Herren. ³³ "Når dette folk, eller en profet eller en præst, spørger dig, 'Hvad er budskabet fra Herren?' sig til dem, 'Hvilket budskab? Jeg vil forlade jer,' erklærer Herren. ³⁴ Hvis en profet eller en præst eller nogen anden hævder, 'Dette er

et budskab fra Herren,' vil jeg straffe den person og deres husstand. ³⁵ Dette er, hvad hver af jer vil sige til jeres nabo og til jeres bror: 'Hvad har Herren svaret?' eller 'Hvad har Herren talt?' ³⁶ Men I må ikke længere nævne 'et budskab fra Herren,' for hver enkelt ord bliver deres eget budskab. I har forvansket den levende Guds ord, Hærskarers Herre, vores Gud. ³⁷ Dette er, hvad I vil sige til en profet: 'Hvad har Herren svaret dig?' eller 'Hvad har Herren talt?' ³⁸ Og hvis I siger, 'Herrens budskab!' af den grund siger Herren: 'Fordi I har brugt denne sætning, "Herrens budskab!" Jeg sagde til jer, at I ikke skulle sige, "Herrens budskab!"' ³⁹ Derfor, se, jeg vil helt sikkert glemme jer og kaste jer ud af min nærhed, sammen med den by, jeg gav jer og jeres forfædre. ⁴⁰ Jeg vil bringe over jer en evig skam—en evig skændsel, der ikke vil blive glemt."

24

Efter at Jojakim, søn af Jojakim, Judas konge, sammen med embedsmændene og håndværkerne og kunsthåndværkerne fra Juda, blev ført i eksil fra Jerusalem til Babylon af Nebukadnezar, Babels konge, viste Herren mig to kurve med figner placeret foran Herrens tempel. ² Den ene kurv indeholdt meget gode figner, som dem der modnes tidligt; den anden kurv indeholdt meget dårlige figner, så dårlige at de ikke kunne spises på grund af deres råddenskab. ³ Så spurgte Herren mig, "Hvad ser du, Jeremias?" Jeg svarede, "Figner: de gode er meget gode, men de dårlige er så dårlige at de ikke kan spises." ⁴ Herrens budskab kom til mig og sagde, ⁵ "Dette siger Herren, Israels Gud: 'Som disse gode figner, vil jeg betragte de bortførte fra Juda som gode, dem jeg har sendt væk fra dette sted til kaldæernes land. ⁶ Jeg vil våge over dem for deres bedste, og jeg vil bringe dem tilbage til dette land. Jeg vil opbygge dem og ikke rive dem ned; jeg vil plante dem og ikke rykke dem op. ⁷ Jeg vil give dem et forstående hjerte til at erkende Mig som Herren. De vil være Mit folk, og jeg vil være deres Gud, for de vil vende tilbage til Mig af hele deres hjerte. ⁸ 'Men som de dårlige figner, der ikke kan spises på grund af deres råddenskab,' siger Herren, 'sådan vil jeg behandle Zedekias, Judas konge, hans embedsmænd og resten af Jerusalem, hvad enten de bliver i dette land eller bor i Egypten. ⁹ Jeg vil gøre dem til et skræmmebillede og en skændsel for alle jordens riger, en skændsel og et ordsprog, en hån og en forbandelse, hvor jeg end spreder dem. ¹⁰ Jeg vil bringe sværd, hungersnød og pest over dem,

Jeremias Bog

indtil de er fjernet fra det land, jeg gav dem og deres forfædre.

25 Budskabet kom til Jeremias angående hele Judas folk i det fjerde år af Jojakim, Josias' søn, konge af Juda, hvilket var det første år af Nebukadnezar, konge af Babylon. ² Det ord, som Jeremias profeten talte til hele Judas folk og alle Jerusalems indbyggere, sagde: ³ "Fra det trettende år af Josias, Amons søn, konge af Juda, indtil denne dag, disse treogtyve år er Herrens ord kommet til mig, og jeg har talt til jer vedholdende, men I har ikke lyttet. ⁴ Og Herren har sendt til jer alle sine tjenere, profeterne, vedholdende, men I har ikke lyttet eller bøjet jeres øre for at høre, ⁵ siger: 'Vend nu om, hver af jer, fra jeres onde veje og fra jeres onde gerninger, og bo i det land, som Herren har givet jer og jeres forfædre for evigt og altid; ⁶ og følg ikke andre guder for at tjene og tilbede dem, og provoker mig ikke til vrede med jeres hænders værk, så vil jeg ikke gøre jer noget ondt.' ⁷ Men I har ikke hørt mig," erklærer Herren, "og har provokeret mig til vrede med jeres hænders værk, og bragt skade over jer selv. ⁸ Derfor siger Herren, den Almægtige: 'Fordi I ikke har adlydt mine ord, ⁹ se, jeg vil kalde alle folkene i nord,' erklærer Herren, 'og jeg vil sende efter Nebukadnezar, konge af Babylon, min tjener, og bringe dem mod dette land og dets indbyggere og mod alle disse omkringliggende nationer. Jeg vil fuldstændig ødelægge dem og gøre dem til et skræmmebillede og hån, og en evig ødelæggelse. ¹⁰ Desuden vil jeg bringe stilhed over dem, glædens og frydens stemme, brudgommens og brudens stemme, lyden af møllestenene og lampens lys. ¹¹ Dette hele land vil blive en øde ørken, og disse nationer vil tjene Babylons konge i halvfjerds år. ¹² Men når de halvfjerds år er fuldendt, vil jeg straffe Babylons konge og den nation,' erklærer Herren, 'for deres uretfærdighed, og kaldæernes land, og gøre det til en evig ødelæggelse. ¹³ Jeg vil bringe over det land alle de ord, jeg har udtalt imod det, alt det, der er skrevet i denne bog, som Jeremias har profeteret imod alle nationerne. ¹⁴ De vil blive underlagt af mange nationer og store konger; jeg vil gengælde dem efter deres gerninger og deres hænders værk.'" ¹⁵ For dette er, hvad Herren, Israels Gud, sagde til mig: "Tag denne skål med min vredes vin fra min hånd og få alle de nationer, som jeg sender dig til, til at drikke den. ¹⁶ Når de drikker den, vil de vakle og blive vanvittige på grund af det sværd, jeg sender

iblandt dem." ¹⁷ Så jeg tog skålen fra Herrens hånd og gav den til alle de nationer, som han sendte mig til: ¹⁸ Jerusalem og Judas byer, dets konger og embedsmænd, for at gøre dem til en ruin og et skræmmebillede, hån og en forbandelse, som det er i dag; ¹⁹ Ægyptens hersker, sammen med hans tjenere, embedsmænd og hele hans folk; ²⁰ og alle de fremmede folk der; alle kongerne i landet Uz; alle kongerne i filistrenes land (dem fra Ashkelon, Gaza, Ekron og resten af Ashdod); ²¹ Edoms folk, Moab og Ammons efterkommere; ²² herskerne i Tyrus, herskerne i Sidon og lederne af kystlandene over havet; ²³ Dedan, Tema, Buz og alle, der har hjørnerne af deres hår klippet; ²⁴ alle kongerne i Arabien og alle kongerne af de fremmede folk, der bor i ørkenen; ²⁵ alle Zimris konger, alle Elams konger og alle Mediens konger; ²⁶ og alle kongerne i nord, nær og fjern, den ene efter den anden—alle kongerigerne på jordens overflade. Og efter dem alle vil kongen af Sheshak også drikke den. ²⁷ "Så skal du sige til dem: 'Dette er, hvad Herren, den Almægtige, Israels Gud, siger: Drik, bliv beruset, kast op og fald for ikke at rejse jer igen på grund af det sværd, jeg sender iblandt jer.' ²⁸ Men hvis de nægter at tage skålen fra din hånd og drikke, sig til dem: 'Dette er, hvad Herren, den Almægtige, siger: I skal bestemt drikke den!' ²⁹ Se, jeg begynder at bringe ulykke over den by, der bærer mit navn, og vil I virkelig gå ustraffet? I vil ikke gå ustraffet, for jeg kalder et sværd mod alle, der bor på jorden,' erklærer Herren, den Almægtige. ³⁰ "Derfor skal du profetere imod dem alle disse ord og sige til dem: 'Herren vil brøle fra det høje; han vil tordne fra sin hellige bolig og brøle mægtigt mod sit land. Han vil råbe som dem, der træder druerne, mod alle, der bor på jorden. ³¹ Lyden vil genlyde til jordens ender, for Herren har en strid med nationerne; han vil bringe dom over hele menneskeheden og sætte de onde under sværdet,' erklærer Herren. ³² Dette er, hvad Herren, den Almægtige, siger: 'Se! Ulykke spreder sig fra nation til nation; en mægtig storm rejser sig fra jordens fjerneste egne.' ³³ På det tidspunkt vil de, der er dræbt af Herren, være overalt—fra den ene ende af jorden til den anden. De vil ikke blive sørget over, samlet eller begravet, men vil være som gødning på jorden. ³⁴ Klag, I hyrder, og råb; rull jer i støvet, I ledere af flokken. For jeres tid til at blive slagtet er kommet; I vil falde som de fineste væddere. ³⁵ Hyrderne vil ikke finde nogen tilflugt, lederne af

Jeremias Bog

flokken ingen steder at flygte.³⁶ Lyt til hyrdernes råb, lederne af flokkens klage, for Herren ødelægger deres græssange.³⁷ De fredelige græssange vil blive lagt øde på grund af Herrens voldsomme vrede.³⁸ Som en løve har han forladt sin hule; for deres land er blevet øde på grund af det undertrykkende sværd og på grund af Herrens voldsomme vrede.

26 I begyndelsen af Jojakims regering, Josias' søn, konge af Juda, kom dette ord fra Herren:² "Dette siger Herren: Stå i forgården til Herrens hus og forkynd for alle Judas byer, som kommer for at tilbede i Herrens hus, alle de ord, jeg befaler dig at tale til dem. Udelad ikke et eneste ord.³ Måske vil de lytte, og hver person vil vende sig fra deres onde vej. Så vil jeg afstå fra den ulykke, jeg har til hensigt at bringe over dem på grund af deres onde gerninger.⁴ Sig til dem: 'Dette erklærer Herren: Hvis I ikke lytter til mig og følger min lov, som jeg har sat foran jer,⁵ og hvis I ikke agter på mine tjenere profeternes ord, som jeg har sendt til jer vedholdende, selvom I ikke har lyttet,⁶ så vil jeg gøre dette hus som Shilo, og denne by vil blive en forbandelse blandt alle jordens nationer.'⁷ Præsterne, profeterne og hele folket hørte Jeremias tale disse ord i Herrens hus.⁸ Da Jeremias var færdig med at levere alle de ord, Herren havde befalet ham at tale til hele folket, greb præsterne, profeterne og hele folket ham og sagde: "Du skal dø!⁹ Hvorfor profeterer du i Herrens navn, at dette hus vil blive som Shilo, og denne by vil blive øde og uden indbyggere?" Og hele folket samlede sig omkring Jeremias i Herrens hus.¹⁰ Da Judas embedsmænd hørte disse ting, gik de op fra kongens hus til Herrens hus og tog plads ved indgangen til Herrens hus' nye port.¹¹ Så sagde præsterne og profeterne til embedsmændene og til hele folket: "Denne mand fortjener en dødsdom, fordi han har profeteret imod denne by, som I har hørt med jeres egne ører!"¹² Så sagde Jeremias til alle embedsmændene og hele folket: "Herren sendte mig til at profetere imod dette hus og denne by alle de ord, I har hørt.¹³ Nu skal I reformere jeres veje og jeres gerninger og adlyde Herren jeres Gud. Så vil Herren afstå fra den ulykke, han har udtalt imod jer.¹⁴ Hvad angår mig, er jeg i jeres hænder; gør med mig, som I finder passende og rigtigt.¹⁵ Men vær sikker på dette, hvis I slår mig ihjel, vil I bringe uskyldigt blod over jer selv og over denne by og dens indbyggere, for i sandhed har

Herren sendt mig til jer for at tale alle disse ord i jeres påhør."¹⁶ Så sagde embedsmændene og hele folket til præsterne og profeterne: "Denne mand fortjener ikke en dødsdom, for han har talt til os i Herren vor Guds navn."¹⁷ Nogle af landets ældste rejste sig og talte til hele folkets forsamling,¹⁸ "Mika fra Moreshet profeterede i Ezekias' dage, kongen af Juda. Han erklærede for hele Judas folk: 'Dette siger Hæskarers Herre: "Zion vil blive pløjet som en mark, Jerusalem vil blive en ruinhob, og tempelbjerget en kratbevokset høj.'¹⁹ Slog Ezekias, kongen af Juda, eller nogen i Juda ham ihjel? Frygtede ikke Ezekias Herren og søgte hans gunst? Og afstod ikke Herren fra den ulykke, han havde udtalt imod dem? Vi er ved at bringe en stor ondskab over os selv!"²⁰ Nu var der også en mand, som profeterede i Herrens navn, Uria, Sjemajas søn fra Kirjat-Jearim, og han profeterede imod denne by og dette land med ord, der lignede Jeremias'.²¹ Da kong Jojakim og alle hans officerer og embedsmænd hørte hans ord, søgte kongen at slå ham ihjel. Men Uria hørte om det og flygtede i frygt til Egypten.²² Kong Jojakim sendte dog mænd til Egypten: Elnatan, Akbørs søn, og andre med ham.²³ De bragte Uria ud af Egypten og tog ham til kong Jojakim, som slog ham ned med et sværd, og hans krop blev kastet i de almindelige menneskers gravsted.²⁴ Ikke desto mindre støttede Ahikam, Sjafans søn, Jeremias, så han ikke blev overgivet til folket for at blive slået ihjel.

27 I begyndelsen af Zedekias' regeringstid, Josias' søn, kongen af Juda, kom dette budskab til Jeremias fra Herren:² Dette er, hvad Herren befalede mig: "Lav et åg med remme og stænger og læg det på din nakke.³ Send en besked til kongerne af Edom, Moab, Ammon, Tyrus og Sidon gennem de udsendinge, der er ankommet til Jerusalem for at se Zedekias, kongen af Juda.⁴ Instruer dem til at overbringe dette til deres herrer: 'Dette er, hvad Hæskarers Herre, Israels Gud, erklærer: "Overbring dette til jeres herrer:⁵ Med min enorme magt og udstrakte arm skabte jeg jorden, menneskeheden og dyrene, der bor på den, og jeg giver den til, hvem jeg vælger.⁶ Nu har jeg overgivet alle disse lande til Nebukadnezar, kongen af Babylon, min tjener, og jeg har også gjort markens dyr underdanige til ham.⁷ Alle nationer skal tjene ham, hans søn og hans sønnesøn, indtil tiden kommer for hans eget land; da vil mange nationer og store konger underkvinde ham.⁸ "Hvis nogen nation

Jeremias Bog

eller rige nægter at tjene Nebukadnezar, kongen af Babylon, eller at underkaste sig hans åg, vil jeg straffe den nation med sværd, hungersnød og pest, erklærer Herren, indtil jeg har ødelagt den ved hans hånd.⁹ Derfor, lyt ikke til jeres profeter, spåmænd, drømmere, sandsigere eller troldmænd, der siger til jer, 'I skal ikke tjene kongen af Babylon.'¹⁰ De profeterer løgne for jer, hvilket vil føre til jeres fjernelse fra jeres land; jeg vil drive jer ud, og I vil omkomme.¹¹ Men enhver nation, der underkaster sig kongen af Babylons åg og tjener ham, vil jeg tillade at forblive i sit eget land for at dyrke det og bo der, erklærer Herren."¹² Jeg overbragte det samme budskab til Zedekias, kongen af Juda, og sagde, "Underkast jer kongen af Babylons åg; tjen ham og hans folk, og I skal leve."¹³ Hvorfor skulle du og dit folk dø ved sværd, hungersnød og pest, som Herren har advaret enhver nation, der ikke tjener kongen af Babylon?¹⁴ Lyt ikke til profeternes ord, der siger til jer, 'I vil ikke tjene kongen af Babylon,' for de profeterer løgne for jer.¹⁵ 'Jeg har ikke sendt dem,' erklærer Herren. 'De profeterer falsk i mit navn. Derfor vil jeg drive jer bort, og I vil omkomme sammen med de profeter, der profeterer til jer.'¹⁶ Så talte jeg til præsterne og hele folket og sagde, "Dette er, hvad Herren siger: Lyt ikke til profeterne, der hævder, 'Meget snart vil genstandene fra Herrens hus blive returneret fra Babylon.' De profeterer løgne for jer."¹⁷ Lyt ikke til dem. Tjen kongen af Babylon, og I vil leve. Hvorfor skulle denne by blive øde?¹⁸ Hvis de virkelig er profeter og har Herrens ord, lad dem da bede til Hærskarers Herre om, at de genstande, der er tilbage i Herrens hus, kongens palads i Juda, og i Jerusalem ikke bliver taget til Babylon.¹⁹ For dette er, hvad Hærskarers Herre siger om søjlerne, bronzebassinet, de bevægelige stativer og de andre genstande, der er tilbage i denne by,²⁰ som Nebukadnezar, kongen af Babylon, efterlod, da han forviste Jekonja, søn af Jojakim, kongen af Juda, fra Jerusalem til Babylon, sammen med alle Judas og Jerusalems adelige—²¹ Ja, dette er, hvad Hærskarers Herre, Israels Gud, siger om de genstande, der er tilbage i Herrens hus, kongens palads i Juda, og i Jerusalem:²² 'De vil blive taget til Babylon og vil forblive der indtil den dag, jeg tager mig af dem,' erklærer Herren. 'Derefter vil jeg bringe dem tilbage og genoprette dem til dette sted.'

28 I det samme år, i begyndelsen af Zedekias, Judas konges regeringstid, i det fjerde år, i den femte måned, talte profeten Hananja, Azzurs søn, fra Gibeon, til mig i Herrens hus i præsterne og hele folkets nærvær og sagde:² "Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: 'Jeg har knust Babels konges åg.'³ Inden to år vil jeg bringe alle Herrens hus' kar tilbage til dette sted, dem som Nebukadnezar, Babels konge, tog herfra og bragte til Babylon.⁴ Jeg vil også bringe Jekonja, søn af Jojakim, Judas konge, og alle Judas landflygtige, som gik til Babylon, tilbage til dette sted,' erklærer Herren, 'for jeg vil bryde Babels konges åg.'⁵ Profeten Jeremias talte til profeten Hananja i præsternes og hele folkets nærvær, som var samlet i Herrens hus,⁶ og sagde, "Amen! Måtte Herren gøre således! Måtte Herren opfylde de ord, du har profeteret, ved at bringe Herrens hus' kar og alle landflygtige fra Babylon tilbage til dette sted."⁷ Men hør nu dette ord, som jeg er ved at tale i din og hele folkets nærvær:⁸ De profeter, der kom før dig og mig fra gamle dage, profeterede mod mange lande og store riger om krig, ulykke og pest.⁹ Men den profet, der profeterer fred, vil kun blive anerkendt som virkelig sendt af Herren, hvis hans forudsigelse går i opfyldelse."¹⁰ Da tog profeten Hananja åget af profeten Jeremias' hals og brød det.¹¹ Og Hananja talte i hele folkets nærvær og sagde: "Dette siger Herren: 'På samme måde vil jeg inden to år bryde Nebukadnezar, Babels konges åg fra alle nationernes hals.'" Ved dette gik profeten Jeremias sin vej.¹² Efter at profeten Hananja havde brudt åget af profeten Jeremias' hals, kom Herrens ord til Jeremias:¹³ "Gå og sig til Hananja: 'Dette siger Herren: Du har brudt et træåg, men i stedet vil du få et jernåg.'¹⁴ For dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Jeg vil lægge et jernåg på alle disse nationers hals for at få dem til at tjene Nebukadnezar, Babels konge, og de vil tjene ham. Jeg vil endda give ham kontrol over de vilde dyr."¹⁵ Da sagde profeten Jeremias til profeten Hananja: "Lyt, Hananja! Herren har ikke sendt dig, og du har fået dette folk til at stole på løgn."¹⁶ Derfor siger Herren: 'Se, jeg er ved at fjerne dig fra jordens overflade. I år vil du dø, fordi du har prædikeret oprør mod Herren.'¹⁷ Så døde profeten Hananja i den syvende måned i det samme år.

29 Dette er ordene i brevet, som profeten Jeremias sendte fra Jerusalem til de tilbageværende ældste i eksilet, præsterne, profeterne og alle de mennesker, som Nebukadnezar havde ført i eksil fra Jerusalem til Babylon. ² (Dette skete efter, at kong Jekonia og dronningemoderen, hofembedsmændene, lederne af Juda og Jerusalem, håndværkerne og kunsthåndværkerne havde forladt Jerusalem.) ³ Brevet blev givet til Elasja, Shafans søn, og Gemarja, Hilkijas søn, som Zedekias, Judas konge, sendte til Nebukadnezar, Babylons konge. Det sagde: ⁴ Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud, til alle de landflygtige, som jeg har sendt fra Jerusalem til Babylon: ⁵ "Byg huse og bo i dem; plant haver og spis deres frugt. ⁶ Tag koner og få sønner og døtre; find koner til jeres sønner og giv jeres døtre i ægteskab, så de også kan få sønner og døtre. Bliv talrige der og mindsk ikke. ⁷ Søg byens velfærd, hvor jeg har sendt jer i eksil, og bed til Herren for den; for i dens velfærd vil I finde jeres velfærd." ⁸ For således siger Hærskarers Herre, Israels Gud: "Lad jer ikke bedrage af de profeter og spåmænd, der er blandt jer, og lyt ikke til de drømme, I får dem til at drømme. ⁹ De profeterer falsk for jer i mit navn. Jeg har ikke sendt dem," erklærer Herren. ¹⁰ For således siger Herren: "Når halvfjerds år er fuldendt for Babylon, vil jeg besøge jer og opfylde mit gode løfte om at bringe jer tilbage til dette sted. ¹¹ For jeg kender de planer, jeg har for jer," erklærer Herren, "planer om at give jer fremgang og holde jer fra skade, for at give jer en fremtid og et håb. ¹² Så vil I påkalde mig, komme til mig og bede, og jeg vil lytte til jer. ¹³ I vil søge mig, og I skal finde mig, når I vælger at søge mig af hele jeres hjerte. ¹⁴ Jeg vil lade mig finde af jer," erklærer Herren, "og jeg vil genoprette jeres formuer og samle jer fra alle de nationer og steder, hvor jeg har drevet jer," erklærer Herren, "og vil bringe jer tilbage til det sted, hvorfra jeg sendte jer i eksil." ¹⁵ Fordi I virkelig har sagt: "Herren har oprejst profeter for os i Babylon"— ¹⁶ dette er, hvad Herren siger om kongen, der sidder på Davids trone, og alle de mennesker, der bliver tilbage i denne by, jeres medborgere, som ikke gik med jer i eksil— ¹⁷ dette er, hvad Hærskarers Herre siger: "Se, jeg sender sværdet, hungersnøden og pesten imod dem, og jeg vil gøre dem som figer, der er så dårlige, at de ikke kan spises. ¹⁸ Jeg vil forfølge dem med sværdet, hungersnøden og pesten, og vil gøre dem til en rædsel for alle jordens

riger, en forbandelse og en rædsel, en hvislen og en skændsel blandt alle de nationer, hvor jeg har drevet dem, ¹⁹ fordi de ikke har lyttet til mine ord," erklærer Herren, "ord, som jeg sendte til dem igen og igen ved mine tjenere profeterne; og I landflygtige har heller ikke lyttet," erklærer Herren. ²⁰ Så lyt til Herrens ord, alle I landflygtige, som jeg har sendt bort fra Jerusalem til Babylon. ²¹ Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud, om Akab, Kolaijas søn, og Zedekias, Maasejas søn, som profeterer løgne for jer i mit navn: "Se, jeg vil overgive dem i Nebukadnezar, Babylons konges, hånd, og han vil dræbe dem for jeres øjne. ²² På grund af dem vil denne forbandelse blive brugt af alle landflygtige fra Juda i Babylon: 'Måtte Herren gøre dig som Zedekias og Akab, som Babylons konge stegte i ilden,' ²³ for de har begået en skændsel i Israel, og har begået ægteskabsbrud med deres naboers hustruer, og har talt løgne i mit navn, som jeg ikke har befaleet. Jeg er den, der ved og er et vidne," erklærer Herren. ²⁴ Tal til Sjemaja, Nehelamiten, og sig: ²⁵ Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: "Fordi du har sendt breve i dit eget navn til alle folkene i Jerusalem, til præsten Zefanja, Maasejas søn, og til alle præsterne, og sagt, ²⁶ 'Herren har gjort dig til præst i stedet for Jojada, til at være opsynsmand i Herrens hus, til at sætte enhver galning, der profeterer, i blokken og jernhalsbåndet. ²⁷ Så hvorfor har du ikke irettesat Jeremias fra Anatot, som udgiver sig for at være profet blandt jer? ²⁸ For han har sendt denne besked til os i Babylon: 'Eksilet vil vare længe; byg huse og bo i dem, og plant haver og spis deres frugt.'" ²⁹ Zefanja præsten læste imidlertid dette brev for profeten Jeremias. ³⁰ Så kom budskabet fra Herren til Jeremias, og sagde: ³¹ "Send denne besked til alle landflygtige: 'Dette siger Herren om Sjemaja, Nehelamiten: 'Fordi Sjemaja har profeteret til jer, selvom jeg ikke sendte ham, og har fået jer til at stole på løgne,' ³² derfor er dette, hvad Herren siger: "Se, jeg vil straffe Sjemaja, Nehelamiten, og hans efterkommere; han vil ikke have nogen tilbage blandt dette folk, og han vil ikke se det gode, som jeg vil gøre for mit folk," erklærer Herren, "fordi han har prædikeret oprør mod mig.""

30 Herrens budskab blev givet til Jeremias, og det lød: ² "Dette siger Herren, Israels Gud: 'Nedskriv alle de ord, jeg har talt til dig, i en bog. ³ For se, dagene kommer,' erklærer Herren, 'når jeg vil genoprette mit folk, Israels og Judas, skæbne.

Jeremias Bog

Jeg vil også bringe dem tilbage til det land, jeg gav deres forfædre, og de skal eje det,' siger Herren." ⁴ Dette er, hvad Herren meddelte om Israel og Juda: ⁵ "For dette siger Herren: 'Jeg har hørt skrig af rædsel, af frygt, og ikke af fred.' ⁶ Spørg nu, og se: Kan en mand føde? Hvorfor ser jeg da hver mand med hænderne på maven som en kvinde i fødsel, og hvorfor er alle ansigter blevet blege? ⁷ Ak, hvor frygtelig den dag vil være! Der er ingen som den. Det er tiden for Jakobs trængsel, men han vil blive frelst fra den. ⁸ 'På den dag,' erklærer Hærskarers Herre, 'vil jeg bryde åget fra deres nakker og rive deres bånd i stykker; fremmede skal ikke længere gøre dem til slaver. ⁹ De vil i stedet tjene Herren deres Gud og David deres konge, som jeg vil oprejse for dem.

¹⁰ 'Så frygt ikke, Jakob min tjener,' erklærer Herren, 'og lad dig ikke skræmme, Israel; for jeg vil frelse dig fra det fjerne, og dine efterkommere fra deres fangenskabs land. Jakob vil vende tilbage og være i fred, uden bekymring, og ingen vil gøre ham bange.

¹¹ For jeg er med dig,' erklærer Herren, 'for at frelse dig. Selvom jeg fuldstændigt vil ødelægge alle de nationer, hvor jeg har spredt dig, vil jeg ikke ødelægge dig fuldstændigt. Jeg vil tugte dig retfærdigt, men jeg vil ikke lade dig være ustraffet.'

¹² "For dette siger Herren: 'Din skade er uhelbredelig, din skade er uden helbredelse. ¹³ Der er ingen til at tale din sag, ingen medicin for dit sår, ingen helbredelse for dig. ¹⁴ Alle dine elskere har glemt dig; de søger dig ikke. Jeg har såret dig som en fjende ville, med en grusom straf, fordi din skyld er stor og dine synder er mange. ¹⁵ Hvorfor råber du over din skade, din smerte, der ikke har nogen kur? Fordi din uret er stor og dine synder er mange, har jeg gjort disse ting mod dig. ¹⁶ Derfor, alle der fortærer dig, vil blive fortært; alle dine fjender, hver eneste af dem, vil gå i fangenskab; de, der plyndrer dig, vil blive plyndret, og alle der gør rov på dig, vil jeg berøve. ¹⁷ Dog vil jeg genoprette dig til sundhed og helbrede dine sår,' erklærer Herren, 'fordi du kaldes en udstødt, Zion som ingen bryder sig om.' ¹⁸ "Dette siger Herren: 'Se, jeg vil genoprette Jakobs teltes skæbne og have medlidenhed med hans boliger; byen vil blive genopbygget på sine ruiner, og paladset vil stå på sin rette plads. ¹⁹ Fra dem vil komme takkesange og lyden af glæde. Jeg vil mangfoldiggøre dem, og de vil ikke blive formindsket; jeg vil ære dem, og de vil ikke blive

foragtet. ²⁰ Deres børn vil trives som i gamle dage, og deres samfund vil blive etableret for mig; jeg vil straffe alle, der undertrykker dem. ²¹ Deres leder vil være en af deres egne, og deres hersker vil komme fra deres midte. Jeg vil bringe ham nær, og han vil nærme sig mig— for hvem ville vove at risikere sit liv for at nærme sig mig?' erklærer Herren. ²² 'Således skal I være mit folk, og jeg skal være jeres Gud.'" ²³ Se, Herrens storm! Vrede er gået frem, en fejede storm; den vil hvirvle på de ugudeliges hoveder. ²⁴ Herrens voldsomme vrede vil ikke vende tilbage, før han har udført og fuldført sit hjertes hensigter. I de sidste dage vil I forstå dette.

31 "I de dage," erklærer Herren, "vil jeg være Gud for alle Israels familier, og de skal være mit folk." ² Dette siger Herren: "De folk, der overlevede sværdet, fandt nåde i ørkenen; jeg kom for at give Israel hvile." ³ Herren viste sig for os for længe siden og sagde: "Jeg har elsket dig med en evig kærlighed; derfor har jeg draget dig med usvigelig venlighed." ⁴ "Jeg vil bygge dig op igen, og du, Israels jomfru, vil blive genopbygget. Du vil igen tage dine tamburiner op og gå ud for at danse med de glade." ⁵ "Igen vil du plante vingårde på Samarias bakker; landmændene vil plante dem og nyde frugten." ⁶ "For der vil komme en dag, hvor vægterne råber på Efraims bakker, 'Rejs jer, lad os gå op til Zion, til Herren vores Gud.'" ⁷ Dette siger Herren: "Syng med glæde for Jakob; råb for nationens fornemste. Proklamér, giv pris, og sig, 'Herre, frels dit folk, Israels rest.'" ⁸ "Se, jeg vil bringe dem fra nordens land og samle dem fra jordens ender. Blandt dem vil være de blinde og de lamme, gravide kvinder og dem i fødsel; en stor forsamling vil vende tilbage." ⁹ "De vil komme med gråd; ved bøn vil jeg bringe dem. Jeg vil lede dem ved vandstrømme på en lige vej, hvor de ikke vil snuble, for jeg er en far for Israel, og Efraim er min førstefødte." ¹⁰ "Hør Herrens ord, I nationer; bekendtgør det i fjerne kystlande: 'Han, der spredte Israel, vil samle dem og vil vogte sin hjord som en hyrde.'" ¹¹ "For Herren vil løskøbe Jakob og forløse dem fra hånden på dem, der er stærkere end de." ¹² "De vil komme og råbe af glæde på Zions højder; de vil stråle over Herrens rigdom—over kornet, den nye vin og olien, og over de unge af hjordene og flokkene. Deres liv vil være som en velvandet have, og de vil aldrig igen vanskæmte." ¹³ "Så vil unge kvinder glæde sig i dansen, og unge mænd og gamle også. Jeg vil

Jeremias Bog

vende deres sorg til glæde; jeg vil trøste dem og give dem glæde i stedet for sorg." ¹⁴ "Jeg vil give præsterne rigeligt, og mit folk vil blive fyldt med min godhed," erklærer Herren. ¹⁵ Dette siger Herren: "En stemme høres i Rama, gråd og stor sorg, Rakel græder over sine børn og nægter at lade sig trøste, fordi de ikke er mere." ¹⁶ Dette siger Herren: "Hold din stemme tilbage fra gråd og dine øjne fra tårer, for dit arbejde vil blive belønnet," erklærer Herren. "De vil vende tilbage fra fjendens land." ¹⁷ "Så der er håb for din fremtid," erklærer Herren. "Dine børn vil vende tilbage til deres eget land." ¹⁸ "Jeg har bestemt hørt Efraim klage, 'Du tugtede mig som en uregerlig kalv, og jeg er blevet rettet. Genopret mig, og jeg vil vende tilbage, for du er Herren min Gud.'" ¹⁹ "Efter at jeg forvildede mig, omvendte jeg mig; efter at jeg blev instrueret, slog jeg mig lær. Jeg var skamfuld og ydmyget, fordi jeg bar min ungdoms skændsel." ²⁰ "Er ikke Efraim min kære søn, barnet, som jeg glæder mig over? Selvom jeg ofte taler imod ham, husker jeg ham stadig. Derfor længes mit hjerte efter ham; jeg vil bestemt have barmhjertighed med ham," erklærer Herren. ²¹ "Sæt vejskilte op; sæt vejvisere op. Ret dit sind mod hovedvejen, den vej, du gik. Vend tilbage, Israels jomfru, vend tilbage til dine byer." ²² "Hvor længe vil du vandre, troløse datter Israel? For Herren har skabt en ny ting på jorden—en kvinde vil beskytte en mand." ²³ Dette siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: "Når jeg genopretter deres formuer, vil folket i Judas land og i dets byer igen bruge disse ord: 'Herren velsigne dig, o retfærdighedens sted, o hellige høj!'"²⁴ "Judas indbyggere og alle dets byer vil bo sammen—landmænd og dem, der bevæger sig omkring med deres flokke." ²⁵ "For jeg vil forfriske de trætte og tilfredsstille de svage." ²⁶ På dette tidspunkt vågnede jeg og så mig omkring, og min søvn havde været behagelig for mig. ²⁷ "Se, de dage kommer," erklærer Herren, "når jeg vil så Israels hus og Judas hus med menneskers og dyrs sæd." ²⁸ "Som jeg vågede over dem for at oprykke og nedbryde, for at omstyrte, ødelægge og bringe ulykke, sådan vil jeg våge over dem for at bygge og plante," erklærer Herren. ²⁹ "I de dage vil det ikke længere blive sagt, 'Forældrene har spist sure druer, og børnenes tænder er sat på kant.'"³⁰ "I stedet vil hver person dø for sin egen synd; den, der spiser sure druer—deres egne tænder vil blive sat på kant." ³¹ "Se, de dage kommer," erklærer Herren, "når jeg vil

oprette en ny pagt med Israels hus og Judas hus." ³² "Den vil ikke ligne den pagt, jeg indgik med deres forfædre, da jeg tog dem ved hånden for at føre dem ud af Egypten, fordi de brød min pagt, selvom jeg var som en mand for dem," erklærer Herren. ³³ "For dette er den pagt, jeg vil indgå med Israels hus efter de dage," erklærer Herren: "Jeg vil lægge min lov i deres sind og skrive den på deres hjerter. Jeg vil være deres Gud, og de vil være mit folk." ³⁴ "De vil ikke længere undervise deres nabo, eller sige til hinanden, 'Kend Herren,' for de vil alle kende mig, fra den mindste til den største," erklærer Herren. "For jeg vil tilgive deres ondskab og vil ikke længere huske deres synder." ³⁵ Dette siger Herren, han som bestemmer solen til at skinne om dagen, som bestemmer månen og stjernerne til at skinne om natten, som rører op i havet, så dets bølger brøler—Hærskarernes Herre er hans navn: ³⁶ "Kun hvis disse bestemmelser forsvinder fra mit syn," erklærer Herren, "vil Israels efterkommere nogensinde ophøre med at være en nation for mig." ³⁷ Dette siger Herren: "Kun hvis himlene ovenfor kan måles og jordens fundamenter nedenunder udforskes, vil jeg forkaste alle Israels efterkommere på grund af alt, hvad de har gjort," erklærer Herren. ³⁸ "Se, de dage kommer," erklærer Herren, "når byen vil blive genopbygget for Herren fra Hananel-tårnet til Hjørneporten." ³⁹ "Målesnoren vil gå lige ud til Garebbakken og derefter dreje til Goa." ⁴⁰ "Hele dalen, hvor døde kroppe og aske kastes, og alle terrasserne ud til Kidron-dalen mod øst så langt som til Hesteportens hjørne, vil være hellige for Herren. Byen vil aldrig igen blive oprykket eller ødelagt."

32 Herrens ord kom til Jeremias i det tiende år af Zedekias, Judas konge, hvilket var det attende år af Nebukadnezar. ² På det tidspunkt belejrede Babylons konges hær Jerusalem, og profeten Jeremias var indespærret i vagtgården ved Judas kongelige palads. ³ Zedekias, Judas konge, havde fængslet ham og sagt: "Hvorfor profeterer du og siger: 'Dette siger Herren: Se, jeg er ved at give denne by i hænderne på Babylons konge, og han vil erobre den;'⁴ og Zedekias, Judas konge, vil ikke undslippe fra babylonierne, men vil helt sikkert blive overgivet til Babylons konge og vil tale med ham ansigt til ansigt og se ham øje til øje." ⁵ Han vil føre Zedekias til Babylon, hvor han vil blive, indtil jeg tager mig af ham, erklærer Herren. Hvis I kæmper mod babylonierne, vil I ikke få succes." ⁶

Jeremias Bog

Jeremias sagde: "Budskabet fra Herren kom til mig og sagde, ⁷ 'Se, Hanamel, din onkel Shallums søn, vil komme til dig og sige: "Køb min mark i Anatot, for som nærmeste slægtning har du ret til at indløse den." ' ⁸ Så, præcis som Herren havde sagt, kom min fætter Hanamel til mig i vagtgården og sagde: 'Køb venligst min mark i Anatot i Benjamins område. Da det er din ret at indløse den og eje den, køb den for dig selv.' Så vidste jeg, at dette var Herrens ord. ⁹ Så jeg købte marken i Anatot fra min fætter Hanamel og vejede sytten sekel sølv til ham. ¹⁰ Jeg underskrev og forseglede skødet, fik det bevidnet og vejede sølvet på vægten. ¹¹ Jeg tog købeskødet — den forseglede kopi indeholdende vilkår og betingelser samt den åbne kopi — ¹² og jeg gav dette skøde til Baruk, Nerijas søn, Mahsejas søn, i nærværelse af min fætter Hanamel og af vidnerne, der havde underskrevet skødet, samt alle jøderne, der sad i vagtgården. ¹³ I deres nærværelse instruerede jeg Baruk og sagde, ¹⁴ 'Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Tag disse dokumenter, både de forseglede og åbne kopier af købeskødet, og læg dem i en lerkrukke, så de vil holde i lang tid. ¹⁵ For dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Huse, marker og vingårde vil igen blive erhvervet i dette land.' ¹⁶ Da jeg havde overgivet købeskødet til Baruk, Nerijas søn, bad jeg til Herren og sagde, ¹⁷ 'Åh, suveræne Herre, Du har skabt himlen og jorden ved Din store magt og udstrakte arm. Intet er for vanskeligt for Dig, ¹⁸ som viser kærlighed til tusinder, men gengælder fædres uret i skødet på deres børn efter dem. Store og mægtige Gud, hvis navn er Hærskarers Herre, ¹⁹ stor i råd og mægtig i gerning, hvis øjne er åbne for alle menneskers veje; Du belønner hver person efter deres adfærd og som deres gerninger fortjener. ²⁰ Du udførte tegn og undere i Egypten og har fortsat dem til denne dag, i Israel og blandt alle mennesker, og har opnået det ry, der forbliver Dit. ²¹ Du befriede Dit folk Israel fra Egypten med mirakuløse tegn og undere, ved Din mægtige hånd og udstrakte arm, og med ærefrygtindgydende handlinger. ²² Du gav dem dette land, Du havde lovet deres forfædre, et land rigt og overflodsrigt. ²³ De kom ind og tog det i besiddelse, men de adlød ikke Din stemme eller fulgte Din lov; de gjorde ikke, hvad Du befalede dem at gøre. Så Du bragte al denne ulykke over dem. ²⁴ Se, hvordan belejningsramperne er bygget op for at tage byen. På grund af sværdet, hungersnøden og pesten vil byen

blive givet i hænderne på babylonierne, der angriber den. Hvad Du har talt, er sket, som Du nu ser. ²⁵ Alligevel har Du sagt til mig, suveræne Herre, 'Køb marken med sølv og få transaktionen bevidnet,' selvom byen er blevet overgivet til babylonierne." ²⁶ Derefter kom Herrens ord til Jeremias og sagde, ²⁷ "Jeg er Herren, Gud over hele menneskeheden. Er noget for vanskeligt for Mig? ²⁸ Derfor siger Herren: Se, jeg er ved at give denne by i hænderne på babylonierne og til Nebukadnezar, Babylons konge, som vil erobre den. ²⁹ Babylonierne, der kæmper mod denne by, vil komme ind og sætte den i brand; de vil brænde den ned sammen med husene, hvor folket har vakt Min vrede ved at brænde røgelse på tagene til Baal og ved at udgyde drikofre til andre guder. ³⁰ Israels og Judas folk har ikke gjort andet end ondt i Mine øjne fra deres ungdom; ja, Israels folk har ikke gjort andet end at provokere Mig til vrede med deres hænder værk, erklærer Herren. ³¹ Fra den dag, den blev bygget, indtil nu, har denne by så provokeret Min vrede og harme, at Jeg må fjerne den fra Mit åsyn. ³² Israels og Judas folk har vakt Min vrede ved alt det onde, de har gjort—de, deres konger og embedsmænd, deres præster og profeter, Judas folk og dem, der bor i Jerusalem. ³³ De har vendt ryggen til Mig og ikke ansigtet; selvom Jeg lærte dem igen og igen, ville de ikke lytte eller reagere på disciplin. ³⁴ De satte deres afskyelige billeder i huset, der bærer Mit Navn, og besmittede det. ³⁵ De byggede høje steder for Baal i Ben-Hinnoms dal for at ofre deres sønner og døtre til Molok, selvom Jeg aldrig befalede—ej heller kom det i Mit sind—at de skulle begå en sådan vederstyggelighed og dermed føre Juda til synd. ³⁶ Nu derfor, dette siger Herren, Israels Gud, om denne by, som I siger, 'Den er blevet overgivet til Babylons konge ved sværd, hungersnød og pest': ³⁷ Se, Jeg vil helt sikkert samle dem fra alle de lande, hvor Jeg har drevet dem i Min voldsomme vrede og store harme; Jeg vil bringe dem tilbage til dette sted og lade dem bo i sikkerhed. ³⁸ De skal være Mit folk, og Jeg vil være deres Gud. ³⁹ Jeg vil give dem ét hjerte og én vej, så de altid vil frygte Mig, for deres eget bedste og for deres børns bedste efter dem. ⁴⁰ Jeg vil oprette en evig pagt med dem: Jeg vil aldrig ophøre med at gøre dem godt, og Jeg vil inspirere dem til at frygte Mig, så de aldrig vil vende sig bort fra Mig. ⁴¹ Jeg vil glæde Mig over at gøre dem godt og vil med sikkerhed plante dem i dette land med

Jeremias Bog

hele Mit hjerte og sjæl.⁴² For dette siger Herren: Ligesom Jeg har bragt al denne store ulykke over dette folk, så vil Jeg give dem al den velstand, Jeg har lovet dem.⁴³ Marker vil igen blive købt i dette land, som I siger, 'Det er en øde ødemark, uden mennesker eller dyr, for det er blevet givet i hænderne på babylonierne.'⁴⁴ Marker vil blive købt for sølv, og skøder vil blive underskrevet, forseglet og bevidnet i Benjamins område, i områderne omkring Jerusalem, i Judas byer, i byerne i højlandet, i byerne i de vestlige forland og i byerne i Negev, fordi Jeg vil genoprette deres formuer, erklærer Herren."

33 Herrens ord kom til Jeremias anden gang, mens han stadig var indespærret i vagtgården, og sagde: ² "Dette siger Herren, Han som skabte jorden, Herren som formede den og grundfæstede den—Hans navn er Herren: ³ 'Kald på Mig, og Jeg vil svare dig, og Jeg vil vise dig store og ufattelige ting, som du ikke kender.'⁴ For dette siger Herren, Israels Gud, om husene i denne by og Judas kongelige paladser, som er blevet revet ned for at forsvare sig mod belejringsramperne og sværdet: ⁵ 'Mens de kommer for at kæmpe mod babylonierne, vil de fylde husene med ligene af dem, Jeg har slået ihjel i Min vrede og harme. Jeg har skjult Mit ansigt for denne by på grund af al dens ondskab. ⁶ Ikke desto mindre vil Jeg bringe sundhed og helbredelse til den; Jeg vil helbrede Mit folk og vil åbenbare for dem en overflod af fred og sandhed. ⁷ Jeg vil genoprette Judas og Israels formuer og genopbygge dem, som de var før. ⁸ Jeg vil rense dem fra alle de synder, de har begået mod Mig, og vil tilgive alle deres oprørssynder mod Mig. ⁹ Så vil denne by bringe Mig glæde, lovprisning og ære for alle nationer på jorden, der hører om alt det gode, Jeg gør for den; og de vil blive forundrede og skælvende over den overflod af velstand og fred, Jeg skaffer den.'¹⁰ "Dette siger Herren: 'På dette sted, som I siger, "Det er en øde ødemark, uden mennesker eller dyr," i Judas byer og Jerusalems gader, der er øde, uden mennesker eller dyr, vil der igen blive hørt ¹¹ lyden af glæde og fryd, brudens og brudgommens stemmer, og stemmerne af dem, der bringer takofre til Herrens hus, og siger: "Tak Herren, den Almægtige, for Herren er god; Hans kærlighed varer evigt." For Jeg vil genoprette landets formuer, som de var før,' siger Herren. ¹² "Dette siger Herren, den Almægtige: 'På dette sted, som er øde og uden

mennesker eller dyr, i alle dets byer vil der igen være græsgegnede for hyrder til at hvile deres flokke. ¹³ I byerne i bjerglandet, de vestlige forland og Negev, i Benjamins område, i landsbyerne omkring Jerusalem og i Judas byer, vil flokke igen passere under den, der tæller dem,' siger Herren. ¹⁴ 'Tiden kommer,' erklærer Herren, 'når Jeg vil opfylde det gode løfte, Jeg gav til Israels og Judas folk. ¹⁵ I de dage og på den tid vil Jeg lade en retfærdig Gren skyde frem fra Davids linje; Han vil udføre ret og retfærdighed i landet. ¹⁶ I de dage vil Juda blive frelst, og Jerusalem vil leve i sikkerhed. Dette er navnet, som det vil blive kaldt: Herren Vor Retfærdighed.'¹⁷ For dette siger Herren: 'David vil aldrig mangle en mand til at sidde på tronen i Israels hus, ¹⁸ og de levitiske præster vil aldrig mangle en mand til at stå foran Mig for at bringe brændofre, brændende afgrødefre og præsentere ofre kontinuerligt.'¹⁹ Herrens ord kom til Jeremias og sagde: ²⁰ "Dette siger Herren: 'Hvis du kan bryde Min pagt med dagen og Min pagt med natten, så dag og nat ikke indtræffer på deres fastsatte tidspunkter, ²¹ så kan Min pagt med Min tjener David—og Min pagt med levitterne, som er præster, der tjener foran Mig—brydes, så David ikke længere har en efterkommer til at regere på hans trone. ²² Jeg vil gøre Davids efterkommere, Min tjener, og levitterne, der tjener foran Mig, så talrige som stjernerne på himlen og så umåtelige som sandet på havets bred.'²³ Herrens ord kom til Jeremias og sagde: ²⁴ "Har du ikke bemærket, hvad disse mennesker siger, 'Herren har forkastet de to familier, Han valgte'? Så de foragter Mit folk og betragter dem ikke længere som en nation. ²⁵ Dette siger Herren: 'Hvis Jeg ikke har fastsat Min pagt med dag og nat og etableret himmelens og jordens love, ²⁶ så vil Jeg se bort fra Jakobs og Min tjener Davids efterkommere og vil ikke vælge en af hans sønner til at herske over Abrahams, Isaks og Jakobs efterkommere. For Jeg vil genoprette deres formuer og have medfølelse med dem.'"

34 Budskabet kom til Jeremias fra Herren, mens Nebukadnezar, kongen af Babylon, og hele hans hær, sammen med alle de riger og folk under hans herredømme, førte krig mod Jerusalem og alle dens byer: ² "Dette siger Herren, Israels Gud: Gå til Zedekias, kongen af Juda, og sig til ham: 'Dette siger Herren: Se, jeg er ved at overgive denne by i hænderne på kongen af Babylon, og han

Jeremias Bog

vil sætte den i brand. ³ Du vil ikke undslippe hans greb, men vil helt sikkert blive fanget og overgivet til ham. Du vil se kongen af Babylon med dine egne øjne, og han vil tale med dig ansigt til ansigt, og du vil blive ført til Babylon. ⁴ Men hør Herrens ord, Zedekias konge af Juda! Herren har talt om dig: Du vil ikke møde din ende ved sværdet; ⁵ du vil dø i fred. Som krydderier blev brændt for dine forfædre, de tidligere konger før dig, sådan vil de brænde krydderier for dig og klage: "Ak, min herre!" Jeg har talt dette ord, erklærer Herren." ⁶ Så overbragte profeten Jeremias alle disse ord til Zedekias konge af Juda, i Jerusalem, ⁷ mens kongen af Babylons hær var i kamp mod Jerusalem og de resterende byer i Juda, nemlig Lakis og Azeka, da disse var de eneste befæstede byer tilbage i Juda. ⁸ Ordet kom til Jeremias fra Herren efter at kong Zedekias havde indgået en pagt med hele folket i Jerusalem om at proklamere frihed for slaverne. ⁹ Hver person skulle frigive deres hebraiske slaver, både mandlige og kvindelige, så ingen ville holde en medhebræer i trældom. ¹⁰ Alle de embedsmænd og folk, der havde indgået denne pagt, blev enige om at frigive deres mandlige og kvindelige slaver og ikke længere holde dem i trældom. De adlød og satte dem fri. ¹¹ Dog ændrede de senere mening og tog de slaver tilbage, de havde frigivet, og tvang dem til trældom igen. ¹² Derefter blev Herrens ord leveret til Jeremias: ¹³ "Dette siger Herren, Israels Gud: Jeg indgik en pagt med jeres forfædre, da jeg førte dem ud af Egypten, ud af trældommens hus, og sagde, ¹⁴ 'Ved slutningen af syv år skal hver af jer frigive enhver medhebræer, der har solgt sig til jer. Efter at de har tjent jer i seks år, skal I frigive dem.' Men jeres forfædre lyttede ikke til mig eller gav agt. ¹⁵ For nylig vendte I om og gjorde det, der var rigtigt i mine øjne: Hver af jer proklamerede frihed for jeres nabo, og I indgik en pagt foran mig i det hus, der bærer mit navn. ¹⁶ Men nu har I vendt om og vanæret mit navn; hver af jer har taget de mandlige og kvindelige slaver tilbage, som I havde sat fri til at gå, som de ville. I har bragt dem tilbage i underkastelse som jeres slaver. ¹⁷ Derfor siger Herren: I har ikke adlydt mig ved at proklamere frihed, hver til sin bror og nabo. Så nu proklamerer jeg 'frihed' for jer, erklærer Herren—'frihed' til sværdet, til pest og til hungersnød. Jeg vil gøre jer til en rædsel for alle jordens riger. ¹⁸ De, der har krænket min pagt og ikke har opfyldt vilkårene i den pagt, de indgik foran mig, vil jeg behandle som

kalven, de skar i to og derefter gik imellem dens dele. ¹⁹ Judas og Jerusalems ledere, hoffets embedsmænd, præsterne og alle landets folk, der gik imellem kalvens dele, ²⁰ vil jeg overgive i hænderne på deres fjender, der søger deres liv. Deres lig vil blive føde for himlens fugle og jordens dyr. ²¹ Jeg vil overgive Zedekias konge af Juda og hans embedsmænd til deres fjender, der søger deres liv, til kongen af Babylons hær, som har trukket sig tilbage fra jer. ²² Se, jeg vil give befaling, erklærer Herren, og jeg vil bringe dem tilbage til denne by. De vil kæmpe mod den, erobre den og sætte den i brand; og jeg vil gøre Judas byer øde, uden indbyggere."

35 Det ord, som kom til Jeremias fra Herren under Jojakims, Josias' søns, kongen af Judas, regeringstid: ² "Gå til Rekabiternes hus og tal til dem, og bring dem ind i Herrens hus, ind i et af siderummene, og byd dem vin at drikke." ³ Så tog jeg Ja'azanja, Jeremias' søn, Habazzinjas søn, og hans brødre og alle hans sønner, hele Rekabiternes hus, ⁴ og bragte dem ind i Herrens hus, ind i rummet tilhørende sønnerne af Hanan, Igdaļjas søn, Guds mand, som var ved siden af embedsmændenes rum, over rummet til Ma'aseja, Shallums søn, dørvogteren. ⁵ Så satte jeg skåle fulde af vin og bægre foran mændene fra Rekabiternes hus og sagde til dem: "Drik vin." ⁶ Men de svarede: "Vi vil ikke drikke vin, for Jonadab, Rekabs søn, vores forfader, befalede os: I må ikke drikke vin, hverken I eller jeres efterkommere, for evigt. ⁷ I skal ikke bygge huse, så sæd eller plante vingårde, ej heller eje nogen; men I skal bo i telte alle jeres dage, så I kan leve længe i det land, hvor I er omvandrende." ⁸ Vi har adlydt Jonadabs, Rekabs søns, vores forfaders, røst i alt, hvad han befalede os, ikke at drikke vin alle vores dage, vi, vores hustruer, vores sønner eller vores døtre, ⁹ ej heller at bygge huse at bo i, ej heller har vi vingårde, marker eller afgrøder. ¹⁰ Vi har boet i telte og har adlydt og gjort alt, hvad vores forfader Jonadab befalede os. ¹¹ Men da Nebukadnezar, Babylons konge, invaderede landet, sagde vi: 'Kom, lad os gå til Jerusalem for at undslippe kaldæernes og aramæernes hære.' Så vi er blevet i Jerusalem." ¹² Herrens ord kom da til Jeremias og sagde, ¹³ "Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: 'Gå og sig til Judas folk og Jerusalems indbyggere: 'Vil I ikke lære en lektie og lytte til mine ord?' erklærer Herren. ¹⁴ 'Jonadabs, Rekabs søns,

Jeremias Bog

ord, som han befalede sine efterkommere, ikke at drikke vin, er blevet overholdt. Indtil denne dag drikker de ikke vin, fordi de adlyder deres forfaders befaling. Men jeg har talt til jer vedholdende, alligevel har I ikke lyttet til mig.¹⁵ Jeg har sendt alle mine tjenere profeterne til jer, igen og igen, og sagt: "Hver af jer må vende sig fra jeres onde veje og ændre jeres gerninger; følg ikke andre guder for at tjene dem. Så vil I bo i det land, jeg har givet jer og jeres forfædre." Men I har ikke bøjet jeres øre eller lyttet til mig.¹⁶ Jonadabs, Rekabs søns, efterkommere har udført den befaling, deres forfader gav dem, men dette folk har ikke lyttet til mig.¹⁷ Derfor, dette siger Herren, Hæskarers Gud, Israels Gud: 'Se, jeg bringer over Juda og alle Jerusalems indbyggere al den ulykke, jeg har udtalt imod dem, fordi jeg talte til dem, men de lyttede ikke; jeg kaldte til dem, men de svarede ikke.'¹⁸ Så sagde Jeremias til Rekabiternes hus: "Dette siger Hæskarers Herre, Israels Gud: 'Fordi I har adlydt Jonadabs, jeres forfaders, befaling og har holdt alle hans instruktioner og gjort alt, hvad han befalede jer,¹⁹ derfor siger Hæskarers Herre, Israels Gud: 'Jonadab, Rekabs søn, skal aldrig mangle en efterkommer til altid at stå foran mig."

36 I det fjerde år af Jojakim, Josias søn, Judas konge, kom dette budskab til Jeremias fra Herren:² "Tag en skriftrulle og skriv på den alle de ord, jeg har talt til dig om Israel, Juda og alle nationerne, fra den tid jeg først talte til dig under Josias regering indtil denne dag.³ Måske vil Judas folk høre om al den ulykke, jeg har til hensigt at bringe over dem, og hver enkelt vil vende sig fra sin onde vej; så vil jeg tilgive deres misgerning og deres synd."⁴ Jeremias tilkaldte derefter Baruk, Nerijas søn, og mens Jeremias dikterede alle de ord, Herren havde talt til ham, skrev Baruk dem på skriftrullen.⁵ Jeremias instruerede Baruk og sagde: "Jeg er forhindret; jeg kan ikke gå ind i Herrens hus.⁶ Derfor skal du gå og læse fra skriftrullen, som du har skrevet efter min diktering, Herrens ord til folket i Herrens hus på en fastedag. Læs dem også for alle Judas folk, der kommer fra deres byer.⁷ Måske vil deres bøn komme for Herren, og hver enkelt af dem vil vende sig fra sin onde vej, for stor er den vrede og harme, som Herren har udtalt mod dette folk."⁸ Baruk, Nerijas søn, gjorde alt, hvad profeten Jeremias havde befalede ham; han læste fra skriftrullen Herrens ord i Herrens hus.⁹ I den niende

måned i det femte år af Jojakim, Josias søn, Judas konge, blev en faste for Herren proklameret for alt folket i Jerusalem og dem, der kom fra Judas byer.¹⁰ Så læste Baruk fra skriftrullen Jeremias' ord for alt folket i Herrens hus, i Gemarjas, Shafans søns, kammer, i den øvre gård, ved indgangen til Herrens hus' Nye Port.¹¹ Da Mika, Gemarjas søn, Shafans søn, hørte alle ordene fra skriftrullen,¹² gik han ned til skriverens kammer i det kongelige palads, hvor alle embedsmændene sad: Elisjama skriveren, Delaja, Shemajas søn, Elnatan, Akbors søn, Gemarja, Shafans søn, Zedekias, Hananjas søn, og alle de andre embedsmænd.¹³ Mika rapporterede til dem alle de ord, han havde hørt, da Baruk læste fra skriftrullen for folket.¹⁴ Så sendte alle embedsmændene Jehudi, Netanjas søn, Shelemjas søn, Kushis søn, til Baruk og sagde: "Bring den skriftrulle, som du har læst for folket, og kom." Så tog Baruk, Nerijas søn, skriftrullen i hånden og gik til dem.¹⁵ De sagde til ham: "Sæt dig venligst ned og læs den for os." Så læste Baruk den for dem.¹⁶ Da de hørte alle disse ord, så de på hinanden i frygt og sagde til Baruk: "Vi må informere kongen om alle disse ord."¹⁷ De spurgte derefter Baruk: "Fortæl os, hvordan kom du til at skrive alt dette? Var det efter Jeremias' diktering?"¹⁸ "Ja," svarede Baruk, "han dikterede alle disse ord til mig, og jeg skrev dem med blæk på skriftrullen."¹⁹ Så rådede embedsmændene Baruk: "Du og Jeremias bør finde et sikkert sted. Lad ingen vide, hvor I er."²⁰ De placerede skriftrullen i Elisjama skriverens kammer og gik til kongen i gården og rapporterede alt til ham.²¹ Kongen sendte Jehudi for at hente skriftrullen, og Jehudi bragte den fra Elisjama skriverens kammer og læste den for kongen og alle embedsmændene, der stod ved siden af ham.²² Det var den niende måned, og kongen sad i vinterhuset med en ild, der brændte i ildstedet foran ham.²³ Mens Jehudi læste tre eller fire spalter, skar kongen dem af med en skriverkniv og kastede dem i ildstedet, indtil hele skriftrullen var fortært i ilden.²⁴ Kongen og alle hans tjenere, der hørte alle disse ord, viste ingen frygt, ej heller rev de deres klæder i stykker.²⁵ Selvom Elnatan, Delaja og Gemarja indtrængende bad kongen om ikke at brænde skriftrullen, nægtede han at lytte til deres ord.²⁶ I stedet befalede kongen Jerahmeel, en søn af kongen, Seraja, Azriels søn, og Shelemja, Abdeels søn, at pågribe Baruk skriveren og profeten

Jeremias Bog

Jeremias, men Herren skjulte dem.²⁷ Efter at kongen havde brændt skriftrullen med de ord, som Baruk havde skrevet efter Jeremias' diktering, kom Herrens ord til Jeremias:²⁸ "Tag en anden skriftrulle og skriv på den alle de ord, der var på den første skriftrulle, som Jojakim, Judas konge, brændte."²⁹ Om Jojakim, Judas konge, skal du sige: "Dette siger Herren: Du brændte den skriftrulle og sagde: "Hvorfor skrev du på den, at Babylons konge bestemt vil komme og ødelægge dette land og gøre det øde for både mennesker og dyr?"³⁰ Derfor siger Herren om Jojakim, Judas konge: Han vil ikke have nogen til at sidde på Davids trone; hans lig vil blive udsat for varmen om dagen og frosten om natten."³¹ Jeg vil straffe ham, hans efterkommere og hans tjenere for deres misgerning. Jeg vil bringe over dem og Jerusalems indbyggere og Judas folk al den ulykke, jeg har udtalt imod dem, fordi de ikke har lyttet."³² Så tog Jeremias en anden skriftrulle og gav den til skriveren Baruk, Nerijas søn, og mens Jeremias dikterede, skrev Baruk på den alle ordene fra den skriftrulle, som Jojakim, Judas konge, havde brændt i ilden, og mange lignende ord blev føjet til dem.

37 Zedekias, søn af Josias, blev udnævnt til konge af Juda af Nebukadnezar, kongen af Babylon, efterfulgt af Jojakim, søn af Jojakim.² Men hverken han, hans embedsmænd eller landets folk lyttede til Herrens ord talt gennem profeten Jeremias.³ Dog sendte kong Zedekias Jehukal, søn af Shelemja, og præsten Zefanja, søn af Maaseja, til profeten Jeremias med anmodningen: "Bed venligst til Herren vor Gud for os."⁴ På dette tidspunkt kunne Jeremias frit bevæge sig blandt folket, da han endnu ikke var blevet fængslet.⁵ Faraos hær var rykket ud fra Egypten, og da babylonierne, der belejrede Jerusalem, hørte nyheden om dem, trak de sig tilbage fra Jerusalem.⁶ Herrens budskab kom da til profeten Jeremias:⁷ "Dette siger Herren, Israels Gud: Fortæl Judas konge, som sendte dig for at spørge mig, 'Se, Faraos hær, som drog ud for at hjælpe jer, vil vende tilbage til sit eget land, Egypten.'⁸ Derefter vil babylonierne vende tilbage og kæmpe mod denne by; de vil indtage den og sætte den i brand.'⁹ Dette siger Herren: 'Bedrag ikke jer selv ved at tænke, "Babylonierne vil bestemt forlade os." Det vil de ikke!¹⁰ Selv hvis I besejrede hele den babylonske hær, der angriber jer, og kun de sårede blev tilbage i deres telte, ville de rejse sig og sætte denne by i

brand."¹¹ Da den babylonske hær havde trukket sig tilbage fra Jerusalem på grund af Faraos hær,¹² satte Jeremias ud fra Jerusalem for at gå til Benjamins område for at kræve sin del af ejendommen blandt folket der.¹³ Men da han nåede Benjamins port, arresterede vagtkaptajnen, Irija, søn af Shelemja, søn af Hananja, ham og sagde: "Du deserterer til babylonierne!"¹⁴ "Det er falsk!" svarede Jeremias. "Jeg deserterer ikke til babylonierne." Men Irija lyttede ikke og arresterede Jeremias og bragte ham til embedsmændene.¹⁵ Embedsmændene var vrede på Jeremias, lod ham slå og fængslede ham i skriveren Jonatans hus, som var blevet omdannet til et fængsel.¹⁶ Jeremias blev placeret i en hvelvet celle i en fangehule, hvor han blev i mange dage.¹⁷ Derefter sendte kong Zedekias bud efter ham og spurgte ham hemmeligt i paladset: "Er der noget ord fra Herren?" "Ja," svarede Jeremias, "du vil blive overgivet til Babylons konge."¹⁸ Jeremias sagde også til kong Zedekias: "Hvilken forseelse har jeg begået mod dig, dine embedsmænd eller dette folk, siden du har fængslet mig?"¹⁹ Hvor er nu dine profeter, som profeterede til dig, 'Babylons konge vil ikke angribe dig eller dette land'?²⁰ Men nu, min herre konge, lyt venligst til min bøn: send mig ikke tilbage til skriveren Jonatans hus, ellers vil jeg dø der."²¹ Derefter befalede kong Zedekias, at Jeremias skulle placeres i vagtgården og forsynes med et brød dagligt fra bagernes gade, indtil alt brødet i byen var opbrugt. Så Jeremias blev i vagtgården.

38 Shefatja, Mattans søn, Gedalja, Pashhurs søn, Jekalija, Shelemjas søn, og Pashhur, Malkijas søn, hørte de ord, som Jeremias talte til hele folket og sagde,² "Dette siger Herren: 'Den, der bliver i denne by, vil dø ved sværd, sult eller pest, men den, der overgiver sig til kaldæerne, vil leve. De vil undslippe med deres liv og vil leve.'³ Dette siger Herren: 'Denne by vil helt sikkert blive givet i hænderne på Babylons konges hær, og han vil erobre den.'⁴ Så sagde embedsmændene til kongen: "Denne mand bør dø, for han modløser soldaterne, der bliver i denne by, såvel som hele folket, ved at tale disse ord til dem. Denne mand søger ikke dette folks vel, men snarere deres skade."⁵ Kong Zedekias sagde: "Se, han er i jeres hænder; kongen kan intet gøre for at modsætte sig jer."⁶ Så tog de Jeremias og satte ham i cisternen hos Malkija, kongens søn, som var i vagtgården. De

Jeremias Bog

sænkede Jeremias med reb ned i cisternen; der var intet vand i den, kun mudder, og Jeremias sank ned i mudderet. ⁷ Men Ebed-Melek, en kushit, en embedsmand i det kongelige palads, hørte, at de havde sat Jeremias i cisternen. Nu sad kongen ved Benjaminporten; ⁸ Ebed-Melek gik ud fra paladset og talte til kongen og sagde, ⁹ "Min herre kongen, disse mænd har handlet ondt i alt, hvad de har gjort mod profeten Jeremias. De har kastet ham i en cistern, hvor han vil dø på grund af hungersnøden, for der er ikke mere brød i byen." ¹⁰ Så beordrede kongen Ebed-Melek, kushitten: "Tag tredive mænd herfra med dig og bring profeten Jeremias op fra cisternen, for han omkommer." ¹¹ Så tog Ebed-Melek mændene med sig og gik til et rum under skatkammeret i paladset. Han tog nogle slidte klæder og klude derfra og lod dem ned med reb til Jeremias i cisternen. ¹² Ebed-Melek, kushitten, sagde til Jeremias: "Sæt disse slidte klæder og klude under dine arme for at beskytte rebene." Og Jeremias gjorde det, ¹³ og de trak ham op med rebene og bragte ham ud af cisternen. Jeremias blev i vagtgården. ¹⁴ Så sendte kong Zedekias bud efter profeten Jeremias og lod ham bringe til den tredje indgang til Herrens hus. Kongen sagde til Jeremias: "Jeg vil spørge dig om noget; skjul intet for mig." ¹⁵ Jeremias sagde til Zedekias: "Hvis jeg fortæller dig det, vil du ikke sikkert dræbe mig? Selv hvis jeg giver dig råd, vil du ikke lytte til mig." ¹⁶ Men kong Zedekias svor denne dag hemmeligt til Jeremias: "Så sandt som Herren lever, som har givet os liv, vil jeg hverken dræbe dig eller overgive dig til dem, der vil dræbe dig." ¹⁷ Så sagde Jeremias til Zedekias: "Dette siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: 'Hvis du overgiver dig til Babylons konges embedsmænd, vil dit liv blive skånet, og denne by vil ikke blive brændt; du og din familie vil leve.' ¹⁸ Men hvis du ikke overgiver dig til Babylons konges embedsmænd, vil denne by blive givet i kaldæernes hænder, og de vil brænde den ned; du selv vil ikke undslippe fra dem." ¹⁹ Kong Zedekias sagde til Jeremias: "Jeg er bange for de jøder, der er gået over til kaldæerne, for de kan overgive mig til dem, og de vil mishandle mig." ²⁰ Jeremias svarede: "De vil ikke overgive dig. Adlyd Herren ved at gøre, hvad jeg siger til dig, så det kan gå dig godt, og du kan leve. ²¹ Men hvis du vælger ikke at overgive dig, har Herren vist mig dette: ²² 'Se, alle kvinderne, der er tilbage i Judas konges palads, vil blive bragt ud til Babylons konges embedsmænd.

Disse kvinder vil sige til dig: 'Dine nære venner har vildledt og overmandet dig. Dine fødder er sunket i mudderet; de har forladt dig.' ²³ 'Alle dine koner og børn vil blive bragt ud til kaldæerne. Du selv vil ikke undslippe fra deres hænder, men vil blive fanget af Babylons konger; og denne by vil blive brændt ned.' ²⁴ Så sagde Zedekias til Jeremias: "Lad ingen vide om denne samtale, ellers kan du være i fare. ²⁵ Hvis embedsmændene hører, at jeg har talt med dig og kommer til dig og siger: 'Fortæl os, hvad du sagde til kongen, og hvad kongen sagde til dig; skjul det ikke for os, ellers dræber vi dig,' ²⁶ så sig til dem: 'Jeg bad kongen om ikke at sende mig tilbage til Jonathans hus for at dø der.'" ²⁷ Alle embedsmændene kom til Jeremias og udspurgte ham, og han svarede dem i overensstemmelse med alle disse ord, som kongen havde befaleet. Så de holdt op med at tale med ham, for ingen havde overhørt samtalen. ²⁸ Og Jeremias blev i vagtgården indtil den dag, Jerusalem blev erobret.

39

I Zedekias, Judas konges niende år, i den tiende måned, rykkede Nebukadnezar, Babylons konge, sammen med hele sin hær frem mod Jerusalem og belejrede det. ² På den niende dag i den fjerde måned i Zedekias' ellevte år blev byens mur gennembrudt. ³ Da kom alle embedsmændene hos Babylons konge ind og satte sig ved Midterporten: Nergal-Sharezer fra Samgar, Nebo-Sarsekim, overbefalingsmanden, Nergal-Sharezer, den høje embedsmand, og alle de andre embedsmænd hos Babylons konge. ⁴ Da Zedekias, Judas konge, og alle soldaterne så dem, flygtede de om natten ud af byen gennem kongens have, via porten mellem de to mure, og de tog vejen mod Araba. ⁵ Men kaldæernes hær forfulgte dem og indhentede Zedekias på Jerikos sletter. De fangede ham og bragte ham til Nebukadnezar, Babylons konge, i Ribla i landet Hamat, hvor han fældede dom over ham. ⁶ I Ribla lod Babylons konge Zedekias' sønner slagte for hans øjne og henrettede også alle Judas stormænd. ⁷ Derefter blindede han Zedekias og bandt ham med bronzelænker for at føre ham til Babylon. ⁸ Kaldæerne satte ild til det kongelige palads og folkets huse, og de rev Jerusalems mure ned. ⁹ Nebuzaradan, chefen for livvagten, deporterede til Babylon de tilbageværende mennesker i byen, sammen med dem, der havde deserteret til ham, og resten af befolkningen. ¹⁰ Nebuzaradan, chefen for livvagten, lod nogle af de

Jeremias Bog

fattigste mennesker blive tilbage i Judas land, dem der intet ejede, og på det tidspunkt gav han dem vingårde og marker. ¹¹ Nebukadnezar, Babylons konge, havde givet ordrer vedrørende Jeremias gennem Nebuzaradan, chefen for livvagten: ¹² "Tag ham og sørg for ham; gør ham ingen skade, men gør for ham, hvad han end beder om." ¹³ Så Nebuzaradan, chefen for livvagten, sammen med Nebushazban, overbefalingsmanden, Nergal-Sharezer, den høje embedsmand, og alle de ledende embedsmænd hos Babylons konge, ¹⁴ sendte bud og fik Jeremias hentet ud fra livvagtens gård. De betroede ham til Gedalja, søn af Ahikam, søn af Shafan, for at tage ham med hjem. Således blev han blandt sit eget folk. ¹⁵ Mens Jeremias var indespærret i livvagtens gård, kom Herrens ord til ham: ¹⁶ "Gå og sig til Ebed-Melek fra Kusi: 'Dette siger Herren, Hærskarers Gud, Israels Gud: Jeg er ved at bringe mine ord over denne by—ord om ulykke, ikke velstand. De vil blive opfyldt for dine øjne. ¹⁷ Men jeg vil redde dig på den dag, erklærer Herren; du vil ikke blive overgivet til dem, du frygter. ¹⁸ Jeg vil bestemt frelse dig; du vil ikke falde for sværdet, men vil undslippe med dit liv, fordi du har støt på mig, erklærer Herren.'"

40 Det budskab, som kom til Jeremias fra Herren, efter at Nebuzaradan, chefen for livvagten, havde løsladt ham i Rama. Han fandt Jeremias bundet i lænker blandt alle fangerne fra Jerusalem og Juda, som blev ført til Babylon. ² Chefen for livvagten tog Jeremias og sagde til ham: "Herren din Gud har udtalt denne ulykke over dette sted; ³ og nu har Herren bragt det til udførelse, præcis som Han sagde, Han ville. Dette er sket, fordi I mennesker syndede mod Herren og ikke lyttede til Hans røst. ⁴ Men i dag løslader jeg dig fra lænkerne på dine hænder. Hvis du ønsker at komme med mig til Babylon, så kom, og jeg vil tage mig af dig; men hvis du foretrækker ikke at komme, så kom ikke. Se, hele landet ligger foran dig; gå, hvor det synes godt og rigtigt for dig at gå." ⁵ Mens Jeremias endnu ikke havde vendt sig for at gå, tilføjede Nebuzaradan: "Gå tilbage til Gedalja, søn af Ahikam, søn af Shafan, som Babylons konge har udnævnt over byerne i Juda, og bliv hos ham blandt folket, eller gå, hvor det synes rigtigt for dig at gå." ⁶ Så gav chefen ham forsyninger og en gave og lod ham gå. ⁷ Så gik Jeremias til Gedalja, søn af Ahikam, i Mizpa og blev hos ham blandt de mennesker, der var tilbage i landet. ⁷ Da

alle cheferne for styrkerne i det åbne land og deres mænd hørte, at Babylons konge havde udnævnt Gedalja, søn af Ahikam, som guvernør over landet, og havde sat ham over mændene, kvinderne og børnene, dem af de fattigste i landet, som ikke var blevet forvist til Babylon, ⁸ kom de til Gedalja i Mizpa—sammen med Ismael, søn af Netanja, Johanan og Jonatan, sønner af Kareah, Seraja, søn af Tanhumeth, sønnerne af Efai, Netofatitten, og Ja'azanja, søn af Maakathitten, og deres mænd. ⁹ Gedalja, søn af Ahikam, søn af Shafan, forsikrede dem og deres mænd og sagde: "Vær ikke bange for at tjene babylonierne; slå jer ned i landet og tjen Babylons konge, og det vil gå jer godt. ¹⁰ Hvad mig angår, vil jeg blive i Mizpa for at repræsentere jer over for babylonierne, der kommer til os, men I skal samle vin, sommerfrugt og olivenolie og opbevare dem i deres krukke og bo i de byer, I har overtaget." ¹¹ Da jøderne, som var i Moab, Ammon, Edom og alle de omkringliggende lande, hørte, at Babylons konge havde efterladt en rest i Juda og havde udnævnt Gedalja, søn af Ahikam, søn af Shafan, som guvernør over dem, ¹² vendte de alle tilbage til Judas land, til Gedalja i Mizpa, fra alle de lande, hvor de havde været spredt. Og de samlede en overflod af vin og sommerfrugt. ¹³ Johanan, søn af Kareah, og alle cheferne for styrkerne, der stadig var i marken, kom til Gedalja i Mizpa ¹⁴ og sagde til ham: "Er du klar over, at Baalis, ammoniternes konge, har sendt Ismael, søn af Netanja, for at tage dit liv?" Men Gedalja, søn af Ahikam, troede dem ikke. ¹⁵ Så talte Johanan, søn af Kareah, privat til Gedalja i Mizpa og sagde: "Lad mig gå og dræbe Ismael, søn af Netanja, og ingen vil vide det. Hvorfor skulle han tage dit liv og forårsage, at alle jøderne, der er samlet omkring dig, bliver spredt, og resten af Juda går til grunde?" ¹⁶ Men Gedalja, søn af Ahikam, sagde til Johanan, søn af Kareah: "Gør ikke sådan en ting! Det, du siger om Ismael, er ikke sandt."

41 I den syvende måned kom Ismael, søn af Netanja, søn af Elisjama, som var af kongelig slægt og en af kongens officerer, til Gedalja, søn af Ahikam, i Mizpa med ti mænd. Mens de spiste brød sammen der, ² rejste Ismael, søn af Netanja, og de ti mænd, der var med ham, sig og slog Gedalja, søn af Ahikam, søn af Shafan, ihjel med sværdet, og dræbte den, som Babylons konge havde udnævnt til guvernør over landet. ³ Ismael dræbte også alle de jøder, der var med Gedalja i

Jeremias Bog

Mizpa, samt de kaldæiske soldater, der var der. ⁴ Dagen efter Gedaljas mord, før nogen vidste om det, ⁵ kom firs mænd fra Sikem, Shilo og Samaria med deres skæg barberet, tøj revet itu og kroppe skåret, medbringende kornofre og røgelse til Herrens hus. ⁶ Ismael, søn af Netanja, forlod Mizpa for at møde dem, grædende mens han nærmede sig. Da han mødte dem, sagde han: "Kom til Gedalja, søn af Ahikam." ⁷ Så snart de kom ind i byen, slagtede Ismael, søn af Netanja, og de mænd, der var med ham, dem og kastede dem i en cisterne. ⁸ Men ti af dem sagde til Ismael: "Dræb os ikke! Vi har hvede, byg, olie og honning gemt i marken." Så han undlod at dræbe dem sammen med de andre. ⁹ Nu var cisternen, hvor Ismael havde kastet alle ligene af de mænd, han havde dræbt på grund af Gedalja, den, som kong Asa havde konstrueret som et forsvar mod Baasha, Israels konge. Ismael, søn af Netanja, fyldte den med de døde. ¹⁰ Ismael tog alle de øvrige mennesker, der var i Mizpa, til fange—kongens døtre og alle de andre, der var tilbage der, som Nebuzaradan, anfører for vagten, havde overladt til Gedalja, søn af Ahikam. Ismael, søn af Netanja, tog dem til fange og satte ud for at gå til ammonitterne. ¹¹ Da Johanan, søn af Kareah, og alle hærens kommandører med ham hørte om alt det onde, Ismael, søn af Netanja, havde gjort, ¹² tog de alle deres mænd og gik for at kæmpe mod Ismael, søn af Netanja. De fandt ham ved den store dam i Gibeon. ¹³ Da alle de mennesker, der var med Ismael, så Johanan, søn af Kareah, og hærens kommandører med ham, blev de overlykkelige. ¹⁴ Alle de mennesker, som Ismael havde taget til fange fra Mizpa, vendte sig og gik over til Johanan, søn af Kareah. ¹⁵ Dog lykkedes det Ismael, søn af Netanja, at undslippe fra Johanan med otte mænd og flygtede til ammonitterne. ¹⁶ Derefter tog Johanan, søn af Kareah, og alle hærens kommandører med ham fra Mizpa alle de resterende mennesker, som han havde reddet fra Ismael, søn af Netanja, efter at han havde dræbt Gedalja, søn af Ahikam—soldaterne, kvinderne, børnene og hofembedsmændene, som han havde bragt tilbage fra Gibeon. ¹⁷ Og de gik og opholdt sig ved Gerut Kimham nær Betlehem, med hensigt at tage til Egypten ¹⁸ for at undslippe kaldæerne. De var bange for dem, fordi Ismael, søn af Netanja, havde dræbt Gedalja, søn af Ahikam, som Babylons konge havde udnævnt til guvernør over landet.

42

Da kom alle hærens ledere, inklusive Johanan, søn af Kareah, og Jezania, søn af Hoshaiah, sammen med hele folket fra den mindste til den største, hen ² og sagde til profeten Jeremias: "Lad venligst vores bøn blive hørt, og bed til Herren din Gud for hele denne rest. Som du kan se, er vi kun få tilbage af mange. ³ Bed om, at Herren din Gud vil vise os den vej, vi skal gå, og hvad vi skal gøre." ⁴ Profeten Jeremias svarede: "Jeg har hørt jer. Jeg vil bede til Herren jeres Gud, som I har bedt om, og jeg vil overbringe jer hele den besked, Herren giver mig, uden at holde noget tilbage." ⁵ Så sagde de til Jeremias: "Måtte Herren være et sandt og trofast vidne imod os, hvis vi ikke handler i overensstemmelse med hvert ord, Herren din Gud sender dig for at fortælle os. ⁶ Uanset om det er gunstigt eller ugunstigt, vil vi lytte til Herren vores Guds stemme, til hvem vi sender dig, så det må gå os godt, når vi adlyder Herren vores Guds stemme." ⁷ Efter ti dage kom Herrens ord til Jeremias. ⁸ Så kaldte han Johanan, søn af Kareah, og alle hærens ledere, som var med ham, og hele folket fra den mindste til den største. ⁹ Han sagde til dem: "Dette siger Herren, Israels Gud, til hvem I sendte mig for at fremlægge jeres bøn: ¹⁰ 'Hvis I bliver i dette land, vil jeg opbygge jer og ikke rive jer ned; jeg vil plante jer og ikke rykke jer op, for jeg har fortrudt den ulykke, jeg har bragt over jer. ¹¹ Frygt ikke Babylons konge, som I nu frygter. Vær ikke bange for ham, erklærer Herren, for jeg er med jer for at frelse jer og befri jer fra hans hånd. ¹² Jeg vil vise jer medfølelse, så han vil have barmhjertighed med jer og bringe jer tilbage til jeres eget land.' ¹³ Men hvis I siger, 'Vi vil ikke blive i dette land,' og dermed ikke adlyder Herren jeres Guds stemme, ¹⁴ og hvis I siger, 'Nej, vi vil gå til Egypten, hvor vi ikke vil se krig, høre lyden af trompeten eller sulte efter brød,' ¹⁵ så lyt til Herrens ord, I rest af Juda. Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: 'Hvis I er besluttet på at gå til Egypten og bosætte jer der, ¹⁶ så vil det sværd, I frygter, finde jer der, og den hungersnød, I frygter, vil nå jer i Egypten, og der vil I omkomme. ¹⁷ Ja, alle der er besluttet på at gå til Egypten for at bo der, vil dø ved sværd, hungersnød og pest; ingen vil overleve eller undslippe den ulykke, jeg vil bringe over dem.' ¹⁸ Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: 'Som min vrede og harme er blevet udøst over Jerusalems indbyggere, sådan vil min harme blive udøst over jer, når I går ind i Egypten. I vil blive en

Jeremias Bog

forbandelse, et skræmmebillede, en forbandelse og en skændsel; I vil aldrig se dette sted igen.' ¹⁹ Herren har talt til jer, rest af Juda, 'Gå ikke til Egypten!' Vær sikker på dette: Jeg har advaret jer i dag. ²⁰ I har bedraget jer selv, for I sendte mig til Herren jeres Gud og sagde, 'Bed for os til Herren vores Gud; fortæl os alt, hvad Herren vores Gud siger, og vi vil gøre det.' ²¹ Jeg har fortalt jer det i dag, men I har ikke adlydt Herren jeres Gud i alt det, han sendte mig for at fortælle jer. ²² Så nu, vær forvisset om dette: I vil dø ved sværd, hungersnød og pest på det sted, hvor I ønsker at gå og bosætte jer."

43 Da Jeremias, som Herren deres Gud havde sendt, havde afsluttet med at overbringe alle Herrens deres Guds ord til folket—alle disse ord— ² sagde Azarja, søn af Hosaja, Johanan, søn af Kareah, og alle de arrogante mænd til Jeremias: "Du lyver! Herren vores Gud har ikke sendt dig for at sige til os: 'I må ikke tage til Egypten for at bo der.' ³ Men Baruk, søn af Nerija, opildner dig imod os for at overgive os i hænderne på babylonierne, så de kan dræbe os eller fordrive os til Babylon." ⁴ Således adlød Johanan, søn af Kareah, og alle hærens ledere, sammen med hele folket, ikke Herrens befaling om at blive i Judas land. ⁵ I stedet tog Johanan, søn af Kareah, og alle hærens ledere hele Judas rest, som var vendt tilbage fra alle de nationer, hvor de var blevet spredt, for at bo i Judas land— ⁶ mændene, kvinderne, børnene, kongens døtre og alle dem, som Nebuzaradan, kaptajnen for vagten, havde efterladt hos Gedalja, søn af Ahikam, søn af Shafan, sammen med profeten Jeremias og Baruk, søn af Nerija— ⁷ og de gik ind i Egypten, i ulydighed mod Herrens røst, og kom så langt som til Tahpanhes. ⁸ I Tahpanhes kom Herrens ord til Jeremias og sagde, ⁹ "Tag nogle store sten i dine hænder og begrav dem i leret på murstenspladsen ved indgangen til Faraos palads i Tahpanhes, for øjnene af nogle af jøderne; ¹⁰ og sig til dem: 'Dette siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Jeg vil sende efter min tjener Nebukadnezar, Babylons konge, og jeg vil sætte hans trone over disse sten, som jeg har skjult; han vil brede sit kongelige telt over dem. ¹¹ Han vil komme og slå Egyptens land, og dem, der er bestemt til døden, vil han overgive til døden, dem til fangenskab til fangenskab, og dem til sværdet til sværdet. ¹² Han vil sætte ild til templerne for Egyptens guder; han vil brænde dem og tage

deres guder til fange. Som en hyrde svøber sig i sin klædning, sådan vil han svøbe sig i Egypten og drage bort i sikkerhed. ¹³ Han vil også nedbryde obeliskerne i Heliopolis i Egyptens land, og templerne for Egyptens guder vil han brænde med ild."

44 Det budskab, der kom til Jeremias for alle jøderne, der boede i Egyptens land, dem, der boede i Migdol, Tahpanhes, Memfis og regionen Patros, og sagde, ² "Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: I har selv været vidne til den ulykke, jeg bragte over Jerusalem og alle Judas byer; de er nu øde og ubeboede, ³ på grund af deres onde gerninger, som provokerede mig til vrede ved at brænde ofre og tjene andre guder, som hverken de, I eller jeres forfædre kendte. ⁴ Jeg sendte alle mine tjenere, profeterne, til jer gentagne gange og sagde: 'Begå ikke denne afskyelige handling, som jeg afskyr.' ⁵ Men I lyttede ikke eller bøjede jeres ører for at vende jer fra jeres ondskab, for at ophøre med at brænde ofre til andre guder. ⁶ Derfor blev min vrede og harme udøst og brændte i Judas byer og Jerusalems gader, så de blev til ruiner og ødelæggelse, som de er i dag. ⁷ Nu siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Hvorfor bringer I så stor skade over jer selv, ved at udrydde fra Juda mand og kvinde, barn og spædbarn, så I efterlader jer uden en rest? ⁸ Hvorfor provokerer I mig til vrede med jeres hænders værker, ved at brænde ofre til andre guder i Egyptens land, hvor I bor, så I kan blive ødelagt og blive til en forbandelse og en skændsel blandt alle jordens nationer? ⁹ Har I glemt jeres forfædres ondskab, Judas kongers ondskab, deres hustruers ondskab, jeres egen ondskab og jeres hustruers ondskab, som de begik i Judas land og Jerusalems gader? ¹⁰ Til denne dag har de ikke ydmyget sig eller vist ærbødighed, ej heller har de fulgt min lov og dekreter, som jeg satte foran jer og jeres forfædre. ¹¹ Derfor siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Jeg er besluttet på at bringe ulykke over jer og at eliminere hele Juda. ¹² Jeg vil tage resterne af Juda, som har sat sig for at komme ind i Egypten for at bo der, og de vil alle møde deres ende i Egypten; de vil falde for sværdet eller omkomme af sult. Fra den mindste til den største vil de dø ved sværdet og sult, blive til en forbandelse, en rædsel, en forbandelse og en skændsel. ¹³ Jeg vil straffe dem, der bor i Egypten, med sværd, sult og pest, ligesom jeg straffede Jerusalem. ¹⁴ Ingen af resterne

Jeremias Bog

af Juda, som er gået for at bo i Egypten, vil undslippe eller overleve for at vende tilbage til Judas land, som de længes efter at vende tilbage til og bo i; ingen vil vende tilbage undtagen nogle få flygtninge. ¹⁵ Da svarede alle de mænd, der vidste, at deres hustruer brændte ofre til andre guder, sammen med alle de kvinder, der stod ved—a large assembly—and all the people living in Pathros in the land of Egypt, responded to Jeremiah, ¹⁶ "Vi vil ikke høre det budskab, du har talt til os i Herrens navn! ¹⁷ Vi vil bestemt udføre hvert ord, der er kommet fra vores mund, ved at brænde ofre til himmeldronningen og udgyde drikofre til hende, ligesom vi, vores forfædre, vores konger og vores ledere gjorde i Judas byer og Jerusalems gader. På det tidspunkt havde vi rigeligt med mad, havde det godt og så ingen ulykke. ¹⁸ Men siden vi stoppede med at brænde ofre til himmeldronningen og udgyde drikofre til hende, har vi manglet alt og er omkommet ved sværd og sult." ¹⁹ Kvinderne tilføjede, "Når vi brændte ofre til himmeldronningen og udgød drikofre til hende, var det uden vores mænd, at vi lavede kager i hendes billede og udgød drikofre til hende?" ²⁰ Da sagde Jeremias til alle folket, både mænd og kvinder, som gav ham dette svar, ²¹ "Husker ikke Herren og mindes de ofre, der blev brændt i Judas byer og Jerusalems gader af jer og jeres forfædre, jeres konger og jeres ledere, og folkene i landet? ²² Herren kunne ikke længere udholde jeres onde handlinger og de afskyelige ting, I gjorde, så jeres land blev en forbandelse og en øde ødemark uden indbyggere, som det er i dag. ²³ Fordi I har brændt ofre og syndet mod Herren og ikke har adlydt ham eller fulgt hans lov, hans vedtægter eller hans vidnesbyrd, er denne ulykke kommet over jer, som I nu ser." ²⁴ Da sagde Jeremias til alle folket, inklusive alle kvinderne, "Lyt til Herrens ord, hele Juda, der er i Egyptens land. ²⁵ Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: I og jeres hustruer har talt med jeres mund og opfyldt det med jeres hænder, idet I sagde, 'Vi vil bestemt opfylde vores løfter om at brænde ofre til himmeldronningen og udgyde drikofre til hende.' Opfyl jeres løfter og udfør dem! ²⁶ Men hør Herrens ord, hele Juda, der bor i Egyptens land: 'Jeg har svoret ved mit store navn,' siger Herren, 'at mit navn aldrig igen skal påkaldes af nogen af Juda i hele Egyptens land, idet de siger, "Så sandt som Herren Gud lever." ²⁷ For jeg våger over dem til skade og ikke til gavn; alle Judas

folk, der er i Egyptens land, vil møde deres ende ved sværdet eller ved sult, indtil de er helt væk. ²⁸ De, der undslipper sværdet, vil vende tilbage fra Egyptens land til Judas land få i antal. Da vil hele resterne af Juda, som er gået for at bo i Egypten, vide, hvis ord der vil stå—mit eller deres. ²⁹ Dette vil være tegnet for jer,' erklærer Herren, 'at jeg vil straffe jer på dette sted, så I kan vide, at mine ord vil stå fast mod jer til skade.' ³⁰ Dette siger Herren: 'Jeg vil overgive Farao Hophra, Egyptens konge, til hans fjender, til dem, der søger hans liv, ligesom jeg overgav Zedekias, Judas konge, til Nebukadnezar, Babylons konge, som var hans fjende og søgte hans liv.'"

45 Dette er det budskab, som profeten Jeremias overbragte til Baruk, Nerijas søn, da han havde skrevet disse ord i en rulle efter Jeremias' diktat, i det fjerde år af Jojakim, Josias søn, Judas konge: ² "Herren, Israels Gud, taler dette budskab til dig, Baruk: ³ 'Du har sagt: "Ve mig! Herren har tilføjet sorg til min smerte; jeg er udmattet af at sukke og finder ingen hvile." ⁴ Dette er, hvad du skal sige til ham: "Dette er, hvad Herren siger: "Se, hvad jeg har bygget, vil jeg nedrive, og hvad jeg har plantet, vil jeg rykke op, angående hele landet." ⁵ Men du, søger du store ting for dig selv? Søg dem ikke; for jeg vil bringe ulykke over alle mennesker,' erklærer Herren, 'men hvor du end går, vil jeg give dig dit liv som en præmie.'"

46 Dette er Herrens ord, der nåede Jeremias, profeten, angående nationerne: ² Angående Egypten: Dette er budskabet om hæren fra Farao Neko, kongen af Egypten, som blev besejret ved Karkemish ved Eufratfloden af Nebukadnezar, kongen af Babylon, i det fjerde år af Jojakim, Josias' søn, kongen af Juda: ³ "Forbered skjold og skjold, og gå frem til kamp! ⁴ Spænd hestene for, og stig op på hestene! Tag jeres positioner med hjelme på! Polér spydene, tag brynjer på! ⁵ Hvorfor ser jeg dem skrækslagne, trække sig tilbage, med deres krigere besejret? De flygter i hast uden at se sig tilbage, og der er rædsel på alle sider," erklærer Herren. ⁶ "De hurtige kan ikke flygte, ej heller krigeren undslippe. I nord ved Eufratfloden er de snublet og faldet. ⁷ Hvem er det, der rejser sig som Nilen, som floder af oprørte vande? ⁸ Egypten rejser sig som Nilen, som floder hvis vande bruser. Hun siger, 'Jeg vil rejse mig og dække jorden; jeg vil ødelægge byer og deres

Jeremias Bog

indbyggere." ⁹ Lad hestene storme frem! Kør vildt, I stridsvognskørere! Marchér frem, I krigere—mænd fra Kusz og Put, som bærer skjolde, mænd fra Lydien, som spænder buen. ¹⁰ For den dag tilhører Herren, Herren den Almægtige—en dag med hævn, for at hævne sig på sine fjender. Sværdet vil fortære og blive mæt, og drikke sig fuld af blod. For Herren, Herren den Almægtige, vil ofre i landet mod nord ved Eufratfloden. ¹¹ "Tag op til Gilead og få balsam, Jomfru Datter Egypten. Du har brugt mange midler forgæves; der er ingen helbredelse for dig. ¹² Nationerne har hørt om din skam; dine skrig fylder jorden. Den ene kriger er snublet over den anden; begge er faldet sammen." ¹³ Dette er det ord, Herren gav til Jeremias, profeten, om Nebukadnezars, kongen af Babylon, ankomst for at angribe Egypten: ¹⁴ "Annoncer dette i Egypten, og proklamér det i Migdol; erklær det også i Memfis og Tahpanhes: 'Tag jeres positioner og forbered jer, for sværdet fortærer dem omkring jer.' ¹⁵ Hvorfor er dine krigere blevet lagt ned? De kan ikke stå, for Herren har kastet dem ned. ¹⁶ De vil snuble gentagne gange; faktisk vil de falde over hinanden. De vil sige, 'Rejs jer, lad os gå tilbage til vores eget folk og vores hjemlande, væk fra undertrykkerens sværd.' ¹⁷ Der vil de udbryde, 'Farao, kongen af Egypten, er intet andet end en højlydt støj; han har misset sin chance.' ¹⁸ "Så sandt som jeg lever," erklærer Kongen, hvis navn er Hærskarers Herre, "en vil komme, som er som Tabor blandt bjergene, eller som Karmel ved havet. ¹⁹ Pak dine ejendele til eksil, I som bor i Egypten, for Memfis vil blive en ødelæggelse, lagt øde uden indbygger. ²⁰ Egypten er som en smuk kvie, men en bremse kommer imod hende fra nord. ²¹ Lejesoldaterne i hendes rækker er som velnærede kalve. De vil også vende sig og flygte sammen, de vil ikke stå deres grund, for ulykkens dag kommer over dem, tiden for deres straf. ²² Hendes lyd vil bevæge sig som en flygtende slange, mens fjenden rykker frem i styrke; de vil komme imod hende med økser, som mænd der fælder træer. ²³ De vil fælde hendes skov," siger Herren, "tæt som den er. De er flere end græshopper, de kan ikke tælles. ²⁴ Datter Egypten vil blive gjort til skamme, overgivet i hænderne på folkene fra nord." ²⁵ Herren den Almægtige, Israels Gud, siger: "Jeg er ved at bringe dom over Amon, guden af Theben, over Farao, over Egypten og hendes guder og hendes konger, og over dem, der stoler på Farao. ²⁶ Jeg vil give dem i hænderne på

dem, der søger deres liv—Nebukadnezar, kongen af Babylon, og hans officerer. Senere vil Egypten dog blive beboet som i fortiden," erklærer Herren. ²⁷ "Men hvad angår dig, Jakob min tjener, frygt ikke, og vær ikke modløs, Israel. Jeg vil helt sikkert redde dig fra det fjerne, og dine efterkommere fra fangenskabets land. Jakob vil vende tilbage og have fred og sikkerhed, uden at nogen gør ham bange. ²⁸ Frygt ikke, Jakob min tjener, for jeg er med dig," erklærer Herren. "Selvom jeg fuldstændigt ødelægger alle de nationer, blandt hvilke jeg spreder dig, vil jeg ikke fuldstændigt ødelægge dig. Jeg vil disciplinere dig, men kun i passende mål; jeg vil ikke lade dig gå helt ustraffet."

47 Herrens ord, som kom til profeten Jeremias angående filistrene før Farao angreb Gaza. ² Så siger Hærskarers Herre: "Se, vand stiger op fra nord— de vil blive en overstrømmende flod og vil oversvømme landet og alt, hvad der fylder det; Byen og dem, der bor i den, vil gå ned; krigere vil råbe på den dag. ³ Lyden af skjoldet og skjoldet, Lyden af kampråbet! For Herren ødelægger filistrenes land og udsletter indbyggerne på kysterne. ⁴ Skaldethed er kommet over Gaza; Ashkelon er fuldstændig afskåret; Orem og Gaza vil blive beskæmmet; De har forladt deres tillid; Kongen og hans fyrster er draget bort sammen. ⁵ O rest af kystlandet, Hvor længe vil du skære dig selv? Herren har skabt dig; Han vil straffe dig hårdt og genoprette dig til helbred. ⁶ For Hærskarers Herre siger: "Se, ulykke kommer over kystlandet— over filistrene—og stor ødelæggelse. ⁷ Skaldethed er kommet over Gaza; Ashkelon er fuldstændig afskåret; Orem og Gaza er beskæmmet; De er gået i fangenskab sammen."

48 Om Moab. Dette siger Hærskarers Herre, Israels Gud: "Ve Nebo, for det vil blive ødelagt; Kiriataim vil blive gjort til skamme og erobret; fæstningen vil blive vanæret og knust. ² Moab vil ikke længere blive rost; i Heshbon planlægger de hendes fald: 'Kom, lad os afskære hende fra at være en nation.' Også I, folk i Madmen, vil blive bragt til tavshed; sværdet vil forfølge jer. ³ Et skrig af angst stiger op fra Horonaim, 'Ødelæggelse og stor ødelæggelse!' ⁴ Moab er brudt; hendes små børn har råbt i nød. ⁵ De stiger op ad bakken til Luhith, grædende bittert mens de går; ved nedstigningen til Horonaim hører de angstråb om

Jeremias Bog

ødelæggelse. ⁶ Flygt! Red jeres liv; bliv som en busk i ørkenen. ⁷ Fordi du stoler på dine gerninger og rigdomme, vil du også blive fanget, og Kemosh vil gå i eksil sammen med sine præster og embedsmænd. ⁸ Ødelæggeren vil komme til hver by, og ingen by vil undslippe. Dalen vil blive ødelagt og plateauet ødelagt, som Herren har talt. ⁹ Giv Moab vinger, for hun vil blive lagt øde; hendes byer vil blive øde, uden indbyggere. ¹⁰ Forbandet er den, der udfører Herrens arbejde skodesløst! Forbandet er den, der holder sit sværd tilbage fra blodudgydelse! ¹¹ "Moab har været i ro fra ungdommen, som vin, der har bundfældet sig på sin bærmæ, ikke hældt fra kar til kar— hun er ikke gået i eksil. Så hun bevarer sin smag, og hendes aroma er uændret. ¹² Men dage kommer," erklærer Herren, "når jeg vil sende dem, der hælder kar, og de vil hælde hende omkuld; de vil tømme hendes krukker og knuse dem. ¹³ Da vil Moab blive skamfuld over Kemosh, som Israels hus blev skamfuld, da de stolede på Betel. ¹⁴ Hvordan kan I hævde, 'Vi er krigere, mænd tapre i kamp'? ¹⁵ Moab vil blive ødelagt og hendes byer invaderet; hendes fineste unge mænd vil gå ned i slagtingen," erklærer Kongen, hvis navn er Hærskarers Herre. ¹⁶ "Moabs katastrofe er nær ved hånden; hendes ulykke vil komme hurtigt. ¹⁷ Sorg over hende, alle der bor omkring hende, alle der kender hendes navn; sig, 'Hvor brudt er den mægtige scepter, hvor brudt den hertige stav!' ¹⁸ Kom ned fra din hertighed og sid på den tørre jord, du indbyggere i Dibon, for Moabs ødelægger vil komme op imod dig og ødelægge dine befæstede byer. ¹⁹ Stå ved vejen og se, I der bor i Aroer. Spørg den flygtende mand og den undslippende kvinde, 'Hvad er der sket?' ²⁰ Moab er vanæret, for hun er knust. Jamr og råb! Proklamér ved Arnon at Moab er ødelagt. ²¹ Dommen er kommet til plateauet— til Holon, Jahzah og Mephaath, ²² til byerne Dibon, Nebo og Beth Diblathaim, ²³ til byerne Kiriataim, Beth Gamul og Beth Meon, ²⁴ til Kerioth og Bozrah— til alle Moabs byer, både nær og fjern. ²⁵ Moabs styrke er afskåret; hendes magt er brudt," erklærer Herren. ²⁶ "Gør hende beruset, for hun har trodset Herren. Lad Moab vælte sig i sin opkast; lad hende blive til en latterliggørelse. ²⁷ Var Israel ikke en latterliggørelse for dig? Blev hun fanget blandt tyve, at du ryster på hovedet i hån, hver gang du taler om hende? ²⁸ Forlad byerne og bo blandt klipperne, I der bor i Moab. Vær som en due, der bygger rede ved

mundingen af en hule. ²⁹ Vi har hørt om Moabs stolthed—hvor stor er hendes arrogance!— om hendes frækhed, hendes stolthed, hendes indbildskhed og hjertets hovmod. ³⁰ Jeg kender hendes frækhed," erklærer Herren, "men det er forgæves; hendes pral opnår intet. ³¹ Derfor sørger jeg over Moab, for hele Moab råber jeg, jeg jamrer over folket i Kir Hareseth. ³² Jeg græder for dig, som Jazer græder, du vinstokke fra Sibmah. Dine grene spredte sig over havet; de nåede så langt som Jazer. Ødelæggeren er faldet over din modne frugt og druer. ³³ Glæde og fryd er forsvundet fra Moabs frugthaver og marker. Jeg har stoppet vinens strøm fra presserne; ingen træder dem med glædesråb. Selvom der er råb, er de ikke glædesråb. ³⁴ Klagesangen ekkoer fra Heshbon til Elealeh og Jahaz, fra Zoar så langt som Horonaim og Eglath Shelishiyah, for selv Nimrims vande er tørret op. ³⁵ I Moab vil jeg bringe en ende på dem, der bringer ofre på de høje steder og brænder røgelse til deres guder," erklærer Herren. ³⁶ "Så mit hjerte sørger for Moab som fløjternes musik; det sørger som en pibe for folket i Kir Hareseth. Den rigdom, de erhvervede, er væk. ³⁷ Hvert hoved er barberet og hvert skæg skåret af; der er snit på alle hænder og sæk om livet. ³⁸ På alle tagene i Moab og på de offentlige pladser er der intet andet end sorg, for jeg har knust Moab som en krukke, ingen ønsker," erklærer Herren. ³⁹ "Hvor knust er hun! Hvor de jamrer! Hvordan Moab vender ryggen i skam! Moab er blevet til en latterliggørelse, en rædsel for alle dem omkring hende." ⁴⁰ Dette siger Herren: "Se, en ørn svæver ned, spreder sine vinger over Moab. ⁴¹ Kerioth vil blive erobret og fæstningerne overtaget. På den dag vil Moabs krigeres hjerter være så ængstelige som en kvinde i fødsel. ⁴² Moab vil blive bragt til ruin som en nation, fordi hun trodsede Herren. ⁴³ Skræk, grav og snare venter dig, folk i Moab," erklærer Herren. ⁴⁴ "Den, der flygter fra skrækken, vil falde i en grav, og den, der klatrer ud af graven, vil blive fanget i en snare; for jeg vil bringe over Moab året for hendes straf," erklærer Herren. ⁴⁵ "I skyggen af Heshbon står flygtningene hjælpeløse, for en ild er gået ud fra Heshbon, en flamme fra midten af Sihon; den brænder Moabs pander, de højrøstede pralhalses kranier. ⁴⁶ Ve dig, Moab! Kemoshs folk er ødelagt; dine sønner er taget i eksil og dine døtre i fangenskab. ⁴⁷ "Dog vil jeg genoprette Moabs

Jeremias Bog

skæbne i de sidste dage,” erklærer Herren. Her ender dommen over Moab.

49 Om ammonitterne: Dette siger Herren: “Har Israel ingen sønner? Har han ingen arving? Hvorfor har Malcam da taget Gad i besiddelse, og hans folk bosat sig i dets byer? ² Derfor se, dage kommer,” erklærer Herren, “når jeg vil lyde kampråbet mod Rabbah af ammonitterne; det vil blive til en øde dyng, og dets omkringliggende byer vil blive sat i brand. Da vil Israel tage dem i besiddelse, som berøvede hende,” siger Herren. ³ “Jamre, Heshbon, for Ai er ødelagt! Råb højt, I indbyggere i Rabbah! Tag sæk på og sørg; bevæg jer inden for murene, for Malcam vil gå i eksil sammen med sine præster og ledere. ⁴ Hvorfor praler du af dine dale, din så frugtbare dal? Frafaldne Datter Ammon, du stoler på dine skatte og siger: ‘Hvem vil angribe mig?’ ⁵ Se, jeg vil bringe rædsel over dig,” erklærer Herren, Hærskarernes Gud, “fra alle omkring dig; hver og en af jer vil blive drevet bort, og ingen vil samle de flygtende. ⁶ “Dog vil jeg senere bringe ammonitternes velstand tilbage,” erklærer Herren. ⁷ Om Edom: Dette siger Hærskarernes Herre: “Er der ikke længere visdom i Teman? Er råd forsvundet fra de kloge? Er deres visdom forfaldet? ⁸ Flygt, vend om, bo i dybet, I indbyggere i Dedan, for jeg vil bringe ulykke over Esau på det tidspunkt, hvor jeg straffer ham. ⁹ Hvis vinholdere kommer til dig, ville de ikke efterlade nogle druer? Hvis tyve kommer om natten, ville de ikke stjæle kun så meget, som de ønskede?” ¹⁰ Men jeg vil klæde Esau af; jeg vil afdække hans skjulesteder, så han ikke kan skjule sig. Hans afkom og hans brødre er ødelagt, og han er ikke mere. ¹¹ Efterlad dine forældreløse; jeg vil holde dem i live. Dine enker kan også stole på mig.” ¹² For dette siger Herren: “Hvis de, der ikke var dømt til at drikke bægeret, må drikke det, hvorfor skulle du gå ustraffet? Du vil ikke gå ustraffet, men må drikke det. ¹³ Jeg har svoret ved mig selv,” erklærer Herren, “at Bozrah vil blive til en ruin, en skændsel, en ødemark og en forbandelse; og alle dens byer vil være i ruiner for evigt.” ¹⁴ Jeg har hørt et budskab fra Herren; en udsending blev sendt til nationerne for at sige: “Samle jer og kom imod hende! Rejs jer til kamp!” ¹⁵ “For se, jeg har gjort dig ubetydelig blandt nationerne, set ned på af folk. ¹⁶ Den rædsel, du indgyder, og dit hjertes arrogance har bedraget dig, du som bor i klippernes kløfter, som besætter højderne af bakken. Selv om du

bygger din rede så højt som ørnen, vil jeg bringe dig ned derfra,” erklærer Herren. ¹⁷ “Edom vil blive et sted for rædsel; alle, der går forbi, vil blive forfærdede og vil spotte på grund af alle dets sår. ¹⁸ Som Sodoma og Gomorra og deres nabobyer blev omstyrtet,” siger Herren, “så ingen vil bo der; ingen mennesker vil bosætte sig i det. ¹⁹ “Som en løve, der kommer op fra Jordans krat til et rigt græsningsland, vil jeg jage Edom fra dets land på et øjeblik. Hvem er den udvalgte, jeg vil udpege til dette? Hvem er som mig, og hvem kan indkalde mig til retssag? Og hvilken hyrde kan stå imod mig?” ²⁰ Derfor, hør hvad Herren har planlagt mod Edom, hvad han har besluttet mod dem, der bor i Teman: de unge af flokken vil blive trukket bort; deres græsgang vil blive chokeret over deres skæbne. ²¹ Ved lyden af deres fald vil jorden skælve; deres råb vil genlyde til Det Røde Hav. ²² Se, en ørn vil svæve og styrteddykke, sprede sine vinger over Bozrah. På den dag vil Edoms krigeres hjerter være som hjertet af en kvinde i fødsel. ²³ Om Damaskus: “Hamath og Arpad er forfærdede, for de har hørt foruroligende nyheder. De er modløse, urolige som det rastløse hav. ²⁴ Damaskus er blevet svag; hun har vendt sig for at flygte, og panik har grebet hende; angst og smerte har grebet hende, smerte som en kvinde i fødsel. ²⁵ Hvordan er den berømte by ikke blevet forladt, den by, jeg glæder mig over? ²⁶ Sikkert vil hendes unge mænd falde på hendes gader; alle hendes soldater vil blive bragt til tavshed på den dag,” erklærer Hærskarernes Herre. ²⁷ “Jeg vil sætte ild til Damaskus’ mure; det vil fortære Ben-Hadads fæstninger.” ²⁸ Om Kedar og kongerigerne i Hazor, som Nebukadnezar, Babylons konge, angreb: Dette siger Herren: “Rejs jer, og angrib Kedar og ødelæg Østens folk. ²⁹ Deres telte og deres flokke vil blive taget; deres ly vil blive bortført med alle deres ejendele og kameler. Folk vil råbe til dem: ‘Rædsel overalt!’ ³⁰ “Flygt hurtigt væk! Bliv i dybe huler, I indbyggere i Hazor,” erklærer Herren. “Nebukadnezar, Babylons konge, har lagt en plan mod jer; han har udtænkt en plan mod jer. ³¹ “Rejs jer og angrib en nation i ro, som lever i sikkerhed,” erklærer Herren, “en nation, der hverken har porte eller bomme; dens folk lever langt fra fare. ³² Deres kameler vil blive bytte, og deres store flokke vil blive krigsbytte. Jeg vil sprede dem, der klipper håret i kanterne, for alle vinde og vil bringe ulykke over dem fra alle sider,” erklærer Herren. ³³ “Hazor vil blive en

Jeremias Bog

tilholdssted for sjakaler, et øde sted for evigt. Ingen vil bo der; ingen mennesker vil bosætte sig i det.”³⁴ Herrens ord, der kom til profeten Jeremias om Elam, i begyndelsen af Zedekias’ regeringstid, Judas konge: ³⁵ Dette siger Hærskarernes Herre: “Se, jeg vil bryde Elams bue, hovedstøtten for deres styrke. ³⁶ Jeg vil bringe de fire vinde mod Elam fra alle retninger; jeg vil sprede dem for alle vinde, og der vil ikke være en nation, hvor Elams landflygtige ikke går hen. ³⁷ Jeg vil knuse Elam foran deres fjender, foran dem, der søger deres liv; jeg vil bringe ulykke over dem, endda min voldsomme vrede,” erklærer Herren. “Jeg vil forfølge dem med sværdet, indtil jeg har gjort en ende på dem. ³⁸ Jeg vil etablere min trone i Elam og ødelægge hendes konge og embedsmænd,” erklærer Herren. ³⁹ “Dog vil jeg bringe Elams velstand tilbage i de sidste dage,” erklærer Herren.

50 Det budskab, som Herren meddelte gennem profeten Jeremias angående Babylons kaldæernes land: ² “Forkynd det blandt nationerne og gør det kendt; rejs et banner og skjul det ikke. Sig: ‘Babylon er blevet erobret; Bel er gjort til skamme, Marduk er forfærdet. Hendes afguder er vanærede, hendes billeder er knust.’ ³ For en nation fra nord vil komme imod hende, gøre hendes land øde, så ingen vil bo i det. Både mennesker og dyr er flygtet. ⁴ “I de dage og på den tid,” siger Herren, “vil Israels folk og Judas folk komme sammen, grædende mens de går, for at søge Herren deres Gud. ⁵ De vil spørge efter vejen til Zion, vende deres ansigter mod det; de vil komme og binde sig til Herren i en evig pagt, der ikke vil blive glemt. ⁶ “Mit folk er blevet fortabte får; deres hyrder har vildledt dem, fået dem til at vandre på bjergene. De har strejft fra bjerg til høj og glemt deres hvilested. ⁷ Alle, der fandt dem, fortærede dem; og deres modstandere sagde: ‘Vi er ikke skyldige, for de har syndet mod Herren, deres sande græsgang, deres forfædres håb.’ ⁸ “Flygt fra midten af Babylon og forlad kaldæernes land; vær som de geder, der leder flokken. ⁹ For jeg opvækker og bringer imod Babylon en forsamling af store nationer fra nord. De vil stille sig op imod hende, og derfra vil hun blive erobret. Deres pile vil være som en dygtig krigers, der ikke vender tomhændet tilbage. ¹⁰ Kaldæa vil blive plyndret; alle, der plyndrer hende, vil få deres fyld,” erklærer Herren. ¹¹ “Fordi I glæder jer og jubler, I som plyndrer min arv, fordi I bolttrer jer som en

tærskende kvie og vrinsker som hingste, ¹² vil jeres moder blive meget skamfuld; hun, der fødte jer, vil blive ydmyget. Hun vil blive den mindste af nationerne, en ødemærket, et udtørret land, en ørken. ¹³ På grund af Herrens vrede vil hun ikke blive beboet, men vil blive fuldstændig øde. Alle, der går forbi Babylon, vil blive forfærdede og vil spotte alle hendes sår. ¹⁴ “Omring Babylon, alle I, der spænder buen. Skyd på hende, hold ikke jeres pile tilbage, for hun har syndet mod Herren. ¹⁵ Løft et råb mod hende fra alle sider! Hun har overgivet sig, hendes tårne er faldet, hendes mure er blevet revet ned. Dette er Herrens hævn; hævn jer på hende; gør mod hende, som hun har gjort mod andre. ¹⁶ Skær såmanden af fra Babylon, og den, der svinger seglen ved høsttid. På grund af undertrykkerens sværd vil alle vende tilbage til deres eget folk, hver flygtende til deres eget land. ¹⁷ “Israel er en spredt flok, drevet bort af løver. Den første til at fortære dem var Assyriens konge; den sidste til at gnave deres knogler var Nebukadnezar, Babylons konge.” ¹⁸ Derfor siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: “Jeg vil straffe Babylons konge og hans land, som jeg straffede Assyriens konge. ¹⁹ Og jeg vil bringe Israel tilbage til deres græsgang, og de vil græsse på Karmel og Bashan; deres appetit vil blive tilfredsstillet på Efraims og Gileads høje. ²⁰ I de dage og på den tid,” erklærer Herren, “vil der blive søgt efter Israels skyld, men der vil ikke være nogen, og efter Judas synder, men ingen vil blive fundet, for jeg vil tilgive den rest, jeg sparer. ²¹ “Ryk frem mod Merathaims land og dem, der bor i Pekod. Forfølg, slå og ødelæg dem fuldstændigt,” erklærer Herren. “Udfør alt, hvad jeg har befalet dig. ²² Lyden af kamp er i landet, lyden af stor ødelæggelse! ²³ Hvordan er den mægtige hammer af hele jorden blevet afskåret og brudt! Hvordan er Babylon blevet en rædsel blandt nationerne! ²⁴ Jeg lagde en fælde for dig, Babylon, og du blev fanget, før du vidste det; du blev fundet og fanget, fordi du modsatte dig Herren. ²⁵ Herren har åbnet sit våbenlager og bragt sine vredes våben frem, for Hærskarernes Suveræne Herre har arbejde at gøre i kaldæernes land. ²⁶ Kom imod hende fra den fjerneste grænse. Åbn hendes forrådshuse; stål hende op som kornbunker og ødelæg hende fuldstændigt, efterlad ingen rest. ²⁷ Sæt alle hendes unge tyre for sværdet; lad dem gå ned til slagtningen! Ve dem, for deres dag er kommet, tiden for dem at blive straffet. ²⁸ Hør

Jeremias Bog

flygtningene og flygtningene fra Babylon proklamere i Zion, hvordan Herren vores Gud har taget hævn, hævn for sit tempel. ²⁹ "Kald bueskytterne mod Babylon, alle dem, der spænder buen. Lejr jer omkring hende; lad ingen undslippe. Gengæld hende efter hendes gerninger; gør mod hende, som hun har gjort. For hun har trodset Herren, Israels Hellige. ³⁰ Derfor vil hendes unge mænd falde i hendes gader; alle hendes soldater vil blive tavse på den dag," erklærer Herren. ³¹ "Se, jeg er imod dig, du arrogante," erklærer Herren, Hærskarernes Herre, "for din dag er kommet, tiden hvor jeg vil straffe dig. ³² Den arrogante vil snuble og falde uden nogen til at rejse hende op; jeg vil tænde en ild i hendes byer, der vil fortære alle hendes omgivelser." ³³ Dette siger Hærskarernes Herre: "Israels folk er undertrykt, og Judas folk også. Alle deres fangevogtere holder dem fast, nægter at lade dem gå. ³⁴ Alligevel er deres Forløser stærk; Hærskarernes Herre er Hans navn. Han vil kraftigt forsvare deres sag, så Han kan bringe ro til deres land, men uro til dem, der bor i Babylon. ³⁵ "Et sværd mod kaldæerne!" erklærer Herren—"mod dem, der bor i Babylon og mod hendes embedsmænd og vise mænd! ³⁶ Et sværd mod hendes orakelprester! De vil blive tåber. Et sværd mod hendes krigere! De vil blive fyldt med rædsel. ³⁷ Et sværd mod hendes heste og vogne og alle de fremmede i hendes rækker! De vil blive svage. Et sværd mod hendes skatte! De vil blive plyndret. ³⁸ En tørke over hendes vande! De vil tørre op. For det er et land af afguder, og de bliver vanvittige af rædsel. ³⁹ "Så ørkendyr og sjakaler vil bo der, og der vil strudse bo. Det vil aldrig igen blive beboet eller boet i fra generation til generation. ⁴⁰ Som da Gud omstyrkede Sodoma og Gomorra med deres nabobyer," erklærer Herren, "så ingen vil bo der; ingen mennesker vil bo i det. ⁴¹ "Se! Et folk kommer fra nord; en stor nation og mange konger bliver opvakt fra jordens ender. ⁴² De er bevæbnede med buer og kastespjyd; de er grusomme og uden barmhjertighed. Deres stemme brøler som havet, mens de rider på heste; de kommer som mænd i kampformation mod dig, Datter Babylon. ⁴³ Babylons konge har hørt rapporten om dem, og hans hænder hænger slappe. Angst har grebet ham, smerte som en kvinde i fødsel. ⁴⁴ "Se, en vil komme op som en løve fra Jordans krat til et rigt græsangsområde; for i et øjeblik vil jeg jage dem bort fra det, og jeg vil udpege over det, hvem der er udvalgt. For hvem er

som Mig, og hvem kan udfordre Mig? Og hvilken hyrde kan stå imod Mig?" ⁴⁵ Derfor, hør hvad Herren har planlagt mod Babylon, hvad Han har besluttet mod kaldæernes land: Flokkens unge vil blive trukket bort; deres græsgang vil blive forfærdet over deres skæbne. ⁴⁶ Ved lyden af Babylons erobring vil jorden skælve; dens råb vil blive hørt blandt nationerne.

51 "Dette er Herrens budskab om Babylon, om babylonierne land, ved profeten Jeremias: ² "Erklær og proklamér blandt nationerne, løft et banner; proklamér det og skjul det ikke, sig: "Babylon er blevet erobret, Bel er blevet gjort til skamme, Marduk er blevet knust; hendes billeder er blevet gjort til skamme, hendes afguder er blevet knust." ³ For en nation fra nord er kommet op imod hende; den vil gøre hendes land til en ødemærk, en pralende horde; hendes indbyggere vil blive drevet bort, både mand og dyr. ⁴ "I de dage og på den tid," erklærer Herren, "vil lyden af raslende vinger blive hørt i babylonierne land, for jeg bringer ødelæggelse over dem fra nordens land. ⁵ "Til Babylon, indbyggeren, til kaldæernes land, hvis tidligere herlighed er gået til grunde— Tal, og sig, "De unge mænd er slået ned på gaderne, og deres klæder er efterladt i skam. ⁶ "Forbered krig mod hende! Lad alle, der håndterer ploven, vende tilbage og passere i fuld rustning. ⁷ "Hvorfor tage de fineste klæder på, i håb om at blive bemærket? I, der håndterer buen, tag jeres hjelm på! Skån ikke sværdet; hold ikke pilene tilbage! En nation kommer fra nord, Og en stor konge vil rejse sig fra jordens fjerneste egne. ⁸ Han har slået sine kommando-telte op, Dækket sine samlingssteder, Han er gået op til hende, og hendes unge mænd er faldet på hendes gader. ⁹ "O bue af de mægtige skal brydes, og de flygtende skal gå sårede; For Herren "en dom har udtænkt mod Babylon, For at ødelægge kaldæernes land; Og landet vil blive et objekt for ødelæggelse, uden indbygger." ¹⁰ O I, der bor ved mange vande, rig på skatte, jeres ende er kommet, Målet for jeres ødelæggelse. ¹¹ "Hærskarernes Herre har svoret ved sig selv: "Sandelig, jeg vil fylde dig med mænd som græshopper, Og med en sådan mængde mennesker, at deres larm vil forbløffe dig. ¹² I vil spise, blive mætte og prise Herren jeres Gud, Fordi han har givet jer jeres hjertes ønske." Han udvider jeres domæne, Og giver jer frihed til ære for jeres navn. ¹³ "For Herren siger, "Se, jeg vil forsvare din sag Og tage

Jeremias Bog

hævn for dig. Jeg vil tørre hendes hav op og gøre hendes kilder tørre. ¹⁴ "Og Babylon skal blive en dyng, et tilholdssted for sjakaler, en ødemark. ¹⁵ Som landsbyer, der ikke er beboet, et tørt land og ørken. ¹⁶ "Jeg vil drive ud fra hende dem, der glæder sig over hendes styrke, Og hendes folk vil blive tyngt af dårskab; Hendes embedsmænd og hendes vise mænd vil blive tåber. ¹⁷ Så vil jeg sætte fremmede over hende, Og de ugudelige vil være i hendes midte; Jeg vil bringe deres ondskab til ophør, Og lyden af deres sange vil ikke længere høres. ¹⁸ Jeg vil gøre Babylon til en besiddelse for pindsvinet, Og vandpytter, Jeg vil feje hende med ødelæggelsens kost,' Siger hærskaernes Herre. ¹⁹ "Havet er kommet op over Babylon; Hun er blevet dækket af dets brølende bølger. ²⁰ "Gå ud af hendes midte, Mit folk! Og enhver redde sit liv fra Herrens voldsomme vrede. ²¹ "Løft et banner på Babylons mure! Forstærk vagten, Placer udkigsposten, Send ambassadørerne, Stop ikke! Fremryk hestene, Sæt jer på hestene! Saml de mægtige! ²² "Send bueskytterne ud! Skynd jer og sæt jer mod hende rundt omkring; Lad ikke én undslippe! Gengæld hende i overensstemmelse med hendes gerning; Gør mod hende præcis som hun har gjort. ²³ "Afskær hendes udstrakte arms åndedræt; Lad Herren gengælde hendes uret mod hende. ²⁴ "Jeg vil sprede hendes sønner og døtre Til folkene i alle verdenshjørner; Jeg vil give Babylon En plage af hjertet, af sorger og klager. ²⁵ "Jeg er imod dig, du ødelæggende bjerg, Som ødelægger hele jorden," siger Herren; "Og jeg vil række min hånd ud mod dig, Og rulle dig ned fra klipperne, Og vil gøre dig til et brændt bjerg. ²⁶ Så vil der ikke blive taget nogen sten Fra dig til et mindesmærke, Ej heller vil du blive rejst igen, For jeg vil gøre Babylon til en ødemark for evigt." ²⁷ "Løft et banner i landet! Blæs i trompeten blandt folkene! Forbered nationerne til kamp mod hende! Kald mod hende kongerigerne, aramæerne, gebalitterne, Ammonitterne og moabitterne, mod hende, Folket af whobeth og Thammuz, Mod hende, nationerne fra hele jordens overflade. ²⁸ "Ja, saml mod hende kongerigerne Ararat, Minni og Ashkenaz; Udnævn en bueskytte mod hende; Giv kommandoen til at ødelægge hende! Send hestene, sæt dem i bevægelse! Gå op, krigere, og indhyld jer med jeres skam! ²⁹ "Herren har rejst en ånd af medernes konger; Fra et fjernt land er de kommet, og jeg vil få dem til at rykke mod hende; Ingen vil betragte sølv,

ej heller glæde sig over guld. ³⁰ Deres buer vil slagte de unge mænd; De vil ikke have barmhertighed med livmoders frugt; Deres øje vil ikke have medlidenhed med børn. ³¹ "Og Babylon skal blive en dyng i det øde land, Et bytte og et dilemma for nationerne. ³² Havet er kommet op over Babylon; Hun er dækket af dets brølende bølger. ³³ "Hendes byer er blevet en ødemark, Et tørt land og ørken, et land, hvor ingen bor, Ej heller passerer nogen af menneskeheden forbi. ³⁴ "Og jeg vil straffe Bel i Babylon, Og jeg vil bringe Marduks udskårne billede ud, og de afgudsdyrkende præster, Sammen med dem, der tilbæder dem på samme tid, For at de kan blive tåbelighed og et fanget bytte. ³⁵ "O I, der bor ved mange vande, rig på skatte, Jeres ende er kommet, målet for jeres ødelæggelse. ³⁶ "Herren har talt: "Sandelig, jeg vil fylde dig med mænd Som græshopper, og de vil løfte et kampråb Mod dig. ³⁷ "De vil tage et råb op mod dig, Som en, der løfter et truende kampråb på bjergene; Fordi Herren har taget dig Og foruroliget dig med lyden af din pil. ³⁸ "Men hendes unge mænd vil falde på hendes gader, Og alle hendes krigere vil blive ødelagt på den dag,' Erklærer Herren. ³⁹ "Se, jeg er imod dig, du arrogante,' Erklærer hærskaernes Gud, "For din dag er kommet, den tid, hvor jeg vil straffe dig. ⁴⁰ Den arrogante vil snuble og falde Uden nogen til at rejse ham op, Og jeg vil sætte ild til hans byer, Og de vil blive brændt. ⁴¹ "Jeg vil bringe hævn; Jeg vil ikke vise barmhertighed; Og deres egne øjne vil have satanisk blik ved henrettelsen." ⁴² "Sæt jer i række mod Babylon på alle sider, Alle, der bøjer buen, skyd på hende; Skån ikke jeres pile! For hun har syndet mod Herren. ⁴³ "Se, Herren bringer over hende dem, der rejser sig som nordenvinden; Og de vil drive hende bort som stormen. ⁴⁴ Høje porte og bronzestænger vil blive smadret! Kongen og fyrsterne vil sidde der i skam; De vil lukke sig inde og klatre op på murene, Men jeg vil tænde en ild i deres hager, Og den vil fortære dem." ⁴⁵ "Gå ud af hendes midte, Mit folk! Lad enhver redde sit liv fra Herrens voldsomme vrede. ⁴⁶ "Bøj jeres øre og kom til mig; Lyt, og jeres liv vil blive bevaret. ⁴⁷ Se, jeg er ved at vække og bringe mod Babylon En forsamling af store nationer fra nordens land— ⁴⁸ De vil slå lejre mod hende; De vil have mur og vold, og skyde på hende med pile fra jorden. ⁴⁹ De vil rejse en belejringsvold, De vil bygge en mur, De vil gå ind gennem hendes porte, Som mænd, der bryder ind i

Jeremias Bog

en by. ⁵⁰ Men de vil blive fanget, deres pil vil ikke blive vendt tilbage, Og buestrengen vil blive brudt, For Herren er en Gud af gengældelse; Han vil betale fuldt ud. ⁵¹ "Se, jeg vækker mod dem Medierne, der ikke har nogen respekt for sølv; Hvad angår guld, har de ingen glæde i det. ⁵² Deres buer vil slagte de unge mænd; De vil ikke have barmhjertighed med livmoders frugt; Deres øje vil ikke have medlidenhed med børn. ⁵³ "Og Babylon skal blive en dyngede i ørkenen, Et tørt land og en ødemark, Et land, hvor ingen mand bor eller passerer igennem. ⁵⁴ "Jeg vil betale gengældelse til Babylon og til alle indbyggerne i Kaldæa For al deres ondskab, som de har gjort i Zion for dine øjne," Erklærer Herren. ⁵⁵ I, der er undsluppet kaldæernes sværd, Sæt sejl væk for at bebo dem, Og begrav i jorden jeres klæde, Skjul det for undertrykkerens ansigt. ⁵⁶ For Herren har udpeget en dag Af hævn—Han har harme mod Babylon; Og magten af hendes dræbte vil falde i hendes midte. ⁵⁷ Og hele jorden vil skælve ved lyden af hendes fald, Ved lyden af et råb, ved lyden af et brøl; "For hendes stemme har lydt som havet; For hun har talt som dragen, Råbende mod Zion, Kastende trusler, voldsomt hævendende sin stemme. ⁵⁸ Derfor vil Herrens dræbte falde på den dag Fra den ene ende af jorden til den anden; De vil ikke blive begrædt, Ej heller samlet, Ej heller begravet; De vil være gødning på jorden. ⁵⁹ "Desuden, det ord, som profeten Jeremias befalede Seraiahs søn af Neriah, søn af Mahseiah, da han gik med Zedekias, Judas konge, til Babylon i det fjerde år af hans regeringstid, var: ⁶⁰ For således sagde Herren til Jeremias: 'Tag en stor skriftrulle og skriv på den alle de ord, som jeg har talt mod Babylon og mod alle nationerne, fra den dag jeg først talte om dem, til denne dag.' ⁶¹ Desuden, bind en sten til den og kast den i Eufratfloden, ⁶² og sig, "Således vil Babylon synke og ikke rejse sig igen, på grund af den katastrofe, som jeg bringer over hende. Og hvis de spørger dig, 'Hvorfor har du gjort sådan?' så skal du sige til dem, 'Fordi Herren har talt og lovet at gøre disse ting.' ⁶³ "Og når du er færdig med at læse denne skriftrulle, bind en sten til den og kast den i Eufratfloden, ⁶⁴ og sig, "Således vil Babylon synke og ikke rejse sig igen På grund af den katastrofe, som jeg bringer over hende," Erklærer Herren.

52 Zedekias var enogtyve år gammel, da han blev konge, og han regerede i Jerusalem i elleve år. Hans moders navn var Hamutal,

datter af Jeremias fra Libna. ² Han gjorde det onde i Herrens øjne, ligesom alt det, Jojakim havde gjort. ³ På grund af Herrens vrede skete dette mod Jerusalem og Juda, indtil Han kastede dem ud fra Sin nærhed. Og Zedekias gjorde oprør mod Babylons konge. ⁴ I det niende år af Zedekias' regering, på den tiende dag i den tiende måned, kom Nebukadnezar, Babylons konge, med hele sin hær mod Jerusalem. De belejrede byen og byggede belejringsværker rundt om den. ⁵ Byen var belejret indtil det ellefte år af kong Zedekias. ⁶ På den niende dag i den fjerde måned var hungersnøden i byen så alvortlig, at der ikke var mad til folkene i landet. ⁷ Da blev bymuren gennembrudt, og alle krigerne flygtede. De forlod byen om natten gennem porten mellem de to mure nær kongens have, selvom kaldæerne omringede byen. De flygtede mod Araba. ⁸ Men kaldæernes hær forfulgte kongen og indhentede Zedekias på Jerikos sletter, og alle hans soldater blev spredt fra ham. ⁹ De fangede kongen og tog ham til Babylons konge i Ribla i Hamats land, hvor han fældede dom over ham. ¹⁰ Babylons konge slagtede Zedekias' sønner foran hans øjne, og han dræbte også alle Judas embedsmænd i Ribla. ¹¹ Derefter blindede han Zedekias' øjne, bandt ham med bronzelænker og tog ham til Babylon, hvor han forblev i fængsel indtil sin dødsdag. ¹² På den tiende dag i den femte måned, i det nittende år af kong Nebukadnezar af Babylon, kom Nebuzaradan, chefen for livvagten, som tjente Babylons konge, til Jerusalem. ¹³ Han satte ild til Herrens hus, det kongelige palads og alle husene i Jerusalem. Hvert stort hus brændte han ned. ¹⁴ Hele kaldæernes hær, under chefen for livvagten, brød alle murene omkring Jerusalem ned. ¹⁵ Nebuzaradan, chefen for livvagten, førte nogle af de fattigste folk i eksil, dem der blev tilbage i byen, desertørerne, der var gået over til Babylons konge, og resten af håndværkerne. ¹⁶ Men Nebuzaradan efterlod nogle af de fattigste folk i landet til at være vinbønder og landmænd. ¹⁷ Kaldæerne brød bronzesøjlerne, stativerne og bronzebadet, der var i Herrens hus, op, og de førte al bronzen til Babylon. ¹⁸ De tog også gryderne, skovlene, lyseslukkere, skålene, panderne og alle bronze-kar, der blev brugt i tempeltjenesten. ¹⁹ Chefen for livvagten tog skålene, ildpanderne, skålene, gryderne, lystemagerne, panderne og drikoffer-skålene—hvad der end var lavet af fint guld eller sølv. ²⁰ Bronzen fra de to søjler, havet, de tolv

Jeremias Bog

bronzetyre under det, og stativerne, som kong Salomo havde lavet til Herrens hus, var uden mål. ²¹ Hver søjle var atten alen høj og tolv alen rundt; hver var fire fingre tyk og hul. ²² En bronzekapitæl var på toppen af hver søjle; hver kapitæl var fem alen høj, med gitterværk og granatæbler af bronze rundt om. Den anden søjle var lignende, med granatæbler. ²³ Der var seksoghalvfems granatæbler på siderne; i alt var der hundrede granatæbler over det omgivende gitterværk. ²⁴ Chefen for livvagten tog Seraja, ypperstepræsten, Sefanja, den anden præst, sammen med de tre dørvogtere. ²⁵ Han tog også fra byen en officer, der havde ansvaret for krigerne, syv kongelige rådgivere, hærførerens skriver, som mønstrede landets folk, og tres mænd, der blev fundet i byen. ²⁶ Nebuzaradan, chefen for livvagten, greb dem og bragte dem til Babylons konge i Ribla. ²⁷ Babylons konge slog dem ned og henrettede dem i Ribla i Hamats land. Således gik Juda i eksil fra sit

land. ²⁸ Dette er antallet af folk, Nebukadnezar førte i eksil: i det syvende år, 3.023 jøder; ²⁹ i det attende år af Nebukadnezar, 832 individer fra Jerusalem; ³⁰ i det treogtyvende år af Nebukadnezar, tog Nebuzaradan, chefen for livvagten, 745 jødiske folk i eksil; i alt var der 4.600 mennesker. ³¹ I det syvogtredivte år af eksilet af Jojakim, Judas konge, i den tolvte måned, på den femogtyvende dag i måneden, viste Evil-Merodak, Babylons konge, i det første år af sin regering, nåde mod Jojakim, Judas konge, og løslod ham fra fængslet. ³² Han behandlede ham med venlighed og satte hans trone over tronerne for de andre konger, der var med ham i Babylon. ³³ Så Jojakim skiftede sine fængselsklæder og spiste regelmæssigt i kongens nærvær resten af sit liv. ³⁴ Dag for dag blev en regelmæssig ydelse givet til ham af Babylons konge, en portion for hver dag, indtil hans dødsdag.

Klagesangene

1 Hvor ensomt sidder byen, der engang vrimlede med mennesker! Hun er blevet som en enke, engang stor blandt nationerne. Hun, der var en prinsesse blandt provinserne, er blevet en tjener. ² Hun græder bittert om natten, hendes tårer på hendes kinder. Hun har ingen til at trøste hende blandt alle sine elskere. Alle hendes venner har handlet forræderisk mod hende; de er blevet hendes fjender. ³ Juda er gået i eksil, lider nød og hård trældom. Hun bor blandt nationerne, men finder ingen hvileplads. Alle hendes forfølgere har indhentet hende midt i hendes nød. ⁴ Veje til Zion sørger, for ingen kommer til hendes bestemte fester. Alle hendes porte er øde; hendes præster stønner, hendes unge kvinder er bekymrede, og hun selv er i bitter kval. ⁵ Hendes modstandere er blevet hendes herrer, hendes fjender lever i ro. Herren har bragt hende sorg på grund af hendes mange overtrædelser. Hendes børn er gået i fangenskab, ført bort af fjenden. ⁶ Al herlighed er forsvundet fra Datter Zion. Hendes ledere er som hjorte, der ikke finder græs; de er flygtet uden styrke for forfølgeren. ⁷ I hendes nød og hjemløshed husker Jerusalem alle de skatte, der var hendes i gamle dage. Da hendes folk faldt i fjendens hænder, var der ingen til at hjælpe hende. Hendes modstandere så hende og lo ad hendes fald. ⁸ Jerusalem har syndet meget og er blevet uren. Alle, der ærede hende, foragter hende, for de har set hendes nøgenhed; hun selv stønner og vender sig bort. ⁹ Hendes urenhed klæber til hendes klæder; hun tænkte ikke på sin fremtid. Hendes fald var forbløffende; der var ingen til at trøste hende. "Se, Herre, på min nød, for fjenden har sejret." ¹⁰ Modstanderen har lagt hænder på alle hendes kostbare ting; hun har set nationerne gå ind i hendes helligdom—dem, du forbød at komme ind i din forsamling. ¹¹ Alle hendes folk stønner, mens de søger efter brød; de har byttet deres skatte for mad for at overleve. "Se, Herre, og betragt, for jeg er foragtet."

¹² "Er det intet for jer, alle der går forbi? Se og se, om der er nogen sorg som min sorg, som Herren har påført mig på sin voldsomme vredes dag. ¹³ Fra det høje sendte han ild ind i mine knogler, og den sejrede over dem. Han spredte et net for mine fødder og vendte mig tilbage. Han har gjort mig øde, svag hele dagen. ¹⁴ Åget af mine overtrædelser er bundet af hans hånd; de er vævet sammen. De er kommet over min hals; han har tappet min styrke.

Herren har overgivet mig til dem, jeg ikke kan modstå. ¹⁵ Herren har forkastet alle mine mægtige mænd; han har tilkaldt en hær mod mig for at knuse mine unge mænd. Herren har trampet som i en vinpresse Jomfru Datter af Juda. ¹⁶ For disse ting græder jeg; mine øjne flyder over med tårer. Der er ingen nær til at trøste mig, ingen til at genoprette min ånd. Mine børn er forarmede, fordi fjenden har sejret." ¹⁷ Zion rækker sine hænder ud, men der er ingen til at trøste hende. Herren har befalet angående Jakob, at hans naboer bliver hans modstandere; Jerusalem er blevet en uren ting blandt dem. ¹⁸ "Herren er retfærdig, men jeg har gjort oprør mod hans befaling. Lyt, alle folk; se på min lidelse. Mine unge mænd og unge kvinder er gået i fangenskab. ¹⁹ Jeg kaldte på mine allierede, men de forrædt mig. Mine præster og ældste omkom i byen, mens de søgte mad for at opretholde deres liv. ²⁰ Se, Herre, hvor forpint jeg er! Jeg er i kvaler indeni, og mit hjerte er omstyrtet, for jeg har været meget oprørsk. Udenfor berøver sværdet; indeni er det som død. ²¹ Min stønnen er kendt for alle, men der er ingen til at trøste mig. Alle mine fjender er opmærksomme på min nød; de glæder sig over, hvad du har gjort. Må du bringe den dag, du har forkyndt, så de kan blive som mig. ²² Lad al deres ondskab komme for dig; behandl dem, som du har behandlet mig for alle mine overtrædelser. Mine støn er mange, og mit hjerte er svagt."

2 Hvordan har Herren indhyllet Zions datter i en sky i sin vrede! Han har kastet Israels herlighed ned fra himlen til jorden og har ikke husket sin fodskammel på sin vredes dag. ² Herren har lagt øde uden barmhertighed alle Jakobs boliger; i sin vrede har han nedrevet Judas datters fæstninger. Han har bragt hendes rige og dets ledere ned til jorden i vanære. ³ I heftig vrede har han afskåret al Israels styrke. Han har trukket sin højre hånd tilbage ved fjendens komme og har flammeret i Jakob som en fortærende ild på alle sider. ⁴ Han har spændt sin bue som en fjende; hans højre hånd er klar som en modstander. Han har dræbt alt, hvad der var dejligt for øjet; i Zions datters telt har han udest sin vrede som ild. ⁵ Herren er blevet som en fjende; han har opslugt Israel. Han har opslugt alle hendes paladser og ødelagt hendes fæstninger og har mangfoldiggjort sorg og klage for Judas datter. ⁶ Han har lagt sin bolig øde som en foragtet have; han har ødelagt sit mødested. Herren har fået Zion til at

Klagesangene

glemme sine bestemte højtidere og sabbatter, og i sin heftig vrede har han foragtet både konge og præst.⁷ Herren har forkastet sit alter og forladt sin helligdom. Han har overgivet hendes paladssers mure i fjendens hænder; de har rejst en larm i Herrens hus som på en festdag.⁸ Herren besluttede at ødelægge Zions datters mur. Han strakte en målesnor ud og holdt ikke sin hånd tilbage fra at bringe ødelæggelse. Han fik voldene og murene til at klage; de svandt bort sammen.⁹ Hendes porte er sunket i jorden; han har knust og brudt hendes bomme. Hendes konge og hendes fyrster er i eksil blandt nationerne; loven er ikke mere, og hendes profeter modtager ingen syner fra Herren.¹⁰ Zions datters ældste sidder på jorden i stilhed; de har strøet støv på deres hoveder og iført sig sæk. Jerusalems unge kvinder har bøjet deres hoveder til jorden.¹¹ Mine øjne svigter af tårer, min ånd er dybt foruroliget; mit hjerte er udøst på jorden på grund af mit folks ødelæggelse, mens børn og spædbørn falder om på byens gader.¹² De råber til deres mødre: "Hvor er brød og vin?" mens de besvimer som sårede på byens gader, mens deres liv ebber ud i deres mødres arme.

¹³ Hvad kan jeg sige til dig? Hvad kan jeg sammenligne dig med, Jerusalems datter? Hvad kan jeg ligne dig med, så jeg kan trøste dig, Jomfru Zions datter? Din ødelæggelse er så vid som havet. Hvem kan helbrede dig?¹⁴ Dine profeters syner var falske og vildledende; de afslørede ikke dine overtrædelser for at afværge din fangenskab. De profetier, de gav dig, var vildledende og værdiløse.¹⁵ Alle, der går forbi, klapper i hænderne ad dig; de håner og ryster på hovedet ad Jerusalems datter: "Er dette byen, der blev kaldt skønhedens fuldkommenhed, hele jordens glæde?"¹⁶ Alle dine fjender åbner deres mund vidt imod dig; de hvæser og skærer tænder og siger: "Vi har opslugt hende. Dette er den dag, vi har ventet på; vi har levet for at se det."¹⁷ Herren har gjort, hvad han planlagde; han har opfyldt sit ord, som han forordnede for længe siden. Han har revet dig ned uden barmhjertighed, han har tilladt fjenden at juble over dig, han har ophøjet dine fjenders magt.¹⁸ Folkets hjerter råber til Herren. O Zions datters mur, lad dine tårer flyde som en flod dag og nat; giv dig selv ingen lindring, lad dine øjne ikke få hvile.¹⁹ Rejs dig, råb ud i natten, ved begyndelsen af nattevagterne; udøs dit hjerte som vand i Herrens nærvær. Løft dine hænder til

ham for dine børns liv, som besvimer af sult på hvert gadehjørne.²⁰ Se, Herre, og overvej: Hvem har du nogensinde behandlet som dette? Skal kvinder spise deres afkom, de børn, de har opfostret? Skal præst og profet slås ihjel i Herrens helligdom?²¹ Unge og gamle ligger sammen i gadernes støv; mine unge mænd og unge kvinder er faldet for sværdet. Du har slået dem ihjel på din vredes dag; du har slagtet dem uden barmhjertighed.²² Som på en festdag har du tilkaldt rædsler mod mig fra alle sider; på Herrens vredes dag undslap ingen eller overlevede; dem, jeg tog mig af og opfostrede, har min fjende ødelagt.

3 Jeg er den mand, der har oplevet lidelse under hans vredes ris.² Han har drevet mig bort og ladet mig vandre i mørke, ikke lys;³ Ja, han har vendt sin hånd mod mig gentagne gange hele dagen.⁴ Han har fået min hud og mit kød til at ældes og har knust mine knogler.⁵ Han har belejret mig og omringet mig med bitterhed og besvær.⁶ Han har fået mig til at bo i mørke, som dem der er døde for længe siden.⁷ Han har muret mig inde, så jeg ikke kan undslippe; han har tynget mig med lænker.⁸ Selv når jeg råber og beder om hjælp, bliver min bøn ikke hørt.⁹ Han har spærret min vej med stenblokke; han har forvredet mine stier.¹⁰ Han er som en bjørn, der ligger på lur, som en løve i skjul.¹¹ Han har ledt mig væk fra stien og revet mig i stykker, efterladt mig øde.¹² Han bøjede sin bue og satte mig som mål for sine pile.¹³ Han har gennemboet mit hjerte med pile fra sit kogger.¹⁴ Jeg er blevet til spot for hele mit folk; de håner mig i sang hele dagen lang.¹⁵ Han har fyldt mig med bitterhed og givet mig malurt at drikke.¹⁶ Han har knust mine tænder med grus; han har presset mig ned i støvet.¹⁷ Min sjæl kender ingen fred; og jeg har glemt, hvad lykke er.¹⁸ Så jeg siger, "Min herlighed er gået tabt, og det samme er mit håb fra Herren."

¹⁹ Husk min lidelse og min hjemløshed, bitterheden og gallen.²⁰ Min sjæl husker dem godt og er nedtrykt i mig.²¹ Dog husker jeg dette, og derfor har jeg håb:²² Herrens barmhjertighed er virkelig uendelig, for hans medfølelser svigter aldrig.²³ De fornyes hver morgen; din trofasthed er stor.²⁴ "Herren er min del," erklærer min sjæl, "derfor vil jeg vente på ham."²⁵ Herren viser godhed mod dem, der sætter deres håb til ham, mod den person, der søger ham.²⁶ Det er gavnligt at vente stille på Herrens

Klagesangene

frelse.²⁷ Det er fordelagtigt for en mand at bære åget i sin ungdom.²⁸ Lad ham sidde alene i stilhed, for Herren har lagt det på ham.²⁹ Lad ham begrave sit ansigt i støvet—måske er der håb.³⁰ Lad ham tilbyde sin kind til den, der slår ham, og lad ham fyldes med skam.³¹ Men det er ikke Herrens vilje at forkaste for evigt.³² Selvom han forårsager sorg, vil han vise medfølelse, i henhold til sin overflødige barmhjertighed.³³ For han bringer ikke lidelse eller sorg med vilje til menneskenes børn.³⁴ At knuse alle landets fanger under foden,³⁵ At nægte en person retfærdighed for den Højeste,³⁶ At bedrage nogen i deres retssag—disse ting godkender Herren ikke.³⁷ Hvem kan tale og få det til at ske, medmindre Herren har befaleet det?³⁸ Kommer ikke både modgang og godt fra den Højestes mund?³⁹ Hvorfor skulle nogen levende person klage, når de straffes for deres synder?⁴⁰ Lad os undersøge og teste vores veje, og lad os vende tilbage til Herren.⁴¹ Lad os løfte vores hjerter og løfte vores hænder til Gud i himlen;⁴² Vi har syndet og gjort oprør, og du har tilbageholdt tilgivelse.⁴³ Du har indhyldet dig i vrede og forfulgt os; du har slået uden barmhjertighed.⁴⁴ Du har skjult dig med en sky, så ingen bøn kan passere igennem.⁴⁵ Du har gjort os til skum og affald blandt folkene.⁴⁶ Alle vores fjender har talt imod os med åbne munde.⁴⁷ Vi har mødt panik og faldgruber, ødelæggelse og ødelæggelse.⁴⁸ Strømme af tårer flyder fra mine øjne på grund af ødelæggelsen af mit folks datter.⁴⁹ Mine øjne vil flyde uophørligt, uden pause,⁵⁰ Indtil Herren ser og ser fra himlen.⁵¹ Hvad jeg ser bringer sorg til min sjæl på grund af alle mine bys døtre.⁵² De, der var mine fjender uden grund, forfulgte mig som en fugl.⁵³ De forsøgte at ende mit liv i en grav og kastede sten på mig;⁵⁴ Vandet lukkede sig over mit hoved, og jeg troede, jeg var afskåret.⁵⁵ Jeg kaldte på dit navn, Herre, fra dybet af graven.⁵⁶ Du hørte min bøn: "Vend ikke et døvt øre til mit råb om lindring."⁵⁷ Du kom nær, da jeg kaldte på dig, og du beroligede mig, "Frygt ikke."⁵⁸ Du, Herre, tog min sag op; du genoprettede mit liv.⁵⁹ Herre, du har set den uret, der er gjort mod mig. Støt min sag!⁶⁰ Du har observeret al deres hævn, alle deres planer imod mig.⁶¹ Herre, du har været opmærksom på deres fornærmelser, alle deres intriger imod mig—⁶² Mine angriberes læber og deres hvissen er imod mig hele dagen lang.⁶³ Observer deres siddende og opstående; jeg er deres hånesang.⁶⁴ Gengæld dem,

Herre, i henhold til deres hænders værk.⁶⁵ Læg et slør over deres hjerter, og må din forbandelse være over dem!⁶⁶ Forfølg dem i vrede og eliminér dem fra under Herrens himmel.

4 Hvordan er guldets blevet mat, det rene guld forandret! De hellige sten ligger spredt ved hvert gadehjørne.² Zions dyrebare børn, engang værdsat som rent guld, betragtes nu som lerkander, pottemagerens værk.³ Selv sjakaler giver deres unger die, men mit folk er blevet grusomme som strudse i ørkenen.⁴ Spædbarnets tunge klæber til ganen af tørst; børnene beder om brød, men ingen giver dem noget.⁵ De, der engang festede på delikatesser, skælver nu på gaderne; de, der blev opfostret i purpur, ligger nu på askedynger.⁶ Mit folks straf er større end Sodomas synd, som blev omstyrtet i et øjeblik uden en hånd vendt for at hjælpe hende.⁷ Deres fyrster var renere end sne, hvidere end mælk, mere rødmosset i kroppen end rubiner, deres udseende som lapis lazuli.⁸ Nu er de mørkere end sod; de genkendes ikke på gaderne. Deres hud er skrumpet på deres knogler; den er blevet så tør som træ.⁹ Bedre er de, der blev dræbt med sværdet, end de, der dør af sult; de svinder hen, ramt af manglen på markens afgrøde.¹⁰ Medfølende kvinder har kogt deres egne børn; de blev mad for dem under mit folks ødelæggelse.¹¹ Herren har udtømt sin vrede, han har udgydt sin voldsomme harme. Han antændte en ild i Zion, der fortærede dens fundamenter.¹² Hverken jordens konger eller nogen af verdens indbyggere troede, at modstanderen og fjenden kunne komme ind i Jerusalems porte.¹³ Dette skete på grund af hendes profeters synder og hendes præsters misgerninger, som udgød de retfærdiges blod i hende.¹⁴ De vandrede blinde på gaderne; de var så besmittede med blod, at ingen turde røre ved deres klæder.¹⁵ "Bort! Uren!" råbte folk til dem. "Bort! Bort! Rør os ikke!" Da de flygtede og vandrede, sagde folk blandt nationerne: "De kan ikke blive her længere."¹⁶ Herren selv har spredt dem; han ser ikke længere til dem. Præsterne modtager ingen ære, de ældre ingen gunst.¹⁷ Vore øjne svigtede, da vi forgæves søgte hjælp; fra vort vagttårn så vi efter en nation, der ikke kunne frelse os.¹⁸ De jagtede vore skridt, så vi ikke kunne gå på vore gader. Vores ende var nær, vore dage var talte, for vores ende var kommet.¹⁹ Vore forfølgere var hurtigere end ørne på himlen; de jagtede os over bjergene og lå på lur efter os i

Klagesangene

ørkenen. ²⁰ Vore næseborers ånde, Herrens salvede, blev fanget i deres fælder. Vi troede, at under hans skygge ville vi leve blandt nationerne. ²¹ Fryd dig og vær glad, Datter Edom, du, som bor i Uz' land. Men bægeret vil også gå til dig; du vil blive beruset og blotte dig selv. ²² Din straf er fuldendt, Datter Zion; han vil ikke forlænge din eksil. Men han vil straffe din synd, Datter Edom, og afsløre din ondskab.

5 Husk, Herre, hvad der er hændt os; se og betragt vores skam. ² Vores arv er givet til fremmede, vores hjem til udlændinge. ³ Vi er blevet som forældreløse, faderløse; vores mødre er som enker. ⁴ Vi må betale for det vand, vi drikker; vores brænde får vi mod betaling. ⁵ Vores forfølgere er lige bag os; vi er udmattede og finder ingen hvile. ⁶ Vi har underkastet os Egypten og Assyrien for at sikre os brød nok. ⁷ Vore forfædre syndede og er ikke længere her, men vi bærer følgerne af deres synder. ⁸ Tjenere hersker over os; der er ingen til at befri os fra deres greb. ⁹ Vi skaffer os brød med livet

som indsats på grund af sværdet i ørkenen. ¹⁰ Vores hud er så varm som en ovn, feberhed af sultens hærgen. ¹¹ Kvinder er blevet krænket i Zion, og jomfruer i Judas byer. ¹² Ledere er blevet hængt op ved deres hænder; ældste får ingen respekt. ¹³ Unge mænd arbejder ved møllestenene; drenge vakler under brændets byrder. ¹⁴ Ældste er fraværende fra byporten; unge mænd har ophørt med deres musik. ¹⁵ Vores hjertes glæde er forsvundet; vores dans er blevet til sorg. ¹⁶ Kronen er faldet fra vores hoved. Ve os, for vi har syndet! ¹⁷ Af denne grund er vores hjerter svage; og på grund af disse hændelser bliver vores øjne svage; ¹⁸ for Zions bjerg er øde, med vilde dyr, der strejfer over det. ¹⁹ Du, Herre, regerer for evigt; din trone består gennem alle generationer. ²⁰ Hvorfor glemmer du os evigt? Hvorfor forlader du os så længe? ²¹ Bring os tilbage til dig, Herre, så vi kan vende tilbage; forny vores dage, som de engang var, ²² medmindre du fuldstændigt har forkastet os og forbliver i vrede mod os.

Ezekiels Bog

1 I det tredivte år, på den femte dag i den fjerde måned, mens jeg var blandt de landflygtige ved floden Kepar, blev himlene åbnet, og jeg så syner af Gud. ² På den femte dag i måneden, i det femte år af kong Jojakins eksil, ³ kom Herrens ord til præsten Ezekiel, Buzis søn, ved floden Kepar i kaldæernes land. Der var Herrens hånd over ham. ⁴ Mens jeg så, så jeg en stormvind komme fra nord, en stor sky med lyn, der flammede, og et stærkt lys omgav den. I midten af ilden var noget som glødende metal. ⁵ I ilden var der skikkelser, der lignede fire levende væsener, og de havde en menneskelignende form. ⁶ Hver havde fire ansigter og fire vinger. ⁷ Deres ben var lige, og deres fødder var som en kalvs, skinnende som poleret bronze. ⁸ Under deres vinger på deres fire sider var menneskehænder. Alle fire havde ansigter og vinger. ⁹ Deres vinger rørte ved hinanden; de vendte sig ikke, når de bevægede sig, hver gik lige frem. ¹⁰ Deres ansigter var sådan: hver havde et menneskeansigt, et løveansigt på højre side, et okseansigt på venstre side, og et ørneansigt. ¹¹ Sådanne var deres ansigter. Deres vinger var spredt ud ovenover; hver havde to vinger, der rørte ved et andet væsen, og to, der dækkede deres kroppe. ¹² Hver gik lige frem; hvor ånden ville gå, gik de, uden at vende sig, mens de gik. ¹³ Udseendet af de levende væsener var som brændende kul af ild, som fakler. Ilden bevægede sig blandt væsenerne, og lyn blinkede fra den. ¹⁴ Væsenerne fløj frem og tilbage som lyn. ¹⁵ Mens jeg betragtede de levende væsener, bemærkede jeg et hjul på jorden ved siden af hvert væsen med dets fire ansigter. ¹⁶ Udseendet af hjulene var som glitrende topas, og alle fire så ens ud. De syntes at være lavet som et hjul inden i et hjul. ¹⁷ Når de bevægede sig, gik de i en af de fire retninger uden at skulle vende sig, mens de bevægede sig. ¹⁸ Deres fælge var høje og frygtindgydende, og fælgene på alle fire var fulde af øjne hele vejen rundt. ¹⁹ Når de levende væsener bevægede sig, bevægede hjulene ved siden af dem sig; og når væsenerne steg op fra jorden, steg hjulene også op. ²⁰ Hvor ånden ville gå, gik de, og hjulene ville stige op sammen med dem, for ånden i de levende væsener var i hjulene. ²¹ Når væsenerne bevægede sig, bevægede hjulene sig; når de stod stille, stod hjulene stille; og når de steg op fra jorden, steg hjulene op med dem, for ånden i de levende væsener var i hjulene. ²² Over hovederne på

de levende væsener var der noget, der lignede en udstrakt flade, glitrende som krystal, bredt ud over deres hoveder. ²³ Under fladen var deres vinger strakt ud lige, den ene mod den anden; hver havde to vinger, der dækkede dens krop. ²⁴ Når væsenerne bevægede sig, hørte jeg lyden af deres vinger, som bruset af strømmende vand, som den Almægtiges stemme, som lyden af en hær. Når de stod stille, sænkede de deres vinger. ²⁵ Så kom der en stemme ovenfra fladen over deres hoveder, mens de stod med sænkede vinger. ²⁶ Over fladen over deres hoveder var der noget som en trone, der lignede lapis lazuli, og på tronen højt oppe var der en skikkelse som et menneske. ²⁷ Jeg så, at fra hvad der syntes at være hans talje opad, så han ud som glødende metal, som om fyldt med ild, og derfra nedad så han ud som ild, og et strålende lys omgav ham. ²⁸ Stråleglansen omkring ham var som udseendet af en regnbue i skyerne på en regnvejrsdag. Dette var udseendet af Herrens herligheds lignelse. Da jeg så det, faldt jeg på mit ansigt, og jeg hørte stemmen af en, der talte.

2 Han sagde da til mig: "Menneskesøn, rejs dig op på dine fødder, og jeg vil tale med dig." ² Mens Han talte, kom Ånden ind i mig og satte mig op på mine fødder, og jeg hørte Ham tale til mig. ³ Han sagde til mig: "Menneskesøn, jeg sender dig til israelitterne, et oprørsk folk, der har gjort oprør mod Mig; de og deres forfædre har gjort oprør mod Mig til denne dag. ⁴ Jeg sender dig til et folk, der er frække og stædige, og du skal sige til dem: 'Dette siger den Suveræne Herre.' ⁵ Om de lytter eller ej— for de er et oprørsk hus— vil de vide, at der har været en profet blandt dem. ⁶ Hvad angår dig, menneskesøn, frygt ikke for dem eller deres ord. Frygt ikke, selvom tidsler og torne omgiver dig, og du bor blandt skorpioner. Lad dig ikke skræmme af deres ord eller deres tilstedeværelse, for de er et oprørsk hus. ⁷ Du skal overbringe Mit budskab til dem, uanset om de vælger at lytte, for de er oprørske. ⁸ Men du, menneskesøn, hør hvad jeg siger til dig; vær ikke oprørsk som det oprørske hus. Åbn din mund og spis, hvad jeg giver dig." ⁹ Så kiggede jeg, og se, en hånd blev rakt ud mod mig, og i den var en skriftrulle. ¹⁰ Han bredte den ud foran mig, og den var skrevet på begge sider med ord af klage, sorg og ve.

Ezekiels Bog

3 Så sagde Han til mig: "Menneskesøn, fortæl hvad du finder her; spis denne skriftrulle, og gå så og tal til Israels hus." ² Så åbnede jeg min mund, og Han gav mig skriftrullen at fortælle. ³ Og Han sagde til mig: "Menneskesøn, fyld din mave og din krop med denne skriftrulle, som jeg giver dig." Så spiste jeg den, og den var så sød som honning i min mund. ⁴ Så sagde Han til mig: "Menneskesøn, gå til Israels hus og overbring Mine ord til dem." ⁵ For du bliver ikke sendt til et folk med uforståeligt sprog eller vanskeligt sprog, men til Israels hus— ⁶ ikke til mange folk med uforståeligt sprog eller vanskeligt sprog, hvis ord du ikke kan forstå. Hvis jeg havde sendt dig til dem, ville de helt sikkert have lyttet til dig. ⁷ Men Israels hus vil ikke være villige til at lytte til dig, for de er ikke villige til at lytte til Mig; alle israelitterne er stædige og genstridige. ⁸ Se, jeg har gjort dit ansigt lige så ubøjeligt som deres, og din pande lige så ubøjeligt som deres. ⁹ Som den hårdeste sten, hårdere end flint, har jeg gjort din pande. Vær ikke bange for dem eller lad dig skræmme af dem, selvom de er et oprørsk hus." ¹⁰ Desuden sagde Han til mig: "Menneskesøn, tag alle de ord, jeg skal tale til dig, ind i dit hjerte og lyt opmærksomt. ¹¹ Gå nu til dit folk i eksil og tal til dem. Sig til dem: 'Dette siger den Suveræne Herre,' hvad enten de lytter eller ej." ¹² Så løftede Ånden mig op, og jeg hørte en stor rumlen bag mig: "Må Herrens herlighed blive lovprist fra Hans sted!" ¹³ Det var lyden af de levende væseners vinger, der rørte ved hinanden, og lyden af hjulene ved siden af dem, en stor rumlen. ¹⁴ Så løftede Ånden mig op og tog mig væk, og jeg gik i bitterhed og i min ånds vrede, med Herrens stærke hånd over mig. ¹⁵ Jeg kom til de landflygtige, der boede ved Kebar-floden i Tel-abib, og jeg sad blandt dem i syv dage, dybt bekymret. ¹⁶ Efter syv dage kom Herrens ord til mig og sagde, ¹⁷ "Menneskesøn, jeg har udpeget dig som en vægter for Israels hus; så hør det ord, jeg taler, og giv dem advarsel fra Mig. ¹⁸ Når jeg erklærer for en ugudelig person, 'Du er dødsdømt,' og du ikke advarer dem eller taler ud for at vende dem fra deres onde veje for at redde deres liv, vil den ugudelige person dø for deres synd, og jeg vil holde dig ansvarlig for deres blod. ¹⁹ Men hvis du advarer den ugudelige person, og de ikke vender sig fra deres ugudelighed eller fra deres onde veje, vil de dø for deres synd; dog vil du have reddet dig selv." ²⁰ Igen, når en retfærdig person vender sig fra deres

retfærdighed og gør ondt, og jeg lægger en forhindring foran dem, vil de dø. Da du ikke advarede dem, vil de dø for deres synd, og deres retfærdige gerninger vil ikke blive husket, men jeg vil holde dig ansvarlig for deres blod. ²¹ Men hvis du advarer den retfærdige person om ikke at synde, og de ikke synder, vil de helt sikkert leve, fordi de tog advarsel, og du vil have reddet dig selv." ²² Nu var Herrens hånd over mig der, og Han sagde til mig: "Rejs dig, gå ud på sletten, og der vil jeg tale til dig." ²³ Så rejste jeg mig og gik ud på sletten, og se, Herrens herlighed stod der, som den herlighed jeg havde set ved Kebar-floden, og jeg faldt på mit ansigt. ²⁴ Så kom Ånden ind i mig og satte mig på mine fødder. Han talte med mig og sagde: "Gå, luk dig inde i dit hus." ²⁵ Og hvad angår dig, menneskesøn, vil de binde dig med reb, så du ikke kan gå ud blandt folket. ²⁶ Desuden vil jeg få din tunge til at klæbe til ganen, så du vil være tavs og ude af stand til at irettesætte dem, for de er et oprørsk hus. ²⁷ Men når jeg taler til dig, vil jeg åbne din mund, og du skal sige til dem: 'Dette siger den Suveræne Herre.' Hvem der vil lytte, lad dem lytte, og hvem der vil nægte, lad dem nægte; for de er et oprørsk hus.

4 "Nu, menneskesøn, tag en mursten og læg den foran dig, og skriv på den en by—Jerusalem. ² Så læg en belejring mod den: byg en belejringsmur, byg en rampe, opsæt lejre, og placer vædderstænger rundt om den. ³ Tag derefter en jernplade og sæt den op som en jernmur mellem dig og byen, og vend dit ansigt mod den. Den skal være under belejring, og du skal belejre den. Dette vil være et tegn for Israels hus. ⁴ "Læg dig på din venstre side og læg Israels hus' misgerning på den. Du skal bære deres misgerning i det antal dage, du ligger på den. ⁵ Jeg har tildelt dig det samme antal dage som årene for deres misgerning, 390 dage; således skal du bære Israels hus' misgerning. ⁶ Når du har fuldført disse dage, læg dig igen, denne gang på din højre side, og bær Judas hus' misgerning. Jeg har tildelt dig fyrre dage, en dag for hvert år. ⁷ Vend dit ansigt mod Jerusalems belejring og profetér mod den med blottet arm. ⁸ Jeg vil binde dig med reb, så du ikke kan vende dig fra den ene side til den anden, indtil du har fuldført dine belejringsdage. ⁹ "Tag hvede, byg, bønner, linser, hirse og spelt; læg dem i et enkelt kar og lav dem til brød for dig selv. Du skal spise det i det antal dage, du ligger på din side, 390 dage. ¹⁰ Den mad, du spiser, skal vejes, tyve sekel

Ezekiels Bog

om dagen; du skal spise det på bestemte tidspunkter. ¹¹ Det vand, du drikker, skal måles til en sjettedel af en hin; du skal drikke det på bestemte tidspunkter. ¹² Du skal spise det som en bykkage, bagt i deres påsyn over et usædvanligt brændstof." ¹³ Herren sagde: "På denne måde vil Israels sønner spise deres brød besmittet blandt de nationer, hvor jeg vil sprede dem." ¹⁴ Da sagde jeg: "Åh, Herre Gud! Jeg har aldrig været besmittet; fra min ungdom indtil nu har jeg ikke spist noget, der døde af sig selv eller blev revet af dyr, og intet urent kød er kommet ind i min mund." ¹⁵ Han sagde til mig: "Se, jeg vil give dig komøg i stedet for menneskegødning, så du kan tilberede dit brød over det." ¹⁶ Han sagde derefter til mig: "Menneskesøn, se, jeg er ved at bryde brødets stav i Jerusalem. De skal spise brød efter vægt og med bekymring, og drikke vand efter mål og i bestyrtelse, ¹⁷ fordi mad og vand vil være knappe. De vil se på hinanden i rædsel og svinde hen i deres skyld.

5 "Menneskesøn, tag et skarpt sværd og brug det som en barberskraber til at barbere dit hoved og skæg. Tag derefter vægtskåle og del håret. ² En tredjedel af håret skal du brænde i ilden midt i byen, når belejringsdagene er fuldendt. Tag en anden tredjedel og slå det med sværdet rundt om byen, og spred den sidste tredjedel for vinden; for jeg vil forfølge dem med et uskedet sværd. ³ Tag nogle få hår fra dem og bind dem i sømmene på din klædning. ⁴ Tag nogle af disse igen og kast dem i ilden og brænd dem; derfra vil en ild sprede sig til hele Israels hus. ⁵ "Dette siger den suveræne Herre: Dette er Jerusalem, som jeg har placeret i centrum af nationerne, med lande omkring hende. ⁶ Alligevel har hun gjort oprør mod mine forordninger mere ondsindet end nationerne, og mod mine love mere end landene omkring hende; for de har forkastet mine love og ikke fulgt mine dekreter. ⁷ Derfor siger den suveræne Herre: Fordi I har været mere uregelmæssige end nationerne omkring jer og ikke har fulgt mine love eller holdt mine regler, ej heller tilpasset jer standarderne for nationerne omkring jer, ⁸ derfor siger den suveræne Herre: Se, jeg er imod dig, Jerusalem, og jeg vil udføre domme over dig for øjnene af nationerne. ⁹ På grund af alle dine vederstyggeligheder vil jeg gøre blandt dig, hvad jeg ikke har gjort før og aldrig vil gøre igen. ¹⁰ Derfor vil forældre spise deres børn blandt dig, og børn vil spise deres forældre. Jeg vil udføre domme over dig

og sprede alle dine overlevende for hver vind. ¹¹ Derfor, så sandt som jeg lever, erklærer den suveræne Herre, fordi du har besmittet mit helligdom med alle dine afskyelige afguder og vederstyggeligheder, vil jeg trække mig tilbage, og mit øje vil ikke skåne, ej heller vil jeg have medlidenhed. ¹² En tredjedel af dit folk vil dø af pest eller omkomme af sult inden i dig; en tredjedel vil falde for sværdet omkring dig; og en tredjedel vil jeg sprede for hver vind og forfølge med et uskedet sværd. ¹³ Så vil min vrede være brugt op, og jeg vil tilfredsstille min harme over dem, og jeg vil blive formildet. De vil vide, at jeg, Herren, har talt i min iver, når jeg har brugt min harme over dem. ¹⁴ Jeg vil gøre dig til en ruin og en skændsel blandt nationerne omkring dig, for øjnene af alle, der går forbi. ¹⁵ Du vil være en skændsel, et objekt for misbrug, en advarsel og en rædsel for nationerne omkring dig, når jeg udfører domme mod dig i vrede, harme og heftige irttesættelser. Jeg, Herren, har talt. ¹⁶ Når jeg slipper de dødbringende pile af sult løs mod dig, som er beregnet til ødelæggelse, vil jeg øge hungersnøden over dig og afskære din forsyning af brød. ¹⁷ Jeg vil sende sult og vilde dyr mod dig, og de vil berøve dig for børn. Pest og blodsudgydelse vil feje gennem dig, og jeg vil bringe sværdet over dig. Jeg, Herren, har talt."

6 Herrens budskab nåede mig: ² "Menneskesøn, vend dit ansigt mod Israels bjerge og profetér imod dem. ³ Sig: 'Israels bjerge, hør hvad den suveræne Herre siger. Dette siger den suveræne Herre til bjergene og bakkerne, til kløfterne og dalene: Se, jeg vil bringe et sværd imod jer, og jeg vil ødelægge jeres offerhøje. ⁴ Jeres altre vil blive lagt øde, og jeres røgelsesaltre vil blive knust; jeg vil få jeres dræbte til at falde foran jeres afguder. ⁵ Jeg vil lægge israelitternes lig foran deres afguder, og jeg vil sprede jeres knogler omkring jeres altre. ⁶ Hvor end I bor, vil jeres byer blive til ruiner, og jeres offerhøje vil blive øde, så jeres altre vil ligge i ruiner og blive ødelagt, jeres afguder vil blive brudt og få ende, jeres røgelsesaltre vil blive hugget ned, og jeres værker udslettet. ⁷ De dræbte vil falde blandt jer, og I vil komme til at vide, at jeg er Herren. ⁸ "Dog vil jeg efterlade en rest, for nogle af jer vil undslippe sværdet, når I bliver spredt blandt nationerne. ⁹ Derefter, blandt de nationer hvor de er blevet taget til fange, vil de, der undslipper, huske mig—hvordan jeg blev bedrøvet over deres utro

Ezekiels Bog

hjerter, der vendte sig bort fra mig, og over deres øjne, der begærede deres afguder. De vil afsky sig selv for det onde, de har gjort, og for alle deres afskyelige handlinger. ¹⁰ Og de vil vide, at jeg er Herren; jeg talte ikke forgæves, da jeg sagde, at jeg ville bringe denne ulykke over dem. ¹¹ "Dette siger den suveræne Herre: Klap i hænderne, stamp med fødderne og råb "Ve!" på grund af alle de onde vederstyggeligheder i Israels hus, for de vil falde ved sværd, hungersnød og pest. ¹² De, der er langt borte, vil dø af pest, de, der er nær, vil falde ved sværdet, og de, der overlever og bliver skånet, vil dø af hungersnød. Således vil jeg udøse min vrede over dem. ¹³ Og I vil vide, at jeg er Herren, når deres dræbte ligger blandt deres afguder omkring deres altre, på hver høj bakke og på alle bjergtoppe, under hvert bredt træ og hver løvrig eg—de steder, hvor de ofrede vellugtende røgelse til alle deres afguder. ¹⁴ Jeg vil række min hånd ud mod dem og gøre landet til en øde ødemark fra ørkenen til Diblah—hvor end de bor. Så vil de vide, at jeg er Herren."

7 Endvidere kom Herrens ord til mig og sagde: ² "Og du, menneskesøn, dette siger den suveræne Herre til Israels land: 'Enden! Enden kommer over landets fire hjørner. ³ Nu er enden over dig, og jeg vil slippe min vrede løs mod dig; jeg vil dømme dig efter dine veje og bringe over dig alle dine vederstyggeligheder. ⁴ Mit øje vil ikke vise medlidenhed, og jeg vil ikke skåne dig. Jeg vil gengælde dig for dine veje, og dine vederstyggeligheder vil være iblandt dig. Da skal du vide, at jeg er Herren.' ⁵ Dette siger den suveræne Herre: 'Ulykke! En enestående ulykke! Se, den kommer! ⁶ Enden er kommet! Enden er kommet! Den er vågnet mod dig; se, den kommer! ⁷ Undergang er kommet over dig, du som bor i landet. Tiden er kommet, dagen er nær—panik snarere end glædesråb på bjergene. ⁸ Nu vil jeg snart udøse min vrede over dig og bruge min harme mod dig. Jeg vil dømme dig efter dine veje og bringe over dig alle dine vederstyggeligheder. ⁹ Mit øje vil ikke vise medlidenhed, og jeg vil ikke skåne dig. Jeg vil gengælde dig efter dine veje, mens dine vederstyggeligheder er i din midte. Da skal du vide, at det er mig, Herren, der slår. ¹⁰ 'Se, dagen! Se, den kommer! Undergang er brudt frem; staven har skudt, arrogance har blomstret. ¹¹ Vold er opstået, en stav til at straffe de onde. Ingen af dem skal forblive, ingen af deres mængde, ingen af deres rigdom, eller

noget af værdi. ¹² Øjeblikket er kommet, og dagen er her. Lad hverken køberen glæde sig eller sælgeren sørge, for vrede er over hele deres mængde. ¹³ Ja, sælgeren vil ikke genvinde, hvad han solgte i deres levetid; for visionen angående hele deres mængde vil ikke blive afværget, og ingen af dem vil bevare sit liv ved sin uretfærdighed. ¹⁴ 'De har blæst i trompeten og gjort alt klart, men ingen vil gå i kamp, for min vrede er mod hele deres mængde. ¹⁵ Sværdet er uden for byen, og pest og hungersnød er indenfor. De, der er på marken, vil dø ved sværdet, mens hungersnød og pest vil fortære dem i byen. ¹⁶ Selv når deres overlevende undslipper, vil de flygte til bjergene som dalenes duer, alle sammen klynkende, hver for sin egen uretfærdighed. ¹⁷ Alle hænder vil hænge slappe, og hvert knæ vil være vådt af urin. ¹⁸ De vil tage sækkklæde på, og skælven vil overvælde dem. Skam vil være på alle ansigter, og en skaldet pliet på alle deres hoveder. ¹⁹ De vil kaste deres sølv ud på gaderne, og deres guld vil blive en vederstyggelig ting. Deres sølv og guld vil ikke kunne redde dem på Herrens vredes dag. De kan ikke mætte deres sult eller fylde deres maver, for deres uretfærdighed er blevet en årsag til snublen. ²⁰ De var stolte af deres smukke smykker og brugte dem til at lave deres afskyelige afguder. De gjorde det til modbydelige billeder; derfor vil jeg gøre det til en vederstyggelig ting for dem. ²¹ Og jeg vil overgive det til fremmede som bytte, og til jordens onde som bytte; og de vil vanhellige det. ²² Jeg vil vende mit ansigt bort fra dem, og de vil vanhellige min skat; røvere vil trænge ind og vanhellige det. ²³ 'Forbered lænker! For landet er fyldt med blodudgydelse, og byen er fuld af vold. ²⁴ Derfor vil jeg bringe de mest onde af nationerne til at tage deres huse i besiddelse. Jeg vil gøre en ende på de mægtiges stolthed, og deres helligdomme vil blive vanhelliget. ²⁵ Når rædsel kommer, vil de søge fred, men den vil ikke blive fundet. ²⁶ Ulykke på ulykke vil komme, og rygte på rygte. De vil søge et syn fra en profet, men loven vil være tabt fra præsten, og råd fra de ældste. ²⁷ Kongen vil klage, fyrsten vil blive indhyldet i fortvivelse, og landets folks hænder vil skælve. Jeg vil behandle dem efter deres adfærd, og efter deres egne standarder vil jeg dømme dem. Da skal de vide, at jeg er Herren."

8 I det sjette år, på den femte dag i den sjette måned, mens jeg sad i mit hus med Judas ældste foran mig, kom den Suveræne Herres

Ezekiels Bog

hånd over mig der. ² Jeg så, og der var noget, der lignede udseendet af en mand. Fra hans talje og nedad så han ud som ild, og fra hans talje og opad havde han udseendet af glødende, skinnende metal. ³ Han rakte ud med noget, der lignede en hånd, og tog mig i håret på mit hoved. Ånden løftede mig op mellem jorden og himlen og bragte mig i Guds synet til Jerusalem, til indgangen til nordporten i den indre gård, hvor afguden, der vækker jalousi, var placeret. ⁴ Og der var Israels Guds herlighed, som det syn jeg havde set på sletten. ⁵ Så sagde han til mig: "Menneskesøn, se mod nord." Så jeg så mod nord, og der, nord for alterporten, var denne jalousi-afgud ved indgangen. ⁶ Og han sagde til mig: "Menneskesøn, ser du, hvad de gør—de fuldstændig afskyelige ting, Israels hus begår her, ting der vil drive mig langt fra min helligdom? Men du vil se endnu større vederstyggeligheder." ⁷ Så bragte han mig til indgangen til gården, og jeg så og så et hul i muren. ⁸ Han sagde til mig: "Menneskesøn, grav nu gennem muren." Så jeg gravede gennem muren og fandt en indgang. ⁹ Og han sagde til mig: "Gå ind og iagttag de onde og afskyelige handlinger, de begår her." ¹⁰ Så jeg gik ind og så, og jeg så afbildet overalt på væggene alle slags krybende ting og urene dyr, og alle Israels hus' afguder. ¹¹ Foran dem stod halvfjerds ældste fra Israels hus, og Jaazania, Shafans søn, var blandt dem. Hver havde et røgelseskar i hånden, og duften af røgelsens sky steg op. ¹² Han sagde til mig: "Menneskesøn, har du set, hvad Israels hus' ældste gør i mørket, hver ved sit eget afgudsbillede? De siger, 'Herren ser os ikke; Herren har forladt landet.'" ¹³ Igen sagde han, "Du vil se dem gøre endnu større vederstyggeligheder." ¹⁴ Så bragte han mig til indgangen til Herrens hus' nordport, og jeg så kvinder sidde der og sørge over Tammuz. ¹⁵ Han sagde til mig: "Ser du dette, menneskesøn? Du vil se endnu større vederstyggeligheder end disse." ¹⁶ Han førte mig derefter ind i den indre gård i Herrens hus, og der ved indgangen til templet, mellem portikoen og alteret, var der omkring femogtyve mænd. Med ryggen vendt mod Herrens tempel og ansigtet mod øst, bøjede de sig ned mod solen i øst. ¹⁷ Han sagde til mig: "Har du set dette, menneskesøn? Er det en trivial sag for Judas hus at begå de afskyelige ting, de gør her? Skal de også fylde landet med vold og konstant provokere mig til vrede? Se dem sætte grenen til deres næse! ¹⁸ Derfor vil jeg behandle

dem i vrede; jeg vil ikke se på dem med medlidenhed eller skåne dem. Selvom de råber i mine ører med høj stemme, vil jeg ikke lytte til dem."

9 Så hørte jeg en høj røst kalde i min nærhed: "Frembring dem, der er udpeget til at udføre dom over byen, hver med et ødelæggelsesvåben i hånden." ² Og jeg så seks mænd komme fra retningen af den øvre port, som vender mod nord, hver med et dødbringende våben. Blandt dem var en mand klædt i linned med en skriveredskab ved sin hofte. De kom ind og stod ved siden af bronzealteret. ³ Nu steg Israels Guds herlighed op fra keruberne, hvor den havde været, til templets tærskel. Så kaldte Han på manden klædt i linned, som havde skriveredskabet ved sin hofte. ⁴ Og Herren sagde til ham: "Gå gennem Jerusalems by og mærk panden på dem, der sørger og klager over alle de vederstyggeligheder, der begås i den." ⁵ Til de andre sagde Han i min hørelse: "Følg ham gennem byen og slå; lad jeres øje ikke vise medlidenhed, og skån ikke. ⁶ Slagt de gamle mænd, de unge mænd, jomfruerne, børnene og kvinderne, men rør ikke nogen, der har mærket. Begynd ved min helligdom." Så de begyndte med de ældste, der var foran templet. ⁷ Så sagde Han til dem: "Vanhellig templet og fyld forgårdene med de dræbte. Gå ud!" Så de gik ud og slog folket i byen. ⁸ Mens de slog folket, og jeg alene var tilbage, faldt jeg på mit ansigt og råbte, idet jeg sagde: "Åh, Herre Gud! Vil Du ødelægge hele Israels rest ved at udøse Din vrede over Jerusalem?" ⁹ Så sagde Han til mig: "Skylden hos Israels hus og Juda er overmåde stor, og landet er fuldt af blodudgydelse, og byen er fuld af forvrængning; for de siger: 'Herren har forladt landet, og Herren ser det ikke!' ¹⁰ Alligevel vil jeg ikke vise medlidenhed, ej heller vil jeg skåne dem, for jeg vil bringe deres handlinger over deres egne hoveder." ¹¹ Så se, manden klædt i linned, med skriveredskabet ved sin hofte, rapporterede og sagde: "Jeg har udført alt, hvad Du befalede mig."

10 Jeg så, og der dukkede noget op over kerubernes hoveder, noget som en trone lavet af safirsten, der lignede en trone i rummet over dem. ² Og Herren talte til manden klædt i linned og sagde: "Gå ind blandt hjulene under keruberne, og fyld dine hænder med brændende kul fra blandt keruberne, og spred dem over byen." Og han gik ind, mens jeg så på. ³

Ezekiels Bog

Keruberne var placeret på højre side af templet, da manden gik ind, og skyen fyldte den indre gård. ⁴ Så steg Herrens herlighed op fra over keruberne til templets tærskel. Templet blev fyldt med skyen, og gården blev fyldt med Herrens herligheds lys. ⁵ Lyden af kerubernes vinger blev hørt så langt som den ydre gård, som Guds Almægtiges stemme, når Han taler. ⁶ Da Herren instruerede manden i linned, "Tag ild fra blandt hjulene, fra blandt keruberne," gik han ind og stod ved siden af et hjul. ⁷ En af keruberne rakte sin hånd ud til ilden blandt dem, tog nogle kul og lagde dem i hænderne på manden i linned, som tog dem og gik ud. ⁸ Under kerubernes vinger syntes der at være noget som menneskehænder. ⁹ Jeg så, og der var fire hjul ved siden af keruberne, et hjul ved siden af hver kerub; hjulene glimtede som en Tarshish-sten. ¹⁰ Hvad angår deres udseende, så de fire ens ud, som om et hjul var inden i et andet hjul. ¹¹ Når de bevægede sig, gik de i en af de fire retninger uden at dreje, mens de gik; de bevægede sig i den retning, de vendte, uden at dreje. ¹² Deres kroppe, inklusive deres rygge, deres hænder, deres vinger og hjulene, var dækket med øjne hele vejen rundt. ¹³ Jeg hørte hjulene blive omtalt som "de hvirvlende hjul." ¹⁴ Hver af keruberne havde fire ansigter: det første var en kerubs ansigt, det andet et menneskes ansigt, det tredje et løves ansigt, og det fjerde et ørnes ansigt. ¹⁵ Så steg keruberne opad. Disse var de levende væsener, jeg havde set ved floden Kebar. ¹⁶ Når keruberne bevægede sig, bevægede hjulene sig ved siden af dem; og når keruberne løftede deres vinger for at stige op fra jorden, blev hjulene ved siden af dem. ¹⁷ Når keruberne stod stille, stod hjulene stille; og når de steg op, steg hjulene op med dem, for de levende væseners ånd var i dem. ¹⁸ Så forlod Herrens herlighed templets tærskel og stod over keruberne. ¹⁹ Mens jeg så på, bredte keruberne deres vinger og steg op fra jorden, med hjulene ved siden af dem, og de stod ved indgangen til den østlige port af Herrens hus, og Israels Guds herlighed var over dem. ²⁰ Disse var de levende væsener, jeg havde set under Israels Gud ved floden Kebar, og jeg indså, at de var keruber. ²¹ Hver havde fire ansigter og fire vinger, og under deres vinger var formen af menneskehænder. ²² Deres ansigter var de samme som dem, jeg havde set ved floden Kebar. Hver bevægede sig lige frem.

11 Ånden løftede mig op og bragte mig til østporten af Herrens hus, som vender mod øst. Der, ved indgangen til porten, var femogtyve mænd, og blandt dem bemærkede jeg Jaazania, Azurs søn, og Pelatja, Benajas søn, folkets ledere. ² Han sagde til mig: "Menneskesøn, det er de mænd, der udtænder ondskab og giver onde råd i denne by. ³ De siger: 'Er det ikke tid til at bygge huse? Denne by er gryden, og vi er kødet i den.' ⁴ Således, tal profetier imod dem; profeter, menneskesøn." ⁵ Så kom Herrens Ånd over mig, og Han instruerede mig til at sige: "Dette siger Herren: Dette er, hvad I tænker, Israels hus, men jeg kender jeres tanker. ⁶ I har dræbt mange i denne by og fyldt dens gader med døde. ⁷ Derfor siger den Suveræne Herre: De kroppe, I har lagt i byen, er kødet, og denne by er gryden, men jeg vil bringe jer ud af den. ⁸ I frygter sværdet, og sværdet er, hvad jeg vil bringe over jer, erklærer den Suveræne Herre. ⁹ Jeg vil bringe jer ud af byen og overgive jer til fremmede og udføre domme imod jer. ¹⁰ I vil falde for sværdet, og jeg vil dømme jer ved Israels grænser. Så skal I vide, at jeg er Herren. ¹¹ Denne by vil ikke være en gryde for jer, og I vil ikke være kødet i den; jeg vil dømme jer ved Israels grænser. ¹² Og I skal vide, at jeg er Herren, for I har ikke fulgt mine vedtægter eller holdt mine love, men har tilpasset jer skikkene hos de nationer, der er omkring jer." ¹³ Mens jeg profeterede, døde Pelatja, Benajas søn. Jeg faldt på mit ansigt og råbte højt: "Ak, Suveræne Herre! Vil du fuldstændig ødelægge Israels rest?" ¹⁴ Så nåede et budskab fra Herren mig: ¹⁵ "Menneskesøn, dine brødre, dine slægtninge, dine med-eksilerede, og hele Israels hus, alle dem, er dem, som Jerusalems indbyggere har sagt om, 'Hold jer langt fra Herren; dette land er blevet givet til os som vores ejendom.' ¹⁶ Derfor sig: 'Dette siger den Suveræne Herre: Selvom jeg har sendt dem langt væk blandt nationerne og spredt dem blandt landene, har jeg været en helligdom for dem i et lille stykke tid i de lande, hvor de er gået.' ¹⁷ Derfor sig: 'Dette siger den Suveræne Herre: Jeg vil samle jer fra folkene og bringe jer tilbage fra de lande, hvor I er blevet spredt, og jeg vil give jer Israels land.' ¹⁸ Når de vender tilbage, vil de fjerne alle dets afskyelige ting og vederstyggeligheder. ¹⁹ Jeg vil give dem et samlet hjerte og lægge en ny ånd i dem; jeg vil fjerne deres stenhjerte og give dem et kødhjerte. ²⁰ Så vil de følge mine vedtægter og være omhyggelige

Ezekiels Bog

med at overholde mine forordninger. De vil være mit folk, og jeg vil være deres Gud. ²¹ Men for dem, hvis hjerter forfølger deres afskyelige ting og vederstyggeligheder, vil jeg bringe deres adfærd ned over deres egne hoveder, erklærer den Suveræne Herre." ²² I det øjeblik udstrakte keruberne, med hjulene ved siden af dem, deres vinger, og Israels Guds herlighed var over dem. ²³ Herrens herlighed steg op fra byen og stod over bjerget øst for den. ²⁴ Ånden løftede mig op og bragte mig til de landflygtige i Kaldæa, i det syn, der blev givet af Guds Ånd. Så forlod det syn, jeg havde set, mig, ²⁵ og jeg fortalte de landflygtige alle de ting, som Herren havde åbenbaret.

12 Et budskab fra Herren nåede mig, ² "Menneskesøn, du lever midt i et oprørsk hus. De har øjne at se med, men ser ikke, og ører at høre med, men hører ikke, for de er et oprørsk hus. ³ Derfor, menneskesøn, forbered dine ejendele til eksil og gå i eksil om dagen for deres øjne. Flyt fra dit sted til et andet sted for deres øjne; måske vil de forstå, selvom de er et oprørsk hus. ⁴ Bring dine ejendele ud om dagen for deres øjne, som bagage til eksil. Så skal du gå ud om aftenen for deres øjne, som dem der går i eksil. ⁵ I deres nærvær, grav igennem muren og tag dine ejendele ud gennem den. ⁶ Læg dine ejendele på din skulder for deres øjne og bær dem ud i mørket. Dæk dit ansigt, så du ikke kan se landet, for jeg har gjort dig til et tegn for Israels hus." ⁷ Så jeg gjorde, som jeg blev befalet. Om dagen bragte jeg mine ejendele ud, pakket til eksil. Så om aftenen gravede jeg igennem muren med mine hænder. Jeg gik ud i mørket, bærende mine ejendele på min skulder, mens de så på. ⁸ Om morgenen nåede endnu et budskab fra Herren mig, ⁹ "Menneskesøn, har Israels hus, det oprørske hus, ikke sagt til dig: 'Hvad laver du?' ¹⁰ Sig til dem: 'Dette siger den suveræne Herre: Denne profeti angår fyrsten i Jerusalem og hele Israels hus, der er der.' ¹¹ Sig til dem: 'Jeg er et tegn for jer.' Ligesom jeg har gjort, sådan vil det blive gjort mod dem; de vil gå i eksil, i fangenskab. ¹² Fyrsten blandt dem vil lægge sine ejendele på sin skulder i mørket og gå ud. Et hul vil blive gravet i muren, for at han kan komme igennem. Han vil dække sit ansigt, så han ikke kan se landet. ¹³ Jeg vil sprede mit net for ham, og han vil blive fanget i min snare. Jeg vil bringe ham til Babylon i kaldæernes land, men han vil ikke se det, og der vil han dø. ¹⁴ Jeg vil sprede til

vinden alle, der er omkring ham—hans stab og alle hans tropper—og jeg vil forfølge dem med et draget sværd. ¹⁵ De vil erkende, at jeg er Herren, når jeg spreder dem blandt nationerne og spreder dem gennem landene. ¹⁶ Men jeg vil skåne nogle få af dem fra sværdet, hungersnøden og pesten, så de kan fortælle om alle deres afskyelige handlinger blandt de nationer, hvor de går, og de vil vide, at jeg er Herren." ¹⁷ Desuden nåede endnu et budskab fra Herren mig, ¹⁸ "Menneskesøn, spis dit brød med skælv og drik dit vand med bæven og angst. ¹⁹ Så sig til landets folk: 'Dette siger den suveræne Herre om Jerusalems indbyggere og Israels land: De vil spise deres brød med angst og drikke deres vand med rædsel, fordi deres land vil blive berøvet sin fylde på grund af volden fra alle, der bor der. ²⁰ De beboede byer vil blive lagt øde, og landet vil blive øde. Så vil I vide, at jeg er Herren.'" ²¹ Så nåede endnu et budskab fra Herren mig, ²² "Menneskesøn, hvad er dette ordsprog, I har i Israels land, der siger: 'Dagene går, og hver vision kommer til intet?' ²³ Derfor sig til dem: 'Dette siger den suveræne Herre: Jeg vil gøre en ende på dette ordsprog, og de vil ikke længere citere det i Israel.' Fortæl dem: 'Dagene er nær, hvor hver vision vil blive opfyldt. ²⁴ For der vil ikke længere være falske visioner eller bedrageriske spådomme blandt Israels hus. ²⁵ For jeg, Herren, vil tale, hvad end ord jeg taler, og det vil blive opfyldt uden forsikelse. For i jeres dage, I oprørske hus, vil jeg tale ordet og udføre det,' erklærer den suveræne Herre." ²⁶ Derudover nåede endnu et budskab fra Herren mig, ²⁷ "Menneskesøn, se, Israels hus siger: 'Den vision, han ser, er for mange år fra nu, og han profeterer om den fjerne fremtid.' ²⁸ Derfor sig til dem: 'Dette siger den suveræne Herre: Ingen af mine ord vil blive forsinket længere. Hvilket som helst ord jeg taler, vil blive udført,' erklærer den suveræne Herre."

13 Herrens ord kom til mig, og det lød således: ² "Menneskesøn, profetér imod Israels profeter, som profeterer. Sig til dem, der profeterer ud fra deres egen inspiration: 'Hør Herrens ord!' ³ Dette siger den suveræne Herre: Ve de tåbelige profeter, som følger deres egen ånd og intet har set! ⁴ Dine profeter, Israel, er som sjakaler blandt ruinerne. ⁵ I er ikke gået op til murens brud, ej heller har I bygget en mur omkring Israels hus for at stå fast i kampen på Herrens dag. ⁶ Deres syner er bedrageriske, og deres spådomme er løgn. De siger:

Ezekiels Bog

"Herren erklærer," når Herren ikke har sendt dem, men de forventer, at deres ord skal blive opfyldt. ⁷ Har I ikke været vidne til falske syner og talt løgnagtige spådomme, når I siger: "Herren erklærer," selvom jeg ikke har talt? ⁸ Derfor siger den suveræne Herre: Fordi I har talt falsk og set løgne, er jeg imod jer, erklærer den suveræne Herre. ⁹ Min hånd vil være imod de profeter, der ser falske syner og udtaler løgnagtige spådomme. De vil ikke være en del af mit folks råd, ej heller vil de blive optaget i Israels hus' register, ej heller vil de komme ind i Israels land. Så skal I vide, at jeg er den suveræne Herre. ¹⁰ Fordi de har ledt mit folk vild ved at sige, "Fred," når der ikke er fred, og når en mur er bygget, dækker de den med kalk; ¹¹ derfor skal du sige til dem, der dækker den med kalk, at den vil falde. Kraftig regn vil komme, og jeg vil sende haglsten ned, og en voldsom vind vil bryde ud. ¹² Når muren kollapse, vil folk ikke spørge: "Hvor er kalken, I dækkede den med?" ¹³ Derfor siger den suveræne Herre: I min vrede vil jeg slippe en voldsom vind løs, og i min vrede vil haglsten og regnskyl falde med ødelæggende raseri. ¹⁴ Jeg vil rive den mur ned, som I har dækket med kalk, og jævne den med jorden, så dens fundament bliver blotlagt. Når den falder, vil I omkomme inden i den; og I skal vide, at jeg er Herren. ¹⁵ Så vil jeg udøse min vrede mod muren og mod dem, der dækkede den med kalk. Jeg vil sige til jer, "Muren er væk, og det samme er dem, der kalkede den," ¹⁶ de profeter i Israel, som talte om fred for Jerusalem, når der ikke var fred," erklærer den suveræne Herre. ¹⁷ Nu, menneskesøn, vend dit ansigt mod dine folks døtre, som profeterer ud fra deres egen fantasi. Profetér imod dem ¹⁸ og sig: 'Dette siger den suveræne Herre: Ve de kvinder, der syr magiske amuletter på alle håndled og laver slør til hoveder af enhver højde for at fange sjæle. Vil I fange mit folks liv, men bevare jeres eget? ¹⁹ For nogle få håndfulde byg og brødkrummer har I vanhelliget mig blandt mit folk, ved at bringe død over dem, der ikke skulle dø, og holde dem i live, der ikke skulle leve, ved at lyve for mit folk, der lytter til løgne. ²⁰ Derfor siger den suveræne Herre: Jeg er imod jeres magiske amuletter, som I fanger folk med som fugle, og jeg vil rive dem fra jeres arme; jeg vil sætte de mennesker fri, som I fanger som fugle. ²¹ Jeg vil fjerne jeres slør og redde mit folk fra jeres hænder, og de vil ikke længere falde som bytte for jeres magt. Så skal I vide, at jeg er Herren. ²²

Fordi I har modlønnet de retfærdige med jeres løgne, når jeg ikke har bragt dem sorg, og fordi I har opmuntrret de onde til ikke at vende sig fra deres onde veje og redde deres liv, ²³ derfor vil I ikke længere se falske syner eller praktisere spådom. Jeg vil redde mit folk fra jeres hænder. Så skal I vide, at jeg er Herren."

14 Nogle af Israels ældste kom hen til mig og satte sig foran mig. ² Og Herrens ord kom til mig: ³ "Menneskesøn, disse mænd har opstillet afguder i deres hjerter og sat en anstødssten af uret foran deres ansigter. Skal jeg lade dem rådspørge mig overhovedet? ⁴ Derfor skal du tale til dem og sige: 'Dette siger Gud Herren: Når nogen af Israels hus opstiller afguder i deres hjerte og sætter en anstødssten af uret foran deres ansigt, og derefter kommer til profeten, vil jeg, Herren, svare dem i overensstemmelse med deres afgudsdyrkelse. ⁵ Jeg vil gøre dette for at genvinde Israels hus' hjerter, som alle har vendt sig bort fra mig for deres afguder.' ⁶ "Derfor skal du sige til Israels hus: 'Dette siger Gud Herren: Omvend jer og vend jer bort fra jeres afguder, og giv afkald på alle jeres vederstyggelige skikke! ⁷ Når nogen af israelitterne eller nogen fremmed, der bor i Israel, adskiller sig fra mig, opstiller afguder i deres hjerter og sætter en anstødssten af uret foran deres ansigter, og derefter kommer til en profet for at rådspørge mig, vil jeg, Herren, svare dem selv. ⁸ Jeg vil vende mit ansigt mod den person og gøre dem til et tegn og et ordsprog, og jeg vil fjerne dem fra mit folk. Så skal I vide, at jeg er Herren. ⁹ Og hvis profeten bliver lokket til at tale et ord, er det mig, Herren, der har lokket den profet, og jeg vil række min hånd mod ham og eliminere ham fra mit folk Israel. ¹⁰ De vil bære deres straf—profeten vil være lige så skyldig som den, der rådspørger ham. ¹¹ Så vil Israels hus ikke længere flakke bort fra mig, og de vil ikke besmitte sig med alle deres overtrædelser. De vil være mit folk, og jeg vil være deres Gud, erklærer Gud Herren." ¹² Og Herrens ord kom til mig: ¹³ "Menneskesøn, hvis et land synder imod mig ved at være utro, og jeg rækker min hånd mod det for at ødelægge dets fødevarerforsyning og sender hungersnød over det og eliminerer både menneskeliv og dyreliv, ¹⁴ selv hvis disse tre mænd—Noa, Daniel og Job—var i det, kunne de kun redde sig selv ved deres retfærdighed, erklærer Gud Herren. ¹⁵ Hvis jeg sendte vilde dyr gennem landet,

Ezekiels Bog

og de affolkede det, så det blev øde, så ingen kunne passere igennem det på grund af dyrene, ¹⁶ så sandt jeg lever, erklærer Gud Herren, selv hvis disse tre mænd var i det, kunne de ikke redde deres sønner eller døtre. De alene ville blive reddet, men landet ville være øde. ¹⁷ Eller hvis jeg bringer et sværd mod det land og siger: 'Lad sværdet passere gennem landet,' og jeg eliminerer menneskeliv og dyreliv fra det, ¹⁸ så sandt jeg lever, erklærer Gud Herren, selv hvis disse tre mænd var i det, kunne de ikke redde deres sønner eller døtre. De alene ville blive reddet. ¹⁹ Eller hvis jeg sender en pest ind i det land og udgyder min vrede over det gennem blodudgydelse, eliminerende menneskeliv og dyreliv, ²⁰ så sandt jeg lever, erklærer Gud Herren, selv hvis Noa, Daniel og Job var i det, kunne de ikke redde deres sønner eller døtre. De ville kun redde sig selv ved deres retfærdighed. ²¹ For dette siger Gud Herren: Hvor meget værre vil det være, når jeg sender mine fire alvorlige domme mod Jerusalem—sværd, hungersnød, vilde dyr og pest—for at eliminere menneskeliv og dyreliv! ²² Dog vil der være nogle overlevende—sønner og døtre, som vil blive bragt ud. De vil komme til jer, og når I ser deres opførsel og handlinger, vil I blive trøstet med hensyn til den katastrofe, jeg har bragt over Jerusalem—hver katastrofe, jeg har bragt over det. ²³ I vil blive trøstet, når I ser deres opførsel og handlinger, for I vil vide, at jeg ikke har gjort noget i det uden grund, erklærer Gud Herren."

15 Herrens ord kom til mig, og det lød: ² "Menneskesøn, hvordan er vinstokkens træ bedre end nogen gren fra træerne i skoven?

³ Kan der tages træ fra det til at lave noget nyttigt? Kan der endda laves en krog af det til at hænge noget på? ⁴ Hvis det kastes i ilden som brændstof, og ilden fortærer begge ender og forkuller midten, er det så nyttigt til noget? ⁵ Mens det var helt, blev det ikke lavet til noget. Hvor meget mindre kan det bruges til noget, når det er fortæret af ild og forkullet? ⁶ Derfor siger den suveræne Herre: Ligesom vinstokkens træ blandt skovens træer gives til ilden som brændstof, sådan vil jeg behandle Jerusalems indbyggere. ⁷ Jeg vil vende mit ansigt mod dem. Selvom de er kommet ud af ilden, vil ilden stadig fortære dem. Og I vil vide, at jeg er Herren, når jeg vender mit ansigt mod dem. ⁸ Jeg vil gøre landet øde, fordi de har handlet troløst, erklærer den suveræne Herre."

16 Et budskab fra Herren kom til mig: ² "Menneske, informer Jerusalem om hendes afskyelige handlinger. ³ og sig: 'Dette siger

den Suveræne Herre til Jerusalem: Din oprindelse og fødsel var i Kana'anæernes land; din far var en amorit og din mor en hittit. ⁴ På den dag du blev født, blev din navlestreng ikke skåret, du blev heller ikke vasket med vand for at rense dig; du blev ikke gnedet med salt eller svøbt i klæder. ⁵ Ingen så på dig med medlidenhed eller havde medfølelse for at gøre nogen af disse ting for dig. I stedet blev du kastet ud på det åbne felt, for du blev foragtet på den dag, du blev født. ⁶ "Så gik jeg forbi og så dig sprælle i dit blod, og jeg sagde til dig i dit blod: "Lev!" ⁷ Jeg fik dig til at vokse som en plante på marken. Du voksede op og udviklede dig, nåede alderen for fine udsmykninger; dine bryster blev formet, og dit hår var vokset, men du var nøgen og bar. ⁸ "Senere gik jeg forbi, og da jeg så dig, var du i alderen for kærlighed. Jeg bredte hjørnet af mit klæde over dig og dækkede din nøgenhed. Jeg gav dig mit højtidelige løfte og indgik en pagt med dig, erklærer den Suveræne Herre, og du blev min. ⁹ "Jeg badede dig med vand og vaskede blodet af dig og salvede dig med olie. ¹⁰ Jeg klædte dig i broderede klæder og satte sandaler af fint læder på dig. Jeg svøbte dig i fint linned og dækkede dig med silke. ¹¹ Jeg udsmykkede dig med smykker: Jeg satte armbånd på dine håndled og en halskæde om din hals, ¹² og jeg placerede en ring i din næse, øreringe i dine ører og en smuk krone på dit hoved. ¹³ Således blev du udsmykket med guld og sølv; dine klæder var af fint linned, silke og broderet stof. Din mad var fint mel, honning og olivenolie. Du blev overordentlig smuk og avancerede til kongelighed. ¹⁴ Din berømmelse spredte sig blandt nationerne på grund af din skønhed, for den var perfekt på grund af den pragt, jeg havde skænket dig, erklærer den Suveræne Herre. ¹⁵ "Men du stolede på din skønhed og blev utro på grund af din berømmelse. Du ødslede dine gunstbevisninger på enhver, der gik forbi, og din skønhed blev hans. ¹⁶ Du tog nogle af dine klæder for at lave prangende høje steder, hvor du fortsatte din prostitution. Sådanne ting burde ikke ske, og de burde heller ikke forekomme. ¹⁷ Du tog også de fine smykker, jeg gav dig, lavet af mit guld og sølv, og du lavede mandlige billeder og engagerede dig i prostitution med dem. ¹⁸ Og du tog dine broderede klæder for at udsmykke dem, og du

Ezekiels Bog

ofrede min olie og røgelse foran dem.¹⁹ Også den mad, jeg gav dig—det fine mel, olivenolie og honning, jeg gav dig at spise—du ofrede som en beroligende aroma foran dem. Det er, hvad der skete, erklærer den Suveræne Herre.²⁰ "Desuden tog du dine sønner og døtre, som du fødte til mig, og ofrede dem til afguder for at blive fortæret. Var dine obkskøne handlinger ikke nok?²¹ Du dræbte mine børn og ofrede dem til afguder ved at lade dem gå gennem ilden.²² I alle dine afskyelige handlinger og din prostitution huskede du ikke dine ungdomsdage, da du var nøgen og bar, sprællende i dit blod.²³ "Ve! Ve til dig, erklærer den Suveræne Herre. Ud over al din ondskab,²⁴ byggede du en høj til dig selv og lavede et højt sted på hver offentlig plads.²⁵ På hvert gadehjørne byggede du dine høje steder og nedværdigede din skønhed, spredte dine ben med stigende promiskuitet til enhver forbipasserende.²⁶ Du engagerede dig i prostitution med egypterne, dine lystfulde naboer, og provokerede mig til vrede med din stigende promiskuitet.²⁷ Så rakte jeg min hånd mod dig og reducerede dit territorium; jeg gav dig over til dine fjenders grådighed, filistrenes døtre, som skammede sig over din liderlige adfærd.²⁸ Du handlede også umoralsk med assyrerne, fordi du var umættelig; og selv efter det var du stadig ikke tilfreds.²⁹ Så udvidede du din promiskuitet til at inkludere Babylonien, et land af købmænd, men selv med dette var du ikke tilfreds.³⁰ "Hvor feberagtigt er dit hjerte, erklærer den Suveræne Herre, når du gør alle disse ting, opfører dig som en skamløs prostitueret!³¹ Da du byggede dine høje på hvert gadehjørne og lavede dine høje steder på hver offentlig plads, var du ikke som en prostitueret, fordi du foragtede betaling.³² "Du utro hustru, som foretrækker fremmede frem for sin egen mand!³³ Alle prostituerede modtager gaver, men du giver gaver til alle dine elskere, bestikker dem til at komme til dig fra alle steder for dine obkskøne handlinger.³⁴ Så i din prostitution er du ikke som andre; ingen løber efter dig for dine gunstbevisninger. Du er det stik modsatte, for du giver betaling, og ingen gives til dig.³⁵ "Derfor, hør Herrens ord, du som har handlet som en prostitueret!³⁶ Dette siger den Suveræne Herre: Fordi din liderlighed blev udøst og din nøgenhed afsløret i din promiskuitet med dine elskere og med alle dine afskyelige afguder, og på grund af dine børns blod, som du gav dem,³⁷ derfor vil jeg samle

alle dine elskere, med hvem du fandt fornøjelse, dem du elskede såvel som dem du hadede. Jeg vil samle dem mod dig fra alle retninger og vil afsløre din nøgenhed for dem, så de kan se al din nøgenhed.³⁸ Jeg vil dømme dig som kvinder, der begår ægteskabsbrud og udgyder blod, bliver dømt; jeg vil bringe over dig blodets hævn af min vrede og jalousi.³⁹ Så vil jeg overgive dig i dine elskeres hænder, og de vil rive dine høje ned og ødelægge dine høje steder. De vil klæde dig af dine klæder og tage dine fine smykker og efterlade dig nøgen og bar.⁴⁰ De vil opildne en pøbel mod dig, som vil stene dig og hugge dig i stykker med deres sværd.⁴¹ De vil brænde dine huse ned og udføre domme over dig i mange kvinders påsyn. Jeg vil sætte en stopper for din prostitution, og du vil ikke længere betale dine elskere.⁴² Så vil min vrede mod dig aftage, og min jalousi vil vende sig bort fra dig; jeg vil være rolig og ikke længere vred.⁴³ "Fordi du ikke huskede dine ungdomsdage, men gjorde mig rasende med alle disse ting, vil jeg helt sikkert bringe over dit hoved, hvad du har gjort, erklærer den Suveræne Herre. Tilføjede du ikke liderlighed til alle dine andre afskyelige handlinger?⁴⁴ "Alle, der citerer ordsprog, vil sige dette om dig: "Som mor, så datter."⁴⁵ Du er datter af din mor, som foragtede sin mand og sine børn; og du er søster til dine søstre, som foragtede deres mænd og børn. Din mor var en hittit, og din far en amorit.⁴⁶ Din ældre søster var Samaria, hun boede mod nord med sine døtre; og din yngre søster, som boede mod syd med sine døtre, var Sodoma.⁴⁷ Du fulgte ikke kun deres veje og begik deres afskyeligheder, men i alle dine veje blev du snart mere fordærvet end de.⁴⁸ Så sandt som jeg lever, erklærer den Suveræne Herre: din søster Sodoma og hendes døtre gjorde aldrig, hvad du og dine døtre har gjort.⁴⁹ "Dette var din søster Sodomias synd: Hun og hendes døtre var arrogante, sorgløse, levede under for meget komfort; de hjalp ikke de fattige og nødlidende.⁵⁰ De var stolte og gjorde afskyelige ting for mig. Derfor gjorde jeg ende på dem, som du har set.⁵¹ Samaria begik ikke halvdelen af de synder, du gjorde. Du har gjort mere afskyelige ting end de, og har fået dine søstre til at synes retfærdige ved alle de ting, du har gjort.⁵² Bær din skam, for du har givet en vis retfærdiggørelse for dine søstre. Fordi dine synder var mere modbydelige end deres, fremstår de mere retfærdige end dig. Så vær skamfuld og bær din

Ezekiels Bog

vanære, for du har fået dine søstre til at fremstå retfærdige. ⁵³ "Ikke desto mindre vil jeg genoprette Sodomas og hendes døtres skæbne og Samarias og hendes døtres skæbne, og din skæbne sammen med dem, ⁵⁴ så du kan bære din vanære og skamme dig over alt, hvad du har gjort ved at tilbyde dem trøst. ⁵⁵ Og dine søstre, Sodoma med hendes døtre og Samaria med hendes døtre, vil vende tilbage til deres tidligere tilstand; og du og dine døtre vil vende tilbage til jeres tidligere tilstand. ⁵⁶ Du ville ikke engang nævne din søster Sodoma i din stoltheds tid, ⁵⁷ før din ondskab blev afsløret. Så nu bliver du hånet af Edoms døtre og alle hendes naboer og filistrenes døtre—alle dem omkring dig, som foragter dig. ⁵⁸ Du vil bære konsekvenserne af din liderlighed og dine afskyelige handlinger, erklærer Herren. ⁵⁹ "Dette siger den Suveræne Herre: Jeg vil behandle dig i overensstemmelse med dine handlinger, fordi du har foragtet min ed ved at bryde pagten. ⁶⁰ Alligevel vil jeg huske den pagt, jeg indgik med dig i din ungdom, og jeg vil etablere en evig pagt med dig. ⁶¹ Så vil du huske dine veje og skamme dig, når du modtager dine søstre, både dem, der er ældre end dig, og dem, der er yngre. Jeg vil give dem til dig som døtre, men ikke på grund af min pagt med dig. ⁶² Så vil jeg etablere min pagt med dig, så du vil vide, at jeg er Herren. ⁶³ Så, når jeg har gjort soning for dig for alt, hvad du har gjort, vil du huske og skamme dig og aldrig igen åbne din mund på grund af din ydmygelse, erklærer den Suveræne Herre."

17 Et budskab fra Herren kom til mig: ² "Menneskesøn, stil en gåde og fremlæg den som en lignelse for israelitterne. ³ Sig til dem: 'Dette siger den suveræne Herre: En mægtig ørn med store vinger, lange fjer og en fuld fjerdragt af forskellige farver kom til Libanon og tog toppen af en ceder. ⁴ Han knækkede den øverste af dens unge kviste af og bar den til et land af købmænd; han plantede den i en by af handlende. ⁵ Han tog også en frøplante fra landet og satte den i frugtbar jord, en eng ved rigeligt vand; han satte den som en pil. ⁶ Den spirede og blev en lav, bredt voksende vin. Dens grene vendte sig mod ham, men dens rødder forblev under den. Således blev den en vin, der producerede grene og sendte bladfyldte kviste ud. ⁷ Men der var en anden stor ørn med store vinger og meget fjerdragt. Vinen sendte nu sine rødder mod ham og strakte sine grene mod ham fra det leje, hvor den var plantet, i søgen efter vand. ⁸ Den var blevet plantet i

god jord ved rigeligt vand, så den kunne producere grene, bære frugt og blive en prægtig vin.' ⁹ Sig til dem: 'Dette siger den suveræne Herre: Vil den trives? Vil den ikke blive rykket op med rode og berøvet sin frugt, så den visner? Al dens nye vækst vil visne. Det vil ikke kræve en stærk arm eller mange mennesker at trække den op med rødderne. ¹⁰ Selvom den er plantet, vil den trives? Vil den ikke fuldstændig visne, når østvinden rammer den - visne i det leje, hvor den voksede?' ¹¹ Senere kom et budskab fra Herren til mig: ¹² "Sig til dette oprørske hus: 'Ved I ikke, hvad disse ting betyder?' Sig: 'Babylons konge kom til Jerusalem og tog dens konge og adelige og bragte dem til Babylon. ¹³ Han tog et medlem af kongefamilien og indgik en pagt med ham, idet han satte ham under ed. Han bortførte også landets ledende mænd, ¹⁴ så riget ville blive ydmyget, ikke ophøje sig selv, men opretholde pagten for at overleve. ¹⁵ Men han gjorde oprør mod ham ved at sende sine udsendinge til Egypten for heste og en stor hær. Vil han få succes? Kan han bryde pagten og undslippe?' ¹⁶ Så sandt jeg lever, erklærer den suveræne Herre, han skal dø i Babylon, i landet hos den konge, der satte ham på tronen, hvis ed han foragtede og hvis pagt han brød. ¹⁷ Farao med sin mægtige hær og store skare vil ikke hjælpe ham i krig, når ramper bygges og belejningsværker rejses for at ødelægge mange liv. ¹⁸ Han foragtede eden ved at bryde pagten. Trods det at han gav sin hånd som pant, gjorde han alle disse ting; han skal ikke undslippe. ¹⁹ Derfor, dette er hvad den suveræne Herre erklærer: Så sandt jeg lever, vil jeg gengælde ham for at have tilsidesat min ed og brudt min pagt. ²⁰ Jeg vil sprede mit net for ham, og han vil blive fanget i min fælde. Jeg vil bringe ham til Babylon og afsige dom over ham der for at være utro mod mig. ²¹ Alle hans udvalgte tropper vil falde for sværdet, og de overlevende vil blive spredt for alle vinde. Så vil I vide, at jeg, Herren, har talt. ²² Dette siger den suveræne Herre: Jeg selv vil tage en kvist fra toppen af en ceder og plante den; jeg vil bryde en blød skud af dens øverste grene og plante den på et højt og storslået bjerg. ²³ På Israels bjergtoppe vil jeg plante den, så den kan producere grene og bære frugt og blive en prægtig ceder. Fugle af enhver art vil bygge rede under den; de vil finde ly i skyggen af dens grene. ²⁴ Alle markens træer vil vide, at jeg, Herren, bringer det høje træ ned og får det lave træ til at vokse højt. Jeg udtørrer

Ezekiels Bog

det grønne træ og får det tørre træ til at blomstre. Jeg, Herren, har talt, og jeg vil gøre det."

18 Herrens ord kom til mig, og det lød: ² "Hvad mener I med at gentage dette ordsprog om Israels land: 'Fædrene spiser sure druer, og børnenes tænder bliver stumpe'? ³ Så sandt jeg lever," siger Gud Herren, "I skal ikke længere bruge dette ordsprog i Israel. ⁴ Se, alle sjæle tilhører mig; både faderens sjæl og sønnens sjæl tilhører mig. Den sjæl, der synder, skal dø. ⁵ Men hvis en mand er retfærdig og gør, hvad der er ret og rigtigt— ⁶ hvis han ikke spiser ved bjergelligdommene eller løfter sine øjne til Israels hus' afguder, ikke besmitter sin nabos hustru eller nærmer sig en kvinde under hendes menstruelle urenhed— ⁷ hvis han ikke undertrykker nogen, men giver skyldneren hans pant tilbage, ikke begår røveri, men giver sit brød til den sultne og klæder den nøgne med tøj, ⁸ hvis han ikke låner ud mod rente eller tager nogen fortjeneste, holder sin hånd fra uretfærdighed og udfører sand retfærdighed mellem én person og en anden, ⁹ hvis han vandrer i mine love og holder mine forordninger ved at handle trofast—han er retfærdig; han skal visselig leve," siger Gud Herren. ¹⁰ "Hvis han har en søn, der er voldelig, en der udgyder blod, og gør nogen af disse ting— ¹¹ selvom han selv ikke gjorde nogen af disse ting—som endda spiser ved bjergelligdommene, besmitter sin nabos hustru, ¹² han undertrykker dem i nød, begår røveri, undlader at returnere det, der blev pantsat, ser til afguder, deltager i afskyelige handlinger, ¹³ låner ud mod rente og tager fortjeneste; skal han da leve? Han skal ikke leve! Han har gjort alle disse vederstyggeligheder; han skal visselig dø; hans blod skal være over ham selv. ¹⁴ "Men hvis denne mand har en søn, der ser alle de synder, hans far har gjort; han ser det og gør ikke ligeså: ¹⁵ han spiser ikke ved bjergelligdommene eller løfter sine øjne til Israels hus' afguder, besmitter ikke sin nabos hustru, ¹⁶ undertrykker ingen, kræver intet pant, begår ikke røveri, men giver sit brød til den sultne og klæder den nøgne med tøj, ¹⁷ holder sin hånd fra uret, tager ingen rente eller fortjeneste, adlyder mine love og vandrer i mine forordninger; han skal ikke dø for sin fars misgerning; han skal visselig leve. ¹⁸ Hvad angår hans far, fordi han udøvede afpresning, røvede sin bror og handlede uretfærdigt blandt sit folk, skal han dø for sin uret. ¹⁹ "Men I siger: 'Hvorfor skal sønnen ikke lide for faderens misgerning?' Når sønnen har

gjort, hvad der er ret og rigtigt, og har holdt alle mine love og overholdt dem, skal han visselig leve. ²⁰ Den sjæl, der synder, skal dø. Sønnen skal ikke bære faderens misgerning, og faderen skal ikke bære sønnens misgerning. Den retfærdiges retfærdighed skal være over ham selv, og den ugudeliges ugudelighed skal være over ham selv. ²¹ "Men hvis en ugudelig vender sig fra alle sine synder og holder alle mine love og gør, hvad der er ret og rigtigt, skal han visselig leve; han skal ikke dø. ²² Ingen af de overtrædelser, han har begået, vil blive husket imod ham; for den retfærdighed, han har gjort, skal han leve. ²³ Har jeg nogen glæde i den ugudeliges død," siger Gud Herren, "snarere end at han vender om fra sine veje og lever? ²⁴ "Men når en retfærdig vender sig fra sin retfærdighed og begår misgerning og gør de samme vederstyggeligheder, som den ugudelige gør, skal han leve? Ingen af de retfærdige gerninger, han har gjort, skal huskes; for det forræderi, han er skyldig i, og den synd, han har begået, for dem skal han dø. ²⁵ "Men I siger: 'Herrens vej er ikke retfærdig.' Hør nu, Israels hus: Er mine veje ikke retfærdige? Er det ikke jeres veje, der er uretfærdige? ²⁶ Når en retfærdig vender sig fra sin retfærdighed og begår misgerning, skal han dø for det; for den misgerning, han har begået, skal han dø. ²⁷ Når en ugudelig vender sig fra sin ugudelighed og gør, hvad der er ret og rigtigt, skal han redde sit liv. ²⁸ Fordi han overvejede og vendte sig fra alle de overtrædelser, han havde begået, skal han visselig leve; han skal ikke dø. ²⁹ Men Israels hus siger: 'Herrens vej er ikke retfærdig.' Hør, Israels hus, er mine veje ikke retfærdige? Er det ikke jeres veje, der er uretfærdige? ³⁰ "Derfor vil jeg dømme jer, Israels hus, hver enkelt efter hans veje," siger Gud Herren. "Omvend jer og vend jer fra alle jeres overtrædelser, så misgerning ikke bliver jeres fald. ³¹ Befri jer fra alle de overtrædelser, I har begået, og skab jer et nyt hjerte og en ny ånd! Hvorfor vil I dø, Israels hus? ³² For jeg har ingen glæde i nogens død," siger Gud Herren. "Så vend om, og lev."

19 "Fremfør en klagesang for Israels fyrster ² og sig: 'Hvor var din mor som en løvinde blandt løverne! Hun lagde sig blandt de unge løver og opfostrede sine unger. ³ Hun opfostrede en af sine unger, og han blev en ung løve. Han lærte at rive bytte i stykker og åd mennesker. ⁴ Folkene hørte om ham, og han blev fanget i deres fælde. De førte ham bort med kroe til

Ezekiels Bog

Egyptens land. ⁵ Da hun så, at hendes håb var tabt, hendes forventning borte, tog hun en anden af sine unger og gjorde ham til en ung løve. ⁶ Han strejfede omkring blandt løverne; han blev en ung løve. Han lærte at rive bytte i stykker og åd mennesker. ⁷ Han ødelagde deres fæstninger og lagde deres byer øde. Landet og alle dets indbyggere blev forfærdede over hans brøl. ⁸ Så satte folkene sig imod ham fra alle sider. De bredte deres net over ham, og han blev fanget i deres fælde. ⁹ De satte ham i et bur med kroge og bragte ham til Babylons konge, så hans røst ikke længere skulle høres på Israels bjerge. ¹⁰ Din mor var som en vinstok i din vingård, plantet ved vandene; den var frugtbar og fuld af grene på grund af de rigelige vande. ¹¹ Dens grene var stærke, egnede til en herskers scepter. Den ragede højt op over det tætte løv, bemærkelsesværdig for sin højde og sine mange grene. ¹² Men den blev rykket op i vrede og kastet til jorden. Østenvinden tørrede dens frugt; dens stærke grene blev brudt og visnede, og ild fortærede dem. ¹³ Den er nu placeret i ørkenen, i et udtørret og tørstende land. ¹⁴ Ild er kommet fra dens hovedgren og har fortæret dens skud og frugt. Ingen stærk gren er tilbage i den, egnet til en herskers scepter.' Dette er en klagesang og skal bruges som en klagesang.

20 I det syvende år, i den femte måned på den tiende dag, kom nogle af Israels ældste for at søge Herren, og de satte sig foran mig. ² Da kom Herrens ord til mig og sagde: ³ "Menneskesøn, tal til Israels ældste og sig til dem: 'Dette siger Gud Herren: Er I kommet for at spørge mig? Så sandt jeg lever, erklærer Gud Herren, jeg vil ikke lade jer spørge mig.' ⁴ "Vil du dømme dem, menneskesøn? Gør dem bekendt med deres forfædres vederstyggeligheder. ⁵ og sig til dem: 'Dette siger Gud Herren: På den dag jeg udvalgte Israel, svor jeg til Jakobs efterkommere og åbenbarede mig for dem i Egypten og sagde: "Jeg er Herren jeres Gud." ⁶ På den dag svor jeg at føre dem ud af Egypten til et land, jeg havde udvalgt til dem, der flyder med mælk og honning, det herligste af alle lande. ⁷ Og jeg sagde til dem: "Hver af jer, kast de vederstyggelige ting bort, som jeres øjne fryder sig ved, og gør jer ikke urene med Egyptens afguder. Jeg er Herren jeres Gud." ⁸ Men de gjorde oprør mod mig og ville ikke lytte; de kastede ikke de vederstyggelige ting bort, som deres øjne frydede sig ved, og de forlod ikke Egyptens afguder. Så

besluttede jeg at udøse min vrede over dem og lade min harme ramme dem i Egypten. ⁹ Men for mit navns skyld handlede jeg for at forhindre, at det blev vanhelliget for de nationer, blandt hvilke de boede, og for hvis øjne jeg havde åbenbaret mig for israelitterne. ¹⁰ Så førte jeg dem ud af Egypten og bragte dem ind i ørkenen. ¹¹ Jeg gav dem mine love og gjorde dem bekendt med mine forordninger, som et menneske skal leve efter, hvis de adlyder dem. ¹² Jeg gav dem også mine sabbatter som et tegn mellem os, så de ville vide, at jeg, Herren, helliger dem. ¹³ Alligevel gjorde Israels hus oprør mod mig i ørkenen. De fulgte ikke mine love og forkastede mine forordninger—som et menneske skal leve efter, hvis de adlyder dem—og de vanhelligede mine sabbatter i høj grad. Så besluttede jeg at udøse min vrede over dem i ørkenen for at ødelægge dem. ¹⁴ Men jeg handlede for mit navns skyld for at forhindre, at det blev vanhelliget for de nationer, for hvis øjne jeg havde ført dem ud. ¹⁵ Også svor jeg til dem i ørkenen, at jeg ikke ville føre dem ind i det land, jeg havde givet dem—et land, der flyder med mælk og honning, det herligste af alle lande— ¹⁶ fordi de forkastede mine forordninger, ikke fulgte mine love og vanhelligede mine sabbatter, for deres hjerter var hengivne til deres afguder. ¹⁷ Alligevel så jeg med medlidenhed på dem og ødelagde dem ikke eller bragte deres udslettelse i ørkenen. ¹⁸ Jeg sagde til deres børn i ørkenen: "Følg ikke jeres forældres love eller hold deres forordninger eller gør jer urene med deres afguder. ¹⁹ Jeg er Herren jeres Gud; følg mine love og vær omhyggelige med at holde mine forordninger. ²⁰ Helliggør mine sabbatter, og de skal være et tegn mellem os, så I må vide, at jeg er Herren jeres Gud." ²¹ Men børnene gjorde oprør mod mig: de fulgte ikke mine love, og de var ikke omhyggelige med at holde mine forordninger, som et menneske skal leve efter, hvis de adlyder dem, og de vanhelligede mine sabbatter. Så besluttede jeg at udøse min vrede over dem og lade min harme ramme dem i ørkenen. ²² Men jeg trak min hånd tilbage og handlede for mit navns skyld for at forhindre, at det blev vanhelliget for de nationer, for hvis øjne jeg havde ført dem ud. ²³ Også svor jeg til dem i ørkenen, at jeg ville sprede dem blandt nationerne og sprede dem gennem landene, ²⁴ fordi de ikke havde adlydt mine forordninger, men havde forkastet mine love og vanhelliget mine sabbatter, og deres øjne begærede deres forældres afguder. ²⁵

Ezekiels Bog

Så tillod jeg dem at følge love, der ikke var gavnlige, og forordninger, ved hvilke de ikke kunne trives; ²⁶ Jeg lod dem blive urene gennem deres gaver— ofringen af hver førstefødt—så de kunne blive fyldt med rædsel, så de ville vide, at jeg er Herren.' ²⁷ "Derfor, menneskesøn, tal til Israels hus og sig til dem: 'Dette siger Gud Herren: Også i dette spottede jeres forfædre mig ved at være utro mod mig: ²⁸ Da jeg førte dem ind i det land, jeg havde svoret at give dem, så de hver høj bakke og hvert løvtræ, og der ofrede de deres ofre og præsenterede deres provokerende ofringer. Der lavede de deres beroligende aroma og udgød deres drikofre. ²⁹ Så sagde jeg til dem: Hvad er dette ophøjede sted, I går til?' (Det kaldes Bamah den dag i dag.)' ³⁰ "Derfor sig til Israels hus: 'Dette siger Gud Herren: Vil I gøre jer urene på jeres forfædres måde og forfølge deres vederstyggelige ting? ³¹ Når I tilbyder jeres gaver, når I lader jeres børn gå gennem ilden, fortsætter I med at gøre jer urene med alle jeres afguder den dag i dag. Skal jeg blive spurgt af jer, Israels hus? Så sandt jeg lever, erklærer Gud Herren, jeg vil ikke blive spurgt af jer. ³² Og hvad I end har i sinde, vil aldrig ske, når I siger: 'Vi vil være som nationerne, som verdens folk, der tjener træ og sten.' ³³ Så sandt jeg lever, erklærer Gud Herren, med en mægtig hånd og en udstrakt arm og med udøst vrede vil jeg herske over jer. ³⁴ Jeg vil føre jer ud fra folkene og samle jer fra de lande, hvor I er blevet spredt, med en mægtig hånd og en udstrakt arm og med udøst vrede. ³⁵ Jeg vil føre jer ind i nationernes ørken, og der vil jeg træde i dom med jer direkte. ³⁶ Som jeg dømte jeres forfædre i Egyptens ørken, sådan vil jeg dømme jer, erklærer Gud Herren. ³⁷ Jeg vil lade jer gå under hyrdestaven, og jeg vil føre jer ind i pagtens bånd. ³⁸ Jeg vil rense jer for oprørerne og dem, der gør oprør mod mig. Selvom jeg vil føre dem ud af det land, hvor de bor, vil de ikke komme ind i Israels land. Så skal I vide, at jeg er Herren. ³⁹ "Hvad angår jer, Israels hus, dette siger Gud Herren: Gå, tjen hver af jer jeres afguder; men senere vil I helt sikkert lytte til mig, og mit hellige navn vil I ikke længere vanhellige med jeres gaver og afguder. ⁴⁰ For på mit hellige bjerg, Israels høje bjerg, erklærer Gud Herren, der vil hele Israels hus tjene mig i landet; der vil jeg acceptere dem, og der vil jeg kræve jeres ofre og de bedste af jeres gaver, med alle jeres hellige ting. ⁴¹ Som en beroligende aroma vil jeg acceptere jer, når jeg fører jer ud fra folkene

og samler jer fra de lande, hvor I er spredt, og jeg vil vise mig hellig blandt jer for nationernes øjne. ⁴² Så skal I vide, at jeg er Herren, når jeg fører jer ind i Israels land, det land jeg havde svoret at give til jeres forfædre. ⁴³ Der vil I huske jeres veje og alle de gerninger, ved hvilke I har gjort jer urene, og I vil afsky jer selv for alle de onder, I har begået. ⁴⁴ I vil vide, at jeg er Herren, når jeg har handlet med jer for mit navns skyld, ikke i overensstemmelse med jeres onde veje eller jeres korrupte gerninger, Israels hus, erklærer Gud Herren.'" ⁴⁵ Da kom Herrens ord til mig og sagde: ⁴⁶ "Menneskesøn, vend dit ansigt mod syd; prædik mod syd og profetér mod Negevs skovland. ⁴⁷ Sig til Negevs skov: 'Hør Herrens ord. Dette siger Gud Herren: Se, jeg er ved at tænde en ild i dig, og den vil fortære hvert grønt træ og hvert tørt træ; den flammende ild vil ikke blive slukket, og hvert ansigt fra syd til nord vil blive svedet af den.' ⁴⁸ Og hele menneskeheden vil se, at jeg, Herren, har antændt den; den vil ikke blive slukket.'" ⁴⁹ Da sagde jeg: "Åh, Gud Herre! De siger om mig: 'Taler han ikke bare i lignelser?'"

21 Herrens ord kom til mig: ² "Menneskesøn, vend dit ansigt mod Jerusalem og profetér imod helligdommene; profetér imod Israels land, ³ og sig til Israels land: 'Dette siger Herren: Se, jeg er imod dig, og jeg vil drage mit sværd fra dets skede og hugge både de retfærdige og de uretfærdige af hos dig. ⁴ Da jeg vil hugge både de retfærdige og de uretfærdige af, vil mit sværd blive draget mod alle fra syd til nord. ⁵ Så skal alt kød vide, at jeg, Herren, har draget mit sværd fra dets skede; det vil ikke vende tilbage igen.' ⁶ Derfor, menneskesøn, støn med et brudt hjerte og bitter sorg; støn i deres nærvær. ⁷ Og når de spørger dig: 'Hvorfor stønner du?' skal du sige: 'På grund af de nyheder, der kommer. Hvert hjerte vil smelte, alle hænder vil blive svage, hver ånd vil besvime, og alle knæ vil blive som vand. Se, det kommer, og det vil ske,' erklærer den suveræne Herre." ⁸ Herrens ord kom til mig: ⁹ "Menneskesøn, profetér og erklær: 'Dette siger Herren: Et sværd, et sværd, skærpet og poleret— ¹⁰ skærpet til slagtning, poleret til at blinke som lyn! Skal vi glæde os over min søns scepter? Sværdet foragter enhver sådan stav. ¹¹ Sværdet er bestemt til at blive poleret, til at blive grebet med hånden; det er skærpet og poleret, klar til bødlens hånd. ¹² Råb og jamre, menneskesøn, for det er imod mit folk; det er imod alle Israels fyrster. De er

Ezekiels Bog

overgivet til sværdet med mit folk. Derfor slå dit lår.
¹³ For der er en prøvelse; og hvad hvis endda scepteret, som sværdet foragter, ikke fortsætter? erklærer den suveræne Herre. ¹⁴ "Så da, menneskesøn, profetér og klap dine hænder. Lad sværdet slå to gange, endda tre gange. Det er et sværd til slagting, et sværd til stor slagting, der omringer dem. ¹⁵ For at hjerter kan vakle og mange falde ved alle deres porte, har jeg stationeret sværdet til slagting. Åh! Det er lavet til at blinke som lyn, det er skærpet til slagting. ¹⁶ Drej til højre, du sværd; drej så til venstre, hvor end din klinge er rettet. ¹⁷ Jeg vil også klappe mine hænder, og jeg vil tilfredsstille min vrede. Jeg, Herren, har talt." ¹⁸ Herrens ord kom til mig: ¹⁹ "Menneskesøn, marker to veje for sværdet fra Babylons konge at tage, begge begyndende fra det samme land. Lav et vejskilt ved vejen til byen. ²⁰ Marker en vej for sværdet til at komme til Rabbah af ammonitterne og til Juda ind i det befæstede Jerusalem. ²¹ For Babylons konge står ved vejkrydset, ved hovedet af de to veje, for at søge et varsel: han ryster pilene, han rådfører sig med afguderne, han undersøger leveren. ²² I hans højre hånd kommer loddet for Jerusalem, for at opstille vædderne, for at give kommandoen til slagting, for at hæve kampråbet, for at opstille vædderne mod portene, for at bygge en rampe og for at rejse belejringsværker. ²³ Det vil synes som en falsk spådom for dem, der har svoret ed til ham, men han vil minde dem om deres skyld og fange dem. ²⁴ "Derfor, dette siger den suveræne Herre: 'Fordi I har bragt jeres skyld i erindring ved jeres åbne oprør, afslørende jeres synder i alt, hvad I gør—fordi I er kommet i erindring, vil I blive fanget. ²⁵ Og du, vanhellige og onde fyrste af Israel, hvis dag er kommet, på tidspunktet for den endelige straf, ²⁶ dette siger den suveræne Herre: Fjern turbanen og tag kronen af. Det vil ikke være som det var: den lave vil blive ophøjet og den ophøjede vil blive bragt lavt. ²⁷ En ruin, en ruin, en ruin vil jeg gøre det! Dette vil ikke blive genoprettet, før han kommer, som det retmæssigt tilhører; til ham vil jeg give det.' ²⁸ "Og du, menneskesøn, profetér og erklær: 'Dette siger den suveræne Herre om ammonitterne og deres fornærmelser: Et sværd, et sværd, draget til slagting, poleret til at fortære og blinke som lyn—²⁹ mens de ser falske syner for dig, mens de spår løgne for dig—at placere dig på de ondes nakker, som skal dræbes, hvis dag er kommet, på tidspunktet for den

endelige straf. ³⁰ Returnér sværdet til dets skede. På det sted, hvor du blev skabt, i dit oprindelsesland, vil jeg dømme dig. ³¹ Jeg vil udøse min vrede over dig og ånde min brændende vrede imod dig; jeg vil overgive dig i hænderne på brutale mænd, dygtige i ødelæggelse. ³² Du vil være brændstof for ilden; dit blod vil blive udgydt i dit land, du vil ikke blive husket, for jeg, Herren, har talt."

22 Herrens budskab kom til mig og sagde: ² "Menneskesøn, vil du dømme, vil du dømme blodbyens by? Så informer hende om alle hendes vederstyggeligheder. ³ Og sig: 'Dette siger den Suveræne Herre: En by, der bringer undergang over sig selv ved at udgyde blod i sin midte og besmitter sig selv med afguder, i strid med sit eget bedste. ⁴ Du er blevet skyldig ved det blod, du har udgydt, og besmittet ved de afguder, du har lavet. Du har bragt dine dage nær og er kommet til enden af dine år. Derfor vil jeg gøre dig til en skændsel for nationerne og til en latterliggørelse for alle landene. ⁵ De, der er nær, og de, der er langt borte, vil spotte dig, du by med dårligt ry, fuld af uro. ⁶ "Se, hvordan hver af Israels fyrster i dig bruger sin magt til at udgyde blod. ⁷ I dig har de behandlet far og mor med foragt; de har undertrykt den fremmede og mishandlet den faderløse og enken. ⁸ Du har vist foragt for de hellige ting og krænkert mine sabbatter. ⁹ I dig er der bagtalere, der er opsat på at udgyde blod; i dig er der dem, der spiser ved bjerghelligdommene og begår skandaløse handlinger. ¹⁰ I dig er der dem, der blotter deres fars nøgenhed; i dig er der dem, der krænker kvinder under deres menstruation, når de er ceremonielt urene. ¹¹ I dig begår en mand vederstyggelighed med sin nabos hustru, en anden besmitter skammeligt sin svigerdatter, og en anden krænker sin søster, sin egen fars datter. ¹² I dig er der folk, der accepterer bestikkelse for at begå vold; du tager renter og tjener profit fra de fattige. Du afpresser uretfærdig gevinst fra dine naboer. Og du har glemt mig, erklærer den Suveræne Herre. ¹³ "Se, jeg vil slå mine hænder sammen over din uærlige gevinst og blodudgydelsen i din midte. ¹⁴ Vil dit hjerte holde ud, eller vil dine hænder være stærke i de dage, jeg behandler dig? Jeg, Herren, har talt og vil handle. ¹⁵ Jeg vil sprede dig blandt nationerne og sprede dig gennem landene; og jeg vil rense dig for din urenhed. ¹⁶ Når du er blevet besmittet i nationernes øjne, vil du vide, at jeg er Herren." ¹⁷ Så kom Herrens

Ezekiels Bog

budskab til mig og sagde: ¹⁸ "Menneskesøn, Israels hus er blevet slagget for mig; alle sammen er de bronze, tin, jern og bly tilbage i ovnen. De er kun slagget af sølv. ¹⁹ Derfor siger den Suveræne Herre: 'Fordi I alle er blevet slagget, vil jeg samle jer midt i Jerusalem. ²⁰ Som sølv, bronze, jern, bly og tin samles i en ovn for at blive smeltet med en flammende blæst, sådan vil jeg samle jer i min vrede og harme og sætte jer inde i byen og smelte jer. ²¹ Jeg vil samle jer og blæse på jer med min vredes ild, og I vil blive smeltet inde i hende. ²² Ligesom sølv smelttes i en ovn, sådan vil I blive smeltet inde i hende, og I vil erkende, at jeg, Herren, har udgydt min vrede over jer.'" ²³ Igen kom Herrens budskab til mig og sagde: ²⁴ "Menneskesøn, erklær for landet: 'Du er et land, der ikke er blevet rensat eller regnet på i verdens dag.' ²⁵ Der er en sammensværgelse af hendes fyrster i hende som en brølende løve, der river sit bytte i stykker; de fortærer liv, tager skatte og kostbare ting og gør mange enker i hende. ²⁶ Hendes præster har gjort vold mod min lov og vanhelliget mine hellige ting; de skelner ikke mellem det hellige og det almindelige; de har ikke lært forskellen mellem det urene og det rene; og de har lukket deres øjne for at holde mine sabbatter, så jeg vanhelliges blandt dem. ²⁷ Hendes embedsmænd i hende er som ulve, der river deres bytte i stykker; de udgyder blod og ødelægger liv for at opnå uærlig gevinst. ²⁸ Hendes profeter dækker over disse gerninger for dem med falske syner og vildledende spådomme. De hævder: 'Dette siger den Suveræne Herre'—når Herren ikke har talt. ²⁹ Landets folk begår afpresning og begår røveri; de undertrykker de fattige og nødlidende og mishandler den fremmede og nægter dem retfærdighed. ³⁰ Jeg søgte efter nogen blandt dem, der ville bygge muren op og stå foran mig i hullet på landets vegne, så jeg ikke skulle ødelægge det, men jeg fandt ingen. ³¹ Derfor vil jeg udgyde min vrede over dem og fortære dem med min flammende vrede, bringe over deres egne hoveder alt, hvad de har gjort, erklærer den Suveræne Herre."

23 Herrens ord kom til mig igen og sagde: ² "Menneskesøn, der var to søstre, fra den samme mor; ³ de bedrev utugt i Egypten. De prostituerede sig fra deres ungdom; der blev deres bryster kærtegnet og deres jomfruelige barm blev berørt. ⁴ Den ældste hed Oholah, og hendes søster hed Oholibah. De tilhørte mig og fødte sønner og

døtre. Oholah repræsenterer Samaria, og Oholibah repræsenterer Jerusalem. ⁵ "Oholah bedrev utugt, mens hun stadig var min; hun begærede sine elskere, assyrerne, hendes naboer, ⁶ klædt i blå, guvernører og kommandører, alle sammen smukke unge mænd, ridende på heste. ⁷ Hun gav sine skamløse handlinger til dem, alle assyrernes elite, og besmittede sig selv med alle deres afguder, som hun begærede. ⁸ Hun opgav ikke den prostitution, hun begyndte i Egypten; i sin ungdom lå mænd med hende, kærtegnede hendes jomfruelige barm og udøste deres begær over hende. ⁹ Derfor overgav jeg hende til hendes elskere, assyrerne, som hun begærede. ¹⁰ De afslørede hendes nøgenhed, tog hendes sønner og døtre bort og dræbte hende med sværdet. Hun blev et ordsprog blandt kvinder, og domme blev fuldbyrdet over hende. ¹¹ "Hendes søster Oholibah så dette, men hun var mere fordrævet i sit begær og sin prostitution end sin søster. ¹² Hun begærede også assyrerne—guvernører og kommandører, overdådigt klædt, ryttere ridende på heste, alle smukke unge mænd. ¹³ Og jeg så, at hun også besmittede sig selv; begge fulgte den samme vej. ¹⁴ Men hun førte sin prostitution videre. Hun så mænd afbildet på en væg, billeder af kaldæere tegnet i lysende rødt, ¹⁵ med bæltet om deres taljer og flydende turbaner på deres hoveder; alle så ud som babyloniske officerer, indfødte fra Kaldæa. ¹⁶ Da hun så dem, ønskede hun dem og sendte budbringere til dem i Kaldæa. ¹⁷ Så kom babylonerne til hende, og i deres begær besmittede de hende. Efter at hun var blevet besmittet af dem, vendte hun sig bort fra dem i afsky. ¹⁸ Hun afslørede sine skamløse handlinger og sin nøgenhed; derfor vendte jeg mig bort fra hende i afsky, ligesom jeg havde vendt mig bort fra hendes søster. ¹⁹ Alligevel mangedoblede hun sine skamløse handlinger, idet hun mindedes sine ungdomsdage, da hun prostituerede sig i Egypten. ²⁰ Hun begærede sine elskere, hvis kød var som æsler og hvis udløsning var som heste. ²¹ Således længtes du efter din ungdoms umoralitet, da i Egypten din barm blev kærtegnet og dine unge bryster blev berørt. ²² "Derfor, Oholibah, dette siger den suveræne Herre: Jeg vil opildne dine elskere imod dig, dem du vendte dig bort fra i afsky, og jeg vil bringe dem imod dig fra alle sider— ²³ babylonerne og alle kaldæerne, mændene fra Pekod og Shoa og Koa, og alle assyrerne med dem, alle guvernører og

Ezekiels Bog

kommandører, vognofficerer og mænd af høj rang, alle ridende på heste.²⁴ De vil komme imod dig med våben, vogne og vogne, og med en mængde mennesker; de vil stille sig imod dig på alle sider med store og små skjolde og med hjelme. Jeg vil overlade dommen til dem, og de vil dømme dig efter deres skikke.²⁵ Jeg vil rette min jaloux vrede imod dig, og de vil behandle dig i vrede. De vil skære din næse og dine ører af, og de, der bliver tilbage, vil falde for sværdet. De vil tage dine sønner og døtre bort, og de, der bliver tilbage, vil blive fortæret af ild.²⁶ De vil også tage dine klæder og beslaglægge dine fine smykker.²⁷ Så vil jeg gøre en ende på din løsagtighed og prostitution bragt fra Egypten. Du vil ikke længes efter disse ting eller huske Egypten mere.²⁸ For dette siger den suveræne Herre: Jeg er ved at overgive dig til dem, du foragter, til dem, du vendte dig bort fra i afsky.²⁹ De vil behandle dig med had, tage alle dine ejendele og efterlade dig nøgen og bar. Skammen over din prostitution vil blive afsløret, og din løsagtighed og skamløse handlinger³⁰ har bragt dette over dig, fordi du begærede nationerne og besmittede dig selv med deres afguder.³¹ Du har fulgt din søsters vej; derfor vil jeg placere hendes bæger i din hånd.³² Dette siger den suveræne Herre: Du vil drikke din søsters bæger, et bæger dybt og bredt; det vil bringe hån og spot, for det rummer meget.³³ Du vil blive fyldt med beruselse og sorg, et bæger af ruin og ødelæggelse, din søster Samarias bæger.³⁴ Du vil drikke det og tømme det tørt; du vil gnave på dets fragmenter og rive dine bryster. Jeg har talt, erklærer den suveræne Herre.³⁵ Derfor, dette siger den suveræne Herre: Fordi du har glemt mig og kastet mig bag din ryg, må du bære konsekvenserne af din løsagtighed og skamløse handlinger.”³⁶ Desuden sagde Herren til mig: “Menneske, vil du dømme Oholah og Oholibah? Så konfronter dem med deres afskyelige handlinger,³⁷ for de har begået ægteskabsbrud, og blod er på deres hænder. De var utro med deres afguder; de ofrede endda deres børn, som de fødte til mig, som føde for dem.³⁸ De har også gjort dette mod mig: På samme tid besmittede de min hellighed og krænkede mine sabbatter.³⁹ På den dag, de ofrede deres børn til deres afguder, gik de ind i min hellighed og krænkede den. Det er, hvad de gjorde i mit hus.⁴⁰ Desuden sendte de budbringere efter mænd, der kom langvejs fra, og da de ankom, badede du dig for dem, påførte

øjensmakeup og smykkede dig med smykker.⁴¹ Du sad på en pragtfuld sofa, med et bord dækket foran det, hvorpå du havde placeret min røgelse og min olie.⁴² Lyden af en sorgløs skare var omkring hende; drankere blev bragt fra ørkenen sammen med mænd fra pøbelen, og de satte armbånd på kvindens og hendes søsters håndled og smukke kroner på deres hoveder.⁴³ Så sagde jeg om den, der var slidt op af ægteskabsbrud, ‘Lad dem nu bruge hende som en prostitueret, for det er alt, hun er.’⁴⁴ Og de gik ind til hende, som mænd går ind til en prostitueret. Således gik de ind til Oholah og Oholibah, de skamløse kvinder.⁴⁵ Men retfærdige dommere vil dømme dem til straffen for kvinder, der begår ægteskabsbrud og udgyder blod, fordi de er ægteskabsbrydere, og blod er på deres hænder.⁴⁶ For dette siger den suveræne Herre: Bring en pøbel imod dem og overgiv dem til rædsel og plyndring.⁴⁷ Pøbelen vil stene dem og hugge dem ned med deres sværd; de vil dræbe deres sønner og døtre og brænde deres huse.⁴⁸ Således vil jeg gøre en ende på løsagtighed i landet, så alle kvinder kan tage advarsel og ikke efterligne jer.⁴⁹ I vil bære straffen for jeres løsagtighed og konsekvenserne af jeres afgudsdyrkelse. Så vil I vide, at jeg er den suveræne Herre.”

24 I det niende år, i den tiende måned, på den tiende dag, nåede et budskab fra Herren mig:² “Menneskesøn, skriv navnet på denne dag ned, netop denne dag, for Babylons konge har begyndt sin belejring mod Jerusalem netop denne dag.³ Fortæl en lignelse til dette oprørske hus og sig til dem: ‘Dette siger den suveræne Herre:

“Sæt gryden på ilden, sæt den på, og hæld vand i den.⁴ Læg stykkerne af kød i den, hvert godt stykke— låret og skulderen. Fyld den med de bedste knogler;⁵ vælg den bedste af flokken. Læg brænde under den; lad det koge godt, og lad knoglerne blive kogt i den.

⁶ ‘For således siger den suveræne Herre:

“Ve den blodige by, til gryden nu indkrustet, hvis snavs ikke vil forsvinde! Fjern kødet stykke for stykke, uden at vælge det.⁷ For det blod, hun udgød, forbliver i hende; hun udgød det på den bare klippe; og hældte det ikke på jorden ej heller dækkede det med støv.⁸ For at vække min vrede og tage hævn, har jeg placeret hendes blod på den

Ezekiels Bog

bare klippe, så det ikke vil blive dækket. ⁹ Derfor, dette siger den suveræne Herre: "Ve den blodige by! Jeg vil gøre brændestablen stor. ¹⁰ Læg brænde på, tænd ilden, kog kødet grundigt, bland krydderierne i, og lad knoglerne blive forkullet. ¹¹ Sæt derefter den tomme gryde på gløderne så den bliver varm og dens kobber gløder, at dens urenheder må smelte og dens snavs blive fortæret. ¹² Den har trættet mig med sine anstrengelser; dens tunge snavs er ikke blevet fjernet, ikke engang ved ild.

¹³ Din urenhed er utugt. Fordi jeg forsøgte at rense dig, men du ville ikke blive renset fra din urenhed, vil du ikke blive ren igen, før min vrede mod dig er forbi. ¹⁴ Jeg, Herren, har talt. Tiden er kommet for mig til at handle. Jeg vil ikke holde tilbage; jeg vil ikke have medlidenhed, ej heller vil jeg fortryde. Du vil blive dømt efter dine veje og dine gerninger, erklærer den suveræne Herre." ¹⁵ Et andet budskab fra Herren nåede mig: ¹⁶ "Menneskesøn, se, jeg er ved at tage fra dig dine øjnes glæde med et enkelt slag; dog skal du ikke sørge eller græde, ej heller skal dine tårer flyde. ¹⁷ Støn stille; sørg ikke for de døde. Hold din turban fast og dine sandaler på dine fødder; dæk ikke din moustache og skæg eller spis sørgebrød." ¹⁸ Så jeg talte til folket om morgenen, og om aftenen døde min kone. Næste morgen gjorde jeg, som jeg var blevet befalet. ¹⁹ Så spurgte folket mig: "Vil du ikke fortælle os, hvad disse ting betyder for os, at du gør?" ²⁰ Så forklarede jeg dem: "Et budskab fra Herren nåede mig: ²¹ Sig til Israels hus: 'Dette siger den suveræne Herre: Jeg er ved at vanhellige min helligdom—stoltheden af jeres magt, jeres øjnes glæde, jeres sjæls længsel. De sønner og døtre, I efterlod, vil falde for sværdet. ²² Og I vil gøre, som jeg har gjort. I vil ikke dække jeres moustache og skæg eller spise sørgebrød. ²³ I vil holde jeres turbaner på jeres hoveder og jeres sandaler på jeres fødder. I vil ikke sørge eller græde, men vil svinde hen på grund af jeres misgerninger og stønne blandt jer selv. ²⁴ Ezekiel vil tjene som et tegn for jer; I vil handle, som han har handlet. Når dette sker, vil I erkende, at jeg er den suveræne Herre.' ²⁵ "Hvad angår dig, menneskesøn, på den dag jeg tager fra dem deres fæstning, glæden ved deres pragt, deres øjnes glæde, deres hjertes begær, og deres sønner og døtre også— ²⁶ på den dag vil en flygtning komme til dig for at rapportere nyhederne. ²⁷ På den dag vil din mund blive åbnet for den, der undslipper,

og du vil tale og ikke længere være tavs. Således vil du være et tegn for dem, og de vil vide, at jeg er Herren."

25 Herrens budskab nåede mig: ² "Menneskesøn, vend dig mod ammonitterne og profetér dette imod dem, ³ sig til dem: 'Hør Herrens Guds ord. Dette siger Herren Gud: Fordi I sagde "Aha!" over mit helligdom, da det blev vanhelliget, og over Israels land, da det blev lagt øde, og over Judas folk, da de gik i eksil, ⁴ derfor, se, jeg vil overgive jer til Østens folk som en ejendom. De vil slå lejre blandt jer og gøre deres boliger blandt jer; de vil spise jeres frugt og drikke jeres mælk. ⁵ Jeg vil gøre Rabba til en græsgang for kameler og Ammon til et hvilested for hjoede. Så skal I vide, at jeg er Herren. ⁶ For dette siger Herren Gud: Fordi I har klappet i hænderne og stampet med fødderne og glædet jer med al ondskab i jeres hjerte mod Israels land, ⁷ derfor, se, jeg vil række min hånd mod jer og give jer som bytte til nationerne. Jeg vil udrydde jer fra folkene og eliminere jer fra landene. Jeg vil ødelægge jer, og I skal vide, at jeg er Herren."

⁸ "Dette siger Herren Gud: 'Fordi Moab og Seir sagde, "Se, Judas hus er som alle de andre nationer," ⁹ derfor, se, jeg vil blotlægge Moabs flanke, begyndende med dets grænsebyer—Beth Jeshimoth, Baal Meon og Kiriathaim—landets herlighed. ¹⁰ Jeg vil overgive Moab sammen med ammonitterne til Østens folk som en ejendom, så ammonitterne bliver glemt blandt nationerne; ¹¹ og jeg vil udføre domme over Moab. Så skal de vide, at jeg er Herren."

¹² "Dette siger Herren Gud: 'Fordi Edom handlede i hævn mod Judas hus og pådrog sig stor skyld ved at gøre det, ¹³ derfor siger Herren Gud: Jeg vil række min hånd mod Edom og eliminere både mennesker og dyr. Jeg vil lægge det øde, og fra Teman til Dedan skal de falde for sværdet. ¹⁴ Jeg vil tage min hævn over Edom ved mit folk Israels hånd, og de vil handle med Edom efter min vrede og min harme; de skal kende min hævn, erklærer Herren Gud.'" ¹⁵ "Dette siger Herren Gud: 'Fordi filistrene handlede i hævn og tog hævn med ondskab i deres hjerter, og med gammel fjendskab søgte at ødelægge Juda, ¹⁶ derfor siger Herren Gud: Se, jeg er ved at række min hånd mod filistrene og eliminere keretterne; og jeg vil ødelægge resten langs kysten. ¹⁷ Jeg vil udføre

Ezekiels Bog

stor hævn over dem med rasende irttesættelser; og de skal vide, at jeg er Herren, når jeg bringer min hævn over dem.”

26 I det ellefte år, på den første dag i måneden, kom Herrens budskab til mig: ²

”Menneskesøn, fordi Tyrus har sagt om Jerusalem: 'Aha! Nationernes port er brudt; den har åbnet sig for mig. Nu hvor hun er i ruiner, vil jeg blomstre,' ³ derfor siger den suveræne Herre: Se, jeg er imod dig, Tyrus, og jeg vil bringe mange nationer imod dig, som havet bringer sine bølger op. ⁴ De vil ødelægge Tyrus' mure og rive hendes tårne ned; jeg vil feje hendes murbrokker væk og gøre hende til en nøgen klippe. ⁵ Ude i havet vil hun blive et sted til at sprede net, for jeg har talt, erklærer den suveræne Herre. Hun vil blive plyndret af nationerne, ⁶ og hendes bosættelser på fastlandet vil blive dræbt med sværdet. Så vil de vide, at jeg er Herren. ⁷ For dette siger den suveræne Herre: Se, jeg vil bringe imod Tyrus Nebukadnezar, Babylons konge, kongernes konge, med heste, vogne, kavaleri og en stor hær. ⁸ Han vil hærge dine bosættelser på fastlandet med sværdet; han vil opstille belejningsværker imod dig, bygge en rampe op til dine mure og rejse et stort skjold imod dig. ⁹ Han vil slå dine mure med sine vædder og nedrive dine tårne med sine våben. ¹⁰ På grund af mængden af hans heste vil støvet, de rejser, dække dig; dine mure vil ryste ved lyden af kavaleriet, vognene og stridsvognene, når han trænger ind i dine porte, som mænd trænger ind i en by, hvis mure er blevet brudt. ¹¹ Med hovenes af sine heste vil han trampe alle dine gader; han vil dræbe dit folk med sværdet, og dine stærke søjler vil falde til jorden. ¹² De vil plyndre din rigdom og røve dine varer; de vil rive dine mure ned og nedbryde dine fine huse og kaste dine sten, tømmer og murbrokker i havet. ¹³ Jeg vil gøre ende på dine støjende sange, og lyden af dine harper vil ikke længere høres. ¹⁴ Jeg vil gøre dig til en gold klippe, og du vil blive et sted til at sprede fiskenet. Du skal ikke genopbygges, for jeg, Herren, har talt, erklærer den suveræne Herre. ¹⁵ Dette siger den suveræne Herre til Tyrus: Vil ikke kystlandene skælve ved lyden af dit fald, når de sårede stønner og slagtingen finder sted midt iblandt dig? ¹⁶ Da vil alle havets fyrster stige ned fra deres troner, fjerne deres kapper og tage deres broderede klæder af. Klædt i rædsel vil de sidde på jorden, skælvende

hvert øjeblik, forfærdede over dig. ¹⁷ De vil tage op en klagesang om dig og sige til dig:

’Hvordan er du ødelagt, berømte by, befolket af mænd fra havet! Du var en magt på havene, du og dine borgere; du spredte din rædsel over alle, der boede der. ¹⁸ Kystlandene skælver nu på dagen for dit fald; øerne i havet er i rædsel over dit sammenbrud.’

¹⁹ For dette siger den suveræne Herre: Når jeg gør dig til en øde by, som byer der ikke længere er beboet, og når jeg bringer havdybderne over dig og dens store vande dækker dig, ²⁰ så vil jeg bringe dig ned med dem, der går ned i graven, til de gamle folk. Jeg vil lade dig bo i jordens nedre dele, som i gamle ruiner, med dem, der går ned i graven, så du ikke vil vende tilbage eller tage din plads i de levendes land. ²¹ Jeg vil bringe dig til en frygtelig ende, og du vil ikke være mere. Du vil blive søgt, men du vil aldrig igen blive fundet, erklærer den suveræne Herre.

27 Et budskab fra Herren kom til mig: ² ”Menneskesøn, opløft en klagesang over Tyrus. ³ Sig til Tyrus, som sidder ved havets port, købmand for folkene til mange kyster: 'Dette siger den Suveræne Herre:

”Du har erklæret, Tyrus, ”Jeg er fuldkommen i skønhed.” ⁴ Dit domæne er i havets hjerte; dine bygmestre har fuldendt din skønhed. ⁵ De lavede alt dit tømmer af enebærtræ fra Senir; en cedertræ fra Libanon blev taget for at lave en mast til dig. ⁶ Af egetræer fra Bashan lavede de dine årer; dit dæk var indlagt med elfenben fra buksbomtræ fra Cyperns kyster. ⁷ Dit sejl var af fint broderet linned fra Egypten, der tjente som dit banner; dine baldakiner var af blå og purpur fra Elishahs kyster. ⁸ Indbyggerne i Sidon og Arvad var dine roere; dine vise mænd, Tyrus, var ombord som dine sømænd. ⁹ De ældste fra Gebal og deres dygtige mænd var hos dig, og tætnede dine samlinger. Alle havets skibe og deres sømænd var hos dig for at handle med dine varer. ¹⁰ ”Mænd fra Persien, Lud og Put var i din hær, dine krigere. De hang deres skjolde og hjelme på dine mure, og bragte dig pragt. ¹¹ Mændene fra Arvad og din hær var på dine mure rundt omkring, og Gammadim var i dine tårne. De hang deres skjolde på dine mure rundt omkring; de fuldendte din skønhed.

Ezekiels Bog

¹² "Tarshish handlede med dig på grund af din store rigdom af varer; de byttede sølv, jern, tin og bly for dine varer. ¹³ "Javan, Tubal og Meshek var dine købmænd; de handlede med menneskeliv og bronzefartøjer for dine varer. ¹⁴ "Mænd fra Beth Togamah byttede heste, krigsheste og muldyr for dine varer. ¹⁵ "Mændene fra Dedan var dine handlende; mange kystlande var dit marked, og de betalte dig med elfenbenstænder og ibenholt. ¹⁶ "Aram var din kunde på grund af overfloden af dine varer; de byttede smaragder, purpurstof, broderet klæde, fint linned, koraller og rubiner for dine varer. ¹⁷ "Judah og Israel handlede med dig; de byttede hvide fra Minnith, kager, honning, olie og balsam for dine varer. ¹⁸ "Damaskus handlede med dig på grund af dine mange produkter og store rigdom af varer, og tilbød vin fra Helbon og uld fra Zahar. ¹⁹ Vedan og Javan fra Uzal byttede smedejern, kanel og kalmus for dine varer. ²⁰ "Dedan handlede med sadelklæder med dig. ²¹ "Arabien og alle Kedars fyrster var dine kunder, og handlede med lam, væddere og geder. ²² "Købmændene fra Saba og Raamah handlede med dig; for dine varer byttede de de fineste af alle krydderier, ædelsten og guld. ²³ "Haran, Canneh og Eden, og købmændene fra Saba, Assur og Kilmad handlede med dig. ²⁴ På dit marked handlede de med dig i udvalgte klæder, blåt stof, broderet arbejde og flerfarvede tæpper med tæt snoede snore.

²⁵ "Skibene fra Tarshish var dine transportører for dine varer. Du var fyldt med tung last og var hertig i havets hjerte. ²⁶ Dine roere har bragt dig ind i de store vande; østenvinden har brudt dig i stykker i havets hjerte. ²⁷ Din rigdom, dine varer og dine handelsvarer, dine søfolk, sømænd og skibsbyggere, dine købmænd og alle dine krigere, og alle som er i dig, vil falde i havets hjerte på dagen for dit skibsforslis. ²⁸ Ved lyden af dine søfolks råb, vil kystlandene ryste. ²⁹ Alle dem, der styrer årerne vil forlade deres skibe; søfolkene og alle sømændene vil stå på kysten. ³⁰ De vil hæve deres stemmer og råbe bittert over dig; de vil kaste støv på deres hoveder og rulle sig i aske. ³¹ De vil barbere deres hoveder på grund af dig og tage sæk på. De vil græde for dig i sjælens bitterhed med bitter klage. ³² Mens de jærner og sørger over dig, vil de tage en klagesang op for dig og synge: "Hvem er som Tyrus, nu stille midt i havet?" ³³ Når dine varer sejlede over havene, bragte du stor

handel til mange nationer; med din store rigdom og dine varer bragte du velstand til jordens konger. ³⁴ Nu er du knust af havene i vanddybet; dine varer og hele din besætning er gået ned med dig. ³⁵ Alle, der bor i kystlandene er forfærdede over dig; deres konger skælver af rædsel, deres ansigter forvrængede af frygt. ³⁶ Købmændene blandt folkene hvæser ad dig; du er kommet til en frygtelig ende og vil ikke være mere."

28 Et budskab fra Herren kom til mig, ² "Menneskesøn, sig til fyrsten af Tyrus: 'Dette siger den suveræne Herre: "I dit hjertes arrogance proklamerer du, 'Jeg er en gud; jeg sidder på gudernes trone i havets hjerte.' Dog er du en dødelig og ikke en gud, selvom du forestiller dig selv så klog som en gud. ³ Se, er du klogere end Daniel? Er ingen hemmelighed for skjult for dig? ⁴ Ved din visdom og forståelse har du erhvervet rigdom for dig selv og samlet guld og sølv i dine skatte. ⁵ Ved din store dygtighed i handel har du øget din rigdom, og dit hjerte er blevet stolt på grund af din rigdom. ⁶ "Derfor siger den suveræne Herre:

'Fordi du har gjort dit hjerte som en guds hjerte, ⁷ derfor, se, jeg vil bringe fremmede imod dig, de mest hensynsløse af nationerne; de vil trække deres sværd mod din visdoms skønhed og vanhellige din pragt. ⁸ De vil bringe dig ned til dybet, og du vil dø voldsomt i havets hjerte. ⁹ Vil du stadig sige, 'Jeg er en gud,' i nærværelse af dem, der slår dig ihjel? Du vil være en dødelig, ikke en gud, i hænderne på dem, der sårer dig. ¹⁰ Du vil dø de uomskårnes død ved fremmedes hænder.

Jeg har talt, erklærer den suveræne Herre. ¹¹ Endnu engang kom et budskab fra Herren til mig, ¹² "Menneskesøn, opløft en klagesang over kongen af Tyrus og sig til ham: 'Dette siger den suveræne Herre:

"Du var fuldkommenhedens segl, fuld af visdom og perfekt i skønhed. ¹³ Du var i Eden, Guds have; hver ædelsten var din beklædning: karneol, topas og diamant, beryl, onyx og jaspis, lapis lazuli, turkis og smaragd. Dine indfatninger og monteringer var lavet i guld; på den dag du blev skabt blev de forberedt. ¹⁴ Du var den salvende kerub, der dækker, og jeg satte dig på Guds hellige bjerg; du vandrede blandt ildens sten. ¹⁵ Du var ulastelig i dine veje fra den dag du blev skabt indtil der blev fundet

Ezekiels Bog

ondskab i dig.¹⁶ Gennem din handels overflod blev du fyldt med vold, og du syndede. Så jeg kastede dig som vanhellig fra Guds bjerg, og jeg ødelagde dig, du dækkende kerub, fra midten af ildens sten.¹⁷ Dit hjerte blev stolt på grund af din skønhed; du korrumperede din visdom på grund af din pragt. Jeg kastede dig til jorden; jeg afslørede dig for konger, for at de kunne betragte dig.¹⁸ Ved dine mange overtrædelser, i din handels uretfærdighed, vanhelligede du dine helligdomme. Så jeg bragte en ild frem fra dig; den fortærede dig, og jeg gjorde dig til aske på jorden for øjnene af alle, der så dig.¹⁹ Alle de nationer, der kendte dig er forfærdede over dig; du er blevet en rædsel og skal ikke være mere for evigt.²⁰

²⁰ Et budskab fra Herren kom til mig,²¹ "Menneskesøn, vend dit ansigt mod Sidon, og profetér imod hende²² og sig, 'Dette siger den suveræne Herre:

"Se, jeg er imod dig, Sidon, og jeg vil blive herliggjort i din midte. Da skal de vide, at jeg er Herren, når jeg udfører domme imod hende og åbenbarer min hellighed i hende.²³ For jeg vil sende en pest over hende og blod ind i hendes gader; de dræbte vil falde i hendes midte ved sværdet på alle sider. Da skal de vide, at jeg er Herren.

²⁴ Og der vil ikke længere være for Israels hus en smertefuld torn eller en stikkende torn fra nogen omkring dem, der foragtede dem. Da skal de vide, at jeg er den suveræne Herre.²⁵ 'Dette siger den suveræne Herre: Når jeg samler Israels hus fra de folk, blandt hvilke de er spredt, og viser mig hellig blandt dem i nationernes øjne, da skal de bo i deres eget land, som jeg gav min tjener Jakob.²⁶ De skal bo der trygt; de skal bygge huse og plante vingårde, og bo trygt, når jeg udfører domme over alle deres naboer, der foragtede dem. Da skal de vide, at jeg er Herren deres Gud."

29 I det tiende år, i den tiende måned, på den tolvte dag, kom Herrens ord til mig:² "Menneskesøn, vend dit ansigt mod Farao, kongen af Egypten, og profetér imod ham og hele Egypten.³ Tal og sig: 'Dette siger den suveræne Herre:

"Jeg er imod dig, Farao, konge af Egypten, du store monster, der ligger midt i dine floder. Du har sagt:

'Nilen er min; jeg har skabt den for mig selv.'⁴ Jeg vil sætte kroge i dine kæber og få fiskene i dine floder til at klæbe til dine skæl. Jeg vil trække dig op fra dine floder, med alle fiskene klæbende til dine skæl.⁵ Jeg vil efterlade dig i ørkenen, du og alle fiskene i dine floder. Du vil falde på den åbne mark, ikke samlet eller samlet op. Jeg har givet dig som føde til jordens dyr og himlens fugle.

⁶ Da vil alle indbyggerne i Egypten vide, at jeg er Herren. Du har været en sivstav for Israels hus.⁷ Da de greb dig med deres hænder, splintrede du og rev deres skuldre op; da de lænede sig på dig, brækkede du og fik alle deres rygge til at ryste.⁸ 'Derfor siger den suveræne Herre: Jeg vil bringe et sværd imod dig og udrydde både mennesker og dyr.

⁹ Egyptens land vil blive en øde ødemark. Da vil de vide, at jeg er Herren. Fordi du sagde: 'Nilen er min; jeg har skabt den,'¹⁰ derfor er jeg imod dig og dine floder, og jeg vil gøre Egyptens land til en ruin og en øde ødemark fra Migdol til Syene, så langt som til Kusj's grænse.¹¹ Ingen menneskefod vil passere igennem det, og heller ikke en dyrefod vil passere igennem det, og det vil være ubeboet i fyrre år.¹² Jeg vil gøre Egyptens land øde blandt ødelagte lande, og hendes byer vil ligge øde i fyrre år blandt ødelagte byer. Jeg vil sprede egypterne blandt nationerne og sprede dem gennem landene.¹³ 'For dette siger den suveræne Herre: Ved slutningen af fyrre år vil jeg samle egypterne fra de folk, hvor de blev spredt.¹⁴ Jeg vil genoprette Egyptens formuer og bringe dem tilbage til landet Patros, deres forfædres land, og der vil de være et lavt kongerige.

¹⁵ Det vil være det laveste af kongerigerne og vil aldrig igen ophøje sig over de andre nationer. Jeg vil gøre det så svagt, at det aldrig igen vil herske over nationerne.¹⁶ Egypten vil ikke længere være en kilde til tillid for Israels hus, der bringer deres skyld i erindring ved at vende sig til hende for hjælp. Da vil de vide, at jeg er den suveræne Herre."¹⁷ I det syvogtyvende år, i den første måned, på den første dag, kom Herrens ord til mig:¹⁸ "Menneskesøn, Nebukadnezar, kongen af Babylon, fik sin hær til at arbejde hårdt mod Tyrus; hvert hoved blev skaldet og hver skulder blev slidt. Alligevel fik han og hans hær ingen belønning fra det felttog, han førte mod Tyrus.¹⁹ Derfor siger den suveræne Herre: Jeg vil give Egypten til Nebukadnezar, kongen af Babylon, og han vil bære dens rigdom bort. Han vil plyndre og røve landet som løn til sin hær.²⁰ Jeg har givet ham

Ezekiels Bog

Egypten som en belønning for hans indsats, fordi han og hans hær handlede for mig, erklærer den suveræne Herre. ²¹ "På den dag vil jeg få styrke til at opstå for Israels hus, og jeg vil gøre dig i stand til at tale blandt dem. Da vil de vide, at jeg er Herren."

30 Herrens ord kom til mig: ² "Menneskesøn, profetér og sig: 'Dette siger den suveræne Herre:

"Klag, 'Ak for den dag!' ³ For dagen er nær, ja, Herrens dag er nær; en dag med skyer, en tid med undergang for nationerne. ⁴ Et sværd vil komme over Egypten, og der vil være angst i Kusj. Når de dræbte falder i Egypten, vil hendes rigdom blive bortført, og hendes fundamenter vil blive revet ned.

⁵ Kusj, Put, Lud, hele Arabien, Libyen og folket i pagtslandet vil falde for sværdet sammen med Egypten. ⁶ "Dette siger Herren:

"Egyptens allierede vil falde og hendes magts stolthed vil blive bragt ned. Fra Migdol til Syene vil de falde for sværdet inden i hende," erklærer den suveræne Herre. ⁷ "De vil være øde blandt øde lande, og deres byer vil ligge blandt ødelagte byer. ⁸ Så vil de vide, at jeg er Herren, når jeg sætter ild til Egypten og alle hendes hjælpere er knust.

⁹ På den dag vil budbringere gå ud fra mig i skibe for at skræmme Kusj ud af hendes selvtilfredshed; skælven vil gribe dem på Egyptens undergangsdag, for den kommer med sikkerhed. ¹⁰ "Dette erklærer den suveræne Herre:

"Jeg vil gøre ende på den egyptiske mængde og jeg vil bruge Nebukadnezar, Babylons konge, til det. ¹¹ Han og hans folk med ham, de mest hensynsløse af nationerne, vil blive bragt ind for at ødelægge landet. De vil trække deres sværd mod Egypten og fylde landet med de dræbte. ¹² Jeg vil tørre Nilens vand ud og sælge landet i hænderne på onde mænd; ved fremmedes hånd vil jeg lægge landet øde og alt, hvad der er i det.

Jeg, Herren, har talt. ¹³ "Dette siger den suveræne Herre:

"Jeg vil ødelægge afguderne og gøre en ende på billederne i Memphis. Der vil ikke længere være en fyrste i Egypten, og jeg vil sprede frygt over hele landet. ¹⁴ Jeg vil lægge Pathros øde, sætte ild til Zoan, og straffe Theben. ¹⁵ Jeg vil udøse min vrede

over Pelusium, Egyptens fæstning, og eliminere Thebens horder. ¹⁶ Jeg vil sætte ild til Egypten; Pelusium vil vride sig i smerte, Theben vil blive brudt, og Memphis vil være i konstant nød. ¹⁷ De unge mænd fra Heliopolis og Bubastis vil falde for sværdet, og kvinderne vil blive taget til fange. ¹⁸ Mørk vil dagen være i Tahpanhes når jeg bryder Egyptens åg; der vil hendes stolte styrke komme til en ende. Hun vil blive dækket af skyer, og hendes døtre vil gå i fangenskab. ¹⁹ Således vil jeg bringe domme over Egypten, og de vil vide, at jeg er Herren."

²⁰ I det ellefte år, i den første måned på den syvende dag, kom Herrens ord til mig: ²¹ "Menneskesøn, jeg har brækket armen på Farao, Egyptens konge. Den er ikke blevet forbundet til heling eller viklet med en bandage, så den kan blive stærk nok til at svinge sværdet. ²² Derfor siger den suveræne Herre: 'Se, jeg er imod Farao, Egyptens konge, og jeg vil brække begge hans arme, den stærke såvel som den brækkede, og få sværdet til at falde fra hans hånd. ²³ Jeg vil få egypterne til at blive spredt blandt nationerne, og jeg vil sprede dem over landene. ²⁴ Jeg vil styrke Babylons konge og lægge mit sværd i hans hånd, men jeg vil brække Faraos arme, og han vil stønne foran ham som en, der er alvorligt såret. ²⁵ Jeg vil styrke Babylons konges arme, men Faraos arme vil falde slappe. Så vil de vide, at jeg er Herren, når jeg lægger mit sværd i Babylons konges hånd, og han svinger det mod Egyptens land. ²⁶ Når jeg spreder egypterne blandt nationerne og spreder dem over landene, så vil de vide, at jeg er Herren."

31 I det ellefte år, i den tredje måned, på den første dag, kom Herrens budskab til mig: ² "Menneskesøn, sig til Farao, kongen af Egypten, og til hans skarer,

'Hvem kan sammenlignes med dig i din storhed?' ³ Se, Assyrien var som en ceder i Libanon, med dejlige grene, der gav skygge til skoven, og tårnede højt, dens top blandt skyerne. ⁴ Vandene nærrede den, de dybe kilder fik den til at vokse høj. Dens strømme flød omkring dens plantested og sendte kanaler til alle markens træer. ⁵ Således rejste den sig højere end alle markens træer; dens grene blev mange, og dens grene strakte sig langt på grund af de rigelige vande, da den spredte dem ud. ⁶ Alle himlens fugle byggede rede i dens grene, og under

Ezekiels Bog

dens grene fødte alle markens dyr; alle de store nationer boede under dens skygge. ⁷ Den var storslået i sin storhed, med sine vidtstrakte grene; for dens rødder nåede til rigelige vande. ⁸ Cederne i Guds have kunne ikke måle sig med den, ej heller kunne enebærtræerne matche dens grene, ej heller kunne platantræerne sammenlignes med dens grene— intet træ i Guds have kunne måle sig med dens skønhed. ⁹ Jeg gjorde den smuk med mangfoldigheden af dens grene, og alle Edens træer i Guds have misundte den.

¹⁰ "Derfor siger den suveræne Herre: Fordi den blev ophøjet i højde, og satte sin top blandt skyerne, og dens hjerte blev stolt i sin ophøjethed, ¹¹ overgav jeg den til nationernes hersker, for at han kunne behandle den efter dens ondskab. Jeg kastede den bort. ¹² Udenlandske tyranner fra nationerne fældede den og efterlod den; dens grene faldt på bjergene og i alle dalene, dens grene lå brudt i alle landets kløfter. Alle jordens folk forlod dens skygge og forlod den. ¹³ Alle himlens fugle slog sig ned på dens faldne stamme, og alle markens dyr søgte ly blandt dens grene. ¹⁴ Således vil ingen andre træer ved vandene nogensinde stolt tårne sig i højde, ej heller sætte deres toppe blandt skyerne, ej heller vil deres velvandede mægtige stå højt i deres højde. For de er alle overgivet til døden, til jorden nedenunder, blandt dødelige, der stiger ned i graven. ¹⁵ "Dette siger den suveræne Herre: På den dag, det steg ned til Sheol, bragte jeg sorg over det; jeg dækkede de dybe kilder for det, og holdt dets strømme tilbage. Dets rigelige vande blev holdt tilbage, og jeg fik Libanon til at sørge over det, og alle markens træer visnede bort. ¹⁶ Jeg fik nationerne til at skælve ved lyden af dets fald, da jeg bragte det ned til Sheol med dem, der stiger ned i graven. Da blev alle de velvandede træer i Eden, de udvalgte og bedste i Libanon, trøstet i jorden nedenunder. ¹⁷ De gik også ned til Sheol med det, til dem, der blev dræbt af sværdet, sammen med dem, der var dets styrke, som boede i dets skygge blandt nationerne. ¹⁸ "Hvem blandt Edens træer kan du sammenlignes med i herlighed og storhed? Alligevel vil du blive bragt ned med Edens træer til jorden nedenunder; du vil ligge blandt de uomskårne, med dem, der blev dræbt af sværdet. Dette er Farao og alle hans horder, erklærer den suveræne Herre."

32 I det tolvte år, i den tolvte måned, på den første dag i måneden, kom Herrens ord til mig, og det lød: ² "Menneskesøn, opløft en klagesang over Farao, kongen af Egypten, og sig til ham: 'Du sammenlignede dig selv med en løve blandt nationerne, men du er som et uhyre i havene; du basker rundt i dine floder, gør vandet grumset med dine fødder og forurener deres strømme.' ³ Dette siger den suveræne Herre:

'Jeg vil sprede mit net over dig med en mængde folk, og de vil hale dig op i mit net. ⁴ Jeg vil kaste dig på land og smide dig på den åbne mark. Jeg vil få alle himlens fugle til at slå sig ned på dig, og alle de vilde dyr til at mæske sig i dig. ⁵ Jeg vil lægge dit kød på bjergene og fylde dalene med dine rester. ⁶ Jeg vil gennemvæde landet med dit flydende blod så langt som bjergene, og kløfterne vil blive fyldt med dit kød. ⁷ Når jeg slukker dig, vil jeg dække himlene og formørke deres stjerner; jeg vil dække solen med en sky, og månen vil ikke give sit lys. ⁸ Alle de skinnende lys på himlen vil jeg formørke over dig, og jeg vil bringe mørke over dit land,' erklærer den suveræne Herre. ⁹ 'Jeg vil forurolige mange folks hjerter, når jeg bringer din ødelæggelse blandt nationerne, ind i lande du ikke har kendt. ¹⁰ Jeg vil gøre mange folk forfærdede over dig, og deres konger vil skælve af rædsel på grund af dig når jeg svinger mit sværd foran dem. På din undergangs dag, vil hver af dem skælve > hvert øjeblik for sit liv.'

¹¹ Dette erklærer den suveræne Herre:

'Babylons konges sværd vil komme imod dig. ¹² Jeg vil få dine horder til at falde ved de mægtige krigeres sværd, de mest hensynsløse af nationerne. De vil knuse Egyptens stolthed, og alle hendes horder vil blive væltet. ¹³ Jeg vil ødelægge alt hendes kvæg ved mange vande, så hverken menneskers fod eller dyrenes hove vil gøre dem grumsede mere. ¹⁴ Så vil jeg lade hendes vande blive rolige og få hendes strømme til at flyde jævnt,' erklærer den suveræne Herre. ¹⁵ 'Når jeg gør Egyptens land øde og berøver det alt, hvad der fylder det, > når jeg slår alle dem ned, der bor der, så vil de vide, at jeg er Herren.'

¹⁶ Dette er klagesangen, de vil synge for hende. Nationernes døtre vil synge den; over Egypten og alle hendes horder vil de synge den,' erklærer den

Ezekiels Bog

suveræne Herre. ¹⁷ I det tolvte år, på den femtende dag i måneden, kom Herrens ord til mig, og det lød: ¹⁸ "Menneskesøn, klag over Egyptens horder og overgiv dem til jordens dybder, hende og de mægtige nationers døtre, med dem, der går ned i graven. ¹⁹ Sig til dem, 'Hvem overgår du i skønhed? Gå ned og læg dig med de uomskårne.' ²⁰ De vil blive regnet blandt dem, der er dræbt med sværdet. Sværdet er draget; lad hende blive taget bort med alle hendes horder. ²¹ De mægtige ledere vil tale om Egypten og hendes allierede fra de dødes rige: 'De er kommet ned og ligger med de uomskårne, med dem der blev dræbt med sværdet.' ²² 'Assyrien er der med hele sin hær; hun er omgivet af gravene for alle sine dræbte, alle der er faldet for sværdet. ²³ Deres grave er dybt inde i graven, og hendes hær ligger omkring hendes grav. Alle der havde spredt rædsel i de levendes land er blevet dræbt, faldet for sværdet. ²⁴ 'Elam er der, med alle hendes horder omkring hendes grav. Alle er dræbt, faldet for sværdet. Alle der havde spredt rædsel i de levendes land gik uomskårne ned til jordens dybder. De bærer deres skam med dem der går ned i graven. ²⁵ En hvilested er gjort for hende blandt de dræbte, med alle hendes horder omkring hendes grav. Alle er uomskårne, dræbt med sværdet. Fordi deres rædsel havde spredt sig i de levendes land, bærer de deres skam med dem der går ned i graven; de er lagt blandt de dræbte. ²⁶ 'Meshek og Tubal er der, med alle deres horder omkring deres grave. Alle er uomskårne, dræbt med sværdet fordi de spredte deres rædsel i de levendes land. ²⁷ Men de ligger ikke med de faldne krigere fra fortiden, der gik ned til de dødes rige med deres krigsvåben—deres sværd placeret under deres hoveder og deres skjolde hvilende på deres knogler—selvom disse krigere også havde terroriseret de levendes land. ²⁸ Du også, Farao, vil blive ydmyget og vil hvile blandt de uomskårne, med dem der blev dræbt med sværdet. ²⁹ 'Edom er der, hendes konger og alle hendes fyrster; trods deres magt, er de placeret med dem der blev dræbt med sværdet. De hviler med de uomskårne, med dem der går ned i graven. ³⁰ 'Alle nordens fyrster og alle sidonierne er der; de gik ned med de dræbte i vanære trods den rædsel forårsaget af deres magt. De hviler uomskårne med dem der blev dræbt med sværdet og bærer deres skam med dem der går ned i graven. ³¹ 'Farao vil se dem og han vil blive trøstet for alle sine horder der

blev dræbt med sværdet, erklærer den suveræne Herre. ³² Selvom jeg havde ham til at sprede rædsel i de levendes land, vil Farao og alle hans horder blive lagt blandt de uomskårne, med dem der blev dræbt med sværdet, erklærer den suveræne Herre.

33 Herrens budskab kom til mig og sagde: ² 'Menneskesøn, tal til dine landsmænds sønner og sig til dem: 'Hvis jeg bringer et sværd over et land, og folkene i landet udvælger en mand blandt dem og udnævner ham til deres vægter, ³ og han ser sværdet komme over landet og blæser i trompeten for at advare folket, ⁴ så hvis nogen hører lyden af trompeten men ikke tager advarslen, og sværdet kommer og tager ham bort, vil hans blod være på hans eget hoved. ⁵ Han hørte lyden af trompeten men tog ikke advarslen; hans blod vil være på ham selv. Hvis han havde taget advarslen, ville han have reddet sit liv. ⁶ Men hvis vægteren ser sværdet komme og ikke blæser i trompeten, og folket ikke bliver advaret, og sværdet kommer og tager en person bort, bliver han taget bort for sin uret, men jeg vil holde vægteren ansvarlig for hans blod.' ⁷ 'Nu hvad angår dig, menneskesøn, har jeg udnævnt dig til en vægter for Israels hus; så hør det ord, jeg taler, og giv dem en advarsel fra mig. ⁸ Når jeg siger til den onde, 'Du onde person, du vil sikkert dø,' og du ikke taler for at advare den onde fra hans vej, skal den onde person dø for sin synd, men jeg vil holde dig ansvarlig for hans blod. ⁹ Men hvis du advarer den onde person om at vende sig fra sine veje, og han ikke gør det, vil han dø for sin synd, men du vil have reddet dit liv. ¹⁰ 'Nu hvad angår dig, menneskesøn, sig til Israels hus, 'Dette er hvad I siger: 'Vore overtrædelser og synder tynger os, og vi svinder hen i dem. Hvordan kan vi da overleve?'"¹¹ Sig til dem, 'Så sandt jeg lever, erklærer den suveræne Herre, jeg har ikke behag i den ondes død, men snarere at den onde vender om fra sine veje og lever. Vend om, vend om fra jeres onde veje! Hvorfor vil I dø, Israels hus?' ¹² 'Derfor, menneskesøn, sig til dine medborgere, 'Den retfærdiges retfærdighed vil ikke redde ham på hans overtrædelses dag, og hvad angår den ondes ondskab, vil han ikke falde på grund af den den dag, han vender sig fra sin ondskab; ej heller vil en retfærdig person kunne leve ved sin retfærdighed den dag, han begår synd.' ¹³ Når jeg siger til den retfærdige, at han vil sikkert leve, og han stoler på sin retfærdighed og begår uretfærdighed, vil ingen

Ezekiels Bog

af hans retfærdige gerninger blive husket; han vil dø for den uretfærdighed, han har begået.¹⁴ Men når jeg siger til den onde, 'Du vil sikkert dø,' og han vender sig bort fra sin synd og gør, hvad der er ret og rigtigt—¹⁵ hvis han returnerer, hvad han tog i pant for et lån, betaler tilbage, hvad han har stjålet, følger de love, der sikrer liv, og ikke begår uretfærdighed, vil han sikkert leve; han vil ikke dø.¹⁶ Ingen af de synder, han har begået, vil blive husket imod ham. Han har gjort, hvad der er ret og rigtigt; han vil sikkert leve.¹⁷ "Men dine medborgere hævder, 'Herrens vej er ikke retfærdig,' når det er deres egen vej, der ikke er retfærdig.¹⁸ Hvis en retfærdig person vender sig fra sin retfærdighed og gør forkert, vil han dø for det.¹⁹ Men når en ond person vender sig bort fra sin ondskab og gør, hvad der er ret og rigtigt, vil han leve ved at gøre det."²⁰ Alligevel siger I, 'Herrens vej er ikke retfærdig.' Jeg vil dømme hver af jer efter jeres egne veje, Israels hus."²¹ Nu i det tolvte år af vores eksil, på den femte dag i den tiende måned, kom en mand, der var flygtet fra Jerusalem, til mig og sagde, "Byen er blevet taget."²² Nu havde Herrens hånd været over mig om aftenen, før manden ankom, og Han åbnede min mund, før manden kom til mig om morgenen. Så min mund blev åbnet, og jeg var ikke længere tavs.²³ Så kom Herrens budskab til mig og sagde:²⁴ "Menneskesøn, de, der bor i ruinerne i Israels land, siger, 'Abraham var kun én mand, men han besad landet. Men vi er mange; sikkert er landet givet til os som en besiddelse.'²⁵ Derfor sig til dem, 'Dette siger den suveræne Herre: Da I spiser kød med blodet i det, løfter jeres øjne til jeres afguder og udgyder blod, skulle I så besidde landet?'²⁶ I stoler på jeres sværd, I begår vederstyggeligheder, og hver af jer besudler sin nabos hustru. Skulle I så besidde landet?'²⁷ Du skal sige dette til dem: 'Dette siger den suveræne Herre: Så sandt jeg lever, de, der er i ruinerne, vil falde for sværdet, og dem i det åbne felt vil jeg give til de vilde dyr for at blive fortæret, og dem i fæstninger og huler vil dø af pest.'²⁸ Jeg vil gøre landet til en øde ødemark, og hendes stolte styrke vil komme til en ende, og Israels bjerge vil være øde, så ingen vil passere igennem.'²⁹ Så vil de vide, at jeg er Herren, når jeg har gjort landet til en øde ødemark på grund af alle de vederstyggeligheder, de har begået.'³⁰ "Men hvad angår dig, menneskesøn, dine medborgere, der taler med hinanden om dig ved murene og i husenes

døråbninger, siger til hinanden, 'Kom og hør det budskab, der er kommet fra Herren.'³¹ Og de kommer til dig, som folk kommer, og sidder foran dig som mit folk og hører dine ord, men de sætter dem ikke i praksis. Deres munde taler om kærlighed, men deres hjerter søger uretfærdig vinding.'³² Faktisk er du for dem som en, der synger kærlighedssange med en smuk stemme og spiller et instrument godt, for de hører dine ord men sætter dem ikke i praksis.'³³ Så når det sker—som det sikkert vil—så vil de vide, at en profet har været blandt dem."

34 Et budskab fra Herren kom til mig:² "Menneskesøn, profetér imod Israels hyrder; profetér og sig til dem: 'Dette siger den Suveræne Herre: Ve Israels hyrder, som har fødet sig selv! Burde hyrderne ikke tage sig af hjorden?'³ I fortærer fedtet, klæder jer med ulden og slagter de bedste dyr, men I tager jer ikke af hjorden.'⁴ I har ikke styrket de svage, helbredt de syge eller forbundet de sårede. I har ikke bragt de vildfarne tilbage eller søgt de fortabte. I stedet har I hersket over dem med magt og hårdhed.'⁵ Så de blev spredt på grund af mangel på en hyrde, og da de blev spredt, blev de til føde for alle de vilde dyr.'⁶ Min hjord vandrede over alle bjergene og på hver høj bakke; de blev spredt over hele jorden, og ingen søgte eller ledte efter dem.'⁷ Således, I hyrder, lyt til Herrens ord:⁸ 'Så sandt jeg lever, erklærer den Suveræne Herre, fordi min hjord er blevet plyndret og til føde for alle de vilde dyr, og fordi mine hyrder ikke søgte efter min hjord, men tog sig af sig selv i stedet for min hjord,'⁹ Så, I hyrder, vær opmærksomme på Herrens ord:¹⁰ Dette siger den Suveræne Herre: Se, jeg er imod hyrderne og vil holde dem ansvarlige for min hjord. Jeg vil fjerne dem fra at tage sig af hjorden, så de ikke længere kan føde sig selv. Jeg vil redde min hjord fra deres mund, og den vil ikke længere være føde for dem.'¹¹ For dette siger den Suveræne Herre: Se, jeg vil personligt søge efter mine får og tage mig af dem.'¹² Som en hyrde ser efter sin spredte hjord, når han er med dem, sådan vil jeg tage mig af mine får og redde dem fra alle de steder, hvor de blev spredt på en dag med skyer og mørke.'¹³ Jeg vil føre dem ud fra folkene og samle dem fra landene og bringe dem til deres eget land. Jeg vil græsse dem på Israels bjerge, ved bækkene og i alle landets beboede steder.'¹⁴ Jeg vil tage mig af dem på en god

Ezekiels Bog

græsgang, og deres græsningsland vil være på Israels bjerges højder. Der vil de ligge i et godt græsningsland og spise i en rig græsgang på Israels bjerge. ¹⁵ Jeg vil personligt tage mig af mine får og få dem til at ligge, siger den Suveræne Herre. ¹⁶ Jeg vil opsøge de fortabte og bringe de vildfarne tilbage. Jeg vil forbinde de sårede og styrke de svage, men jeg vil tage mig af de fede og de stærke. Jeg vil vogte hjorden med retfærdighed. ¹⁷ Hvad angår jer, min hjord, dette siger den Suveræne Herre: Jeg vil skelne mellem det ene får og det andet, og mellem væddere og geder. ¹⁸ Er det ikke nok for jer at spise på den gode græsgang? Skal I trampe resten af jeres græsgang ned med jeres fødder? Er det ikke nok for jer at drikke det klare vand? Skal I mudre resten med jeres fødder? ¹⁹ Skal min hjord spise, hvad I har trådt ned med jeres fødder, og drikke, hvad I har mudret med jeres fødder? ²⁰ Derfor, dette siger den Suveræne Herre til dem: Se, jeg vil selv dømme mellem de fede får og de magre får. ²¹ Fordi I skubber med flanke og skulder, stanger alle de svage får med jeres horn, indtil I har spredt dem, ²² vil jeg redde min hjord, og de vil ikke længere blive plyndret. Jeg vil skelne mellem det ene får og det andet. ²³ Jeg vil indsætte én hyrde over dem, min tjener David, og han vil tage sig af dem; han vil tage sig af dem og være deres hyrde. ²⁴ Jeg, Herren, vil være deres Gud, og min tjener David vil være en leder blandt dem. Jeg, Herren, har talt. ²⁵ Jeg vil indgå en fredspagt med dem og befri landet for vilde dyr, så de kan bo trygt i ørkenen og sove i skovene. ²⁶ Jeg vil gøre dem og stederne omkring min høj til en kilde til velsignelse. Jeg vil sende regn i rette tid; der vil være rigelige regnskyl af velsignelse. ²⁷ Træerne vil bære deres frugt, og jorden vil give sine afgrøder; folket vil være trygge i deres land. De vil erkende, at jeg er Herren, når jeg bryder åget fra deres skuldre og redder dem fra dem, der gjorde dem til slaver. ²⁸ De vil ikke længere blive plyndret af nationerne, og vilde dyr vil ikke fortære dem. De vil bo trygt, og ingen vil skræmme dem. ²⁹ Jeg vil give dem et land kendt for sine afgrøder, og de vil ikke længere lide under hungersnød i landet eller bære nationernes hån. ³⁰ Så vil de vide, at jeg, Herren deres Gud, er med dem, og at de, Israels hus, er mit folk, erklærer den Suveræne Herre. ³¹ I er mine får, fårene på min græsgang, og jeg er jeres Gud, siger den Suveræne Herre."

35 Herrens budskab blev givet til mig: ² "Menneskesøn, vend dig mod Seirs bjerg og profetér imod det, ³ og sig: 'Dette siger Gud Herren: Se, jeg er imod dig, Seirs bjerg, og jeg vil række min hånd ud imod dig og gøre dig til en øde ørken. ⁴ Jeg vil gøre dine byer til ruiner, og du vil blive en ødelæggelse. Så skal du vide, at jeg er Herren. ⁵ Fordi du har næret et gammelt fjendskab og overgivet israelitterne til sværdet på tidspunktet for deres ulykke, da deres straf nåede sit højdepunkt, ⁶ derfor, så sandt jeg lever, erklærer Gud Herren, vil jeg dømme dig til blodudgydelse, og blodudgydelse vil forfølge dig. Da du ikke hadede blodudgydelse, vil blodudgydelse forfølge dig. ⁷ Jeg vil gøre Seirs bjerg til en øde ørken og afskære fra det alle, der passerer igennem og vender tilbage. ⁸ Jeg vil fylde dine bjerge med de dræbte; de, der er dræbt af sværdet, vil falde på dine høje, i dine dale og i alle dine kløfter. ⁹ Jeg vil gøre dig til en evig ødelæggelse, og dine byer vil ikke blive beboet. Så skal du vide, at jeg er Herren. ¹⁰ Fordi du har sagt: "Disse to nationer og disse to lande vil blive vores, og vi vil tage dem i besiddelse," selvom Herren var der, ¹¹ derfor, så sandt jeg lever, erklærer Gud Herren, vil jeg handle med dig i overensstemmelse med den vrede og misundelse, du viste i dit had til dem, og jeg vil gøre mig kendt blandt dem, når jeg dømmer dig. ¹² Så skal du vide, at jeg, Herren, har hørt alle de fornærmelser, du har talt imod Israels bjerge, idet du sagde: "De er blevet lagt øde og givet til os at fortære." ¹³ Du har talt hovmodigt imod mig og mangfoldiggjort dine ord imod mig; jeg har hørt det. ¹⁴ Dette siger Gud Herren: Som hele jorden glæder sig, vil jeg gøre dig til en ødelæggelse. ¹⁵ Som du glædede dig, da Israels hus' arv blev ødelagt, sådan vil jeg gøre mod dig. Du vil blive en ødelæggelse, Seirs bjerg, og hele Edom, alt sammen. Så skal du vide, at jeg er Herren."

36 "Menneskesøn, profetér til Israels bjerge og sig: 'Israels bjerge, hør Herrens ord. ² Dette siger Gud Herren: Fjenden har sagt om jer: "Aha! De gamle højder er nu blevet vores." ³ Derfor skal du profetere og sige: 'Dette siger Gud Herren: Fordi de har gjort jer øde og chikaneret jer fra alle sider, er I blevet en ejendom for de tilbageværende nationer og et emne for ondskabsfuld tale og bagvaskelse. ⁴ Derfor, Israels bjerge, hør Herrens Guds ord: Dette siger Gud Herren til bjergene og bakkerne, til kløfterne og dalene, til de øde ruiner og

Ezekiels Bog

forladte byer, der er blevet plyndret og hånet af nationerne omkring jer—⁵ derfor siger Gud Herren: I min nidkærheds ild har jeg talt mod resten af nationerne og mod hele Edom, som har taget mit land som deres eget med glæde og foragt for at plyndre dets græssange.⁶ Derfor skal du profetere om Israels land og sige til bjergene og bakkerne, til kløfterne og dalene: 'Dette siger Gud Herren: Jeg har talt i min nidkære vrede, fordi I har udholdt nationernes fornærmelser.⁷ Derfor siger Gud Herren: Jeg har svoret, at nationerne omkring jer også vil udholde deres egne fornærmelser.⁸ Men I, Israels bjerge, vil producere grene og bære frugt for mit folk Israel, for de vil snart vende tilbage.⁹ For jeg er for jer, og jeg vil vende mig til jer, og I vil blive pløjet og sået.¹⁰ Jeg vil mangfoldiggøre antallet af mennesker på jer, hele Israels hus, det hele; byerne vil blive beboet, og ruinerne genopbygget.¹¹ Jeg vil øge antallet af mennesker og dyr på jer, og de vil være frugtbare og mangfoldige. Jeg vil bosætte folk på jer som i tidligere tider og få jer til at blomstre mere end før. Så vil I vide, at jeg er Herren.¹² Jeg vil få mit folk Israel til at vandre på jer; de vil eje jer, og I vil være deres arv; I vil ikke længere berøve dem børn.¹³ Dette siger Gud Herren: Fordi folk siger til jer: "I fortærer mennesker og berøver jeres nation børn,"¹⁴ derfor vil I ikke længere fortære mennesker eller berøve jeres nation børn, erklærer Gud Herren.¹⁵ Jeg vil ikke lade jer høre nationernes fornærmelser længere, ej heller vil I lide folkets hån eller få jeres nation til at snuble igen, erklærer Gud Herren."¹⁶ Herrens ord kom igen til mig og sagde, ¹⁷ "Menneskesøn, da Israels hus boede i deres eget land, besmittede de det ved deres adfærd og handlinger; deres vej var som en kvindes urenhed i hendes urenhed for mig.¹⁸ Så jeg udstødte min vrede over dem for det blod, de havde udgydt i landet, og fordi de havde besmittet det med deres afguder.¹⁹ Jeg spredte dem blandt nationerne, og de blev spredt gennem landene; jeg dømte dem efter deres adfærd og handlinger.²⁰ Og hvor de end gik blandt nationerne, vanhelligede de mit hellige navn, for det blev sagt om dem: 'Dette er Herrens folk, men de måtte forlade hans land.'²¹ Men jeg havde omsorg for mit hellige navn, som Israels hus havde vanhelliget blandt nationerne, hvor de var gået.²² Derfor skal du sige til Israels hus: 'Dette siger Gud Herren: Det er ikke for jeres skyld, Israels hus, at jeg er ved at handle, men for mit hellige navn, som I har

vanhelliget blandt nationerne, hvor I er gået.²³ Jeg vil hellige mit store navn, som er blevet vanhelliget blandt nationerne, som I har vanhelliget blandt dem. Så vil nationerne vide, at jeg er Herren, erklærer Gud Herren, når jeg bliver helliget gennem jer for deres øjne.²⁴ For jeg vil tage jer fra blandt nationerne, samle jer fra alle landene og bringe jer tilbage til jeres eget land.²⁵ Jeg vil stænke rent vand på jer, og I vil blive rene; jeg vil rense jer fra alle jeres urenheder og fra alle jeres afguder.²⁶ Jeg vil give jer et fornyet hjerte og indgyde en frisk ånd i jer; jeg vil fjerne jeres ubøjelige hjerte og give jer et lydigt hjerte.²⁷ Og jeg vil lægge min Ånd i jer og få jer til at følge mine dekretter og være omhyggelige med at overholde mine love.²⁸ Så vil I bo i det land, jeg gav jeres forfædre; I vil være mit folk, og jeg vil være jeres Gud.²⁹ Jeg vil frelse jer fra al jeres urenhed. Jeg vil kalde på kornet og gøre det rigt, og jeg vil ikke bringe hungersnød over jer.³⁰ Jeg vil øge frugten fra træerne og produktionen fra markerne, så I ikke længere lider skam blandt nationerne på grund af hungersnød.³¹ Så vil I huske jeres onde veje og jeres gerninger, der ikke var gode, og I vil afsky jer selv for jeres synder og afskyelige handlinger.³² Jeg vil have jer til at vide, at jeg ikke gør dette for jeres skyld, erklærer Gud Herren. Skam jer og bliv vanæret for jeres adfærd, Israels hus!³³ Dette siger Gud Herren: På den dag, jeg renser jer fra alle jeres synder, vil jeg genbosætte jeres byer, og ruinerne vil blive genopbygget.³⁴ Det øde land vil blive dyrket i stedet for at ligge øde for øjnene af alle, der går forbi.³⁵ De vil sige: 'Dette land, der var øde, er blevet som Edens have; de byer, der var ødelagte, øde og ødelagte, er nu befæstede og beboede.'³⁶ Så vil de nationer omkring jer, der er tilbage, vide, at jeg, Herren, har genopbygget det, der var ødelagt, og genplantet det, der var øde. Jeg, Herren, har talt, og jeg vil gøre det.'³⁷ Dette siger Gud Herren: Jeg vil igen svare på Israels hus' bøn og gøre dette for dem: Jeg vil øge deres folk som en flok.³⁸ Som flokkene til ofre, som flokkene i Jerusalem under hendes fastsatte fester, sådan vil de øde byer blive fyldt med flokke af mennesker. Så vil de vide, at jeg er Herren."

37 Herrens hånd var over mig, og Han førte mig ud ved Herrens Ånd og satte mig midt i en dal; den var fyldt med knogler.² Han førte mig rundt iblandt dem, og jeg så et stort antal knogler på dalens overflade; de var virkelig meget

Ezekiels Bog

tørre. ³ Han spurgte mig, "Menneskesøn, kan disse knogler leve?" Jeg svarede, "Suveræne Herre, kun Du ved det." ⁴ Så instruerede Han mig, "Profetér over disse knogler og sig til dem, 'Tørre knogler, hør Herrens ord.' ⁵ Dette siger den Suveræne Herre til disse knogler: 'Jeg vil lade ånde komme i jer, og I skal leve.' ⁶ Jeg vil sætte sener på jer, vokse kød på jer, dække jer med hud, og sætte ånde i jer, så I kan leve. Så vil I vide, at jeg er Herren.'" ⁷ Så jeg profeterede, som jeg blev befalet. Mens jeg profeterede, var der en lyd, en raslen, og knoglerne kom sammen, knogle til sin knogle. ⁸ Jeg så, at sener og kød dannede sig på dem, og hud dækkede dem; dog var der stadig ingen ånde i dem. ⁹ Så sagde Han til mig, "Profetér til ånden, profetér, menneskesøn, og sig til den, 'Dette siger den Suveræne Herre: Kom fra de fire vinde, ånde, og blæs på disse dræbte, så de kan leve.'" ¹⁰ Så jeg profeterede, som Han befalede mig, og ånde kom i dem; de kom til live og stod på deres fødder, en overmåde stor hær. ¹¹ Så sagde Han til mig, "Menneskesøn, disse knogler repræsenterer hele Israels hus. De siger, 'Vore knogler er udtørrede, vort håb er tabt; vi er helt afskåret.' ¹² Derfor profetér og sig til dem: 'Dette siger den Suveræne Herre: Mit folk, jeg vil åbne jeres grave og bringe jer op fra dem; jeg vil bringe jer tilbage til Israels land. ¹³ Så vil I erkende, at jeg er Herren, når jeg åbner jeres grave og bringer jer op fra dem.' ¹⁴ Jeg vil sætte min Ånd i jer, og I skal leve, og jeg vil bosætte jer i jeres eget land. Så vil I vide, at jeg, Herren, har talt og har gjort det,' erklærer Herren." ¹⁵ Herrens ord kom til mig igen: ¹⁶ "Menneskesøn, tag en stav og skriv på den, 'For Juda og de israelitter, der er forbundet med ham.' Tag så en anden stav og skriv på den, 'For Josef, Efraims stav, og hele Israels hus, der er forbundet med ham.' ¹⁷ Sæt dem sammen til én stav, så de bliver én i din hånd. ¹⁸ Når dit folk spørger dig, 'Vil du ikke fortælle os, hvad du mener med dette?' ¹⁹ sig til dem, 'Dette siger den Suveræne Herre: Jeg vil tage Josefs stav, som er i Efraims hånd, og de stammer af Israel, der er forbundet med ham, og slutte den sammen med Judas stav. Jeg vil gøre dem til én stav, og de vil være én i Min hånd.' ²⁰ Hold stavene, som du har skrevet på, foran deres øjne. ²¹ Og sig til dem, 'Dette siger den Suveræne Herre: Jeg vil tage israelitterne fra de nationer, hvor de er gået hen, og jeg vil samle dem fra alle sider og bringe dem tilbage til deres eget land. ²² Jeg vil gøre dem til én nation i landet,

på Israels bjerge; og der vil være én konge over dem alle. De vil ikke længere være to nationer, og de vil ikke være delt i to kongeriger. ²³ De vil ikke længere besmitte sig med deres afguder, eller med deres afskyelige ting, eller med nogen af deres synder. Jeg vil frelse dem fra alle deres frafald, hvori de har syndet, og vil rense dem. De vil være Mit folk, og jeg vil være deres Gud. ²⁴ "Min tjener David vil være konge over dem, og de vil alle have én hyrde. De vil følge Mine love og være omhyggelige med at holde Mine forordninger. ²⁵ De vil bo i det land, jeg gav til Min tjener Jakob, hvor jeres forfædre boede. De, deres børn, og deres børnebørn vil bo der for evigt, og Min tjener David vil være deres fyrste for evigt. ²⁶ Jeg vil indgå en fredspagt med dem; det vil være en evig pagt. Jeg vil etablere dem og mangfoldiggøre dem, og jeg vil sætte Min helligdom iblandt dem for evigt. ²⁷ Jeg vil bo iblandt dem; jeg vil være deres Gud, og de vil være Mit folk. ²⁸ Så vil nationerne forstå, at jeg, Herren, gør Israel helligt, når Min helligdom er iblandt dem for evigt."

38 Herrens budskab kom til mig og sagde, ² "Menneskesøn, vend dit ansigt mod Gog i Magogs land, fyrsten over Meshek og Tubal, og profetér imod ham, ³ og erklær: 'Dette siger den suveræne Herre: Se, jeg er imod dig, Gog, fyrste over Meshek og Tubal. ⁴ Jeg vil vende dig om, sætte kroge i dine kæber og føre dig ud med hele din hær—dine heste og ryttere, alle pragtfuldt klædt, en vældig skare med skjold og bukler, alle svingende sværd. ⁵ Persien, Kusj og Put vil være med dem, alle udstyret med skjold og hjelm; ⁶ Gomer med alle sine tropper, og Bet Togarma fra det fjerne nord med alle sine tropper—mange nationer med dig. ⁷ 'Forbered dig; vær klar, du og alle dine samlede horder, og tag kommandoen over dem. ⁸ Efter mange dage vil du blive indkaldt. I de sidste år vil du komme til et land, der er genoprettet fra krig, hvis folk er blevet samlet fra mange nationer til Israels bjerge, som længe har ligget i ruiner. De blev bragt ud fra nationerne, og nu bor de trygt. ⁹ Du og alle dine tropper og de mange nationer med dig vil rykke frem, komme som en storm; du vil være som en sky, der dækker landet. ¹⁰ 'Dette siger den suveræne Herre: På den dag vil tanker opstå i dit sind, og du vil udtænke en ond plan. ¹¹ Du vil sige: "Jeg vil invadere et land med ubefæstede landsbyer; jeg vil angribe et fredeligt og intetanende folk—alle lever uden mure, bomme eller porte. ¹² Jeg vil plyndre og røve, vende min hånd

Ezekiels Bog

mod de genbosatte ruiner og de folk, der er samlet fra nationerne, som har erhvervet kvæg og gods, og som bor i verdens centrum." ¹³ Seba og Dedan og købmændene fra Tarsis med alle hendes landsbyer vil spørge dig: "Er du kommet for at plyndre? Har du samlet dine horder for at røve, for at bære sølv og guld bort, for at tage kvæg og gods og for at tage meget bytte?" ¹⁴ "Derfor, menneskesøn, profetér og sig til Gog: 'Dette siger den suveræne Herre: På den dag, når mit folk Israel lever trygt, vil du ikke være klar over det?' ¹⁵ Du vil komme fra dit sted i det fjerne nord, du og mange nationer med dig, alle ridende på heste, en vældig forsamling, en mægtig hær. ¹⁶ Du vil rykke frem mod mit folk Israel som en sky, der dækker landet. Det vil ske i de sidste dage, at jeg vil bringe dig mod mit land, så nationerne kan erkende mig, når jeg viser mig hellig gennem dig for deres øjne, Gog. ¹⁷ 'Dette siger den suveræne Herre: Er du den, jeg talte om i tidligere dage gennem mine tjenere, Israels profeter? På den tid profeterede de i mange år, at jeg ville bringe dig mod dem. ¹⁸ Dette vil ske på den dag: Når Gog angriber Israels land, vil min vrede stige i mit raseri, erklærer den suveræne Herre. ¹⁹ I min nidkærhed og brændende vrede erklærer jeg, at på den dag vil der være et stort jordskælv i Israels land. ²⁰ Fiskene i havet, fuglene på himlen, dyrene på marken, hver skabning, der bevæger sig langs jorden, og hele menneskeheden på jordens overflade vil skælve ved min tilstedeværelse. Bjergene vil blive væltet, klipperne vil smuldre, og hver mur vil kollapse til jorden. ²¹ Jeg vil kalde på et sværd mod Gog på alle mine bjerge, erklærer den suveræne Herre. Enhver mands sværd vil være mod hans bror. ²² Jeg vil fuldbyrde dom over ham med pest og blodudgydelse; jeg vil lade regn, haglsten og brændende svovl regne ned over ham og hans tropper og de mange nationer med ham. ²³ Således vil jeg vise min storhed og min hellighed, og jeg vil gøre mig kendt for mange nationers øjne. Så vil de vide, at jeg er Herren.'

39

"Og du, menneskesøn, profetér imod Gog og sig: 'Dette siger den Suveræne Herre: Se, jeg er imod dig, Gog, overfyrste over Meshek og Tubal. ² Jeg vil vende dig om og lede dig på en snor, føre dig op fra det fjerne nord og imod Israels bjerge. ³ Jeg vil slå din bue ud af din venstre hånd og få dine pile til at falde fra din højre hånd. ⁴ Du vil falde på Israels bjerge, du og alle dine tropper og de folk, der er med dig. Jeg vil give dig som føde

til alle slags ådselædende fugle og vilde dyr. ⁵ Du vil falde på den åbne mark, for jeg har erklæret det, siger den Suveræne Herre. ⁶ Jeg vil sende ild over Magog og over dem, der bor trygt på kystlandene, og de vil erkende, at jeg er Herren. ⁷ Jeg vil gøre mit hellige navn kendt blandt mit folk Israel og vil ikke længere tillade, at mit hellige navn bliver vanhelliget. Folkene vil vide, at jeg er Herren, den Hellige i Israel. ⁸ Det kommer! Det vil helt sikkert finde sted, siger den Suveræne Herre. Dette er den dag, jeg har talt om. ⁹ Så vil de, der bor i Israels byer, gå ud og bruge våbnene som brændstof og brænde dem op—de små og store skjolde, buerne og pilene, krigsklubberne og spydene. I syv år vil de bruge dem som brændstof. ¹⁰ De vil ikke behøve at samle brænde fra markerne eller hugge det fra skovene, fordi de vil bruge våbnene som brændstof. De vil plyndre dem, der plyndrede dem, og røve dem, der røvede dem, erklærer den Suveræne Herre. ¹¹ På den dag vil jeg give Gog et gravsted i Israel, i dalen for dem, der rejser øst for havet. Det vil blokere vejen for rejsende, fordi Gog og alle hans horder vil blive begravet der. Så det vil blive kaldt Hamon-Gogs Dal. ¹² I en periode på syv måneder vil Israels hus begrave dem for at rense landet. ¹³ Alle landets folk vil begrave dem, og den dag, jeg viser min herlighed, vil være en mindeværdig dag for dem, siger den Suveræne Herre. ¹⁴ De vil udpege mænd til kontinuerligt at passere gennem landet og begrave dem, der bliver tilbage på jordens overflade, for at rense det. Efter de syv måneder vil de foretage en eftersøgning. ¹⁵ Når de passerer gennem landet, vil enhver, der ser en menneskeknogle, sætte et mærke ved siden af den, indtil graverne begraver den i Hamon-Gogs Dal, ¹⁶ nær en by kaldet Hamonah. Således vil de rense landet. ¹⁷ "Menneskesøn, dette siger den Suveræne Herre: Kald på alle slags fugle og alle de vilde dyr: 'Samles og kom sammen fra alle sider til det offer, jeg forbereder for jer, det store offer på Israels bjerge. Der vil I spise kød og drikke blod. ¹⁸ I vil spise kødet af mægtige mænd og drikke blodet af jordens fyrster, som om de var væddere og lam, geder og tyre—alle sammen opfedet kvæg fra Bashan. ¹⁹ Ved det offer, jeg forbereder for jer, vil I spise fedt, indtil I er mætte, og drikke blod, indtil I er berusede. ²⁰ Ved mit bord vil I spise jer mætte af heste og ryttere, mægtige mænd og soldater af enhver art,' siger den Suveræne Herre. ²¹ Jeg vil vise min herlighed blandt nationerne, og alle nationerne

Ezekiels Bog

vil se den dom, jeg udfører, og den hånd, jeg lægger på dem. ²² Fra den dag fremad vil Israels hus erkende, at jeg er Herren, deres Gud. ²³ Og nationerne vil forstå, at Israels hus gik i eksil på grund af deres overtrædelse, fordi de var utro mod mig. Så jeg skjulte mit ansigt for dem og overgav dem til deres fjender, og de faldt alle for sværdet. ²⁴ Jeg handlede med dem i overensstemmelse med deres urenhed og deres forseelser, og jeg vendte mit ansigt bort fra dem. ²⁵ Derfor siger den Suveræne Herre: Jeg vil nu genoprette Jakobs formuer og have medfølelse med hele Israels hus, og jeg vil være nidkær for mit hellige navn. ²⁶ De vil ikke længere huske deres vanære og al den utroskab, de viste mod mig, da de boede trygt i deres land uden nogen, der kunne skræmme dem. ²⁷ Når jeg har bragt dem tilbage fra nationerne og samlet dem fra deres fjenders lande, vil jeg blive helliget gennem dem i mange nationers øjne. ²⁸ Så vil de indse, at jeg er Herren deres Gud, for selvom jeg sendte dem i eksil blandt nationerne, vil jeg samle dem til deres eget land og sikre, at ingen bliver efterladt. ²⁹ Jeg vil ikke længere skjule mit ansigt for dem, for jeg vil udgyde min Ånd over Israels hus, erklærer den Suveræne Herre."

40 I det femogtyvende år af vores eksil, i begyndelsen af året, på den tiende dag i måneden, i det fjortende år efter byen blev erobret, på denne præcise dag var Herrens hånd over mig, og Han bragte mig derhen. ² I Guds visioner bragte Han mig til Israels land og satte mig på et meget højt bjerg, og på sydsiden var der noget, der lignede en bystruktur. ³ Han bragte mig derhen, og se, der var en mand, hvis udseende var som bronze, med en linsnor og en målestang i hånden, og han stod i porten. ⁴ Manden sagde til mig: "Menneskesøn, se med dine øjne, lyt med dine ører, og vær opmærksom på alt, hvad jeg vil vise dig, for du er blevet bragt her, så jeg kan vise det til dig. Fortæl Israels hus alt, hvad du ser." ⁵ Og se, der var en mur, der omgav tempelområdet, og målestangen i mandens hånd var seks alen lang, hver alen var en alen og en håndsbredde. Han målte muren; den var en stang tyk og en stang høj. ⁶ Så gik han til den østvendte port, gik op ad dens trin og målte tærsklen til porten; den var en stang dyb. ⁷ Vagtrummene var en stang lange og en stang brede, og der var fem alen mellem vagtrummene. Tærsklen til porten ved siden af forhallen, der vendte indad,

var en stang. ⁸ Han målte derefter forhallen til porten, der vendte indad; ⁹ den var otte alen dyb, og dens dørkarme var to alen tykke. Forhallen til porten vendte indad. ¹⁰ Østporten havde tre vagtrum på hver side; de havde alle de samme mål, og de fremspringende vægge på hver side havde de samme mål. ¹¹ Han målte bredden af portindgangen; den var ti alen, og dens længde var tretten alen. ¹² Foran hvert vagtrum var der en barrierevæg, en alen høj, og vagtrummene var seks alen kvadratiske. ¹³ Han målte porten fra taget af det ene vagtrum til taget af det modsatte; afstanden var femogtyve alen fra den ene dør til den modsatte dør. ¹⁴ Han målte sidepillerne tres alen høje; porten strakte sig hele vejen rundt til sidepillen af gården. ¹⁵ Afstanden fra indgangen til porten til den fjerneste ende af dens indre forhal var halvtreds alen. ¹⁶ Der var skodder i vagtrummene og deres sidepiller inden for porten hele vejen rundt, såvel som i forhallen. Åbningerne hele vejen rundt vendte indad, og de fremspringende vægge var dekoreret med palmetræer. ¹⁷ Så førte han mig ind i den ydre gård. Der var kamre og et brolagt område konstrueret hele vejen rundt om gården; tredive kamre vendte mod det brolagte område. ¹⁸ Det brolagte område, som var det lavere brolagte område, lå ved siderne af portene og svarede til længden af portene. ¹⁹ Så målte han afstanden fra forsiden af den nedre port til forsiden af ydersiden af den indre gård; det var hundrede alen på både øst- og nordsiden. ²⁰ Så målte han længden og bredden af nordporten, der førte ind i den ydre gård. ²¹ Dens vagtrum—tre på hver side—dens sidepiller og dens forhal havde de samme mål som dem i den første port. Den var halvtreds alen lang og femogtyve alen bred. ²² Dens vinduer, dens forhal og dens palmetrædekorationer havde de samme mål som dem i porten, der vendte mod øst. Syv trin førte op til den, med dens forhal foran dem. ²³ En port til den indre gård vendte mod nordporten, ligesom den på østsiden. Han målte fra den ene port til den modsatte; det var hundrede alen. ²⁴ Så førte han mig til sydsiden, og se, der var en port, der vendte mod syd. Han målte dens sidepiller og dens forhal, og de havde de samme mål som de andre. ²⁵ Porten og dens forhal havde vinduer hele vejen rundt, ligesom de andre vinduer. Den var halvtreds alen lang og femogtyve alen bred. ²⁶ Der var syv trin, der førte op til den, og dens forhal var foran dem; den havde palmetrædekorationer på

Ezekiels Bog

dens sidepiller, en på hver side.²⁷ Den indre gård havde også en port, der vendte mod syd, og han målte fra denne port til den ydre port på sydsiden; afstanden var hundrede alen.²⁸ Så førte han mig til den indre gård gennem sydporten, og han målte sydporten; den havde de samme mål som de andre.²⁹ Dens vagtrum, dens sidepiller og dens forhal havde de samme mål som de andre. Porten og dens forhal havde vinduer hele vejen rundt. Den var halvtreds alen lang og femogtyve alen bred.³⁰ Forhallerne til portene rundt om den indre gård målte femogtyve alen brede og fem alen dybe.³¹ Dens forhal vendte mod den ydre gård; palmetræer dekorerede dens sidepiller, og otte trin førte op til den.³² Så førte han mig til den indre gård på østsiden, og han målte porten; den havde de samme dimensioner som de andre.³³ Dens vagtrum, dens sidepiller og dens forhal havde de samme mål som de andre. Porten og dens forhal havde vinduer hele vejen rundt. Den var halvtreds alen lang og femogtyve alen bred.³⁴ Dens forhal vendte mod den ydre gård; palmetræer dekorerede sidepillerne på hver side, og otte trin førte op til den.³⁵ Så førte han mig til nordporten og målte den. Den havde de samme dimensioner som de andre,³⁶ ligesom dens vagtrum, dens sidepiller og dens forhal, og den havde vinduer hele vejen rundt. Den var halvtreds alen lang og femogtyve alen bred.³⁷ Dens forhal vendte mod den ydre gård; palmetræer dekorerede sidepillerne på hver side, og otte trin førte op til den.³⁸ Et kammer med en døråbning var ved sidepillerne ved portene, hvor de skyllede brændofrene.³⁹ I forhallen til porten var der to borde på hver side, brugt til slagtning af brændofre, syndofre og skyldofre.⁴⁰ På ydersiden, når man gik op til indgangen til nordporten, var der to borde, og på den anden side af forhallen til porten var der to borde.⁴¹ Så der var fire borde på den ene side af porten og fire på den anden—otte borde i alt—på hvilke ofrene blev slagtet.⁴² Der var også fire borde af tilhugget sten til brændofrene, hver en alen og en halv lang, en alen og en halv bred og en alen høj. På dem blev redskaberne til forberedelse af brændofrene og de andre ofre placeret.⁴³ De dobbelt-tandede kroge, hver en håndsbredde lange, var fastgjort til væggen hele vejen rundt. Bordene var til kødet af ofrene.⁴⁴ Uden for den indre port, inden for den indre gård, var der kamre til sangerne, hvoraf det ene var ved siden af nordporten, der vendte mod

syd, og et andet ved siden af sydporten, der vendte mod nord.⁴⁵ Han sagde til mig: "Kammeret, der vender mod syd, er til præsterne, der er ansvarlige for templet,⁴⁶ og kammeret, der vender mod nord, er til præsterne, der er ansvarlige for alteret. Disse er sønnerne af Zadok, som er de eneste levitter, der må nærme sig Herren for at tjene foran Ham."⁴⁷ Han målte gården; den var en perfekt firkant, hundrede alen lang og hundrede alen bred. Og alteret var foran templet.⁴⁸ Han førte mig til templets forhal og målte dørkarmene til forhallen; de var fem alen brede på hver side. Bredden af indgangen var fjorten alen, og dens fremspringende vægge var tre alen brede på hver side.⁴⁹ Forhallen var tyve alen bred og elleve alen fra for til bag. Den blev nået ved en trappe, og der var søjler på hver side af dørkarmene.

41 Så førte manden mig til helligdommen, og han målte sidepillerne; hver sidepille var seks alen bred.² Indgangen var ti alen bred, med sider på fem alen hver. Han målte helligdommen, som var fyrre alen lang og tyve alen bred.³ Han gik derefter ind i det indre område og målte dørstolperne, hver to alen bred. Indgangen var seks alen bred, og de fremspringende vægge var syv alen brede.⁴ Han målte det indre helligdom, som var tyve alen langt og tyve alen bredt, foran hovedhallen. Han sagde til mig: "Dette er det Allerhelligste Sted."⁵ Han målte tempelmuren, som var seks alen tyk, og siderummene, som var fire alen brede rundt om templet.⁶ Siderummene var arrangeret i tre niveauer, med tredive rum på hvert niveau. De blev støttet af fremspring på tempelmuren, men støtterne trængte ikke ind i selve tempelmuren.⁷ Siderummene blev bredere med hvert stigende niveau. Strukturen blev bygget i etaper, hvilket tillod rummene at udvide sig, når man steg op. En trappe førte fra det laveste til det højeste niveau via det midterste niveau.⁸ Jeg bemærkede, at templet havde en hævet sokkel omkring det, som dannede fundamentet for siderummene; denne sokkel var en hel stang på seks lange alen i højden.⁹ Den ydre mur af siderummene var fem alen tyk. Det åbne rum mellem templets siderum¹⁰ og de ydre kamre var tyve alen bredt rundt om templet.¹¹ Der var døråbninger til siderummene fra det åbne rum, en vendte mod nord og en anden mod syd; bredden af det åbne rum var fem alen rundt om.¹² Bygningen, der vendte mod tempelgården på vestsiden, var halvfjerds alen bred, med en mur på fem alen tyk og

Ezekiels Bog

en længde på halvfems alen.¹³ Han målte templet, som var hundrede alen langt, og gården og bygningen med dens mure var også hundrede alen lange.¹⁴ Den østlige side af tempelgården, inklusive templets forside, målte hundrede alen.¹⁵ Han målte længden af bygningen, der vendte mod gården bag templet, inklusive dens gallerier på hver side; det var hundrede alen. Dette inkluderede hovedhallen, det indre helligdom og portikoen, der vendte mod gården.¹⁶ Tærsklerne, smalle vinduer og gallerierne omkring de tre af dem var paneleret med træ fra jorden til vinduerne, som var dækket.¹⁷ Over indgangen til det indre helligdom og på væggene, både indvendigt og udvendigt, var der med jævne mellemrum målte udskæringer.¹⁸ Keruber og palmetræer var udskåret, med et palmetræ mellem hver kerub. Hver kerub havde to ansigter:¹⁹ Et menneskeansigt så mod palmetræet på den ene side, og et løveansigt så mod palmetræet på den anden side. Disse var udskåret rundt om templet.²⁰ Fra gulvet til over indgangen var keruber og palmetræer udskåret på væggene i helligdommen.²¹ Dørstolperne i helligdommen var firkantede, og udseendet af dørstolperne i det Allerhelligste Sted var lignende.²² Der var et træalter tre alen højt og to alen kvadratisk; dets hjørner, base og sider var af træ. Han sagde til mig: "Dette er bordet, der er foran Herren."²³ Både helligdommen og det Allerhelligste Sted havde dobbeltdøre.²⁴ Hver dør havde to fløje, to hængslede fløje for hver dør.²⁵ Keruber og palmetræer var udskåret på dørene til hovedhallen, ligesom dem på væggene, og der var en træoverhæng foran portikoen.²⁶ Gittervinduer og palmetræer prydede sidevæggene af portikoen på hver side, såvel som på sidekamrene i templet og tærsklerne.

42 Så førte han mig ud i den ydre gård mod nord og bragte mig til kamrene overfor det adskilte område og bygningen på nordsiden.² Bygningen var hundrede alen lang med indgangen vendt mod nord, og den var halvtreds alen bred.³ Overfor de tyve alen af den indre gård og overfor belægningen af den ydre gård, vendte galleri mod galleri på tre niveauer.⁴ Foran kamrene var der en indre passage ti alen bred og hundrede alen lang, med indgange mod nord.⁵ De øverste kamre var smallere end de nederste, da gallerierne tog mere plads fra dem end fra de nederste og midterste niveauer.⁶ De øverste rum var mere

tilbagetrukne end de nederste og midterste, da de ikke havde søjler som gårdene, hvilket gjorde dem mindre i gulvplads.⁷ Der var en ydervæg parallelt med kamrene og den ydre gård, der strakte sig halvtreds alen foran kamrene.⁸ Længden af kamrene, der vendte mod den ydre gård, var halvtreds alen, mens de, der vendte mod helligdommen, var hundrede alen lange.⁹ Der var en indgang på østsiden, under disse kamre, når man kom ind fra den ydre gård.¹⁰ På sydsiden, langs længden af gårdens mur, overfor det adskilte område og bygningen, var der kamre.¹¹ Passagen foran dem var ligesom kamrene mod nord, med samme længde, bredde, udgange og dimensioner.¹² Døråbningerne i kamrene mod syd svarede til dem mod nord, med en indgang ved begyndelsen af passagen parallelt med muren, der strakte sig østpå.¹³ Så sagde han til mig: "De nordlige og sydlige kamre, der vender mod det adskilte område, er hellige kamre, hvor præsterne, der nærmer sig Herren, vil spise de mest hellige ofre. Der vil de placere de mest hellige ofre—kornofrene, syndofrene og skyldofrene—for stedet er helligt."¹⁴ Når præsterne går ind i de hellige områder, må de ikke gå ind i den ydre gård uden at efterlade de klæder, de tjener i, for disse er hellige. De skal tage andre klæder på, før de nærmer sig stederne for folket."¹⁵ Da han var færdig med at måle det indre område af templet, førte han mig ud gennem østporten og målte området rundt omkring.¹⁶ Han målte østsiden med målepinden, og den var fem hundrede alen.¹⁷ Han målte nordsiden, og den var fem hundrede alen med målepinden.¹⁸ Han målte sydsiden, og den var fem hundrede alen med målepinden.¹⁹ Han vendte sig mod vestsiden og målte den, og den var fem hundrede alen med målepinden.²⁰ Således målte han området på alle fire sider. Det havde en mur omkring sig, fem hundrede alen lang og fem hundrede alen bred, for at adskille det hellige fra det almindelige.

43 Så førte han mig til porten, der vender mod øst.² Og se, Israels Guds herlighed kom fra øst. Hans stemme var som lyden af mange vande, og jorden strålede af Hans herlighed.³ Det syn, jeg så, var som det syn, jeg havde set, da Han kom for at ødelægge byen, og som de syner, jeg havde set ved floden Kebar; og jeg faldt på mit ansigt.⁴ Og Herrens herlighed kom ind i templet gennem porten, der vender mod øst.⁵ Ånden førte

Ezekiels Bog

mig ind i den indre gård, og se, Herrens herlighed fyldte templet. ⁶ Så hørte jeg nogen tale til mig inde fra templet, mens manden stod ved siden af mig. ⁷ Han sagde til mig: "Menneskesøn, dette er stedet for Min trone og stedet for Mine fødders såler, hvor Jeg vil bo blandt israelitterne for evigt. Israels hus skal ikke længere vanhellige Mit hellige navn, hverken de eller deres konger, ved deres utugt eller ved deres kongers lig ved deres død. ⁸ Ved at placere deres tærskel ved siden af Min tærskel og deres dørstolper ved siden af Mine dørstolper, med kun en mur mellem Mig og dem, vanhelligede de Mit hellige navn ved deres vederstyggeligheder. Så Jeg fortærede dem i Min vrede. ⁹ Lad dem fjerne deres utroskabshandlinger og deres kongers rester langt fra Mig, og Jeg vil bo blandt dem for evigt. ¹⁰ "Hvad angår dig, menneskesøn, beskriv templet for Israels hus, så de kan skamme sig over deres synder, og lad dem måle planen. ¹¹ Hvis de skammer sig over alt, hvad de har gjort, gør dem bekendt med templets design—dets layout, dets udgange og indgange, dets samlede design, alle dets vedtægter og love. Skriv disse ned for deres øjne, så de kan overholde dets fuldstændige design og følge alle dets vedtægter. ¹² Dette er templets lov: hele området på toppen af bjerget rundt omkring skal være højhelligt. Se, dette er templets lov. ¹³ "Dette er målene på alteret i lange alen (en alen er en alen og en håndsbredde): basen skal være en alen dyb og en alen bred, med en kant på en spænd rundt om dens kant. Dette er alterets højde: ¹⁴ Fra basen på jorden til den nedre afsats skal være to alen høj, og afsatsen skal være en alen bred. Fra den mindre afsats til den større afsats skal være fire alen høj, og afsatsen skal også være en alen bred. ¹⁵ Alterets ildsted skal være fire alen højt, og fire horn skal stikke opad fra ildstedet. ¹⁶ Alterets ildsted skal være kvadratisk, tolv alen langt og tolv alen bredt. ¹⁷ Den øvre afsats skal også være kvadratisk, fjorten alen lang og fjorten alen bred. Rundt om alteret er en rende på en alen med en kant på en halv alen. Alterets trin skal vende mod øst." ¹⁸ Så sagde Han til mig, 'Menneskesøn, dette siger den suveræne Herre: 'Dette er reglerne for alteret på den dag, det bygges, for at bringe brændofre på det og for at stænke blod mod det. ¹⁹ Du skal give en ung tyr som syndoffer til de levitiske præster af Zadoks slægt, som kommer nær for at tjene for Mig,' erklærer den suveræne Herre. ²⁰ Du skal tage noget af dens blod og sætte det på de fire

horn af alteret og på de fire hjørner af afsatsen og rundt om kanten, og således rense alteret og gøre soning for det. ²¹ Du skal tage tyren til syndofferet og brænde den på det anviste sted i tempelområdet uden for helligdommen. ²² 'På den anden dag skal du bringe en gedebuk uden fejl som syndoffer, og alteret skal renses, som det blev renset med tyren. ²³ Når du har fuldført rensningen, skal du bringe en ung tyr og en vædder fra flokken, begge uden fejl. ²⁴ Du skal bringe dem frem for Herren, og præsterne skal strø salt på dem og ofre dem som et brændoffer til Herren. ²⁵ I syv dage skal du sørge for en gedebuk dagligt som syndoffer; du skal også sørge for en ung tyr og en vædder fra flokken, begge uden fejl. ²⁶ I syv dage skal de gøre soning for alteret og rense det; således skal de indvie det. ²⁷ Ved slutningen af disse dage, fra den ottende dag og fremad, skal præsterne præsentere dine brændofre og fredsofre på alteret; og Jeg vil acceptere dig,' erklærer den suveræne Herre."

44

Så førte han mig tilbage til den ydre port af helligdommen, den som vender mod øst; og den var lukket. ² Herren sagde til mig: "Denne port skal forblive lukket; den skal ikke åbnes, og ingen skal gå igennem den, for Herren, Israels Gud, er gået igennem den; derfor skal den forblive lukket. ³ Fyrsten, han er den eneste, der må sidde i porten for at spise brød i Herrens nærvær; han skal gå ind ad portens forhal og gå ud samme vej." ⁴ Så førte han mig ad nordporten til husets forside, og jeg så Herrens herlighed fylde Herrens hus, og jeg faldt på mit ansigt. ⁵ Herren sagde til mig: "Menneskesøn, iagttag nøje, se med dine øjne og hør med dine ører alt, hvad jeg siger til dig om alle Herrens huses love og alle dets love; vær opmærksom på husets indgang og alle helligdommens udgange. ⁶ Sig til Israels oprørske hus: 'Dette siger den suveræne Herre: Nok af alle jeres vederstyggeligheder, Israels hus! ⁷ Ud over alle jeres andre vederstyggeligheder bragte I fremmede, uomskårne i hjerte og kød, ind i min helligdom, og vanhelligede den, mit hus, mens I ofrede min mad, fedtet og blodet, og de brød min pagt. ⁸ I stedet for at tage ansvar for mine hellige ting, udnævnte I fremmede til at tage ansvar for min helligdom. ⁹ Dette siger den suveræne Herre: Ingen fremmed, uomskåret i hjerte og kød, skal komme ind i min helligdom, ikke engang de fremmede, der bor blandt israelitterne. ¹⁰ Men levitterne, der gik langt fra mig, da Israel gik vild, som gik vild fra mig efter

Ezekiels Bog

deres afguder, skal bære straffen for deres uret. ¹¹ De må tjene i min helligdom, have opsyn ved husets porte og tjene i huset; de må slagte brændofrene og ofrene for folket og stå foran dem for at tjene dem. ¹² Fordi de tjente dem foran deres afguder og fik Israels hus til at falde i synd, derfor har jeg svoret imod dem, erklærer den suveræne Herre, at de skal bære straffen for deres uret. ¹³ De skal ikke komme nær for at tjene mig som præster, eller komme nær nogen af mine hellige ting eller mine mest hellige ofre; de skal bære deres skam og de vederstyggeligheder, de har begået. ¹⁴ Ikke desto mindre vil jeg udnævne dem til at tage ansvar for huset, for al dets tjeneste og for alt, hvad der skal gøres i det. ¹⁵ Men de levitiske præster, Zadoks efterkommere, som tog ansvar for min helligdom, da israelitterne gik vild fra mig, skal komme nær for at tjene foran mig; de skal stå foran mig for at ofre mig fedtet og blodet, erklærer den suveræne Herre. ¹⁶ De alene skal komme ind i min helligdom; de alene skal komme nær mit bord for at tjene foran mig og tjene mig. ¹⁷ Når de går ind i den indre gårds porte, skal de bære linnedklæder; de må ikke bære nogen uldklædning, mens de tjener ved den indre gårds porte eller inde i huset. ¹⁸ De skal bære linnedturbaner på deres hoveder og linnedundertøj om deres hofter; de må ikke bære noget, der får dem til at svede. ¹⁹ Når de går ud i den ydre gård til folket, skal de tage de klæder af, som de har tjent i, og efterlade dem i de hellige rum, og tage andre klæder på, så de ikke overfører hellighed til folket med deres klæder. ²⁰ De må ikke barbære deres hoveder eller lade deres hår vokse langt, men skal holde deres hår pænt trimmet. ²¹ Præster må ikke indtage vin, når de går ind i den indre gård. ²² De må ikke gifte sig med en enke eller en fraskilt kvinde; de må kun gifte sig med jomfruer fra Israels efterkommere eller en enke, der er en præsts enke. ²³ De skal undervise mit folk om forskellen mellem det hellige og det almindelige og vejlede dem i at genkende forskellen mellem det urene og det rene. ²⁴ I enhver tvist skal præsterne tjene som dommere og afgøre det i henhold til mine forordninger. De skal holde mine love og mine vedtægter for alle mine bestemte fester, og de skal holde mine sabbatter hellige. ²⁵ En præst må ikke gøre sig uren ved at gå nær en død person; dog, hvis den døde person var hans far, mor, søn, datter, bror eller ugifte søster, så må han gøre sig uren. ²⁶ Efter hans

renselse skal han vente syv dage. ²⁷ På den dag, han går ind i helligdommen, til den indre gård for at tjene i helligdommen, skal han ofre et syndoffer for sig selv, erklærer den suveræne Herre. ²⁸ Jeg skal være deres eneste arv; du skal ikke give dem nogen ejendom i Israel - jeg er deres besiddelse. ²⁹ De skal spise kornofrene, syndofrene og skyldofrene; og alt i Israel, der er viet til Herren, skal tilhøre dem. ³⁰ Det bedste af alle førstefrugterne og af alle jeres særlige gaver skal tilhøre præsterne. I skal give dem den første del af jeres jordmel, så en velsignelse kan hvile over jeres husstand. ³¹ Præsterne må ikke spise noget, hverken fugl eller dyr, der er fundet død eller revet i stykker af vilde dyr.

45 "Når I deler landet ved lodtrækning til arv, skal I afgive en del til Herren, et helligt distrikt af landet; det skal være 25.000 alen i længden og 20.000 alen i bredden, og hele området skal være helligt. ² Fra dette skal en sektion, der måler 500 alen i kvadrat, være til helligdommen, med et åbent rum på 50 alen rundt om det. ³ I dette hellige distrikt skal I måle en sektion, der er 25.000 alen lang og 10.000 alen bred. Inden for det skal helligdommen være, det Allerhelligste. ⁴ Dette vil være den hellige del af landet for præsterne, helligdommens tjenere, som nærmer sig for at tjene Herren. Det vil være et sted for deres huse, såvel som et helligt sted for helligdommen. ⁵ Et område på 25.000 alen i længden og 10.000 alen i bredden skal tilhøre levitterne, templets tjenere, som deres besiddelse for byer at bo i. ⁶ "I skal tildele byen et område, der er 5.000 alen bredt og 25.000 alen langt, tilstødende den hellige del; det vil tilhøre hele Israels hus. ⁷ "Fyrsten skal have land på hver side af det hellige distrikt og byens ejendom, der strækker sig vestpå og østpå, parallelt med en af stammeportionerne, fra den vestlige til den østlige grænse. ⁸ Dette land skal være hans besiddelse i Israel, og mine fyrster skal ikke længere undertrykke mit folk, men de skal lade Israels hus eje landet efter deres stammer. ⁹ "Dette siger den suveræne Herre: Nok, I Israels fyrster! Læg vold og undertrykkelse væk og praktiser retfærdighed og ret. Stop med at fordrive mit folk, erklærer den suveræne Herre. ¹⁰ I skal have nøjagtige vægte, en nøjagtig efa og et nøjagtigt bat. ¹¹ Efaen og bat skal have samme mål, en tiendedel af en homer, med homerens som standardmål. ¹² Seklen skal være tyve

Ezekiels Bog

gera. Tyve sekler, femogtyve sekler og femten sekler skal udgøre jeres mina. ¹³ “Dette er det offer, I skal frembære: en sjettedel af en efa fra hver homer hvede og en sjettedel af en efa fra hver homer byg. ¹⁴ Den foreskrevne del af olie, målt ved bat, skal være en tiendedel af et bat fra hver kor (som er ti bat eller en homer, for ti bat svarer til en homer). ¹⁵ Og et får fra hver flok på to hundrede fra Israels velvandede græsgange, til et afgrødeoffer, et brændoffer og fredsofre, for at gøre soning for dem, erklærer den suveræne Herre. ¹⁶ Alle landets folk skal være forpligtet til at give dette særlige offer til fyrsten i Israel. ¹⁷ Det skal være fyrstens pligt at sørge for brændofrene, afgrødeofrene og drikofrene ved festerne, nymånerne og sabbatterne—ved alle de fastsatte fester for Israels hus. Han skal sørge for syndofrene, afgrødeofrene, brændofrene og fredsofre for at gøre soning for israelitterne. ¹⁸ “Dette siger den suveræne Herre: I den første måned, på den første dag, skal I tage en ung tyr uden fejl og rense helligdommen. ¹⁹ Præsten skal tage noget af blodet fra syndofferet og sætte det på templets dørstolper, på de fire hjørner af alterets øverste kant og på portstolperne i den indre gård. ²⁰ I skal gøre det samme på den syvende dag i måneden for enhver, der synder uforvarende eller i uvidenhed; således skal I gøre soning for templet. ²¹ “I den første måned, på den fjortende dag, skal I fejre påsken, en fest der varer syv dage, hvor I skal spise usyret brød. ²² På den dag skal fyrsten sørge for en tyr som syndoffer for sig selv og for alle landets folk. ²³ I de syv dage af festen skal han sørge for syv tyre og syv væddere uden fejl som et brændoffer til Herren, og en gedebuk som syndoffer hver dag. ²⁴ Han skal sørge for et afgrødeoffer, en efa for hver tyr og en efa for hver vædder, sammen med en hin olivenolie for hver efa. ²⁵ “I de syv dage af festen, som begynder i den syvende måned på den femtende dag, skal han sørge for de samme ofre for syndofre, brændofre, afgrødeofre og olie.

46

“Dette siger den suveræne Herre: Porten til den indre gård, der vender mod øst, skal være lukket de seks arbejdsdage, men den skal være åben på sabbatsdagen og på nymånedagen. ² Fyrsten skal gå ind gennem portens forhal udefra og stå ved portstolpen. Præsterne skal forberede hans brændoffer og hans fællesskabsofre. Han skal bøje sig i tilbedelse ved portens tærskel og derefter gå ud, men porten skal ikke lukkes før om

aftenen. ³ Landets folk skal tilbede ved indgangen til den port for Herren på sabbatterne og nymånerne. ⁴ Brændofferet, som fyrsten bringer til Herren på sabbatsdagen, skal være seks lam og en vædder, alle uden fejl. ⁵ Madofferet med vædderen skal være en efa, og madofferet med lammene skal være så meget, som han ønsker at give, sammen med en hin olivenolie for hver efa. ⁶ På nymånedagen skal han ofre en ung tyr, seks lam og en vædder, alle uden fejl. ⁷ Han skal give et madoffer på en efa med tyren, en efa med vædderen, og med lammene så meget, som han ønsker, sammen med en hin olie for hver efa. ⁸ Når fyrsten går ind, skal han gå ind gennem portens forhal, og han skal gå ud samme vej. ⁹ Når landets folk kommer for Herren ved de fastsatte fester, skal den, der går ind gennem nordporten for at tilbede, gå ud gennem sydporten, og den, der går ind gennem sydporten, skal gå ud gennem nordporten. Ingen må vende tilbage gennem den port, de gik ind ad, men hver skal gå ud gennem den modsatte port. ¹⁰ Fyrsten skal være blandt dem, gå ind, når de går ind, og gå ud, når de går ud. ¹¹ Ved festerne og de fastsatte højtider skal madofferet være en efa med en tyr, en efa med en vædder, og med lammene så meget, som man ønsker at give, sammen med en hin olie for hver efa. ¹² Når fyrsten giver et frivilligt offer til Herren—hvad enten det er et brændoffer eller fællesskabsofre—skal porten, der vender mod øst, åbnes for ham. Han skal ofre sit brændoffer eller sine fællesskabsofre, som han gør på sabbatsdagen. Derefter skal han gå ud, og efter at han er gået ud, skal porten lukkes. ¹³ Hver dag skal du give et årsgammelt lam uden fejl som brændoffer til Herren; morgen efter morgen skal du give det. ¹⁴ Du skal også give med det morgen efter morgen et madoffer, bestående af en sjettedel af en efa med en tredjedel af en hin olie til at fugte melet. Dette madoffer til Herren er en varig forordning. ¹⁵ Således skal lammet, madofferet og olien gives morgen efter morgen som et regelmæssigt brændoffer. ¹⁶ Dette siger den suveræne Herre: Hvis fyrsten giver en gave fra sin arv til nogen af sine sønner, skal den tilhøre hans efterkommere; det skal være deres ejendom ved arv. ¹⁷ Men hvis han giver en gave fra sin arv til en af sine tjenere, skal den være hans indtil frigivelsesåret; derefter skal den vende tilbage til fyrsten. Hans arv tilhører kun hans sønner; det er deres. ¹⁸ Fyrsten må ikke tage noget af folkets arv og drive dem fra deres ejendom. Han

Ezekiels Bog

skal give sine sønner deres arv fra sin egen ejendom, så ingen af mit folk bliver adskilt fra deres ejendom.' ¹⁹ Så førte han mig gennem indgangen ved siden af porten til de hellige kamre, der vender mod nord, som tilhørte præsterne, og viste mig et sted i den vestlige ende. ²⁰ Han sagde til mig: "Dette er stedet, hvor præsterne skal tilberede skyldofferet og syndofferet og bage madofferet, for at undgå at bringe dem ind i den ydre gård og hellige folket." ²¹ Så førte han mig til den ydre gård og førte mig rundt til dens fire hjørner, og jeg så i hvert hjørne en anden gård. ²² I hvert af de fire hjørner af den ydre gård var der indhegnede gårde, hver måler fyrrer alen lang og tredive alen bred; alle gårdene i de fire hjørner var af samme størrelse. ²³ Inden for hver af de fire gårde var der en stenkant, med steder til ild konstrueret hele vejen rundt under kanten. ²⁴ Han sagde til mig: "Dette er køkkenerne, hvor de, der tjener ved templet, skal tilberede folkets ofre."

47 Manden førte mig derefter tilbage til husets indgang, og jeg bemærkede vand, der flød fra under husets tærskel mod øst, da huset vendte mod øst. Vandet kom ned fra husets højre side, syd for alteret. ² Han førte mig ud gennem nordporten og tog mig rundt udenfor til den ydre port, der vendte mod øst, og der var vand, der sivede fra sydsiden. ³ Da manden gik mod øst med en målesnor i hånden, målte han tusind alen og førte mig gennem vand, der nåede til anklerne. ⁴ Han målte endnu tusind alen og førte mig gennem vand, der nåede til knæene. Han målte endnu tusind og førte mig gennem vand, der nåede til hofterne. ⁵ Han målte endnu tusind, og det var blevet en flod, som jeg ikke kunne krydse, for vandet var steget og var dybt nok til at svømme i—en flod, der ikke kunne krydses. ⁶ Han spurgte mig: "Menneskesøn, har du set dette?" Så førte han mig tilbage til flodbredden. ⁷ Da jeg vendte tilbage, så jeg et stort antal træer på begge sider af flodbredden. ⁸ Han sagde til mig: "Disse vande flyder mod den østlige region og falder ned i Arabah, hvor de løber ud i havet. Når de løber ud i havet, bliver det salte vand der frisk. ⁹ Enhver levende skabning, der sværmer, hvor floden løber, vil leve. Der vil være en stor overflod af fisk, for disse vande går derhen og gør saltvandet frisk; så alt vil leve, hvor floden går. ¹⁰ Fiskere vil stå langs kysten; fra En Gedi til En Eglaim vil der være steder til at sprede net. Fiskene vil være af mange slags, som fiskene i det Store Hav. ¹¹ Men sumpene og

marskerne vil forblive salte; de vil være forbeholdt salt. ¹² På flodens bredder, på begge sider, vil der vokse alle slags træer til føde. Deres blade vil ikke visne, og deres frugt vil ikke svigte. De vil bære frugt hver måned, fordi vandet fra helligdommen strømmer til dem. Deres frugt vil være til føde og deres blade til helbredelse." ¹³ Dette siger den suveræne Herre: "Dette er grænserne, ved hvilke I vil opdele landet blandt Israels tolv stammer, hvor Josef får to portioner. ¹⁴ I skal opdele det ligeligt mellem dem, for jeg svor at give det til jeres forfædre, og dette land vil blive jeres arv. ¹⁵ "Dette skal være landets grænse: på nordsiden skal den løbe fra det Store Hav ad vejen til Hetlon til indgangen til Zedad, ¹⁶ Hamath, Berothah, Sibrain, som er mellem Damaskus' og Hamaths grænser, så langt som Hazer Hattikon, som er på grænsen til Hauran. ¹⁷ Grænsen vil strække sig fra havet til Hazar Enan, ved Damaskus' grænse, med Hamaths grænse mod nord. Dette er den nordlige grænse. ¹⁸ "På østsiden vil grænsen løbe mellem Hauran og Damaskus, langs Jordan mellem Gilead og Israels land, til det østlige hav og så langt som Tamar. Dette er den østlige grænse. ¹⁹ "På sydsiden vil den løbe fra Tamar så langt som til Meribah Kadeshs vande, derefter langs Egyptens Wadi til det Store Hav. Dette er den sydlige grænse. ²⁰ "På vestsiden vil det Store Hav være grænsen til et punkt overfor Lebo Hamath. Dette er den vestlige grænse. ²¹ "I skal tildele dette land blandt jer selv efter Israels stammer. ²² I skal tildele det som en arv for jer selv og for de fremmede, der bor blandt jer, som har børn. I skal betragte dem som indfødte israelitter; de skal dele en arv med jer blandt Israels stammer. ²³ I den stamme, hvor en fremmed bor, der skal I give dem deres arv," erklærer den suveræne Herre.

48 "Dette er navnene på stammerne: Ved den nordlige ende, langs vejen fra Hethlon til Lebo Hamath, så langt som Hazar Enan ved grænsen til Damaskus, nordpå ved siden af Hamath, og strækker sig fra øst til vest, skal Dan have en del. ² "Ved siden af Dans område, fra øst til vest, skal Asher have en del. ³ "Ved siden af Ashers område, fra øst til vest, skal Naftali have en del. ⁴ "Ved siden af Naftalis område, fra øst til vest, skal Manasse have en del. ⁵ "Ved siden af Manasses område, fra øst til vest, skal Efraim have en del. ⁶ "Ved siden af Efraims område, fra øst til vest, skal Ruben have en del. ⁷ "Ved siden af Rubens område, fra øst til vest, skal

Ezekiels Bog

Juda have en del. ⁸ "Ved siden af Judas område, fra øst til vest, skal være den del, I skal sætte til side, femogtyve tusinde alen bred, og dens længde skal være som en af stammeområderne fra øst til vest; helligdommen skal være i midten af den. ⁹ "Den del, I skal tilbyde Herren, skal være femogtyve tusinde alen lang og ti tusinde alen bred. ¹⁰ "Dette hellige område skal være for præsterne, femogtyve tusinde alen lang på nordsiden, ti tusinde alen bred på vestsiden, ti tusinde alen bred på østsiden, og femogtyve tusinde alen lang på sydsiden; Herrens helligdom skal være i midten af den. ¹¹ "Det skal være for de indviede præster, Zadoks sønner, som holdt min befaling og ikke gik vild, som levitterne gjorde, da israelitterne gik vild. ¹² "Det skal være en særlig gave til dem fra det hellige område af landet, en højhellig del, ved siden af levitternes grænse. ¹³ "Ved siden af præsternes grænse skal levitterne have en tildeling, femogtyve tusinde alen lang og ti tusinde alen bred. Den samlede længde skal være femogtyve tusinde alen og bredden ti tusinde alen. ¹⁴ "De må ikke sælge eller bytte nogen del af den, ej heller lade denne udvalgte del af landet gå over i andres hænder; for den er hellig for Herren. ¹⁵ "Det resterende område, fem tusinde alen bredt og femogtyve tusinde alen langt, skal være til almindelig brug for byen, til huse og til græsmarker; byen skal være i midten af den. ¹⁶ "Dette skal være dens mål: nordsiden, fire tusinde fem hundrede alen; sydsiden, fire tusinde fem hundrede alen; østsiden, fire tusinde fem hundrede alen; og vestsiden, fire tusinde fem hundrede alen. ¹⁷ "Byen skal have åbne pladser: mod nord, to hundrede og halvtreds alen; mod syd, to hundrede og halvtreds alen; mod øst, to hundrede og halvtreds alen; og mod vest, to hundrede og halvtreds alen. ¹⁸ "Resten af længden langs det hellige område skal være ti tusinde alen mod øst og ti tusinde mod vest; dens afgrøder skal levere mad til byens arbejdere. ¹⁹ "Byens arbejdere, dem der er udvalgt fra alle Israels stammer, skal tage sig af den. ²⁰ "Hele delen skal være en firkant,

femogtyve tusinde alen gange femogtyve tusinde alen; I skal sætte det hellige område til side sammen med byens ejendom. ²¹ "Resten skal tilhøre fyrsten, på hver side af det hellige område og byens ejendom; strækker sig østpå fra de femogtyve tusinde alen af det hellige område til den østlige grænse, og vestpå fra de femogtyve tusinde alen til den vestlige grænse, langs stammeområderne. Det hellige område med husets helligdom skal være i midten af det. ²² "Uden for levitternes ejendom og byens ejendom, som er i midten af det, der tilhører fyrsten, skal alt mellem Judas grænse og Benjamins grænse tilhøre fyrsten. ²³ "For de resterende stammer, fra østsiden til vestsiden, skal Benjamin have en del. ²⁴ "Ved siden af Benjamins område, fra øst til vest, skal Simeon have en del. ²⁵ "Ved siden af Simeons område, fra øst til vest, skal Issakar have en del. ²⁶ "Ved siden af Issakars område, fra øst til vest, skal Zebulon have en del. ²⁷ "Ved siden af Zebulons område, fra øst til vest, skal Gad have en del. ²⁸ "Og ved siden af Gads område skal den sydlige grænse løbe sydpå fra Tamar til Meriba Kadeshs vande, derefter langs Egyptens dal til det Store Hav. ²⁹ "Dette er det land, I skal tildele som arv til Israels stammer, og dette skal være deres dele," erklærer den Suveræne Herre. ³⁰ "Dette skal være byens udgange: på nordsiden, fire tusinde fem hundrede alen efter måling, ³¹ "byens porte skal være opkaldt efter Israels stammer. De tre porte på nordsiden skal være Rubens port, Judas port og Levis port. ³² "På østsiden, fire tusinde fem hundrede alen, skal der være tre porte: Josefs port, Benjamins port og Dans port. ³³ "På sydsiden, fire tusinde fem hundrede alen efter måling, skal der være tre porte: Simeons port, Issakars port og Zebulons port. ³⁴ "På vestsiden, fire tusinde fem hundrede alen, skal der være tre porte: Gads port, Ashers port og Naftalis port. ³⁵ "Byen skal være atten tusinde alen rundt omkring; og byens navn fra den tid skal være: 'Herren er der.'"

Daniels Bog

1 I det tredje år af Jojakims regeringstid som konge af Juda kom Nebukadnezar, kongen af Babylon, til Jerusalem og belejrede det. ² Og Herren overgav Jojakim, kongen af Juda, til ham, sammen med nogle af genstandene fra Guds hus. Han bragte disse til landet Shinar, til sin guds hus, og placerede genstandene i sin guds skatkammer. ³ Derefter befalede kongen Ashpenaz, chefen for hans embedsmænd, at bringe nogle af Israels sønner, inklusive dem af den kongelige familie og adelen, ⁴ unge mænd uden fysisk defekt, smukke, dygtige i al visdom, begavede med kundskab, hurtige til at forstå og kvalificerede til at tjene i kongens palads. Han skulle lære dem kaldæernes litteratur og sprog. ⁵ Kongen tildelte dem en daglig portion af kongens udvalgte mad og vin. De skulle uddannes i tre år, hvorefter de skulle træde ind i kongens tjeneste. ⁶ Blandt disse var nogle af Judas sønner: Daniel, Hananja, Mishaël og Azarja. ⁷ Chefen for embedsmændene tildelte dem nye navne: til Daniel, Beltsazzar; til Hananja, Shadrak; til Mishaël, Meshak; og til Azarja, Abed-Nego. ⁸ Men Daniel besluttede sig for ikke at gøre sig uren med kongens udvalgte mad eller vin og søgte tilladelse fra chefen for embedsmændene til ikke at gøre sig uren på denne måde. ⁹ Nu gav Gud Daniel gunst og medfølelse i chefens for embedsmændenes øjne. ¹⁰ Embedsmanden sagde til Daniel: "Jeg er bange for min herre kongen, som har tildelt jeres mad og drikke. Hvorfor skulle han se jer se dårligere ud end de andre unge mænd på jeres alder? Kongen ville tage mit hoved på grund af jer." ¹¹ Daniel talte derefter til vagten, der var udpeget af chefen for embedsmændene over Daniel, Hananja, Mishaël og Azarja, ¹² "Vær venlig at teste dine tjenere i ti dage: giv os kun grøntsager at spise og vand at drikke. ¹³ Sammenlign derefter vores udseende med de unges, der spiser kongens udvalgte mad, og gør med dine tjenere efter det, du ser." ¹⁴ Så han gik med til dette og testede dem i ti dage. ¹⁵ Ved slutningen af de ti dage så de sundere og bedre ernærede ud end nogen af de unge mænd, der spiste kongens udvalgte mad. ¹⁶ Så vagten fortsatte med at undlade deres udvalgte mad og vin og gav dem grøntsager i stedet. ¹⁷ Til disse fire unge mænd gav Gud kundskab og forståelse i alle slags litteratur og lærdom; Daniel forstod også alle slags syner og drømme. ¹⁸ Ved slutningen af den tid, som kongen havde sat til at bringe dem ind i hans tjeneste,

præsenterede chefen for embedsmændene dem for Nebukadnezar. ¹⁹ Kongen talte med dem, og blandt dem alle blev ingen fundet som Daniel, Hananja, Mishaël og Azarja; så de trådte ind i kongens tjeneste. ²⁰ I enhver sag om visdom og forståelse, som kongen spurgte dem om, fandt han dem ti gange bedre end alle de magikere og besværgere i hele hans rige. ²¹ Og Daniel blev der indtil det første år af kong Kyros' regeringstid.

2 I det andet år af kong Nebukadnezars regering havde han drømme, der foruroligede hans ånd, og han kunne ikke sove. ² Kongen befalede at tilkalde magikerne, besværgerne, troldmændene og astrologerne for at fortælle ham hans drømme. De kom og stod foran kongen. ³ Han sagde til dem: "Jeg har haft en drøm, der har forstyrret mig, og jeg ønsker at forstå den." ⁴ Astrologerne talte til kongen på aramæisk: "O konge, lev evigt! Fortæl dine tjenere drømmen, og vi vil fortolke den." ⁵ Kongen svarede astrologerne: "Min beslutning er fast: hvis I ikke fortæller mig drømmen og dens fortolkning, skal I rives lem fra lem, og jeres huse vil blive til ruiner. ⁶ Men hvis I åbenbarer drømmen og dens betydning, skal I modtage gaver, belønninger og stor ære fra mig. Derfor, fortæl mig drømmen og dens fortolkning." ⁷ De svarede igen: "Lad kongen fortælle sine tjenere drømmen, og vi vil fortolke den." ⁸ Kongen svarede: "Jeg er sikker på, at I prøver at vinde tid, fordi I ser, at min beslutning er fast: ⁹ Hvis I ikke åbenbarer drømmen for mig, er der kun én dom for jer. I har sammensvoret jer om at tale vildledende og korrupte ord for mig, indtil situationen ændrer sig. Derfor, fortæl mig drømmen, så jeg vil vide, at I kan fortolke den." ¹⁰ Astrologerne svarede kongen: "Der er ingen på jorden, der kan gøre, hvad kongen beder om. Ingen stor konge eller hersker har nogensinde krævet sådan noget af nogen magiker, besværgere eller astrolog. ¹¹ Hvad kongen beder om er for vanskeligt. Ingen kan åbenbare det for kongen undtagen guderne, og de bor ikke blandt dødelige." ¹² Dette svar gjorde kongen så vred og rasende, at han beordrede henrettelsen af alle de vise mænd i Babylon. ¹³ Så blev dekretet udstedt om at dræbe de vise mænd, og de søgte Daniel og hans ledsagere for at henrette dem. ¹⁴ Da talte Daniel med visdom og omtanke til Arioch, kaptajnen for kongens vagt, som var gået ud for at henrette de vise mænd i Babylon. ¹⁵ Han spurgte Arioch, kongens officer: "Hvorfor er dekretet

Daniels Bog

fra kongen så hårdt?" Arioch forklarede situationen for Daniel. ¹⁶ Da han hørte dette, gik Daniel ind til kongen og bad om tid, så han kunne fortolke drømmen for ham. ¹⁷ Daniel vendte tilbage til sit hus og informerede sine venner Hananja, Mishael og Azarja om sagen, ¹⁸ og opfordrede dem til at søge barmhjertighed fra himlens Gud angående denne hemmelighed, så han og hans venner ikke skulle omkomme med resten af de vise mænd i Babylon. ¹⁹ I en vision om natten blev hemmeligheden gjort kendt for Daniel. Så priste Daniel himlens Gud ²⁰ og sagde: "Velsignet være Guds navn for evigt og altid, for visdom og magt tilhører Ham. ²¹ Han ændrer tider og årstider; Han afsætter konger og indsætter dem. Han giver visdom til de vise og kundskab til dem, der har forstand. ²² Han afdækker dybe og skjulte ting; Han ved, hvad der er i mørket, og lyset er hos Ham. ²³ Jeg takker og priser Dig, mine forfædres Gud: Du har givet mig visdom og magt, og Du har gjort kendt for mig, hvad vi bad om; Du har gjort os bekendt med kongens sag." ²⁴ Så gik Daniel til Arioch, som kongen havde udpeget til at henrette de vise mænd i Babylon, og sagde: "Udfør ikke henrettelsen af de vise mænd i Babylon. Tag mig til kongen, og jeg vil fortolke hans drøm for ham." ²⁵ Arioch bragte hurtigt Daniel for kongen og sagde: "Jeg har fundet en mand blandt de landflygtige fra Juda, som kan forklare kongens drøm." ²⁶ Kongen spurgte Daniel, som også blev kaldt Belteshazzar: "Er du i stand til at fortælle mig, hvad jeg så i min drøm og fortolke den?" ²⁷ Daniel svarede kongen: "Ingen vismand, besværger, magiker eller spåmand kan forklare kongen den hemmelighed, han har spurgt om, ²⁸ men der er en Gud i himlen, som åbenbarer hemmeligheder. Han har vist kong Nebukadnezar, hvad der vil ske i de sidste dage. Din drøm og de visioner, der passerede gennem dit sind, mens du lå i din seng, er disse: ²⁹ Mens Deres Majestæt lå der, vendte Deres sind sig til ting, der skal komme, og åbenbareren af hemmeligheder viste dig, hvad der vil ske. ³⁰ Hvad angår mig, er denne hemmelighed blevet åbenbart for mig ikke fordi jeg har større visdom end nogen anden levende, men så Deres Majestæt kan kende fortolkningen og forstå tankerne i Deres sind. ³¹ Deres Majestæt så, og der foran dig stod en stor statue—en enorm, strålende statue, imponerende i udseende. ³² Hovedet på statuen var lavet af fint guld, dens bryst og arme af sølv, dens mave og lår af bronze, ³³ dens ben af jern, og dens

fødder en kombination af jern og ler. ³⁴ Mens du så, blev en sten hugget ud, men ikke af menneskehænder. Den ramte statuen på dens fødder af jern og ler og knuste dem. ³⁵ Så blev jernet, leret, bronzen, sølvet og guldet brudt i stykker og blev som avner på en sommertærskelands. Vinden fejede dem væk uden at efterlade et spor. Men stenen, der ramte statuen, blev til et stort bjerg og fyldte hele jorden. ³⁶ Dette var drømmen, og nu vil vi forklare den for kongen. ³⁷ Deres Majestæt, du er kongernes konge. Himlens Gud har givet dig herredømme, magt, styrke og ære; ³⁸ Han har placeret alle folk, markens dyr og himlens fugle under din myndighed. Hvor de end bor, har Han gjort dig hersker over dem alle. Du er det hoved af guld. ³⁹ Efter dig vil et andet rige opstå, ringere end dit. Derefter vil et tredje rige, et af bronze, herske over hele jorden. ⁴⁰ Endelig vil der være et fjerde rige, stærkt som jern—for jern bryder og smadrer alt—og som jern knuser alle ting, så vil det knuse og bryde alle de andre. ⁴¹ Ligesom du så, at fødderne og tæerne var delvist af ler og delvist af jern, så vil dette være et delt rige; dog vil det have noget af jernets styrke i sig, ligesom du så jern blandet med ler. ⁴² Som tæerne var delvist jern og delvist ler, så vil dette rige være delvist stærkt og delvist skrøbeligt. ⁴³ Og ligesom du så jernet blandet med ler, så vil folket være en blanding og vil ikke forblive forenet, mere end jern blander sig med ler. ⁴⁴ Under de kongers regeringstid vil himlens Gud oprette et rige, der aldrig vil blive ødelagt, og det vil heller ikke blive overladt til et andet folk. Det vil knuse alle disse riger og bringe dem til en ende, men det vil selv bestå for evigt. ⁴⁵ Dette er betydningen af visionen om stenen, der blev hugget ud af et bjerg, men ikke af menneskehænder—en sten, der brød jernet, bronzen, leret, sølvet og guldet i stykker. Den store Gud har vist kongen, hvad der vil ske i fremtiden. Drømmen er sand, og dens fortolkning er pålidelig." ⁴⁶ Da faldt kong Nebukadnezar på knæ foran Daniel og ærede ham, og han beordrede, at der skulle bringes et offer og røgelse til ham. ⁴⁷ Kongen sagde til Daniel: "Sandelig, din Gud er gudernes Gud og kongernes Herre og en åbenbarer af hemmeligheder, for du var i stand til at afsløre denne hemmelighed." ⁴⁸ Så forfremmede kongen Daniel og gav ham mange store gaver. Han gjorde ham til hersker over hele provinsen Babylon og satte ham i spidsen for alle dens vise mænd. ⁴⁹ Desuden

Daniels Bog

udnævnte kongen på Daniels anmodning Shadrak, Meshak og Abed-Nego til administratorer over provinsen Babylon, mens Daniel blev ved det kongelige Hof.

3 Kong Nebukadnezar konstruerede et gyldent billede, tres alen højt og seks alen bredt, og opstillede det på Durasletten i provinsen Babylon. ² Kongen kaldte derefter satrapperne, statholderne, guvernørerne, rådgiverne, skatmestrene, dommerne, magistraterne og alle provinsens embedsmænd sammen for at overvære indvielsen af det billede, han havde opstillet. ³ Så samledes satrapperne, statholderne, guvernørerne, rådgiverne, skatmestrene, dommerne, magistraterne og alle provinsens embedsmænd til indvielsen af det billede, som kong Nebukadnezar havde opstillet, og de stod foran det. ⁴ Herolden proklamerede højlydt: "Til jer er det befalet, I folk, nationer og tungemål, ⁵ at når I hører lyden af horn, fløjte, citer, trigon, harpe, sækkepibe og al slags musik, skal I falde ned og tilbede det gyldne billede, som kong Nebukadnezar har opstillet. ⁶ Den, der ikke falder ned og tilbeder, skal straks kastes i en ovn med brændende ild." ⁷ Derfor, så snart alle folkene hørte lyden af horn, fløjte, citer, trigon, harpe, sækkepibe og al slags musik, faldt alle folk, nationer og tungemål ned og tilbad det gyldne billede, som kong Nebukadnezar havde opstillet. ⁸ På den tid trådte visse kaldæere frem og anklagede jøderne. ⁹ De henvendte sig til kong Nebukadnezar: "O konge, lev evigt! ¹⁰ Du, o konge, har udstedt et dekret om, at enhver, der hører lyden af horn, fløjte, citer, trigon, harpe, sækkepibe og al slags musik, skal falde ned og tilbede det gyldne billede, ¹¹ og den, der ikke falder ned og tilbeder, skal kastes i en brændende ovn. ¹² Der er nogle jøder, som du har udnævnt til at tage sig af provinsen Babylons antiggender, nemlig Shadrak, Meshak og Abed-Nego, som ikke ænsrer dig, o konge. De tjener ikke dine guder og tilbeder ikke det gyldne billede, du har opstillet." ¹³ I rasende vrede beordrede Nebukadnezar, at Shadrak, Meshak og Abed-Nego skulle bringes for ham. ¹⁴ Nebukadnezar sagde til dem: "Er det sandt, Shadrak, Meshak og Abed-Nego, at I ikke tjener mine guder eller tilbeder det gyldne billede, jeg har opstillet? ¹⁵ Nu, hvis I er rede, når I hører lyden af horn, fløjte, citer, trigon, harpe, sækkepibe og al slags musik, til at falde ned og tilbede det billede, jeg har lavet, så er det godt. Men hvis I ikke tilbeder, skal I straks kastes i en

brændende ovn. Og hvilken gud vil kunne redde jer fra mine hænder?" ¹⁶ Shadrak, Meshak og Abed-Nego svarede kongen: "O Nebukadnezar, vi behøver ikke forsvare os i denne sag. ¹⁷ Hvis vi bliver kastet i den brændende ovn, er den Gud, vi tjener, i stand til at redde os fra den, og han vil redde os fra din hånd, o konge. ¹⁸ Men selv hvis han ikke gør det, skal du vide, o konge, at vi ikke vil tjene dine guder eller tilbede det gyldne billede, du har opstillet." ¹⁹ Da blev Nebukadnezar fyldt med raseri, og udtrykket i hans ansigt ændrede sig over for Shadrak, Meshak og Abed-Nego. Han beordrede, at ovnen skulle opvarmes syv gange mere end normalt. ²⁰ Han befalede nogle af de stærkeste soldater i sin hær at binde Shadrak, Meshak og Abed-Nego og kaste dem i den brændende ovn. ²¹ Så disse mænd, iført deres bukser, kapper, turbaner og andre klæder, blev bundet og kastet i den brændende ovn. ²² Kongens befaling var så presserende og ovnen så varm, at flammerne dræbte de soldater, der tog Shadrak, Meshak og Abed-Nego op, ²³ og disse tre mænd, Shadrak, Meshak og Abed-Nego, faldt bundet ned i den brændende ovn. ²⁴ Da blev kong Nebukadnezar forbløffet og rejste sig i hast. Han spurgte sine rådgivere: "Kastede vi ikke tre mænd bundet ind i ilden?" De svarede: "Jo, o konge." ²⁵ Han sagde: "Se! Jeg ser fire mænd, ubundne, gående midt i ilden, og de er uskadte, og den fjerde ligner en gudssøn." ²⁶ Nebukadnezar nærmede sig derefter åbningen af den brændende ovn og råbte: "Shadrak, Meshak og Abed-Nego, den højeste Guds tjenere, kom ud og kom her!" Så kom Shadrak, Meshak og Abed-Nego ud af ilden. ²⁷ Satrapperne, statholderne, guvernørerne og kongens rådgivere samledes og så, at ilden ikke havde haft nogen effekt på disse mænds kroppe. Ikke et hår på deres hoveder var svedet, deres bukser var ikke brændt, og der var ingen lugt af ild på dem. ²⁸ Nebukadnezar erklærede: "Velsignet være Shadraks, Meshaks og Abed-Negos Gud, som har sendt sin engel og reddet sine tjenere, der stolede på ham. De trodsede kongens befaling og var villige til at opgive deres liv frem for at tjene eller tilbede nogen gud undtagen deres egen Gud. ²⁹ Derfor dekreterer jeg, at ethvert folk, nation eller tungemål, der taler noget imod Shadraks, Meshaks og Abed-Negos Gud, skal rives i stykker, og deres huse lægges i ruiner, for der er ingen anden gud, der kan redde på denne måde." ³⁰ Således ophøjede

Daniels Bog

kongen Shadrak, Meshak og Abed-Nego til høje positioner i provinsen Babylon.

4 Kong Nebukadnezar, til alle folk, nationer og tungemål, der bor på hele jorden: Må jeres fred være rigelig! ² Jeg er glad for at fortælle om de tegn og undere, som den Højeste Gud har udført for mig. ³ Hvor store er Hans tegn, og hvor mægtige er Hans undere! Hans rige er et evigt rige, og Hans herredømme varer fra generation til generation. ⁴ Jeg, Nebukadnezar, var tilfreds i mit hjem og jeg trivedes i mit palads. ⁵ Jeg havde en drøm, der skræmte mig; de syner, jeg havde i mit sind, mens jeg lå på min seng, forfærdede mig. ⁶ Derfor udstedte jeg en dekret om at tilkalde alle de vise mænd i Babylon for at tyde drømmen for mig. ⁷ Så kom magikerne, besværgerne, kaldæerne og spåmændene ind, og jeg fortalte dem drømmen, men de kunne ikke afsløre dens tydning for mig. ⁸ Til sidst kom Daniel ind til mig, hvis navn er Beltsazzar efter navnet på min gud, og i hvem der er en ånd af de hellige guder; jeg fortalte ham drømmen. ⁹ "Beltsazzar, leder af magikerne, jeg ved, at ånden af de hellige guder er i dig, og ingen hemmelighed er for vanskelig for dig. Her er drømmen, jeg så; tyd den for mig." ¹⁰ Dette var de syner, jeg så, mens jeg lå på min seng: Jeg kiggede, og der var et træ midt på jorden, og dets højde var stor. ¹¹ Træet voksede og blev stærkt, og dets højde nåede til himlene, og det var synligt til jordens ender. ¹² Dets blade var smukke, dets frugt rigelig, og i det var der mad til alle. Markens dyr fandt skygge under det, og himlens fugle boede i dets grene, og alle levende væsener blev nær af det. ¹³ I de syner, jeg havde i mit sind, mens jeg lå på min seng, så jeg en vogter, en hellig, stige ned fra himlen. ¹⁴ Han proklamerede højt og sagde således: 'Hug træet om og skær dets grene af, fjern dets blade og spred dets frugt. Lad dyrene flygte fra under det og fuglene fra dets grene. ¹⁵ Dog, lad stubben med dens rødder blive i jorden, bundet med et bånd af jern og bronze, i markens bløde græs. Lad ham blive våd af himlens dug, og lad hans lod være med dyrene i markens græs. ¹⁶ Lad hans sind ændres fra et menneskes, og lad et dyrs sind gives til ham, indtil syv tider går over ham. ¹⁷ Denne sag er ved vogternes dekret, og kravet ved de helliges ord, for at de levende må vide, at den Højeste hersker i menneskenes rige, og giver det til hvem Han vil, og sætter de laveste af mennesker over det.' ¹⁸ Denne drøm har jeg, kong

Nebukadnezar, set. Nu du, Beltsazzar, erklær dens tydning, for alle de vise mænd i mit rige er ikke i stand til at gøre mig tydningen kendt, men du kan, for ånden af de hellige guder er i dig." ¹⁹ Da blev Daniel, hvis navn er Beltsazzar, forfærdet et øjeblik, og hans tanker foruroligede ham. Kongen talte og sagde: "Beltsazzar, lad ikke drømmen eller dens tydning forurolige dig." Beltsazzar svarede: "Min herre, gid drømmen gjaldt dine fjender og dens tydning dine modstandere! ²⁰ Træet, du så, som voksede og blev stærkt, nåede himlene og var synligt over hele jorden, ²¹ hvis blade var smukke og dets frugt rigelig, og i hvilket der var mad til alle, under hvilket markens dyr boede og på hvis grene himlens fugle havde deres bolig— ²² det er dig, o konge; for du er vokset og blevet stærk. Din storhed er vokset og når til himlene, og dit herredømme til jordens ende. ²³ Og eftersom kongen så en vogter, en hellig, komme ned fra himlen og sige: 'Hug træet om og ødelæg det, men lad stubben med dens rødder blive i jorden, bundet med et bånd af jern og bronze, i markens bløde græs; lad ham blive våd af himlens dug, og lad hans del være med markens dyr, indtil syv tider går over ham,' ²⁴ dette er tydningen, o konge, og dette er den Højestes dekret, der er kommet over min herre kongen: ²⁵ Du skal drives fra blandt mennesker, og din bolig skal være med markens dyr. Du skal spise græs som okser, og du skal blive våd af himlens dug, og syv tider skal gå over dig, indtil du ved, at den Højeste hersker i menneskenes rige og giver det til hvem Han vil. ²⁶ Og eftersom de befalede at lade træets stub med dens rødder blive, skal dit rige være sikret for dig, efter at du kommer til at vide, at Himlen hersker. ²⁷ Derfor, o konge, lad mit råd være acceptabelt for dig: bryd med dine synder ved at praktisere retfærdighed, og dine uretfærdigheder ved at vise barmhjertighed mod de fattige; måske kan der være en forlængelse af din ro." ²⁸ Alle disse ting ramte kong Nebukadnezar. ²⁹ Et år senere gik han på taget af det kongelige palads i Babylon. ³⁰ Kongen talte og sagde: "Er dette ikke det store Babylon, som jeg har bygget som en kongelig bolig ved min mægtige magt og til ære for min majestæt?" ³¹ Mens ordet var i kongens mund, faldt en stemme fra himlen: "Kong Nebukadnezar, til dig er det sagt: riget er taget fra dig. ³² Du skal drives fra mennesker, og din bolig skal være med markens dyr. Du skal spise græs som okser, og syv tider skal gå over dig, indtil du ved, at

Daniels Bog

den Højeste hersker i menneskenes rige og giver det til hvem Han vil.”³³ Straks blev ordet om Nebukadnezar opfyldt. Han blev drevet fra mennesker og spiste græs som okser; hans krop blev våd af himlens dug, indtil hans hår voksede så langt som ørnefjer og hans negle som fugleklør.³⁴ Ved slutningen af dagene løftede jeg, Nebukadnezar, mine øjne til himlen, og min forstand vendte tilbage til mig, og jeg velsignede den Højeste og præste og ærede Ham, der lever for evigt, for Hans herredømme er et evigt herredømme, og Hans rige varer fra generation til generation.³⁵ Alle jordens indbyggere regnes for intet; Han gør efter Sin vilje i himlens hær og blandt jordens indbyggere. Ingen kan standse Hans hånd eller sige til Ham: ”Hvad har Du gjort?”³⁶ På samme tid vendte min fornuft tilbage til mig, og for mit riges ære vendte min ære og pragt tilbage til mig. Mine rådgivere og adelige søgte mig, og jeg blev genindsat i mit rige, og fremragende majestæt blev tilføjet til mig.³⁷ Nu priser, ophøjer og ærer jeg, Nebukadnezar, himlens Konge, for alle Hans gerninger er sandhed, og Hans veje retfærdighed; og dem, der vandrer i stolthed, kan Han ydmyge.

5 Kong Belsazzar holdt en stor fest for tusind af sine stormænd, og han drak vin i deres nærvær.

² Mens han smagte på vinen, befalede Belsazzar at bringe de guld- og sølvkar, som Nebukadnezar, hans far, havde taget fra templet i Jerusalem, så kongen, hans stormænd, hans hustruer og hans medhustruer kunne drikke af dem.

³ Så bragte de guldkarrene, som var taget fra Guds tempel i Jerusalem, og kongen og hans stormænd, hans hustruer og hans medhustruer drak af dem.⁴

Mens de drak vinen, præste de gudene af guld og sølv, af bronze, jern, træ og sten.⁵ Pludselig dukkede fingrene af en menneskehånd op og begyndte at

skrive på væggens puds, nær lampestagen i kongens palads, og kongen så hånden, mens den skrev.⁶

Kongens ansigt blev blegt, og hans tanker skræmte ham; hans ben gav efter, og hans knæ stødte sammen.⁷

Kongen råbte, at man skulle bringe ind åndemanagerne, kaldæerne og spåmændene. Han erklærede for de vise mænd i Babylon: ”Den, der læser denne skrift og forklarer dens betydning, vil blive klædt i purpur, få en guldkæde om halsen og blive den tredje højeste hersker i riget.”⁸ Så kom alle kongens vise mænd ind, men de kunne ikke læse skriften eller forklare

dens betydning for kongen.⁹ Dette gjorde kong Belsazzar endnu mere skræmt, og hans ansigt blev endnu blegere. Hans stormænd var forvirrede.¹⁰

Dronningen, på grund af kongens og hans stormænds ord, trådte ind i festsalen. Hun sagde: ”O konge, lev evigt! Lad ikke dine tanker skræmme dig eller dit ansigt se blegt ud.”¹¹ Der er en mand i dit rige, som har de hellige guders ånd i sig. I din fars dage blev han fundet at have oplysning, indsigt og visdom som gudernes. Kong Nebukadnezar, din far, udnævnte ham til leder af magikerne, åndemanagerne, kaldæerne og spåmændene.¹²

Dette var fordi Daniel, som kongen kaldte Beltsazzar, blev fundet at have en ekstraordinær ånd, kundskab, indsigt, evnen til at tyde drømme, forklare gåder og løse vanskelige problemer. Kald på Daniel, og han vil afsløre tolkningen.”¹³ Så blev Daniel bragt ind for kongen, og kongen sagde til ham: ”Er du Daniel, en af de landflygtige fra Juda, som min far kongen bragte fra Juda?”¹⁴ Jeg har hørt, at gudernes ånd er i dig, og at du har oplysning, indsigt og ekstraordinær visdom.¹⁵

De vise mænd og åndemanager blev bragt ind for mig for at læse denne skrift og fortælle mig dens betydning, men de kunne ikke forklare den.¹⁶

Men jeg har hørt, at du kan give tolkninger og løse vanskelige problemer. Hvis du kan læse denne skrift og fortælle mig dens betydning, vil du blive klædt i purpur, få en guldkæde om halsen og blive den tredje højeste hersker i riget.”¹⁷

Så svarede Daniel kongen: ”Du kan beholde dine gaver for dig selv eller give dine belønninger til en anden. Ikke desto

mindre vil jeg læse skriften for kongen og fortælle ham dens betydning.¹⁸ O konge, den Højeste Gud gav Nebukadnezar, din far, herredømme, storhed, ære og majestæt.¹⁹

På grund af den storhed, Han gav ham, frygtede og ærede alle folk, nationer og mennesker af enhver sprog ham. Hvem han ønskede, lod han dræbe; hvem han ønskede, skånede han; hvem han ønskede, ophøjede han; og hvem han

ønskede, ydmygede han.²⁰ Men da hans hjerte blev hovmodigt og hans ånd forhærdet af stolthed, blev han afsat fra sin kongelige trone og frataget sin ære.

²¹ Han blev drevet bort fra mennesker og fik et dyrs sind; han levede med de vilde æsler og spiste græs som kvæg; hans krop blev vædet af himlens dug, indtil han erkendte, at den Højeste Gud er hersker over menneskenes riger og sætter over dem, hvem Han vil.²²

Men du, Belsazzar, hans søn, har ikke ydmyget dit hjerte, selvom du vidste alt dette.²³ I

Daniels Bog

stedet har du sat dig op imod himlens Herre. Du fik karrene fra Hans tempel bragt til dig, og du og dine stormænd, dine hustruer og dine medhustruer drak vin af dem. Du priste guderne af sølv og guld, af bronze, jern, træ og sten, som ikke kan se eller høre eller forstå. Men du ærede ikke Gud, som holder dit liv og alle dine veje i Sin hånd. ²⁴ Derfor sendte Han hånden, der indskrev budskabet. ²⁵ Her er budskabet, der blev indskrevet: Mene, Mene, Tekel, Parsin. ²⁶ Dette er, hvad disse ord betyder: Mene: Gud har talt dit riges dage og bragt det til ende. ²⁷ Tekel: Du er blevet vejlet og målt på vægtskålen og fundet for let. ²⁸ Peres: Dit rige er delt og givet til mederne og perserne. ²⁹ Efter Belsazzars befaling blev Daniel klædt i purpur, en guldkæde blev lagt om hans hals, og han blev erklæret den tredje højeste hersker i riget. ³⁰ Samme nat mødte Belsazzar, kaldæernes konge, sin ende. ³¹ Og Darius, mederen, overtog riget i en alder af toogtres.

6 Det behagede Darius at sætte 120 satrupper over riget, for at de skulle have ansvar over hele riget, ² og over dem tre administratorer, hvoraf den ene var Daniel, så satrupperne skulle stå til regnskab for dem, og kongen ikke skulle lide tab. ³ Daniel udmærkede sig blandt administratorerne og satrupperne ved sin enestående ånd, og kongen planlagde at sætte ham over hele riget. ⁴ Ved dette søgte administratorerne og satrupperne at finde grund til anklager mod Daniel angående riget, men de kunne ikke finde nogen korruption eller forsømmelse hos ham, for han var troværdig. ⁵ Endelig sagde disse mænd: "Vi skal ikke finde nogen grund til anklage mod denne Daniel, medmindre det er i forbindelse med hans Guds lov." ⁶ Så gik administratorerne og satrupperne som en gruppe til kongen og sagde: "Må kong Darius leve for evigt! ⁷ De kongelige administratorer, præfekter, satrupper, rådgivere og guvernører er alle enige om, at kongen skal udstede et dekret og håndhæve en forordning om, at enhver, der beder til nogen gud eller menneske undtagen til dig, o konge, i tredive dage, skal kastes i løvekulen. ⁸ Nu, o konge, udsted dekretet og underskriv det, så det ikke kan ændres, i henhold til medernes og persernes lov, som ikke kan ophæves." ⁹ Således satte kong Darius sin underskrift på det skriftlige dekret. ¹⁰ Da Daniel vidste, at dekretet var blevet underskrevet, gik han til sit hus, hvor han havde vinduer i sit øverste rum åbne mod Jerusalem. Han knælede tre gange om

dagen, bad og takkede sin Gud, som han havde gjort tidligere. ¹¹ Så kom disse mænd som en gruppe og fandt Daniel bedende og søgende nåde fra sin Gud. ¹² Så gik de til kongen og talte om kongens dekret: "Har du ikke underskrevet en forordning om, at enhver, der beder til nogen gud eller menneske undtagen til dig, o konge, i tredive dage, skal kastes i løvekulen?" Kongen svarede: "Dekretet står fast, i henhold til medernes og persernes lov, som ikke kan tilbagekaldes." ¹³ Så sagde de til kongen: "Daniel, som er en af de bortførte fra Juda, tager ikke hensyn til dig, o konge, eller til dekretet, du har underskrevet, men fortsætter med at bede tre gange om dagen." ¹⁴ Da kongen hørte dette, blev han meget bekymret og satte sig for at redde Daniel; han arbejdede indtil solnedgang for at befri ham. ¹⁵ Så kom disse mænd som en gruppe til kongen og sagde: "Husk, o konge, at i henhold til medernes og persernes lov kan intet dekret eller forordning, som kongen fastsætter, ændres." ¹⁶ Så gav kongen ordren, og Daniel blev bragt og kastet i løvekulen. Kongen sagde til Daniel: "Må din Gud, som du tjener uafbrudt, redde dig!" ¹⁷ En sten blev bragt og lagt over munden af kulen, og kongen forseglede den med sin egen signetring og med sine stormænds signetringe, så intet kunne ændres angående Daniel. ¹⁸ Kongen vendte tilbage til sit palads og tilbragte natten fastende; han afslog enhver underholdning, og selv søvnen undgik ham. ¹⁹ Ved dag gry stod kongen op og gik i hast til løvekulen. ²⁰ Da han nærmede sig kulen, råbte han med en stemme af angst: "Daniel, den levende Guds tjener, har din Gud, som du tjener uafbrudt, været i stand til at redde dig fra løverne?" ²¹ Daniel talte da til kongen: "O konge, må du leve for evigt! ²² Min Gud sendte sin engel og lukkede løvernes mund, så de ikke har skadet mig, fordi jeg blev fundet uskyldig for ham; og jeg har heller ikke gjort noget forkert over for dig, o konge." ²³ Kongen blev overordentlig glad og beordrede, at Daniel skulle løftes op af kulen. Og ingen skade blev fundet på ham, fordi han havde stølet på sin Gud. ²⁴ På kongens befaling blev de mænd, der havde anklaget Daniel ondsindet, bragt og kastet i løvekulen sammen med deres børn og hustruer; og før de nåede bunden af kulen, overmandede løverne dem og knuste alle deres knogler. ²⁵ Så skrev kong Darius til alle folk, nationer og tungemål, der bor på hele jorden: "Må jeres fred blive mangfoldig! ²⁶ Jeg udsteder et dekret om, at i enhver del af mit rige

Daniels Bog

skal folk skælve og frygte for Daniels Gud. For han er den levende Gud, der varer evigt; hans rige skal ikke ødelægges, og hans herredømme skal være uden ende.²⁷ Han befrier og redder, han udfører tegn og undere i himlen og på jorden, han som har befriet Daniel fra løvernes magt.”²⁸ Således trivedes Daniel under Darius’ regeringstid og under Kyros, perserens styre.

7 I det første år af Belshazzar, Babylons konge, oplevede Daniel en drøm og syner i sit sind, mens han lå på sin seng. Han nedskrev essensen af sin drøm.² Daniel erklærede: “I mit nattesyn så jeg de fire himmelvinde røre op i det store hav.³ Fire mægtige dyr steg op fra havet, hvert forskelligt fra de andre.⁴ Det første dyr var som en løve og havde ørnevinger. Jeg så, indtil dets vinger blev fjernet, og det blev løftet fra jorden for at stå på to fødder som et menneske, og det fik et menneskesind.⁵ Så så jeg et andet dyr, der lignede en bjørn. Det var rejst på den ene side, og det havde tre ribben i munden mellem sine tænder. Det blev befalet: ‘Rejs dig, fortær meget kød!’⁶ Derefter fortsatte jeg med at se, og der var et andet dyr, som en leopard, med fire vinger som en fugl på ryggen. Dette dyr havde fire hoveder, og det blev givet herredømme.⁷ I mit nattesyn så jeg derefter et fjerde dyr, frygteligt, skræmmende og overordentligt stærkt. Det havde store jerntænder, og det fortærede, knuste og trampede hvad der blev tilbage. Det var forskelligt fra alle de tidligere dyr, og det havde ti horn.⁸ Mens jeg betragtede hornene, dukkede der et andet mindre horn op blandt dem, og tre af de tidligere horn blev rykket op foran det. Dette horn havde øjne som menneskeøjne og en mund, der talte arrogant.⁹ Mens jeg så, blev troner opstillet, og den Gamle af Dage tog sæde. Hans klæder var hvide som sne, og håret på hans hoved var som ren uld. Hans trone var flammende ild, og dens hjul var brændende ild.¹⁰ En flod af ild flød ud foran ham. Tusinder på tusinder tjente ham, og ti tusind gange ti tusind stod foran ham. Retten satte sig i dom, og bøgerne blev åbnet.¹¹ Jeg fortsatte med at observere på grund af de arrogante ord, hornet talte. Jeg så, indtil dyret blev dræbt, og dets krop ødelagt og kastet i den brændende ild.¹² Hvad angår de andre dyr, blev deres herredømme fjernet, men de fik lov at leve i en bestemt periode.¹³ I mit nattesyn så jeg en, der lignede en menneskesøn, komme med himlens skyer. Han nærmede sig den

Gamle af Dage og blev fremstillet for ham.¹⁴ Han blev givet herredømme, ære og et rige, så alle folk, nationer og tungemål kunne tjene ham. Hans herredømme er evigt og vil ikke forgå, og hans rige vil aldrig blive ødelagt.¹⁵ Jeg, Daniel, var bekymret i ånden, og synerne i mit sind alarmede mig.¹⁶ Jeg nærmede mig en af dem, der stod der, og spurgte om fortolkningen af alt dette. Han forklarede og gjorde mig bekendt med fortolkningen af disse ting:¹⁷ ‘De fire store dyr er fire konger, der vil opstå fra jorden.¹⁸ Men de Højestes hellige vil modtage riget og vil besidde det for evigt—ja, i evigheds evighed.’¹⁹ Så ønskede jeg at forstå betydningen af det fjerde dyr, som var forskelligt fra alle de andre og overordentligt frygteligt, med dets jerntænder og bronzeklær, som fortærede, knuste og trampede hvad der var tilbage med dets fødder.²⁰ Jeg ville også vide om de ti horn på dets hoved og det andet horn, der kom op, foran hvilket tre faldt—hornet, der havde øjne og en mund, der talte arrogant, og som fremstod mere imponerende end de andre.²¹ Mens jeg så, førte dette horn krig mod de hellige og sejrede over dem,²² indtil den Gamle af Dage kom, og dommen blev afsagt til fordel for de Højestes hellige, og tiden kom for dem til at besidde riget.²³ Han gav mig denne forklaring: ‘Det fjerde dyr vil være et fjerde rige på jorden, forskelligt fra alle andre riger, og det vil fortære hele jorden, trampe den ned og knuse den.’²⁴ De ti horn er ti konger, der vil opstå fra dette rige. En anden konge vil opstå efter dem, forskellig fra de tidligere, og han vil undertvinge tre konger.²⁵ Han vil tale imod den Højeste og undertrykke hans hellige, og vil have til hensigt at ændre de fastsatte tider og love. De hellige vil blive overgivet i hans hånd i en tid, tider og en halv tid.²⁶ Men retten vil sætte sig i dom, og hans herredømme vil blive taget bort, tilintetgjort og ødelagt for evigt.²⁷ Derefter vil herredømmet, magten og storheden af alle rigerne under himlen blive givet til de Højestes hellige folk. Hans rige vil være et evigt rige, og alle herskere vil tjene og adlyde ham.’²⁸ Dette er afslutningen på sagen. Jeg, Daniel, var meget bekymret over mine tanker, og mit ansigt blev blegt, men jeg beholdt sagen for mig selv.

8 I det tredje år af kong Belsazzars regeringstid viste der sig et syn for mig, Daniel, efter det, der tidligere havde vist sig for mig.² I mit syn befandt jeg mig i borgen Susa, i provinsen Elam, og

Daniels Bog

jeg var ved Ulai-kanalen. ³ Jeg løftede mine øjne og så en vædder med to horn stående ved kanalen. Hornene var lange, men det ene var længere end det andet, og det længere voksede senere. ⁴ Jeg så vædderen stange mod vest, nord og syd. Ingen dyr kunne modstå den, og ingen kunne redde fra dens magt. Den gjorde, som den ville, og blev stor. ⁵ Mens jeg overvejede dette, kom pludselig en gedebuk med et iøjnefaldende horn mellem øjnene fra vest, krydsende hele jorden uden at røre jorden. ⁶ Den nærmede sig den tohornede vædder, jeg havde set stå ved kanalen, og angreb den med rasende kraft. ⁷ Jeg så den ramme vædderen og brække dens to horn. Vædderen var magtesløs til at stå imod den; gedebukken kastede den til jorden og trampede på den, uden at nogen kunne redde vædderen fra dens magt. ⁸ Gedebukken blev overordentlig stor, men da den var på højden af sin magt, blev det store horn brækket, og i stedet voksede fire fremtrædende horn mod himmelens fire vinde. ⁹ Ud af et af dem kom et lille horn, som voksede overordentlig stort mod syd, øst og det Skønne Land. ¹⁰ Det voksede op til himmelens hær, og det kastede nogle af stjernerne ned til jorden og trampede på dem. ¹¹ Det ophøjede sig til at være lige så stort som Herren hærens anfører; det fjernede det daglige offer fra Herren, og Hans helligdom blev omstyrtet. ¹² På grund af oprør blev hæren og det daglige offer overgivet til det. Det kastede sandheden til jorden og havde fremgang i, hvad det gjorde. ¹³ Så hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig spurgte, "Hvor længe vil synet være angående det daglige offer, ødelæggelsen forårsaget af oprør, og trampingen af helligdommen og hæren?" ¹⁴ Han sagde til mig, "Det vil vare i 2.300 aftener og morgener; derefter vil helligdommen blive genoprettet." ¹⁵ Mens jeg, Daniel, så synet og søgte at forstå det, stod der foran mig en, der så ud som en mand. ¹⁶ Og jeg hørte en mands stemme fra Ulai, der råbte, "Gabriel, forklar synet for denne mand." ¹⁷ Da han nærmede sig, hvor jeg stod, blev jeg skrækslagen og faldt på mit ansigt. Han sagde til mig, "Forstå, menneskesøn, at synet vedrører tiden for enden." ¹⁸ Mens han talte til mig, faldt jeg i en dyb søvn med mit ansigt mod jorden, men han rørte ved mig og fik mig til at stå oprejst. ¹⁹ Han sagde, "Jeg vil informere dig om, hvad der vil ske i den senere tid af vreden, for synet vedrører den fastsatte tid for enden." ²⁰ Vædderen, du så med de to horn, repræsenterer kongerne af Medien og

Persien. ²¹ Gedebukken med et fremtrædende horn mellem øjnene symboliserer kongen af Grækenland, og det bemærkelsesværdige horn er den første konge. ²² Det brækkede horn og de fire horn, der opstod i stedet, repræsenterer fire kongeriger, der vil opstå fra hans nation, men de vil ikke have den samme magt. ²³ I den senere periode af deres regeringstid, når overtræderne har nået deres fylde, vil en konge med hårdt ansigt, dygtig i intriger, opstå. ²⁴ Hans magt vil være mægtig, men ikke ved hans egen styrke. Han vil forårsage ekstraordinær ødelæggelse og have fremgang i, hvad han gør. Han vil ødelægge de mægtige og de hellige folk. ²⁵ Gennem sin list vil han få bedrag til at blomstre under sin hånd, og han vil ophøje sig i sit hjerte. Når de føler sig sikre, vil han ødelægge mange og stå imod Fyrsten af fyrsterne. Dog vil han blive brudt, men ikke ved menneskelig magt. ²⁶ Synet om aftenerne og morgenerne, der er blevet fortalt, er sandt. Men forsegl synet, for det vedrører mange dage i fremtiden. ²⁷ Jeg, Daniel, var udmattet og lå syg i flere dage. Så rejste jeg mig og gik om kongens forretninger. Jeg var forfærdet over synet; det var udover forståelse.

9 I det første år af Darius, søn af Ahasverus, af medisk herkomst, som blev gjort til konge over kaldæernes rige— ² i det første år af hans regeringstid, forstod jeg, Daniel, fra bøgerne antallet af år, som ifølge Herrens ord givet til profeten Jeremias, Jerusalems ødelæggelse ville vare, nemlig halvfjerds år. ³ Så vendte jeg min opmærksomhed mod Herren Gud, søgende Ham ved bøn og indtrængen, med faste, sæk og aske. ⁴ Jeg bad til Herren min Gud og bekendte: "Å Herre, den store og frygtindgydende Gud, som holder sin kærlighedspagt med dem, der elsker Ham og holder Hans bud, ⁵ vi har syndet og gjort forkert. Vi har handlet ugudeligt og gjort oprør, vendt os bort fra Dine bud og forordninger. ⁶ Vi har ikke lyttet til Dine tjenere profeterne, som talte i Dit navn til vores konger, vores ledere, vores forfædre og alle folkene i landet. ⁷ "Retfærdighed tilhører Dig, Herre, men os tilhører åben skam, som det er i dag—til Judas folk, Jerusalems indbyggere, og hele Israel, de nær og de fjerne, i alle de lande, hvor Du har drevet dem, på grund af deres utroskab mod Dig. ⁸ Åben skam tilhører os, Herre, til vores konger, vores ledere og vores forfædre, fordi vi har syndet mod Dig. ⁹ Barmhjertighed og tilgivelse er hos Herren vores

Daniels Bog

Gud, for vi har gjort oprør mod Ham;¹⁰ og vi har ikke adlydt Herrens vores Guds stemme, for at vandre i Hans lære, som blev sat foran os gennem Hans tjenere profeterne.¹¹ Faktisk har hele Israel overtrådt Din lov og vendt sig bort, nægtet at adlyde Din stemme. Derfor er forbandelserne og de svorne domme skrevet i Mose lov, Guds tjener, blevet udgydt over os, fordi vi har syndet mod Ham.¹² Han har bekræftet sine ord, som Han talte mod os og mod vores herskere, ved at bringe over os stor ulykke; for under hele himlen er der intet gjort som det, der er gjort mod Jerusalem.¹³ Som det er skrevet i Mose lov, er al denne ulykke kommet over os, men vi har ikke søgt Herrens vores Guds gunst ved at vende os fra vores synder og give opmærksomhed til Din sandhed.¹⁴ Derfor har Herren holdt ulykken i vente og bragt den over os, for Herren vores Gud er retfærdig i alle sine gerninger, men vi har ikke adlydt Hans stemme.¹⁵ "Og nu, Herre vores Gud, som førte Dit folk ud af Egypten med en mægtig hånd og skabte Dig selv et navn, der varer til denne dag, vi har syndet, vi har handlet ugudeligt.¹⁶ Herre, i overensstemmelse med alle Dine retfærdige handlinger, lad Din vrede og Din harme vende sig bort fra Din by Jerusalem, Dit hellige bjerg. På grund af vores synder og vore forfædres misgerninger er Jerusalem og Dit folk blevet et ordsprog blandt alle dem omkring os.¹⁷ "Så nu, vores Gud, hør Din tjeners bøn og hans indtrængen, og for Din skyld, Herre, lad Dit ansigt skinne over Din øde helligdom.¹⁸ Bøj Dit øre, min Gud, og hør; åbn Dine øjne og se ødelæggelserne af den by, der bærer Dit navn. Vi fremlægger ikke vores bønner for Dig på grund af vores egen retfærdighed, men på grund af Din store medfølelse.¹⁹ Herre, hør! Herre, tilgiv! Herre, lyt og hand! For Din egen skyld, min Gud, tøv ikke, fordi Din by og Dit folk bærer Dit navn."²⁰ Mens jeg talte og bad, bekendte min synd og mit folk Israels synd, og fremlagde min bøn for Herren min Gud for min Guds hellige bjerg—"1 mens jeg stadig talte i bøn, kom Gabriel, den mand jeg havde set i det tidligere syn, hurtigt til mig på tidspunktet for aftenofferet.²² Han gav mig instruktion og sagde: "Daniel, jeg er nu kommet for at give dig indsigt og forståelse.²³ Ved begyndelsen af dine bønner blev en befaling udstedt, og jeg er kommet for at fortælle dig det, for du er højt agtet. Derfor, betragt budskabet og få forståelse af synet:²⁴ "Halvfjerds 'uger' er blevet bestemt for dit folk og din

hellige by til at afslutte overtrædelse, til at gøre ende på synd, til at sone for misgerning, til at bringe evig retfærdighed, til at besegle syn og profeti, og til at salve det Allerhelligste.²⁵ Forstå og vid dette: Fra udstedelsen af dekretet om at genoprette og genopbygge Jerusalem indtil den Salvede, herskeren, kommer, vil der være syv 'uger' og toogtres 'uger.' Det vil blive genopbygget med gader og en grøft, men i trængselstider.²⁶ Efter de toogtres 'uger' vil den Salvede blive afskåret og vil have intet. Folket af den hersker, der skal komme, vil ødelægge byen og helligdommen. Enden vil komme med en oversvømmelse; krig vil fortsætte indtil enden, og ødelæggelser er blevet bestemt.²⁷ Han vil indgå en fast aftale med mange for én 'uge.' I midten af 'ugen' vil han bringe ende på ofre og offergaver. Og ved templet vil han etablere en vederstyggelighed, der forårsager ødelæggelse, indtil enden, der er bestemt, bliver udgydt over ham.

10 I det tredje år af Kyros, kongen af Persien, blev en åbenbaring givet til Daniel, som også var kendt som Belteshazzar. Budskabet var sandt og handlede om en betydelig konflikt. Han forstod budskabet og havde indsiget i visionen.² I den periode sørgede jeg, Daniel, i tre uger.³ Jeg afholdt mig fra at spise nogen lækker mad; hverken kød eller vin kom i min mund, og jeg anvendte ingen salver, indtil de tre uger var gået.⁴ På den fireogtyvende dag i den første måned, mens jeg stod ved bredden af den store flod, Tigris,⁵ løftede jeg mine øjne og så en mand klædt i linned, med et bælte af rent guld fra Uphaz om hans talje.⁶ Hans krop var som topas, hans ansigt strålede som lyn, hans øjne var som flammende fakler, hans arme og fødder glimtede som poleret bronze, og hans stemme var som lyden af en mængde.⁷ Jeg, Daniel, var den eneste, der så visionen; mændene med mig så den ikke, men en stor frygt faldt over dem, og de flygtede for at skjule sig.⁸ Således blev jeg alene tilbage, stirrende på denne store vision; min styrke forlod mig, min ansigtsfarve blev dødbleg, og jeg var magtesløs.⁹ Så hørte jeg lyden af hans ord, og mens jeg lyttede, faldt jeg i en dyb søvn med ansigtet mod jorden.¹⁰ Pludselig rørte en hånd ved mig og satte mig skælvende på mine hænder og knæ.¹¹ Han talte til mig og sagde: "Daniel, du som er højt værdsat, vær opmærksom på de ord, jeg nu vil tale til dig. Rejs dig op, for jeg er nu blevet sendt til dig." Da han talte dette til mig, rejste jeg mig skælvende.¹² Han

Daniels Bog

fortsatte: "Frygt ikke, Daniel. Fra den første dag du satte dit hjerte på at forstå og ydmygede dig for din Gud, blev dine ord hørt, og jeg er kommet som svar på dem." ¹³ Dog modsatte fyrsten af det persiske rige mig i enogtyve dage. Så kom Mikael, en af de øverste fyrster, for at hjælpe mig, for jeg var blevet tilbageholdt der med Persiens konger. ¹⁴ Jeg er kommet for at forklare dig, hvad der vil ske med dit folk i de kommende dage, for visionen vedrører en fremtidig tid." ¹⁵ Mens han talte disse ord til mig, bøjede jeg mit ansigt mod jorden og var måløs. ¹⁶ Så rørte en, der lignede et menneske, ved mine læber, og jeg åbnede min mund for at tale. Jeg sagde til den, der stod foran mig, "Min herre, jeg er overvældet af angst på grund af visionen, og jeg føler mig meget svag." ¹⁷ Hvordan kan jeg, din tjener, tale med dig, min herre? Min styrke er væk, og jeg kan knap nok trække vejret." ¹⁸ Igen rørte den, der havde udseende som en mand, ved mig og styrkede mig. ¹⁹ Han sagde, "Vær ikke bange, du som er højt agtet. Fred være med dig; vær stærk nu, vær stærk." Mens han talte til mig, blev jeg styrket og sagde, "Lad min herre tale, for du har givet mig styrke." ²⁰ Så sagde han, "Forstår du, hvorfor jeg er kommet til dig? Jeg må snart vende tilbage for at kæmpe mod fyrsten af Persien, og når jeg går, vil fyrsten af Grækenland komme; ²¹ men først vil jeg fortælle dig, hvad der er indskrevet i Sandhedens Bog. Ingen støtter mig mod disse kræfter undtagen Mikael, din fyrste.

11 I det første år af Darius mederen rejste jeg mig for at støtte og beskytte ham. ² Nu vil jeg fortælle dig sandheden: Tre mere konger vil opstå i Persien, og derefter en fjerde, som vil være langt rigere end alle dem. Så snart han bliver stærk gennem sin rigdom, vil han opahdise hele riget mod Grækenlands kongerige. ³ Derefter vil en mægtig konge fremstå, som vil regere med betydelig autoritet og handle efter sine egne ønsker. ⁴ Efter at han er opstået, vil hans rige blive brudt og delt mod himlens fire vinde, men ikke til hans efterkommere, ej heller med den autoritet, han udøvede, fordi hans suverænitæt vil blive rykket op og givet til andre. ⁵ Kongen af Syden vil blive stærk, men en af hans kommandører vil blive endnu stærkere end han og vil herske over sit eget rige med stor magt. ⁶ Efter nogle år vil de danne en alliance. Datteren af kongen af Syden vil gå til kongen af Norden for at indgå en aftale, men hun vil

ikke bevare sin magt, ej heller vil han holde ud; hun vil blive givet op, sammen med dem der bragte hende og hendes far og den der støttede hende. ⁷ En fra hendes slægt vil rejse sig for at tage hendes plads. Han vil angribe kongen af Nordens styrker og gå ind i hans fæstning; han vil kæmpe mod dem og sejre. ⁸ Han vil også beslaglægge deres guder, deres metalbilleder og deres kostbare genstande af sølv og guld og føre dem til Egypten. I nogle år vil han afstå fra at angribe kongen af Norden. ⁹ Derefter vil kongen af Norden invadere kongen af Sydens rige, men vil vende tilbage til sit eget land. ¹⁰ Hans efterkommere vil forberede sig til krig og samle en stor hær, som vil rykke frem som en ustoppelig flod og føre slaget helt til hans fæstning. ¹¹ Derefter vil kongen af Syden marchere ud i raseri og kæmpe mod kongen af Norden, som vil rejse en stor mængde, men den vil blive overgivet til kongen af Syden. ¹² Når mængden bliver ført bort, vil kongen af Syden blive fyldt med stolthed og vil slagte titusinder, men han vil ikke forblive triumferende. ¹³ For kongen af Norden vil samle en anden hær, større end den første; og efter flere år vil han rykke frem med en stor hær og meget udstyr. ¹⁴ I de tider vil mange rejse sig mod kongen af Syden. De voldelige blandt dit folk vil gøre oprør i opfyldelse af synet, men de vil falde. ¹⁵ Derefter vil kongen af Norden komme og bygge belejringsramper og erobre en velbefæstet by. Sydens styrker vil være magtesløse til at modstå; selv deres bedste tropper vil ikke have styrken til at stå. ¹⁶ Indtrængeren vil gøre, som han vil; ingen vil være i stand til at modstå ham. Han vil etablere sig i det skønne land og vil have magt til at ødelægge det. ¹⁷ Han vil sætte sig for at komme med hele sit riges magt og vil indgå en alliance med kongen af Syden. Han vil give ham en datter i ægteskab for at omstyrte riget, men hans planer vil ikke lykkes eller hjælpe ham. ¹⁸ Derefter vil han vende sin opmærksomhed mod kystlandene og vil erobre mange af dem, men en kommandør vil sætte en stopper for hans frækhed og vil vende hans frækhed tilbage mod ham. ¹⁹ Efter dette vil han vende tilbage mod sit eget lands fæstninger, men vil snuble og falde, og vil ikke blive fundet. ²⁰ Hans efterfølger vil sende en embedsmand ud for at opkræve skatter for at opretholde den kongelige pragt. I løbet af få år vil han dog blive ødelagt, dog ikke i vrede eller i kamp. ²¹ Han vil blive efterfulgt af en person af lav agtelse, som ikke er blevet tildelt

Daniels Bog

kongelig ære. Han vil invadere riget, når dets folk føler sig sikre, og han vil erobre det gennem list.²² Derefter vil en overvældende styrke blive fejlet bort foran ham; både den og en prins af pagten vil blive ødelagt.²³ Efter at en alliance er indgået med ham, vil han handle svigagtigt, og med kun få mennesker vil han stige til magt.²⁴ Når de rigeste provinser føler sig sikre, vil han invadere dem og vil opnå, hvad hverken hans fædre eller hans forfædre gjorde. Han vil fordele bytte, krigsbytte og ejendele blandt sine tilhængere. Han vil planlægge omstyrtingen af fæstninger—men kun for en tid.²⁵ Med en stor hær vil han samle sin styrke og mod kongen af Syden. Kongen af Syden vil gå i kamp med en stor og meget magtfuld hær, men han vil ikke være i stand til at stå på grund af de intriger, der er udtænkt mod ham.²⁶ De, der deler kongens forsyninger, vil søge at ødelægge ham; hans hær vil blive fejlet bort, og mange vil falde i kamp.²⁷ De to konger, med deres hjerter bøjet mod det onde, vil sidde ved det samme bord og lyve for hinanden, men til ingen nytte, fordi enden stadig vil komme på det fastsatte tidspunkt.²⁸ Kongen af Norden vil vende tilbage til sit eget land med stor rigdom, men hans hjerte vil være rettet mod den hellige pagt. Han vil tage handling mod den og derefter vende tilbage til sit eget land.²⁹ På det fastsatte tidspunkt vil han invadere Syden igen, men denne gang vil udfaldet være anderledes end før.³⁰ Skibe fra de vestlige regioner vil modsætte sig ham, og han vil miste modet. Derefter vil han vende tilbage og udøse sin vrede mod den hellige pagt. Han vil vende tilbage og vise gunst til dem, der svigter den hellige pagt.³¹ Hans væbnede styrker vil rejse sig for at vanhellige tempelfæstningen og vil afskaffe det daglige offer. Derefter vil de opstille vederstyggeligheden, der forårsager ødelæggelse.³² Gennem glatte ord vil han føre dem, der har krænket pagten, på afveje, men de mennesker, der kender deres Gud, vil stå fast og modstå ham.³³ De vise blandt folket vil give mange indsigt, selvom de i en tid vil falde for sværdet eller blive brændt eller fanget eller plyndret.³⁴ Når de falder, vil de modtage en vis hjælp, og mange, der ikke er oprigtige, vil slutte sig til dem.³⁵ Nogle af de vise vil vakle, så de kan blive raffineret, rensat og gjort pletfri indtil tidens ende, for det vil stadig komme på det fastsatte tidspunkt.³⁶ Kongen vil handle efter sine egne ønsker. Han vil ophøje og forherlige sig selv over enhver gud og vil sige uhøre

ting mod gudernes Gud. Han vil have succes, indtil vreden er fuldendt, for det, der er bestemt, må finde sted.³⁷ Han vil ikke vise nogen respekt for sine forfædres guder eller for den, der er elsket af kvinder, ej heller vil han respektere nogen gud, men vil ophøje sig selv over dem alle.³⁸ I stedet for dem vil han ære en gud af fæstninger; en guddom ukendt for hans forfædre vil han ære med guld og sølv, med kostbare sten og dyrebare gaver.³⁹ Han vil angribe de mægtigste fæstninger med hjælp fra en fremmed gud og vil i høj grad ære dem, der anerkender ham. Han vil gøre dem til herskere over mange mennesker og vil fordele landet til en pris.⁴⁰ Ved tidens ende vil kongen af Syden engagere ham i kamp, men kongen af Norden vil storme ud mod ham med vogne og kavaleri og en mægtig flåde af skibe. Han vil invadere mange lande og feje gennem dem som en flod.⁴¹ Han vil også invadere det skønne land. Mange lande vil falde, men Edom, Moab og lederne af Ammon vil undslippe hans greb.⁴² Han skal udstrække sin magt over mange lande; Egypten vil ikke undslippe.⁴³ Han vil få kontrol over skattene af guld og sølv og alle Egyptens rigdomme, med libyerne og kushitterne i underkastelse.⁴⁴ Men rapporterne fra øst og nord vil alarmere ham, i stedet vil han sætte ud i raseri: for at ødelægge og tilintetgøre mange.⁴⁵ Han vil slå sine kongelige telte op mellem havene ved det smukke hellige bjerg. Alligevel vil han komme til sin ende, og ingen vil hjælpe ham.

12

"På den tid skal Mikael, den store fyrste, som står vagt over dit folk, træde frem. Der skal være en trængselstid, som der ikke har været magen til, siden folkeslag opstod, indtil den tid. Men på den tid skal dit folk, alle som findes optegnet i bogen, blive frelst.² Og mange af dem, der sover i jordens støv, skal vågne, nogle til evigt liv, andre til skam og evig foragt.³ De kloge skal skinne som himmelhvelvingens glans, og de, der fører mange til retfærdighed, som stjernerne, evigt og altid.⁴ Men du, Daniel, hold disse ord hemmelige og forsegl bogen indtil endens tid. Mange skal flakke omkring, og kundskaben skal blive stor."⁵ Da så jeg, Daniel, og se, to andre stod der, en på denne bred af floden og en på den modsatte bred.⁶ Og en af dem sagde til manden, klædt i linned, som var over flodens vande: "Hvor længe varer det, før disse forunderlige ting er fuldbyrdet?"⁷ Og jeg hørte manden, klædt i linned, som var over flodens vande,

Daniels Bog

løfte sin højre hånd og sin venstre hånd mod himlen og sværge ved ham, som lever evigt, og sige: "Det vil vare en tid, tider og en halv tid. Når det hellige folks magt endelig er brudt, skal alle disse ting fuldbyrdes." ⁸ Jeg hørte, men jeg forstod ikke. Så jeg sagde: "Min herre, hvad vil udfaldet af disse begivenheder være?" ⁹ Og han sagde: "Gå din vej, Daniel, for disse ord er hemmelige og forseglede indtil endens tid. ¹⁰ Mange skal blive rensset, lutret og

prøvet, men de ugudelige skal handle ugudeligt. Ingen af de ugudelige skal forstå, men de kloge skal forstå. ¹¹ Fra den tid, hvor det daglige offer afskaffes, og ødelæggelsens vederstyggelighed opstilles, skal der gå 1.290 dage. ¹² Lykkelig er den, der holder ud og når frem til afslutningen af de 1.335 dage. ¹³ Men du, gå din vej indtil enden. Du skal hvile, og så ved dagens ende skal du opstå for at modtage din tildelte arv."

Hoseas Bog

1 Herrens ord, som kom til Hoseas, Beeris søn, i de dage, da Uzzija, Jotam, Akaz og Ezekias var konger i Juda, og i de dage, da Jeroboam, Joas's søn, var konge i Israel. ² Da Herren begyndte at tale gennem Hoseas, sagde han til ham: "Gå, tag dig en hustru af utroskab og få børn af utroskab, for landet er skyldig i utroskab ved at vende sig bort fra Herren." ³ Så gik Hoseas og giftede sig med Gomer, Diblaims datter, og hun blev gravid og fødte ham en søn. ⁴ Da sagde Herren til ham: "Kald ham Jizre'el, for snart vil jeg straffe Jehus hus for blodbadet i Jizre'el, og jeg vil gøre ende på Israels rige." ⁵ På den dag vil jeg bryde Israels bue i Jizre'els dal." ⁶ Gomer blev igen gravid og fødte en datter. Og Herren sagde til ham: "Kald hende Lo-Ruhama, for jeg vil ikke længere vise kærlighed til Israels hus, så jeg skulle tilgive dem." ⁷ Men jeg vil vise kærlighed til Judas hus og frelse dem ved Herren deres Gud, ikke med bue, sværd, kamp, heste eller ryttere." ⁸ Efter at hun havde vænnet Lo-Ruhama fra, blev Gomer gravid og fødte endnu en søn. ⁹ Da sagde Herren: "Kald ham Lo-Ammi, for I er ikke mit folk, og jeg er ikke jeres Gud." ¹⁰ Dog skal antallet af israelitterne være som havets sand, der ikke kan måles eller tælles. På det sted, hvor det blev sagt til dem: 'I er ikke mit folk,' skal de kaldes 'den levende Guds børn.' ¹¹ Judas folk og Israels folk skal samles, og de skal udpege én leder og komme op fra landet, for stor skal Jizre'els dag være.

2 Tal til jeres brødre: "Mit folk," og til jeres søstre: "Min elskede." ² "Anklag jeres mor, anklag, for hun er ikke min hustru, og jeg er ikke hendes mand. Lad hende fjerne sin utroskab fra sit ansigt og sin ægteskabsbrud fra mellem sine bryster." ³ Ellers vil jeg klæde hende nøgen og blottlægge hende som på den dag, hun blev født. Jeg vil gøre hende som en ørken, forvandle hende til et udtørret land og dræbe hende med tørst. ⁴ Jeg vil ikke vise medlidenhed med hendes børn, for de er ægteskabsbruds børn. ⁵ Deres mor har været utro og har undfanget dem i skam. Hun sagde: 'Jeg vil forfølge mine elskere, som giver mig mit brød og mit vand, min uld og mit hør, min olie og min drik.' ⁶ Derfor vil jeg blokere hendes vej med torne og mure hende inde, så hun ikke kan finde sin vej. ⁷ Hun vil jage efter sine elskere, men ikke indhente dem; hun vil søge dem, men ikke finde dem. Så vil hun sige: 'Jeg vil vende tilbage til min første mand, for det var bedre for mig dengang end nu.' ⁸ Hun har ikke

erkendt, at det var mig, der gav hende kornet, den nye vin og olien, og overdådigt gav hende sølv og guld, som de brugte til Baal. ⁹ Derfor vil jeg tage mit korn tilbage i dets tid og min nye vin i dens sæson. Jeg vil også tage min uld og mit hør bort, som var tiltænkt at dække hendes nøgenhed. ¹⁰ Nu vil jeg blottlægge hendes skamløshed for hendes elskeres øjne, og ingen vil redde hende fra min hånd. ¹¹ Jeg vil gøre ende på alle hendes fester: hendes højtider, hendes nymåner, hendes sabbatter—alle hendes bestemte fester. ¹² Jeg vil ødelægge hendes vinstokke og figentræer, som hun sagde: 'Dette er min løn fra mine elskere.' Jeg vil forvandle dem til en krat, og vilde dyr vil fortære dem. ¹³ Jeg vil straffe hende for de dage, hun brændte røgelse til Baalerne; hun smykkede sig med ringe og smykker og gik efter sine elskere, men glemte mig," erklærer Herren. ¹⁴ "Derfor vil jeg lokke hende, føre hende ud i ørkenen og tale kærligt til hende. ¹⁵ Der vil jeg give hende hendes vingårde tilbage og gøre Akors dal til en håbets dør. Der vil hun svare som i sin ungdoms dage, som på den dag hun kom op fra Egyptens land. ¹⁶ "På den tid," erklærer Herren, "vil du kalde mig 'min mand'; du vil ikke længere kalde mig 'min herre.'" ¹⁷ Jeg vil fjerne Baalernes navne fra hendes læber; de vil ikke længere blive nævnt ved deres navne. ¹⁸ På den dag vil jeg slutte en pagt for dem med markens dyr, himlens fugle og de skabninger, der bevæger sig langs jorden. Jeg vil afskaffe bue, sværd og krig fra landet, så alle kan ligge trygt. ¹⁹ Jeg vil forlove mig med dig for evigt; jeg vil forlove mig med dig i retfærdighed og ret, i kærlighed og medfølelse. ²⁰ Jeg vil forlove mig med dig i trofasthed, og du vil kende Herren. ²¹ "På den tid vil jeg svare," erklærer Herren— "Jeg vil svare himlene, og de vil svare jorden; ²² og jorden vil svare kornet, den nye vin og olien, og de vil svare Jizre'el. ²³ Jeg vil plante hende for mig selv i landet; jeg vil vise medfølelse med den, jeg kaldte 'Ikke min elskede.' Jeg vil sige til dem, der blev kaldt 'Ikke mit folk,' 'I er mit folk'; og de vil sige, 'Du er min Gud.'"

3 Herren talte til mig: "Gå igen og vis kærlighed til en kvinde, der er elsket af en anden og er utro, ligesom Herren elsker Israels folk, selvom de vender sig til andre guder og glæder sig over rosinkager." ² Så jeg købte hende til mig selv for femten sekel sølv og en homer og en lethek byg. ³ Jeg sagde til hende: "Du skal blive hos mig i mange dage. Du må ikke være en prostitueret eller være

Hoseas Bog

sammen med nogen anden mand, og jeg vil handle på samme måde over for dig.”⁴ For Israels folk vil forblive i mange dage uden konge eller fyrste, uden ofre eller mindesten, og uden efod eller husguder.⁵ Derefter vil Israels folk vende tilbage og søge Herren deres Gud og David deres konge. De vil nærme sig Herren med ærefrygt og søge Hans velsignelser i de sidste dage.

4 Hør Herrens ord, Israels børn, for Herren har en klage mod landets indbyggere: der er hverken sandhed eller troskab, ej heller kundskab om Gud i landet.² Der er forbandelse, svig, mord, tyveri og ægteskabsbrud; de tyr til vold, og blodsudgydelse følger på blodsudgydelse.³ Derfor sørger landet, og alle, der bor deri, vansmægter; markens dyr, himlens fugle, ja, selv havets fisk tages bort.⁴ Men lad ingen anklage, lad ingen irettesætte en anden, for dit folk er som dem, der kæmper med en præst.⁵ Du vil snuble om dagen, og profeten vil også snuble med dig om natten; og jeg vil ødelægge din moder.⁶ Mit folk går til grunde på grund af mangel på kundskab. Fordi du har forkastet kundskab, vil jeg også forkaste dig fra at være mine præster; fordi du har glemt din Guds lov, vil jeg også glemme dine børn.⁷ Jo mere de voksede, desto mere syndede de imod mig; jeg vil vende deres herlighed til skam.⁸ De lever af mit folks synd og ønsker deres misgerning.⁹ Og det skal være: som folket er, sådan skal præsten være. Jeg vil holde dem ansvarlige for deres onde veje og gengælde dem for deres gerninger.¹⁰ De skal spise, men ikke blive mætte; de skal drive utugt, men ikke formere sig, fordi de har ophørt med at vie sig til Herren.¹¹ Utroskab, vin og ny vin tager deres forstand bort.¹² Mit folk rådfører sig med deres træidol, og deres spådomsstav taler til dem; en ånd af utroskab har ført dem vild, og de har været utro mod deres Gud.¹³ De ofrer på bjergtoppene og brænder røgelse på højene, under eg, poppel og terabint, fordi deres skygge er god. Derfor vender jeres døtre sig til prostitution og jeres svigerdøtre til ægteskabsbrud.¹⁴ Jeg vil ikke holde jeres døtre ansvarlige, når de vender sig til prostitution, ej heller jeres svigerdøtre, når de begår ægteskabsbrud, fordi mændene selv omgås skøger og ofrer med tempelprostituerede; et folk uden forståelse vil gå til grunde.¹⁵ Selvom du, Israel, begår ægteskabsbrud, lad ikke Juda blive skyldig. Gå ikke til Gilgal, ej heller op til Bet Aven, og sværg ikke: 'Så sandt Herren lever!'¹⁶ For Israel er stædigh, som en stædigh kvie.

Hvordan kan Herren da vogte dem som lam på en vid eng?¹⁷ Efraim er dybt involveret med afguder; slut dig ikke til ham.¹⁸ Selv når deres drik er borte, fortsætter de deres prostitution; deres herskere elsker skamløse veje.¹⁹ En hvirvelvind vil indhylle dem i sine vinger, og de vil blive gjort til skamme på grund af deres ofre.

5 Hør dette, I præster! Lyt, Israels hus! Læg mærke til, kongehus! For dommen gælder jer, Fordi I har været en fælde ved Mizpa Og et net spredt ud på Tabor.² Oprørerne er gået dybt i forråv, Men jeg vil tugte dem alle.³ Jeg kender Efraim, Og Israel er ikke skjult for mig; For nu, Efraim, har du handlet utugtigt, Israel har besmittet sig selv.⁴ Deres gerninger tillader dem ikke At vende tilbage til deres Gud. For en ånd af utroskab er i dem, Og de kender ikke Herren.⁵ Desuden vidner Israels stolthed imod ham, Og Israel og Efraim snubler i deres skyld; Juda har også snublet med dem.⁶ De vil tage deres flokke og hjoede For at søge Herren, men de vil ikke finde ham; For han har fjernet sig fra dem.⁷ De har handlet troløst mod Herren, For de har født uægte børn. Nu vil nyomånen fortære dem med deres land.⁸ Blæs hornet i Gibe, Trompeten i Rama. Hæv en alarm ved Bet-aven: "Pas på, Benjamin!"⁹ Efraim vil blive en ødelæggelse på straffens dag; Blandt Israels stammer gør jeg det kendt, hvad der er sikkert.¹⁰ Judas ledere er blevet som dem, der flytter en grænse; Over dem vil jeg udøse min vrede som vand.¹¹ Efraim er undertrykt, knust i dom, Fordi han var besluttet på at følge menneskelige direktiver.¹² Derfor er jeg som forrådnelse for Efraim, Og som tæring for Judas hus.¹³ Da Efraim så sin sygdom, Og Juda sit sår, Så gik Efraim til Assyrien Og sendte bud til kong Jareb. Men han er ude af stand til at helbrede jer, Eller at kurere jeres sår.¹⁴ For jeg vil være som en vild løve for Efraim, Og som en ung løve for Judas hus. Jeg, ja jeg, vil sønderrive og drage bort, Jeg vil bære væk, og der vil ikke være nogen til at redde.¹⁵ Jeg vil gå bort og vende tilbage til mit sted Indtil de erkender deres skyld og søger mit ansigt; I deres nød vil de ivrigt søge mig.

6 "Kom, lad os vende tilbage til Herren. For selvom Han har revet os, vil Han helbrede os; Selvom Han har såret os, vil Han forbinde vores sår.² Han vil genoprette os efter to dage; På den

Hoseas Bog

tredje dag vil Han oprejse os, Så vi kan leve i Hans nærvær. ³ Så lad os kende, lad os stræbe efter at kende Herren. Hans komme er så sikker som morgenrøden; Og Han vil komme til os som regnen, Som forårsregnen, der vander jorden." ⁴ Hvad skal jeg gøre med dig, Efraim? Hvad skal jeg gøre med dig, Juda? For jeres troskab er som en morgen-sky, Og som duggen, der tidligt forsvinder. ⁵ Derfor har jeg hugget dem i stykker ved profeterne; Jeg har dræbt dem med ordene fra Min mund; Og dommene over jer er som lyset, der går frem. ⁶ For jeg ønsker barmhjertighed frem for slagtoffer, Og kundskab om Gud frem for brændofre. ⁷ Men som Adam har de brudt pagten; Der har de handlet troløst imod Mig. ⁸ Gilead er en by fyldt med forbrydere, Mærket af blodspor. ⁹ Og som røvere ligger på lur efter en person, Så myrder en flok præster på vejen til Sikem; De har bestemt begået en skændsel. ¹⁰ I Israels hus har jeg set en frygtelig ting: Efraims utroskab er der, Israel har besmittet sig selv. ¹¹ Og du, Juda, en høst er bestemt for dig, Når jeg genopretter mit folks skæbne.

7 Når jeg ville helbrede Israel, Bliver Efraims skyld afsløret, Og Samarias onde gerninger, For de praktiserer bedrag; Tyven trænger ind, En bande røvere angriber udenfor, ² Og de tænker ikke i deres hjerter At jeg er opmærksom på al deres ondskab. Nu er deres gerninger omkring dem; De er foran mine øjne. ³ Gennem deres ondskab glæder de kongen, Og embedsmændene glæder sig over deres bedrag. ⁴ De er alle ægteskabsbrydere, Som en ovn opvarmet af bageren, Der holder op med at røre i ilden Fra dejen æltes, til den er hævet. ⁵ På vores konges dag blev embedsmændene syge af vinens hede; Han rakte hånden ud til spottere, ⁶ For deres hjerter er som en ovn Når de nærmer sig deres sammensværgelse; Deres vrede ulmer hele natten, Om morgenen brænder den som en flammende ild. ⁷ Alle er de opflammede som en ovn, Og de fortærer deres herskere; Alle deres konger er faldet. Ingen af dem søger mig. ⁸ Efraim blander sig med folkeslagene; Efraim er blevet en flad kage, der ikke er vendt. ⁹ Fremmede fortærer hans styrke, Men han ved det ikke; Grå hår er også spredt på ham, Men han ved det ikke. ¹⁰ Selvom Israels stolthed vidner imod ham, Er de stadig ikke vendt tilbage til Herren deres Gud, Ej heller har de

søgt ham, trods alt. ¹¹ Så Efraim er blevet som en naiv due uden forstand; De kalder på Egypten, de går til Assyrien. ¹² Når de går, vil jeg sprede mit net over dem; Jeg vil bringe dem ned som himmelens fugle. Jeg vil disciplinere dem i overensstemmelse med nyhederne til deres forsamling. ¹³ Ve dem, for de er vandret bort fra mig! Ødelæggelse er deres, for de har gjort oprør imod mig! Jeg ville forløse dem, men de har talt løgne imod mig. ¹⁴ Og de råber ikke til mig fra deres hjerte Når de jamrer på deres senge; For kornets og den nye vins skyld samler de sig, De vender sig bort fra mig. ¹⁵ Selvom jeg trænede og styrkede deres arme, Planlægger de alligevel ondt imod mig. ¹⁶ De vender sig, men ikke opad, De er som en bedragerisk bu; Deres embedsmænd vil falde for sværdet På grund af deres tunges frækhed. Dette vil være deres spot i Egyptens land.

8 Blæs i trompeten! Som en ørn kommer fjenden mod Herrens hus, Fordi de har brudt min pagt Og trodset min lov. ² De råber til mig, "O Gud, vi i Israel anerkender dig!" ³ Israel har vendt sig bort fra det gode; Fjenden vil jage ham. ⁴ De har indsat konger, men ikke med min myndighed; De har udnævnt embedsmænd, men jeg blev ikke konsulteret. Med deres sølv og guld har de lavet afguder til sig selv, Så de vil blive fjernet. ⁵ Han har forkastet din kalv, Samaria, og erklærer, "Min vrede brænder mod dem!" Hvor længe vil de være ude af stand til at forblive uskyldige? ⁶ For fra Israel kommer endda dette! En håndværker lavede det, så det er ikke Gud; Sandelig, Samarias kalv vil blive knust. ⁷ For de sår vinden Og de høster stormen. Det stående korn har ingen kerner; Det giver intet korn. Hvis det skulle give, ville fremmede fortære det. ⁸ Israel er blevet fortæret; De er nu blandt nationerne Som et kar, ingen finder behag i. ⁹ For de er draget op til Assyrien, Som et ensomt vildæsel; Efraim har hyret elskere. ¹⁰ Selvom de hyrer allierede blandt nationerne, Vil jeg nu samle dem; Og de vil begynde at mindskes På grund af byrden fra kongen af embedsmænd. ¹¹ Som Efraim har øget altre for synd, Er de blevet altre for synd for ham. ¹² Skønt jeg skrev utallige lærdomme af min lov for ham, Bliver de betragtet som noget fremmed. ¹³ Hvad angår mine offergaver, Ofre de kødet og spiser det, Men Herren accepterer dem ikke. Nu vil han huske deres skyld Og straffe dem for deres synder; De vil vende tilbage til Egypten. ¹⁴

Hoseas Bog

For Israel har glemt sin skaber og bygget paladser;
Og Juda har mangedoblet befæstede byer, Men
jeg vil sende ild på dens byer, Og den vil fortære
dens borge.

9 Glæd dig ikke, Israel, med jubel som folkene!
For du har været utro mod din Gud; Du har
elsket en skøges løn på alle tærskelpladser. ²
Tærskelpladsen og vinpressen skal ikke brødføde
dem, Og den nye vin skal skuffe dem. ³ De skal ikke
bo i Herrens land, Men Efraim skal vende tilbage til
Egypten, Og i Assyrien skal de spise uren mad. ⁴ De
skal ikke udgyde drikofre af vin til Herren, Ej heller
skal deres ofre behage Ham. Deres brød skal være
som sørgebrød; Alle, der spiser det, skal blive
urene, For deres brød skal være for dem selv
alene; Det skal ikke komme ind i Herrens hus. ⁵
Hvordan vil I klare jer på den fastsatte festdag Og
på Herrens festdag? ⁶ For se, de skal flygte på
grund af ødelæggelse; Egypten skal tage dem ind,
Memfis skal begrave dem. Ukrudt skal tage deres
sølvskatte i besiddelse; Torne skal være i deres
telte. ⁷ Straffens dage er kommet, Gengældelsens
dage er kommet; Lad Israel vide dette! Profeten
anses for en tåbe, Den inspirerede person for en
galning, På grund af din store ondskab, Og fordi
din fjendtlighed er så stor. ⁸ Efraim var en vægter
med min Gud, en profet, Alligevel er der en
fuglefængers snare på alle hans veje, Og der er
kun fjendtlighed i hans Guds hus. ⁹ De er gået så
langt som til dybderne af fordærv, Som i Gibeas
dage; Han vil huske deres skyld, Han vil straffe
deres synder. ¹⁰ Jeg fandt Israel som druer i
ørkenen; Jeg værdsatte jeres forfædre som den
tidligste frugt på figentræet i dets første sæson.
Men de gik til Baal-peor for at hengive sig til
skændsel, Og de blev lige så afskyelige for mig
som alt det, de elskede der. ¹¹ Hvad angår Efraim,
vil deres pragt forsvinde som en fugl— Ingen
fødsel, ingen graviditet, og ingen undfangelse! ¹²
Selvom de opfostrer deres børn, Vil jeg dog berøve
dem, indtil der ikke er én tilbage. Ve dem virkelig,
når jeg forlader dem! ¹³ Efraim, som jeg har set, Er
plantet i en græsgang som Tyrus; Men Efraim er
bestemt til at bringe sine børn ud til ødelæggelse.
¹⁴ Giv dem, Herre—hvad vil Du give? Giv dem en
aborterende livmoder og udtørrede bryster. ¹⁵ Al
deres ondskab er i Gilgal; Ja, jeg kom til at foragte
dem der! På grund af deres onde gerninger Vil jeg
drive dem ud af Mit hus! Jeg vil ikke længere

værdsætte dem; Alle deres ledere er oprørere. ¹⁶
Efraim er ramt, deres rod er udtørret, De vil ikke
bære frugt. Selv om de føder, Vil jeg dræbe de
dyrebare af deres livmoder. ¹⁷ Min Gud vil forkaste
dem Fordi de ikke har lyttet til Ham; Og de vil blive
vandrere blandt nationerne.

10 Israel er en blomstrende vinstok; Han bærer
frugt for sig selv. Jo mere rigelig hans frugt,
Jo flere andre byggede han; Jo mere
velstående hans land, Jo mere forbedrede han
mindstene. ² Deres hjerte er svigefuldt; Nu må
de bære konsekvenserne af deres skyld. Herren vil
nedbryde deres altre Og ødelægge deres
mindsten. ³ Nu vil de bestemt sige, "Vi har ingen
konge, For vi ærer ikke Herren. Hvad kan kongen
udrette for os?" ⁴ De taler tomme ord, Med usikre
eder indgår de pagter; Og dommen spirer op som
skadelige ukrudt i markens furer. ⁵ Indbyggerne i
Samaría vil frygte For kalven i Bet-aven. Ja, dens
folk vil sørge over den, Og det vil også dets
afgudspræster, Som glædede sig over den og dens
herlighed, Siden den er fjernet fra den. ⁶ Objektet
selv vil blive taget til Assyrien Som en tributgave til
kong Jareb; Efraim vil blive overvældet af skam, Og
Israel vil blive flov over sin egen plan. ⁷ Samaria og
hendes konge vil gå til grunde, Som en kvist på
vandets overflade. ⁸ Desuden vil Aven's høje steder,
Israels synd, blive ødelagt; Torne og tidsler vil
vokse på deres altre. Så vil de sige til bjergene,
"Dæk os!" Og til bakkerne, "Fald over os!" ⁹ Siden
Gibeas dage har du syndet, Israel; Der forbliver
de! Vil kampen mod uretfærdighedens sønner ikke
overvælde dem i Gibeah? ¹⁰ Når det er Min vilje, vil
jeg disciplinere dem; Og folk vil blive samlet mod
dem Når de er bundet for deres dobbelte skyld. ¹¹
Efraim er en trænet kvie, der elsker at tærskes, Og
jeg gik forbi hendes smukke hals; Jeg vil spænde
Efraim, Juda vil pløje, Jakob vil harve for sig selv. ¹²
Så for jer selv i retfærdighed, Høst i
overensstemmelse med godhed; Bryd jeres
uopdyrkede jord op, For det er tid til at søge
Herren Indtil Han kommer og regner retfærdighed
over jer. ¹³ I har pløjet ondskab, I har høstet
uretfærdighed, I har spist løgnens frugt. Fordi I har
stolet på jeres vej, på jeres mange krigere, ¹⁴ Vil
der opstå et oprør blandt jeres folk, Og alle jeres
fæstninger vil blive ødelagt, Som Shalman
ødelagde Bet-arbel på kampens dag, Da mødre
blev knust med deres børn. ¹⁵ Således vil det blive

Hoseas Bog

gjort mod jer i Betel på grund af jeres store ondskab; Ved daggry vil Israels konge blive fuldstændig ødelagt.

11 Da Israel var ung, elskede jeg ham, og fra Egypten kaldte jeg min søn. ² Jo mere de blev kaldt, desto mere veg de bort fra dem; de fortsatte med at ofre til Baalerne og tænde offerild for afguderne. ³ Men det var mig, der lærte Efraim at gå, jeg bar dem i mine arme; men de indså ikke, at jeg helbredte dem. ⁴ Jeg ledte dem med menneskers bånd, med kærlighedens bånd, jeg lettede åget fra deres kæber; og jeg bøjede mig ned og fodrede dem. ⁵ De skal ikke vende tilbage til Egyptens land; men Assyrien skal være deres konge fordi de nægtede at vende tilbage til mig. ⁶ Og sværdet skal hvirvle mod deres byer, og ødelægge deres orakelpræster, og fortære dem på grund af deres råd. ⁷ Så mit folk er beslutsomt i at vende sig bort fra mig. Skønt de kalder på den Høje, er der ingen, der virkelig ophøjer ham. ⁸ Hvordan kan jeg give dig op, Efraim? Hvordan kan jeg overgive dig, Israel? Hvordan kan jeg gøre dig som Adma? Hvordan kan jeg behandle dig som Zebojim? Mit hjerte er rørt i mig, min medfølelse er overstrømmende. ⁹ Jeg vil ikke slippe min voldsomme vrede løs; jeg vil ikke ødelægge Efraim igen. For jeg er Gud og ikke et menneske, jeg er den Hellige iblandt jer, og jeg vil ikke komme i raseri. ¹⁰ De vil følge Herren, han vil brøle som en løve; ja, han vil brøle, og hans børn vil komme skælvende fra vest. ¹¹ De vil komme skælvende som fugle fra Egypten, og som duer fra Assyriens land; og jeg vil bosætte dem i deres hjem, siger Herren. ¹² Efraim omringer mig med løgne, og Israels hus med bedrag; Juda er også trodsig mod Gud, selvom jeg forbliver den Hellige, som er trofast.

12 Efraim lever af vind, Og jager uophørligt østenvinden; Han mangedobler løgne og vold. Desuden indgår de en pagt med Assyrien, Og olie bringes til Egypten. ² Herren har også en strid med Juda, Og vil straffe Jakob efter hans veje; Han vil gengælde ham efter hans gerninger. ³ Allerede i moders liv greb han sin brors hæl, Og som voksen kæmpede han med Gud. ⁴ Ja, han kæmpede med englen og sejrede; Han græd og bad om hans gunst. Han fandt ham i Betel, Og der talte han med os, ⁵ Det vil sige,

Herren Hærskarers Gud, Herren er hans navn. ⁶ Så vend tilbage til din Gud, Bevar godhed og retfærdighed, Og vent uophørligt på din Gud. ⁷ En købmand, der bruger falske vægte, Fryder sig over at bedrage. ⁸ Og Efraim sagde: "Jeg er bestemt blevet rig, Jeg har fundet rigdom for mig selv; I alle mine anstrengelser vil de ikke finde Nogen uret i mig, som ville være synd." ⁹ Men jeg har været Herren din Gud siden Egyptens land; Jeg vil lade dig bo i telte igen, Som på de dage, hvor højtiden blev fejret. ¹⁰ Jeg har også talt til profeterne, Og givet mange syner, Og gennem profeterne har jeg formidlet budskaber. ¹¹ Er der uret i Gilead? De er bestemt uden værdi. I Gilgal ofrer de tyre, Ja, deres altre er som stendynger Ved furerne på en mark. ¹² Nu flygtede Jakob til Arams land, Og Israel arbejdede for en hustru, Og for en hustru vogtede han får. ¹³ Alligevel var det gennem en profet, at Herren førte Israel op fra Egypten, Og ved en profet blev han bevaret. ¹⁴ Efraim har vakt Guds bitre vrede; Så hans Herre vil lade hans blodskyld blive på ham Og bringe hans skam tilbage til ham.

13 Da Efraim talte, var der frygt. Han ophøjede sig i Israel, Men han blev skyldig gennem Ba'al og omkom. ² Og nu fortsætter de med at synde mere og mere, Og laver støbte metalbilleder til sig selv, Afguder dygtigt lavet af deres sølv, Alle sammen håndværkeres værk. De siger om dem: "Lad dem, der ofrer, kysse kalvene!" ³ Derfor vil de være som morgenens tåge Og som dug, der snart forsvinder, Som avner, der blæses væk fra tærskelpladsen, Og som røg fra en skorsten. ⁴ Men jeg har været Herren din Gud Siden Egyptens land; Og du skulle ikke kende nogen gud undtagen Mig, For der er ingen frelser foruden Mig. ⁵ Jeg tog mig af dig i ørkenen, I tørkens land. ⁶ Da de havde deres græsgang, blev de tilfredse, Og da de var tilfredse, blev deres hjerte stolt; Derfor glemte de Mig. ⁷ Så jeg vil være som en løve for dem; Som en leopard vil jeg vogte ved vejsiden. ⁸ Jeg vil møde dem som en bjørn, der er berøvet sine unger, Og jeg vil flænse deres bryst op. Jeg vil også fortære dem der som en løvinde, Som et vildt dyr ville flænse dem i stykker. ⁹ Det er til din ødelæggelse, Israel, At du er imod Mig, imod din hjælp. ¹⁰ Hvor er da din konge, At han kan frelse dig i alle dine byer, Og dine dommere, som du sagde, "Giv mig en konge og ledere"? ¹¹ Jeg gav dig en konge i Min vrede, Og fjernede ham i Min

Hoseas Bog

harme. ¹² Efraims overtrædelse er pakket ind; Hans synd er gemt op. ¹³ Han er som en søn, der mangler visdom, For han tøver, når det er tid til at blive født. ¹⁴ Skal jeg redde dem fra Sheols magt? Skal jeg forløse dem fra døden? Død, hvor er dine torne? Sheol, hvor er din brod? Medfølelse vil være skjult for Mit blik. ¹⁵ Skønt han trives blandt sivene, Vil en østenvind komme, Herrens vind, der kommer op fra ørkenen; Og hans kilde vil blive tør, Og hans kilde vil tørre ud; Den vil plyndre hans skatkammer for hver værdifuld genstand. ¹⁶ Samaria vil betale straffen for sin skyld, Fordi hun har gjort oprør mod sin Gud. De vil falde for sværdet, Deres børn vil blive slået i stykker, Og deres gravide kvinder vil blive flænset op.

14 Vend tilbage, Israel, til Herren din Gud, For du er snublet på grund af din skyld. ² Tag ord med jer og vend tilbage til Herren. Sig til Ham, "Tilgiv al vores skyld Og modtag os nådigt, Så vi kan frembære vores læbers frugt. ³ Assyrien

kan ikke frelse os, Vi vil ikke stole på heste; Vi vil heller ikke kalde vore hænders værk, 'Vores gud'; For hos dig finder den faderløse barmhjertighed." ⁴ Jeg vil genoprette deres trofasthed, Jeg vil elske dem uden forbehold, For min vrede er vendt bort fra dem. ⁵ Jeg vil være som morgenens dug for Israel; Han vil blomstre som liljen, Sætte rødder som Libanons cedre. ⁶ Hans grene vil brede sig, Og hans pragt vil være som oliventræet, Og hans duft som Libanons cedre. ⁷ De, der bor i hans skygge, Vil igen dyrke korn, Og de vil blomstre som vinstokken. Hans ry vil være som Libanons vin. ⁸ Efraim, hvad har jeg mere at gøre med afguder? Det er mig, der har svaret og våget over dig. Jeg er som en frodig enebærbusk; Fra mig kommer din frugt. ⁹ Den, der er vis, lad ham kende disse ting; Den, der er forstandig, lad ham erkende dem. For Herrens veje er retfærdige, Og de retfærdige vil vandre på dem, Men de uretfærdige vil snuble på dem.

1 Herrens ord kom til Joel, Pethuels søn.

² Hør dette, I ældste, og lyt, alle I, der bor i landet. Er noget som dette sket i jeres dage eller i jeres forfædres dage? ³ Fortæl dette til jeres børn, og lad dem fortælle det til deres børn, og deres efterkommere til den næste generation. ⁴ Hvad den gnaskende græshoppe lod tilbage, har den sværmende græshoppe ædt; hvad den sværmende græshoppe lod tilbage, har den krybende græshoppe ædt; hvad den krybende græshoppe lod tilbage, har den strippende græshoppe ædt. ⁵ Vågn op, I drinkere, og græd! Jamrer, alle I vindrøkkere, på grund af den søde vin, for den er taget fra jeres læber. ⁶ For et folk har invaderet mit land, mægtigt og uden tal; det har tænder som en løve og hjørnetænder som en løvinde. ⁷ Det har ødelagt min vinstok og gjort mit figentræ til en stub. Det har strippet deres bark og kastet den bort, efterladende deres grene hvide. ⁸ Sørg som en ung kvinde i sæk der sørger over sin ungdoms mand. ⁹ Kornofrene og drikofrene er afskåret fra Herrens hus. Præsterne sørger, de, der tjener for Herren. ¹⁰ Markerne er ødelagte, landet sørger; for kornet er ødelagt, den nye vin er tørret op, og olien svigter. ¹¹ Fortvivl, I bønder, jamrer, I vinavlere, for hveden og byggen, fordi markens høst er ødelagt. ¹² Vinstokken er tørret op og figentræet visnet; granatæblet, palmen og æbletræet— alle markens træer—er tørret op. Ja, menneskets glæde er visnet bort. ¹³ Tag sæk på og klag, I præster; jamrer, I, der tjener ved alteret. Kom, tilbring natten i sæk, I, der tjener min Gud, for kornofrene og drikofrene er tilbageholdt fra jeres Guds hus. ¹⁴ Udbråb en hellig faste; kald en hellig forsamling. Saml de ældste og alle, der bor i landet til Herrens, jeres Guds, hus, og råb til Herren. ¹⁵ Ak for dagen! For Herrens dag er nær; den vil komme som ødelæggelse fra den Almægtige. ¹⁶ Er ikke maden afskåret fra os, for vore øjne, og glæde og fryd afskåret, fra vores Guds hus? ¹⁷ Frøene ligger visnede under jorden; forrådshusene er i ruiner, laderne er brudt ned, for kornet er tørret op. ¹⁸ Hvordan kvæget stønner! Flokkene vandrer formålsløst fordi de ikke har nogen græsgang; selv fåreflokkene lider. ¹⁹ Til dig, Herre, kalder jeg, for ild har fortæret ørkenens græsgange og flammer har brændt alle markens træer. ²⁰ Selv de vilde dyr stønner efter dig;

vandløbene er tørret op, og ild har fortæret ørkenens græsgange.

2 Blæs i trompeten på Zion; løft alarmen på mit hellige bjerg. Lad alle landets indbyggere skælve, for Herrens dag kommer; ja, den er nær— ² en dag med mørke og dystrethed, en dag med skyer og tykt mørke. Som daggrøt breder sig over bjergene, rejser et stort og mægtigt folk sig; der har aldrig været noget lignende, og der vil ikke være igen i mange generationer. ³ Foran dem fortærer ild, og bag dem fortærer en flamme. Landet foran dem er som Edens have, men bag dem en øde ørken —intet undslipper dem. ⁴ Deres udseende er som heste; de galopperer som krigsheste. ⁵ Med en lyd som vogne, springer de over bjergtoppe, som knitrede flammer, der fortærer stubbe, som en mægtig hær opstillet til kamp. ⁶ Ved deres nærvær er nationer i kval; hvert ansigt bliver blegt. ⁷ De angriber som krigere, de bestiger mure som soldater. Hver marcherer i linje, uden at vige fra deres vej. ⁸ De støder ikke ind i hinanden; hver fortsætter lige frem. De bryder gennem forsvar uden at bryde rækkerne. ⁹ De stormer byen, de løber langs muren; de klatter ind i husene, går ind gennem vinduerne som tyve. ¹⁰ Foran dem ryster jorden, himlene skælver, solen og månen formørkes, og stjernerne mister deres lys. ¹¹ Herren tordner i spidsen for sin hær; hans lejr er overmåde stor, for mægtig er den, der udfører hans ord. Herrens dag er stor og meget frygtindgydende; hvem kan udholde den? ¹² "Men selv nu," erklærer Herren, "vend tilbage til mig af hele jeres hjerte, med faste, gråd og klage." ¹³ Riv jeres hjerte og ikke jeres klæder. Vend tilbage til Herren jeres Gud, for han er nådig og barmhjertig, sen til vrede og rig på kærlighed, og han angrer det onde. ¹⁴ Hvem ved? Han kan vende om og angre og efterlade en velsignelse bag sig —et afgrødeoffer og et drikoffer for Herren jeres Gud. ¹⁵ Blæs i trompeten på Zion, hellige en faste, kald en hellig forsamling. ¹⁶ Saml folket, helliggør menigheden; saml de ældste, saml børnene og dem, der dier ved brystet. Lad brudgommen forlade sit kammer og bruden sit værelse. ¹⁷ Lad præsterne, som tjener for Herren, græde mellem forhallen og alteret. Lad dem sige, "Skån dit folk, Herre. Gør ikke din arv til skændsel, et ordsprog blandt nationerne. Hvorfor skulle de sige blandt folkene, 'Hvor er deres Gud?'"

Joels Bog

¹⁸ Da blev Herren nidkær for sit land og havde medfølelse med sit folk. ¹⁹ Herren svarede sit folk:

"Jeg sender jer korn, ny vin og olie, nok til at tilfredsstille jer fuldt ud; aldrig igen vil jeg gøre jer til skændsel blandt nationerne. ²⁰ "Jeg vil drive den nordlige hær langt fra jer, skubbe den ind i et tørt og øde land; dens fortrop ind i det østlige hav og dens bagtrop ind i det vestlige hav. Dens stank vil stige op, dens lugt vil stige." Sandelig, han har gjort store ting! ²¹ Frygt ikke, Judas land; vær glad og fryd dig, for Herren har gjort store ting! ²² Frygt ikke, I markens dyr, for ørkenens græssange bliver grønne. Træerne bærer deres frugt; figentræet og vinstokken giver deres rigdom. ²³ Vær glade, Zions folk, fryd jer i Herren jeres Gud, for han har givet jer de tidlige regn i sin troskab. Han sender jer rigelige byger, både de tidlige og sene regn som før. ²⁴ Tærskelpladserne vil være fyldt med korn; karene vil flyde over med ny vin og olie. ²⁵ "Jeg vil erstatte jer for de år, som græshopperne har ædt—den store græshoppe, den unge græshoppe, de andre græshopper og græshoppesværmen —min store hær, som jeg sendte blandt jer. ²⁶ I vil have rigeligt at spise, indtil I er mætte, og I vil prise Herrens jeres Guds navn, som har gjort undere for jer; aldrig igen vil mit folk blive til skamme. ²⁷ Da vil I vide, at jeg er midt i Israel, at jeg er Herren jeres Gud, og der er ingen anden; aldrig igen vil mit folk blive til skamme. ²⁸ "Og derefter, vil jeg udgyde min Ånd over alle mennesker. Jeres sønner og døtre vil profetere, jeres gamle mænd vil drømme drømme, jeres unge mænd vil se syner. ²⁹ Selv over mine tjenere, både mænd og kvinder, vil jeg udgyde min Ånd i de dage. ³⁰ Jeg vil vise undere i himlene og på jorden, blod og ild og røgstøtter. ³¹ Solen vil blive til mørke og månen til blod før Herrens store og frygtindgydende dag kommer. ³² Og alle, der kalder på Herrens navn, vil blive frelst; for på Zions bjerg og i Jerusalem vil der være befrielse, som Herren har sagt, selv blandt de overlevende, som Herren kalder.

3 *"I den tid, når jeg bringer Judas og Jerusalems velstand tilbage, ² vil jeg samle alle nationerne og føre dem ned til Josafats dal. Der vil jeg gå i rette med dem på vegne af mit folk og min arv, Israel, som de har spredt blandt nationerne og delt mit land. ³ De kastede lod om mit folk, byttede en*

dreng for en prostitueret, og solgte en pige for vin til at drikke.

⁴ *"Hvad har I med mig at gøre, Tyrus, Sidon og alle Filisternes egne? Betaler I mig tilbage for noget? Hvis I betaler mig tilbage, vil jeg hurtigt og snart vende jeres gengældelse tilbage på jeres egne hoveder. ⁵ For I tog mit sølv og mit guld og bragte mine fineste skatte til jeres templer. ⁶ I solgte Judas og Jerusalems folk til grækerne for at fjerne dem langt fra deres hjemland. ⁷ "Se, jeg vil vække dem fra de steder, hvor I solgte dem, og vende jeres gengældelse tilbage på jeres egne hoveder. ⁸ Jeg vil sælge jeres sønner og døtre i hænderne på Judas folk, og de vil sælge dem til sabæerne, en nation langt borte," for Herren har talt.*

⁹ *Proklamér dette blandt nationerne: Forbered jer på krig! Ophids krigerne! Lad alle soldaterne komme frem og angribe. ¹⁰ Smed jeres plovjern om til sværd og jeres vingårdsknive til spyd. Lad de svage nu sige, "Jeg er stærk!" ¹¹ Kom hurtigt, alle I omkringliggende nationer, og saml jer der. Bring ned, Herre, dine krigere. ¹² Lad nationerne blive vækket og rykke frem til Josafats dal, for der vil jeg sidde for at dømme alle de omkringliggende nationer. ¹³ Sving seglen, for høsten er moden. Kom, tramp druerne, for vinpressen er fuld og karene flyder over—så stor er deres ondskab! ¹⁴ Skarer på skarer samles i afgørelsens dal! For Herrens dag er nær i afgørelsens dal. ¹⁵ Solen og månen vil blive formørket, og stjernerne vil miste deres glans. ¹⁶ Herren vil brøle fra Zion og tordne fra Jerusalem; himlen og jorden vil skælve. Men Herren vil være en tilflugt for sit folk, en fæstning for Israels sønner. ¹⁷ "Da vil I vide, at jeg er Herren jeres Gud, som bor på Zion, mit hellige bjerg. Jerusalem vil være hellig; aldrig igen vil fremmede gå igennem hende. ¹⁸ "På den dag vil bjergene dryppe med sød vin, og bakkerne vil flyde med mælk; alle Judas bække vil løbe med vand. En kilde vil flyde ud fra Herrens hus og vande Shittims dal. ¹⁹ Men Egypten vil blive en ødemark, og Edom en øde ørken, på grund af volden mod Judas folk, i hvis land de udgød uskyldigt blod. ²⁰ Men Juda vil være beboet for evigt, og Jerusalem gennem alle generationer. ²¹ Skal jeg lade deres uskyldige blod være ustraffet? Nej, det vil jeg ikke."*

For Herren bor på Zion!

Amos' Bog

1 Ord af Amos, som var blandt hyrderne fra Tekoa, den vision han så angående Israel under Uzias, Judas konges, og Jeroboam, Joashs søn, Israels konges, regeringstid, to år før jordskælvet. ² Og han sagde:

"Herren brøler fra Zion og tordner fra Jerusalem; hyrdernes græsgange sørger, og Karmels top tørrer ud."

³ Dette siger Herren:

"For tre overtrædelser af Damaskus, ja for fire, vil jeg ikke tilbagekalde straffen. Fordi de tærskede Gilead med jernslæder, ⁴ vil jeg sende ild mod Hazaels hus, og den vil fortære Ben-Hadads borge."

⁵ Jeg vil bryde Damaskus' portstang; jeg vil eliminere herskeren fra Aven-dalen og den, der holder scepteret fra Bet-Eden. Arams folk vil gå i eksil til Kir,"

siger Herren. ⁶ Dette siger Herren:

"For tre overtrædelser af Gaza, ja for fire, vil jeg ikke tilbagekalde straffen. Fordi de tog hele samfund til fange og overgav dem til Edom, ⁷ vil jeg sende ild mod Gazas mure, og den vil fortære hendes borge. ⁸ Jeg vil eliminere herskeren fra Ashdod og den, der holder scepteret fra Ashkelon. Jeg vil vende min hånd mod Ekron, og resten af filistrene vil gå til grunde,"

siger den Suveræne Herre. ⁹ Dette siger Herren:

"For tre overtrædelser af Tyrus, ja for fire, vil jeg ikke tilbagekalde straffen. Fordi de overgav hele samfund til Edom, uden at tage hensyn til broderskabets pagt, ¹⁰ vil jeg sende ild mod Tyrus' mure, og den vil fortære hendes borge."

¹¹ Dette siger Herren:

"For tre overtrædelser af Edom, ja for fire, vil jeg ikke tilbagekalde straffen. Fordi han forfulgte sin bror med sværdet og kvalte sin medfølelse; hans vrede rasede uophørligt, og hans raseri brændte uden ophør, ¹² vil jeg sende ild mod Teman, og den vil fortære Bozras borge."

¹³ Dette siger Herren:

"For tre overtrædelser af Ammons sønner, ja for fire, vil jeg ikke tilbagekalde straffen. Fordi de flænsede de gravide kvinder i Gilead for at udvide

deres grænser, ¹⁴ vil jeg antænde en ild mod Rabbas mure, og den vil fortære hendes borge midt i krigsråb på kampens dag, midt i en storm på uvejrets dag. ¹⁵ Deres konger vil gå i eksil, han og hans embedsmænd sammen,"

siger Herren.

2 Dette siger Herren:

"For tre overtrædelser af Moab, ja for fire, vil jeg ikke tilbagekalde dens straf, Fordi han brændte knoglerne af Edoms konge til kalk. ² Så jeg vil sende ild over Moab, Og den vil fortære Kerioths borge; Og Moab vil dø midt i panikken, Med krigsråb og lyden af en trompet. ³ Jeg vil fjerne dommeren fra deres midte Og gøre ende på alle hendes ledere med ham," Siger Herren."

⁴ Dette siger Herren:

"For tre overtrædelser af Juda, ja for fire, vil jeg ikke tilbagekalde dens straf, Fordi de forkastede Herrens lov, Og ikke har holdt hans vedtægter; Deres løgne har også ført dem vild, Dem som deres fædre fulgte. ⁵ Derfor vil jeg sende ild over Juda, Og den vil fortære Jerusalems fæstninger."

⁶ Dette siger Herren:

"For tre overtrædelser af Israel, ja for fire, vil jeg ikke tilbagekalde dens straf, Fordi de sælger de retfærdige for penge, Og de fattige for et par sandaler. ⁷ Disse som tramper de fattiges hoved Ned i jordens støv Og skubber de nødlidende ud af vejen; En mand og hans far har seksuelle relationer med den samme pige, Så mit hellige navn bliver vanæret. ⁸ Og på klæder taget som sikkerhed ligger de ved hvert alter, Og i deres Guds hus drikker de vinen fra dem, der er blevet straffet. ⁹ Alligevel var det mig, der fjernede amoritten foran dem, Selvom hans højde var som cedre, Og han var så stærk som ege; Jeg ødelagde også hans frugt foroven og hans rødder forneden. ¹⁰ Og det var mig, der førte jer op fra Egyptens land, Og ledte jer i ørkenen i fyrré år, Så I kunne tage amorittens land i besiddelse. ¹¹ Så udnævnte jeg nogle af jeres sønner til at være profeter, Og nogle af jeres unge mænd til at være nasiræere. Er det ikke sådan, I Israels sønner?" Erklærer Herren. ¹² "Men I fik nasiræerne til at drikke vin, Og I befalede profeterne og sagde, 'I skal ikke profetere!' ¹³ Se, jeg presser ned på jer, Ligesom en vogn presses

Amos' Bog

ned, når den er fyldt med neg. ¹⁴ Flugt vil mislykkes for den hurtige, Og den stærke vil ikke styrke sin kraft, Ej heller vil krigeren redde sit liv. ¹⁵ Buen vil ikke stå fast, Den hurtige til fods vil ikke undslippe, Ej heller vil rytteren redde sit liv. ¹⁶ Selv den mest modige blandt krigerne vil flygte nøgen på den dag," Erklærer Herren.

3 Hør dette ord, som Herren har talt imod jer, Israels folk, imod hele den slægt, som Han førte op fra Egyptens land:

² "Jer alene har jeg anerkendt blandt alle jordens slægter; derfor vil jeg straffe jer for alle jeres misgerninger." ³ Kan to vandre sammen, medmindre de har aftalt at mødes? ⁴ Brøler en løve i skoven, når den ikke har noget bytte? Knurrer en ung løve fra sin hule, medmindre den har fanget noget? ⁵ Falder en fugl i en snare på jorden, når der ikke er noget lokkemad til den? Springer en fælde op fra jorden, når den ikke har fanget noget? ⁶ Hvis en trompet lyder i en by, skælver folket da ikke? Hvis en ulykke rammer en by, har Herren ikke forårsaget det? ⁷ Sandelig, Herren Gud gør intet uden at åbenbare sin hemmelige plan for sine tjenere profeterne. ⁸ Løven har brølet—hvem vil ikke frygte? Herren Gud har talt—hvem kan andet end at profetere? ⁹ Udråb til fæstningerne i Ashdod og til fæstningerne i Egyptens land: "Saml jer på Samarias bjerge og se den store uro i hende og undertrykkelsen i hendes midte." ¹⁰ "De ved ikke, hvordan man gør det rette," erklærer Herren, "de, der opmagasinerer vold og ødelæggelse i deres fæstninger."

¹¹ Derfor, dette er, hvad den suveræne Herre siger:

"En fjende skal omringe landet og nedbryde jeres forsvar, og jeres fæstninger skal blive plyndret."

¹² Dette er, hvad Herren siger:

"Som en hyrde redder fra løvens mund to ben eller et stykke af et øre, således skal israelitterne i Samaria blive reddet, kun med hjørnet af en seng og et stykke stof fra en sofa." ¹³ "Lyt og bær vidnesbyrd mod Jakobs hus," siger Herren Gud, Hærskarernes Gud. ¹⁴ "For på den dag, jeg straffer Israel for hendes overtrædelser, vil jeg også ødelægge Bethels altre; alterets horn skal blive skåret af og falde til jorden. ¹⁵ Jeg vil nedrive vinterhuset sammen med sommerhuset; de huse,

der er udsmykket med elfenben, skal forgå, og de store huse skal få en ende,"

erklærer Herren.

4 Hør dette budskab, I velnærede kvinder fra Bashan, som er på Samarias bjerg, Som undertrykker de fattige, som knuser de nødlidende, Som siger til deres mænd: "Bring nu, så vi kan drikke!" ² Herren Gud har svoret ved sin hellighed, "Se, dage kommer over jer Når de vil tage jer bort med kød kroge, Og den sidste af jer med fisk kroge. ³ I vil gå ud gennem brud i murene, Hver lige frem for sig, Og I vil blive kastet til Harmon," Erklærer Herren. ⁴ "Gå til Betel og begå overtrædelser, I Gilgal øg jeres overtrædelser! Bring jeres ofre hver morgen, Jeres tiender hver tredje dag. ⁵ Bring også et takoffer af det, som er syret, Og proklamér frivillige ofre, gør dem kendt. For dette er, hvad I elsker at gøre, I Israels sønner," Erklærer Herren Gud. ⁶ "Men jeg gav jer også tomme maver i alle jeres byer, Og mangel på brød i alle jeres steder, Alligevel er I ikke vendt tilbage til mig," erklærer Herren. ⁷ "Desuden holdt jeg regnen tilbage fra jer Selvom der stadig var tre måneder til høst. Jeg ville sende regn på én by, Mens en anden by ikke ville modtage regn; Én del ville blive vandet, Mens delen uden regn ville tørre op. ⁸ Så to eller tre byer ville vandre til en anden by for at drikke vand, Men ville ikke blive tilfredsstillet; Alligevel er I ikke vendt tilbage til mig," erklærer Herren. ⁹ "Jeg plagede jer med brændende vind og meldug; Larven fortærede Jeres mange haver og vinmarker, figentræer og oliventræer; Alligevel er I ikke vendt tilbage til mig," erklærer Herren. ¹⁰ "Jeg sendte en pest blandt jer som i Egypten; Jeg slog jeres unge mænd ned med sværdet, Sammen med jeres fangne heste, Og jeg fik stanken fra jeres lejr til at stige op i jeres næsebor; Alligevel er I ikke vendt tilbage til mig," erklærer Herren. ¹¹ "Jeg bragte ødelæggelse over jer, som Gud gjorde mod Sodoma og Gomorra, Og I var som en brand, der blev reddet fra ilden; Alligevel er I ikke vendt tilbage til mig," erklærer Herren. ¹² "Derfor er dette, hvad jeg vil gøre mod jer, Israel; Fordi jeg vil gøre dette mod jer, Forbered jer på at møde jeres Gud, Israel." ¹³ For se, Han som former bjergene og skaber vinden, Og åbenbarer for en person, hvad der er Hans tanker, Han som gør daggry til mørke

Amos' Bog

Og træder på jordens høje steder, Herren Gud, hærskarernes Gud er Hans navn.

5 Hør dette ord, Israels hus, denne klagesang jeg rejser imod jer:

² "Faldet er Jomfru Israel, hun skal ikke rejse sig igen. Hun ligger forladt på sin jord; der er ingen til at rejse hende op." ³ For dette siger den Suveræne Herre til Israel: "Byen, der sender tusind ud, vil have hundrede tilbage, og den, der sender hundrede ud, vil have ti tilbage."

⁴ For dette siger Herren til Israels hus:

"Søg mig, og I skal leve. ⁵ Søg ikke Betel, gå ikke til Gilgal, og kryds ikke over til Beersheba; for Gilgal skal helt sikkert gå i eksil, og Betel skal reduceres til intet." ⁶ Søg Herren, og lev, for at Han ikke skal slippe en ild løs over Josefs hus, som fortærer det uden nogen til at slukke den for Betel. ⁷ Der er dem, der forvandler retfærdighed til bitterhed og kaster retfærdighed til jorden. ⁸ Han, der skabte Plejaderne og Orion, som forvandler dyb mørke til morgen og gør dagen mørk som nat, som kalder havets vande og hælder dem ud over jordens overflade — Herren er hans navn. ⁹ Han bringer pludselig ødelæggelse over fæstningen, og ruin kommer over den befæstede by. ¹⁰ De hader den, der irttesætter i porten og foragter den, der taler sandhed. ¹¹ Derfor, fordi I pålægger de fattige tung husleje og tager en afgift af korn fra dem, selvom I har bygget huse af tilhugget sten, skal I ikke bo i dem; selvom I har plantet dejlige vingårde, skal I ikke drikke deres vin. ¹² For jeg ved, hvor talrige jeres overtrædelser er, og hvor store jeres synder er. I undertrykker de retfærdige, accepterer bestikkelse, og vender de trængende bort i porten. ¹³ Derfor, de kloge tier stille på en sådan tid, for det er en ond tid. ¹⁴ Søg det gode og ikke det onde, for at I må leve; og så vil Herren Gud den Almægtige være med jer, som I siger. ¹⁵ Had det onde, elsk det gode, og etabler retfærdighed i porten. Måske vil Herren Gud den Almægtige være nådig mod Josefs rest.

¹⁶ Derfor, dette siger Herren, Herren Gud den Almægtige:

"Der vil være klage i alle gader og skrig af smerte på alle offentlige pladser. Bønderne vil blive kaldt til at sørge, og de professionelle sørgere til

klagesang. ¹⁷ Der vil være klagesang i alle vingårde, for jeg skal gå igennem jeres midte," siger Herren. ¹⁸ Ve jer, der længes efter Herrens dag! Hvorfor ønsker I Herrens dag? Den vil være mørke, ikke lys. ¹⁹ Det vil være, som om en mand flygtede fra en løve kun for at møde en bjørn, eller som om han gik ind i sit hus og lænede sin hånd mod væggen kun for at blive bidt af en slange. ²⁰ Vil ikke Herrens dag være mørke, ikke lys— kulsort, uden et glimt af lys? ²¹ "Jeg hader, jeg foragter jeres fester; jeres forsamlinger er en stank for mig. ²² Selvom I bringer mig brændofre og kornofre, vil jeg ikke acceptere dem. Jeg vil ikke betragte jeres fedmeofres fredsofre. ²³ Fjern fra mig lyden af jeres sange; jeg vil ikke lytte til melodien af jeres harper. ²⁴ Men lad retfærdighed strømme som en flod, og retfærdighed som en altid flydende bæk. ²⁵ "Bragte I mig ofre og gaver under de fyrré år i ørkenen, Israels hus? ²⁶ I har båret Sikkuth jeres konge og Kiyyn jeres afguder, stjernen af jeres guder, som I lavede til jer selv. ²⁷ Derfor vil jeg sende jer i eksil ud over Damaskus,"

siger Herren, hvis navn er Gud den Almægtige.

6 Ve dem, der er trygge i Zion, og dem, der føler sig sikre på Samarias bjerg, de fremtrædende mænd af den fornemste nation, til hvem Israels hus kommer. ² Gå over til Kalne og se, og gå derfra til store Hamat, gå så ned til Gat i Filisternes land. Er de bedre end jeres riger, eller er deres områder større end jeres? ³ I, som udsætter ulykkens dag og bringer voldens sæde nær. ⁴ De, der ligger på senge indlagt med elfenben og strækker sig på deres sofaer, som spiser lam fra flokken og kalve fra stalden, ⁵ som klimprer på harpen som David og opfinder instrumenter til sig selv, ⁶ som drikker vin af skåle og salver sig med de fineste olier, men ikke har sørgt over Josefs fald. ⁷ Derfor skal de være de første, der går i eksil, og de, der strækker sig, skal ophøre med deres fest.

⁸ Herren Gud har svoret ved sig selv, erklærer Herren, hærskarernes Gud:

"Jeg afskyr Jakobs stolthed og hader hans fæstninger; derfor vil jeg overgive byen og alt, hvad der er i den."

⁹ Og det skal ske, hvis ti mænd bliver tilbage i ét hus, skal de dø. ¹⁰ Og når en slægtning eller bedemand kommer for at bære knoglerne ud af huset og siger

Amos' Bog

til en i husets inderste dele: "Er der nogen anden med dig?" og han siger: "Nej," vil han svare: "Tys! Vi må ikke nævne Herrens navn."

¹¹ *For se, Herren har givet befaling, og han vil knuse det store hus i stykker og det lille hus til grus.* ¹² *Løber heste på klippefremspring? Pløjer man havet med okser? Alligevel har I gjort retfærd til gift og retfærdighedens frugt til bitterhed—* ¹³ *I, som glæder jer over Lo Debar og siger: "Er det ikke os, der har erobret Karnaim ved vores egen styrke?"* ¹⁴ *"For se, jeg vil rejse en nation mod dig, Israels hus," erklærer Herren, hærskarernes Gud, "og de vil undertrykke dig fra indgangen til Hamat til Arabas bæk."*

7 Dette er, hvad Gud Herren viste mig: Han dannede en sværm af græshopper lige efter kongens høst, og mens de sene afgrøder spirede. ² Da de havde fortæret landets vegetation, bad jeg, "Gud Herre, tilgiv! Hvordan kan Jakob udholde det? Han er så lille!" ³ Herren ændrede sin mening om dette. "Det skal ikke ske," sagde Herren. ⁴ Dette er, hvad Gud Herren viste mig: Han kaldte til dom ved ild, som udtørrede det store dyb og begyndte at fortære landet. ⁵ Så bad jeg, "Gud Herre, stop! Hvordan kan Jakob udholde det? Han er så lille!" ⁶ Herren ændrede sin mening om dette. "Dette skal heller ikke ske," sagde Gud Herren. ⁷ Dette er, hvad Han viste mig: Herren stod ved en mur bygget i lod, med en lodsnor i sin hånd. ⁸ Og Herren spurgte mig, "Hvad ser du, Amos?" Jeg svarede, "En lodsnor." Så sagde Herren, "Se, jeg sætter en lodsnor blandt mit folk Israel; jeg vil ikke længere skåne dem.

⁹ *Isaks høje steder skal lægges øde, og Israels helligdomme skal blive ødelagt; jeg vil rejse mig mod Jeroboams hus med sværdet."*

¹⁰ Så sendte Amazja, præsten i Betel, en besked til Jeroboam, Israels konge, og sagde, "Amos konspirerer imod dig i hjertet af Israel. Landet kan ikke bære alle hans ord. ¹¹ For dette er, hvad Amos siger:

'Jeroboam vil dø ved sværdet, og Israel vil helt sikkert gå i eksil, væk fra deres land.'"

¹² Så sagde Amazja til Amos, "Gå væk, seer! Flygt til Judas land; tjen dit brød der og profetér der. ¹³ Men undlad at profetere længere i Betel, for det er kongens helligdom og et kongeligt tempel." ¹⁴ Amos

svarede Amazja, "Jeg var ikke en profet eller søn af en profet, men en hyrde og en plejer af morbærfigentræer. ¹⁵ Dog kaldte Herren mig væk fra at vogte flokken og befalede mig, 'Gå, profetér til mit folk Israel.' ¹⁶ Så hør nu Herrens ord.

I siger, 'Profetér ikke mod Israel, og prædik ikke mod Isaks hus.'

¹⁷ Derfor er dette, hvad Herren siger:

'Din hustru vil blive en prostitueret i byen, dine sønner og døtre vil falde for sværdet, dit land vil blive delt op med en målesnor, og du selv vil dø på uren jord. Og Israel vil helt sikkert gå i eksil, væk fra sit land.'"

8 Dette er, hvad Gud Herren åbenbarede for mig: en kurv med sommerfrugt. ² Og Han spurgte, "Hvad ser du, Amos?" Jeg svarede, "En kurv med sommerfrugt." Så sagde Herren, "Enden er kommet for Mit folk Israel; Jeg vil ikke længere skåne dem. ³ "På den dag," erklærer Gud Herren, "vil sangene i templet blive til klage. Mange lig vil blive kastet overalt! Stilhed!"

⁴ *Lyt til dette, I som tramper på de nødlidende og eliminerer de ydmyge i landet,* ⁵ *"Hvornår er nymånen ovre, så vi kan sælge korn, og sabbatten endt, så vi kan sælge hvede?" — reducerer målet, oppuster prisen, og snyder med falske vægte,* ⁶ *køber de fattige for sølv og de nødlidende for et par sandaler, og sælger endda affaldet af hveden.*

⁷ Herren har svoret ved Jakobs stolthed: "Jeg vil aldrig glemme nogen af deres gerninger.

⁸ *Vil ikke landet skælve på grund af dette, og alle som bor der sørge? Hele landet vil rejse sig som Nilen; det vil blive oprørt og derefter falde som Egyptens flod.*

⁹ "Og det skal ske på den dag," erklærer Gud Herren,

"at jeg vil få solen til at gå ned ved middagstid og formørke jorden i fuldt dagslys. ¹⁰ Jeg vil vende jeres fester til sorg og al jeres sang til klage. Jeg vil få alle til at bære sæk og barbere deres hoveder. Jeg vil gøre det som sorg over en enebarn og dets ende som en bitter dag. ¹¹ "Se, de dage kommer," erklærer Gud Herren, "når jeg vil sende en hungersnød gennem landet —ikke en hungersnød efter brød eller tørst efter vand, men en hungersnød efter at høre Herrens ord. ¹² Folk vil

Amos' Bog

strejfe fra hav til hav og rejse fra nord til øst, søgende efter Herrens ord, men de vil ikke finde det.

¹³ På den dag

vil de smukke unge kvinder og stærke unge mænd besvime af tørst. ¹⁴ De, der sværger ved Samarias skyld, som siger, 'Så sandt som din gud lever, Dan,' eller, 'Så sandt som Beershebas vej lever,' de vil falde, aldrig rejse sig igen."

9 Jeg så Herren stå ved siden af alteret, og Han sagde:

"Slå søjlekapitælerne, så tærsklerne ryster, Og knus dem på hovedet af dem alle! Så vil jeg hugge resten af dem ned med sværdet; De vil ikke have en flygtning, der vil flygte, Eller en overlevende, der vil undslippe. ² Selv om de graver ned i Sheol, Vil Min hånd tage dem derfra; Og selv om de stiger op til himlen, Vil Jeg bringe dem ned derfra. ³ Selv om de gemmer sig på toppen af Karmel, Vil Jeg opspore dem og tage dem derfra; Og selv om de skjuler sig for Mit syn på havets bund, Vil Jeg befale slangen derfra, og den vil bide dem. ⁴ Selv hvis de bliver ført i fangenskab af deres fjender, Vil Jeg derfra befale sværdet at bringe deres ende, Og Jeg vil sætte Mine øjne imod dem til ulykke og ikke til godt." ⁵ Og Herren Gud af hæere, Den, der rører ved jorden, så den skælver, Og alle dem, der bor i den, sørger, Og det hele rejser sig som Nilen Og falder som Nilen i Egypten; ⁶ Den, der gør sine øvre kamre i himlene Og etablerer sin bue over jorden, Han, der kalder havets vande Og udgyder dem over jordens overflade, Herren er Hans navn. ⁷ "Er I ikke

som Etiopiens sønner for Mig, I Israels sønner?" erklærer Herren. "Har Jeg ikke ført Israel op fra Egyptens land, Og filistrene fra Kaftor og aramæerne fra Kir? ⁸ Se, Herrens Guds øjne er på det syndige rige, Og Jeg vil eliminere det fra jordens overflade; Ikke desto mindre vil Jeg ikke totalt ødelægge Jakobs hus," Erklærer Herren. ⁹ "For se, Jeg befaler, Og Jeg vil ryste Israels hus blandt alle nationerne Som korn rystes i en sigte, Men ikke en sten vil falde til jorden. ¹⁰ Alle synderne blandt Mit folk vil omkomme ved sværdet, De, der siger, 'Katastrofen vil ikke overmande eller konfrontere os.'

¹¹ På den dag vil Jeg genoprette Davids faldne husly,

Og reparere dets brud; Jeg vil også genoprette dets ruiner Og genopbygge det som i de gamle dage; ¹² Så de kan arve Edoms rest Og alle de nationer, der bærer Mit navn," Erklærer Herren, der udfører dette.

¹³ "Se, dage kommer," erklærer Herren,

"Når plovmanden vil overhale høsteren, Og den, der træder druer, vil overhale den, der sår frøet; Når bjergene vil dryppe med sød vin, Og alle bakkerne vil gå fra hinanden. ¹⁴ Jeg vil også bringe tilbage Mit folk Israels formuer, Og de vil genopbygge de ødelagte byer og bebo dem; De vil også plante vingårde og drikke deres vin, Og lave haver og spise deres frugt. ¹⁵ Jeg vil også etablere dem i deres land, Og de skal ikke fjernes igen fra det land Som Jeg har givet dem,"

Siger Herren din Gud.

Obadias Bog

1 Obadias' syn. Dette siger Gud Herren om Edom—

Vi har hørt en beretning fra Herren, Og en udsending er blevet sendt blandt nationerne og siger, "Rejs jer, og lad os gå imod hende til kamp"— ² *"Se, jeg vil gøre dig ubetydelig blandt nationerne; Du er holdt i stor foragt."* ³ *Dit hjertes stolthed har ført dig vild, Du som bor i klippernes sprækker, I højden af din bolig, Som siger i dit hjerte, "Hvem kan bringe mig ned til jorden?"* ⁴ *Om du end bygger dit rede så højt som en ørn, Om du end sætter det blandt stjernerne, Derfra vil jeg bringe dig ned,"* erklærer Herren. ⁵ *"Hvis tyve kom til dig, Hvis rovere om natten— Åh, hvor vil du blive ødelagt!— Ville de ikke stjæle kun indtil de havde nok? Hvis druehøstere kom til dig, Ville de ikke efterlade nogle efterladenskaber?"* ⁶ *Åh, hvor Esau vil blive gennem søgt, Og hans skjulte skatte plyndret!* ⁷ *Alle de folk, der er allierede med dig Vil sende dig til grænsen, Og de folk, der er i fred med dig Vil bedrage dig og overvinde dig. De, der spiser dit brød Vil lægge en fælde for dig. (Der er ingen forståelse i ham.)* ⁸ *På den dag,"* erklærer Herren, *"Vil jeg fjerne vise mænd fra Edom, Og forståelse fra Esaus bjerg."* ⁹ *Da vil dine krigere blive skrækslagne, Teman, Så alle kan blive elimineret Fra Esaus bjerg ved mord."* ¹⁰ *På grund af din vold mod din bror Jakob, Vil skam dække dig, Og du vil blive afskåret for evigt."* ¹¹ *På den dag du stod på afstand, På den dag da fremmede tog hans rigdom, Og fremmede gik ind i hans port Og kastede lod om Jerusalem— Du var også som en af*

dem." ¹² *Fryd dig ikke over din brors dag, Dagen for hans ulykke. Og glæd dig ikke over Judas sønner På dagen for deres ødelæggelse; Ja, pral ikke På dagen for deres nød."* ¹³ *Gå ikke ind i mit folks port På dagen for deres katastrofe. Ja, du, fryd dig ikke over deres ulykke På dagen for deres katastrofe. Og plyndr ikke deres rigdom På dagen for deres katastrofe."* ¹⁴ *Stå ikke ved korsvejen For at nedskære deres overlevende; Og udlever ikke deres flygtninge På dagen for deres nød."* ¹⁵ *For Herrens dag er nær For alle nationerne! Som du har gjort, vil det blive gjort mod dig. Dine gerninger vil vende tilbage på dit eget hoved."* ¹⁶ *For ligesom du drak på mit hellige bjerg, Vil alle nationerne drikke uafbrudt. De vil drikke og sluge, Og blive som om de aldrig havde eksisteret."* ¹⁷ *Men på Zions bjerg vil der være dem, der undslipper, Og det vil være helligt. Og Jakobs hus vil tage ejerskab Af deres ejendele."* ¹⁸ *Da vil Jakobs hus være en ild, Og Josefs hus en flamme; Men Esaus hus vil være som stubbe. Og de vil sætte dem i brand og fortære dem, Så der ikke vil være nogen overlevende Af Esaus hus,"* For Herren har talt. ¹⁹ *Da vil de fra Negev besidde Esaus bjerg, Og de fra Shefela Filisternes Slette; De vil også besidde Efraims område og Samarias område, Og Benjamin vil besidde Gilead."* ²⁰ *Og de landflygtige fra denne hær af israelitterne, Som er blandt kana'anæerne så langt som til Zarefat, Og de landflygtige fra Jerusalem, som er i Sefarad, Vil overtage byerne i Negev."* ²¹ *Befrierne vil stige op på Zions bjerg For at dømme Esaus bjerg, Og riget vil tilhøre Herren."*

Jonas Bog

1 Herrens ord kom til Jonas, Amittajs søn, og sagde,

² *“Rejs dig, gå til den store by Nineve og råb imod den, for deres ondskab er kommet op for mig.”*

³ Men Jonas satte sig for at flygte til Tarshish bort fra Herrens åsyn. Han gik ned til Joppe og fandt et skib, der skulle til Tarshish. Efter at have betalt for rejsen, gik han ombord for at sejle med dem til Tarshish, bort fra Herrens åsyn. ⁴ Men Herren sendte en mægtig vind ud over havet, og der var en voldsom storm på havet, så skibet var i fare for at bryde sammen. ⁵ Sømændene blev bange og råbte hver til sin egen gud. De kastede lasten i havet for at lette skibet. Imens var Jonas gået ned i skibets agterstavn, hvor han lagde sig og faldt i dyb søvn. ⁶ Skibsføreren gik til ham og sagde, “Hvor kan du sove? Rejs dig, kald på din gud! Måske vil din gud lægge mærke til os, så vi ikke omkommer.” ⁷ Sømændene sagde til hinanden, “Kom, lad os kaste lod for at finde ud af, hvem der er ansvarlig for denne ulykke.” De kastede lod, og loddet faldt på Jonas. ⁸ Så spurgte de ham, “Fortæl os, hvem er ansvarlig for denne katastrofe? Hvad er dit erhverv? Hvor kommer du fra? Hvad er dit land? Fra hvilket folk er du?” ⁹ Han svarede, “Jeg er en hebræer, og jeg frygter Herren, himmelens Gud, som skabte havet og det tørre land.” ¹⁰ Dette skræmte dem, og de spurgte, “Hvad har du gjort?” For de vidste, at han flygtede fra Herrens åsyn, fordi han havde fortalt dem det. ¹¹ Havet blev mere og mere oprørt. Så de spurgte ham, “Hvad skal vi gøre med dig for at få havet til at falde til ro for os?” ¹² Han svarede, “Tag mig op og kast mig i havet, så vil det blive roligt. Jeg ved, at det er på grund af mig, denne store storm er kommet over jer.” ¹³ Ikke desto mindre roede mændene hårdt for at komme tilbage til land, men de kunne ikke, for havet blev endnu mere oprørt imod dem. ¹⁴ Så råbte de til Herren, “Vi bønfaller dig, Herre, lad os ikke omkomme for denne mands liv, og hold os ikke ansvarlige for uskyldigt blod; for du, Herre, har gjort, som du behagede.” ¹⁵ Så tog de Jonas op og kastede ham i havet, og havet holdt op med at rase. ¹⁶ Da blev mændene fyldt med en dyb ærefrygt for Herren, og de ofrede et offer til Ham og aflagde løfter. ¹⁷ Herren udpegede en stor fisk til at sluge Jonas, og Jonas var i fiskens bug i tre dage og tre nætter.

2 Jonas bad til Herren sin Gud fra fiskens bug, ² og sagde,

“I min nød kaldte jeg på Herren, og Han svarede mig. Fra Sheols dyb råbte jeg om hjælp, og Du hørte min stemme. ³ Du kastede mig i dybet, midt i havets hjerte, og strømmen omgav mig; alle Dine bølger og brændinger gik over mig. ⁴ Jeg tænkte, ‘Jeg er drevet bort fra Dine øjne; dog vil jeg igen se mod Dit hellige tempel.’ ⁵ Vandene omsluttede mig til døden nær, dybet omringede mig; tang var viklet om mit hoved. ⁶ Jeg sank til bjergenes rødder; jorden med sine låse lukkede sig over mig for evigt. Dog Du, Herre min Gud, bragte mit liv op fra graven. ⁷ Da mit liv svandt bort, huskede jeg Herren, og min bøn nåede Dig, ind i Dit hellige tempel. ⁸ De, der klamrer sig til værdiløse afguder, svigter deres troskab, ⁹ men jeg, med taksigelsens stemme, vil ofre til Dig. Hvad jeg har lovet, vil jeg opfylde. Frelse er fra Herren.”

¹⁰ Så talte Herren til fisken, og den spyttede Jonas ud på det tørre land.

3 Herrens budskab nåede endnu en gang til Jonas, ² “Rejs dig, gå til den store by Nineve og giv den det budskab, som jeg vil give dig.” ³ Jonas rejste sig og gik til Nineve i overensstemmelse med Herrens ord. Nu var Nineve en overordentlig stor by, det krævede tre dage at rejse igennem den. ⁴ Jonas begyndte at gå ind i byen, rejste en dagsrejse, og han proklamerede, “Om fyrre dage vil Nineve blive omstyrtet.” ⁵ Folket i Nineve troede på Gud. De udråbte en faste og iførte sig sæk, fra den største af dem til den mindste. ⁶ Da nyheden nåede Nineves konge, rejste han sig fra sin trone, fjernede sin kongelige kappe, dækkede sig med sæk og satte sig i støvet. ⁷ Han udstedte en proklamation i Nineve: “Ved kongens og hans stormænds dekret: Ingen person eller dyr, kvæg eller får, må smage noget; de må ikke spise eller drikke. ⁸ Men lad hver person og dyr blive dækket med sæk, og lad alle påkalde Gud inderligt. Lad dem vende sig fra deres onde veje og den vold, de har i hænderne. ⁹ Hvem ved? Måske vil Gud vende om og fortryde og trække sin voldsomme vrede tilbage, så vi ikke omkommer.” ¹⁰ Da Gud så deres handlinger, hvordan de vendte sig fra deres onde veje, fortrød Han og bragte ikke over dem den katastrofe, Han havde truet med.

Jonas Bog

4 Men Jonas fandt dette meget utilfredsstillende, og han blev vred. ² Han bad til Herren: "Er det ikke, hvad jeg sagde, Herre, da jeg stadig var i mit eget land? Det er derfor, jeg forsøgte at forhindre det ved at flygte til Tarshish. Jeg vidste, at du er en nådig og barmhjertig Gud, sen til vrede og rig på kærlighed, en Gud, der afholder sig fra at sende ulykke." ³ Nu, Herre, tag venligst mit liv fra mig, for jeg vil hellere dø end leve." ⁴ Men Herren spurgte: "Er det rigtigt af dig at være vred?" ⁵ Jonas gik ud og satte sig på et sted øst for byen. Der lavede han sig et læ, sad i dets skygge og ventede for at se, hvad der ville ske med byen. ⁶ Så sørgede Gud Herren for en plante, og den voksede op over Jonas for at give skygge for hans hoved for at lindre hans ubehag, og Jonas var glad for planten. ⁷ Men ved dagry næste

dag sørgede Gud for en orm, som angreb planten, så den visnede. ⁸ Da solen steg, sørgede Gud for en brændende østenvind, og solen slog ned på Jonas' hoved, så han blev svag. Han ønskede at dø og sagde: "Jeg vil hellere dø end leve." ⁹ Men Gud sagde til Jonas: "Er det rigtigt af dig at være vred over planten?" "Det er det," svarede han. "Jeg er så vred, at jeg kunne dø." ¹⁰ Men Herren sagde: "Du har været bekymret for denne plante, selvom du ikke har arbejdet for den eller fået den til at vokse. Den sprang op natten over og gik til grunde natten over. ¹¹ Og skulle jeg ikke have bekymring for den store by Nineve, hvor der er mere end 120.000 mennesker, der ikke kan kende deres højre hånd fra deres venstre, og også mange dyr?"

Mikas Bog

1 Herrens ord, som kom til Mika fra Moreshet i dagene af Jotam, Akaz og Hizkija, Judas konger, som han så angående Samaria og Jerusalem.

² Lyt, alle I folk; Giv agt, jord og alt, hvad der er i den, Og lad Herren Gud vidne imod jer, Herren fra sit hellige tempel. ³ For se, Herren forlader sin bolig. Han vil stige ned og vandre på jordens høje steder. ⁴ Bjergene vil smelte under ham, Og dalene vil spalte som voks foran ilden, Som vand hældt ned ad en stejl skråning. ⁵ Alt dette er på grund af Jakobs overtrædelse Og Israels hus' synder. Hvad er Jakobs overtrædelse? Er det ikke Samaria? Hvad er Judas høje sted? Er det ikke Jerusalem? ⁶ For jeg vil gøre Samaria til en ruinhob på marken, Pladser til at plante en vingård. Og jeg vil kaste hendes sten ud i dalen, Og blotlægge hendes fundamenter. ⁷ Alle hendes afguder vil blive knust, Alle hendes indtægter vil blive brændt med ild, Og alle hendes billeder vil jeg gøre øde; For hun samlede dem fra en skøges indtægter, Og til en skøges indtægter vil de vende tilbage. ⁸ På grund af dette må jeg sørge og jamre, Jeg må gå barfodet og nøgen; Jeg må sørge som sjakaler, Og en sørgen som strudse. ⁹ For hendes sår er uhelbredelige, For det er kommet til Juda; Det har nået mit folks port, Selv til Jerusalem. ¹⁰ Fortæl det ikke i Gat, Græd slet ikke. Ved Bet-le-afra rul dig i støvet. ¹¹ Gå din vej, indbygger af Shafir, i skammelig nøgenhed. Indbyggeren af Zaanan undslipper ikke. Sørgen i Bet-ezel: "Han vil tage sin støtte fra dig." ¹² For indbyggeren af Marot Venter på godt, men ulykke er kommet ned fra Herren Til Jerusalems port. ¹³ Forbered vognen, du indbygger af Lakish— Hun var begyndelsen på synd For Zions datter— For i dig blev fundet Israels oprørske gerninger. ¹⁴ Derfor vil du sende afskedsgaver For Moreshet-gat; Husene i Akzib vil vise sig at være bedrageriske For Israels konger. ¹⁵ Desuden vil jeg bringe over dig Den, der vil tage besiddelse, Du indbygger af Maresha. Israels herlighed vil ankomme til Adullam. ¹⁶ Barber dig skaldet, klip dit hår af, For dine yndlingsbørn; Udvid din skaldethed som ørnen, For de vil gå fra dig i eksil.

2 Ve dem, der planlægger ulykke, Som udtænker ondt, mens de ligger i deres senge! Når morgenen gryr, udfører de det, Fordi det er i deres magt at gøre det. ² De begærer marker og

tager dem, Huse, og de tager dem; De udnytter en mand og hans hus, En person og hans arv. ³ Derfor siger Herren således: "Se, jeg planlægger en ulykke mod denne slægt, Som I ikke kan fjerne jeres nakker fra; Og I vil ikke gå med stolthed, For det vil være en ond tid. ⁴ På den dag vil de tage en spotvis op imod jer Og fremsige en klagesang og sige, 'Vi er fuldstændig ødelagt! Han ændrer min folks del; Hvordan fjerner Han den fra mig! Til frafaldne tildeler Han vores marker.' ⁵ Derfor vil I ikke have nogen, der fordeler jord ved lod I Herrens forsamling. ⁶ 'Profetér ikke,' siger de. Men hvis de undlader at profetere om disse sager, Vil jeres skam ikke blive vendt tilbage." ⁷ Sig det, Jakobs hus: "Er Herrens Ånd utålmodig? Er dette Hans gerninger?" Gør Mine ord ikke godt For den, der vandrer retfærdigt? ⁸ For nylig har Mit folk rejst sig som fjender— I flår kappen af klæderne Af intetanende forbipasserende, Fra dem, der vender tilbage fra krig. ⁹ I fordriver kvinderne af Mit folk Fra deres behagelige huse. Fra deres børn tager I Min pragt For evigt. ¹⁰ Rejs jer og gå, For dette er ikke et hvilested På grund af urenheden, der bringer ødelæggelse, En smertefuld ødelæggelse. ¹¹ Hvis nogen, der vandrer efter vinden, skulle lyve og sige, "Jeg vil profetere for jer om vin og stærk drik," Ville han blive en profet for dette folk. ¹² Jeg vil bestemt samle jer alle, Jakob, Jeg vil bestemt samle Israels rest. Jeg vil sætte dem sammen som får i folden; Som en hjord midt i sin græsgang Vil de være støjende med mennesker. ¹³ Den, der åbner vejen, går op foran dem; De bryder igennem, passerer gennem porten og går ud ad den. Så deres konge går foran dem, Og Herren leder dem."

3 Og jeg sagde, "Hør nu, I overhoveder af Jakob Og herskere af Israels hus. Er det ikke for jer at kende retfærdighed? ² I som hader godhed og elsker ondskab, Som river deres hud af Og deres kød fra deres knogler, ³ Som æder mit folks kød, Flår deres hud af dem, Knuser deres knogler, Og hakker dem i stykker som til gryden Og som kød i en kedel!" ⁴ Da vil de råbe til Herren, Men Han vil ikke svare dem. I stedet vil Han vende sit ansigt bort fra dem på den tid Fordi de har begået onde handlinger. ⁵ Dette siger Herren om de profeter, der fører mit folk vild: Når de har noget at bide i med deres tænder, Råber de, "Fred," Men mod den, der ikke lægger noget i deres mund, Udråber de hellig krig. ⁶ Derfor vil det blive nat for jer—uden

Mikas Bog

syn, Og mørke for jer—uden spådom. Solen vil gå ned over profeterne, Og dagen vil blive mørk over dem. ⁷ Seerne vil blive gjort til skamme, Og spåmændene vil blive ydmyget. Ja, de vil alle dække deres mund Fordi der ikke er noget svar fra Gud. ⁸ På den anden side er jeg fyldt med kraft—Med Herrens Ånd— Og med retfærdighed og mod Til at erklære Jakob hans overtrædelse, Og Israel hans synd. ⁹ Lyt nu til dette, I overhoveder af Jakobs hus Og herskere af Israels hus, Som foragter retfærdighed Og fordrejer det, der er ret, ¹⁰ Som bygger Zion med vold, Og Jerusalem med uret. ¹¹ Hendes ledere dømmes for bestikkelse, Hendes præster underviser for betaling, Og hendes profeter spår for penge. Alligevel stoler de på Herren og siger, "Er Herren ikke i vores midte? Katastrofe vil ikke komme over os." ¹² Derfor, på grund af jer Vil Zion blive pløjet som en mark, Jerusalem vil blive en ruinhob, Og tempelberget vil blive til skovens høje steder.

4 Og det skal ske i de sidste dage

At Herrens hus' bjerg Skal blive grundfæstet som det fornemste af bjergene. Det skal hæves over højene, Og folkeslagene skal strømme til det.

² Og mange nationer skal komme og sige,

"Kom, lad os gå op til Herrens bjerg Og til Jakobs Guds hus, Så han kan lære os om sine veje, Og vi kan vandre på hans stier." For fra Zion skal loven udgå, Og Herrens ord fra Jerusalem. ³ Og han skal dømme mellem mange folkeslag Og træffe afgørelser for mægtige, fjerne nationer. Da skal de smede deres sværd om til plovjern, Og deres spyd til vingårdsknive; Nation skal ikke løfte sværd mod nation, Og aldrig mere skal de træne til krig. ⁴ Enhver skal sidde under sin vinstok Og under sit figentræ, Uden at nogen gør dem bange, For Herrens, hærskaernes Guds mund har talt. ⁵ Skønt alle folkeslag vandrer, Hver i deres egen guds navn, Vil vi vandre I Herrens, vor Guds navn for evigt og altid.

⁶ "På den tid," erklærer Herren,

"Vil jeg samle de halte Og indsamle de spredte, Dem, som jeg har gjort lave. ⁷ Jeg vil gøre de halte til en rest, Og dem, der har vandret, til en mægtig nation, Og Herren vil regere over dem på Zions bjerg Fra nu af og for evigt. ⁸ Hvad angår dig, tårn

af hjorden, Zions datters høj, Til dig skal det komme— Ja, det tidligere herredømme vil vende tilbage, Jerusalems datters kongerige. ⁹ Nu, hvorfor råber du højt? Er der ingen konge iblandt dig, Eller er din rådgiver gået bort, At smerte har grebet dig som en kvinde i fødsel? ¹⁰ Vrid dig og råb, Zions datter, Som en kvinde i fødsel; For nu skal du forlade byen, Bo på marken, Og gå til Babylon. Der skal du blive befriet, Der vil Herren forløse dig Fra dine fjenders hånd. ¹¹ Og nu har mange nationer samlet sig mod dig Som siger, "Lad hende blive vanæret, Og lad vore øjne fryde sig over Zion!" ¹² Men de kender ikke Herrens sind, Og de forstår ikke hans hensigt; For han har samlet dem som neg til tærskelpladsen. ¹³ Stå op og tærsk, Zions datter, For jeg vil gøre dit horn af jern, Og jeg vil gøre dine hove af bronze, Så du kan knuse mange folkeslag, Og vie til Herren deres uretfærdige vinding, Og deres rigdom til hele jordens Herre.

5 Nu saml jer i tropper, datter af krigere; De har belejret os; Med en stav vil de slå Israels dommer På kinden. ² "Og du, Betlehem, i Judas land, er på ingen måde den mindste blandt Judas herskere; for ud af dig skal der komme en hersker, som skal vogte mit folk Israel. Hans tider for at komme frem er fra længe siden, Fra evighedsens dage." ³ Derfor vil han give dem op indtil den tid Når hun, der er i fødsel, har født. Da vil resten af hans slægtninge Vende tilbage til Israels sønner. ⁴ Og han vil stå og vogte sin hjord I Herrens styrke, I majestæten af Herrens, hans Guds, navn. Og de vil bo trygt, For på det tidspunkt vil han være berømt Til jordens ender. ⁵ Og denne vil være vores fred. Når assyreren invaderer vores land, Når han tramper på vores fæstninger, Da vil vi rejse imod ham Syv hyrder og otte ledere af folk. ⁶ Og de vil vogte Assyriens land med sværdet, Nimrods land ved dets indgange; Og han vil redde os fra assyreren Når han invaderer vores land Og tramper vores territorium. ⁷ Da vil Jakobs rest Være blandt mange folk Som dug sendt af Herren, Som regnskyl på vegetationen Der ikke venter på mennesket, Eller forsinkes for menneskeheden. ⁸ Jakobs rest Vil være blandt nationerne, Blandt mange folk Som en løve blandt skovens dyr, Som en ung løve blandt fåreflokke, Som, hvis han passerer igennem, Træder og river, Og der er ingen redningsmand. ⁹ Din hånd vil være hævet mod dine

Mikas Bog

modstandere, Og alle dine fjender vil blive elimineret.

¹⁰ "Og på den dag," erklærer Herren,

"Vil jeg fjerne dine heste fra blandt dig Og ødelægge dine vogne. ¹¹ Jeg vil også eliminere byerne i dit land Og rive alle dine fæstninger ned.

¹² Jeg vil fjerne troldomme fra din hånd, Og du vil ikke have nogen spåmænd. ¹³ Jeg vil fjerne dine udskårne billeder Og dine mindsten fra blandt dig, Så du ikke længere vil bøje dig ned For dine hænders værk. ¹⁴ Jeg vil rykke dine hellige pæle op fra blandt dig Og lægge dine byer øde. ¹⁵ Og jeg vil udføre hævn i vrede og harme Over de nationer, der ikke har adlydt."

6 Hør nu, hvad Herren siger:

"Rejs dig, før din sag for bjergene, Og lad højene høre din stemme." ² Læg mærke til, I bjerge, Herrens anklage, Og I evige grundvolde på jorden, For Herren har en klage mod sit folk, Og Han vil føre sag mod Israel. ³ Mit folk, hvad har jeg gjort mod jer, Og på hvilken måde har jeg tyntet jer? Svar mig. ⁴ Sandelig, jeg førte jer op fra Egyptens land, Jeg befriede jer fra trældommens hus, Og jeg sendte Moses, Aron og Mirjam foran jer. ⁵ Mit folk, husk Hvad Balak, Moabs konge, planlagde, Og hvordan Bileam, Beors søn, svarede ham, Og alt, hvad der skete fra Shittim til Gilgal, Så I kan kende Herrens retfærdige gerninger." ⁶ Med hvad skal jeg komme til Herren Og bøje mig for Gud i det høje? Skal jeg bringe ham brændofre, Med årgamle kalve? ⁷ Glæder Herren sig over tusinder af væddere, Over titusinder af oliestrømme? Skal jeg ofre min førstefødte for min synd, Frugten af min krop for min sjæls synd? ⁸ Han har vist dig, menneske, hvad der er godt; Og hvad kræver Herren af dig Kun at handle retfærdigt, at elske barmhjertighed, Og at vandre ydmygt med din Gud. ⁹ Herrens røst vil kalde til byen— Og det er klogt at ære dit navn: "Lyt, du stamme. Hvem har fastsat dens tid? ¹⁰ Er der stadig nogen i det onde hus, Med uretfærdighedens skatte, Og et kort mål, der er forbandet? ¹¹ Kan jeg tåle uærlige vægte, Og en pose med bedrageriske lodder? ¹² For byens rige er fulde af vold, Dens indbyggere lyver, Og deres tunge er bedragerisk i deres mund. ¹³ Derfor vil jeg gøre dig syg, slå dig ned, Gøre dig øde på grund af

dine synder. ¹⁴ Du vil spise, men du vil ikke blive mæt, Og din urenhed vil forblive i dig. Når du forsøger at sikre værdier, Vil du ikke redde dem alle, Og hvad du redder, vil jeg overgive til sværdet.

¹⁵ Du vil så, men du vil ikke høste. Du vil træde oliepresse, men vil ikke salve dig med olie; Og træde druer, men du vil ikke drikke vin. ¹⁶ Omris vedtægter Og alle Ahabs hus' skikke opretholdes, Og du følger deres råd. Derfor vil jeg overgive dig til ruin, Og dine indbyggere til hån, Og du vil udholde mit folks spot."

7 Ve mig! For jeg er Som høsten af sommerfrugt, som efterladenskaberne af vinhøsten: Der er ikke en klase druer at spise, Ej heller en moden figen, som jeg længes efter. ² Den gudfrygtige er forsvundet fra landet, Og der er ingen retfærdig blandt menneskene. Alle ligger på lur efter blod; Hver jager den anden med et net. ³ Når det gælder ondskab, gør begge hænder det godt. Lederen beder om bestikkelse, Også dommeren, og den store mand taler sin sjæls ønske— Så de planlægger det sammen. ⁴ Den bedste blandt dem er som en tjørnebusk, Den mest retfærdige som en tjørnehæk. Den dag du udpeger dine vægtene, Din straf nærmer sig. Da vil deres forvirring opstå. ⁵ Stol ikke på en nabo; Hav ikke tillid til en nær ven. Vær på vagt over for dine munds døre For hende, der ligger i dine arme. ⁶ At sætte en søn mod sin far, en datter mod sin mor, og svigerdatter mod sin svigermor; En persons fjender er hans egne husfolk. ⁷ Men jeg vil se ivrigt efter Herren; Jeg vil vente på min frelses Gud. Min Gud vil lytte til mig. ⁸ Glæd dig ikke over mig, min modstander. Skønt jeg falder, vil jeg rejse mig igen; Skønt jeg bor i mørke, er Herren mit lys. ⁹ Jeg vil udholde Herrens vrede Fordi jeg har syndet mod Ham, Indtil Han fører min sag og udfører retfærdighed for mig. Han vil føre mig ud til lyset, Og jeg vil se Hans retfærdighed. ¹⁰ Da vil min modstander se, Og skam vil dække hende, der sagde til mig, "Hvor er Herren din Gud?" Mine øjne vil se på hende; På den tid vil hun blive trådt ned Som mudder på gaden. ¹¹ Det vil være en tid til at bygge dine mure. På den dag vil dine grænser blive udvidet. ¹² Det vil være en dag, hvor folk vil komme til dig Fra Assyrien og Ægyptens byer, Fra Ægypten endog til Eufrat, Selv fra hav til hav og bjerg til bjerg. ¹³ Og jorden vil blive øde på grund af dens indbyggere, På grund af deres onde gerninger. ¹⁴ Hyrd dit folk med din stav, Flokken af

Mikas Bog

din ejendom Som bor alene i skoven, Midt i en frugtbar mark. Lad dem græsse i Bashan og Gilead Som i de gamle dage. ¹⁵ Men ligesom da du kom ud fra Ægyptens land, Så vil jeg vise dig mine undere. ¹⁶ Nationer vil se og blive skamfulde Over al deres magt. De vil lægge hånden på munden, Deres ører vil blive døve. ¹⁷ De vil slikke støvet som en slange, Som krybdyr på jorden. De vil komme skælvende ud af deres fæstninger; Til Herren vor Gud vil de komme i frygt, Og de vil være bange for

dig. ¹⁸ Hvem er en Gud som du, Der tilgiver overtrædelser Og overser de oprørske handlinger fra resterne af sin ejendom? Han holder ikke fast på sin vrede for evigt, Fordi han glæder sig i barmhjertighed. ¹⁹ Han vil igen vise os medfølelse; Han vil underlægge vores overtrædelser. Ja, du vil kaste alle deres synder I havets dyb. ²⁰ Du vil give sandhed til Jakob Og nåde til Abraham, Som du svor til vore forfædre Fra de gamle dage.

Nahums Bog

1 En udsigelse om Nineve. Bogen med Nahums, elkoshittens, syn.

² Herren er en nidkær og hævnende Gud; Han er fyldt med vrede og hævner sig på sine modstandere. Herren gemmer sin vrede til sine fjender. ³ Herren er sen til vrede og mægtig i kraft; Han vil ikke lade de skyldige ustraffet. Hans vej er i hvirvelvinden og stormen, og skyerne er støvet under Hans fødder. ⁴ Han truer havet og tørrer det op; Han tørrer alle floderne ud. Bashan og Karmel visner, og Libanons blomster falmer. ⁵ Bjergene skælver for Ham, og bakkerne smelter bort. Jorden skælver for Hans nærvær, verden og alle dens indbyggere. ⁶ Hvem kan modstå Hans harme? Hvem kan udholde brændingen af Hans vrede? Hans vrede udgydes som ild, og klipperne splintres for Ham. ⁷ Herren er god, en fæstning i trængselstider; Han kender dem, der søger tilflugt hos Ham. ⁸ Men med en overvældende flod vil Han gøre en ende på dens sted og forfølge sine fjender ind i mørket. ⁹ Hvad end der er udtænkt mod Herren, vil Han bringe til en ende; trængsel vil ikke opstå en anden gang. ¹⁰ De vil blive fanget i et virvar af torne og overvundet af deres drik; de vil blive fortæret som tørt stub. ¹¹ Fra dig, Nineve, er der kommet en, der planlægger ondt mod Herren, en ond rådgiver.

¹² Dette siger Herren:

“Selvom de er i fuld styrke og talrige, vil de blive afskåret og forgå. Selvom jeg har plaget dig, Juda, vil jeg ikke plage dig mere. ¹³ Nu vil jeg bryde deres åg fra din nakke og rive dine lænker i stykker.” ¹⁴ Herren har givet en befaling angående dig, Nineve: “Dit navn vil ikke længere blive videreført. Jeg vil ødelægge de udskårne billeder og afguderne i dine guders tempel. Jeg vil forberede din grav, for du er foragtelig.” ¹⁵ Se, på bjergene, fødderne af en, der bringer godt budskab, som forkynder fred! Fejr dine fester, Juda, og opfyld dine løfter. Aldrig igen vil de onde invadere dig; de er fuldstændig ødelagt.

2 Den, der spreder, er kommet op imod dig. Hold vagt over fæstningen, Hold øje med vejen; Styrk din ryg, Kald på al din styrke. ² For Herren vil genoprette Jakobs pragt Som Israels pragt, Selvom ødelæggere har lagt dem øde Og ødelagt deres vinstokke. ³ Hans krigeres skjolde er

skarlagenerøde, Soldaterne er klædt i purpur, Vognene skinner af blinkende metal Når han forbereder sig på at rykke frem, Og enebærspyd bliver svunget. ⁴ Vognene ræser vildt i gaderne, De farer vildt på torvene; Deres udseende er som fakler, De farer frem og tilbage som lyn. ⁵ Han husker sine ædle; De snubler i deres march, De skynder sig til hendes mur, Og skjoldet er forberedt. ⁶ Flodportene åbnes, Og paladset skælver. ⁷ Det er bestemt: Hun er blevet afklædt, hun er blevet bortført, Og hendes slavinder jamrer som lyden af duer, Slår sig for brystet. ⁸ Selvom Nineve var som en vandpøl i hendes dage, Nu flygter de; “Stop, stop,” Men ingen vender tilbage. ⁹ Grib sølvet, Grib guld! For der er ingen ende på skatten— Rigdomme fra enhver slags ønskværdigt objekt. ¹⁰ Hun er tømt! Ja, hun er øde og ødelagt! Hjerter smelter og knæ vakler! Skælven er i alle lænder! Alle ansigter er blevet blege! ¹¹ Hvor er løvernes hule Og de unge løvers græsgang, Hvor løven, løvinden og løveungen strejfede, Uden noget til at forstyrre dem? ¹² Løven rev nok til sine unger, Dræbte tilstrækkeligt for sine løvinder, Og fyldte sine huler med bytte Og sine huler med flænsset kød. ¹³ “Se, jeg er imod dig,” erklærer Hærskarers Herre. “Jeg vil brænde hendes vogne i røg, Et sværd vil fortære dine unge løver; Jeg vil fjerne dit bytte fra landet, Og aldrig mere vil dine sendebuds stemme blive hørt.”

3 Ve byen for blodudgydelse, fyldt med bedrag og plyndring; Hendes bytte forlader aldrig. ²

Lyden af pisken, Lyden af hjulenes brøl, Galopperende heste Og springende vogne! ³ Ryttere angriber, Sværd blinker, spyd skinner, Mange dræbte, en masse af lig, Og der er ingen ende på de døde kroppe— De snubler over de døde kroppe! ⁴ Alt på grund af de mange handlinger af prostitution af prostituerede, Den charmerende, trolddommens elskerinde, Som sælger nationer ved sin prostitution, Og familier ved sine trolddomskunster. ⁵ “Se, jeg er imod dig,” erklærer Hærskarers Herre; “Og jeg vil løfte dine skorter over dit ansigt, Og vise din nøgenhed til nationerne, Og din skam til kongerigerne. ⁶ Jeg vil kaste skændsel over dig Og gøre dig foragtelig, Og sætte dig op som et skue. ⁷ Og det vil ske, at alle, der ser dig, Vil krympe sig fra dig og sige, ‘Nineve er ødelagt! Hvem vil vise hende medfølelse?’ Hvor skal jeg søge trøstere til dig?” ⁸ Er du bedre end

Nahums Bog

No-amon, Som lå ved Nilens kanaler, Omgivet af vand, Hvis vold var havet, Hvis mur bestod af havet? ⁹ Kusj var hendes styrke, også Egypten uden grænser. Put og Lubim var blandt hendes hjælpere.

¹⁰ Alligevel blev hun en flygtning, Hun gik i fangenskab; Også hendes små børn blev knust til stykker Ved hovedet af hver gade; De kastede lod om hendes ærefulde mænd, Og alle hendes store mænd blev bundet med lænker. ¹¹ Også du vil blive overvundet, Du vil blive skjult. Også du vil søge ly fra fjenden. ¹² Alle dine befæstninger er som figentræer med moden frugt— Når de rystes, falder de i munden på den, der spiser. ¹³ Se, dine soldater er som kvinder! Dine lands porte er åbne vidt for dine fjender; Ild fortærer dine portstænger. ¹⁴ Hent vand til dig selv til belejringen! Styrk dine befæstninger! Gå ind i leret og træd mørtelen! Tag fat i murstensformen! ¹⁵ Der vil ilden fortære dig,

Sværdet vil hugge dig ned; Det vil fortære dig som græshoppen. Formér dig som den krybende græshoppe, Formér dig som den vandrende græshoppe. ¹⁶ Du har gjort dine handlende mere talrige end himmelens stjerner— Den krybende græshoppe kaster sin hud og flyver væk. ¹⁷ Dine hofmænd er som græshopperne, Dine embedsmænd som sværmen af græshopper Der slår lejr i stenmure på en kold dag— Solen stiger, og de flygter, Og stedet, hvor de er, kendes ikke. ¹⁸ Dine hyrder sover, Assyriens konge; Dine ædle ligger ned. Dine folk er spredt på bjergene, Og der er ingen til at samle dem. ¹⁹ Der er ingen lindring for dit sammenbrud, Din sår er uhelbredelig. Alle, der hører om dig, Vil klappe hænderne over dig, For over hvem har din ondskab ikke passeret uafbrudt?

Habakkuks Bog

1 Det udsagn, som profeten Habakkuk så.
² Hvor længe, Herre, skal jeg råbe om hjælp, og du hører ikke? Jeg råber til dig: "Vold!" men du frelser ikke. ³ Hvorfor tvinger du mig til at se på uret, og hvorfor betragter du passivt det onde? Ødelæggelse og vold er foran mig; strid og konflikt opstår. ⁴ Derfor er loven ineffektiv, og retfærdighed kommer aldrig frem. De ugudelige omringer de retfærdige, så retfærdigheden bliver forvrænget. ⁵ "Se blandt nationerne, iagttag, og bliv forbløffet. For jeg gør et værk i jeres dage, som I ikke ville tro, hvis det blev fortalt. ⁶ For se, jeg rejser babylonierne op, det frygtelige og hastige folk, som marcherer gennem hele jordens bredde for at tage boliger, der ikke er deres egne. ⁷ De er frygtelige og skræmmende; deres retfærdighed og værdighed udgår fra dem selv. ⁸ Deres heste er hurtigere end leoparder, mere frygtindgydende end aftenens ulve. Deres ryttere presser stolt frem; deres ryttere kommer langvejs fra. De flyver som en ørn, der skynder sig at fortære. ⁹ De kommer alle for vold, deres ansigter er rettet fremad. De samler fanger som sand. ¹⁰ De spotter konger og gør fyrster til latter. De ler af hver stærk fæstning, for de ophober jord og indtager den. ¹¹ Så fejrer de forbi som vinden og går videre. Men de er skyldige mænd, hvis egen styrke er deres gud." ¹² Er du ikke fra evighed, Herre min Gud, min Hellige? Du skal ikke forgå. Herre, du har udpeget dem til dom, og du, O Klippe, har fastsat dem til korrektion. ¹³ Dine øjne er for rene til at se det onde, og du kan ikke se på uret med gunst. Hvorfor betragter du dem, der handler troløst? Hvorfor er du tavs, når de ugudelige opsluger dem, der er mere retfærdige end de? ¹⁴ Du har gjort menneskeheden som havets fisk, som krybende ting, der ingen hersker har. ¹⁵ Fjenden bringer dem alle op med en krog, han trækker dem ud med sit net, han samler dem i sit træknet; så han fryder sig og er glad. ¹⁶ Derfor ofrer han til sit net og bringer ofre til sit træknet; for ved dem nyder han overflod, og hans mad er rigelig. ¹⁷ Skal han da blive ved med at tømme sit net, og nådesløst slå nationer ihjel for evigt?

2 Jeg vil tage min stand ved min vagtpost Og placere mig selv på vagttårnet; Jeg vil se for at se, hvad Han vil sige til mig, Og hvordan jeg skal svare, når jeg bliver rettet.

² Så svarede Herren mig og sagde,

"Skriv denne vision ned. ¹ Skriv den tydeligt på tavler, Så enhver, der læser den, kan løbe. ² For visionen vil komme til at ske i sin fastsatte tid; Den skynder sig mod målet og vil ikke fejle. Skønt den måske forsinkes, vent på den; For den vil helt sikkert komme, den vil ikke være sen. ³ "Se, hvad angår den stolte, Hans sjæl er ikke retfærdig i ham; Men den retfærdige vil leve ved sin tro. ⁴ Desuden bedrager vin en stolt mand, Så han ikke når sit mål. Han udvider sin appetit som Sheol, Og han er som døden, aldrig tilfreds. Han samler også alle nationer til sig selv Og samler alle folk til sig selv.

⁵ Vil alle disse ikke tage en sang af hån mod ham,

Selv et udsagn og insinuation mod ham og sige, 'Ve ham, der øger, hvad der ikke er hans— Hvor længe— Og gør sig selv rig med gæld!' ⁷ Vil de, som du skylder, ikke pludselig rejse sig, Og de, der samler fra dig, vågne op? Ja, du vil blive bytte for dem. ⁸ Da du har plyndret mange nationer, Vil alle de resterende folk plyndre dig— På grund af menneskeligt blodudgydelse og vold gjort mod landet, Mod byen og alle dens indbyggere. ⁹ Ve ham, der opnår uretfærdig fortjeneste for sit hus, For at sætte sin rede højt, For at undslippe fra katastrofens rækkevidde! ¹⁰ Du har udtænkt en skammelig plan for dit hus Ved at bringe mange folk til ruin; Så du synder mod dig selv. ¹¹ For stenen vil råbe fra muren, Og bjælken vil svare den fra rammen. ¹² Ve ham, der bygger en by med blodudgydelse, Og etablerer en by med vold! ¹³ Er det ikke virkelig fra Hærskarernes Herre At folk arbejder blot for ild, Og nationer bliver trætte for ingenting? ¹⁴ For jorden vil blive fyldt Med bevidstheden om Herrens herlighed, Som vandene dækker havet. ¹⁵ Ve ham, der får sin nabo til at drikke; Til dig, der blander din gift, Selv for at gøre dine naboer berusede For at skue deres nøgenhed! ¹⁶ Du vil blive fyldt med skam i stedet for ære. Drik, du selv, og afslør din egen nøgenhed! Bægeret i Herrens højre hånd vil komme rundt til dig, Og fuldstændig skændsel vil komme over din herlighed. ¹⁷ For volden gjort mod Libanon vil overvælde dig, Og ødelæggelsen af dets dyr, som du skræmte dem med, På grund af menneskeligt blodudgydelse og vold gjort mod landet, Mod byen og alle dens indbyggere. ¹⁸ Hvad værdi har et udskåret billede, når dets skaber har udskåret det, Et støbt metalbillede, en lærer af falskhed? For

Habakkuks Bog

dets skaber stoler på sit eget håndværk Når han former målløse afguder. ¹⁹ Ve ham, der siger til et stykke træ, 'Vågn op!' Til en stum sten, 'Rejs dig!' Kan det være din lærer? Se, det er overtrukket med guld og sølv, Alligevel er der slet ingen ånde i det. ²⁰ Men Herren bor i sit hellige tempel. Lad hele jorden være stille for Ham."

3 Bønnen om forbøn af profeten Habakkuk, sat til Shigionoth.

² Herre, jeg har hørt om din ry, og jeg er i ærefrygt for dine gerninger, Herre. Genopliv dem i vores tid, i vores dage gør dem kendt; i din vrede husk barmhjertighed. ³ Gud kom fra Teman, og den Hellige fra Paran-bjerget. Sela Hans herlighed dækkede himlene, og hans pris fyldte jorden. ⁴ Hans stråleglans var som sollyset; stråler blinkede fra hans hånd, hvor hans kraft var skjult. ⁵ Pest gik foran ham, og pestilens fulgte hans skridt. ⁶ Han stod, og jorden rystede; han så, og nationerne skælvede. De evige bjerge blev knust, de gamle høje sank sammen. Hans stier er evige. ⁷ Jeg så teltene i Kusjan i nød, og teltgardinerne i Midjan skælvede. ⁸ Var Herren vred på floderne? Var din vrede mod bækkene? Rasede du mod havet da du red på dine heste og dine frelsesvogne? ⁹ Du afdækkede din bue, og kaldte på mange pile. Sela Du kløvede jorden med floder. ¹⁰ Bjergene så dig

og vred sig; vandstrømme flød forbi. Dybet hævede sin stemme, og løftede sine bølger højt. ¹¹ Sol og måne stod stille på deres steder ved lyset af dine flyvende pile, ved glansen af dit blinkende spyd. ¹² I vrede marcherede du gennem jorden; i vrede tærskede du nationerne. ¹³ Du gik frem for at frelse dit folk, for at frelse din salvede. Du knuste hovedet af ondskabens hus, lagde ham bar fra fod til nakke. Sela ¹⁴ Med hans eget spyd gennemborede du hovedet af hans krigere. De stormede ud for at sprede os, hoverende som om de ville fortære de undertrykte i hemmelighed. ¹⁵ Du red over havet med dine heste, oprørte de mægtige vande. ¹⁶ Jeg hørte, og mit hjerte bankede; mine læber bævede ved lyden. Forfald krøb ind i mine knogler, og mine ben skælvede. Alligevel vil jeg vente stille på nødens dag at komme over de folk, der invaderer os. ¹⁷ Selvom figentræet ikke blomstrer, og der er ingen druer på vinstokkene; selvom oliehesten svigter, og markerne ikke giver føde; selvom flokken forsvinder fra folden, og der er ingen kvæg i staldene, ¹⁸ alligevel vil jeg finde glæde i Herren, jeg vil fryde mig i Gud min Frelser. ¹⁹ Den Suveræne Herre er min styrke; han gør mine fødder som en hjorts fødder, og gør mig i stand til at gå på højderne.

For korlederen, på mine strengeinstrumenter.

Sefanias Bog

1 Herrens ord, som kom til Sefanias, søn af Kushi, søn af Gedalja, søn af Amarja, søn af Ezekias, i Josias' tid, søn af Amon, konge af Juda:

² "Jeg vil fuldstændigt fejle alt bort fra jordens overflade," erklærer Herren. ³ "Jeg vil fejle både mennesker og dyr bort; jeg vil fjerne himlens fugle og havets fisk, og ruinerne sammen med de ugudelige. Jeg vil udrydde menneskeheden fra jordens overflade," erklærer Herren. ⁴ "Jeg vil række min hånd ud mod Juda og mod alle Jerusalems indbyggere. Jeg vil udrydde enhver rest af Ba'al fra dette sted, og navnene på de afgudsdyrkende præster sammen med de andre præster. ⁵ Dem, der bøjer sig på hustagene for stjernehæren, og dem, der bøjer sig og sværger ved Herren og også sværger ved Milkom, ⁶ dem, der har vendt sig bort fra at følge Herren og hverken har søgt Herren eller spurgt ham." ⁷ Vær stille for Herren Herren, for Herrens dag er nær. Herren har forberedt et offer; han har helliget sine gæster. ⁸ "På Herrens offers dag vil jeg straffe fyrsterne, kongens sønner, og alle, der bærer fremmed klædedragt." ⁹ På den dag vil jeg straffe alle, der springer over tærsklen, som fylder deres herres hus med vold og svig. ¹⁰ "På den dag," erklærer Herren, "vil et råb høres fra Fiskerporten, klage fra den anden bydel, og et højt brag fra højene. ¹¹ Klag, I som bor i markedsdistriktet, for alle jeres købmænd vil blive udslettet; alle, der vejer sølv, vil blive udryddet. ¹² På den tid vil jeg gennemsøge Jerusalem med lamper og straffe dem, der er selvtilfredse, som vin, der er blevet på sin bundfald, som siger i deres hjerter, 'Herren vil intet gøre, hverken godt eller ondt.' ¹³ Deres rigdom vil blive plyndret, deres huse lagt øde. Selvom de bygger hus, vil de ikke bo i dem; selvom de planter vingårde, vil de ikke drikke vinen derfra." ¹⁴ Herrens store dag er nær —nær og kommer hurtigt. Råbet på Herrens dag er bittert; krigeren råber sit kampråb. ¹⁵ Den dag vil være en vredens dag, en dag med nød og trængsel, en dag med ødelæggelse og ødelæggelse, en dag med mørke og dystert vejr, en dag med skyer og tykt mørke, ¹⁶ en dag med trompet og kampråb mod de befæstede byer og mod de høje hjørnetårne. ¹⁷ "Jeg vil bringe nød over menneskene, så de vil gå som blinde, fordi de har syndet mod Herren. Deres blod vil blive udgydt som støv og deres kød som gødning. ¹⁸ Hverken deres sølv eller deres guld vil

kunne redde dem på Herrens vredens dag. I hans skinsyges ild vil hele jorden blive fortæret, for han vil gøre en fuldstændig ende, ja, en frygtelig ende, på alle jordens indbyggere.

2 Saml jer, ja, kom sammen, I folk uden skam, ² Før dekretet er opfyldt— Dagen går som avner— Før Herrens voldsomme vrede kommer over jer, Før Herrens vredens dag kommer over jer. ³ Søg Herren, Alle I ydmyge på jorden Som har fulgt Hans bud; Søg retfærdighed, søg ydmyghed. Måske vil I forblive skjult På Herrens vredens dag.

⁴ For Gaza vil blive forladt, Og Ashkelon vil blive en ødemark; Ashdod vil blive drevet ud ved middagstid, Og Ekron vil blive rykket op med rode.

⁵ Ve indbyggerne ved kysten, Cheretitterne! Herrens ord er imod jer, Kana'an, filistrenes land; Og jeg vil fjerne jer Så der ikke vil være nogen indbygger. ⁶ Således vil kysten blive græsningsland, Med enge for hyrder og folde for hjoede. ⁷ Og kysten vil være For Judas hus' rest, De vil drive hjoede der; I Ashkelons huse vil de ligge om aftenen, For Herren deres Gud vil tage sig af dem Og genoprette deres skæbne.

⁸ "Jeg har hørt Moabs fornærmelser Og Ammons sønners hånende ord, Med hvilke de har hånet Mit folk Og pralet imod deres område. ⁹ Derfor, så sandt jeg lever," erklærer Hærskarers Herre, Israels Gud, "Moab vil visse blive som Sodoma, Og Ammons sønner som Gomorra— Et sted besat af ukrudt og saltminer, Og en permanent ødemark. Resten af Mit folk vil plyndre dem, Og resten af Mit folk vil arve dem." ¹⁰ Dette vil de få til gengæld for deres arrogance, Fordi de har hånet og pralet Imod Hærskarers Herres folk. ¹¹ Herren vil være frygtindgydende for dem, For Han vil reducere alle jeres guder; Og alle nationernes kystlande vil bøje sig for Ham, Hver fra sit eget sted.

¹² "Også I, kushitter, Vil blive dræbt af Mit sværd."

¹³ Og Han vil række sin hånd mod nord Og bringe Assyrien ned, Og Han vil gøre Nineve til en ødemark, Udtørret som ørkenen. ¹⁴ Hjoede vil ligge i hendes midte, Alle dyr, der færdes i flokke; Både pelikanen og pindsvinet Vil tilbringe natten på hendes søjlers toppe; Fugle vil synge i vinduet, Ødelæggelse vil være på tærsklen; For Han har afdækket cedertræsværket. ¹⁵ Dette er den formastelige by Der bor trygt, Som siger i sit hjerte,

Sefanias Bog

“Jeg er, og der er ingen ved siden af mig.” Hvordan er hun blevet en ødemark, Et hvilested for dyr! Alle, der går forbi hende, vil fløjte Og vifte med hånden i foragt.

3 ¹ Ve den oprørske og urene, Den undertrykkende by! ² Hun lyttede ikke til nogen stemme, Hun modtog ingen irettesættelse. Hun satte ikke sin tillid til Herren, Hun nærmede sig ikke sin Gud. ³ Hendes embedsmænd i hende er brølende løver, Hendes dommere er ulve om aftenen; De efterlader intet til morgenen. ⁴ Hendes profeter er arrogante, bedrageriske mænd; Hendes præster har vanhelliget helligdommen, De har krænket loven. ⁵ Herren er retfærdig i hendes midte; Han vil ikke gøre uret. Hver morgen bringer Han sin retfærdighed frem i lyset; Han fejler ikke. Men den uretfærdige kender ingen skam.

⁶ “Jeg har fjernet nationer; Deres hjørnetårne står forladt. Jeg har ødelagt deres gader, Uden nogen, der passerer forbi; Deres byer ligger i ruiner, Uden en person, uden en indbygger. ⁷ Jeg sagde, ‘Du vil sikkert frygte Mig, Du vil modtage irettesættelse.’ Så vil hendes bolig ikke blive ødelagt I overensstemmelse med alt, hvad jeg har bestemt for hende. I stedet var de ivrige efter at fordærve alle deres gerninger. ⁸ Derfor vent på Mig,” erklærer Herren, “For den dag, hvor jeg rejser mig som vidne. Ja, Min beslutning er at samle nationer, At samle kongeriger, At udgyde over dem Min harme, Al Min brændende vrede; For hele jorden vil blive fortæret Af ilden fra Min nidkærhed.

⁹ For da vil jeg give folkene Rent sprog, Så de alle kan påkalde Herrens navn, For at tjene Ham

sammen. ¹⁰ Fra hinsides Kusj's floder Mine tilbedere, datteren af Mit spredte folk, Vil bringe Mine ofre. ¹¹ På den dag vil du ikke føle skam På grund af alle dine gerninger Ved hvilke du har gjort oprør mod Mig; For da vil jeg fjerne fra dig Dem, der fejrer i stolthed, Og du vil aldrig mere være arrogant på Min hellige bjerg. ¹² Men jeg vil efterlade blandt dig Et ydmygt og lavt folk, Og de vil finde tilflugt i Herrens navn. ¹³ Israels rest vil ikke gøre uret Ej heller lyve, Ej heller vil en bedragerisk tunge Blive fundet i deres mund; For de vil græsse og ligge ned Uden nogen til at skræmme dem.” ¹⁴ Syng af glæde, Zions datter! Råb i triumf, Israel! Fryd dig og jubl af hele dit hjerte, Jerusalems datter! ¹⁵ Herren har løftet sine domme mod dig, Han har drevet dine fjender bort. Israels Konge, Herren, er i din midte; Du vil ikke længere frygte ulykke. ¹⁶ På den dag vil det blive sagt til Jerusalem: “Frygt ikke, Zion; Lad ikke dine hænder blive svage. ¹⁷ Herren din Gud er i din midte, En mægtig kriger, der frelser. Han vil glæde sig over dig med fryd, Han vil være stille i sin kærlighed, Han vil juble over dig med glædesang. ¹⁸ Jeg vil samle dem, der sørger over de fastsatte fester— De kom fra dig, Zion; Eksilets skam er en byrde for dem. ¹⁹ Se, jeg vil handle på den tid Mod alle dine undertrykkere; Jeg vil frelse dem, der er halte Og samle de spredte, Og jeg vil forvandle deres skam til pris og ry I hele jorden. ²⁰ På den tid vil jeg bringe dig ind, Selv på det tidspunkt, hvor jeg samler dig sammen; Ja, jeg vil gøre dig berømt og rost Blandt alle jordens folk, Når jeg genopretter din formue for dine øjne,” Siger Herren.

Haggajs Bog

1 I det andet år af kong Darius, på den første dag i den sjette måned, kom Herrens ord gennem profeten Haggaj til Zerubbabel, søn af Shealtiel, guvernør i Juda, og til Josva, søn af Jehozadak, ypperstepræsten, og sagde, ² "Dette siger Hærskarers Herre:

"Disse mennesker siger: 'Tiden er endnu ikke kommet til at genopbygge Herrens hus.'"

³ Så kom Herrens ord gennem profeten Haggaj og sagde,

⁴ "Er det tid for jer at bo i jeres panelbeklædte huse, mens dette hus ligger i ruiner?"

⁵ Dette siger Hærskarers Herre:

"Overvej jeres veje. ⁶ I har sået meget, men høstet lidt. I spiser, men bliver aldrig mætte. I drikker, men får aldrig nok. I klæder jer, men ingen bliver varm. Og den, der tjener løn, gør det for at lægge dem i en pung med huller."

⁷ Hærskarers Herre siger dette:

"Overvej jeres veje. ⁸ Gå op i bjergene, hent tømmer og byg templet, så jeg kan tage behag i det og blive æret," siger Herren. ⁹ "I så efter meget, og se, det blev til lidt; og da I bragte det hjem, blæste jeg det bort. Hvorfor?" erklærer Hærskarers Herre. "På grund af mit hus, som ligger i ruiner, mens hver af jer er optaget af sit eget hus. ¹⁰ Derfor har himlene tilbageholdt deres dug og jorden sin afgrøde. ¹¹ Jeg kaldte på tørke over landet og bjergene, over kornet, den nye vin, olien, og over alt, hvad jorden frembringer, over mennesker og husdyr, og over alt jeres hænders arbejde."

¹² Da adlød Zerubbabel, søn af Shealtiel, og Josva, søn af Jehozadak, ypperstepræsten, med hele resterne af folket Herrens, deres Guds, røst og Haggajs, profetens, ord, som Herren deres Gud havde sendt ham. Og folket frygtede Herren. ¹³ Så bragte Haggaj, Herrens sendebud, Herrens budskab til folket og sagde,

"Jeg er med jer,"

erklærer Herren." ¹⁴ Så vakte Herren ånden hos Zerubbabel, søn af Shealtiel, guvernør i Juda, og ånden hos Josva, søn af Jehozadak, ypperstepræsten, og ånden hos hele resterne af folket; og de kom og begyndte arbejdet på

Hærskarers Herres hus, deres Gud, ¹⁵ på den fireogtyvende dag i den sjette måned, i det andet år af kong Darius.

2 På den enogtyvende dag i den syvende måned kom Herrens ord gennem profeten Haggaj, og det lød:

² "Tal til Zerubbabel, Shealtiels søn, Judas statholder, og til Josva, Jehozadaks søn, ypperstepræsten, og til resten af folket og sig: ³ 'Hvem iblandt jer er tilbage, som så dette hus i dets tidligere herlighed? Hvordan ser det ud for jer nu? Synes det ikke som ingenting i sammenligning?' ⁴ Men vær nu stærk, Zerubbabel,' erklærer Herren. 'Vær stærk, Josva, Jehozadaks søn, ypperstepræsten. Vær stærk, alle I folk i landet,' erklærer Herren, 'og arbejd; for jeg er med jer,' erklærer Hærskarers Herre. ⁵ 'Dette er det løfte, jeg gav jer, da I kom ud af Egypten. Min Ånd forbliver iblandt jer; frygt ikke.' ⁶ For således siger Hærskarers Herre: 'Om en lille stund vil jeg endnu en gang ryste himlene og jorden, havet og det tørre land. ⁷ Jeg vil ryste alle nationer, og alle nationers skatte vil komme, og jeg vil fylde dette hus med herlighed,' siger Hærskarers Herre. ⁸ 'Sølv et og guldet tilhører mig,' erklærer Hærskarers Herre. ⁹ 'Dette sene hus' herlighed vil være større end det tidligere,' siger Hærskarers Herre. 'Og på dette sted vil jeg give fred,' erklærer Hærskarers Herre."

¹⁰ På den fireogtyvende dag i den niende måned, i Darius' andet år, kom Herrens ord til profeten Haggaj, og det lød:

¹¹ "Dette siger Hærskarers Herre: 'Spørg præsterne til råds: ¹² Hvis nogen bærer helliget kød i folden af deres klædning, og rører ved brød, stuvning, vin, olie eller anden mad, bliver det da helliget?'"

Præsterne svarede: "Nej." ¹³ Så sagde Haggaj,

"Hvis nogen, der er blevet uren ved kontakt med et lig, rører ved nogen af disse ting, bliver det da urent?"

Og præsterne svarede,

"Ja, det bliver urent."

¹⁴ Så sagde Haggaj,

"Sådan er det med dette folk og denne nation i mine øjne," erklærer Herren. 'Hvad de end gør, og

Haggajs Bog

hvad de end ofrer, er urent. ¹⁵ Giv nu nøje agt på dette fra denne dag og fremover: overvej, hvordan tingene var, før en sten blev lagt på en anden i Herrens tempel. ¹⁶ Når nogen kom til en dynges og forventede tyve mål, var der kun ti. Når nogen gik til en vinpresse for at trække halvtreds mål, var der kun tyve. ¹⁷ Jeg ramte alt jeres arbejde med brand, meldug og hagl, men I vendte ikke tilbage til mig,' erklærer Herren. ¹⁸ 'Fra denne dag, fra den fireogtyvende dag i den niende måned, giv nøje agt på den dag, da fundamentet til Herrens tempel blev lagt.

Overvej:

¹⁹ Er der noget frø tilbage i laden? Indtil nu har vinstokken, figentræet, granatæbletræet og

oliventræet ikke båret frugt. Men fra denne dag vil jeg velsigne jer.'"

²⁰ Herrens ord kom til Haggaj en anden gang på den fireogtyvende dag i måneden, og det lød:

²¹ "Henvend dig til Zerubbabel, Judas statholder, med dette budskab: 'Jeg vil snart ryste himlene og jorden. ²² Jeg vil omstyrte tronerne i kongerigerne og tilintetgøre magten i nationernes kongeriger. Jeg vil omstyrte vogne og deres ryttere; heste og deres ryttere vil falde, hver ved sin brors sværd. ²³ 'På den dag,' erklærer Hærskarers Herre, 'vil jeg tage dig, min tjener Zerubbabel, Shealtiels søn,' erklærer Herren, 'og jeg vil gøre dig som min signetring, for jeg har udvalgt dig,' erklærer Hærskarers Herre."

Zakarias Bog

1 I den ottende måned i det andet år af Darius kom Herrens ord til profeten Zakarias, søn af Berekja, søn af Iddo, og sagde: ² "Herren var meget vred på jeres forfædre. ³ Derfor skal du sige til dem: Dette siger Hærskarers Herre: 'Vend tilbage til Mig,' erklærer Hærskarers Herre, 'så vil Jeg vende tilbage til jer,' siger Hærskarers Herre. ⁴ Vær ikke som jeres forfædre, til hvem de tidligere profeter proklamerede: Dette siger Hærskarers Herre: 'Vend jer fra jeres onde veje og jeres onde gerninger.' Men de hørte ikke eller adlød Mig," erklærer Herren. ⁵ "Dine forfædre, hvor er de? Og profeterne, lever de for evigt?" ⁶ Men ramte Mine ord og Mine vedtægter, som Jeg befalede Mine tjenere profeterne, ikke jeres forfædre? Så omvendte de sig og sagde: 'Som Hærskarers Herre har besluttet at gøre mod os efter vores veje og gerninger, sådan har Han handlet med os.'" ⁷ På den fireogtyvende dag i den ellefte måned, som er måneden Shebat, i det andet år af Darius, kom Herrens ord til profeten Zakarias, søn af Berekja, søn af Iddo, som følger: ⁸ Jeg så om natten, og se, en mand, der red på en rød hest, stod blandt myrtetræerne i dalen, med røde, brogede og hvide heste bag ham. ⁹ Så sagde jeg: "Hvad er disse, min herre?" Og englen, der talte med mig, sagde: "Jeg vil vise dig, hvad disse er." ¹⁰ Manden, der stod blandt myrtetræerne, svarede: "Disse er dem, Herren har sendt for at patruljere jorden." ¹¹ Og de rapporterede til Herrens engel, som stod blandt myrtetræerne: "Vi har patruljeret jorden, og se, hele jorden er stille og rolig." ¹² Så sagde Herrens engel: "Hærskarers Herre, hvor længe vil Du undlade at vise barmhjertighed mod Jerusalem og Judas byer, som Du har været vred på i disse halvfjerds år?" ¹³ Og Herren svarede englen, der talte med mig, med nådige og trøstende ord. ¹⁴ Så sagde englen, der talte med mig: "Proklamér og sig: Dette siger Hærskarers Herre: 'Jeg er meget jaloux på Jerusalem og Zion,' ¹⁵ og Jeg er meget vred på de nationer, der er i ro; for mens Jeg kun var lidt vred, forværede de katastrofen." ¹⁶ Derfor siger Herren: 'Jeg vil vende tilbage til Jerusalem med medfølelse; Mit hus vil blive genopbygget i det,' erklærer Hærskarers Herre, 'og en målesnor vil blive strakt over Jerusalem.' ¹⁷ Proklamér yderligere og sig: Dette siger Hærskarers Herre: 'Mine byer vil igen flyde over med velstand, og Herren vil igen trøste Zion og vælge Jerusalem.'" ¹⁸ Så løftede jeg mine øjne og så, og se, der var fire horn. ¹⁹ Så spurgte jeg englen, der talte med mig:

"Hvad er disse?" Og han sagde: "Disse er de horn, der har spredt Juda, Israel og Jerusalem." ²⁰ Og Herren viste mig fire håndværkere. ²¹ Jeg spurgte: "Hvad kommer disse for at gøre?" Og han sagde: "Disse er de horn, der har spredt Juda, så ingen løfter sit hoved; men håndværkerne er kommet for at skræmme dem, for at kaste ned nationernes horn, som har løftet deres horn mod Judas land for at sprede det."

2 Så løftede jeg mine øjne og så, og se, der var en mand med en målesnor i hånden. ² Jeg spurgte, "Hvor går du hen?" Han svarede, "For at måle Jerusalem, for at bestemme hvor bred og hvor lang den er." ³ Og se, englen, som talte med mig, var ved at gå bort, og en anden engel kom for at møde ham. ⁴ Han sagde til ham, "Løb, fortæl den unge mand, 'Jerusalem vil blive beboet som en by uden mure på grund af mængden af mennesker og kvæg i den.' ⁵ For jeg," erklærer Herren, 'vil være en ildmur omkring hende, og jeg vil være hendes herlighed indeni.'" ⁶ "Kom! Flygt fra landet mod nord," erklærer Herren, "for jeg har spredt jer til himlens fire vinde," erklærer Herren. ⁷ "Kom, Zion! Flygt, du som bor hos Datter Babylon!" ⁸ For dette siger Hærskarers Herre: "Efter herlighed har sendt mig mod de nationer, der har plyndret jer—for den, der rører ved jer, rører ved hans øjsten— ⁹ Jeg vil bestemt svinge min hånd over dem, så deres slaver vil plyndre dem. Så skal I vide, at Hærskarers Herre har sendt mig. ¹⁰ "Råb af glæde og vær glad, Datter Zion. For se, jeg kommer, og jeg vil bo blandt jer," erklærer Herren. ¹¹ "Mange nationer vil slutte sig til Herren på den dag og vil blive mit folk. Jeg vil bo blandt jer, og I skal vide, at Hærskarers Herre har sendt mig til jer. ¹² Herren vil tage Juda i besiddelse som sin del i det hellige land og vil igen vælge Jerusalem. ¹³ Vær stille for Herren, al menneskehed, for han har rejst sig fra sin hellige bolig."

3 Så åbenbarede han for mig Josva, ypperstepræsten, stående foran Herrens engel, med Satan placeret ved hans højre side for at bringe anklager mod ham. ² Herren sagde til Satan: "Herren irectesætter dig, Satan! Herren, som har udvalgt Jerusalem, irectesætter dig! Er dette ikke en brand, der er reddet ud af ilden?" ³ Nu var Josva klædt i beskidte klæder, mens han stod foran englen. ⁴ Englen sagde til dem, der stod foran ham: "Fjern hans beskidte klæder." Så sagde han til Josva:

Zakarias Bog

“Se, jeg har fjernet din synd, og jeg vil klæde dig i rige klæder.”⁵ Så sagde jeg: “Sæt en ren turban på hans hoved.” Så de satte en ren turban på hans hoved og klædte ham, mens Herrens engel stod ved siden af.⁶ Herrens engel gav denne befaling til Josva:⁷ “Dette siger Hærskarers Herre: ‘Hvis du vil vandre på mine veje og holde min befaling, så skal du styre mit hus og have ansvar for mine gårde, og jeg vil give dig adgang blandt dem, der står her.’⁸ “Lyt, Ypperstepræst Josva, du og dine ledsagere, der sidder foran dig, som er mænd symbolske for det, der skal komme: Jeg vil bringe min tjener, Spiren.⁹ Se, stenen jeg har sat foran Josva! På den ene sten er der syv øjne, og jeg vil indgrave en indskrift på den,’ siger Hærskarers Herre, ‘og jeg vil fjerne denne lands synd på en enkelt dag.’¹⁰ “På den dag,’ erklærer Hærskarers Herre, ‘vil hver af jer invitere sin nabo til at sidde under sin vinstok og figentræ.”

4 Så vendte englen, som havde talt med mig, tilbage og vækkede mig, som en der vækkes fra søvn.² Han spurgte mig: “Hvad ser du?” Jeg svarede: “Jeg ser en lysestage, helt af guld, med en skål på toppen og syv lamper på den, med syv rør til lamperne på toppen.”³ Der er også to oliventræer ved den, et på skålens højre side og et på dens venstre.”⁴ Jeg spurgte englen, som talte med mig: “Hvad er dette, herre?”⁵ Englen, som talte med mig, svarede: “Ved du ikke, hvad dette er?” Jeg sagde: “Nej, herre.”⁶ Så sagde han til mig: “Dette er Herrens ord til Zerubbabel: ‘Ikke ved magt eller ved styrke, men ved min Ånd,’ siger Hærskarers Herre.”⁷ ‘Hvad er du, mægtige bjerg? Foran Zerubbabel skal du blive til jævn grund. Han vil bringe slutstenen frem med råb om “Nåde, nåde til den!”’⁸ Budskabet fra Herren kom til mig og sagde,⁹ “Zerubbabels hænder har lagt grundvolden til dette hus; hans hænder vil også fuldføre det. Så vil du vide, at Hærskarers Herre har sendt mig til jer.”¹⁰ For hvem har foragtet de små tings dag? Disse syv vil glæde sig, når de ser lodsnoren i Zerubbabels hånd—de er Herrens øjne, som skuer ud over hele jorden.”¹¹ Så spurgte jeg ham: “Hvad er disse to oliventræer på højre og venstre side af lysestagen?”¹² Og jeg spurgte igen: “Hvad er disse to olivengrene ved siden af de to gyldne rør, der udgyder den gyldne olie?”¹³ Han svarede: “Ved du ikke, hvad dette er?” Jeg sagde: “Nej, herre.”¹⁴ Så forklarede han: “Dette er de to salvede, som står foran hele jordens Herre.”

5 Jeg løftede mine øjne igen og så, og se, der var en flyvende bogrulle.² Og han sagde til mig: “Hvad ser du?” Jeg svarede: “Jeg ser en flyvende bogrulle; dens længde er tyve alen og dens bredde ti alen.”³ Så sagde han til mig: “Dette er den forbandelse, der går ud over hele landet; for enhver, der stjæler, vil blive fjernet i henhold til skriften på den ene side, og enhver, der sværger falsk, vil blive fjernet i henhold til skriften på den anden side.”⁴ ‘Jeg vil sende den ud,’ erklærer Hærskarers Herre, ‘og den vil komme ind i tyvens hus og i den, der sværger falsk ved mit navn. Den vil blive i det hus og ødelægge det med dets tømmer og sten.”’⁵ Så kom englen, der talte med mig, frem og sagde: “Løft dine øjne nu og se, hvad dette er, der går ud.”⁶ Og jeg spurgte: “Hvad er det?” Han svarede: “Dette er kurven, der går ud.” Og han tilføjede: “Dette er deres uretfærdighed i hele landet.”⁷ Og se, et blylåg blev løftet op, og der var en kvinde, der sad inde i kurven.⁸ Han sagde: “Dette er Uretfærdighed,” og han skubbede hende tilbage i kurven og kastede blyvægten over dens åbning.⁹ Så kiggede jeg op og så to kvinder komme ud med vinden i deres vinger; de havde vinger som en stork, og de løftede kurven mellem jorden og himlene.¹⁰ Jeg spurgte englen, der talte med mig: “Hvor bærer de kurven hen?”¹¹ Han svarede: “For at bygge et hus til den i landet Shinar; og når det er klar, vil det blive sat der på sin egen sokkel.”

6 Jeg løftede mine øjne igen og så fire vogne komme frem mellem to bjerge—bjerge af bronze.² Den første vogn blev trukket af røde heste, den anden af sorte heste,³ den tredje af hvide heste, og den fjerde af stærke brogede heste.⁴ Jeg spurgte englen, der talte med mig: “Hvad er dette, herre?”⁵ Englen svarede: “Dette er himlens fire ånder, som drager ud efter at have stået foran hele jordens Herre.”⁶ Vognen med de sorte heste drager mod nordlandet, de hvide følger dem, og de brogede drager mod syd.”⁷ Da disse stærke heste drog ud, var de ivrige efter at patruljere jorden. Og Han sagde: “Gå, patruljer jorden.” Så patruljerede de jorden.⁸ Så råbte Han til mig: “Se, de, der drager mod nordlandet, har beroliget Min Ånd i nordlandet.”⁹ Herrens ord kom derefter til mig og sagde:¹⁰ “Tag sølv og guld fra de landflygtige, Heldaj, Tobija og Jedaja, som er ankommet fra Babylon, og gå samme dag til Josias hus, Sefanjas søn.”¹¹ Lav en krone af sølvet og guldet, og sæt den på Josva, Jehozadaks

Zakarias Bog

søn, ypperstepræstens hoved. ¹² Sig til ham: 'Dette siger Hærskarers Herre: "Se, manden, hvis navn er Spiren, for han skal spire frem fra sit sted og bygge Herrens tempel. ¹³ Ja, han skal bygge Herrens tempel, og han skal være klædt i majestæt og sidde og herske på sin trone. Han skal være præst på sin trone, og der vil være harmoni mellem de to embeder.'" ¹⁴ Kronen skal tjene som et minde i Herrens tempel for Helem, Tobija, Jedaja og Hen, Sefanjas søn. ¹⁵ De, der er langt borte, skal komme og bygge Herrens tempel, og I skal vide, at Hærskarers Herre har sendt mig til jer. Dette vil ske, hvis I omhyggeligt adlyder Herren jeres Gud.

7 I det fjerde år af kong Darius kom der et budskab fra Herren til Zakarias på den fjerde dag i den niende måned, kendt som Kislev. ² Folket i Betel sendte Sharezer og Regem-Melek sammen med deres mænd for at søge Herrens gunst, ³ ved at tale til præsterne i huset for Herren, den Almægtige, og profeterne og spørge: "Skal jeg sørge og faste i den femte måned, som jeg har gjort i så mange år?" ⁴ Da kom Herrens, den Almægtiges, ord til mig og sagde, ⁵ "Sig til hele folket i landet og præsterne: 'Når I fastede og sørgede i den femte og syvende måned i disse halvfyrede år, var det da virkelig for mig, I fastede?' ⁶ Og når I spiser og drikker, er det ikke for jer selv, I spiser og drikker?' ⁷ Er dette ikke de ord, Herren forkyndte gennem de tidligere profeter, da Jerusalem og dens omkringliggende byer var beboede og velstående, og Negev og lavlandet var beboet?" ⁸ Og Herrens ord kom igen til Zakarias og sagde, ⁹ "Dette siger Herren, den Almægtige: 'Udfør sand retfærdighed; vis venlighed og medfølelse mod hinanden. ¹⁰ Undertryk ikke enken eller den faderløse, den fremmede eller den fattige. Læg ikke onde planer mod hinanden i jeres hjertes.' ¹¹ Men de nægtede at lytte; de vendte en stædig skulder til og stoppede deres ører for at høre. ¹² De gjorde deres hjerter hårde som sten, så de ikke ville høre loven eller de ord, som Herren, den Almægtige, havde sendt ved sin Ånd gennem de tidligere profeter. Derfor kom der stor vrede fra Herren, den Almægtige. ¹³ "Da jeg kaldte, lyttede de ikke; derfor, når de kaldte, svarede jeg ikke,' siger Herren, den Almægtige. ¹⁴ 'Jeg spredte dem med en stormvind blandt alle de nationer, de ikke kendte. Landet, de efterlod, var så øde, at ingen rejste igennem det. Således gjorde de det behagelige land øde."

8 Et budskab fra Hærskarers Herre blev givet til mig: ² Dette siger Hærskarers Herre: "Jeg er yderst jaloux på Zion; jeg brænder af stor jalousi for hende." ³ Dette siger Herren: "Jeg vil vende tilbage til Zion og bo midt i Jerusalem. Så vil Jerusalem blive kaldt Sandhedens By, og Hærskarers Herres bjerg vil blive kaldt Det Hellige Bjerg." ⁴ Dette siger Hærskarers Herre: "Igen vil gamle mænd og kvinder sidde på Jerusalems gader, hver med en stav i hånden på grund af deres alder. ⁵ Og byens pladser vil være fyldt med drenge og piger, der leger der." ⁶ Dette siger Hærskarers Herre: "Hvis det synes vidunderligt for resterne af dette folk i de dage, vil det da også synes vidunderligt for mig?" erklærer Hærskarers Herre. ⁷ Dette siger Hærskarers Herre: "Jeg vil frelse mit folk fra landene mod øst og vest. ⁸ Jeg vil bringe dem tilbage for at bo i Jerusalem; de vil være mit folk, og jeg vil være deres Gud i sandhed og retfærdighed." ⁹ Dette siger Hærskarers Herre: "Lad jeres hænder være stærke, I som hører disse ord talt af profeterne, der var til stede, da grundlaget for Hærskarers Herres hus blev lagt, så templet kunne blive bygget. ¹⁰ Før de dage var der ingen løn for folk eller leje for dyr. Ingen kunne gå omkring deres forretninger sikkert på grund af deres fjender, for jeg havde sat alle mod deres nabo. ¹¹ Men nu vil jeg behandle resterne af dette folk anderledes end tidligere," erklærer Hærskarers Herre. ¹² "For sæden vil være velstående: vinstokken vil give sin frugt, jorden vil producere sine afgrøder, og himlene vil give deres dug. Jeg vil give alle disse ting som en arv til resterne af dette folk. ¹³ Ligesom I har været en forbandelse blandt nationerne, Judas hus og Israels hus, så vil jeg frelse jer, og I vil være en velsignelse. Frygt ikke, men lad jeres hænder være stærke." ¹⁴ Dette siger Hærskarers Herre: "Ligesom jeg havde besluttet at bringe ulykke over jer, da jeres forfædre provokerede mig til vrede," siger Hærskarers Herre, ¹⁵ "så har jeg besluttet at gøre godt igen mod Jerusalem og Judas hus. Frygt ikke. ¹⁶ Dette er de ting, I skal gøre: tal sandhed til hinanden, og afsig sande og sunde domme i jeres porte; ¹⁷ læg ikke onde planer mod hinanden, og elsk ikke mened. Jeg hader alle disse ting," erklærer Herren. ¹⁸ Et budskab fra Hærskarers Herre blev givet til mig: ¹⁹ Dette siger Hærskarers Herre: "Fasten i den fjerde, femte, syvende og tiende måned vil blive til glædelige og glade lejligheder og lykkelige festivaler for Judas

Zakarias Bog

hus. Derfor, elsk sandhed og fred.” ²⁰ Dette siger Hærskarers Herre: “Mange folk og indbyggerne i mange byer vil endnu komme, ²¹ og indbyggerne i én by vil gå til en anden og sige: ‘Lad os straks gå for at søge Herrens gunst og søge Hærskarers Herre. Jeg går selv.’” ²² Så mange folk og mægtige nationer vil komme til Jerusalem for at søge Hærskarers Herre og søge hans gunst.” ²³ Dette siger Hærskarers Herre: “I de dage vil ti mennesker fra alle sprog og nationer tage fast fat i en jøde ved kanten af hans klædning og sige: ‘Lad os gå med dig, for vi har hørt, at Gud er med dig.’”

9 Budskabet

Herrens ord er rettet mod Hadrachs land, med Damaskus som dets hvilested— For menneskehedens øjne, især alle Israels stammer, er rettet mod Herren— ² Og også Hamath, som grænser op til det; Tyrus og Sidon, fordi de er meget vise. ³ For Tyrus byggede en fæstning for sig selv, Og samlede sølv som støv, Og guld som gadens mudder. ⁴ Se, Herren vil fratage hende ejendele Og kaste hendes rigdom i havet; Og hun vil blive fortæret af ild. ⁵ Ashkelon vil se det og blive bange. Gaza vil også vride sig i stor nød, Også Ekron, fordi hendes håb er blevet knust. Desuden vil kongen omkomme fra Gaza, Og Ashkelon vil ikke blive beboet. ⁶ Og et blandet folk vil bo i Ashdod, Og jeg vil fjerne filistrenes arrogance. ⁷ Og jeg vil fjerne deres blod fra deres mund Og deres vederstyggeligheder fra mellem deres tænder. Så vil de også tilhøre vores Gud, Og være som en familie i Juda, Og Ekron som en jebusit. ⁸ Men jeg vil lejre mig omkring mit hus på grund af en hær, På grund af en, der passerer forbi og vender tilbage; Og ingen undertrykker vil passere over dem mere, For nu har jeg set med mine øjne. ⁹ Fryd dig stort, Zions datter! Råb i triumf, Jerusalems datter! Se, din konge kommer til dig; Han er retfærdig og sejrende, Ydmyg, og ridende på et æsel, Selv på et føl, en æselhoppes føl. ¹⁰ Og jeg vil fjerne vognen fra Efraim Og hesten fra Jerusalem; Og krigens bue vil blive brudt. Og han vil forkynde fred for nationerne; Og hans herredømme vil strække sig fra hav til hav, Og fra Eufratfloden til jordens ender. ¹¹ Hvad angår dig også, på grund af mit pagtsblod med dig, Har jeg løsladt dine fanger fra den vandløse grav. ¹² Vend tilbage til fæstningen, I fanger fyldt med håb;

Denne dag erklærer jeg, at jeg vil genoprette dobbelt til jer. ¹³ *For jeg vil bøje Juda som min bue, Jeg vil fylde buen med Efraim. Og jeg vil vække dine sønner, Zion, mod dine sønner, Grækenland; Og jeg vil gøre dig som en krigers sværd.* ¹⁴ *Så vil Herren vise sig over dem, Og hans pil vil skyde frem som lyn; Og Herren Gud vil lyde trompeten, Og avancere i sydens stormvinde.* ¹⁵ *Hærskarernes Herre vil beskytte dem. Og de vil fortære og trampe slyngestenerne; Og de vil drikke og være jublende som med vin; Og de vil blive fyldt som et offerbækken, Gennemblødt som alterets hjørner.* ¹⁶ *Og Herren deres Gud vil frelse dem på den dag Som hans folks hjord; For de er som de kostbare sten i en krone, Glitrende på hans land.* ¹⁷ *For hvor stor er hans godhed, Og hvor stor er hans skønhed! Korn vil få de unge mænd til at blomstre, Og ny vin, pigerne.*

10

Bed Herren om regn i forårstiden— Herren, som skaber stormvinde; Og Han vil give dem regnskyl, vegetation på marken for hver person. ² *For terafim taler bedrag, Og spåmændene ser en illusion Og fortæller bedrageriske drømme; De trøster forgæves. Derfor vandrer folket som får, De er plaget, fordi der ikke er nogen hyrde.* ³ *Min vrede er optændt mod hyrderne, Og jeg vil straffe de mandlige geder; For Hærskarers Herre har besøgt sin hjord, Judas hus, Og vil forvandle dem som sin majestætiske hest i kamp.* ⁴ *Fra dem vil opstå hjørnestenen, Fra dem teltpælen, Fra dem kampens bue, Fra dem hver hersker, alle sammen.* ⁵ *Og de vil ligne krigere, Trampe fjenden ned i gadens mudder i kamp; Og de vil kæmpe, for Herren vil være med dem; Og rytterne på heste vil blive gjort til skamme.* ⁶ *Og jeg vil styrke Judas hus, Og jeg vil frelse Josefs hus, Og jeg vil genoprette dem, Fordi jeg har vist dem medfølelse; Og de vil være som om jeg ikke havde forkastet dem, For jeg er Herren deres Gud, og jeg vil svare dem.* ⁷ *Og Efraim vil være som en kriger, Og deres hjerte vil være glædeligt som af vin; Ja, deres børn vil se det og være glade, Deres hjerte vil glæde sig i Herren.* ⁸ *Jeg vil signalere for dem og samle dem, For jeg har forløst dem; Og de vil være lige så talrige som før.* ⁹ *Når jeg spreder dem blandt folkene, Vil de huske mig i fjerne lande, Og de med deres børn vil leve og vende tilbage.* ¹⁰ *Jeg vil bringe dem tilbage fra Egyptens land Og samle dem fra Assyrien; Og jeg vil bringe dem til Gileads*

Zakarias Bog

og Libanons land Indtil der ikke kan findes plads til dem. ¹¹ Og de vil passere gennem trængselens hav, Og Han vil slå bølgerne i havet Så alle Nilens dybder vil tørre op; Og Assyriens stolthed vil blive bragt ned, Og Egyptens scepter vil forsvinde. ¹² Og jeg vil styrke dem i Herren, Og i Hans navn vil de vandre," erklærer Herren.

11 Åbn dine døre, Libanon, så ilden kan fortære dine cedertræer. ² Jamre, enebærtræ, for cederen er faldet; de majestætiske træer er ødelagt! Jamre, Basans ege, for den tætte skov er fældet! ³ Hør hyrdernes klage, for deres hertlige græsange er ødelagt! Lyt til de unge løvers brøl, for Jordans stolthed er ødelagt!

⁴ Dette siger Herren min Gud: "Vogt flokken, der er bestemt til slagtning. ⁵ Deres købere slagter dem og går ustraffet. De, der sælger dem, siger: 'Velsignet være Herren, for jeg er blevet rig!' Deres egne hyrder viser dem ingen barmhjertighed. ⁶ For jeg vil ikke længere have medlidenhed med landets folk," erklærer Herren. "Jeg vil overgive enhver til deres naboer og deres konge. De vil knuse landet, og jeg vil ikke befri dem fra deres hænder." ⁷ Så jeg vogtede flokken, der var bestemt til slagtning, især de plagede af flokken. Jeg tog to stave, kaldte den ene Ynde og den anden Enighed, og jeg vogtede flokken. ⁸ På en måned fjernede jeg de tre hyrder. Min sjæl blev træt af dem, og de afskyede også mig. ⁹ Så jeg sagde, "Jeg vil ikke vogte jer længere. Lad dem, der dør, dø, og dem, der går til grunde, gå til grunde. Lad dem, der er tilbage, æde hinandens kød." ¹⁰ Så tog jeg min stav kaldet Ynde og brækkede den, ophævende den pagt, jeg havde indgået med alle folkene. ¹¹ Den blev ophævet den dag, og således vidste de plagede af flokken, der så på mig, at det var Herrens ord. ¹² Jeg sagde til dem, "Hvis I finder det passende, giv mig min løn; hvis ikke, behold den." Så vejede de tredive sølvstykker som min løn. ¹³ Og Herren sagde til mig, "Kast det til pottemageren—den prægtige pris, de vurderede mig til!" Så jeg tog de tredive sølvstykker og kastede dem til pottemageren i Herrens hus. ¹⁴ Så brækkede jeg min anden stav kaldet Enighed, brød broderskabet mellem Juda og Israel. ¹⁵ Så sagde Herren til mig, "Tag igen udstyret af en tåbelig hyrde. ¹⁶ For jeg er ved at rejse en hyrde i landet, som ikke vil tage sig af dem, der går til grunde, ej heller søge de spredte, ej heller helbrede de sårede, ej heller

nære de sunde, men vil fortære kødet af de fede får, rive deres hove af.

¹⁷ Ve den værdiløse hyrde som forlader flokken! Må sværdet ramme hans arm og hans højre øje! Må hans arm blive fuldstændig visnen, og hans højre øje helt blindet!"

12 En erklæring: Herrens ord angående Israel. Herren, som udspænder himlene, som lægger jordens grundvold, og som former menneskets ånd inden i ham, proklamerer: ² "Se, jeg vil gøre Jerusalem til et bæger, der får alle de omkringliggende folk til at vakle. Juda vil også blive belejret sammen med Jerusalem. ³ På den dag, når alle jordens nationer er samlet imod hende, vil jeg gøre Jerusalem til en ubevægelig sten for alle folkene. Alle, der forsøger at løfte den, vil pådrage sig alvorlige skader. ⁴ På den dag," erklærer Herren, "vil jeg slå hver hest med panik og dens rytter med vanvid. Jeg vil holde et vågent øje over Judas hus, mens jeg blinder hver hest fra nationerne. ⁵ Da vil Judas klaner sige i deres hjerter: 'Indbyggerne i Jerusalem er stærke gennem Herren, den Almægtige, deres Gud.' ⁶ "På den dag vil jeg gøre Judas klaner som en ildpote blandt træ, som en flammende fakkel blandt neg. De vil fortære alle de omkringliggende folk til højre og til venstre, mens Jerusalems indbyggere forbliver på deres plads i Jerusalem. ⁷ Herren vil først frelse Judas boliger, så Davids hus' herlighed og Jerusalems indbyggere ikke overgår Judas. ⁸ På den dag vil Herren beskytte Jerusalems indbyggere, så den svageste blandt dem vil være som David, og Davids hus vil være som Gud, som Herrens engel foran dem. ⁹ På den dag vil jeg sætte mig for at ødelægge alle de nationer, der rejser sig mod Jerusalem. ¹⁰ "Og jeg vil udgyde over Davids hus og Jerusalems indbyggere en ånd af nåde og bøn. De vil se på mig, som de har gennemboret, og de vil sørge over ham, som man sørger over et enebarn, og klage bittert over ham, som man klager over en førstefødt. ¹¹ På den dag vil sorgen i Jerusalem være så stor som sorgen over Hadad Rimmon i Megiddos dal. ¹² Landet vil sørge, hver familie for sig, med deres hustruer for sig: Davids hus' familie for sig og deres hustruer for sig; Nathans hus' familie for sig og deres hustruer for sig; ¹³ Levis efterkommere vil sørge hver for sig, hver familie og deres hustruer for sig; Shimeis efterkommere vil også sørge hver for sig, hver

Zakarias Bog

familie og deres hustruer for sig; ¹⁴ og alle de resterende familier, hver familie for sig, og deres hustruer for sig.

13 "På den dag skal der åbnes en kilde for Davids hus og Jerusalems indbyggere, for at rense dem fra synd og urenhed. ² "Og på den dag," erklærer Hærskarers Herre, "vil jeg fjerne navnene på afguderne fra landet, og de skal ikke længere huskes; jeg vil også fjerne profeterne og urenhedens ånd fra landet. ³ Og hvis nogen stadig profeterer, vil deres far og mor, som fødte dem, sige: 'Du skal ikke leve, for du har talt løgne i Herrens navn.' Så vil deres egne forældre gennemføre dem, når de profeterer. ⁴ På den dag vil hver profet skamme sig over deres syn, når de profeterer, og de vil ikke bære en lodden klædning for at bedrage. ⁵ Hver vil sige, 'Jeg er ikke en profet; jeg er en jorddyrker, for jeg har været en arbejder siden min ungdom.' ⁶ Og hvis nogen spørger, 'Hvad er disse sår på din krop?' vil de svare, 'De sår, jeg fik i mine venners hus.'

⁷ *"Vågn op, sværd, mod min hyrde, mod manden, som er min ledsager!"* erklærer Hærskarers Herre. *"Slå hyrden, og fårene vil blive spredt, og jeg vil vende min hånd mod de små."* ⁸ Og over hele landet," erklærer Herren, "vil to tredjedele blive afskåret og omkomme, men en tredjedel vil blive tilbage i det. ⁹ Denne tredjedel vil jeg føre gennem ilden; jeg vil rense dem, som sølv renses og prøve dem, som guld prøves. De vil påkalde mit navn, og jeg vil svare dem; Jeg vil sige, 'De er mit folk,' og de vil sige, 'Herren er vores Gud.'"

14 Se, en dag kommer for Herren, hvor dine ejendele vil blive plyndret og delt midt iblandt dig. ² Jeg vil samle alle nationerne mod Jerusalem til kamp; byen vil blive erobret, husene plyndret, og kvinderne krænket. Halvdelen af byen vil gå i eksil, men resten af folket vil ikke blive fjernet fra byen. ³ Så vil Herren gå frem og kæmpe mod disse nationer, som han kæmper på en kampdag. ⁴ På den dag vil hans fødder stå på Oliebjerget, øst for Jerusalem, og Oliebjerget vil blive delt i to fra øst til vest, og danne en stor dal, hvor den ene halvdel af bjerget bevæger sig mod nord og den anden halvdel mod syd. ⁵ I vil flygte gennem min bjergdal, for den vil strække sig til Azel. I vil flygte, som I flygtede fra jordskælvet i Uzzija,

Judas konges dage. Så vil Herren min Gud komme, og alle de hellige med ham. ⁶ På den dag vil der ikke være lys; himmellegemerne vil svinde ind. ⁷ Det vil være en enestående dag, kun kendt af Herren, uden skelnen mellem dag og nat. Når aftenen kommer, vil der være lys. ⁸ På den dag vil levende vand strømme ud fra Jerusalem, halvdelen mod det østlige hav og halvdelen mod det vestlige hav, både om sommeren og om vinteren. ⁹ Herren vil være konge over hele jorden. På den dag vil Herren være den eneste, og hans navn det eneste. ¹⁰ Hele landet vil blive forvandlet til en slette fra Geba til Rimmon, syd for Jerusalem. Men Jerusalem vil blive ophøjet og forblive på sit sted fra Benjamins Port til stedet for den Første Port, til Hjørneporten, og fra Hananel-tårnet til kongens vinpresser. ¹¹ Det vil blive beboet, og der vil ikke være mere ødelæggelse; Jerusalem vil bo i sikkerhed. ¹² Dette vil være den plage, som Herren vil ramme alle folkene med, der kæmpede mod Jerusalem: deres kød vil rådne, mens de står på deres fødder, deres øjne vil rådne i deres huler, og deres tunger vil rådne i deres mund. ¹³ På den dag vil en stor panik fra Herren falde over dem. De vil gribe hinanden ved hånden og løfte deres hænder mod hinanden. ¹⁴ Juda vil også kæmpe i Jerusalem, og rigdommen fra alle de omkringliggende nationer vil blive samlet—guld, sølv og klæder i stor overflod. ¹⁵ En lignende plage vil ramme hestene, muldyrene, kamelerne, æslerne og alle dyrene i de lejre. ¹⁶ Så vil de overlevende fra alle de nationer, der angreb Jerusalem, år efter år gå op for at tilbede Kongen, Hærskarernes Herre, og for at fejre Løvhyttefesten. ¹⁷ Hvis nogen af jordens familier ikke går op til Jerusalem for at tilbede Kongen, Hærskarernes Herre, vil de ikke få regn. ¹⁸ Hvis Egyptens familie ikke går op og træder ind, vil de ikke få regn. Dette vil være den plage, som Herren rammer de nationer med, der ikke går op for at fejre Løvhyttefesten. ¹⁹ Dette vil være straffen for Egypten og straffen for alle de nationer, der ikke går op for at fejre Løvhyttefesten. ²⁰ På den dag vil "Hellig for Herren" være indskrevet på hestenes klokker, og gryderne i Herrens hus vil være som de hellige skåle foran alteret. ²¹ Hver gryde i Jerusalem og Juda vil være hellig for Hærskarernes Herre, og alle, der kommer for at ofre, vil tage nogle af dem og koge i dem. På den dag vil der ikke længere være en kana'anæer i Hærskarernes Herres hus.

Maleakis Bog

1 Herrens ords budskab til Israel gennem Malakias: ² "Jeg har elsket jer," siger Herren. Men I spørger, "Hvordan har du elsket os?" "Var Esau ikke Jakobs bror?" erklærer Herren. "Alligevel har jeg elsket Jakob; ³ men Esau har jeg hadet, og jeg har gjort hans bjerge til en ødemark og givet hans arv til ørkenens sjakaler." ⁴ Edom må sige, "Vi er blevet slået ned, men vi vil vende tilbage og genopbygge ruinerne." Men dette er, hvad hærskarers Herre siger: "De må bygge, men jeg vil rive ned. De vil blive kaldt ondskabens territorium, og folket som Herren er vred på for evigt." ⁵ Dine øjne vil se dette, og du vil sige, "Stor er Herren - selv ud over Israels grænser!" ⁶ "En søn ærer sin far, og en tjener sin herre. Hvis jeg er en far, hvor er min ære? Og hvis jeg er en herre, hvor er min respekt?" siger hærskarers Herre til jer, præsterne, der foragter mit navn. Men I spørger, "Hvordan har vi foragtet dit navn?" ⁷ Ved at præsentere besmittet mad på mit alter. Men I spørger, "Hvordan har vi besmittet dig?" Ved at sige, "Herrens bord er foragteligt." ⁸ Når I ofrer blinde dyr som offer, er det ikke forkert? Eller når I præsenterer halte eller syge dyr, er det ikke forkert? Prøv at tilbyde dem til jeres guvernør! Ville han være tilfreds med jer? Ville han acceptere jer?" siger hærskarers Herre. ⁹ "Men nu, bed om Guds gunst, så han vil være nådig mod os. Med sådanne ofre fra jeres hænder, vil han acceptere nogen af jer?" siger hærskarers Herre. ¹⁰ "Hvis bare en af jer ville lukke templets døre, så I ikke ville tænde ild på mit alter for ingenting! Jeg er ikke tilfreds med jer," siger hærskarers Herre, "og jeg vil ikke acceptere et offer fra jeres hånd." ¹¹ For fra solens opgang til dens nedgang vil mit navn være stort blandt nationerne, og på hvert sted vil røgelse og rene ofre blive bragt til mit navn, for mit navn vil være stort blandt nationerne," siger hærskarers Herre. ¹² "Men I vanhelliger det ved at sige, 'Herrens bord er besmittet, og dets mad er foragteligt.'" ¹³ Og I siger, 'Hvilken byrde!' og I snuser ad det foragteligt," siger hærskarers Herre. "Når I bringer det, der er taget ved røveri, eller halte eller syge dyr, og offer dem som ofre, skal jeg acceptere dem fra jeres hånd?" siger Herren. ¹⁴ "Men forbandet er bedrageren, som har en acceptabel han i sin flok og lover at give den, men så ofrer et plettet dyr til Herren. For jeg er en stor konge," siger hærskarers Herre, "og mit navn skal frygtes blandt nationerne."

2 "Og nu, denne advarsel er til jer, præster. ² Hvis I ikke lytter, og hvis I ikke tager det til hjerte at ære mit navn," siger Hærskarers Herre, "vil jeg sende en forbandelse over jer, og jeg vil forbande jeres velsignelser. Ja, jeg har allerede forbandet dem, fordi I ikke tager det til hjerte." ³ Se, jeg vil irrettesætte jeres efterkommere, og jeg vil sprede møg på jeres ansigter, møget fra jeres festofre, og I vil blive båret bort med det." ⁴ Så vil I vide, at jeg har sendt jer denne befaling, så min pagt med Levi kan fortsætte," siger Hærskarers Herre. ⁵ "Min pagt med ham var en af liv og fred, og jeg gav dem til ham som et tegn på ærbødighed; således ærede han mig og stod i ærefrygt for mit navn." ⁶ Sand undervisning var i hans mund, og ingen uretfærdighed blev fundet på hans læber. Han vandrede med mig i fred og retskaffenhed og vendte mange fra uret." ⁷ For en præsts læber bør bevare kundskab, og folk bør søge undervisning fra hans mund, for han er Hærskarers Herres budbringer. ⁸ Men I er vendt bort fra vejen og har ved jeres undervisning fået mange til at snuble; I har krænket pagten med Levi," siger Hærskarers Herre. ⁹ "Så jeg har gjort jer foragtede og ydmygede for alle folk, fordi I ikke har holdt mine veje, men har vist partiskhed i lovens sager." ¹⁰ Har vi ikke alle én Fader? Har én Gud ikke skabt os? Hvorfor handler vi troløst mod hinanden og vanhelliger vore forfædres pagt? ¹¹ Juda har været utro, og en vederstyggelighed er blevet begået i Israel og i Jerusalem: Juda har vanhelliget den helligdom, Herren elsker, ved at gifte sig med en datter af en fremmed gud. ¹² Hvad angår den mand, der gør dette, må Herren fjerne ham fra Jakobs telte—selv om han bringer et offer til Hærskarers Herre. ¹³ Og dette er en anden ting, I gør: I oversvømmer Herrens alter med tårer, græder og jamrer, fordi han ikke længere ser til jeres ofre eller modtager dem med velvilje fra jeres hænder. ¹⁴ I spørger, "Hvorfor?" Det er fordi Herren er vidne mellem dig og din ungdoms hustru. Du har været utro mod hende, selvom hun er din partner, din ægteskabspagts hustru. ¹⁵ Skabte den ene Gud dig ikke? Du tilhører ham i krop og ånd. Og hvad ønsker den ene Gud? Gudfrygtig afkom. Så vær på vagt, og vær ikke utro mod din ungdoms hustru. ¹⁶ "For jeg hader skilsmisse," siger Herren, Israels Gud, "og den, der dækker sin klædning med vold," siger Hærskarers Herre. Så vær på vagt, og vær ikke utro. ¹⁷ I har trættet Herren med jeres ord. Alligevel siger I, "Hvordan har vi trættet ham?" Ved

Maleakis Bog

at sige, "Alle, der gør ondt, er gode i Herrens øjne, og han er tilfreds med dem," eller, "Hvor er retfærdighedens Gud?"

3 "Se, jeg vil sende min budbringer foran dig, som vil forberede din vej foran mig. Pludselig skal Herren, som I søger, komme til sit tempel; pagtsbudbringeren, som I glæder jer over, se, han kommer," siger Hærskarers Herre. ² "Men hvem kan udholde indtil dagen for hans komme? Og hvem kan bestå, når han viser sig? For han er som en smelterild og som en valke-sæbe. ³ Han skal sidde som en smelter og renser af sølv, og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, så de kan bringe Herren et offer i retfærdighed. ⁴ Da skal Judas og Jerusalems offer være Herren til behag, som i gamle dage og i tidligere år. ⁵ "Og jeg vil komme nær til jer for dom; og jeg vil være et hurtigt vidne mod troldmændene, mod ægteskabsbryderne, mod løgnere, og mod dem, der undertrykker hans tjener hans løn, enken og den faderløse, og som nægter den fremmede retfærdighed, og som nægter at frygte mig," siger Hærskarers Herre. ⁶ "For jeg er Herren, jeg forandrer mig ikke; så I, Jakobs sønner, ikke bliver fortæret. ⁷ Fra jeres fædres dage har I vendt jer bort fra mine forordninger og har ikke holdt dem. Vend tilbage til mig, og jeg vil vende tilbage til jer," siger Hærskarers Herre. "Men I siger, 'Hvordan skal vi vende tilbage?' ⁸ "Vil et menneske røve Gud? Dog har I røvet mig. Men I siger, 'Hvordan har vi røvet dig?' I tiender og ofre. ⁹ I er under en forbandelse, for I har røvet mig, hele jeres nation. ¹⁰ Bring alle tienderne ind i forrådshuset, så der kan være mad i mit hus. Prøv mig nu i dette," siger Hærskarers Herre, "se om jeg ikke vil åbne himlens vinduer for jer og udgyde en velsignelse, så der ikke vil være plads nok til at modtage den. ¹¹ Og jeg vil irrettesætte æderen for jeres skyld, og han skal ikke ødelægge frugterne af jeres jord; ej heller skal jeres

vinstok på marken miste sin frugt før sin tid," siger Hærskarers Herre. ¹² "Og alle nationer skal kalde jer velsignede, og I skal være et herligt land," siger Hærskarers Herre. ¹³ "Jeres ord har været imod mig," siger Herren. "Dog siger I, 'Hvad har vi talt så meget imod dig?' ¹⁴ I har sagt, 'Det er meningsløst at tjene Gud, og hvad gavn er der i at holde hans forordning og at vi har vandret i sorg for Hærskarers Herre?' ¹⁵ Og nu anser vi de stolte for at være velsignede; ja, dem, der gør ondt, kalder vi ophøjede, og dem, der håner Gud, undslipper." ¹⁶ Da talte de, der frygtede Herren, ofte med hinanden, og Herren lyttede og hørte, og en mindebog blev skrevet foran ham for dem, der frygtede Herren og tænkte på hans navn. ¹⁷ "Og de skal være mine," siger Hærskarers Herre, "på den dag, når jeg samler min skat, og jeg vil skåne dem, som en mand skåner sin egen søn, der tjener ham." ¹⁸ Da skal I igen se forskellen mellem de retfærdige og de ugudelige, mellem ham, der tjener Gud, og ham, der ikke tjener ham.

4 "Se, dagen kommer, brændende som en ovn; alle de hovmodige og enhver, der gør ondt, vil være som strå, og den dag, der kommer, vil sætte dem i brand," siger Hærskarers Herre, "så der ikke bliver rod eller gren tilbage." ² Men for dem, der ærer mit navn, vil retfærdighedens sol stige med helbredelse i sine vinger, og I vil gå ud og springe som velnærede kalve. ³ Da vil I trampe de ugudelige ned; de vil være aske under jeres fødders såler på den dag, jeg handler," siger Hærskarers Herre. ⁴ "Husk Moses' lov, min tjener, de forordninger og bestemmelser, jeg befalede ham på Horeb for hele Israel. ⁵ "Se, jeg vil sende profeten Elias til jer, før Herrens store og frygtelige dag kommer. ⁶ Han vil vende fædrenes hjerter til deres børn, og børnenes hjerter til deres fædre; ellers vil jeg komme og slå landet med fuldstændig ødelæggelse."

Matthæusevangeliet

1 Dette er beretningen om Jesu Messias' slægt, Davids søn, Abrahams søn: ² Abraham avlede Isak, Isak avlede Jakob, og Jakob avlede Juda og hans brødre, ³ Juda avlede Perez og Zerah, hvis mor var Tamar; Perez avlede Hezron, og Hezron avlede Ram, ⁴ Ram avlede Amminadab, Amminadab avlede Nahshon, og Nahshon avlede Salmon, ⁵ Salmon avlede Boaz, hvis mor var Rahab; Boaz avlede Obed, hvis mor var Ruth; og Obed avlede Isaj, ⁶ og Isaj avlede kong David. David avlede Salomon, hvis mor havde været Urias' hustru, ⁷ Salomon avlede Rehabeam, Rehabeam avlede Abija, og Abija avlede Asa, ⁸ Asa avlede Josafat, Josafat avlede Joram, og Joram avlede Uzziija, ⁹ Uzziija avlede Jotam, Jotam avlede Akaz, og Akaz avlede Ezekias, ¹⁰ Ezekias avlede Manasse, Manasse avlede Amon, og Amon avlede Josias, ¹¹ og Josias avlede Jekonja og hans brødre på den tid, da de blev bortført til Babylon. ¹² Efter bortførelsen til Babylon: Jekonja avlede Shealtiel, og Shealtiel avlede Zerubbabel, ¹³ Zerubbabel avlede Abihud, Abihud avlede Eliakim, og Eliakim avlede Azor, ¹⁴ Azor avlede Zadok, Zadok avlede Akim, og Akim avlede Eliud, ¹⁵ Eliud avlede Eleazar, Eleazar avlede Mattan, og Mattan avlede Jakob, ¹⁶ og Jakob avlede Josef, Marias mand, af hvem Jesus blev født, som kaldes Messias. ¹⁷ Så alle slægterne fra Abraham til David var fjorten slægter; fra David til bortførelsen til Babylon, fjorten slægter; og fra bortførelsen til Messias, fjorten slægter. ¹⁸ Men Jesu Messias' fødsel skete således: Da hans mor Maria var trolovet med Josef, før de var kommet sammen, blev hun fundet med barn ved Helligånden. ¹⁹ Josef, hendes mand, som var en retfærdig mand og ikke ønskede at bringe hende i vanære, besluttede at skille sig fra hende i stilhed. ²⁰ Men mens han tænkte på dette, viste en Herrens engel sig for ham i en drøm og sagde: "Josef, Davids søn, frygt ikke for at tage Maria til din hustru, for det, der er undfanget i hende, er af Helligånden. ²¹ Hun skal føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus, for han skal frelse sit folk fra deres synder." ²² Alt dette skete for at opfylde, hvad Herren havde talt ved profeten: ²³ "Se, den unge jomfru skal blive med barn og føde en søn, og de skal kalde hans navn Immanuel," hvilket betyder "Gud med os." ²⁴ Da Josef vågnede af søvnen, gjorde han, som Herrens engel havde befale ham, og tog Maria til sin hustru, ²⁵ men han fuldbyrdede ikke ægteskabet, før hun havde født en søn; og han gav ham navnet Jesus.

2 Efter Jesus var født i Betlehem i Judæa under kong Herodes' regeringstid, ankom nogle vise mænd fra Østen til Jerusalem, ² og spurgte: "Hvor er den nyfødte jødernes konge? Vi har set hans stjerne gå op og er kommet for at tilbede ham." ³ Da kong Herodes hørte dette, blev han foruroliget, og hele Jerusalem med ham. ⁴ Han samlede alle folkets ypperstepræster og skriftkloge og spurgte dem, hvor Messias skulle fødes. ⁵ De svarede ham: "I Betlehem i Judæa, for sådan er der skrevet ved profeten: ⁶ 'Og du, Betlehem, i Judas land, er på ingen måde den mindste blandt Judas fyrster; for fra dig skal der udgå en hersker, som skal vogte mit folk Israel.'" ⁷ Så kaldte Herodes hemmeligt de vise mænd til sig og fandt ud af fra dem, præcis hvornår stjernen var dukket op. ⁸ Han sendte dem til Betlehem og sagde: "Gå og søg omhyggeligt efter barnet. Når I har fundet ham, skal I rapportere til mig, så jeg også kan komme og tilbede ham." ⁹ Efter de havde hørt kongen, gik de deres vej, og stjernen, de havde set gå op, gik foran dem, indtil den stod stille over det sted, hvor barnet var. ¹⁰ Da de så stjernen, blev de fyldt med stor glæde. ¹¹ Da de kom ind i huset, så de barnet med hans mor Maria, og de bøjede sig og tilbad ham. Så åbnede de deres skatte og frembar gaver til ham: guld, røgelse og myrra. ¹² Og efter at være blevet advaret i en drøm om ikke at vende tilbage til Herodes, rejste de til deres eget land ad en anden vej. ¹³ Efter de var rejst, viste en Herrens engel sig for Josef i en drøm og sagde: "Stå op, tag barnet og hans mor, og flygt til Egypten. Bliv der, indtil jeg siger til, for Herodes vil søge efter barnet for at ødelægge ham." ¹⁴ Så stod Josef op, tog barnet og hans mor om natten og rejste til Egypten, ¹⁵ hvor han blev indtil Herodes' død. Dette var for at opfylde det, Herren havde talt gennem profeten: "Fra Egypten kaldte jeg min søn."

¹⁶ Da Herodes indså, at han var blevet narret af de vise mænd, blev han rasende, og han gav ordre til at dræbe alle drenge i Betlehem og dens omegn, som var to år gamle og derunder, i overensstemmelse med den tid, han havde fået oplyst af de vise mænd.

¹⁷ Da blev det opfyldt, som var talt ved profeten Jeremias: ¹⁸ "En røst høres i Rama, klage og dyb sorg, Rakel græder over sine børn og vil ikke lade sig trøste, fordi de ikke er mere."

¹⁹ Efter Herodes' død viste en Herrens engel sig for Josef i en drøm, mens han var i Egypten, ²⁰ og

Matthæusevangeliet

sagde: "Stå op, tag barnet og hans mor, og gå til Israels land, for de, der søgte barnets liv, er døde." ²¹ Så stod Josef op, tog barnet og hans mor, og gik til Israels land. ²² Men da han hørte, at Arkelaus regerede over Judæa i stedet for sin far Herodes, blev han bange for at gå derhen. Efter at være blevet advaret i en drøm, trak han sig tilbage til Galilæas område, ²³ og gik og boede i en by ved navn Nazaret. Dette var for at opfylde det, der var talt ved profeterne: "Han skal kaldes en Nazaræer."

3 I de dage trådte Johannes Døberen frem og prædikede i Judæas ørken, ² og sagde: "Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær." ³ Det er ham, der er omtalt ved profeten Esajas: "En røst af en, der råber i ørkenen: 'Forbered Herrens vej, gør hans stier lige.'" ⁴ Johannes bar klæder af kamelhår og havde et læderbælte om livet. Hans føde bestod af græshopper og vild honning. ⁵ Folk fra Jerusalem, hele Judæa og hele egnen omkring Jordan gik ud til ham, ⁶ og de blev døbt af ham i Jordanfloden, idet de bekendte deres synder. ⁷ Da han så mange af farisæerne og saddukæerne komme for at blive døbt, sagde han til dem: "I øgleyngel! Hvem har advaret jer mod den kommende vrede? ⁸ Bær da frugt, som er omvendelsen værdig. ⁹ Og tro ikke, at I kan sige ved jer selv: 'Vi har Abraham til fader.' For jeg siger jer, at Gud kan opvække børn for Abraham af disse sten. ¹⁰ Øksen ligger allerede ved træernes rod, og hvert træ, som ikke bærer god frugt, bliver hugget om og kastet i ilden. ¹¹ "Jeg døber jer med vand som et tegn på omvendelse. Men efter mig kommer en, som er mægtigere end jeg, hvis sandaler jeg ikke er værdig til at bære. Han skal døbe jer med Helligånden og ild. ¹² Hans kasteskovl er i hans hånd, og han vil grundigt rense sin tærskelplads, samle sit hvede i laden og brænde avnerne med en uudslukkelig ild."

¹³ På den tid rejste Jesus fra Galilæa til Jordan for at blive døbt af Johannes. ¹⁴ Men Johannes forsøgte at hindre ham og sagde: "Jeg trænger til at blive døbt af dig, og kommer du til mig?" ¹⁵ Jesus svarede ham: "Lad det nu ske; for således bør vi opfylde al retfærdighed." Så gav Johannes efter. ¹⁶ Så snart Jesus var blevet døbt, steg han op fra vandet. I det øjeblik åbnedes himlene, og han så Guds Ånd dale ned som en due og komme over ham. ¹⁷ Og en røst

fra himlen sagde: "Dette er min elskede Søn, i ham har jeg fundet velbehag."

4 Derefter blev Jesus ledt af Ånden ud i ørkenen for at blive fristet af djævelen. ² Efter at have fastet i fyrre dage og fyrre nætter blev han sulten. ³ Fristeren nærmede sig ham og sagde: "Hvis du er Guds Søn, så sig, at disse sten skal blive til brød." ⁴ Men Jesus svarede: "Der står skrevet: 'Mennesket lever ikke af brød alene, men af hvert ord, der udgår fra Herrens mund.'" ⁵ Så tog djævelen ham med til den hellige by og stillede ham på templets tinde. ⁶ Han sagde til ham: "Hvis du er Guds Søn, så kast dig ned; for der står skrevet: 'Han vil give sine engle befaling om dig, og de vil bære dig på hænder, så du ikke støder din fod mod en sten.'" ⁷ Jesus svarede: "Der står også skrevet: 'Du må ikke friste Herren din Gud.'" ⁸ Igen tog djævelen ham med til et meget højt bjerg og viste ham alle verdens riger og deres herlighed. ⁹ Han sagde til ham: "Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil falde ned og tilbede mig." ¹⁰ Da sagde Jesus til ham: "Vig bort, Satan! For der står skrevet: 'Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.'" ¹¹ I det øjeblik forlod djævelen ham, og se, engle kom og tjente ham.

¹² Da Jesus hørte, at Johannes var blevet fængslet, drog han bort til Galilæa. ¹³ Han forlod Nazaret og bosatte sig i Kapernaum, som ligger ved søen, i Zebulons og Naftalis egn— ¹⁴ for at opfylde det, der var talt ved profeten Esajas: ¹⁵ "Zebulons land og Naftalis land, vejen langs havet, landet på den anden side af Jordan, hedningernes Galilæa— ¹⁶ det folk, der sad i mørke, har set et stort lys; over dem, der sad i dødens skygge, er et lys oprundet."

¹⁷ Fra den tid begyndte Jesus at prædike: "Omvend jer, for himmeriget er kommet nær." ¹⁸ Mens Jesus gik langs Galilæas Sø, så han to brødre, Simon, som kaldes Peter, og hans bror Andreas. De var ved at kaste et net i søen, for de var fiskere. ¹⁹ Og Jesus sagde til dem: "Kom, følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere." ²⁰ Straks forlod de deres net og fulgte ham. ²¹ Da han gik videre, så han to andre brødre, Jakob, Zebedæus' søn, og hans bror Johannes, i båden med deres far Zebedæus, mens de gjorde deres net i stand; og han kaldte på dem. ²² Straks forlod de båden og deres far og fulgte ham.

²³ Jesus gik omkring i hele Galilæa, underviste i deres synagoger, forkyndte evangeliet om riget og

Matthæusevangeliet

helbredte al sygdom og lidelse blandt folket. ²⁴ Rygtet om ham spredte sig over hele Syrien, og de bragte til ham alle, der var syge, dem, der led af forskellige sygdomme og svære smerter, de besatte, de månesyge og de lamme; og han helbredte dem. ²⁵ Store skarer fulgte ham fra Galilæa, Dekapolis, Jerusalem, Judæa og fra den anden side af Jordan.

5 Da Jesus så skarerne, gik han op på bjergsiden og satte sig. Hans disciple kom hen til ham, ² og han begyndte at undervise dem og sagde:

³ *"Salige er de, som er fattige i ånden, for Himmeriget tilhører dem. ⁴ Salige er de, som sørger, for de skal få trøst. ⁵ Salige er de sagtmodige, for de skal arve jorden. ⁶ Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, for de skal mættes. ⁷ Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed. ⁸ Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud. ⁹ Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn. ¹⁰ Salige er de, som forfølges for retfærdigheds skyld, for Himmeriget er deres.*

¹¹ Salige er I, når folk håner jer, forfølger jer og lyver og taler ondt om jer for min skyld. ¹² Vær glade og fryd jer, for jeres løn er stor i himlen; for på samme måde forfulgte de profeterne før jer.

¹³ I er jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvordan skal det da blive salt igen? Det duer ikke til andet end at blive kastet ud og trådt ned af mennesker. ¹⁴ I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. ¹⁵ Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en stage, så det lyser for alle i huset. ¹⁶ På samme måde skal jeres lys skinne for mennesker, så de kan se jeres gode gerninger og prise jeres Fader i himlen.

¹⁷ Tro ikke, at jeg er kommet for at ophæve loven eller profeterne; jeg er ikke kommet for at ophæve, men for at fuldkomme. ¹⁸ For sandelig siger jeg jer, indtil himlen og jorden forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven, før alt er sket. ¹⁹ Derfor, den der ophæver et af de mindste af disse bud og lærer andre at gøre det samme, skal kaldes den mindste i Himmeriget, men den der holder dem og lærer andre at gøre det samme, skal kaldes stor i Himmeriget. ²⁰ For jeg siger jer, hvis jeres retfærdighed ikke overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.

²¹ I har hørt, at der er sagt til de gamle: 'Du må ikke begå mord, og den der begår mord, skal dømmes.' ²² Men jeg siger jer, enhver der bliver vred på sin broder, skal dømmes. Den der siger til sin broder: 'Raka,' skal for domstolen, og den der siger: 'Din tåbe!' skal være i fare for helvedes ild. ²³ Derfor, hvis du bringer din gave til alteret og der kommer i tanke om, at din broder har noget imod dig, ²⁴ så lad din gave blive der foran alteret. Gå først hen og forlig dig med din broder, og kom så og bring din gave. ²⁵ Skynd dig at blive enig med din modstander, mens du er på vej med ham til domstolen. Ellers vil din modstander overgive dig til dommeren, og dommeren vil overgive dig til betjenten, og du vil blive kastet i fængsel. ²⁶ Sandelig siger jeg dig, du kommer ikke ud, før du har betalt den sidste øre.

²⁷ I har hørt, at der er sagt: 'Du må ikke bryde ægteskabet.' ²⁸ Men jeg siger jer, enhver der ser på en kvinde med begær, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte. ²⁹ Hvis dit højre øje forleder dig til synd, så riv det ud og kast det fra dig. Det er bedre for dig at miste en del af din krop end at hele din krop bliver kastet i helvede. ³⁰ Og hvis din højre hånd forleder dig til synd, så hug den af og kast den fra dig. Det er bedre for dig at miste en del af din krop end at hele din krop kommer i helvede.

³¹ Der er sagt: 'Enhver der skiller sig fra sin hustru, skal give hende et skilsmissebrev.' ³² Men jeg siger jer, enhver der skiller sig fra sin hustru, undtagen for utugt, får hende til at begå ægteskabsbrud, og den der gifter sig med en fraskilt kvinde, begår ægteskabsbrud.

³³ Igen har I hørt, at der er sagt til de gamle: 'Du må ikke sværge falsk, men du skal holde dine eder til Herren.' ³⁴ Men jeg siger jer, sværg slet ikke: hverken ved himlen, for den er Guds trone; ³⁵ eller ved jorden, for den er hans fodskammel; eller ved Jerusalem, for det er den store konges by. ³⁶ Og sværg ikke ved dit hoved, for du kan ikke gøre et eneste hår hvidt eller sort. ³⁷ Lad jeres ord være: 'Ja, ja' eller 'Nej, nej'; alt derudover er fra den onde.

³⁸ I har hørt læren: 'Øje for øje, og tand for tand.' ³⁹ Men jeg siger jer, sæt jer ikke imod den onde. Hvis nogen slår dig på højre kind, så vend også den anden kind til. ⁴⁰ Og hvis nogen vil sagsøge dig og tage din skjorte, så lad ham også få din kappe. ⁴¹

Matthæusevangeliet

Hvis nogen tvinger dig til at gå én mil, så gå to mil med ham. ⁴² Giv til den der beder dig, og vend dig ikke bort fra den der vil låne af dig.

⁴³ I har hørt, at der er sagt: 'Du skal elske din næste og hade din fjende.' ⁴⁴ Men jeg siger jer, elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer, ⁴⁵ så I kan være børn af jeres Fader i himlen. Han lader sin sol stå op over både onde og gode, og sender regn over retfærdige og uretfærdige. ⁴⁶ Hvis I elsker dem, der elsker jer, hvad løn får I da? Gør ikke også tolderne det samme? ⁴⁷ Og hvis I kun hilser på jeres egne, hvad gør I da mere end andre? Gør ikke også hedningerne det samme? ⁴⁸ Derfor, stræb efter at være fuldkomne, ligesom jeres himmelske Fader er fuldkommen.

6 "Vær forsigtige med ikke at vise jeres retfærdighed foran andre for at blive bemærket af dem; ellers vil I ikke få nogen belønning fra jeres Fader i himlen. ² "Når du giver til de fattige, skal du ikke annoncere det med trompeter, som hyklerne gør i synagogerne og på gaderne, for at blive rost af andre. Sandelig, jeg siger jer, de har allerede fået deres belønning. ³ Men når du giver til dem i nød, gør det diskret, uden at tiltrække opmærksomhed til dig selv, ⁴ så din gave kan forblive privat. Så vil din Fader, som ser hvad der gøres i det skjulte, belønne dig.

⁵ "Når I beder, skal I ikke være som hyklerne, for de elsker at stå og bede i synagogerne og på gadehjørnerne for at blive set af andre. Sandelig, jeg siger jer, de har allerede fået deres belønning. ⁶ Men når du beder, gå ind i dit rum, luk døren, og bed til din Fader, som er uset. Så vil din Fader, som ser hvad der gøres i det skjulte, belønne dig. ⁷ Og når I beder, skal I ikke bruge tankeløs gentagelse som hedningerne, for de tror, de vil blive hørt på grund af deres mange ord. ⁸ Efterlign dem ikke: jeres Fader kender jeres behov, allerede før I beder Ham.

⁹ "Bed på denne måde:

'Fader vor i himlen, helliget blive dit navn, ¹⁰ Komme dit rige, ske din vilje, som i himlen således også på jorden. ¹¹ Giv os i dag vort daglige brød. ¹² Og forlad os vor skyld, som vi forlader vore skyldnere. ¹³ Og led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde.' For dit er riget, magten og æren, i evighed. Amen

¹⁴ For hvis I tilgiver andre, når de synder mod jer, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer. ¹⁵ Men hvis I ikke tilgiver andre, vil jeres Fader heller ikke tilgive jer.

¹⁶ "Når I faster, skal I ikke se bedrøvede ud som hyklerne, for de fordrejer deres ansigter for at vise andre, at de faster. Sandelig, jeg siger jer, de har allerede fået deres belønning. ¹⁷ Men når du faster, så sørg for dit udseende ved at salve dit hoved og vaske dit ansigt, ¹⁸ så din faste ikke er åbenlys for andre, men kun for din Fader, som er uset; og din Fader, som ser hvad der gøres i det skjulte, vil belønne dig.

¹⁹ "Samle ikke skatte på jorden, hvor møl og rust ødelægger, og hvor tyve bryder ind og stjæler. ²⁰ Saml i stedet skatte i himlen, hvor hverken møl eller rust ødelægger, og hvor tyve ikke bryder ind og stjæler. ²¹ For hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.

²² "Øjet er kroppens lampe. Hvis dine øjne er klare, vil hele din krop være fuld af lys. ²³ Men hvis dine øjne ikke er klare, vil hele din krop være fuld af mørke. Hvis da lyset i dig er mørke, hvor stort er da det mørke! ²⁴ "Ingen kan tjene to herrer. Enten vil du hade den ene og elske den anden, eller du vil være hengiven til den ene og foragte den anden. I kan ikke tjene både Gud og rigdom.

²⁵ "Derfor siger jeg jer, vær ikke bekymrede for jeres liv, hvad I skal spise eller drikke, eller for jeres krop, hvad I skal tage på. Er livet ikke mere end mad, og kroppen mere end klæder? ²⁶ Se på himlens fugle; de sår ikke, de høster ikke og samler ikke i lader, og dog giver jeres himmelske Fader dem føde. Er I ikke meget mere værd end de? ²⁷ Kan nogen af jer ved at bekymre sig forlænge sit liv med en eneste time? ²⁸ "Hvorfor bekymrer I jer om klæder? Betragt, hvordan markens blomster vokser. De arbejder ikke og spinder ikke, ²⁹ men jeg siger jer, end ikke Salomo i al sin herlighed var klædt som en af dem. ³⁰ Hvis Gud således klæder markens græs, som er her i dag og i morgen kastes i ilden, vil Han da ikke meget mere klæde jer—I, som har så lidt tro?

³¹ Så vær ikke bekymrede og sig: 'Hvad skal vi spise?' eller 'Hvad skal vi drikke?' eller 'Hvad skal vi tage på?' ³² For hedningerne søger ivrigt efter alle disse ting, og jeres himmelske Fader ved, at I har brug for dem. ³³ Men søg først Hans rige og Hans

Matthæusevangeliet

retfærdighed, så vil alle disse ting blive givet til jer.
³⁴ Derfor, vær ikke bekymrede for morgendagen, for morgendagen vil tage sig af sig selv. Hver dag har nok bekymringer i sig selv.

7 "Døm ikke, for at I ikke skal blive dømt. ² For med den dom, I dømmer, skal I blive dømt, og med det mål, I måler, skal der måles til jer. ³ Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? ⁴ Hvordan kan du sige til din broder: 'Lad mig tage splinten ud af dit øje,' når der er en bjælke i dit eget øje? ⁵ Du hykler, fjern først bjælken fra dit eget øje, så vil du se klart nok til at fjerne splinten fra din broders øje. ⁶ "Giv ikke det, som er helligt, til hunde, og kast ikke jeres perler for svin, for at de ikke skal træde dem under fødder, vende sig om og sønderrive jer.

⁷ "Bed, og det skal gives jer; søg, og I skal finde; bank på, og døren skal åbnes for jer. ⁸ For enhver, som beder, får; den, som søger, finder; og for den, som banker på, skal det åbnes. ⁹ Hvem af jer vil give sin søn en sten, når han beder om brød? ¹⁰ Eller hvis han beder om en fisk, vil give ham en slange? ¹¹ Hvis da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget mere vil jeres Fader i himlen give gode gaver til dem, der beder ham!

¹² Derfor, alt hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem, for dette er loven og profeterne. ¹³ "Gå ind gennem den snævre port; for bred er den port og vid er den vej, der fører til fortabelse, og mange går ind ad den. ¹⁴ Men snæver er den port og smal den vej, der fører til livet, og få er de, der finder den.

¹⁵ "Vær på vagt over for falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men indeni er de glubske ulve. ¹⁶ På deres frugter skal I kende dem. Samler man druer af tornebuske eller figner af tidsler? ¹⁷ Ligesom et godt træ bærer god frugt, men et dårligt træ bærer dårlig frugt. ¹⁸ Et godt træ kan ikke bære dårlig frugt, og et dårligt træ kan ikke bære god frugt. ¹⁹ Ethvert træ, der ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden. ²⁰ Derfor skal I kende dem på deres frugter.

²¹ "Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre, Herre,' skal komme ind i himmeriget, men kun den, der gør min himmelske Faders vilje. ²² På den dag vil mange sige til mig: 'Herre, Herre, har vi ikke profeteret i dit navn,

uddrevet dæmoner og gjort mange mirakler i dit navn?' ²³ Da vil jeg sige dem rent ud: 'Jeg har aldrig kendt jer; gå bort fra mig, I, som øver lovløshed.'

²⁴ "Derfor, enhver, som hører disse mine ord og handler efter dem, ligner en klog mand, der byggede sit hus på klippen. ²⁵ Regnen faldt, floderne kom, og vindene blæste og slog mod det hus; men det faldt ikke, fordi det var grundlagt på klippen. ²⁶ Men enhver, som hører disse mine ord og ikke handler efter dem, ligner en tåbelig mand, der byggede sit hus på sandet. ²⁷ Regnen faldt, floderne kom, og vindene blæste og slog mod det hus, og det faldt, og faldet var stort."

²⁸ Da Jesus havde afsluttet disse ord, var skarerne forundrede over hans lære; ²⁹ for han lærte dem som en, der havde myndighed, og ikke som deres skriftkloge.

8 Da Jesus gik ned fra bjerget, fulgte store skarer Ham. ² En mand plaget af spedalskhed nærmede sig Ham, bøjede sig for Ham og sagde: "Herre, hvis Du vil, kan Du rense mig." ³ Jesus rakte sin hånd ud og rørte ved ham og sagde: "Jeg vil; bliv ren." Straks blev hans spedalskhed renset. ⁴ Jesus befalede ham: "Se, at du ikke fortæller det til nogen; men gå, vis dig for præsten og bring det offer, som Moses har befaleet, som et vidnesbyrd for dem."

⁵ Da Han gik ind i Kapernaum, kom en centurion til Ham og søgte hjælp. ⁶ "Herre," sagde han, "min tjener ligger lammet derhjemme og lider frygteligt." ⁷ Jesus svarede ham: "Jeg vil komme til ham og helbrede ham." ⁸ Centurionen svarede: "Herre, jeg er ikke værdig til, at Du går ind under mit tag, men sig blot et ord, og min tjener vil blive helbredt. ⁹ For jeg er også en mand under myndighed med soldater under mig. Jeg siger til en: 'Gå,' og han går; og til en anden: 'Kom,' og han kommer; og til min tjener: 'Gør dette,' og han gør det." ¹⁰ Da Jesus hørte dette, undrede Han sig og sagde til dem, der fulgte Ham: "Sandelig siger Jeg jer, jeg har ikke fundet så stor tro hos nogen i Israel. ¹¹ Jeg siger jer, at mange skal komme fra øst og vest og sidde til bords med Abraham, Isak og Jakob i himlenes rige; ¹² men de, der oprindeligt var tiltænkt riget, skal kastes ud i det yderste mørke; der vil være gråd og tænders gnidset." ¹³ Så sagde Jesus til centurionen: "Gå; det

Matthæusevangeliet

skal ske for dig, som du har troet.” Og tjeneren blev helbredt i det øjeblik.

¹⁴ Da Jesus kom til Peters hus, så Han, at Peters svigermor lå i sengen med feber. ¹⁵ Han rørte ved hendes hånd, og feberen forlod hende; og hun rejste sig og begyndte at tjene Ham. ¹⁶ Da det blev aften, bragte de mange til Ham, som var plaget af dæmoner, og Han drev ånderne ud med et ord og helbredte alle, der var syge. ¹⁷ Dette var for at opfylde de ord, der var talt af profeten Esajas:

“Han tog vore skrøbeligheder og bar vore sygdomme.”

¹⁸ Da Jesus så skaren omkring Ham, gav Han ordre til at gå over til den anden side af søen. ¹⁹ Så kom en skriftklog til Ham og sagde: “Mester, jeg vil følge Dig, hvor Du end går.” ²⁰ Jesus svarede: “Ræve har huler og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har intet sted at lægge sit hoved.” ²¹ En anden discipel sagde til Ham: “Herre, lad mig først gå og begrave min far.” ²² Men Jesus svarede ham: “Følg Mig, og lad de døde tage sig af deres egne døde.”

²³ Da Han gik ombord i båden, fulgte Hans disciple med Ham. ²⁴ Pludselig opstod der en voldsom storm på søen, så båden blev dækket af bølgerne; men Jesus sov. ²⁵ Disciplene kom til Ham og vækkede Ham og sagde: “Frels os, Herre; vi går under!” ²⁶ Han sagde til dem: “Hvorfor er I bange, I lidetroende?” Så rejste Han sig og truede vindene og søen, og det blev helt stille. ²⁷ Mændene undrede sig og sagde: “Hvad er det for en mand, at selv vindene og søen adlyder Ham?”

²⁸ Da Han kom til den anden side i gadarenerens område, mødte to dæmonbesatte mænd Ham, da de kom ud af gravene. De var så voldelige, at ingen kunne passere den vej. ²⁹ De råbte: “Hvad vil Du os, Guds Søn? Er Du kommet her for at pine os før den fastsatte tid?” ³⁰ Ikke langt derfra gik en stor flok svin og græssede. ³¹ Dæmonerne bad Ham: “Hvis Du driver os ud, send os ind i svineflokken.” ³² Han sagde til dem: “Gå!” Så kom de ud og gik ind i svinene, og hele flokken styrtede ned ad den stejle skrænt i søen og omkom i vandet. ³³ Hyrderne flygtede, gik ind i byen og fortalte alt, også hvad der var sket med de dæmonbesatte mænd. ³⁴ Så kom hele byen ud for at møde Jesus; og da de så Ham, bad de Ham om at forlade deres område.

9 Jesus gik ombord i en båd, sejlede over Galilæas Sø og kom til sin egen by. ² Nogle mænd bragte til ham en lam mand på en bære.

Da Jesus så deres tro, sagde han til den lamme mand: “Fat mod, søn; dine synder er tilgivet.” ³ Ved dette sagde nogle af de skriftkloge til sig selv: “Denne mand spotter Gud!” ⁴ Men Jesus, som kendte deres tanker, sagde: “Hvorfor har I onde tanker i jeres hjerter? ⁵ Hvad er lettere: at sige, ‘Dine synder er tilgivet,’ eller at sige, ‘Rejs dig og gå’? ⁶ Men for at I skal vide, at Menneskesønnen har myndighed på jorden til at tilgive synder”—sagde han så til den lamme mand, “Rejs dig, tag din bære og gå hjem.” ⁷ Manden rejste sig og gik hjem. ⁸ Da folkemængden så dette, blev de fyldt med ærefrygt og priste Gud, som havde givet sådan myndighed til mennesker.

⁹ Da Jesus gik videre derfra, så han en mand ved navn Matthæus sidde ved toldboden. Han sagde til ham, “Følg mig,” og Matthæus rejste sig og fulgte ham. ¹⁰ Senere, mens Jesus lå til bords i huset, kom mange toldere og syndere og spiste sammen med ham og hans disciple. ¹¹ Da farisæerne så dette, spurgte de hans disciple, “Hvorfor spiser jeres lærer sammen med toldere og syndere?” ¹² Da Jesus hørte dette, sagde han, “Det er ikke de raske, der har brug for en læge, men de syge. ¹³ Gå nu og lær, hvad dette betyder: ‘Jeg ønsker barmhjertighed, ikke ofre.’ For jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.”

¹⁴ Da kom Johannes’ disciple til ham og spurgte, “Hvorfor faster vi og farisæerne ofte, men dine disciple faster ikke?” ¹⁵ Jesus svarede, “Kan brudgommens gæster sørge, mens han er hos dem? Der vil komme en tid, hvor brudgommen bliver taget fra dem, og da vil de faste. ¹⁶ “Ingen sætter en lap af uvalket stof på et gammelt klæde, for lappen river klædet i stykker, og hullet bliver værre. ¹⁷ Man hælder heller ikke ny vin på gamle lædersække. Hvis man gør det, vil sækkene sprænges, vinen vil løbe ud, og sækkene vil blive ødelagt. I stedet hælder man ny vin på nye lædersække, og begge dele bevares.”

¹⁸ Mens han talte, kom en synagogeforstander hen og knælede for ham og sagde, “Min datter er lige død. Men kom og læg din hånd på hende, så vil hun leve.” ¹⁹ Jesus rejste sig og gik med ham, sammen med sine disciple. ²⁰ Lige da kom en kvinde, der

Matthæusevangeliet

havde lidt af blødninger i tolv år, hen bag ham og rørte ved kanten af hans kappe. ²¹ Hun tænkte ved sig selv, "Hvis jeg bare rører ved hans kappe, vil jeg blive helbredt." ²² Da Jesus vendte sig og så hende, sagde han, "Fat mod, datter; din tro har helbredt dig." Og kvinden blev helbredt i det øjeblik. ²³ Da Jesus kom til synagogeforstanderens hus og så fløjtespillerne og den larmende skare, ²⁴ sagde han, "Gå væk; pigen er ikke død, men sover." Og de lo ad ham. ²⁵ Da skaren var sendt udenfor, gik han ind, tog pigen ved hånden, og hun rejste sig. ²⁶ Nyheden om dette spredtes i hele den region.

²⁷ Da Jesus forlod det sted, fulgte to blinde mænd efter ham og råbte, "Forbarm dig over os, Davids søn!" ²⁸ Da han var gået indendørs, kom de blinde mænd til ham, og han spurgte dem, "Tror I, at jeg er i stand til at gøre dette?" De svarede, "Ja, Herre." ²⁹ Så rørte han ved deres øjne og sagde, "Lad det ske for jer i overensstemmelse med jeres tro"; ³⁰ og deres syn blev gendannet. Jesus advarede dem strengt, "Se til, at ingen får dette at vide." ³¹ Men de gik ud og spredte nyheden om ham i hele den region.

³² Mens de gik bort, blev en mand, der var besat af en dæmon og ude af stand til at tale, bragt til Jesus.

³³ Da dæmonen var drevet ud, talte den stumme mand. Folkemængden var forbløffet og sagde, "Intet som dette er nogensinde set i Israel." ³⁴ Men farisæerne bemærkede, "Han driver dæmoner ud ved dæmonernes hersker."

³⁵ Jesus rejste gennem alle byerne og landsbyerne, underviste i deres synagoger, forkyndte evangeliet om riget og helbredte enhver sygdom og lidelse. ³⁶ Da han så folkemængderne, blev han grebet af medfølelse med dem, fordi de var forpinte og hjælpeløse, som får uden hyrde. ³⁷ Så sagde han til sine disciple, "Høsten er stor, men arbejderne er få. ³⁸ Bed derfor høstens Herre om at sende arbejdere ud til sin høst."

10 Jesus kaldte sine tolv disciple sammen og gav dem myndighed over urene ånder, til at uddrive dem, og til at helbrede enhver sygdom og lidelse. ² Disse er de tolv apostle: først Simon, kendt som Peter, og hans bror Andreas; Jakob, Zebedæus' søn, og hans bror Johannes; ³ Filip og Bartholomæus; Thomas og Matthæus, som var tolder; Jakob, Alfæus' søn, og Thaddæus; ⁴ Simon

Kananæeren, og Judas Iskariot, som senere forrædte ham.

⁵ Disse tolv sendte Jesus ud med følgende instruktioner: "Gå ikke ad en vej til hedningerne, og gå ikke ind i en by hos samaritanerne; ⁶ men gå i stedet til de fortabte får af Israels hus. ⁷ Når I går, forkynd dette budskab: 'Himmeriget er nær.' ⁸ Helbred de syge, opvæk de døde, rens spedalske, uddriv dæmoner. I har fået det for intet, giv det for intet. ⁹ Skaff jer ikke guld, sølv eller kobber til jeres bælt— ¹⁰ heller ikke en taske til rejsen, eller en ekstra kjortel, eller sandaler, eller en stav; for arbejderen er sin føde værd.

¹¹ Hvilken som helst by eller landsby I kommer ind i, søg efter en værdig person og bliv i hans hus, indtil I forlader stedet. ¹² Når I går ind i huset, giv jeres hilsen. ¹³ Hvis huset er værdigt, lad jeres fred komme over det; hvis det ikke er, lad jeres fred vende tilbage til jer. ¹⁴ Hvis nogen ikke tager imod jer eller lytter til jeres ord, forlad det hus eller den by og ryst støvet af jeres fødder. ¹⁵ Sandelig siger jeg jer, det vil være mere tåleligt for Sodoma og Gomorra på dommens dag end for den by.

¹⁶ "Se, jeg sender jer ud som får blandt ulve; vær derfor kloge som slanger og uskyldige som duer. ¹⁷ Vær på vagt over for mennesker; de vil overgive jer til de lokale råd og piske jer i deres synagoger. ¹⁸ I vil blive ført frem for statholdere og konger på grund af mig, som et vidnesbyrd for dem og for hedningerne. ¹⁹ Men når de arresterer jer, bekymr jer ikke om, hvordan eller hvad I skal sige; for hvad I skal sige, vil blive givet til jer i det øjeblik. ²⁰ For det er ikke jer, der taler, men det er jeres Faders Ånd, der taler gennem jer.

²¹ "Bror vil overgive bror til døden, og en far sit barn; børn vil rejse sig mod forældre og få dem dømt til døden. ²² I vil blive hadet af alle på grund af mit navn, men den, der holder ud til enden, vil blive frelst. ²³ Når I bliver forfulgt et sted, flygt til et andet. Sandelig siger jeg jer, I vil ikke nå at gå igennem Israels byer, før Menneskesønnen kommer.

²⁴ "En discipel står ikke over sin lærer, ej heller en tjener over sin herre. ²⁵ Det er nok for disciplen at være som sin lærer, og tjeneren som sin herre. Hvis de har kaldt husets herre Beelzebul, hvor meget mere vil de så ikke tale ondt om hans husstand!

Matthæusevangeliet

²⁶ "Så vær ikke bange for dem, for der er intet skjult, som ikke vil blive afsløret, eller hemmeligt, som ikke vil blive kendt. ²⁷ Hvad jeg siger jer i mørket, tal i lyset; hvad der hviskes i jeres øre, forkynd fra tagene. ²⁸ Frygt ikke dem, der dræber legemet, men ikke kan dræbe sjælen. Frygt snarere ham, der kan ødelægge både sjæl og legeme i helvede. ²⁹ Sælges ikke to spurve for en lille mønt? Alligevel falder ikke en af dem til jorden uden jeres Fader. ³⁰ Og selv alle hårene på jeres hoved er talt. ³¹ Så vær ikke bange; I er mere værd end mange spurve.

³² "Enhver, der bekender mig over for andre, vil jeg også bekende over for min Fader i himlen. ³³ Men den, der fornægter mig over for andre, vil jeg fornægte over for min Fader i himlen.

³⁴ "Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden; jeg er ikke kommet for at bringe fred, men et sværd. ³⁵ For jeg er kommet for at

sætte en søn mod sin far, en datter mod sin mor, og en svigerdatter mod sin svigermor; ³⁶ og en persons fjender vil være hans egen husstand.

³⁷ "Hvis nogen elsker deres far eller mor mere end mig, er de ikke mig værdige; hvis nogen elsker deres søn eller datter mere end mig, er de ikke mig værdige. ³⁸ Den, der ikke tager sit kors op og følger mig, er ikke mig værdig. ³⁹ Den, der søger at bevare sit liv, vil miste det, og den, der mister sit liv for min skyld, vil finde det.

⁴⁰ "Den, der modtager jer, modtager mig, og den, der modtager mig, modtager ham, der har sendt mig. ⁴¹ Den, der modtager en profet, fordi de er en profet, vil modtage en profets løn, og den, der modtager en retfærdig person, fordi de er retfærdige, vil modtage en retfærdig persons løn. ⁴² Og hvis nogen giver blot et bæger koldt vand til en af disse små, som er min discipel, sandelig siger jeg jer, den person vil bestemt ikke miste sin løn."

11 Efter at Jesus havde afsluttet sin undervisning af de tolv disciple, gik han derfra for at undervise og prædike i deres byer.

² Mens Johannes var i fængsel, hørte han om Kristi gerninger og sendte sine disciple ³ for at spørge ham: "Er du den, som skal komme, eller skal vi vente en anden?" ⁴ Jesus svarede: "Gå tilbage og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: ⁵ Blinde får deres syn,

lamme går, spedalske bliver rensat, døve hører, døde opstår, og evangeliet forkyndes for fattige. ⁶ Salig er den, der ikke tager anstød af mig."

⁷ Da Johannes' disciple var ved at gå, begyndte Jesus at tale til folkemængden om Johannes: "Hvad gik I ud i ørkenen for at se? Et siv, der svajer i vinden? ⁸ Hvis ikke, hvad gik I så ud for at se? En mand klædt i bløde klæder? Nej, de der bærer bløde klæder er i kongers paladser. ⁹ Men hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, siger jeg jer, og mere end en profet. ¹⁰ Dette er den, der er omtalt i skrifterne: Se, jeg sender min budbringer foran dig, som skal berede din vej foran dig." ¹¹ Sandelig siger jeg jer, blandt dem, der er født af kvinder, er der ikke opstået nogen større end Johannes Døberen; dog er den mindste i himmeriget større end han. ¹² Fra Johannes Døberens dage indtil nu har himmeriget været udsat for vold, og voldelige mennesker tager det med magt. ¹³ For alle profeterne og loven talte om det, der skulle komme indtil Johannes. ¹⁴ Og hvis I er villige til at tage imod det, han er Elias, som skulle komme. ¹⁵ Den, der har ører at høre med, lad ham høre. ¹⁶ "Hvad skal jeg sammenligne denne generation med? Den er som børn, der sidder på torvene og råber til andre:

"Vi spillede fløjte for jer, og I dansede ikke; vi sang en sørgesang, men I sørgede ikke."

¹⁸ For Johannes kom hverken spisende eller drikkende, og de siger: 'Han er besat af en dæmon.' ¹⁹ Menneskesønnen kom spisende og drikkende, og de siger: 'Se, en frådser og dranker, en ven af toldere og syndere.' Dog retfærdiggøres visdommen af sine gerninger."

²⁰ Da begyndte Jesus at dadle de byer, hvor de fleste af hans mirakler var blevet udført, fordi de ikke omvendte sig. ²¹ "Ve dig, Korazin! Ve dig, Bethsaida! For hvis de mirakler, der blev udført i jer, var blevet gjort i Tyrus og Sidon, ville de for længe siden have omvendt sig i sæk og aske. ²² Men jeg siger jer, det vil være mere tåleligt for Tyrus og Sidon på dommens dag end for jer. ²³ Og du, Kapernaum, vil du blive ophøjet til himlene? Nej, du vil komme ned til Hades. For hvis de mirakler, der blev udført i dig, var blevet gjort i Sodoma, ville den have bestået indtil denne dag. ²⁴ Men jeg siger jer, at det vil være mere tåleligt for Sodoma på dommens dag end for dig."

Matthæusevangeliet

²⁵ På den tid sagde Jesus: "Jeg priser dig, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult disse ting for de vise og intelligente og åbenbaret dem for små børn. ²⁶ Ja, Fader, for dette var velbehageligt i dine øjne. ²⁷ Alle ting er blevet overgivet til mig af min Fader. Ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og de, som Sønnen vælger at åbenbare ham for.

²⁸ "Kom til mig, alle I, som er trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. ²⁹ Tag mit åg på jer og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, og I vil finde hvile for jeres sjæle. ³⁰ For mit åg er let, min byrde er let."

12 På den tid gik Jesus gennem kornmarkerne på sabbatten, og hans disciple, som følte sig sultne, begyndte at plukke nogle aks og spise dem. ² Da farisæerne så dette, sagde de til ham: "Se, dine disciple gør, hvad der ikke er tilladt på sabbatten." ³ Han svarede: "Har I ikke læst, hvad David gjorde, da han og hans ledsagere blev sultne? ⁴ Han gik ind i Guds hus, og de spiste de hellige brød, som det ikke var tilladt for ham eller hans ledsagere at spise, men kun for præsterne. ⁵ Eller har I ikke læst i loven, at præsterne i templet vanhelliger sabbatten, men alligevel er uskyldige? ⁶ Men jeg siger jer, noget større end templet er til stede. ⁷ Hvis I havde forstået, hvad dette betyder: 'Jeg ønsker barmhjertighed, ikke offer,' ville I ikke have fordømt de uskyldige. ⁸ For Menneskesønnen har myndighed over sabbatten."

⁹ Da han gik derfra, gik han ind i deres synagoge. ¹⁰ Inde var der en mand med en visen hånd. De spurgte Jesus: "Er det tilladt at helbrede på sabbatten?" for at de kunne anklage ham. ¹¹ Han spurgte dem: "Hvis nogen af jer har et får, og det falder i en grøft på sabbatten, vil han så ikke gribe fat i det og løfte det op? ¹² Hvor meget mere værdifuld er en person end et får! Derfor er det tilladt at gøre godt på sabbatten." ¹³ Så sagde han til manden: "Ræk din hånd ud." Han rakte den ud, og den blev genoprettet, lige så sund som den anden. ¹⁴ Men farisæerne gik ud og sammensvor sig imod ham, overvejede hvordan de kunne ødelægge ham.

¹⁵ Da Jesus blev klar over dette, trak han sig tilbage derfra. Mange fulgte ham, og han helbredte dem alle, ¹⁶ og han advarede dem om ikke at afsløre,

hvem han var. ¹⁷ Dette skete for at opfylde det, der var talt gennem profeten Esajas:

¹⁸ "Se, min tjener, som jeg har udvalgt, min elskede, i hvem min sjæl har velbehag; jeg har lagt min Ånd på ham, han skal bringe retfærdighed til folkene. ¹⁹ Han vil ikke strides eller råbe; ingen vil høre hans stemme på gaderne. ²⁰ Et knækket siv vil han ikke bryde, og en rygende væge vil han ikke slukke, før han fører retfærdighed til sejr. ²¹ I hans navn vil folkene sætte deres håb."

²² Da blev en dæmonbesat mand, som var blind og stum, bragt til Jesus, og han helbredte ham, så manden både kunne tale og se. ²³ Alle folk var forundrede og sagde: "Kunne dette være Davids søn?" ²⁴ Men da farisæerne hørte dette, sagde de: "Denne mand driver kun dæmoner ud ved Beelzebul, dæmonernes fyrste." ²⁵ Da Jesus kendte deres tanker, sagde han til dem: "Ethvert rige i splid med sig selv lægges øde, og enhver by eller hus i splid med sig selv vil ikke bestå. ²⁶ Hvis Satan driver Satan ud, er han i splid med sig selv. Hvordan kan hans rige da bestå? ²⁷ Og hvis jeg driver dæmoner ud ved Beelzebul, ved hvem driver jeres sønner dem da ud? Derfor vil de være jeres dommere. ²⁸ Men hvis jeg uddriver dæmoner ved Guds Ånd, så er Guds rige virkelig kommet til jer. ²⁹ Eller hvordan kan nogen gå ind i en stærk mands hus og tage hans ejendele, medmindre han først binder den stærke mand? Så kan han plyndre hans hus. ³⁰ Den, der ikke er med mig, er imod mig, og den, der ikke samler med mig, spreder.

³¹ Derfor siger jeg jer, enhver slags synd og bespottelse kan tilgives, men bespottelse mod Ånden vil ikke blive tilgivet. ³² Enhver, der taler et ord imod Menneskesønnen, vil blive tilgivet, men enhver, der taler imod Helligånden, vil ikke blive tilgivet, hverken i denne tidsalder eller i den kommende.

³³ Dyrk et træ til at være godt, og dets frugt vil være god; eller lad et træ være dårligt, og dets frugt vil være dårlig, for et træ kendes på sin frugt. ³⁴ I øgleyngel, hvordan kan I, som er onde, sige noget godt? For munden taler, hvad hjertet er fuldt af. ³⁵ En god person bringer gode ting frem af det gode, der er gemt i ham, og en ond person bringer onde ting frem af det onde, der er gemt i ham. ³⁶ Men jeg siger jer, at alle skal aflægge regnskab på dommens dag for hvert skødesløst ord, de har talt. ³⁷ For ved dine

Matthæusevangeliet

ord vil du blive dømt uskyldig, og ved dine ord vil du blive fordømt.”

³⁸ Da nærmede nogle af de skriftkloge og farisæerne sig ham og sagde: “Mester, vi ønsker at se et tegn fra dig.” ³⁹ Han svarede: “En ond og utro slægt kræver et tegn! Men intet vil blive givet undtagen profeten Jonas’ tegn.” ⁴⁰ For ligesom Jonas var tre dage og tre nætter i bugen på en stor fisk, sådan vil Menneskesønnen være tre dage og tre nætter i jordens hjerte. ⁴¹ Mændene fra Nineve vil stå op ved dommen med denne slægt og fordømme den; for de omvendte sig ved Jonas’ prædiken, og nu er noget større end Jonas her. ⁴² Dronningen fra Syden vil rejse sig ved dommen med denne slægt og fordømme den; for hun kom fra jordens ender for at lytte til Salomons visdom, og nu er noget større end Salomon her.

⁴³ Når en uren ånd kommer ud af en person, vandrer den gennem tørre steder og søger hvile, men finder det ikke. ⁴⁴ Så siger den: ‘Jeg vil vende tilbage til mit hus, hvorfra jeg kom.’ Når den ankommer, finder den huset ubeboet, fejlet rent og sat i orden. ⁴⁵ Så går den og tager syv andre ånder med sig, værre end den selv, og de går ind og bor der. Og den sidste tilstand for den person er værre end den første. Sådan vil det være med denne onde slægt.”

⁴⁶ Mens han stadig talte til mængden, stod hans mor og brødre udenfor og ønskede at tale med ham. ⁴⁷ Nogen informerede ham: “Din mor og dine brødre står udenfor og ønsker at tale med dig.” ⁴⁸ Han svarede til den, der fortalte ham: “Hvem er min mor, og hvem er mine brødre?” ⁴⁹ Gestikulerende mod sine disciple sagde han: “Her er min mor og mine brødre.” ⁵⁰ For den, der gør min himmelske Faders vilje, er virkelig min bror, søster og mor.”

13 Samme dag forlod Jesus huset og satte sig ved søen. ² Store skarer samlede sig omkring ham, så han gik om bord i en båd og satte sig, mens skaren stod på bredden. ³ Han talte mange ting til dem i lignelser og sagde: “Betragt sædemanden, der gik ud for at så. ⁴ Mens han såede, faldt nogle frø langs vejen, og fuglene kom og åd dem. ⁵ Nogle faldt på klippegrund, hvor der ikke var meget jord. De skød hurtigt op, fordi jorden var lavvandet. ⁶ Men da solen steg op, blev de svedet, og da de manglede rødder, visnede de bort. ⁷ Andre frø faldt blandt torne, som voksede op og

kvalte dem. ⁸ Men andre faldt i god jord og gav udbytte, nogle hundrede, nogle tres, og nogle tredive gange, hvad der var sået. ⁹ Den, der har ører: lad ham høre.”

¹⁰ Disciplene kom hen til ham og spurgte: “Hvorfor bruger du lignelser, når du taler til folket?” ¹¹ Han svarede: “Jer er det givet at kende himmerigets hemmeligheder, men dem er det ikke givet. ¹² For den, der har, til ham skal der gives, og han skal have overflod. Den, der ikke har, fra ham skal endog det, han har, tages bort. ¹³ Grunden til, at jeg taler til dem i lignelser, er, at

skønt de ser, ser de ikke; skønt de hører, hører de ikke; og de forstår ikke.

¹⁴ På dem opfyldes Esajas’ profeti:

‘I skal høre og høre, men aldrig forstå; I skal se og se, men aldrig fatte. ¹⁵ For dette folks hjerte er blevet sløvt; med deres ører hører de næppe, og de har lukket deres øjne. Ellers kunne de se med deres øjne, høre med deres ører, forstå med deres hjerter og vende om, og jeg ville helbrede dem.’

¹⁶ Men salige er jeres øjne, for de ser; og salige er jeres ører, for de hører. ¹⁷ For jeg siger jer, mange profeter og retfærdige ønskede at se, hvad I ser, og så det ikke, og at høre, hvad I hører, og hørte det ikke.

¹⁸ “Hør nu forklaringen på lignelsen om sædemanden. ¹⁹ Når nogen hører budskabet om riget og ikke forstår det, kommer den onde og river det bort, som er sået i deres hjerte. Dette er frøet, der blev sået langs vejen. ²⁰ Frøet, der blev sået på klippegrund, er den, der hører ordet og straks modtager det med glæde. ²¹ Men de har ingen rod i sig selv, men holder kun ud en tid. Når der opstår trængsler eller forfølgelser på grund af ordet, falder de hurtigt fra. ²² Frøet, der blev sået blandt torne, er den, der hører ordet, men denne verdens bekymringer og rigdommens bedrag kvæler ordet, så det bliver ufrugtbar. ²³ Men frøet, der blev sået i god jord, er den, der hører ordet og forstår det. De bærer virkelig frugt og giver udbytte, nogle hundrede, nogle tres, nogle tredive gange, hvad der var sået.”

²⁴ Han fremlagde en anden lignelse for dem og sagde: “Himmeriget ligner en mand, der såede godt sæd i sin mark. ²⁵ Men mens alle sov, kom hans

Matthæusevangeliet

fjende og såede ukrudt blandt hveden og gik bort.²⁶ Da hveden spirede og satte kerne, viste ukrudtet sig også.²⁷ Jordejernes tjenere kom og sagde til ham: 'Herre, såede du ikke godt sæd i din mark? Hvor kommer ukrudtet så fra?'²⁸ Han sagde til dem: 'En fjende har gjort dette!' Tjenerne spurgte ham: 'Vil du have, at vi skal gå ud og samle det op?'²⁹ Men han sagde: 'Nej, for at I ikke, når I samler ukrudtet op, også rykker hveden op med det.'³⁰ Lad begge vokse sammen indtil høsten. Ved høsttiden vil jeg sige til høstfolkene: "Saml først ukrudtet og bind det i bundter for at brænde det, men saml hveden i min lade.""

³¹ Han fortalte dem en anden lignelse: "Himmeriget ligner et sennepsfrø, som en mand tog og plantede i sin mark.³² Selvom det er det mindste af alle frø, bliver det, når det vokser, større end havens planter og bliver til et træ, så himlens fugle kommer og bygger rede i dets grene."

³³ Han fortalte dem en anden lignelse: "Himmeriget ligner surdej, som en kvinde tog og skjulte i tre mål mel, indtil det hele var gennemsyret."

³⁴ Jesus talte alt dette til skarerne i lignelser; han talte ikke til dem uden at bruge en lignelse.³⁵ Dette var for at opfylde, hvad der var talt ved profeten: "Jeg vil åbne min mund i lignelser; jeg vil udtale ting, der har været skjult siden verdens grundlæggelse."

³⁶ Derefter forlod han skarerne og gik ind i huset. Hans disciple kom til ham og sagde: "Forklar os lignelsen om ukrudtet i marken." ³⁷ Han svarede: "Den, der sår det gode sæd, er Menneskesønnen,³⁸ og marken er verden; det gode sæd står for rigets børn, og ukrudtet er den ondes børn.³⁹ Fjenden, der sår dem, er djævelen. Høsten er verdens ende, og høstfolkene er engle.⁴⁰ Som ukrudtet bliver samlet og brændt i ilden, sådan skal det også være ved verdens ende.⁴¹ Menneskesønnen vil sende sine engle ud, og de vil samle alt, hvad der forårsager synd, og alle, der gør ondt, ud af hans rige.⁴² De vil kaste dem i den brændende ovn, hvor der vil være sorg og tænderskæren.⁴³ Da skal de retfærdige skinne klart som solen i deres Faders rige. Lad dem, der har ører, høre.⁴⁴ "Himmeriget ligner en skat, der er skjult i en mark, som en mand fandt og skjulte igen; og i sin glæde gik han hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den mark.⁴⁵ "Ligeledes ligner himmeriget en købmand, der søger efter smukke

perler.⁴⁶ Da han fandt en kostbar perle, gik han bort og solgte alt, hvad han havde, og købte den.⁴⁷ "Igen ligner himmeriget et net, der blev kastet i havet og samlede fisk af enhver slags.⁴⁸ Da det var fyldt, trak de det op på bredden, satte sig ned og samlede de gode fisk i kurve, men kastede de dårlige bort.⁴⁹ Sådan skal det ske ved verdens ende. Englene skal komme og skille de onde fra de retfærdige⁵⁰ og kaste dem i ildovnen, hvor der vil være sorg og tænderskæren.

⁵¹ "Har I forstået alt dette?" spurgte Jesus. De sagde til ham, "Ja."⁵² Og han sagde til dem, "Derfor er enhver skriftklog, der er blevet en discipel i himmeriget, som en husejer, der bringer nye skatte såvel som gamle frem fra sit forrådskammer."

⁵³ Da Jesus havde afsluttet disse lignelser, gik han videre derfra.⁵⁴ Da han kom til sin hjemby, begyndte han at undervise folket i deres synagoge, og de blev forbløffede og sagde: "Hvor har denne mand fået denne visdom og disse mirakuløse kræfter fra?"⁵⁵ "Er dette ikke tømrerens søn? Er hans mor ikke kaldet Maria, og hans brødre Jakob, Josef, Simon og Judas?"⁵⁶ Og er ikke alle hans søstre iblandt os? Så hvor har denne mand fået alt dette fra?"⁵⁷ Og de tog anstød af ham. Men Jesus sagde til dem, "En profet er ikke uden ære undtagen i sin hjemby og i sit eget hus."⁵⁸ Og han gjorde ikke mange mirakler der på grund af deres mangel på tro.

14 I den periode blev Herodes tetrarken opmærksom på nyhederne om Jesus,² og han sagde til sine tjenere: "Dette er Johannes Døberen; han er blevet oprejst fra de døde, og det er derfor, mirakuløse kræfter er i arbejde i ham."

³ For Herodes havde taget Johannes i forvaring, bundet ham og sat ham i fængsel på grund af Herodias, hans bror Filip's hustru.⁴ For Johannes havde sagt til ham: "Det er imod loven for dig at have hende."⁵ Herodes ønskede at dræbe Johannes, men han frygtede folket, fordi de betragtede Johannes som en profet.

⁶ Men da Herodes' fødselsdag kom, dansede Herodias' datter foran gæsterne og behagede Herodes så meget,⁷ at han svor at give hende, hvad hun end bad om.⁸ Opfordret af sin mor sagde hun: "Giv mig her på et fad Johannes Døberens hoved."⁹ Kongen blev bedrøvet, men på grund af sine eder og

Matthæusevangeliet

sine middagsgæster befalede han, at det skulle gives. ¹⁰ Han sendte ordrer og lod Johannes halshugge i fængslet. ¹¹ Johannes' hoved blev præsenteret på et fad og givet til pigen, som derefter tog det til sin mor. ¹² Johannes' disciple kom, tog liget bort og begravede det; derefter gik de og fortalte Jesus det.

¹³ Da Jesus hørte om Johannes, trak han sig tilbage med båd til et afsides sted for sig selv. Men da skarerne hørte om dette, fulgte de ham til fods fra byerne. ¹⁴ Da han kom i land, så han en stor skare, følte medlidenhed med dem og helbredte deres syge.

¹⁵ Da det blev aften, kom disciplene til ham og sagde: "Dette er et øde sted, og det er allerede sent. Send skarerne bort, så de kan gå til landsbyerne og købe sig noget mad." ¹⁶ Men Jesus svarede: "Der er ingen grund til, at de skal gå; I skal give dem noget at spise." ¹⁷ De svarede: "Vi har her kun fem brød og to fisk." ¹⁸ Og han sagde: "Bring dem til mig." ¹⁹ Han beordrede folket til at sætte sig ned på græsset. Han tog de fem brød og de to fisk, så op mod himlen, takkede og brød brødene. Derefter gav han dem til disciplene, og disciplene gav dem til folket. ²⁰ De spiste alle og blev mætte, og disciplene samlede tolv kurve fulde af de stykker, der var tilovers. ²¹ De, der spiste, var omkring fem tusinde mænd, foruden kvinder og børn.

²² Straks beordrede Jesus disciplene til at gå ombord i båden og tage i forvejen over til den anden side, mens han sendte skaren bort. ²³ Efter at han havde sendt dem bort, gik han op på bjergsiden for sig selv for at bede. Da det blev aften, var han der alene, ²⁴ men båden var allerede et godt stykke fra land, slået af bølgerne, fordi vinden var imod den. ²⁵ I den fjerde nattevagt gik Jesus ud til dem, vandrende på havet. ²⁶ Da disciplene så ham vandre på havet, blev de skrækslagne og sagde: "Det er et spøgelse!" og skreg af frygt. ²⁷ Men Jesus beroligede dem straks og sagde: "Fat mod! Det er mig; frygt ikke." ²⁸ Peter svarede ham: "Herre, hvis det er dig, så byd mig at komme til dig på vandet." ²⁹ Og han sagde: "Kom." Så steg Peter ud af båden, gik på vandet og kom hen imod Jesus. ³⁰ Men da han så vinden, blev han bange og begyndte at synke og råbte: "Herre, frels mig!" ³¹ Jesus rakte straks sin hånd ud og greb fat i ham. "Du lidettroende," sagde han, "hvorfor tvivlede du?" ³² Da de steg op i båden,

lagde vinden sig. ³³ Så tilbad de, der var i båden, ham og sagde: "Sandelig, du er Guds Søn."

³⁴ Da de var kommet over, ankom de til Gennesaret.

³⁵ Og da mændene på det sted genkendte ham, sendte de bud til hele den omkringliggende egn og bragte til ham alle, der var syge; ³⁶ og de bad ham om at lade de syge blot røre ved kanten af hans kappe, og alle, der rørte ved den, blev helbredt.

15 Da kom nogle farisæere og skriftkloge til Jesus fra Jerusalem og spurgte, ² "Hvorfor overtræder dine disciple de gamles overlevering? De vasker ikke hænder, når de spiser."

³ Jesus svarede, "Og hvorfor overtræder I Guds bud for jeres overleverings skyld? ⁴ For Gud har sagt: 'Ær din far og din mor,' og: 'Den, der taler ondt om sin far eller mor, skal lide døden.' ⁵ Men I siger, at hvis nogen erklærer til sin far eller mor: 'Den hjælp, I kunne have fået fra mig, er en gave til Gud,' ⁶ så behøver de ikke at opfylde deres pligt over for deres far eller mor med det. Således ophæver I Guds ord for jeres overleverings skyld. ⁷ I hyklere! Esajas havde ret, da han profeterede om jer:

⁸ 'Dette folk ærer mig med deres læber, men deres hjerter er langt fra mig. ⁹ Deres tilbedelse er forgæves; deres lærdomme er kun menneskebud.'

¹⁰ Jesus samlede folkemængden og sagde: "Lyt og forstå. ¹¹ Det er ikke det, der går ind i munden, der gør et menneske urent, men det, der kommer ud af munden, det gør dem urene."

¹² Da kom disciplene til ham og sagde, "Ved du, at farisæerne blev forarget, da de hørte dette?" ¹³ Han svarede, "Enhver plante, som min himmelske Fader ikke har plantet, vil blive rykket op med rode. ¹⁴ Lad dem være; de er blinde vejledere. Hvis en blind leder en blind, vil begge falde i en grøft."

¹⁵ Peter sagde, "Hjælp os med at forstå lignelsen." ¹⁶ "Er I stadig uden forståelse?" spurgte Jesus dem. ¹⁷ "Ser I ikke, at hvad der går ind i munden, går i maven og derefter udskilles? ¹⁸ Men de ting, der kommer ud af munden, kommer fra hjertet, og disse gør et menneske urent. ¹⁹ For fra hjertet kommer onde tanker—mord, ægteskabsbrud, utugt, tyveri, falsk vidnesbyrd, bagvaskelse. ²⁰ Disse er, hvad der virkelig gør et menneske urent; men at spise med uvaskede hænder gør dem ikke urene."

Matthæusevangeliet

²¹ Jesus forlod det sted og trak sig tilbage til egnen omkring Tyrus og Sidon. ²² En kana'anæisk kvinde fra den egn kom til ham og råbte, "Herre, Davids søn, forbarm dig over mig! Min datter er hårdt besat af en dæmon." ²³ Men Jesus svarede hende ikke et ord. Så hans disciple kom til ham og bad ham, "Send hende væk, for hun bliver ved med at råbe efter os." ²⁴ Han svarede, "Jeg er kun sendt til de fortabte får af Israels hus." ²⁵ Kvinden kom og bøjede sig for ham. "Herre, hjælp mig!" sagde hun. ²⁶ Han svarede, "Det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og give det til hundene." ²⁷ "Ja, Herre," sagde hun, "men selv hundene spiser de krummer, der falder fra deres herrers bord." ²⁸ Da sagde Jesus til hende, "Kvinde, din tro er stor! Din bøn er hørt." Og hendes datter blev helbredt i det øjeblik.

²⁹ Jesus forlod det sted og rejste langs Galilæas sø. Så gik han op på en bjergskråning og satte sig. ³⁰ Store skarer kom til ham med de lamme, de blinde, de krøblinge, de stumme og mange andre, og lagde dem for hans fødder; og han helbredte dem. ³¹ Folkene blev forundrede, da de så de stumme tale, de krøblinge blive raske, de lamme gå, og de blinde se. Og de priste Israels Gud.

³² Jesus kaldte sine disciple til sig og sagde, "Jeg har medlidenhed med disse mennesker; de har allerede været hos mig i tre dage og har intet at spise. Jeg vil ikke sende dem bort sultne, for de kunne blive udmattede på vejen." ³³ Hans disciple svarede, "Hvor kan vi få nok brød i denne øde egn til at mætte sådan en skare?" ³⁴ "Hvor mange brød har I?" spurgte Jesus. "Syv," svarede de, "og nogle få små fisk." ³⁵ Han beordrede folkemængden til at sætte sig på jorden. ³⁶ Så tog han de syv brød og fiskene, og efter at have takket, brød han dem og gav dem til disciplene, og de gav dem videre til folket. ³⁷ Alle spiste og blev mætte. Bagefter samlede disciplene syv kurve fulde af de stykker, der var tilovers. ³⁸ De, der spiste, var fire tusinde mænd foruden kvinder og børn. ³⁹ Efter at have sendt skarerne bort, gik Jesus ombord i båden og tog til egnen omkring Magadan.

16 Farisæerne og saddukæerne nærmede sig Jesus for at teste Ham ved at bede om et tegn fra himlen. ² Han svarede, "Om aftenen siger I, 'Det bliver godt vejr, for himlen er rød,' ³ og om morgenen, 'I dag bliver det stormvejr, for himlen er rød og truende.' I ved, hvordan man tyder himlens udseende, men kan I ikke skelne tidernes tegn? ⁴ En

ond og utro generation søger et tegn, men intet skal gives undtagen Jonas' tegn." Og Han forlod dem og gik bort.

⁵ Da disciplene gik over til den anden side af søen, indså de, at de havde glemt at tage brød med. ⁶ Jesus advarede dem, "Vær forsigtige og hold jer på vagt mod farisæernes og saddukæernes indflydelse." ⁷ De diskuterede dette indbyrdes og sagde, "Det er fordi vi ikke tog noget brød med." ⁸ Bevidst om deres diskussion sagde Jesus, "I, som har så lidt tro, hvorfor taler I indbyrdes om, at I ikke har noget brød?" ⁹ Forstår I endnu ikke? Husker I ikke de fem brød til de fem tusinde, og hvor mange kurve I samlede? ¹⁰ Eller de syv brød til de fire tusinde, og hvor mange store kurve I samlede? ¹¹ Hvordan kan det være, at I ikke forstår, at jeg ikke talte til jer om brød? Men vær på vagt mod farisæernes og saddukæernes surdej." ¹² Så forstod de, at Han ikke sagde til dem, at de skulle vogte sig for surdejen i brød, men for farisæernes og saddukæernes lære.

¹³ Da Jesus kom til området ved Cæsarea Filippi, spurgte Han sine disciple, "Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?" ¹⁴ De svarede, "Nogle siger Johannes Døberen; andre siger Elias; og andre igen, Jeremias eller en af profeterne." ¹⁵ Han sagde til dem, "Men hvad med jer? Hvem siger I, at jeg er?" ¹⁶ Simon Peter svarede, "Du er Messias, den levende Guds Søn." ¹⁷ Jesus svarede, "Salig er du, Simon, Jonas' søn, for dette blev ikke åbenbaret for dig ved menneskelige midler, men af Min Fader i himlen." ¹⁸ Og jeg siger dig, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge Min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. ¹⁹ Jeg vil betro dig himmerigets nøgler; hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlen, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlen." ²⁰ Så beordrede Han sine disciple ikke at fortælle nogen, at Han var Kristus.

²¹ Fra den tid begyndte Jesus at forklare sine disciple, at Han måtte gå til Jerusalem og lide meget under de ældste, ypperstepræsterne og de skriftkloge, og at Han måtte blive dræbt og på den tredje dag blive oprejst til liv. ²² Peter tog Ham til side og begyndte at irettesætte Ham. "Gud forbyde det, Herre!" sagde han. "Dette skal aldrig ske for Dig!" ²³ Men Jesus vendte sig og sagde til Peter, "Vig bag mig, Satan! Du er en anstødssten for Mig; du har ikke Guds tanker, men menneskers."

Matthæusevangeliet

²⁴ Da sagde Jesus til sine disciple, "Hvis nogen vil følge Mig, skal han fornægte sig selv, tage sit kors op og følge Mig." ²⁵ For den, der søger at bevare sit liv, vil miste det, men den, der giver sit liv for Min skyld, vil finde det. ²⁶ Hvad gavn vil det være for nogen at vinde hele verden, men miste sin sjæl? Eller hvad kan nogen give i bytte for sin sjæl? ²⁷ For Menneskesønnen vil komme i sin Faders herlighed med sine engle, og da vil Han belønne hver person efter deres gerninger. ²⁸ "Sandelig siger jeg jer, nogle af dem, der står her, vil ikke opleve døden, før de ser Menneskesønnen komme i sit rige."

17 Efter seks dage tog Jesus Peter, Jakob og Johannes, Jakobs bror, med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene. ²

Han blev forvandlet for deres øjne; hans ansigt strålede som solen, og hans klæder blev hvide som lyset. ³ Pludselig viste Moses og Elias sig for dem og talte med Jesus. ⁴ Peter sagde til Jesus: "Herre, det er godt, at vi er her. Hvis du ønsker det, vil jeg sætte tre hytter op: en til dig, en til Moses og en til Elias." ⁵ Mens han endnu talte, overskyggede en lysende sky dem, og en stemme fra skyen sagde: "Dette er min elskede Søn, i ham har jeg velbehag; hør ham!" ⁶ Da disciplene hørte dette, blev de så bange, at de faldt ned på jorden. ⁷ Så kom Jesus hen til dem, rørte ved dem og sagde: "Rejs jer, og frygt ikke." ⁸ Da de så op, så de ingen undtagen Jesus selv.

⁹ Mens de gik ned fra bjerget, befalede Jesus dem: "Fortæl ikke nogen om synet, før Menneskesønnen er opstået fra de døde." ¹⁰ Disciplene spurgte ham: "Hvorfor siger de skriftkloge da, at Elias først skal komme?" ¹¹ Jesus svarede: "Jo, Elias kommer og skal genoprette alt. ¹² Men jeg siger jer, Elias er allerede kommet, og de genkendte ham ikke, men gjorde ved ham, hvad de ville. På samme måde skal Menneskesønnen lide under deres hænder." ¹³ Da forstod disciplene, at han talte til dem om Johannes Døberen.

¹⁴ Da de nåede folkemængden, kom en mand hen til Jesus, faldt på knæ for ham ¹⁵ og sagde: "Herre, forbarm dig over min søn. Han får anfald og lider frygteligt; han falder ofte i ilden eller i vandet. ¹⁶ Jeg bragte ham til dine disciple, men de kunne ikke helbrede ham." ¹⁷ Jesus svarede: "Du vantro og forvredne slægt, hvor længe skal jeg være hos jer? Hvor længe skal jeg holde jer ud? Bring drengen her til mig." ¹⁸ Jesus befalede dæmonen at forlade ham,

og den forlod drengen, som blev helbredt øjeblikkeligt.

¹⁹ Senere kom disciplene hen til Jesus i en rum og spurgte: "Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?" ²⁰ Han sagde til dem: "På grund af jeres lille tro. Sandelig siger jeg jer, hvis I har tro som et sennepsfrø, vil I sige til dette bjerg: 'Flyt dig herfra og dertil,' og det vil flytte sig; intet vil være umuligt for jer." ²¹ [Denne slags kan kun drives ud ved bøn og faste.]

²² Mens de opholdt sig i Galilæa, sagde Jesus til dem: "Menneskesønnen skal overgives i menneskers hænder; ²³ De vil slå ham ihjel, og på den tredje dag vil han opstå igen." Og disciplene blev dybt bedrøvede.

²⁴ Da de kom til Kapernaum, kom opkræverne af de to-drachme tempelskat til Peter og spurgte: "Betaler jeres lærer ikke tempelskat?" ²⁵ "Jo, det gør han," svarede Peter. Da han kom ind i huset, talte Jesus først: "Hvad mener du, Simon? Fra hvem opkræver jordens konger told og skatter—fra deres egne børn eller fra andre?" ²⁶ Peter svarede: "Fra andre." Jesus sagde til ham: "Så er børnene fritaget. ²⁷ Men for at vi ikke skal forarge dem, gå til søen og kast en line. Tag den første fisk, du fanger; åbn dens mund, og du vil finde en fire-drachme mønt. Tag den og giv den til dem for min og din skat."

18 På den tid kom disciplene til Jesus og spurgte: "Hvem er den største i himmeriget?" ² Han kaldte et barn til sig og stillede det midt iblandt dem. ³ Og han sagde: "Sandelig siger jeg jer, hvis I ikke omvender jer og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i himmeriget. ⁴ Den, der ydmyger sig som dette barn, er den største i himmeriget. ⁵ Og den, der tager imod et sådant barn i mit navn, tager imod mig. ⁶ Men hvis nogen bringer en af disse små, som tror på mig, til fald, var det bedre for ham at få en stor møllesten hængt om sin hals og blive sænket i havets dyb.

⁷ "Ve verden for forførelsernes skyld! For forførelser må komme, men ve det menneske, ved hvem forførelsen kommer! ⁸ Hvis din hånd eller din fod bringer dig til fald, så hug den af og kast den fra dig. Det er bedre for dig at gå ind til livet vanførelse eller lam end at have to hænder eller to fødder og blive kastet i den evige ild. ⁹ Og hvis dit øje bringer dig til fald, så riv det ud og kast det fra dig. Det er bedre for dig at

Matthæusevangeliet

gå ind til livet med ét øje end at have to øjne og blive kastet i helvedes ild.

¹⁰ "Se til, at I ikke ringeagter en af disse små. For jeg siger jer, at deres engle i himlen altid ser min himmelske Faders ansigt. ¹¹ [For Menneskesønnen er kommet for at frelse det fortabte.] ¹² "Hvad mener I? Hvis en mand ejer hundrede får og et af dem farer vild, vil han så ikke lade de nioghalvfems blive på bjergene og gå ud for at lede efter det, der er faret vild? ¹³ Og hvis han finder det, sandelig siger jeg jer, han glæder sig mere over det end over de nioghalvfems, der ikke er faret vild. ¹⁴ På samme måde er det ikke jeres himmelske Faders vilje, at en eneste af disse små skal gå fortabt.

¹⁵ "Hvis din bror eller søster synder, så gå hen og påtæl det under fire øjne; hvis de lytter til dig, har du vundet dem. ¹⁶ Men hvis de ikke lytter, så tag en eller to andre med, for at enhver sag kan afgøres ved to eller tre vidners udsagn. ¹⁷ Hvis de nægter at høre dem, så sig det til menigheden; og hvis de nægter at høre menigheden, så lad dem være som en hedning eller en tolder for dig. ¹⁸ "Sandelig siger jeg jer, alt, hvad I binder på jorden, skal være bundet i himlen, og alt, hvad I løser på jorden, skal være løst i himlen. ¹⁹ "Ydermere siger jeg jer, at hvis to af jer på jorden bliver enige om at bede om noget som helst, skal det blive dem givet af min Fader i himlen. ²⁰ For hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, der er jeg midt iblandt dem."

²¹ Da kom Peter til Jesus og spurgte: "Herre, hvor mange gange skal jeg tilgive min bror eller søster, der synder imod mig? Op til syv gange?" ²² Jesus svarede: "Jeg siger dig, ikke op til syv gange, men op til syvoghalvfjerds gange.

²³ "Derfor er himmeriget ligesom en konge, der ville gøre regnskab med sine tjenere. ²⁴ Da han begyndte opgørelsen, blev en mand, der skyldte ham ti tusind talenter, ført frem for ham. ²⁵ Da han ikke kunne betale, befalede herren, at han, hans hustru, hans børn og alt, hvad han ejede, skulle sælges for at betale gælden. ²⁶ Tjeneren faldt på knæ for ham. 'Vær tålmodig med mig,' bad han, 'så vil jeg betale alt.' ²⁷ Herrens medlidenhed med den tjener gjorde, at han eftergav ham gælden og lod ham gå. ²⁸ Men da den tjener gik ud, fandt han en af sine medtjenere, der skyldte ham hundrede denarer. Han greb ham og begyndte at kvæle ham. 'Betal, hvad du

skylder mig!' krævede han. ²⁹ Hans medtjener faldt på knæ og bad ham, 'Vær tålmodig med mig, så vil jeg betale det.' ³⁰ Men han nægtede. I stedet gik han hen og lod manden kaste i fængsel, indtil han kunne betale gælden. ³¹ Da de andre tjenere så, hvad der var sket, blev de oprørte og gik hen og fortalte deres herre alt, hvad der var sket. ³² Så kaldte herren tjeneren ind. 'Du onde tjener,' sagde han, 'jeg eftergav dig hele din gæld, fordi du bad mig. ³³ Burde du ikke have vist barmhjertighed mod din medtjener, ligesom jeg viste barmhjertighed mod dig?' ³⁴ I sin vrede overgav herren ham til bødlerne, indtil han kunne betale alt, hvad han skyldte. ³⁵ "På samme måde vil min himmelske Fader behandle hver af jer, medmindre I tilgiver jeres bror eller søster af hjertet."

19 Da Jesus havde afsluttet disse ord, forlod han Galilæa og gik ind i Judæas område på den anden side af Jordan. ² Et stort antal mennesker fulgte ham, og han helbredte dem der.

³ Nogle farisæere nærmede sig ham, for at teste ham og spurgte: "Er det tilladt for en mand at skille sig fra sin hustru af en hvilken som helst grund?" ⁴ Han svarede, "Har I ikke læst, at Skaberens fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde, ⁵ og sagde, 'Derfor skal en mand forlade sin far og mor og forenes med sin hustru, og de to skal blive ét kød'? ⁶ Således er de ikke længere to, men nu ét kød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet, må ingen adskille." ⁷ De spurgte ham, "Hvorfor befalede Moses så, at en mand skal give sin hustru et skilsmissebrev og sende hende bort?" ⁸ Han svarede, "Moses tillod jer at skille jer fra jeres hustruer på grund af jeres hårdhertighed, men det var ikke sådan fra begyndelsen. ⁹ Jeg siger jer, enhver der skiller sig fra sin hustru, undtagen for utroskab, og gifter sig med en anden, begår ægteskabsbrud."

¹⁰ Disciplene sagde til ham, "Hvis dette er situationen mellem en mand og hans hustru, er det bedre ikke at gifte sig." ¹¹ Han sagde til dem, "Ikke alle kan acceptere dette ord, men kun dem, det er givet til. ¹² For der er eunukker, som blev født sådan, og der er eunukker, som blev gjort til eunukker af andre, og der er dem, der vælger at leve som eunukker for himmerigets skyld. Lad enhver acceptere dette, som kan."

Matthæusevangeliet

¹³ Så blev børn bragt til ham, for at han skulle lægge sine hænder på dem og bede, men disciplene irettesatte dem. ¹⁴ Jesus sagde, "Lad børnene komme til mig, og hindr dem ikke, for himmeriget tilhører sådanne som dem." ¹⁵ Efter at have lagt sine hænder på dem, forlod han stedet.

¹⁶ Og en kom til ham og spurgte, "Mester, hvad godt skal jeg gøre for at opnå evigt liv?" ¹⁷ Han svarede, "Hvorfor spørger du mig om, hvad der er godt? Der er kun én, der er god. Hvis du vil gå ind til livet, hold budene." ¹⁸ "Hvilke?" spurgte han. Jesus svarede, "Du må ikke begå mord, du må ikke stjæle, du må ikke afgive falsk vidnesbyrd, ¹⁹ respekter din far og mor, og sørg for din næste som dig selv." ²⁰ Den unge mand sagde til ham, "Jeg har overholdt alt dette. Hvad mangler jeg stadig?" ²¹ Jesus sagde til ham, "Hvis du vil være fuldkommen, gå, sælg dine ejendele og giv til de fattige, og du vil have en skat i himlen. Kom så, følg mig." ²² Da den unge mand hørte dette, gik han bedrøvet bort, for han havde stor rigdom.

²³ Så sagde Jesus til sine disciple, "Sandelig siger jeg jer, det er svært for en rig person at komme ind i himmeriget. ²⁴ Desuden er det lettere for en kamel at gå gennem et nåleøje end for en rig person at komme ind i Guds rige." ²⁵ Da disciplene hørte dette, blev de meget forundrede og spurgte, "Hvem kan da blive frelst?" ²⁶ Jesus så på dem og sagde, "For mennesker er dette umuligt, men med Gud er alle ting mulige."

²⁷ Peter svarede, "Vi har forladt alt for at følge dig! Hvad vil der så være for os?" ²⁸ Jesus sagde til dem, "Sandelig siger jeg jer, i fornyelsen af alle ting, når Menneskesønnen sidder på sin herlige trone, skal I, som har fulgt mig, også sidde på tolv troner og dømme Israels tolv stammer. ²⁹ Og enhver, der har forladt huse eller brødre eller søstre eller far eller mor eller børn eller marker for min skyld, vil modtage mange gange så meget og vil arve evigt liv. ³⁰ Mange, der er de første, vil blive de sidste, og mange, der er de sidste, vil blive de første.

20 "For Himmeriget kan sammenlignes med en jordejer, som gik ud tidligt om morgenen for at hyre arbejdere til sin vingård. ² Efter at have aftalt med arbejderne om en denar for dagen, sendte han dem ind i sin vingård. ³ Omkring den tredje time gik han ud og så andre stå ledige på

torvet. ⁴ Han sagde til dem: 'Gå også I ind i vingården, og jeg vil betale jer, hvad der er retfærdigt.' Så de gik. ⁵ Han gik ud igen omkring den sjette og den niende time og gjorde det samme. ⁶ Og omkring den ellefte time gik han ud og fandt andre stående omkring. Han spurgte dem: 'Hvorfor har I stået her ledige hele dagen?' ⁷ De svarede: 'Fordi ingen har hyret os.' Han sagde til dem: 'Gå også I ind i vingården.'

⁸ Da det blev aften, sagde ejeren af vingården til sin forvalter: 'Kald arbejderne og betal dem deres løn, begyndende med de sidste og sluttende med de første.' ⁹ De arbejdere, der blev hyret omkring den ellefte time, kom og modtog hver en denar. ¹⁰ Da de, der blev hyret først, kom, forventede de at modtage mere, men hver af dem modtog også en denar. ¹¹ Da de modtog den, begyndte de at knurre mod jordejer. ¹² De sagde: 'Disse sidste har kun arbejdet én time, og du har gjort dem lige med os, som har båret dagens byrde og den brændende hede.' ¹³ Men han svarede en af dem: 'Ven, jeg er ikke uretfærdig mod dig. Aftalte du ikke med mig om en denar?' ¹⁴ Tag det, der er dit, og gå. Jeg ønsker at give denne sidste det samme som jeg gav dig. ¹⁵ Er det ikke lovligt for mig at gøre, hvad jeg ønsker, med mine egne penge? Eller er dit øje misundeligt, fordi jeg er generøs?' ¹⁶ På denne måde vil de sidste blive de første, og de første vil blive de sidste."

¹⁷ Mens Jesus var på vej til Jerusalem, tog han de tolv disciple til side og sagde til dem, ¹⁸ "Vi går op til Jerusalem, og Menneskesønnen vil blive overgivet til ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de vil dømme ham til døden. ¹⁹ De vil overgive ham til hedningerne for at håne, piske og korsfæste ham, og på den tredje dag vil han blive oprejst til liv."

²⁰ Da nærmede Zebedæus' sønners mor sig Jesus med sine sønner, knælende ned og fremsatte en anmodning til ham. ²¹ Han spurgte hende: "Hvad ønsker du?" Hun svarede: "Giv, at disse to mine sønner må sidde, en ved din højre og en ved din venstre, i dit rige." ²² Jesus svarede: "I ved ikke, hvad I beder om. Er I i stand til at drikke det bæger, som jeg er ved at drikke?" De sagde til ham: "Det er vi i stand til." ²³ Han sagde til dem: "I skal ganske vist drikke mit bæger, men at sidde ved min højre eller venstre er ikke for mig at give. Disse pladser er for dem, som de er forberedt af min Fader." ²⁴ Da de ti hørte om dette, blev de vrede på de to brødre. ²⁵

Matthæusevangeliet

Jesus kaldte dem sammen og sagde: "I ved, at herskerne over hedningerne hersker over dem, og deres høje embedsmænd udøver myndighed over dem.²⁶ Sådan skal det ikke være blandt jer. Den, der ønsker at blive stor blandt jer, skal være jeres tjener,²⁷ og den, der ønsker at være den første, skal være jeres tjener—²⁸ for Menneskesønnen kom ikke for at blive tjent, men for at tjene, og for at give sit liv som en løsesum for mange."

²⁹ Da de forlod Jeriko, fulgte en stor skare ham.³⁰ To blinde mænd sad ved vejkanterne, og da de hørte, at Jesus gik forbi, råbte de: "Herre, Davids søn, forbarm dig over os!"³¹ Skaren irrettesatte dem og bad dem være stille, men de råbte endnu højere: "Herre, Davids søn, forbarm dig over os!"³² Jesus standsede og kaldte dem over. "Hvad vil I have, at jeg skal gøre for jer?" spurgte han.³³ De sagde til ham: "Herre, vi vil gerne have vores syn."³⁴ Bevæget af medfølelse rørte Jesus ved deres øjne, og straks fik de deres syn og fulgte ham.

21 Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple afsted,² og sagde til dem: "Gå ind i landsbyen foran jer, og straks vil I finde et æsel bundet, med et føl ved siden af hende. Løs dem og bring dem til mig.³ Hvis nogen spørger jer, skal I sige: 'Herren har brug for dem,' og han vil sende dem uden tøven."⁴ Dette skete for at opfylde det, der var talt gennem profeten:⁵ "Sig til Zions datter: 'Se, din konge kommer til dig, sagtmødig og ridende på et æsel, ja, på et føl, en æselhoppes føl.'" ⁶ Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde befalet dem.⁷ De bragte æselet og føllet og lagde deres kapper på dem, og Jesus satte sig på dem.⁸ En stor skare bredte deres kapper ud på vejen, mens andre skar grene af træerne og lagde dem på vejen.⁹ Skarerne, der gik foran ham og de, der fulgte efter, råbte: "Hosanna, Davids søn! Velsignet er han, som kommer i Herrens navn! Hosanna i det højest!"¹⁰ Da Jesus kom ind i Jerusalem, blev hele byen bevæget og spurgte: "Hvem er dette?"¹¹ Skarerne svarede: "Dette er Jesus, profeten fra Nazaret i Galilæa."

¹² Jesus gik ind i tempelgårdene og drev alle dem ud, der købte og solgte der. Han væltede vekselerernes borde og sælgernes stole.¹³ Og han sagde til dem: "Der står skrevet: 'Mit hus skal kaldes et bedehus,' men I har gjort det til en 'røverhule.'" ¹⁴

De blinde og de lamme kom til ham i templet, og han helbredte dem.¹⁵ Men da ypperstepræsterne og de skriftkloge så de vidunderlige ting, han gjorde, og børnene, der råbte i tempelgårdene: "Hosanna, Davids søn," blev de vrede.¹⁶ "Hører du, hvad disse børn siger?" spurgte de ham. "Ja," svarede Jesus, "har I aldrig læst: 'Fra spædbørns og diendes mund har du beredt dig lovsang?'" ¹⁷ Derefter forlod han dem og gik ud af byen til Betania, hvor han overnattede.

¹⁸ Tidligt om morgenen, da Jesus vendte tilbage til byen, blev han sulten.¹⁹ Da han så et figentræ ved vejen, gik han hen til det, men fandt intet på det undtagen blade. Han sagde til det: "Aldrig mere skal du bære frugt!" Straks visnede træet.²⁰ Da disciplene så det, undrede de sig og spurgte: "Hvordan kunne figentræet visne så hurtigt?" ²¹ Jesus svarede: "Sandelig siger jeg jer, hvis I har tro og ikke tvivler, vil I ikke kun gøre, hvad der blev gjort ved figentræet, men selv hvis I siger til dette bjerg: 'Løft dig op og kast dig i havet,' vil det ske."²² Og hvad I end beder om i bøn, troende, vil I modtage."

²³ Da Jesus gik ind i tempelgårdene, kom ypperstepræsterne og folkets ældste til ham, mens han underviste, og spurgte: "Med hvilken myndighed gør du disse ting, og hvem har givet dig denne myndighed?" ²⁴ Jesus svarede: "Jeg vil også stille jer et spørgsmål. Hvis I svarer mig, vil jeg fortælle jer, med hvilken myndighed jeg gør disse ting."²⁵ Johannes' dåb, hvor var den fra? Fra himlen eller fra mennesker?" De drøftede det indbyrdes og sagde: "Hvis vi siger, 'Fra himlen,' vil han spørge, 'Hvorfor troede I ham så ikke?'" ²⁶ Men hvis vi siger, 'Fra mennesker,' frygter vi folket, for alle anser Johannes for en profet."²⁷ Så de svarede Jesus: "Vi ved det ikke." Da sagde han: "Så vil jeg heller ikke fortælle jer, med hvilken myndighed jeg gør disse ting."

²⁸ "Hvad mener I? En mand havde to sønner. Han gik til den første og sagde: 'Søn, gå ud og arbejd i vingården i dag.'²⁹ 'Jeg vil ikke,' svarede han, men bagefter fortrød han og gik.³⁰ Faderen gik til den anden søn og sagde det samme. Han svarede: 'Jeg vil, herre,' men han gik ikke."³¹ Hvilken af de to gjorde, hvad hans far ønskede?" "Den første," svarede de. Jesus sagde til dem: "Sandelig siger jeg jer, toldere og skøger går ind i Guds rige før jer."³² For Johannes kom til jer på retfærdighedens vej, og I troede ham ikke, men toldere og skøger troede

Matthæusevangeliet

ham. Og selv efter at have set dette, ændrede I ikke sind og troede ham.

³³ "Hør en anden lignelse: Der var en jordejer, som plantede en vingård, satte et hegn omkring den, gravede en vinpresse i den og byggede et vagttårn. Så lejede han vingården ud til nogle bønder og rejste bort. ³⁴ Da høsttiden nærmede sig, sendte han sine tjenere til forpagterne for at indsamle sin del af høsten. ³⁵ Forpagterne greb hans tjenere; de mishandlede en, dræbte en anden og stenede en tredje. ³⁶ Han sendte andre tjenere, flere end første gang, og forpagterne behandlede dem på samme måde. ³⁷ Til sidst sendte han sin søn til dem, idet han tænkte: 'De vil vise respekt for min søn.' ³⁸ Men da forpagterne så sønnen, sagde de til hinanden: 'Dette er arvingen. Kom, lad os dræbe ham og tage hans arv.' ³⁹ Så tog de ham, kastede ham ud af vingården og dræbte ham. ⁴⁰ Når ejeren af vingården kommer, hvad vil han så gøre med de forpagtere?" ⁴¹ De svarede: "Han vil bringe de usle til en ussel ende og leje vingården ud til andre forpagtere, som vil give ham hans del af høsten til tiden." ⁴² Jesus sagde til dem: "Har I aldrig læst i Skrifterne: 'Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnestenen; Herren har gjort dette, og det er underfuldt i vores øjne?' ⁴³ Derfor siger jeg jer, at Guds rige vil blive taget fra jer og givet til et folk, der vil bære dets frugt. ⁴⁴ Enhver, der snubler over denne sten, vil blive knust, og enhver, den falder på, vil blive knust." ⁴⁵ Da ypperstepræsterne og farisæerne hørte Jesu lignelser, indså de, at han talte om dem. ⁴⁶ De søgte en måde at arrestere ham på, men de frygtede skarerne, fordi folket anså ham for en profet.

22 Jesus talte til dem igen i lignelser og sagde: ² "Himmeriget ligner en konge, der holdt bryllupsfest for sin søn. ³ Han sendte sine tjenere ud for at kalde dem, der var inviteret til festen, men de ville ikke komme. ⁴ Han sendte igen andre tjenere og sagde: 'Sig til de inviterede: Se, jeg har forberedt mit måltid; mine okser og fedekvæg er slagtet, og alt er klart. Kom til bryllupsfesten.' ⁵ Men de tog ikke hensyn og gik deres vej, en til sin mark, en anden til sin forretning. ⁶ De andre greb hans tjenere, mishandlede dem og dræbte dem. ⁷ Kongen blev rasende. Han sendte sin hær og ødelagde disse mordere og brændte deres by. ⁸ Så sagde han til sine tjenere: 'Bryllupsfesten er forberedt, men de

inviterede var ikke værdige. ⁹ Gå derfor ud til hovedvejene og inviter så mange, som I finder, til festen.' ¹⁰ Så gik tjenerne ud på gaderne og samlede alle, de fandt, både onde og gode, og bryllupssalen blev fyldt med gæster.

¹¹ Men da kongen kom ind for at se gæsterne, bemærkede han en mand, der ikke var klædt i bryllupstøj. ¹² Han spurgte, 'Ven, hvordan er du kommet ind her uden bryllupstøj?' Manden var mållos. ¹³ Så sagde kongen til tjenerne: 'Bind ham på hænder og fødder, og kast ham ud i mørket udenfor, hvor der vil være gråd og tænders gnidsel.' ¹⁴ For mange er kaldet, men få er udvalgt.

¹⁵ Så gik farisæerne ud og lagde råd op om, hvordan de kunne fange ham i hans ord. ¹⁶ De sendte deres disciple til ham sammen med herodianerne og sagde: "Mester, vi ved, at du er sandfærdig og lærer Guds vej i sandhed, og du bryder dig ikke om nogens mening, for du lader dig ikke påvirke af ydre fremtoning. ¹⁷ Sig os derfor, hvad du mener: Er det lovligt at betale skat til kejseren eller ej?" ¹⁸ Men Jesus, som kendte deres ondskab, sagde: "Hvorfor frister I mig, I hyklere?" ¹⁹ Vis mig mønten, der bruges til skatten." De bragte ham en denar, ²⁰ og han spurgte dem: "Hvis billede og indskrift er dette?" ²¹ "Kejserens," svarede de. Så sagde han til dem: "Giv derfor kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er." ²² Da de hørte dette, undrede de sig, og de forlod ham og gik deres vej.

²³ Samme dag kom saddukæerne, som benægter opstandelsen, til ham med et spørgsmål. ²⁴ "Mester," sagde de, "Moses sagde: 'Hvis en mand dør uden at have børn, skal hans bror gifte sig med enken og oprejse afkom for ham.' ²⁵ Nu var der syv brødre hos os. Den første giftede sig og døde, og uden at have børn efterlod han sin hustru til sin bror. ²⁶ Det samme skete med den anden og tredje bror, helt ned til den syvende. ²⁷ Til sidst døde kvinden også. ²⁸ I opstandelsen, hvis hustru vil hun da være af de syv, da alle var gift med hende?" ²⁹ Jesus svarede: "I tager fejl, fordi I ikke kender Skrifterne eller Guds kraft. ³⁰ For i opstandelsen gifter de sig hverken eller bliver giftet bort, men er som englene i himlen. ³¹ Men angående de dodes opstandelse, har I ikke læst, hvad Gud sagde til jer, ³² 'Jeg er Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud'? Han er de levendes Gud, ikke de dodes." ³³ Folkemængden hørte dette og blev forbløffet over hans lære.

Matthæusevangeliet

³⁴ Da farisæerne hørte, at Jesus havde bragt saddukæerne til tavshed, samledes de. ³⁵ En af dem, en lovkyndig, prøvede ham med dette spørgsmål: ³⁶ "Mester, hvilket bud er det største i loven?" ³⁷ Jesus svarede: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind." ³⁸ Dette er det fornemste og største bud. ³⁹ Og det andet er ligesom det: 'Du skal elske din næste som dig selv.' ⁴⁰ Disse to bud er grundlaget for hele loven og profeterne."

⁴¹ Mens farisæerne var forsamlede, spurgte Jesus dem, ⁴² "Hvad mener I om Messias? Hvis søn er han?" De svarede, "Davids søn." ⁴³ Han sagde til dem: "Hvordan kan det så være, at David, inspireret af Ånden, kalder ham 'Herre'? For han siger,

⁴⁴ 'Herren sagde til min Herre: "Sæt dig ved min højre hånd indtil jeg lægger dine fjender under dine fødder."'

⁴⁵ Hvis David kalder ham 'Herre,' hvordan kan han så være hans søn?" ⁴⁶ Ingen kunne svare ham et ord, og fra den dag turde ingen længere stille ham spørgsmål.

23 Da talte Jesus til skarerne og sine disciple, ² og sagde: "De skriftkloge og farisæerne har sat sig på Moses' stol. ³ Derfor skal I gøre og overholde alt, hvad de siger til jer, men følg ikke deres eksempel, for de praktiserer ikke, hvad de prædiker. ⁴ De binder tunge byrder sammen og lægger dem på folks skuldre, men de selv vil ikke røre dem med en finger. ⁵ Alle deres handlinger gør de for at blive set af andre: de gør deres bønneremme brede og kvasterne på deres klæder lange; ⁶ de glæder sig over de fornemme pladser ved festmåltiderne og de bedste pladser i synagogerne; ⁷ de nyder hilsenerne på markedspladserne og at blive kaldt 'Rabbi' af andre. ⁸ Men I skal ikke kaldes 'Rabbi', for I har én Lærer, og I er alle søskende. ⁹ Og kald ikke nogen på jorden 'fader', for I har én Fader, som er i himlen. ¹⁰ I skal heller ikke kaldes ledere, for I har én Leder, Kristus. ¹¹ Den, der er størst blandt jer, skal være jeres tjener. ¹² For den, der ophøjer sig selv, vil blive ydmyget, og den, der ydmyger sig selv, vil blive ophøjet.

¹³ "Men ve jer, skriftkloge og farisæere, hyklere! I lukker himmerigets dør i ansigtet på folk. I går ikke selv ind, og I tillader heller ikke dem, der er på vej ind, at gå ind. ¹⁴ [14] ¹⁵ "Ve jer, skriftkloge og

farisæere, hyklere! I rejser over land og hav for at gøre en enkelt tilhængere, og når de bliver det, gør I dem til et barn af helvede dobbelt så meget som I selv. ¹⁶ "Ve jer, blinde vejledere! I siger, 'Hvis nogen sværger ved templet, betyder det ingenting; men hvis nogen sværger ved guldet i templet, er de bundet af den ed.' ¹⁷ I blinde tåber! Hvad er vigtigst: guldet, eller templet, der helliger guldet? ¹⁸ Og I siger, 'Hvis nogen sværger ved alteret, betyder det ingenting; men hvis nogen sværger ved gaven på alteret, er de bundet af den ed.' ¹⁹ I blinde mænd! Hvad er vigtigst: gaven, eller alteret, der gør gaven hellig? ²⁰ Derfor, den der sværger ved alteret, sværger ved det og ved alt, hvad der er på det. ²¹ Og den der sværger ved templet, sværger ved det og ved ham, der bor i det. ²² Og den der sværger ved himlen, sværger ved Guds trone og ved ham, der sidder på den.

²³ "Ve jer, skriftkloge og farisæere, hyklere! I giver tiende af jeres krydderier—mynte, dild og kommen. Men I har forsømt lovens vigtigere sager—retfærdighed, barmhjertighed og trofasthed. Disse burde I have praktiseret uden at forsøme de andre. ²⁴ I blinde vejledere! I sier en myg fra, mens I sluger en kamel. ²⁵ "Ve jer, skriftkloge og farisæere, hyklere! I renser ydersiden af bægeret og fadet, men indeni er de fulde af grådighed og selvforkælelse. ²⁶ Blinde farisæer! Rens først indersiden af bægeret og fadet, så vil ydersiden også blive ren. ²⁷ "Ve jer, skriftkloge og farisæere, hyklere! I er som kalkede grave, der ser smukke ud udenpå, men indeni er de fulde af de dødes knogler og al urenhed. ²⁸ På samme måde ser I retfærdige ud for folk udenpå, men indeni er I fulde af hykleri og lovløshed. ²⁹ "Ve jer, skriftkloge og farisæere, hyklere! I bygger gravene for profeterne og dekorerer de retfærdiges grave. ³⁰ Og I siger, 'Hvis vi havde levet i vore forfædres dage, ville vi ikke have været partnere med dem i at udgyde profeternes blod.' ³¹ Ved at sige dette, anerkender I, at I er efterkommere af dem, der myrdede profeterne. ³² Så opfyld da, hvad jeres forfædre begyndte! ³³ I slanger! I øgleyngel! Hvordan vil I undslippe at blive dømt til helvede? ³⁴ Derfor sender jeg jer profeter, vismænd og skriftkloge. Nogle af dem vil I dræbe og korsfæste; andre vil I piske i jeres synagoger og forfølge fra by til by. ³⁵ Og således vil alt det retfærdige blod, der er blevet udgydt på jorden, komme over jer, fra den retfærdige Abels blod til blodet af Zakarias, søn af Berekias,

Matthæusevangeliet

som I dræbte mellem templet og alteret. ³⁶ Sandelig, jeg siger jer, alt dette vil falde over denne generation.

³⁷ "Jerusalem, Jerusalem, du som dræber profeterne og stener dem, der er sendt til dig, hvor ofte har jeg ønsket at samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, men I ville ikke. ³⁸ Se, jeres hus bliver overladt til jer øde. ³⁹ For jeg siger jer, I vil kun se mig igen, når I udråber, 'Velsignet er han, som kommer i Herrens navn.'"

24 Jesus forlod templet og var på vej, da hans disciple kom hen for at påpege tempelbygningerne for ham. ² Han svarede dem: "Ser I alle disse ting? Sandelig siger jeg jer, ikke én sten her skal blive tilbage på den anden; alle vil blive kastet ned."

³ Da han sad på Oliebjerget, kom disciplene til ham privat og spurgte: "Sig os, hvornår vil dette ske, og hvad vil være tegnet på din komme og verdens ende?" ⁴ Jesus svarede dem: "Pas på, at ingen vildleder jer. ⁵ For mange vil komme i mit navn og sige: 'Jeg er Messias,' og de vil vildlede mange. ⁶ I vil høre om krige og rygter om krige; se, at I ikke bliver forskrækkede. Sådanne ting må ske, men enden er endnu ikke. ⁷ Nationer vil rejse sig mod hinanden, og riger vil støde sammen. Der vil være hungersnød og jordskælv forskellige steder. ⁸ Alt dette er blot begyndelsen på veerne.

⁹ "Da vil I blive overgivet til forfølgelse og dræbt, og I vil blive hadet af alle nationer på grund af mit navn. ¹⁰ På det tidspunkt vil mange falde fra troen og vil forråde og hade hinanden, ¹¹ og mange falske profeter vil opstå og vildlede mange. ¹² På grund af lovløshedens tiltagelse vil kærligheden hos de fleste blive kold, ¹³ men den, der holder ud til enden, vil finde frelse. ¹⁴ Og dette evangelium om riget vil blive forkyndt i hele verden som et vidnesbyrd for alle nationer, og så vil enden komme.

¹⁵ "Når I ser ødelæggelsens vederstyggelighed, som der er talt om gennem profeten Daniel, stå på det hellige sted—lad læseren forstå— ¹⁶ på det tidspunkt skal de, der er i Judæa, flygte til bjergene. ¹⁷ De, der er på taget, skal ikke gå ned for at tage noget ud af huset. ¹⁸ De, der er i marken, skal ikke gå tilbage for at hente deres kappe. ¹⁹ Det vil være vanskeligt i de dage for gravide kvinder og ammende mødre! ²⁰ Bed om, at jeres flugt ikke sker om vinteren eller på en

sabbat. ²¹ For da vil der være en stor trængsel, som ikke er set siden verdens begyndelse indtil nu—og aldrig vil blive set igen. ²² Hvis de dage ikke blev forkortet, ville ingen overleve, men for de udvalgte skyld vil de dage blive forkortet.

²³ På det tidspunkt, hvis nogen siger til jer, 'Se, her er Messias!' eller, 'Der er han!' tro det ikke. ²⁴ For bedragere, der hævder at være Messias, og falske profeter vil opstå og udføre store tegn og undere for at vildlede, om muligt, selv de udvalgte. ²⁵ Husk, jeg har fortalt jer det på forhånd. ²⁶ Derfor, hvis nogen siger til jer, 'Han er i ørkenen,' gå ikke derud; eller, 'Han er i de indre rum,' tro det ikke. ²⁷ For ligesom lynet kommer fra øst og er synligt selv i vest, sådan vil Menneskesønnens komme være. ²⁸ Hvor der er et lig, der vil gribbene samles.

²⁹ "Straks efter trængslen i de dage

'vil solen blive formørket, og månen vil ikke give sit lys; stjernerne vil falde fra himlen, og de himmelske kræfter vil blive rystet.'

³⁰ Så vil Menneskesønnens tegn vise sig i himlen. Da vil alle jordens folk sørge, når de ser Menneskesønnen komme på himlens skyer med magt og stor herlighed. ³¹ Og han vil sende sine engle med en høj trompetlyd, og de vil samle hans udvalgte fra de fire verdenshjørner, fra den ene ende af himlen til den anden.

³² "Lær nu denne lektie fra figentræet: Så snart dets gren bliver blød og dets blade springer ud, ved I, at sommeren er nær. ³³ På samme måde, når I ser alle disse ting, ved I, at det er nær, lige ved døren. ³⁴ Sandelig siger jeg jer, denne generation vil bestemt ikke forgå, før alle disse ting er sket. ³⁵ Himmel og jord vil forgå, men mine ord vil aldrig forgå.

³⁶ "Men om den dag eller time ved ingen, ikke engang englene i himlen, ej heller Sønnen, men kun Faderen. ³⁷ Ligesom det var i Noas dage, sådan vil det være ved Menneskesønnens komme. ³⁸ For i dagene op til syndfloden spiste og drak folk, giftede sig og blev gift, indtil den dag Noa gik ind i arken; ³⁹ og de var uvidende om, hvad der ville ske, indtil syndfloden kom og tog dem alle bort. Sådán vil det være ved Menneskesønnens komme. ⁴⁰ To mænd vil være i marken; den ene vil blive taget, og den anden efterladt. ⁴¹ To kvinder vil male med en håndkværn; den ene vil blive taget, og den anden efterladt.

Matthæusevangeliet

⁴² "Vær derfor årvågne, for I ved ikke, hvilken dag jeres Herre vil komme. ⁴³ Men forstå dette: Hvis husets ejer havde vidst, på hvilket tidspunkt af natten tyven kom, ville han have holdt vagt og ikke tilladt sit hus at blive brudt ind i. ⁴⁴ Så I skal også være forberedte, for Menneskesønnen vil komme i en time, hvor I ikke forventer ham.

⁴⁵ "Hvem er så den trofaste og kloge tjener, som herren har sat over sine tjenere i husholdningen for at give dem deres mad til rette tid? ⁴⁶ Salig er den tjener, hvis herre finder ham gøre således, når han vender tilbage. ⁴⁷ Sandelig siger jeg jer, han vil sætte ham over alle sine ejendele. ⁴⁸ Men antag, at den tjener er ond og siger til sig selv, 'Min herre er forsinket,' ⁴⁹ og han begynder derefter at mishandle sine medtjenere og spise og drikke med drankere. ⁵⁰ Den tjeners herre vil komme på en dag, hvor han ikke forventer det, og på en time, han ikke er klar over. ⁵¹ Han vil straffe ham hårdt og tildele ham en plads med hyklerne, hvor der vil være gråd og tænderskæren.

25 "På det tidspunkt vil himmeriget ligne ti jomfruer, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen. ² Fem af dem handlede uforstandigt, og fem handlede klogt. ³ De uforstandige tog deres lamper, men tog ikke ekstra olie med sig. ⁴ De kloge tog derimod olie i flasker sammen med deres lamper. ⁵ Brudgommen lod vente på sig, og de blev alle søvnige og faldt i søvn. ⁶ Ved midnat lød der et råb: 'Her er brudgommen! Kom ud for at møde ham!' ⁷ Da rejste alle jomfruerne sig og gjorde deres lamper i stand. ⁸ De uforstandige sagde til de kloge: 'Del noget af jeres olie med os, for vores lamper er ved at gå ud.' ⁹ Men de kloge svarede: 'Nej, der er måske ikke nok til både os og jer. Gå hellere til købmændene og køb noget til jer selv.' ¹⁰ Mens de var på vej for at købe olien, kom brudgommen. De, der var rede, gik med ham ind til bryllupsfesten, og døren blev lukket. ¹¹ Senere kom de andre jomfruer også og sagde: 'Herre, Herre, luk døren op for os.' ¹² Men han svarede: 'Sandelig, jeg siger jer, jeg kender jer ikke.' ¹³ Vær derfor årvågne, for I ved ikke dagen eller timen.

¹⁴ "For det er som en mand, der skulle rejse, som kaldte sine tjenere og betroede dem sin formue. ¹⁵ Til en gav han fem talenter, til en anden to, og til en tredje én, hver efter hans evne. Så rejste han. ¹⁶ Den, der havde fået fem talenter, gik straks hen og

handlede med dem og tjente fem til. ¹⁷ På samme måde tjente den, der havde to talenter, to til. ¹⁸ Men den, der havde fået én talent, gik hen, gravede et hul i jorden og skjulte sin herres penge. ¹⁹ Efter lang tid kom herren til disse tjenere tilbage og gjorde regnskab med dem. ²⁰ Den, der havde fået fem talenter, kom frem og bragte fem til og sagde: 'Herre, du betroede mig fem talenter. Se, jeg har tjent fem til.' ²¹ Hans herre sagde til ham: 'Godt gjort, du gode og tro tjener. Du har været tro over lidt; jeg vil sætte dig over meget. Gå ind til din herres glæde.' ²² Den, der havde to talenter, kom også frem og sagde: 'Herre, du betroede mig to talenter; se, jeg har tjent to til.' ²³ Hans herre sagde til ham: 'Godt gjort, du gode og tro tjener. Du har været tro over lidt; jeg vil sætte dig over meget. Gå ind til din herres glæde.' ²⁴ Så kom den, der havde fået én talent, også frem og sagde: 'Herre, jeg vidste, at du er en hård mand, som høster, hvor du ikke har sået, og samler, hvor du ikke har spredt. ²⁵ Så jeg blev bange og gik hen og skjulte din talent i jorden. Se, her er, hvad der tilhører dig.' ²⁶ Hans herre svarede: 'Du onde og dovne tjener! Du vidste, at jeg høster, hvor jeg ikke har sået, og samler, hvor jeg ikke har spredt?' ²⁷ Så skulle du have sat mine penge i banken, så jeg ved min tilbagekomst kunne have fået dem tilbage med renter. ²⁸ Tag derfor talenten fra ham og giv den til ham, der har ti talenter. ²⁹ For den, der har, skal gives mere, og han skal have overflod. Den, der ikke har, skal fratages selv det, han har. ³⁰ Og kast den unyttige tjener ud i mørket udenfor, hvor der vil være gråd og tænders gnidse.'

³¹ Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed, og alle englene med ham, vil han sidde på sin herlige trone. ³² Alle folkeslagene vil blive samlet foran ham, og han vil skille dem fra hinanden, som en hyrde skiller fårene fra bukkene. ³³ Han vil stille fårene ved sin højre side og bukkene ved sin venstre. ³⁴ Så vil Kongen sige til dem ved sin højre: 'Kom, I som er velsignede af min Fader; arve det rige, der er beredt for jer siden verdens grundlæggelse. ³⁵ For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, og jeg var fremmed, og I tog imod mig, ³⁶ jeg manglede tøj, og I klædte mig, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig.' ³⁷ Men de retfærdige vil svare ham: 'Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig noget at drikke?' ³⁸ Hvornår så vi dig som fremmed og tog imod dig, eller manglede

Matthæusevangeliet

tøj og klædte dig? ³⁹ Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig? ⁴⁰ Kongen vil svare: 'Sandelig siger jeg jer, hvad I gjorde mod en af disse mine mindste brødre og søstre, det gjorde I mod mig.' ⁴¹ Så vil han sige til dem ved sin venstre: 'Gå bort fra mig, I forbandede, ind i den evige ild, der er beredt for djævelen og hans engle.' ⁴² For jeg var sulten, og I gav mig intet at spise, jeg var tørstig, og I gav mig intet at drikke, ⁴³ jeg var fremmed, og I tog ikke imod mig, jeg manglede tøj, og I klædte mig ikke, jeg var syg og i fængsel, og I tog jer ikke af mig.' ⁴⁴ De vil også svare: 'Herre, hvornår så vi dig sulten eller tørstig eller som fremmed eller manglede tøj eller syg eller i fængsel og hjalp dig ikke?' ⁴⁵ Han vil svare: 'Sandelig siger jeg jer, hvad I ikke gjorde mod en af disse mindste, det gjorde I ikke mod mig.' ⁴⁶ Så vil de gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv."

26 Da Jesus havde afsluttet alle disse ord, talte han til sine disciple, ² "I ved, at om to dage er det påske, og Menneskesønnen vil blive overgivet til at blive korsfæstet."

³ På det tidspunkt samledes ypperstepræsterne og folkets ældste i gården hos ypperstepræsten, som hed Kajfas, ⁴ og de lagde råd op om at gribe Jesus i hemmelighed og slå ham ihjel. ⁵ Men de sagde: "Ikke under festen, ellers kunne der opstå uro blandt folket."

⁶ Mens Jesus var i Betania, i huset hos Simon, kendt som den spedalske, ⁷ kom en kvinde hen til ham med en alabasterkrukke med meget kostbar parfume, og hun hældte den ud over hans hoved, mens han sad til bords. ⁸ Da disciplene så dette, blev de forargede og spurgte: "Hvorfor denne spild? ⁹ Denne parfume kunne være blevet solgt for en høj pris og pengene givet til de fattige." ¹⁰ Men Jesus, som var klar over dette, sagde til dem: "Hvorfor volder I kvinden besvær? Hun har gjort en god gerning mod mig. ¹¹ For de fattige har I altid hos jer, men mig har I ikke altid. ¹² Ved at hælde denne parfume ud over min krop har hun gjort det som forberedelse til min begravelse. ¹³ Sandelig siger jeg jer, hvor som helst dette evangelium bliver forkyndt i hele verden, vil det, hun har gjort, også blive fortalt til minde om hende."

¹⁴ Da gik Judas Iskariot, en af de Tolv, til ypperstepræsterne ¹⁵ og sagde: "Hvad vil I give mig

for at forråde ham til jer?" Og de talte tredive sølvstykker op til ham. ¹⁶ Fra det øjeblik søgte han en god lejlighed til at forråde Jesus.

¹⁷ På den første dag i de usyrede brøds fest kom disciplene til Jesus og spurgte: "Hvor vil du have, at vi skal forberede påskemåltidet til dig?" ¹⁸ Han instruerede dem: "Gå ind i byen og find en bestemt mand. Sig til ham: 'Mesteren siger: Min tid er nær; jeg skal holde påske hos dig med mine disciple.'" ¹⁹ Disciplene gjorde, som Jesus havde instrueret dem, og forberedte påsken.

²⁰ Da det blev aften, sad Jesus til bords med de tolv disciple. ²¹ Og under måltidet sagde han: "Sandelig siger jeg jer, en af jer vil forråde mig." ²² De blev dybt bedrøvede og begyndte at sige til ham, en efter en: "Det er vel ikke mig, Herre?" ²³ Han svarede: "Den, der har dypet sin hånd med mig i skålen, han vil forråde mig. ²⁴ Menneskesønnen går bort, som der står skrevet om ham; men ve det menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver forrådt! Det havde været bedre for ham, hvis han ikke var blevet født." ²⁵ Judas, som forrådde ham, sagde: "Det er vel ikke mig, Rabbi?" Jesus sagde til ham: "Du har selv sagt det."

²⁶ Mens de spiste, tog Jesus noget brød, og efter at have velsignet det, brækkede han det og gav det til disciplene og sagde: "Tag, spis; dette er mit legeme."

²⁷ Og han tog et bæger, og efter at have takket, gav han det til dem og sagde: "Drik alle heraf; ²⁸ for dette repræsenterer mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse. ²⁹ Men jeg siger jer, jeg vil ikke drikke af denne vinstoks frugt igen, for den dag, jeg drikker den ny med jer i min Faders rige." ³⁰ Efter at de havde sunget en salme, gik de ud til Oliebjerget.

³¹ Da sagde Jesus til dem: "I denne nat vil I alle falde fra på grund af mig, for der står skrevet:

'Jeg vil slå hyrden, og fårene i hjorden vil blive spredt.'

³² Men når jeg er opstået, vil jeg gå forud for jer til Galilæa." ³³ Peter svarede ham: "Selv om alle falder fra på grund af dig, vil jeg aldrig falde fra!" ³⁴ Jesus sagde til ham: "Sandelig siger jeg dig, i nat, før hanen galer, vil du fornægte mig tre gange." ³⁵ Peter sagde til ham: "Selv om jeg må dø med dig, vil jeg ikke fornægte dig!" Alle disciplene sagde det samme.

Matthæusevangeliet

³⁶ Da kom Jesus med dem til et sted, der hedder Getsemane, og sagde til sine disciple: "Sæt jer her, mens jeg går derhen og beder." ³⁷ Han tog Peter og de to Zebedæus-sønner med sig, og han begyndte at blive bedrøvet og ængstelig. ³⁸ Da sagde han til dem: "Min sjæl er dybt bedrøvet, indtil døden; bliv her og våg med mig." ³⁹ Han gik lidt længere frem, faldt på sit ansigt og bad: "Min Fader, hvis det er muligt, lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som du vil." ⁴⁰ Han kom tilbage til disciplene og fandt dem sovende og sagde til Peter: "Så I kunne ikke våge med mig en time? ⁴¹ Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse; ånden er villig, men kødet er skrøbeligt." ⁴² Han gik igen bort for anden gang og bad: "Min Fader, hvis denne kalk ikke kan gå mig forbi, uden at jeg drikker den, ske din vilje." ⁴³ Endnu en gang kom han tilbage og fandt dem sovende, for deres øjne var tunge. ⁴⁴ Han forlod dem igen, gik bort og bad tredje gang og sagde det samme igen. ⁴⁵ Da kom han tilbage til disciplene og sagde til dem: "Sover I stadig og hviler jer? Se, timen er nær, og Menneskesønnen bliver forrådt i syndernes hænder." ⁴⁶ Stå op, lad os gå; se, han, der forråder mig, er nær!"

⁴⁷ Mens han endnu talte, kom Judas, en af de Tolv, ledsaget af en stor skare med sværd og knipler, sendt fra ypperstepræsterne og folkets ældste. ⁴⁸ Nu havde forræderen givet dem et tegn og sagt: "Den, jeg kysser, er manden; grib ham." ⁴⁹ Straks gik Judas hen til Jesus og sagde: "Hil dig, Rabbi!" og kyssede ham. ⁵⁰ Jesus sagde til ham: "Ven, gør hvad du er kommet for." Så kom de og lagde hænderne på Jesus og arresterede ham. ⁵¹ Og se, en af dem, der var med Jesus, greb sit sværd, trak det og slog ypperstepræstens tjener og huggede hans øre af. ⁵² Da sagde Jesus til ham: "Sæt dit sværd tilbage på dets plads; for alle, der griber til sværd, skal omkomme ved sværd. ⁵³ Tror du ikke, at jeg kan bede min Fader, og han vil straks stille mere end tolv legioner engle til min rådighed? ⁵⁴ Hvis det ikke var sådan, hvordan skulle Skrifterne da opfyldes, som siger, at det skal ske på denne måde?" ⁵⁵ På det tidspunkt sagde Jesus til skarerne: "Er I kommet ud med sværd og knipler for at arrestere mig, som om jeg var en oprører? Hver dag sad jeg i tempelgården og underviste, og I arresterede mig ikke. ⁵⁶ Men alt dette er sket, for at profeternes skrifter skal opfyldes." Så forlod alle disciplene ham og flygtede.

⁵⁷ De, der havde arresteret Jesus, førte ham til Kajfas, ypperstepræsten, hvor de skriftkloge og de ældste var forsamlet. ⁵⁸ Men Peter fulgte ham på afstand, helt ind til ypperstepræstens gård, og gik ind og satte sig sammen med vagterne for at se udfaldet. ⁵⁹ Ypperstepræsterne og hele rådet søgte falsk vidnesbyrd mod Jesus, så de kunne dømme ham til døden. ⁶⁰ De fandt intet, selvom mange falske vidner trådte frem. Endelig kom to frem ⁶¹ og erklærede: "Denne mand sagde: 'Jeg kan nedbryde Guds tempel og genopbygge det på tre dage.'" ⁶² Ypperstepræsten rejste sig og sagde til Jesus: "Svarer du ikke? Hvad er det, disse mænd vidner imod dig?" ⁶³ Men Jesus forblev tavs. Ypperstepræsten sagde til ham: "Jeg besværger dig ved den levende Gud, at du skal sige os, om du er Messias, Guds Søn." ⁶⁴ Jesus sagde til ham: "Du har selv sagt det. Men jeg siger jer alle: Fra nu af skal I se Menneskesønnen sidde ved kraftens højre hånd og komme på himlens skyer." ⁶⁵ Da flængede ypperstepræsten sine klæder og sagde: "Han har spottet! Hvad behøver vi yderligere vidner til? Se, nu har I hørt bespottelsen; ⁶⁶ hvad mener I?" De svarede: "Han er skyldig til døden!" ⁶⁷ Så spyttede de ham i ansigtet, slog ham med knytnæver, og andre slog ham med flade hænder ⁶⁸ og sagde: "Profetér for os, Messias; hvem var det, der slog dig?"

⁶⁹ Nu sad Peter udenfor i gården, og en tjenestepige kom hen til ham og sagde: "Du var også med Jesus, galilæeren." ⁷⁰ Men han nægtede det foran alle og sagde: "Jeg ved ikke, hvad du mener." ⁷¹ Da han var gået ud til porten, så en anden tjenestepige ham og sagde til dem der: "Denne mand var med Jesus fra Nazaret." ⁷² Og igen nægtede han det, sværgende: "Jeg kender ikke den mand." ⁷³ Lidt senere kom de, der stod der, hen og sagde til Peter: "Sandelig, du er også en af dem; din dialekt røber dig." ⁷⁴ Da begyndte han at forbande og sværge: "Jeg kender ikke den mand!" Straks galede hanen. ⁷⁵ Og Peter huskede de ord, Jesus havde sagt: "Før hanen galer, vil du fornægte mig tre gange." Og han gik udenfor og græd bitterligt.

27 Da morgenen kom, samledes alle ypperstepræsterne og folkets ældste for at planlægge mod Jesus for at få ham dømt til døden. ² De bandt ham, førte ham bort og overgav ham til Pilatus, statholderen.

Matthæusevangeliet

³ Judas, som havde forrådt ham, så at Jesus var blevet dømt og blev fyldt med anger. Han returnerede de tredive sølvstykker til ypperstepræsterne og de ældste. ⁴ Han sagde, "Jeg har syndet ved at forråde uskyldigt blod." De svarede, "Hvad rager det os? Det er dit ansvar." ⁵ Judas kastede sølvet ind i templet og gik bort. Han gik derefter hen og hængte sig selv. ⁶ Ypperstepræsterne samlede sølvet op og sagde, "Det er ikke lovligt at lægge det i tempelkisten, da det er blodpenge." ⁷ De besluttede at bruge pengene til at købe pottemagerens mark som en begravelsesplads for fremmede. ⁸ Derfor er den mark blevet kendt som Blodmarken til denne dag. ⁹ Da blev det opfyldt, som var talt ved profeten Jeremias: "De tog de tredive sølvstykker, prisen sat på ham af Israels børn, ¹⁰ og de brugte dem til at købe pottemagerens mark, som Herren havde befalet mig."

¹¹ Jesus stod foran statholderen, som spurgte ham, "Er du jødernes konge?" Jesus svarede, "Du siger det." ¹² Da han blev anklaget af ypperstepræsterne og de ældste, svarede han ikke. ¹³ Så sagde Pilatus til ham, "Hører du ikke de mange anklager, de bringer mod dig?" ¹⁴ Men Jesus svarede ikke, ikke engang på en enkelt anklage, hvilket forundrede statholderen meget.

¹⁵ Ved festen var det statholderens skik at løslade en fange valgt af folkemængden. ¹⁶ På det tidspunkt havde de en berygtet fange ved navn Barabbas. ¹⁷ Da folkemængden var samlet, spurgte Pilatus dem, "Hvem vil I have, at jeg skal løslade for jer: Barabbas eller Jesus, som kaldes Messias?" ¹⁸ Han vidste, at det var af misundelse, at de havde overgivet Jesus til ham. ¹⁹ Mens Pilatus sad på dommersædet, sendte hans kone ham en besked: "Hav intet at gøre med den retfærdige mand, for jeg har lidt meget i dag i en drøm på grund af ham." ²⁰ Men ypperstepræsterne og de ældste overtalte folkemængden til at bede om Barabbas og kræve Jesu henrettelse. ²¹ Statholderen spurgte, "Hvilken af de to vil I have, at jeg skal løslade for jer?" De svarede, "Barabbas." ²² Pilatus spurgte, "Hvad skal jeg så gøre med Jesus, som kaldes Messias?" De svarede alle, "Korsfæst ham!" ²³ "Hvorfor, hvad ondt har han gjort?" spurgte Pilatus. Men de råbte endnu højere, "Korsfæst ham!" ²⁴ Da Pilatus så, at han ikke kunne gøre noget, men at et oprør var ved at

begynde, tog han vand og vaskede sine hænder foran folkemængden og sagde, "Jeg er uskyldig i denne mands blod. Det er jeres ansvar!" ²⁵ Alle folk svarede, "Lad hans blod komme over os og vores børn!" ²⁶ Så løslod han Barabbas for dem. Han lod Jesus piske og overgav ham til at blive korsfæstet.

²⁷ Statholderens soldater tog Jesus ind i prætoriet og samlede hele kompagniet af soldater omkring ham. ²⁸ De klædte ham af og lagde en skarlagensrød kappe på ham. ²⁹ De flettede en krone af torne og satte den på hans hoved. De gav ham en stav i hans højre hånd og knælede foran ham, hånende ham og sagde, "Hil dig, jødernes konge!" ³⁰ De spyttede på ham og tog staven og slog ham i hovedet gentagne gange. ³¹ Efter at have hånet ham, tog de kappen af og satte hans egne klæder på ham. Så førte de ham bort for at korsfæste ham.

³² Mens de gik ud, fandt de en mand fra Kyrene ved navn Simon, som de tvang til at bære korset. ³³ De kom til et sted kaldet Golgata, hvilket oversættes til "Hovedskaldstedet." ³⁴ Der tilbød de Jesus vin blandet med galde at drikke; men efter at have smagt det, nægtede han at drikke det. ³⁵ Da de havde korsfæstet ham, delte de hans klæder ved at kaste lod. ³⁶ Og de satte sig ned og holdt vagt over ham. ³⁷ Over ham satte de den skriftlige anklage: DETTE ER JESUS, JØDERNES KONGE.

³⁸ To forbrydere blev korsfæstet med ham, en på hans højre side og en på hans venstre. ³⁹ De, der gik forbi, hånede ham, rystede på hovedet ⁴⁰ og sagde, "Du, som påstår at nedbryde templet og genopbygge det på tre dage, frels dig selv! Hvis du er Guds Søn, kom ned fra korset!" ⁴¹ På samme måde hånede ypperstepræsterne sammen med de skriftkloge og ældste ham. ⁴² "Han frelste andre," sagde de, "men han kan ikke frelse sig selv! Han er Israels konge; lad ham nu komme ned fra korset, så vil vi tro på ham." ⁴³ Han stoler på Gud; lad Gud redde ham nu, hvis han har behag i ham, for han sagde, 'Jeg er Guds Søn.'" ⁴⁴ På samme måde hånede de forbrydere, der var korsfæstet med ham, også ham.

⁴⁵ Fra den sjette time til den niende time blev hele landet dækket af mørke. ⁴⁶ Omkring den niende time råbte Jesus med høj røst, "Eli, Eli, lema sabachthani?" hvilket betyder, "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" ⁴⁷ Da nogle af dem, der stod der, hørte dette, sagde de, "Han kalder på

Matthæusevangeliet

Elias.”⁴⁸ Straks løb en af dem hen og tog en svamp, fyldte den med eddike, satte den på en stav og tilbød Jesus at drikke.⁴⁹ De andre sagde, “Lad ham være. Lad os se, om Elias kommer for at redde ham.”⁵⁰ Og da Jesus igen havde råbt med høj røst, opgav han ånden.

⁵¹ I det øjeblik blev forhænget i templet revet i to fra øverst til nederst. Jorden skælvede, og klipperne revnede.⁵² Gravene åbnede sig, og mange hellige mennesker, der var døde, blev oprejst til liv.⁵³ De kom ud af gravene efter Jesu opstandelse og gik ind i den hellige by og viste sig for mange mennesker.⁵⁴ Da centurionen og de, der var med ham og bevogtede Jesus, så jordskælvet og alt, hvad der var sket, blev de bange og udbød, “Sandelig, han var Guds Søn!”

⁵⁵ Mange kvinder var der og så på fra afstand. De havde fulgt Jesus fra Galilæa for at tage sig af ham.

⁵⁶ Blandt dem var Maria Magdalene, Maria, mor til Jakob og Josef, og moren til Zebedæus' sønner.

⁵⁷ Da det blev aften, kom en rig mand fra Arimatæa ved navn Josef, som var blevet en discipel af Jesus.

⁵⁸ Han gik til Pilatus og bad om Jesu legeme, og Pilatus beordrede, at det skulle gives til ham.⁵⁹ Josef tog legemet, svøbte det i et rent linnedklæde,⁶⁰ og lagde det i sin egen nye grav, som han havde hugget ud i klippen. Han rullede en stor sten foran indgangen til graven og gik bort.⁶¹ Maria Magdalene og den anden Maria sad der overfor graven.

⁶² Den følgende dag, efter forberedelsesdagen, gik ypperstepræsterne og farisæerne til Pilatus.⁶³ De sagde, “Herre, vi husker, at mens han endnu levede, sagde den bedrager, ‘Efter tre dage vil jeg opstå igen.’”⁶⁴ Så vær venlig at befale, at graven skal sikres indtil den tredje dag. Ellers kan hans disciple komme og stjæle legemet og fortælle folket, at han er opstået fra de døde. Denne sidste bedrag vil være værre end den første.”⁶⁵ Pilatus sagde til dem, “Tag en vagt; gå, gør graven så sikker, som I ved hvordan.”⁶⁶ Så de gik og sikrede graven ved at sætte et segl på stenen og stille vagten.

28 Efter sabbatten, da det begyndte at lysne mod den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se graven.² Og se, der kom et kraftigt jordskælv, for en Herrens engel steg ned fra himlen, trillede stenen bort og satte sig på den.³ Hans udseende var strålende som lyn, og hans klæder var hvide som sne.⁴ Vagterne blev så bange for ham, at de rystede og blev som døde.

⁵ Englen sagde til kvinderne: “Frygt ikke, for jeg ved, at I leder efter Jesus, som blev korsfæstet.”⁶ Han er ikke her; han er opstået, som han sagde. Kom og se stedet, hvor han lå.⁷ Gå hurtigt hen og sig til hans disciple: ‘Han er opstået fra de døde og går forud for jer til Galilæa. Der skal I se ham.’ Se, jeg har sagt jer det.”⁸ Så skyndte de sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb for at fortælle det til hans disciple.

⁹ Pludselig mødte Jesus dem og sagde: “Hils!” De gik hen til ham, omfavnede hans fødder og tilbad ham.

¹⁰ Jesus beroligede dem: “Frygt ikke. Gå og fortæl mine brødre, at de skal gå til Galilæa; der skal de se mig.”

¹¹ Mens de var på vej, gik nogle af vagterne ind i byen og rapporterede til ypperstepræsterne om alt det, der var sket.¹² Da ypperstepræsterne havde mødtes med de ældste og udtænkt en plan, gav de soldaterne en stor sum penge,¹³ og sagde: “I skal sige: ‘Hans disciple kom om natten og stjal ham, mens vi sov.’”¹⁴ Hvis dette når guvernørens ører, vil vi berolige ham og holde jer ude af problemer.”¹⁵ Så tog de pengene og gjorde, som de var blevet instrueret. Og denne historie er blevet vidt udbredt blandt jøderne indtil denne dag.

¹⁶ Så gik de elleve disciple til Galilæa, til det bjerg, hvor Jesus havde anvist dem.¹⁷ Da de så ham, tilbad de ham, selvom nogle stadig tvivlede.¹⁸ Så trådte Jesus frem og talte til dem og sagde: “Al magt i himlen og på jorden er givet til mig.”¹⁹ Gå derfor hen og gør alle folkeslag til disciple, idet I døber dem i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn,²⁰ og lærer dem at holde alt det, jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.”

Markusevangeliet

1 Begyndelsen på evangeliet om Jesus Kristus, Guds Søn, ² som der står skrevet hos profeten Esajas:

“Se, jeg sender min budbringer foran dig, som skal berede din vej; ³ En røst af en, der råber i ørkenen: ‘Bereder Herrens vej; gør i ørkenen en jævn vej for vor Gud!’”

⁴ Johannes Døberen trådte frem i ørkenen og prædikede omvendelsesdåb til syndernes forladelse.

⁵ Hele Judæas land og alle Jerusalems indbyggere gik ud til ham. De bekendte deres synder og blev døbt af ham i Jordanfloden. ⁶ Johannes var klædt i kamelhår og havde et læderbælte om livet, og han levede af græshopper og vild honning. ⁷ Og han prædikede: “Efter mig kommer en, som er stærkere end jeg, og jeg er ikke værdig til at bøje mig ned og løse hans sandalremme.” ⁸ Jeg døber jer med vand, men han vil døbe jer med Helligånden.”

⁹ På den tid kom Jesus fra Nazaret i Galilæa og blev døbt af Johannes i Jordan. ¹⁰ Straks da Jesus steg op af vandet, så han himlene åbne sig og Ånden dale ned over ham som en due. ¹¹ Og en røst kom fra himlen: “Du er min elskede Søn; i dig har jeg velbehag.”

¹² Straks drev Ånden ham ud i ørkenen, ¹³ og han var i ørkenen i fyrre dage og blev fristet af Satan. Han var blandt de vilde dyr, og engle tjente ham.

¹⁴ Efter Johannes var blevet arresteret, gik Jesus til Galilæa og forkyndte Guds evangelium. ¹⁵ “Tiden er inde,” sagde han. “Guds rige er nær. Omvend jer og tro på evangeliet!”

¹⁶ Mens Jesus gik langs Galilæas Sø, så han Simon og hans bror Andreas kaste net i søen, for de var fiskere. ¹⁷ “Kom, følg mig,” sagde Jesus, “og jeg vil gøre jer til menneskefiskere.” ¹⁸ Uden tøven forlod de straks deres net og fulgte ham. ¹⁹ Da han var gået lidt videre, så han Jakob, Zebedæus’ søn, og hans bror Johannes i en båd, hvor de sad og reparerede deres net. ²⁰ Han kaldte dem straks, og de forlod deres far Zebedæus i båden med de lejede folk og fulgte ham.

²¹ De gik til Kapernaum, og straks på sabbatten gik Jesus ind i synagogen og begyndte at undervise. ²² Folkene var forbløffede over hans undervisning, for han lærte dem som en, der havde myndighed, og ikke som de skriftkloge. ²³ Netop da var der i deres

synagoge en mand med en uren ånd, som råbte, ²⁴ “Hvad har vi med dig at gøre, Jesus fra Nazaret? Er du kommet for at ødelægge os? Jeg ved, hvem du er — du er Guds Hellige!” ²⁵ Jesus truede ham og sagde: “Ti stille! Kom ud af ham!” ²⁶ Den urene ånd rystede manden voldsomt og kom ud af ham med et højt skrig. ²⁷ Folkene blev alle så forbløffede, at de spurgte hinanden: “Hvad er dette? En ny lære — med myndighed! Han befaler endda de urene ånder, og de adlyder ham.” ²⁸ Straks spredtes rygtet om ham over hele Galilæa.

²⁹ Da de forlod synagogen, gik de med Jakob og Johannes til Simons og Andreas’ hus. ³⁰ Simons svigermor lå syg med feber, og de fortalte straks Jesus om hende. ³¹ Så gik han hen til hende, tog hende i hånden og hjalp hende op. Feberen forlod hende, og hun begyndte at sørge for dem.

³² Samme aften, efter solnedgang, bragte folkene til Jesus alle, der var syge, og dem, der var besatte af dæmoner. ³³ En stor skare fra byen samlede sig ved døren, ³⁴ og Jesus helbredte mange, der led af forskellige sygdomme. Han uddrev også mange dæmoner, men han tillod ikke dæmonerne at tale, fordi de kendte ham.

³⁵ Meget tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, stod Jesus op, forlod huset og gik til et øde sted, hvor han bad. ³⁶ Simon og hans ledsagere gik for at lede efter ham, ³⁷ og da de fandt ham, sagde de: “Alle leder efter dig!” ³⁸ Jesus svarede: “Lad os gå til et andet sted — til de nærliggende landsbyer — så jeg også kan prædike der. Det er derfor, jeg er kommet.” ³⁹ Så rejste han rundt i hele Galilæa, prædikede i deres synagoger og uddrev dæmoner.

⁴⁰ En mand med spedalskhed kom til ham og bad på sine knæ: “Hvis du vil, kan du gøre mig ren.” ⁴¹ Fyldt med medfølelse rakte Jesus sin hånd ud og rørte ved manden. “Jeg vil,” sagde han. “Bliv ren!” ⁴² Straks forlod spedalskheden ham, og han blev renset. ⁴³ Jesus sendte ham straks væk med en streng advarsel: ⁴⁴ “Sørg for, at du ikke fortæller nogen om dette. Men gå, vis dig for præsten og bring de ofre, som Moses han befaleet til din renelse, som et vidnesbyrd for dem.” ⁴⁵ Men han gik ud og begyndte at tale frit og sprede nyheden. Som følge heraf kunne Jesus ikke længere gå ind i en by åbenlyst, men opholdt sig udenfor på afsides steder. Alligevel kom folk stadig til ham fra alle steder.

Markusevangeliet

2 Nogle dage senere, da Jesus vendte tilbage til Kapernaum, blev det meldt, at han var hjemme.

² En stor skare samledes, så meget at der ikke var plads tilbage, ikke engang ved døren, og han talte ordet til dem. ³ Nogle mennesker kom, og bragte en lam mand, båret af fire af dem, til Jesus. ⁴ Da de ikke kunne bringe ham til Jesus på grund af skaren, fjernede de taget over ham, og efter at have lavet en åbning, sænkede de måtten, som den lamme mand lå på. ⁵ Da Jesus så deres tro, sagde han til den lamme mand: "Søn, dine synder er tilgivet." ⁶ Men nogle af de skriftkloge sad der og tænkte ved sig selv, ⁷ "Hvorfor taler han på denne måde? Han spotter Gud! Hvem kan tilgive synder undtagen Gud alene?" ⁸ Straks var Jesus, bevidst i sin ånd om, at de tænkte sådan i sig selv, og sagde til dem: "Hvorfor tænker I disse ting i jeres hjerter? ⁹ Hvad mener I er lettere: at sige til denne lamme mand, 'Dine synder er tilgivet,' eller at sige, 'Rejs dig, tag din måtte og gå?' ¹⁰ Men for at I skal vide, at Menneskesønnen har myndighed på jorden til at tilgive synder"—sagde han til den lamme mand, ¹¹ "Jeg siger dig, rejs dig, tag din måtte og gå hjem." ¹² Og han rejste sig, tog sin måtte, og gik ud for øjnene af dem alle. Dette forbløffede alle, og de priste Gud og sagde: "Vi har aldrig set noget lignende!"

¹³ Igen gik Jesus ud ved søbredden. En stor skare kom til ham, og han begyndte at undervise dem. ¹⁴ Da han gik forbi, så han Levi, søn af Alfæus, sidde ved toldboden. "Følg mig," sagde Jesus til ham, og Levi rejste sig og fulgte ham.

¹⁵ Mens Jesus lå til bords i Levis hus, spiste mange toldere og syndere sammen med ham og hans disciple, for der var mange, der fulgte ham. ¹⁶ Da de skriftkloge, som var farisæere, så ham spise med dem, der blev betragtet som syndere og toldere, spurgte de hans disciple: "Hvorfor spiser han med toldere og syndere?" ¹⁷ Da Jesus hørte dette, sagde han til dem: "Det er ikke dem, der er raske, der har brug for en læge, men dem, der er syge. Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere."

¹⁸ Nu fastede Johannes' disciple og farisæerne. Nogle mennesker kom og spurgte Jesus: "Hvorfor faster Johannes' disciple og farisæernes disciple, men dine disciple gør ikke?" ¹⁹ Jesus svarede: "Kan brudgommens gæster faste, mens han er hos dem? Så længe de har ham hos sig, kan de ikke faste. ²⁰ Men de dage vil komme, hvor brudgommen bliver

taget fra dem, og da vil de faste på den dag. ²¹ "Ingen syr et stykke uvalket stof på et gammelt klæde. Ellers vil det nye stykke trække sig væk fra det gamle og gøre revnen værre. ²² Og ingen hælder ny vin i gamle lædersække. Ellers vil vinen sprænge sækkene, og både vinen og sækkene vil blive ødelagt. Nej, de hælder ny vin i friske lædersække."

²³ Og det skete, at Jesus gik gennem kornmarkerne på sabbatten, og hans disciple begyndte at plukke nogle aks, mens de gik. ²⁴ Farisæerne spurgte ham: "Fortæl os, hvorfor gør de, hvad der anses for ulovligt på sabbatten?" ²⁵ Han sagde til dem: "Har I aldrig læst, hvad David gjorde, da han var i nød, og hans ledsagere var sultne; ²⁶ hvordan han gik ind i Guds hus i Abiathars, ypperstepræstens, tid og spiste de hellige brød, som det kun er tilladt for præsterne at spise, og han gav også noget til sine ledsagere?" ²⁷ Endelig svarede han: "Sabbatten blev skabt for mennesket, ikke mennesket for sabbatten. ²⁸ Så Menneskesønnen er også herre over sabbatten."

3 Jesus gik igen ind i synagogen, og der var en mand til stede med en visnen hånd. ² De holdt nøje øje med Ham for at se, om Han ville helbrede manden på sabbatten, for at kunne anklage Ham. ³ Jesus sagde til manden med den visne hånd: "Rejs dig op her foran alle." ⁴ Han spurgte dem derefter: "Er det tilladt at gøre godt på sabbatten eller at gøre ondt, at redde liv eller at ødelægge det?" Men de forblev tavse. ⁵ Han så rundt på dem med vrede, og bedrøvet over deres hårde hjerter sagde Han til manden: "Ræk din hånd ud." Han rakte den ud, og hans hånd blev genoprettet. ⁶ Farisæerne gik ud og begyndte straks at konspirere med herodianerne imod Ham, idet de overvejede, hvordan de kunne ødelægge Ham.

⁷ Jesus trak sig tilbage med sine disciple til søen, og en stor skare fra Galilæa fulgte Ham. ⁸ Da de hørte om alt, hvad Han gjorde, kom et stort antal mennesker til Ham fra Judæa, Jerusalem, Idumea, hinsides Jordan og fra omegnen af Tyrus og Sidon. ⁹ Han sagde til sine disciple, at de skulle have en lille båd klar til Ham på grund af skaren, for at forhindre dem i at knuse Ham. ¹⁰ For Han havde helbredt mange, så de, der havde sygdomme, trængte sig frem for at røre ved Ham. ¹¹ Hver gang de urene ånder så Ham, faldt de ned foran Ham og udbrød: "Du er Guds Søn." ¹² Men Han beordrede dem strengt ikke at afsløre Hans identitet.

Markusevangeliet

¹³ Han gik op på et bjerg og kaldte til sig dem, Han ville, og de kom til Ham. ¹⁴ Han udvalgte tolv, for at de skulle være med Ham, og for at Han kunne sende dem ud for at prædike ¹⁵ og have fuld autoritet til at uddrive dæmoner. ¹⁶ Disse er de tolv, Han valgte: Simon (som Han gav navnet Peter), ¹⁷ Jakob, Zebedæus' søn, og Johannes, Jakobs bror (som Han gav navnet Boanerges, hvilket betyder "tordensønner"), ¹⁸ Andreas, Filip, Bartholomæus, Matthæus, Thomas, Jakob, Alfæus' søn, Thaddæus og Simon Kananeæren, ¹⁹ og Judas Iskariot, som senere skulle forråde Ham.

²⁰ Så gik Han hjem, og igen samlede der sig en skare, så Han og Hans disciple ikke engang kunne spise. ²¹ Da Hans familie hørte om dette, søgte de at tage hånd om Ham og sagde: "Han er ude af sig selv."

²² Og de skriftkloge, der kom ned fra Jerusalem, sagde: "Han er besat af Beelzebul! Ved dæmonernes fyrste uddriver Han dæmoner." ²³ Så kaldte Han dem til sig og begyndte at tale til dem i lignelser: "Hvordan kan Satan uddrive Satan? ²⁴ Hvis et rige er splittet mod sig selv, kan det rige ikke bestå. ²⁵ Hvis et hus er splittet mod sig selv, kan det hus ikke holde. ²⁶ Og hvis Satan er i konflikt med sig selv og er splittet, kan han ikke holde ud; hans ende er kommet. ²⁷ Ingen kan gå ind i en stærk mands hus og plyndre hans ejendele, medmindre han først binder den stærke mand. Så kan han plyndre hans hus. ²⁸ Sandelig siger jeg jer, mennesker kan få tilgivelse for alle deres synder og hvad som helst blasfemier, de udtaler, ²⁹ men den, der taler imod Helligånden, vil aldrig få tilgivelse; de er skyldige i en evig synd." ³⁰ Han sagde dette, fordi de sagde: "Han har en uren ånd."

³¹ Så ankom Hans mor og Hans brødre. De stod udenfor og sendte bud ind for at kalde på Ham. ³² En skare sad omkring Ham, og de sagde til Ham: "Din mor og dine brødre er udenfor og leder efter dig." ³³ "Hvem betragtes som Min mor og Mine brødre?" spurgte Han. ³⁴ Han så på dem, der sad i en cirkel omkring Ham, og sagde: "Her er Min mor og Mine brødre!" ³⁵ Den, der gør Guds vilje, er Min bror, søster og mor."

4 Endnu en gang begyndte Jesus at undervise ved søen. En meget stor skare samlede sig omkring ham, så han gik ombord i en båd på

søen og satte sig, mens hele skaren var på kysten ved vandkanten. ² Han lærte dem mange ting ved hjælp af lignelser, og i sin undervisning sagde han til dem: ³ "Hør! En sædemand gik ud for at så sin sæd. ⁴ Mens han såede, faldt noget sæd langs vejen, og fuglene kom og åd det op. ⁵ Andet sæd faldt på klippegrund, hvor der ikke var meget jord, og det skød hurtigt op, fordi jorden var lavvandet. ⁶ Men da solen steg op, blev det svedet, og da det ikke havde rod, visnede det bort. ⁷ Andet sæd faldt blandt torne, og tornene voksede op og kvalte det, så det ikke gav nogen afgrøde. ⁸ Endnu andet sæd faldt i god jord. Det voksede, øgedes og gav en afgrøde, der gav tredive, tres og hundrede fold." ⁹ Så sagde han, "Den, der har ører at høre med, lad dem høre."

¹⁰ Da han var alene, spurgte de, der var omkring ham, sammen med de Tolv, ham om lignelserne. ¹¹ Han sagde til dem, "Guds riges mysterium er givet til jer, men til dem udenfor bliver alt sagt i lignelser, ¹² så at,

'de må se, men ikke opfatte, og høre, men ikke forstå; ellers kunne de vende om og blive tilgivet.'"

¹³ Så sagde han til dem, "Forstår I ikke denne lignelse? Hvordan vil I da forstå nogen lignelse? ¹⁴ Sædemanden spreder ordet. ¹⁵ Nogle er som sæd langs vejen, hvor ordet bliver sået. Så snart de hører det, kommer modstanderen og tager ordet bort, der blev sået i dem. ¹⁶ Andre, ligesom sæd sået på klippegrund, hører ordet og modtager det straks med glæde; ¹⁷ men de har ingen rod i sig selv og er kortlivede. Når der opstår vanskeligheder eller forfølgelse på grund af ordet, falder de hurtigt fra. ¹⁸ Andre er som sæd sået blandt torne; de hører ordet, ¹⁹ men verdens bekymringer, rigdommens bedrag og ønskerne om andre ting trænger ind og kvæler ordet, og det bliver ufrugtbart. ²⁰ Men andre er som sæd sået i god jord; de hører ordet, accepterer det og bærer frugt—tredive, tres og hundrede fold."

²¹ Han sagde til dem, "Bliver en lampe bragt ind for at blive sat under en skæppe eller under en seng? Er den ikke for at blive sat på en lysestage? ²² For hvad der end er skjult, er ment til at blive åbenbaret, og hvad der end er skjult, er ment til at komme for dagen. ²³ Hvis nogen har ører at høre med, lad dem høre." ²⁴ Han fortsatte, "Overvej nøje, hvad I hører. Med det mål, I bruger, vil det blive målt til jer—og endnu mere vil blive tilføjet. ²⁵ For den, der har, vil

Markusevangeliet

der blive givet mere; den, der ikke har, vil selv det, han har, blive taget fra ham."

²⁶ Han sagde også, "Guds rige er som en mand, der spreder sæd på jorden. ²⁷ Han sover og står op nat og dag, og sæden spirer og vokser, selvom han ikke ved hvordan. ²⁸ Jorden producerer afgrøder af sig selv; først strået, så akset, så den fulde kerne i akset. ²⁹ Men når afgrøden er klar, sætter han straks seglen i, fordi høsten er kommet."

³⁰ Igen sagde han, "Hvad skal vi sammenligne Guds rige med, eller hvilken lignelse skal vi bruge til at beskrive det? ³¹ Det er som et sennepsfrø, som, når det sås på jorden, er det mindste af alle frø på jorden. ³² Men når det er sået, vokser det op og bliver større end alle haveplanter og sætter store grene, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge."

³³ Med mange sådanne lignelser talte han ordet til dem, så meget som de kunne forstå. ³⁴ Han talte ikke til dem uden en lignelse, men privat forklarede han alt for sine egne disciple.

³⁵ Den dag, da det blev aften, sagde han til sine disciple, "Lad os tage over til den anden side." ³⁶ De forlod skaren og tog ham med i båden, som han var. Andre både var også med ham. ³⁷ En stor storm rejste sig, og bølgerne slog ind i båden, så den allerede var ved at fylde. ³⁸ Men han var i agterstaven, sovende på en pude. De vækkede ham og sagde til ham, "Lærer, bryder du dig ikke om, at vi går til grunde?" ³⁹ Han rejste sig, truede vinden og sagde til søen, "Fred! Vær stille!" Så holdt vinden op, og der blev en stor ro. ⁴⁰ Han sagde til dem, "Hvorfor er I så bange? Har I stadig ingen tro?" ⁴¹ De blev fyldt med stor frygt og sagde til hinanden, "Hvem er dog denne, som selv vinden og havet adlyder?"

5 De kom over til den anden side af søen, til gerasenernes område. ² Da Jesus steg ud af båden, kom der straks en mand med en uren ånd fra gravene for at møde ham. ³ Denne mand boede blandt gravene, og ingen kunne længere binde ham, ikke engang med kæder. ⁴ For han var ofte blevet bundet med fodjern og kæder, men han rev kæderne fra hinanden og brød fodjernene; ingen var stærk nok til at underkue ham. ⁵ Dag og nat blandt gravene og i bakkerne råbte han og skadede sig selv med sten.

⁶ Da han så Jesus på afstand, løb han hen og bøjede sig for ham. ⁷ Han råbte med høj stemme: "Hvad vil du mig, Jesus, du den højeste Guds søn? Jeg bønfaller dig ved Gud, pin mig ikke!" ⁸ For Jesus havde sagt til ham: "Kom ud af denne mand, du urene ånd!" ⁹ Så spurgte Jesus ham: "Hvad er dit navn?" Og han svarede: "Mit navn er Legion, for vi er mange." ¹⁰ Og han bad Jesus gentagne gange om ikke at sende dem ud af området.

¹¹ En stor flok svin gik og græssede på den nærliggende bakke. ¹² Dæmonerne bad Jesus: "Send os ind i svinene, så vi kan komme ind i dem." ¹³ Han gav dem tilladelse, og de urene ånder kom ud og gik ind i svinene. Flokken, omkring to tusinde i antal, styrtede ned ad den stejle skrænt i søen og druknede.

¹⁴ De, der passede svinene, løb væk og rapporterede dette i byen og på landet, og folk kom for at se, hvad der var sket. ¹⁵ Da de kom til Jesus, så de manden, der havde været besat af legionen af dæmoner, sidde der, påklædt og ved sin fornuft; og de blev fyldt med ærefrygt. ¹⁶ De, der havde set det, beskrev for folk, hvad der var sket med den dæmonbesatte mand og om svinene. ¹⁷ Så begyndte folkene at bede Jesus om at forlade deres område.

¹⁸ Da Jesus var ved at stige ind i båden, bad manden, der var blevet befriet fra dæmonerne, om at gå med ham. ¹⁹ Jesus lod ham ikke, men sagde: "Gå hjem til dine egne og fortæl dem, hvilke store ting Herren har gjort for dig, og hvordan han har forbarmet sig over dig." ²⁰ Så gik manden bort og begyndte at forkynde i Dekapolis, hvilke store ting Jesus havde gjort for ham. Og alle folk var forundrede.

²¹ Efter at Jesus igen var kommet over med båd til den anden side, samledes en stor skare omkring ham, mens han var ved søen. ²² Så kom en af synagogeforstanderne, ved navn Jairus, hen, og da han så Jesus, faldt han ned for hans fødder. ²³ Han bad indtrængende: "Min lille datter er ved at dø. Kom og læg dine hænder på hende, så hun kan blive helbredt og leve." ²⁴ Således fulgte Jesus ham. En stor skare fulgte tæt og omringede ham.

²⁵ Og der var en kvinde, der havde lidt af blødninger i tolv år. ²⁶ Hun havde lidt meget under mange læger og havde brugt alt, hvad hun ejede, men i stedet for at blive bedre, blev hun værre. ²⁷ Da hun hørte om

Markusevangeliet

Jesus, nærmede hun sig ham bagfra i mængden og rørte ved hans kappe, ²⁸ idet hun tænkte: "Hvis jeg blot rører ved hans tøj, vil jeg blive helbredt." ²⁹ Straks ophørte hendes blødning, og hun følte i sin krop, at hun var blevet fri for sin lidelse. ³⁰ Med det samme indså Jesus, at der var gået kraft ud fra ham. Han vendte sig om i mængden og spurgte: "Hvem rørte ved mit tøj?" ³¹ "Du ser folk trænge sig imod dig," svarede hans disciple, "og alligevel spørger du: 'Hvem rørte ved mig?'" ³² Men Jesus fortsatte med at se sig omkring for at identificere, hvem der havde gjort det. ³³ Så kom kvinden, klar over hvad der var sket med hende, og faldt ned for hans fødder og, skælvende af frygt, fortalte ham hele sandheden. ³⁴ Han sagde til hende: "Datter, din tro har gjort dig rask. Gå bort i fred og bliv fri for din lidelse."

³⁵ Mens Jesus stadig talte, kom nogle fra Jairus' hus, synagogeforstanderen. "Din datter er død," sagde de. "Hvorfor ulejlige Mesteren ydertigere?" ³⁶ Da Jesus hørte, hvad de sagde, sagde han til ham: "Vær ikke bange; tro blot." ³⁷ Han tillod ingen at følge med ham undtagen Peter, Jakob og Johannes, Jakobs bror. ³⁸ Da de ankom til synagogeforstanderens hus, så Jesus en opstandelse, med folk der græd og jamrede højt. ³⁹ Han gik ind og sagde til dem: "Hvorfor denne opstandelse og jamren? Barnet er ikke død, men sover." ⁴⁰ Men de lo ad ham. Efter at han havde sendt dem alle ud, tog han barnets far og mor og de disciple, der var med ham, og gik ind, hvor barnet var. ⁴¹ Han tog hende ved hånden og sagde til hende: "Talitha koum!" (hvilket betyder: "Lille pige, jeg siger dig, stå op!"). ⁴² Straks rejste pigen sig og begyndte at gå rundt (hun var tolv år gammel). Ved dette blev de fuldstændig forbløffede. ⁴³ Han gav strenge ordre om ikke at lade nogen vide om dette, og instruerede dem om at give hende noget at spise.

6 Jesus forlod stedet og kom til sin hjemby, med sine disciple efter sig. ² Da sabbatten kom, begyndte han at undervise i synagogen, og mange, der lyttede, blev forbløffede. De spurgte: "Hvor har denne mand fået alt dette fra? Hvad er det for en visdom, der er givet ham, og hvad er det for bemærkelsesværdige mirakler, der udføres af hans hænder?" ³ Er det ikke tømreren, Marias søn, og bror til Jakob, Joses, Judas og Simon? Er hans søstre ikke her hos os?" Og de tog anstød af ham. ⁴ Jesus sagde til dem: "En profet er ikke uden ære, undtagen

i sin hjemby, blandt sine slægtninge og i sit eget hus." ⁵ Han kunne ikke udføre nogen mirakler der, bortset fra at han lagde sine hænder på nogle få syge og helbredte dem. ⁶ Han var forbløffet over deres mangel på tro. Så fortsatte han med at undervise i landsbyerne.

⁷ Han kaldte de tolv til sig og begyndte at sende dem ud to og to, idet han gav dem myndighed over urene ånder. ⁸ Han instruerede dem om ikke at tage noget med på rejsen undtagen en stav—intet brød, ingen taske, ingen penge i deres bælt— ⁹ de fik lov til at bære sandaler, men skulle ikke tage to kjortler på. ¹⁰ Han sagde til dem: "Hvor I end går ind i et hus, bliv der, indtil I forlader stedet. ¹¹ Hvis noget sted ikke tager imod jer eller lytter til jer, så ryst støvet af jeres fødder, når I forlader det, som et vidnesbyrd mod dem." ¹² De gik ud og forkyndte, at folk skulle ændre deres veje. ¹³ De drev mange dæmoner ud og salvede mange syge med olie og helbredte dem.

¹⁴ Kong Herodes hørte om dette, for Jesu navn var blevet velkendt. Nogle sagde, "Johannes Døberen er opstået fra de døde, og det er derfor, disse mirakuløse kræfter er i arbejde i ham." ¹⁵ Andre sagde, "Han er Elias." Endnu andre hævdede, "Han er en profet, som en af de gamle profeter." ¹⁶ Men da Herodes hørte dette, sagde han, "Johannes, som jeg halshuggede, er opstået!"

¹⁷ Herodes havde selv beordret Johannes' arrestation og havde ham bundet og fængslet på grund af Herodias, hans bror Filips hustru, som han havde giftet sig med. ¹⁸ For Johannes havde sagt til Herodes, "Det er imod loven for dig at have din brors hustru." ¹⁹ Herodias nærede nag mod ham og ønskede at dræbe ham, men hun kunne ikke, ²⁰ fordi Herodes frygtede Johannes og beskyttede ham, idet han vidste, at han var en retfærdig og hellig mand. Når Herodes lyttede til ham, blev han meget forvirret, men han nød at høre ham.

²¹ En belejlig dag kom, da Herodes, på sin fødselsdag, holdt en fest for sine adelige, militære kommandører og de ledende mænd i Galilæa. ²² Da Herodias' datter kom ind og dansede, behagede hun Herodes og hans gæster. Kongen sagde til pigen, "Bed mig om, hvad du vil, og jeg vil give det til dig." ²³ Han svor til hende, "Hvad du end beder mig om, vil jeg give dig, op til halvdelen af mit kongerige." ²⁴ Hun gik ud og spurgte sin mor, "Hvad skal jeg bede

Markusevangeliet

om?” Hendes mor svarede, “Johannes Døberens hoved.”²⁵ Straks skyndte hun sig til kongen og bad, “Jeg vil have, at du giver mig Johannes Døberens hoved på et fad lige nu.”²⁶ Kongen blev dybt bedrøvet, men på grund af sine eder og sine gæster, ville han ikke nægte hende.²⁷ Så han sendte straks en bøddel med ordre om at bringe Johannes' hoved. Han gik og halshuggede Johannes i fængslet,²⁸ og bragte hans hoved på et fad, præsenterede det for pigen, og hun gav det til sin mor.²⁹ Da Johannes' disciple hørte om dette, kom de og tog hans lig og lagde det i en grav.

³⁰ Apostlene samledes omkring Jesus og delte med ham alt, hvad de havde gjort og lært.³¹ Så, fordi så mange mennesker kom og gik, at de ikke engang havde tid til at spise, sagde han til dem, “Kom væk for jer selv til et stille sted og hvil jer lidt.”³² Så de tog af sted alene i en båd til et afsides område.³³ Men mange så dem tage af sted og genkendte dem, og de løb til fods fra alle byerne og ankom før dem.³⁴ Da Jesus gik i land og så en stor skare, følte han medfølelse med dem, fordi de var som får uden hyrde. Så han begyndte at undervise dem om mange ting.

³⁵ På dette tidspunkt var det sent på dagen, så hans disciple kom til ham og sagde, “Dette er et øde sted, og det er allerede meget sent.”³⁶ Send folkene væk, så de kan gå til de omkringliggende landsbyer og byer for at købe sig noget at spise.”³⁷ Men han svarede, “Giv I dem noget at spise.” De sagde til ham, “Skal vi gå og bruge to hundrede denarer på brød og give det til dem at spise?”³⁸ Han spurgte dem, “Hvor mange brød har I? Gå og find ud af det.” Da de fandt ud af det, sagde de, “Fem, og to fisk.”³⁹ Så beordrede han dem til at få alle folkene til at sætte sig ned i grupper på det grønne græs.⁴⁰ Så de satte sig ned i organiserede grupper.⁴¹ Han tog de fem brød og de to fisk, og så op mod himlen, velsignede han maden, brød brødene og gav dem til sine disciple for at dele ud til folkene. Han delte også de to fisk mellem dem alle.⁴² De spiste alle og blev mætte,⁴³ og disciplene samlede tolv kurve fulde af brudstykker af brød og fisk.⁴⁴ Antallet af mænd, der spiste brødene, var fem tusinde.

⁴⁵ Straks fik Jesus sine disciple til at gå ombord i båden og tage i forvejen til den anden side, til Bethsaida, mens han sendte skaren bort.⁴⁶ Efter at have sendt dem bort, gik han op på en bjergside for

at bede.⁴⁷ Da det blev aften, var båden midt på søen, mens han var alene på land.⁴⁸ Da han så dem kæmpe med årerne, fordi vinden var imod dem, gik han kort før dag gry ud til dem, gående på søen, med intentionen om at gå forbi dem.⁴⁹ Men da de så ham gå på søen, troede de, det var et spøgelse og skreg op,⁵⁰ fordi de alle så ham og blev forskrækkede. Straks talte han til dem og sagde, “Fat mod; det er mig. Vær ikke bange.”⁵¹ Så steg han op i båden til dem, og vinden lagde sig. De var fuldstændig forbløffede,⁵² for de havde ikke forstået betydningen af brødene; deres hjerter var forhærdede.

⁵³ Da de var kommet over, kom de til land ved Gennesaret og lagde til der.⁵⁴ Da de gik i land, genkendte folk straks Jesus.⁵⁵ De løb gennem hele området og bragte de syge på bårer til, hvor de hørte, han var.⁵⁶ Og hvor han end gik—ind i landsbyer, byer eller på landet—lagde de de syge på markedspladserne og bad ham om at lade dem røre blot kanten af hans kappe, og alle, der rørte ved den, blev helbredt.

7 Farisæerne og nogle af de skriftkloge samledes omkring Jesus, efter at de var kommet fra Jerusalem,² og bemærkede, at nogle af hans disciple spiste med hænder, der blev betragtet som urene, det vil sige uvaskede.³ (For farisæerne og alle jøderne spiser ikke, medmindre de foretager en ceremoniel håndvask, idet de holder fast ved de gamles tradition; ⁴ og når de vender tilbage fra markedet, spiser de ikke, medmindre de vasker sig. De overholder også mange andre traditioner, såsom vask af kopper, kander og kobberkar.)⁵ Så farisæerne og de skriftkloge spurgte ham: “Hvorfor følger dine disciple ikke de gamles tradition, men spiser med urene hænder?”⁶ Han svarede: “Esajas havde ret, da han profeterede om jer hyklere, som der står skrevet:

‘Dette folk ærer mig med deres læber, men deres hjerter er langt fra mig. ⁷ De tilbeder mig forgæves; deres lærdomme er blot menneskebud.’

⁸ I har sat Guds bud til side og holder fast ved menneskers traditioner.”⁹ Og han fortsatte: “I har en snedig måde at forkaste Guds bud på for at holde fast ved jeres egen tradition!”¹⁰ For Moses sagde: ‘Ær din far og din mor,’ og, ‘Den, der forbander sin far eller mor, skal lide døden.’¹¹ Men I siger, at hvis nogen erklærer, at det, der kunne have været brugt

Markusevangeliet

til at hjælpe deres far eller mor, er Korban (det vil sige, viet til Gud)—¹² så tillader I dem ikke længere at gøre noget for deres far eller mor.¹³ På denne måde gør I Guds ord ugyldigt ved jeres tradition, som I har videregivet. Og I engagerer jer i mange lignende praksisser.”

¹⁴ Så kaldte Jesus igen folkemængden til sig og sagde: “Lyt til mig, alle sammen, og forstå: ¹⁵ Intet, der er uden for et menneske, kan gøre det urent ved at komme ind i det. Snarere er det, der kommer ud af et menneske, der gør det urent.” ¹⁶ [De, der har ører at høre med, lad dem høre.]

¹⁷ Efter at have forladt folkemængden og gået ind i huset, spurgte hans disciple ham om lignelsen. ¹⁸ Han sagde til dem: “Er I også uden forståelse? Ser I ikke, at hvad som helst, der kommer ind i et menneske udefra, ikke kan gøre det urent, ¹⁹ fordi det ikke går ind i deres hjerte, men i deres mave, og derefter bliver udskilt?” (Ved at sige dette erklærede Jesus alle fødevarer for rene.) ²⁰ Han fortsatte med at sige: “Det, der kommer ud af et menneske, er det, der gør det urent. ²¹ For indefra, fra menneskers hjerter, kommer onde tanker: utugt, tyveri, mord, ²² ægteskabsbrud, grådighed, ondskab, bedrag, sanselighed, misundelse, bagvaskelse, stolthed og tåbelighed. ²³ Alle disse skadelige ting kommer indefra og gør et menneske urent.”

²⁴ Jesus forlod det sted og gik til egnen omkring Tyrus. Han gik ind i et hus og ønskede ikke, at nogen skulle vide det, men han kunne ikke forblive skjult. ²⁵ Men en kvinde, hvis lille datter havde en uren ånd, hørte om ham og kom og faldt ned for hans fødder. ²⁶ Kvinden var en hedning, af syro-fønikisk oprindelse. Hun bad ham om at drive dæmonen ud af hendes datter. ²⁷ Han sagde til hende: “Lad børnene blive mætte først, for det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og kaste det til hundene.” ²⁸ Men hun svarede: “Ja, Herre, men selv hundene under bordet spiser børnenes krummer.” ²⁹ Så sagde han til hende: “For dette svar kan du gå; dæmonen har forladt din datter.” ³⁰ Hun gik hjem og fandt sit barn liggende på sengen, og dæmonen var borte.

³¹ Jesus forlod egnen omkring Tyrus og gik gennem Sidon til Galilæas Sø, ind i Dekapolis-egnen. ³² Der bragte nogle mennesker til ham en mand, der var døv og næsten ikke kunne tale, og de bad ham om at lægge sin hånd på ham. ³³ Jesus tog ham til side,

væk fra folkemængden, og stak sine fingre i mandens ører. Så spyttede han og rørte ved mandens tunge. ³⁴ Han så opad, sukkede dybt og sagde til ham: “Effata!” (hvilket betyder “Bliv åbnet!”). ³⁵ Ved dette blev mandens ører åbnet, hans tunge blev løsnet, og han begyndte at tale klart. ³⁶ Jesus befalede dem ikke at fortælle det til nogen. Men jo mere han gjorde det, jo mere spredte de nyheden. ³⁷ Folk var yderst forbløffede og sagde: “Han har gjort alting godt; han får endda de døve til at høre og de stumme til at tale.”

8 I de dage, da der igen var en stor skare, og de ikke havde noget at spise, kaldte Jesus sine disciple til sig og sagde, ² “Jeg har medfølelse med disse mennesker, fordi de har været hos mig i tre dage nu og ikke har noget at spise. ³ Hvis jeg sender dem sultne hjem, vil de besvime på vejen, for nogle af dem er kommet langvejs fra.” ⁴ Hans disciple svarede ham: “Hvor kan nogen finde nok brød her i denne øde egn til at mætte dem?” ⁵ Han spurgte dem: “Hvor mange brød har I?” De sagde: “Syv.” ⁶ Han bad skaren om at sætte sig ned på jorden. Han tog de syv brød, takkede, brød dem og gav dem til sine disciple for at dele ud til folket, og de gjorde det. ⁷ De havde også nogle få små fisk; han velsignede dem og beordrede disciplene til også at dele disse ud. ⁸ Folket spiste og blev mætte, og de samlede syv kurve fulde af brudstykker, der var tilovers. ⁹ Der var omkring fire tusinde mennesker til stede. Efter at have sendt dem bort, ¹⁰ gik han om bord i båden med sine disciple og rejste til egnen Dalmanutha.

¹¹ Farisæerne kom hen og begyndte at diskutere med ham, idet de søgte et tegn fra himlen for at udfordre ham. ¹² Han sukkede dybt i sin ånd og sagde: “Hvorfor søger denne generation et tegn? Sandelig siger jeg jer, intet tegn vil blive givet dem.” ¹³ Så forlod han dem, gik igen om bord i båden og krydsede til den anden side.

¹⁴ Disciplene havde glemt at tage brød med, undtagen ét brød, de havde med sig i båden. ¹⁵ Han advarede dem og sagde: “Pas på surdejen fra farisæerne og surdejen fra Herodes.” ¹⁶ De talte indbyrdes og konkluderede: “Det er fordi vi ikke har brød.” ¹⁷ Bevidst om deres diskussion sagde Jesus til dem: “Hvorfor taler I om, at I ikke har brød? Forstår I stadig ikke eller begriber det? Er jeres hjerter forhærdede? ¹⁸ Har I øjne, men ser ikke, og har I

Markusevangeliet

ører, men hører ikke? Og husker I ikke? ¹⁹ Da jeg brød de fem brød til de fem tusinde, hvor mange kurve fulde af brudstykker samlede I op?" De sagde: "Tolv." ²⁰ "Og da jeg brød de syv brød til de fire tusinde, hvor mange kurve fulde af brudstykker samlede I op?" De svarede: "Syv." ²¹ Han spurgte dem: "Er I stadig uden forståelse?"

²² De kom til Bethsaida, og nogle mennesker bragte en blind mand til Jesus og bad ham om at røre ved ham. ²³ Han tog den blinde mand ved hånden og førte ham uden for landsbyen. Efter at have spyttet på mandens øjne og lagt sine hænder på ham, spurgte han: "Ser du noget?" ²⁴ Han så op og sagde: "Jeg ser mennesker; de ligner træer, der går rundt." ²⁵ Jesus lagde sine hænder på mandens øjne igen. Så blev hans øjne åbnet, hans syn blev genoprettet, og han så alting klart. ²⁶ Jesus sendte ham hjem og sagde: "Gå ikke engang ind i landsbyen."

²⁷ Jesus gik ud med sine disciple til landsbyerne omkring Cæsarea Filippi. På vejen spurgte han dem: "Hvem siger folk, at jeg er?" ²⁸ De svarede: "Nogle siger Johannes Døberen; andre siger Elias; og andre igen en af profeterne." ²⁹ "Men hvad med jer?" spurgte han. "Hvem siger I, at jeg er?" Peter svarede: "Du er Kristus." ³⁰ Han advarede dem om ikke at fortælle nogen om ham.

³¹ Han begyndte derefter at lære dem, at Menneskesønnen måtte lide mange ting og blive forkastet af de ældste, ypperstepræsterne og de skriftkloge, og blive dræbt, og efter tre dage opstå igen. ³² Han talte åbent om dette, og Peter tog ham til side og begyndte at irettesætte ham. ³³ Men idet han vendte sig og så sine disciple, irettesatte han Peter og sagde: "Vig bag mig, Satan! Du har ikke Guds tanker, men menneskers."

³⁴ Så kaldte han skaren til sig sammen med sine disciple og sagde: "Hvis nogen vil være min discipel, skal han fornægte sig selv, tage sit kors op og følge mig. ³⁵ For den, der vil redde sit liv, vil miste det, men den, der mister sit liv for min skyld og for evangeliets skyld, vil redde det. ³⁶ Hvad gavner det et menneske at vinde hele verden, men miste sin sjæl? ³⁷ Eller hvad kan nogen give i bytte for sin sjæl? ³⁸ Hvis nogen skammer sig over mig og mine ord i denne utro og syndige generation, vil Menneskesønnen skamme sig over dem, når han

kommer i sin Faders herlighed med de hellige engle."

9 Og Jesus sagde til dem: "Sandelig siger jeg jer, der er nogle, som står her, der ikke skal opleve døden, før de ser Guds rige komme med kraft."

² Seks dage senere tog Jesus Peter, Jakob og Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene. Der blev han forvandlet for deres øjne. ³ Hans klæder blev strålende, meget hvide, ud over hvad nogen vasker på jorden kunne opnå. ⁴ Elias og Moses viste sig for dem, og de talte med Jesus. ⁵ Peter sagde til Jesus: "Rabbi, det er godt, at vi er her. Lad os bygge tre hytter: en til dig, en til Moses og en til Elias." ⁶ Peter vidste ikke, hvad han skulle sige, for de var fyldt med frygt. ⁷ En sky dannede sig, overskyggede dem, og en stemme kom fra skyen: "Dette er min elskede Søn; lyt til ham!" ⁸ Pludselig, da de så sig omkring, så de ingen anden med dem, undtagen Jesus alene.

⁹ Mens de gik ned fra bjerget, befalede Jesus dem ikke at fortælle nogen, hvad de havde set, før Menneskesønnen var opstået fra de døde. ¹⁰ De holdt denne sag for sig selv og diskuterede, hvad "at opstå fra de døde" kunne betyde. ¹¹ De spurgte ham: "Hvorfor siger de skriftkloge, at Elias først skal komme?" ¹² Jesus svarede: "Ja, Elias kommer først og genopretter alle ting. Men hvorfor står der skrevet, at Menneskesønnen skal lide meget og blive forkastet? ¹³ Men jeg siger jer, Elias er allerede kommet, og de gjorde med ham, hvad de ville, som der står skrevet om ham."

¹⁴ Da de vendte tilbage til de andre disciple, så de en stor skare omkring dem, og skriftkloge, der diskuterede med dem. ¹⁵ Så snart skaren så Jesus, blev de fyldt med undren og løb hen for at hilse på ham. ¹⁶ Han spurgte dem: "Hvad er det, I diskuterer med dem?" ¹⁷ En mand fra skaren svarede: "Lærer, jeg bragte min søn til dig, som er besat af en ånd, der gør ham stum. ¹⁸ Når den griber ham, kaster den ham til jorden. Han skummer om munden, skærer tænder og bliver stiv. Jeg bad dine disciple om at drive ånden ud, men de kunne ikke." ¹⁹ Jesus svarede: "Åh, vantro generation, hvor længe skal jeg blive hos jer? Hvor længe skal jeg tåle jer? Bring drengen til mig." ²⁰ De bragte drengen til Jesus. Da ånden så ham, kastede den straks drengen i kramper. Han faldt til jorden, rullede rundt og

Markusevangeliet

skummede om munden.²¹ Jesus spurgte drengens far: "Hvor længe har han haft det sådan?" Han svarede: "Fra barndommen."²² Den har ofte kastet ham i ild eller vand for at ødelægge ham. Men hvis du kan gøre noget, hav medfølelse med os og hjælp os."²³ Jesus sagde til ham: "Hvis du kan? Alt er muligt for den, der tror."²⁴ Straks råbte drengens far: "Jeg tror; hjælp min vantro!"²⁵ Da Jesus så en skare hurtigt samle sig, irettesatte han den urene ånd og sagde: "Du stumme og døve ånd, jeg befaler dig, kom ud af ham og kom aldrig mere ind i ham."²⁶ Ånden skreg, kastede ham voldsomt i kramper og forlod ham. Drengen så så meget ud som et lig, at mange sagde: "Han er død."²⁷ Men Jesus tog ham ved hånden, hjalp ham op, og han stod op.²⁸ Efter at Jesus var gået indendørs, spurgte hans disciple ham privat: "Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?"²⁹ Han svarede: "Denne slags kan kun komme ud ved bøn."

³⁰ De forlod stedet og gik gennem Galilæa, og Jesus ønskede ikke, at nogen skulle vide det.³¹ For han underviste sine disciple og sagde: "Menneskesønnen skal overgives i menneskers hænder. De vil dræbe ham, og efter tre dage vil han opstå."³² Men de forstod ikke denne udtalelse og var bange for at spørge ham.

³³ De ankom til Kapernaum. Da han var i huset, spurgte han dem: "Hvad diskuterede I på vejen?"³⁴ Men de tav, for på vejen havde de diskuteret, hvem der var den største.³⁵ Da han satte sig ned, kaldte Jesus de Tolv til sig og sagde: "Hvis nogen ønsker at være den første, skal han være den sidste af alle og alles tjener."³⁶ Han tog et barn, satte det blandt dem, og mens han tog det i sine arme, sagde han til dem,³⁷ "Hvem der modtager et af disse små børn i mit navn, modtager mig; og hvem der modtager mig, modtager ikke mig, men den, der sendte mig."

³⁸ Johannes sagde til ham: "Lærer, vi så en, der dev dæmoner ud i dit navn, og vi forsøgte at stoppe ham, fordi han ikke var en af os."³⁹ Men Jesus sagde: "Stop ham ikke, for ingen, der gør et mirakel i mit navn, kan snart efter tale ondt om mig."⁴⁰ For den, der ikke er imod os, er for os.⁴¹ Sandelig siger jeg jer, enhver, der giver jer en kop vand i mit navn, fordi I tilhører Kristus, vil bestemt ikke miste sin belønning.

⁴² "Hvis nogen får en af disse små, der tror på mig, til at falde, ville det være bedre for dem, hvis en stor

møllesten blev hængt om deres hals, og de blev kastet i havet."⁴³ Hvis din hånd får dig til at falde, så hug den af. Det er bedre for dig at gå ind i livet lemlæstet end med to hænder at gå ind i helvede, hvor ilden aldrig slukkes.⁴⁴ [hvor deres orm ikke dør, og ilden ikke slukkes.]⁴⁵ Og hvis din fod får dig til at falde, så hug den af. Det er bedre for dig at gå ind i livet som krøbling end at have to fødder og blive kastet i helvede.⁴⁶ [hvor deres orm ikke dør, og ilden ikke slukkes.]⁴⁷ Og hvis dit øje får dig til at falde, så riv det ud. Det er bedre for dig at gå ind i Guds rige med ét øje end at have to øjne og blive kastet i helvede,⁴⁸ hvor

deres orm ikke dør, og ilden aldrig slukkes.

⁴⁹ For alle vil blive rensat med ild.⁵⁰ Salt er godt, men hvis det mister sin salthed, hvordan kan det blive salt igen? Hav salt iblandt jer, og vær i fred med hinanden."

10

Jesus forlod stedet og rejste til Judæas område og videre til området øst for Jordan.

Folkeskare samledes igen omkring Ham, og som det var Hans skik, begyndte Han at undervise dem igen.² Nogle farisæere kom hen til Ham og prøvede Ham ved at spørge, om det var tilladt for en mand at skille sig fra sin hustru.³ Han svarede, "Hvad har Moses befaleet jer?"⁴ De svarede, "Moses tillod en mand at skrive et skilsmissebrev og sende hende bort."⁵ Jesus sagde til dem, "Det var på grund af jeres hjertes hårdhed, at han skrev jer dette bud."⁶ Men fra skabelsens begyndelse skabte Gud dem som mand og kvinde.⁷ Derfor skal en mand forlade sin far og mor og forenes med sin hustru,⁸ og de to skal blive ét kød; således er de ikke længere to, men ét.⁹ Derfor, hvad Gud har sammenføjet, må ingen adskille."

¹⁰ Da de var tilbage i huset, spurgte disciplene Ham om denne sag.¹¹ Han sagde til dem, "Den, der skiller sig fra sin hustru og gifter sig med en anden kvinde, begår ægteskabsbrud mod hende;¹² og hvis en kvinde skiller sig fra sin mand og gifter sig med en anden mand, anses hun for at have begået ægteskabsbrud."

¹³ Folk bragte små børn til Jesus, for at Han skulle røre ved dem, men disciplene irettesatte dem.¹⁴ Da Jesus så dette, blev Han vred og sagde til dem, "Lad børnene komme til Mig; hindr dem ikke, for Guds rige tilhører sådanne som disse."¹⁵ Jeg forsikrer jer,

Markusevangeliet

den, der ikke modtager Guds rige med et barns hjerte, vil aldrig komme ind i det.”¹⁶ Og Han omfavnede børnene, lagde sine hænder på dem og velsignede dem.

¹⁷ Da Han var på vej ud på en rejse, løb en mand hen til Ham, knælede for Ham og spurgte, “Gode Lærer, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?”¹⁸ Jesus svarede, “Hvorfor kalder du Mig god? Ingen er god undtagen Gud alene.”¹⁹ Du kender budene: ‘Du må ikke begå mord, du må ikke begå ægteskabsbrud, du må ikke stjæle, du må ikke afgive falsk vidnesbyrd, du må ikke bedrage, ær din far og mor.’”²⁰ Han sagde til Ham, “Lærer, jeg har overholdt alle disse fra min ungdom.”²¹ Jesus så på ham, elskede ham og sagde, “En ting mangler du: gå, sælg alt, hvad du har, og giv til de fattige, og du vil have en skat i himlen; kom så og følg Mig.”²² Ved dette faldt mandens ansigt, og han gik bedrøvet bort, for han havde stor rigdom.

²³ Jesus så sig omkring og sagde til sine disciple, “Hvor svært er det for dem, der er rige, at komme ind i Guds rige!”²⁴ Disciplene var forbløffede over Hans ord. Men Jesus sagde igen, “Børn, hvor udfordrende det er at komme ind i Guds rige!”²⁵ Det er lettere for en kamel at komme igennem et nåleøje end for en rig at komme ind i Guds rige.”²⁶ De blev endnu mere forbløffede og sagde til hinanden, “Hvem kan da blive frelst?”²⁷ Jesus så på dem og sagde, “For mennesker er det umuligt, men ikke for Gud; for med Gud er alle ting mulige.”

²⁸ Peter begyndte at sige til Ham, “Vi har forladt alt for at følge Dig!”²⁹ Jesus svarede, “Sandelig siger Jeg jer, der er ingen, som har forladt hjem eller brødre eller søstre eller mor eller far eller børn eller marker for Min skyld og for evangeliets³⁰ som ikke vil modtage hundrede gange så meget i denne tidsalder: hjem, brødre, søstre, mødre, børn og marker—sammen med forfølgelser—og i den kommende tidsalder, evigt liv.”³¹ Men mange, der er de første, vil blive de sidste, og de sidste vil blive de første.”

³² De var på vejen op til Jerusalem, med Jesus i spidsen, og disciplene var forbløffede, mens de, der fulgte, var bange. Igen tog Han de Tolv til side og begyndte at fortælle dem, hvad der skulle ske med Ham.³³ “Vi er på vej op til Jerusalem,” sagde Han, “og Menneskesønnen vil blive overgivet til

ypperstepræsterne og de skriftkloge. De vil dømme Ham til døden og overgive Ham til hedningerne,³⁴ som vil spotte Ham, spytte på Ham, piske Ham og dræbe Ham. Tre dage senere vil Han opstå.”

³⁵ Så kom Jakob og Johannes, Zebedæus’ sønner, til Ham og sagde, “Lærer, vi ønsker, at Du vil gøre for os, hvad vi beder om.”³⁶ “Hvad ønsker I, at Jeg skal gøre for jer?” spurgte Han.³⁷ De svarede, “Tillad, at en af os må sidde ved Din højre og den anden ved Din venstre i Din herlighed.”³⁸ Jesus sagde til dem, “I ved ikke, hvad I beder om. Kan I drikke det bæger, Jeg drikker, eller blive døbt med den dåb, Jeg bliver døbt med?”³⁹ “Det kan vi,” svarede de. Jesus sagde til dem, “I vil faktisk drikke det bæger, Jeg drikker, og blive døbt med den dåb, Jeg bliver døbt med,⁴⁰ men at sidde ved Min højre eller venstre er ikke for Mig at give. Disse pladser er forbeholdt dem, for hvem de er blevet forberedt.”

⁴¹ Da de ti hørte om dette, blev de vrede på Jakob og Johannes.⁴² Jesus kaldte dem sammen og sagde, “I ved, at de, der anses for at være herskere over hedningerne, dominerer dem, og deres højststående embedsmænd udøver myndighed over dem.”⁴³ Men sådan skal det ikke være blandt jer. I stedet skal den, der ønsker at blive stor blandt jer, være jeres tjener,⁴⁴ og den, der ønsker at være den første, skal være alles slave.⁴⁵ For selv Menneskesønnen kom ikke for at blive tjent, men for at tjene og give sit liv som løsesum for mange.”

⁴⁶ Så kom de til Jeriko. Da Jesus og Hans disciple sammen med en stor skare forlod byen, sad en blind mand ved navn Bartimæus, Timaeus’ søn, ved vejkanterne og tiggede.⁴⁷ Da han hørte, at det var Jesus fra Nazaret, begyndte han at råbe, “Jesus, Davids Søn, forbarm Dig over mig!”⁴⁸ Mange irettesatte ham og sagde, at han skulle tie stille, men han råbte endnu højere, “Davids Søn, forbarm Dig over mig!”⁴⁹ Jesus stoppede og sagde, “Kald ham.” Så de kaldte på den blinde mand, “Tag mod til dig, rejs dig! Han kalder på dig.”⁵⁰ Han kastede sin kappe fra sig, sprang op og kom til Jesus.⁵¹ “Hvad ønsker du, at Jeg skal gøre for dig?” spurgte Jesus ham. Den blinde mand sagde, “Rabbi, jeg ønsker at se.”⁵² Jesus sagde til ham, “Gå, din tro har helbredt dig.” Straks fik han sit syn og fulgte Jesus på vejen.

Markusevangeliet

11 Da de nærmede sig Jerusalem, ved Betfage og Betania nær Oliebjerget, sendte Jesus to af sine disciple, ² og sagde til dem: "Gå ind i landsbyen foran jer, og når I kommer ind i den, vil I finde et føl bundet der, som ingen nogensinde har redet på; løs det og bring det herhen. ³ Hvis nogen spørger jer om dette, sig: 'Herren har brug for det og vil snart returnere det.'" ⁴ De gik og fandt et føl bundet ved en dør, udenfor på gaden; og de løste det. ⁵ Nogle tilskuere sagde til dem: "Hvad laver I, løser følger?" ⁶ De svarede dem, som Jesus havde instrueret, og folkene lod dem gå. ⁷ De bragte føllet til Jesus og lagde deres kapper på det, og han satte sig på det. ⁸ Mange bredte deres kapper ud på vejen, mens andre bredte grønne grene ud, som de havde skåret fra markerne. ⁹ De, der gik foran, og de, der fulgte, råbte:

"Hosianna! Velsignet er han, som kommer i Herrens navn!" ¹⁰ *"Velsignet er Davids riges komme! Hosianna i det højeste!"*

¹¹ Jesus gik ind i Jerusalem og kom ind i tempelgårdene. Efter at have set sig omkring på alt, gik han ud til Betania med de Tolv, da det allerede var sent.

¹² Den følgende dag, da de forlod Betania, blev Jesus sulten. ¹³ Da han på afstand så et figentræ med blade, gik han hen for at se, om han kunne finde noget på det. Da han nåede det, fandt han intet andet end blade, for det var ikke figentid. ¹⁴ Han sagde til træet: "Må ingen nogensinde spise frugt fra dig igen." Og hans disciple hørte ham sige det.

¹⁵ Da de ankom til Jerusalem, gik Jesus ind i tempelgårdene og begyndte at drive dem ud, der købte og solgte. Han væltede vekselerernes borde og duesælgernes bænke, ¹⁶ og han tillod ikke nogen at bære varer gennem tempelgårdene. ¹⁷ Mens han underviste dem, sagde han: "Er det ikke skrevet: 'Mit hus skal kaldes et bedehus for alle folkeslag?' Men I har gjort det til en røverkule." ¹⁸ Ypperstepræsterne og de skriftkloge hørte dette og begyndte at søge en måde at eliminere ham på, for de frygtede ham, fordi hele folkemængden var forbløffet over hans undervisning. ¹⁹ Da aftenen kom, forlod de byen.

²⁰ Om morgenen, mens de gik forbi, så de figentræet visnet fra roden op. ²¹ Peter huskede og sagde til Jesus: "Rabbi, se! Figentræet, du talte imod, er visnet!" ²² Jesus sagde: "Sæt jeres lid til Gud." ²³

"Sandelig siger jeg jer, hvis nogen siger til dette bjerg: 'Bliv løftet op og kastet i havet,' og ikke tvivler i deres hjerte, men tror, at det, de siger, vil ske, så vil det ske for dem. ²⁴ Derfor siger jeg jer, hvad I end beder om i bøn, tro at I har modtaget det, og det vil blive jeres. ²⁵ Og når I står og beder, hvis I har noget imod nogen, tilgiv dem, så jeres Fader i himlen også kan tilgive jeres synder." ²⁶ [Men hvis I ikke tilgiver, vil jeres Fader i himlen heller ikke tilgive jeres synder.]

²⁷ De kom igen til Jerusalem, og mens Jesus gik i tempelgårdene, kom ypperstepræsterne, de skriftkloge og de ældste til ham, ²⁸ og spurgte: "Med hvilken myndighed gør du disse ting, og hvem har givet dig denne myndighed?" ²⁹ Jesus svarede: "Jeg vil stille jer ét spørgsmål. Svar mig, så vil jeg fortælle jer, med hvilken myndighed jeg gør disse ting. ³⁰ Var Johannes' dåb fra himlen eller af menneskelig oprindelse? Fortæl mig!" ³¹ De drøftede det indbyrdes og sagde: "Hvis vi siger: 'Fra himlen,' vil han spørge: 'Hvorfor troede I så ikke på ham?' ³² Men hvis vi siger: 'Af menneskelig oprindelse'..." De var bange for folket, for alle var overbeviste om, at Johannes virkelig var en profet. ³³ Så de svarede Jesus: "Vi ved det ikke." Og Jesus sagde: "Så vil jeg heller ikke fortælle jer, med hvilken myndighed jeg gør disse ting."

12 Jesus begyndte at tale til dem i lignelser: "En mand plantede en vingård. Han satte et hegn omkring den, gravede en grube til vinpressen og byggede et tårn. Så lejede han den ud til nogle bønder og tog på rejse. ² Da tiden kom for høsten, sendte han en tjener til forpagterne for at indsamle noget af vingårdens frugt fra dem. ³ Men de greb ham, slog ham og sendte ham væk med ingenting. ⁴ Så sendte han en anden tjener til dem; de slog ham i hovedet og behandlede ham skammeligt. ⁵ Han sendte en anden, og den dræbte de. Han sendte mange andre; nogle slog de, andre dræbte de. ⁶ Han havde én tilbage at sende, en elsket søn. Han sendte han til sidst og sagde: 'De vil respektere min søn.' ⁷ Men forpagterne sagde til hinanden: 'Dette er arvingen. Kom, lad os dræbe ham, og arven vil blive vores.' ⁸ Så tog de ham, endte hans liv og kastede ham ud af vingården. ⁹ Hvad vil ejeren af vingården da gøre? Han vil komme og sætte forpagterne til livs og give vingården til andre. ¹⁰ Har I ikke læst dette skriftsted: 'Den sten, som

Markusevangeliet

bygningsmændene vragede, er blevet hovedhjørnestenen; ¹¹ Herren har gjort dette, og det er vidunderligt i vores øjne?" ¹² Så søgte ypperstepræsterne, de skriftkloge og de ældste efter en måde at arrestere ham på, fordi de vidste, at han havde talt lignelsen imod dem. Men de frygtede folket, så de forlod ham og gik væk.

¹³ Senere sendte de nogle af farisæerne og herodianerne til Jesus for at forsøge at fange ham i hans ord. ¹⁴ De kom og sagde til ham: "Lærer, vi ved, at du er en mand af integritet og ikke lader dig påvirke af andre, fordi du ikke viser partiskhed, men lærer Guds vej i overensstemmelse med sandheden. Er det rigtigt at betale kejserens skat til Cæsar eller ej? ¹⁵ Skal vi betale eller skal vi ikke?" Men Jesus, som kendte deres hykleri, sagde: "Hvorfor forsøger I at fange mig? Bring mig en denar for at se på." ¹⁶ De præsenterede mønten, og han spurgte dem: "Hvis billede er dette? Og hvis indskrift?" "Cæsars," svarede de. ¹⁷ Så sagde Jesus til dem: "Giv Cæsar, hvad der tilhører Cæsar, og til Gud, hvad der tilhører Gud." Og de var forbløffede over ham.

¹⁸ Så kom nogle saddukæere, som siger, at der ikke er nogen opstandelse, til ham med et spørgsmål. ¹⁹ "Lærer," sagde de, "Moses skrev for os, at hvis en mands bror dør og efterlader en hustru, men ingen børn, skal manden gifte sig med enken og oprejse afkom for sin bror. ²⁰ Der var syv brødre. Den første giftede sig og døde uden at efterlade nogen børn. ²¹ Den anden giftede sig med enken, men han døde også uden at efterlade noget barn. Det samme skete med den tredje. ²² Faktisk efterlod ingen af de syv nogen børn. Til sidst døde kvinden også. ²³ Ved opstandelsen, hvis hustru vil hun være, da alle syv var gift med hende?" ²⁴ Jesus svarede: "Er I ikke på vildspor, fordi I ikke kender Skrifterne eller Guds kraft? ²⁵ Når de døde opstår, vil de hverken gifte sig eller blive giftet bort; de vil være som englene i himlen. ²⁶ Hvad angår de dodes opstandelse—har I ikke læst i Mosebogen, i beretningen om den brændende busk, hvordan Gud sagde til ham: 'Jeg er Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud'? ²⁷ Han er de levendes Gud, ikke de dodes. I er virkelig på vildspor!"

²⁸ En af de skriftkloge kom og hørte dem debattere. Da han bemærkede, at Jesus havde givet dem et klogt svar, spurgte han ham: "Af alle budene, hvilket er det vigtigste?" ²⁹ "Det vigtigste," svarede Jesus,

"er dette: 'Hør, Israel: Herren vores Gud er én Herre. ³⁰ Elsk Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke.' ³¹ Det andet er: 'Elsk din næste som dig selv.' Der er ingen andre bud, der er større end disse." ³² "Godt sagt, lærer," svarede manden. "For du har virkelig ret i at sige, at Gud er én, og der er ingen anden end ham. ³³ Du har ret i at sige, at elske ham af hele dit hjerte, med al din forståelse, og med al din styrke, og du har ret i at sige, at elske din næste som dig selv er vigtigere end alle brændofre og ofringer." ³⁴ Da Jesus så, at han havde svaret klogt, sagde han til ham: "Du er ikke langt fra Guds rige." Og fra den tid af turde ingen stille ham flere spørgsmål.

³⁵ Mens han underviste i tempelgårdene, spurgte Jesus: "Hvorfor siger de skriftkloge, at Messias er Davids søn? ³⁶ David, der talte ved Helligånden, sagde:

"Herren sagde til min Herre: "Sæt dig ved min højre hånd indtil jeg lægger dine fjender under dine fødder."

³⁷ Hvis David selv kalder ham 'Herre.' Hvordan kan han så være hans søn?" Den store skare lyttede til ham med glæde. ³⁸ Mens han underviste, sagde Jesus: "Pas på de skriftkloge. De kan lide at gå rundt i lange klæder og blive hilst med respekt på markedspladserne, ³⁹ og have de bedste pladser i synagogerne og ærespladserne ved festmåltiderne. ⁴⁰ De fortærer enkers huse og for et syn laver lange bønner. Disse mænd vil blive straffet meget hårdt." ⁴¹ Jesus satte sig overfor det sted, hvor ofrene blev lagt, og så på, mens folk lagde deres penge i tempelkisten. Mange rige mennesker bidrog med store beløb. ⁴² Men en fattig enke kom og lagde to meget små kobbermønter, kun værd et par øre. ⁴³ Da han kaldte sine disciple til sig, sagde Jesus: "Sandelig siger jeg jer, denne fattige enke har bidraget mere til kisten end alle de andre. ⁴⁴ De gav alle af deres overflod; men hun, af sin fattigdom, gav alt, hvad hun havde at leve for."

13 Da Jesus forlod templet, sagde en af hans disciple til ham: "Mester, se de imponerende sten og de prægtige bygninger!" ² Jesus svarede: "Ser du disse storslåede bygninger? Ikke én sten skal blive tilbage på den anden; alle vil blive revet ned."

Markusevangeliet

³ Mens han sad på Oliebjerget overfor templet, spurgte Peter, Jakob, Johannes og Andreas ham privat, ⁴ "Fortæl os, hvornår vil disse begivenheder finde sted, og hvad vil være tegnet på, at alle disse ting er ved at blive opfyldt?" ⁵ Jesus begyndte at sige til dem: "Sørg for, at ingen vildleder jer. ⁶ Mange vil komme i mit navn og sige: 'Det er mig,' og de vil bedrage mange. ⁷ Når I hører om krige og rygter om krige, bliv ikke foruroliget; sådanne ting må ske, men enden er endnu ikke. ⁸ For folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige. Der vil være jordskælv forskellige steder, og hungersnød. Disse er blot begyndelsen på veerne.

⁹ "Vær på vagt; I vil blive overgivet til lokale råd og pisket i synagoger. I vil stå foran guvernører og konger for min skyld, som et vidnesbyrd for dem. ¹⁰ Og det gode budskab skal først nå alle nationer. ¹¹ Når de arresterer jer og overgiver jer, skal I ikke bekymre jer på forhånd om, hvad I skal sige; sig hvad der bliver givet jer i det øjeblik, for det er ikke jer, der taler, men Helligånden. ¹² Bror vil forråde bror til døden, og en far sit barn. Børn vil rejse sig mod forældre og få dem dræbt. ¹³ I vil blive hadet af alle på grund af mit navn, men den, der holder ud til enden, vil blive frelst.

¹⁴ "Når I ser 'ødelæggelsens vederstyggelighed' stå, hvor den ikke burde—lad læseren forstå—så lad dem i Judæa flygte til bjergene. ¹⁵ Lad ingen på hustaget gå ned eller gå ind i huset for at hente noget. ¹⁶ Lad ingen på marken vende tilbage for at hente deres kappe. ¹⁷ Hvor frygteligt vil det være for dem, der er gravide og ammer spædbørn i de dage! ¹⁸ Bed om, at det ikke sker om vinteren, ¹⁹ for de dage vil være en trængsel uden lige fra skabelsens begyndelse, som Gud skabte, indtil nu, og aldrig vil blive overgået igen. ²⁰ Hvis Herren ikke havde forkortet de dage, ville intet liv blive frelst; men for de udvalgte skyld, som han har valgt, har han forkortet dem.

²¹ Hvis nogen siger til jer i den tid, 'Se, her er Messias!' eller, 'Se, der er han!' tro det ikke. ²² For falske messiaser og falske profeter vil opstå og udføre tegn og undere for at vildlede, om muligt, selv de udvalgte. ²³ Så vær årvågne; jeg har advaret jer om alt.

²⁴ "Men i de dage, efter den trængsel,

vil solen blive formørket, og månen vil ikke give sit lys; ²⁵ stjernerne vil falde fra himlen, og de himmelske kræfter vil blive rystet.

²⁶ Da vil de se Menneskesønnen komme i skyerne med stor magt og herlighed. ²⁷ Og han vil sende sine engle for at samle sine udvalgte fra de fire vinde, fra jordens yderste grænser til himlens yderste grænser.

²⁸ "Lær denne lektie fra figentræet: så snart dets grene bliver bløde og skyder blade, ved I, at sommeren er nær. ²⁹ På samme måde, når I ser disse ting ske, skal I erkende, at det er nær, lige ved døren. ³⁰ Sandelig siger jeg jer, denne generation vil ikke forgå, før alle disse ting er sket. ³¹ Selvom himmel og jord må forgå, vil mine ord aldrig forgå.

³² Men om den dag eller time ved ingen—hverken englene i himlen eller Sønnen, men kun Faderen. ³³ Vær årvågne! Vær på vagt! For I ved ikke, hvornår den tid vil komme. ³⁴ Det er som en mand, der tager på en rejse, som efterlader sit hus og sætter sine tjenere i ansvar, hver med deres opgave, og instruerer dærvogteren om at holde vagt. ³⁵ Derfor, hold vagt, for I ved ikke, hvornår husets herre vil vende tilbage—om det er om aftenen, ved midnat, når hanen galer, eller ved dagry. ³⁶ Hvis han ankommer pludseligt, lad ham ikke finde jer sovende. ³⁷ Hvad jeg siger til jer, siger jeg til alle: "Vær årvågne!"

14 Nu nærmede påsken og de usyrede brøds fest sig, og ypperstepresterne og de skriftlærde planlagde at arrestere Jesus i hemmelighed og dræbe ham; ² "Ikke under festen," sagde de, "ellers kan folket gøre oprør."

³ Mens Jesus var i Betania og sad til bords i huset hos Simon den Spedalske, kom en kvinde med en alabastkrukke med meget kostbar parfume, lavet af ren nardus. Hun brød krukken og hældte parfumen ud over hans hoved. ⁴ Nogle af de tilstedeværende blev forargede og sagde til hinanden: "Hvorfor denne spild af parfume?" ⁵ Den kunne være blevet solgt for mere end tre hundrede denarer og pengene givet til de fattige." Og de skældte hende hårdt ud. ⁶ Men Jesus sagde: "Lad hende være. Hvorfor forstyrer I hende? Hun har gjort en god gerning mod mig. ⁷ I vil altid have de fattige hos jer, og I kan hjælpe dem, når I vil. Men I vil ikke altid have mig. ⁸ Hun har gjort, hvad hun kunne; hun har salvet min krop til begravelsen. ⁹ Sandelig siger jeg jer, hvor som helst

Markusevangeliet

evangeliet bliver forkyndt i hele verden, vil det, hun har gjort, også blive fortalt til minde om hende."

¹⁰ Så gik Judas Iskariot, en af de tolv, til ypperstepræsterne for at overgive Jesus til dem. ¹¹ De blev glade for at høre dette og lovede at give ham penge. Så begyndte han at søge en lejlighed til at overgive ham.

¹² På den første dag af de usyrede brøds fest, hvor det var skik at ofre påskelammet, spurgte Jesu disciple ham: "Hvor vil du have, at vi skal gå hen og forberede, så du kan spise påskemåltidet?" ¹³ Så instruerede han to af sine disciple og sagde til dem: "Gå ind i byen, og I vil møde en mand, der bærer en krukke vand; følg ham. ¹⁴ Sig til ejeren af det hus, han går ind i: 'Læreren spørger: Hvor er mit gæsteværelse, hvor jeg kan dele påskemåltidet med mine disciple?' ¹⁵ Han vil vise jer et stort øvre rum, møbleret og klar. Forbered for os der." ¹⁶ Disciplene gik, ind i byen og fandt alt, som Jesus havde fortalt dem. Så de forberedte påskemåltidet.

¹⁷ Da det blev aften, ankom Jesus med de tolv. ¹⁸ Mens de sad til bords og spiste, sagde Jesus: "Sandelig siger jeg jer, en af jer vil forråde mig—en, der spiser med mig." ¹⁹ De blev bedrøvede, og én efter én sagde de til ham: "Det er vel ikke mig?" ²⁰ "Det er en af de tolv," svarede han, "en, der dyster i skålen med mig. ²¹ Menneskesønnen går bort, som der er skrevet om ham. Men ve det menneske, der forråder Menneskesønnen! Det havde været bedre for ham, hvis han ikke var blevet født."

²² Mens de spiste, tog Jesus brød, og da han havde takket, brød han det og gav det til sine disciple og sagde: "Tag det; dette symboliserer mit legeme." ²³ Så tog han et bæger, og efter at have takket, gav han det til dem, og de drak alle af det. ²⁴ "Dette repræsenterer mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange," sagde han til dem. ²⁵ "Sandelig siger jeg jer, jeg vil ikke drikke af vintræets frugt igen, før den dag, jeg drikker den ny i Guds rige." ²⁶ Efter at have sunget en salme gik de til Oliebjerget.

²⁷ "I vil alle komme til at vakle," sagde Jesus til dem, "for der står skrevet:

'Jeg vil slå hyrden, og fårene vil blive spredt.'

²⁸ Men efter at jeg er opstået, vil jeg gå forud for jer til Galilæa." ²⁹ Peter erklærede: "Selv om alle andre falder fra, vil jeg ikke." ³⁰ "Sandelig siger jeg dig,"

svarede Jesus, "i dag—ja, i nat—før hanen galer to gange, vil du fornægte mig tre gange." ³¹ Men Peter insisterede kraftigt: "Selv om jeg må dø med dig, vil jeg aldrig fornægte dig." Og alle de andre sagde det samme.

³² De ankom til et sted kaldet Getsemane, og Jesus instruerede sine disciple: "Sid her, mens jeg beder."

³³ Han tog Peter, Jakob og Johannes med sig, og han begyndte at føle sig dybt bedrøvet og urolig. ³⁴ "Min sjæl er dybt bedrøvet, endda til døden," sagde han til dem. "Bliv her og hold vagt." ³⁵ Han gik lidt længere frem, faldt til jorden og bad om, at timen, hvis det var muligt, måtte gå ham forbi. ³⁶ "Abba, Fader," sagde han, "alt er muligt for dig. Tag dette bæger fra mig. Dog ikke hvad jeg ønsker, men hvad du ønsker." ³⁷ Så vendte han tilbage til sine disciple og fandt dem sovende. "Simon," sagde han til Peter, "sover du? Kunne du ikke holde vagt i en time? ³⁸ Våg og bed, så I ikke falder i fristelse. Ånden er villig, men kødet er svagt." ³⁹ Endnu en gang gik han væk og bad på samme måde. ⁴⁰ Da han kom tilbage, fandt han dem igen sovende, fordi deres øjne var tunge. De vidste ikke, hvad de skulle svare ham. ⁴¹ Da han kom tilbage tredje gang, sagde han til dem: "Sover I stadig og hviler jer? Nok! Timen er kommet. Se, Menneskesønnen bliver overgivet til syndere. ⁴² Rejs jer! Lad os gå! Her kommer min forræder!"

⁴³ Netop mens han talte, dukkede Judas, en af de tolv, op. Med ham var en skare bevæbnet med sværd og knipler, sendt af ypperstepræsterne, de skriftlærde og de ældste. ⁴⁴ Forræderen havde aftalt et tegn med dem: "Den, jeg kysser, er manden; arrester ham og før ham væk under bevogtning." ⁴⁵ Direkte hen til Jesus sagde Judas: "Rabbi!" og kyssede ham. ⁴⁶ Mændene greb Jesus og tog ham i forvaring. ⁴⁷ Så trak en af dem, der stod nær, sit sværd og slog ypperstepræstens tjener og skadede hans øre. ⁴⁸ "Leder jeg et oprør," sagde Jesus, "siden I er kommet ud med sværd og knipler for at arrestere mig? ⁴⁹ Da jeg var hos jer hver dag og underviste i tempelgårdene, arresterede I mig ikke. Men Skrifterne må opfyldes." ⁵⁰ I det øjeblik forlod alle hans tilhængere ham og flygtede.

⁵¹ En ung mand, kun iført et linnedklæde, fulgte Jesus. Da de greb ham, ⁵² flygtede han uden sit klæde og efterlod det.

Markusevangeliet

⁵³ De førte Jesus til ypperstepræsten, og alle ypperstepræsterne, de ældste og de skriftlærde samledes. ⁵⁴ Peter fulgte ham på afstand, lige ind i ypperstepræstens gård. Der sad han med vagterne og varmede sig ved ilden.

⁵⁵ Ypperstepræsterne og hele Sanhedrin søgte beviser mod Jesus for at kunne dømme ham til døden, men de fandt ingen. ⁵⁶ Mange bar falsk vidnesbyrd mod ham, men deres vidnesbyrd stemte ikke overens. ⁵⁷ Så stod nogle frem og fremlagde dette falske vidnesbyrd mod ham: ⁵⁸ "Vi hørte ham sige: 'Jeg vil nedbryde dette tempel, som er lavet med menneskehænder, og på tre dage vil jeg bygge et andet, som ikke er lavet med menneskehænder.'" ⁵⁹ Men selv da kunne deres vidnesbyrd ikke stemme overens. ⁶⁰ Så rejste ypperstepræsten sig for at forhøre Jesus: "Vil du ikke svare? Hvad med dette vidnesbyrd, disse mænd bringer mod dig?" ⁶¹ Men Jesus forblev tavs og svarede ikke. Igen spurgte ypperstepræsten ham: "Er du Messias, den Velsignedes Søn?" ⁶² "Jeg er," sagde Jesus. "Og I vil se Menneskesønnen sidde ved den Mægtiges højre hånd og komme på himlens skyer." ⁶³ Ved dette rev ypperstepræsten sine klæder i stykker. "Hvorfor har vi brug for flere vidner?" spurgte han. ⁶⁴ "I har hørt bespottelsen. Hvad er jeres afgørelse?" De dømte alle ham som skyldig til døden. ⁶⁵ Så spyttede nogle på ham; derefter blindfoldede de ham, slog ham med deres næver og sagde: "Profetér!" Og vagterne tog ham og slog ham.

⁶⁶ Mens Peter var nedenunder i gården, kom en af ypperstepræstens tjenestepiger forbi. ⁶⁷ Da hun så Peter varme sig ved ilden, stirrede hun på ham. "Du var også med den Nazaræer, Jesus," sagde hun. ⁶⁸ Men han nægtede det. "Jeg hverken kender eller forstår, hvad du taler om," sagde han og gik ud i indgangen. ⁶⁹ Da tjenestepigen så ham der, sagde hun igen til dem, der stod omkring: "Denne mand er en af dem." ⁷⁰ Igen nægtede Peter det. Kun lidt senere sagde de, der stod blandt ham, til ham: "Sikkert er du en af dem, for du er en galilæer." ⁷¹ Han begyndte at nedkalde forbandelser og svor til dem: "Jeg kender ikke denne mand, I taler om." ⁷² Straks galede hanen anden gang. Så huskede Peter det ord, Jesus havde sagt til ham: "Før hanen galar to gange, vil du fornægte mig tre gange." Og han brød sammen og græd.

15 Tidligt om morgenen holdt ypperstepræsterne sammen med de ældste, de skriftkloge og hele Rådet et møde. De bandt Jesus, førte ham bort og overgav ham til Pilatus. ² Pilatus spurgte ham: "Er du jødernes konge?" Jesus svarede: "Du siger det." ³ Ypperstepræsterne begyndte at fremføre mange anklager mod ham. ⁴ Pilatus spurgte ham igen: "Svarer du ikke? Se, hvor mange anklager de fremfører mod dig." ⁵ Men Jesus gav ikke yderligere svar, hvilket forundrede Pilatus.

⁶ Ved festen var det skik at løslade en fange, som folket bad om. ⁷ En mand ved navn Barabbas var fængslet sammen med oprørere, der havde begået mord under opstanden. ⁸ Folkemængden nærmede sig og bad Pilatus om at gøre, som han plejede for dem. ⁹ Pilatus spurgte dem: "Vil I have, at jeg skal løslade jødernes konge til jer?" ¹⁰ Han vidste, at det var af misundelse, at ypperstepræsterne havde overgivet Jesus. ¹¹ Men ypperstepræsterne påvirkede folkemængden til at få Pilatus til at løslade Barabbas i stedet. ¹² Pilatus spurgte dem igen: "Hvad skal jeg så gøre med ham, I kalder jødernes konge?" ¹³ De råbte: "Korsfæst ham!" ¹⁴ Pilatus spurgte: "Hvorfor, hvad ondt har han gjort?" Men de råbte endnu højere: "Korsfæst ham!" ¹⁵ For at tilfredsstille folkemængden løslod Pilatus Barabbas til dem. Efter at have ladet Jesus piske, overgav han ham til at blive korsfæstet.

¹⁶ Soldaterne førte Jesus ind i paladset, kendt som Pretoriet, og samlede hele kompagniet af soldater. ¹⁷ De klædte ham i en purpurkappe, og efter at have flettet en krone af torne, satte de den på ham. ¹⁸ De begyndte at hilse ham: "Hil dig, jødernes konge!" ¹⁹ De slog gentagne gange hans hoved med en kæp og spyttede på ham. De faldt på knæ og hyldede ham. ²⁰ Efter at have hånet ham, tog de purpurkappen af og klædte ham i hans egne klæder. Så førte de ham ud for at korsfæste ham.

²¹ De tvang en forbipasserende, Simon fra Kyrene, far til Alexander og Rufus, som kom ind fra landet, til at bære hans kors. ²² De førte ham til stedet kaldet Golgata, hvilket oversættes til Hovedskaldet. ²³ De tilbød ham vin blandet med myrra, men han tog det ikke. ²⁴ De korsfæstede ham og delte hans klæder, kastede lod om, hvad hver skulle tage. ²⁵ Det var omkring den tredje time, da de korsfæstede ham. ²⁶ Over ham var skrevet anklagen mod ham:

Markusevangeliet

JØDERNES KONGE. ²⁷ De korsfæstede to oprørere sammen med ham, en på hans højre og en på hans venstre side. ²⁸ [Dette opfyldte Skriften, der siger: "Og han blev regnet blandt de lovløse."] ²⁹ De, der gik forbi, hånede ham, rystede på hovedet og sagde: "Ah! Du, som ville nedbryde templet og genopbygge det på tre dage, ³⁰ du burde frelse dig selv og komme ned fra korset!" ³¹ Ligeledes hånede ypperstepræsterne og de skriftkloge ham indbyrdes og sagde: "Han frelst andre, men han kan ikke frelse sig selv!" ³² Lad denne Kristus, Israels konge, nu komme ned fra korset, så vi kan se og tro." De, der blev korsfæstet med ham, hånede ham også.

³³ Da det blev den sytten time, faldt der mørke over hele landet indtil den niende time. ³⁴ Ved den niende time råbte Jesus med høj røst: "Eloi, Eloi, lema sabachthani?" hvilket betyder: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" ³⁵ Nogle af tilskuerne hørte det og sagde: "Hør, han kalder på Elias." ³⁶ En løb, fyldte en svamp med sur vin, satte den på en kæp og gav ham at drikke, idet han sagde: "Lad os se, om Elias kommer for at tage ham ned." ³⁷ Med et højt råb udåndede Jesus. ³⁸ Forhænget i templet blev flænget i to fra øverst til nederst. ³⁹ Da officeren, som stod foran ham, så, hvordan han døde, sagde han: "Sandelig, denne mand var Guds Søn!"

⁴⁰ Nogle kvinder så på fra afstand. Blandt dem var Maria Magdalene, Maria, mor til Jakob den yngre og Joses, og Salome. ⁴¹ Disse kvinder havde fulgt ham og sørget for ham, mens han var i Galilæa. Mange andre kvinder, som havde fulgt ham til Jerusalem, var også der. ⁴² Det var forberedelsesdagen, det vil sige dagen før sabbatten. Da det blev aften, ⁴³ gik Josef fra Arimatæa, et fremtrædende medlem af Rådet, som selv ventede på Guds rige, modigt til Pilatus for at bede om Jesu legeme. ⁴⁴ Pilatus undrede sig over, at han allerede var død. Han tilkaldte officeren og spurgte, om Jesus allerede var død. ⁴⁵ Efter at have fået bekræftet det af officeren, gav han legemet til Josef. ⁴⁶ Josef købte et linnedklæde, tog ham ned, svøbte ham i linnedet og lagde ham i en grav, der var hugget ud i klippen. Han rullede en sten foran indgangen til graven. ⁴⁷ Maria Magdalene og Maria, mor til Joses, så, hvor han blev lagt.

16 Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene, Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå hen og salve

ham. ² Meget tidligt den første dag i ugen kom de til graven, da solen var stået op. ³ De sagde til hinanden: "Hvem skal vælte stenen bort fra gravens indgang for os?" ⁴ Men da de så op, opdagede de, at stenen, som var meget stor, allerede var væltet bort. ⁵ Da de gik ind i graven, så de en ung mand klædt i en hvid klædning sidde på højre side, og de blev forfærdede. ⁶ Han sagde til dem: "Bliv ikke forfærdede. I søger Jesus fra Nazaret, som blev korsfæstet. Han er opstået; han er ikke her. Se stedet, hvor de lagde ham." ⁷ Men gå hen og sig til hans disciple og Peter: 'Han går i forvejen for jer til Galilæa; der skal I se ham, som han har sagt jer.'" ⁸ De gik ud og flygtede fra graven, for de var grebet af skælven og forfærdelse; og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

De tidligste manuskripter og nogle andre gamle vidner har ikke vers 9-20.

⁹ [De tidligste manuskripter og nogle andre gamle vidner har ikke vers 9-20.] Nu efter at han var opstået tidligt den første dag i ugen, viste han sig først for Maria Magdalene, som han havde uddrevet syv dæmoner fra. ¹⁰ Hun gik hen og fortalte det til dem, der havde været med ham, mens de sørgede og græd. ¹¹ Da de hørte, at han levede og var blevet set af hende, troede de det ikke.

¹² Derefter viste han sig i en anden skikkelse for to af dem, mens de gik på landet. ¹³ De vendte tilbage og fortalte det til de andre, men de troede heller ikke dem.

¹⁴ Senere viste han sig for de elleve disciple, mens de sad til bords; han bebrejdede dem deres vantro og hårdhed i hjertet, fordi de ikke troede dem, der havde set ham efter hans opstandelse. ¹⁵ Og han sagde til dem: "Gå ud i al verden og prædik evangeliet for hele skabningen." ¹⁶ De, der tror og bliver døbt, skal blive frelst, men de, der ikke tror, skal blive dømt. ¹⁷ Disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner; de skal tale med nye tunger; ¹⁸ de skal tage slanger i hænderne, og hvis de drikker noget dødbringende, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på de syge, og de skal blive raske."

¹⁹ Efter at Herren Jesus havde talt til dem, blev han taget op til himlen og satte sig ved Guds højre hånd.

²⁰ Og de gik ud og prædikede overalt, mens Herren virkede med dem og bekræftede ordet ved de tegn,

Markusevangeliet

der fulgte. [[De rapporterede straks alle disse instruktioner til Peter og hans ledsagere. Derefter

sendte Jesus selv gennem dem fra øst til vest den hellige og uforgængelige forkyndelse af evig frelse.]]

Lukasevangeli

1 Mange har påtaget sig at udarbejde en beretning om de ting, der er blevet opfyldt blandt os, ² som de blev overleveret til os af dem, der fra begyndelsen var øjenvidner og tjenere af ordet. ³ Derfor, efter at have undersøgt alt nøje fra begyndelsen, fandt jeg det også passende at skrive en ordnet beretning til dig, mest ædle Theofilus, ⁴ så du kan have sikkerhed om de ting, du er blevet undervist i.

⁵ I de dage, hvor Herodes var konge i Judæa, var der en præst ved navn Zakarias, af Abijas skifte; og han havde en hustru af Arons døtre, ved navn Elisabeth. ⁶ De var begge retfærdige for Gud, og levede ulasteligt i alle Herrens bud og forskrifter. ⁷ Men de var barnløse, da Elisabeth ikke kunne blive gravid, og de var begge oppe i årene.

⁸ Nu skete det, mens han udførte sine præstelige pligter for Gud i rækkefølgen af sin skifte, ⁹ i overensstemmelse med præsteskabets skik, blev han udvalgt ved lodtrækning til at gå ind i Herrens tempel og brænde røgelse. ¹⁰ Og hele folkets forsamling var i bøn udenfor på røgelsens time. ¹¹ Da viste en Herrens engel sig for ham, placeret ved højre side af røgelsesalteret. ¹² Zakarias blev foruroliget, da han så ham, og frygt greb ham. ¹³ Men englen sagde til ham: "Frygt ikke, Zakarias; din bøn er blevet hørt. Din hustru Elisabeth vil føde dig en søn, og du skal kalde ham Johannes. ¹⁴ Han vil blive en glæde og fryd for dig, og mange vil glæde sig over hans fødsel. ¹⁵ For han vil være stor i Herrens øjne. Han skal hverken drikke vin eller stærk drik, og han vil blive fyldt med Helligånden, selv fra sin moders liv. ¹⁶ Han vil vende mange af Israels børn tilbage til Herren deres Gud. ¹⁷ Og han vil gå foran ham i Elias' ånd og kraft, for at vende fædrenes hjerter til deres børn og de ulydige til de retfærdiges visdom, for at gøre et folk rede for Herren."

¹⁸ Zakarias sagde til englen: "Hvordan kan jeg være sikker på dette? For jeg er en gammel mand, og min hustru er langt oppe i årene." ¹⁹ Englen svarede: "Jeg er Gabriel, som står i Guds nærhed, og jeg er blevet sendt for at tale til dig og bringe dig dette gode budskab. ²⁰ Og nu vil du være tavs og ude af stand til at tale, indtil den dag disse ting sker, fordi du ikke troede mine ord, som vil blive opfyldt på deres rette tid." ²¹ Imens ventede folket på Zakarias og undrede sig over hans forsinkelse i templet. ²² Da han kom ud, kunne han ikke tale til dem. De indså, at han

havde set et syn i templet, for han blev ved med at gøre tegn til dem, men forblev stum. ²³ Da hans tjenesteperiode var fuldstændt, vendte han hjem. ²⁴ Efter disse dage blev hans hustru Elisabeth gravid, og hun holdt sig i tilbagetrækning i fem måneder og sagde, ²⁵ "Herren har gjort dette for mig. I disse dage har han vist sin gunst og fjernet min vanære blandt folket."

²⁶ I den sjette måned sendte Gud englen Gabriel til en by i Galilæa ved navn Nazaret, ²⁷ til en ung kvinde, der var forlovet med en mand ved navn Josef, af Davids hus. Den unge kvindes navn var Maria. ²⁸ Englen nærmede sig hende og sagde: "Hilsen, du, som er højt begunstiget! Herren er med dig." ²⁹ Men hun blev meget foruroliget over hans ord og spekulerede på, hvad denne hilsen kunne betyde. ³⁰ Englen sagde til hende: "Frygt ikke, Maria; du har fundet nåde hos Gud. ³¹ Du vil blive gravid og føde en søn, og du skal kalde ham Jesus. ³² Han vil være stor og vil blive kaldt den Højestes Søn. Herren Gud vil give ham hans forfader Davids trone, ³³ og han vil herske over Jakobs efterkommere for evigt; hans rige vil aldrig få ende." ³⁴ "Hvordan skal dette ske," spurgte Maria englen, "siden jeg er jomfru?" ³⁵ Englen svarede: "Helligånden vil komme over dig, og den Højestes kraft vil overskygge dig. Derfor vil det hellige, der bliver født, blive kaldt Guds Søn. ³⁶ Selv din slægtning Elisabeth skal have et barn i sin alderdom, og hun, der blev sagt at være ufrugtbar, er nu i sin sjette måned. ³⁷ For intet forbliver umuligt for Gud." ³⁸ Maria sagde: "Jeg er Herrens tjenerinde. Må det ske mig, som du har sagt." Så forlod englen hende.

³⁹ På den tid begav Maria sig af sted og skyndte sig til en by i Judæas bjergegn, ⁴⁰ hvor hun gik ind i Zakarias' hus og hilste på Elisabeth. ⁴¹ Da Elisabeth hørte Marias hilsen, bevægede barnet sig i hendes liv, og Elisabeth blev fyldt med Helligånden. ⁴² Med høj røst udbød hun: "Velsignet er du blandt kvinder, og velsignet er det barn, du vil bære!" ⁴³ Men hvorfor er jeg så æret, at min Herres moder skal komme til mig? ⁴⁴ For så snart din hilsen nåede mine ører, sprang barnet i mit liv af glæde. ⁴⁵ Velsignet er hun, som troede, at Herren ville opfylde sine løfter til hende!"

⁴⁶ Og Maria sagde: "Min sjæl ophøjer og glorificerer Herren, ⁴⁷ og min ånd glæder sig i Gud, min Frelser, ⁴⁸ for han har bemærket sin tjeners ydmyge tilstand.

Lukasevangeliet

Fra nu af vil alle generationer kalde mig velsignet, ⁴⁹ for den Mægtige har gjort store ting for mig—helligt er hans navn. ⁵⁰ Hans barmhjertighed er over dem, der frygter ham, fra generation til generation. ⁵¹ Han har vist styrke med sin arm; han har spredt dem, der er stolte i deres inderste tanker. ⁵² Han har afsat de mægtige fra deres troner og har ophøjet de ydmyge. ⁵³ Han har mættet de sultne med gode ting og sendt de rige tomhændede bort. ⁵⁴ Han er kommet til hjælp for sin tjener Israel og har husket sin barmhjertighed ⁵⁵ til Abraham og hans efterkommere for evigt, præcis som han lovede vore forfædre."

⁵⁶ Maria blev hos Elisabeth i omkring tre måneder og vendte derefter tilbage til sit eget hjem.

⁵⁷ Da tiden kom for Elisabeth til at føde, fødte hun en søn. ⁵⁸ Hendes naboer og slægtninge hørte, at Herren havde vist hende stor barmhjertighed, og de deltog i hendes glæde. ⁵⁹ På den ottende dag kom de for at omskære barnet, og de havde til hensigt at kalde ham efter hans far Zakarias, ⁶⁰ men hans mor svarede: "Nej! Han skal kaldes Johannes." ⁶¹ De sagde til hende: "Men ingen af dine slægtninge har det navn." ⁶² Så gjorde de tegn til hans far for at finde ud af, hvad han ønskede at kalde barnet. ⁶³ Han bad om en skriveplade, og til alles overraskelse skrev han: "Hans navn er Johannes." ⁶⁴ Straks blev hans mund åbnet, og hans tale blev genoprettet, og han begyndte at tale og lovprise Gud. ⁶⁵ Alle naboerne blev fyldt med ærefrygt, og i hele Judæas bjergegn talte folk om alle disse ting. ⁶⁶ Alle, der hørte dette, undrede sig over det og spurgte: "Hvad skal dette barn da blive til?" For Herrens hånd var med ham.

⁶⁷ Zakarias, hans far, blev fyldt med Helligånden og begyndte at profetere:

⁶⁸ *"Lovet være Herren, Israels Gud, for han er kommet til sit folk og har bragt dem forløsning. ⁶⁹ Han har oprejst en mægtig frelser for os i sin tjener Davids hus, ⁷⁰ præcis som han talte gennem sine hellige profeter fra gammel tid, ⁷¹ for at frelse os fra vore fjender fra hånden af alle, der hader os— ⁷² for at vise venlighed mod vore forfædre og at huske sin hellige pagt, ⁷³ det løfte, han gav til vor fader Abraham: ⁷⁴ at frelse os fra vore fjenders hånd, så vi kan tjene ham uden frygt ⁷⁵ i hellighed og retfærdighed for ham, gennem alle vore livs*

dage. ⁷⁶ Og du, mit barn, vil blive kaldt den Højestes profet; for du vil gå foran Herren for at forberede hans vej, ⁷⁷ for at give hans folk forståelsen af frelse gennem tilgivelsen af deres synder, ⁷⁸ på grund af vor Guds ømme barmhjertighed, ved hvilken morgenrøden fra himlen vil besøge os ⁷⁹ for at skinne på dem, der bor i mørke og dødens skygge, for at lede vore fødder ind på fredens vej."

⁸⁰ Og barnet voksede og blev stærk i ånden; og han levede i ødemarken indtil den dag, han skulle træde frem for Israel.

2 I de dage udgik der en befaling fra kejser Augustus om, at hele verden skulle indskrives i mandtal. ² Dette var den første indskrivning, mens Quirinius var landshøvding i Syrien. ³ Og alle gik hen for at lade sig indskrive, hver til sin by. ⁴ Også Josef drog op fra Galilæa, fra byen Nazaret, til Judæa, til Davids by, som kaldes Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt, ⁵ for at lade sig indskrive sammen med Maria, sin forlovede, som var frugtssommelig. ⁶ Mens de var der, kom tiden, da hun skulle føde. ⁷ Og hun fødte sin førstefødte søn, svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herbergeret.

⁸ I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. ⁹ Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev meget forfærdede. ¹⁰ Men englen sagde til dem: "Frygt ikke, for se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket. ¹¹ I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. ¹² Og dette skal være tegnet for jer: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe." ¹³ Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde,

¹⁴ *"Ære være Gud i det højeste, og på jorden fred blandt mennesker, som har hans velbehag."*

¹⁵ Da englene var faret fra dem til himmels, sagde hyrderne til hinanden: "Lad os gå til Betlehem og se det, som er sket, og som Herren har kundgjort os." ¹⁶ Og de skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef og barnet, som lå i krybben. ¹⁷ Da de havde set det, fortalte de, hvad der var blevet sagt dem om dette barn. ¹⁸ Og alle, som hørte det, undrede sig over, hvad hyrderne fortalte dem. ¹⁹ Men Maria gemte alle disse ord i sit hjerte og grundede over dem. ²⁰ Og

Lukasevangeliet

hyrderne vendte tilbage, idet de priste og lovede Gud for alt, hvad de havde hørt og set, sådan som det var blevet sagt dem.

²¹ Da otte dage var gået, og han skulle omskæres, fik han navnet Jesus, som han var kaldt af englen, før han blev undfanget.

²² Da deres renselsedage efter Moseloven var fuldendt, bragte de ham op til Jerusalem for at fremstille ham for Herren, ²³ (som der står skrevet i Herrens lov: "Hver førstefødt dreng skal helliges Herren"), ²⁴ og for at bringe det offer, som er foreskrevet i Herrens lov: "et par turtelduer eller to unge duer."

²⁵ Nu var der i Jerusalem en mand ved navn Simeon, som var retfærdig og gudfrygtig og ventede på Israels trøst, og Helligånden var over ham. ²⁶ Det var blevet åbenbaret for ham af Helligånden, at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens Kristus. ²⁷ Ledet af Ånden kom han til templet, og da forældrene bragte barnet Jesus ind for at gøre med ham, som skikken var efter loven, ²⁸ tog Simeon ham i sine arme og priste Gud og sagde,

²⁹ "Herre, nu lader du din tjener gå bort i fred, efter dit ord; ³⁰ for mine øjne har set din frelse, ³¹ som du har beredt for alle folks åsyn: ³² et lys til åbenbaring for hedningerne og en herlighed for dit folk Israel."

³³ Barnets far og mor undrede sig over det, der blev sagt om ham. ³⁴ Og Simeon velsignede dem og sagde til Maria, hans mor: "Se, dette barn er sat til fald og oprejsning for mange i Israel og til et tegn, der skal modsiges, ³⁵ så mange hjerters tanker skal blive åbenbaret. Og også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge."

³⁶ Der var også en profetinde, Anna, Fanuels datter, af Asers stamme. Hun var meget gammel; hun havde levet syv år med sin mand efter sin jomfrustand, ³⁷ og nu var hun enke, fireogfirs år gammel. Hun forlod aldrig templet, men tjente Gud nat og dag med faste og bøn. ³⁸ Hun trådte frem i samme stund og priste Gud og talte om barnet til alle, der ventede Jerusalems forløsning.

³⁹ Da de havde udført alt efter Herrens lov, vendte de tilbage til Galilæa, til deres by Nazaret. ⁴⁰ Og barnet voksede op og blev stærkt, fyldt med visdom, og Guds nåde var over ham.

⁴¹ Hans forældre tog hvert år til Jerusalem til påskefesten. ⁴² Da han var tolv år, drog de derop, som det var skik ved festen. ⁴³ Da festdagene var omme, og de vendte hjem, blev drengen Jesus tilbage i Jerusalem, uden at hans forældre vidste det. ⁴⁴ I den tro, at han var med i rejseselskabet, gik de en dags rejse, og så begyndte de at lede efter ham blandt slægtninge og bekendte. ⁴⁵ Da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem for at lede efter ham. ⁴⁶ Efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt iblandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål. ⁴⁷ Alle, der hørte ham, undrede sig over hans forstand og hans svar. ⁴⁸ Da hans forældre så ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: "Barn, hvorfor har du handlet sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig med smerte." ⁴⁹ Men han sagde til dem: "Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?" ⁵⁰ Men de forstod ikke det, han sagde til dem. ⁵¹ Så drog han med dem ned til Nazaret og var lydige mod dem. Og hans mor gemte alle disse ord i sit hjerte. ⁵² Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.

3 I det femtende år af Tiberius Cæsars regering, da Pontius Pilatus var statholder i Judæa, Herodes var landsfyrste i Galilæa, hans bror Filip var landsfyrste over Ituræa og Trakonitis' område, og Lysanias var landsfyrste i Abilene, ² på den tid da Annas og Kajfas var ypperstepræster, kom Guds ord til Johannes, Zakarias' søn, i ørkenen. ³ Han gik ud i hele egnen omkring Jordan og prædikede omvendelses dåb til syndernes forladelse, ⁴ som der står skrevet i bogen med profeten Esajas' ord:

"En røst af en, der råber i ørkenen: 'Forbered Herrens vej; gør hans stier lige. ⁵ Hver dal skal fyldes, og hvert bjerg og hver høj skal sænkes. det ujævne skal blive jævnt, og det bakkede terræn en slette. ⁶ Og hele menneskeheden skal se Guds frelse."

⁷ Johannes sagde til skarerne, der kom ud for at blive døbt af ham: "I øgleyngel! Hvem har advaret jer om at flygte fra den kommende vrede? ⁸ Bær frugt, der er omvendelsen værdig. Og begynd ikke at sige til jer selv: 'Vi har Abraham som vores far.' For jeg siger jer, at Gud kan oprejse børn for Abraham af disse sten. ⁹ Øksen ligger allerede ved træernes rod, og hvert træ, der ikke bærer god frugt, vil blive hugget om og kastet i ilden."

Lukasevangeliet

¹⁰ Skarerne spurgte: "Hvad skal vi gøre?" ¹¹ Johannes svarede: "Den, der har to kjortler, skal dele med den, der ingen har, og den, der har mad, skal gøre ligeså."

¹² Toldere kom også for at blive døbt. "Mester," spurgte de, "hvad skal vi gøre?" ¹³ "Opkræv ikke mere, end I har fået besked på," sagde han til dem.

¹⁴ Så spurgte nogle soldater ham: "Og hvad skal vi gøre?" Han svarede: "Afpres ikke penge fra nogen, og anklag ikke folk falsk—vær tilfredse med jeres løn."

¹⁵ Folket var i forventning, og alle spekulerede i deres hjerter, om Johannes måske kunne være Kristus. ¹⁶ Johannes svarede dem alle: "Jeg døber jer med vand. Men en, der er mægtigere end jeg, kommer, hvis sandalrem jeg ikke er værdig til at løse. Han vil døbe jer med Helligånden og ild." ¹⁷ Med sin kasteskovl i hånden vil han grundigt rense sin tærskelplads, samle hveden i sin lade, mens avnerne vil blive brændt med uudslukkelig ild." ¹⁸ Og med mange andre formaninger prædikede Johannes det gode budskab til folket.

¹⁹ Men da Herodes landsfyrsten blev irettesat af Johannes på grund af Herodias, hans brors hustru, og for alle de andre onde ting, han havde gjort, ²⁰ tilføjede Herodes dette til sine misgerninger: han satte Johannes i fængsel.

²¹ Da hele folket blev døbt, blev Jesus også døbt. Og mens han bad, åbnedes himlen, ²² og Helligånden dalede ned over ham i en legemlig skikkelse som en due. En røst kom fra himlen og sagde: "Du er min elskede Søn; i dig har jeg velbehag."

²³ Nu var Jesus selv omkring tredive år gammel, da han begyndte sin tjeneste. Han var, som man mente, søn af Josef,

hvis far var Eli, ²⁴ søn af Mattat, hvis far var Levi, søn af Melki, hvis far var Jannaj, hvis far var Josef,

²⁵ hvis far var Mattatias, hvis far var Amos, hvis far var Nahum, hvis far var Esli, hvis far var Naggaj, ²⁶

hvis far var Maath, hvis far var Mattatias, hvis far var Semein, hvis far var Josek, hvis far var Joda, ²⁷

hvis far var Joanan, hvis far var Resa, hvis far var Zerubbabel, hvis far var Shealtiel, hvis far var Neri, ²⁸

hvis far var Melki, hvis far var Addi, hvis far var Kosam, hvis far var Elmadam, hvis far var Er, ²⁹ hvis far var Josva, hvis far var Eliezer, hvis far var Jorim,

hvis far var Mattat, hvis far var Levi, ³⁰ hvis far var Simeon, hvis far var Juda, hvis far var Josef, hvis

far var Jonam, hvis far var Eliakim, ³¹ hvis far var Melea, hvis far var Menna, hvis far var Mattata, hvis far var Natan, hvis far var David, ³² hvis far var Isaj, hvis far var Obed, hvis far var Boaz, hvis far var Salmon, hvis far var Nahshon, ³³ hvis far var Amminadab, hvis far var Admin, hvis far var Ram, hvis far var Hezron, hvis far var Perez, hvis far var Juda, ³⁴ hvis far var Jakob, hvis far var Isak, hvis far var Abraham, hvis far var Tara, hvis far var Nakor, ³⁵ hvis far var Serug, hvis far var Reu, hvis far var Peleg, hvis far var Eber, hvis far var Sjelah, ³⁶ hvis far var Kenan, hvis far var Arpaksad, hvis far var Sem, hvis far var Noa, hvis far var Lamek, ³⁷ hvis far var Metusalem, hvis far var Enok, hvis far var Jared, hvis far var Mahalalel, hvis far var Kenan, ³⁸ hvis far var Enos, hvis far var Set, hvis far var Adam, hvis far var Gud.

4 Jesus, fyldt med Helligånden, vendte tilbage fra Jordan og blev ledt af Ånden ud i ørkenen, ² hvor han i fyrre dage blev fristet af djævelen.

Han spiste intet i de dage, og da de var forbi, blev han sulten. ³ Djævelen udfordrede ham: "Hvis du er Guds Søn, sig til denne sten, at den skal blive til brød." ⁴ Jesus svarede: "Der står skrevet: 'Mennesket skal ikke leve af brød alene.'"

⁵ Djævelen tog ham op og viste ham alle verdens riger i et øjeblik. ⁶ Og han sagde til ham: "Jeg vil give dig al deres magt og herlighed; det er blevet overgivet til mig, og jeg kan give det til hvem jeg vil. ⁷ Hvis du tilbeder mig, skal alt dette være dit." ⁸ Jesus svarede: "Der står skrevet: 'Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.'"

⁹ Djævelen førte ham til Jerusalem og stillede ham på templets tinde. "Hvis du er Guds Søn," sagde han, "kast dig ned herfra; ¹⁰ for der står skrevet: 'Han vil befale sine engle at vogte over dig,' og 'De vil bære dig på hænder, så du ikke støder din fod på nogen sten.'" ¹² Jesus svarede: "Der står: 'Du må ikke friste Herren din Gud.'" ¹³ Da djævelen havde afsluttet alle fristelserne, forlod han ham indtil en mere passende tid.

¹⁴ Jesus vendte tilbage til Galilæa i Åndens kraft, og rygter om ham spredtes gennem hele den omkringliggende egn. ¹⁵ Han underviste i deres synagoger, og alle priste ham.

¹⁶ Han kom til Nazaret, hvor han var opvokset, og på sabbatten gik han ind i synagogen, som han plejede.

Lukasevangeliet

Han rejste sig for at læse, ¹⁷ og profeten Esajas' skriftrulle blev givet til ham. Han rullede den op og fandt stedet, hvor der står skrevet: ¹⁸ "Herrens Ånd er over mig, fordi han har salvet mig til at forkynde godt budskab for de fattige. Han har sendt mig for at udråbe løsladelse for de fangne og syn til de blinde, for at sætte de undertrykte fri, ¹⁹ for at udråbe Herrens nådeår." ²⁰ Så rullede han skriftrullen sammen, gav den tilbage til tjeneren og satte sig. Alle i synagogen havde deres øjne rettet mod ham.

²¹ Han begyndte med at sige til dem: "I dag er dette skriftord gået i opfyldelse, mens I lyttede." ²² Alle talte godt om ham og undrede sig over de nådefulde ord, der kom fra hans læber. "Er det ikke Josefs søn?" spurgte de. ²³ Jesus sagde til dem: "I vil sikkert citere dette ordsprog for mig: 'Læge, helbred dig selv!' Og I vil sige: 'Gør her i din hjemby, hvad vi har hørt, du gjorde i Kapernaum.'" ²⁴ "Sandelig siger jeg jer," fortsatte han, "ingen profet er anerkendt i sin egen by. ²⁵ Jeg forsikrer jer, at der var mange enker i Israel på Elias' tid, da himlen var lukket i tre år og seks måneder, og der var en stor hungersnød i hele landet. ²⁶ Alligevel blev Elias ikke sendt til nogen af dem, men til en enke i Sarepta i Sidons land. ²⁷ Og der var mange spedalske i Israel på profeten Elisass tid, men ingen af dem blev rensset—kun Naaman fra Syrien." ²⁸ Alle i synagogen blev rasende, da de hørte dette. ²⁹ De rejste sig, drev ham ud af byen og førte ham til kanten af den bakke, som byen var bygget på, for at styrte ham ned. ³⁰ Men han gik gennem mængden og fortsatte sin vej.

³¹ Så rejste han til Kapernaum, en by i Galilæa, og på sabbatten underviste han folket. ³² De var forbløffede over hans undervisning, fordi hans budskab blev leveret med myndighed. ³³ I synagogen var der en mand besat af en dæmon, en uren ånd. Han råbte højt, ³⁴ "Lad os være! Hvad vil du os, Jesus fra Nazaret? Er du kommet for at ødelægge os? Jeg ved, hvem du er—Guds Hellige!" ³⁵ Jesus irettesatte ham og sagde: "Ti stille og kom ud af ham!" Så kastede dæmonen manden ned foran dem alle og kom ud uden at skade ham. ³⁶ Alle blev forbløffede og sagde til hinanden: "Hvilke ord er dette! Med myndighed og kraft befaler han urene ånder, og de kommer udi!" ³⁷ Og rygtet om ham spredtes i hele den nærliggende egn.

³⁸ Jesus forlod synagogen og gik til Simons hus. Simons svigermor lå med høj feber, og de bad Jesus

om at hjælpe hende. ³⁹ Så stod han over hende og irettesatte feberen, og den forlod hende. Hun rejste sig straks og begyndte at tjene dem. ⁴⁰ Ved solnedgang bragte alle, der havde syge med forskellige sygdomme, dem til ham; og han lagde hænderne på hver enkelt og helbredte dem. ⁴¹ Dæmoner kom også ud af mange mennesker og råbte: "Du er Guds Søn!" Men han irettesatte dem og tillod dem ikke at tale, fordi de vidste, at han var Messias.

⁴² Ved dag grygik Jesus ud til et øde sted. Folkene søgte efter ham, og da de kom til, hvor han var, forsøgte de at forhindre ham i at forlade dem. ⁴³ Men han sagde: "Jeg må forkynde det gode budskab om Guds rige til de andre byer også, for det er derfor, jeg blev sendt." ⁴⁴ Og han fortsatte med at prædike i synagogerne i Judæa.

5 En dag, mens Jesus stod ved Gennesarets Sø, trængte folkeskaren sig omkring ham, ivrige efter at høre Guds ord. ² Han bemærkede to både ved vandkanten; fiskerne havde forladt dem og var ved at vaske deres net. ³ Jesus gik ind i en af bådene, som tilhørte Simon, og bad ham om at flytte den lidt fra bredden. Han satte sig ned og underviste folket fra båden. ⁴ Da han var færdig med at tale, sagde han til Simon: "Sejl ud på dybet og kast jeres net ud til fangst." ⁵ Simon svarede: "Mester, vi har arbejdet hele natten og intet fanget, men på dit ord vil jeg kaste nettene ud." ⁶ Da de gjorde dette, fangede de en så stor mængde fisk, at deres net begyndte at revne. ⁷ De signalerede til deres partnere i den anden båd om at komme og hjælpe dem. De kom og fyldte begge både så fulde, at de begyndte at synke. ⁸ Da Simon Peter så dette, faldt han ned for Jesu knæ og sagde: "Gå bort fra mig, Herre; jeg er en syndig mand!" ⁹ For han og alle hans ledsagere var forundrede over den fangst af fisk, de havde fået, ¹⁰ og det samme var Jakob og Johannes, Zebedæus' sønner, som var partnere med Simon. Så sagde Jesus til Simon: "Vær ikke bange; fra nu af skal du fange mennesker." ¹¹ Så bragte de deres både til land, forlod alt og fulgte ham.

¹² Mens Jesus var i en af byerne, nærmede en mand dækket af spedalskhed sig ham. Da han så Jesus, faldt han på sit ansigt og bad: "Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren." ¹³ Jesus rakte sin hånd ud, rørte ved manden og sagde: "Jeg vil; bliv ren." Straks forlod spedalskheden ham. ¹⁴ Jesus befalede ham:

Lukasevangeliet

"Fortæl det ikke til nogen, men gå, vis dig for præsten og bring de ofre, Moses har befalet til din renselse, som et vidnesbyrd for dem." ¹⁵ Alligevel spredte nyheden om ham sig endnu mere, og store skarer samledes for at høre ham og for at blive helbredt for deres sygdomme. ¹⁶ Men Jesus trak sig ofte tilbage til øde steder for at bede.

¹⁷ En dag, mens han underviste, sad der farisæere og lovlærere der. De var kommet fra hver landsby i Galilæa, Judæa og Jerusalem, og Herrens kraft var til stede for at helbrede de syge. ¹⁸ Nogle mænd bragte en lam mand på en måtte og forsøgte at lægge ham foran Jesus. ¹⁹ Ude af stand til at finde en vej gennem mængden, gik de op på taget og sænkede ham på hans måtte gennem teglene ned midt i mængden, lige foran Jesus. ²⁰ Da Jesus så deres tro, sagde han: "Ven, dine synder er tilgivet." ²¹ Farisæerne og lovlærerne begyndte at tænke: "Hvem er denne mand, der taler blasfemier? Hvem kan tilgive synder undtagen Gud alene?" ²² Jesus, som kendte deres tanker, spurgte: "Hvorfor tænker I disse ting i jeres hjerter? ²³ Hvad mener I er lettere: at sige, 'Dine synder er tilgivet,' eller at sige, 'Rejs dig op og gå?' ²⁴ Men for at I skal vide, at Menneskesønnen har myndighed på jorden til at tilgive synder," sagde han til den lamme mand, "Jeg siger dig, rejs dig op, tag din måtte og gå hjem." ²⁵ Straks rejste han sig op foran dem, tog det, han havde ligget på, og gik hjem og priste Gud. ²⁶ Alle blev forbløffede og gav Gud ære. De blev fyldt med ærefrygt og sagde: "Vi har set utrolige ting i dag."

²⁷ Derefter gik Jesus ud og så en tolder ved navn Levi sidde ved sin toldbod. "Følg mig," sagde Jesus til ham, ²⁸ og Levi rejste sig, forlod alt og fulgte ham. ²⁹ Levi holdt en stor fest for Jesus i sit hus, og en stor skare af toldere og andre lå til bords med dem. ³⁰ Farisæerne og deres skriftkloge knurrede til hans disciple: "Hvorfor spiser og drikker I med toldere og syndere?" ³¹ Jesus svarede dem: "Det er ikke de raske, der har brug for en læge, men de syge. ³² Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men for at kalde syndere til omvendelse."

³³ De sagde til ham: "Johannes' disciple faster ofte og beder, og det samme gør farisæernes disciple, men dine spiser og drikker." ³⁴ Jesus svarede: "Kan I få brudgommens venner til at faste, mens han er hos dem? ³⁵ Men der vil komme en tid, hvor brudgommen bliver taget fra dem; i de dage vil de

faste." ³⁶ Han fortalte dem denne lignelse: "Ingen river et stykke af et nyt klæde for at lappe et gammelt. Ellers vil de have revet det nye klæde, og lappen fra det nye vil ikke passe til det gamle. ³⁷ Og ingen hælder ny vin på gamle vinsække. Ellers vil den nye vin sprænge sækkene; vinen vil løbe ud, og sækkene vil blive ødelagt. ³⁸ I stedet skal ny vin hældes på friske vinsække. ³⁹ Og ingen, der har drukket gammel vin, ønsker den nye, for de siger, 'Den gamle er bedre.'"

6 På en sabbat gik Jesus gennem nogle kornmarker, og hans disciple begyndte at plukke aks, gnide dem i hænderne og spise kernerne. ² Nogle af farisæerne spurgte: "Hvorfor gør I, hvad der ikke er tilladt på sabbatten?" ³ Jesus svarede dem: "Har I aldrig læst, hvad David gjorde, da han og hans ledsagere var sultne? ⁴ Han gik ind i Guds hus, tog de hellige brød og spiste det, som kun præsterne har lov til at spise, og han gav også noget til sine ledsagere." ⁵ Og han sagde til dem: "Menneskesønnen er herre over sabbatten."

⁶ På en anden sabbat gik han ind i synagogen og underviste, og der var en mand der, hvis højre hånd var visen. ⁷ De skriftkloge og farisæerne holdt øje med ham for at se, om han ville helbrede på sabbatten, så de kunne finde en grund til at anklage ham. ⁸ Men han kendte deres tanker og sagde til manden med den visne hånd: "Rejs dig og stå frem foran alle." Så rejste han sig og stod der. ⁹ Så sagde Jesus til dem: "Jeg spørger jer, er det tilladt på sabbatten at gøre godt eller at gøre ondt, at redde liv eller at ødelægge det?" ¹⁰ Efter at have set rundt på dem alle, sagde han til manden: "Ræk din hånd ud." Han gjorde det, og hans hånd blev genoprettet. ¹¹ Men de blev fyldt med raseri og begyndte at diskutere med hinanden, hvad de kunne gøre ved Jesus.

¹² På den tid gik Jesus ud til et bjerg for at bede og tilbragte hele natten i bøn til Gud. ¹³ Da det blev morgen, kaldte han sine disciple til sig og udvalgte tolv af dem, som han også kaldte apostle: ¹⁴ Simon (som han kaldte Peter), hans bror Andreas, Jakob, Johannes, Filip, Bartholomæus, ¹⁵ Matthæus, Thomas, Jakob, søn af Alfæus, Simon, kaldet Zeloten, ¹⁶ Judas, søn af Jakob, og Judas Iskariot, som senere forrædt ham.

Lukasevangeliet

¹⁷ Han gik ned med dem og stod på et jævnt sted. En stor skare af hans disciple var der, og en stor mængde mennesker fra hele Judæa, fra Jerusalem og fra kystområdet ved Tyrus og Sidon, ¹⁸ som var kommet for at høre ham og for at blive helbredt for deres sygdomme. De, der var plaget af urene ånder, blev helbredt, ¹⁹ og alle forsøgte at røre ved ham, fordi kraft udgik fra ham og helbredte dem alle.

²⁰ Han vendte sig mod sine disciple og sagde:

"Salige er I, som er fattige, for Guds rige er jeres. ²¹ Lykkelige er I, som nu er sultne, for I skal mættes. Lykkelige er I, som nu græder, for I skal finde glæde. ²² Salige er I, når folk hader jer, udelukker jer, fornærmer jer, og håner jeres navn som ondt, på grund af Menneskesønnen.

²³ Glæd jer på den dag og spring af glæde, for se, jeres løn er stor i himlen. For sådan behandlede deres forfædre profeterne.

²⁴ Men ve jer, som er rige, for I har allerede modtaget jeres trøst. ²⁵ Ve jer, som nu er mætte, for I skal sulte. Ve jer, som nu ler, for I skal sørge og græde. ²⁶ Ve jer, når alle taler godt om jer, for sådan behandlede deres forfædre de falske profeter.

²⁷ "Men til jer, der lytter, siger jeg: Elsk jeres fjender, og gør godt mod dem, der hader jer, ²⁸ tal godt om dem, der forbander jer, og bed for dem, der mishandler jer. ²⁹ Hvis nogen slår dig på den ene kind, så vend også den anden til. Hvis nogen tager din kappe, så nægt dem ikke din skjorte. ³⁰ Giv til alle, der beder dig, og hvis nogen tager, hvad der tilhører dig, så kræve det ikke tilbage. ³¹ Gør mod andre, som du ønsker, de skal gøre mod dig.

³² Hvis I elsker dem, der elsker jer, hvad godt er der i det? Selv dem, der ikke er retfærdige, elsker dem, der elsker dem. ³³ Og hvis I gør godt mod dem, der gør godt mod jer, hvad godt er der i det? Selv dem, der ikke er retfærdige, gør det samme. ³⁴ Og hvis I låner til dem, som I forventer at få tilbage fra, hvad godt er der i det? Selv dem, der ikke er retfærdige, låner til andre som dem selv, i forventning om at få det fuldt tilbage. ³⁵ Men elsk jeres fjender, gør godt mod dem, og lån uden at forvente noget tilbage. Så vil jeres løn være stor, og I vil være den Højestes børn, fordi han er god mod de utaknemmelige og

onde. ³⁶ Vis derfor barmhjertighed, ligesom jeres Fader viser barmhjertighed.

³⁷ "Lad være med at dømme, og I vil ikke blive dømt. Lad være med at fordømme, og I vil ikke blive fordømt. Tilgiv, og I vil blive tilgivet. ³⁸ Giv, og det vil blive givet til jer. Et generøst mål, presset ned, rystet sammen og overfyldt, vil blive hældt i jeres skød. For med det mål, I bruger, vil det blive målt til jer."

³⁹ Han delte også denne lignelse med dem: "Kan en blind lede en blind? Vil de ikke begge falde i en grøft? ⁴⁰ Eleven er ikke over læreren, men enhver, der er fuldt uddannet, vil blive som deres lærer. ⁴¹ Hvorfor ser du splinten i din brors øje og lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? ⁴² Hvordan kan du sige til din bror: 'Bror, lad mig tage splinten ud af dit øje,' når du selv ikke lægger mærke til bjælken i dit eget øje? Du hykler, tag først bjælken ud af dit eget øje, og så vil du se klart til at fjerne splinten fra din brors øje.

⁴³ Et sundt træ bærer ikke dårlig frugt, og et sygt træ bærer ikke god frugt. ⁴⁴ Hvert træ kendes på sin egen frugt. Man plukker ikke figer fra tjørnebuske, og man samler ikke druer fra brombærkrat. ⁴⁵ Et godt menneske bringer gode ting frem fra det gode, der er gemt i deres hjerte, og et ondt menneske bringer onde ting frem fra det onde, der er gemt i deres hjerte. For munden taler, hvad hjertet er fuldt af.

⁴⁶ "Hvorfor kalder I mig 'Herre, Herre,' og følger ikke mine instruktioner? ⁴⁷ Enhver, der kommer til mig og hører mine ord og sætter dem i praksis, vil jeg vise jer, hvad de er ligesom: ⁴⁸ De er som en person, der bygger et hus, som gravede dybt og lagde fundamentet på klippe. Da en oversvømmelse kom, ramte strømmen det hus, men kunne ikke ryste det, fordi det var godt bygget. ⁴⁹ Men den, der hører mine ord og ikke sætter dem i praksis, er som en person, der byggede et hus på jorden uden fundament. I det øjeblik strømmen ramte det hus, kollapsede det, og dets ødelæggelse var fuldstændig."

7 Da Jesus havde afsluttet alle sine lærdomme i folkets påhør, gik Han ind i Kapernaum. ² Der var en centurions tjener, højt værdsat af ham, som var syg og på randen af døden. ³ Centurionen, som havde hørt om Jesus, sendte nogle jødiske ældste til Ham og bad Ham komme og helbrede hans tjener. ⁴ Da de nåede Jesus, opfordrede de

Lukasevangeliet

Ham indtrængende og sagde: "Han er værdig til, at Du gør dette for ham,"⁵ for han elsker vores nation og har bygget vores synagoge."⁶ Så Jesus gik med dem. Han var ikke langt fra huset, da centurionen sendte venner for at sige til Ham: "Herre, gør Dig ikke mere ulejlighed, for jeg er ikke værdig til at have Dig under mit tag."⁷ Derfor anså jeg mig ikke engang værdig til at komme til Dig. Men sig blot et ord, og min tjener vil blive helbredt."⁸ For også jeg er en mand under myndighed, med soldater under mig. Jeg siger til en: 'Gå,' og han går; og til en anden: 'Kom,' og han kommer; og til min tjener: 'Gør dette,' og han gør det."⁹ Da Jesus hørte dette, blev Han forundret over ham, og vendte sig til mængden, der fulgte Ham, og sagde: "Jeg siger jer, ikke engang i Israel har jeg fundet så stor en tro."¹⁰ Da sendebudene vendte tilbage til huset, fandt de tjeneren genoprettet til helbred.

¹¹ Kort tid efter gik Jesus til en by ved navn Nain, og Hans disciple og en stor skare gik med Ham.¹² Da Han nærmede sig byporten, blev en død mand båret ud—den eneste søn af sin mor, og hun var enke. En stor skare fra byen var med hende.¹³ Da Herren så hende, fik Han medlidenhed med hende og sagde: "Græd ikke."¹⁴ Så gik Han hen og rørte ved båret, og bærerne stod stille. Han sagde: "Unge mand, jeg siger dig, stå op!"¹⁵ Den døde mand satte sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham tilbage til hans mor.¹⁶ De blev alle fyldt med ærefrygt og priste Gud. "En stor profet er fremstået blandt os," sagde de. "Gud har besøgt Sit folk."¹⁷ Denne beretning om Jesus spredte sig i hele Judæa og den omkringliggende region.

¹⁸ Johannes' disciple rapporterede til ham om alle disse ting. Han kaldte to af dem til sig,¹⁹ og sendte dem til Herren for at spørge: "Er Du den, som skal komme, eller skal vi vente en anden?"²⁰ Da mændene kom til Jesus, sagde de: "Johannes Døberen har sendt os til Dig for at spørge: 'Er Du den, som skal komme, eller skal vi vente en anden?'"²¹ På det tidspunkt helbredte Jesus mange mennesker for sygdomme, lidelser og onde ånder, og gav syn til mange, der var blinde.²² Så svarede Han sendebudene: "Gå tilbage og fortæl Johannes, hvad I har set og hørt: de blinde får syn, de lamme går, de spedalske bliver rensset, de døve hører, de døde opstår, og de fattige får forkyndt det gode

budskab."²³ Salig er den, som ikke tager anstød af Mig."

²⁴ Efter Johannes' sendebude var gået, begyndte Jesus at tale til skarerne om Johannes: "Hvad gik I ud i ørkenen for at se? Et siv, der svajer i vinden?"²⁵ Hvis ikke, hvad gik I ud for at se? En mand klædt i fine klæder? Nej, de, der bærer prægtige klæder og lever i luksus, er i paladser.²⁶ Men hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, siger jeg jer, og endda mere end en profet.²⁷ Dette er den, om hvem der er skrevet:

'Se, Jeg sender min budbringer foran dig, som skal berede din vej foran dig.'

²⁸ Jeg siger jer, blandt dem, der er født af kvinder, er der ingen større end Johannes; dog er selv den mindste i Guds rige større end han."²⁹ (Alle mennesker, inklusive toldere, da de hørte Jesu ord, anerkendte Guds retfærdighed, idet de var blevet døbt af Johannes.³⁰ Men farisæerne og de lovkyndige forkastede Guds hensigt med dem selv, da de ikke var blevet døbt af Johannes.)

³¹ "Hvad skal jeg da sammenligne denne generations mennesker med, og hvad ligner de?"³² De er ligesom børn, der sidder på torvet og råber til hinanden:

'Vi spillede fløjte for jer, og I dansede ikke; vi sang en klagesang, og I græd ikke.'

³³ For Johannes Døberen kom hverken spisende brød eller drikkende vin, og I siger, 'Han er besat.'³⁴ Menneskesønnen kom spisende og drikkende, og I siger, 'Se, en frådser og en dranker, en ven af toldere og syndere.'³⁵ Dog bliver visdom retfærdiggjort af alle hendes børn."

³⁶ En af farisæerne inviterede Jesus til middag hos sig, og Han gik til farisæerens hus og lagde sig til bords.³⁷ En kvinde i byen, som var en synderinde, fik at vide, at Han spiste hos farisæeren, så hun bragte en alabasterkrukke med parfume.³⁸ Stående bag Ham ved Hans fødder græd hun, og begyndte at væde Hans fødder med sine tårer. Så tørrede hun dem med sit hår, kysede dem og hældte parfume på dem.³⁹ Da farisæeren, som havde inviteret Ham, så dette, tænkte han ved sig selv: "Hvis denne mand var en profet, ville Han vide, hvem der rører ved Ham, og hvilken slags kvinde hun er—at hun er en synderinde."⁴⁰ Jesus svarede ham, "Simon, jeg har noget at sige til dig." "Sig det, Mester," svarede han.

Lukasevangeliet

⁴¹ "En pengeudlåner havde to skyldnere. Den ene skyldte ham fem hundrede denarer, og den anden halvtreds. ⁴² Da de ikke kunne betale, eftergav han begge deres gæld. Nu, hvem af dem vil elske ham mest?" ⁴³ Simon svarede, "Jeg formoder den, som fik den største gæld eftergivet." "Du har dømt rigtigt," sagde Jesus. ⁴⁴ Så vendte Han sig mod kvinden og sagde til Simon, "Ser du denne kvinde? Jeg kom ind i dit hus; du gav Mig intet vand til Mine fødder, men hun har vædet Mine fødder med sine tårer og tørret dem med sit hår. ⁴⁵ Du gav Mig intet kys, men hun har ikke holdt op med at kysse Mine fødder, siden Jeg kom ind. ⁴⁶ Du salvede ikke Mit hoved med olie, men hun har hældt parfume på Mine fødder. ⁴⁷ Derfor siger Jeg dig, hendes mange synder er blevet tilgivet, som hendes store kærlighed har vist. Men den, der kun har fået lidt tilgivet, elsker kun lidt." ⁴⁸ Så forskrede Jesus hende, "Dine synder er tilgivet." ⁴⁹ De andre gæster begyndte at undre sig indbyrdes, "Hvem er denne, som endda tilgiver synder?" ⁵⁰ Og Han sagde til kvinden, "Din tro har frelst dig; gå bort i fred."

8 Kort efter gik Jesus omkring fra den ene by og landsby til den anden og forkyndte det gode budskab om Guds rige. De Tolv var med ham, ² og også nogle kvinder, som var blevet helbredt for onde ånder og sygdomme: Maria kaldet Magdalene, fra hvem syv dæmoner var kommet ud, ³ Johanna, hustru til Chuza, Herodes' forvalter; Susanna; og mange andre, som støttede dem med deres egne midler.

⁴ Da en stor skare samlede sig, og folk fra forskellige byer kom til Jesus, talte han til dem i en lignelse: ⁵ "En sædemand gik ud for at så sin sæd. Mens han såede, faldt noget på vejen; det blev trådt ned, og himlens fugle åd det op. ⁶ Noget faldt på klippegrund, og da det voksede op, visnede det, fordi det manglede fugt. ⁷ Andet faldt blandt torne, som voksede op sammen med det og kvalte det. ⁸ Endnu andet faldt i god jord. Det voksede op og gav en høst hundrede gange større end det, der var sået." Da han sagde dette, råbte han: "Den, der har ører at høre med, lad ham høre."

⁹ Hans disciple spurgte om betydningen af denne lignelse. ¹⁰ Han svarede: "Til jer er det givet at kende Guds riges hemmeligheder, men til andre taler jeg i lignelser, for at,

'selvom de ser, skal de ikke se; selvom de hører, skal de ikke forstå.'

¹¹ "Lignelsens betydning er denne: Sæden repræsenterer Guds ord. ¹² De langs vejen er dem, der hører, og så kommer modstanderen og fjerner ordet fra deres hjerter, så de ikke tror og bliver frelst. ¹³ De på klippegrund er dem, der modtager ordet med glæde, når de hører det, men de har ingen rod. De tror en tid, men i en prøvetid falder de fra. ¹⁴ Sæden, der faldt blandt torne, repræsenterer dem, der hører, men mens de fortsætter på deres vej, bliver de overvældet af livets bekymringer, rigdomme og fornøjelser, og de modnes ikke. ¹⁵ Men sæden i god jord repræsenterer dem med et ædelt og godt hjerte, som hører ordet, bevarer det og gennem udholdenhed bærer frugt.

¹⁶ "Ingen tænder en lampe og dækker den med et kar eller sætter den under en seng. I stedet sætter de den på en lystestage, så de, der kommer ind, kan se lyset. ¹⁷ For der er intet skjult, som ikke vil blive afsløret, og intet skjult, som ikke vil blive kendt og bragt frem i lyset. ¹⁸ Vær derfor opmærksom på, hvordan I lytter. Den, der har, vil få mere; den, der ikke har, selv det, han tror, han har, vil blive taget fra ham."

¹⁹ Nu kom Jesu mor og brødre for at se ham, men de kunne ikke komme nær ham på grund af skaren. ²⁰ Nogen fortalte ham: "Din mor og dine brødre står udenfor og ønsker at se dig." ²¹ Han svarede: "Min mor og mine brødre er dem, der hører Guds ord og gør det."

²² På en bestemt dag sagde Jesus til sine disciple: "Lad os tage over til den anden side af søen." Så de gik ombord i en båd og satte ud. ²³ Mens de sejlede, faldt han i søvn. En storm kom ned over søen, så båden blev oversvømmet, og de var i fare. ²⁴ Disciplene nærmede sig ham og vækkede ham og sagde: "Mester, Mester, vi er i fare!" Han rejste sig og truede vinden og de oprørte vande; stormen lagde sig, og alt blev stille. ²⁵ "Hvor er jeres tro?" spurgte han sine disciple. Fyldt med ærefrygt og undren spurgte de hinanden: "Hvem er dette? Han befaler endda vindene og vandet, og de adlyder ham."

²⁶ De rejste til regionen Gerasenernes land, som ligger på den anden side af søen fra Galilæa. ²⁷ Da Jesus gik i land, blev han mødt af en mand fra byen, som var besat af dæmoner. I lang tid havde denne

Lukasevangeliet

mand ikke båret tøj eller boet i et hus, men havde boet i gravene.²⁸ Da han så Jesus, råbte han og faldt ned for hans fødder og råbte højt: "Hvad vil du mig, Jesus, den Højeste Guds Søn? Jeg beder dig, pin mig ikke!"²⁹ For Jesus havde befalet den urene ånd at komme ud af manden. Mange gange havde den grebet ham, og selvom han var lænket hånd og fod og holdt under bevogtning, havde han brudt sine lænker og var blevet drevet af dæmonen til øde steder.³⁰ Jesus spurgte ham: "Hvad er dit navn?" "Legion," svarede han, for mange dæmoner var kommet ind i ham.³¹ Og de bad Jesus gentagne gange om ikke at sende dem ned i Afgrunden.³² En stor flok svin gik der og græssede på bjergsiden. Dæmonerne bad Jesus om at lade dem gå ind i svinene, og han tillod dem det.³³ Da dæmonerne forlod manden, gik de ind i svinene, og flokken styrtede ned ad den stejle skrænt i søen og druknede.

³⁴ Da de, der vogtede svinene, så, hvad der var sket, løb de bort og rapporterede dette i byen og på landet,³⁵ og folk gik ud for at se, hvad der var sket. Da de kom til Jesus, fandt de manden, som dæmonerne var forladt, siddende ved Jesu fødder, påklædt og ved sin fornuft; og de blev bange.³⁶ De, der havde været vidne til det, fortalte folk, hvordan manden, der var besat af dæmoner, var blevet helbredt.³⁷ Så bad alle folk i Gerasenernes land Jesus om at forlade dem, fordi de var overvældet af frygt. Så han gik ombord i båden og forlod dem.³⁸ Manden, som dæmonerne havde forladt, bad om at få følge med ham, men Jesus sendte ham bort og sagde,³⁹ "Vend hjem og fortæl, hvor meget Gud har gjort for dig." Så manden gik bort og forkyndte i hele byen, hvor meget Jesus havde gjort for ham.

⁴⁰ Da Jesus vendte tilbage, bød en skare ham velkommen, for de ventede alle på hans ankomst.⁴¹ Så kom en mand ved navn Jairus, en synagogeforstander, hen og faldt ned for Jesu fødder og bad ham indtrængende om at komme til hans hus.⁴² fordi hans eneste datter, en pige på omkring tolv år, var ved at dø. Mens Jesus var på vej, var skarerne ved at kvæle ham.⁴³ Og en kvinde var der, som havde lidt af blødninger i tolv år, men ingen kunne helbrede hende.⁴⁴ Hun nærmede sig bagfra og rørte ved kanten af hans kappe, og straks standsede hendes blødning.⁴⁵ "Hvem rørte ved mig?" spurgte Jesus. Da de alle nægtede det,

bemærkede Peter: "Mester, folkene trænges og presser sig mod dig."⁴⁶ Men Jesus sagde: "Nogen har rørt ved mig; jeg ved, at kraft er gået ud fra mig."⁴⁷ Så kom kvinden, da hun indså, at hun ikke kunne forblive ubemærket, skælvende og faldt ned for hans fødder. I alles nærvær forklarede hun, hvorfor hun havde rørt ved ham, og hvordan hun straks var blevet helbredt.⁴⁸ Så sagde han til hende: "Datter, din tro har gjort dig rask. Gå i fred."

⁴⁹ Mens Jesus stadig talte, kom nogen fra Jairus' hus, synagogeforstanderen. "Din datter er død," sagde han. "Gør ikke mesteren ulejlighed mere."⁵⁰ Da Jesus hørte dette, sagde han til Jairus: "Frygt ikke; tro blot, og hun vil blive helbredt."⁵¹ Da han ankom til Jairus' hus, tillod han kun Peter, Johannes og Jakob samt barnets far og mor at gå ind med ham.⁵² I mellemtiden sørgede og græd alle for hende. "Hold op med at græde," sagde Jesus. "Hun er ikke død, men sover."⁵³ De håned ham, da de var sikre på, at hun var død.⁵⁴ Men han tog hende ved hånden og sagde: "Mit barn, stå op!"⁵⁵ Hendes ånd vendte tilbage, og hun rejste sig straks. Så beordrede Jesus dem at give hende noget at spise.⁵⁶ Hendes forældre var forbløffede, men han beordrede dem ikke at fortælle nogen, hvad der var sket.

9 Da Jesus kaldte de Tolv sammen, gav Han dem magt og myndighed over alle dæmoner og til at helbrede sygdomme.² Han sendte dem ud for at forkynde Guds rige og helbrede de syge.³ Han instruerede dem: "Tag intet med på rejsen—hverken stav, taske, brød, penge; og hav ikke en ekstra kjortel."⁴ "Hvilket som helst hus I går ind i, bliv der, indtil I forlader stedet."⁵ "Hvis folk ikke tager imod jer, forlad den by og ryst støvet af jeres fødder som et vidnesbyrd imod dem."⁶ Så de drog af sted og gik gennem landsbyerne, prædikede evangeliet og helbredte overalt.

⁷ Herodes tetrarken hørte om alt, hvad der skete, og han var forvirret, fordi nogle sagde, at Johannes var opstået fra de døde,⁸ andre at Elias var kommet til syne, og atter andre at en af de gamle profeter var opstået.⁹ Herodes sagde: "Jeg halshuggede Johannes. Hvem er da denne, som jeg hører sådanne ting om?" Og han søgte at se Ham.

¹⁰ Da apostlene vendte tilbage, fortalte de Jesus alt, hvad de havde gjort. Han tog dem med sig og trak

Lukasevangeliet

sig tilbage privat til en by kaldet Bethsaida.¹¹ Men skarerne fik det at vide og fulgte Ham. Han tog venligt imod dem og talte til dem om Guds rige og helbredte dem, der havde behov for helbredelse.¹² Da dagen var ved at gå på hæld, nærmede de Tolv sig Ham og sagde: "Send skaren væk, så de kan gå ind i de omkringliggende landsbyer og på landet for at finde logi og mad, for vi er på et øde sted."¹³ Han svarede: "I skal give dem noget at spise." De svarede: "Vi har kun fem brød og to fisk—medmindre vi går og køber mad til hele denne skare."¹⁴ (Der var omkring fem tusinde mænd.) Men Han sagde til sine disciple: "Få dem til at sætte sig ned i grupper på omkring halvtreds hver."¹⁵ Disciplene adlød, og alle satte sig ned.¹⁶ Han tog de fem brød og de to fisk, og så op mod himlen, takkede, brød dem og gav dem til disciplene for at dele ud til folket.¹⁷ De spiste alle og blev mætte, og disciplene samlede tolv kurve fulde af brødstykker, der var tilovers.

¹⁸ Mens Jesus bad i enrum, og disciplene var med Ham, spurgte Han dem: "Hvem siger skarerne, at jeg er?"¹⁹ De svarede: "Nogle siger Johannes Døberen; andre siger Elias; og atter andre, at en af de gamle profeter er kommet tilbage til livet."²⁰ "Men hvad med jer?" spurgte Han. "Hvem siger I, at jeg er?" Peter svarede: "Guds Kristus."

²¹ Jesus beordrede dem strengt ikke at fortælle dette til nogen.²² Han sagde: "Menneskesønnen skal lide mange ting og blive forkastet af de ældste, ypperstepræsterne og de skriftkloge, og blive dræbt og opstå på den tredje dag."

²³ Så sagde Han til dem alle: "Hvis nogen ønsker at følge Mig, skal han fornægte sig selv, tage sit kors op dagligt og følge Mig."²⁴ "For den, der søger at bevare sit liv, vil miste det, men den, der giver sit liv for Min skyld, vil finde det."²⁵ "Hvad gavn har det for nogen at vinde hele verden, men miste eller forspilde sig selv?"²⁶ "Den, der skammer sig over Mig og Mine ord, vil Menneskesønnen også skamme sig over, når Han kommer i Sin herlighed og i Faderens og de hellige engles herlighed."²⁷ "Sandelig siger jeg jer, nogle af dem, der står her, vil ikke opleve døden, før de ser Guds rige."

²⁸ Omkring otte dage efter at Jesus havde talt disse ord, tog Han Peter, Johannes og Jakob med Sig og gik op på et bjerg for at bede.²⁹ Mens Han bad, ændrede Hans ansigt sig, og Hans klæder blev

strålende hvide.³⁰ To mænd, Moses og Elias, viste sig i strålende herlighed og talte med Jesus.³¹ De talte om Hans bortgang, som Han skulle fuldføre i Jerusalem.³² Peter og hans ledsagere var meget søvnige, men da de blev helt vågne, så de Hans herlighed og de to mænd stående med Ham.³³ Mens mændene var ved at forlade Jesus, sagde Peter til Ham: "Mester, det er godt, at vi er her. Lad os rejse tre hytter—en til Dig, en til Moses og en til Elias." (Han vidste ikke, hvad han sagde.)³⁴ Mens han talte, kom en sky og indhyllede dem, og de blev bange, da de gik ind i skyen.³⁵ En stemme kom fra skyen og sagde: "Dette er Min Søn, Min Udvalgte; lyt til Ham."³⁶ Da stemmen havde talt, fandt de, at Jesus var alene. Disciplene holdt dette for sig selv og fortalte ikke nogen på det tidspunkt, hvad de havde set.

³⁷ Den følgende dag, da de gik ned fra bjerget, nærmede en stor skare sig Ham.³⁸ En mand i skaren råbte: "Lærer, jeg beder Dig se på min søn, for han er mit eneste barn."³⁹ "En ånd griber ham, og han skriger pludseligt; den kaster ham i krampes, så han fråder om munden. Den forlader ham næsten aldrig og skader ham."⁴⁰ "Jeg bad Dine disciple om at drive den ud, men de kunne ikke."⁴¹ Jesus svarede: "I vantro og forvredne slægt, hvor længe skal jeg blive hos jer og tåle jer? Bring jeres søn her."⁴² Selv mens drengen kom, kastede dæmonen ham til jorden i en krampe. Men Jesus truede den urene ånd, helbredte drengen og gav ham tilbage til hans far.⁴³ Og de var alle i ærefrygt over Guds majestæt. Mens alle undrede sig over alt, hvad Jesus gjorde, talte Han til sine disciple,⁴⁴ "Læg nøje mærke til, hvad jeg er ved at fortælle jer: Menneskesønnen skal overgives i menneskers hænder."⁴⁵ Men de forstod ikke, hvad dette betød. Det var skjult for dem, så de ikke kunne fatte det, og de var bange for at spørge Ham om det.

⁴⁶ En diskussion opstod blandt disciplene om, hvem af dem der ville være den største.⁴⁷ Jesus, som var klar over deres tanker, tog et lille barn og lod det stå ved siden af Sig.⁴⁸ Så sagde Han til dem: "Den, der modtager dette lille barn i Mit navn, modtager Mig; og den, der modtager Mig, modtager Ham, som har sendt Mig. For den, der er mindst blandt jer alle, er den største."

⁴⁹ "Mester," sagde Johannes, "vi så en, der drev dæmoner ud i Dit navn, og vi forsøgte at stoppe

Lukasevangeliet

ham, fordi han ikke var en del af vores gruppe.”⁵⁰ “Stop ham ikke,” sagde Jesus, “for den, der ikke er imod jer, er for jer.”

⁵¹ Da tiden nærmede sig for Ham til at blive taget op til himlen, satte Jesus beslutsomt kurs mod Jerusalem. ⁵² Han sendte budbringere i forvejen, som gik ind i en samaritansk landsby for at forberede for Ham; ⁵³ men folkene der modtog Ham ikke, fordi Han var på vej til Jerusalem. ⁵⁴ Da disciplene Jakob og Johannes så dette, spurgte de: “Herre, vil Du have, at vi kalder ild ned fra himlen for at fortære dem?” ⁵⁵ Men Jesus vendte sig mod dem og irettesatte dem. ⁵⁶ Så gik Han og Hans disciple videre til en anden landsby.

⁵⁷ Mens de gik langs vejen, sagde en til Ham: “Jeg vil følge Dig, hvor Du end går.” ⁵⁸ Jesus svarede: “Ræve har huler og fugle har reder, men Menneskesønnen har intet sted at hvile Sit hoved.” ⁵⁹ Han sagde til en anden mand: “Følg Mig.” Men han svarede: “Herre, lad mig først gå og begrave min far.” ⁶⁰ Jesus sagde til ham: “Lad de døde begrave deres egne døde, men du skal gå og forkynde Guds rige.” ⁶¹ En anden sagde: “Jeg vil følge Dig, Herre; men lad mig først gå tilbage og tage afsked med min familie.” ⁶² Jesus svarede: “Ingen, der sætter en hånd til ploven og ser tilbage, er egnet til tjeneste i Guds rige.”

10 Efter dette udpegede Herren tooghalvfjerds andre og sendte dem ud to og to foran sig til hver by og hvert sted, hvor han selv skulle komme. ² Han sagde til dem: “Høsten er stor, men arbejderne er få. Bed derfor høstens Herre om at sende arbejdere ud til sin høst. ³ Gå! Se, jeg sender jer ud som lam blandt ulve. ⁴ Bær ingen pung, ingen taske, ingen sandaler, og hils ikke på nogen undervejs. ⁵ Når I kommer ind i et hus, skal I begynde med at sige: ‘Fred være med dette hus.’ ⁶ Hvis der er en fredens person der, vil jeres fred hvile over dem; hvis ikke, vil den vende tilbage til jer. ⁷ Bliv i det hus, spis og drik hvad de giver, for arbejderen er sin løn værd. Flyt ikke fra hus til hus. ⁸ Når I kommer ind i en by og bliver modtaget, spis hvad der sættes foran jer. ⁹ Helbred de syge der og sig til dem: ‘Guds rige er kommet nær til jer.’ ¹⁰ Men hvis I kommer ind i en by og ikke bliver modtaget, gå ud på dens gader og erklær, ¹¹ ‘Selv støvet fra jeres by, som klæber til vores fødder, tør vi af mod jer. Men vær sikre på dette: Guds rige er kommet nær.’ ¹² Jeg

siger jer, det vil være mere tåleligt på den dag for Sodoma end for den by.

¹³ “Ve dig, Korazin! Ve dig, Bethsaida! For hvis de mirakler, der er gjort i jer, var blevet gjort i Tyrus og Sidon, ville de have omvendt sig for længe siden, siddende i sæk og aske. ¹⁴ Dog vil det være mere tåleligt for Tyrus og Sidon på dommens dag end for jer. ¹⁵ Og du, Kapernaum, vil du blive løftet op til himlen? Nej, du vil blive bragt ned til Hades. ¹⁶ “De, der lytter til jer, lytter til mig; de, der afviser jer, afviser mig; og de, der afviser mig, afviser den, der har sendt mig.”

¹⁷ De tooghalvfjerds vendte tilbage med glæde og sagde: “Herre, selv dæmonerne adlyder os i dit navn.” ¹⁸ Han sagde til dem: “Jeg så Satan falde som et lyn fra himlen. ¹⁹ Jeg har givet jer myndighed til at træde på slanger og skorpioner og til at overvinde al fjendens magt; intet vil skade jer. ²⁰ Dog skal I ikke glæde jer over, at ånderne underkaster sig jer, men glæde jer over, at jeres navne er skrevet i himlen.”

²¹ På det tidspunkt sagde Jesus, fyldt med glæde gennem Helligånden: “Jeg priser dig, Fader, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult disse ting for de vise og lærde og åbenbaret dem for små børn. Ja, Fader, for dette var din gode vilje. ²² “Alt er blevet overgivet til mig af min Fader. Ingen kender, hvem Sønnen er, undtagen Faderen, og ingen kender, hvem Faderen er, undtagen Sønnen og dem, som Sønnen vælger at åbenbare ham for.” ²³ Så vendte han sig til sine disciple og sagde privat: “Salige er de øjne, der ser, hvad I ser. ²⁴ For jeg siger jer, at mange profeter og konger længtes efter at se, hvad I ser, men så det ikke, og høre, hvad I hører, men hørte det ikke.”

²⁵ En dag rejste en lovkyndig sig for at udfordre Jesus. “Mester,” spurgte han, “hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?” ²⁶ “Hvad står der skrevet i Loven?” svarede han. “Hvordan fortolker du det?” ²⁷ Han svarede: “Elsk Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele din styrke og af hele dit sind; og, ‘Elsk din næste som dig selv.’” ²⁸ “Du har svaret godt,” sagde Jesus. “Gør dette, og du vil leve.”

²⁹ Men for at retfærdiggøre sig selv spurgte han Jesus: “Og hvem er min næste?” ³⁰ Som svar sagde Jesus: “En mand var på vej ned fra Jerusalem til Jeriko, da han blev overfaldet af røvere. De tog hans tøj, slog ham og gik deres vej, og efterlod ham

Lukasevangeliet

halvdød. ³¹ Tilfældigvis kom en præst ned ad den vej, og da han så manden, gik han forbi på den anden side. ³² Ligeledes, da en levit kom til stedet og så ham, gik han forbi på den anden side. ³³ Men en samaritaner, der var på rejse, kom hen til manden; og da han så ham, fik han medfølelse med ham. ³⁴ Han gik hen til ham og forbandt hans sår, hældte olie og vin på. Så satte han manden på sit eget dyr, bragte ham til et herberg og tog sig af ham. ³⁵ Næste dag tog han to denarer frem og gav dem til værten. 'Tag dig af ham,' sagde han, 'og når jeg vender tilbage, vil jeg betale dig for enhver ekstra udgift, du måtte have.' ³⁶ "Hvem af disse tre synes du viste sig at være en næste for manden, der faldt i røvernes hænder?" ³⁷ Den lovkyndige svarede: "Den, der viste barmhertighed mod ham." Jesus sagde til ham: "Gå og gør ligeså."

³⁸ Mens Jesus og hans disciple var på vej, kom han til en landsby, hvor en kvinde ved navn Martha tog imod ham i sit hjem. ³⁹ Hun havde en søster, der hed Maria, som sad ved Herrens fødder og lyttede til hans ord. ⁴⁰ Men Martha var optaget af alle de forberedelser, der skulle gøres. Hun kom til ham og spurgte: "Herre, er du ligeglad med, at min søster har ladet mig gøre arbejdet alene? Sig til hende, at hun skal hjælpe mig!" ⁴¹ "Martha, Martha," svarede Herren, "du er bekymret og urolig for mange ting, ⁴² men kun én ting er nødvendig. Maria har valgt det, der er bedre, og det vil ikke blive taget fra hende."

11 Det skete, mens Jesus bad på et bestemt sted, at da Han havde afsluttet, kom en af Hans disciple til Ham og sagde: "Herre, lær os at bede, ligesom Johannes lærte sine disciple." ² Han svarede: "Når I beder, skal I sige:

'Fader, helliget blive Dit navn. Komme Dit rige. ³ Giv os i dag vort daglige brød. ⁴ Og forlad os vore synder, for også vi forlader enhver, der har syndet imod os. Og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde.'

⁵ Og Han sagde til dem: "Forestil jer, at en af jer har en ven, og går til ham ved midnat og siger: 'Ven, lån mig tre brød'; ⁶ for en ven af mig er kommet fra en rejse, og jeg har intet at tilbyde ham.' ⁷ Og forestil jer, at den inde svarer: 'Gør mig ikke besvær; døren er allerede lukket, og mine børn og jeg er i seng; jeg kan ikke stå op og give dig noget.' ⁸ Jeg siger jer, selvom han ikke vil stå op og give ham noget, fordi

han er hans ven, vil han dog på grund af hans vedholdenhed rejse sig og give ham så meget, som han har brug for. ⁹ "Så jeg siger jer: Bed, og det skal gives jer; søg, og I skal finde; bank på, og det skal åbnes for jer. ¹⁰ For enhver, der beder, får; den, der søger, finder; og for den, der banker på, skal døren åbnes. ¹¹ Hvilken far blandt jer vil give sin søn en slange, når han beder om en fisk? ¹² Eller hvis han beder om et æg, vil han give ham en skorpion? ¹³ Hvis da I, som er onde, ved at give jeres børn gode gaver, hvor meget mere vil jeres himmelske Fader give Helligånden til dem, der beder Ham!"

¹⁴ Og Han uddrev en dæmon, der var stum; da dæmonen var gået ud, talte den stumme, og skarerne var forundrede. ¹⁵ Men nogle af dem sagde: "Han uddriver dæmoner ved Beelzebul, dæmonernes fyrste." ¹⁶ Andre, der ville prøve Ham, søgte et tegn fra himlen. ¹⁷ Men Han, som kendte deres tanker, sagde til dem: "Ethvert rige, der er splittet mod sig selv, bliver lagt øde, og et hus, der er splittet mod sig selv, falder. ¹⁸ Hvis Satan er splittet mod sig selv, hvordan kan hans rige da bestå? Jeg siger dette, fordi I hævder, at jeg uddriver dæmoner ved Beelzebul. ¹⁹ Hvis jeg uddriver dæmoner ved Beelzebul, ved hvem uddriver jeres tilhængere dem da? Derfor skal de være jeres dommere. ²⁰ Men hvis jeg uddriver dæmoner ved Guds kraft, så er Guds rige kommet over jer. ²¹ Når en stærk mand, fuldt bevæbnet, vogter sit eget hus, er hans ejendele sikre. ²² Men når en stærkere end han angriber og overvinder ham, tager han den rustning, som manden stolede på, og deler sit bytte. ²³ For enhver, der ikke er med Mig, er imod Mig, og enhver, der ikke samler med Mig, spredte.

²⁴ "Når en uren ånd forlader en person, vandrer den gennem vandløse steder og søger hvile, og finder den ikke, siger den: 'Jeg vil vende tilbage til mit hus, som jeg kom fra.' ²⁵ Når den ankommer, finder den huset fejlet og sat i orden. ²⁶ Så går den og tager syv andre ånder, mere onde end den selv, med sig, og de går ind og bor der; og den sidste tilstand for den person er værre end den første."

²⁷ Mens Han sagde disse ting, hævdede en kvinde i skaren sin stemme og sagde: "Saligt er det moderliv, der bar Dig, og de bryster, som Du diede ved!" ²⁸ Men Han sagde: "Snarere, salige er de, der hører Guds ord og holder det."

Lukasevangeliet

²⁹ Da skarerne blev større, begyndte Han at sige: "Dette er en ond generation. Den søger et tegn, men intet tegn vil blive givet den undtagen Jonas' tegn." ³⁰ For ligesom Jonas var et tegn for Ninevitterne, vil Menneskesønnen også være det for denne generation. ³¹ Dronningen fra Syden vil rejse sig ved dommen med denne generations folk og fordømme dem, for hun kom fra jordens ender for at høre Salomons visdom; og se, noget større end Salomon er her. ³² Nineves folk vil stå ved dommen med denne generation og fordømme den, fordi de omvendte sig ved Jonas' prædiken; og se, noget større end Jonas er her.

³³ "Ingen tænder en lampe og sætter den i en kælder eller under en skæppe, men på en lysestige, så de, der kommer ind, kan se lyset. ³⁴ Dit øje er din krops lampe. Når dine øjne er sunde, er hele din krop fuld af lys. Men når de er usunde, er din krop fuld af mørke. ³⁵ Vær derfor forsigtig, at lyset i dig ikke er mørke. ³⁶ Hvis hele din krop er fuld af lys, uden nogen del mørk, vil den være fuldt oplyst, som når en lampe skinner sit lys på dig."

³⁷ Da Han havde talt, inviterede en farisæer Ham til at spise med ham; så Han gik ind og lagde sig til bords. ³⁸ Men farisæeren blev overrasket over at se, at Han ikke først rituelt vaskede sig før måltidet. ³⁹ Da sagde Herren til ham: "Nu renser I farisæere ydersiden af koppen og fadet, men indeni er I fulde af grådighed og ondskab. ⁴⁰ I uforstandige! Har Han, der skabte ydersiden, ikke også skabt indersiden? ⁴¹ Men giv det, der er indeni, som en almisse, og så vil alt være rent for jer.

⁴² "Ve jer, farisæere, for I betaler tiende af mynte, rute og enhver slags haveurt, men forsømmer retfærdighed og Guds kærlighed. Disse burde I have gjort, uden at forsømme de andre. ⁴³ Ve jer, farisæere, for I elsker de vigtigste pladser i synagogerne og respektfulde hilsener på markedspladserne. ⁴⁴ Ve jer, for I er som umærkede grave, som folk går over uden at vide det."

⁴⁵ En af de lovkyndige svarede Ham: "Mester, ved at sige disse ting fornærmer Du også os." ⁴⁶ Han svarede: "Ve jer, lovkyndige, for I lægger byrder på folk, som er svære at bære, og I rører ikke byrderne med en af jeres fingre. ⁴⁷ Ve jer, for I bygger gravsteder for profeterne, og det var jeres forfædre, der dræbte dem. ⁴⁸ Så I vidner om, at I godkender

jeres forfædres gerninger; de dræbte profeterne, og I bygger deres gravsteder. ⁴⁹ Derfor sagde Guds visdom: 'Jeg vil sende dem profeter og apostle, nogle af dem vil de dræbe og andre vil de forfølge,' ⁵⁰ så al profeternes blod, udgydt siden verdens grundlæggelse, kan blive tilregnet denne generation, ⁵¹ fra Abels blod til Zakarias' blod, som blev dræbt mellem alteret og helligdommen. Sandelig, jeg siger jer, det vil blive tilregnet denne generation. ⁵² "Ve jer, lovkyndige, for I har taget kundskabens nøgle bort. I gik ikke selv ind, og I hindrede dem, der var på vej ind."

⁵³ Da Han forlod det sted, begyndte de skriftkloge og farisæerne at modsætte sig Ham voldsomt og at forhøre Ham om mange ting, ⁵⁴ mens de planlagde at fange Ham i noget, Han kunne sige.

12 Under disse omstændigheder, da en skare på tusinder havde samlet sig, så de trådte på hinanden, begyndte han at tale først til sine disciple og sagde: "Vær på vagt over for farisæernes surdej, som er hyckleri. ² For der er intet skjult, som ikke vil blive afsløret, og intet hemmeligt, som ikke vil blive kendt. ³ Derfor vil det, I har talt i mørket, blive hørt i lyset, og det, I har hvisket i de indre rum, vil blive forkyndt på tagene.

⁴ "Jeg siger jer, mine venner, frygt ikke dem, der dræber legemet og derefter ikke kan gøre mere. ⁵ Men jeg vil vise jer, hvem I skal frygte: frygt ham, som efter at have dræbt har magt til at kaste i helvede; ja, jeg siger jer, frygt ham. ⁶ Sælges ikke fem spurve for to skilling? Alligevel er ikke én af dem glemt for Gud. ⁷ Ja, selv hårene på jeres hoved er alle talt. Frygt ikke; I er mere værd end mange spurve.

⁸ "Jeg siger jer, enhver, der bekender mig for mennesker, vil Menneskesønnen også bekende for Guds engle. ⁹ Men den, der fornægter mig for mennesker, vil blive fornægtet for Guds engle. ¹⁰ Og enhver, der taler imod Menneskesønnen, vil blive tilgivet, men den, der taler imod Helligånden, vil ikke blive tilgivet. ¹¹ Når I bliver bragt for synagoger, myndigheder og autoriteter, vær ikke bekymrede for, hvordan I skal forsvare jer eller hvad I skal sige, ¹² for Helligånden vil lære jer i det øjeblik, hvad I bør sige."

¹³ En person i mængden sagde til ham: "Mester, beordre min bror til at dele arven med mig." ¹⁴ Men

Lukasevangeliets

han svarede: "Mand, hvem har sat mig til dommer eller mægler over jer?" ¹⁵ Så sagde han til dem: "På på og vær på vagt over for enhver form for grådighed; for livet handler ikke om at samle en overflod af ejendele." ¹⁶ Og han fortalte dem en lignelse og sagde: "En rig mands jord gav godt udbytte." ¹⁷ Og han tænkte ved sig selv: 'Hvad skal jeg gøre, da jeg ikke har plads til at opbevare mine afgrøder?' ¹⁸ Så sagde han: 'Her er, hvad jeg vil gøre: Jeg vil rive mine lader ned og bygge større, og der vil jeg opbevare alt mit korn og mine varer.' ¹⁹ Og jeg vil sige til min sjæl: "Du har mange goder liggende for mange år; slap af, spis, drik og vær glad." ²⁰ Men Gud sagde til ham: 'Du tåbe! I nat vil dit liv blive krævet af dig; og nu, hvem vil eje det, du har forberedt?' ²¹ Sådan vil det være for enhver, der samler skatte til sig selv, men ikke er rig over for Gud."

²² Så sagde han til sine disciple: "Derfor siger jeg jer, vær ikke bekymrede for jeres liv, hvad I skal spise; ej heller for jeres legeme, hvad I skal tage på." ²³ For livet handler ikke kun om mad, ej heller legemet kun om klæder. ²⁴ Se på ravnene: de sår ikke og høster ikke, de har hverken forråds-kammer eller lade, og alligevel giver Gud dem føde. Hvor meget mere værd er I end fuglene! ²⁵ Hvem af jer kan ved at bekymre sig lægge en eneste time til sit livs længde? ²⁶ Hvis I ikke engang kan gøre en meget lille ting, hvorfor bekymrer I jer så om resten? ²⁷ Se på liljerne, hvordan de vokser: de arbejder ikke og spinder ikke; alligevel siger jeg jer, ikke engang Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. ²⁸ Hvis Gud således klæder markens græs, som er her i dag og i morgen kastes i ilden, hvor meget mere vil han da klæde jer—O I lidettroende! ²⁹ Og sæt ikke jeres hjerte på, hvad I skal spise eller drikke; vær ikke bekymrede. ³⁰ For alt dette søger verdens nationer ivrigt efter; og jeres Fader ved, at I har brug for dem. ³¹ Stræb i stedet efter hans rige, og alt dette vil blive givet jer i tilgift. ³² Frygt ikke, lille hjord, for jeres Fader har besluttet at give jer riget. ³³ Sælg jeres ejendele og giv til velgørenhed; skaf jer punge, der ikke slides op, en skat i himlen, der aldrig svigter, hvor ingen tyv kommer nær og ingen møl ødelægger. ³⁴ For hvor jeres skat er, der vil også jeres hjerte være.

³⁵ "Vær klar til tjeneste og hold jeres lamper brændende, ³⁶ som tjenere, der venter på, at deres herre vender tilbage fra et bryllupsfest, så når han

kommer og banker, kan de straks åbne døren for ham. ³⁷ Salige er de tjenere, som herren finder vågne, når han kommer. Sandelig siger jeg jer, han vil binde sig op for at tjene, lade dem læse sig tilbage ved bordet, og vil komme og tjene dem. ³⁸ Det vil være godt for de tjenere, hvis herre finder dem klar, hvad enten han kommer i anden nattevagt eller endda i tredje nattevagt. ³⁹ Men vær sikker på dette: hvis husets ejer havde vidst, hvornår tyven kom, ville han ikke have tilladt sit hus at blive brudt ind i. ⁴⁰ I skal også være forberedte, for Menneskesønnen kommer på en time, I ikke venter."

⁴¹ Peter spurgte: "Herre, fortæller du denne lignelse til os eller til alle andre?" ⁴² Og Herren svarede: "Hvem er da den tro og kloge forvalter, som herren sætter over sine tjenere til at give dem deres rationer på det rette tidspunkt? ⁴³ Salig er den tjener, som hans herre finder i færd med at gøre således, når han vender tilbage. ⁴⁴ Sandelig siger jeg jer, han vil betro ham alle sine ejendele. ⁴⁵ Men hvis den tjener siger i sit hjerte: 'Min herre udsætter sin komme,' og begynder at slå de andre tjenere, både mænd og kvinder, og at spise og drikke og blive beruset, ⁴⁶ vil den tjeners herre komme på en dag, han ikke forventer det, og på en time, han ikke ved, og vil hugge ham i to og tildele ham en plads blandt de vantro. ⁴⁷ "Den tjener, der kender sin herres vilje og ikke gør sig klar eller ikke gør, hvad hans herre ønsker, vil blive slået med mange slag. ⁴⁸ Men den, der ikke ved det og gør ting, der fortjener straf, vil blive slået med få slag. Fra enhver, der har fået meget, vil meget blive krævet; og fra den, der er blevet betroet meget, vil endnu mere blive forlangt.

⁴⁹ "Jeg er kommet for at bringe ild på jorden, og hvor ville jeg ønske, at den allerede var tændt! ⁵⁰ Men jeg har en dåb at gennemgå, og hvor er jeg bekymret, indtil den er fuldført! ⁵¹ Tror I, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden? Nej, siger jeg jer, men snarere splittelse. ⁵² Fra nu af vil der være fem i ét hus, der er splittet, tre mod to og to mod tre. ⁵³ De vil være imod hinanden: far mod søn og søn mod far, mor mod datter og datter mod mor, svigermor mod svigerdatter og svigerdatter mod svigermor."

⁵⁴ Han sagde også til skarerne: "Når I ser en sky stige op i vest, siger I straks: 'Der kommer en byge,' og det gør der. ⁵⁵ Og når I mærker en sydlig vind blæse, siger I: 'Det bliver varmt,' og det bliver det. ⁵⁶ I hylkere! I ved, hvordan I skal tyde jordens og

Lukasevangeliet

himlens udseende, men hvordan kan det være, at I ikke ved, hvordan I skal tyde denne tid?

⁵⁷ "Og hvorfor skønner I ikke selv, hvad der er ret?" ⁵⁸

Når du går med din modstander til dommeren, gør en indsats for at blive forligt på vejen, så han ikke trækker dig for dommeren, og dommeren overgiver dig til betjenten, og betjenten kaster dig i fængsel. ⁵⁹ Jeg siger dig, du vil ikke blive løsladt, før du har betalt den sidste skilling."

13 På den tid var der nogle til stede, som informerede Jesus om galilæerne, hvis blod Pilatus havde blandet med deres ofre. ²

Jesus svarede, "Tror I, at disse galilæere var større syndere end alle de andre galilæere, fordi de led denne skæbne? ³ Jeg forsikrer jer, det var de ikke! Men hvis I ikke omvender jer, vil I alle møde en lignende ende. ⁴ Eller de atten, der blev dræbt, da tårnet i Siloam faldt ned over dem—tror I, de var mere skyldige end alle de andre, der bor i Jerusalem? ⁵ Jeg forsikrer jer, det var de ikke! Men hvis I ikke omvender jer, vil I alle møde en lignende ende."

⁶ Og Han fortalte denne lignelse: "En mand havde et figentræ plantet i sin vingård, og han kom for at lede efter frugt på det, men fandt ingen. ⁷ Så sagde han til vingårdsmanden, 'I tre år er jeg kommet for at lede efter frugt på dette figentræ og har ikke fundet nogen. Hug det om! Hvorfor skal det bruge jorden til ingen nytte?' ⁸ Men han svarede, 'Herre, lad det stå endnu et år, og jeg vil grave omkring det og gøde det. ⁹ Hvis det bærer frugt næste år, godt; men hvis ikke, så hug det om.'"

¹⁰ En sabbat, mens Jesus underviste i en synagoge, ¹¹ var der en kvinde, som havde været lammet af en ånd i atten år. Hun var krumbøjet og kunne slet ikke rette sig op. ¹² Da Jesus så hende, kaldte Han hende hen og sagde, "Kvinde, du er løst fra din sygdom." ¹³ Han lagde sine hænder på hende, og straks rettede hun sig op og priste Gud. ¹⁴ Men synagogelederen, vred fordi Jesus havde helbredt på sabbatten, sagde til mængden, "Der er seks dage til arbejde. Så kom og bliv helbredt på de dage, ikke på sabbatten." ¹⁵ Herren svarede ham, "I hyklere! Løser ikke hver af jer på sabbatten sin okse eller æsel fra båsen og leder den til vand? ¹⁶ Skulle så ikke denne kvinde, en Abrahams datter, som Satan har bundet i atten lange år, blive løst på sabbatsdagen fra det, der

bandt hende?" ¹⁷ Da Han sagde dette, blev alle Hans modstandere gjort til skamme, men folket glædede sig over alle de herlige ting, Han gjorde.

¹⁸ Så spurgte Jesus, "Hvad ligner Guds rige? Hvad skal jeg sammenligne det med? ¹⁹ Det er som et sennepsfrø, som en mand tog og plantede i sin have. Det voksede og blev til et træ, og himlens fugle byggede rede i dets grene."

²⁰ Igen spurgte Han, "Hvad skal jeg sammenligne Guds rige med? ²¹ Det er som surdej, som en kvinde tog og blandede i tre mål mel, indtil det hele var gennemsyret."

²² Og Han gik gennem byerne og landsbyerne, mens Han underviste på vej til Jerusalem. ²³ Nogen spurgte Ham, "Herre, vil kun få blive frelst?" Han svarede dem, ²⁴ "Stræb ivrigt efter at komme ind gennem den smalle dør, for jeg siger jer, mange vil forsøge, men ikke være i stand til det. ²⁵ Når husets ejer rejser sig og lukker døren, vil I stå udenfor og banke og bede, 'Herre, åbn døren for os.' Men Han vil svare, 'Jeg kender jer ikke eller hvor I kommer fra.' ²⁶ Så vil I sige, 'Vi delte måltider med dig, og du underviste blandt os.' ²⁷ Men Han vil svare, 'Jeg ved ikke, hvor I kommer fra. Gå bort fra mig, alle I, der gør uret!' ²⁸ Der vil være gråd og tænders gnidelse, når I ser Abraham, Isak, Jakob og alle profeterne i Guds rige, men I selv bliver kastet ud. ²⁹ Folk vil komme fra øst og vest, og fra nord og syd, og vil sidde til bords i Guds rige. ³⁰ Ja, der er de, der er de sidste, som vil være de første, og de, der er de første, som vil være de sidste."

³¹ På den tid kom nogle farisæere til Jesus og sagde, "Forlad dette sted og gå et andet sted hen. Herodes vil dræbe dig." ³² Han svarede, "Gå og sig til den ræv, 'Jeg vil fortsætte med at uddrive dæmoner og udføre helbredelser i dag og i morgen, og på den tredje dag vil jeg nå mit mål.' ³³ Ikke desto mindre må jeg fortsætte min rejse i dag, i morgen og den næste dag—for det er ikke muligt for en profet at omkomme uden for Jerusalem."

³⁴ Åh Jerusalem, Jerusalem, du som skader profeterne og stener dem, der er sendt til dig, hvor ofte har jeg ønsket at samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, men I ville ikke. ³⁵ Se, jeres hus bliver overladt til jer øde. Jeg siger jer, I vil ikke se mig igen, før I erklærer, 'Velsignet er han, som kommer i Herrens navn.'"

Lukasevangeliet

14 På en sabbat, da Jesus gik for at spise hos en leder blandt farisæerne, iagttog de Ham nøje. ² Foran Ham var en mand plaget af svær hævelse. ³ Jesus stillede et spørgsmål til farisæerne og de lovkyndige: "Er det tilladt at helbrede på sabbatten, eller ej?" ⁴ Men de forblev tavse. Så tog Han fat i manden, helbredte ham og sendte ham bort. ⁵ Og Han sagde til dem: "Hvis nogen af jer har en søn eller en okse, der falder i en brønd på sabbatten, vil I så ikke straks trække ham op?" ⁶ Og de kunne ikke svare på dette.

⁷ Da Han bemærkede, hvordan gæsterne valgte de fornemste pladser ved bordet, fortalte Han dem en lignelse: ⁸ "Når du bliver inviteret af nogen til et bryllupsfest, skal du ikke tage den fornemste plads, for at der ikke skal være en, der er mere fornem end dig, som er inviteret. ⁹ Værten, der inviterede både dig og ham, vil så komme og sige: 'Giv din plads til denne person,' og du vil blive flov og tage den mindst vigtige plads. ¹⁰ Men når du bliver inviteret, gå og sæt dig på den laveste plads, så når din vært kommer, vil han sige til dig: 'Ven, flyt dig op højere.' Så vil du blive æret foran alle de andre gæster. ¹¹ For enhver, der ophøjer sig selv, vil blive ydmyget, og de, der ydmyger sig selv, vil blive ophøjet."

¹² Så sagde Jesus til sin vært: "Når du giver en frokost eller middag, skal du ikke invitere dine venner, dine søskende, dine slægtninge eller dine velhavende naboer, for at de også skal invitere dig til gengæld, og du bliver tilbagebetalt. ¹³ Men når du holder en fest, inviter de fattige, de handicappede, de lamme og de blinde, ¹⁴ og du vil blive velsignet. Selvom de ikke kan tilbagebetale dig, vil du blive tilbagebetalt ved de retfærdiges opstandelse."

¹⁵ Da en af dem, der lå til bords med Ham, hørte dette, sagde han til Jesus: "Salig er den, der skal spise ved festen i Guds rige." ¹⁶ Jesus svarede: "En mand forberedte en stor fest og inviterede mange gæster. ¹⁷ På tidspunktet for festen sendte han sin tjener for at sige til dem, der var blevet inviteret: 'Kom, for alt er nu klart.' ¹⁸ Men de begyndte alle som én at undskylde sig. Den første sagde: 'Jeg har købt en mark, og jeg må gå og se den. Undskyld mig.' ¹⁹ En anden sagde: 'Jeg har købt fem par okser, og jeg er på vej for at prøve dem. Undskyld mig.' ²⁰ En tredje sagde: 'Jeg har lige giftet mig, så jeg kan ikke komme.' ²¹ Tjeneren vendte tilbage og rapporterede dette til sin herre. Husets ejer blev vred

og beordrede sin tjener: 'Gå hurtigt ud på byens gader og stræder og bring de fattige, de handicappede, de blinde og de lamme ind.' ²² 'Herre,' sagde tjeneren, 'hvad du beordrede er gjort, men der er stadig plads.' ²³ Så instruerede herren sin tjener: 'Gå ud til vejene og landevejene og opfordr dem til at komme ind, så mit hus bliver fyldt.' ²⁴ Jeg siger jer, ingen af dem, der var inviteret, vil smage min fest."

²⁵ Store skarer rejste med Jesus, og Han vendte sig og sagde til dem: ²⁶ "Hvis nogen kommer til Mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre—ja, endda sit eget liv—kan sådan en person ikke være Min discipel. ²⁷ Og den, der ikke bærer sit eget kors og følger Mig, kan ikke være Min discipel.

²⁸ Antag, at en af jer vil bygge et tårn. Vil I ikke først sætte jer ned og beregne omkostningerne for at se, om I har nok til at fuldføre det? ²⁹ For hvis I lægger fundamentet og ikke er i stand til at fuldføre det, vil alle, der ser det, håne jer, ³⁰ og sige: 'Denne person begyndte at bygge og kunne ikke fuldføre det.' ³¹ Eller antag, at en konge er ved at gå i krig mod en anden konge. Vil han ikke først sætte sig ned og overveje, om han er i stand til med ti tusinde mænd at modstå den, der kommer imod ham med tyve tusinde? ³² Hvis han ikke er i stand, vil han sende en delegation, mens den anden stadig er langt væk, og vil bede om fredsforhold. ³³ På samme måde kan de af jer, der ikke giver afkald på alt, hvad I ejer, ikke være Mine disciple.

³⁴ "Salt er godt, men hvis det mister sin smag, hvordan kan det blive salt igen? ³⁵ Det er hverken egnet til jorden eller til møddingen; det bliver kastet ud. Lad dem, der har ører at høre med, høre."

15 Nu nærmede alle toldere og syndere sig for at lytte til Jesus. ² Og farisæerne og de skriftkloge klagede og sagde: "Denne mand tager imod syndere og spiser sammen med dem."

³ Så begyndte han at fortælle dem denne lignelse: ⁴ "Hvilken mand iblandt jer, som har hundrede får og mister ét af dem, forlader ikke de nioghalvfems i den åbne mark og går efter det, der er fortabt, indtil han finder det? ⁵ Og når han finder det, lægger han det glædestrålende på sine skuldre. ⁶ Og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger: 'Glæd jer med mig, for jeg har fundet mit fortabte får.' ⁷ Jeg siger jer, på samme

Lukasevangeli

måde vil der være mere glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke har brug for omvendelse.

⁸ "Eller hvilken kvinde, som har ti sølvmonter og mister én, tænder ikke en lampe, fejer huset og leder grundigt, indtil hun finder den?" ⁹ Og når hun finder den, kalder hun sine venner og naboer sammen og siger: 'Glæd jer med mig, for jeg har fundet den mønt, jeg havde mistet.' ¹⁰ Ligeledes siger jeg jer, der er glæde blandt Guds engle over én synder, der omvender sig."

¹¹ Så fortalte han, "Der var en mand, som havde to sønner. ¹² Den yngste søn bad sin far: 'Far, giv mig min del af arven.' Så delte han sin ejendom mellem dem. ¹³ Kort efter samlede den yngste søn alt, hvad han havde, og rejste til et fjernt land, hvor han ødslede sin formue bort i et udsvævende liv. ¹⁴ Da han havde brugt alt, opstod der en alvorlig hungersnød i det land, og han begyndte at lide nød. ¹⁵ Så gik han hen og tog tjeneste hos en borger i det land, som sendte ham ud på sine marker for at vogte svin. ¹⁶ Han ønskede at fylde sin mave med de bælge, som svinene åd, men ingen gav ham noget. ¹⁷ Da han indså sin situation, sagde han: 'Hvor mange af min fars daglejere har mad i overflod, og her omkommer jeg af sult!' ¹⁸ Jeg vil stå op og gå til min far og sige til ham: Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. ¹⁹ Jeg er ikke længere værdig til at kaldes din søn; behandl mig som en af dine daglejere.' ²⁰ Så stod han op og gik til sin far. Men mens han endnu var langt borte, så hans far ham og blev fyldt med medfølelse; han løb hen til sin søn, omfavnede ham og kyssede ham. ²¹ Sønnen sagde til ham: 'Far, jeg har gjort forkert mod himlen og mod dig. Jeg er ikke længere værdig til at kaldes din søn.' ²² Men faderen sagde til sine tjenere: 'Skynd jer, bring den bedste klædning og giv ham den på; sæt en ring på hans finger og sko på hans fødder. ²³ Bring fedekalven og slagt den. Lad os spise og fejre. ²⁴ For denne min søn var som død og er blevet levende igen; han var fortabt og er blevet fundet.' Og de begyndte at fejre.

²⁵ I mellemtiden var den ældste søn ude på marken, og da han nærmede sig huset, hørte han musik og dans. ²⁶ Så kaldte han en af tjenerne til sig og spurgte, hvad der foregik. ²⁷ 'Din bror er vendt tilbage,' svarede han, 'og din far har slagtet fedekalven, fordi han har fået ham tilbage i god

behold.' ²⁸ Den ældste bror blev vred og ville ikke gå ind. Så gik hans far ud og bad ham. ²⁹ Men han svarede sin far: 'Se! Alle disse år har jeg tjent dig og aldrig overtrådt dine befalinger, men du har aldrig givet mig så meget som et kid, så jeg kunne fejre det med mine venner. ³⁰ Men når denne din søn kommer hjem, som har ødslet din ejendom bort med skøger, slagter du fedekalven for ham!' ³¹ 'Søn,' sagde faderen, 'du er altid hos mig, og alt, hvad jeg har, er dit. ³² Men det var nødvendigt at fejre og være glade, for denne din bror var som død, men nu er han levende igen; han var fortabt og er blevet fundet.'"

16 Jesus sagde til sine disciple: "Der var en rig mand, som havde en forvalter, og denne forvalter blev anklaget for at ødsle hans ejendele bort. ² Så han kaldte ham og spurgte: 'Hvad er det, jeg hører om dig? Giv regnskab for din forvaltning, for du kan ikke længere være forvalter.' ³ Forvalteren sagde til sig selv: 'Hvad skal jeg gøre, nu da min herre tager forvaltningen fra mig? Jeg er ikke stærk nok til at grave; jeg skammer mig for meget til at tigge. ⁴ Jeg ved, hvad jeg vil gøre, så når jeg bliver fjernet fra forvaltningen, vil folk tage imod mig i deres hjem.' ⁵ Så kaldte han hver af sin herres skyldnere til sig. Han spurgte den første: 'Hvor meget skylder du min herre?' ⁶ Han svarede: 'Hundrede mål olie.' Forvalteren sagde til ham: 'Tag din regning, sæt dig hurtigt ned, og skriv halvtreds.' ⁷ Så spurgte han en anden: 'Og hvor meget skylder du?' Han svarede: 'Hundrede mål hvede.' Han sagde til ham: 'Tag din regning, og skriv firs.' ⁸ Herren roste den uærlige forvalter, fordi han havde handlet klogt; for denne verdens børn er klogere i deres omgang med deres egne end lysets børn. ⁹ Og jeg siger jer, skaf jer venner ved hjælp af den uretfærdige mammon, så de, når den slipper op, kan tage imod jer i de evige boliger.

¹⁰ Den, der er tro i det små, er også tro i meget; og den, der er uærlig i det små, er også uærlig i meget.

¹¹ Hvis I ikke har været tro med den uretfærdige mammon, hvem vil så betro jer de sande rigdomme?

¹² Og hvis I ikke har været tro med det, der tilhører en anden, hvem vil så give jer, hvad der virkelig er jeres? ¹³ Ingen tjener kan tjene to herrer; for enten vil han hade den ene og elske den anden, eller han vil holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.

Lukasevangeliet

¹⁴ Farisæerne, som elskede penge, hørte alt dette og hånede ham. ¹⁵ Han sagde til dem: "I er dem, der retfærdiggør jer selv i menneskers øjne, men Gud kender jeres hjerter; for det, der er højt agtet blandt mennesker, er en vederstyggelighed i Guds øjne.

¹⁶ Loven og profeterne blev forkyndt indtil Johannes; siden da er Guds riges evangelium blevet prædiket, og alle trænger sig ind i det. ¹⁷ Men det er lettere for himmel og jord at forgå end for en eneste tøddel af loven at falde bort. ¹⁸ Enhver, der skiller sig fra sin hustru og gifter sig med en anden, begår ægteskabsbrud, og enhver, der gifter sig med en kvinde, der er skilt fra sin mand, begår ægteskabsbrud.

¹⁹ Der var en rig mand, som klædte sig i purpur og fint linned og levede i luksus hver dag. ²⁰ Ved hans port blev en fattig mand ved navn Lazarus lagt, dækket af sår, ²¹ og han ønskede at spise sig mæt i det, der faldt fra den rige mands bord. Selv hundene kom og slikkede hans sår. ²² Tiden kom, da den fattige mand døde og blev båret af englene til Abrahams side. Den rige mand døde også og blev begravet. ²³ I dødsriget, hvor han var i pine, løftede han sine øjne og så Abraham langt borte med Lazarus ved hans side. ²⁴ Så råbte han: 'Fader Abraham, forbarm dig over mig, og send Lazarus for at dyppe spidsen af sin finger i vand og køle min tunge, for jeg lider i denne flamme.' ²⁵ Men Abraham sagde: 'Søn, husk at du i dit liv modtog dine gode ting, og Lazarus ligeledes dårlige ting; men nu trøstes han her, og du lider. ²⁶ Og desuden er der mellem os og jer en stor kløft, så de, der vil gå herfra til jer, ikke kan, og ingen kan komme derfra til os.' ²⁷ Han sagde: 'Så beder jeg dig, fader, at sende ham til min fars hus—' ²⁸ for jeg har fem brødre—så han kan advare dem, for at de ikke også skal komme til dette pinens sted.' ²⁹ Men Abraham sagde: 'De har Moses og profeterne; lad dem lytte til dem.' ³⁰ Han sagde: 'Nej, fader Abraham, men hvis nogen fra de døde besøger dem, vil de omvende sig.' ³¹ Men han sagde til ham: 'Hvis de ikke lytter til Moses og profeterne, vil de ikke blive overbevist, selv om nogen står op fra de døde.'"

17 Jesus sagde til sine disciple: "Det er uundgåeligt, at forargelser vil komme, men ve den person, gennem hvem de kommer! ² Det ville være bedre for den person at få en møllesten hængt om halsen og blive kastet i havet

end at forårsage, at en af disse små falder i synd. ³ Vær på vagt! Hvis din bror eller søster synder imod dig, så irttesæt dem; og hvis de omvender sig, tilgiv dem. ⁴ Selv hvis de synder imod dig syv gange på en dag og kommer tilbage til dig syv gange og siger: 'Jeg omvender mig,' skal du tilgive dem."

⁵ Apostlene bad Herren: "Styrk vores tro!" ⁶ Herren svarede: "Hvis I har tro så lille som et sennepsfrø, kunne I sige til dette morbærtræ, 'Bliv rykket op med rode og plantet i havet,' og det ville adlyde jer.

⁷ "Antag, at en af jer har en tjener, der pløjer eller vogter får. Ville I sige til tjeneren, når han kommer ind fra marken, 'Kom nu og sæt dig ned for at spise'?

⁸ Ville I ikke snarere sige, 'Forbered min aftensmad, gør dig klar og tjen mig, mens jeg spiser og drikker; derefter kan du spise og drikke'? ⁹ Ville I takke tjeneren, fordi han gjorde, hvad der blev befaleet ham? ¹⁰ Således skal I også, når I har fuldført alt, hvad der blev befaleet, sige: 'Vi er ydmyge tjenere; vi har kun opfyldt vores ansvar.'"

¹¹ Mens Jesus var på vej til Jerusalem, rejste Han langs grænsen mellem Samaria og Galilæa. ¹² Da Han gik ind i en landsby, mødte ti mænd med spedalskhed Ham. De stod på afstand ¹³ og råbte med høj røst: "Jesus, Mester, forbarm dig over os!" ¹⁴ Da Han så dem, instruerede Han: "Gå, vis jer for præsterne." Og mens de gik, blev de renset. ¹⁵ En af dem, da han indså, at han var blevet helbredt, vendte tilbage og priste Gud med høj røst. ¹⁶ Han faldt ned for Jesu fødder og udtrykte sin taknemmelighed—og han var en samaritaner. ¹⁷ Jesus spurgte, "Blev ikke alle ti renset? Hvor er de andre ni?" ¹⁸ Er der ingen her til at ære Gud undtagen denne fremmede?" ¹⁹ Så sagde Han til ham, "Rejs dig og fortsæt din vej; din tro har genoprettet dig."

²⁰ En gang, da farisæerne spurgte, hvornår Guds rige ville komme, svarede Jesus: "Guds riges komme er ikke noget, der kan observeres, ²¹ og folk vil heller ikke sige, 'Her er det,' eller 'Der er det,' for Guds rige er iblandt jer."

²² Så sagde Han til sine disciple: "De dage kommer, hvor I vil længes efter at se en af Menneskesønnens dage, men I vil ikke se den. ²³ Folk vil sige til jer, 'Se, der er han!' eller 'Her er han!' Gå ikke løbende efter dem. ²⁴ For Menneskesønnen vil på sin dag være som lynet, der blinker og oplyser himlen fra den ene

Lukasevangeliet

ende til den anden. ²⁵ Men først må Han udholde mange ting og blive forkastet af denne generation.

²⁶ Ligesom det var i Noas tid, sådan vil det være i Menneskesønnens dage. ²⁷ Folk spiste, drak, giftede sig og blev giftet bort indtil den dag, Noa gik ind i arken. Så kom syndfloden og ødelagde dem alle. ²⁸ Det var lignende i Lots dage. Folk spiste og drak, købte og solgte, plantede og byggede. ²⁹ Men på den dag, Lot forlod Sodoma, regnede ild og svovl ned fra himlen og ødelagde dem alle. ³⁰ På samme måde vil det være, når Menneskesønnen bliver åbenbaret.

³¹ På den dag bør ingen på hustaget, med ejendele indei, gå ned for at hente dem. Ligeledes bør ingen i marken gå tilbage efter noget. ³² Glem ikke Lots hustrus lektie! ³³ Den, der søger at bevare sit liv, vil miste det, og den, der mister sit liv, vil bevare det.

³⁴ Jeg siger jer, på den nat vil to mennesker være i én seng; den ene vil blive taget, og den anden efterladt. ³⁵ To kvinder vil male korn sammen; en af dem vil blive taget, og den anden vil blive efterladt. ³⁶ [To mænd vil være i marken; den ene vil blive taget, og den anden efterladt.]

³⁷ "Hvor, Herre?" spurgte de. Han svarede, "Hvor der er et lig, der vil gribbene samles."

18 Så fortalte Jesus dem en lignelse for at vise, at de altid skulle bede og ikke blive modløse. ² Han sagde: "I en by var der en dommer, som hverken frygtede Gud eller respekterede noget menneske. ³ Og der var en enke i den by, som blev ved med at komme til ham og sige: 'Skaf mig ret over for min modstander.' ⁴ I en tid ville han ikke, men senere sagde han til sig selv: 'Selvom jeg ikke frygter Gud eller respekterer noget menneske, ⁵ så vil jeg dog skaffe denne enke ret, fordi hun bliver ved med at plage mig, så hun ikke til sidst kommer og slider mig op.'" ⁶ Og Herren sagde: "Hør, hvad den uretfærdige dommer siger. ⁷ Vil Gud ikke skaffe ret for sine udvalgte, som råber til ham dag og nat? Vil han blive ved med at tøve med dem? ⁸ Jeg siger jer, han vil sørge for, at de får ret, og det hurtigt. Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?"

⁹ Han fortalte også denne lignelse til nogle, som stolede på deres egen retfærdighed og så ned på andre: ¹⁰ "To mænd gik op til templet for at bede, den ene var farisæer og den anden tolder. ¹¹

Farisæeren stod for sig selv og bad: 'Gud, jeg takker dig, fordi jeg ikke er som andre mennesker—svindlere, uretfærdige, ægteskabsbrydere—eller endda som denne tolder. ¹² Jeg faster to gange om ugen og giver tiende af alt, hvad jeg erhverver.' ¹³ Men tolderen stod langt borte. Han ville ikke engang løfte sine øjne mod himlen, men slog sig for brystet og sagde: 'Gud, vær mig syndet nådig.' ¹⁴ Jeg siger jer, denne mand gik hjem retfærdiggjort for Gud frem for den anden. For enhver, der ophøjer sig selv, vil blive ydmyget, og den, der ydmyger sig selv, vil blive ophøjet."

¹⁵ Folk bragte også spædbørn til ham, for at han skulle røre ved dem. Men da disciplene så det, irettesatte de dem. ¹⁶ Men Jesus kaldte børnene til sig og sagde: "Lad de små børn komme til mig, og hindre dem ikke, for Guds rige tilhører sådanne som dem. ¹⁷ Sandelig siger jeg jer, den, der ikke modtager Guds rige som et lille barn, vil aldrig komme ind i det."

¹⁸ En hersker nærmede sig ham med et spørgsmål: "Gode Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?" ¹⁹ Jesus svarede: "Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god undtagen Gud alene. ²⁰ Du kender budene: 'Du må ikke begå ægteskabsbrud, du må ikke myrde, du må ikke stjæle, du må ikke afgive falsk vidnesbyrd, ær din far og din mor.'" ²¹ Og han sagde: "Alt dette har jeg holdt fra min ungdom." ²² Da Jesus hørte dette, sagde han til ham: "Du mangler stadig én ting. Sælg alt, hvad du har, og giv til de fattige, og du vil have en skat i himlen. Kom så og følg mig." ²³ Da han hørte dette, blev han meget bedrøvet, for han var meget rig.

²⁴ Jesus så på ham og sagde: "Hvor svært er det for de rige at komme ind i Guds rige! ²⁵ Sandelig, det er lettere for en kamel at gå gennem et nåleøje end for en rig at komme ind i Guds rige." ²⁶ De, der lyttede, spurgte: "Hvem kan da blive frelst?" ²⁷ Jesus svarede: "Det, der er umuligt for mennesker, er muligt for Gud."

²⁸ Peter sagde til ham: "Vi har forladt alt, hvad vi havde, for at følge dig!" ²⁹ Jesus sagde til dem: "Sandelig siger jeg jer, der er ingen, som har forladt hus, eller hustru, eller brødre, eller forældre, eller børn for Guds riges skyld ³⁰ som ikke vil modtage mange gange så meget i denne tidsalder, og i den kommende tidsalder, evigt liv."

Lukasevangeliet

³¹ Jesus tog de tolv til side og sagde til dem: "Vi går op til Jerusalem, og alt, hvad profeterne har skrevet om Menneskesønnen, vil blive opfyldt. ³² Han vil blive overgivet til hedningerne. De vil håne ham, mishandle ham og spytte på ham; ³³ de vil piske ham og slå ham ihjel. På den tredje dag vil han blive oprejst igen." ³⁴ Disciplene forstod intet af dette. Betydningen af denne udtalelse var skjult for dem, og de forstod ikke, hvad der blev sagt.

³⁵ Da Jesus nærmede sig Jeriko, sad en blind mand ved vejkanthen og tiggede. ³⁶ Da han hørte folkemængden gå forbi, spurgte han, hvad der skete. ³⁷ De fortalte ham: "Jesus fra Nazaret går forbi." ³⁸ Han råbte: "Jesus, Davids søn, hav barmhjertighed med mig!" ³⁹ De, der gik foran, sagde strengt til ham, at han skulle tie stille, men han råbte endnu højere: "Davids søn, hav barmhjertighed med mig!" ⁴⁰ Jesus stoppede og beordrede, at manden skulle bringes til ham. Da han kom nær, spurgte Jesus ham, ⁴¹ "Hvad vil du have, at jeg skal gøre for dig?" Han svarede: "Herre, jeg vil gerne genvinde mit syn." ⁴² Jesus sagde til ham: "Genvind dit syn; din tro har gjort dig rask." ⁴³ Straks genvandt han sit syn og fulgte Jesus, idet han priste Gud. Da alle folk så det, gav de Gud ære.

19 Jesus kom ind i Jeriko og fortsatte sin vej gennem byen. ² Der var en mand ved navn Zakæus; han var overtolder og var rig. ³ Han forsøgte at se, hvem Jesus var, men han kunne ikke på grund af folkemængden, for han var lille af vækst. ⁴ Så han løb i forvejen og klatrede op i et morbærfigentræ for at se ham, da Jesus var ved at komme forbi den vej. ⁵ Da Jesus nåede stedet, så han op og sagde: "Zakæus, skynd dig at komme ned, for i dag må jeg blive i dit hus." ⁶ Så skyndte han sig ned og tog imod ham med glæde. ⁷ Da folk så dette, begyndte de alle at knurre og sagde: "Han er gået ind for at være gæst hos en synder." ⁸ Men Zakæus stod frem og sagde til Herren: "Se, Herre, jeg giver halvdelen af mine ejendele til de fattige, og hvis jeg har bedraget nogen for noget, vil jeg give det fire gange tilbage." ⁹ Jesus svarede: "I dag er frelse kommet til dette hus, for også han er en Abrahams søn. ¹⁰ For Menneskesønnen er kommet for at opsøge og frelse det fortabte."

¹¹ Mens de lyttede til dette, fortsatte han med at fortælle dem en lignelse, fordi han var nær ved Jerusalem, og de troede, at Guds rige straks skulle

komme til syne. ¹² Han sagde: "En mand af fornem slægt rejste til et fjernt land for at modtage et kongerige for sig selv og derefter vende tilbage. ¹³ Han kaldte ti af sine tjenere og gav dem ti miner og sagde: 'Gør forretninger med dette, indtil jeg kommer tilbage.' ¹⁴ Men hans undersåtter hadede ham og sendte en delegation efter ham og sagde: 'Vi vil ikke have denne mand til at være vores konge.' ¹⁵ Han blev dog konge og vendte hjem. Så kaldte han de tjenere, som han havde givet pengene, for at finde ud af, hvad de havde tjent ved at handle. ¹⁶ Den første kom og sagde: 'Herre, din mina har tjent ti mere.' ¹⁷ Han svarede: 'Godt gjort, gode tjener! Fordi du har været tro i en meget lille sag, skal du have myndighed over ti byer.' ¹⁸ Den anden kom og sagde: 'Din mina, herre, har tjent fem mere.' ¹⁹ Og han sagde: 'Du skal have myndighed over fem byer.' ²⁰ Så kom en anden og sagde: 'Herre, her er din mina; jeg har opbevaret den i et klæde, ²¹ for jeg var bange for dig, fordi du er en hård mand. Du tager, hvad du ikke har lagt, og høster, hvad du ikke har sået.' ²² Hans herre svarede: 'Jeg vil dømme dig efter dine egne ord, du onde tjener! Du vidste, gjorde du, at jeg er en hård mand, der tager, hvad jeg ikke har lagt, og høster, hvad jeg ikke har sået?' ²³ Hvorfor satte du så ikke mine penge i banken, så jeg kunne have fået dem med renter, når jeg kom tilbage?' ²⁴ Så beordrede han dem, der stod ved, 'Tag hans mina fra ham og giv den til den, der har ti miner.' ²⁵ De sagde til ham: 'Herre, han har allerede ti miner.' ²⁶ 'Jeg siger jer, til enhver, der har, skal der gives mere, men fra den, der ikke har, skal selv det, han har, tages fra ham. ²⁷ Men de mine fjender, som ikke ville have mig til at være konge over dem—bring dem her og hug dem ned foran mig.'"

²⁸ Efter at have sagt dette, gik Jesus videre foran dem, op til Jerusalem. ²⁹ Da han nærmede sig Betfage og Betania, ved Oliebjerget, sendte han to af sine disciple af sted, ³⁰ og sagde: "Gå til landsbyen foran jer, og når I kommer ind i den, vil I finde et føl bundet, som ingen nogensinde har redet på. Løs det og bring det her. ³¹ Hvis nogen spørger jer: 'Hvorfor løser I det?' skal I svare: 'Herren har brug for det.'"³² De, der blev sendt, gik og fandt det, som han havde beskrevet for dem. ³³ Mens de løste føllet, spurgte ejerne dem: "Hvorfor løser I føllet?" ³⁴ De svarede: "Det er nødvendigt for Herren." ³⁵ De bragte føllet til Jesus, lagde deres kapper på det, og satte Jesus op på det. ³⁶ Mens han red frem, bredte folk deres

Lukasevangeliet

kapper ud på vejen.³⁷ Da han nærmede sig det sted, hvor vejen går ned ad Oliebjerget, begyndte hele skaren af disciple at prise Gud glædestrålende med høj røst for alle de mirakler, de havde set,³⁸ de proklamerede: "Velsignet er kongen, som kommer i Herrens navn! Fred i himlen og ære i det højeste!"³⁹ Nogle af farisæerne i skaren sagde til Jesus: "Mester, forman dine disciple til at tie!"⁴⁰ Han svarede: "Jeg siger jer, hvis de tier, vil stenene råbe."

⁴¹ Da han nærmede sig Jerusalem og så byen, græd han over den⁴² og sagde: "Hvis du, ja du, havde vidst på denne dag, hvad der ville bringe dig fred—men nu er det skjult for dine øjne."⁴³ Der vil komme dage over dig, hvor dine fjender vil bygge en barrikade imod dig og omringe dig og trænge dig på alle sider.⁴⁴ De vil jævne dig med jorden, dig og dine børn inden for dine mure. De vil ikke lade sten på sten blive tilbage, fordi du ikke genkendte den tid, hvor Gud kom til dig."

⁴⁵ Da han kom ind i tempelgårdene, begyndte Jesus at drive dem ud, der solgte,⁴⁶ og sagde til dem: "Der står skrevet: 'Mit hus skal være et bedehus'; men I har gjort det til en røverkule."⁴⁷ Hver dag underviste han i templet. Men ypperstepræsterne, de skriftlærde og lederne blandt folket søgte at slå ham ihjel.⁴⁸ Dog kunne de ikke finde nogen måde at gøre det på, fordi hele folket hang ved hans ord.

20 På en bestemt dag, mens Jesus underviste folket i tempelgårdene og prædikede evangeliet, kom ypperstepræsterne og de skriftkloge sammen med de ældste hen til Ham.² De talte til Ham og sagde: "Fortæl os med hvilken myndighed Du gør disse ting, eller hvem der har givet Dig denne myndighed?"³ Han svarede dem: "Jeg vil også spørge jer om noget. Lad mig vide: ⁴ Var Johannes' dåb fra himlen eller fra mennesker?"⁵ De overvejede indbyrdes og sagde: "Hvis vi siger, 'Fra himlen,' vil Han spørge, 'Hvorfor troede I ham ikke?'"⁶ Men hvis vi siger, 'Fra mennesker,' vil folket stene os, for de er overbeviste om, at Johannes var en profet."⁷ Så de svarede, at de ikke vidste, hvor den var fra.⁸ Jesus svarede: "Så vil jeg heller ikke fortælle jer, med hvilken myndighed jeg gør disse ting."

⁹ Så begyndte Han at fortælle folket denne lignelse: "En mand plantede en vingård, lejede den ud til nogle bønder og rejste på en lang rejse.¹⁰ Ved

høsttid sendte han en tjener til forpagterne, så de kunne give ham noget af vingårdens frugt. Men forpagterne slog ham og sendte ham tomhændet bort.¹¹ Han sendte en anden tjener, men de slog også ham og behandlede ham skammeligt og sendte ham tomhændet bort.¹² Han sendte en tredje, og også denne sårede de og kastede ud.¹³ Så overvejede vingårdens ejer, 'Hvad skal jeg gøre? Jeg vil sende min kære søn; måske vil de vise ham respekt.'¹⁴ Men da forpagterne så ham, konfererede de indbyrdes og sagde, 'Dette er arvingen; lad os slå ham ihjel, så arven kan blive vores.'¹⁵ Så kastede de ham ud af vingården og dræbte ham. Hvad vil vingårdens ejer så gøre ved dem?¹⁶ Han vil komme og gøre det af med disse forpagtere og give vingården til andre." Da folket hørte dette, sagde de, "Må det aldrig ske!"¹⁷ Jesus så direkte på dem og sagde, "Hvad er da meningen med det, der står skrevet:

'Den sten, som bygningsmændene vragede, er blevet hovedhjørnestenen?'

¹⁸ Enhver, der snubler over den sten, vil blive knust; men den, som den falder på, vil den knuse."¹⁹ De skriftkloge og ypperstepræsterne søgte at lægge hånd på Ham i samme øjeblik, men de frygtede folket, for de forstod, at Han havde talt denne lignelse imod dem.

²⁰ Så holdt de nøje øje med Ham og sendte spioner, der foregav at være retfærdige, for at fange Ham i en udtalelse, så de kunne overgive Ham til guvernørens jurisdiktion og myndighed.²¹ Spionerne spurgte Ham og sagde, "Lærer, vi ved, at Du taler og underviser rigtigt, og Du viser ikke partiskhed, men underviser i Guds vej i sandhed."²² Er det da rigtigt for os at betale skat til kejseren?"²³ Men Han, bevidst om deres list, sagde til dem, ²⁴ "Vis Mig en denar. Hvis billede og indskrift har den?" De svarede, "Kejserens."²⁵ Han svarede, "Så giv kejseren, hvad der tilhører kejseren, og Gud, hvad der tilhører Gud."²⁶ De var ude af stand til at fange Ham i, hvad Han sagde offentligt, og de undrede sig over Hans svar og blev tavse.

²⁷ Nogle af saddukæerne, som siger, at der ikke er nogen opstandelse, kom til Ham med et spørgsmål.²⁸ "Lærer," sagde de, "Moses har påbudt os, at hvis en mands bror dør og efterlader en hustru men ingen børn, skal manden gifte sig med enken og

Lukasevangeliet

rejse afkom for sin bror. ²⁹ Nu var der syv brødre. Den første giftede sig med en kvinde og døde uden børn. ³⁰ Så giftede den anden sig med hende og døde ³¹ og så den tredje giftede sig med hende og døde, og sådan var det med alle de andre brødre, indtil alle syv døde uden at efterlade børn. ³² Til sidst døde kvinden også. ³³ Hvem vil hun så være hustru til ved opstandelsen, da alle syv var gift med hende?" ³⁴ Jesus svarede, "Denne verdens mennesker gifter sig og bliver gift. ³⁵ Men de, der anses for værdige til at tage del i den kommende tidsalder og i opstandelsen fra de døde, gifter sig hverken eller bliver gift, ³⁶ og de kan ikke længere dø; for de er som englener. De er Guds børn, idet de er opstandelsens børn. ³⁷ Men i beretningen om den brændende busk demonstrerede selv Moses, at de døde opstår, for han omtaler Herren som 'Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud.' ³⁸ Han er ikke de dødes Gud, men de levendes, for i Hans øjne er alle levende." ³⁹ Nogle af de skriftkloge svarede, "Godt sagt, Lærer!" ⁴⁰ Og de turde ikke længere stille Ham spørgsmål om noget.

⁴¹ Så sagde Han til dem, "Hvorfor siges det, at Messias er Davids søn? ⁴² David selv siger i Salmernes Bog: 'Herren sagde til min Herre: 'Sæt Dig ved Min højre hånd ⁴³ indtil Jeg gør Dine fjender til en skammel under Dine fødder.'" ⁴⁴ David omtaler Ham som 'Herre.' Hvordan kan Han så være hans søn?"

⁴⁵ Mens alle folkene lyttede, sagde Han til sine disciple, ⁴⁶ "Pas på de skriftkloge, som kan lide at gå rundt i lange klæder og elsker hilsener på markedspladserne og de bedste pladser i synagogerne og ærespladser ved festmåltider. ⁴⁷ De opsluger enkers huse og for et syns skyld beder de lange bønner. Disse mænd vil få en større fordømmelse."

21 Da Jesus så op, bemærkede han de rige lægge deres gaver i templets skatkammer. ² Han så også en fattig enke lægge to små kobbermonter i. ³ Og han sagde: "Sandelig siger jeg jer, denne fattige enke har givet mere end alle de andre; ⁴ for de gav alle af deres overflod, men hun gav af sin fattigdom alt, hvad hun havde at leve af."

⁵ Nogle af hans disciple talte om, hvordan templet var prydet med smukke sten og indviede gaver. Men Jesus bemærkede, ⁶ "Med hensyn til disse ting, som

I ser, vil der komme en tid, hvor ikke én sten vil blive tilbage på den anden; alle vil blive revet ned." ⁷ De spurgte ham, "Mester, hvornår vil disse ting ske? Og hvad vil være tegnet på, at de er ved at ske?"

⁸ Han svarede, "Se til, at I ikke bliver bedraget; for mange vil komme i mit navn og sige, 'Det er mig,' og, 'Tiden er nær.' Følg dem ikke. ⁹ Når I hører om krige og oprør, bliv ikke forskrækkede. Disse ting må ske først, men enden kommer ikke straks." ¹⁰ Han fortsatte, "Folk vil rejse sig mod folk, og riger mod riger. ¹¹ Der vil være store jordskælv, hungersnød og pest i forskellige steder, og skræmmende hændelser og store tegn fra himlen.

¹² "Men før alt dette vil de lægge hænder på jer og forfølge jer, overgive jer til synagoger og fængsler, føre jer frem for konger og landshøvdinge for mit navns skyld. ¹³ Dette vil føre til en mulighed for jer til at vidne. ¹⁴ Så beslut jer for ikke at bekymre jer på forhånd om, hvordan I skal forsvare jer. ¹⁵ For jeg vil give jer ord og visdom, som ingen af jeres modstandere vil kunne modstå eller modsige. ¹⁶ I vil blive forrådt selv af forældre, søskende, slægtninge og venner, og nogle af jer vil blive slået ihjel. ¹⁷ I vil blive hadet af alle på grund af mit navn. ¹⁸ Dog vil ikke et eneste hår på jeres hoved gå tabt. ¹⁹ Ved at forblive standhaftige vil I sikre jeres sjæle.

²⁰ "Når I ser hære omringe Jerusalem, så forstå, at dens ødelæggelse er nær. ²¹ Da skal de, der er i Judæa, flygte til bjergene, de, der er inde i byen, skal forlade den, og de, der er på landet, skal ikke gå ind i byen. ²² For dette er hævnens dage, for at alt, hvad der er skrevet, kan blive opfyldt. ²³ Hvor frygteligt vil det være for gravide kvinder og ammende mødre i de dage! Der vil være stor nød over landet og vrede mod dette folk. ²⁴ De vil falde for sværdet og blive taget til fange til alle nationer. Jerusalem vil blive trådt ned af hedninger, indtil hedningernes tider er fuldendt.

²⁵ "Der vil være tegn i solen, månen og stjernerne. På jorden vil nationer være i nød og forvirring ved havets brusen og bølgerne. ²⁶ Folk vil besvime af frygt, bekmurede over, hvad der kommer over verden, for himmelens kræfter vil blive rystet. ²⁷ På det tidspunkt vil de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og stor herlighed. ²⁸ Når disse ting begynder at ske, så rejs jer op og løft jeres hoveder, for jeres forløsning nærmer sig."

Lukasevangeliet

²⁹ Han fortalte dem denne lignelse: "Se på figentræet og alle træerne. ³⁰ Når de begynder at skyde blade, kan I selv se og vide, at sommeren er nær. ³¹ På samme måde, når I ser disse ting ske, skal I forstå, at Guds rige er nær. ³² Sandelig siger jeg jer, denne generation vil bestemt ikke forgå, før alle disse ting er sket. ³³ Selvom himmel og jord kan forgå, vil mine ord aldrig forgå.

³⁴ "Vær forsigtige, ellers vil jeres hjerter blive tynget af udskjelser, drukkenskab og livets bekymringer, og den dag vil komme over jer pludseligt som en fælde. ³⁵ For den vil komme over alle, der bor på hele jordens overflade. ³⁶ Vær altid på vagt, og bed om, at I må have styrken til at undslippe alt det, der er ved at ske, og til at stå foran Menneskesønnen."

³⁷ Hver dag underviste Jesus i templet, og hver aften gik han ud for at tilbringe natten på bjerget, der kaldes Oliebjerget, ³⁸ og alle folkene stod tidligt op om morgenen for at høre ham i templet.

22 Nu nærmede de usyrede brøds fest, som kaldes påske. ² Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte en måde at få Jesus dræbt, for de frygtede folket. ³ Da påvirkede Satan Judas, kaldet Iskariot, som var en af de Tolv. ⁴ Judas gik hen og drøftede med ypperstepræsterne og tempelofficererne, hvordan han kunne forråde Jesus til dem. ⁵ De blev glade og blev enige om at give ham penge. ⁶ Han accepterede og søgte en lejlighed til at overgive Jesus til dem uden for mængden.

⁷ Så kom dagen for de usyrede brød, hvor påskelammet skulle ofres. ⁸ Jesus sendte Peter og Johannes og sagde: "Gå og forbered påsken for os, så vi kan spise den." ⁹ De spurgte ham: "Hvor ønsker du, at vi skal forberede den?" ¹⁰ Han svarede: "Når I kommer ind i byen, vil en mand, der bærer en vandkrukke, møde jer. Følg ham til det hus, han går ind i, ¹¹ og sig til husets ejer: 'Læreren spørger: Hvor er gæsteværelset, hvor jeg kan spise påsken med mine disciple?' ¹² Han vil vise jer et stort, møbleret rum ovenpå. Forbered det der." ¹³ De gik og fandt alt, som han havde fortalt dem, og de forberedte påsken.

¹⁴ Da timen kom, lagde han sig til bords, og apostlene var med ham. ¹⁵ Han sagde til dem: "Jeg har længtes efter at spise denne påske med jer, før jeg lider. ¹⁶ For jeg siger jer, jeg vil ikke spise den igen, før den finder sin opfyldelse i Guds rige." ¹⁷

Efter at have taget et bæger og takket, sagde han: "Tag dette og del det mellem jer. ¹⁸ For jeg siger jer, jeg vil ikke drikke af vintræets frugt igen, før Guds rige kommer." ¹⁹ Han tog brød, takkede, brækkede det og gav det til dem og sagde: "Dette er mit legeme, givet for jer; gør dette til ihukommelse af mig." ²⁰ På samme måde, efter måltidet, tog han bægeret og sagde: "Dette bæger er den nye pagt i mit blod, som udgydes for jer.

²¹ Men se, den, der forråder mig, har sin hånd med min på bordet. ²² Menneskesønnen går bort, som det er bestemt, men ve det menneske, ved hvem han bliver forrædt!" ²³ De begyndte at spørge hinanden, hvem af dem det kunne være, der ville gøre dette.

²⁴ Der opstod også en strid blandt dem om, hvem af dem der blev anset for at være den største. ²⁵ Jesus sagde til dem: "Folkenes konger hersker over dem; og de, der har magt over dem, kaldes velgørere. ²⁶ Men sådan skal I ikke være. I stedet skal den største blandt jer være som den yngste, og lederen som tjeneren. ²⁷ For hvem er størst, den, der ligger til bords, eller den, der tjener? Er det ikke den, der ligger til bords? Men jeg er blandt jer som den, der tjener. ²⁸ I er dem, der er blevet hos mig i mine prøvelser. ²⁹ Og jeg overdrager jer et rige, ligesom min Fader har overdraget mig et, ³⁰ så I kan spise ved mit bord i mit rige og tage jeres pladser på troner, hvor I skal dømme Israels tolv stammer.

³¹ "Simon, Simon, se, Satan har bedt om at få lov til at sigte jer som hvede. ³² Men jeg har bedt for dig, Simon, at din tro ikke må svigte. Og når du er vendt om, styrk dine brødre." ³³ Men han svarede: "Herre, jeg er rede til at følge dig både i fængsel og i døden." ³⁴ Jesus svarede: "Jeg siger dig, Peter, inden hanen galer i dag, vil du tre gange nægte, at du kender mig."

³⁵ Så spurgte Jesus dem: "Da jeg sendte jer ud uden pung, taske eller sandaler, manglede I da noget?" De svarede: "Intet." ³⁶ Han sagde til dem: "Men nu, hvis I har en pung, så tag den, og også en taske; og hvis I ikke har et sværd, sælg jeres kappe og køb et. ³⁷ For jeg siger jer, denne Skrift skal opfyldes i mig: 'Og han blev regnet blandt overtræderne'; for det, der er skrevet om mig, når sin opfyldelse." ³⁸ Disciplene sagde: "Se, Herre, her er to sværd." Han svarede: "Det er nok!"

Lukasevangeliet

³⁹ Jesus gik ud, som han plejede, til Oliebjerget, og hans disciple fulgte ham. ⁴⁰ Da de nåede stedet, sagde han til dem: "Bed om, at I ikke falder i fristelse." ⁴¹ Han trak sig et kort stykke væk fra dem, knælede ned og bad, ⁴² "Fader, hvis det er din vilje, så tag dette bæger fra mig; dog ikke min vilje, men din ske." ⁴³ [Han blev besøgt af en himmelsk budbringer, som gav ham styrke.] ⁴⁴ Og i sin angst bad han endnu mere indtrængende, og hans sved blev som bloddråber, der faldt til jorden. ⁴⁵ Da han rejste sig fra bønnen og vendte tilbage til disciplene, fandt han dem sovende, overvældet af sorg. ⁴⁶ "Hvorfor sover I?" spurgte han dem. "Rejs jer og bed, så I ikke falder i fristelse."

⁴⁷ Mens han endnu talte, kom en skare op, og manden kaldet Judas, en af de Tolv, førte dem. Han nærmede sig Jesus for at kysse ham, ⁴⁸ men Jesus spurgte ham: "Judas, forråder du Menneskesønnen med et kys?" ⁴⁹ Da de omkring ham så, hvad der skulle ske, sagde de: "Herre, skal vi slå med sværd?" ⁵⁰ Og en af dem slog ypperstepræstens tjener og huggede hans højre øre af. ⁵¹ Men Jesus svarede: "Ikke mere af dette!" Og han rørte ved mandens øre og helbredte ham. ⁵² Så sagde Jesus til ypperstepræsterne, tempelvagternes officerer og de ældste, der var kommet for ham: "Er I kommet ud med sværd og knipler, som om jeg var en oprørsleder?" ⁵³ Hver dag var jeg med jer i tempelgårdene, og I lagde ikke hånd på mig. Men dette er jeres time —når mørket har sin magt."

⁵⁴ Så greb de ham, førte ham bort og tog ham ind i ypperstepræstens hus. Peter fulgte på afstand. ⁵⁵ Da der blev tændt et bål midt i gården, og de satte sig sammen, satte Peter sig blandt dem. ⁵⁶ En tjenestepige så ham sidde der i lyset fra bålet. Hun så nøje på ham og udbød: "Denne mand var med ham." ⁵⁷ Men han svarede: "Jeg kender ham ikke, kvinde." ⁵⁸ Lidt senere så en anden ham og sagde: "Du er også en af dem." "Herre, det er jeg ikke!" svarede Peter. ⁵⁹ Omkring en time senere insisterede en anden: "Sikkert var denne fyr med ham, for han er en galilæer." ⁶⁰ Peter svarede: "Herre, jeg ved ikke, hvad du taler om!" Netop som han talte, galede hanen. ⁶¹ Herren vendte sig og så direkte på Peter. Så huskede Peter det ord, Herren havde sagt til ham: "Før hanen galer i dag, vil du nægte mig tre gange." ⁶² Og han gik udenfor og græd bittert. ⁶³ Mændene, der bevogtede Jesus, begyndte at håne og slå ham.

⁶⁴ De bandt ham for øjnene og krævede: "Profetér! Hvem slog dig?" ⁶⁵ Og de udtalte mange andre fornærmende bemærkninger til ham.

⁶⁶ Ved daggry samledes folkets ældsteråd, både ypperstepræsterne og de skriftkloge, og Jesus blev ført frem for dem. ⁶⁷ "Hvis du er Messias," sagde de, "så sig det til os." Jesus svarede: "Hvis jeg siger det til jer, vil I ikke tro; ⁶⁸ og hvis jeg spørger jer om noget, vil I ikke svare. ⁶⁹ Men fra nu af skal Menneskesønnen sidde ved Guds magts højre hånd." ⁷⁰ De spurgte alle: "Er du så Guds Søn?" Han svarede: "I siger det selv." ⁷¹ Så sagde de: "Hvorfor har vi brug for yderligere vidnesbyrd? Vi har hørt det fra hans egne læber."

23 Derefter rejste hele forsamlingen sig og førte ham til Pilatus. ² De begyndte at anklage ham og sagde: "Vi har fundet, at denne mand vildleder vores nation og modsætter sig betaling af skat til kejseren, idet han hævder at være Kristus, en konge." ³ Pilatus spurgte ham: "Er du jødernes konge?" Jesus svarede: "Det er, som du siger." ⁴ Så sagde Pilatus til ypperstepræsterne og folkemængden: "Jeg finder ingen grundlag for en anklage mod denne mand." ⁵ Men de insisterede: "Han ophidser folket ved at undervise i hele Judæa, begyndende fra Galilæa og hertil."

⁶ Da Pilatus hørte dette, spurgte han, om manden var galilæer. ⁷ Da han fandt ud af, at han var under Herodes' jurisdiktion, sendte han ham til Herodes, som også var i Jerusalem på det tidspunkt. ⁸ Herodes blev glad for at se Jesus, da han længe havde ønsket at se ham, fordi han havde hørt om ham og håbede at se ham udføre et tegn. ⁹ Han udspurgte ham længe, men Jesus gav ham intet svar. ¹⁰ Ypperstepræsterne og de skriftkloge stod der og anklagede ham heftigt. ¹¹ Herodes og hans soldater behandlede ham med foragt og hånede ham. De klædte ham i en prægtig kappe og sendte ham tilbage til Pilatus. ¹² Den dag blev Herodes og Pilatus venner; tidligere havde de været fjender.

¹³ Pilatus samlede ypperstepræsterne, lederne og folket ¹⁴ og sagde: "I bragte mig denne mand som en, der ophidser folket til oprør. Jeg har undersøgt ham i jeres nærvær og har ikke fundet grundlag for jeres anklager mod ham. ¹⁵ Heller ikke Herodes, for han sendte ham tilbage til os; som I ser, har han intet gjort, der fortjener døden. ¹⁶ Derfor vil jeg

Lukasevangeliet

disciplinere ham og derefter løslade ham.”¹⁷ [Når han var forpligtet til at løslade en fange til dem ved festen.]¹⁸ Men hele folkemængden råbte: “Fjern denne mand! Løslad Barabbas til os!”¹⁹ (Barabbas var blevet kastet i fængsel for et oprør i byen og for mord.)²⁰ I ønsket om at løslade Jesus henvendte Pilatus sig igen til dem.²¹ Men de blev ved og råbte: “Korsfæst ham! Korsfæst ham!”²² For tredje gang talte han til dem: “Hvorfor? Hvilken forbrydelse har denne mand begået? Jeg finder ingen grund til en dødsdom. Derfor vil jeg disciplinere ham og løslade ham.”²³ Men de insisterede med høje råb om, at han skulle korsfæstes, og deres stemmer fik overtaget.²⁴ Så besluttede Pilatus at imødekomme deres krav.²⁵ Han løslod den mand, der var blevet fængslet for oprør og mord, den de bad om, og overgav Jesus til deres vilje.

²⁶ Mens de førte ham bort, greb de Simon fra Kyrene, som kom ind fra landet, og lagde korset på ham for at bære det bag Jesus.²⁷ En stor folkemængde fulgte, inklusive kvinder, der sørgede og klagede over ham.²⁸ Jesus vendte sig mod dem og sagde: “Jerusalems døtre, græd ikke over mig; græd over jer selv og jeres børn.”²⁹ For den tid vil komme, hvor I vil sige: ‘Salige er de ufrugtbare, de liv, der aldrig fødte, og de bryster, der aldrig ammede.’³⁰ På det tidspunkt,

vil de kalde til bjergene, ‘Fald over os!’ og til højene, ‘Dæk os!’

³¹ For hvis folk gør disse ting, når træet er fuldt af liv, hvad vil der så ske, når det er vissent?”

³² To andre, begge forbrydere, blev også ført ud med ham for at blive henrettet.³³ Da de nåede stedet kendt som Hovedskallen, korsfæstede de ham der med forbryderne—en på hans højre, den anden på hans venstre.³⁴ Jesus sagde: “Fader, tilgiv dem, for de er uvidende om deres handlinger.” Og de delte hans klæder ved lodtrækning.³⁵ Folket stod og så på, og lederne hånede ham og sagde: “Han frelst andre; lad ham frelse sig selv, hvis han er Guds Messias, den Udvalgte.”³⁶ Soldaterne hånede ham også og tilbød ham sur vin³⁷ og de spøjte: “Hvis du er jødernes konge, frels dig selv.”³⁸ Over ham var et skilt, der sagde: DETTE ER JØDERNES KONGE.

³⁹ En af forbryderne, der hang der, fornærmede ham: “Er du ikke Messias? Frels dig selv og os!”⁴⁰ Men den anden forbryder irettesatte ham. “Frygter du

ikke Gud,” sagde han, “når du er under den samme dom?”⁴¹ Vi straffes retfærdigt, for vi modtager, hvad vores handlinger fortjener. Men denne mand har intet gjort forkert.”⁴² Så bad han: “Jesus, husk mig, når du kommer i dit rige.”⁴³ Jesus svarede ham: “Sandelig siger jeg dig, i dag vil du være med mig i paradiset.”

⁴⁴ Omkring middag faldt der mørke over hele landet indtil klokken tre om eftermiddagen,⁴⁵ for solen holdt op med at skinne. Og forhænget i templet blev revet i to.⁴⁶ Jesus råbte højt: “Fader, i dine hænder overgiver jeg min ånd.” Efter at have sagt dette, udåndede han.⁴⁷ Centurionen, der var vidne til, hvad der var sket, priste Gud og sagde: “Sandelig, dette var en retfærdig mand.”⁴⁸ Da alle de mennesker, der var samlet for at overvære denne begivenhed, så, hvad der fandt sted, slog de sig for brystet og gik bort.⁴⁹ Men alle dem, der kendte ham, inklusive de kvinder, der havde fulgt ham fra Galilæa, stod på afstand og betragtede disse ting.

⁵⁰ Nu var der en mand ved navn Josef, et medlem af Rådet, som var god og retfærdig,⁵¹ som ikke havde været enig i deres beslutning og handling. Han kom fra den judæiske by Arimatæa og ventede på Guds rige.⁵² Han gik til Pilatus og bad om Jesu legeme.⁵³ Så tog han det ned, svøbte det i linned og lagde det i en grav hugget i klippen, en der aldrig var blevet brugt.⁵⁴ Det var forberedelsesdagen, og sabbatten nærmede sig.⁵⁵ De kvinder, der havde fulgt Jesus fra Galilæa, fulgte Josef og så graven og hvordan hans legeme blev lagt i den.⁵⁶ Så gik de hjem og forberedte krydderier og salver. Men de hvilede på sabbatten i overensstemmelse med budet.

24

På den første dag i ugen, ved daggry, kom kvinderne til graven med de vellugtende urter, som de havde forberedt.² De opdagede, at stenen var rullet væk fra graven,³ men da de gik ind, kunne de ikke finde Herren Jesu legeme.⁴ Mens de var forvirrede over dette, stod der pludselig to mænd i tøj, der strålede som lyn, ved siden af dem.⁵ I deres frygt bøjede kvinderne deres ansigter mod jorden, men mændene sagde til dem: “Hvorfor søger I den levende blandt de døde?”⁶ Han er ikke her; Han er opstået! Husk, hvordan Han talte til jer, mens Han stadig var i Galilæa,⁷ og sagde, at Menneskesønnen måtte overgives i syndige menneskers hænder, korsfæstes og på den tredje dag opstå igen.”⁸ I det øjeblik huskede de Hans ord.

Lukasevangeliet

⁹ Da de vendte tilbage fra graven, delte de alle disse ting med de elleve og med alle de andre. ¹⁰ Maria Magdalene, Johanna, Maria, Jakobs mor, og de andre kvinder med dem fortalte dette til apostlene. ¹¹ Men deres ord syntes for dem som vrøvl, og de troede ikke kvinderne. ¹² Dog rejste Peter sig og løb til graven. Da han bøjede sig ned, så han ligklæderne alene, og han gik bort, undrende sig over, hvad der var sket.

¹³ Samme dag var to af dem på vej til en landsby ved navn Emmaus, omkring tres stadier fra Jerusalem. ¹⁴ De talte med hinanden om alt det, der var sket. ¹⁵ Mens de diskuterede disse ting, nærmede Jesus selv sig og begyndte at gå med dem; ¹⁶ men deres øjne blev holdt fra at genkende Ham. ¹⁷ Han spurgte dem: "Hvad er det, I diskuterer, mens I går?" De stod stille og så bedrøvede ud. ¹⁸ En af dem, ved navn Kleofas, svarede: "Er du den eneste besøgende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket der i disse dage?" ¹⁹ "Hvilke ting?" spurgte Han. De svarede: "Tingene om Jesus fra Nazaret, som var en profet mægtig i gerning og ord for Gud og hele folket, ²⁰ og hvordan ypperstepræsterne og vores ledere overgav Ham til at blive dømt til døden og korsfæstet Ham. ²¹ Men vi havde håbet, at Han var den, der skulle forløse Israel. Og foruden alt dette er det nu den tredje dag siden disse ting skete. ²² Desuden forbløffede nogle kvinder blandt os os. De gik til graven tidligt i morges ²³ og fandt ikke Hans legeme. De kom og sagde, at de havde set et syn af engle, som sagde, at Han var i live. ²⁴ Så gik nogle af dem, der var med os, til graven og fandt det, som kvinderne havde beskrevet, men de så ikke Ham." ²⁵ Han sagde til dem: "Hvor tåbelige I er, og hvor langsomme til at tro alt det, profeterne har talt! ²⁶ Skulle Kristus ikke lide disse ting og derefter gå ind i Sin herlighed?" ²⁷ Og begyndende med Moses og alle profeterne forklarede Han dem, hvad der var nævnt i alle Skrifterne om Ham selv.

²⁸ Da de nærmede sig landsbyen, som de var på vej til, lod Han, som om Han ville gå videre. ²⁹ Men de bad Ham indtrængende: "Bliv hos os, for det er næsten aften; dagen er næsten omme." Så gik Han ind for at blive hos dem. ³⁰ Mens Han sad til bords

med dem, tog Han brød, takkede, brød det og begyndte at dele det med dem. ³¹ Da blev deres øjne åbnet, og de genkendte Ham, og Han forsvandt fra deres syn. ³² De sagde til hinanden: "Brændte vores hjerter ikke i os, mens Han talte med os på vejen og åbnede Skrifterne for os?" ³³ De rejste sig i samme time og vendte tilbage til Jerusalem. Der fandt de de elleve og dem, der var med dem, samlet ³⁴ og sagde: "Herren er virkelig opstået og er blevet set af Simon." ³⁵ Så fortalte de to, hvad der var sket på vejen, og hvordan Han blev genkendt af dem i brødet brydelse.

³⁶ Mens de stadig talte om dette, stod Jesus selv midt iblandt dem og sagde: "Fred være med jer." ³⁷ De blev forskrækkede og bange, og troede, at de så en ånd. ³⁸ Han sagde til dem: "Hvorfor er I urolige, og hvorfor opstår der tvivl i jeres hjerter?" ³⁹ Se på Mine hænder og Mine fødder. Det er Mig selv! Rør ved Mig og se; en ånd har ikke kød og knogler, som I ser, at Jeg har." ⁴⁰ Efter at have talt, viste Han dem sine hænder og fødder. ⁴¹ Mens de stadig ikke troede det på grund af glæde og forundring, spurgte Han dem: "Har I noget her at spise?" ⁴² De gav Ham et stykke stegt fisk, ⁴³ og Han tog det og spiste fisken i deres nærvær.

⁴⁴ Han sagde til dem: "Dette er Mine ord, som Jeg talte til jer, mens Jeg stadig var hos jer: Alt må opfyldes, som er skrevet om Mig i Mose lov, profeterne og salmerne." ⁴⁵ Derefter gjorde Han dem i stand til at forstå Skrifterne. ⁴⁶ Han fortalte dem: "Dette er, hvad der er skrevet: Messias vil udholde lidelse og opstå fra de døde på den tredje dag, ⁴⁷ og omvendelse til syndernes forladelse vil blive forkyndt i Hans navn for alle folkeslag, begyndende i Jerusalem. ⁴⁸ I er vidner om disse ting. ⁴⁹ Se, Jeg sender Min Faders løfte over jer; men bliv i byen, indtil I bliver iklædt kraft fra det høje."

⁵⁰ Da Han havde ført dem ud så langt som til Betania, løftede Han sine hænder og velsignede dem. ⁵¹ Mens Han velsignede dem, forlod Han dem og blev båret op til himlen. ⁵² Efter at have tilbedt Ham, vendte de tilbage til Jerusalem med stor glæde, ⁵³ og de opholdt sig stadig i templet og priste Gud.

Johannesevangeliet

1 I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. ² Han var hos Gud i begyndelsen. ³ Alle ting blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er blevet til. ⁴ I ham var liv, og det liv var lyset for alle mennesker. ⁵ Lyset skinner så klart i mørket, at mørket ikke kan overvinde det.

⁶ En mand blev sendt fra Gud; hans navn var Johannes. ⁷ Han kom som et vidne for at vidne om lyset, så at alle kunne tro ved ham. ⁸ Han var ikke selv lyset; han kom kun for at bære vidnesbyrd om lyset.

⁹ Det sande lys, der giver lys til hvert menneske, var ved at komme ind i verden. ¹⁰ Han var i verden, og selvom verden blev til ved ham, genkendte verden ham ikke. ¹¹ Han kom til sine egne, men hans egne tog ikke imod ham. ¹² Men til alle dem, der tog imod ham, til dem, der havde tro på hans navn, gav han retten til at blive Guds børn— ¹³ børn født ikke af naturlig afstamning, ej heller af menneskelig beslutning eller en mands ønske, men født af Gud.

¹⁴ Ordet blev kød og boede iblandt os. Vi har set hans herlighed, herligheden som den enbårne Søn, der kom fra Faderen, fuld af nåde og sandhed. ¹⁵ Johannes vidnede om ham. Han råbte og sagde: "Dette er den, om hvem jeg sagde, 'Han, der kommer efter mig, har overgået mig, fordi han var før mig.'" ¹⁶ Af hans fylde har vi alle modtaget nåde over nåde. ¹⁷ For ligesom loven blev givet ved Moses; nåde og sandhed blev givet ved Jesus Kristus. ¹⁸ Ingen har nogensinde set Gud, men den enbårne Søn, som selv er Gud og er i det tætteste forhold med Faderen, har gjort ham kendt.

¹⁹ Dette var Johannes' vidnesbyrd, da de jødiske ledere sendte præster og levitter fra Jerusalem for at spørge ham, "Hvem er du?" ²⁰ Han bekendte frit og nægtede ikke, men bekendte, "Jeg er ikke Messias." ²¹ De spurgte, "Hvem er du da? Er du Elias?" Han svarede, "Jeg er det ikke." "Er du Profeten?" Han svarede, "Nej." ²² Til sidst sagde de, "Hvem er du? Giv os et svar, som vi kan tage med tilbage til dem, der sendte os. Hvad siger du om dig selv?" ²³ Johannes svarede med ordene fra profeten Esajas, "Jeg er stemmen af en, der råber i ørkenen: 'Forbered Herrens vej'"

²⁴ Nu var der sendt bud fra farisæerne for at forhøre sig hos Johannes. ²⁵ De spurgte ham, "Hvorfor døber

du da, hvis du ikke er Messias, ej heller Elias, ej heller Profeten?" ²⁶ Johannes svarede, "Jeg døber med vand, men blandt jer står en, som I ikke kender. ²⁷ Han er den, der kommer efter mig, hvis sandaler jeg ikke er værdig til at løse." ²⁸ Dette skete i Betania på den anden side af Jordan, hvor Johannes døbt.

²⁹ Den følgende dag så Johannes Jesus komme imod ham og sagde, "Se, Guds Lam, som borttager verdens synd!" ³⁰ Dette er den, jeg hentydede til, da jeg sagde, 'Efter mig kommer en mand, der overgår mig, fordi han eksisterede før mig.' ³¹ Jeg genkendte ham ikke selv, men grunden til, at jeg kom og døpte med vand, var, at han skulle blive åbenbaret for Israel." ³² Så gav Johannes dette vidnesbyrd: "Jeg så Ånden dale ned fra himlen som en due og blive på ham. ³³ Og jeg genkendte ham ikke selv, men den, der sendte mig for at døbe med vand, sagde til mig, 'Den mand, som du ser Ånden dale ned over og blive på, er den, der vil døbe med Helligånden.' ³⁴ Jeg har set og jeg vidner om, at dette er Guds Søn."

³⁵ Den efterfølgende dag var Johannes igen til stede med to af sine disciple. ³⁶ Da han så Jesus gå forbi, sagde han, "Se, Guds Lam!" ³⁷ Da de to disciple hørte dette, fulgte de Jesus. ³⁸ Da Jesus vendte sig om og så dem følge efter, spurgte han, "Hvad søger I?" De sagde, "Rabbi" (hvilket betyder Lærer), "hvor bor du?" ³⁹ "Kom," svarede han, "og I vil se." Så de gik og så, hvor han boede, og de tilbragte den dag med ham. Det var omkring den tiende time. ⁴⁰ Andreas, Simon Peters bror, var en af de to, der hørte, hvad Johannes havde sagt, og som fulgte Jesus. ⁴¹ Det første Andreas gjorde var at finde sin bror Simon og fortælle ham, "Vi har fundet Messias" (som oversættes til Kristus). ⁴² Han bragte ham til Jesus. Jesus så på ham og sagde, "Du er Simon, Johannes' søn. Du skal kaldes Kefas" (hvilket, når det oversættes, er Peter).

⁴³ Den næste dag besluttede Jesus at tage til Galilæa. Da han fandt Filip, sagde han til ham, "Følg mig." ⁴⁴ Filip, ligesom Andreas og Peter, stammede fra byen Bethsaida. ⁴⁵ Filip fandt Nathanael og informerede ham, "Vi har opdaget den, Moses skrev om i Loven, og som profeterne også talte om—Jesus fra Nazaret, Josefs søn." ⁴⁶ "Nazaret! Kan noget godt komme derfra?" spurgte Nathanael. "Kom og se," svarede Filip. ⁴⁷ Da Jesus så Nathanael nærme sig, bemærkede han, "Her er sandelig en israelit, i hvem der ikke er svig." ⁴⁸ "Hvor kender du mig fra?"

Johannesevangeliet

spurgte Nathanael. Jesus svarede, "Jeg kunne se dig, mens du stadig var under figentræet, lige før Filip kaldte på dig." ⁴⁹ Da erklærede Nathanael, "Rabbi, du er Guds Søn; du er Israels konge." ⁵⁰ Jesus sagde, "Du tror, fordi jeg sagde, jeg så dig under figentræet. Du vil være vidne til større ting end det." ⁵¹ Han tilføjede derefter, "Sandelig, sandelig, siger jeg jer, I vil se himlen åben, og Guds engle stige op og ned over Menneskesønnen."

2 På den tredje dag fandt der et bryllup sted i Kana i Galilæa, og Jesu mor var til stede. ² Jesus og hans disciple var også inviteret til brylluppet. ³ Da vinen slap op, sagde Jesu mor til ham: "De har ingen vin." ⁴ Jesus svarede: "Kvinde, hvad har det med mig at gøre? Min time er endnu ikke kommet." ⁵ Hans mor sagde til tjenerne: "Gør, hvad han siger til jer." ⁶ I nærheden stod der seks stenkar, som blev brugt til jødernes renselsesritualer, hver med en kapacitet på to eller tre mål. ⁷ Jesus sagde til tjenerne: "Fyld karrene med vand," og de fyldte dem til randen. ⁸ Derefter sagde han til dem: "Øs nu noget op og bring det til festens leder." Og det gjorde de. ⁹ Festens leder smagte på vandet, der var blevet til vin, uden at vide, hvor det kom fra, selvom tjenerne, der havde øset vandet op, vidste det. Han kaldte på brudgommen ¹⁰ og bemærkede: "Alle serverer den bedste vin først, og når gæsterne har drukket godt, så den ringere vin; men du har gemt den bedste vin til nu." ¹¹ Dette var det første tegn, Jesus udførte i Kana i Galilæa, hvorved han åbenbarede sin hertighed; og hans disciple troede på ham.

¹² Derefter rejste han til Kapernaum med sin mor, sine brødre og sine disciple, og de blev der i nogle dage.

¹³ Da den jødiske påske nærmede sig, drog Jesus op til Jerusalem. ¹⁴ I tempelgårdene så han folk sælge kvæg, får og duer, og andre sidde ved borde og veksle penge. ¹⁵ Han lavede en pisk af snore og drev dem alle ud af tempelgårdene sammen med fårene og kvæget; han spredte vekselerernes mønter og væltede deres borde. ¹⁶ Til dem, der solgte duer, sagde han: "Fjern disse ting! Gør ikke min Faders hus til en handelsplads!" ¹⁷ Hans disciple huskede skriften: "Iver for dit hus vil fortære mig."

¹⁸ Jøderne spurgte ham derefter: "Hvilket tegn kan du vise os for at bevise din myndighed til at gøre

disse ting?" ¹⁹ Jesus svarede: "Nedbryd dette tempel, og på tre dage vil jeg rejse det op." ²⁰ De svarede: "Det har taget seksogfyrré år at bygge dette tempel, og du vil rejse det op på tre dage?" ²¹ Men han talte om sit legemes tempel. ²² Efter at han var opstået fra de døde, huskede hans disciple, at han havde sagt dette, og de troede på Skriften og de ord, Jesus havde talt.

²³ Mens han var i Jerusalem under påskefesten, så mange mennesker de tegn, han udførte, og troede på hans navn. ²⁴ Men Jesus betroede sig ikke til dem, for han kendte alle mennesker. ²⁵ Han behøvede ikke, at nogen skulle vidne om mennesket, for han vidste selv, hvad der var i hver person.

3 Nu var der en farisæer ved navn Nikodemus, et medlem af det jødiske råd. ² Han kom til Jesus om natten og sagde til Ham: "Rabbi, vi ved, at du er en lærer, der er kommet fra Gud; for ingen kan udføre disse tegn, som du gør, medmindre Gud er med ham." ³ Jesus svarede: "Sandelig, sandelig siger jeg dig, ingen kan se Guds rige, medmindre de bliver født på ny." ⁴ Nikodemus spurgte: "Hvordan kan nogen blive født, når de er gamle? De kan da ikke komme ind i deres mors liv en gang til for at blive født!" ⁵ Jesus svarede: "Sandelig, sandelig siger jeg dig, medmindre man bliver født af vand og Ånden, kan de ikke komme ind i Guds rige. ⁶ Hvad der er født af kødet, er kød, og hvad der er født af Ånden, er ånd. ⁷ Bliv ikke forundret over, at jeg sagde til dig: 'I må opleve en ny fødsel.' ⁸ Vinden blæser, hvor den vil, og du hører dens lyd, men du ved ikke, hvor den kommer fra, eller hvor den går hen. Sådan er det med alle, der er født af Ånden."

⁹ "Hvordan er dette muligt?" spurgte Nikodemus. ¹⁰ Jesus svarede: "Du er Israels lærer, og forstår du ikke disse ting?" ¹¹ Sandelig, sandelig siger jeg dig, vi taler om, hvad vi ved, og vi vidner om, hvad vi har set, men I accepterer ikke vores vidnesbyrd. ¹² Hvis jeg har talt til jer om jordiske ting, og I ikke tror, hvordan vil I så tro, hvis jeg taler om himmelske ting? ¹³ Ingen er steget op til himlen undtagen den, der kom ned fra himlen—Menneskesønnen. ¹⁴ Ligesom Moses løftede slangen op i ørkenen, sådan må Menneskesønnen blive ophøjet, ¹⁵ så at alle, der tror, kan have evigt liv ved Ham.

¹⁶ For Gud elskede verden så meget, at Han gav sin enbårne Søn, for at enhver, der tror på Ham, ikke

Johannesevangeliet

skal fortæbes, men have evigt liv. ¹⁷ For Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at frelse verden ved Ham. ¹⁸ Den, der tror på Ham, bliver ikke dømt, men den, der ikke tror, er allerede dømt, fordi de ikke har troet på Guds enbårne Søns navn. ¹⁹ Dette er dommen: Lyset er kommet til verden, men mennesker elskede mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde. ²⁰ De, der gør ondt, undgår lyset, af frygt for at deres gerninger vil blive afsløret. ²¹ Men den, der praktiserer sandheden, kommer til lyset, så det kan blive tydeligt, at hvad de har gjort, er gjort i Guds åsyn.

²² Derefter gik Jesus og Hans disciple ud i Judæas landskab, hvor Han tilbragte nogen tid med dem og døbte. ²³ Nu døbte Johannes også ved Aenon nær Salim, fordi der var meget vand, og folk kom og blev døbt. ²⁴ (Dette skete før Johannes blev fængslet.)

²⁵ En diskussion opstod mellem nogle af Johannes' disciple og en vis jøde om ceremoniel renselse. ²⁶ De kom til Johannes og sagde til ham: "Rabbi, den mand, der var med dig på den anden side af Jordan, den, du vidnede om, se, Han døber, og alle går til Ham." ²⁷ Johannes svarede: "Et menneske kan kun modtage, hvad der er givet dem fra himlen. ²⁸ I kan bekræfte, at jeg sagde: 'Jeg er ikke Messias, men jeg er sendt foran Ham.' ²⁹ Bruden tilhører brudgommen. Vennen, der deltager i brudgommen, venter og lytter til ham og fyldes med glæde, når han hører brudgommens stemme. Den glæde er min, og den er nu fuldendt. ³⁰ Han må vokse og blive større, mens jeg må blive mindre.

³¹ Den, der kommer ovenfra, er suveræn; den, der er fra jorden, tilhører jorden og taler fra et jordisk perspektiv. Den, der kommer fra himlen, er suveræn.

³² Han vidner om, hvad Han har set og hørt, men Hans vidnesbyrd accepteres ikke af nogen. ³³ Den, der har accepteret Hans vidnesbyrd, har bekræftet, at Gud er sandfærdig. ³⁴ For den, som Gud har sendt, taler Guds ord, for Gud giver Ånden uden mål. ³⁵ Faderen elsker Sønnen og har betroet alt til Hans hænder. ³⁶ Den, der tror på Sønnen, har evigt liv, men den, der afviser Sønnen, vil ikke se livet, for Guds mishag forbliver over dem.

4 Da Jesus blev opmærksom på, at farisæerne havde hørt, at Han gjorde og døbte flere disciple end Johannes— ² skønt det ikke var Jesus selv, der døbte, men Hans disciple— ³ forlod

Han Judæa og vendte tilbage til Galilæa. ⁴ Han måtte rejse gennem Samaria. ⁵ Så kom Han til en by i Samaria ved navn Sykar, nær det land, Jakob gav sin søn Josef. ⁶ Jakobs brønd var der, og Jesus, træt af rejsen, satte sig ved brønden. Det var omkring den sjette time.

⁷ En samaritansk kvinde kom for at hente vand, og Jesus sagde til hende: "Giv mig noget at drikke." ⁸ (Hans disciple var gået ind i byen for at købe mad.) ⁹ Den samaritanske kvinde sagde til Ham: "Hvordan kan Du, en jøde, bede mig, en samaritansk kvinde, om noget at drikke?" (For jøder omgås ikke samaritanere.) ¹⁰ Jesus svarede hende: "Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, der beder dig om noget at drikke, ville du have bedt Ham, og Han ville have givet dig levende vand." ¹¹ Kvinden sagde til Ham: "Herre, Du har intet at hente med, og brønden er dyb. Hvor kan Du så få dette levende vand fra? ¹² Er Du større end vores fader Jakob, som gav os brønden og selv drak af den, sammen med sine sønner og kvæg?" ¹³ Jesus svarede: "Enhver, der drikker dette vand, vil tørste igen, ¹⁴ men den, der drikker det vand, jeg giver, vil aldrig tørste. Ja, det vand, jeg giver, vil blive en kilde i dem, der vælder op til evigt liv." ¹⁵ Kvinden sagde til Ham: "Herre, giv mig dette vand, så jeg ikke bliver tørstig og behøver at komme her for at hente vand."

¹⁶ Han sagde til hende: "Gå, kald på din mand og kom tilbage." ¹⁷ "Jeg har ingen mand," svarede hun. Jesus sagde til hende: "Du har ret, når du siger, at du ikke har nogen mand. ¹⁸ Du har haft fem mænd, og den mand, du nu har, er ikke din mand. Det, du har sagt, er sandt." ¹⁹ Forundret sagde kvinden til Ham: "Herre, jeg ser, at Du er en profet. ²⁰ Vore forfædre tilbad på dette bjerg, men I jøder siger, at stedet, hvor vi skal tilbede, er i Jerusalem." ²¹ Jesus sagde til hende: "Tro mig, kvinde, der kommer en tid, hvor I hverken vil tilbede Faderen på dette bjerg eller i Jerusalem. ²² I samaritanere tilbeder det, I ikke forstår; vi tilbeder det, vi kender, for frelsen kommer fra jøderne. ²³ Men der kommer en tid, og den er nu, hvor de sande tilbedere vil tilbede Faderen i ånd og sandhed, for det er den slags tilbedere, Faderen søger. ²⁴ Gud er ånd, og Hans tilbedere skal tilbede i ånd og sandhed." ²⁵ Kvinden sagde: "Jeg ved, at Messias" (kaldet Kristus) "kommer. Når Han kommer, vil Han forklare os alt." ²⁶ Så erklærede Jesus: "Jeg, den, der taler til dig — det er mig."

Johannesevangeliet

²⁷ I det øjeblik kom Hans disciple tilbage og blev overraskede over at finde Ham tale med en kvinde. Men ingen spurgte: "Hvad vil Du?" eller "Hvorfor taler Du med hende?" ²⁸ Kvinden efterlod sin vandkrukke og gik tilbage til byen og sagde til folkene, ²⁹ "Kom, se en mand, der har fortalt mig alt, hvad jeg nogensinde har gjort. Kunne dette være Messias?" ³⁰ De forlod byen og gik hen imod Ham.

³¹ Imens opfordrede Hans disciple Ham: "Rabbi, spis noget." ³² Men Han svarede dem: "Jeg har mad, som I ikke kender til." ³³ Da de hørte dette, undrede Hans disciple sig indbyrdes: "Kunne nogen have bragt Ham mad?" ³⁴ "Min mad," sagde Jesus, "er at gøre Hans vilje, som har sendt Mig, og at fuldføre Hans værk." ³⁵ Siger I ikke, 'Der er endnu fire måneder til høsten'? Jeg siger jer, løft jeres øjne og se på markerne! De er modne til høst. ³⁶ Selv nu får den, der høster, løn og samler frugt til evigt liv, så både den, der sår, og den, der høster, kan glæde sig sammen. ³⁷ Således er ordsproget 'En sår, og en anden høster' sandt. ³⁸ Jeg sendte jer for at høste, hvad I ikke har arbejdet for. Andre har gjort det hårde arbejde, og I har draget nytte af deres arbejde."

³⁹ Mange af samaritanerne fra den by kom til tro på Ham på grund af kvindens vidnesbyrd: "Han fortalte mig alt, hvad jeg nogensinde har gjort." ⁴⁰ Så da samaritanerne kom til Ham, bad de Ham om at blive hos dem, og Han blev der i to dage. ⁴¹ Og gennem Hans ord kom mange flere til tro. ⁴² De sagde til kvinden: "Vi tror ikke længere bare på grund af det, du sagde; nu har vi selv hørt, og vi ved, at denne mand virkelig er verdens Frelser."

⁴³ Efter de to dage rejste Han til Galilæa. ⁴⁴ For Jesus selv havde vidnet, at en profet ikke har ære i sit eget land. ⁴⁵ Da Han ankom til Galilæa, bød galilæerne Ham velkommen, da de havde set alt, hvad Han havde gjort i Jerusalem ved festen, for de havde også været der.

⁴⁶ Endnu engang besøgte Han Kana i Galilæa, hvor Han havde gjort vand til vin. Og der var en kongelig embedsmand, hvis søn lå syg i Kapernaum. ⁴⁷ Da denne mand hørte, at Jesus var kommet til Galilæa fra Judæa, gik han til Ham og bad Ham komme og helbrede hans søn, som var ved at dø. ⁴⁸ Så sagde Jesus til ham: "Medmindre I ser tegn og undere, vil I aldrig tro." ⁴⁹ Den kongelige embedsmand bad:

"Herre, kom ned, før mit barn dør." ⁵⁰ Jesus sagde til ham: "Gå; din søn vil leve." Manden troede på det ord, Jesus sagde til ham, og gik. ⁵¹ Mens han var på vej, mødte hans tjenere ham med nyheden om, at hans dreng levede. ⁵² Han spurgte dem om den time, hans søn blev bedre, og de sagde til ham: "I går ved et-tiden forlod feberen ham." ⁵³ Så indså faderen, at dette var det præcise øjeblik, Jesus havde sagt til ham: "Din søn vil leve." Så han og hele hans husstand kom til tro. ⁵⁴ Dette var det andet mirakuløse tegn, Jesus udførte efter at være kommet fra Judæa til Galilæa.

5 Efter disse begivenheder var der en jødisk højtid, og Jesus gik op til Jerusalem. ² I Jerusalem, ved Fåreporten, er der en dam, som på aramæisk kaldes Betesda, omgivet af fem søjlegange. ³ I disse søjlegange lå en mængde syge, blinde, lamme eller lammede. ⁴ [4] ⁵ Der var en mand der, som havde været ude af stand til at gå i otteogtredive år. ⁶ Da Jesus så ham ligge der og vidste, at han havde været i den tilstand i lang tid, spurgte han ham: "Vil du blive rask?" ⁷ Den syge mand svarede: "Herre, jeg har ingen til at hjælpe mig ned i dammen, når vandet bliver oprørt. Mens jeg forsøger at komme derned, træder en anden ned før mig." ⁸ Jesus sagde til ham: "Rejs dig, tag din måtte og gå." ⁹ Straks blev manden helbredt; han tog sin måtte og gik. Nu var den dag en sabbat.

¹⁰ Så sagde de jødiske ledere til den mand, der var blevet helbredt: "Det er sabbat; det er ikke lovligt for dig at bære din måtte." ¹¹ Men han svarede: "Den, der helbredte mig, sagde til mig: 'Tag din måtte og gå.'" ¹² De spurgte ham: "Hvem er den person, der sagde til dig, at du skulle tage den op og gå?" ¹³ Den mand, der var blevet helbredt, vidste ikke, hvem det var, for Jesus havde trukket sig tilbage i mængden.

¹⁴ Senere fandt Jesus ham i templet og sagde: "Se, du er blevet rask igen. Stop med at synde, ellers kan noget værre ske med dig." ¹⁵ Manden gik hen og fortalte de jødiske ledere, at det var Jesus, der havde gjort ham rask. ¹⁶ Af denne grund begyndte de jødiske ledere at forfølge Jesus, fordi han gjorde disse ting på sabbatten. ¹⁷ Men Jesus svarede dem: "Min Fader arbejder indtil nu, og jeg arbejder også." ¹⁸ Af denne grund søgte de endnu mere at dræbe ham, fordi han ikke blot brød sabbatten, men også kaldte Gud sin egen Fader, hvilket gjorde ham selv lig med Gud.

Johannesevangeliet

¹⁹ Derfor svarede Jesus: "Sandelig, sandelig siger jeg jer, Sønnen kan intet gøre af sig selv; han kan kun gøre, hvad han ser Faderen gøre, for hvad Faderen gør, det gør Sønnen ligeledes. ²⁰ For Faderen elsker Sønnen og viser ham alt, hvad han gør. Han vil vise ham endnu større gerninger end disse, så I vil blive forundrede. ²¹ For ligesom Faderen oprejser de døde og giver dem liv, således giver Sønnen liv til dem, han ønsker. ²² Desuden dømmer Faderen ingen, men har overdraget al dom til Sønnen, ²³ så alle kan ære Sønnen, ligesom de ærer Faderen. Den, der ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som sendte ham.

²⁴ "Sandelig, sandelig siger jeg jer, den, der hører mit ord og tror på ham, som sendte mig, har evigt liv og vil ikke blive dømt, men er gået over fra døden til livet. ²⁵ Sandelig, sandelig siger jeg jer, en tid kommer, og den er nu, hvor de døde vil høre Guds Søns røst, og de, der hører, vil leve. ²⁶ For ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Sønnen at have liv i sig selv. ²⁷ Og han har givet ham myndighed til at udføre dom, fordi han er Menneskesønnen. ²⁸ Bliv ikke overrasket over dette, for en tid kommer, hvor alle, der er i deres grave, vil høre hans røst ²⁹ og vil komme ud—de, der har gjort godt, vil opstå til liv, og de, der har gjort ondt, vil opstå til fordømmelse.

³⁰ Af mig selv kan jeg intet gøre; jeg dømmer kun, som jeg hører, og min dom er retfærdig, for jeg søger ikke at behage mig selv, men ham, der sendte mig. ³¹ "Hvis jeg vidner om mig selv, er mit vidnesbyrd ikke gyldigt. ³² Der er en anden, der vidner til min fordel, og jeg er sikker på, at hans vidnesbyrd om mig er sandt.

³³ I har sendt budbringere til Johannes, og han har talt til jer om sandheden. ³⁴ Ikke at jeg stoler på menneskeligt vidnesbyrd, men jeg nævner det, så I kan blive frelst. ³⁵ Johannes var en lampe, der brændte og gav lys, og I valgte for en tid at nyde hans oplysning. ³⁶ Men jeg har et vidnesbyrd, der er større end Johannes'. For de gerninger, som Faderen har givet mig at fuldføre—de selv samme gerninger, jeg gør—vidner om, at Faderen har sendt mig.

³⁷ Og Faderen, som sendte mig, har selv vidnet om mig. I har hverken hørt hans røst eller set hans skikkelse, ³⁸ og hans ord forbliver ikke i jer, da I ikke tror på den, han sendte. ³⁹ I studerer flittigt Skrifterne, fordi I tror, at I i dem har evigt liv. Det er

netop disse Skrifter, der vidner om mig, ⁴⁰ alligevel er I uvillige til at komme til mig for at modtage liv.

⁴¹ Jeg søger ikke ære fra mennesker, ⁴² men jeg kender jer. Jeg forstår, at I ikke har Guds kærlighed i jer. ⁴³ Jeg er kommet i min Faders navn, og I accepterer mig ikke. Men hvis en anden kommer i sit eget navn, vil I acceptere ham. ⁴⁴ Hvordan kan I tro, når I søger anerkendelse fra hinanden, men ikke søger den ære, der kommer fra den eneste Gud? ⁴⁵ Tro ikke, at jeg vil anklage jer for Faderen. Jeres anklager er Moses, som I har sat jeres håb til. ⁴⁶ Hvis I havde tro på Moses, ville I have tro på mig, for han skrev om mig. ⁴⁷ Men hvis I ikke tror på det, han skrev, hvordan vil I så stole på det, jeg siger?

6 Derefter gik Jesus til den anden side af Galilæas Sø, også kendt som Tiberias Sø. ² En stor skare fulgte ham, fordi de havde set de tegn, han gjorde på de syge. ³ Jesus gik op på en bjergskråning og satte sig der med sine disciple. ⁴ Den jødiske påskefest nærmede sig. ⁵ Da Jesus så op og så en stor skare komme imod ham, sagde han til Filip: "Hvor kan vi købe brød, så disse mennesker kan spise?" ⁶ Dette sagde han for at prøve ham, for han vidste selv, hvad han ville gøre. ⁷ Filip svarede: "To hundrede denarer brød er ikke nok til, at hver af dem kan få bare lidt." ⁸ En af hans disciple, Andreas, som var Simon Peters bror, sagde til ham, ⁹ "Der er en dreng her med fem bygbrød og to fisk, men hvad er det til så mange?" ¹⁰ Jesus sagde: "Få folk til at sætte sig ned." Der var meget græs der, så de satte sig ned, omkring fem tusinde mænd i antal. ¹¹ Så tog Jesus brødene, takkede og delte dem ud til dem, der sad ned; han gjorde det samme med fiskene og gav dem så meget, som de ønskede. ¹² Da de alle var blevet mætte, sagde han til sine disciple: "Saml de stykker sammen, som er tilovers, så intet går til spilde." ¹³ Så samlede de dem sammen og fyldte tolv kurve med de stykker, der var tilovers af de fem bygbrød. ¹⁴ Da folk så det tegn, han havde gjort, sagde de: "Dette er sandelig Profeten, som skal komme til verden."

¹⁵ Da Jesus vidste, at de havde til hensigt at komme og tage ham med magt for at gøre ham til konge, trak han sig igen tilbage til bjergene alene. ¹⁶ Da det blev aften, gik hans disciple ned til søen, ¹⁷ gik ombord i en båd og satte kursen over søen mod Kapernaum. Det var allerede blevet mørkt, og Jesus var endnu ikke kommet til dem. ¹⁸ Søen blev urolig

Johannesevangeliet

på grund af en stærk vind. ¹⁹ Da de havde roet omkring tre eller fire mil, så de Jesus gå på søen og nærme sig båden, og de blev bange. ²⁰ Men han beroligede dem: "Det er mig; frygt ikke." ²¹ Så tog de ham gladeligt ombord i båden, og straks nåede båden kysten, hvor de var på vej hen.

²² Næste dag indså skaren, der var blevet på den modsatte kyst, at der kun havde været én båd, og at Jesus ikke var gået ombord med sine disciple, som var taget af sted alene. ²³ Andre både fra Tiberias kom nær det sted, hvor de havde spist brødet, efter at Herren havde udtrykt tak. ²⁴ Da skaren indså, at hverken Jesus eller hans disciple var der, gik de ombord i bådene og tog til Kapernaum for at lede efter Jesus.

²⁵ Da de fandt ham på den anden side af søen, spurgte de ham: "Rabbi, hvornår kom du hertil?" ²⁶ Jesus svarede: "Sandelig, sandelig siger jeg jer, I leder efter mig ikke fordi I så tegnene, men fordi I spiste brødene og blev mætte." ²⁷ Arbejd ikke for den mad, der forgår, men for den mad, der består til evigt liv, som Menneskesønnen vil give jer. For på ham har Gud Faderen sat sit segl." ²⁸ Så spurgte de ham: "Hvad skal vi gøre for at udføre de gerninger, Gud kræver?" ²⁹ Jesus svarede: "Guds gerning er at tro på den, han har udsendt."

³⁰ Så spurgte de ham: "Hvilket tegn vil du give, så vi kan se det og tro dig? Hvilken gerning vil du gøre?" ³¹ Vore forfædre spiste manna i ørkenen; som der står skrevet: 'Han gav dem brød fra himlen at spise.'" ³² Jesus sagde til dem: "Sandelig, sandelig siger jeg jer, det var ikke Moses, der gav jer brødet fra himlen, men min Fader, som giver jer det sande brød fra himlen. ³³ For Guds brød er det, der kommer ned fra himlen og giver liv til verden." ³⁴ De sagde til ham: "Herre, giv os altid dette brød."

³⁵ Jesus erklærede: "Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig og tror på mig, skal aldrig hunge, og de skal aldrig tørste igen. ³⁶ Men som jeg har sagt jer, har I set mig, og dog tror I ikke. ³⁷ Alt, hvad Faderen giver mig, vil komme til mig, og den, der kommer til mig, vil jeg aldrig drive bort. ³⁸ For jeg er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min egen vilje, men for at opfylde hans vilje, som har sendt mig. ³⁹ Og dette er hans vilje, som har sendt mig, at jeg ikke skal miste nogen af dem, han har givet mig, men oprejse dem på den sidste dag. ⁴⁰ For det er

min Faders ønske, at enhver, der ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt liv, og jeg vil oprejse dem på den sidste dag."

⁴¹ Ved dette begyndte jøderne at knurre over ham, fordi han sagde: "Jeg er brødet, der er kommet ned fra himlen." ⁴² De sagde: "Er dette ikke Jesus, Josefs søn, hvis far og mor vi kender? Hvordan kan han nu sige: 'Jeg er kommet ned fra himlen?'" ⁴³ Jesus svarede: "Hold op med at knurre indbyrdes. ⁴⁴ Ingen kan komme til mig, medmindre Faderen, som har sendt mig, først kalder dem, og jeg vil oprejse dem på den sidste dag. ⁴⁵ Der står skrevet i Profeterne: 'De vil alle blive undervist af Gud.' Enhver, der har hørt Faderen og lært af ham, kommer til mig. ⁴⁶ Ingen har set Faderen undtagen den, der er fra Gud; han alene har set Faderen. ⁴⁷ Sandelig, sandelig siger jeg jer, den, der tror, har evigt liv. ⁴⁸ Jeg er livets brød. ⁴⁹ Jeres forfædre spiste manna i ørkenen, og de døde. ⁵⁰ Men her er brødet, der kommer ned fra himlen, som enhver kan spise og ikke dø. ⁵¹ Jeg er det levende brød, der er kommet ned fra himlen. Hvis nogen spiser af dette brød, vil de leve for evigt. Dette brød er mit kød, som jeg vil give for verdens liv."

⁵² Så begyndte jøderne at diskutere intenst indbyrdes: "Hvordan kan denne mand give os sit kød at spise?" ⁵³ Jesus sagde til dem: "Sandelig, sandelig siger jeg jer, medmindre I spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, kan I ikke have liv i jer. ⁵⁴ Desuden, den, der spiser mit kød og drikker mit blod, får evigt liv, og jeg vil oprejse dem på den sidste dag. ⁵⁵ For mit kød er den sande mad, og mit blod er den sande drik. ⁵⁶ De, der spiser mit kød og drikker mit blod, vil forblive i mig, og jeg i dem. ⁵⁷ Ligesom den levende Fader har sendt mig, og jeg lever på grund af Faderen, sådan vil den, der deltager i mig, leve på grund af mig. ⁵⁸ Dette er brødet, der er kommet ned fra himlen. Jeres forfædre spiste manna og døde, men den, der spiser dette brød, vil leve for evigt." ⁵⁹ Han udtrykte disse lærdomme, mens han underviste i synagogen i Kapernaum.

⁶⁰ Da de hørte det, sagde mange af hans disciple: "Dette er en vanskelig lære. Hvem kan acceptere den?" ⁶¹ Bevidst om, at hans disciple knurrede over dette, sagde Jesus til dem: "Forarger dette jer?" ⁶² Hvad hvis I skulle se Menneskesønnen stige op til, hvor han var før? ⁶³ Ånden giver liv; kødet tæller for intet. De ord, jeg har talt til jer, er ånd og liv. ⁶⁴ Dog

Johannesevangeliet

er der nogle af jer, der ikke tror." For Jesus vidste fra begyndelsen, hvem der ikke troede, og hvem der ville forråde ham. ⁶⁵ Han fortsatte: "Det er derfor, jeg sagde jer, at ingen kan komme til mig, medmindre Faderen har gjort det muligt for dem."

⁶⁶ Fra dette tidspunkt vendte mange af hans disciple tilbage og fulgte ham ikke længere. ⁶⁷ "Vil I også gå bort?" spurgte Jesus de Tolv. ⁶⁸ Simon Peter svarede ham: "Herre, til hvem skal vi gå? Du har de ord, der giver evigt liv. ⁶⁹ Vi er kommet til at tro og forstå, at du er Guds Hellige." ⁷⁰ Så svarede Jesus: "Har jeg ikke valgt jer, de Tolv? Dog er en af jer en djævel!" ⁷¹ Han henviste til Judas, Simon Iskariots søn, som, selvom han var en af de Tolv, senere skulle forråde ham.

7 Efter dette gik Jesus omkring i Galilæa. Han var tilbageholdende med at rejse i Judæa, fordi de jødiske ledere søgte at dræbe ham. ² Nu nærmede den jødiske løvhyttefest sig. ³ Så sagde hans brødre til ham: "Drag bort herfra og gå til Judæa, så dine disciple også kan se de gerninger, du gør. ⁴ For ingen handler i hemmelighed, hvis han ønsker at blive kendt offentligt. Hvis du gør disse ting, åbenbar dig selv for verden." ⁵ Selv hans egne brødre havde endnu ikke tro på ham. ⁶ Derfor sagde Jesus til dem: "Min tid er endnu ikke kommet, men for jer er enhver tid passende. ⁷ Verden kan ikke hade jer, men den hader mig, fordi jeg vidner om, at dens gerninger er onde. ⁸ I kan gå op til festen; jeg går ikke op til denne fest, fordi min tid endnu ikke er fuldt kommet." ⁹ Efter at han havde sagt disse ord, blev han i Galilæa.

¹⁰ Men efter at hans brødre var gået til festen, gik han også derop, ikke åbent, men som det var i hemmelighed. ¹¹ Så de jødiske ledere ledte efter ham ved festen og spurgte: "Hvor er han?" ¹² Blandt skarerne var der meget hvisken om ham. Nogle sagde: "Han er en god mand." Andre sagde: "Nej, han vildleder folket." ¹³ Alligevel talte ingen åbent om ham af frygt for de jødiske ledere.

¹⁴ Men da det nu var midt i festen, gik Jesus op i tempelgårdene og begyndte at undervise. ¹⁵ Jøderne var forbløffede og spurgte: "Hvordan har denne mand fået sådan lærdom uden formel uddannelse?"

¹⁶ Jesus svarede dem: "Min lære er ikke min, men kommer fra ham, der sendte mig. ¹⁷ Hvis nogen er villig til at gøre Guds vilje, vil han vide, om min lære

er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv. ¹⁸ Den, der taler af sig selv, søger sin egen ære, men den, der søger æren for den, der sendte ham, er sandfærdig, og der er ingen falskhed i ham. ¹⁹ Moses gav jer loven, men ingen af jer holder den. Hvorfor forsøger I at dræbe mig?" ²⁰ Mængden svarede: "Du har en dæmon! Hvem forsøger at dræbe dig?" ²¹ Jesus svarede: "Jeg udførte ét mirakel, og I er alle forbløffede. ²² Alligevel, fordi Moses gav jer omskærelsen (ikke at det er fra Moses, men fra patriarkerne), omskærer I en dreng på sabbatten. ²³ Hvis en dreng bliver omskåret på sabbatten, så loven fra Moses ikke brydes, hvorfor er I vrede på mig for at helbrede en mands hele krop på sabbatten?" ²⁴ Døm ikke efter udseendet, men døm med retfærdig dom."

²⁵ Da begyndte nogle af Jerusalems folk at spørge: "Er det ikke denne mand, de forsøger at dræbe?" ²⁶ Alligevel står han her og taler offentligt, og de siger intet til ham. Kunne det være, at myndighederne virkelig har konkluderet, at han er Messias? ²⁷ Men vi ved, hvor denne mand er fra; når Messias kommer, vil hans oprindelse være ukendt." ²⁸ Så råbte Jesus, mens han stadig underviste i tempelgårdene: "Ja, I kender mig, og I ved, hvor jeg er fra. Jeg er ikke kommet af mig selv, men han, der sendte mig, er sand. I kender ham ikke, ²⁹ men jeg kender ham, fordi jeg er fra ham, og han sendte mig." ³⁰ Ved dette forsøgte de at gribe ham, men ingen lagde hånd på ham, for hans tid var endnu ikke kommet. ³¹ Alligevel troede mange i mængden på ham. De sagde: "Når Messias kommer, vil han udføre flere tegn end denne mand?"

³² Farisæerne hørte mængden hviske disse ting om Jesus, og ypperstepræsterne og farisæerne sendte betjente for at arrestere ham. ³³ Derfor sagde Jesus: "Jeg er kun hos jer en kort tid, og så går jeg til ham, der sendte mig. ³⁴ I vil søge efter mig, men I vil ikke finde mig; og hvor jeg er, kan I ikke komme." ³⁵ Jøderne sagde til hinanden: "Hvor har denne mand til hensigt at gå hen, så vi ikke kan finde ham? Vil han gå til de jøder, der er spredt blandt grækerne, og undervise grækerne?" ³⁶ Hvad mener han med at sige: 'I vil søge efter mig, men I vil ikke finde mig,' og 'Hvor jeg er, kan I ikke komme'?"

³⁷ På den sidste og største dag af festen stod Jesus og sagde med høj røst: "Hvis nogen tørster, lad ham komme til mig og drikke. ³⁸ Den, der tror på mig,

Johannesevangeliet

som Skriften har sagt, fra hans indre skal der flyde strømme af levende vand.”³⁹ Med dette mente han Ånden, som de, der troede på ham, senere skulle modtage. Indtil da var Ånden ikke blevet givet, da Jesus endnu ikke var blevet herliggjort.

⁴⁰ Da de hørte hans ord, bemærkede nogle af folket: “Sikkert er denne mand Profeten.”⁴¹ Andre sagde: “Han er Messias.” Alligevel spurgte nogle: “Hvordan kan Messias komme fra Galilæa?”⁴² Siger Skriften ikke, at Messias vil komme fra Davids efterkommere og fra Betlehem, den landsby, hvor David boede?”⁴³ Således var folket delt i deres meninger om Jesus.⁴⁴ Nogle ønskede at gribe ham, men ingen lagde hånd på ham.

⁴⁵ Endelig gik betjentene tilbage til ypperstepræsterne og farisæerne, som spurgte dem: “Hvorfor bragte I ham ikke ind?”⁴⁶ Betjentene svarede: “Ingen har nogensinde talt, som denne mand gør.”⁴⁷ “Er I også blevet vildledt?” svarede farisæerne.⁴⁸ “Har nogen af lederne eller af farisæerne sat deres tro på ham?”⁴⁹ Nej! Men denne skare, der ikke kender loven, er forbandet.”⁵⁰ Nikodemus, som tidligere var kommet til Jesus og som var en af dem, sagde til dem, “Fordømmer vores lov en mand uden først at høre ham og finde ud af, hvad han har gjort?”⁵² De svarede: “Er du også fra Galilæa? Undersøg det, og du vil finde, at ingen profet opstår fra Galilæa.” **Nogle tidlige manuskripter har ikke John 7:53 på dette sted, men inkluderer det**

⁵³ [Og hver gik hjem til sit.]

8

**Nogle tidlige manuskripter har ikke
Johannes 8:1 - 8:11 på dette sted, men
inkluderer det**

¹ Jesus gik op til Oliebjerget. ² Ved dag gry viste Han sig igen i tempelgårdene, hvor alle folkene samledes omkring Ham, og Han satte sig ned for at undervise dem. ³ De skriftkloge og farisæerne bragte en kvinde grebet i hor og stillede hende i midten af gården. ⁴ De henvendte sig til Ham, “Lærer, denne kvinde blev grebet i selve handlingen af hor. ⁵ I Loven befalede Moses os at stene sådanne kvinder. Hvad siger Du så?” ⁶ De brugte dette spørgsmål til at teste Ham, så de kunne have grund til at anklage Ham. Men Jesus bøjede sig ned og skrev på jorden med sin finger. ⁷

Da de blev ved med at spørge Ham, rettede Han sig op og sagde til dem, “Lad den iblandt jer, der er uden synd, være den første til at kaste en sten på hende.”⁸ Igen bøjede Han sig ned og skrev på jorden. ⁹ Da de hørte dette, begyndte de at forlade stedet én efter én, begyndende med de ældste, indtil kun Jesus var tilbage, med kvinden stående der. ¹⁰ Da Jesus rettede sig op, spurgte Han hende, “Kvinde, hvor er de? Har ingen fordømt dig?”¹¹ “Ingen, Herre,” svarede hun. Så sagde Jesus, “Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå nu og synd ikke mere.”

¹² Jesus talte igen til folket og sagde, “Jeg er verdens lys. Den, der følger Mig, skal ikke vandre i mørket, men have livets lys.”¹³ Farisæerne udfordrede Ham, “Du vidner om dig selv; dit vidnesbyrd er ikke gyldigt.”¹⁴ Jesus svarede, “Selv hvis jeg vidner om mig selv, er mit vidnesbyrd gyldigt, for jeg ved, hvor jeg kom fra, og hvor jeg går hen. Men I ved ikke, hvor jeg kommer fra, eller hvor jeg går hen.”¹⁵ I dømmer efter kødet, efter menneskelige standarder; jeg dømmer ingen. ¹⁶ Men selv hvis jeg dømmer, er min dom sand, fordi jeg ikke er alene; jeg står med Faderen, som sendte Mig. ¹⁷ I jeres Lov står det, at vidnesbyrdet fra to vidner er sandt. ¹⁸ Jeg er én, der vidner om mig selv; mit andet vidne er Faderen, som sendte Mig.”¹⁹ Så spurgte de Ham, “Hvor er din Fader?” Jesus svarede, “I kender hverken Mig eller min Fader. Hvis I kendte Mig, ville I også kende min Fader.”²⁰ Han talte disse ord, mens Han underviste i tempelgårdene nær det sted, hvor ofrene blev lagt. Alligevel greb ingen Ham, fordi Hans tid endnu ikke var kommet.

²¹ Igen sagde Jesus til dem, “Jeg går bort, og I vil lede efter Mig, og I vil dø i jeres synd. Hvor jeg går hen, kan I ikke komme.”²² Dette fik jøderne til at spørge, “Vil Han tage sit eget liv, siden Han siger, ‘Hvor jeg går hen, kan I ikke komme?’”²³ Men Han fortsatte, “I er fra den jordiske verden; jeg er fra oven. I tilhører denne verden; jeg tilhører ikke denne verden.”²⁴ Jeg sagde til jer, at I ville dø i jeres synder; for medmindre I tror, at jeg er Han, vil I virkelig dø i jeres synder.”²⁵ “Hvem er Du?” spurgte de. “Jeg er præcis, hvem jeg har sagt jer fra begyndelsen,” svarede Jesus. ²⁶ “Jeg har meget at sige i dom over jer. Men Han, der sendte Mig, er troværdig, og hvad jeg har hørt fra Ham, fortæller jeg verden.”²⁷ De forstod ikke, at Han talte til dem om sin Fader. ²⁸ Så sagde Jesus, “Når Faderen har ophøjet

Johannesevangeliet

Menneskesønnen, vil I vide og forstå, at jeg er Han - og at jeg intet gør af mig selv, men kun taler det, Faderen har lært Mig. ²⁹ Den, der sendte Mig, er med Mig; Han har ikke forladt Mig alene, for jeg gør altid det, der er Ham velbehageligt.” ³⁰ Mens Han talte, kom mange til at tro på Ham.

³¹ Til de jøder, der havde troet på Ham, sagde Jesus, “Hvis I holder fast ved min lære, er I virkelig mine disciple. ³² Så vil I komme til at kende sandheden, og sandheden skal sætte jer fri.” ³³ De svarede, “Vi er Abrahams efterkommere og har aldrig været slaver af nogen. Hvordan kan du sige, at vi skal sættes fri?” ³⁴ Jesus svarede, “Sandelig, sandelig siger jeg jer, enhver, der synder, er en slave af synd. ³⁵ Nu har en slave ikke en permanent plads i familien, men en søn tilhører den for evigt. ³⁶ Så hvis Sønnen befrier jer, vil I være virkelig frie. ³⁷ Jeg ved, at I er Abrahams efterkommere. Alligevel leder I efter en måde at dræbe Mig på, fordi mit ord ikke har plads i jer. ³⁸ Jeg deler med jer, hvad jeg har set i Faderens nærvær, og I gør, hvad I har hørt fra jeres fader.”

³⁹ “Abraham er vores fader,” svarede de. “Hvis I virkelig var Abrahams børn,” sagde Jesus, “så ville I gøre, hvad Abraham gjorde. ⁴⁰ Som det er, søger I at dræbe Mig, en mand, der har fortalt jer sandheden, som jeg hørte fra Gud. Abraham gjorde ikke sådanne ting. ⁴¹ I følger jeres egen faders veje.” “Vi er ikke uægte børn,” protesterede de. “Den eneste Fader, vi har, er Gud selv.” ⁴² Jesus sagde til dem, “Hvis Gud var jeres Fader, ville I elske Mig, for jeg er kommet fra Gud. Jeg er ikke kommet af mig selv; Gud sendte Mig. ⁴³ Hvorfor er mit sprog ikke klart for jer? Det er fordi I ikke er i stand til at høre, hvad jeg siger. ⁴⁴ I tilhører jeres fader, djævelen, og I ønsker at udføre jeres faders ønsker. Han var en morder fra begyndelsen, holdt ikke fast ved sandheden, for der er ingen sandhed i ham. Når han lyver, taler han sit modersmål, for han er en løgner og løgnens fader. ⁴⁵ Alligevel, fordi jeg taler sandheden, tror I ikke på Mig! ⁴⁶ Kan nogen af jer bevise Mig skyldig i synd? Hvis jeg taler sandheden, hvorfor tror I så ikke på Mig? ⁴⁷ Den, der er af Gud, hører Guds ord. Grunden til, at I ikke hører, er, at I ikke er af Gud.”

⁴⁸ Jøderne svarede Ham, “Har vi ikke ret i at sige, at du er en samaritaner og har en dæmon?” ⁴⁹ “Jeg er ikke under indflydelse af en dæmon,” sagde Jesus, “men jeg ærer min Fader, og I vanærer Mig. ⁵⁰ Men jeg søger ikke min egen ære; for der er én, der søger

den, og Han er dommeren. ⁵¹ Sandelig, sandelig siger jeg jer, den, der adlyder mit ord, skal aldrig se døden.” ⁵² Ved dette udbrød de, “Nu ved vi, at du har en dæmon! Abraham døde, og det samme gjorde profeterne, alligevel siger du, at den, der adlyder dit ord, aldrig skal smage døden. ⁵³ Er du vigtigere end vores fader Abraham? Selv han gik bort og døde, og det samme gjorde alle profeterne. Så hvem hævder du at være?” ⁵⁴ Jesus svarede, “Hvis jeg ærer mig selv, betyder min ære intet. Det er min Fader, som I hævder er jeres Gud, der ærer Mig. ⁵⁵ Selvom I ikke kender Ham, kender jeg Ham. Hvis jeg sagde, at jeg ikke gjorde det, ville jeg være utroværdig som jer, men jeg kender Ham og adlyder Hans ord. ⁵⁶ Jeres fader Abraham frydede sig over udsigten til at se min dag; han så den og var glad.” ⁵⁷ “Du er ikke engang halvtreds år gammel,” sagde de til Ham, “og siger, at du har set Abraham!” ⁵⁸ “Sandelig, sandelig siger jeg jer,” svarede Jesus, “før Abraham blev født, er jeg!” ⁵⁹ Ved dette tog de sten op for at kaste på Ham, men Jesus skjulte sig og forsvandt fra tempelområdet.

9 Mens Jesus gik forbi, så Han en mand, der havde været blind fra fødslen. ² Disciplene spurgte Ham: “Mester, hvem har syndet, denne mand eller hans forældre, siden han blev født blind?” ³ Jesus svarede: “Hverken denne mand eller hans forældre har syndet; men dette skete, for at Guds gerninger kunne blive åbenbaret i ham. ⁴ Vi må udføre Hans gerninger, som har sendt Mig, mens det endnu er dag. Natten kommer, hvor ingen kan arbejde. ⁵ For mens Jeg er i verden, er Jeg verdens lys.”

⁶ Efter at have sagt dette, spyttede Han på jorden, lavede lidt mudder med spytten og påførte det på mandens øjne. ⁷ Han sagde til ham: “Gå hen og vask dig i Siloam-dammen” (dette ord betyder “Sendt”). Så manden gik hen og vaskede sig, og kom tilbage seende. ⁸ Hans naboer og de, der tidligere havde set ham tigge, spurgte: “Er det ikke den samme mand, som plejede at sidde og tigge?” ⁹ Nogle sagde: “Det er ham.” Andre sagde: “Nej, men han ligner ham.” Men han selv erklærede: “Jeg er manden.” ¹⁰ “Hvorledes blev dine øjne åbnet?” spurgte de. ¹¹ Han svarede: “Manden, de kalder Jesus, lavede noget mudder og lagde det på mine øjne. Han sagde til mig, at jeg skulle gå til Siloam og vaske mig. Så jeg gik hen og vaskede mig, og så kunne jeg se.” ¹² De

Johannesevangeliet

spurgte ham: "Hvor er denne mand?" Han sagde: "Jeg ved det ikke."

¹³ De tog manden, der havde været blind, til farisæerne. ¹⁴ Nu var den dag, hvor Jesus lavede mudderet og åbnede mandens øjne, en sabbat. ¹⁵ Farisæerne spurgte ham også, hvordan han havde fået sit syn. Han sagde til dem: "Han lagde mudder på mine øjne, og jeg vaskede mig, og nu ser jeg." ¹⁶ Nogle af farisæerne sagde: "Denne mand er ikke fra Gud, for Han holder ikke sabbatten." Men andre spurgte: "Hvordan kan en synder udføre sådanne tegn?" Så der var splittelse blandt dem. ¹⁷ De vendte sig igen til den blinde mand: "Hvad siger du om Ham, siden Han åbnede dine øjne?" Manden svarede: "Han er en profet."

¹⁸ De jødiske ledere troede ikke, at han havde været blind og havde fået sit syn, før de kaldte forældrene til manden, der havde fået sit syn. ¹⁹ De spurgte dem: "Er dette jeres søn, som I hævder blev født blind? Hvordan kan det være, at han nu kan se?" ²⁰ Hans forældre svarede: "Vi ved, at han er vores søn, og at han blev født blind. ²¹ Men hvordan han kan se nu, eller hvem der åbnede hans øjne, ved vi ikke. Spørg ham. Han er gammel nok; han vil selv tale for sig." ²² Hans forældre sagde dette, fordi de var bange for de jødiske ledere, som allerede havde besluttet, at enhver, der anerkendte Jesus som Messias, ville blive udelukket fra synagogen. ²³ Det er derfor, hans forældre sagde: "Han er gammel nok; spørg ham."

²⁴ For anden gang tilkaldte de manden, der havde været blind, og sagde til ham: "Giv Gud ære ved at fortælle sandheden. Vi ved, at denne mand er en synder." ²⁵ Han svarede: "Om Han er en synder eller ej, ved jeg ikke. Én ting ved jeg: Jeg var blind, men nu ser jeg." ²⁶ Så spurgte de ham yderligere: "Hvad gjorde Han ved dig? Hvordan åbnede Han dine øjne?" ²⁷ Han svarede: "Jeg har allerede fortalt jer det, og I lyttede ikke. Hvorfor ønsker I at høre det igen? Vil I også blive Hans disciple?" ²⁸ De hånede ham og sagde: "Du er denne mands disciple! Vi er Moses' disciple!" ²⁹ Vi ved, at Gud talte til Moses, men hvad angår denne mand, ved vi ikke, hvor Han kommer fra." ³⁰ Manden svarede: "Det er bemærkelsesværdigt! I ved ikke, hvor Han kommer fra, og alligevel åbnede Han mine øjne. ³¹ Vi forstår, at Gud ikke lytter til syndere. Han lytter til den fromme person, der gør Hans vilje. ³² Det er aldrig

blevet hørt, at nogen har åbnet øjnene på en mand, der er født blind. ³³ Hvis denne mand ikke var fra Gud, ville Han ikke kunne gøre noget." ³⁴ Til dette svarede de: "Du er født helt i synd; hvordan tør du belære os!" Og de kastede ham ud.

³⁵ Jesus hørte, at de havde kastet ham ud, og da Han fandt ham, sagde Han: "Tror du på Menneskesønnen?" ³⁶ Manden spurgte: "Hvem er Han, herre? Fortæl mig det, så jeg kan tro på Ham." ³⁷ Jesus sagde: "Du har nu set Ham; det er faktisk Ham, der taler med dig." ³⁸ Manden svarede: "Herre, jeg tror," og han ærede Ham.

³⁹ Jesus sagde: "Jeg er kommet til denne verden for dom, så de, der er blinde, vil se, og de, der ser, vil blive blinde." ⁴⁰ Nogle farisæere, der var med Ham, hørte Ham sige dette og spurgte: "Hvad? Er vi også blinde?" ⁴¹ Jesus sagde: "Hvis I var blinde, ville I ikke være skyldige i synd; men nu hvor I hævder, at I kan se, forbliver jeres skyld."

10 "Sandelig, sandelig siger jeg jer, den, der ikke går ind i fårefolden gennem porten, men klatrer ind en anden vej, er en tyv og en røver. ² Men den, der går ind gennem porten, er fårenes hyrde. ³ Portvagten lader ham komme ind, og fårene kommer, når de hører hans stemme. Han kalder sine egne får ved navn, og de følger ham. ⁴ Når han har ført alle sine egne ud, går han foran dem, og fårene følger ham, fordi de genkender hans stemme. ⁵ De vil ikke følge en fremmed; i stedet vil de flygte fra ham, fordi de ikke kender de fremmedes stemme." ⁶ Jesus brugte denne talemåde, men de forstod ikke, hvad han sagde til dem.

⁷ Så Jesus sagde igen: "Sandelig, sandelig siger jeg jer, jeg er porten for fårene. ⁸ Alle, der kom før mig, var som tyve og røvere, men fårene lyttede ikke til dem. ⁹ Jeg er porten; den, der går ind gennem mig, vil blive frelst og vil gå ind og ud og finde græsgange. ¹⁰ Tyven kommer kun for at stjæle, dræbe og ødelægge; jeg er kommet, så de kan have liv og have det i overflod.

¹¹ "Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde er villig til at give sit liv for fårene. ¹² Den lejede, som ikke er hyrde og ikke ejer fårene, ser ulven komme og forlader fårene og flygter, og ulven river dem til sig og spreder dem. ¹³ Han flygter, fordi han er en lejet, og han har ingen omsorg for fårene. ¹⁴ "Jeg er den

Johannesevangeliet

gode hyrde; jeg genkender mine egne får, og mine egne får genkender mig—¹⁵ ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg er villig til at give mit liv for fårene.¹⁶ Jeg har andre får, som ikke er af denne fold. Jeg må også bringe dem, og de vil lytte til min stemme, og der vil være én hjord, én hyrde.¹⁷ Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg lægger mit liv ned, så jeg kan tage det tilbage.¹⁸ Ingen tager det fra mig, men jeg lægger det ned af egen fri vilje. Jeg har myndighed til at lægge det ned og myndighed til at tage det tilbage. Denne befaling har jeg modtaget fra min Fader."

¹⁹ Der opstod igen splittelse blandt jøderne på grund af disse ord.²⁰ Mange af dem sagde: "Han har en dæmon og er vanvittig. Hvorfor lytte til ham?"²¹ Andre sagde: "Dette er ikke ord fra en, der er besat af en dæmon. Kan en dæmon åbne blindes øjne?"

²² På den tid fandt Tempelindvielsesfesten sted i Jerusalem. Det var vinter,²³ og Jesus gik rundt i tempelgårdene i Salomons Søjlegang.²⁴ Jøderne samledes omkring ham og sagde: "Hvor længe vil du holde os hen i uvished? Hvis du er Messias, så sig det klart."²⁵ Jesus svarede: "Jeg har sagt det til jer, og I tror det ikke. De gerninger, jeg gør i min Faders navn, vidner om mig,²⁶ men I tror ikke, fordi I ikke hører til min hjord.²⁷ For mine får hører min stemme; jeg kender dem, og de følger mig.²⁸ Jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig gå fortabt; ingen vil tage dem fra min hånd.²⁹ Min Fader, som har givet dem til mig, er større end alle; ingen kan tage dem fra min Faders hånd.³⁰ Faderen og jeg er ét."

³¹ Ved dette greb mængden igen sten for at stene ham.³² Jesus sagde til dem: "Jeg har vist jer mange gode gerninger fra Faderen. For hvilken af disse stener I mig?"³³ Jøderne svarede: "Vi stener dig ikke for nogen god gerning, men for blasfemi, fordi du, et menneske, gør dig selv til Gud."³⁴ Jesus svarede: "Står der ikke skrevet i jeres Lov: 'Jeg har sagt, I er 'guder'?'³⁵ Hvis han kaldte dem 'guder', til hvem Guds ord kom—og Skriften kan ikke tilsidesættes—³⁶ hvad så med den, som Faderen har helliget og sendt til verden? Hvorfor anklager I mig så for blasfemi, fordi jeg sagde: 'Jeg er Guds Søn'?"³⁷ Hvis jeg ikke kan gøre min Faders gerninger, så tro mig ikke.³⁸ Men hvis jeg gør dem, selvom I ikke tror mig, så tro på gerningerne, så I kan vide og forstå, at Faderen er i mig, og jeg i Faderen."³⁹ Endnu en gang

forsøgte de at gribe ham, men han slap fra deres greb.

⁴⁰ Han gik tilbage over Jordan til det sted, hvor Johannes tidligere havde døbt, og han blev der.⁴¹ Mange mennesker kom til ham og sagde: "Selvom Johannes ikke gjorde noget tegn, var alt, hvad Johannes sagde om denne mand, sandt."⁴² Og på det sted kom mange til at tro på Jesus.

11 Der var en mand ved navn Lazarus, som var syg. Han var fra Betania, landsbyen hvor Maria og hendes søster Martha boede.²

(Det var denne Maria, som salvede Herren med parfume og tørrede Hans fødder med sit hår, hvis bror Lazarus var syg.)³ Så søstre sendte bud til Ham og sagde: "Herre, den Du elsker, er syg."⁴ Da Jesus hørte dette, sagde Han: "Denne sygdom vil ikke føre til døden. Nej, den er til Guds ære, så Guds Søn kan blive herliggjort gennem den."

⁵ Jesus havde en dyb kærlighed til Martha, hendes søster og Lazarus.⁶ Så da Han hørte, at Lazarus var syg, blev Han, hvor Han var, i to dage mere,⁷ og derefter sagde Han til sine disciple: "Lad os vende tilbage til Judæa."⁸ "Men Mester," sagde de, "for ikke længe siden forsøgte folkene der at stene Dig, og alligevel vil Du tilbage?"⁹ Jesus svarede: "Er der ikke tolv timer i dagslyset? Enhver, der vandrer om dagen, snubler ikke, for de ser ved denne verdens lys.¹⁰ Det er, når nogen vandrer om natten, at de snubler, for de har intet lys."

¹¹ Efter at Han havde sagt dette, fortsatte Han: "Vores ven Lazarus er faldet i søvn; men jeg går derhen for at vække ham."¹² Hans disciple svarede: "Herre, hvis han sover, vil han komme sig."¹³ Jesus havde talt om hans bortgang, men Hans disciple troede, at Han mente naturligt søvn.¹⁴ Så fortalte Han dem klart, "Lazarus er død,¹⁵ og for jeres skyld er jeg glad for, at jeg ikke var der, så I kan tro. Men lad os gå til ham."¹⁶ Så sagde Thomas, også kendt som Didymus, til resten af disciplene: "Lad os også gå, så vi kan møde døden med Ham."

¹⁷ Ved sin ankomst fandt Jesus, at Lazarus allerede havde ligget i graven i fire dage.¹⁸ Betania lå kun en kort afstand fra Jerusalem,¹⁹ og mange jøder var kommet til Martha og Maria for at trøste dem angående deres bror.²⁰ Da Martha hørte, at Jesus var på vej, gik hun ud for at møde Ham, mens Maria blev hjemme.²¹ "Herre," sagde Martha til Jesus,

Johannesevangeliet

“havde Du været her, ved jeg, at min bror ikke ville være død.”²² Men jeg ved, at selv nu vil Gud give Dig, hvad Du end beder om.”²³ Jesus forsikrede hende: “Din bror vil blive oprejst.”²⁴ Martha svarede: “Jeg ved, at han vil opstå i opstandelsen på den sidste dag.”²⁵ Jesus sagde til hende: “Jeg er opstandelsen og livet. Den, der tror på Mig, vil leve, selvom de dør;²⁶ og enhver, der lever ved at have tro på Mig, vil aldrig virkelig dø. Tror du dette?”²⁷ “Ja, Herre,” svarede hun, “jeg tror, at Du er Messias, Guds Søn, som var bestemt til at komme ind i verden.”

²⁸ Efter at have sagt dette, gik hun tilbage og kaldte sin søster Maria til side. “Læreren er her,” sagde hun, “og spørger efter dig.”²⁹ Da hun hørte dette, rejste Maria sig hurtigt og gik til Ham.³⁰ Jesus var endnu ikke kommet ind i landsbyen, men blev på det sted, hvor Martha havde mødt Ham.³¹ Da jøderne, som havde været hos Maria i huset og trøstet hende, bemærkede, hvor hurtigt hun rejste sig og gik ud, fulgte de efter hende, idet de troede, at hun gik til graven for at sørge der.³² Da Maria nåede det sted, hvor Jesus var, og så Ham, faldt hun ned for Hans fødder. “Herre,” sagde hun “havde Du været her, ved jeg, at min bror ikke ville være død.”

³³ Da Jesus så hende græde, og jøderne, som var kommet sammen med hende, også græde, blev Han dybt bevæget i ånden og bedrøvet.³⁴ “Hvor har I lagt ham?” spurgte Han. “Kom og se, Herre,” svarede de.³⁵ Jesus græd.³⁶ Da bemærkede de tilstedeværende: “Se, hvor Han holdt af ham!”³⁷ Men andre spurgte: “Kunne ikke Han, der gav den blinde mand synet, have forhindret denne mands død?”

³⁸ Jesus, igen dybt bevæget, kom til graven. Det var en hule med en sten lagt over indgangen.³⁹ “Fjern stenen,” sagde Han. “Men, Herre,” sagde Martha, den afdødes søster, “der er allerede en dårligt lugt, for han har ligget der i fire dage.”⁴⁰ Så sagde Jesus: “Sagde jeg ikke til dig, at hvis du har tro, vil du se Guds herlighed?”⁴¹ Så fjernede de stenen. Da så Jesus op og sagde: “Fader, jeg takker Dig, fordi Du har hørt Mig.⁴² Jeg ved, at Du altid hører Mig, men jeg siger dette for de menneskers skyld, der står her, så de kan tro, at Du har sendt Mig.”⁴³ Efter at have sagt dette, råbte Jesus med høj røst: “Lazarus, kom ud!”⁴⁴ Den mand, der var død, kom ud, hans hænder og fødder viklet ind i linnedstrimler, og et klæde omkring hans ansigt. Jesus sagde til dem: “Tag gravklæderne af ham og lad ham gå.”

⁴⁵ Som et resultat troede mange af de jøder, der var kommet for at besøge Maria, og havde set, hvad Jesus gjorde, på Ham.⁴⁶ Men nogle af dem gik til farisæerne og informerede dem om, hvad Jesus havde gjort.

⁴⁷ Så kaldte ypperstepræsterne og farisæerne et møde i Sanhedrin. “Hvad opnår vi?” spurgte de. “Her er denne mand, der udfører mange tegn.”⁴⁸ Hvis vi lader Ham fortsætte, vil alle tro på Ham, og så vil romerne komme og tage både vores tempel og vores nation.”⁴⁹ Så talte en af dem, ved navn Kajfas, som var ypperstepræst det år, op: “I er uvidende om, hvad der er nødvendigt! ⁵⁰ I forstår ikke, at det er bedre for jer, at én mand dør for folket, end at hele nationen går til grunde.”⁵¹ Han sagde ikke dette af sig selv, faktisk havde han som ypperstepræst allerede profeteret det år, at Jesus ville dø for den jødiske nation,⁵² og ikke kun for den nation, men også for Guds spredte børn, for at bringe dem sammen og forene dem som én.⁵³ Så fra den dag af planlagde de at ende Hans liv.

⁵⁴ Derfor bevægede Jesus sig ikke længere offentligt blandt folket i Judæa. I stedet trak Han sig tilbage til et område nær ødemarken, til en landsby kaldet Efraim, hvor Han blev med sine disciple.⁵⁵ Da det næsten var tid til den jødiske påske, gik mange op fra landet til Jerusalem for deres ceremonielle renselse før påsken.⁵⁶ De ledte efter Jesus, og mens de stod i tempelgårdene, spurgte de hinanden: “Hvad tror I? Kommer Han overhovedet til festen?”⁵⁷ Men ypperstepræsterne og farisæerne havde givet ordre om, at enhver, der fandt ud af, hvor Han var, skulle rapportere det, så de kunne arrestere Ham.

12 Seks dage før påsken kom Jesus til Betania, hvor Lazarus var, ham som Jesus havde oprejst fra de døde.² Der blev lavet en middag til ære for Jesus, og Martha tjente, mens Lazarus var blandt dem, der sad til bords med ham.³ Maria tog et pund meget kostbar parfume lavet af ren nardus, salvede Jesu fødder og tørrede dem med sit hår. Huset blev fyldt med duften af parfumen.⁴ Men Judas Iskariot, en af hans disciple, som havde til hensigt at forråde ham, bemærkede,⁵ “Hvorfor blev denne parfume ikke solgt for tre hundrede denarer og pengene givet til de fattige?”⁶ Han sagde dette ikke fordi han bekymrede sig om de fattige, men fordi han var en tyv; som vogter af pengekassen plejede han at tage af det, der blev

Johannesevangeliet

lagt i den.⁷ Jesus svarede, "Lad hende være. Det var meningen, at hun skulle gemme denne parfume til dagen for min begravelse."⁸ I vil altid have dem i nød hos jer, men I vil ikke altid have mig."

⁹ En stor skare af jøder fandt ud af, at Jesus var der, og de kom ikke kun for hans skyld, men også for at se Lazarus, som han havde oprejst fra de døde.¹⁰ Derfor planlagde ypperstepræsterne også at slå Lazarus ihjel,¹¹ fordi mange jøder på grund af ham gik over til Jesus og troede på ham.

¹² Næste dag hørte den store skare, der var kommet til festen, at Jesus var på vej til Jerusalem.¹³ De tog palmegrene og gik ud for at møde ham, råbende,

"Hosanna! Velsignet er han, som kommer i Herrens navn! Velsignet er Israels konge!"

¹⁴ Jesus fandt et ungt æsel og satte sig på det, opfyldende hvad der var skrevet:

¹⁵ "Frygt ikke, Zions datter; se, din konge kommer, siddende på et æsels føl."

¹⁶ I begyndelsen forstod hans disciple ikke disse ting. Først efter at Jesus var blevet herliggjort, indså de, at disse ting var skrevet om ham, og at de havde gjort disse ting mod ham.¹⁷ Skaren, der var med ham, da han kaldte Lazarus ud af graven og oprejste ham fra de døde, fortsatte med at vidne.¹⁸ Mange mennesker, der havde hørt om dette mirakuløse tegn, gik ud for at møde ham.¹⁹ Så sagde farisæerne til hinanden, "Se, dette fører os ingen vegne. Se, hvordan alle er gået efter ham!"

²⁰ Nu var der nogle grækere blandt dem, der gik op for at tilbede under festen.²¹ De kom til Filip, som var fra Bethsaida i Galilæa, med en anmodning, og sagde, "Herre, vi vil gerne se Jesus."²² Filip gik for at fortælle Andreas; Andreas og Filip gik og fortalte Jesus.²³ Jesus svarede, "Tiden er kommet for Menneskesønnen til at blive herliggjort."²⁴ Sandelig, sandelig siger jeg jer, medmindre et hvedekorn falder i jorden og dør, forbliver det et enkelt frø; men hvis det dør, bærer det megen frugt.²⁵ Enhver, der værdsætter sit liv, vil miste det, mens enhver, der ser bort fra sit liv i denne verden, vil bevare det til evigt liv.²⁶ Hvis nogen tjener mig, skal de følge mig; og hvor jeg er, der vil min tjener også være. Min Fader vil ære den, der tjener mig.

²⁷ "Nu er min sjæl urolig, og hvad skal jeg sige? 'Fader, frels mig fra denne time'? Nej, det var for denne meget formål, jeg kom til denne time."²⁸ Fader, herliggør dit navn." Så kom der en stemme fra himlen, "Jeg har herliggjort det og vil herliggøre det igen."²⁹ Skaren, der stod der og hørte det, sagde, at det havde tordnet; andre sagde, "En engel har talt til ham."³⁰ Jesus sagde, "Denne stemme kom for jeres skyld, ikke for min."³¹ Nu er det tid til dom over denne verden; nu vil denne verdens hersker blive kastet ud.³² Og når jeg bliver løftet op fra jorden, vil jeg drage alle mennesker til mig."³³ Han sagde dette for at indikere, hvilken slags død han skulle dø.

³⁴ Skaren svarede, "Vi har hørt fra Loven, at Messias vil forblive for evigt, så hvordan kan du sige, 'Menneskesønnen må blive løftet op'? Hvem er denne 'Menneskesøn'?"³⁵ Så sagde Jesus til dem, "I vil have lyset kun en lille stund længere. Gå, mens I har lyset, før mørket overmander jer. Den, der går i mørket, ved ikke, hvor de går hen."³⁶ Stol på lyset, mens I har lyset, så I kan blive lysets børn." Da han havde talt, forlod Jesus dem og skjulte sig for dem.

³⁷ Selvom Jesus havde udført så mange tegn i deres nærvær, ville de stadig ikke tro på ham.³⁸ Dette var for at opfylde ordene fra profeten Esajas:

"Herre, hvem har troet på vores budskab og for hvem er Herrens arm blevet åbenbare?"

³⁹ De var ude af stand til at tro af denne grund, som Esajas siger et andet sted:

⁴⁰ "Han blindede deres øjne og forhærdede deres hjerter, så de ikke kan se med deres øjne, ej heller forstå med deres hjerter, ej heller vende om —og jeg ville helbrede dem."

⁴¹ Esajas sagde dette, fordi han havde set Jesu herlighed og talte om ham.

⁴² Ikke desto mindre troede mange, selv blandt lederne, på ham. Men på grund af farisæerne ville de ikke åbent anerkende deres tro af frygt for, at de ville blive smidt ud af synagogen;⁴³ for de værdsatte menneskelig ros mere end ros fra Gud.

⁴⁴ Så råbte Jesus, "Den, der tror på mig, tror ikke kun på mig, men på den, der sendte mig."⁴⁵ Den, der ser mig, ser den, der sendte mig.⁴⁶ Jeg er kommet til verden som et lys, så ingen, der tror på mig, skal forblive i mørket.⁴⁷ Hvis nogen hører mine ord, men

Johannesevangeliet

ikke holder dem, dømmer jeg ikke den person. For jeg kom ikke for at dømme verden, men for at frelse den. ⁴⁸ Men der er en dommer for den, der afviser mig og ikke accepterer mine ord; de ord, jeg har talt, vil være deres dommer på den sidste dag. ⁴⁹ For jeg talte ikke på egen hånd, men Faderen, som sendte mig, instruerede mig i at sige alt, hvad jeg har talt. ⁵⁰ Jeg ved, at hans befaling fører til evigt liv. Så hvad jeg siger er præcis, hvad Faderen har sagt til mig at sige."

13 Før påskefesten vidste Jesus, at Hans time var kommet til at forlade denne verden og gå til Faderen. Efter at have elsket sine egne, som var i verden, elskede Han dem til det sidste. ² Under aftenmåltidet havde djævelen allerede lagt det i hjertet på Judas Iskariot, Simons søn, at forråde Ham. ³ Jesus, vidende at Faderen havde givet alle ting i Hans hænder, og at Han var kommet fra Gud og vendte tilbage til Gud, ⁴ rejste sig fra måltidet, lagde sine yderklæder til side og tog et håndklæde, som Han bandt om livet. ⁵ Derefter hældte Han vand i et fad og begyndte at vaske disciplenes fødder og tørrede dem med håndklædet, som var bundet om Ham.

⁶ Han kom til Simon Peter, som spurgte Ham: "Herre, vil Du vaske mine fødder?" ⁷ Jesus svarede: "Du forstår ikke nu, hvad Jeg gør, men du vil forstå det senere." ⁸ Peter sagde til Ham: "Du skal aldrig vaske mine fødder!" Jesus svarede: "Hvis Jeg ikke vasker dig, har du ingen del med Mig." ⁹ Simon Peter sagde til Ham: "Herre, vask ikke kun mine fødder, men også mine hænder og mit hoved!" ¹⁰ Jesus sagde: "Den, der har badet, behøver kun at vaske sine fødder; han er helt ren. Og I er rene, men ikke alle." ¹¹ For Han vidste, hvem der ville forråde Ham; derfor sagde Han: "Ikke alle af jer er rene."

¹² Efter at have vasket deres fødder, tog Han sine klæder på og satte sig ved bordet igen. Han sagde til dem: "Forstår I, hvad Jeg har gjort for jer?" ¹³ I kalder Mig 'Lærer' og 'Herre', og I har ret, for det er Jeg. ¹⁴ Hvis Jeg, jeres Herre og Lærer, har vasket jeres fødder, bør I også vaske hinandens fødder. ¹⁵ Jeg har givet jer et eksempel, så I skal gøre, som Jeg har gjort for jer. ¹⁶ Sandelig, sandelig siger Jeg jer, ingen tjener er større end sin herre, og ingen udsending er større end den, der har sendt ham. ¹⁷ Hvis I ved dette, vil I være velsignede, når I gør det.

¹⁸ Jeg taler ikke om jer alle. Jeg ved, hvem Jeg har udvalgt. Men dette er for at opfylde Skriften: 'Den, der spiser Mit brød, har løftet sin hæl imod Mig.' ¹⁹ Jeg siger jer det nu, før det sker, så I, når det sker, kan tro, at Jeg er den. ²⁰ Sandelig, sandelig siger Jeg jer, den, der modtager nogen, Jeg sender, modtager Mig; og den, der modtager Mig, modtager Ham, som har sendt Mig."

²¹ Efter at have sagt dette, blev Jesus urolig i ånden og vidnede: "Sandelig, sandelig siger Jeg jer, en af jer vil forråde Mig." ²² Disciplene så på hinanden, usikre på, hvem Han talte om. ²³ En af Hans disciple, som Jesus elskede, lå ved siden af Ham. ²⁴ Simon Peter gjorde tegn til denne discipel og sagde: "Spørg Ham, hvem det er, Han mener." ²⁵ Han lænede sig tilbage mod Jesus og spurgte: "Herre, hvem er det?" ²⁶ Jesus svarede: "Det er den, som Jeg vil give dette stykke brød, efter at Jeg har dypet det." Så, efter at have dypet stykket brød, gav Han det til Judas, Simon Iskariots søn. ²⁷ Efter Judas tog brødet, gik Satan ind i ham. Jesus sagde til ham: "Hvad du er ved at gøre, gør det hurtigt." ²⁸ Ingen af dem ved måltidet forstod, hvorfor Han sagde dette til ham. ²⁹ Nogle troede, at eftersom Judas havde pengeskassen, sagde Jesus til ham, at han skulle købe, hvad der var nødvendigt til festen, eller give noget til de fattige. ³⁰ Efter at have modtaget stykket brød, gik Judas straks ud. Og det var nat.

³¹ Efter at han var gået ud, sagde Jesus: "Nu er Menneskesønnen hertiggjort, og Gud er herliggjort i Ham. ³² Hvis Gud er æret i Ham, vil Gud også ære Ham i sig selv og vil gøre det straks. ³³ Små børn, Jeg er kun lidt længere hos jer. I vil lede efter Mig, og som Jeg sagde til jøderne, siger Jeg nu til jer: Hvor Jeg går hen, kan I ikke komme. ³⁴ Et nyt bud giver Jeg jer: Elsk hinanden. Som Jeg har elsket jer, skal I også elske hinanden. ³⁵ Det er ved dette, at alle vil vide, at I er Mine disciple: at I har kærlighed til hinanden."

³⁶ Simon Peter sagde til Ham: "Herre, hvor går Du hen?" Jesus svarede: "Hvor Jeg går hen, kan du ikke følge Mig nu, men du vil følge senere." ³⁷ Peter sagde til Ham: "Herre, hvorfor kan jeg ikke følge Dig nu? Jeg vil give mit liv for Dig." ³⁸ Jesus svarede: "Vil du virkelig give dit liv for Mig? Sandelig, sandelig siger Jeg dig, før hanen galer, vil du fornægte Mig tre gange."

Johannesevangeliet

14 "Lad ikke jeres hjerter blive urolige. Tro på Gud; tro også på mig. ² I min Faders hus er der mange rum. Hvis det ikke var sådan, ville jeg så have fortalt jer, at jeg går derhen for at forberede et sted til jer?" ³ Og når jeg er gået og har forberedt et sted til jer, vil jeg vende tilbage og tage jer til mig, så I også kan være, hvor jeg er. ⁴ Og I kender vejen til det sted, jeg går hen." ⁵ Thomas sagde til ham: "Herre, vi forstår ikke, hvor du er på vej hen, så hvordan kan vi kende vejen?" ⁶ Jesus svarede: "Jeg er vejen, sandheden og livet. Ingen kommer til Faderen uden gennem mig. ⁷ Hvis I virkelig kendte mig, ville I også kende min Fader. Fra nu af kender I ham og har set ham."

⁸ Filip sagde til ham: "Herre, vis os Faderen, og det vil være nok for os." ⁹ Jesus sagde til ham: "Har jeg været hos jer så længe, og alligevel kender du mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen. Hvordan kan du sige: 'Vis os Faderen'? ¹⁰ Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg taler til jer, er ikke fra min egen autoritet. Det er snarere Faderen, der bor i mig, som udfører sit arbejde. ¹¹ Tro mig, når jeg siger, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; eller tro i det mindste på grund af selve gerningerne. ¹² Sandelig, sandelig siger jeg jer, den, der tror på mig, vil gøre de gerninger, jeg har gjort, og de vil gøre endnu større ting end disse, fordi jeg går til Faderen. ¹³ Og hvad I end beder om i mit navn, vil jeg gøre, så Faderen kan blive æret i Sønnen. ¹⁴ Hvis I beder mig om noget i mit navn, vil jeg opfylde det."

¹⁵ "For hvis I elsker mig, vil I adlyde mine befalinger. ¹⁶ Og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden Hjælper, som skal være hos jer for evigt— ¹⁷ sandhedens Ånd. Verden kan ikke acceptere ham, fordi den hverken ser ham eller kender ham. Men I kender ham, for han bor hos jer og vil være i jer. ¹⁸ Jeg vil ikke efterlade jer alene uden forsørgelse; jeg vil komme til jer. ¹⁹ Om en lille stund vil verden ikke se mig mere, men I vil se mig. Fordi jeg lever, vil I også leve. ²⁰ På den dag vil I forstå, at jeg er i min Fader, og I er i mig, og jeg er i jer. ²¹ Den, der har mine befalinger og holder dem, er den, der elsker mig. Den, der elsker mig, vil blive elsket af min Fader, og jeg vil også elske dem og åbenbare mig for dem."

²² Da sagde Judas (ikke Iskariot): "Herre, hvordan kan det være, at du vil åbenbare dig for os og ikke

for verden?" ²³ Jesus svarede: "Hvis nogen elsker mig, vil han adlyde min lære. Min Fader vil elske ham, og vi vil komme til ham og tage bolig hos ham."

²⁴ Den, der ikke elsker mig, vil ikke adlyde min lære. De ord, I hører, er ikke mine egne; de tilhører Faderen, som sendte mig."

²⁵ "Jeg har delt disse ting med jer, mens jeg stadig er hos jer. ²⁶ Men Hjelperen, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, vil lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer. ²⁷ Fred efterlader jeg jer; min fred giver jeg jer. Jeg giver jer ikke, som verden giver. Lad ikke jeres hjerter blive urolige, og lad dem ikke være bange. ²⁸ I hørte mig sige: 'Jeg går bort, og jeg vender tilbage til jer.' Hvis I elskede mig, ville I glæde jer over, at jeg går til Faderen, for Faderen er større end jeg. ²⁹ Jeg har informeret jer nu, før det sker, så når det sker, kan I tro. ³⁰ Jeg vil ikke sige meget mere til jer, for denne verdens hersker kommer. Han har ingen magt over mig, ³¹ men han kommer, så verden kan forstå, at jeg elsker Faderen og gør præcis, hvad min Fader har befaleet mig. 'Kom nu; lad os gå."

15 "Jeg er det sande vintræ, og min Fader passer det. ² Han fjerner hver gren i mig, der ikke bærer frugt, og hver gren, der bærer frugt, beskærer han, så den kan bære mere frugt. ³ I er blevet rene ved det ord, jeg har talt til jer. ⁴ Bliv i mig, og jeg vil blive i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, medmindre den bliver i vintræet, kan I heller ikke, medmindre I bliver i mig. ⁵ Jeg er vintræet; I er grenene. Den, der bliver i mig og jeg i ham, vil bære megen frugt, for uden mig kan I intet gøre. ⁶ Hvis nogen ikke bliver i mig, er de som en gren, der bliver kastet væk og visner; sådanne grene samles, kastes i ilden og brændes. ⁷ Hvis I bliver i mig og mine ord bliver i jer, bed om, hvad I vil, og det vil blive gjort for jer. ⁸ Derved herliggøres min Fader, at I bærer megen frugt og således viser jer at være mine disciple."

⁹ Ligesom Faderen har elsket mig, har jeg også elsket jer. Bliv i min kærlighed. ¹⁰ Hvis I følger mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har fulgt min Faders bud og bliver i hans kærlighed. ¹¹ Jeg har talt disse ting til jer, så min glæde kan være i jer, og jeres glæde kan være fuldkommen."

¹² For dette er mit bud: at I elsker hinanden, som jeg har elsket jer. ¹³ Der er ingen større kærlighed end

Johannesevangeliet

dette: at give sit liv for sine venner. ¹⁴ I er mine venner, når I gør, hvad jeg befaler. ¹⁵ Jeg kalder jer ikke længere tjenere, for en tjener ved ikke, hvad hans herre gør. I stedet har jeg kaldt jer venner, for alt, hvad jeg har lært af min Fader, har jeg gjort kendt for jer. ¹⁶ I valgte ikke mig, men jeg valgte jer og udpegede jer til at gå ud og bære frugt—frugt, der vil vare—så hvad end I beder Faderen om i mit navn, vil han give jer. ¹⁷ Dette er mit bud: elsk hinanden.

¹⁸ Hvis verden hader jer, så husk, at den hadede mig, før den hadede jer. ¹⁹ Hvis I var af verden, ville verden elske jer som sine egne. Men fordi I ikke er af verden, og jeg har valgt jer ud af verden, derfor hader verden jer. ²⁰ Husk det ord, jeg sagde til jer: 'En tjener er ikke større end sin herre.' Hvis de forfulgte mig, vil de også forfølge jer; hvis de adlød mit ord, vil de også adlyde jeres. ²¹ De vil gøre alle disse ting mod jer på grund af mit navn, da de ikke kender ham, der sendte mig. ²² Hvis jeg ikke var kommet og havde talt til dem, ville de ikke kende deres synd; men nu har de ingen undskyldning for deres synd. ²³ Den, der hader mig, afskyr også min Fader. ²⁴ Hvis jeg ikke havde gjort de gerninger, som ingen anden mand har gjort blandt dem, ville de ikke kende deres synd; men nu har de set, og de hader både mig og min Fader. ²⁵ Dette er for at opfylde, hvad der er skrevet i deres lov: 'De hadede mig uden grund.'

²⁶ Når Hjælperen kommer, som jeg vil sende til jer fra Faderen, sandhedens Ånd, som udgår fra Faderen, vil han vidne om mig. ²⁷ Og I skal også vidne, fordi I har været med mig fra begyndelsen.

16 "Jeg har talt disse ting til jer, så I ikke bliver ført til synd. ² De vil udelukke jer fra synagogen; ja, der kommer en tid, hvor enhver, der dræber jer, vil mene, at de yder Gud en tjeneste. ³ De vil gøre disse ting, fordi de ikke har anerkendt Faderen eller mig. ⁴ Jeg har informeret jer om dette, så når deres tid kommer, vil I huske, at jeg nævnte det for jer. Jeg fortalte jer ikke dette fra begyndelsen, fordi jeg var med jer.

⁵ Men nu vender jeg tilbage til ham, der sendte mig, og ingen af jer spørger mig: 'Hvor går du hen?' ⁶ I stedet, fordi jeg har sagt disse ting, er sorg fyldt i jeres hjerter. ⁷ Ikke desto mindre siger jeg jer sandheden: det er til jeres fordel, at jeg går bort. For

hvis jeg ikke går, vil Hjælperen ikke komme til jer; men hvis jeg går, vil jeg sende ham til jer. ⁸ Og når han kommer, vil han overbevise verden om synd, retfærdighed og dom: ⁹ om synd, fordi de ikke har tro på mig; ¹⁰ om retfærdighed, fordi jeg vender tilbage til Faderen, og I vil ikke længere se mig; ¹¹ og om dom, fordi denne verdens hersker er dømt.

¹² "Jeg har meget mere at dele med jer, men I kan ikke bære det nu. ¹³ Men når sandhedens Ånd kommer, vil han lede jer ind i hele sandheden. Han vil ikke tale af sig selv; han vil kun tale, hvad han hører, og han vil afsløre for jer, hvad der skal komme. ¹⁴ Han vil herliggøre mig, fordi han vil tage fra det, der er mit, og vil afsløre det for jer. ¹⁵ Alt, hvad der tilhører Faderen, er mit. Derfor sagde jeg, at Ånden vil tage fra det, der er mit, og vil afsløre det for jer.

¹⁶ "Om lidt vil I ikke længere se mig; og igen, om lidt vil I se mig." ¹⁷ Ved dette sagde nogle af hans disciple til hinanden: "Hvad mener han med at sige: 'Om lidt vil I ikke længere se mig; og igen, om lidt vil I se mig,' og 'fordi jeg går til Faderen?'" ¹⁸ De blev ved med at spørge: "Hvad mener han med 'om lidt'? Vi forstår ikke, hvad han siger."

¹⁹ Jesus vidste, at de ønskede at spørge ham om dette, så han sagde til dem: "Diskuterer I blandt jer selv, hvad jeg mente, da jeg sagde: 'Om lidt vil I ikke længere se mig, og igen, om lidt vil I se mig?'" ²⁰ Sandelig, sandelig siger jeg jer, I vil glæde og sørge, mens verden glæder sig. I vil sørge, men jeres sorg vil blive til glæde. ²¹ En kvinde i fødsel har smerte, fordi hendes tid er kommet; men når hendes barn er født, glemmer hun smerten på grund af sin glæde over, at et barn er født til verden. ²² Sådan er det med jer: Nu er jeres tid til sorg, men jeg vil se jer igen, og jeres hjerter vil glæde sig, og ingen vil tage jeres glæde fra jer.

²³ På den dag vil I ikke længere spørge mig om noget. Sandelig, sandelig siger jeg jer, hvad I end beder Faderen om i mit navn, vil han give jer. ²⁴ Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed i mit navn, og I vil modtage, så jeres glæde kan blive fuldkommen.

²⁵ "Jeg har talt disse ting til jer i billedsprog; der kommer en tid, hvor jeg ikke længere vil tale til jer i billedsprog, men vil fortælle jer klart om Faderen. ²⁶ På den dag vil I bede i mit navn. Jeg siger ikke, at

Johannesevangeliet

jeg vil bede Faderen på jeres vegne. ²⁷ Faderen elsker jer, fordi I har elsket mig og tror, at jeg er kommet fra Gud. ²⁸ Jeg kom fra Faderen og er kommet ind i verden; nu forlader jeg verden og vender tilbage til Faderen."

²⁹ Så sagde hans disciple: "Nu taler du klart og bruger ikke billedsprog. ³⁰ Nu ser vi, at du ved alt og ikke behøver, at nogen stiller spørgsmål til dig. Dette får os til at tro, at du er kommet fra Gud." ³¹ Jesus svarede: "Tror I nu? ³² "Se, der kommer en tid, og den er faktisk kommet, hvor I vil blive spredt, hver til sit eget hjem. I vil efterlade mig alene. Men jeg er ikke alene, for min Fader er med mig. ³³ "Jeg har fortalt jer disse ting, så I i mig kan have fred. I denne verden vil I have trængsler. Men vær ved godt mod! Jeg har overvundet verden."

17 Efter at Jesus havde talt disse ord, løftede Han sine øjne mod himlen og sagde: "Fader, timen er kommet; herliggør din Søn, så Sønnen kan herliggøre dig. ² For du har givet Ham myndighed over alle mennesker, for at Han kan give evigt liv til alle dem, du har betroet Ham. ³ Og dette er det evige liv: at kende dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som du har sendt. ⁴ Jeg har æret dig på jorden ved at fuldføre det arbejde, du har givet mig at gøre. ⁵ Og nu, Fader, herliggør mig i din nærhed med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden blev til.

⁶ "Jeg har åbenbaret dit navn for dem, du gav mig ud af verden. De var dine; du gav dem til mig, og de har holdt dit ord. ⁷ Nu forstår de, at alt, hvad du har givet mig, kommer fra dig. ⁸ For jeg har givet dem de ord, du gav mig, og de har modtaget dem. De har virkelig vidst, at jeg kom fra dig, og de har troet, at du sendte mig.

⁹ Jeg beder for dem. Jeg beder ikke for verden, men for dem, du har givet mig, for de er dine. ¹⁰ Alt, hvad jeg har, er dit, og alt, hvad du har, er mit; og jeg er blevet herliggjort i dem. ¹¹ Jeg vil ikke længere være i verden, men de er i verden, og jeg kommer til dig. Hellige Fader, hold dem i dit navn, det navn, du har givet mig, så de kan være ét, ligesom vi er ét. ¹² Mens jeg var med dem, holdt jeg dem i dit navn, som du har givet mig. Jeg beskyttede dem, og ingen af dem gik tabt undtagen fortabelsens søn, så Skriften kunne opfyldes.

¹³ Men nu kommer jeg til dig, og jeg taler disse ting i verden, så de kan have min fulde glæde i sig. ¹⁴ Jeg har givet dem dit ord, og verden har foragtet dem, fordi de ikke hører til verden, ligesom jeg ikke hører til verden. ¹⁵ Jeg beder ikke om, at du tager dem ud af verden, men at du beskytter dem fra den onde. ¹⁶ De hører ikke til verden, ligesom jeg ikke hører til verden. ¹⁷ Gør dem hellige gennem sandheden; dit ord er sandhed. ¹⁸ Ligesom du sendte mig til verden, har jeg også sendt dem til verden. ¹⁹ Og for deres skyld helliger jeg mig selv, så de også kan være virkelig helliggjorte.

²⁰ "Jeg beder ikke kun for dem, men også for dem, der vil tro på mig gennem deres budskab, ²¹ at de alle må være forenede, Fader, ligesom du er i mig og jeg er i dig. Må de også være i os, så verden kan tro, at du har sendt mig. ²² Jeg har givet dem den herlighed, du gav mig, så de kan være forenede, ligesom vi er ét— ²³ Jeg i dem og du i mig—så de kan blive bragt til fuldkommen enhed. Så vil verden vide, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.

²⁴ "Fader, jeg ønsker, at de, du har givet mig, må være med mig, hvor jeg er, for at se min herlighed, den herlighed, du har givet mig, fordi du elskede mig for verdens grundlæggelse. ²⁵ "Retfærdige Fader, selvom verden ikke kender dig, kender jeg dig, og disse ved, at du har sendt mig. ²⁶ Jeg har gjort dit navn kendt for dem, og vil fortsætte med at gøre det kendt, så den kærlighed, du har til mig, kan være i dem, og jeg i dem."

18 Efter Jesus havde afsluttet sin tale, gik han med sine disciple over Kedron-dalen, hvor der var en have, som han og hans disciple gik ind i. ² Nu vidste Judas, som forrædte ham, også stedet, fordi Jesus ofte havde mødt der med sine disciple. ³ Så Judas, efter at have skaffet sig en afdeling af soldater og officerer fra ypperstepræsterne og farisæerne, kom derhen med lanterner, fakler og våben. ⁴ Jesus, som var klar over alt, hvad der skulle ske med ham, gik frem og spurgte dem: "Hvem søger I?" ⁵ De svarede ham: "Jesus fra Nazaret." Jesus sagde til dem: "Det er mig." Judas, som forrædte ham, stod også med dem. ⁶ Da Jesus erklærede, "Det er mig," trådte de tilbage og faldt til jorden. ⁷ Han spurgte dem igen: "Hvem søger I?" De sagde: "Jesus fra Nazaret." ⁸ Jesus svarede: "Jeg har sagt jer, at det er mig. Hvis I søger

Johannesevangeliet

mig, så lad disse mænd gå." ⁹ Dette skete for at opfylde de ord, han havde talt: "Af dem, du har givet mig, har jeg ikke mistet en eneste." ¹⁰ Så trak Simon Peter, som havde et sværd, det og slog ypperstepræstens tjener og huggede hans højre øre af. Tjenerens navn var Malkus. ¹¹ Jesus sagde til Peter: "Sæt dit sværd tilbage i skeden. Skal jeg ikke drikke det bæger, Faderen har givet mig?"

¹² Så arresterede afdelingen af soldater, sammen med deres kommandør og de jødiske embedsmænd, Jesus og bandt ham. ¹³ De førte ham først til Annas, som var svigerfar til Kajfas, ypperstepræsten det år. ¹⁴ Kajfas var den, der havde rådet de jødiske ledere, at det ville være fordelagtigt for ét menneske at dø for folket.

¹⁵ Simon Peter fulgte Jesus sammen med en anden discipel. Denne discipel var kendt af ypperstepræsten og gik med Jesus ind i ypperstepræstens gård, ¹⁶ men Peter stod udenfor ved døren. Den anden discipel, som var kendt af ypperstepræsten, gik ud og talte med tjenestepigen, der holdt døren, og førte Peter ind. ¹⁷ Tjenestepigen ved døren spurgte Peter: "Er du ikke også en af denne mands disciple?" Han sagde: "Det er jeg ikke." ¹⁸ Det var koldt, og tjenerne og officererne stod omkring et bål, de havde lavet for at holde varmen. Peter var også med dem, stående og varmede sig.

¹⁹ Ypperstepræsten spurgte Jesus om hans disciple og hans lære. ²⁰ Jesus svarede: "Jeg har talt åbent til verden. Jeg har altid undervist i synagoger og i templet, hvor alle jøder samles. Jeg har ikke sagt noget i hemmelighed. ²¹ Hvorfor spørger du mig? Spørg dem, der har hørt mig. De ved sikkert, hvad jeg har sagt." ²² Da han sagde dette, slog en af de stående officerer Jesus og sagde: "Er det sådan, du svarer ypperstepræsten?" ²³ Jesus svarede: "Hvis jeg har talt forkert, så vidn om det forkerte; men hvis rigtigt, hvorfor slår du mig?" ²⁴ Annas sendte ham derefter, stadig bundet, til Kajfas, ypperstepræsten.

²⁵ I mellemtiden stod Simon Peter stadig og varmede sig. Så spurgte de ham: "Er du ikke også en af hans disciple?" Han nægtede det og sagde: "Det er jeg ikke." ²⁶ En af ypperstepræstens tjenere, en slægtning til den mand, hvis øre Peter havde hugget af, sagde: "Så jeg dig ikke i haven med ham?" ²⁷ Peter nægtede det igen, og i det øjeblik galede en hane.

²⁸ Så førte de Jesus fra Kajfas til Prætoriet. Det var tidligt, og de gik ikke selv ind i Prætoriet for at undgå ceremoniel urenhed, så de kunne spise påsken. ²⁹ Pilatus gik derfor ud til dem og spurgte: "Hvilken anklage bringer I mod denne mand?" ³⁰ De svarede: "Hvis han ikke var skyldig, ville vi ikke have overgivet ham til dig." ³¹ Pilatus sagde: "Tag ham selv og døm ham efter jeres egen lov." Jøderne sagde: "Vi har ikke lov til at henrette nogen." ³² Dette skete for at opfylde det ord, Jesus havde talt, der indikerede, hvilken slags død han skulle dø.

³³ Pilatus gik derefter tilbage ind i Prætoriet, kaldte Jesus til sig og spurgte ham: "Er du jødernes konge?"

³⁴ Jesus svarede: "Er det din egen idé, eller har andre talt til dig om mig?" ³⁵ Pilatus svarede: "Er jeg en jøde? Dit eget folk og ypperstepræsterne har overgivet dig til mig. Hvad har du gjort?" ³⁶ Jesus sagde: "Mit rige er ikke af denne verden. Hvis det var, ville mine tjenere kæmpe for at forhindre min arrestation af de jødiske ledere. Men mit rige er fra et andet sted." ³⁷ "Du er altså en konge!" sagde Pilatus. Jesus svarede: "Du siger, at jeg er en konge. For denne grund blev jeg født og kom til verden: for at vidne om sandheden. Alle, der er på sandhedens side, lytter til min stemme." ³⁸ Pilatus sagde til ham: "Hvad er sandhed?" Med dette gik han igen ud til de jøder, der var samlet der, og sagde: "Jeg finder ingen grund til anklage mod ham. ³⁹ Men det er jeres skik, at jeg frigiver en fange til jer ved påsken. Vil I have, at jeg skal frigive jødernes konge?" ⁴⁰ De råbte tilbage: "Ikke denne mand, men Barabbas!" Nu var Barabbas en oprører.

19 Pilatus tog da Jesus og lod Ham piske. ² Soldaterne flettede en krone af torne og satte den på Hans hoved, og de klædte Ham i en purpurkappe. ³ De nærmede sig Ham gentagne gange og sagde: "Hil dig, jødernes konge!" og slog Ham i ansigtet. ⁴ Pilatus gik ud igen og sagde til dem: "Se, jeg bringer Ham ud til jer, så I kan vide, at jeg ikke finder nogen fejl hos Ham." ⁵ Jesus kom ud iført tornekronen og purpurkappen. Pilatus sagde til dem: "Her er manden!" ⁶ Da ypperstepræsterne og officererne så Ham, råbte de: "Korsfæst Ham! Korsfæst Ham!" Pilatus sagde: "Tag Ham selv og korsfæst Ham, for jeg finder ingen fejl hos Ham." ⁷ De jødiske ledere svarede: "Vi har en lov, og ifølge den lov bør Han dø, fordi Han gjorde Sig selv til Guds Søn." ⁸ Da Pilatus hørte dette, blev han

Johannesevangeliet

endnu mere bange. ⁹ Han gik tilbage ind i paladset og spurgte Jesus: "Hvor er Du fra?" Men Jesus gav ham intet svar. ¹⁰ Pilatus sagde til Ham: "Nægter Du at tale til mig? Ved Du ikke, at jeg har myndighed til at frigive Dig og til at korsfæste Dig?" ¹¹ Jesus svarede: "Du ville ikke have nogen myndighed over Mig, hvis det ikke var givet dig ovenfra. Derfor har den, der overgav Mig til dig, den større synd." ¹² Fra dette tidspunkt søgte Pilatus at frigive Ham, men jøderne råbte: "Hvis du frigiver denne mand, er du ikke kejserens ven; enhver, der gør krav på at være konge, modsætter sig kejseren."

¹³ Da Pilatus hørte disse ord, førte han Jesus ud og satte sig på dommersædet på et sted kaldet Stenbroen, på hebraisk, Gabbatha. ¹⁴ Det var forberedelsesdagen til påsken, omkring den sjette time. Han sagde til jøderne: "Se jeres konge!" ¹⁵ De råbte: "Bort med Ham! Korsfæst Ham!" Pilatus spurgte: "Skal jeg korsfæste jeres konge?" Ypperstepræsterne svarede: "Vi har ingen konge undtagen kejseren."

¹⁶ Så overgav Pilatus Ham til at blive korsfæstet. Soldaterne tog Jesus i deres varetægt.

¹⁷ Bærende sit eget kors gik Han ud til det sted, der kaldes Hovedskalsstedet, på hebraisk, Golgata. ¹⁸ Der korsfæstede de Ham, og med Ham to andre, én på hver side, med Jesus i midten. ¹⁹ Pilatus havde en indskrift skrevet og placeret på korset. Der stod: "JESUS AF NAZARET, JØDERNES KONGE." ²⁰ Mange jøder læste denne indskrift, for stedet, hvor Jesus blev korsfæstet, var nær byen, og det var skrevet på hebraisk, latin og græsk. ²¹ Jødernes ypperstepræster sagde til Pilatus: "Skriv ikke, 'Jødernes Konge,' men at Han sagde, 'Jeg er Jødernes Konge.'" ²² Pilatus svarede: "Hvad jeg har skrevet, har jeg skrevet."

²³ Da soldaterne havde korsfæstet Jesus, tog de Hans klæder og delte dem i fire dele, én til hver soldat, med kjortlen tilbage. Kjortlen var sømløs, vævet i ét stykke. ²⁴ De sagde til hinanden: "Lad os ikke rive den i stykker, men kaste lod om, hvem den skal tilhøre." Dette var for at opfylde Skriften: "De delte Mine klæder imellem sig, og for Min klædning kastede de lod." Så soldaterne gjorde disse ting.

²⁵ Stående nær Jesu kors var Hans mor, Hans mors søster, Maria, Klopas' hustru, og Maria Magdalene. ²⁶ Da Jesus bemærkede Sin mor og den discipel, Han

elskede, stående i nærheden, sagde Han til Sin mor: "Kære kvinde, her er din søn!" ²⁷ Derefter sagde Han til disciplen: "Her er din mor!" Fra den time tog disciplen hende ind i sit eget hjem.

²⁸ Efter dette, vidende at alt nu var fuldbragt, og for at Skriften skulle opfyldes, sagde Jesus: "Jeg tørster." ²⁹ En krukke fuld af sur vin stod der; så de satte en svamp fuld af den sure vin på en isopgren og bragte den til Hans mund. ³⁰ Efter at have modtaget den sure vin erklærede Jesus: "Det er fuldbragt!" Så bøjede Han hovedet og opgav Sin ånd.

³¹ Da det var forberedelsesdagen, for at forhindre at kroppene blev på korset på sabbatten (for den sabbat var en stor dag), bad jøderne Pilatus om, at deres ben måtte blive brækket, og at de måtte blive taget bort. ³² Soldaterne kom og brækkede benene på den første mand og på den anden, der blev korsfæstet med Ham. ³³ Men da de nærmede sig Jesus, og så at Han allerede var død, brækkede de ikke Hans ben. ³⁴ I stedet stak en af soldaterne Hans side med et spyd, og straks kom der blod og vand ud. ³⁵ Han, der så det, har vidnet, og hans vidnesbyrd er sandt; han ved, at han taler sandt, så I også kan tro. ³⁶ Disse begivenheder skete for at opfylde Skriften: "Ikke ét af Hans knogler skal brydes." ³⁷ Og igen siger en anden Skrift: "De skal se på Ham, som de har gennemboret."

³⁸ Efter disse ting bad Josef fra Arimatea, en discipel af Jesus, men i hemmelighed af frygt for jøderne, Pilatus om at tage Jesu legeme bort, og Pilatus gav tilladelse. Så han kom og tog Hans legeme bort. ³⁹ Nikodemus, som først var kommet til Jesus om natten, kom også, og bragte en blanding af myrra og aloë, vejende omkring hundrede litra. ⁴⁰ De tog Jesu legeme og svøbte det i linnedklæder med krydderierne, i henhold til jødisk begravelsesskik. ⁴¹ På det sted, hvor Han blev korsfæstet, var der en have, og i haven en ny grav, hvori ingen endnu var blevet lagt. ⁴² Fordi det var den jødiske forberedelsesdag, og graven var nær, lagde de Jesus der.

20 På den første dag i ugen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene til graven og så, at stenen var blevet fjernet fra indgangen. ² Hun løb til Simon Peter og den anden discipel, den som Jesus elskede, og sagde: "De har taget Herren ud af graven, og vi ved ikke, hvor de har

Johannesevangeliet

lagt ham!" ³ Så satte Peter og den anden discipel af sted mod graven. ⁴ De løb begge, men den anden discipel løb hurtigere end Peter og nåede først til graven. ⁵ Han bøjede sig ned og kiggede ind på linnedklæderne, der lå der, men han gik ikke ind. ⁶ Så kom Simon Peter bag ham og gik lige ind i graven. Han så linnedklæderne ligge der, ⁷ og klædet, der havde været omkring Jesu hoved, ikke liggende med linnedklæderne, men sammenfoldet på et sted for sig selv. ⁸ Så gik den anden discipel, som var kommet først til graven, også ind. Han så og troede. ⁹ For de forstod endnu ikke fra Skriften, at Jesus måtte opstå fra de døde. ¹⁰ Derefter gik disciplene tilbage til deres egne hjem.

¹¹ Men Maria stod udenfor graven og græd. Mens hun græd, bøjede hun sig forover for at kigge ind i graven ¹² og så to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu krop havde ligget, en ved hovedet og en ved fødderne. ¹³ De spurgte hende: "Kvinde, hvorfor græder du?" Hun svarede: "De har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham." ¹⁴ Ved dette vendte hun sig om og så Jesus stå der, men hun indså ikke, at det var Jesus. ¹⁵ Han spurgte hende: "Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?" Da hun troede, at det var gartneren, sagde hun: "Herre, hvis du har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, og jeg vil tage ham med." ¹⁶ Jesus sagde til hende: "Maria." Hun vendte sig mod ham og råbte på hebraisk: "Rabboni!" (hvilket betyder "Lærer"). ¹⁷ Jesus sagde: "Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen. Gå i stedet til mine brødre og sig til dem: 'Jeg stiger op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.'" ¹⁸ Maria Magdalene gik til disciplene med budskabet: "Jeg har set Herren!" Og hun fortalte dem, hvad han havde sagt til hende.

¹⁹ Om aftenen på den første dag i ugen, da disciplene var samlet, med dørene låst af frygt for de jødiske ledere, kom Jesus og stod blandt dem og sagde: "Fred være med jer!" ²⁰ Efter han havde sagt dette, viste han dem sine hænder og sin side. Disciplene blev glade, da de så Herren. ²¹ Igen sagde Jesus: "Fred være med jer! Ligesom Faderen har sendt mig, sender jeg også jer." ²² Med det åndede han på dem og sagde: "Modtag Helligånden. ²³ Hvis I tilgiver nogen deres synder, er de tilgivet; hvis I nægter at tilgive nogen, er det nægтет."

²⁴ Nu var Thomas, også kaldet Didymus, en af de Tolv, ikke med disciplene, da Jesus kom. ²⁵ Så de andre disciple informerede ham: "Vi har set Herren!" Men han svarede: "Medmindre jeg ser mærkerne af naglerne i hans hænder og lægger min finger, hvor naglerne var, og stikker min hånd i hans side, vil jeg ikke tro."

²⁶ En uge senere var hans disciple igen i huset, og Thomas var med dem. Selvom dørene var låst, kom Jesus og stod blandt dem og sagde: "Fred være med jer!" ²⁷ Så sagde han til Thomas: "Sæt din finger her; se mine hænder. Ræk din hånd ud og sæt den i min side. Hold op med at tvivle og tro." ²⁸ Thomas råbte til ham: "Du er min Herre og min Gud!" ²⁹ Så sagde Jesus til ham: "Du har troet, fordi du har set mig; salige er de, som ikke har set og dog har troet."

³⁰ Jesus gjorde mange andre mirakuløse tegn i disciplenes nærvær, som ikke er skrevet i denne bog. ³¹ Men disse er nedskrevet, så I kan tro, at Jesus er Messias, Guds Søn, og at I ved at tro kan have liv i hans navn.

21 Efter disse begivenheder viste Jesus sig igen for disciplene ved Tiberias-søen, og det skete på denne måde: ² Simon Peter, Thomas kaldet Didymus, Nathanael fra Kana i Galilæa, Zebedæus' sønner og to andre disciple var sammen. ³ Simon Peter sagde til dem: "Jeg går ud at fiske." De svarede: "Vi kommer med dig." Så gik de ud og gik ombord i båden, men den nat fangede de intet. ⁴ Da det blev daggry, stod Jesus på stranden, men disciplene genkendte ikke, at det var Jesus. ⁵ Jesus råbte til dem: "Børn, har I noget fisk?" De svarede: "Nej." ⁶ Han instruerede dem: "Kast jeres net på højre side af båden, så vil I finde noget." De kastede det, og var ude af stand til at hale det ind på grund af den store mængde fisk. ⁷ Så sagde den discipel, som Jesus elskede, til Peter: "Det er Herren!" Da Simon Peter hørte dette, tog han sin yderklædning på (for han var afklædt til arbejdet) og sprang i havet. ⁸ De andre disciple fulgte i den lille båd, mens de trak nettet fuldt af fisk, for de var ikke langt fra land, omkring to hundrede alen. ⁹ Da de nåede land, så de en kuliid med fisk lagt på den, og brød. ¹⁰ Jesus instruerede dem: "Bring de fisk, I lige har fanget." ¹¹ Simon Peter gik ombord og haledе nettet i land, fyldt med store fisk, i alt 153; og trods deres antal, blev nettet ikke revet i stykker. ¹² Jesus sagde til dem: "Kom og få morgenmad." Ingen af

Johannesevangeliet

disciplene turde spørge ham: "Hvem er du?" da de vidste, det var Herren. ¹³ Jesus gik hen, tog brødet og delte det ud til dem, og ligeledes med fisken. ¹⁴ Dette var nu tredje gang, Jesus viste sig for disciplene efter at være opstået fra de døde.

¹⁵ Efter de havde spist, sagde Jesus til Simon Peter: "Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end disse?" Han svarede: "Ja, Herre, du ved, at jeg elsker dig." Jesus sagde: "Fød mine lam." ¹⁶ Han spurgte ham igen: "Simon, Johannes' søn, elsker du mig?" Han svarede: "Ja, Herre, du ved, at jeg elsker dig." Jesus sagde: "Vogt mine får." ¹⁷ Han spurgte ham en tredje gang: "Simon, Johannes' søn, elsker du mig?" Peter blev bedrøvet, fordi Jesus spurgte ham tredje gang: "Elsker du mig?" Han sagde: "Herre, du ved alt; du ved, at jeg elsker dig." Jesus sagde: "Fød mine får." ¹⁸ Sandelig, sandelig siger jeg dig, da du var yngre, bandt du selv op om dig og gik, hvor du ville; men når du bliver gammel, vil du strække dine hænder ud, og en anden vil binde op om dig og føre dig, hvor du ikke vil." ¹⁹ Dette sagde han for at give til kende,

med hvilken død Peter skulle herliggøre Gud. Efter at have sagt dette, sagde han til ham: "Følg mig!"

²⁰ Peter vendte sig og så den discipel, som Jesus elskede, følge dem, den som havde lænet sig tilbage mod Jesus under måltidet og spurgte: "Herre, hvem er det, der skal forråde dig?" ²¹ Da Peter så ham, spurgte han Jesus: "Herre, hvad med denne mand?"

²² Jesus svarede: "Hvis jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad angår det dig? Du skal følge mig."

²³ Således spredtes rygtet blandt brødrene, at denne discipel ikke skulle dø. Men Jesus sagde ikke til ham, at han ikke skulle dø, men kun: "Hvis jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad angår det dig?"

²⁴ Dette er den discipel, som vidner om disse ting og som har skrevet dem ned. Vi ved, at hans vidnesbyrd er sandt. ²⁵ Der er mange andre ting, som Jesus gjorde; hvis hver enkelt blev skrevet ned, formoder jeg, at selv hele verden ikke ville have plads til de bøger, der ville blive skrevet.

Apostlenes Gerninger

1 I min tidligere beretning, Theofilus, dokumenterede jeg alt, hvad Jesus begyndte at gøre og lære, ² indtil den dag han blev taget op til himlen, efter at have givet instruktioner gennem Helligånden til de apostle, han havde udvalgt. ³ Efter sin lidelse viste han sig levende for dem med mange overbevisende beviser, idet han viste sig over en periode på fyrre dage og talte om Guds rige. ⁴ En gang, mens han samlede dem, instruerede han dem om ikke at forlade Jerusalem, men at vente på Faderens løfte, "som," sagde han, "I har hørt mig tale om; ⁵ for Johannes døbte med vand, men I vil blive døbt med Helligånden ikke mange dage fra nu."

⁶ Da de var samlet, spurgte de ham: "Herre, er det nu, du vil genoprette riget for Israel?" ⁷ Han svarede: "Det tilkommer ikke jer at kende de tider eller datoer, som Faderen har fastsat ved sin egen myndighed. ⁸ Men I vil modtage kraft, når Helligånden kommer over jer; og I vil være mine vidner i Jerusalem, og i hele Judæa og Samaria, og til jordens ender."

⁹ Efter han sagde dette, blev han løftet op, mens de så på, og en sky skjulte ham for deres syn. ¹⁰ Mens de stirrede intenst op mod himlen, mens han gik, stod pludselig to mænd i hvide klæder ved siden af dem. ¹¹ "Galilæere," sagde de, "hvorfor står I og ser op mod himlen? Denne samme Jesus, som er blevet taget op fra jer til himlen, vil vende tilbage på samme måde, som I har set ham gå til himlen."

¹² Så vendte de tilbage til Jerusalem fra bjerget kaldet Oliebjerget, som ligger nær Jerusalem, en sabbatsrejse væk. ¹³ Da de ankom, gik de op til det rum, hvor de opholdt sig. De tilstedeværende var Peter, Johannes, Jakob og Andreas; Filip og Thomas, Bartholomæus og Matthæus; Jakob, Alfæus' søn, Simon Zeloten, og Judas, Jakobs søn. ¹⁴ Alle disse var konstant hengivne til bøn, sammen med kvinderne, og Maria, Jesu mor, og med hans brødre.

¹⁵ I de dage rejste Peter sig blandt de troende (en gruppe på omkring 120 mennesker) og sagde, ¹⁶ "Brødre og søstre, Skriften måtte opfyldes, som Helligånden talte for længe siden gennem David om Judas, der tjente som vejleder for dem, der arresterede Jesus. ¹⁷ Han blev regnet blandt os og delte i denne tjeneste." ¹⁸ (Nu erhvervede denne mand en mark med betalingen, han modtog for sin

ondskab, og faldende hovedkulds, sprang han op i midten, og alle hans indvolde væltede ud. ¹⁹ Dette blev kendt af alle Jerusalems indbyggere, så de kaldte den mark på deres eget sprog Akeldama, det vil sige Blodmark.) ²⁰ "For," sagde Peter, "det står skrevet i Salmernes bog:

'Må hans sted blive øde; lad ingen bo i det,'

og,

'Må en anden tage hans embede.'

²¹ Derfor er det nødvendigt at vælge en af de mænd, som har været med os hele tiden, Herren Jesus gik ind og ud blandt os, ²² begyndende fra Johannes' dåb til den dag han blev taget op fra os. For en af disse skal blive et vidne med os om hans opstandelse." ²³ Så foreslog de to mænd: Josef kaldet Barsabbas (også kendt som Justus) og Matthias. ²⁴ Så bad de, "Herre, du som kender alles hjerter, åbenbar for os, hvilken af disse to du har udvalgt ²⁵ til at overtage denne tjeneste og apostelskab, som Judas forlod for at gå til sit eget sted." ²⁶ Så kastede de lod, og Matthias blev valgt; således blev han føjet til de elleve apostle.

2 Da pinsedagen kom, var de alle samlet på ét sted. ² Pludselig kom der en lyd fra himlen som en stærk susende vind og fyldte hele huset, hvor de sad. ³ De så, hvad der lignede ildtunger, der delte sig og satte sig på hver enkelt af dem. ⁴ De blev alle fyldt med Helligånden og begyndte at tale på forskellige sprog, som Ånden gav dem evnen til at gøre.

⁵ Nu var der fromme jøder fra alle nationer under himlen bosat i Jerusalem. ⁶ Da de hørte denne lyd, samledes en skare i forvirring, fordi hver enkelt hørte dem tale på deres eget sprog. ⁷ De var fuldstændig forbløffede og spurgte: "Er alle disse, der taler, ikke galilæere?" ⁸ Hvordan kan det være, at hver af os hører dem på vores modersmål? ⁹ Folk fra Parthien, Medien og Elam; dem, der bor i Mesopotamien, Judæa og Kappadokien, Pontus og Asien, ¹⁰ Frygien og Pamfylien, Egypten og delene af Libyen nær Kyrene; besøgende fra Rom, både jøder og proselytter; ¹¹ Kretere og arabere—vi hører dem erklære Guds mægtige gerninger på vores egne tungemål!" ¹² I forbløffelse og forvirring spurgte de hinanden: "Hvad kan dette betyde?" ¹³ Men andre

Apostlenes Gerninger

håned dem og sagde: "De har fået for meget ny vin."

¹⁴ Så stod Peter frem med de elleve, hævede sin stemme og talte til skaren: "Mænd fra Judæa og alle, der bor i Jerusalem, lad dette være kendt for jer, og lyt nøje til mine ord. ¹⁵ Disse mennesker er ikke berusede, som I tror, for det er kun den tredje time på dagen. ¹⁶ I stedet er dette, hvad der blev forudsagt gennem profeten Joel:

¹⁷ 'I de sidste dage,' siger Gud, 'vil jeg udgyde min Ånd over alle mennesker; jeres sønner og døtre skal profetere, jeres unge mænd skal se syner, og jeres gamle mænd skal drømme drømme. ¹⁸ Over mine tjenere, både mænd og kvinder, vil jeg udgyde min Ånd i de dage, og de skal profetere. ¹⁹ Jeg vil vise undere i himlen ovenfor og tegn på jorden nedenfor, blod og ild og røgskyer. ²⁰ Solen vil blive mørk og månen vil blive til blod før Herrens store og hertige dag kommer. ²¹ Og enhver, der påkalder Herrens navn, vil finde frelse.'

²² "Mænd af Israel, lyt til dette: Jesus fra Nazaret var en mand, der blev godkendt af Gud for jer ved mirakler, undere og tegn, som Gud udførte blandt jer gennem ham, som I selv ved. ²³ Denne mand blev overgivet til jer efter Guds bevidste plan og forudviden; og I, med hjælp fra lovløse mænd, satte ham til døden ved at nagle ham til korset. ²⁴ Alligevel oprejste Gud ham fra de døde og befriede ham fra dødens kvaler, fordi det var umuligt for døden at fastholde ham. ²⁵ David talte om ham:

'Jeg så altid Herren foran mig. Fordi han er ved min højre hånd, vil jeg ikke blive rystet. ²⁶ Derfor er mit hjerte glad og min tunge jubler; og min krop vil hvile i håb, ²⁷ fordi du ikke vil forlade mig i de dødes rige, ej heller vil du lade din Hellige se forfald. ²⁸ Du har åbenbart mig livets veje; du vil fylde mig med glæde i din nærhed.'

²⁹ "Brødre, jeg kan med sikkerhed sige til jer, at patriarken David døde og blev begravet, og hans grav er her den dag i dag. ³⁰ Men han var en profet og forstod, at Gud havde svoret ham en ed om at sætte en af hans efterkommere på hans trone. ³¹ Forudseende dette talte han om Messias' opstandelse, at han ikke blev forladt i de dødes rige, ej heller så hans krop forfald. ³² Gud har bragt denne Jesus tilbage til livet, og vi er alle vidner til denne kendsgerning. ³³ Ophøjet til Guds højre hånd har han

modtaget fra Faderen den lovede Helligånd og har udgydt det, som I nu ser og hører. ³⁴ For David steg ikke op til himlen, og alligevel sagde han,

'Herren erklærede til min Herre: "Sæt dig ved min højre hånd" ³⁵ indtil jeg lægger dine fjender under dine fødder.'"

³⁶ "Derfor lad hele Israels hus være forvisset om dette: Gud har gjort denne Jesus, som I korsfæstede, både Herre og Messias."

³⁷ Da folket hørte dette, blev de dybt berørt og sagde til Peter og de andre apostle: "Brødre, hvad skal vi gøre?" ³⁸ Peter svarede: "Vend om og bliv døbt, hver eneste af jer, i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse. Og I vil modtage Helligåndens gave. ³⁹ Dette løfte er for jer og jeres børn og for alle, der er langt borte—for alle, som Herren vores Gud vil kalde." ⁴⁰ Med mange andre ord advarede han dem; og han opfordrede dem: "Frels jer selv fra denne fordærvede generation." ⁴¹ De, der tog imod hans budskab, blev døbt, og omkring tre tusinde blev føjet til deres antal den dag.

⁴² De forpligtede sig til apostlenes lære og til fællesskab, til brødsbrydelse og til bøn. ⁴³ Alle blev fyldt med ærefrygt over de mange undere og tegn, der blev gjort af apostlene. ⁴⁴ Alle de troende var sammen og delte alt med hinanden. ⁴⁵ De solgte deres ejendom og ejendele for at sørge for enhver, der var i nød. ⁴⁶ Hver dag fortsatte de med at mødes i tempelgårdene. De delte måltider i deres hjem og spiste sammen med glade og oprigtige hjerter, ⁴⁷ priste Gud og nød alles velvilje. Og Herren føjede dagligt til deres antal dem, der blev frelst.

3 Peter og Johannes gik op til templet ved bedetimen, som var den niende time. ² En mand, der havde været lam fra fødslen, blev båret til tempelporten kaldet Den Skønne, hvor han blev placeret hver dag for at tigge om almisser fra dem, der gik ind i tempelgårdene. ³ Da han så Peter og Johannes på vej ind i tempelgårdene, bad han dem om almisser. ⁴ Peter, sammen med Johannes, fæstede blikket på ham og sagde: "Se på os." ⁵ Manden gav dem sin opmærksomhed, i forventning om at modtage noget fra dem. ⁶ Peter sagde: "Sølv og guld har jeg ikke, men hvad jeg har, giver jeg dig. I Jesu Kristi navn fra Nazaret, rejs dig op og gå." ⁷ Han tog ham ved højre hånd, hjalp ham op, og straks blev hans fødder og ankler styrket. ⁸ Han sprang op

Apostlenes Gerninger

på fødderne og begyndte at gå, og gik med dem ind i tempelgårdene, gående og springende og prisende Gud. ⁹ Alle så ham gå omkring og prise Gud; ¹⁰ og de genkendte ham som den samme mand, der plejede at sidde og tigge ved tempelporten kaldet Den Skønne, og de blev fyldt med undren og forbløffelse over, hvad der var sket med ham.

¹¹ Mens han holdt fast ved Peter og Johannes, løb alle folk sammen til dem på det sted, der kaldes Salomons Søjlegang, fuldstændig forbløffede. ¹² Da Peter så dette, talte han til folket: "Israelitiske mænd, hvorfor er I overraskede over dette? Hvorfor stirrer I på os, som om vi ved vores egen kraft eller fromhed havde fået ham til at gå?" ¹³ Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, vores fædres Gud, har herliggjort sin tjener Jesus, som I overgav og fornægtede for Pilatus, selvom han havde besluttet at løslade ham. ¹⁴ I fornægtede den Hellige og Retfærdige og bad om, at en morder skulle løslades til jer. ¹⁵ I dræbte livets Fyrste, som Gud oprejste fra de døde, og vi er vidner om dette. ¹⁶ Ved troen på Jesu navn er denne mand, som I ser og kender, blevet gjort stærk. Det er Jesu navn og den tro, der kommer gennem ham, der har givet ham denne fuldkomne helbredelse i jeres alles nærvær.

¹⁷ "Og nu, brødre, jeg ved, at I handlede i uvidenhed, ligesom jeres ledere. ¹⁸ Men Gud har opfyldt, hvad han forudsagde gennem alle profeterne, at hans Kristus skulle lide på denne måde. ¹⁹ Omvend jer derfor og vend jer til Gud, så jeres synder kan blive udslettet, så tider med forfriskning kan komme fra Herren, ²⁰ og at han må sende Messias, som er bestemt for jer, nemlig Jesus. ²¹ Himlen må modtage ham, indtil tiden kommer, hvor Gud vil genoprette alt, som han lovede for længe siden gennem sine hellige profeter.

²² For Moses erklærede: 'Herren jeres Gud vil oprejse en profet som mig for jer fra jeres eget folk; I skal lytte til alt, hvad han siger til jer. ²³ Enhver, der ikke lytter til den profet, vil blive fuldstændig udryddet fra folket.' ²⁴ Sandelig, begyndende med Samuel, har alle profeterne, der har talt, forkyndt disse dage. ²⁵ I er arvingerne af profeterne og af den pagt, Gud indgik med jeres fædre. Han sagde til Abraham: 'Gennem din afkom skal alle jordens folk blive velsignet.' ²⁶ Da Gud oprejste sin tjener, sendte han ham først til jer for at velsigne jer ved at vende hver af jer bort fra jeres syndige veje."

4 Mens de talte til folket, kom præsterne, lederen af tempelvagten og saddukæerne hen til dem, ² meget foruroligede over, at apostlene underviste folket og forkyndte opstandelsen fra de døde ved Jesus. ³ De pågreb Peter og Johannes og, da det allerede var aften, satte dem i forvaring til den følgende dag. ⁴ Men mange af dem, der hørte budskabet, troede, og antallet af mænd, der troede, voksede til omkring fem tusinde.

⁵ Næste dag samledes lederne, de ældste og de skriftkloge i Jerusalem. ⁶ Annas, ypperstepræsten, var til stede sammen med Kajfas, Johannes, Alexander og andre af ypperstepræstelig slægt. ⁷ De lod Peter og Johannes føre frem for dem og begyndte at afhøre dem: "Ved hvilken magt eller i hvilket navn har I gjort dette?" ⁸ Da talte Peter, fyldt med Helligånden, til dem: "Folkets ledere og ældste, ⁹ hvis vi i dag bliver afhørt for en god gerning gjort mod en handicappet mand, om hvordan han er blevet helbredt, ¹⁰ så skal det være kendt for jer alle og for hele Israels folk, at ved navnet Jesus Kristus fra Nazaret, som I korsfæstede, og som Gud oprejste fra de døde, står denne mand helbredt foran jer. ¹¹ Han er

'den sten, I bygmestre forkastede, som er blevet hovedhjørnestenen.'

¹² Og der er ikke frelse i nogen anden, for der er intet andet navn under himlen givet blandt mennesker, ved hvilket vi kan blive frelst."

¹³ Da de så Peters og Johannes' frimodighed og indså, at de var uuddannede og almindelige mænd, blev de forundrede og genkendte dem som havende været med Jesus. ¹⁴ Men da de så manden, som var blevet helbredt, stå sammen med dem, havde de intet at sige imod. ¹⁵ Så de beordrede dem til at forlade Rådet og drøftede indbyrdes, ¹⁶ sagde: "Hvad skal vi gøre med disse mænd? For det er åbenlyst for alle, der bor i Jerusalem, at et bemærkelsesværdigt mirakel er sket gennem dem, og vi kan ikke benægte det. ¹⁷ Men for at forhindre dette i at sprede sig yderligere blandt folket, lad os advare dem om ikke længere at tale til nogen i dette navn." ¹⁸ Og da de kaldte dem tilbage, befalede de dem ikke at tale eller undervise overhovedet i Jesu navn. ¹⁹ Men Peter og Johannes svarede dem: "Døm selv, om det er ret i Guds øjne at lytte til jer frem for til Gud. ²⁰ For vi kan ikke lade være med at fortælle

Apostlenes Gerninger

alle om, hvad vi har set og hørt.”²¹ Efter yderligere trusler løslod de dem, da de ikke fandt nogen måde at straffe dem på, fordi alle folk priste Gud for det, der var sket.²² For manden, der var blevet helbredt, var over fyrrer år gammel.

²³ Da de blev løsladt, vendte Peter og Johannes tilbage til deres egne og rapporterede alt, hvad ypperstepræsterne og de ældste havde sagt til dem.

²⁴ Da de hørte dette, løftede de deres stemmer sammen til Gud og sagde: ”Suveræne Herre, du skabte himlen og jorden og havet, og alt, hvad der er i dem.”²⁵ Du talte gennem Helligånden ved din tjeners mund, vores fader David:

‘Hvorfor raser nationerne og folkene planlægger forgæves?’²⁶ Jordens konger rejser sig, og herskerne samles mod Herren og mod hans Salvede.’

²⁷ Sandelig, Herodes og Pontius Pilatus, sammen med hedningerne og Israels folk, samledes i denne by for at handle mod din hellige tjener Jesus, som du salvede.²⁸ De udførte, hvad din magt og vilje havde besluttet på forhånd skulle ske.²⁹ Og nu, Herre, tag notits af deres trusler og giv dine tjenere evnen til at tale dit ord med stor frimodighed,³⁰ mens du rækker din hånd ud for at helbrede og udføre tegn og undere gennem din hellige tjener Jesu navn.”³¹ Efter de havde bedt, blev stedet, hvor de var samlet, rystet. De blev alle fyldt med Helligånden og talte Guds ord med frimodighed.

³² Menigheden af troende var af ét hjerte og én sjæl. Ingen hævdede, at nogen af deres ejendele var deres egne, men de delte alt, hvad de havde.³³ Med stor kraft fortsatte apostlene med at vidne om Herrens Jesu opstandelse, og rig nåde var over dem alle.³⁴ Der var ingen nødlidende blandt dem. Fra tid til anden solgte de, der ejede jord eller huse, dem og bragte provenuet³⁵ og lagde det ved apostlenes fødder, og det blev fordelt til enhver, der havde behov.³⁶ Josef, en levit fra Cypren, kendt af apostlene som Barnabas (hvilket oversættes til ”opmuntringens søn”),³⁷ solgte en mark, han ejede, bragte pengene og lagde dem ved apostlenes fødder.

5 En mand ved navn Ananias, sammen med sin hustru Sapphira, solgte en ejendom.² Med fuld viden fra sin hustru beholdt han en del af provenuet for sig selv og bragte en del for at lægge

ved apostlenes fødder.³ Da sagde Peter: ”Ananias, hvorfor har Satan fyldt dit hjerte til at lyve for Helligånden og holde en del af pengene fra jorden tilbage?”⁴ Var det ikke dit, før det blev solgt? Og efter det blev solgt, var det ikke til din rådighed? Hvorfor har du udtænkt denne gerning i dit hjerte? Du har ikke løjet for mennesker, men for Gud.”⁵ Da Ananias hørte disse ord, faldt han om og døde; og stor frygt kom over alle, der hørte om det.⁶ De unge mænd rejste sig, svøbte ham ind og bar ham ud for at blive begravet.

⁷ Omkring tre timer senere kom hans hustru ind, uvidende om, hvad der var sket.⁸ Peter spurgte hende: ”Sig mig, er dette prisen, som du og Ananias fik for jorden?” Hun svarede: ”Ja, det er prisen.”⁹ Peter sagde til hende: ”Hvordan kunne I sammensværges jer for at prøve Herrens Ånd? Se, fødderne på dem, der begravede din mand, er ved døren, og de vil også bære dig ud.”¹⁰ Straks faldt hun om ved hans fødder og døde. De unge mænd kom ind, fandt hende død og bar hende ud for at begrave hende ved siden af sin mand.¹¹ En dyb ærefrygt kom over hele kirken og alle, der hørte om disse begivenheder.

¹² Mange tegn og undere blev udført af apostlene blandt folket, og alle de troende plejede at mødes i Salomons Søjlegang.¹³ Ingen andre turde slutte sig til dem, selvom folket holdt dem i høj agtelse.¹⁴ Ikke desto mindre blev flere troende føjet til Herren, skarer af både mænd og kvinder.¹⁵ Som et resultat bragte folk de syge ud på gaderne og lagde dem på senge og måtter, så i det mindste Peters skygge kunne falde på dem, når han gik forbi.¹⁶ Skarer samlede sig fra byerne omkring Jerusalem, bragte de syge og dem, der blev plaget af urene ånder, og alle blev helbredt.

¹⁷ Da blev ypperstepræsten og alle hans ledsagere, som var medlemmer af saddukæerne, fyldt med misundelse.¹⁸ De arresterede apostlene og satte dem i et offentligt fængsel.¹⁹ Men om natten åbnede en Herrens engel fængselsdørene og førte dem ud.²⁰ ”Gå, stå i templets gårde,” sagde han, ”og del med folket om dette nye liv.”²¹ Ved dag gryk de ind i templets gårde og begyndte at undervise. Da ypperstepræsten og hans ledsagere ankom, kaldte de Sanhedrin sammen—den fulde forsamling af Israels ældste—og sendte til fængslet efter apostlene.²² Men da officererne ankom, fandt de

Apostlenes Gerninger

dem ikke i fængslet, så de vendte tilbage og rapporterede, ²³ "Vi fandt fængslet sikkert låst, med vagterne stående ved dørene; men da vi åbnede dem, fandt vi ingen derinde." ²⁴ Da kaptajnen for tempelvagten og ypperstepræsterne hørte dette, blev de forvirrede og spekulerede på, hvad der kunne komme ud af dette. ²⁵ Så kom nogen og sagde: "Se! De mænd, I satte i fængsel, står i templets gårde og underviser folket."

²⁶ Da gik kaptajnen med sine officerer og bragte apostlene tilbage uden magt, for de frygtede, at folket kunne stene dem. ²⁷ Apostlene blev bragt ind og præsenteret for Sanhedrin for at blive afhørt af ypperstepræsten. ²⁸ "Vi gav jer strenge ordre om ikke at undervise i dette navn," sagde han. "Alligevel har I fyldt Jerusalem med jeres undervisning og har til hensigt at bringe denne mands blod over os." ²⁹ Peter og de andre apostle svarede: "Vi må følge Gud frem for mennesker!" ³⁰ Vore forfædres Gud oprejste Jesus fra de døde, som I dræbte ved at hænge ham på et kors. ³¹ Gud ophøjede ham til sin egen højre hånd som Fyrste og Frelser, for at give Israel omvendelse og syndernes forladelse. ³² Vi vidner om disse sager, ligesom Helligånden gør, som Gud har givet til dem, der adlyder ham."

³³ Da de hørte dette, blev de rasende og ønskede at slå dem ihjel. ³⁴ Men en farisæer ved navn Gamaliel, en lærer i loven, respekteret af hele folket, rejste sig i Sanhedrin og beordrede, at mændene skulle sættes udenfor et stykke tid. ³⁵ Så talte han til Sanhedrin: "Mænd af Israel, overvej nøje, hvad I har til hensigt at gøre med disse mænd. ³⁶ For nogen tid siden opstod Theudas, der hævdede at være noget betydningsfuldt, og omkring fire hundrede mænd sluttede sig til ham. Han blev dræbt, alle hans tilhængere blev spredt, og det hele kom til intet. ³⁷ Efter ham opstod Judas Galilæeren i folketællingens dage og førte en gruppe mennesker i oprør. Også han omkom, og alle hans tilhængere blev spredt. ³⁸ Derfor, i den nuværende situation, råder jeg jer: Lad disse mænd være! Lad dem gå! For hvis deres hensigt eller aktivitet er af menneskelig oprindelse, vil det mislykkes. ³⁹ Men hvis det er fra Gud, vil I ikke kunne stoppe dem; I kan endda finde jer selv kæmpe mod Gud."

⁴⁰ Hans tale overbeviste dem. De kaldte apostlene ind, piskede dem og beordrede dem til ikke at tale i Jesu navn, og derefter løslod de dem. ⁴¹ Apostlene

forlod Sanhedrin, glade for at de var blevet anset værdige til at lide skam for Navnet. ⁴² Dag efter dag, i templets gårde og fra hus til hus, fortsatte de med at undervise og forkynde det gode budskab, at Jesus er Messias.

6 I de dage, da antallet af disciple voksede, opstod der en klage fra de hellenistiske jøder mod de hebraiske jøder, fordi deres enker blev forsømt i den daglige uddeling af mad. ² Så de Tolv kaldte hele gruppen af disciple sammen og sagde: "Det ville ikke være passende for os at forsømme Guds ord for at tjene ved bordene. ³ Derfor, brødre og søstre, vælg syv mænd blandt jer, som har godt omdømme, er fulde af Ånden og visdom, som vi kan udpege til denne opgave. ⁴ Vi vil så dedikere os til bøn og tjenesten med ordet." ⁵ Dette forslag behagede hele forsamlingen. De valgte Stefanus, en mand fuld af tro og Helligånden, sammen med Filip, Prokorus, Nikanor, Timon, Parmenas og Nikolaus, en omvendt fra Antiokia. ⁶ Disse mænd blev bragt for apostlene, som bad og lagde deres hænder på dem.

⁷ Guds ord fortsatte med at sprede sig, og antallet af disciple i Jerusalem voksede meget, og et stort antal præster blev lydige mod troen.

⁸ Stefanus, udrustet med nåde og kraft, udførte betydelige undere og tegn blandt folket. ⁹ Imidlertid opstod der modstand fra medlemmer af Synagogen af de Frigivne, som omfattede kyrenere, alexandrinere og andre fra Kilikien og Asien, som begyndte at diskutere med Stefanus. ¹⁰ Men de kunne ikke modstå den visdom og Ånd, som han talte med. ¹¹ Så overtalte de hemmeligt nogle mænd til at påstå: "Vi har hørt ham tale blasfemiske ord mod Moses og mod Gud." ¹² De ophidsede folket, de ældste og de lovlærde, og de greb Stefanus og bragte ham for Sanhedrinet. ¹³ De opstillede falske vidner, som vidnede: "Denne mand holder aldrig op med at tale imod dette hellige sted og loven. ¹⁴ For vi har hørt ham sige, at denne Jesus fra Nazaret vil ødelægge dette sted og ændre de skikke, Moses har givet os." ¹⁵ Alle, der sad i Sanhedrinet, så intenst på Stefanus, og de så, at hans ansigt var som en engels ansigt.

7 Ypperstepræsten spurgte da Stefanus: "Er disse anklager sande?" ² Stefanus svarede: "Brødre og fædre, hør mig! Herlighedsens Gud viste sig for vores forfader Abraham, mens han var i

Apostlenes Gerninger

Mesopotamien, før han bosatte sig i Haran.³ Og Han befalede ham: 'Forlad dit land og din slægt, og drag til det land, jeg vil vise dig.'⁴ Så forlod Abraham kaldæernes land og bosatte sig i Haran. Efter hans fars død flyttede Gud ham til dette land, hvor I nu bor.⁵ Han gav ham ingen arv her, ikke engang en fodsbred. Alligevel lovede Han at give det til ham som en ejendom, og til hans efterkommere efter ham, selvom han ikke havde noget barn på det tidspunkt.⁶ Gud talte således: 'Dine efterkommere vil være fremmede i et land, der ikke er deres eget, og de vil blive slaver og mishandlet i fire hundrede år.'⁷ Men jeg vil dømme den nation, de tjener som slaver,' sagde Gud, 'og derefter vil de komme ud og tilbede Mig på dette sted.'⁸ Så gav Han ham omskærelsens pagt. Således blev Abraham far til Isak og omskar ham på den ottende dag; og Isak blev far til Jakob, og Jakob til de tolv patriarker.

⁹ "Patriarkerne, af misundelse, solgte Josef til Egypten. Men Gud var med ham,¹⁰ og udfriede ham fra alle hans trængsler, og gav ham nåde og visdom for Faraos, Egyptens konge, som udnævnte ham til hersker over Egypten og hele hans husstand.¹¹ "Så kom der hungersnød over hele Egypten og Kana'an, hvilket forårsagede stor nød, og vores forfædre kunne ikke finde mad.¹² Da Jakob fik at vide, at der var korn i Egypten, sendte han vores forfædre på deres første rejse.¹³ Ved deres andet besøg afslørede Josef sin identitet for sine brødre, og Faraos fik kendskab til Josefs familie.¹⁴ Josef sendte derefter bud efter sin far Jakob og alle sine slægtninge, i alt femoghalvfjerds.¹⁵ Jakob drog ned til Egypten, hvor han og vores forfædre døde.¹⁶ Deres kroppe blev bragt tilbage til Sikem og lagt i den grav, som Abraham havde købt fra Hamors sønner i Sikem for en sum penge.

¹⁷ "Da tiden nærmede sig for Gud til at opfylde sit løfte til Abraham, voksede vores folks befolkning i Egypten meget.¹⁸ Indtil en ny konge opstod over Egypten, som ikke kendte Josef.¹⁹ Denne konge udnyttede vores folk og undertrykte vores forfædre, og tvang dem til at forlade deres spædbørn, så de ikke overlevede.²⁰ "På den tid blev Moses født, og han var et usædvanligt barn. Han blev plejet i sin fars hus i tre måneder.²¹ Da han blev sat udenfor, tog Faraos datter ham og opfostrede ham som sin egen søn.²² Moses blev undervist i al egypternes visdom og var indflydelsesrig i sine ord og

handling.²³ "Da han var fyrré år gammel, kom det i hans hjerte at besøge sine brødre, israelitterne.²⁴ Da han så en af dem blive uretfærdigt behandlet, forsvarede han ham og hævnedes den undertrykte ved at slå egypteren ihjel.²⁵ Han antog, at hans brødre ville forstå, at Gud gav dem befrielse gennem ham, men det gjorde de ikke.²⁶ Næste dag kom han over to israelitter, der sloges, og forsøgte at forlige dem, idet han sagde: 'Mænd, I er brødre; hvorfor gør I hinanden uret?'²⁷ Men den, der skadede sin næste, skubbede ham til side og sagde: 'Hvem har gjort dig til hersker og dommer over os?'²⁸ Planlægger du at dræbe mig, som du gjorde med egypteren i går?'²⁹ Ved denne bemærkning flygtede Moses og blev en fremmed i Midjans land, hvor han blev far til to sønner.

³⁰ "Efter fyrré år viste en engel sig for ham i flammerne af en brændende busk i ørkenen nær Sinajs bjerg.³¹ Da Moses så det, undrede han sig over synet. Da han nærmede sig for at observere nærmere, kom Herrens stemme til ham: ³² 'Jeg er dine forfædres Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud.' Moses skælvede af frygt og turde ikke se.³³ Da befalede Herren ham: 'Fjern dine sandaler, for det sted, hvor du står, er hellig jord.'³⁴ Jeg har virkelig set mit folks undertrykkelse i Egypten, og jeg har hørt deres stønnen. Jeg er kommet ned for at befri dem. Kom nu, jeg vil sende dig tilbage til Egypten.'

³⁵ "Denne Moses, som de afviste, idet de sagde: 'Hvem har gjort dig til hersker og dommer?' er den, Gud sendte som både hersker og befrier, med hjælp fra englen, der viste sig for ham i busken.³⁶ Han førte dem ud, udførte undere og tegn i Egypten, ved Det Røde Hav, og i fyrré år i ørkenen.³⁷ "Dette er den Moses, der sagde til israelitterne: 'Gud vil oprejse for jer en profet som mig fra jeres eget folk.'³⁸ Han var med menigheden i ørkenen, med englen, der talte til ham på Sinajs bjerg, og med vores forfædre; og han modtog levende ord for at give videre til os.³⁹ "Men vores forfædre nægtede at adlyde ham. I stedet afviste de ham og længtes i deres hjertes efter at vende tilbage til Egypten.⁴⁰ De sagde til Aron: 'Lav os guder, der kan gå foran os. Hvad angår denne Moses, der førte os ud af Egypten—vi ved ikke, hvad der er sket med ham!' ⁴¹ På det tidspunkt lavede de en afgud i form af en kalv. De bragte ofre til den og glædede sig over, hvad deres egne hænder havde lavet.⁴² Men Gud vendte sig bort fra dem og gav

Apostlenes Gerninger

dem hen til tilbedelse af solen, månen og stjernerne. Som det er skrevet i profeternes bog:

'Bragte I Mig ofre og gaver i fyrré år i ørkenen, Israels hus? ⁴³ I har taget Molochs tabernakel og jeres gud Rephans stjerne, de afguder I lavede for at tilbede. Derfor vil jeg sende jer i eksil ud over Babylon.'

⁴⁴ "Vores forfædre havde pagtens tabernakel med sig i ørkenen. Det blev lavet, som Gud havde befaleet Moses, i overensstemmelse med det mønster, han havde set. ⁴⁵ Vores forfædre modtog det og bragte det med Josva, da de fortrængte de nationer, Gud drev ud foran dem. Det forblev i landet indtil Davids tid, ⁴⁶ som fandt nåde hos Gud og bad om, at han måtte sørge for en bolig for Jakobs Gud. ⁴⁷ Alligevel var det Salomon, der byggede et hus for Ham. ⁴⁸ Ikke desto mindre bor den Højeste ikke i strukturer lavet af menneskehænder. Som profeten siger:

⁴⁹ 'Himlen er Min trone, og jorden er Min fodskammel. Hvilken slags hus vil I bygge til Mig?' siger Herren. 'Eller hvor vil Mit hvilested være?' ⁵⁰ Er det ikke Min hånd, der har lavet alle disse ting?'

⁵¹ "I stivnakkede folk, uomskårne på hjerte og ører! I modstår altid Helligånden; I er ligesom jeres forfædre. ⁵² Hvilken af profeterne undlod jeres forfædre nogensinde at forfølge? De dræbte dem, der forkyndte den Retfærdiges komme, og nu er I blevet Hans forrædere og mordere— ⁵³ I, som modtog loven givet gennem engle, men ikke har holdt den."

⁵⁴ Da medlemmerne af Sanhedrin hørte dette, blev de rasende og skar tænder mod ham. ⁵⁵ Men Stefanus, fyldt med Helligånden, så op mod himlen og så Guds herlighed, og Jesus stående ved Guds højre hånd. ⁵⁶ "Se," sagde han, "jeg ser himlene åbne sig og Menneskesønnen stå ved Guds højre hånd." ⁵⁷ Ved dette råbte de højt, holdt sig for ørerne og stormede imod ham i enighed. ⁵⁸ De slæbte ham ud af byen og begyndte at stene ham. Imens lagde vidnerne deres klæder ved fødderne af en ung mand ved navn Saulus. ⁵⁹ Mens de stenede Stefanus, råbte han: "Herre Jesus, modtag min ånd!" ⁶⁰ Så faldt han på knæ og råbte: "Herre, hold ikke denne synd imod dem." Da han havde sagt dette, sov han ind.

8 Og Saul samtykkede i hans død. På den dag opstod der en voldsom forfølgelse mod kirken i Jerusalem, og alle undtagen apostlene blev spredt ud over Judæas og Samarias egne. ² Trofaste mænd begravede Stefanus og sørgede dybt over ham. ³ Men Saul hærgede kirken, gik ind i hus efter hus og hørte mænd og kvinder bort og satte dem i fængsel.

⁴ Derfor gik de, der var blevet spredt, omkring og prædikede ordet. ⁵ Filip gik ned til en by i Samaria og begyndte at forkynde Kristus for dem. ⁶ Folkeskarerne gav nøje agt på, hvad Filip sagde, da de hørte ham og så de tegn, han udførte. ⁷ For mange, der havde urene ånder, skreg højt og kom ud af dem; og mange, der var lamme eller halte, blev helbredt. ⁸ Så som et resultat var der stor glæde i den by.

⁹ Nu var der en mand ved navn Simon, som tidligere havde praktiseret trolddom i byen og forbløffet folket i Samaria, idet han hævdede, at han var noget stort. ¹⁰ Alle folkene, fra de mindste til de største, gav agt på ham og sagde: "Denne mand er Guds store kraft." ¹¹ De fulgte ham, fordi han i lang tid havde forbløffet dem med sin magi. ¹² Men da de troede Filip, mens han prædikede det gode budskab om Guds rige og Jesu Kristi navn, blev de døbt, både mænd og kvinder. ¹³ Selv Simon troede, og efter at være blevet døbt fortsatte han med Filip. Han var forbløffet, da han så de tegn og store mirakler.

¹⁴ Da apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds ord, sendte de Peter og Johannes til dem. ¹⁵ Da de ankom, bad de for dem, at de måtte modtage Helligånden. ¹⁶ For Helligånden var endnu ikke faldet på nogen af dem; de var kun blevet døbt i Herren Jesu navn. ¹⁷ Så lagde Peter og Johannes hænderne på dem, og de modtog Helligånden. ¹⁸ Da Simon så, at Ånden blev givet ved apostlenes håndspåbyggelse, tilbød han dem penge, ¹⁹ og sagde: "Giv mig også denne myndighed, så at enhver, som jeg lægger hænderne på, må modtage Helligånden." ²⁰ Men Peter sagde til ham: "Måtte dine penge gå til grunde sammen med dig, fordi du troede, at du kunne erhverve Guds gave med penge! ²¹ Du har ingen del i denne tjeneste, for dit hjerte er ikke ret for Gud. ²² Derfor, omvend dig fra denne ondskab og bed til Herren, at, hvis muligt, dit hjertes hensigt må blive tilgivet. ²³ For jeg ser, at du er fyldt med bitterhed og holdes fanget af synd." ²⁴ Simon

Apostlenes Gerninger

svarede: "Bed til Herren for mig, så intet af det, I har sagt, må ske med mig."

²⁵ Efter at de havde vidnet og talt Herrens ord, vendte de tilbage til Jerusalem og prædikede evangeliet i mange samaritanske landsbyer.

²⁶ En Herrens engel talte til Filip og sagde: "Stå op og gå sydpå til vejen, der går ned fra Jerusalem til Gaza." (Dette er en ørkenvej.) ²⁷ Så han rejste sig og gik. Der var en etiopisk hofmand, en embedsmand hos Kandake, etiopiernes dronning, som havde ansvaret for hele hendes skatkammer. Han var kommet til Jerusalem for at tilbede, ²⁸ og var på vej tilbage, siddende i sin vogn og læsende profeten Esajas. ²⁹ Ånden sagde til Filip: "Gå hen og slut dig til denne vogn." ³⁰ Filip løb hen og hørte ham læse profeten Esajas, og spurgte: "Forstår du det, du læser?" ³¹ Han svarede: "Hvordan kan jeg, medmindre nogen vejleder mig?" Og han inviterede Filip til at komme op og sidde med ham. ³² Nu var det skriftsted, han læste, dette:

"Han blev ført som et får til slagtning, og som et lam, der er stumt for sin klippe, så åbner han ikke sin mund. ³³ I hans ydmygelse blev retfærdighed nægtet ham. Hvem kan tale om hans efterkommere? For hans liv blev taget fra jorden."

³⁴ Hofmanden spurgte Filip: "Fortæl mig venligst, om hvem siger profeten dette? Om sig selv eller om en anden?" ³⁵ Så begyndte Filip at tale, og med udgangspunkt i dette skriftsted delte han budskabet om Jesus med ham. ³⁶ Mens de rejste langs vejen, kom de til noget vand, og hofmanden sagde: "Se, her er vand. Hvad forhindrer mig i at blive døbt?" ³⁷ [Denne vers er traditionelt inkluderet i nogle manuskripter: "Filip sagde: 'Hvis du tror af hele dit hjerte, kan du.' Og han svarede: 'Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn.'"] ³⁸ Og han befalede vognen at standse. Både Filip og hofmanden gik ned i vandet, og Filip døbte ham. ³⁹ Da de kom op af vandet, tog Herrens Ånd Filip bort, og hofmanden så ham ikke mere, men fortsatte sin rejse med glæde. ⁴⁰ Filip befandt sig imidlertid i Azotus, og mens han gik igennem, prædikede han evangeliet i alle byerne, indtil han nåede Cæsarea.

9 Saul, der stadig truede og myrdede Herrens disciple, gik til ypperstepræsten, ² og bad om breve til synagogerne i Damaskus, så han, hvis han fandt nogen, der tilhørte Vejen, både mænd og

kvinder, kunne føre dem bundne til Jerusalem. ³ Mens han rejste og nærmede sig Damaskus, strålede pludselig et lys fra himlen omkring ham. ⁴ Han faldt til jorden og hørte en stemme, der sagde til ham: "Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?" ⁵ Han spurgte: "Hvem er du, Herre?" og Han svarede: "Jeg er Jesus, som du forfølger. ⁶ Rejs dig og gå ind i byen, og der vil du få at vide, hvad du skal gøre." ⁷ Mændene, der rejste med Saul, stod målløse, da de hørte stemmen, men så ingen. ⁸ Saul rejste sig fra jorden, men selvom hans øjne var åbne, kunne han intet se. Så de førte ham ved hånden ind i Damaskus. ⁹ I tre dage forblev han blind og spiste eller drak ikke.

¹⁰ I Damaskus var der en disciple ved navn Ananias. Herren talte til ham i et syn: "Ananias." Han svarede: "Her er jeg, Herre." ¹¹ Herren sagde til ham: "Gå til den gade, der kaldes Den Rette, og spørg i Judas' hus efter en mand fra Tarsus ved navn Saul, for han beder. ¹² Han har i et syn set en mand ved navn Ananias komme ind og lægge hænderne på ham for at give ham synet tilbage." ¹³ Ananias svarede: "Herre, jeg har hørt fra mange om denne mand, hvor meget ondt han har gjort mod dine hellige i Jerusalem. ¹⁴ Og han er kommet hertil med myndighed fra ypperstepræsterne for at fange alle, der påkalder dit navn." ¹⁵ Men Herren sagde til ham: "Gå, for han er et udvalgt redskab for mig til at bringe mit navn til hedningerne, til konger og til Israels folk; ¹⁶ Jeg vil vise ham, hvor meget han skal lide for mit navns skyld."

¹⁷ Så Ananias gik og trådte ind i huset, og lagde hænderne på ham og sagde: "Broder Saul, Herren Jesus, som viste sig for dig på vejen, du rejste, har sendt mig, så du kan få synet igen og blive fyldt med Helligånden." ¹⁸ Straks faldt noget som skæl fra hans øjne, og han fik synet igen. Han rejste sig og blev døbt, ¹⁹ og efter at have taget mad, blev han styrket. Saul tilbragte flere dage med disciplene i Damaskus. ²⁰ Uden tøven begyndte han at forkynde Jesus i synagogerne og erklærede: "Han er Guds Søn."

²¹ Alle, der hørte ham, var forbløffede og sagde: "Er dette ikke den mand, der forårsagede ødelæggelse i Jerusalem blandt dem, der påkaldte dette navn, og er kommet hertil for at føre dem bundne til ypperstepræsterne?" ²² Men Saul blev mere magtfuld og bragte jøderne, der boede i Damaskus, i forvirring ved at bevise, at Jesus er Messias.

Apostlenes Gerninger

²³ Efter mange dage var gået, planlagde jøderne at dræbe ham, ²⁴ men deres plan blev kendt af Saul. De holdt vagt ved byens porte dag og nat for at dræbe ham. ²⁵ Men hans tilhængere tog ham om natten og lod ham glide ned gennem en åbning i muren og sænkede ham i en kurv.

²⁶ Da han ankom til Jerusalem, forsøgte han at slutte sig til disciplene, men de var alle bange for ham og troede ikke, at han var en discipel. ²⁷ Men Barnabas tog ham og bragte ham til apostlene. Han fortalte dem, hvordan Saul havde set Herren på vejen, og at Han havde talt til ham, og hvordan han havde prædiket frimodigt i Damaskus i Jesu navn. ²⁸ Så Saul blev hos dem og bevægede sig frit i Jerusalem, hvor han talte frimodigt i Herrens navn. ²⁹ Han samtalede og debatterede med de hellenistiske jøder, men de forsøgte at dræbe ham. ³⁰ Da de troende hørte dette, tog de ham ned til Cæsarea og sendte ham til Tarsus.

³¹ Så nød kirken i hele Judæa, Galilæa og Samaria en tid med fred og blev styrket. Levende i ærefrygt for Herren og opmuntret af Helligånden voksede den i antal.

³² Mens Peter rejste gennem området, kom han ned for at besøge de hellige, der boede i Lydda. ³³ Der fandt han en mand ved navn Æneas, som havde ligget i sengen i otte år, da han var lammet. ³⁴ "Æneas," sagde Peter til ham, "Jesus Kristus helbreder dig. Rejs dig og red din seng." Straks rejste han sig. ³⁵ Folkene i Lydda og Sharon så ham og vendte sig til Herren.

³⁶ I Joppe var der en discipel ved navn Tabitha (som på græsk er Dorcas); hun gjorde altid godt og hjalp de fattige. ³⁷ Omkring den tid blev hun syg og døde, og hendes krop blev vasket og lagt i et værelse ovenpå. ³⁸ Da Lydda var nær Joppe, sendte disciplene, efter at have hørt, at Peter var der, to mænd til ham og bad ham: "Kom straks." ³⁹ Peter gik med dem, og da han ankom, blev han ført op til værelset. Alle enkerne stod omkring ham, grædende og viste ham de kjortler og klæder, Dorcas havde lavet, mens hun var hos dem. ⁴⁰ Peter sendte dem alle ud af værelset, knælede derefter ned og bad. Vendt mod kroppen sagde han: "Tabitha, stå op." Hun åbnede sine øjne, og da hun så Peter, satte hun sig op. ⁴¹ Han tog hende ved hånden og hjalp hende op. Så kaldte han de hellige og enkerne og

præsenterede hende levende. ⁴² Dette blev kendt i hele Joppe, og mange kom til at tro på Herren. ⁴³ Peter blev i Joppe i mange dage hos en garver ved navn Simon.

10 I Cæsarea var der en mand ved navn Cornelius, en centurion af det, der blev kendt som den Italienske Regiment. ² Han var en from mand, som sammen med hele sit hus frygtede Gud. Han gav generøst til det jødiske folk og bad regelmæssigt til Gud. ³ Omkring klokken tre om eftermiddagen så han tydeligt i et syn en Guds engel, som kom til ham og sagde: "Cornelius!" ⁴ Cornelius så intenst på ham og blev fyldt med frygt. "Hvad er det, Herre?" spurgte han. Englen sagde: "Dine bønner og gaver til de fattige er steget op som et mindeoffer for Gud. ⁵ Send nu mænd til Joppe for at hente en mand ved navn Simon, som også kaldes Peter. ⁶ Han bor hos Simon garveren, hvis hus ligger ved havet." ⁷ Da englen, der talte til ham, var gået, tilkaldte han to af sine tjenere og en from soldat blandt sine tjenere. ⁸ Efter at have givet dem alle de nødvendige detaljer, sendte han dem til Joppe.

⁹ Den følgende dag, mens de var på deres rejse og nærmede sig byen, gik Peter op på taget omkring middagstid for at bede. ¹⁰ Han følte sig sulten og ønskede noget at spise, og mens måltidet blev tilberedt, faldt han i trance. ¹¹ Han så himlene åbne sig og noget, der lignede et stort lagen, blive sænket ned til jorden ved dets fire hjørner. ¹² I det var der alle slags firbenede dyr samt krybdyr og fugle. ¹³ Så sagde en stemme til ham: "Rejs dig, Peter; slagt og spis." ¹⁴ Men Peter svarede: "På ingen måde, Herre! Jeg har aldrig spist noget urent eller vanhelligt." ¹⁵ Stemmen talte til ham igen: "Hvad Gud har renset, må du ikke kalde urent." ¹⁶ Dette skete tre gange, og straks blev lagenet taget tilbage til himlen.

¹⁷ Mens Peter undrede sig over betydningen af synet, fandt de mænd, der var sendt af Cornelius, Simons hus og stod ved porten. ¹⁸ De råbte og spurgte, om Simon, som også var kendt som Peter, boede der. ¹⁹ Mens Peter stadig reflekterede over synet, sagde Ånden til ham: "Se, tre mænd leder efter dig. ²⁰ Rejs dig, gå ned, og følg dem uden tøven, for jeg har sendt dem."

²¹ Peter gik ned til mændene og sagde: "Jeg er den, I søger. Hvad er grunden til jeres besøg?" ²² De svarede: "Cornelius, en centurion, en retfærdig og

Apostlenes Gerninger

gudfrygtig mand, vel omtalt af hele den jødiske nation, blev instrueret af en hellig engel til at tilkalde dig til sit hus for at høre, hvad du har at sige." ²³ Så Peter inviterede dem ind og gav dem logi. Den næste dag gjorde han sig klar og gik med dem, ledsaget af nogle af de troende fra Joppe.

²⁴ Den følgende dag ankom han til Cæsarea. Cornelius ventede deres ankomst og havde samlet sine slægtninge og nære venner. ²⁵ Da Peter trådte ind, mødte Cornelius ham og faldt ned for hans fødder i ærbødighed. ²⁶ Men Peter hjalp ham op og sagde: "Rejs dig. Jeg er blot et menneske selv." ²⁷ Mens han talte med ham, gik Peter ind og fandt en stor forsamling af mennesker. ²⁸ Han sagde til dem: "I er klar over, at det er imod vores lov for en jøde at omgås eller besøge en hedning. Men Gud har vist mig, at jeg ikke skal kalde nogen uren eller vanhellig. ²⁹ Så da jeg blev sendt efter, kom jeg uden at rejse nogen indvendinger. Må jeg spørge, hvad grunden er til, at I sendte efter mig?"

³⁰ Cornelius svarede: "For fire dage siden, på denne samme time, bad jeg i mit hus ved den niende time, og pludselig stod en mand i skinnende klæder foran mig ³¹ og sagde: 'Cornelius, din bøn er blevet hørt, og dine gaver til de fattige er blevet husket for Gud. ³² Send til Joppe efter Simon, som også kaldes Peter. Han bor i huset hos Simon garveren, ved havet.' ³³ Så jeg sendte straks efter dig, og du har været venlig nok til at komme. Nu er vi alle her i Guds nærvær for at lytte til alt, hvad Herren har befalet dig at fortælle os."

³⁴ Så begyndte Peter at tale: "Jeg forstår nu virkelig, at Gud ikke gør forskel på nogen ³⁵ men tager imod fra hver nation den, der frygter Ham og gør, hvad der er ret. ³⁶ I er klar over det budskab, Gud sendte til Israels folk, hvor Han forkyndte de gode nyheder om fred gennem Jesus Kristus, som er alles Herre. ³⁷ I ved, hvad der er sket i hele Judæa, begyndende i Galilæa efter den dåb, Johannes prædikede— ³⁸ hvordan Gud salvede Jesus fra Nazaret med Helligånden og kraft, og hvordan Han gik omkring og gjorde godt og helbredte alle, der var undertrykt af djævelen, fordi Gud var med Ham. ³⁹ Vi er vidner til alt, hvad Han gjorde i jødernes land og i Jerusalem. De dræbte Ham ved at hænge Ham på et kors, ⁴⁰ men Gud oprejste Ham fra de døde på den tredje dag og lod Ham blive set, ⁴¹ ikke af hele folket, men af vidner, som Gud allerede havde udvalgt—af os,

der spiste og drak med Ham efter Han opstod fra de døde. ⁴² Han befalede os at prædike for folket og vidne om, at Han er den, som Gud har udpeget til dommer over levende og døde. ⁴³ Alle profeterne vidner om Ham: de vidner, så alle, der har tro på Ham, modtager syndernes forladelse gennem Hans navn."

⁴⁴ Mens Peter stadig talte disse ord, kom Helligånden over alle, der lyttede til budskabet. ⁴⁵ De jødiske troende, der var kommet med Peter, blev forbløffede over, at Helligåndens gave var blevet udgydt selv over hedningerne. ⁴⁶ De hørte dem tale på forskellige sprog og prise Gud. Så sagde Peter, ⁴⁷ "Kan nogen forhindre disse mennesker i at blive døbt med vand? De har modtaget Helligånden ligesom vi har." ⁴⁸ Så han beordrede, at de skulle døbes i Jesu Kristi navn. Derefter bad de Peter om at blive hos dem i nogle dage.

11 Apostlene og brødrene og søstre i hele Judæa hørte, at hedningerne også havde modtaget Guds ord. ² Da Peter kom op til Jerusalem, tog de jødiske troende spørgsmål op med ham, ³ og sagde: "Du gik ind i uomskårne mænds hus og spiste med dem." ⁴ Peter begyndte og forklarede alt for dem i en ordnet rækkefølge: ⁵ "Jeg var i byen Joppe og bad, og i en trance så jeg et syn: noget som et stort lagen blev sænket ned fra himlen ved de fire hjørner, og det kom ned til, hvor jeg var. ⁶ Jeg kiggede ind i det og så firbenede dyr på jorden, vilde dyr, krybdyr og himlens fugle. ⁷ Så hørte jeg en stemme, der sagde til mig: 'Rejs dig, Peter; tilbered og spis.' ⁸ Men jeg sagde: 'Bestemt ikke, Herre! Intet urent eller vanhelligt har nogensinde kommet ind i min mund.' ⁹ Stemmen talte fra himlen igen: 'Anse ikke noget for urent, som Gud har gjort rent.' ¹⁰ Dette skete tre gange, og så blev det hele taget op til himlen igen. ¹¹ Lige da ankom tre mænd, som var sendt til mig fra Cæsarea, til huset, hvor vi opholdt os. ¹² Ånden sagde til mig, at jeg skulle gå med dem uden tøven. Disse seks brødre gik også med mig, og vi gik ind i mandens hus. ¹³ Han fortalte os, hvordan han havde set en engel i sit hus, der sagde: 'Send bud til Joppe efter Simon, som kaldes Peter. ¹⁴ Han vil bringe dig et budskab, hvorigennem du og hele dit hus vil finde frelse.' ¹⁵ Da jeg begyndte at tale, kom Helligånden over dem, ligesom Han var kommet over os i begyndelsen. ¹⁶ Så huskede jeg, hvad Herren havde

Apostlenes Gerninger

sagt: 'Johannes brugte vand til dåb, men I vil blive døbt med Helligånden.' ¹⁷ Så hvis Gud gav dem den samme gave, som Han gav os, der troede på Herren Jesus Kristus, hvem var jeg da til at tro, at jeg kunne modsætte mig Gud?" ¹⁸ Da de hørte dette, blev de stille og priste Gud og sagde: "Så har Gud også givet hedningerne omvendelse, der fører til liv."

¹⁹ De, der var blevet spredt på grund af den forfølgelse, der opstod i forbindelse med Stefanus, rejste så langt som til Fønikien, Cypern og Antiokia og spredte ordet kun blandt jøder. ²⁰ Men nogle af dem, mænd fra Cypern og Kyrene, gik til Antiokia og begyndte også at tale til grækerne og forkynde det gode budskab om Herren Jesus. ²¹ Herrens vejledning var med dem, og et stort antal mennesker troede og vendte sig til Herren. ²² Dette nåede menigheden i Jerusalem, og de sendte Barnabas til Antiokia. ²³ Da han ankom og så Guds nåde, blev han glad og opmuntrede dem alle til at forblive tro mod Herren af hele deres hjerte. ²⁴ Han var en god mand, fuld af Helligånden og tro, og et betydeligt antal mennesker blev føjet til Herren. ²⁵ Barnabas rejste derefter til Tarsus for at finde Saul, ²⁶ og da han fandt ham, bragte han ham til Antiokia. I et helt år mødtes Barnabas og Saul med menigheden og underviste et stort antal mennesker. Disciplene blev først kaldt kristne i Antiokia.

²⁷ På dette tidspunkt kom nogle profeter fra Jerusalem til Antiokia. ²⁸ En af dem, ved navn Agabus, rejste sig og forudsagde gennem Ånden, at en alvorlig hungersnød ville brede sig over hele den romerske verden. Dette skete under Claudius' regeringstid. ²⁹ Disciplene besluttede, hver efter deres evne, at yde hjælp til brødrene og søstre, der boede i Judæa. ³⁰ Det gjorde de, og sendte deres gave til de ældste ved Barnabas' og Sauls hænder.

12 Omkring denne tid lagde kong Herodes hånd på nogle medlemmer af kirken med hensigt at skade dem. ² Han lod Jakob, Johannes' bror, henrette med sværd. ³ Da han så, at dette behagede jøderne, fortsatte han med at arrestere Peter også. Dette skete under de usyrede brøds fest. ⁴ Efter at have arresteret ham, satte han ham i fængsel og tildelte ham til at blive bevogtet af fire grupper soldater. Herodes planlagde at føre ham frem til offentlig rettergang efter påsken. ⁵ Peter blev

holdt i fængsel, men kirken bad inderligt til Gud for ham.

⁶ Natten før Herodes skulle føre ham til rettergang, sov Peter mellem to soldater, bundet med to kæder, mens vagter stod ved indgangen. ⁷ Pludselig viste en Herrens engel sig, og et lys skinnede i cellen. Han slog Peter på siden og vækkede ham og sagde: "Rejs dig hurtigt." Kæderne faldt af Peters håndled. ⁸ Englen instruerede ham: "Tag dit bælte og dine sandaler på." Peter gjorde det. Så sagde han: "Svøb din kappe om dig og følg mig." ⁹ Peter fulgte ham ud af fængslet, men han indså ikke, at det, der skete, var virkeligt; han troede, han så et syn. ¹⁰ De passerede den første og anden vagt og kom til jernporten, der førte til byen, som åbnede af sig selv. De gik igennem den og gik langs en gade, og pludselig forlod englen ham.

¹¹ Peter kom til sig selv og sagde: "Nu er jeg sikker på, at Herren har sendt sin engel og reddet mig fra Herodes' greb og fra alt, hvad det jødiske folk forventede." ¹² Da han indså dette, gik han til huset tilhørende Maria, mor til Johannes, også kaldet Markus, hvor mange mennesker var samlet og bad. ¹³ Peter bankede på den ydre indgang, og en tjenestepige ved navn Rhoda kom for at svare. ¹⁴ Da hun genkendte Peters stemme, blev hun så overvældet af glæde, at hun løb tilbage uden at åbne og udbrød: "Peter står ved døren!" ¹⁵ De sagde til hende: "Du er ude af dit sind." Men hun blev ved med at insistere på, at det var sandt. De sagde: "Det må være hans engel." ¹⁶ Peter blev ved med at banke, og da de åbnede døren og så ham, blev de forbløffede. ¹⁷ Peter gjorde tegn med hånden for dem om at være stille og forklarede, hvordan Herren havde bragt ham ud af fængslet. "Fortæl dette til Jakob og brødrene," sagde han, og så forlod han dem for at tage til et andet sted.

¹⁸ Om morgenen var der ikke lidt røre blandt soldaterne om, hvad der var blevet af Peter. ¹⁹ Da Herodes havde ledt efter ham og ikke fandt ham, forhørte han vagterne og beordrede deres henrettelse. Derefter gik han ned fra Judæa til Cæsarea og blev der.

²⁰ Han var i konflikt med folket i Tyrus og Sidon. De kom til ham i enighed, og efter at have sikret sig støtte fra Blastus, kongens kammerherre, søgte de fred, fordi deres område var afhængigt af kongens

Apostlenes Gerninger

land for fødevarer. ²¹ På den fastsatte dag, iført sine kongelige klæder, satte Herodes sig på sin trone og holdt en offentlig tale. ²² Folket råbte: "Dette er en guds stemme, ikke et menneskes." ²³ Straks, fordi Herodes ikke gav Gud æren, slog en Herrens engel ham ned, og han blev ædt af orme og døde.

²⁴ Alligevel fortsatte Guds budskab med at vokse og sprede sig. ²⁵ Barnabas og Saul vendte tilbage fra Jerusalem, da de havde fuldført deres mission, og tog Johannes med, som også blev kaldt Markus.

13 I menigheden i Antiokia var der profeter og lærere: Barnabas, Simeon, som blev kaldt Niger, Lucius fra Kyrene, Manaen (som var opdraget sammen med Herodes tetrarken), og Saulus. ² Mens de tilbad og fastede, tjente Herren, talte Helligånden: "Udskil Barnabas og Saulus for mig, de skal udføre det arbejde, som jeg har kaldet dem til." ³ Efter at de havde fastet og bedt, lagde de hænderne på dem og sendte dem af sted.

⁴ Så, sendt af Helligånden, gik de ned til Seleukia og sejlede derfra til Cypern. ⁵ Da de ankom til Salamis, forkyndte de Guds ord i jødernes synagoger. Johannes var med dem som deres hjælper. ⁶ De rejste gennem hele øen, indtil de nåede Pafos. Der mødte de en jødisk troldmand og falsk profet ved navn Bar-Jesus, ⁷ som var hos statholderen, Sergius Paulus, en intelligent mand. Statholderen tilkaldte Barnabas og Saulus, fordi han ønskede at høre Guds ord. ⁸ Men Elymas troldmanden (for det er oversættelsen af hans navn) modsatte sig dem og forsøgte at vende statholderen bort fra troen. ⁹ Da så Saulus, også kendt som Paulus, fyldt med Helligånden, intenst på ham ¹⁰ og sagde: "Du er fuld af svig og bedrag, en djævelens søn, en fjende af al retfærdighed. Vil du ikke holde op med at forvride Herrens lige veje?" ¹¹ Nu er Herrens hånd over dig, og du vil blive blind, ude af stand til at se solen for en tid." Straks faldt der tåge og mørke over ham, og han gik omkring og søgte nogen til at lede ham ved hånden. ¹² Da statholderen så, hvad der var sket, troede han, forundret over Herrens lære.

¹³ Paulus og hans ledsagere sejlede fra Pafos og kom til Perga i Pamfylia, hvor Johannes forlod dem for at vende tilbage til Jerusalem. ¹⁴ Fra Perga fortsatte de til Pisidisk Antiokia. På sabbatten gik de ind i synagogen og satte sig. ¹⁵ Efter oplæsningen fra Loven og Profeterne sendte synagogens ledere

bud til dem og sagde: "Brødre, hvis I har et opmuntrende ord til folket, så tal." ¹⁶ Paulus rejste sig, gav tegn med hånden og sagde: "Israels mænd og I, som frygter Gud, lyt: ¹⁷ Israels folks Gud valgte vores forfædre og gjorde folket velstående under deres ophold i Egypten, og med en løftet arm førte Han dem ud derfra. ¹⁸ I omkring fyrre år sørgede Han for dem i ørkenen. ¹⁹ Han styrtede syv nationer i Kana'an og gav deres land til sit folk som en arv. ²⁰ Alt dette tog omkring 450 år. Derefter gav Han dem dommere indtil profeten Samuels tid. ²¹ Så bad folket om en konge, og Gud gav dem Saul, søn af Kish, en mand af Benjamins stamme, som regerede i fyrre år. ²² Efter at have fjernet ham, rejste Han David op til at være deres konge. Gud vidnede om ham: 'Jeg har fundet David, søn af Isaj, en mand efter Mit eget hjerte; han vil gøre alt, hvad jeg ønsker ham at gøre.' ²³ Fra Davids efterkommere bragte Gud Jesus frem som Frelser for Israel, som Han havde lovet. ²⁴ Før Jesu komme prædikede Johannes en omvendelsesdåb for hele Israels folk. ²⁵ Da Johannes fuldførte sit arbejde, sagde han: 'Hvem tror I, jeg er? Jeg er ikke Ham. Men der kommer en efter mig, hvis sandaler jeg ikke er værdig til at binde op.'

²⁶ "Brødre, børn af Abrahams familie, og I Gudfrygtige hedninger, det er til os, at dette frelsens budskab er blevet sendt. ²⁷ Folkene i Jerusalem og deres ledere genkendte ikke Jesus, men ved at dømme Ham opfyldte de profeternes ord, som læses hver sabbat. ²⁸ Selvom de ikke fandt nogen grund til en dødsdom, bad de Pilatus om at få Ham henrettet. ²⁹ Da de havde fuldført alt, hvad der var skrevet om Ham, tog de Ham ned fra korset og lagde Ham i en grav. ³⁰ Men Gud oprejste Ham fra de døde ³¹ og i mange dage viste Han sig for dem, der havde fulgt Ham fra Galilæa til Jerusalem. De er nu Hans vidner for vores folk. ³² "Vi bringer jer det gode budskab: Hvad Gud lovede vores forfædre ³³ har Han opfyldt for os, deres børn, ved at oprejse Jesus. Som det er skrevet i den anden Salme:

'Du er Min Søn; i dag har jeg født dig.'

³⁴ Gud oprejste Ham fra de døde og sikrede, at Han aldrig ville blive udsat for forfald. Som Gud har sagt,

'Jeg vil give dig de hellige og sikre velsignelser, der blev lovet David.'

³⁵ Så det er også sagt et andet sted:

Apostlenes Gerninger

'Du vil ikke tillade Din Hellige at se forfald.'

³⁶ "Da David havde tjent Guds formål i sin egen generation, døde han; han blev begravet med sine forfædre, og hans krop så forfald. ³⁷ Men den, som Gud oprejste fra de døde, oplevede ikke forfald. ³⁸ "Derfor, mine venner, lad det være kendt for jer, at gennem Jesus forkyndes syndernes forladelse for jer. ³⁹ Gennem Ham bliver alle, der tror, befriet fra enhver synd, en retfærdiggørelse, som I ikke kunne opnå under Moses' lov. ⁴⁰ Vær forsigtige, så det, profeterne har sagt, ikke sker for jer:

⁴¹ 'Se, I spottere, se i undren og forsvind, for jeg vil gøre noget i jeres dage som I aldrig ville tro, selv hvis nogen fortalte jer det.'"

⁴² Da Paulus og Barnabas forlod synagogen, inviterede folket dem til at tale mere om disse ting den følgende sabbat. ⁴³ Da menigheden blev opløst, fulgte mange af jøderne og de fromme konvertitter til jødedommen Paulus og Barnabas, som talte med dem og opfordrede dem til at fortsætte i Guds nåde.

⁴⁴ Den følgende sabbat samledes næsten hele byen for at høre Herrens ord. ⁴⁵ Da de jødiske ledere så skarerne, blev de fyldt med jalousi. De begyndte at modsige det, Paulus sagde, og talte nedsættende imod ham. ⁴⁶ Da talte Paulus og Barnabas frimodigt: "Det var nødvendigt at tale Guds ord til jer først. Da I afviser det og ikke anser jer selv for værdige til evigt liv, vender vi os nu til hedningerne. ⁴⁷ For Herren har instrueret os:

'Jeg har gjort dig til et lys for hedningerne, for at du skal bringe frelse til jordens ender.'"

⁴⁸ Da hedningerne hørte dette, blev de glade og ærede Herrens ord; og alle, der var bestemt til evigt liv, troede. ⁴⁹ Herrens budskab spredte sig over hele regionen. ⁵⁰ Men de jødiske ledere ophidsede de fromme kvinder af høj rang og byens ledende mænd. De opildnede til forfølgelse mod Paulus og Barnabas og udviste dem fra deres område. ⁵¹ Så rystede de støvet af deres fødder som et vidnesbyrd imod dem og gik videre til Ikonium. ⁵² Og disciplene blev fyldt med glæde og Helligåndens nærvær.

14

I Ikonium gik Paulus og Barnabas sammen ind i den jødiske synagoge og talte på en sådan måde, at et stort antal både jøder og grækere kom til tro. ² Men de jøder, der ikke blev overbevist, ophidsede hedningerne og forgiftede

deres sind mod brødrene. ³ Derfor tilbragte Paulus og Barnabas en betydelig tid der, talte frimodigt i tillid til Herren, som bekræftede budskabet om sin nåde ved at tillade tegn og undere at blive udført gennem dem. ⁴ Byens folk var delte; nogle holdt med jøderne, mens andre holdt med apostlene. ⁵ Da der blev lagt en plan af både hedninger og jøder, sammen med deres ledere, om at mishandle og stene dem, ⁶ fik de det at vide og flygtede til byerne i Lykaonien, Lystra og Derbe, og det omkringliggende område. ⁷ Der fortsatte de med at forkynde evangeliet.

⁸ I Lystra var der en mand, der sad, som var lam. Han havde været handicappet fra fødslen og havde aldrig gået. ⁹ Denne mand lyttede til Paulus, mens han talte. Paulus så fast på ham og så, at han havde tro til at blive helbredt, ¹⁰ og råbte med høj stemme: "Stå oprejst på dine fødder!" Da sprang manden op og begyndte at gå. ¹¹ Da mængden så, hvad Paulus havde gjort, hævdede de deres stemmer og sagde på lykaonisk: "Guderne er kommet ned til os i menneskelig skikkelse!" ¹² De begyndte at kalde Barnabas for Zeus og Paulus for Hermes, da han var den ledende taler. ¹³ Præsten for Zeus, hvis tempel lå lige uden for byen, bragte tyre og kranse til portene og havde til hensigt at ofre sammen med mængden.

¹⁴ Da apostlene Barnabas og Paulus hørte dette, rev de deres tøj itu og styrtede ud i mængden, råbende, ¹⁵ "Mænd, hvorfor gør I disse ting? Vi er også mennesker, af samme natur som jer, og vi bringer jer det gode budskab, at I skal vende jer fra disse værdiløse ting til den levende Gud, som skabte himlen, jorden, havet og alt, hvad der er i dem. ¹⁶ I tidligere generationer lod han alle nationer gå deres egne veje. ¹⁷ Alligevel efterlod han sig ikke uden vidnesbyrd, idet han gjorde godt og gav jer regn fra himlen og frugtbare årstider, fyldte jeres hjerter med mad og glæde." ¹⁸ Selv med disse ord havde de svært ved at forhindre mængden i at ofre til dem.

¹⁹ Så kom nogle jøder fra Antiokia og Ikonium, og efter at have overtalt mængden, stenede de Paulus og slæbte ham ud af byen, idet de troede, han var død. ²⁰ Men mens disciplene samledes omkring ham, rejste han sig op og gik tilbage ind i byen. Næste dag tog han af sted med Barnabas til Derbe.

Apostlenes Gerninger

²¹ Efter at de havde prædiket evangeliet i den by og vundet et betydeligt antal disciple, vendte de tilbage til Lystra, Ikonium og Antiokia, ²² styrkede disciplene og opmuntrede dem til at forblive faste i troen, idet de sagde: "Vi må udholde mange trængsler for at komme ind i Guds rige." ²³ Paulus og Barnabas udnævnte ældste for dem i hver menighed, og med bøn og faste overgav de dem til Herren, som de havde troet på.

²⁴ De rejste gennem Pisidien og kom ind i Pamfyliden.

²⁵ Efter at have forkyndt ordet i Perge, gik de ned til Attalia. ²⁶ Derfra vendte de tilbage ad søvejen til Antiokia, hvor de var blevet betroet til Guds nåde for det arbejde, de havde fuldført. ²⁷ Ved deres ankomst samlede de menigheden og rapporterede alt, hvad Gud havde gjort gennem dem, og hvordan han havde åbnet en dør af tro for hedningerne. ²⁸ Og de tilbragte en betydelig tid der med disciplene.

15 Nogle personer kom ned fra Judæa til Antiokia og begyndte at instruere de troende: "Hvis I ikke bliver omskåret efter den skik, Moses har lært, kan I ikke blive frelst." ² Dette førte til en skarp uenighed og debat mellem Paulus og Barnabas og disse personer. Derfor blev Paulus og Barnabas, sammen med nogle andre troende, udpeget til at tage op til Jerusalem for at konsultere apostlene og de ældste om denne sag. ³ Menigheden sendte dem af sted, og mens de rejste gennem Fønikien og Samaria, fortalte de i detaljer om hedningernes omvendelse, hvilket bragte stor glæde til alle de troende. ⁴ Da de ankom til Jerusalem, blev de modtaget af menigheden, apostlene og de ældste, og de rapporterede alt, hvad Gud havde udrettet gennem dem. ⁵ Men nogle troende fra farisæernes sekt rejste sig og erklærede: "Hedningerne skal omskæres og instrueres til at holde Moseloven."

⁶ Apostlene og de ældste samledes for at drøfte dette spørgsmål. ⁷ Efter megen diskussion rejste Peter sig og talte til dem: "Brødre, I ved, at Gud for nogen tid siden valgte blandt jer, at hedningerne skulle høre evangeliets budskab fra mine læber og tro. ⁸ Gud, som kender hjertet, vidnede ved at give dem Helligånden, ligesom Han gjorde til os. ⁹ Han viste ingen partiskhed mellem os og dem, idet Han rensede deres hjerter gennem tro. ¹⁰ Så hvorfor tester I Gud ved at lægge et åg på disciplenes nakker, som hverken vores forfædre eller vi har

været i stand til at bære? ¹¹ Vi er overbeviste om, at det er gennem vor Herre Jesu nåde, at vi bliver frelst, på samme måde som de er."

¹² Hele forsamlingen blev tavs, mens de lyttede til Barnabas og Paulus, der beskrev de tegn og undere, Gud havde udført blandt hedningerne gennem dem.

¹³ Da de var færdige, talte Jakob: "Brødre, lyt til mig.

¹⁴ Simeon har forklaaret, hvordan Gud først greb ind for at udvælge et folk for Sit navn blandt hedningerne. ¹⁵ Profeternes budskab stemmer overens med dette, som det er skrevet:

¹⁶ 'Efter dette vil jeg vende tilbage og genopbygge Davids faldne hus. Jeg vil genopbygge dets ruiner, og jeg vil rejse det igen, ¹⁷ så resten af menneskeheden kan søge Herren, inklusive alle de hedninger, der bærer mit navn,' ¹⁸ siger Herren, som har gjort disse ting kendt fra lang tid siden.

¹⁹ Derfor er det min dom, at vi ikke skal besvære de hedninger, der vender sig til Gud, ²⁰ men i stedet skal vi skrive til dem og instruere dem om at afholde sig fra mad forurennet af afguder, fra seksuel umoral, fra kød af kvalte dyr og fra blod. ²¹ For Moseloven er blevet prædiket i hver by fra gammel tid og læses i synagogerne hver sabbat."

²² Så syntes det godt for apostlene og de ældste, sammen med hele menigheden, at vælge nogle af deres egne mænd og sende dem til Antiokia med Paulus og Barnabas. De valgte Judas, kaldet Barsabbas, og Silas, ledende mænd blandt de troende. ²³ De sendte følgende brev med dem: "Apostlene og de ældste, jeres brødre, til de hedningetroende i Antiokia, Syrien og Kilikien: Hilsen. ²⁴ Vi har hørt, at nogle er gået ud fra os uden vores autorisation og har forstyrret jer, foruroligende jeres sind med det, de sagde. ²⁵ Derfor er vi alle enige om at vælge nogle mænd og sende dem til jer med vores kære venner Barnabas og Paulus— ²⁶ mænd, der allerede har stået ansigt til ansigt med døden for vor Herre Jesu Kristi navn. ²⁷ Derfor sender vi Judas og Silas for at bekræfte mundtligt, hvad vi skriver. ²⁸ Det syntes godt for Helligånden og os ikke at pålægge jer nogen byrde ud over disse nødvendige krav: ²⁹ I skal afholde jer fra mad ofret til afguder, fra blod, fra kød af kvalte dyr og fra seksuel umoral. Hvis I holder jer fra disse ting, vil I gøre det godt. Farvel.

Apostlenes Gerninger

³⁰ Så mændene blev sendt af sted og gik ned til Antiokia, hvor de samlede menigheden og overbragte brevet. ³¹ Folket læste det og glædede sig over dets opmuntrende budskab. ³² Judas og Silas, som også var profeter, sagde meget for at opmuntre og styrke de troende. ³³ Efter at de havde tilbragt nogen tid der, sendte de troende dem af sted med en fredens velsignelse for at vende tilbage til dem, der havde sendt dem. ³⁴ [Men Silas besluttede at blive der.] ³⁵ Men Paulus og Barnabas blev i Antiokia, hvor de, sammen med mange andre, underviste og prædikede Herrens ord.

³⁶ Nogen tid senere sagde Paulus til Barnabas: "Lad os vende tilbage og besøge de troende i alle de byer, hvor vi har prædikeret Herrens ord og se, hvordan de har det." ³⁷ Barnabas var tilbøjelig til at tage Johannes, også kaldet Markus, med dem. ³⁸ Men Paulus mente ikke, det var klogt at tage ham med, fordi han havde forladt dem i Pamfylie og ikke havde fortsat med dem i arbejdet. ³⁹ Deres uenighed var så intens, at de skiltes. Barnabas tog Markus og sejlede til Cypern, ⁴⁰ men Paulus valgte Silas og rejste, anbefalet af de troende til Herrens nåde. ⁴¹ Han rejste gennem Syrien og Kilikien og styrkede menighederne.

16 Paulus rejste til Derbe og derefter til Lystra, hvor der var en discipel ved navn Timotheus, søn af en jødisk kvinde, som var troende, men hans far var græker. ² De troende i Lystra og Ikonium talte godt om ham. ³ Paulus ønskede at have ham med på rejsen, så han omskar ham på grund af jøderne i de områder, for de vidste alle, at hans far var græker. ⁴ Mens de rejste gennem byerne, overbragte de de dekretre, som apostlene og de ældste i Jerusalem havde besluttet, at folk skulle overholde. ⁵ Således blev kirkerne styrket i troen og voksede dagligt i antal.

⁶ Paulus og hans ledsagere rejste gennem det frygiske og galatiske område, da de blev forhindret af Helligånden i at tale ordet i Asien. ⁷ Da de nåede grænsen til Mysien, forsøgte de at komme ind i Bithynien, men Jesu Ånd tillod dem ikke. ⁸ Så de gik uden om Mysien og kom ned til Troas. ⁹ Om natten havde Paulus et syn af en mand fra Makedonien, der stod og bad ham: "Kom over til Makedonien og hjælp os." ¹⁰ Efter at have set synet, gjorde vi straks anstrengelser for at tage til Makedonien, idet vi

konkluderede, at Gud havde kaldt os til at forkynde evangeliet for dem.

¹¹ Vi sejlede fra Troas og satte kurs direkte mod Samothrake, og den følgende dag til Neapolis. ¹² Derfra rejste vi til Filippi, en ledende by i distriktet Makedonien og en romersk koloni; vi blev i denne by i flere dage. ¹³ På sabbatten gik vi uden for byporten til floden, hvor vi forventede at finde et bedested; vi satte os ned og begyndte at tale til de kvinder, der var samlet der. ¹⁴ En kvinde ved navn Lydia, en forhandler i purpurstof fra byen Thyatira og en tilbeder af Gud, lyttede. Herren åbnede hendes hjerte for at tage imod Paulus' budskab. ¹⁵ Da hun og hendes husstand blev døbt, bad hun os: "Hvis I anser mig for trofast mod Herren, så kom og bliv i mit hus." Hun overtalte os.

¹⁶ Mens vi var på vej til bedestedet, mødte vi en kvindelig slave, som havde en spådomsånd, der bragte hendes ejere meget profit gennem spådomskunst. ¹⁷ Hun fulgte Paulus og os og råbte: "Disse mænd er den højeste Guds tjenere, som forkynder jer vejen til frelse." ¹⁸ Hun fortsatte med at gøre dette i mange dage. Paulus, stærkt irriteret, vendte sig om og sagde til ånden: "Jeg befaler dig i Jesu Kristi navn at komme ud af hende!" Og den forlod hende i det øjeblik.

¹⁹ Da hendes ejere så, at deres håb om profit var væk, greb de Paulus og Silas og slæbte dem ind på torvet foran myndighederne. ²⁰ De førte dem til dommerne og sagde: "Disse mænd er jøder og skaber uro i vores by, ²¹ og de forkynder skikke, som det er ulovligt for os romere at acceptere eller praktisere." ²² Mængden sluttede sig til angrebet mod dem, og dommerne rev deres klæder af og beordrede dem pisket med stokke. ²³ Efter at have givet dem mange slag, kastede de dem i fængsel og befalede fangevogteren at holde dem sikkert bevogtet. ²⁴ Efter at have modtaget sådanne ordrer satte han dem i den inderste celle og fastgjorde deres fødder i blokken.

²⁵ Omkring midnat var Paulus og Silas i bøn og sang salmer til Gud, mens de andre fanger lyttede til dem.

²⁶ Pludselig var der et stort jordskælv, så fængslets fundamenter rystede; straks blev alle dørene åbnet, og alles lænker blev løsnet. ²⁷ Da fangevogteren vågnede og så fængselsdørene åbne, trak han sit sværd og var ved at tage sit eget liv, idet han troede,

Apostlenes Gerninger

at fangerne var flygtet. ²⁸ Men Paulus råbte med høj røst: "Gør ikke skade på dig selv, for vi er alle her!"

²⁹ Fangevogteren kaldte på lys, løb ind og faldt skælvende ned foran Paulus og Silas. ³⁰ Han førte dem ud og spurgte: "Mine herrer, hvad skal jeg gøre for at blive frelst?" ³¹ De svarede: "Tro på Herren Jesus, så vil du blive frelst, du og din husstand." ³² De delte Herrens budskab med ham og med alle i hans hus. ³³ På den time af natten tog han dem og vaskede deres sår; derefter blev han og hele hans husstand straks døbt. ³⁴ Han førte dem ind i sit hus, satte mad foran dem og blev fyldt med glæde, fordi han var kommet til tro på Gud—han og hele hans husstand.

³⁵ Da det blev dag, sendte dommerne deres betjente med ordren: "Løslad de mænd." ³⁶ Fangevogteren rapporterede dette til Paulus og sagde: "Dommerne har sendt besked om, at I må blive løsladt. Så kom nu ud og gå i fred." ³⁷ Men Paulus sagde til betjentene: "De har slået os offentligt uden rettergang, mænd som er romerske borgere, og har kastet os i fængsel. Nu vil de løslade os i hemmelighed? Nej, slet ikke! Lad dem selv komme og eskortere os ud." ³⁸ Betjentene rapporterede disse ord til dommerne, og de blev forskrækkede, da de hørte, at Paulus og Silas var romerske borgere. ³⁹ De kom for at formilde dem og eskorterede dem ud af fængslet, idet de bad dem om at forlade byen. ⁴⁰ Efter at have forladt fængslet gik de til Lydias hus, hvor de mødtes med brødrene og søstre og opmuntrede dem. Derefter tog de af sted.

17 Da Paulus og hans ledsagere rejste gennem Amphipolis og Apollonia, kom de til Thessalonika, hvor der var en synagoge for jøderne. ² Som han plejede, gik Paulus ind i synagogen, og i tre sabbater talte han med dem ud fra Skrifterne, ³ forklarende og bevise, at Kristus måtte lide og opstå fra de døde, og sagde: "Denne Jesus, som jeg forkynder for jer, er Kristus." ⁴ Nogle af jøderne blev overbeviste og sluttede sig til Paulus og Silas, sammen med et stort antal gudfrygtige grækere og et betydeligt antal fremtrædende kvinder. ⁵ Men jøderne, der blev misundelige, samlede nogle onde mænd fra torvet, dannede en pøbel og satte byen i oprør; de angreb Jasons hus og forsøgte at bringe dem ud til folket. ⁶ Da de ikke fandt dem, slæbte de Jason og nogle andre troende foran byens myndigheder og råbte: "Disse mænd,

som har forårsaget problemer over hele verden, er nu kommet her, ⁷ og Jason har taget imod dem. De handler alle imod kejserens dekretter og siger, at der er en anden konge, Jesus." ⁸ Folkemængden og byens embedsmænd blev urolige, da de hørte dette. ⁹ Efter at de havde taget kaution af Jason og de andre, løslod de dem.

¹⁰ Samme nat sendte de troende straks Paulus og Silas til Berea. Ved ankomsten gik de til jødernes synagoge. ¹¹ Berea-jøderne var mere ædle end dem i Thessalonika, for de modtog budskabet med stor iver og undersøgte dagligt Skrifterne for at se, om det, Paulus sagde, var sandt. ¹² Derfor kom mange af dem til tro, sammen med et betydeligt antal fremtrædende græske kvinder og mænd. ¹³ Men da jøderne i Thessalonika erfarede, at Paulus også forkyndte Guds ord i Berea, kom de derhen og ophidsede og oprørte folkemængden. ¹⁴ De troende sendte straks Paulus til kysten, mens Silas og Timotheus blev i Berea. ¹⁵ De, der ledsagede Paulus, bragte ham så langt som til Athen, og efter at have modtaget instruktioner om, at Silas og Timotheus skulle slutte sig til ham så hurtigt som muligt, tog de afsted.

¹⁶ Mens Paulus ventede på dem i Athen, blev hans ånd oprørt i ham, da han så, at byen var fuld af afguder. ¹⁷ Så han talte i synagogen med jøderne og de gudfrygtige grækere, og på torvet hver dag med dem, der tilfældigvis var til stede. ¹⁸ Nogle epikuræiske og stoiske filosoffer diskutererede også med ham. Nogle sagde: "Hvad prøver denne snakkemaskine at sige?" Andre bemærkede: "Han synes at være en forkynder af fremmede guder," fordi han prædikede Jesus og opstandelsen. ¹⁹ Så tog de ham og bragte ham til Areopagus og sagde: "Må vi få at vide, hvad denne nye lære er, som du præsenterer?" ²⁰ For du bringer nogle mærkelige ideer til vores ører, og vi vil gerne vide, hvad de betyder." ²¹ (Alle athenerne og de fremmede, der boede der, brugte deres tid på intet andet end at tale om og lytte til de nyeste ideer.)

²² Paulus stod da midt på Areopagus og sagde: "Mænd af Athen, jeg ser, at I på alle måder er meget religiøse. ²³ For mens jeg gik rundt og betragtede jeres genstande for tilbedelse, fandt jeg et alter med denne indskrift: 'FOR EN UKENDT GUD.' Derfor, hvad I tilbeder i uvidenhed, dette forkynder jeg for jer. ²⁴ Gud, som skabte verden og alt i den, er himmelens

Apostlenes Gerninger

og jordens Herre og bor ikke i templer, der er lavet af menneskehænder. ²⁵ Han tjener heller ikke menneskehænder, som om han havde brug for noget, da han selv giver alle liv og ånde og alle ting. ²⁶ Fra ét menneske skabte han alle folkeslag til at bebo hele jorden, idet han fastsatte deres bestemte tider og grænserne for deres bopæle, ²⁷ så de skulle søge Gud, om de måske kunne føle sig frem til ham og finde ham, selvom han ikke er langt fra nogen af os. ²⁸ For gennem ham lever vi, bevæger os og er til, som endda nogle af jeres egne digtere har sagt: 'For vi er faktisk hans afkom.' ²⁹ Derfor, da vi er Guds afkom, bør vi ikke tænke, at den guddommelige natur er som guld eller sølv eller sten, et billede lavet af menneskelig design og dygtighed. ³⁰ Tidligere har Gud set bort fra sådan uvidenhed, men nu kalder han alle mennesker overalt til at omvende sig, ³¹ fordi han har fastsat en dag, hvor han vil dømme verden med retfærdighed ved den mand, han har udpeget. Han har givet bevis for dette til alle ved at oprejse ham fra de døde."

³² Da de hørte om de dødes opstandelse, spottede nogle af dem, men andre sagde: "Vi vil gerne høre dig igen om dette emne." ³³ Med det forlod Paulus Rådet. ³⁴ Nogle mennesker sluttede sig til ham og troede, blandt dem var Dionysius Areopagiten, en kvinde ved navn Damaris og andre med dem.

18 Efter disse begivenheder forlod Paulus Athen og rejste til Korinth. ² Der mødte han en jøde ved navn Akvila, en indfødt fra Pontus, som for nylig var kommet fra Italien med sin hustru Priskilla, fordi Claudius havde befalet, at alle jøder skulle forlade Rom. Paulus opsøgte dem, ³ og da han delte deres håndværk, blev han hos dem, og de arbejdede sammen, for de var teltmagere af profession. ⁴ Hver sabbat førte Paulus samtaler i synagogen og forsøgte at overbevise både jøder og grækere.

⁵ Da Silas og Timotheus ankom fra Makedonien, helligede Paulus sig fuldt ud til ordet, idet han vidnede for jøderne, at Jesus var Kristus. ⁶ Men da de modsatte sig og håned ham, rystede han sine klæder og erklærede for dem: "Jeres blod være over jeres egne hoveder! Jeg er uskyldig. Fra nu af vil jeg vende mig til hedningerne." ⁷ Han forlod derefter synagogen og gik til huset hos Titius Justus, en gudfrygtig mand, hvis hus lå ved siden af synagogen. ⁸ Krispus, synagogelederen, troede på Herren med

hele sin husstand; og mange af korintherne, som hørte Paulus, troede og blev døbt.

⁹ En nat talte Herren til Paulus i et syn: "Frygt ikke, men fortsæt med at tale og vær ikke tavs; ¹⁰ for jeg er med dig, og ingen vil angribe dig eller skade dig, for jeg har mange mennesker i denne by." ¹¹ Så Paulus blev i Korinth i et år og seks måneder og underviste dem i Guds ord.

¹² Mens Gallio var prokonsul i Akaja, gjorde jøderne en samlet angreb på Paulus og bragte ham for domstolen, ¹³ og sagde: "Denne mand overtaler folk til at tilbede Gud på måder, der er i strid med loven."

¹⁴ Lige da Paulus skulle til at tale, sagde Gallio til jøderne: "Hvis dette var et spørgsmål om forbrydelse eller alvorlig kriminalitet, o jøder, ville det være rimeligt for mig at lytte til jer; ¹⁵ men da det drejer sig om spørgsmål om ord og navne og jeres egen lov, må I selv tage jer af det. Jeg nægter at være dommer i sådanne sager." ¹⁶ Og med det sendte han dem bort fra domstolen. ¹⁷ Så greb de alle Sosthenes, synagogelederen, og slog ham foran domstolen. Men Gallio viste ingen bekymring for noget af dette.

¹⁸ Paulus blev i Korinth i en længere tid. Derefter tog han afsked med brødrene og søstrene og sejlede til Syrien, ledsaget af Priskilla og Akvila. Før han sejlede, lod han sit hår klippe i Kenkreæ på grund af et løfte, han havde aflagt. ¹⁹ De ankom til Efesos, hvor han efterlod Priskilla og Akvila. Han selv gik ind i synagogen og førte samtaler med jøderne. ²⁰ Selvom de bad ham om at blive længere, valgte han ikke at blive, ²¹ men da han tog afsked, sagde han: "Jeg vil vende tilbage til jer, hvis Gud vil." Så sejlede han fra Efesos.

²² Da han landede i Cæsarea, gik han op til Jerusalem og hilste på menigheden, derefter gik han ned til Antiokia. ²³ Efter at have tilbragt nogen tid der, rejste Paulus videre og rejste gennem områderne Galatien og Frygien, hvor han styrkede alle disciplene.

²⁴ Imens ankom en jøde ved navn Apollos, en indfødt fra Alexandria og en veltalende mand, til Efesos. Han var velbevandret i Skrifterne. ²⁵ Han havde modtaget undervisning i Herrens lære og, ivrig i ånden, talte og underviste han nøjagtigt om Jesus, selvom han kun kendte Johannes' dåb. ²⁶ Han begyndte at tale frimodigt i synagogen. Da Priskilla og Akvila hørte

Apostlenes Gerninger

ham, tog de ham til side og forklarede Guds vej for ham mere nøjagtigt. ²⁷ Da Apollos ønskede at rejse over til Akaja, opmuntrede brødrene ham og skrev til disciplene om at tage imod ham. Ved hans ankomst hjalp han meget dem, der havde troet ved nåden, ²⁸ for han tilbageviste kraftigt jøderne i offentlige debatter og demonstrerede gennem Skrifterne, at Jesus var Kristus.

19 Mens Apollos var i Korinth, rejste Paulus gennem de indre regioner og ankom til Efesos. Der mødte han nogle disciple. ² Han spurgte dem: "Modtog I Helligånden, da I kom til tro?" De svarede: "Vi har end ikke hørt, om der er en Helligånd." ³ Paulus spurgte da: "Hvad blev I så døbt til?" De svarede: "Til Johannes' dåb." ⁴ Paulus forklarede: "Johannes udførte en dåb til omvendelse og opfordrede folket til at tro på den, som skulle komme efter ham, det vil sige på Jesus." ⁵ Da de hørte dette, blev de døbt i Herren Jesu navn. ⁶ Da Paulus lagde hænderne på dem, kom Helligånden over dem, og de begyndte at tale i tunger og at profetere. ⁷ Der var omkring tolv mænd i alt.

⁸ Paulus gik ind i synagogen og talte frimodigt i tre måneder, hvor han deltog i diskussioner og overbeviste dem om Guds rige. ⁹ Men da nogle blev stædige og nægtede at tro, og talte ondt om Vejen foran forsamlingen, forlod han dem og tog disciplene med sig og holdt daglige diskussioner i Tyrannus' foredragssal. ¹⁰ Dette fortsatte i to år, så alle indbyggerne i Asien, både jøder og grækere, hørte Herrens ord.

¹¹ Gud udførte usædvanlige mirakler gennem Paulus,

¹² så selv tørklæder og forklæder, der havde rørt hans hud, blev bragt til de syge, og deres sygdomme forlod dem, og de onde ånder forsvandt.

¹³ Nogle omvandrende jødiske eksorcister forsøgte at påkalde Herren Jesu navn over dem, der var besat af onde ånder, og sagde: "Jeg besværger jer ved den Jesus, som Paulus prædiker." ¹⁴ Der var syv sønner af Skeuas, en jødisk ypperstepræst, som gjorde dette. ¹⁵ Men den onde ånd svarede: "Jesus kender jeg, og Paulus er jeg bekendt med, men hvem er I?"

¹⁶ Så sprang manden med den onde ånd på dem, overmandede dem alle og angreb dem, så de flygtede fra huset nøgne og sårede. ¹⁷ Denne hændelse blev kendt af alle indbyggerne i Efesos, både jøder og grækere, og frygt faldt over dem alle,

og Herrens Jesu navn blev holdt i høj agtelse. ¹⁸ Mange troende trådte frem, bekendte og afslørede deres gerninger. ¹⁹ Et betydeligt antal, der praktiserede trolddom, bragte deres bøger sammen og brændte dem offentligt; da de beregnede værdien af bøgerne, udgjorde det halvtreds tusinde sølvstykker. ²⁰ Således fortsatte Herrens ord med at vokse og sejre mægtigt.

²¹ Efter disse begivenheder besluttede Paulus i Ånden at rejse til Jerusalem, gennem Makedonien og Akaja, og sagde: "Efter jeg har været der, må jeg også besøge Rom." ²² Han sendte to af sine hjælpere, Timotheus og Erastus, til Makedonien, mens han blev i Asien en tid.

²³ Omkring den periode opstod der en betydelig forstyrrelse angående Vejen. ²⁴ En sølvsmed ved navn Demetrius, som fremstillede sølvhelligdomme af Artemis, skabte betydelig forretning for håndværkerne. ²⁵ Han samlede dem, sammen med arbejderne i beslægtede fag, og sagde: "Mænd, I ved, at vores velstand stammer fra denne forretning.

²⁶ Og I ser og hører, at ikke kun i Efesos, men i næsten hele Asien, har denne Paulus overbevist og vendt et stort antal mennesker fra, idet han hævder, at guder lavet af menneskehænder slet ikke er guder. ²⁷ Der er en fare ikke kun for, at vores handel mister sit gode navn, men også at templet for den store gudinde Artemis vil blive vanæret, og hun, som hele Asien og verden tilbæder, vil blive frataget sin majestæt."

²⁸ Da de hørte dette, blev de fyldt med raseri og begyndte at råbe: "Stor er Artemis fra efeserne!" ²⁹ Hele byen blev kastet i forvirring, og de styrtede sammen ind i teatret, og trak Gajus og Aristarkus med sig, Paulus' rejsefæller fra Makedonien. ³⁰ Paulus ønskede at gå ind i forsamlingen, men disciplene tillod ham ikke. ³¹ Selv nogle af asiarkerne, som var venner af Paulus, sendte bud til ham og opfordrede ham til ikke at vove sig ind i teatret. ³² Forsamlingen var i kaos: nogle råbte ét, andre noget andet, og de fleste vidste ikke, hvorfor de var samlet. ³³ Jøderne i mængden skubbede Alexander frem, og han gestikulerede for stilhed, med hensigt at forsvare sig foran folket. ³⁴ Men da de genkendte, at han var jøde, råbte de alle i kor i omkring to timer: "Stor er Artemis fra efeserne!"

Apostlenes Gerninger

³⁵ Byens skriver stillede mængden og sagde: "Mænd fra Efesos, hvem ved ikke, at byen Efesos er vogter af templet for den store Artemis og af hendes billede, som faldt fra himlen?" ³⁶ Da disse fakta er ubestridelige, bør I forblive rolige og ikke handle overilet. ³⁷ I har bragt disse mænd her, selvom de hverken har vanæret templer eller talt imod vores gudinde. ³⁸ Hvis Demetrius og hans medhåndværkere har en klage mod nogen, er domstolene åbne, og der er prokonsuler; lad dem anlægge sag mod hinanden. ³⁹ Hvis der er noget yderligere, I ønsker at tage op, skal det afgøres i en lovlig forsamling. ⁴⁰ For vi er i fare for at blive anklaget for oprør på grund af dagens begivenheder, da der ikke er nogen begrundelse for denne uro, og vi ville ikke være i stand til at redegøre for denne uordentlige forsamling." ⁴¹ Efter at have talt på denne måde, afsluttede han forsamlingen.

20 Efter at uroen havde lagt sig, tilkaldte Paulus disciplene, og efter at have opmuntrret dem, sagde han farvel og rejste til Makedonien. ² Han rejste gennem disse områder og gav folket megen opmuntring, og til sidst ankom han til Grækenland. ³ Han blev der i tre måneder. Men da der blev lagt en sammensværgelse imod ham af jøderne, da han var ved at sejle til Syrien, besluttede han at vende tilbage gennem Makedonien. ⁴ Han rejste med Sopater, søn af Pyrrhus fra Berea, Aristarkus og Sekundus fra Thessalonika, Gajus fra Derbe, Timotheus, sammen med Tykikus og Trofimus fra provinsen Asien. ⁵ Disse mænd gik i forvejen og ventede på vores ankomst i Troas. ⁶ Vi sejlede fra Filippi efter de usyrede brøds fest, og fem dage senere sluttede vi os til dem i Troas, hvor vi blev i syv dage.

⁷ På den første dag i ugen samledes vi for at bryde brød. Paulus talte til folket, og fordi han havde til hensigt at rejse næste dag, fortsatte han sin tale indtil midnat. ⁸ Det øverste rum, hvor vi var samlet, var godt oplyst med mange lamper. ⁹ En ung mand ved navn Eutykus sad i vindueskarmen, faldt i dyb søvn, mens Paulus forlængede sin tale. Overmandet af søvn faldt han ned fra tredje sal og blev samlet op død. ¹⁰ Paulus gik ned, kastede sig over ham og omfavnede ham og sagde: "Bliv ikke forskrækkede, for han er i live." ¹¹ Paulus gik derefter op igen, brød brød og spiste. Efter at have samtalt indtil dagry,

tog han af sted. ¹² Den unge mand blev taget hjem i live, og de blev meget trøstet.

¹³ Vi gik i forvejen til skibet og sejlede til Assos, med hensigt at tage Paulus om bord der, for han havde arrangeret at rejse til fods. ¹⁴ Da han mødte os i Assos, tog vi ham om bord og fortsatte til Mitylene. ¹⁵ Sejlene derfra ankom vi næste dag overfor Chios; dagen efter krydsede vi over til Samos, og dagen efter nåede vi Milet. ¹⁶ Paulus havde besluttet at sejle forbi Efesos for at undgå at bruge tid i Asien, da han havde travlt med at nå Jerusalem, hvis det var muligt, til pinsedagen.

¹⁷ Fra Milet sendte han bud til Efesos og tilkaldte menighedens ældste. ¹⁸ Da de ankom, sagde han til dem: "I ved, hvordan jeg levede hele den tid, jeg var hos jer, fra den første dag jeg satte fod i Asien. ¹⁹ Jeg tjente Herren med stor ydmyghed og med tårer, udholdende de prøvelser, der kom over mig gennem jødernes sammensværgelser. ²⁰ Jeg tøvede ikke med at forkynde noget, der ville være gavnligt for jer, idet jeg underviste jer offentligt og fra hus til hus. ²¹ Jeg vidnede højtideligt for både jøder og grækere om omvendelse til Gud og tro på vores Herre Jesus.

²² "Og nu, ledet af Ånden, er jeg på vej til Jerusalem, usikker på hvad der vil ske med mig der, ²³ bortset fra at Helligånden advarer mig i hver by om, at fængsling og trængsler venter mig. ²⁴ Dog anser jeg ikke mit liv for noget værd; mit eneste mål er at fuldføre løbet og fuldføre den tjeneste, jeg modtog fra Herren Jesus, at vidne om evangeliet om Guds nåde.

²⁵ "Nu ved jeg, at ingen af jer, blandt hvem jeg har prædikeret riget, vil se mit ansigt igen. ²⁶ Derfor erklærer jeg for jer i dag, at jeg er fri fra ansvaret for nogen af jer. ²⁷ For jeg tøvede ikke med at forkynde for jer hele Guds plan. ²⁸ Vær på vagt for jer selv og for hele flokken, som Helligånden har gjort jer til tilsynsmænd for. Vogt Guds kirke, som han købte med sit eget blod. ²⁹ Jeg ved, at efter jeg forlader jer, vil vilde ulve komme ind blandt jer og ikke skåne flokken. ³⁰ Selv blandt jeres egne vil der opstå mænd, der fordrejer sandheden for at trække disciple efter sig. ³¹ Derfor, vær på vagt! Husk, at jeg i tre år aldrig ophørte med at advare hver enkelt af jer nat og dag med tårer.

³² "Nu betror jeg jer til Gud og til hans nådes ord, som kan opbygge jer og give jer en arv blandt alle

Apostlenes Gerninger

dem, der er helliget.³³ Jeg har ikke begæret nogens sølv, guld eller klæder.³⁴ I ved selv, at disse hænder har sørget for mine egne behov og mine ledsageres behov.³⁵ I alt, hvad jeg gjorde, viste jeg jer, at ved denne form for hårdt arbejde skal vi hjælpe de svage, idet vi husker Herrens Jesu ord, som sagde: 'Det er mere velsignet at give end at modtage.'

³⁶ Da Paulus havde afsluttet sin tale, knælede han ned og bad sammen med dem alle.³⁷ De græd alle, mens de omfavnede Paulus og kyssede ham gentagne gange.³⁸ Deres største sorg var hans udsagn om, at de aldrig ville se hans ansigt igen. Derefter fulgte de ham til skibet.

21 Efter vi havde skilt os fra dem, sejlede vi og satte kurs direkte mod Kos, og den følgende dag til Rhodos, og derfra til Patara.² Vi fandt et skib, der skulle over til Fønikien, så vi gik ombord og sejlede af sted.³ Da vi fik øje på Cypern, lod vi det ligge på vores venstre side og sejlede videre til Syrien og landede i Tyrus, hvor skibet skulle losse sin last.⁴ Vi søgte efter disciplene og blev der i syv dage. Gennem Ånden blev de ved med at sige til Paulus, at han ikke skulle tage til Jerusalem.⁵ Da vores tid der var slut, tog vi af sted og fortsatte vores rejse, og de alle, med deres hustruer og børn, fulgte os ud af byen. På stranden knælede vi ned for at bede.⁶ Efter at have sagt farvel til hinanden, gik vi ombord på skibet, og de vendte tilbage til deres hjem.

⁷ Vi afsluttede vores rejse fra Tyrus og ankom til Ptolemais, hvor vi hilste på brødrene og søstrene og blev hos dem en dag.⁸ Den næste dag tog vi af sted og gik til Cæsarea, hvor vi gik ind i huset hos Filip evangelisten, som var en af de Syv, og blev hos ham.⁹ Han havde fire døtre, som ikke var gift, og de profeterede.¹⁰ Mens vi opholdt os der i nogle dage, kom en profet ved navn Agabus ned fra Judæa.¹¹ Han kom til os, tog Paulus' bælte og bandt sine egne fødder og hænder og sagde: "Helligånden siger: 'På denne måde vil jøderne i Jerusalem binde den mand, som ejer dette bælte, og vil overgive ham til hedningerne.'" ¹² Da vi hørte dette, bad vi, sammen med de lokale indbyggere, indtrængende Paulus om ikke at tage op til Jerusalem.¹³ Så svarede Paulus: "Hvorfor græder I og knuser mit hjerte? Jeg er rede ikke blot til at blive bundet, men også til at dø i Jerusalem for Herrens Jesu navn." ¹⁴ Da han ikke

ville lade sig overtale, holdt vi op og sagde: "Herrens vilje ske."

¹⁵ Efter disse dage gjorde vi os klar og gik op til Jerusalem.¹⁶ Nogle af disciplene fra Cæsarea fulgte også med os og bragte os til huset hos Mnason fra Cypern, en tidlig discipel, hos hvem vi skulle bo.

¹⁷ Da vi ankom til Jerusalem, gav brødrene og søstrene os en varm velkomst.¹⁸ Den følgende dag gik Paulus med os for at møde Jakob, og alle de ældste var til stede.¹⁹ Efter at have hilst på dem, fortalte Paulus i detaljer én for én de ting, Gud havde gjort blandt hedningerne gennem hans tjeneste.²⁰ Da de hørte dette, pristede de Gud og sagde til ham: "Du ser, broder, hvor mange tusinder af jøder der har troet, og de er alle nidkære for loven.²¹ De er blevet informeret om, at du lærer alle jøder blandt hedningerne at forlade Moses, idet du siger til dem, at de ikke skal omskære deres børn eller følge vores skikke."²² Hvad skal der gøres? De vil helt sikkert høre, at du er kommet.²³ Gør derfor, som vi råder dig: Der er fire mænd hos os, som har aflagt et løfte.

²⁴ Tag dem og rens dig sammen med dem, og betal deres udgifter, så de kan barbære deres hoveder. Således vil alle vide, at der ikke er nogen sandhed i de rapporter om dig, men at du selv lever i overensstemmelse med loven.²⁵ Hvad angår de hedenske troende, har vi skrevet til dem vores beslutning om, at de skal afholde sig fra mad ofret til afguder, fra blod, fra det, der er kvalt, og fra utugt."²⁶ Den næste dag tog Paulus mændene og rensede sig sammen med dem. Han gik til templet for at give besked om afslutningen af rensesdagene, indtil offeret blev bragt for hver af dem.

²⁷ Da de syv dage næsten var fulde, så jøderne fra Asien ham i templet og ophidsede mængden og lagde hænder på ham,²⁸ råbende: "Israelitiske mænd, hjælp! Dette er manden, som lærer alle overalt imod vores folk, loven og dette sted. Desuden har han bragt grækere ind i templet og vanhelliget dette hellige sted."²⁹ (De havde tidligere set Trofimus fra Efesos med ham i byen og antog, at Paulus havde bragt ham ind i templet.)³⁰ Hele byen blev ophidset, og folket løb sammen. De greb Paulus og slæbte ham ud af templet, og straks blev portene lukket.³¹ Mens de forsøgte at dræbe ham, nåede ordet til kommandanten for den romerske kohorte, at hele Jerusalem var i oprør.³² Han tog straks soldater og centurioner og løb ned til mængden. Da

Apostlenes Gerninger

de så kommandanten og soldaterne, holdt de op med at slå Paulus. ³³ Kommandanten kom op, arresterede ham og beordrede ham bundet med to kæder. Han spurgte derefter, hvem han var, og hvad han havde gjort. ³⁴ Nogle i mængden råbte én ting og nogle en anden. Da kommandanten ikke kunne fastslå sandheden på grund af larmen, beordrede han, at Paulus skulle føres ind i kasernen. ³⁵ Da Paulus nåede trappen, var volden fra mængden så stor, at han måtte bæres af soldaterne. ³⁶ Mængden fulgte efter og råbte: "Bort med ham!"

³⁷ Da Paulus var ved at blive ført ind i kasernen, spurgte han kommandanten: "Må jeg sige noget til dig?" Han svarede: "Taler du græsk?" ³⁸ Så er du ikke den egypter, som for nogen tid siden gjorde oprør og førte fire tusinde mænd af snigmorderne ud i ørkenen?" ³⁹ Paulus sagde: "Jeg er en jøde fra Tarsus i Kilikien, en borger i en ikke ubetydelig by. Jeg beder dig, lad mig tale til folket." ⁴⁰ Efter at have fået tilladelse, stod Paulus på trappen og gjorde tegn til folket med hånden. Da der blev stor stilhed, talte han til dem på det hebraiske sprog og sagde,

22 "Brødre og fædre, hør mit forsvar, som jeg nu fremfører for jer." ² Da de hørte ham tale til dem på det hebraiske sprog, blev de endnu mere stille; og han sagde: ³ "Jeg er en jøde, født i Tarsus i Kilikien, men opvokset i denne by. Jeg blev uddannet under Gamaliel, strengt efter vore forfædres lov, ivrig for Gud, ligesom I alle er i dag. ⁴ Jeg forfulgte denne Vej ubarmhjertigt, bandt og satte både mænd og kvinder i fængsler, ⁵ som ypperstepræsten og hele de ældstes råd kan bevidne. Jeg modtog også breve fra dem til deres fæller i Damaskus og tog dertil for at bringe endog dem, der var der, til Jerusalem som fanger for at blive straffet.

⁶ "Men da jeg var på min rejse, nærmede mig Damaskus omkring middag, omgav et meget klart lys fra himlen mig pludselig, ⁷ så faldt jeg til jorden og hørte en stemme, der sagde: 'Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?' ⁸ Jeg spurgte: 'Hvem er du, Herre?' Svaret kom: 'Jeg er Jesus fra Nazaret, som du forfølger.' ⁹ De, der var med mig, så lyset, men forstod ikke stemmen fra den, der talte til mig. ¹⁰ Og jeg sagde: 'Hvad skal jeg gøre, Herre?' Og Herren sagde til mig: 'Rejs dig og gå ind i Damaskus, og der vil du få at vide alt, hvad der er bestemt for dig at gøre.' ¹¹ Da jeg ikke kunne se på grund af lysets

klarhed, blev jeg ledt ved hånden af dem, der var med mig, ind i Damaskus.

¹² "Nu var der en vis Ananias, en mand, der var from efter lovens standarder og vel omtalt af alle de jøder, der boede der, ¹³ kom til mig, og stående nær sagde han til mig: 'Broder Saul, modtag dit syn!' Og i det øjeblik så jeg op på ham. ¹⁴ Og han sagde: 'Vore forfædres Gud har bestemt dig til at kende hans vilje og til at se den Retfærdige og til at høre et budskab fra hans mund. ¹⁵ For du vil vidne for ham til alle mennesker om, hvad du har set og hørt. ¹⁶ Hvorfor tøver du nu? Rejs dig, bliv døbt og vask dine synder bort ved at påkalde hans navn.'

¹⁷ "Da jeg vendte tilbage til Jerusalem og bad i templet, faldt jeg i en vision, ¹⁸ og jeg så ham sige til mig: 'Skynd dig og forlad Jerusalem hurtigt, for de vil ikke acceptere dit vidnesbyrd om mig.' ¹⁹ Og jeg sagde: 'Herre, de ved selv, at jeg i den ene synagoge efter den anden plejede at fængsle og slå dem, der troede på dig. ²⁰ Og da din martyr Stefanus' blod blev udgydt, var jeg der, gav min godkendelse og holdt vagt over klæderne af dem, der henrettede ham.' ²¹ Så sagde han til mig: 'Gå! For jeg sender dig langt bort til hedningerne.'

²² De lyttede til ham indtil dette punkt, og så hævede de deres stemmer og sagde: "Bort med en sådan mand fra jorden, for han bør ikke få lov til at leve!" ²³ Mens de råbte og kastede deres kapper af og kastede støv op i luften, ²⁴ beordrede kommandanten, at han skulle bringes ind i kasernen, idet han sagde, at han skulle forhøres ved piskning for at finde ud af, hvorfor de råbte mod ham på den måde. ²⁵ Men da de strakte ham ud med remme, sagde Paulus til centurionen, der stod ved: "Er det lovligt for jer at piske en romersk borger, som ikke er blevet dømt?" ²⁶ Da centurionen hørte dette, gik han til kommandanten og rapporterede: "Hvad er du ved at gøre? Denne mand er en romersk borger." ²⁷ Kommandanten kom og spurgte Paulus: "Sig mig, er du en romersk borger?" Og han sagde: "Ja." ²⁸ Kommandanten svarede: "Jeg erhvervede dette borgerskab for en stor sum penge." Og Paulus sagde: "Men jeg er faktisk født som borger." ²⁹ Derfor trak de, der var ved at forhøre ham, sig straks tilbage fra ham; og kommandanten blev også bange, da han indså, at Paulus var en romersk borger, og at han havde sat ham i lænker.

Apostlenes Gerninger

³⁰ Den næste dag, da han ønskede at vide med sikkerhed, hvorfor Paulus var blevet anklaget af jøderne, løslod han ham og beordrede ypperstepræsterne og hele rådet til at samles, og han bragte Paulus ned og stillede ham foran dem.

23 Paulus så fast på Rådet og sagde: "Brødre, jeg har opført mig med en ren samvittighed for Gud indtil denne dag." ² Ved dette befalede ypperstepræsten Ananias dem, der stod nær ved ham, at slå Paulus på munden. ³ Paulus svarede: "Gud vil slå dig, du kalkede væg! Du sidder der for at dømme mig efter loven, men i strid med loven befaler du, at jeg skal slås!" ⁴ De, der stod i nærheden, sagde: "Vover du at tale imod Guds ypperstepræst?" ⁵ Paulus svarede: "Jeg var ikke klar over, brødre, at han var ypperstepræsten; for der står skrevet: 'Du må ikke tale ondt om en hersker over dit folk.'"

⁶ Da Paulus opfattede, at nogle var saddukæere og andre farisæere, råbte han i Rådet: "Brødre, jeg er en farisæer, efterkommet af farisæere. Jeg står for retten på grund af håbet om de dødes opstandelse."

⁷ Da han sagde dette, opstod der en strid mellem farisæerne og saddukæerne, og forsamlingen blev delt. ⁸ (Saddukæerne siger, at der ikke er nogen opstandelse, hverken engle eller ånder, men farisæerne anerkender dem alle.) ⁹ Der opstod en stor tumult, og nogle af de skriftkloge fra farisæernes parti rejste sig og argumenterede heftigt og sagde: "Vi finder intet galt hos denne mand. Antag, at en ånd eller en engel har talt til ham?" ¹⁰ Striden blev så intens, at kommandanten frygtede, at Paulus kunne blive revet i stykker af dem. Han beordrede tropperne til at gå ned, tage ham med magt og bringe ham ind i kasernen.

¹¹ Den nat viste Herren sig for Paulus og sagde: "Vær ved godt mod! Ligesom du har vidnet om mig i Jerusalem, skal du også vidne i Rom."

¹² Den følgende morgen udtænkte en gruppe jøder en plan og svor en ed på ikke at spise eller drikke, før de havde dræbt Paulus. ¹³ Over fyrre mænd deltog i denne sammensværgelse. ¹⁴ De gik til ypperstepræsterne og de ældste og sagde: "Vi har svoret en højtidelig ed på ikke at spise noget, før vi har dræbt Paulus. ¹⁵ Nu bør I og Rådet anmode kommandanten om at bringe ham ned til jer, som

om I ville undersøge hans sag mere grundigt. Vi er klar til at dræbe ham, før han ankommer."

¹⁶ Men da sønnen af Paulus' søster hørte om dette baghold, gik han ind i kasernen og informerede Paulus. ¹⁷ Paulus kaldte en af centurionerne og sagde: "Tag denne unge mand til kommandanten; han har noget at rapportere til ham." ¹⁸ Så centurionen tog ham til kommandanten og sagde: "Paulus, fangen, kaldte mig og bad mig bringe denne unge mand til dig, fordi han har noget at fortælle dig." ¹⁹ Kommandanten tog ham ved hånden, trak ham til side og spurgte privat: "Hvad har du at rapportere til mig?" ²⁰ Han sagde: "Jøderne har aftalt at bede dig om at bringe Paulus ned til Rådet i morgen, som om de ville forhøre sig mere grundigt om ham. ²¹ Lad dig ikke overtale af dem, for mere end fyrre af dem ligger på lur for at overfalde ham. De har svoret en ed på ikke at spise eller drikke, før de har dræbt ham. De er klar nu og venter på dit samtykke." ²² Kommandanten afskedigede den unge mand med denne instruktion: "Fortæl ikke nogen, at du har rapporteret dette til mig."

²³ Så kaldte han to af sine centurioner og instruerede dem: "Forbered to hundrede soldater, halvfjerds ryttere og to hundrede spydmænd til at tage til Cæsarea ved den tredje time af natten. ²⁴ Sørg for heste til Paulus, så han kan blive taget sikkert til guvernør Felix."

²⁵ Han skrev et brev med følgende indhold: ²⁶ "Fra Claudius Lysias, til den ærede guvernør Felix: Hilsen.

²⁷ Denne mand blev grebet af jøderne og var ved at blive dræbt af dem, men jeg greb ind med tropperne og reddede ham, da jeg havde erfaret, at han er romersk borger. ²⁸ Ønskende at fastslå grundlaget for anklagerne mod ham, bragte jeg ham til deres Råd. ²⁹ Jeg opdagede, at han blev anklaget over spørgsmål om deres lov, men havde ingen anklage, der fortjente død eller fængsel. ³⁰ Da jeg blev informeret om en sammensværgelse mod ham, sendte jeg ham straks til dig og beordrede hans anklagere til at præsentere deres sag mod ham for dig."

³¹ Så soldaterne, efter deres ordre, tog Paulus og bragte ham om natten til Antipatris. ³² Den næste dag lod de rytterne fortsætte med ham, mens de vendte tilbage til kasernen. ³³ Da rytterne ankom til Cæsarea, afleverede de brevet til guvernøren og

Apostlenes Gerninger

overgav Paulus. ³⁴ Guvernøren læste brevet og spurgte, hvilken provins Paulus var fra. Da han erfarede, at han var fra Kilikien, ³⁵ sagde han: "Jeg vil høre din sag, når dine anklagere ankommer." Så beordrede han, at Paulus skulle holdes under bevogtning i Herodes' prætorium.

24 Efter fem dage kom ypperstepræsten Ananias ned til Cæsarea sammen med nogle ældste og en advokat ved navn Tertullus, og de fremlagde deres anklager mod Paulus for guvernøren. ² Da Paulus blev tilkaldt, begyndte Tertullus sin anklage og sagde til guvernøren: "Vi har nydt stor fred under dig, og din fremsynethed har bragt reformer til denne nation. ³ På enhver måde og overalt, mest fortræffelige Felix, anerkender vi dette med al taknemmelighed. ⁴ Men for ikke at trætte dig yderligere, beder jeg om, at du venligt hører os kort. ⁵ Vi har fundet denne mand at være en offentlig trussel, der skaber splid blandt jøderne over hele verden, og en leder af nazaræernes sekt. ⁶ Han forsøgte endda at vanhellige templet, så vi greb ham. ⁷ [og vi ville have dømt ham efter vores lov] ⁸ Ved selv at undersøge ham, vil du være i stand til at fastslå sandheden om alle disse anklager, vi bringer mod ham." ⁹ De andre jøder sluttede sig til anklagen og bekræftede, at disse ting var sande.

¹⁰ Da guvernøren nikkede til ham om at tale, svarede Paulus: "Jeg ved, at du i mange år har været dommer over denne nation; derfor fremlægger jeg gerne mit forvar. ¹¹ Du kan verificere, at det ikke var mere end tolv dage siden, jeg gik op til Jerusalem for at tilbede. ¹² De fandt mig ikke diskutere med nogen i templet eller skabe uro i synagogerne eller andre steder i byen. ¹³ De kan heller ikke bevise for dig de anklager, de nu fremsætter mod mig. ¹⁴ Dog bekender jeg, at jeg tilbyder vores forfædres Gud i overensstemmelse med Vejen, som de kalder en sekt. Jeg tror på alt, hvad der er i overensstemmelse med Loven og skrevet i Profeterne, ¹⁵ og jeg deler håbet på Gud, at der vil være en opstandelse af både de retfærdige og de uretfærdige. ¹⁶ Med dette for øje stræber jeg altid efter at bevare en ren samvittighed over for Gud og mennesker.

¹⁷ Efter flere år kom jeg for at bringe velgørende gaver til mit folk og for at frembære ofre. ¹⁸ Jeg var ceremonielt ren, da de fandt mig i tempelgårdene, mens jeg gjorde dette, uden nogen skare eller uro.

Men der var nogle jøder fra Asien— ¹⁹ som burde være her foran dig og fremsætte anklager, hvis de har noget imod mig. ²⁰ Eller lad disse mænd her angive, hvilken forbrydelse de fandt i mig, da jeg stod foran Rådet— ²¹ medmindre det var denne ene udtalelse, jeg råbte, mens jeg stod blandt dem: 'Det er angående de dødes opstandelse, at jeg står for retten i dag.'

²² Så udsatte Felix, som havde en ret præcis viden om Vejen, forhandlingerne. "Når kommandanten Lysias kommer," sagde han, "vil jeg afgøre din sag." ²³ Han beordrede centurionen at holde Paulus i forvaring, men at give ham en vis frihed og ikke forhindre nogen af hans venner i at tage sig af hans behov.

²⁴ Nogle dage senere ankom Felix med sin hustru Drusilla, som var jødisk. Han sendte bud efter Paulus og lyttede til ham tale om troen på Kristus Jesus. ²⁵ Mens Paulus diskuterede retfærdighed, selvkontrol og den kommende dom, blev Felix bange og sagde: "Det er nok for nu! Du må gå. Når jeg finder det belejligt, vil jeg kalde dig." ²⁶ Samtidig håbede han, at Paulus ville tilbyde ham penge, så han sendte ofte bud efter ham og talte med ham. ²⁷ Efter to år var gået, blev Felix efterfulgt af Porcius Festus, men fordi Felix ønskede at give jøderne en tjeneste, lod han Paulus fængslet.

25 Få dage efter at være ankommet til provinsen rejste Festus til Jerusalem fra Cæsarea. ² Ypperstepræsterne og jødernes ledere fremførte anklager mod Paulus og bad Festus om hjælp. ³ De bad om en tjeneste mod Paulus og ønskede, at han skulle føres til Jerusalem, mens de planlagde et baghold for at dræbe ham på vejen. ⁴ Festus svarede, at Paulus blev holdt i Cæsarea, og at han selv snart skulle rejse. ⁵ Han sagde: "Lad de indflydelsesrige mænd blandt jer komme med mig, og hvis der er noget galt med manden, lad dem da fremføre anklager mod ham der."

⁶ Efter at have tilbragt otte eller ti dage med dem, tog Festus ned til Cæsarea. Den næste dag tog han plads på tribunalet og beordrede, at Paulus skulle føres frem for ham. ⁷ Da Paulus ankom, stod jøderne, der var kommet ned fra Jerusalem, omkring ham og fremførte mange alvorlige anklager, som de ikke kunne bevise. ⁸ Paulus forsvarede sig og sagde: "Jeg har ikke gjort noget forkert mod den jødiske lov,

Apostlenes Gerninger

templet eller kejseren.”⁹ Festus, som ønskede at gøre jøderne en tjeneste, spurgte Paulus: “Er du villig til at tage op til Jerusalem og stå for retten for disse anklager foran mig?”¹⁰ Paulus svarede: “Jeg står foran kejserens tribunal, hvor jeg bør blive dømt. Jeg har ikke gjort noget forkert mod jøderne, som du ved meget godt.”¹¹ Hvis jeg er skyldig og har gjort noget, der fortjener døden, nægter jeg ikke at dø; men hvis anklagerne mod mig ikke er sande, har ingen ret til at overgive mig til dem. Jeg appellerer til kejseren!”¹² Efter at have rådført sig med sit råd erklærede Festus: “Du har appelleret til kejseren; til kejseren skal du gå.”

¹³ Flere dage senere ankom kong Agrippa og Bernice til Cæsarea for at vise deres respekt for Festus.¹⁴ Da de tilbragte mange dage der, diskuterede Festus Paulus' sag med kongen og sagde: “Der er en mand, som blev efterladt som fange af Felix.”¹⁵ Da jeg var i Jerusalem, fremførte ypperstepresterne og jødernes ældste anklager mod ham og bad om en domfældelse.¹⁶ Jeg fortalte dem, at det ikke er romersk skik at overgive nogen, før de har mødt deres anklagere og har haft mulighed for at forsvare sig mod anklagerne.¹⁷ Da de kom her med mig, tøvede jeg ikke, men indkaldte retten den næste dag og beordrede, at manden skulle føres ind.¹⁸ Da hans anklagere rejste sig, anklagede de ham ikke for nogen af de forbrydelser, jeg havde forventet.¹⁹ Snarere havde de nogle stridspunkter med ham om deres egne overbevisninger og om Jesus, som var død, og som Paulus hævdede var i live.²⁰ Da jeg var i vildrede over, hvordan jeg skulle undersøge sådanne sager, spurgte jeg, om han var villig til at tage til Jerusalem og stå for retten der.²¹ Men da Paulus appellerede til at blive holdt for kejserens afgørelse, beordrede jeg, at han skulle holdes i forvaring, indtil jeg kunne sende ham til kejseren.”²² Agrippa sagde til Festus: “Jeg vil gerne høre manden selv.” Festus svarede: “I morgen skal du høre ham.”

²³ Den næste dag kom Agrippa og Bernice med stor pomp og trådte ind i audienssalen med de højtstående militærofficerer og byens fremtrædende mænd. På Festus' befaling blev Paulus ført ind.²⁴ Festus sagde: “Kong Agrippa, og alle der er til stede med os, I ser denne mand, om hvem hele det jødiske samfund har appelleret til mig, både i Jerusalem og her, og råbt, at han ikke burde leve længere.”²⁵ Jeg fandt, at han ikke havde gjort noget,

der fortjente døden, men da han appellerede til kejseren, besluttede jeg at sende ham til Rom.²⁶ Dog har jeg intet bestemt at skrive til Hans Majestæt om ham. Derfor har jeg bragt ham frem for jer alle, og især for dig, kong Agrippa, så jeg efter denne undersøgelse kan have noget at skrive.²⁷ For det forekommer mig urimeligt at sende en fange til Rom uden at specificere anklagerne mod ham.”

26 Da sagde Agrippa til Paulus: “Du har lov til at tale for dig selv.” Så Paulus gestikulerede med hånden og begyndte sit forsvaret.² “Kong Agrippa, jeg anser mig selv for heldig at kunne forsvare mig for dig i dag angående alle de anklager, der er rejst mod mig af jøderne,³ især da du er velbevandret i alle jødiske skikke og spørgsmål. Derfor beder jeg dig om at lytte tålmodigt til mig.”⁴ “Alle jøderne kender til min livsførelse fra min ungdom, som blev tilbragt fra begyndelsen i mit eget land og i Jerusalem.”⁵ De har kendt mig i lang tid, hvis de er villige til at vidne, at jeg levede i overensstemmelse med den strengeste sekt af vores religion, som farisæer.⁶ Og nu står jeg for retten på grund af mit håb på det løfte, som Gud gav til vores forfædre.⁷ Dette er det løfte, vores tolv stammer håber at opnå, mens de ivrigt tjener Gud nat og dag. Det er for dette håb, o konge, at jeg anklages af jøderne.⁸ Hvorfor skulle nogen af jer anse det for utroligt, at Gud oprejser de døde?

⁹ “Jeg var også overbevist om, at jeg skulle gøre alt, hvad jeg kunne, for at modarbejde navnet Jesus fra Nazaret.”¹⁰ Og det er præcis, hvad jeg gjorde i Jerusalem. Med myndighed fra ypperstepresterne fængslede jeg mange af de hellige, og når de blev dømt til døden, stemte jeg imod dem.¹¹ Jeg straffede dem ofte i alle synagogerne og forsøgte at tvinge dem til at spotte. I min ekstreme vrede forfulgte jeg dem endda til fremmede byer.

¹² “Mens jeg var optaget af dette, rejste jeg til Damaskus med myndighed og kommission fra ypperstepresterne.”¹³ Ved middagstid, o konge, så jeg et lys fra himlen, klarere end solen, skinne omkring mig og dem, der rejste med mig.¹⁴ Vi faldt alle til jorden, og jeg hørte en stemme tale til mig på hebraisk, ‘Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig? Det er hårdt for dig at modstå stikkene.’¹⁵ Jeg spurgte, ‘Hvem er du, Herre?’ Og Herren svarede, ‘Jeg er Jesus, som du forfølger.’¹⁶ Men rejs dig og stå på dine fødder; for jeg har vist mig for dig for at

Apostlenes Gerninger

udnævne dig som en tjener og et vidne om det, du har set, og hvad jeg vil vise dig. ¹⁷ Jeg vil redde dig fra dit eget folk og fra hedningerne. Jeg sender dig til dem ¹⁸ for at åbne deres øjne og vende dem fra mørke til lys, og fra Satans magt til Gud, så de kan modtage syndernes forladelse og en plads blandt dem, der er helliget ved tro på mig.'

¹⁹ "Så derfor, kong Agrippa, var jeg lydig mod synet fra himlen. ²⁰ Først til dem i Damaskus, derefter til dem i Jerusalem og hele Judæa, og derefter til hedningerne, prædikede jeg, at de skulle omvende sig og vende sig til Gud, og demonstrere deres omvendelse ved deres gerninger. ²¹ Det er derfor, nogle jøder greb mig i templet og forsøgte at dræbe mig. ²² Men Gud har hjulpet mig til denne dag, og derfor står jeg her og vidner for både små og store, uden at sige noget ud over hvad profeterne og Moses sagde ville ske— ²³ at Messias ville lide og, som den første til at opstå fra de døde, ville forkynde lys for både sit eget folk og hedningerne."

²⁴ På dette tidspunkt afbrød Festus Paulus' forsvær og råbte: "Paulus, du er ude af dit sind! Din store lærdom driver dig til vanvid." ²⁵ Men Paulus svarede: "Jeg er ikke vanvittig, mest ærede Festus, men taler ord af sandhed og fornuft. ²⁶ Kongen er klar over disse sager, og jeg taler til ham med tillid, da jeg er overbevist om, at intet af dette er undgået hans opmærksomhed, da det ikke blev gjort i en krog. ²⁷ Kong Agrippa, accepterer du profeternes ord? Jeg er klar over, at du gør." ²⁸ Så sagde Agrippa til Paulus: "Tror du, at du på så kort tid kan overtale mig til at blive kristen?" ²⁹ Paulus svarede: "Kort tid eller lang, jeg beder til Gud, at ikke kun du, men alle, der lytter til mig i dag, må blive som jeg er, bortset fra disse lænker."

³⁰ Kongen rejste sig, sammen med guvernøren, Bernice, og dem, der sad med dem. ³¹ Efter at de havde forladt rummet, begyndte de at diskutere indbyrdes og sagde: "Denne mand gør intet, der fortjener død eller fængsel." ³² Agrippa bemærkede til Festus: "Denne mand kunne have været sat fri, hvis han ikke havde appelleret til kejseren."

27 Da det blev besluttet, at vi skulle sejle til Italien, blev Paulus og nogle andre fanger overgivet til en centurion ved navn Julius, som var en del af den augustanske kohorte. ² Vi gik om bord på et skib fra Adramyttium, som skulle sejle

til havnene langs Asiens kyst, og vi satte til søs, ledsaget af Aristarkus, en makedonier fra Thessalonika. ³ Den følgende dag ankom vi til Sidon; og Julius, som viste venlighed mod Paulus, tillod ham at besøge sine venner for at modtage pleje. ⁴ Derfra sejlede vi igen og rejste under Cyprens læ, da vinden var imod os. ⁵ Efter at have sejlet over havet langs kysterne af Kilikien og Pamfylten, ankom vi til Myra i Lykien. ⁶ Der fandt centurionen et alexandrinsk skib, der skulle til Italien, og overførte os til det. ⁷ Vi gjorde langsom fremgang i mange dage og nåede med besvær et punkt ud for Knidos. Da vinden ikke tillod os at fortsætte, sejlede vi under Kretas læ, ud for Salmone. ⁸ Med besvær sejlede vi langs kysten og kom til et sted kaldet Fair Havens, nær byen Lasea.

⁹ Efter at meget tid var gået tabt, og sejladsen var blevet farlig, da det nu var efter Forsoningsdagen, begyndte Paulus at advare dem, ¹⁰ "Mænd, jeg forudser, at denne rejse vil resultere i skade og stort tab, ikke kun for lasten og skibet, men også for vores liv." ¹¹ Men centurionen var mere overbevist af styrmanden og skibets ejer end af hvad Paulus havde sagt. ¹² Da havnen var uegnet til at overvintrere, besluttede flertallet at sejle videre i håb om at nå Phoenix, en havn på Kreta, der vender mod sydvest og nordvest, for at tilbringe vinteren der.

¹³ Da en mild sydlig vind begyndte at blæse, troede de, at de havde opnået deres mål, så de lattede anker og sejlede langs Kreta, tæt på kysten. ¹⁴ Men kort efter kom en voldsom vind, kaldet Nordøsten, ned fra øen. ¹⁵ Skibet blev fanget af stormen og kunne ikke styre mod vinden, så vi gav efter for den og blev drevet af sted. ¹⁶ Da vi passerede under læ af en lille ø kaldet Cauda, kunne vi med nød og næppe sikre skibets båd. ¹⁷ Efter at have hejst den om bord, brugte de reb til at understøtte skibet. I frygt for at de kunne løbe på grund på Syrtis' sandbanker, sænkede de havankeret og lod skibet drive af sted. ¹⁸ Næste dag, mens vi blev voldsomt kastet rundt af stormen, begyndte de at kaste lasten over bord. ¹⁹ På den tredje dag smed de skibets tackle over bord med deres egne hænder. ²⁰ Da hverken sol eller stjerner viste sig i mange dage, og stormen fortsatte med at rase, mistede vi til sidst alt håb om at blive reddet.

²¹ Efter at de havde gået længe uden mad, stod Paulus op blandt dem og sagde: "Mænd, I skulle

Apostlenes Gerninger

have fulgt mit råd om ikke at sejle fra Kreta; så ville I have undgået denne skade og tab. ²² Men nu opfordrer jeg jer til at tage mod til jer, for ingen af jer vil gå tabt; kun skibet vil blive ødelagt. ²³ En engel fra den Gud, som jeg tilhører og tjener, kom til mig i nat ²⁴ og sagde: 'Vær ikke bange, Paulus. Du skal stå for retten for Cæsar, og Gud har nådigt givet dig livet for alle dem, der sejler med dig.' ²⁵ Så tag mod til jer, mænd, for jeg har tro på Gud, at det vil ske, præcis som han har sagt mig. ²⁶ Ikke desto mindre må vi løbe på grund på en eller anden ø."

²⁷ På den fjortende nat, mens vi blev drevet over Adriaterhavet, fornemmede sømændene omkring midnat, at de nærmede sig land. ²⁸ De tog lod og fandt, at vandet var tyve favne dybt. Kort tid efter tog de lod igen og fandt, at det var femten favne dybt. ²⁹ I frygt for at vi kunne løbe på grund på klipperne, kastede de fire ankre fra agterstavnen og bad om dagslys. ³⁰ Sømændene forsøgte at flygte fra skibet og havde sænket skibets båd ned i havet, idet de foregav, at de ville lægge ankre ud fra stævn. ³¹ Da sagde Paulus til centurionen og soldaterne: "Medmindre disse mænd bliver på skibet, kan I ikke blive reddet." ³² Så soldaterne skar rebene, der holdt skibets båd, og lod den drive væk.

³³ Lige før dag gry opmuntrede Paulus dem alle til at spise. "I de sidste fjorten dage," sagde han, "har I været i konstant spænding og har gået uden mad—I har ikke spist noget. ³⁴ Nu opfordrer jeg jer til at tage noget mad. Det er nødvendigt for jeres overlevelse. Ikke en eneste af jer vil miste så meget som et hår fra jeres hoved." ³⁵ Efter at have sagt dette tog han noget brød og takkede Gud foran dem alle. Så brød han det og begyndte at spise. ³⁶ De følte sig alle opmuntrede og tog også noget mad. ³⁷ I alt var der 276 af os om bord. ³⁸ Da de havde spist så meget, som de ville, lettede de skibet ved at kaste hveden i havet.

³⁹ Da dagslyset kom, genkendte de ikke landet, men de så en bugt med en sandstrand, hvor de planlagde at lade skibet løbe på grund, hvis de kunne. ⁴⁰ De kastede ankerne af og lod dem blive i havet og løsnede samtidig rebene, der holdt rørene. Så hejste de forsejlet til vinden og satte kurs mod stranden. ⁴¹ Men skibet stødte på en sandbanke og blev grundstødt. Forstavnen sad fast og ville ikke røre sig, og agterstavnen blev knust af brændingens slag. ⁴² Soldaterne havde til hensigt at dræbe fangerne for

at forhindre, at nogen af dem svømmede væk og slap væk. ⁴³ Men centurionen, som ønskede at redde Paulus' liv, forhindrede dem i at udføre deres plan. Han beordrede dem, der kunne svømme, til at springe over bord først og komme i land. ⁴⁴ Resten skulle følge efter, nogle på planker og andre på stykker af skibet. På denne måde nåede alle sikkert i land.

28 Da vi var kommet i sikkerhed, opdagede vi, at øen hed Malta. ² Øboerne viste os en bemærkelsesværdig venlighed; de tændte et bål og tog imod os alle, da det var regnfuldt og koldt. ³ Paulus samlede en bunke kviste og lagde dem på bålet, og en hugorm, drevet ud af varmen, bed sig fast i hans hånd. ⁴ Da øboerne så slangen hænge fra hans hånd, sagde de til hinanden: "Denne mand må virkelig være en morder; selvom han undslap havet, har retfærdigheden ikke tilladt ham at leve." ⁵ Paulus rystede imidlertid slangen af sig ind i ilden og led ingen skade. ⁶ Folkene forventede, at han ville svulme op eller pludselig falde død om, men efter at have ventet længe og set, at intet usædvanligt skete med ham, ændrede de mening og erklærede, at han var en gud.

⁷ I nærheden var der en ejendom, der tilhørte Publius, øens øverste embedsmand. Han tog imod os og viste os generøs gæstfrihed i tre dage. ⁸ Publius' far lå syg i sengen, plaget af feber og dysenteri. Paulus besøgte ham, og efter at have bedt, lagde han hænderne på ham og helbredte ham. ⁹ Efter denne begivenhed kom resten af øens syge og blev helbredt. ¹⁰ Øboerne hædrede os på mange måder, og da vi var klar til at sejle, forsynede de os med de nødvendige forsyninger.

¹¹ Efter tre måneder sejlede vi på et alexandrinsk skib, der havde overvintret på øen, med stævnens prydet af de tvillingeguder Castor og Pollux. ¹² Vi ankom til Syrakus og blev der i tre dage. ¹³ Derfra sejlede vi og nåede Rhegium. En dag senere opstod der en sydvind, og den følgende dag ankom vi til Puteoli. ¹⁴ Der fandt vi nogle brødre og søstre, som inviterede os til at blive hos dem i en uge. Og således kom vi til Rom. ¹⁵ Brødrene og søstrene der, som havde hørt om vores ankomst, rejste så langt som til Forum Appius og De Tre Kroer for at møde os. Da Paulus så dem, takkede han Gud og fik mod.

Apostlenes Gerninger

¹⁶ Da vi ankom til Rom, fik Paulus lov til at bo for sig selv med en soldat til at bevogte ham.

¹⁷ Tre dage senere kaldte Paulus de lokale jødiske ledere sammen. Da de var samlet, sagde han til dem: "Brødre, selvom jeg ikke har gjort noget imod vores folk eller vores forfædres skikke, blev jeg arresteret i Jerusalem og overgivet til romerne.¹⁸ De undersøgte mig og havde til hensigt at løslade mig, da jeg ikke var skyldig i nogen forbrydelse, der fortjente dødsstraf.¹⁹ Men da jøderne gjorde indsigelse, blev jeg tvunget til at appellere til kejseren, ikke fordi jeg havde nogen anklage mod mit folk.²⁰ Af denne grund har jeg bedt om at se jer og tale med jer, for det er på grund af Israels håb, at jeg er bundet med denne kæde."²¹ De svarede: "Vi har ikke modtaget nogen breve fra Judæa om dig, og ingen af brødrene, der er kommet her, har rapporteret eller talt noget dårligt om dig.²² Men vi ønsker at høre dine synspunkter, for vi ved, at folk overalt taler imod denne sekt."

²³ De aftalte at mødes med Paulus en bestemt dag, og flere mennesker kom til hans logi. Han forklarede for dem fra morgen til aften, vidnede om Guds rige

og forsøgte at overbevise dem om Jesus ud fra både Moseloven og Profeterne.²⁴ Nogle blev overbevist af hans ord, men andre nægtede at tro.²⁵ De var uenige indbyrdes og begyndte at forlade stedet efter Paulus havde sagt dette sidste: "Helligånden talte rigtigt gennem profeten Esajas til jeres forfædre,²⁶ siger,

'Gå til dette folk og sig, "I skal høre og høre, men aldrig forstå; I skal se og se, men aldrig opfatte."'²⁷ For dette folks hjerter er blevet sløve; de hører knap nok med deres ører, og de har lukket deres øjne. Ellers kunne de se med deres øjne, høre med deres ører, forstå med deres hjerter og vende om, og jeg ville helbrede dem.'

²⁸ "Forstå derfor, at denne Guds frelse er blevet sendt til hedningerne, og de vil lytte."

²⁹ [Da han havde sagt disse ting, forlod jøderne stedet, mens de havde en stor strid indbyrdes.]³⁰ Paulus blev der i to hele år i sit eget lejede hus og tog imod alle, der kom til ham,³¹ forkyndte Guds rige og underviste om Herren Jesus Kristus med al frimodighed, uden hindring.

Romerbrevet

1 Paulus, en hengiven efterfølger af Kristus Jesus, udpeget som apostel, bestemt til Guds evangelium—² som han havde lovet for længe siden gennem sine profeter i de hellige skrifter,³ omhandlende hans Søn, som var en efterkommer af David efter kødet,⁴ og som blev erklæret at være Guds Søn med kraft ifølge Helligåndens ånd ved opstandelsen fra de døde, Jesus Kristus, vor Herre.⁵ Gennem ham har vi modtaget nåde og apostelskab for at frembringe troens lydighed blandt alle hedningerne for hans navns skyld.⁶ Og I er også blandt dem, der er kaldet til at tilhøre Jesus Kristus.⁷ Til alle, der er elsket af Gud i Rom, kaldet til at være hellige: Nåde og fred være med jer fra Gud, vor Fader, og Herren Jesus Kristus.

⁸ Først takker jeg min Gud gennem Jesus Kristus for jer alle, fordi jeres tro bliver forkyndt over hele verden.⁹ For Gud, som jeg tjener i min ånd i forkyndelsen af hans Søns evangelium, er mit vidne på, hvor uophørligt jeg husker jer¹⁰ altid i mine bønner, og beder om, at jeg nu endelig ved Guds vilje må lykkes med at komme til jer.¹¹ Jeg længes efter at se jer, så jeg kan dele en åndelig gave med jer for at styrke jer—¹² så vi kan opmuntre hinanden ved vores tro, jeres og min.¹³ Jeg vil ikke, at I skal være uvidende, brødre og søstre, om at jeg ofte har planlagt at komme til jer (men er blevet forhindret indtil nu), så jeg kan få en høst blandt jer, ligesom jeg har haft blandt de andre hedninger.¹⁴ Jeg har en pligt over for både grækere og ikke-grækere, både de vise og de uforstandige.¹⁵ Derfor er jeg ivrig efter at prædike evangeliet også for jer, der er i Rom.

¹⁶ For jeg skammer mig ikke over evangeliet, for det er Guds kraft til frelse for enhver, der tror: først for jøden, så for hedningen.¹⁷ For i det åbenbares Guds retfærdighed—en retfærdighed, der er ved tro fra start til slut, som der står skrevet: "Den retfærdige skal leve ved tro."

¹⁸ For Guds vrede åbenbares fra himlen mod al ugudelighed og uretfærdighed hos mennesker, som undertrykker sandheden ved deres uretfærdighed,¹⁹ fordi det, der er kendt om Gud, er åbenlyst for dem, for Gud har gjort det åbenlyst for dem.²⁰ For siden verdens skabelse er Guds usynlige egenskaber—hans evige kraft og guddommelige natur—blevet tydeligt opfattet, forstået ud fra det skabte, så mennesker er uden undskyldning.²¹ For selvom de kendte Gud, ærede de ham hverken som Gud eller

takkede ham, men deres tanker blev forgæves, og deres tåbelige hjerter blev formørkede.²² Selvom de hævdede at være vise, blev de tåbelige²³ og byttede den udødelige Guds herlighed for billeder, der ligner dødelige mennesker og fugle og dyr og krybdyr.

²⁴ Derfor overgav Gud dem i deres hjertes syndige lyster til urenhed, til at vanære deres kroppe med hinanden.²⁵ De byttede Guds sandhed for en løgn og tilbød og tjente det skabte frem for Skaberen—som er velsignet for evigt. Amen.

²⁶ Derfor overgav Gud dem til nedværdigende lidenskaber. Selv deres kvinder byttede naturlige forhold for unaturlige.²⁷ På samme måde opgav mændene naturlige forhold til kvinder og blev optændt af begær efter hinanden. Mænd begik skammelige handlinger med andre mænd og modtog i sig selv den straf, deres fejltagelse fortjente.

²⁸ Desuden, ligesom de ikke fandt det værd at bevare erkendelsen af Gud, overgav Gud dem til et forkvaklet sind, til at gøre det, der ikke burde gøres.

²⁹ De er blevet fyldt med al slags uretfærdighed, ondskab, grådighed og fordærv. De er fulde af misundelse, mord, strid, bedrag og ondskabsfuldhed. De er sladderhanke,³⁰ bagvaskere, dem der foragter Gud, uforskammede, arrogante og pralende; de opfinder måder at gøre ondt på; de er ulydige mod deres forældre;³¹ de mangler forståelse, trofasthed, kærlighed og barmhjertighed.³² Selvom de er klar over Guds retfærdige dekret om, at de, der deltager i sådanne handlinger, fortjener døden, fortsætter de ikke blot med at gøre disse ting, men godkender også dem, der praktiserer dem.

2 Derfor har du ingen undskyldning, hvem du end er, når du dømmer andre; for i det øjeblik du dømmer en anden, fordømmer du dig selv, fordi du, som dømmer, gør de samme ting.² Og vi ved, at Guds dom over dem, der gør sådanne ting, er i overensstemmelse med sandheden.³ Så når du, et menneske, dømmer dem og alligevel gør de samme ting, tror du, at du vil undslippe Guds dom?⁴ Eller ser du bort fra Hans godheds, overbærenheds og tålmodigheds rigdom, uden at indse, at Guds godhed er ment til at føre dig til omvendelse?⁵ Men på grund af din stædighed og ubodfærdige hjerte ophober du vrede til dig selv på vredens dag, når Guds retfærdige dom vil blive åbenbaret.⁶ Han vil

Romerbrevet

gengælde hver person efter deres gerninger. ⁷ Til dem, der ved udholdenhed i at gøre godt søger herlighed, ære og udødelighed, vil Han give evigt liv.

⁸ Men for dem, der er selvhævdende og afviser sandheden og følger uretfærdighed, vil der være vrede og harme. ⁹ Der vil være trængsel og nød for hvert menneske, der gør ondt: først for jøden, så for grækeren; ¹⁰ men herlighed, ære og fred for enhver, der gør godt: først for jøden, så for grækeren. ¹¹ For Gud viser ingen partiskhed.

¹² Alle, der har syndet uden Loven, vil også blive ødelagt uden Loven, og alle, der har syndet under Loven, vil blive dømt ved Loven. ¹³ For det er ikke dem, der blot hører Loven, der er retfærdige i Guds øjne, men dem, der handler efter Loven, vil blive retfærdiggjort. ¹⁴ Når hedninger, der ikke har Loven, af natur gør det, Loven kræver, er de en lov for sig selv, selvom de ikke har Loven. ¹⁵ De viser, at Lovens krav er skrevet på deres hjertes, deres samvittigheder bærer også vidnesbyrd, og deres tanker anklager dem til tider og forsvarer dem til andre tider. ¹⁶ Dette vil finde sted på den dag, når Gud dømmer menneskers hemmeligheder gennem Kristus Jesus, som mit evangelium erklærer.

¹⁷ Nu, hvis du identificerer dig som jøde og stoler på Loven og er stolt af Gud, ¹⁸ hvis du forstår Hans vilje og godkender det, der er overlegent, fordi du er undervist af Loven, ¹⁹ hvis du er overbevist om, at du er en vejleder for de blinde, et lys for dem, der er i mørke, ²⁰ en underviser for de uforstandige, en lærer for spædbørn, fordi du har i Loven legemliggørelsen af viden og sandhed— ²¹ du, der underviser andre, underviser du ikke dig selv? Du, der prædiker mod tyveri, stjæler du? ²² Du, der siger, at folk ikke skal begå ægteskabsbrud, begår du ægteskabsbrud? Du, der afskyr afguder, plyndrer du templer? ²³ Du, der er stolt af Loven, vanærer du Gud ved at bryde Loven? ²⁴ Som der står skrevet: "På grund af jer bliver Guds navn bespottet blandt hedningerne."

²⁵ Omskærelse har værdi, hvis du overholder Loven, men hvis du bryder Loven, er det som om du ikke var blevet omskåret. ²⁶ Så hvis de, der ikke er omskåret, overholder Lovens krav, vil de ikke blive betragtet som om de var omskåret? ²⁷ Den person, der ikke er fysisk omskåret og alligevel adlyder Loven, vil dømme dig, som trods den skrevne lov og omskærelse, er en lovbryder. ²⁸ En person er ikke en jøde, som kun er det udadtil, og omskærelse er ikke

kun udvendig og fysisk. ²⁹ Nej, en person er en jøde, som er det indvendigt; og omskærelse er hjertets omskærelse, ved Ånden, ikke ved bogstavet. En sådan persons ros kommer ikke fra andre, men fra Gud.

3 Hvilken fordel har jøden da? Eller hvad er fordelene ved omskærelsen? ² Meget i enhver henseende! Først og fremmest er de blevet betroet Guds ord. ³ Hvad hvis nogle ikke troede? Vil deres mangel på tro ophæve Guds trofasthed? ⁴ Bestemt ikke! Lad Gud være sand, og hvert menneske en løgner, som det er skrevet:

"Så du kan blive retfærdiggjort i dine ord og sejre, når du bliver dømt."

⁵ Men hvis vores uretfærdighed fremhæver Guds retfærdighed, hvad skal vi sige? At Gud er uretfærdig, når han bringer sin vrede over os? (Jeg taler fra et menneskeligt perspektiv.) ⁶ Bestemt ikke! For hvis det var tilfældet, hvordan kunne Gud dømme verden? ⁷ Men hvis gennem min falskhed Guds sandhed øges til hans ære, hvorfor bliver jeg stadig dømt som en synder? ⁸ Og hvorfor ikke sige—som vi ondskabsfuldt bliver rapporteret at sige—"Lad os gøre ondt, så godt kan komme"? Deres fordømmelse er retfærdig. ⁹ Hvad da? Er vi bedre stillet? Slet ikke! For vi har allerede anklaget, at både jøder og grækere alle er under syndens magt.

¹⁰ For der står skrevet:

"Der er ingen retfærdig, ikke en eneste; ¹¹ der er ingen, der virkelig forstår; der er ingen, der søger Gud. ¹² Alle er vendt bort, de er blevet værdiløse; der er ingen, der gør godt, ikke en eneste." ¹³ "Deres struber er åbne grave; med deres tunger bliver de ved med at bedrage." "Slangers gift er på deres læber." ¹⁴ "Deres munde er fyldt med forbandelser og bitterhed." ¹⁵ "Deres fødder er hurtige til at udgyde blod; ¹⁶ ødelæggelse og elendighed er på deres veje, ¹⁷ og de har ikke forstået eller kendt fredens vej." ¹⁸ "De har ikke ærefrygt for Gud for deres øjne."

¹⁹ Nu ved vi, at hvad loven end siger, taler den til dem, der er under loven, så enhver mund kan blive lukket og hele verden holdes ansvarlig over for Gud. ²⁰ Derfor vil ingen blive retfærdiggjort i hans øjne ved lovens gerninger; for gennem loven kommer kendskab til synd. ²¹ Men nu, uden for loven, er Guds retfærdighed blevet åbenbaret, bevidnet af Loven og

Romerbrevet

Profeterne.²² Denne retfærdighed gives gennem tro på Jesus Kristus til alle, der tror. Der er ingen forskel,²³ for alle har syndet og mangler Guds herlighed,²⁴ og alle bliver retfærdiggjort frit ved hans nåde gennem forløsningen, der er i Kristus Jesus.²⁵ Gud præsenterede Kristus som et sonoffer, gennem udgydelsen af hans blod, for at blive modtaget ved tro. Han gjorde dette for at demonstrere sin retfærdighed, fordi han i sin overbærenhed havde ladet de tidligere begåede synder ustraffet—²⁶ han gjorde dette for at demonstrere sin retfærdighed i den nuværende tid, så han kunne være retfærdig og den, der retfærdiggør den, der har tro på Jesus.²⁷ Hvilken plads er der så for stolthed? Den er udelukket. Ved hvilken slags lov? Ved en lov om gerninger? Nej, men ved troens lov.²⁸ For vi mener, at et menneske bliver retfærdiggjort ved tro, uafhængigt af lovens gerninger.²⁹ Eller er Gud kun jødernes Gud? Er han ikke også hedningernes Gud? Jo, også hedningernes,³⁰ da der kun er én Gud, som vil retfærdiggøre de omskårne ved tro og de uomskårne gennem den samme tro.³¹ Ophæver vi så loven ved denne tro? Bestemt ikke! Tværtimod, vi opretholder loven.

4 Hvad skal vi da sige, at Abraham, vores forfader efter kødet, har opdaget i denne sag? ² Hvis Abraham virkelig blev retfærdiggjort ved gerninger, har han noget at rose sig af, men ikke over for Gud.³ Hvad siger Skriften? "Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed."⁴ Nu til den, der arbejder, regnes lønnen ikke som en gave, men som noget, der skyldes.⁵ Men til den, der ikke arbejder, men tror på Ham, som retfærdiggør den ugudelige, regnes deres tro som retfærdighed.⁶ Ligesom David også taler om den velsignelse, som den person har, til hvem Gud tilregner retfærdighed uden gerninger:

⁷ "Salige er de, hvis overtrædelser er tilgivet, hvis synder er dækket. ⁸ Salig er den, hvis synd Herren ikke vil tilregne dem."

⁹ Er denne velsignelse kun for de omskårne, eller også for de uomskårne? For vi siger, at troen blev regnet Abraham til retfærdighed.¹⁰ Under hvilke omstændigheder blev det tilregnet? Var det mens han var omskåret, eller uomskåret? Det var ikke mens han var omskåret, men mens han var uomskåret.¹¹ Og han modtog tegnet på

omskærelsen, et segl på den retfærdighed, han havde ved tro, mens han stadig var uomskåret, for at han kunne være fader til alle, der tror uden at være omskåret, så retfærdigheden kunne tilregnes dem.¹² Og han er også fader til de omskårne, som ikke kun er omskåret, men som også følger i troens fodspor, som vores fader Abraham havde, for han blev omskåret.¹³ Det var ikke gennem loven, at Abraham og hans efterkommere modtog løftet om, at han skulle være verdens arving, men gennem den retfærdighed, der kommer ved tro.¹⁴ For hvis de, der stoler på loven, er arvinger, så er troen gjort tom, og løftet er ophævet,¹⁵ fordi loven resulterer i vrede. Og hvor der ikke er nogen lov, er der ingen overtrædelse.¹⁶ Derfor er løftet baseret på tro, så det kan hvile på nåde og være sikkert for alle Abrahams efterkommere—ikke kun for dem, der er af loven, men også for dem, der deler Abrahams tro. Han er fader til os alle.¹⁷ Som det er skrevet: "Jeg har gjort dig til fader for mange nationer." Han er vores fader for Guds åsyn, i hvem han troede—Gud, som giver liv til de døde og kalder de ting, der ikke eksisterer, til at være.¹⁸ Mod al håb troede Abraham i håb og blev således fader til mange nationer, som det var blevet sagt til ham: "Sådan skal dine efterkommere være."¹⁹ Uden at svække i troen betragtede han sin egen krop, nu så godt som død, da han var omkring hundrede år gammel, og Saras døde skød.²⁰ Alligevel tøvede han ikke i vantrøst med hensyn til Guds løfte, men blev styrket i sin tro og gav Gud ære,²¹ fuldt overbevist om, at Gud havde magt til at gøre, hvad Han havde lovet.²² Dette er grunden til, at "det blev regnet ham til retfærdighed."²³ Ordene "det blev regnet ham" blev skrevet ikke kun for hans skyld alene,²⁴ men også for os, til hvem det vil blive tilregnet—til os, som tror på Ham, der oprejste Jesus, vores Herre, fra de døde.²⁵ Han blev overgivet til døden for vores synder og blev oprejst til liv for vores retfærdiggørelse.

5 Således, ved at blive retfærdiggjort ved tro, nyder vi fred med Gud gennem vores Herre Jesus Kristus,² gennem hvem vi også har fået adgang ved tro til denne nåde, hvori vi står; og vi glæder os i håbet om Guds herlighed.³ Ikke kun dette, men vi glæder os også i vores trængsler, idet vi ved, at trængsel frembringer udholdenhed;⁴ og udholdenhed fører til prøvet karakter; og prøvet karakter fremmer håb;⁵ og håbet gør os ikke til skamme, fordi Guds kærlighed er blevet udgydt i

Romerbrevet

vores hjerter gennem Helligånden, som er blevet givet til os. ⁶ For mens vi stadig var magtesløse, døde Kristus på det rette tidspunkt for de ugudelige.

⁷ Meget sjældent vil nogen dø for en retfærdig person, selvom nogen måske tør dø for en god person. ⁸ Men Gud viser sin kærlighed til os i dette: mens vi stadig var syndere, døde Kristus for os. ⁹ Meget mere da, nu hvor vi er blevet retfærdiggjort ved hans blod, skal vi blive frelst fra Guds vrede gennem ham. ¹⁰ For hvis vi, mens vi var fjender, blev forliget med Gud gennem hans Søns død, meget mere, efter at være blevet forliget, skal vi blive frelst ved hans liv. ¹¹ Og ikke kun dette, men vi glæder os også i Gud gennem vores Herre Jesus Kristus, gennem hvem vi nu har modtaget forligelsen. ¹² Derfor, ligesom synden kom ind i verden gennem ét menneske, og døden gennem synden, og på denne måde spredte døden sig til alle mennesker, fordi alle syndede— ¹³ For før loven var synden i verden, men synden regnes ikke mod nogen, når der ikke er nogen lov. ¹⁴ Ikke desto mindre herskede døden fra Adams tid til Moses, selv over dem, der ikke syndede i lighed med Adams overtrædelse, som er et mønster for den, der skulle komme. ¹⁵ Men gaven er ikke som overtrædelsen. For hvis ved den ene mands overtrædelse de mange døde, meget mere flød Guds nåde og gaven ved nåden fra den ene mand, Jesus Kristus, over til de mange. ¹⁶ Gaven er ikke som resultatet af den ene mands synd; for dommen fulgte én synd og bragte fordømmelse, men gaven fulgte mange overtrædelser og bragte retfærdiggørelse. ¹⁷ For hvis ved den ene mands overtrædelse døden herskede gennem den ene mand, meget mere vil de, der modtager overflod af nåde og retfærdighedens gave, herske i livet gennem den ene mand, Jesus Kristus. ¹⁸ Så da, ligesom gennem én overtrædelse var resultatet fordømmelse for alle mennesker, så også gennem én retfærdigheds handling var resultatet retfærdiggørelse og liv for alle mennesker. ¹⁹ For ligesom gennem én mands ulydighed blev de mange gjort til syndere, så også gennem én mands lydlighed vil de mange blive gjort retfærdige. ²⁰ Loven blev indført, så overtrædelsen kunne øges; men hvor synden øgedes, øgedes nåden endnu mere, ²¹ så at, ligesom synden herskede i døden, kunne nåden også herske gennem retfærdighed for at bringe evigt liv gennem Jesus Kristus, vores Herre.

6 Hvad skal vi da sige? Skal vi fortsætte i synd, for at nåden kan blive større? ² Bestemt ikke! Vi, som er døde fra synden, hvordan kan vi da fortsætte med at leve i den? ³ Eller ved I ikke, at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død? ⁴ Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi vandre i et nyt liv. ⁵ For hvis vi er blevet forenet med ham i en død, der ligner hans, skal vi så sandelig også være forenet med ham i en opstandelse, der ligner hans. ⁶ Da vi ved dette, at vores gamle menneske blev korsfæstet med ham, for at syndens legeme skulle gøres magtesløst, så vi ikke længere skulle være slaver af synden. ⁷ For den, der er død, er blevet frigjort fra synden. ⁸ Hvis vi har del i Kristi død, tror vi, at vi også vil have del i hans liv. ⁹ Da vi ved, at Kristus, efter at være oprejst fra de døde, aldrig mere skal dø; døden har ikke længere herredømme over ham. ¹⁰ Han døde én gang for alle for synden; men nu lever han, og han lever for Gud. ¹¹ På samme måde skal I også regne jer selv for døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus. ¹² Lad derfor ikke synden herske i jeres dødelige legeme, så I adlyder dets lyster. ¹³ Giv ikke nogen del af jer selv til synden som et redskab for uretfærdighed, men giv jer selv til Gud som dem, der er bragt fra død til liv, og giv hver del af jer selv til ham som et redskab for retfærdighed. ¹⁴ For synden skal ikke være jeres herre, fordi I ikke er under loven, men under nåden. ¹⁵ Hvad skal vi da konkludere? Skal vi synde, fordi vi ikke er under loven, men under nåden? Bestemt ikke! ¹⁶ Ved I ikke, at når I tilbyder jer selv som lydige slaver for nogen, er I slaver af den, I adlyder, enten af synden, der fører til død, eller af lydligheden, der fører til retfærdighed? ¹⁷ Men takket være Gud, at I, selvom I var slaver af synden, er blevet lydige fra hjertet til den læreform, som I blev betroet. ¹⁸ I er blevet befriet fra synden og er blevet tjenere for retfærdigheden. ¹⁹ Jeg taler i menneskelige vendinger på grund af jeres køds svaghed. Ligesom I plejede at tilbyde jeres legemsdele som slaver til urenhed og til stadig større lovløshed, så tilbyd dem nu som slaver til retfærdighed, der fører til helliggørelse. ²⁰ For da I var slaver af synden, var I frie fra retfærdighedens kontrol. ²¹ Hvilken fordel høstede I dengang af de ting, som I nu skammer jer over? For enden af de ting er døden. ²² Men nu, da I

Romerbrevet

er blevet sat fri fra synden og er blevet tjenere for Gud, fører den fordel, I høster, til helliggørelse, og resultatet er evigt liv. ²³ For syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vores Herre.

7 Ved I ikke, brødre og søstre (for jeg taler til dem, der kender loven), at loven kun har myndighed over en person, så længe de lever?

² For eksempel er en gift kvinde juridisk bundet til sin mand, mens han lever; men hvis hendes mand dør, er hun frigjort fra den lov, der binder hende til ham. ³ Så hvis hun er med en anden mand, mens hendes mand stadig lever, kaldes hun en ægteskabsbryder; men hvis hendes mand dør, er hun fri fra den lov, så hun ikke er en ægteskabsbryder, hvis hun er med en anden mand. ⁴ Derfor, mine brødre og søstre, døde I også for loven gennem Kristi legeme, så I kunne tilhøre en anden, ham, der blev oprejst fra de døde, for at vi kunne bære frugt for Gud. ⁵ For da vi var i kødets rige, var de syndige lidenskaber, som blev vakt af loven, i arbejde i os, så vi bar frugt for døden. ⁶ Men nu, da vi er døde fra det, der engang bandt os, er vi frigjort fra loven, så vi tjener på Åndens nye måde og ikke på den gamle måde med den skrevne lov. ⁷ Hvad skal vi så sige? Er loven syndig? Bestemt ikke! Tværtimod ville jeg ikke have vidst, hvad synd var, undtagen gennem loven. For jeg ville ikke have vidst, hvad begær var, hvis loven ikke havde sagt: "Du må ikke begære." ⁸ Men synden, der tog muligheden, som budet gav, frembragte i mig enhver slags begær. For uden loven er synden død. ⁹ Der var en tid, hvor jeg levede uden loven; men da budet kom, blev synden levende, og jeg døde. ¹⁰ Jeg fandt, at budet, som var ment til at bringe liv, faktisk bragte død. ¹¹ For synden, der tog muligheden, som budet gav, bedrog mig, og gennem det bragte mig til døden. ¹² Derfor er loven hellig, og budet er helligt, retfærdigt og godt. ¹³ Blev det, der er godt, så til død for mig? På ingen måde! Snarere var det synden, for at den kunne blive anerkendt som synd ved at bringe min død gennem det, der er godt, så synden gennem budet kunne blive helt igennem syndig. ¹⁴ For vi ved, at loven er åndelig, men jeg er uåndelig, solgt som en slave til synden. ¹⁵ Jeg er forvirret over mine handlinger. For jeg gør ikke, hvad jeg vil gøre, men snarere hvad jeg afskyr. ¹⁶ Og hvis jeg handler imod mine egne ønsker, anerkender jeg, at loven er god. ¹⁷ Som det står, er det ikke længere mig, der handler,

men synden, der bor i mig. ¹⁸ For jeg ved, at det gode ikke bor i mig, det vil sige i mit kød. For jeg har ønsket om at gøre det gode, men jeg kan ikke udføre det. ¹⁹ For jeg undlader at gøre det gode, jeg ønsker at gøre, men i stedet fortsætter jeg med at gøre det onde, jeg ikke ønsker at gøre. ²⁰ Nu, hvis jeg gør, hvad jeg ikke vil gøre, er det ikke længere mig, der gør det, men synden, der bor i mig, der gør det. ²¹ Så jeg finder denne lov i arbejde: Selvom jeg vil gøre det gode, er det onde lige der med mig. ²² For dybt inde glæder jeg mig over Guds lov; ²³ men jeg ser en anden lov i arbejde i mig, der fører krig mod mit sinds lov og gør mig til fange af syndens lov, der arbejder i min krop. ²⁴ Hvilken forpint person jeg er! Hvem vil redde mig fra dette legeme, der er underlagt døden? ²⁵ Tak være Gud, som befrier mig gennem Jesus Kristus, vor Herre! Så jeg selv i mit sind er en slave af Guds lov, men i mit kød en slave af syndens lov.

8 Derfor er der nu ingen fordømmelse overhovedet for dem, som er i Kristus Jesus. ²

For livets Ånds lov i Kristus Jesus har befriet dig fra syndens og dødens lov. ³ For det, som loven var magtesløs til at opnå, svækket som den var af kødet, opnåede Gud ved at sende sin egen Søn i syndigt køds lignelse for at være et syndoffer, og således fordømte han synden i kødet, ⁴ så lovens retfærdige krav kunne opfyldes i os, som ikke lever efter kødet, men efter Ånden. ⁵ De, der lever efter kødet, har deres sind rettet mod kødets ting, men de, der lever efter Ånden, har deres sind rettet mod Åndens ting. ⁶ For det sind, der styres af kødet, er død, men det sind, der styres af Ånden, er liv og fred. ⁷ Fordi det sind, der er rettet mod kødet, er fjendtligt mod Gud; det underordner sig ikke Guds lov, og det kan det heller ikke. ⁸ De, der lever efter kødet, kan ikke behage Gud. ⁹ Men I er ikke i kødets rige, men i Åndens rige, hvis Guds Ånd virkelig bor i jer. Hvis nogen ikke har Kristi Ånd, tilhører de ikke ham. ¹⁰ Men hvis Kristus er i jer, selvom kroppen er underlagt døden på grund af synd, er Ånden liv på grund af retfærdighed. ¹¹ Og hvis Ånden fra ham, der oprejste Jesus fra de døde, bor i jer, vil han, som oprejste Kristus fra de døde, også give liv til jeres dødelige kroppe ved sin Ånd, som bor i jer. ¹² Derfor, brødre og søstre, har vi en forpligtelse, men den er ikke overfor kødet, til at leve efter det— ¹³ for hvis I lever efter kødet, vil I møde døden; men hvis I ved Ånden dræber kødets gerninger, vil I have liv. ¹⁴ For

Romerbrevet

alle, der ledes af Guds Ånd, er Guds børn. ¹⁵ For I har ikke modtaget en ånd af slaveri, der fører til frygt igen, men I har modtaget en ånd af adoption som sønner og døtre, ved hvilken vi råber: "Abba, Fader." ¹⁶ Ånden selv vidner sammen med vores ånd, at vi er Guds børn. ¹⁷ Og hvis vi er børn, så er vi arvinger—Guds arvinger og medarvinger med Kristus, hvis vi virkelig deler i hans lidelser, for at vi også kan dele i hans herlighed. ¹⁸ Jeg mener, at vores nuværende lidelser ikke er værd at sammenligne med den herlighed, der vil blive åbenbaret i os. ¹⁹ For skabningen venter ivrigt på, at Guds børn skal åbenbares. ²⁰ For skabningen blev underlagt tomhed, ikke af egen vilje, men ved viljen af den, der underlagde den, i håb ²¹ at skabningen selv vil blive befriet fra sit slaveri til forfald og ført ind i Guds børns frihed og herlighed. ²² Vi forstår, at hele skabningen har stønnet i fødselsveer indtil dette øjeblik. ²³ Ikke kun det, men vi selv, som har Åndens førstegrøde, stønner indvendigt, mens vi ivrigt venter på vores adoption som sønner og døtre, forløsningen af vores kroppe. ²⁴ For i dette håb blev vi frelst. Men håb, der ses, er ikke håb overhovedet. Hvem håber på det, de allerede ser? ²⁵ Men hvis vi håber på det, vi endnu ikke ser, venter vi på det med udholdenhed. ²⁶ På samme måde hjælper Ånden os i vores svaghed. Vi ved ikke, hvad vi bør bede om, men Ånden selv går i forbøn for os med sukke, der er for dybe til ord. ²⁷ Og han, der ransager vores hjerter, ved, hvad Åndens sind er, fordi Ånden går i forbøn for Guds folk i overensstemmelse med Guds vilje. ²⁸ Og vi er sikre på, at i alle ting arbejder Gud for dem, der elsker ham, som er kaldet efter hans hensigt. ²⁹ For dem, Gud forudkendte, forudbestemte han også til at blive formet efter hans Søns billede, så han kunne være den førstefødte blandt mange brødre og søstre. ³⁰ Og dem, han forudbestemte, kaldte han også; dem, han kaldte, retfærdiggjorde han også; dem, han retfærdiggjorde, ærede han også med herlighed. ³¹ Hvad skal vi så sige til disse ting? Hvis Gud er for os, hvem kan da være imod os? ³² Han, der ikke sparede sin egen Søn, men gav ham for os alle—hvordan vil han ikke også, sammen med ham, nådigt give os alle ting? ³³ Hvem vil bringe nogen anklage mod dem, Gud har udvalgt? Det er Gud, der retfærdiggør. ³⁴ Hvem er så den, der fordømmer? Ingen. Kristus Jesus, som døde—og mere end det, som blev oprejst til liv—er ved Guds højre hånd og går også i forbøn for os. ³⁵ Hvem skal skille os fra

Kristi kærlighed? Skal trængsel, eller besvær, eller forfølgelse, eller hungersnød, eller nøgenhed, eller fare, eller sværd? ³⁶ Som skriften siger:

"For din skyld møder vi døden hele dagen lang; vi regnes som får, der skal slagtes."

³⁷ Nej, i alle disse ting er vi mere end sejrende gennem ham, der elskede os. ³⁸ For jeg er overbevist om, at hverken død eller liv, hverken engle eller magter, hverken nutiden eller fremtiden, eller nogen kræfter, ³⁹ hverken højde eller dybde, eller noget andet i hele skabningen, vil kunne skille os fra Guds kærlighed, som findes i Kristus Jesus, vores Herre.

9 Jeg taler sandt i Kristus, jeg lyver ikke; min samvittighed vidner med mig i Helligånden, ² at jeg har stor sorg og uophørlig bedrøvelse i mit hjerte. ³ For jeg kunne ønske, at jeg selv var forbandet og adskilt fra Kristus for mine brøders skyld, mine slægtninge efter kødet, ⁴ som er israelitter. Deres er barnekåret, herligheden, pagterne, lovgivningen, tempeltjenesten og løfterne. ⁵ Deres er patriarkerne, og fra dem stammer Kristus efter kødet, som er Gud over alle, velsignet i evighed. Amen. ⁶ Det er ikke som om Guds ord har slået fejl. For ikke alle, der stammer fra Israel, er virkelig Israel. ⁷ Ej heller er de alle børn, blot fordi de er Abrahams efterkommere, men "gennem Isak skal dine efterkommere nævnes." ⁸ Dette betyder, at det ikke er kødelige børn, der er Guds børn, men løftets børn regnes som efterkommere. ⁹ For således blev løftet givet: "På den fastsatte tid vil jeg komme tilbage, og Sara skal have en søn." ¹⁰ Og ikke blot dette, men også da Rebekka havde undfanget tvillinger ved én mand, vor fader Isak; ¹¹ for før tvillingerne var født eller havde gjort noget godt eller ondt, for at Guds hensigt efter udvælgelse skulle stå fast, ¹² ikke ved gerninger, men ved ham, som kalder, blev der sagt til hende: "Den ældre skal tjene den yngre." ¹³ Som det er udtrykt i Skriften: "Jakob elskede jeg, men Esau fandt jeg ikke behag i." ¹⁴ Hvad skal vi da konkludere? Er der nogen uretfærdighed hos Gud? Absolut ikke! ¹⁵ For han erklærede til Moses,

"Jeg vil vise barmhjertighed mod hvem jeg vælger at vise barmhjertighed, og jeg vil vise medfølelse mod hvem jeg vælger at vise medfølelse."

¹⁶ Så det afhænger ikke af menneskelig vilje eller anstrengelse, men af Guds barmhjertighed. ¹⁷ For

Romerbrevet

Skriften siger til Farao: "Jeg rejste dig op med dette formål, at jeg kunne vise min magt i dig, og at mit navn kunne blive forkyndt på hele jorden." ¹⁸ Derfor viser han barmhjertighed mod hvem han vil, og han forhælder hvem han vil. ¹⁹ Du kunne da spørge: "Hvorfor finder han stadig fejl? For hvem kan modsætte sig hans vilje?" ²⁰ Men hvem er du, et menneske, der taler tilbage til Gud? Skal det, der er formet, sige til den, der formede det: "Hvorfor gjorde du mig sådan?" ²¹ Har pottemageren ikke myndighed til at forme af den samme klump ler noget keramik til særlige formål og noget til almindelig brug? ²² Hvad nu hvis Gud, villig til at vise sin vrede og gøre sin magt kendt, bar med stor tålmodighed over med vredens genstande, forberedt til ødelæggelse? ²³ Hvad nu hvis han gjorde dette for at gøre sin herligheds rigdom kendt over barmhjertighedens genstande, som han forberedte i forvejen til herlighed, ²⁴ inklusive os, som han også kaldte, ikke kun fra jøderne, men også fra hedningerne? ²⁵ Som han siger i Hoseas bog:

"Jeg vil kalde dem 'mit folk', som ikke var mit folk, og jeg vil kalde hende 'min elskede', som ikke var min elskede," ²⁶ og, "Det skal ske, at på det sted, hvor det blev sagt til dem, 'I er ikke mit folk,' der vil de blive kaldt 'den levende Guds børn.'"

²⁷ Esajas erklærer om Israel:

"Selvom antallet af israelitterne er som sandet ved havet, vil kun en rest blive frelst. ²⁸ For Herren vil udføre sit ord på jorden, grundigt og hurtigt."

²⁹ Og som Esajas sagde tidligere:

"Hvis ikke Herren, den Almægtige, havde efterladt os efterkommere, ville vi være blevet som Sodoma, og vi ville have været som Gomorra."

³⁰ Hvad skal vi da konkludere? At hedningerne, som ikke stræbte efter retfærdighed, har opnået retfærdighed, en retfærdighed, der er ved tro; ³¹ men Israel, i jagten på en lov om retfærdighed, nåede ikke den lov. ³² Hvorfor ikke? Fordi de ikke søgte den ved tro, men som om den var ved gerninger. De snublede over anstødsstenen, ³³ som Skriften siger:

"Se, jeg lægger i Zion en sten, der får folk til at snuble og en klippe, der får dem til at falde, og den, der tror på ham, vil aldrig blive gjort til skamme."

10 Brødre og søstre, mit hjertes ønske og min bøn til Gud for dem er, at de må opnå frelse. ² For jeg kan vidne om, at de har en iver for Gud, men det er ikke ifølge kundskab. ³ For i mangel af bevidsthed om Guds retfærdighed og i forsøget på at etablere deres egen, underkastede de sig ikke Guds retfærdighed. ⁴ For Kristus er lovens opfyldelse, så retfærdighed kan være tilgængelig for alle, der tror. ⁵ Moses skriver om den retfærdighed, der er ved loven: "Den person, der gør disse ting, vil leve ved dem." ⁶ Men den retfærdighed, der er ved tro, taler således: "Sig ikke i dit hjerte: 'Hvem vil stige op til himlen?'" (det vil sige, for at bringe Kristus ned) ⁷ eller "Hvem vil gå ned i dybet?" (det vil sige, for at bringe Kristus op fra de døde). ⁸ Men hvad siger det? "Ordet er nær dig; det er i din mund og i dit hjerte," det vil sige, troens ord, som vi forkynder: ⁹ Hvis du anerkender med din mund, "Jesus er Herre," og har tro i dit hjerte, at Gud oprejste ham fra de døde, vil du blive frelst. ¹⁰ For med hjertet tror man og bliver retfærdiggjort, og med munden erklærer man og bliver frelst. ¹¹ For Skriften siger, "Den, der tror på ham, vil aldrig blive gjort til skamme." ¹² For der er ingen forskel mellem jøde og græker; den samme Herre er Herre over alle, rigt velsignende alle, der påkalder ham, ¹³ for "Enhver, der påkalder Herrens navn, vil blive frelst." ¹⁴ Hvordan kan de så påkalde den, de ikke har troet på? Og hvordan kan de tro på den, de ikke har hørt om? Og hvordan kan de høre uden nogen, der prædiker for dem? ¹⁵ Og hvordan kan de prædike, medmindre de er sendt? Som der står skrevet: "Hvor smukke er fødderne på dem, der bringer glædelige tidender!" ¹⁶ Men ikke alle adlød det gode budskab. For Esajas siger, "Herre, hvem har troet på vores beretning?" ¹⁷ Så tro kommer af at høre, og at høre gennem Kristi budskab. ¹⁸ Men jeg spørger: Hørte de ikke? Jo, det gjorde de:

"Deres røst er gået ud til hele jorden, og deres ord til verdens ender."

¹⁹ Igen spørger jeg: Forstod Israel ikke? Først siger Moses,

"Jeg vil gøre jer misundelige på dem, der ikke er et folk; Jeg vil gøre jer vrede på et folk, der mangler forståelse."

²⁰ Og Esajas erklærer selvsikkert,

Romerbrevet

"Jeg blev fundet af dem, der ikke søgte mig; Jeg åbenbarede mig for dem, der ikke spurgte efter mig."

²¹ Men angående Israel siger han,

"Hele dagen har jeg rakt mine hænder ud til et ulydigt og genstridigt folk."

11 Jeg spørger da: Har Gud forkastet sit folk? Bestemt ikke! For jeg er også en israelit, en efterkommer af Abraham, fra Benjamins stamme. ² Gud har ikke forkastet sit folk, som Han forud kendte. Ved I ikke, hvad Skriften siger i historien om Elias, hvordan han bad til Gud imod Israel? ³ "Herre, de har dræbt dine profeter og revet dine altre ned; jeg alene er tilbage, og de søger mit liv." ⁴ Men hvad var det guddommelige svar til ham? "Jeg har bevaret for mig selv syv tusinde mænd, som ikke har bøjet knæ for Baal." ⁵ På samme måde er der i den nuværende tid en rest udvalgt ved nåde. ⁶ Og hvis det er ved nåde, så er det ikke længere baseret på gerninger; ellers ville nåden ikke længere være nåde. ⁷ Hvad da? Det, som Israel søgte så ivrigt, opnåede det ikke, men de udvalgte gjorde. De andre blev forhærdet, ⁸ som der står skrevet:

"Gud gav dem en ånd af sløvhed, øjne der ikke ser og ører der ikke hører, indtil denne dag."

⁹ Og David siger,

"Må deres bord blive en fælde og en snare, en snublesten og en gengældelse for dem. ¹⁰ Må deres øjne blive formørkede, så de ikke kan se, og deres rygge blive bøjet uafbrudt."

¹¹ Jeg spørger da, snublede de for at falde uopretteligt? Bestemt ikke! Men på grund af deres overtrædelse er frelsen kommet til hedningerne for at gøre Israel misundelig. ¹² Nu, hvis deres overtrædelse betyder rigdom for verden, og deres tab betyder rigdom for hedningerne, hvor meget større rigdom vil deres fulde inklusion bringe! ¹³ Jeg taler til jer hedninger. For så vidt som jeg er apostel for hedningerne, ophøjer jeg min tjeneste ¹⁴ om jeg på en eller anden måde kunne provokere mit eget folk til jalousi og frelse nogle af dem. ¹⁵ For hvis deres forkastelse førte til verdens forsoning, hvad vil deres accept være andet end liv fra de døde? ¹⁶ Hvis den første del af dejen er hellig, er hele dejen hellig; hvis roden er hellig, er grenene det også. ¹⁷ Hvis nogle af grenene blev brudt af, og du, en vild

olivensknude, blev indpodet blandt dem og nu deler i den nærende saft fra olivenroden, ¹⁸ så praler ikke over de andre grene. Hvis du gør det, husk at det ikke er dig, der bærer roden, men roden bærer dig. ¹⁹ Du kunne sige, "Grener blev brudt af, så jeg kunne blive indpodet." ²⁰ Det er sandt nok. De blev brudt af på grund af vantrø, og du står ved tro. Vær ikke arrogant, men frygt. ²¹ For hvis Gud ikke sparede de naturlige grene, vil Han heller ikke spare dig. ²² Overvej derfor Guds venlighed og strenghed: strenghed mod dem, der faldt, men venlighed mod dig, forudsat at du fortsætter i Hans venlighed. Ellers vil du også blive skåret af. ²³ Og hvis de ikke fortsætter i vantrø, vil de blive indpodet, for Gud er i stand til at indpode dem igen. ²⁴ For hvis du blev skåret fra et oliventræ, der er vildt af natur, og imod naturen blev indpodet i et dyrket oliventræ, hvor meget lettere vil disse, de naturlige grene, blive indpodet i deres eget oliventræ! ²⁵ Jeg vil ikke have, at I er uvidende om denne hemmelighed, brødre og søstre, så I ikke bliver indbildske: Israel har oplevet en delvis forhærdelse, indtil det fulde antal af hedningerne er kommet ind, ²⁶ og på denne måde vil hele Israel blive frelst. Som der står skrevet:

"Befrieren vil komme fra Zion; Han vil vende ugudelighed bort fra Jakob. ²⁷ Og dette er Min pagt med dem når Jeg fjerner deres synder."

²⁸ Hvad angår evangeliet, er de modstandere til jeres fordel; men hvad angår udvælgelse, er de elsket på grund af patriarkerne, ²⁹ for Guds gaver og Hans kald er uforanderlige. ³⁰ Ligesom I, der engang var ulydige mod Gud, nu har modtaget barmhjertighed som følge af deres ulydighed, ³¹ så de også nu er blevet ulydige, så de også nu kan modtage barmhjertighed som følge af Guds barmhjertighed mod jer. ³² For Gud har tilladt alle at være ulydige, så Han kan have barmhjertighed med dem alle.

³³ *Åh, dybden af Guds rigdom, visdom og viden! Hvor ufattelige er Hans domme, og Hans veje er uden forståelse!* ³⁴ *"Hvem har forstået Herrens sind? Eller hvem har været Hans rådgiver?"* ³⁵ *"Hvem har nogensinde givet noget til Gud, at Gud skulle give det tilbage til dem?"* ³⁶ *For alle ting er fra Ham, gennem Ham og for Ham. Ham være æren for evigt! Amen.*

Romerbrevet

12 Derfor formaner jeg jer, brødre og søstre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende offer, helligt og Gud velbehageligt—dette er jeres sande og åndelige gudstjeneste.² Tilpas jer ikke denne verdens skikke, men bliv forvandlet ved fornyelsen af jeres sind. På denne måde vil I kunne skelne, hvad Guds vilje er—hans gode, velbehagelige og fuldkomne vilje.³ For ved den nåde, der er givet mig, siger jeg til hver enkelt af jer: Tænk ikke højere om jer selv, end I bør, men tænk med besindighed, i overensstemmelse med det mål af tro, som Gud har tildelt hver enkelt af jer.⁴ Ligesom vi har mange lemmer på ét legeme, og disse lemmer ikke alle har samme funktion,⁵ således er vi forenet i Kristus som ét legeme, og hvert medlem er forbundet med alle de andre.⁶ Vi har forskellige nådegaver, alt efter den nåde, der er givet os. Hvis din gave er profeti, så profeter i overensstemmelse med din tro;⁷ er det tjeneste, så tjen; er det undervisning, så undervis;⁸ er det at opmuntre, så giv opmuntring; er det at give, så giv gavmildt; er det at lede, så gør det med flid; er det at vise barmhjertighed, så gør det med glæde.⁹ Kærligheden skal være oprigtig og fri for hykleri. Afsky det onde; hold fast ved det gode.¹⁰ Vær hengivne mod hinanden i broderkærlighed. Vis hinanden ære frem for jer selv.¹¹ Vær ikke sløve i iver, men bevar jeres åndelige glød, tjen Herren.¹² Vær glade i håbet, tålmodige i trængslen og udholdende i bønnen.¹³ Bidrag til de helliges behov og praktisér gæstfrihed.¹⁴ Velsign dem, der forfølger jer; velsign dem og forband dem ikke.¹⁵ Del glæden med dem, der glæder sig; del sorgen med dem, der sørger.¹⁶ Lev i harmoni med hinanden. Vær ikke hovmodige, men vær villige til at omgås mennesker af lav status. Vær ikke kloge i egne tanker.¹⁷ Gengæld ikke nogen ondt med ondt. Vær omhyggelige med at gøre, hvad der er rigtigt i alles øjne.¹⁸ Så vidt det står til jer, stræb efter at leve i fred med alle.¹⁹ Tag ikke hævn, mine kære venner, men giv plads til Guds vrede, for der står skrevet: "Hævnen tilhører mig; jeg vil gengælde," siger Herren.²⁰ I stedet,

hvis din fjende er sulten, giv ham mad; hvis han er tørstig, giv ham noget at drikke. Ved at gøre dette vil du samle glødende kul på hans hoved.

²¹ Lad ikke det onde besejre dig, men overvind det onde med det gode.

13 Enhver person skal underordne sig de regerende myndigheder, for der er ingen myndighed undtagen den, der er fra Gud, og de, der eksisterer, er blevet indsat af Gud.² Derfor, den der modsætter sig myndigheden, modstår det, som Gud har indstiftet, og de, der gør det, vil bringe dom over sig selv.³ For herskere er ikke en årsag til frygt for dem, der gør godt, men for dem, der gør ondt. Ønsker du at være fri for frygt for myndigheden? Gør det rette, og du vil modtage ros.⁴ For myndigheden er en Guds tjener til din fordel. Men hvis du gør ondt, så frygt, for den bærer ikke sværdet forgæves; den er en Guds tjener, en hævner til at bringe vrede over den onde.⁵ Derfor er det nødvendigt at underordne sig myndighederne, ikke kun for at undgå vrede, men også for samvittighedens skyld.⁶ Det er derfor, I også betaler skat, for myndighederne er Guds tjenere, der helliger sig denne opgave.⁷ Giv alle, hvad der tilkommer dem: skat til dem, der skal have skat; afgifter til dem, der skal have afgifter; respekt til dem, der skal have respekt; ære til dem, der skal have ære.⁸ Lad ingen gæld være ubetalt, undtagen den fortsatte gæld at elske hinanden; for den, der elsker andre, har opfyldt loven.⁹ Budene, "Du må ikke begå ægteskabsbrud," "Du må ikke myrde," "Du må ikke stjæle," "Du må ikke begære," og ethvert andet bud, er sammenfattet i dette udsagn: "Elsk din næste som dig selv."¹⁰ Kærlighed bringer ingen skade til en næste; således er kærlighed opfyldelsen af loven.¹¹ Og gør dette, idet I forstår den nuværende tid: timen er kommet for jer til at vågne op fra jeres søvn, for vores frelse er nærmere nu end da vi først troede.¹² Natten er næsten forbi, og dagen er nær. Så lad os lægge mørkets gerninger til side og iføre os lysets rustning.¹³ Lad os opføre os sømmeligt, som i dagtimerne, ikke i udskjelser og drukkenskab, ikke i seksuel umoral og udsvævelser, ikke i strid og jalousi.¹⁴ I stedet, ifør jer Herren Jesus Kristus, og tænk ikke på, hvordan I kan tilfredsstille kødets lyster.

14 Tag imod den, der er svag i troen, men indlad jer ikke i diskussioner om forskellige meninger.² Nogle tror, at de kan spise alt, mens den, der er svag i troen, kun spiser grøntsager.³ Den, der spiser alt, skal ikke se ned på den, der ikke gør det, og den, der afholder sig fra at spise, skal ikke dømme den, der spiser, for Gud har accepteret dem.⁴ Hvem er du, der dømmer en andens tjener? For sin egen herre står eller falder

Romerbrevet

han. Og han vil stå, for Herren er i stand til at få ham til at stå. ⁵ Nogle anser en dag for mere hellig end en anden, mens andre anser alle dage for ens. Hver person skal være fuldt overbevist i sit eget sind. ⁶ Den, der betragter en dag som speciel, gør det for Herren. Den, der spiser, spiser for Herren, for de takker Gud; og den, der afholder sig, gør det for Herren og takker Gud. ⁷ For ingen af os lever kun for os selv, og ingen af os dør kun for os selv. ⁸ Hvis vi lever, lever vi for Herren; og hvis vi dør, dør vi for Herren. Derfor tilhører vi Herren både i liv og død. ⁹ Til dette formål døde Kristus og vendte tilbage til livet, så han kunne være Herre over både de døde og de levende. ¹⁰ Hvorfor dømmes du din bror eller søster? Eller hvorfor ser du ned på dem? For vi skal alle stå foran Guds dommersæde. ¹¹ Som det er skrevet:

“Så sandt som jeg lever,” siger Herren, ‘skal hvert knæ bøje sig for mig; hver tunge skal anerkende Gud.”

¹² Så skal hver af os give en personlig beretning til Gud. ¹³ Lad os derfor holde op med at dømmes hinanden. I stedet, beslut jer for ikke at lægge nogen snublesten eller hindring i vejen for en bror eller søster. ¹⁴ Jeg er overbevist i Herren Jesus, at intet er urent i sig selv. Men hvis nogen anser noget for urent, så er det urent for den person. ¹⁵ Hvis din bror eller søster er bedrøvet på grund af det, du spiser, handler du ikke længere i kærlighed. Ødelæg ikke ved din spisning en, som Kristus døde for. ¹⁶ Sørg for, at dine gode handlinger ikke bliver kaldt forkerte af andre. ¹⁷ For Guds rige handler ikke om at spise og drikke, men om retfærdighed, fred og glæde i Helligånden. ¹⁸ For den, der tjener Kristus på denne måde, er Gud til behag og modtager menneskers anerkendelse. ¹⁹ Lad os derfor stræbe efter det, der fører til fred og gensidig opbyggelse. ²⁰ Ødelæg ikke Guds værk for madens skyld. Al mad er ren, men det er forkert for en person at spise noget, der får en anden til at snuble. ²¹ Det er bedre ikke at spise kød eller drikke vin eller gøre noget andet, der får din bror eller søster til at falde. ²² Så hvad du end tror om disse ting, behold det mellem dig selv og Gud. Velsignet er den, der ikke fordømmer sig selv ved det, de godkender. ²³ Men den, der tvivler, er dømt, hvis de spiser, fordi deres spisning ikke er af tro; og alt, hvad der ikke kommer fra tro, er synd.

15 Vi, som er stærke, bør bære de svages skrøbeligheder og ikke blot behage os selv.

² Hver af os bør behage sin næste til hans gavn, for at opbygge ham. ³ For selv Kristus søgte ikke sin egen glæde, men som der står skrevet: “De hån, der håner dig, er faldet på mig.” ⁴ For alt, hvad der tidligere er skrevet, er skrevet til vor belæring, for at vi ved udholdenhed og ved Skrifternes trøst kan have håb. ⁵ Må nu den Gud, som giver udholdenhed og trøst, give jer at være enige indbyrdes, i overensstemmelse med Kristus Jesus, ⁶ så I med én sind og én røst kan ære Gud, vor Herre Jesu Kristi Fader. ⁷ Derfor, tag imod hinanden, ligesom Kristus har taget imod jer, til Guds ære. ⁸ For jeg siger, at Kristus er blevet en tjener for jøderne på grund af Guds sandhed, for at bekræfte de løfter, der blev givet til fædrene, ⁹ og for at hedningerne skulle ære Gud for hans barmhjertighed. Som der står skrevet:

“Derfor vil jeg prise dig blandt hedningerne; jeg vil synge lovsange til dit navn.”

¹⁰ Desuden står der,

“Glæd jer, I hedninger, sammen med hans folk.”

¹¹ Og det erklæres også,

“Lovpris Herren, alle I hedninger; lad alle folk ophøje ham.”

¹² Endvidere forkynder Esajas,

“Isa's rod vil skyde frem, en der vil rejse sig for at herske over nationerne; på ham vil hedningerne håbe.”

¹³ Må nu håbets Gud fylde jer med al glæde og fred i troen, så I kan være rige på håb ved Helligåndens kraft. ¹⁴ Jeg er selv overbevist, mine brødre og søstre, om at I er fulde af godhed, fyldt med al kundskab og i stand til at vejlede hinanden. ¹⁵ Men jeg har skrevet til jer ret frimodigt om nogle punkter for at minde jer om det igen, på grund af den nåde, der er givet mig af Gud, ¹⁶ for at være en Kristi Jesu tjener for hedningerne, idet jeg tjener som præst for Guds evangelium, så hedningernes offer kan blive antageligt, helliget ved Helligånden. ¹⁷ Derfor har jeg i Kristus Jesus fundet grund til at være stolt af ting, der vedrører Gud. ¹⁸ For jeg vil ikke driste mig til at tale om noget, undtagen hvad Kristus har udrettet gennem mig for at føre hedningerne til lydighed

Romerbrevet

mod Gud ved ord og gerning,¹⁹ gennem kraften af tegn og undere, i Åndens kraft; så jeg fra Jerusalem og hele vejen rundt til Illyrien fuldt ud har forkyndt Kristi evangelium.²⁰ Og på denne måde har jeg stræbt efter at prædike evangeliet, ikke hvor Kristus allerede var anerkendt, for at jeg ikke skulle bygge på en andens grundvold;²¹ men som Skriften siger:

“De, der ikke var informeret om ham, vil se, og de, der ikke har hørt, vil forstå.”

²² Dette er grunden til, at jeg ofte er blevet forhindret i at komme til jer;²³ men nu, hvor der ikke længere er plads for mig i disse egne, og da jeg i mange år har længtes efter at besøge jer,²⁴ planlægger jeg at gøre det, når jeg rejser til Spanien. Jeg håber at se jer, mens jeg rejser igennem, og at blive hjulpet på min rejse derhen af jer, efter at jeg har nydt jeres selskab en tid.²⁵ Men nu er jeg på vej til Jerusalem for at tjene de hellige.²⁶ For Makedonien og Akaja har glædet sig over at yde et bidrag til de fattige blandt de hellige i Jerusalem.²⁷ De har været glade for at gøre det, og de skylder det faktisk til dem. For hvis hedningerne har fået del i jødernes åndelige velsignelser, skylder de også at dele deres materielle velsignelser med dem.²⁸ Derfor, når jeg har fuldført denne opgave og har sat mit segl på denne frugt af deres, vil jeg rejse til Spanien og besøge jer på vejen.²⁹ Jeg er overbevist om, at når jeg kommer til jer, vil jeg ankomme med Kristi fulde velsignelse.³⁰ Jeg beder jer, brødre og søstre, ved vor Herre Jesus Kristus og ved Åndens kærlighed, om at deltage i min kamp ved at bede til Gud for mig,³¹ at jeg må blive reddet fra dem, der er u lydige i Judæa, og at min tjeneste for Jerusalem må blive vel modtaget af de hellige;³² så jeg kan komme til jer med glæde ved Guds vilje og blive opfrisket i jeres selskab.³³ Må nu fredens Gud være med jer alle. Amen.

16 Jeg introducerer for jer vores søster Føbe, en tjener i kirken i Kenkreæ.² Jeg beder jer om at modtage hende i Herren på en måde, der er de hellige værdig, og at hjælpe hende i enhver sag, hun måtte have brug for fra jer, for hun har været en velgører for mange, inklusive mig selv.³ Send hilsener til Priska og Akvila, mine medarbejdere i Kristus Jesus.⁴ De risikerede deres liv for mig. Ikke alene takker jeg dem, men alle hedningernes kirker er taknemmelige over for dem.⁵

Hils også kirken, der mødes i deres hus. Hils min kære ven Epenetus, som var den første omvendte til Kristus i Asien.⁶ Hils Maria, som har arbejdet flittigt for jer.⁷ Hils Andronikus og Junia, mine medjøder og medfanger; de er ansete blandt apostlene og var i Kristus for mig.⁸ Send hilsener til Ampliatius, som er højt elsket i Herren.⁹ Send hilsener til Urbanus, vores medarbejder i Kristus, og min kære ven Stakys.¹⁰ Hils Apelles, hvis trofasthed i Kristus er blevet bevist. Hils dem, der tilhører Aristobulus' husstand.¹¹ Hils Herodion, min slægtning. Hils dem i Narcissus' husstand, som er i Herren.¹² Hils Tryfena og Tryfosa, som arbejder hårdt i Herren. Hils min kære ven Persis, som har arbejdet meget hårdt i Herren.¹³ Hils Rufus, udvalgt i Herren, og hans mor, som også har været en mor for mig.¹⁴ Send hilsener til Asynkritus, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas og brødrene og søstrene med dem.¹⁵ Hils Filologus, Julia, Nereus og hans søster, og Olympas, og alle de hellige med dem.¹⁶ Hils hinanden med et helligt kys. Alle Kristi kirker sender deres hilsener.¹⁷ Jeg opfordrer jer, brødre og søstre, til at være årvågne over for dem, der skaber splittelser og forhindringer i modstrid med den lære, I har lært. Undgå dem.¹⁸ For sådanne personer tjener ikke vores Herre Kristus, men deres egne ønsker. Med glatte ord og smiger bedrager de de intetanende sind.¹⁹ Jeres lydighed er kendt af alle, og jeg glæder mig over jer; men jeg ønsker, at I skal være vise om det gode og uskyldige om det onde.²⁰ Fredens Gud vil snart bringe Satan under jeres fødder. Vor Herre Jesu nåde være med jer.²¹ Timotheus, min medarbejder, sender sine hilsener, ligesom Lucius, Jason og Sosipater, mine slægtninge.²² Jeg, Tertius, som har skrevet dette brev, sender mine hilsener i Herren.²³ Gajus, som er vært for mig og hele kirken, sender sine hilsener. Erastus, byens kasserer, og vores bror Quartus sender jer deres hilsener.²⁴ [Må vor Herre Jesu Kristi nåde være med jer alle.]²⁵ Nu til ham, som er i stand til at styrke jer i overensstemmelse med mit evangelium og forkyndelsen af Jesus Kristus, i overensstemmelse med åbenbaringen af den hemmelighed, der har været skjult i lange tider,²⁶ men nu åbenbaret og gjort kendt gennem de profetiske skrifter ved den evige Guds befaling, så alle nationer kan komme til den lydighed, der kommer fra tro—²⁷ Til den ene sande Gud, vis og værdig til ære for evigt gennem Jesus Kristus. Amen.

1 Korintherbrevet

1 Paulus, udpeget som apostel af Jesus Kristus ved Guds vilje, og Sosthenes, vores bror, ² Til Guds kirke, som er i Korinth, til dem, der er blevet helliget i Kristus Jesus, kaldet som hellige, med alle, der på ethvert sted påkalder vores Herre Jesus Kristus' navn, deres Herre og vores: ³ Må I modtage nåde og fred fra Gud, vores Fader, og Herren Jesus Kristus. ⁴ Jeg takker altid min Gud for jer på grund af Guds nåde, der er givet jer i Kristus Jesus, ⁵ At I i enhver henseende blev beriget i Ham, i al tale og al kundskab, ⁶ Ligesom vidnesbyrdet om Kristus blev bekræftet blandt jer, ⁷ Så I ikke mangler nogen åndelig gave, mens I ivrigt venter på vores Herre Jesus Kristus' åbenbaring, ⁸ Som også vil opretholde jer til enden, uangribelige på vores Herre Jesus Kristus' dag. ⁹ Gud, som er trofast, har kaldet jer til fællesskab med sin Søn, Jesus Kristus, vores Herre. ¹⁰ Nu opfordrer jeg jer, brødre og søstre, ved vores Herre Jesus Kristus' navn, at I alle er enige, og at der ikke er nogen splittelser blandt jer, men at I bliver fuldkomne i samme sind og i samme bedømmelse. ¹¹ For jeg er blevet informeret om jer, mine brødre og søstre, af Chloes folk, at der er stridigheder blandt jer. ¹² Nu mener jeg dette, at hver af jer siger: "Jeg er med Paulus," og "Jeg er med Apollos," og "Jeg er med Kefas," og "Jeg er med Kristus." ¹³ Er Kristus blevet delt? Paulus blev ikke korsfæstet for jer, vel? Eller blev I døbt i Paulus' navn? ¹⁴ Jeg takker Gud for, at jeg ikke døbt nogen af jer undtagen Crispus og Gaius, ¹⁵ Så ingen ville sige, at I blev døbt i mit navn. ¹⁶ Men jeg døbtte også Stefanus' husstand; ud over det ved jeg ikke, om jeg døbtte nogen anden. ¹⁷ For Kristus sendte mig ikke for at døbe, men for at prædike evangeliet, ikke med veltalende visdom, så Kristi kors ikke ville blive gjort tomt. ¹⁸ For budskabet om korset synes at være dårskab for de fortabte, men for os, der bliver frelst, er det Guds kraft. ¹⁹ For skriften siger:

"Jeg vil gøre de vises visdom til intet, Og de kloges forstand vil jeg hindre."

²⁰ Hvor er den vise? Hvor er den skriftkloge? Hvor er denne tidsalders debattør? Har Gud ikke vist verdens visdom at være dårskab? ²¹ For da verden i Guds visdom ikke kom til at kende Gud gennem sin visdom, var Gud tilfreds med gennem den opfattede dårskab i det prædikede budskab at frelse dem, der tror. ²² For jøder kræver tegn, og grækere søger visdom; ²³ Men vi forkynder Kristus korsfæstet, en

forhindring for jøder og dårskab for hedninger, ²⁴ Men for dem, der er kaldet, både jøder og grækere, er Kristus Guds kraft og visdom. ²⁵ For det, der synes at være dårskab i Gud, er klogere end menneskelig visdom, og det, der synes at være svagt i Gud, er stærkere end menneskelig styrke. ²⁶ For betragter jeres kaldelse, brødre og søstre, at der ikke var mange vise efter kødet, ikke mange mægtige, ikke mange adelige; ²⁷ Men Gud har udvalgt verdens dårskab for at gøre de vise til skamme, og Gud har udvalgt verdens svage for at gøre de stærke til skamme, ²⁸ Og verdens ubetydelige ting og de foragtede har Gud udvalgt, de ting, der ikke er, for at Han kan tilintetgøre de ting, der er, ²⁹ Så ingen menneske kan rose sig for Gud. ³⁰ Men det er på grund af Ham, at I er i Kristus Jesus, som blev for os visdom fra Gud, og retfærdighed og helliggørelse og forløsning, ³¹ Derfor, som skriften siger: "Den, der roser sig, skal rose sig i Herren."

2 Da jeg kom til jer, brødre og søstre, kom jeg ikke med overlegne taleevner eller visdom, da jeg delte Guds vidnesbyrd med jer. ² For jeg besluttede at fokusere på intet blandt jer undtagen Jesus Kristus, og Ham korsfæstet. ³ Jeg var også hos jer i svaghed, og frygt, og i megen bæven, ⁴ Og min tale og min prædiken var ikke med overtalende viddomsord, men med en demonstration af Ånden og af kraft, ⁵ Så jeres tro ikke skulle stole på menneskelig visdom, men på Guds kraft. ⁶ Alligevel taler vi visdom blandt dem, der er modne—en visdom, dog ikke af denne tidsalder eller af denne tidsalders herskere, som forgår; ⁷ Men vi taler om Guds visdom i en hemmelighed, den skjulte visdom, som Gud bestemte før tidsaldrene til vores herlighed; ⁸ Denne visdom blev ikke forstået af nogen af denne tidsalders herskere; for hvis de havde forstået den, ville de ikke have korsfæstet herlighedens Herre. ⁹ Men som det er skrevet:

"Øjet har ikke set, øret har ikke hørt, og sindet har ikke opfattet, alt det, Gud har forberedt for dem, der elsker Ham."

¹⁰ For Gud åbenbarede disse ting for os gennem Ånden; for Ånden udforsker alle ting, selv Guds dybder. ¹¹ For hvem blandt mennesker kender en persons tanker undtagen personens egen ånd indeni? På samme måde kendes Guds tanker af ingen undtagen Guds Ånd. ¹² Nu har vi ikke modtaget verdens ånd, men Ånden, som er fra Gud,

1 Korintherbrevet

så vi kan forstå de ting, der frit er givet os af Gud.¹³ Vi udtrykker også disse ting, ikke i ord lært af menneskelig visdom, men i dem, der er lært af Ånden, forener åndelige tanker med åndelige ord.¹⁴ Men et naturligt menneske accepterer ikke Guds Ånds ting, for de synes tåbelige for ham; og han kan ikke forstå dem, fordi de er åndeligt bedømt.¹⁵ Men den, der er åndelig, vurderer alle ting, men han selv bliver ikke vurderet af nogen.¹⁶ For

hvem kan kende Herrens sind, så han kan instruere Ham?

Alligevel besidder vi Kristi sind.

3 Og jeg, brødre og søstre, kunne ikke tale til jer som åndelige individer, men som dem, der er verdslige, som spædbørn i Kristus.² Jeg gav jer mælk, ikke fast føde, fordi I endnu ikke var klar til det. Selv nu er I stadig ikke klar,³ For I er stadig verdslige. Da der er jalousi og strid iblandt jer, er I ikke verdslige og opfører jer som almindelige mennesker?⁴ For når en siger, "Jeg er med Paulus," og en anden, "Jeg er med Apollos," handler I ikke som blot mennesker?⁵ Hvad er Apollos? Hvad er Paulus? De er tjenere, gennem hvem I kom til tro, som Herren tildelte hver enkelt.⁶ Jeg plantede, Apollos vandede, men det var Gud, der forårsagede væksten.⁷ Så hverken den, der planter, eller den, der vander, er af betydning, men kun Gud, som bringer væksten.⁸ Nu har den, der planter, og den, der vander, ét formål, og hver vil blive belønnet efter deres eget arbejde.⁹ For vi er medarbejdere i Guds tjeneste; I er Guds mark, I er Guds bygning.¹⁰ Ved den nåde, Gud har givet mig, lagde jeg en grundvold som en klog bygmester, og en anden bygger på den. Men hver enkelt skal bygge med omhu.¹¹ For ingen kan lægge nogen anden grundvold end den, der allerede er lagt, som er Jesus Kristus.¹² Hvis nogen bygger på denne grundvold med guld, sølv, kostbare sten, træ, hø eller strå,¹³ Deres arbejde vil blive afsløret for, hvad det virkelig er, fordi Dagen vil bringe det frem i lyset. Det vil blive afsløret med ild, og ilden vil vurdere kvaliteten af hver persons arbejde.¹⁴ Hvis det, der er blevet bygget, holder, vil bygherren modtage en belønning.¹⁵ Hvis det bliver fortæret, vil bygherren lide tab, men vil stadig blive frelst—dog kun som en, der undslipper gennem flammerne.¹⁶ Er I ikke klar over, at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i jer?¹⁷ Hvis nogen skader Guds tempel, vil Gud bringe ødelæggelse over den person;

for Guds tempel er helligt, og I er det tempel.¹⁸ Lad ingen bedrage sig selv. Hvis nogen af jer mener, at I er kloge efter denne tidsalders standarder, bør I blive "dårer" for at blive kloge.¹⁹ For denne verdens visdom ses som dårskab i Guds øjne. Som der står skrevet: "Han fanger de vise i deres snedighed";²⁰ Desuden siges det, "Herren er klar over, at de vises tanker er forgæves."²¹ Så lad der ikke være mere pralen over menneskelige ledere! Alt er jeres,²² Hvad enten det er Paulus, Apollos, Kefas, verden, livet, døden, nutiden eller fremtiden—alt er jeres,²³ Og I tilhører Kristus, ligesom Kristus tilhører Gud.

4 Sådan bør man betragte os: som Kristi tjenere og forvaltere af Guds mysterier.² I denne henseende forventes det af forvaltere, at de findes trofaste.³ Men for mig er det af ringe betydning, at jeg bliver dømt af jer eller af nogen menneskelig domstol; faktisk dømmer jeg ikke engang mig selv.⁴ For jeg er ikke bevidst om noget imod mig selv; dog retfærdiggør dette mig ikke, men den, der dømmer mig, er Herren.⁵ Derfor skal I ikke fortsætte med at dømme før tiden, men vent, indtil Herren kommer, som både vil bringe de ting frem i lyset, der er skjult i mørket, og afsløre menneskers hjertes motiver; og da vil ros komme til hver person fra Gud.⁶ Nu har jeg anvendt disse ting billedligt på mig selv og Apollos for jeres skyld, så I i os kan lære ikke at overskride det, der er skrevet, så ingen af jer bliver arrogant til fordel for den ene mod den anden.⁷ For hvem anser dig som overlegen? Og hvad har du, som du ikke har modtaget? Men hvis du har modtaget det, hvorfor praler du, som om du ikke havde modtaget det?⁸ I er allerede tilfredse, I er allerede blevet rige, I er blevet herskere uden os; og faktisk, jeg ville ønske, at I var blevet herskere, så vi også kunne herske med jer.⁹ For jeg mener, at Gud har fremvist os, apostlene, som de sidste, som dem, der er bestemt til at dø, fordi vi er blevet et skuespil for verden, både for engle og for mennesker.¹⁰ Vi er tåber for Kristi skyld, men I er vise i Kristus; vi er svage, men I er stærke; I er ærede, men vi er uden ære.¹¹ Indtil dette øjeblik er vi både sultne og tørstige, og er dårligt klædt, mishandlet og hjemløse;¹² Og vi arbejder, idet vi arbejder med vores egne hænder; når vi bliver verbalt misbrugt, velsigner vi; når vi bliver forfulgt, udholder vi det;¹³ Når vi bliver bagtalt, svarer vi som venner; vi er blevet som verdens affald, bundfaldet af alle ting, endda indtil nu.¹⁴ Jeg skriver ikke disse ting for at gøre jer flove,

1 Korintherbrevet

men for at rådgive jer som mine elskede børn. ¹⁵ For hvis I skulle have utallige vejledere i Kristus, ville I dog ikke have mange fædre; for i Kristus Jesus blev jeg jeres far gennem evangeliet. ¹⁶ Derfor opfordrer jeg jer, vær mine efterlignere. ¹⁷ Af denne grund har jeg sendt Timotheus til jer, som er mit elskede og trofaste barn i Herren, og han vil minde jer om mine veje, som er i Kristus, ligesom jeg underviser overalt i hver kirke. ¹⁸ Nu er nogle blevet indbildske, som om jeg ikke kom til jer. ¹⁹ Men jeg vil komme til jer snart, hvis Herren tillader det, og jeg vil finde ud af, ikke ordene fra dem, der er indbildske, men deres magt. ²⁰ For Guds rige handler ikke om blot ord, men demonstreres gennem magt. ²¹ Hvad foretrækker I? At jeg kommer til jer med en kæp, eller med kærlighed og en ånd af mildhed?

5 Det bliver faktisk rapporteret, at der er seksuel umoralitet blandt jer, og seksuel umoralitet af en sådan art, som ikke engang findes blandt hedningerne, nemlig at nogen har sin fars hustru. ² I er blevet stolte og har ikke sørget i stedet, så den, der har gjort denne handling, ville blive fjernet fra jeres midte. ³ For jeg, på min side, selvom jeg er fraværende i kroppen men til stede i ånden, har allerede dømt ham, der har begået dette, som om jeg var til stede. ⁴ Ved vor Herre Jesu myndighed, når I er samlet, og jeg er med jer i ånden, med vor Herre Jesu kraft, ⁵ har jeg besluttet at overgive en sådan person til Satan til ødelæggelse af hans kød, så hans ånd kan blive frelst på Herrens dag. ⁶ Jeres praleri er ikke gavnligt. Ved I ikke, at en smule surdej påvirker hele dejklumpen? ⁷ Fjern den gamle surdej, så I kan være en ny dejklump, ligesom I faktisk er usyrede. For Kristus, vores påskelam, er også blevet ofret. ⁸ Lad os derfor holde festen, ikke med den gamle surdej, ej heller med surdejen af ondskab og ugudelighed, men med det usyrede brød af oprigtighed og sandhed. ⁹ I mit tidligere brev rådede jeg jer til ikke at omgås dem, der er seksuelt umoralske; ¹⁰ Jeg mente slet ikke med de seksuelt umoralske mennesker i denne verden, eller med de grådige og svindlere, eller med afgudsdyrkere, for så skulle I forlade verden. ¹¹ Men faktisk skrev jeg til jer, at I ikke skulle omgås nogen såkaldt bror, hvis han er en seksuelt umoralsk person, eller grådig, eller en afgudsdyrker, eller verbalt fornærmende, eller en dranker, eller en svindler—ikke engang spise med en sådan person. ¹² For hvad angår det mig at dømme dem udenfor? Dømmer I ikke dem, der er indenfor

kirken? ¹³ Men dem udenfor vil Gud dømme. Uddriv den onde person fra jeres midte.

6 Vover nogen af jer, når han har en sag mod en anden, at gå til domstolene for de uretfærdige og ikke for de hellige? ² Eller ved I ikke, at de hellige skal dømme verden? Hvis verden bliver dømt af jer, er I så ikke kompetente til at dømme trivielle sager? ³ Er I ikke klar over, at vi vil have myndighed over engle? Hvor meget mere skulle vi kunne håndtere sager i dette liv? ⁴ Så hvis I har retssager, der handler om sager i dette liv, udnævner I dem som dommere, der ikke har nogen betydning i kirken? ⁵ Jeg siger dette til jeres skam. Er det virkelig tilfældet, at der ikke er en klog person blandt jer, som vil være i stand til at afgøre mellem sine brødre eller søstre? ⁶ Alligevel tager en bror en anden i retten, og dette for dem, der ikke tror! ⁷ Faktisk er det allerede et tab for jer, at I har retssager mod hinanden. Ville det ikke være bedre at blive uretfærdigt behandlet? Ville det ikke være bedre at blive snydt? ⁸ I stedet begår I selv uret og snyder, og I gør dette mod jeres egne brødre og søstre! ⁹ Eller ved I ikke, at de, der handler uretfærdigt, ikke vil arve Guds rige? Bliv ikke vildledt; hverken de, der er seksuelt umoralske, eller afgudsdyrkere, eller ægteskabsbrydere, eller de, der engagerer sig i praksis mod naturen, ¹⁰ eller tyve, eller de grådige, eller de, der er vaneberusede, eller de, der taler krænkende, eller svindlere, vil arve Guds rige. ¹¹ Nogle af jer var sådan; men I blev rensset, I blev gjort hellige, I blev erklæret retfærdige i Herrens Jesu Kristi navn og ved vores Guds Ånd. ¹² Alle ting er tilladt for mig, men ikke alle ting er gavnlige. Alle ting er tilladt for mig, men jeg vil ikke blive behersket af noget. ¹³ Mad er for maven og maven er for mad, men Gud vil gøre ende på dem begge. Dog er kroppen ikke for seksuel umoral, men for Herren, og Herren er for kroppen. ¹⁴ Gud oprejste ikke kun Herren, men vil også oprejse os ved sin magt. ¹⁵ Ved I ikke, at jeres kroppe er Kristi lemmer? Skal jeg så tage Kristi lemmer og forene dem med en prostitueret? Bestemt ikke! ¹⁶ Eller er I ikke klar over, at den, der forener sig med en prostitueret, bliver ét legeme med hende? For der er sagt: "De to skal blive ét kød." ¹⁷ Men den, der forener sig med Herren, er én ånd med Ham. ¹⁸ Undgå seksuel umoral. Enhver anden synd, et menneske begår, er uden for kroppen, men den, der er seksuelt umoralsk, syndet mod sin egen krop. ¹⁹ Eller er I ikke

1 Korintherbrevet

klar over, at jeres krop er et helligåndens tempel i jer, som I har modtaget fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv? ²⁰ For I er blevet købt til en pris: derfor ær Gud med jeres krop.

7 Nu angående de sager, I skrev om: det er prisdædig for en mand at afholde sig fra intime relationer med en kvinde. ² Men på grund af seksuel umoral skal hver mand have sin egen hustru, og hver kvinde skal have sin egen mand. ³ Manden skal opfylde sine forpligtelser over for sin hustru, og ligeledes hustruen over for sin mand. ⁴ Hustruen har ikke eneforvaltning over sin egen krop, men manden deler den; og ligeledes har manden ikke eneforvaltning over sin egen krop, men hustruen deler den. ⁵ Undlad at unddrage jer fra hinanden, undtagen ved gensidig samtykke for en tid, så I kan hellige jer til bøn, og derefter komme sammen igen, så Satan ikke frister jer på grund af jeres mangel på selvkontrol. ⁶ Jeg siger dette som en anbefaling, ikke som en befaling. ⁷ Jeg ønsker, at alle mennesker var som jeg. Dog har hver person deres egen gave fra Gud, en af en slags og en af en anden. ⁸ Men jeg siger til de ugifte og til enkerne, at det er godt for dem, hvis de forbliver som jeg. ⁹ Men hvis de ikke kan udøve selvkontrol, bør de gifte sig; for det er bedre at gifte sig end at blive fortært af lidenskab. ¹⁰ Til de gifte giver jeg denne instruktion, ikke jeg, men Herren: en hustru skal ikke skille sig fra sin mand ¹¹ (Men hvis hun gør det, skal hun forblive ugift eller ellers forsones med sin mand), og en mand skal ikke skille sig fra sin hustru. ¹² Til resten siger jeg, ikke Herren, at hvis nogen bror har en hustru, som ikke er troende, og hun er villig til at leve med ham, skal han ikke skille sig fra hende. ¹³ Og hvis en kvinde har en mand, som ikke er troende, og han er villig til at leve med hende, skal hun ikke skille sig fra sin mand. ¹⁴ For den ikke-troende mand er helliget gennem sin hustru, og den ikke-troende hustru er helliget gennem den troende mand; ellers ville jeres børn være urene, men nu er de hellige. ¹⁵ Hvis den ikke-troende partner vælger at forlade, lad dem gøre det; broderen eller søsteren er ikke bundet i sådanne omstændigheder, men Gud har kaldet os til at leve i fred. ¹⁶ For hvordan kan du være sikker, hustru, om du vil føre din mand til frelse? Eller du, mand, om du vil føre din hustru til den samme? ¹⁷ Ikke desto mindre, som Herren har tildelt hver enkelt, som Gud har kaldet hver, lad dem leve på denne måde. Dette er min regel i alle kirkerne. ¹⁸

Blev nogen kaldet, mens han var omskåret? Han skal ikke søge at fjerne mærkerne af omskærelsen. Blev nogen kaldet, mens han var uomskåret? Han skal ikke søge omskærelse. ¹⁹ Den fysiske tilstand af omskærelse eller uomskærelse er uden betydning, men det, der virkelig betyder noget, er at holde Guds bud. ²⁰ Hver person skal forblive i den tilstand, hvori de blev kaldet. ²¹ Blev du kaldet som slave? Lad det ikke bekymre dig. Men hvis du kan opnå din frihed, grib muligheden. ²² For den, der blev kaldet i Herren, mens han var slave, er Herrens frie person; på samme måde er den, der blev kaldet, mens han var fri, Kristi tjener. ²³ I blev købt til en pris; derfor skal I ikke blive slaver af mennesker. ²⁴ Brødre og søstre, hver enkelt skal forblive med Gud i den tilstand, hvori de blev kaldet. ²⁵ Nu angående dem, der er ugifte, har jeg ingen befaling fra Herren, men jeg tilbyder min mening som en, der ved Herrens nåde er troværdig. ²⁶ Jeg mener derfor, at det er godt, i betragtning af den nuværende krise, for en person at forblive som de er. ²⁷ Er du bundet til en hustru? Søg ikke at blive løst. Er du fri fra en hustru? Søg ikke en hustru. ²⁸ Men hvis du gifter dig, har du ikke syndet; og hvis en jomfru gifter sig, har hun ikke syndet. Dog vil sådanne individer møde vanskeligheder i dette liv, og jeg ønsker at skåne jer for det. ²⁹ Men dette siger jeg, brødre og søstre: tiden er kort, så fra nu af skal de, der har hustruer, leve som om de ingen havde, ³⁰ Og de, der sørger, som om de ikke sørgede; og de, der er glade, som om de ikke var det; og de, der køber, som om de ikke ejede noget; ³¹ Og de, der bruger verden, som om de ikke fuldt ud engagerede sig i den; for denne verdens nuværende form er ved at forsvinde. ³² Jeg ønsker, at I skal være fri for bekymringer. Den ugiftet mand er fokuseret på Herrens anliggender, hvordan han kan behage Herren; ³³ Men den gifte mand er bekymret for verdslige anliggender, hvordan han kan behage sin hustru, ³⁴ Og hans interesser er delte. Den ugiftet kvinde, og jomfruen, er fokuseret på Herrens anliggender, så hun kan være hellig både i krop og ånd; men den gifte kvinde er bekymret for verdslige anliggender, hvordan hun kan behage sin mand. ³⁵ Jeg siger dette til jeres eget bedste, ikke for at pålægge jer en begrænsning, men for at fremme det, der er passende og for at sikre uforstyrret hengivenhed til Herren. ³⁶ Men hvis nogen mener, at han ikke opfører sig ordentligt over for sin forlovede, hvis hun er forbi giftealderen og det synes

1 Korintherbrevet

nødvendigt, lad ham gøre som han ønsker, han synder ikke; de bør gifte sig. ³⁷ Men den, der står fast i sit hjerte, ikke under tvang, men har kontrol over sin egen vilje, og har besluttet i sit eget hjerte at beholde sin forlovede, vil gøre godt. ³⁸ Så den, der giver sin forlovede i ægteskab, gør godt, og den, der ikke giver hende i ægteskab, vil gøre endnu bedre. ³⁹ En hustru er bundet til sin mand, så længe han lever; men hvis hendes mand dør, er hun fri til at gifte sig med hvem hun ønsker, kun i Herren. ⁴⁰ Efter min mening er hun lykkeligere, hvis hun forbliver som hun er; og jeg tror, at jeg også har Guds Ånd.

8 Hvad angår mad ofret til afguder, ved vi, at vi alle har viden. Viden gør én indbildsk, men kærlighed opbygger. ² Hvis nogen mener, at han besidder viden, ved han endnu ikke, som han burde; ³ Men den, der elsker Gud, er kendt af Ham. ⁴ Derfor, med hensyn til at spise mad ofret til afguder, forstår vi, at en afgud er uden betydning i verden, og at der ikke er nogen Gud undtagen én. ⁵ For selvom der er dem, der kaldes 'guder', enten i himlen eller på jorden, som der faktisk er mange 'guder' og mange 'herrer', ⁶ Dog for os er der kun én Gud, Faderen, fra hvem alle ting er, og vi eksisterer for Ham; og én Herre, Jesus Kristus, gennem hvem alle ting er, og vi eksisterer gennem Ham. ⁷ Ikke desto mindre besidder ikke alle denne forståelse; nogle, der er vant til afguden indtil nu, spiser mad, som om det var ofret til en afgud, og deres samvittighed, der er svag, bliver besmittet. ⁸ Mad bringer os ikke tættere på Gud; vi er hverken dårligere stillet, hvis vi ikke spiser, eller bedre, hvis vi spiser. ⁹ Men pas på, at denne frihed, du har, ikke på en eller anden måde bliver en anstødssten for dem, der er svage. ¹⁰ For hvis nogen ser dig, den der har viden, spise i et afgudstempel, vil hans samvittighed, hvis han er svag, ikke blive opmuntret til at spise ting ofret til afguder? ¹¹ For gennem din viden bliver den, der er svag, skadet, den bror eller søster, for hvem Kristus døde. ¹² Således, ved at synde mod brødrene og søstrene og skade deres samvittighed, når den er svag, synder du mod Kristus. ¹³ Derfor, hvis mad får min bror til at snuble, vil jeg aldrig spise kød igen, så jeg ikke får min bror til at falde.

9 Er jeg ikke fri? Er jeg ikke apostel? Har jeg ikke set Jesus, vor Herre? Er I ikke resultatet af mit arbejde i Herren? ² Selvom jeg ikke bliver anerkendt som apostel af andre, er jeg det i hvert

fald af jer; for I er beviset på mit apostelskab i Herren. ³ Mit forsvar over for dem, der undersøger mig, er dette: ⁴ Har vi ikke frihed til at spise og drikke? ⁵ Har vi ikke ret til at tage en troende hustru med, ligesom de andre apostle, Herrens brødre og Kefas? ⁶ Eller er det kun Barnabas og jeg, der ikke har ret til at lade være med at arbejde? ⁷ Hvem tjener nogensinde som soldat på egen bekostning? Hvem planter en vingård og spiser ikke dens frugt? Eller hvem vogter en hjord og drikker ikke af hjordens mælk? ⁸ Jeg taler ikke disse ting ifølge menneskelig vurdering, gør jeg? Eller siger Loven ikke også disse ting? ⁹ For der står skrevet i Moseloven: "Du må ikke binde munden på en okse, mens den tærsker." Er Gud kun bekymret for okser? ¹⁰ Eller taler han helt for vores skyld? Ja, det blev skrevet for vores skyld, fordi plovmanden bør pløje i håb, og tærskeren bør tærske i håb om at dele afgrøderne. ¹¹ Hvis vi har delt åndelige velsignelser med jer, er det så for meget at forvente materiel støtte fra jer? ¹² Hvis andre deler denne ret over jer, har vi så ikke endnu mere? Ikke desto mindre har vi ikke gjort brug af denne ret, men vi udholder alt, så vi ikke forårsager nogen hindring for Kristi evangelium. ¹³ Ved I ikke, at de, der udfører hellige tjenester, spiser af templets ofre, og de, der regelmæssigt passer alteret, deltager i det, der ofres på alteret? ¹⁴ På samme måde befalede Herren, at de, der forkynder evangeliet, skal leve af evangeliet. ¹⁵ Men jeg har ikke brugt nogen af disse rettigheder, og jeg skriver ikke dette, for at det skal ske i mit tilfælde; for det ville være bedre for mig at dø end at lade nogen gøre min stolthed tom. ¹⁶ For hvis jeg prædiker evangeliet, har jeg intet at rose mig af, for jeg er tvunget til det; ja, ve mig, hvis jeg ikke prædiker evangeliet! ¹⁷ For hvis jeg gør dette frivilligt, har jeg en belønning; men hvis mod min vilje, er jeg blevet betroet en opgave. ¹⁸ Hvad er da min belønning? At når jeg prædiker evangeliet, kan jeg tilbyde det uden beregning, så jeg ikke fuldt ud udnytter min ret i evangeliet. ¹⁹ For selvom jeg er fri fra alle mennesker, har jeg gjort mig selv til en tjener for alle, så jeg kan vinde flere. ²⁰ For jøderne blev jeg som en jøde, for at jeg kunne vinde jøder; for dem, der er under Loven, som under Loven, selvom jeg ikke er under Loven selv, for at jeg kunne vinde dem, der er under Loven; ²¹ For dem, der er uden Loven, som uden Loven, selvom jeg ikke er uden Guds lov, men under Kristi lov, for at jeg kunne vinde dem, der

1 Korintherbrevet

er uden Loven. ²² For de svage blev jeg som svag, for at jeg kunne vinde de svage; jeg er blevet alt for alle mennesker, så jeg ved alle midler kan frelse nogle. ²³ Jeg gør alt for evangeliets skyld, så jeg kan dele i dets velsignelser. ²⁴ Ved I ikke, at i et løb konkurrerer alle løberne, men kun én modtager prisen? Løb på en sådan måde, at I kan vinde. ²⁵ Alle, der konkurrerer i legene, udøver selvkontrol i alle ting. Så de gør det for at opnå en forgængelig krone, men vi en uforgængelig. ²⁶ Derfor løber jeg ikke formålsløst; ej heller svinger jeg mine arme som en bokser, der slår i luften. ²⁷ I stedet disciplinerer jeg strengt min krop og gør den til min slave, så jeg efter at have prædikeret for andre, ikke selv bliver diskvalificeret.

10 For jeg vil ikke, at I skal være uvidende, brødre og søstre, om at vore fædre alle var under skyen og alle gik gennem havet; ² Og de blev alle døbt til Moses i skyen og i havet; ³ Og de spiste alle den samme åndelige føde, ⁴ Og alle drak den samme åndelige drik, for de drak af en åndelig klippe, der fulgte dem; og den klippe var Kristus. ⁵ Alligevel var Gud ikke tilfreds med de fleste af dem; deres kroppe blev spredt i ørkenen. ⁶ Nu skete disse begivenheder som eksempler for os, så vi ikke skulle begære skadelige ting, som de gjorde. ⁷ Bliv ikke afgudsdyrkere, som nogle af dem var; som der står skrevet: "Folket satte sig ned for at spise og drikke, og rejste sig for at more sig." ⁸ Vi skal heller ikke begå umoral, som nogle af dem gjorde, og treogtyve tusinde faldt på én dag. ⁹ Vi skal heller ikke friste Herren, som nogle af dem gjorde, og blev ødelagt af slanger. ¹⁰ Vi skal heller ikke klage, som nogle af dem gjorde, og blev ødelagt af ødelæggeren. ¹¹ Disse ting skete for dem som en advarsel, og de blev nedskrevet til vores belæring, over hvem tidernes ende er kommet. ¹² Derfor, lad enhver, der mener at stå, tage sig i agt, så han ikke falder. ¹³ Ingen fristelse har overmandet jer, undtagen hvad der er almindeligt for mennesker; og Gud er trofast, som ikke vil tillade, at I bliver fristet ud over jeres evne, men med fristelsen vil også give en udvej, så I kan udholde den. ¹⁴ Derfor, mine kære venner, undgå afgudsdyrkelse. ¹⁵ Jeg taler til jer som kloge individer; overvej, hvad jeg siger. ¹⁶ Er ikke velsignelsens bæger, som vi velsigner, en deltagelse i Kristi blod? Er ikke brødet, som vi bryder, en deltagelse i Kristi legeme? ¹⁷ Fordi der er ét brød, er vi, som er mange, ét legeme; for vi deltager alle i det

ene brød. ¹⁸ Tænk på Israels folk; er ikke de, der spiser ofrene, delagtige i alteret? ¹⁹ Hvad antyder jeg da? At mad ofret til afguder er noget, eller at en afgud er noget? ²⁰ Nej, men jeg siger, at hvad hedningerne ofrer, ofrer de til dæmoner og ikke til Gud; og jeg vil ikke have, at I skal være deltagere med dæmoner. ²¹ I kan ikke dele Herrens bæger og dæmoners bæger; I kan ikke deltage i Herrens bord og dæmoners bord. ²² Eller vil vi provokere Herrens tålmodighed? Vi er da ikke stærkere end Ham. ²³ "Alt er tilladt," men ikke alt er gavnligt. "Alt er tilladt," men ikke alt opbygger. ²⁴ Lad ingen søge deres eget bedste, men snarere deres næstes. ²⁵ Spis hvad der sælges på kødmarkedet uden at stille samvittighedsspørgsmål; ²⁶ For jorden og alt, hvad der er i den, tilhører Herren. ²⁷ Hvis en vantro inviterer dig, og du ønsker at gå, så spis hvad der sættes foran dig uden at stille samvittighedsspørgsmål. ²⁸ Men hvis nogen siger til dig: "Dette er blevet ofret," så spis det ikke, for den, der informerede dig, og for samvittighedens skyld; ²⁹ Jeg mener ikke din egen samvittighed, men den andens; for hvorfor skulle min frihed dømmes af en andens samvittighed? ³⁰ Hvis jeg deltager med taknemmelighed, hvorfor bliver jeg kritiseret for noget, jeg takker for? ³¹ Derfor, hvad end I gør, om det er at spise eller drikke, gør det alt til Guds ære. ³² Giv ingen anstød til jøder eller grækere eller til Guds kirke; ³³ Ligesom jeg forsøger at behage alle i alle ting, ikke søgende min egen fordel, men mange andres, så de kan blive frelst.

11 Efterlign mig derfor, ligesom jeg efterligner Kristus. ² Jeg roser jer for at huske mig i alle ting og for at holde fast ved traditionerne, som jeg har givet videre til jer. ³ Jeg ønsker, at I skal forstå, at Kristus er leder af enhver mand, manden er leder af en kvinde, og Gud er leder af Kristus. ⁴ Enhver mand, der dækker sit hoved, mens han beder eller profeterer, bringer vanære over sit hoved. ⁵ Men enhver kvinde, der beder eller profeterer med utildækket hoved, bringer vanære over sit hoved, for hun er som en, hvis hoved er barberet. ⁶ For hvis en kvinde ikke dækker sit hoved, bør hun også klippe sit hår af; men hvis det er vanærende for en kvinde at få klippet sit hår af eller få barberet sit hoved, bør hun dække sit hoved. ⁷ En mand bør ikke dække sit hoved, da han er Guds billede og herlighed; men kvinden er mandens herlighed. ⁸ For manden kommer ikke fra kvinden, men kvinden kommer fra

1 Korintherbrevet

manden; ⁹ For manden blev nemlig ikke skabt til kvindens fordel, men kvinden til mandens fordel. ¹⁰ Derfor bør en kvinde have et tegn på myndighed på sit hoved, på grund af englene. ¹¹ Dog, i Herren er kvinden ikke adskilt fra manden, ej heller er manden adskilt fra kvinden. ¹² For ligesom kvinden kommer fra manden, således bliver manden også født gennem kvinden; og alle ting kommer fra Gud. ¹³ Overvej dette selv: er det passende for en kvinde at bede til Gud med utildækket hoved? ¹⁴ Lærer naturen ikke selv jer, at hvis en mand har langt hår, er det en vanære for ham, ¹⁵ men hvis en kvinde har langt hår, er det hendes herlighed? For hendes hår er givet hende som et slør. ¹⁶ Men hvis nogen ønsker at være stridbar, har vi ingen anden skik, ej heller Guds kirker. ¹⁷ Når jeg giver denne næste instruktion, kan jeg ikke rose jer, fordi jeres samlinger gør mere skade end gavn. ¹⁸ Til at begynde med, når I kommer sammen som en kirke, hører jeg, at der er splittelser blandt jer; og til en vis grad tror jeg det. ¹⁹ Der må nemlig være forskelle blandt jer for at vise, hvilke af jer der har Guds godkendelse. ²⁰ Når I samles, er det ikke virkelig for at spise Herrens nadver, ²¹ for når I spiser, går hver enkelt forud med sit eget måltid; én forbliver sulten, mens en anden bliver beruset. ²² Hvad! Har I ikke hjem til at spise og drikke i? Eller foragter I Guds kirke og ydmyger dem, der intet har? Hvad skal jeg sige til jer? Skal jeg rose jer? I denne sag roser jeg jer ikke. ²³ For jeg modtog fra Herren, hvad jeg også gav videre til jer: at Herren Jesus, den nat Han blev forrådt, tog brød; ²⁴ Og efter at have takket, brød Han det og sagde: "Dette er Mit legeme, som er for jer; gør dette til ihukommelse af Mig." ²⁵ På samme måde tog Han bægeret efter måltidet og sagde: "Dette bæger repræsenterer den nye pagt i Mit blod; gør dette, hver gang I drikker det, til ihukommelse af Mig." ²⁶ For hver gang I spiser dette brød og drikker af dette bæger, forkynder I Herrens død, indtil Han kommer. ²⁷ Derfor, den, der spiser brødet eller drikker Herrens bæger på en uværdig måde, vil være skyldig i at synde mod Herrens legeme og blod. ²⁸ Hver person bør reflektere over sig selv, før de deltager i brødet og drikker af bægeret. ²⁹ For de, der spiser og drikker uden at skelne Kristi legeme, spiser og drikker dom over sig selv. ³⁰ Dette er grunden til, at mange blandt jer er svage og syge, og flere er gået bort. ³¹ Men hvis vi var mere skarpsindige med hensyn til os selv, ville vi ikke komme under sådan en dom. ³² Men når vi

bliver dømt på denne måde af Herren, bliver vi rettet, så vi ikke endeligt bliver fordømt med verden. ³³ Derfor, mine brødre og søstre, når I samles for at spise, bør I alle deltage sammen. ³⁴ Hvis nogen er sulten, bør de spise hjemme, så det ikke resulterer i dom, når I mødes. Og når jeg kommer, vil jeg give yderligere instruktioner.

12 Nu, angående åndelige gaver, kære venner, ønsker jeg ikke, at I skal være uvidende. ² I er klar over, at da I var ikke-troende, blev I vildledt til de stumme afguder, hvordan I end blev ledt. ³ Derfor erklærer jeg for jer, at ingen, der taler ved Guds Ånd, siger: "Jesus er forbandet," og ingen kan sige: "Jesus er Herre," undtagen ved Helligånden. ⁴ Nu er der forskellige slags gaver, men den samme Ånd. ⁵ Og der er forskellige slags tjenester, men den samme Herre. ⁶ Der er forskellige slags virkninger, men det er den samme Gud, der udfører alle ting i alle. ⁷ Men til hver person gives Åndens åbenbarelse til gavn for alle. ⁸ For til én gives visdomsordet gennem Ånden, og til en anden kundskabsordet ved den samme Ånd; ⁹ Til en anden, tro gennem den samme Ånd; og til en anden, gaver til helbredelse gennem den ene Ånd, ¹⁰ Og til en anden udførelsen af mirakler, og til en anden profeti, og til en anden skelnen mellem ånder, til en anden forskellige slags sprog, og til en anden fortolkningen af sprog. ¹¹ Men den ene og samme Ånd er aktiv i alle disse, og fordeler til hver person individuelt, som Han vælger. ¹² For ligesom legemet er ét og har mange dele, og alle legemets dele, skønt mange, er ét legeme, således er også Kristus. ¹³ For ved én Ånd blev vi alle døbt til ét legeme, hvad enten jøder eller grækere, hvad enten slaver eller frie, og vi blev alle gjort til at deltage i én Ånd. ¹⁴ For legemet består ikke af én del, men af mange. ¹⁵ Hvis foden siger: "Fordi jeg ikke er en hånd, hører jeg ikke til legemet," er den ikke af den grund mindre en del af legemet. ¹⁶ Og hvis øret siger: "Fordi jeg ikke er et øje, hører jeg ikke til legemet," er det ikke af den grund mindre en del af legemet. ¹⁷ Hvis hele legemet var et øje, hvad ville der ske med hørelsen? Hvis hele var hørelse, hvad ville der blive af lugtesansen? ¹⁸ Men nu har Gud placeret delene, hver enkelt af dem i legemet, som Han havde til hensigt. ¹⁹ Hvis alle var en enkelt del, hvor ville legemet være? ²⁰ Men som det er, er der mange dele, men ét legeme. ²¹ Og øjet kan ikke sige til hånden: "Jeg har ikke brug for dig"; ej heller kan hovedet sige til fødderne: "Jeg har ikke

1 Korintherbrevet

brug for jer." ²² Tværtimod er det meget mere sådan, at de dele af legemet, som synes at være svagere, er uundværlige; ²³ Og de dele af legemet, som vi anser for mindre ærefulde, på disse skænker vi større ære, og vores mindre præsentable dele behandles med større anstændighed, ²⁴ Hvorimod vores mere præsentable dele ikke har brug for det. Men Gud har så sammensat legemet, og givet mere rigelig ære til den del, der manglede, ²⁵ Så der ikke må være nogen splittelse i legemet, men at delene må have lige omsorg for hinanden. ²⁶ Og hvis en del af legemet lider, lider alle delene med det; hvis en del bliver æret, glæder alle delene sig med det. ²⁷ Nu er I Kristi legeme, og individuelt dele af det. ²⁸ Og Gud har udpeget i kirken, først apostle, dernæst profeter, tredje lærere, derefter mirakler, derefter gaver til helbredelse, hjælpetjenester, administrationer og forskellige slags sprog. ²⁹ Alle er ikke apostle, vel? Alle er ikke profeter, vel? Alle er ikke lærere? Alle er ikke mirakelmænd? ³⁰ Ikke alle har gaver til helbredelse, vel? Ikke alle taler i sprog, vel? Ikke alle fortolker, vel? ³¹ Men stræb ivrigt efter de større gaver. Og alligevel vil jeg vise jer en langt bedre vej.

13 Hvis jeg taler med menneskers og engles sprog, men mangler kærlighed, er jeg som en rungende gong eller en klingende cymbal. ² Hvis jeg har profetiens gave, forstår alle mysterier og al viden, og hvis jeg har fuldkommen tro til at flytte bjerge, men mangler kærlighed, er jeg intet. ³ Og hvis jeg giver alle mine ejendele til velgørenhed, og hvis jeg overgiver min krop, så jeg kan rose mig, men ikke har kærlighed, gavner det mig intet. ⁴ Kærlighed er tålmodig og venlig; den er ikke misundelig, den praler ikke, den er ikke stolt. ⁵ Den er ikke uhøflig, den søger ikke sit eget; den bliver ikke let vred, den holder ikke regnskab med uret, ⁶ Den glæder sig ikke over uretfærdighed, men glæder sig ved sandheden; ⁷ Den beskytter altid, stoler altid, håber altid og udholder altid. ⁸ Kærlighed svigter aldrig; men hvor der er profetier, vil de ophøre; hvor der er tungemål, vil de forstumme; hvor der er viden, vil den forsvinde. ⁹ For vi ved delvist og profeterer delvist; ¹⁰ Men når fuldkommenheden kommer, vil det delvise forsvinde. ¹¹ Da jeg var barn, talte jeg som et barn, tænkte som et barn, ræsonnerede som et barn; da jeg blev voksen, lagde jeg det barnlige bort. ¹² For nu ser vi kun en spejling som i et spejl, da skal vi se ansigt til ansigt; nu ved jeg delvist, men da skal jeg kende

fuldt ud, ligesom jeg er fuldt ud kendt. ¹³ Og nu bliver disse tre: tro, håb og kærlighed. Men størst af dem er kærligheden.

14 Stræb efter kærlighed og ønsk inderligt de åndelige gaver, især at I må profetere. ² For den, der taler i en tunge, taler ikke til mennesker, men til Gud; for ingen forstår det, men han taler hemmeligheder i sin ånd. ³ Men den, der profeterer, taler til mennesker til deres styrkelse, opmuntring og trøst. ⁴ Den, der taler i en tunge, opbygger sig selv, men den, der profeterer, opbygger menigheden. ⁵ Nu ønsker jeg, at I alle talte i tunger, men endnu mere at I ville profetere; større er den, der profeterer, end den, der taler i tunger, medmindre nogen tolker, så menigheden kan blive opbygget. ⁶ Men nu, brødre og søstre, hvis jeg kommer til jer og taler i tunger, hvordan vil jeg gavne jer, medmindre jeg bringer jer nogen åbenbaring, kundskab, profeti eller undervisning? ⁷ Selv livløse instrumenter, hvad enten det er fløjte eller harpe, når de frembringer en lyd, hvis de ikke frembringer en forskel i tonerne, hvordan skal man da vide, hvad der spilles på fløjten eller harpen? ⁸ For hvis trompeten giver en uklar lyd, hvem vil så forberede sig til kamp? ⁹ Således også I, medmindre I frembringer forståelig tale med tungen, hvordan skal det da vides, hvad der tales? For I vil blot tale ud i luften. ¹⁰ Der er, måske, mange slags sprog i verden, og ingen er uden betydning. ¹¹ Så hvis jeg ikke kender betydningen af sproget, vil jeg være en fremmed for den, der taler, og den, der taler, vil være en fremmed for mig. ¹² Således også I, da I er ivrige efter åndelige gaver, stræb efter at udmærke jer i at opbygge menigheden. ¹³ Derfor bør den, der taler i en tunge, bede om, at de må tolke. ¹⁴ For hvis jeg beder i en tunge, beder min ånd, men mit sind er ikke frugtbar. ¹⁵ Hvad er så resultatet? Jeg vil bede med ånden, men jeg vil også bede med sindet; jeg vil synge med ånden, og jeg vil også synge med sindet. ¹⁶ For ellers, hvis du kun velsigner Gud i ånden, hvordan skal den, der indtager pladsen som udenforstående, sige "Amen" til din taksigelse, når han ikke forstår, hvad du siger? ¹⁷ For du takker godt nok, men den anden person bliver ikke opbygget. ¹⁸ Jeg er taknemmelig over for Gud, at jeg taler i tunger mere end jer alle; ¹⁹ Dog, i menigheden vil jeg hellere tale fem ord med forståelse, for også at undervise andre, end ti tusind ord i en tunge. ²⁰ Brødre og søstre, vær ikke børn i jeres tænkning;

1 Korintherbrevet

med hensyn til ondskab vær spædbørn, men i jeres tænkning vær modne. ²¹ I Loven står der skrevet:

"Ved folk med fremmede tunger og ved fremmedes læber vil jeg tale til dette folk, og ikke engang da vil de lytte til Mig," siger Herren.

²² Således er tunger et tegn, ikke for dem, der tror, men for de vantro; men profeti er ikke for de vantro, men for dem, der tror. ²³ Derfor, hvis hele menigheden samles, og alle taler i tunger, og udenforstående eller vantro kommer ind, vil de ikke sige, at I er ude af jeres sind? ²⁴ Men hvis alle profeterer, og en vantro eller udenforstående kommer ind, bliver de overbevist af alle, de bliver stillet til regnskab af alle; ²⁵ Deres hjertes hemmeligheder bliver afsløret; og således vil de falde på deres ansigt og tilbede Gud og erklære, at Gud virkelig er iblandt jer. ²⁶ Hvad er så resultatet, brødre og søstre? Når I samles, har hver enkelt en salme, en undervisning, en åbenbaring, en tunge, en tolkning. Alt skal ske til opbyggelse. ²⁷ Hvis nogen taler i en tunge, bør det være ved to eller højst tre, og hver på sin tur, og nogen må tolke; ²⁸ Men hvis der ikke er nogen tolk, bør de forblive tavse i menigheden og tale til sig selv og til Gud. ²⁹ Lad to eller tre profeter tale, og lad de andre vurdere. ³⁰ Men hvis en åbenbaring gives til en anden, der sidder, bør den første forblive tavs. ³¹ For I kan alle profetere én efter én, så alle kan lære og alle kan blive opmuntret; ³² Og profeters ånder er under profeters kontrol; ³³ For Gud er en Gud af fred, ikke uorden. Som i alle de helliges menigheder, ³⁴ Kvinderne bør forblive tavse i menighederne; for de har ikke tilladelse til at tale, men bør være underordnet, som Loven også siger. ³⁵ Hvis de ønsker at lære noget, lad dem spørge deres egne mænd derhjemme; for det er upassende for en kvinde at tale i menigheden. ³⁶ Var det fra jer, at Guds ord udgik? Eller er I de eneste, det har nået? ³⁷ Hvis nogen anser sig selv for at være profet eller åndelig, bør de erkende, at det, jeg skriver til jer, er Herrens befaling. ³⁸ Men hvis nogen ikke anerkender dette, bliver de ikke anerkendt. ³⁹ Derfor, mine brødre og søstre, ønsk ivrigt at profetere, og forbyd ikke at tale i tunger. ⁴⁰ Men alt bør ske på en ordentlig og velordnet måde.

15 Nu erklærer jeg for jer, kære venner, det evangelium, jeg prædikede for jer, som I accepterede og i hvilket I står fast, ²

Gennem hvilket I også er frelst, hvis I holder fast ved det budskab, jeg prædikede for jer, medmindre jeres tro var uden formål. ³ For jeg overgav til jer som af største vigtighed, hvad jeg også modtog, at Kristus døde for vores synder i overensstemmelse med Skrifterne, ⁴ og at Han blev lagt til hvile, og på den tredje dag blev Han oprejst, som forudsagt af Skrifterne, ⁵ For Han viste sig for Kefas, og derefter for de Tolv. ⁶ Derefter viste Han sig for mere end fem hundrede troende på én gang, de fleste af dem lever stadig, selvom nogle er gået bort; ⁷ Derefter viste Han sig for Jakob, og derefter for alle apostlene; ⁸ Og endelig, som for en født på det forkerte tidspunkt, viste Han sig også for mig. ⁹ For jeg er den mindste af apostlene og uværdig til at blive kaldt en apostel, fordi jeg forfulgte Guds kirke. ¹⁰ Men ved Guds nåde er jeg, hvad jeg er, og Hans nåde mod mig var ikke uden virkning; men jeg arbejdede hårdere end alle dem, dog ikke jeg, men Guds nåde med mig. ¹¹ Hvad enten det var jeg eller de, dette er, hvad vi prædiker, og dette er, hvad I troede. ¹² Nu, hvis Kristus bliver forkyndt som oprejst fra de døde, hvordan kan nogle blandt jer sige, at der ikke er nogen opstandelse af de døde? ¹³ Men hvis der ikke er nogen opstandelse af de døde, så er Kristus selv ikke blevet oprejst; ¹⁴ Og hvis Kristus ikke er blevet oprejst, så er vores prædiken uden formål, og jeres tro er også uden formål. ¹⁵ Desuden findes vi endda som falske vidner om Gud, fordi vi har vidnet om Gud, at Han oprejste Kristus, som Han ikke oprejste, hvis de døde virkelig ikke bliver oprejst. ¹⁶ For hvis de døde ikke bliver bragt tilbage til livet, så er ikke engang Kristus blevet oprejst; ¹⁷ Og hvis Kristus ikke er blevet oprejst, er jeres tro forgæves; I forbliver i jeres synder. ¹⁸ Så er også de, der er gået bort i Kristus, gået til grunde. ¹⁹ Hvis vi har håbet på Kristus kun for dette liv, er vi af alle mennesker mest at ynkes. ²⁰ Men nu er Kristus blevet oprejst fra de døde, de første frugter af dem, der er gået bort. ²¹ For eftersom døden kom gennem et menneske, kommer opstandelsen af de døde også gennem et menneske. ²² For ligesom alle dør i Adam, så vil alle blive bragt til live i Kristus. ²³ Men hver i deres egen orden: Kristus de første frugter, derefter de, der tilhører Kristus ved Hans komme, ²⁴ Så kommer enden, når Han overgiver riget til vores Gud og Fader, efter at Han har afskaffet al herredømme og al autoritet og magt. ²⁵ For Han må regere, indtil Han har lagt alle sine fjender under sine fødder. ²⁶ Den

1 Korintherbrevet

sidste fjende, der skal afskaffes, er døden.²⁷ For Han har lagt alle ting under sine fødder. Men når Han siger, "Alle ting er lagt underlagt," er det tydeligt, at dette udelukker Den, der lagde alle ting underlagt Ham.²⁸ Når alle ting er underlagt Ham, så vil Sønnen selv også være underlagt Den, der underlagde alle ting Ham, så Gud kan være alt i alle.²⁹ Ellers, hvad vil de gøre, som bliver døbt for de døde? Hvis de døde slet ikke bliver oprejst, hvorfor bliver de så døbt for dem?³⁰ Hvorfor står vi i fare hver time?³¹ Jeg erklærer, kære venner, ved den stolthed, jeg har i jer i Kristus Jesus, vores Herre, at jeg står over for døden hver dag.³² Hvis jeg af menneskelige motiver kæmpede med vilde dyr i Efesos, hvad gavner det mig? Hvis de døde ikke bliver oprejst,

"Lad os spise og drikke, for i morgen dør vi."

³³ Lad jer ikke vildlede: "Dårligt selskab ødelægger gode manerer."³⁴ Vågn op til retfærdighed og ophør med at synde, for nogle har ingen viden om Gud. Jeg siger dette til jeres skam.³⁵ Men nogen vil spørge, "Hvordan bliver de døde oprejst? Og med hvilken slags krop kommer de?"³⁶ Tåbelige! Hvad du planter, kommer ikke til live, medmindre det dør;³⁷ Og hvad du sår, sår du ikke den krop, der vil være, men et nøgent korn, måske af hvede eller noget andet.³⁸ Men Gud giver det en krop, som Han ønsker, og til hver af frøene en krop af sin egen.³⁹ Ikke alt kød er det samme: der er én slags for mennesker, en anden for dyr, en anden for fugle, og en anden for fisk.⁴⁰ Der er også himmelske kroppe og jordiske kroppe, men herligheden af det himmelske er én slags, og herligheden af det jordiske er en anden.⁴¹ Der er én herlighed af solen, en anden herlighed af månen, og en anden herlighed af stjernerne; for stjerne adskiller sig fra stjerne i herlighed.⁴² Sådan er det med opstandelsen af de døde. Kroppen er plantet forgængelig, den oprejses uforgængelig;⁴³ Selvom den er plantet uden ære, oprejses den i herlighed; selvom den er plantet i svaghed, oprejses den i kraft;⁴⁴ Selvom den er plantet som en åndelig krop, oprejses den som en åndelig krop. Hvis der findes en naturlig krop, er der også en åndelig krop.⁴⁵ Som det er skrevet: "Det første menneske, Adam, blev levende." og den sidste Adam blev en livgivende ånd.⁴⁶ Dog kom det åndelige ikke først, men det naturlige, og derefter det åndelige.⁴⁷ Det første menneske var af jorden, dannet af støv; det andet

menneske er af himlen.⁴⁸ Som var støvets menneske, sådan er også de, der er af støvet; og som er det himmelske menneske, sådan er også de, der er af himlen.⁴⁹ Ligesom vi har båret billedet af støvets menneske, vil vi også bære billedet af det himmelske menneske.⁵⁰ Nu erklærer jeg dette, kære venner, at kød og blod ikke kan arve Guds rige; ej heller arver det forgængelige det uforgængelige.⁵¹ Lyt, jeg fortæller jer en hemmelighed; vi vil ikke alle sove, men vi vil alle blive forvandlet,⁵² På et øjeblik, i et blink af et øje, ved den sidste trompet; for trompeten vil lyde, og de døde vil blive oprejst uforgængelige, og vi vil blive forvandlet.⁵³ For dette uforgængelige må blive klædt med det uforgængelige, og dette dødelige med udødelighed.⁵⁴ Men når dette uforgængelige er klædt med det uforgængelige, og dette dødelige med udødelighed, så vil det ord, der er skrevet, gå i opfyldelse: "Døden er opslugt i sejr.

⁵⁵ O død, hvor er din triumf? O død, hvor er din brod?"

⁵⁶ For dødens brod er synd, og syndens magt er Loven;⁵⁷ Så takket være Gud, som giver os sejren gennem vores Herre Jesus Kristus.⁵⁸ Derfor, mine elskede venner, vær standhaftige, urokkelige, altid fremragende i Herrens arbejde, idet I ved, at jeres arbejde ikke er forgæves i Herren.

16 Vedrørende indsamlingen til de troende, som jeg instruerede menighederne i Galatien, skal I gøre ligeså.² På den første dag i hver uge skal hver af jer lægge noget til side og spare op, alt efter hvad han har råd til, så der ikke skal foretages indsamlinger, når jeg kommer.³ Når jeg ankommer, vil jeg sende dem, som I godkender, med breve for at overbringe jeres gave til Jerusalem;⁴ Og hvis det synes passende, at jeg også rejser, vil de ledsage mig.⁵ Jeg vil komme til jer efter at have passeret gennem Makedonien, for jeg rejser gennem Makedonien;⁶ Og det er muligt, at jeg vil blive hos jer, eller endda tilbringe vinteren, så I kan hjælpe mig på min rejse, hvor jeg end går hen.⁷ For jeg ønsker ikke kun at se jer kortvarigt nu; jeg håber at blive hos jer i nogen tid, hvis Herren tillader det.⁸ Dog planlægger jeg at blive i Efesos indtil pinse;⁹ For en stor mulighed for effektivt arbejde har åbnet sig for mig, og der er mange modstandere.¹⁰ Hvis nu Timotheus kommer, sørg for, at han ikke har noget at frygte, mens han er hos jer, for han udfører Herrens

1 Korintherbrevet

arbejde, som jeg også gør. ¹¹ Så se ikke ned på ham. Men send ham på vej i fred, så han kan komme til mig; for jeg forventer ham med brødrene. ¹² Nu vedrørende vores bror Apollos, opfordrede jeg ham stærkt til at komme til jer med brødrene; og det var slet ikke hans ønske at komme nu, men han vil komme, når han har mulighed. ¹³ Vær årvågne, stå fast i troen, vær modige, vær stærke. ¹⁴ Sørg for, at alt, hvad I gør, sker i kærlighed. ¹⁵ Nu opfordrer jeg jer, brødre og søstre: I kender Stefanus' husstand, at de er de første frugter af Akaja, og at de har viet sig til de helliges tjeneste, ¹⁶ At I også underordner jer sådanne mennesker og alle, der hjælper i arbejdet og arbejder. ¹⁷ Jeg er glad for ankomsten af

Stefanas, Fortunatus og Akaikus, fordi de har leveret, hvad der manglede fra jeres side. ¹⁸ For de har opfrisket min ånd og jeres. Derfor, anerkend sådanne individer. ¹⁹ Menighederne i Asien sender jer hilsener. Aquila og Prisca hilser jer hjerteligt i Herren, sammen med menigheden, der mødes i deres hus. ²⁰ Alle de troende sender jer hilsener. Omfavn hinanden med et helligt kys. ²¹ Se denne hilsen er skrevet af mig, Paulus, med min egen hånd. ²² Hvis nogen ikke elsker Herren, lad dem være under en forbandelse. Maranatha! ²³ Må Herrens Jesu nåde forblive med jer. ²⁴ Min kærlighed er med jer alle i Kristus Jesus. Amen.

2 Korintherbrevet

1 Fra Paulus, en apostel af Kristus Jesus ved Guds vilje, og Timotheus, vores broder, Til Guds kirke i Korinth, sammen med alle de hellige i hele Akaja: ² Må I modtage nåde og fred fra Gud, vores Fader, og Herren Jesus Kristus. ³ Lovet være Gud og vor Herre Jesu Kristi Fader, den barmhjertige Fader og kilde til al trøst, ⁴ Som trøster os i alle vores trængsler, så vi kan trøste dem, der er i nød, med den trøst, vi selv modtager fra Gud. ⁵ For ligesom vi rigeligt deler i Kristi lidelser, så flyder vores trøst over gennem Kristus. ⁶ Men hvis vi møder trængsler, er det for jeres trøst og frelse; eller hvis vi bliver trøstet, er det for jeres trøst, som hjælper jer til tålmodigt at udholde de samme lidelser, vi oplever; ⁷ Og vores håb for jer er urokkeligt, idet vi ved, at som I delagtiggøres i vores lidelser, så delagtiggøres I også i vores trøst. ⁸ For vi ønsker ikke, at I skal være uvidende, brødre og søstre, om de trængsler, vi mødte i Asien, hvor vi blev belastet ud over vores evne til at udholde, så meget at vi endda fortvivlede over livet. ⁹ Ja, vi følte, at vi havde modtaget dødsdommen, så vi ikke skulle stole på os selv, men på Gud, som oprejser de døde; ¹⁰ Som reddede os fra en så farlig dødsfare, og vil fortsætte med at redde os. På Ham har vi sat vores håb, og Han vil endnu redde os, ¹¹ Hvis I også deltager i at hjælpe os gennem jeres bønner, så der kan gives tak af mange personer på vores vegne for den gunst, der blev os til del gennem mange bønner. ¹² For vores stolthed er dette, vores samvittigheds vidnesbyrd, at vi i hellighed og guddommelig oprigtighed, ikke i verdslig visdom men i Guds nåde, har opført os i verden, og især over for jer. ¹³ For vi skriver ikke andet til jer end det, I læser og forstår, og jeg håber, I vil forstå fuldt ud, ¹⁴ Ligesom I også delvist forstod os, at vi er jeres grund til stolthed, ligesom I også er vores, på vores Herre Jesu dag. ¹⁵ I denne tillid havde jeg oprindeligt til hensigt at besøge jer, så I kunne blive velsignet to gange; ¹⁶ Det vil sige, at passere jeres vej ind i Makedonien, og igen fra Makedonien komme til jer, og ved jer blive hjulpet på min vej til Judæa. ¹⁷ Derfor, var jeg ikke ubeslutsom, da jeg havde til hensigt at gøre dette, var jeg? Eller hvad jeg planlægger, planlægger jeg efter menneskelige standarder, så der med mig vil være både "Ja, ja" og "Nej, nej"? ¹⁸ Men som Gud er trofast, er vores budskab til jer ikke en blanding af "Ja og nej." ¹⁹ For Guds Søn, Kristus Jesus, som blev forkyndt blandt jer af os—af mig og Silvanus og

Timotheus—var ikke en blanding af "Ja og nej," men har altid været "Ja" i Ham. ²⁰ For alle Guds løfter finder deres "Ja" i Ham; derfor gennem Ham udtaler vi vores "Amen" til Guds ære. ²¹ Det er Gud, der etablerer både os og jer i Kristus. Han har salvet os, ²² Som også satte sit segl på os og lagde sin Ånd i vores hjerter som en garanti. ²³ Men jeg kalder Gud som mit vidne, at det var for at skåne jer, at jeg ikke vendte tilbage til Korinth. ²⁴ Ikke at vi har herredømme over jeres tro, men vi arbejder med jer for jeres glæde; for i tro står I fast.

2 Men jeg besluttede for min egen skyld, at jeg ikke ville besøge jer i sorg igen. ² For hvis jeg bringer jer sorg, hvem vil så gøre mig glad, undtagen den, der er bedrøvet af mig? ³ Dette er præcis, hvad jeg skrev til jer, så at når jeg ankom, ville jeg ikke have sorg fra dem, der burde bringe mig glæde; i tillid til jer alle, at min glæde ville blive delt af jer alle. ⁴ For ud af megen nød og hjertesorg skrev jeg til jer med mange tårer; ikke for at forårsage jer sorg, men så I kunne forstå den kærlighed, jeg især har til jer. ⁵ Men hvis nogen har forårsaget nød, har han ikke forårsaget det for mig, men til en vis grad—ikke for at overdrive det—for jer alle. ⁶ Tilstrækkelig for sådan en person er denne straf, som blev pålagt af flertallet, ⁷ Så at I tværtimod hellere skulle tilgive og trøste ham, ellers kunne sådan en person blive overvældet af overdreven sorg. ⁸ Derfor opfordrer jeg jer til at bekræfte jeres kærlighed til ham. ⁹ Til dette formål skrev jeg også, for at teste jer, om I er lydige i alle ting. ¹⁰ Men enhver, I tilgiver, tilgiver jeg også; for hvad jeg har tilgivet, hvis jeg har tilgivet noget, gjorde jeg det for jeres skyld i Kristi nærvær, ¹¹ Så vi ikke bliver overlistet af Satan, for vi er opmærksomme på hans planer. ¹² Nu da jeg kom til Troas for Kristi evangelium og da en mulighed blev åbnet for mig i Herren, ¹³ Fandt jeg ingen ro for min ånd, da jeg ikke fandt Titus, min bror; så jeg tog afsked med dem og gik videre til Makedonien. ¹⁴ Men takket være Gud, som altid fører os i triumf i Kristus, og gennem os spreder duften af kendskabet til Ham overalt. ¹⁵ For vi er en velbehagelig aroma af Kristus for Gud blandt dem, der bliver frelst, og blandt dem, der går fortabt. ¹⁶ For nogle en duft fra død til død, for andre en duft fra liv til liv. Og hvem er tilstrækkelig til disse ting? ¹⁷ For vi er ikke som mange, der handler med Guds ord, men som fra

2 Korintherbrevet

oprigtighed, som fra Gud, taler vi i Kristus i Guds åsyn.

3 Begynder vi igen at rose os selv? Eller har vi brug for, som nogle gør, anbefalingsbreve til jer eller fra jer? ² I er vores brev, indskrevet i vores hjerter, anerkendt og forstået af alle; ³ I viser jer som et Kristus-brev, leveret af os, skrevet ikke med blæk, men med den levende Guds Ånd, ikke på stentavler, men på menneskehjerters tavler. ⁴ Dette er den tillid, vi har til Gud gennem Kristus. ⁵ Ikke at vi er tilstrækkelige i os selv til at hævde noget som stammende fra os, men vores tilstrækkelighed er fra Gud, ⁶ Som også gjorde os kompetente som tjenere for en ny pagt, ikke af bogstavet, men af Ånden; for bogstavet bringer død, men Ånden giver liv. ⁷ Men hvis den tjeneste, der bragte død, indgraveret med bogstaver på sten, kom med herlighed, så Israels sønner ikke kunne stirre fast på Moses' ansigt på grund af hans ansigts herlighed, som var ved at forsvinde, ⁸ Hvordan vil Åndens tjeneste ikke være endnu mere herlig? ⁹ For hvis den tjeneste, der bragte fordømmelse, havde herlighed, meget mere overgår den tjeneste, der bringer retfærdighed, i herlighed. ¹⁰ For det, der engang var herligt, har nu ingen herlighed i sammenligning med den overstrømmende herlighed. ¹¹ For hvis det, der var ved at forsvinde, var med herlighed, meget mere er det, der forbliver, i herlighed. ¹² Derfor, med et sådant håb, taler vi med stor frimodighed, ¹³ Og vi er ikke som Moses, der satte et slør over sit ansigt, så Israels sønner ikke ville stirre på det, der var ved at forsvinde. ¹⁴ Men deres sind blev forhærdet; for indtil denne dag forbliver det samme slør uopløftet ved læsningen af den gamle pagt, fordi det fjernes i Kristus. ¹⁵ Men selv nu, når Moses læses, dækker et slør deres hjerter; ¹⁶ Men når nogen vender sig til Herren, fjernes sløret. ¹⁷ Herren er Ånden, og hvor Herrens Ånd er, der er frihed. ¹⁸ Men vi alle, med utilslørede ansigter, skuer som i et spejl Herrens herlighed, og bliver forvandlet til det samme billede fra herlighed til herlighed, ligesom fra Herren, Ånden.

4 Derfor, da vi har denne tjeneste, gennem den barmhjertighed vi har modtaget, mister vi ikke modet, ² Men vi har sagt os fri fra de skjulte ting af skam, ikke vandrende i bedrag eller forfalskende Guds ord, men ved åbent at erklære sandheden, anbefaler vi os selv til hver persons

samvittighed i Guds åsyn. ³ Og selvom vores evangelium er tilsløret, er det kun tilsløret for dem, der er fortabte, ⁴ I hvis tilfælde denne verdens gud har blindet de vantros sind, så de ikke kan se lyset fra evangeliet om Kristi herlighed, som er Guds billede. ⁵ For vi forkynder ikke os selv, men Kristus Jesus som Herre, og os selv som jeres tjenere for Jesu skyld. ⁶ For Gud, som sagde, "Lys skal skinne ud af mørket," er den, der har oplyst vores hjerter for at give lyset af erkendelsen af Guds herlighed i Kristi ansigt. ⁷ Men vi har denne skat i lerkar, så den overvældende storhed af kraften må være fra Gud og ikke fra os selv; ⁸ Vi står overfor problemer på alle sider, men er ikke knust; vi er undertiden forvirrede, men fortvivler ikke; ⁹ Forfulgt, men ikke forladt; slået ned, men ikke ødelagt; ¹⁰ Altid bærende i legemet Jesu død, så Jesu liv også kan blive åbenbaret i vores legeme. ¹¹ For vi, som lever, bliver konstant overgivet til døden for Jesu skyld, så Jesu liv også kan blive åbenbaret i vores dødelige kød. ¹² Således, mens døden virker i os, virker livet i jer. ¹³ Dog har vi den samme troens ånd, ifølge det der er skrevet: "Jeg troede, derfor talte jeg," vi tror også, og derfor taler vi også, ¹⁴ Bevidste om, at den, der oprejste Herren Jesus, også vil oprejse os med Jesus og vil præsentere os sammen med jer. ¹⁵ For alle ting er til jeres fordel, så nåden, der har spredt sig til flere og flere mennesker, kan forårsage taksigelse til at flyde over til Guds herlighed. ¹⁶ Derfor mister vi ikke modet, for selvom vores ydre selv svinder ind, så fornyes vores indre selv dag for dag. ¹⁷ For vores øjeblikkelige lette trængsel, skaber for os en evig vægt af herlighed uden sammenligning, ¹⁸ Mens vi ikke ser på de ting, som er synlige, men på de ting, som er usynlige; for de ting, som er synlige, er midlertidige, men de ting, som er usynlige, er evige.

5 For vi ved, at hvis vores jordiske bolig, som er vores hjem, bliver nedrevet, har vi en bygning fra Gud, et hjem ikke lavet af menneskehænder, evigt i himlen. ² For sandelig, i denne bolig sukker vi, længes efter at blive klædt med vores himmelske bolig, ³ Da vi, når vi er klædt, ikke vil blive fundet uden dække. ⁴ For sandelig, vi som er i denne bolig sukker, føler os tynget, fordi vi ikke ønsker at være uden dække, men at blive klædt, så det dødelige kan blive opslugt af livet. ⁵ Nu er det Gud, der har forberedt os til dette formål, som har givet os Ånden som en garanti. ⁶ Derfor, altid være ved godt mod, og erkende at mens vi er hjemme i legemet, er vi borte

2 Korintherbrevet

fra Herren— ⁷ For vi vandrer vejledt af tro, ikke af det, vi ser— ⁸ Alligevel er vi ved godt mod og ville foretrække at være borte fra legemet og hjemme hos Herren. ⁹ Derfor sætter vi også en ære i, hvad enten vi er hjemme eller borte, at være til behag for Ham. ¹⁰ For vi må alle fremstå for Kristi dommersæde, så hver enkelt kan modtage kompensation for sine gerninger gjort gennem legemet, i overensstemmelse med hvad han har gjort, hvad enten godt eller dårligt. ¹¹ Derfor, ved at kende Herrens ærefrygt, overtaler vi mennesker, men vi er fuldt kendt af Gud; og jeg håber, at vi også er fuldt kendt i jeres samvittigheder. ¹² Vi anbefaler ikke os selv til jer igen, men giver jer en mulighed for at være stolte af os, så I vil have et svar til dem, der sætter deres stolthed i det ydre og ikke i hjertet. ¹³ For hvis vi ser ud til at have mistet vores forstand, er det for Gud; hvis vi er ved vores fulde forstand, er det for jer. ¹⁴ For Kristi kærlighed tvinger os, da vi har konkluderet dette: at én døde for alle, derfor døde alle; ¹⁵ Og Han døde for alle, så de, der lever, ikke længere lever for sig selv, men for Ham, som døde og opstod igen på deres vegne. ¹⁶ Derfor betragter vi fra nu af ingen efter kødet; selvom vi har kendt Kristus efter kødet, kender vi Ham nu ikke længere på denne måde. ¹⁷ Derfor, hvis nogen er i Kristus, er den person en ny skabning; de gamle ting er forsvundet; se, nye ting er kommet. ¹⁸ Nu er alle disse ting fra Gud, som forsonede os med sig selv gennem Kristus og betroede os forsoningens tjeneste, ¹⁹ Det vil sige, Gud var i Kristus og forsonede verden med sig selv, uden at tilregne dem deres overtrædelser, og Han har betroet os forsoningens budskab. ²⁰ Derfor er vi repræsentanter for Kristus, som om Gud gjorde en appel gennem os; vi bønfaller jer på Kristi vegne, bliv forsonet med Gud. ²¹ Han gjorde Ham, som ikke kendte synd, til synd for os, så vi kunne blive Guds retfærdighed i Ham.

6 Og mens vi arbejder sammen med Ham, opfordrer vi jer også til ikke at modtage Guds nåde til ingen nytte— ² For Han siger,

"På en gunstig tid lyttede jeg til dig, Og på en frelsens dag hjalp jeg dig." Se, nu er "en gunstig tid," se, nu er "en frelsens dag"—

³ Vi giver ingen anledning til anstød i noget, så tjenesten ikke bliver miskrediteret, ⁴ Men i alle ting præsenterer vi os som Guds tjenere, med megen

udholdenhed, i trængsler, i vanskeligheder, i nød, ⁵ I slag, i fængsler, i opløb, i arbejde, i sønløshed, i sult, ⁶ Med renhed, med viden, med tålmodighed, med venlighed, med Helligånden, med oprigtig kærlighed, ⁷ Med sandhedens ord, og med Guds kraft; ved retfærdighedens våben til højre og venstre, ⁸ Ved ære og vanære, ved ondt rygte og godt rygte; betragtet som bedragere og dog sande; ⁹ Som ukendte og dog velkendte, som døende og dog se, vi lever; som straffede og dog ikke henrettet, ¹⁰ Som sørgmodige og dog altid glade, som fattige og dog bringer rigdom til mange, som intet har og dog ejer alt. ¹¹ Vores mund har talt frit til jer, korinthere, vores hjerte er åbnet vidt. ¹² Det er ikke os, der begrænser jer, men snarere jeres egne følelser, der begrænser jer. ¹³ Nu på samme måde i bytte—jeg taler som til børn—åbn jeres hjerter vidt også. ¹⁴ Bliv ikke ulige åg med vantro; for hvad har retfærdighed og lovløshed til fælles, eller hvad deler lys med mørke? ¹⁵ Eller hvilken overensstemmelse har Kristus med Belial, eller hvad har en troende til fælles med en vantro? ¹⁶ Eller hvilken aftale kunne findes mellem Guds tempel og afguder? Vi er den levende Guds tempel; som Gud har erklæret:

"Jeg vil bo blandt dem og vandre blandt dem; Og jeg vil være deres Gud, og de skal være Mit folk.

¹⁷ Derfor,

kom ud fra dem og vær adskilte," siger Herren. "Og rør ikke ved, hvad der er urent; Og jeg vil modtage jer.

¹⁸ Og

Jeg vil være en far for jer, Og I skal være Mine sønner og døtre," Erklærer Herren den Almægtige.

7 Da vi har disse løfter, kære venner, lad os rense os selv fra alt, der forurener krop og ånd, og stræbe efter hellighed ud af ærefrygt for Gud. ² Åbn jeres hjerter for os. Vi har ikke gjort nogen uret, ikke fordærvet nogen, og ikke udnyttet nogen. ³ Jeg siger ikke dette for at fordømme jer, for jeg har tidligere nævnt, at I er i vores hjerter, til at dele både død og liv sammen. ⁴ Min tillid til jer er stor; min stolthed over jer er enorm. Jeg er fyldt med trøst; jeg er overfyldt med glæde trods alle vores trængsler. ⁵ For selv da vi ankom til Makedonien, fandt vi ingen ro for vores kroppe, men vi var plaget på alle sider: konflikter udenfor, frygt indeni. ⁶ Men Gud, som

2 Korintherbrevet

opmuntrer de nedbøjede, opmuntrede os ved Titus' komme; ⁷ Og ikke kun ved hans komme, men også ved den opmuntring, han modtog fra jer, da han fortalte os om jeres længsel, jeres sorg, jeres entusiasme for mig; så jeg blev endnu mere glad. ⁸ For selvom jeg forårsagede jer sorg med mit brev, fortryder jeg det ikke; selvom jeg fortro det—fordi jeg ser, at brevet forårsagede jer sorg, dog kun for en tid— ⁹ Jeg glæder mig nu, ikke fordi I blev gjort kede af det, men fordi jeres sorg førte til omvendelse; for I blev gjort kede af det på en måde, der stemmer overens med Guds vilje, så I ikke led noget tab fra os. ¹⁰ For den sorg, der stemmer overens med Guds vilje, bringer en omvendelse, der fører til frelse og efterlader ingen fortrydelse, men verdslig sorg bringer død. ¹¹ For se, hvilken iver denne ting—denne guddommelige sorg—har produceret i jer: hvilken retfærdiggørelse af jer selv, hvilken harme, hvilken frygt, hvilken længsel, hvilken iver, hvilken rettelse af fejl! I alt har I demonstreret jer selv som uskyldige i sagen. ¹² Så selvom jeg skrev til jer, var det ikke for gerningsmandens skyld eller for den krænkedes skyld, men for at jeres iver på vores vegne skulle blive åbenbart for jer i Guds øjne. ¹³ Af denne grund er vi blevet trøstet. Og udover vores egen trøst, glædede vi os endnu mere over Titus' glæde, fordi hans ånd er blevet opfrisket af jer alle. ¹⁴ For hvis jeg har pralet over for ham om jer i noget, blev jeg ikke gjort til skamme; men som vi talte alle ting til jer i sandhed, så viste også vores pral over for Titus sig at være sandheden. ¹⁵ Hans hengivenhed for jer vokser endnu mere, når han husker jeres alles lydighed, hvordan I modtog ham med respekt og ydmyghed. ¹⁶ Jeg er glad for, at jeg i alt har tillid til jer.

8 Kære brødre og søstre, vi ønsker at dele med jer den nåde fra Gud, som er blevet givet til Makedoniens kirker, ² At under en hård prøvelse af trængsler, flød deres overflod af glæde og dybe fattigdom over i en rigdom af gavmildhed. ³ For jeg kan bevidne, at de gav villigt efter deres evne, ja, endda ud over deres evne, ⁴ Og bad os indtrængende om den nåde at få lov til at deltage i hjælpen til de hellige, ⁵ Og dette, ud over hvad vi havde forventet, for de gav først sig selv til Herren og til os i overensstemmelse med Guds vilje. ⁶ Så vi opmuntrede Titus til, at ligesom han tidligere havde påbegyndt dette, skulle han også fuldføre dette nådige værk blandt jer. ⁷ Men ligesom I udmærker

jer i alt—i tro, ord, kundskab, i al iver, og i den kærlighed vi inspirerede i jer—så sørg for, at I også udmærker jer i dette nådige værk. ⁸ Jeg giver ikke dette som en befaling, men som et middel til at teste oprigtigheden af jeres kærlighed gennem andres iver. ⁹ For I kender vor Herre Jesu Kristi nåde, at skønt Han var rig, blev Han for jeres skyld fattig, så I ved Hans fattigdom kunne blive rige. ¹⁰ Jeg giver min mening i denne sag, for det er til jeres fordel, I som for et år siden ikke blot begyndte at gøre dette, men også ønskede at gøre det. ¹¹ Men nu fuldfør også det, så der, ligesom der var viljen til at gøre det, også kan være fuldførelsen af det efter jeres evne. ¹² For hvis viljen er der, er den acceptabel efter hvad en person har, ikke efter hvad de ikke har. ¹³ For dette er ikke ment til at lette andre og belaste jer, men som et spørgsmål om retfærdighed— ¹⁴ På dette nuværende tidspunkt vil jeres overflod opfylde deres behov, så deres overflod også kan opfylde jeres behov, hvilket fører til retfærdighed; ¹⁵ Som skriften siger: "Den, der samlede meget, havde ikke for meget, og den, der samlede lidt, havde ikke for lidt." ¹⁶ Men tak til Gud, som indgyder den samme iver for jer i Titus' hjerte. ¹⁷ For han accepterede ikke blot vores anmodning, men da han selv var meget ivrig, er han gået til jer villigt. ¹⁸ Vi har sendt sammen med ham den broder, hvis ry i evangeliets anliggender har spredt sig gennem alle kirkerne; ¹⁹ Og ikke kun det, men han er også blevet udpeget af kirkerne til at rejse med os i dette nådige værk, som vi forvalter til Herrens egen ære, og for at demonstrere vores beredvillighed, ²⁰ Idet vi sørger for, at ingen vil miskreditere os i vores håndtering af denne generøse gave; ²¹ For vi er optaget af, hvad der er hæderligt, ikke kun i Herrens øjne, men også i menneskers øjne. ²² Vi har sendt med dem vores broder, som vi ofte har testet og fundet flittig i mange ting, men nu endnu mere på grund af hans store tillid til jer. ²³ Hvad angår Titus, er han min partner og medarbejder blandt jer; hvad angår vores brødre, er de budbringere fra kirkerne, en ære til Kristus. ²⁴ Derfor, for alle kirkerne, vis dem beviset på jeres kærlighed og grunden til vores stolthed over jer.

9 For det er unødvendigt for mig at skrive til jer om denne tjeneste til de hellige; ² For jeg er klar over jeres iver, som jeg har nævnt for makedonerne, idet jeg sagde, at Akaja har været klar siden sidste år, og jeres entusiasme har inspireret de

2 Korintherbrevet

fleste af dem. ³ Men jeg har sendt brødrene, så vores stolthed over jer ikke bliver gjort tom i dette tilfælde, så at, som jeg sagde, I vil være forberedte; ⁴ Ellers, hvis nogle makedonere kommer med mig og finder jer uforberedte, ville vi—ikke at nævne jer—blive gjort til skamme i denne tillid. ⁵ Så jeg anså det for nødvendigt at opfordre brødrene til at gå i forvejen til jer og arrangere på forhånd jeres tidligere lovede gavmilde gave, så den ville være klar som en gavmild gave og ikke som en, der gives modvilligt på grund af grådighed. ⁶ Nu siger jeg dette: den, der sår sparsomt, vil også høste sparsomt, og den, der sår gavmildt, vil også høste gavmildt. ⁷ Hver person bør give, som de har besluttet i deres hjerte, ikke modvilligt eller under tvang, for Gud elsker en glad giver. ⁸ Og Gud er i stand til at lade al nåde flyde over til jer, så I altid har al tilstrækkelighed i alt, og I må udmærke jer i enhver god gerning; ⁹ Som skriften siger:

“Han spredte vidt omkring, han gav til de fattige, Hans retfærdighed varer evigt.”

¹⁰ Nu vil Han, der giver sæd til såmanden og brød til føde, give og mangfoldiggøre jeres sæd til såning og forøge høsten af jeres retfærdighed; ¹¹ I vil blive beriget på enhver måde til al gavmildhed, som gennem os resulterer i taksigelse til Gud. ¹² For tjenesten i denne tjeneste opfylder ikke kun de helliges behov fuldt ud, men flyder også over gennem mange taksigelser til Gud. ¹³ På grund af det bevis, der gives ved denne tjeneste, vil de herliggøre Gud for jeres lydighed mod jeres bekendelse af Kristi evangelium, og for jeres gavmildhed i jeres bidrag til dem og til alle; ¹⁴ Mens de også, gennem bøn for jer, længes efter jer på grund af Guds ekstraordinære nåde i jer. ¹⁵ Pris være Gud for Hans gave ud over ord!

10 Jeg, Paulus, appellerer til jer med Kristi ydmyghed og mildhed—jeg, som er ydmyg, når jeg er til stede hos jer, men frimodig, når jeg er væk! ² Jeg håber, at når jeg er hos jer, vil jeg ikke behøve at være så frimodig, som jeg planlægger at være over for nogle, der mener, at vi lever efter denne verdens standarder. ³ For selvom vi lever i verden, kæmper vi ikke som verden gør, ⁴ da de våben, vi bruger i vores krigsførelse, ikke er af denne verden, men har guddommelig kraft til at nedbryde fæstninger. ⁵ Vi nedbryder argumenter og enhver indbildning, der modsætter sig Guds viden,

og vi tager enhver tanke til fange for at gøre den lydlig mod Kristus, ⁶ og vi er parate til at straffe enhver udydig handling, når jeres lydighed er fuldendt. ⁷ I dømmer ud fra det ydre. Hvis nogen er sikre på, at de tilhører Kristus, bør de overveje, at vi tilhører Kristus lige så meget som de gør. ⁸ Selv hvis jeg roser mig noget frit om den autoritet, Herren gav os til at opbygge jer snarere end at rive jer ned, vil jeg ikke skamme mig over det, ⁹ så jeg ikke synes at forsøge at skræmme jer med mine breve. ¹⁰ For nogle siger: “Hans breve er vægtige og kraftfulde, men i person mangler han tilstedeværelse, og hans tale er af ringe betydning.” ¹¹ Sådanne mennesker bør forstå, at hvad vi er i vores breve, når vi er fraværende, vil vi være i vores handlinger, når vi er til stede. ¹² Vi tør ikke klassificere eller sammenligne os med nogle, der roser sig selv. Når de måler sig selv efter deres egne standarder og sammenligner sig med sig selv, mangler de visdom. ¹³ Vi vil dog ikke rose os ud over, hvad der er passende, vi vil begrænse vores ros til det, som Gud selv har bestemt for os: og det inkluderer også jer. ¹⁴ Vi overskrider ikke vores grænser i vores ros, som det ville være tilfældet, hvis vi ikke var kommet til jer, for vi nåede jer med Kristi evangelium. ¹⁵ Vi overskrider heller ikke vores grænser ved at rose os af arbejde udført af andre. Vores håb er, at efterhånden som jeres tro fortsætter med at vokse, vil vores aktivitetsområde blandt jer udvide sig betydeligt, ¹⁶ så vi kan prædike evangeliet i de områder, der ligger ud over jer. For vi ønsker ikke at rose os af arbejde, der allerede er udført på en andens område. ¹⁷ Men, “Den, der roser sig, skal rose sig i Herren.” ¹⁸ For det er ikke den, der roser sig selv, der er godkendt, men den, som Herren roser.

11 Jeg håber, I vil bære over med mig i lidt tåbelighed; ja, det gør I allerede. ² For jeg er dybt bekymret for jer med en guddommelig bekymring; for jeg har lovet jer til én mand, for at præsentere jer som en ren brud for Kristus. ³ Men jeg er bange for, at ligesom slangen bedrog Eva med sin list, vil jeres sind blive ledt bort fra oprigtig og ren hengivenhed til Kristus. ⁴ For hvis en kommer og prædiker en anden Jesus, som vi ikke har prædikeret, eller I modtager en anden ånd, som I ikke har modtaget, eller et andet evangelium, som I ikke har accepteret, tolererer I dette meget godt! ⁵ For jeg anser mig ikke på nogen måde for at være ringere end disse mest fremtrædende apostle. ⁶ Men selv

2 Korintherbrevet

om jeg mangler dygtighed i at tale, mangler jeg ikke viden; faktisk har vi på alle måder gjort dette klart for jer i alle ting. ⁷ Eller begik jeg en fejl ved at ydmyge mig selv, så I kunne blive ophøjet, fordi jeg prædikede Guds evangelium til jer gratis? ⁸ Jeg tog støtte fra andre kirker, accepterede deres hjælp for at tjene jer; ⁹ Og da jeg var hos jer og i nød, belastede jeg ingen; for da brødrene kom fra Makedonien, forsynede de fuldt ud mit behov, og i alt holdt jeg mig fra at være en byrde for jer, og vil fortsætte med at gøre det. ¹⁰ Med Kristi sandhed i mig erklærer jeg, at denne min stolthed ikke vil blive tysset i Achaia-regionerne. ¹¹ Er det fordi jeg ikke elsker jer? Gud ved, hvor dyb min kærlighed til jer er. ¹² Men hvad jeg gør, vil jeg fortsætte med at gøre, for at jeg kan eliminere muligheden for dem, der ønsker en mulighed for at blive betragtet som vi er i den sag, de praler om. ¹³ For sådanne mænd er falske apostle, bedrageriske arbejdere, der udgiver sig som Kristi apostle. ¹⁴ Ikke underligt, for selv Satan udgiver sig som en lysets engel. ¹⁵ Derfor er det ikke overraskende, hvis hans tjenere også udgiver sig som retfærdighedens tjenere, hvis ende vil være i overensstemmelse med deres gerninger. ¹⁶ Igen siger jeg, lad ingen tænke mig tåbelig; men hvis I gør, accepter mig selv som tåbelig, så jeg også kan prale lidt. ¹⁷ Hvad jeg siger, siger jeg ikke som Herren ville, men snarere i en ånd af tåbelighed, med denne selvtillid af praleri. ¹⁸ Da mange praler efter verdslige standarder, vil jeg også prale. ¹⁹ For I, som er så kloge, udholder tåberne med glæde. ²⁰ For I tolererer det, hvis nogen gør jer til slaver, fortærer jer, udnytter jer, ophøjer sig selv, eller slår jer i ansigtet. ²¹ Til min beklagelse må jeg indrømme, at vi har været svage i sammenligning. Men i hvilken som helst henseende nogen anden er dristig—jeg taler i tåbelighed—er jeg også dristig. ²² Er de hebræere? Det er jeg også. Er de israelitter? Det er jeg også. Er de efterkommere af Abraham? Det er jeg også. ²³ Er de Kristi tjenere?—Jeg taler som om jeg er fra forstanden—jeg mere: i langt flere arbejder, i langt flere fængslinger, slået utallige gange, ofte i livsfare. ²⁴ Fem gange modtog jeg fra de jødiske myndigheder de fyre slag minus et. ²⁵ Tre gange blev jeg slået med stænger, én gang blev jeg stenet, og tre gange led jeg skibbrud; jeg tilbragte en nat og en dag drivende på havet. ²⁶ Jeg har været på hyppige rejser, i farer fra floder, farer fra røvere, farer fra mit eget folk, farer fra hedningerne, farer i byen,

farer i ødemarken, farer på havet, farer blandt falske brødre; ²⁷ Jeg har været i arbejde og besvær, gennem mange søvnløse nætter, i sult og tørst, ofte uden mad, i kulde og eksponering. ²⁸ Bortset fra sådanne ydre forhold er der det daglige pres på mig af bekymring for alle kirkerne. ²⁹ Hvem er svag uden at jeg deler den svaghed? Hvem bliver ledt i synd uden min intense bekymring? ³⁰ Hvis jeg må prale, vil jeg prale af alle de ting, der viser min svaghed. ³¹ Gud og Faderen til vor Herre Jesus, som er evigt velsignet, ved, at jeg ikke lyver. ³² I Damaskus vogtede guvernøren under kong Aretas damaskenernes by for at fange mig, ³³ og jeg blev firt ned i en kurv gennem et vindue i muren og undslap således hans hænder.

12 Selvom det ikke er gavnligt, må jeg fortsætte med syner og åbenbaringer fra Herren. ² Jeg kender en mand i Kristus, som for fjorten år siden—om det var i legemet eller uden for legemet, ved jeg ikke, kun Gud ved det—blev rykket op til den tredje himmel. ³ Og jeg ved, at denne mand—om det var i legemet eller uden for legemet, ved jeg ikke, kun Gud ved det—⁴ blev taget op til Paradis og hørte ord, der ikke kan udtrykkes, som ingen må tale. ⁵ På en sådan mands vegne vil jeg rose mig; men på mine egne vegne vil jeg ikke rose mig, undtagen med hensyn til mine svagheder. ⁶ Hvis jeg vælger at rose mig, vil jeg ikke være tåbelig, for jeg ville tale sandhed; men jeg afholder mig, så ingen vil tilskrive mig mere end det, de ser i mig eller hører fra mig. ⁷ På grund af åbenbaringernes ekstraordinære storhed, for at forhindre mig i at blive indbildsk, blev der givet mig en torn i kødet, en Satans budbringer til at plage mig—for at holde mig fra at blive indbildsk! ⁸ Om dette bad jeg Herren tre gange om, at den måtte forlade mig. ⁹ Og Han har sagt til mig: "Min nåde er dig nok, for kraften fuldendes i svaghed." Derfor vil jeg med glæde rose mig af mine svagheder, så Kristi kraft kan bo i mig. ¹⁰ Derfor glæder jeg mig over svagheder, over fornærmelser, over trængsler, over forfølgelser, over vanskeligheder, for Kristi skyld; for når jeg er svag, da er jeg stærk. ¹¹ Jeg er blevet tåbelig; I tvang mig. Faktisk burde jeg være blevet anbefalet af jer, da jeg på ingen måde var ringere end de mest fremtrædende apostle, selvom jeg intet er. ¹² Tegnene på en sand apostel blev udført blandt jer med al udholdenhed, gennem tegn, undere og mirakler. ¹³ På hvilken måde blev I behandlet som

2 Korintherbrevet

ringere end de andre menigheder, bortset fra at jeg selv ikke blev en byrde for jer? Tilgiv mig venligst for denne uret! ¹⁴ For tredje gang er jeg klar til at komme til jer, og jeg vil ikke være en byrde for jer; for jeg søger ikke det, der er jeres, men jer. For børn er ikke forpligtet til at spare op for deres forældre, men forældre for deres børn. ¹⁵ Jeg vil med glæde bruge og blive brugt for jeres sjæle. Hvis jeg elsker jer mere, skal jeg da elskes mindre? ¹⁶ Alligevel har jeg ikke selv været en byrde for jer; ikke desto mindre, ved at være snedig, fangede jeg jer med list. ¹⁷ Sikker har jeg ikke udnyttet jer gennem nogen af dem, jeg har sendt til jer, har jeg? ¹⁸ Jeg opfordrede Titus til at besøge, og jeg sendte broderen med ham. Titus udnyttede jer ikke, gjorde han? Fulgte vi ikke den samme ånd og den samme vej? ¹⁹ Hele denne tid har I tænkt, at vi forsvarer os over for jer. I sandhed, det er i Guds åsyn, at vi har talt i Kristus; og alt for jeres opbyggelse, elskede. ²⁰ For jeg frygter, at når jeg kommer, måske ikke finder jer, som jeg ønsker, og I måske ikke finder mig, som I ønsker; at der måske vil være strid, jalousi, vrede, egoisme, bagtalelse, sladder, arrogance, forstyrrelser; ²¹ Jeg frygter, at når jeg kommer igen, vil min Gud ydmyge mig foran jer, og jeg vil sørge over mange af dem, der har syndet tidligere og ikke har omvendt sig fra urenhed, seksuel umoral og usømmelig opførsel, som de har praktiseret.

13 Dette er tredje gang, jeg kommer til jer. Enhver sag skal bekræftes ved to eller tre vidners udsagn. ² Jeg sagde tidligere, da jeg

var til stede anden gang, og selvom jeg nu er fraværende, siger jeg på forhånd til dem, der har syndet tidligere, og til alle de andre, at hvis jeg kommer igen, vil jeg ikke skåne nogen, ³ Siden I leder efter bevis på, at Kristus taler gennem mig, som ikke er svag blandt jer, men stærk i jer. ⁴ For han blev ganske vist korsfæstet i svaghed, men han lever ved Guds kraft. Vi er også svage i ham, men vi vil leve med ham ved Guds kraft rettet mod jer. ⁵ Prøv jer selv for at se, om I er i troen; undersøg jer selv! Eller erkender I ikke dette om jer selv, at Jesus Kristus er i jer—medmindre I da ikke består prøven? ⁶ Men jeg forventer, at I vil indse, at vi selv ikke består prøven. ⁷ Nu beder vi til Gud, at I ikke gør noget forkert; ikke for at vi skal fremstå som bestået prøven, men for at I må gøre det, der er rigtigt, selvom vi måske fremstår som ikke bestået. ⁸ For vi er ude af stand til at gøre noget imod sandheden, vi arbejder kun for sandheden. ⁹ For vi glæder os, når vi selv er svage, men I er stærke; dette beder vi også om, at I bliver fuldt modne. ¹⁰ Af denne grund skriver jeg disse ting, mens jeg er fraværende, så jeg, når jeg er til stede, ikke behøver at være streng, i overensstemmelse med den autoritet, som Herren gav mig til opbyggelse og ikke til nedrivning. ¹¹ Endelig, brødre og søstre, glæd jer, stræb efter genoprettelse, vær opmuntrede, vær af ét sind, lev i fred; og kærlighedens og fredens Gud vil være med jer. ¹² Hils hinanden varmt med et helligt kys. ¹³ Alle de troende sender deres hilsener til jer. ¹⁴ Må vores Herre Jesus Kristus' nåde, Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab være med jer alle, for evigt.

Galaterbrevet

1 Paulus, en apostel — ikke udsendt fra mennesker eller ved menneskelige midler, men ved Jesus Kristus og Gud Faderen, som oprejste ham fra de døde — ² og alle brødrene med mig, til menighederne i Galatien: ³ Nåde være med jer og fred fra Gud Faderen og vores Herre Jesus Kristus, ⁴ som gav sig selv for vores synder for at befri os fra den nuværende onde tidsalder, i overensstemmelse med vores Guds og Faders vilje, ⁵ ham være ære i al evighed. Amen. ⁶ Jeg er overrasket over, at I så hurtigt vender jer bort fra ham, der kaldte jer ved Kristi nåde, til et andet evangelium — ⁷ som egentlig ikke er et andet evangelium; men der er nogle, der forstyrrer jer og ønsker at ændre Kristi evangelium. ⁸ Men selvom vi eller en engel fra himlen skulle forkynde et evangelium, der er i modstrid med det, vi prædikede for jer, lad dem være forbandet! ⁹ Som vi har sagt før, siger jeg nu igen: hvis nogen prædiker et evangelium for jer, der er i modstrid med det, I modtog, lad dem være forbandet! ¹⁰ Søger jeg nu menneskers anerkendelse, eller Guds? Eller prøver jeg at behage mennesker? Hvis jeg stadig prøvede at behage mennesker, ville jeg ikke være Kristi tjener. ¹¹ Jeg vil have jer til at forstå, kære venner, at det evangelium, jeg forkyndte, ikke er afledt af menneskelige kilder. ¹² Jeg modtog det ikke fra noget menneske, ej heller blev jeg undervist i det; snarere modtog jeg det gennem en åbenbaring fra Jesus Kristus. ¹³ For I har hørt om min tidligere livsførelse i jødedommen, hvordan jeg intenst forfulgte Guds kirke og forsøgte at ødelægge den. ¹⁴ Jeg gjorde fremskridt i jødedommen ud over mange af mine samtidige blandt mit folk, idet jeg var yderst nidkær for mine forfædres traditioner. ¹⁵ Men da han, som satte mig til side fra min moders liv og kaldte mig ved sin nåde, fandt det for godt ¹⁶ at åbenbare sin Søn i mig, så jeg kunne prædike ham blandt hedningerne, konsulterede jeg ikke straks noget menneske, ¹⁷ og jeg drog heller ikke op til Jerusalem til dem, der var apostle for mig, men jeg gik til Arabien og vendte senere tilbage til Damaskus. ¹⁸ Derefter, efter tre år, drog jeg op til Jerusalem for at blive bekendt med Kefas og blev hos ham i femten dage. ¹⁹ Jeg mødte ingen af de andre apostle undtagen Jakob, Herrens bror. ²⁰ Jeg forsikrer jer for Gud, at det, jeg skriver til jer, ikke er en løgn. ²¹ Derefter rejste jeg til områderne i Syrien og Kilikien. ²² Jeg forblev ukendt af ansigt for menighederne i

Judæa, der er i Kristus. ²³ De hørte kun rapporten: "Manden, der engang forfulgte os, prædiker nu den tro, han engang forsøgte at ødelægge." ²⁴ Og de priste Gud på grund af det, der var sket gennem mig.

2 Efter fjorten år gik jeg igen op til Jerusalem med Barnabas og tog også Titus med. ² Jeg gik op på grund af en åbenbaring og præsenterede for dem af høj anseelse det evangelium, som jeg prædiker blandt hedningerne, og gjorde det privat, for at sikre mig, at jeg ikke løb eller havde løbet forgæves. ³ Men ikke engang Titus, som var med mig og er græker, blev tvunget til at blive omskåret. ⁴ Denne sag opstod på grund af falske brødre, som havde infiltreret vores gruppe for at spionere på den frihed, vi har i Kristus Jesus, med det formål at bringe os i trældom. ⁵ Vi gav ikke efter for dem et øjeblik, så sandheden i evangeliet kunne forblive hos jer. ⁶ Hvad angår dem af høj anseelse—hvad de var, gør ingen forskel for mig; Gud viser ikke partiskhed—de tilføjede intet til mit budskab. ⁷ I stedet anerkendte de, at jeg havde fået ansvaret for at dele evangeliet med de uomskårne, ligesom Peter med de omskårne. ⁸ For den samme Gud, som virkede gennem Peter som apostol for de omskårne, var også i arbejde i mig for hedningerne. ⁹ Da de anerkendte den nåde, der var givet mig, rakte Jakob, Kefas og Johannes, anset som søjler, mig og Barnabas fællesskabets højre hånd, idet de var enige om, at vi skulle gå til hedningerne, og de til de omskårne. ¹⁰ De bad os kun om at huske de fattige, hvilket netop var det, jeg var ivrig efter at gøre. ¹¹ Men da Kefas kom til Antiokia, talte jeg åbent til ham, for han var tydeligvis i den forkerte. ¹² Før visse mænd kom fra Jakob, plejede han at spise med hedningerne. Men da de ankom, trak han sig tilbage og adskilte sig, idet han frygtede dem fra omskærelsesgruppen. ¹³ De andre jøder fulgte ham i denne hykleri, så meget at selv Barnabas blev ført på afveje af deres hykleri. ¹⁴ Da jeg så, at de ikke handlede i overensstemmelse med sandheden i evangeliet, sagde jeg til Kefas foran dem alle: "Hvis du, en jøde, lever som en hedning og ikke som en jøde, hvordan kan du tvinge hedninger til at følge jødiske skikke?" ¹⁵ "Vi er jøder af fødsel og ikke syndige hedninger; ¹⁶ alligevel ved vi, at en person ikke bliver retfærdiggjort ved lovens gerninger, men gennem tro på Jesus Kristus. Så vi har også troet på Kristus Jesus, for at vi kunne blive retfærdiggjort ved tro på Kristus og ikke ved lovens gerninger, fordi ved

Galaterbrevet

lovens gerninger vil ingen blive retfærdiggjort.¹⁷ Men hvis vi, mens vi søger at blive retfærdiggjort i Kristus, selv findes at være syndere, er Kristus da en fremmer af synd? Bestemt ikke!¹⁸ Hvis jeg genopbygger det, jeg har ødelagt, beviser jeg mig selv som en overtræder.¹⁹ For ved loven er jeg død for loven, så jeg kan leve for Gud.²⁰ Jeg er blevet korsfæstet med Kristus, og det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig. Det liv, jeg nu lever i kroppen, lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv for mig.²¹ Jeg sætter ikke Guds nåde til side, for hvis retfærdighed kunne opnås gennem loven, så døde Kristus uden grund.

3 I uforstandige galatere! Hvem har forhekset jer? For jeres øjne blev Jesus Kristus levende skildret som korsfæstet.² Jeg vil kun spørge jer om dette: Fik I Ånden ved at overholde loven, eller ved at høre med tro?³ Er I så uforstandige? Efter at have begyndt ved Ånden, søger I nu fuldendelse ved kødet?⁴ Har I gennemgået så meget for ingenting—hvis det da virkelig var for ingenting?⁵ Så gør Han, som forsyner jer med Ånden og udfører mirakler iblandt jer, det ved lovens gerninger, eller ved at høre med tro?⁶ Ligesom Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed.⁷ Derfor skal I forstå, at de, som er af tro, er Abrahams børn.⁸ Skriften forudså, at Gud ville retfærdiggøre hedningerne ved tro, og forkyndte evangeliet forud for Abraham: "Alle nationer skal velsignes gennem dig."⁹ Så er de, der har tro, velsignede sammen med Abraham, som var en mand af tro.¹⁰ For alle, der stoler på lovens gerninger, er under en forbandelse, som der står skrevet: "Forbandet er enhver, som ikke bliver ved i alle ting, der er skrevet i Lovens Bog, for at gøre dem."¹¹ Det er tydeligt, at ingen bliver retfærdiggjort for Gud ved loven, for "den retfærdige skal leve ved tro."¹² Loven er ikke af tro; snarere, "Den, der gør dem, skal leve ved dem."¹³ Kristus har løskøbt os fra lovens forbandelse ved at blive en forbandelse for os, for der står skrevet: "Forbandet er enhver, der hænger på et træ."¹⁴ Han løskøbte os, for at Abrahams velsignelse kunne komme til hedningerne gennem Kristus Jesus, så vi kunne modtage Åndens løfte ved tro.¹⁵ Brødre og søstre, jeg taler i menneskelige vendinger: selv en menneskelig pagt, når den først er stadfæstet, kan ikke sættes til side eller tilføjes noget.¹⁶ Løfterne blev talt til Abraham og til hans afkom. Skriften siger ikke "og til afkom," i betydningen mange, men "og til

dit afkom," i betydningen én, som er Kristus.¹⁷ Det, jeg siger, er dette: loven, som kom 430 år senere, ophæver ikke en pagt, der tidligere blev stadfæstet af Gud, så den gør løftet ugyldigt.¹⁸ For hvis arven er baseret på loven, er den ikke længere baseret på et løfte; men Gud gav den til Abraham gennem et løfte.¹⁹ Hvorfor blev loven så givet? Den blev tilføjet på grund af overtrædelser, indtil Afkommet, til hvem løftet blev givet, skulle komme, ordineret gennem engle ved en mægler.²⁰ Nu indebærer en mægler mere end én part, men Gud er én.²¹ Er loven så i modstrid med Guds løfter? Bestemt ikke! For hvis der var givet en lov, der kunne give liv, så ville retfærdigheden virkelig være baseret på loven.²² Men Skriften har indesluttet alt under synd, så løftet ved tro på Jesus Kristus kunne gives til dem, der tror.²³ For denne tro kom, blev vi holdt i forvaring under loven, låst inde indtil den tro, der skulle komme, ville blive åbenbaret.²⁴ Således var loven vores vogter indtil Kristus kom, for at vi kunne blive retfærdiggjort ved tro.²⁵ Men nu, hvor troen er kommet, er vi ikke længere under en vogter.²⁶ For I er alle Guds børn gennem troen på Jesus Kristus.²⁷ For alle I, der blev døbt til Kristus, har ikklædt jer Kristus.²⁸ Der er hverken jøde eller græker, træll eller fri, mand eller kvinde, for I er alle én i Kristus Jesus.²⁹ Og hvis I er i Kristus, så er I Abrahams afkom, arvinger ifølge løftet.

4 Jeg siger nu, at så længe arvingen er et barn, er han ikke anderledes end en slave, selvom han er ejer af alt.² Han er under formyndere og forvaltere indtil den tid, som hans far har fastsat.³ På samme måde var vi også, da vi var børn, i trældom under verdens grundprincipper.⁴ Men da tidens fylde kom, sendte Gud sin Søn, født af en kvinde, født under loven,⁵ for at forløse dem, der var under loven, så vi kunne modtage barnekår.⁶ Fordi I er sønner, har Gud sendt sin Søns Ånd ind i vore hjerter, råbende: "Abba, Fader!"⁷ Derfor er du ikke længere en slave, men et barn; og hvis et barn, så også arving ved Gud.⁸ Tidligere, da I ikke kendte Gud, var I trælle for dem, som af naturen ikke er guder.⁹ Men nu, da I kender Gud, eller rettere er kendt af Gud, hvordan kan I vende tilbage til de svage og værdiløse principper? Ønsker I at blive trælle under dem igen?¹⁰ I overholder omhyggeligt bestemte dage, måneder, tider og år.¹¹ Jeg er bange for jer, at jeg måske har arbejdet forgæves for jer.¹² Jeg beder jer, brødre og søstre, bliv som mig, for jeg

Galaterbrevet

blev som jer. I har ikke gjort mig noget ondt. ¹³ I ved, at det var på grund af en sygdom, at jeg første gang prædikede evangeliet for jer. ¹⁴ Selvom min tilstand var en prøvelse for jer, foragtede eller afviste I mig ikke, men I modtog mig som en Guds engel, som Kristus Jesus selv. ¹⁵ Hvor er da jeres følelse af velsignelse? Jeg vidner, at hvis I kunne have gjort det, ville I have revet jeres øjne ud og givet dem til mig. ¹⁶ Er jeg blevet jeres modstander ved at tale sandheden til jer? ¹⁷ De er ivrige efter at vinde jer over, men ikke til noget godt. De vil isolere jer, så I kan være ivrige efter dem. ¹⁸ Det er godt at være ivrig, forudsat at formålet er godt, og at være det altid, ikke kun når jeg er hos jer. ¹⁹ Mine elskede børn, for hvem jeg igen er i fødselsveer, indtil Kristus er dannet i jer, ²⁰ hvor jeg ønsker, at jeg kunne være til stede hos jer nu og ændre min tone, for jeg er forvirret over jer. ²¹ Fortæl mig, I som ønsker at være under loven, hører I ikke loven? ²² For der står skrevet, at Abraham havde to sønner, en med trælkvinden og en med den frie kvinde. ²³ Sønnen af trælkvinden blev født efter kødet, men sønnen af den frie kvinde blev født gennem løftet. ²⁴ Disse ting er en allegori: kvinderne repræsenterer to pagter. Den ene er fra bjerget Sinai, som føder børn til slaveri; hun er Hagar. ²⁵ Nu står Hagar for bjerget Sinai i Arabien og svarer til det nuværende Jerusalem, for hun er i slaveri med sine børn. ²⁶ Men det Jerusalem, der er ovenfor, er frit, og hun er vores åndelige moder. ²⁷ For der står skrevet:

“Glæd dig, du ufrugtbar, du som ikke føder; bryd ud og råb, du som ikke er i fødselsveer; for flere er den ensommes børn end hendes, der har en mand.”

²⁸ Nu er I, brødre og søstre, som Isak, børn af løftet. ²⁹ Men ligesom dengang, barnet født efter kødet forfulgte det, der var født efter Ånden, sådan er det også nu. ³⁰ Men hvad siger Skriften? “Udvis trælkvinden og hendes søn, for trælkvindens søn skal ikke dele arven med den frie kvindes søn.” ³¹ Så er vi da, brødre og søstre, ikke børn af trælkvinden, men af den frie kvinde.

5 Det er for frihed, at Kristus har sat os fri; derfor stå fast og lad jer ikke igen underkaste et trældomsåg. ² Hør! Jeg, Paulus, siger jer, at hvis I vælger at blive omskåret, vil Kristus ikke gavne jer noget. ³ Og jeg gentager for enhver mand, der lader sig omskære, at han er forpligtet til at holde hele

loven. ⁴ I, som søger at blive retfærdiggjort ved loven, er blevet skilt fra Kristus; I er faldet fra nåden. ⁵ For ved Ånden, ved tro, venter vi ivrigt på retfærdighedens håb. ⁶ I Kristus Jesus har hverken omskærelse eller uomskærelse nogen betydning. Det, der betyder noget, er tro, der udtrykker sig gennem kærlighed. ⁷ I gik godt fremad. Hvem hindrede jer i at følge sandheden? ⁸ Denne indflydelse kommer ikke fra ham, som kalder jer. ⁹ En lille smule surdej påvirker hele dejen. ¹⁰ Jeg har tillid til Herren, at I ikke vil antage noget andet synspunkt. Men den, der forårsager forvirring blandt jer, vil bære straffen, hvem han end er. ¹¹ Brødre og søstre, hvis jeg stadig prædiker omskærelse, hvorfor bliver jeg så stadig forfulgt? I så fald er korsets anstød fjernet. ¹² Jeg ville ønske, at de, der forstyrrer jer, endda ville kastrere sig selv! ¹³ I, mine brødre og søstre, blev kaldet til at være fri. Brug dog ikke jeres frihed som en anledning for kødet; men tjen hinanden i kærlighed. ¹⁴ For hele loven er opfyldt i ét bud: “Elsk din næste som dig selv.” ¹⁵ Hvis I bider og fortærer hinanden, pas på, at I ikke bliver fortæret af hinanden. ¹⁶ Så jeg siger, vandre ved Ånden, og I vil ikke opfylde kødets lyster. ¹⁷ For kødet begærer det, der er imod Ånden, og Ånden det, der er imod kødet; de er i modstrid med hinanden, så I ikke skal gøre, hvad I vil. ¹⁸ Men hvis I ledes af Ånden, er I ikke under loven. ¹⁹ Kødets gerninger er åbenbare: utugt, urenhed og udsvævelse; ²⁰ afgudsdyrkelse, trolddom, fjendskaber, strid, jalousi, vredesudbrud, selvisk ambition, splittelser, fraktioner, ²¹ misundelse, drukkenskab, orgier og lignende. Jeg advarer jer, som jeg har gjort før, at de, der gør sådanne ting, ikke vil arve Guds rige. ²² For Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, ventlighed, godhed, trofasthed, ²³ mildhed og selvbeherskelse. Mod disse ting er der ingen lov. ²⁴ De, der hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæring. ²⁵ Da vi lever ved Ånden, lad os også vandre i Ånden. ²⁶ Lad os ikke blive indbildske, provokere og misunde hinanden.

6 Brødre og søstre, hvis nogen bliver grebet i nogen forseelse, skal I, som er ledet af Ånden, genoprette den person med en ånd af mildhed. Men vær forsigtig, så I ikke selv bliver fristet. ² Hjælp med at bære hinandens byrder, og ved at gøre det, vil I opfylde Kristi lov. ³ Hvis nogen mener, at de er noget, når de ingenting er, bedrager de sig selv. ⁴ Hver person bør undersøge sine egne handlinger, og

Galaterbrevet

så kan de være stolte af sig selv alene, uden at sammenligne sig med andre. ⁵ For hver enkelt må bære sin egen byrde. ⁶ Den, der modtager undervisning i ordet, bør dele alle gode ting med sin underviser. ⁷ Lad jer ikke bedrage, Gud lader sig ikke spotte; for hvad et menneske sår, det skal det også høste. ⁸ For den, der sår for at behage sit eget kød, vil høste ødelæggelse fra kødet, men den, der sår for at behage Ånden, vil høste evigt liv fra Ånden. ⁹ Lad os ikke blive trætte af at gøre godt, for til rette tid vil vi høste, hvis vi ikke giver op. ¹⁰ Derfor, mens vi har mulighed, lad os gøre godt mod alle mennesker, især mod dem, der hører til troens husstand. ¹¹ Bemærk de store bogstaver, jeg bruger, når jeg skriver til jer med min egen hånd! ¹² De, der vil gøre

et godt indtryk i kødet, prøver at tvinge jer til at blive omskåret, kun for at undgå forfølgelse for Kristi kors. ¹³ For selv de, der er omskåret, holder ikke loven selv, men de vil have jer til at blive omskåret, så de kan prale af jeres kød. ¹⁴ Dog vil jeg aldrig være stolt af noget undtagen vores Herre Jesu Kristi kors, ved hvilket verden er blevet korsfæstet for mig, og jeg for verden. ¹⁵ For hverken omskærelse eller uomskærelse betyder noget; det, der betyder noget, er en ny skabning. ¹⁶ Fred og barmhjertighed til alle, der følger denne regel, og over Guds Israel. ¹⁷ Herefter, lad ingen forstyrre mig, for jeg bærer på min krop Jesu mærker. ¹⁸ Må vores Herre Jesu Kristi nåde være med jeres ånd, kære venner. Amen.

Efeserbrevet

1 Paulus, apostel af Kristus Jesus ved Guds vilje, til de hellige i Efesus, som er trofaste i Kristus Jesus: ² Nåde være med jer og fred fra Gud, vor Fader, og vor Herre Jesus Kristus. ³ Lovet være Gud og vor Herre Jesu Kristi Fader, som har velsignet os med al åndelig velsignelse i de himmelske regioner i Kristus, ⁴ ligesom han udvalgte os i ham før verdens grundlæggelse til at være hellige og ulastelige for hans åsyn. I kærlighed ⁵ forudbestemte han os til adoption som sønner ved Jesus Kristus, efter sin viljes velbehag, ⁶ til pris for hans nådes herlighed, som han frit har givet os i den Elskede. ⁷ I ham har vi forløsning ved hans offer, syndernes forladelse, i overensstemmelse med hans nådes rigdom ⁸ som han overdådigt har givet os. Med al visdom og indsigt, ⁹ har han åbenbaret for os sin viljes hemmelighed, som det behagede ham, som han havde sat sig for i Kristus, ¹⁰ at gennemføre, når tidernes fylde kom—at samle alt i himlen og på jorden under Kristus. ¹¹ I ham har vi også fået en arv, idet vi blev forudbestemt efter hans hensigt, som virker alt i overensstemmelse med sin viljes plan, ¹² for at vi, som var de første til at sætte vort håb til Kristus, skulle være til pris for hans herlighed. ¹³ I ham blev også I, da I hørte sandhedens ord, evangeliet om jeres frelse, og kom til tro, beseglet med den lovede Helligånd, ¹⁴ som er et pant på vor arv indtil forløsningen af dem, der er Guds ejendom, til pris for hans herlighed. ¹⁵ Derfor, siden jeg hørte om jeres tro på Herren Jesus og jeres kærlighed til alle de hellige, ¹⁶ holder jeg ikke op med at takke for jer, idet jeg husker jer i mine bønner. ¹⁷ Jeg beder om, at vor Herre Jesu Kristi Gud, herlighedens Fader, vil give jer visdoms og åbenbarings Ånd, så I kan kende ham bedre. ¹⁸ Jeg beder om, at jeres hjertes øjne må blive oplyste, så I kan forstå, hvilket håb han har kaldet jer til, hvor rig på herlighed hans arv er blandt de hellige, ¹⁹ og hvor overvældende stor hans magt er for os, der tror. Den magt er den samme som den vældige styrke ²⁰ han udøvede, da han oprejste Kristus fra de døde og satte ham ved sin højre hånd i de himmelske regioner, ²¹ højt over al myndighed og magt, kraft og herredømme, og hvert navn, der nævnes, ikke blot i denne tidsalder, men også i den kommende. ²² Og han lagde alt under hans fødder og satte ham til hoved over alle ting for kirken, ²³ som er hans legeme, fylden af ham, der fylder alt i alle måder.

2 Og I var åndeligt livløse i jeres overtrædelser og synder, ² i hvilke I engang vandrede, efter denne verdens gang, efter fyrsten over luftens magt, den ånd, som nu er virksom i ulydighedens børn. ³ Blandt dem levede vi alle engang i vores køds lidenskaber, idet vi udførte kødets og tankernes ønsker, og vi var af naturen vredens børn, ligesom resten af menneskeheden. ⁴ Men Gud, som er rig på barmhjertighed, på grund af sin store kærlighed til os, ⁵ selv da vi var åndeligt livløse i vores overtrædelser, gjorde os levende med Kristus—af nåde er I frelst— ⁶ og oprejste os med Ham og satte os med Ham i de himmelske riger i Kristus Jesus, ⁷ for at Han i de kommende tidsalder kunne vise sin nådes umådelige rigdom, udtrykt i sin godhed mod os i Kristus Jesus. ⁸ For af nåde er I frelst ved tro, og det er ikke fra jer selv; det er Guds gave— ⁹ ikke som følge af gerninger, så ingen kan rose sig. ¹⁰ For vi er Hans værk, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud har beredt os til at gøre. ¹¹ Derfor, husk at I tidligere, hedningerne i kødet, som kaldes “de uomskårne” af dem, der kalder sig “de omskårne” (hvilket sker i kødet ved menneskehænder)— ¹² husk, at I på den tid var adskilt fra Kristus, udelukket fra Israels fællesskab, og ukendte med løfternes pagter, uden håb og uden Gud i verden. ¹³ Men nu, gennem Kristus Jesus, er I, som engang var langt borte, blevet bragt nær ved Hans blod som et offer. ¹⁴ For Han selv er vores fred, som har forenet os og har fjernet fjendskabets barriere gennem sit offer, ¹⁵ ved at sætte loven med dens bud og forskrifter ud af kraft, for at Han i sig selv kunne skabe én ny menneskehed ud af de to, og derved skabe fred, ¹⁶ og kunne forene os begge med Gud i ét legeme gennem korset, og derved gøre en ende på fjendskabet. ¹⁷ Og Han kom og forkyndte fred for jer, som var langt borte, og fred for dem, som var nær. ¹⁸ For gennem Ham har vi begge adgang til Faderen ved én Ånd. ¹⁹ Derfor er I ikke længere fremmede og udlændinge, men medborgere med de hellige og medlemmer af Guds husstand, ²⁰ bygget på fundamentet lagt af apostlene og profeterne, med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten, ²¹ i hvem hele bygningen, sammenføjet, vokser til at blive et helligt tempel i Herren. ²² I Ham bliver I også bygget sammen til at blive en bolig, hvor Gud bor ved sin Ånd.

Efeserbrevet

3 På grund af dette, jeg, Paulus, som er fange for Kristus Jesus for jeres, hedningernes, skyld—² I har sikkert hørt om forvaltningen af Guds nåde, der blev givet mig for jer; ³ at ved åbenbaring blev mysteriet gjort kendt for mig, som jeg kort har skrevet før. ⁴ Når I læser dette, vil I kunne forstå min indsigt i Kristi mysterium, ⁵ som ikke blev gjort kendt for mennesker i tidligere generationer, som det nu er blevet åbenbaret ved Ånden for Hans hellige apostle og profeter. ⁶ Dette mysterium er, at hedningerne er medarvinger, medlemmere af legemet og meddelagtige i løftet i Kristus Jesus gennem evangeliet. ⁷ Jeg blev en tjener for dette evangelium ved Guds nådes gave, givet til mig gennem Hans krafts virke. ⁸ Til mig, som er mindre end den mindste af alle de hellige, blev denne nåde givet: at forkynde for hedningerne Kristi uransagelige rigdomme, ⁹ og at gøre alle klar over forvaltningen af dette mysterium, som i tidsalder var skjult i Gud, som skabte alle ting. ¹⁰ Hans formål var, at nu, gennem kirken, skulle Guds mangfoldige visdom blive åbenbaret for herskerne og myndighederne i de himmelske riger, ¹¹ i overensstemmelse med det evige formål, som Han fuldførte i Kristus Jesus, vor Herre. ¹² I Ham og gennem troen på Ham kan vi nærme os Gud med frimodighed og tillid. ¹³ Derfor beder jeg jer om ikke at miste modet på grund af mine lidelser for jer, som er jeres ære. ¹⁴ På grund af dette bøjer jeg mine knæ for Faderen, ¹⁵ fra hvem enhver familie i himlen og på jorden får deres navn, ¹⁶ Jeg beder om, at Han fra Sin herlige rigdom vil styrke jer med kraft gennem Sin Ånd i jeres indre menneske, ¹⁷ så Kristus må bo i jeres hjerter ved troen; og jeg beder om, at I, rodfæstet og grundfæstet i kærlighed, ¹⁸ må have styrke, sammen med alle de hellige, til at fatte, hvor bred og lang og høj og dyb Kristi kærlighed er, ¹⁹ og at kende denne kærlighed, der overgår al kundskab—så I må blive fyldt med hele Guds fylde. ²⁰ Nu til Ham, som er i stand til at udrette langt mere end alt, hvad vi beder om eller forestiller os, ifølge Hans kraft, der er virksom i os, ²¹ til Ham være ære i kirken og i Kristus Jesus gennem alle generationer, i evighedernes evighed. Amen.

4 Som en fange i Herren opfordrer jeg jer til at opføre jer på en måde, der er værdig til det kald, I har modtaget, ² med fuldstændig ydmyghed og mildhed, med tålmodighed, støttende hinanden i kærlighed. ³ Gør alt for at bevare Åndens

enhed gennem fredens bånd. ⁴ Der er ét legeme og én Ånd, ligesom I blev kaldet til ét håb ved jeres kald; ⁵ én Herre, én tro og én dåb; ⁶ én Gud og alles Fader, som hersker over alle, virker gennem alle og er i alle. ⁷ Men til hver enkelt af os er nåden givet efter Kristi gaves mål. ⁸ Derfor siger det:

“Da han steg op i det høje, førte han fanger med sig og gav gaver til mennesker.”

⁹ (Men dette, “han steg op,” hvad betyder det, andet end at han også steg ned til de lavere, jordiske egne? ¹⁰ Han, som steg ned, er den samme, som steg op langt over alle himlene, for at han kunne fylde alle ting.) ¹¹ Og han gav nogle til at være apostle, nogle profeter, nogle evangelister og nogle hyrder og lærere, ¹² for at forberede Guds folk til tjeneste, til styrkelse af Kristi legeme, ¹³ indtil vi alle når enhed i troen og i erkendelsen af Guds Søn, til moden voksenalder, til det fulde mål af Kristi vækst. ¹⁴ Så vil vi ikke længere være børn, kastet hid og did af bølger og båret omkring af enhver læres vind, ved menneskers list, ved snedighed i bedragerisk planlægning. ¹⁵ I stedet, ved at tale sandheden i kærlighed, vil vi i alle ting vokse op til ham, som er hovedet, nemlig Kristus. ¹⁶ Fra ham vokser hele legemet, sammenføjet og holdt sammen af hvert støttende led, og bygger sig selv op i kærlighed, efterhånden som hver del udfylder sin rolle. ¹⁷ Så jeg siger dette, og bekræfter i Herren, at I ikke længere må leve som hedningerne gør, i deres tankers tomhed. ¹⁸ De er formørkede i deres forståelse og fremmedgjorte fra Guds liv på grund af uvidenheden, der er i dem, på grund af deres hjertes hårdhed. ¹⁹ Da de har mistet al følsomhed, har de givet sig hen til sanselighed, for at hengive sig til enhver form for urenhed med grådighed. ²⁰ Men dette er ikke den måde, I lærte Kristus at kende, ²¹ hvis I da virkelig har hørt ham og blev undervist i ham, som sandheden er i Jesus. ²² I blev instrueret, angående jeres tidligere livsførelse, om at aflægge jeres gamle jeg, som bliver ødelagt af dets bedrageriske lyster; ²³ at fornyes i jeres sinds indstilling; ²⁴ og at iføre jer det nye jeg, skabt til at afspejle Guds sande retfærdighed og hellighed. ²⁵ Derfor, ved at lægge løgnen bort, lad hver af jer tale sandt med sin næste, for vi er alle medlemmer af hinanden. ²⁶ “Bliv vrede, men synd ikke”: Lad ikke solen gå ned, mens I stadig er vrede, ²⁷ og giv ikke djævelen et fodfæste. ²⁸ Den, der har stjålet, må ikke længere stjele, men må

Efeserbrevet

arbejde, gøre noget nyttigt med sine egne hænder, så han har noget at dele med dem, der er i nød.²⁹ Lad ingen usund tale komme ud af jeres mund, men kun hvad der er gavnligt til opbyggelse af andre efter deres behov, så det kan gavne dem, der lytter.³⁰ Og bedrøv ikke Guds Hellige Ånd, med hvem I blev beseglet til frelåsningens dag.³¹ Lad al bitterhed, vrede, harme, råben og bagtalelse blive fjernet fra jer, sammen med al ondskab.³² Vær venlige og barmhjertige mod hinanden, tilgivende hinanden, ligesom Gud i Kristus tilgav jer.

5 Vær derfor Guds efterlignere, som elskede børn;² og vandre i kærlighed, ligesom Kristus elskede jer og gav sig selv hen for os som en vellugtende offergave og et offer til Gud.³ Men blandt jer må der ikke engang være antydning af seksuel umoralitet eller nogen form for urenhed eller griskhed, som det sømmer sig for Guds hellige folk;⁴ og heller ikke nogen form for obskønitet, tåbelig snak eller grov spøg, som er upassende, men hellere taksigelse.⁵ For dette kan I være sikre på: ingen umoralsk, uren eller grisk person—en sådan person er en afgudsdyrker—har nogen arv i Kristi og Guds rige.⁶ Lad ingen bedrage jer med tomme ord, for på grund af sådanne ting kommer Guds vrede over de ulydige.⁷ Derfor, undgå at være partnere med dem;⁸ for I var engang i mørke, men nu er I lys i Herren. Lev som lysets børn,⁹ (for lysets frugt findes i alt, hvad der er godt, retfærdigt og sandt),¹⁰ og prøv at finde ud af, hvad der behager Herren.¹¹ Deltag ikke i mørkets frugtesløse gerninger, men afslør dem hellere;¹² for det er skammeligt endda at nævne, hvad de ulydige gør i hemmelighed.¹³ Men alt, hvad der bliver afsløret af lyset, bliver synligt, for alt, hvad der bliver oplyst, bliver til lys.¹⁴ Derfor siges det:

“Vågn op, du som sover, og stå op fra de døde, for Kristi lys vil skinne på dig.”

¹⁵ Vær derfor meget omhyggelige med, hvordan I lever—handle klogt,¹⁶ og udnyt enhver mulighed, fordi tiderne er udfordrende.¹⁷ Derfor, vær ikke tåbelige, men søg at forstå, hvad Herrens vilje er.¹⁸ Bliv ikke beruset af vin, som fører til udsejlsler, men bliv fyldt med Ånden,¹⁹ tal til hinanden med salmer, hymner og åndelige sange, syng og lav musik fra jeres hjerte til Herren,²⁰ og udtryk altid taknemmelighed til Gud Faderen for alt, i vor Herre Jesu Kristi navn.²¹ Vis gensidig underordning i

ærefrygt for Kristus.²² Hustruer, underordne jer jeres egne mænd, som til Herren.²³ For manden er hustruens leder, ligesom Kristus er kirkens leder, hans legeme, som han er frelseren for.²⁴ Ligesom kirken underordner sig Kristus, skal hustruerne også underordne sig deres mænd i alle ting.²⁵ Mænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for hende,²⁶ for at hellige hende, idet han rensede hende ved vandbadet i ordet,²⁷ og for at præsentere hende for sig selv som en herlig kirke, uden plet, rynke eller nogen anden fejl, men hellig og dadelfri.²⁸ På samme måde skal mænd elske deres hustruer, som de elsker deres egne legemer. Den, der elsker sin hustru, elsker sig selv.²⁹ For ingen har nogensinde hadet sin egen krop, men han nærer og plejer den, ligesom Kristus gør med kirken—³⁰ for vi er dele af hans legeme.³¹ “Derfor skal en mand forlade sin far og mor og forenes med sin hustru, og de to skal blive ét kød.”³² Dette er et dybt mysterium—men jeg taler om Kristus og kirken.³³ Dog skal hver enkelt af jer også elske sin hustru, som han elsker sig selv, og hustruen skal respektere sin mand.

6 Børn, adlyd jeres forældre, som det sømmer sig i Herren, for dette er det rette at gøre.² “Ær din far og mor”—dette er det første bud, der er ledsaget af et løfte—³ “så det må gå dig godt, og du må få et langt liv på jorden.”⁴ Fædre, gør ikke jeres børn vrede; men opdrag dem med Herrens tugt og formaning.⁵ Slaver, adlyd jeres jordiske herrer med respekt og bæven, og med oprigtighed i hjertet, som I ville adlyde Kristus.⁶ Gør dette ikke kun for at vinde deres gunst, når de ser på, men som Kristi tjenere, der gør Guds vilje af hjertet.⁷ Tjen med velvilje, som om I tjente Herren og ikke mennesker,⁸ vidende at alt godt, nogen gør, vil blive belønnet af Herren, hvad enten de er slave eller fri.⁹ Og herrer, behandl jeres slaver på samme måde. Afhold jer fra at true, idet I ved, at både deres Herre og jeres er i himlen, og Han viser ingen partiskhed.¹⁰ Endelig, vær stærke i Herren og i Hans mægtige kraft.¹¹ Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan stå fast mod djævelens snigløb.¹² For vores kamp er ikke mod blot menneskelige modstandere, men mod magterne, mod myndighederne, mod kræfterne i denne mørke verden, og mod ondskabens åndelige kræfter i de himmelske riger.¹³ Derfor, tag Guds fulde rustning på, så I kan modstå på den onde dag, og når I har gjort alt, at stå fast.¹⁴ Stå da fast, med

Efeserbrevet

sandhedens bælte spændt om livet, og retfærdighedens brynje på plads, ¹⁵ og med jeres fødder beredt med den parathed, der kommer fra fredens evangelium. ¹⁶ Udover alt dette, løft troens skjold, som gør jer i stand til at slukke alle den ondes brændende pile. ¹⁷ Modtag frelsens hjelm og Ådens sværd, som er Guds ord. ¹⁸ Bed i Ånden ved enhver lejlighed med alle slags bønner og anmodninger. Med dette i tankerne, vær årvågne og fortsæt altid med at bede for alle de hellige. ¹⁹ Bed også for mig, at når jeg taler, må ord blive givet til mig, så jeg med frimodighed kan gøre evangeliets

mysterium kendt, ²⁰ for hvilket jeg er en ambassadør i lænker. Bed om, at jeg må forkynde det frimodigt, som jeg bør tale. ²¹ Tykikos, den elskede bror og trofaste tjener i Herren, vil informere jer om alt, så I kan vide om mine omstændigheder og hvad jeg gør. ²² Jeg har sendt ham til jer med dette formål, at I må vide om os, og at han kan trøste jeres hjerter. ²³ Må fred være med brødrene og søstre, og kærlighed med tro, fra Gud Faderen og Herren Jesus Kristus. ²⁴ Nåde være med alle, som elsker vor Herre Jesus Kristus med en udødelig kærlighed.

Filipperbrevet

1 Paulus og Timotheus, Kristi Jesu tjenere, til alle Guds hellige i Kristus Jesus i Filippi, sammen med tilsynsmændene og diakonerne: ² Må I modtage nåde og fred fra Gud, vor Fader, og Herren Jesus Kristus. ³ Jeg takker min Gud, hver gang jeg tænker på jer i bøn, ⁴ altid med glæde i hver eneste bøn for jer alle, ⁵ på grund af jeres fællesskab i evangeliet fra den allerførste dag indtil nu, ⁶ idet jeg er overbevist om dette, at han, som begyndte en god gerning i jer, vil fuldføre den indtil Kristi Jesu dag. ⁷ Det er rigtigt af mig at føle sådan om jer alle, da jeg har jer i mit hjerte, enten jeg er i lænker eller forsvarer og bekræfter evangeliet, deler I alle i Guds nåde med mig. ⁸ For Gud ved, hvor meget jeg længes efter jer alle med Kristi Jesu inderlige kærlighed. ⁹ Og dette er min bøn: at jeres kærlighed må vokse mere og mere i virkelig kundskab og dyb indsigt, ¹⁰ så I kan skelne, hvad der virkelig er vigtigt, og være rene og uangribelige til Kristi dag, ¹¹ fyldt med retfærdighedens høst gennem Jesus Kristus, til Guds ære og pris. ¹² Nu vil jeg have, at I skal vide, brødre og søstre, at mine omstændigheder faktisk har tjent til at fremme evangeliet. ¹³ Som følge heraf er det blevet tydeligt for hele paladsvagten og for alle andre, at jeg er i lænker for Kristi sag. ¹⁴ Og på grund af mine lænker er de fleste af brødrene og søstrene blevet mere tillidsfulde til Herren og tør endnu mere forkynde Guds ord uden frygt. ¹⁵ Nogle prædiker ganske vist Kristus af misundelse og rivalisering, men andre af god vilje. ¹⁶ De sidstnævnte gør det af kærlighed, idet de ved, at jeg er bestemt til forsvaret af evangeliet. ¹⁷ De førstnævnte prædiker Kristus af selvisk ambition, ikke oprigtigt, idet de tror, at de kan skabe problemer for mig, mens jeg er i lænker. ¹⁸ Men hvad betyder det? Det vigtige er, at Kristus bliver forkyndt på enhver måde, hvad enten det er af falske motiver eller sande. Og på grund af dette glæder jeg mig. Ja, og jeg vil fortsætte med at glæde mig, ¹⁹ for jeg ved, at gennem jeres bønner og Jesu Kristi Ånds hjælp vil det, der er sket med mig, føre til min befrielse. ²⁰ Jeg forventer ivrigt og håber, at jeg aldrig vil blive skamfuld, men vil have tilstrækkeligt mod, så Kristus nu som altid vil blive æret i min krop, hvad enten det er ved liv eller ved død. ²¹ For mig er det at leve Kristus, og døden en vinding. ²² Hvis jeg skal fortsætte med at leve i kødet, vil det betyde frugtbart arbejde for mig. Men hvad skal jeg vælge? Jeg ved det ikke! ²³ Jeg er fanget mellem de to: Jeg ønsker

at bryde op og være med Kristus, hvilket er langt bedre; ²⁴ men det er mere nødvendigt for jer, at jeg bliver i kødet. ²⁵ Overbevist om dette ved jeg, at jeg vil blive og fortsætte med jer alle for jeres fremgang og glæde i troen, ²⁶ så jeres stolthed i Kristus Jesus vil vokse på grund af mig, når jeg igen er hos jer. ²⁷ Opfør jer kun på en måde, der er evangeliet om Kristus værdig, så jeg, hvad enten jeg kommer og ser jer eller kun hører om jer i mit fravær, vil vide, at I står fast i én ånd, stræbende sammen som én for evangeliets tro ²⁸ uden at lade jer skræmme på nogen måde af dem, der modsætter sig jer. Dette er et tegn for dem på, at de vil møde ødelæggelse, men at I vil blive frelst—og det af Gud. ²⁹ For det er blevet givet jer på Kristi vegne ikke kun at tro på ham, men også at udholde lidelser for ham, ³⁰ da I oplever den samme konflikt, som I så i mig, og nu hører, at jeg stadig har.

2 Hvis der altså er nogen opmuntring i Kristus, hvis nogen trøst fra hans kærlighed, hvis noget fællesskab i Ånden, hvis nogen hengivenhed og medfølelse, ² så gør min glæde fuldkommen ved at være af samme sind, have den samme kærlighed, være forenede i ånd og fokuserede på ét formål. ³ Gør intet ud af selvisk ambition eller tom forfængelighed. I stedet, i ydmyghed, værdsæt andre som vigtigere end jer selv; ⁴ se ikke blot på jeres egne interesser, men også på andres interesser. ⁵ Hav den samme indstilling blandt jer, som var i Kristus Jesus:

⁶ Han, som var i Guds skikkelse, anså det ikke som et rov at være Gud lig; ⁷ men han gav afkald på det og tog en tjeners skikkelse på, blev menneskelig i sin fremtræden. ⁸ Og da han blev fundet i skikkelse som et menneske, ydmygede han sig selv ved at blive lydig til døden, ja, døden på et kors. ⁹ Derfor ophøjede Gud ham højt og gav ham navnet over alle navne, ¹⁰ for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen, på jorden og under jorden, ¹¹ og hver tunge skal bekende, at Jesus Kristus er Herre, til Guds Faders ære.

¹² Derfor, mine elskede, ligesom I altid har adlydt, ikke kun i mit nærvær, men nu meget mere i mit fravær, så arbejd på jeres egen frelse med frygt og bæven; ¹³ for det er Gud, som virker i jer, både at ville og at virke for at opfylde hans gode formål. ¹⁴ Gør alt uden klager eller knurren, ¹⁵ så I kan blive uangribelige og rene, som Guds børn uden fejl i en

Filipperbrevet

fordrejet og pervers generation. Da vil I skinne blandt dem som stjerner på himlen, ¹⁶ mens I holder fast ved livets ord. Og så vil jeg kunne være stolt på Kristi dag, at jeg ikke løb eller arbejdede forgæves. ¹⁷ Men selvom jeg bliver udgydt som et drikoffer på jeres tro og tjenestes offer, er jeg glad og glæder mig med jer alle. ¹⁸ På samme måde bør I også være glade og glæde jer med mig. ¹⁹ Men jeg håber i Herren Jesus at sende Timotheus til jer snart, så jeg også kan blive opmuntret, når jeg hører om jeres tilstand. ²⁰ For jeg har ingen anden af samme sind, som oprigtigt vil bekymre sig for jeres velfærd. ²¹ For de søger alle deres egne interesser, snarere end Kristi Jesu. ²² Men I kender hans beviste karakter, at han tjente med mig i evangeliets arbejde som en søn med sin far. ²³ Derfor håber jeg at sende ham hurtigt, så snart jeg ser, hvordan det går med mig; ²⁴ og jeg er overbevist i Herren, at jeg selv også snart vil komme. ²⁵ Men jeg fandt det nødvendigt at sende Epafroditus tilbage til jer, min bror, medarbejder og medsoldat, som også er jeres budbringer og tjener til mine behov, ²⁶ fordi han længes efter jer alle og er bekymret, fordi I hørte, at han var syg. ²⁷ For han var virkelig syg, og næsten døde. Men Gud havde barmhjertighed med ham, og ikke kun med ham, men også med mig, for at skåne mig for sorg på sorg. ²⁸ Derfor er jeg desto mere ivrig efter at sende ham, så når I ser ham igen, kan I glæde jer, og jeg kan have mindre bekymring. ²⁹ Modtag ham da i Herren med al glæde, og hold sådanne mennesker i høj agtelse, ³⁰ fordi han kom tæt på døden for Kristi arbejde, idet han risikerede sit liv for at opveje den hjælp, I ikke kunne give mig.

3 Til sidst, mine brødre og søstre, glæd jer i Herren! At skrive de samme ting til jer igen er ingen byrde for mig, og det er en sikkerhed for jer. ² Pas på de hunde, de onde gerningers folk, dem der skærer i kødet. ³ For vi er den sande omskærelse, som tilbæder ved Guds Ånd, som roser os i Kristus Jesus, og som ikke sætter vores lid til kødet— ⁴ selvom jeg selv har grunde til at sætte min lid til kødet. Hvis nogen anden mener, at de har grunde til at være selvsikre i kødet, har jeg endnu mere: ⁵ omskåret på den ottende dag, af Israels folk, af Benjamins stamme, en hebræer af hebræere; hvad loven angår, en farisæer; ⁶ hvad iver angår, forfulgte jeg kirken; hvad retfærdighed baseret på loven angår, ulastelig. ⁷ Men hvad fordele jeg havde, betragter jeg nu som tab for Kristi skyld. ⁸ Ja, jeg

betragter alt som tab på grund af den overvældende værdi af at kende Kristus Jesus, min Herre, for hvis skyld jeg har mistet alt. Jeg betragter det som skrald, for at jeg kan vinde Kristus ⁹ og findes i ham, ikke med en retfærdighed af min egen, der stammer fra loven, men den, der er gennem troen på Kristus— den retfærdighed, der kommer fra Gud baseret på tro. ¹⁰ Jeg ønsker at kende Kristus og kraften af hans opstandelse og fællesskabet med hans lidelser, blive lig ham i hans død, ¹¹ og således på en eller anden måde nå frem til opstandelsen fra de døde. ¹² Ikke at jeg allerede har opnået alt dette, eller allerede er blevet fuldkommen, men jeg stræber fremad for at gribe det, som Kristus Jesus greb mig for. ¹³ Brødre og søstre, jeg anser ikke mig selv for endnu at have grebet det. Men én ting gør jeg: Jeg glemmer, hvad der ligger bagved, og stræber fremad mod det, der ligger foran, ¹⁴ jeg stræber mod målet for at vinde prisen for Guds kald opad i Kristus Jesus. ¹⁵ Alle vi, der er modne, bør have en sådan indstilling. Og hvis I tænker anderledes om noget, vil Gud også gøre det klart for jer. ¹⁶ Lad os fortsætte med at leve op til det, vi allerede har opnået. ¹⁷ Foren jer i at følge mit eksempel, brødre og søstre, og iagttag dem, der lever efter det mønster, I har i os. ¹⁸ For, som jeg ofte har sagt til jer før og nu siger med tårer, lever mange som fjender af Kristi kors. ¹⁹ Deres ende er ødelæggelse, deres gud er deres mave, og deres ære er i deres skam. Deres sind er rettet mod jordiske ting. ²⁰ Men vores sande hjem er i himlen, og vi venter ivrigt på en Frelser derfra, Herren Jesus Kristus, ²¹ som ved den kraft, der gør ham i stand til at bringe alt under hans kontrol, vil forvandle vores ringe kroppe til at være som hans herlige krop.

4 Derfor, mine kære brødre og søstre, som jeg elsker og længes efter, min glæde og krone, stå fast i Herren på denne måde, mine elskede venner. ² Jeg opfordrer Euodia og Syntyche til at finde harmoni i Herren. ³ Ja, jeg beder dig, min sande ledsager, om at hjælpe disse kvinder, som har kæmpet ved min side for evangeliets sag, sammen med Clemens og resten af mine medarbejdere, hvis navne er i livets bog. ⁴ Find altid glæde i Herren. Jeg vil gentage: Vær glade! ⁵ Lad jeres milde ånd være tydelig for alle. Herren er nær. ⁶ Vær ikke bekymrede for noget, men i enhver situation, ved bøn og påkaldelse med taksigelse, bring jeres ønsker frem for Gud. ⁷ Og Guds fred, som overgår al forstand, vil

Filipperbrevet

beskytte jeres hjerter og sind i Kristus Jesus. ⁸ Endelig, brødre og søstre, alt hvad der er sandt, alt hvad der er ærefuldt, alt hvad der er ret, alt hvad der er rent, alt hvad der er elskværdigt, alt hvad der er prisværdigt—hvis noget er fremragende eller værd at prise—tænk på disse ting. ⁹ Hvad I har lært eller modtaget eller hørt fra mig, eller set i mig, sæt det i praksis. Og fredens Gud vil være med jer. ¹⁰ Jeg glædede mig meget i Herren over, at I endelig har fornyet jeres omsorg for mig. I var jo bekymrede, men I manglede muligheden for at vise det. ¹¹ Jeg siger ikke dette, fordi jeg mangler noget, for jeg har lært at være tilfreds i de omstændigheder, jeg befinder mig i. ¹² Jeg ved, hvad det vil sige at leve i ydmyge kår, og jeg ved, hvad det vil sige at leve i overflod. Jeg har lært hemmeligheden ved at være tilfreds i enhver situation, hvad enten jeg er mæt eller sulten, hvad enten jeg lever i overflod eller i nød. ¹³ Jeg kan gøre alt gennem Ham, som giver mig styrke. ¹⁴ Alligevel var det venligt af jer at dele i mine

trængsler. ¹⁵ Desuden, som I filippere ved, i de tidlige dage af jeres bekendtskab med evangeliet, da jeg forlod Makedonien, var der ingen kirke, der delte med mig i spørgsmålet om at give og modtage, undtagen jer alene. ¹⁶ For selv da jeg var i Thessalonika, sendte I mig hjælp mere end én gang for mine behov. ¹⁷ Ikke fordi jeg søger gaven i sig selv, men jeg søger den fortjeneste, der vokser til jeres konto. ¹⁸ Jeg har modtaget fuld betaling og har mere end nok. Jeg er rigeligt forsynet, nu hvor jeg har modtaget fra Epafroditus de gaver, I sendte, en duftende offergave, et acceptabelt offer, som behager Gud. ¹⁹ Og min Gud vil give jer alt, hvad I har brug for, ud af Hans herlige rigdomme i Kristus Jesus. ²⁰ Ære være vor Gud og Fader i evigheders evighed. Amen. ²¹ Hils alle de hellige i Kristus Jesus. Brødrene og søstre, som er med mig, sender deres hilsener. ²² Alle de hellige sender jer hilsener, især dem fra Cæsars husstand. ²³ Må Herren Jesus Kristi nåde være med jeres ånd.

Kolossenserbrevet

1 Paulus, en udsending af Kristus Jesus gennem Guds vilje, sammen med Timotheus, vores bror, ² Til de hellige og trofaste brødre og søstre i Kristus i Kolossæ: Nåde og fred til jer fra Gud, vores Fader. ³ Vi udtrykker kontinuerligt vores taknemmelighed til Gud, vor Herre Jesu Kristi Fader, hver gang vi beder for jer, ⁴ siden vi hørte om jeres tro på Kristus Jesus og den kærlighed, I har til alle de hellige— ⁵ på grund af det håb, der er reserveret for jer i himlen, som I allerede har hørt om i det sande budskab om evangeliet ⁶ der er kommet til jer. På samme måde bærer evangeliet frugt og vokser over hele verden, ligesom det har gjort blandt jer siden den dag, I hørte det og virkelig forstod Guds nåde. ⁷ I modtog det fra Epafros, vores kære medtjener, som trofast tjener Kristus på vores vegne, ⁸ og som også informerede os om jeres kærlighed i Ånden. ⁹ Af denne grund, siden den dag vi hørte om jer, er vi ikke holdt op med at bede for jer og bede Gud om at fylde jer med kendskabet til hans vilje gennem al åndelig visdom og forståelse, ¹⁰ så I kan leve et liv værdigt for Herren og behage ham på enhver måde: bærende frugt i enhver god gerning og voksende i kendskabet til Gud; ¹¹ styrket med al kraft i henhold til hans herlige magt, så I kan have stor udholdenhed og tålmodighed, glædeligt ¹² takkende Faderen, som har kvalificeret jer til at dele i de helliges arv i lysets rige. ¹³ For han har reddet os fra mørkets herredømme og overført os til det rige, som hans elskede Søn tilhører, ¹⁴ i hvem vi har forløsning og tilgivelse. ¹⁵ Sønnen afspejler den usynlige Gud, den førstefødte over hele skabningen. ¹⁶ For i ham blev alle ting skabt: ting i himlen og på jorden, synlige og usynlige, hvad enten troner eller herredømmer eller magter eller myndigheder; alle ting er skabt gennem ham og for ham. ¹⁷ Han eksisterede før alle ting, og ved ham holdes alle ting sammen. ¹⁸ Og han er hovedet for legemet, kirken; han er begyndelsen og den førstefødte fra de døde, så han kan have forrang i alt. ¹⁹ For det var Faderens gode vilje, at al hans fylde skulle bo i ham, ²⁰ og gennem ham at bringe alle ting i harmoni med sig selv, hvad enten ting på jorden eller ting i himlen, ved at etablere fred gennem hans blod, udgydt på korset. ²¹ Engang var I fremmedgjorte fra Gud og fjendtlige i jeres sind, engageret i onde gerninger, ²² men nu har han forsonet jer gennem Kristi fysiske legeme ved hans død for at præsentere jer hellige i hans øjne, uden plet og fri for anklage— ²³ hvis I

fortsætter i jeres tro, etableret og faste, og ikke skifter fra det håb, evangeliet tilbyder. Dette er evangeliet, som I hørte, og som er blevet forkyndt for enhver skabning under himlen, og som jeg, Paulus, er blevet en tjener af. ²⁴ Nu glæder jeg mig over mine lidelser for jeres skyld, og i mit kød udfylder jeg, hvad der mangler i forhold til Kristi lidelser, for hans legemes skyld, som er kirken. ²⁵ Jeg er blevet dens tjener ved den opgave, Gud har tildelt mig, for at præsentere Guds ord i dets fylde— ²⁶ mysteriet, der har været skjult i tidsaldrer og generationer, men nu er åbenbaret for Herrens folk. ²⁷ For dem har Gud valgt at åbenbare blandt hedningerne de herlige rigdomme i dette mysterium, som er Kristus i jer, håbet om herlighed. ²⁸ Han er den, vi forkynder, advarende og undervisende alle med al visdom, så vi kan præsentere alle fuldt modne i Kristus. ²⁹ Til dette mål arbejder jeg, stræbende med al den energi, Kristus så kraftfuldt virker i mig.

2 Jeg vil have, at I skal forstå, hvor stor en kamp jeg har for jer og for dem i Laodikea, og for alle, der ikke har set mig ansigt til ansigt. ² Mit mål er, at deres hjerter må blive opmuntret, forenet i kærlighed, og at de må nå al den rigdom, der kommer fra den fulde overbevisning om forståelse, der fører til en sand erkendelse af Guds mysterium, som er Kristus selv, ³ i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjult. ⁴ Jeg siger dette, for at ingen må bedrage jer med overtalende argumenter. ⁵ For selvom jeg er fraværende i legemet, er jeg med jer i ånden, og jeg glæder mig over at se jeres ordnede adfærd og fastheden i jeres tro på Kristus. ⁶ Derfor, som I har modtaget Kristus Jesus som Herre, fortsæt med at vandre i Ham, ⁷ være rodfæstet og opbygget i Ham, og grundfæstet i troen, som I blev undervist, overstrømmende med taknemmelighed. ⁸ Se til, at ingen tager jer til fange gennem tom og bedragerisk filosofi, som er baseret på menneskelig tradition og verdens elementære åndelige kræfter, snarere end på Kristus. ⁹ For i Ham bor hele guddommens fylde i legemlig form, ¹⁰ og i Ham er I blevet gjort fuldkomne. Han er hovedet over enhver hersker og myndighed. ¹¹ I Ham blev I også omskåret med en omskærelse, der ikke er udført af menneskehænder, ved at aflægge kødets legeme, ved Kristi omskærelse, ¹² idet I blev begravet med Ham i dåben, i hvilken I også blev oprejst med Ham gennem troen på Guds kraftfulde værk, som oprejste

Kolossenserbrevet

Ham fra de døde. ¹³ Og da I var døde i jeres overtrædelser og jeres køds uomskærelse, gjorde Gud jer levende sammen med Ham, idet Han tilgav os alle vore overtrædelser, ¹⁴ idet Han annullerede skyldbrevet, der stod imod os med dets lovmæssige krav. Dette satte Han til side, idet Han naglede det til korset. ¹⁵ Han afvæbnede herskerne og myndighederne og gjorde dem til skue, idet Han triumferede over dem ved korset. ¹⁶ Derfor, lad ingen dømme jer i spørgsmål om mad og drikke, eller med hensyn til en fest, en nymåne eller en sabbatsdag. ¹⁷ Disse er en skygge af fremtidige ting, men virkeligheden findes i Kristus. ¹⁸ Lad ingen diskvalificere jer, ved at insistere på falsk ydmyghed og tilbedelse af engle, dvælende ved syner, oppustet uden grund af deres uåndelige sind, ¹⁹ og ikke holde fast ved hovedet, fra hvem hele legemet, nærret og holdt sammen ved dets led og bånd, vokser med en vækst, der er fra Gud. ²⁰ Hvis I er døde med Kristus fra verdens ting, hvorfor handler I som om I stadig lever i verden ved at underkaste jer dens regler? ²¹ "Du må ikke røre, du må ikke smage, du må ikke berøre!"? ²² Disse vedrører ting, der er bestemt til at forgå, og er baseret på menneskelige bud og lærdomme. ²³ Disse har ganske vist et skær af visdom i selvvalgt religion, falsk ydmyghed og streng behandling af legemet, men de har ingen værdi i at tøjle sanselig nydelse.

3 Hvis I da er oprejst med Kristus, så søg de ting, som er ovenfor, hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd. ² Sæt jeres sind på de ting, som er ovenfor, ikke på jordiske ting. ³ For I er døde, og jeres liv er nu skjult med Kristus i Gud. ⁴ Når Kristus, som er jeres liv, åbenbares, da skal I også åbenbares med ham i herlighed. ⁵ Derfor, betragt de dele af jeres jordiske natur som døde over for seksuel umoral, urenhed, lidenskab, onde lyster og grådighed, som er afgudsdyrkelse. ⁶ På grund af disse ting kommer Guds vrede over dem, der er ulydige. ⁷ I vandrede engang på disse måder, i det liv I tidligere levede. ⁸ Men nu skal I også aflægge alle sådanne ting: vrede, harme, ondskab, bagtalelse og sjofelt sprog fra jeres læber. ⁹ Lyv ikke for hinanden, da I har aflagt det gamle menneske med dets gerninger ¹⁰ og iført jer det nye menneske, som fornyes i kundskab efter sin Skabers billede. ¹¹ Her er der ingen forskel på græker eller jøde, omskåret eller uomskåret, barbar, skyter, træl eller fri, men Kristus er alt og i alle. ¹² Som Guds udvalgte, hellige

og elskede, ifør jer medfølelse, venlighed, ydmyghed, mildhed og tålmodighed. ¹³ Bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis nogen af jer har en klage mod en anden. Tilgiv, som Herren tilgav jer. ¹⁴ Og frem for alt dette, ifør jer kærlighed, som forener dem alle i fuldkommen harmoni. ¹⁵ Lad Kristi fred herske i jeres hjerter, for som medlemmer af ét legeme blev I kaldet til fred. Og dyrk taknemmelighed. ¹⁶ Lad Kristi ord bo rigt iblandt jer, med al visdom undervise og formane hinanden med salmer, hymner og åndelige sange, syngende med taknemmelighed i jeres hjerter til Gud. ¹⁷ Hvad I end gør, i ord eller handling, gør det alt i Herren Jesu navn, idet I takker Gud Faderen ved ham. ¹⁸ Hustruer, tilpas jer jeres mænd, som det sømmes sig i Herren. ¹⁹ Mænd, elsk jeres hustruer og vær ikke hårde mod dem. ²⁰ Børn, adlyd jeres forældre i alt, for dette er velbehageligt for Herren. ²¹ Fædre, tir ikke jeres børn, for at de ikke skal miste modet. ²² Trælle, adlyd jeres jordiske herrer i alt, ikke kun når deres øje er på jer og for at vinde deres gunst, men med hjertets oprigtighed, i frygt for Herren. ²³ Hvad I end gør, gør det helhjertet, som for Herren og ikke kun for menneskelige foresatte, ²⁴ idet I ved, at I vil modtage en arv fra Herren som belønning. Det er Herren Kristus, I tjener. ²⁵ Enhver, der gør uret, vil få gengældt for sine uretfærdigheder, og der er ingen partiskhed.

4 Herrer, giv jeres slaver retfærdighed og rimelighed, idet I ved, at I også har en Herre i himlen. ² Vær vedholdende i bønner, idet I våger med taknemmelighed. ³ Og bed også for os, at Gud må åbne en dør for vores budskab, så vi kan forkynde Kristi mysterium, for hvilket jeg også er i lænker. ⁴ Bed om, at jeg må gøre det klart, som jeg bør tale. ⁵ Vær kloge i jeres adfærd over for dem udenfor, og udnytt enhver mulighed. ⁶ Lad jeres samtale altid være fuld af nåde, krydret med salt, så I ved, hvordan I skal svare hver enkelt. ⁷ Tykikus, vores kære bror og trofaste tjener og medtjener i Herren, vil informere jer om alle mine forhold. ⁸ Jeg sender ham til jer netop af denne grund, at I må kende til vores omstændigheder, og at han må opmuntre jeres hjerter. ⁹ Sammen med ham er Onesimus, vores trofaste og elskede bror, som er en af jer. De vil informere jer om alt, hvad der sker her. ¹⁰ Aristarkus, min medfange, sender jer sine hilsener, ligesom Markus, Barnabas' fætter. (I har modtaget instruktioner om ham; hvis han kommer til jer, så tag

Kolossenserbrevet

godt imod ham.) ¹¹ Jesus, som kaldes Justus, sender også hilsener. Disse er de eneste medarbejdere for Guds rige fra omskærelsen, og de har været en trøst for mig. ¹² Epafras, som er en af jer og en tjener for Kristus Jesus, sender hilsener. Han kæmper altid i bøn for jer, at I må stå modne og fuldt forvisset i hele Guds vilje. ¹³ Jeg vidner om ham, at han har en dyb omsorg for jer og for dem i Laodikea og Hierapolis. ¹⁴ Lukas, den elskede læge, og Demas

sender hilsener. ¹⁵ Send mine hilsener til brødrene og søstrene i Laodikea, og til Nymfa og menigheden, der samles i hendes hus. ¹⁶ Når dette brev er blevet læst blandt jer, sørg for, at det også bliver læst i menigheden i Laodikea, og at I til gengæld læser brevet fra Laodikea. ¹⁷ Opfordr Arkippus til at fuldføre den tjeneste, han har modtaget i Herren. ¹⁸ Jeg, Paulus, skriver denne hilsen med min egen hånd. Husk på min fangenskab. Nåde være med jer.

1 Thessalonikerbrevet

1 Fra Paulus, Silvanus og Timotheus, Til menigheden af Thessalonikerne, som er i Gud Faderen og Herren Jesus Kristus: Nåde og fred være med jer. ² Vi udtrykker konstant vores taknemmelighed til Gud for jer alle, idet vi husker jer i vores bønner; ³ og konstant holder vi jeres troens arbejde, kærlighedens arbejde og håbets udholdenhed i vores Herre Jesus Kristus i tankerne i nærværelse af vores Gud og Fader, ⁴ idet vi er bevidste, kære brødre og søstre elsket af Gud, om Hans udvælgelse af jer; ⁵ for vores evangelium kom ikke til jer i ord alene, men også i kraft og i Helligånden og med fuld overbevisning—ligesom I ved, hvad slags mænd vi viste os at være blandt jer for jeres skyld. ⁶ I blev efterfølgere af os og af Herren, idet I tog imod ordet midt i stor trængsel med Helligåndens glæde, ⁷ så I blev et forbillede for alle de troende i Makedonien og Akaja. ⁸ For Herrens ord har lydt fra jer, ikke kun i Makedonien og Akaja, men på alle steder er jeres tro på Gud blevet kendt, så vi ikke behøver at sige noget. ⁹ For de fortæller selv til os, hvilken slags modtagelse vi fik fra jer, og hvordan I vendte jer til Gud fra afguder for at tjene den levende og sande Gud, ¹⁰ og for at vente på Hans Søn fra himlen, som Han oprejste fra de døde—Jesus, som udfrier os fra den kommende vrede.

2 For I ved selv, brødre og søstre, at vores modtagelse hos jer ikke var uden resultat. ² Men efter at vi allerede havde lidt og blev mishandlet i Filippi, som I ved, fandt vi mod i vores Gud til at dele Guds evangelium med jer trods megen modstand. ³ For vores formaning kommer ikke fra fejl eller urenhed eller gennem bedrag; ⁴ men ligesom vi er blevet godkendt af Gud til at blive betroet evangeliet, sådan taler vi, ikke med det mål at behage mennesker, men at behage Gud, som undersøger vores hjerter. ⁵ For vi kom aldrig med smigrende tale, som I ved, heller ikke med et motiv for grådighed—Gud er vores vidne— ⁶ og vi søgte heller ikke ære fra mennesker, hverken fra jer eller fra andre, skønt vi kunne have hævdet vores autoritet som Kristi apostle. ⁷ Men vi viste os at være milde iblandt jer. Som en ammende mor ømt plejer sine egne børn, ⁸ på samme måde havde vi en dyb hengivenhed for jer og var glade for at dele med jer ikke kun Guds evangelium, men også vores egne liv, fordi I var blevet meget kære for os. ⁹ For I husker, brødre og søstre, vores arbejde og besvær: det var

ved at arbejde nat og dag for ikke at være en byrde for nogen af jer, at vi forkyndte Guds evangelium for jer. ¹⁰ I er vidner, og det er Gud også, på hvor fromt og retfærdigt og ulasteligt vi opførte os over for jer troende; ¹¹ som I er klar over, opmuntrede, trøstede og formanede vi hver enkelt af jer, som en far med sine egne børn, ¹² så I ville leve på en måde, der er værdig for den Gud, som kalder jer ind i sit eget rige og herlighed. ¹³ Af denne grund takker vi også konstant Gud for, at da I modtog Guds ord, som I hørte fra os, accepterede I det ikke som ordet fra blot mennesker, men som hvad det virkelig er, Guds ord, som også virker i jer, der tror. ¹⁴ For I, brødre og søstre, blev efterlignere af Guds kirker i Kristus Jesus, som er i Judæa, for I udholdt også de samme lidelser fra jeres egne landsmænd, ligesom de gjorde fra jøderne, ¹⁵ som både dræbte Herren Jesus og profeterne, og drev os ud. De behager ikke Gud, men er fjendtlige over for alle mennesker, ¹⁶ og hindrer os i at tale til hedningerne, så de kan blive frelst; med det resultat, at de altid når grænsen for deres synder. Vreden er kommet over dem fuldt ud. ¹⁷ Men vi, brødre og søstre, efter at have været adskilt fra jer i en kort tid—i person, ikke i ånd—var desto mere ivrige med stor længsel efter at se jeres ansigt. ¹⁸ For vi ønskede at komme til jer—jeg, Paulus, mere end én gang—og alligevel hindrede Satan os. ¹⁹ For hvem er vores håb, eller glæde, eller krone af stolthed? Er det ikke netop jer, i nærværelse af vores Herre Jesus ved hans komme? ²⁰ For I er virkelig vores stolthed og glæde.

3 Derfor, da vi ikke længere kunne udholde det, besluttede vi at blive tilbage alene i Athen, ² og vi sendte Timotheus, vores bror og medarbejder i udbredelsen af Kristi evangelium, for at støtte og opmuntre jer i jeres tro, ³ så ingen ville blive foruroliget af disse trængsler; for I ved selv, at vi var bestemt til dette. ⁴ For selv da vi var hos jer, advarede vi jer gentagne gange om, at vi ville møde modgang; og det skete, som I ved. ⁵ Af denne grund, da jeg ikke længere kunne udholde det, sendte jeg også for at finde ud af jeres tro, af frygt for at fristeren kunne have fristet jer, og vores arbejde ville være forgæves. ⁶ Men nu, da Timotheus er kommet til os fra jer, og har bragt os gode nyheder om jeres tro og kærlighed, og at I altid tænker venligt om os, og ønsker at se os, ligesom vi også længes efter at se jer, ⁷ af den grund, brødre og søstre, i al vores nød og trængsel blev vi trøstet om jer gennem jeres tro; ⁸

1 Thessalonikerbrevet

for nu lever vi virkelig, hvis I forbliver standhaftige i Herren. ⁹ For hvilken tak kan vi give til Gud for jer til gengæld for al den glæde, som vi glæder os over for vores Gud på grund af jer, ¹⁰ mens vi beder mest indtrængende nat og dag, at vi må se jer ansigt til ansigt og kan supplere det, der mangler i jeres tro? ¹¹ Nu må vores Gud og Fader selv, og vores Herre Jesus, lede vores vej til jer; ¹² og må Herren få jer til at vokse og overstrømme i kærlighed til hinanden, og til alle mennesker, ligesom vi også gør for jer; ¹³ så Han kan styrke jeres hjerter ulastelige i hellighed for vores Gud og Fader ved vor Herre Jesu komme med alle Hans hellige.

4 Til sidst, brødre og søstre, beder vi jer og opfordrer jer i Herren Jesus, at som I modtog instruktion fra os om, hvordan I bør vandre og behage Gud (som I faktisk gør), at I skal overgå endnu mere. ² For I er klar over den instruktion, vi gav jer gennem Herrens Jesu autoritet. ³ For dette er Guds ønske for jer, jeres helliggørelse: at I afholder jer fra seksuel umoral; ⁴ at hver af jer ved, hvordan man besidder sit eget kar i helliggørelse og ære, ⁵ ikke i lidenskabelige lyster, som dem der ikke kender Gud; ⁶ og at ingen krænker eller udnytter deres bror eller søster i denne sag, fordi Herren er den, der bringer retfærdighed i alle disse ting, ligesom vi også tidligere fortalte jer og højtideligt advarede jer. ⁷ For Gud har ikke kaldet os til urenhed, men til at leve et helligt liv. ⁸ Derfor, den der afviser dette, afviser ikke mennesket, men Gud, som giver sin Hellige Ånd til jer. ⁹ Nu angående kærligheden til hinanden, har I ikke brug for, at nogen skriver til jer, for I er selv undervist af Gud til at elske hinanden; ¹⁰ for I viser faktisk denne kærlighed til alle brødrene og søstre i hele Makedonien. Alligevel opfordrer vi jer, brødre og søstre, til at overgå endnu mere, ¹¹ og til at stræbe efter at leve et stille liv, passe jeres egne anliggender og arbejde med jeres hænder, som vi instruerede jer, ¹² så I vil opføre jer ordentligt over for udenforstående og ikke være afhængige af nogen. ¹³ Men vi ønsker ikke, at I skal være uvidende, brødre og søstre, om dem, der er gået bort, så I ikke sørger som resten af menneskeheden, der ikke har noget håb. ¹⁴ For hvis vi tror, at Jesus døde og opstod igen, vil Gud også bringe dem, der er sovet ind i Jesus, med sig. ¹⁵ For vi erklærer for jer ved Herrens ord, at vi, som er i live og bliver tilbage indtil Herrens komme, ikke vil gå forud for dem, der er sovet ind. ¹⁶ For Herren selv vil komme ned fra

himlen med et bydende råb, med ærkeenglens røst og med Guds basun, og de døde i Kristus vil først opstå. ¹⁷ Derefter vil vi, som er i live og bliver tilbage, blive rykket op sammen med dem i skyerne for at møde Herren i luften, og således vil vi altid være med Herren. ¹⁸ Så derfor, opmuntre hinanden med disse ord.

5 Hvad angår tider og perioder, kære venner, har I ikke brug for, at der skrives noget til jer. ² For I ved godt, at Herrens dag vil komme uventet, som en tyv om natten. ³ Mens de siger: "Fred og sikkerhed!" vil pludselig ødelæggelse komme over dem som veer over en gravid kvinde, og de vil ikke undslippe. ⁴ Men I, kære venner, er ikke i mørke, så dagen skulle overraske jer som en tyv; ⁵ for I er alle lysets børn og dagens børn. Vi tilhører ikke natten eller mørket; ⁶ Lad os derfor ikke være som andre, der sover, men lad os forblive årvågne og klare i sindet. ⁷ For de, der sover, gør det om natten, og de, der bliver berusede, gør det om natten. ⁸ Men da vi tilhører dagen, lad os forblive klare i sindet, iført troens og kærlighedens brynje og som hjelm håbet om frelse. ⁹ For Gud har ikke bestemt os til at lide vrede, men til at modtage frelse gennem vor Herre Jesus Kristus, ¹⁰ som døde for os, så vi, hvad enten vi er årvågne eller i hvile, kan leve sammen med Ham. ¹¹ Derfor, opmuntre hinanden og opbyg hinanden, som I allerede gør. ¹² Men vi beder jer, kære venner, om at anerkende dem, der arbejder hårdt blandt jer, som tager sig af jer i Herren, og som underviser jer, ¹³ og at holde dem i højeste agtelse i kærlighed på grund af deres arbejde. Lev i fred med hinanden. ¹⁴ Vi opfordrer jer, kære venner, advare dem, der er dovne og forstyrrende, opmuntre de modløse, hjælpe de svage, være tålmodige med alle. ¹⁵ Sørg for, at ingen gengælder ondt med ondt, men stræb altid efter at gøre, hvad der er godt for hinanden og for alle andre. ¹⁶ Glæd jer altid, ¹⁷ forbliv konstant i bøn, ¹⁸ udtryk taknemmelighed i alle omstændigheder; for dette er Guds vilje for jer i Kristus Jesus. ¹⁹ Forsøg ikke at slukke Ånden, ²⁰ foragt ikke profetier. ²¹ I stedet, undersøg dem alle; hold fast ved det, der er godt, ²² afvis enhver form for ondskab. ²³ Må fredens Gud selv hellige jer fuldstændigt; og må jeres hele ånd, sjæl og legeme bevares uangribelig ved vor Herre Jesus Kristi komme. ²⁴ Den, der kalder jer, er trofast, og Han vil helt sikkert gøre det. ²⁵ Kære venner, bed for os. ²⁶ Giv en varm hilsen til alle brødrene og søstre. ²⁷

1 Thessalonikerbrevet

Jeg opfordrer jer for Herren til at få dette brev læst
for alle brødrene og søstrene. ²⁸ Må vor Herre Jesus

Kristi nåde være med jer. Amen.

2 Thessalonikerbrevet

1 Fra Paulus, Silvanus og Timotheus, til menigheden i Thessalonika, af Gud vor Fader og Herren Jesus Kristus: ² Må I modtage nåde og fred fra Gud Fader og Herren Jesus Kristus. ³ Vi bør altid takke Gud for jer, brødre og søstre, som det er passende, fordi jeres tro vokser rigeligt, og kærligheden hos hver enkelt af jer til hinanden bliver stadig større. ⁴ Derfor taler vi højt om jer blandt Guds menigheder for jeres udholdenhed og tro under alle jeres forfølgelser og trængsler, som I udholder. ⁵ Dette viser klart Guds retfærdige dom, så I kan blive anset for værdige til Guds rige, for hvilket I faktisk lider. ⁶ For det er retfærdigt for Gud at bringe trængsel over dem, der plager jer, ⁷ og at give lindring til jer, der er plaget, sammen med os, når Herren Jesus vil blive åbenbaret fra himlen med sine mægtige engle i flammende ild, ⁸ og bringe retfærdighed til dem, der ikke kender Gud, og til dem, der ikke følger vores Herre Jesu evangelium. ⁹ Disse individer vil møde konsekvensen af evig ødelæggelse, adskilt fra Herrens nærvær og fra hans magts herlighed, ¹⁰ når han kommer for at blive herliggjort blandt sine hellige på den dag, og for at blive beundret blandt alle, der har troet—fordi vores vidnesbyrd til jer blev troet. ¹¹ Til dette formål beder vi også altid for jer, at vores Gud vil anse jer for værdige til jeres kaldelse, og opfylde ethvert ønske om godhed og troens arbejde med kraft, ¹² så at vores Herre Jesu navn må blive herliggjort i jer, og I i ham, gennem vores Gud og Herrens Jesu Kristi nåde.

2 Vi appellerer til jer, kære brødre og søstre, angående vor Herre Jesu Kristi komme og vor samling til Ham, ² at I ikke let skal blive foruroliget eller skræmt af en ånd, en besked eller et brev, der hævder at være fra os, og som antyder, at Herrens dag allerede er kommet. ³ Lad ingen vildlede jer på nogen måde! For den dag vil ikke komme, medmindre oprøret først sker, og lovløshedens mand afsløres, fortabelsens søn, ⁴ som står imod og ophøjer sig over enhver såkaldt gud eller genstand for tilbedelse, så han tager sin plads i Guds tempel og præsenterer sig selv som Gud. ⁵ Husker I ikke, at mens jeg stadig var hos jer, plejede jeg at fortælle jer disse ting? ⁶ Og I er klar over, hvad der i øjeblikket holder ham tilbage, så han vil blive afsløret på det rette tidspunkt. ⁷ For lovløshedens hemmelige magt er allerede i arbejde; kun Han, der nu holder det tilbage, vil fortsætte med at gøre det,

indtil Han bliver fjernet. ⁸ Derefter vil den lovløse blive afsløret, som Herren Jesus vil eliminere med sin munds ånde og bringe til ophør ved sin komme i herlighed; ⁹ det vil sige, den hvis ankomst er i overensstemmelse med Satans virke, ledsaget af al magt og bedrageriske tegn og undere, ¹⁰ og med al ondskabens bedrag for dem, der går fortabt, fordi de ikke tog imod kærligheden til sandheden, som ville frelse dem. ¹¹ På grund af dette vil Gud tillade dem at blive påvirket af en stærk vildfarelse, så de vil tro, hvad der er falsk, ¹² så alle vil blive dømt, som ikke troede på sandheden, men glædede sig i ondskab. ¹³ Alligevel bør vi altid takke Gud for jer, kære brødre og søstre elsket af Herren, fordi Gud udvalgte jer fra begyndelsen til frelse gennem Åndens helliggørende arbejde og gennem tro på sandheden. ¹⁴ Det var til dette formål, Han kaldte jer gennem vores evangelium, så I kunne dele i vor Herre Jesu Kristi herlighed. ¹⁵ Derfor, kære brødre og søstre, stå fast og hold fast ved de lærdomme, vi gav jer, hvad enten det var mundtligt eller ved brev. ¹⁶ Nu må vor Herre Jesus Kristus selv og Gud, vor Fader, som elskede os og ved sin nåde gav os evig opmuntring og godt håb, ¹⁷ opmuntre og styrke jeres hjerter i hver god gerning og ord.

3 Til sidst, kære venner, bed for os, at Herrens ord må sprede sig hurtigt og blive æret, ligesom det var hos jer; ² og at vi vil blive reddet fra perverse og onde mennesker; for ikke alle har tro. ³ Dog er Herren trofast, og Han vil styrke og beskytte jer fra den onde. ⁴ Vi har tillid til Herren med hensyn til jer, at I gør og vil fortsætte med at gøre, hvad vi instruerer. ⁵ Må Herren lede jeres hjerter mod Guds kærlighed og Kristi udholdenhed. ⁶ Nu instruerer vi jer, kære venner, i vor Herre Jesu Kristi navn, at holde jer væk fra enhver troende, der lever et uordentligt liv og ikke i overensstemmelse med den tradition, I modtog fra os. ⁷ For I ved selv, hvordan I bør følge vores eksempel, fordi vi ikke opførte os udisciplineret blandt jer, ⁸ ej heller spiste vi nogens brød uden at betale for det, men med arbejde og besvær arbejdede vi nat og dag, så vi ikke ville være en byrde for nogen af jer; ⁹ ikke fordi vi mangler retten til sådan støtte, men for at præsentere os selv som et eksempel for jer at efterligne. ¹⁰ For selv da vi var hos jer, gav vi jer denne instruktion: hvis nogen ikke vil arbejde, skal de ikke spise. ¹¹ For vi hører, at nogle blandt jer lever uordentligt, gør intet arbejde overhovedet, men er

2 Thessalonikerbrevet

nysgerrige. ¹² Nu befaler og opfordrer vi sådanne individer i Herren Jesus Kristus til at arbejde stille og spise deres eget brød. ¹³ Men hvad angår jer, kære venner, bliv ikke trætte af at gøre godt. ¹⁴ Hvis nogen ikke overholder vores instruktioner i dette brev, læg mærke til den person og omgås ikke med dem, så de kan føle skam. ¹⁵ Dog betragter dem ikke som en

fjende, men advar dem som en søskende. ¹⁶ Nu må fredens Herre selv uafbrudt give jer fred i enhver situation. Herren være med jer alle! ¹⁷ Jeg, Paulus, skriver denne hilsen med min egen hånd, og dette er et kendetegn i hvert brev; sådan skriver jeg. ¹⁸ Må vor Herre Jesu Kristi nåde være med jer alle. Amen.

1 Timotheusbrevet

1 Paulus, en apostel af Kristus Jesus ifølge befaling fra Gud, vor Frelser, og Kristus Jesus, som er vort håb, ² Til Timotheus, min sande søn i troen: Nåde, barmhjertighed og fred være med dig fra Gud Faderen og Kristus Jesus, vor Herre. ³ Ligesom jeg opfordrede dig, da jeg rejste til Makedonien, til at blive i Efesus, så du kan pålægge visse mennesker ikke at undervise i fremmede doktriner, ⁴ eller at beskæftige sig med myter og endeløse slægtstavler, som giver anledning til nytteløse spekulationer i stedet for at fremme Guds plan, som er ved tro. ⁵ Målet med vores instruktion er kærlighed, der kommer fra et rent hjerte, en god samvittighed og en oprigtig tro. ⁶ Nogle individer har afvejet fra disse principper og har vendt sig til meningsløse diskussioner, ⁷ idet de ønsker at være lovlærere, selvom de ikke forstår, hvad de siger, eller de emner, de fremsætter sikre påstande om. ⁸ Alligevel forstår vi, at loven er gavnlig, forudsat at den bruges korrekt, ⁹ idet vi indser, at loven ikke er lavet for en retfærdig person, men for dem, der er lovløse og oprørske, for de ugudelige og syndere, for de uhellige og vanhellige, for dem, der dræber deres fædre eller mødre, for mordere, ¹⁰ for dem, der begår umoralske handlinger, dem, der udnytter andre, løgnere, menedere og hvad som helst andet, der er i strid med sund undervisning, ¹¹ i overensstemmelse med den herlige evangelium fra den salige Gud, som er blevet betroet mig. ¹² Jeg er taknemmelig over for Kristus Jesus, vor Herre, som har givet mig styrke, fordi Han anså mig for trofast og indsatte mig i sin tjeneste, ¹³ selvom jeg tidligere var en gudsbespotter, en forfølger og en voldelig angriber. Alligevel blev jeg vist barmhjertighed, fordi jeg handlede uvidende i vantro; ¹⁴ og vor Herres nåde var overmåde rigelig med den tro og kærlighed, der er i Kristus Jesus. ¹⁵ Det er et troværdigt udsagn, som fortjener fuld accept, at Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere, blandt hvilke jeg er den største. ¹⁶ Men af denne grund blev jeg vist barmhjertighed, så Kristus Jesus i mig, den største synder, kunne vise sin fuldkomne tålmodighed som et eksempel for dem, der ville tro på Ham til evigt liv. ¹⁷ Nu til Kongen evig, udødelig, usynlig, den eneste Gud, være ære og herlighed i evighedernes evigheder. Amen. ¹⁸ Denne befaling betror jeg dig, Timotheus, min søn, i overensstemmelse med de profetier, der tidligere blev fremsat om dig, så du ved dem kan kæmpe den

gode kamp, ¹⁹ bevare troen og en god samvittighed, som nogle har forkastet og dermed har lidt skibbrud med hensyn til deres tro. ²⁰ Blandt disse er Hymenæus og Alexander, som jeg har overgivet til Satan, så de kan lære ikke at spotte.

2 Til at begynde med opfordrer jeg til, at bønner, forbønner og taksigelser fremføres for alle mennesker, ² inklusive konger og alle dem i autoritetspositioner, så vi kan leve et fredeligt og stille liv i al gudsfragt og værdighed. ³ Dette er godt og acceptabelt i Guds, vores Frelses, øjne, ⁴ som ønsker, at alle mennesker skal blive frelst og komme til erkendelse af sandheden. ⁵ For der er én Gud og én mægler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus, ⁶ som gav sig selv som løsesum for alle, vidnesbyrdet givet på det rette tidspunkt. ⁷ Til dette formål blev jeg udnævnt til prædikant og apostel (jeg taler sandheden, jeg lyver ikke), som lærer for hedningerne i tro og sandhed. ⁸ Derfor ønsker jeg, at mændene på hvert sted beder, løfter hellige hænder uden vrede og strid. ⁹ Ligeledes ønsker jeg, at kvinder klæder sig i passende tøj, beskedent og diskret, ikke med flettet hår, guld, perler eller kostbart tøj, ¹⁰ men snarere gennem gode gerninger, som det passer sig for kvinder, der bekender gudsfragt. ¹¹ En kvinde skal lære stille og med fuld respekt. ¹² Men jeg tillader ikke en kvinde at undervise eller have autoritet over en mand; hun skal være stille. ¹³ For Adam blev dannet først, og derefter Eva. ¹⁴ Og det var ikke Adam, der blev bedraget, men kvinden blev bedraget og blev en overtræder. ¹⁵ Dog vil kvinder blive holdt sikre gennem barnefødsel—hvis de fortsætter i tro, kærlighed og hellighed, med selvbeherskelse.

3 Denne tale er troværdig: hvis nogen stræber efter rollen som tilsynsmand, ønsker han en ædel opgave. ² En tilsynsmand skal derfor være uangribelig, mand til én hustru, ædruelig, selvkontrolleret, respektabel, gæstfri, i stand til at undervise, ³ ikke givet til overdreven drikkeri, ikke voldelig men mild, ikke stridbar, fri for kærlighed til penge. ⁴ Han skal være en, der styrer sit eget hus godt, holder sine børn respektfulde med al værdighed ⁵ (men hvis nogen ikke ved, hvordan han skal styre sit eget hus, hvordan vil han tage sig af Guds kirke?); ⁶ og ikke en nyomvendt, så han ikke bliver indbildsk og falder i den dom, som djævelen bragte. ⁷ Desuden skal han have et godt omdømme

1 Timotheusbrevet

hos dem uden for kirken, så han ikke falder i vanære og djævelens fælde. ⁸ Diakoner skal ligeledes være værdige, ikke usincere, ikke givet til meget vin, ikke grådige efter uærlig vinding, ⁹ men holde fast ved troens mysterium med en oprigtig samvittighed. ¹⁰ Disse individer skal også først prøves; lad dem derefter tjene som diakoner, hvis de findes uangribelige. ¹¹ Kvinder skal ligeledes være værdige, ikke bagtalere, men ædruelige, trofaste i alle ting. ¹² Diakoner skal være tro mod én hustru og effektive ledere af deres børn og deres egne husstande. ¹³ For de, der har tjent godt som diakoner, opnår for sig selv en høj anseelse og stor tillid i troen, som er i Kristus Jesus. ¹⁴ Jeg skriver disse ting til dig i håb om snart at besøge dig; ¹⁵ men i tilfælde af at jeg bliver forsinket, skriver jeg, så du vil vide, hvordan man bør opføre sig i Guds husstand, som er den levende Guds kirke, sandhedens søjle og støtte. ¹⁶ Uden tvivl er gudsfrygtens mysterium dybt:

Han, som blev åbenbaret i kødet, Blev retfærdiggjort i Ånden, Set af engle, Forkyndt blandt nationerne, Og troet i hele verden, Optaget i herlighed.

4 Men Ånden siger tydeligt, at i de sidste tider vil nogle falde fra troen og give agt på vildledende ånder og onde lærdomme, ² gennem hykleriet hos dem, der taler løgne, deres samvittighed er som om brændemærket med et varmt jern, ³ som forbyder ægteskab og påbyder afholdenhed fra mad, som Gud har skabt til at modtages med taknemmelighed af dem, der tror og kender sandheden. ⁴ For alt, hvad Gud har skabt, er godt, og intet er at forkaste, hvis det modtages med taksigelse; ⁵ for det helliges ved Guds ord og bøn. ⁶ Ved at minde brødrene og søstre om disse ting, vil du være en god tjener for Kristus Jesus, stadig nær af troens ord og den sunde lære, som du har fulgt. ⁷ Men undgå meningsløse fortællinger typiske for gamle kvinder, og træn dig selv til gudfrygtighed; ⁸ for fysisk træning har nogen værdi, men gudfrygtighed er værdifuld på alle måder, da den har løfte for både det nuværende liv og det kommende liv. ⁹ Dette er en udsagn værdig til fuld accept. ¹⁰ For det er for dette, vi arbejder og stræber, fordi vi har sat vores håb til den levende Gud, som er alle menneskers Frelser, især dem, der tror. ¹¹ Instruér og lær andre i disse ting. ¹² Lad ingen se ned på din ungdom, men vær et eksempel for dem, der tror, i

tale, adfærd, kærlighed, tro og renhed. ¹³ Indtil jeg kommer, hengiv dig til offentlig læsning, til formaning og til undervisning. ¹⁴ Forsøm ikke den åndelige gave i dig, som blev givet dig gennem profeti med håndspåbyggelse af de ældstes råd. ¹⁵ Vær flittig i disse sager; fordyb dig i dem, så din fremgang kan være tydelig for alle. ¹⁶ Pas nøje på dit liv og din lære; hold ud i dem, for ved at gøre det vil du sikre frelse både for dig selv og for dem, der lytter til dig.

5 Ret ikke en ældre mand hårdt, men opmuntre ham som en far, og de yngre mænd som brødre, ² de ældre kvinder som mødre, og de yngre kvinder som søstre, med fuldstændig renhed. ³ Vis respekt for enker, der virkelig er i nød; ⁴ men hvis en enke har børn eller børnebørn, skal de lære at vise ordentlig respekt for deres egen husstand og give noget tilbage til deres forældre; for dette er acceptabelt i Guds øjne. ⁵ Nu har hun, der virkelig er en enke og er blevet efterladt alene, sat sit håb til Gud, og hun fortsætter med bønner og anmodninger nat og dag. ⁶ Men den, der lever i selvforkælelse, er så god som død, selv mens hun lever. ⁷ Giv også disse instruktioner, så de kan være uangribelige. ⁸ Men hvis nogen undlader at tage sig af sine egne, og især dem i sin husstand, har han fornægtet troen og er værre end en uden tro. ⁹ En enke bør kun optages på listen, hvis hun er mindst tres år gammel og har været én mands hustru, ¹⁰ med et ry for gode gerninger: hvis hun har opdraget børn, hvis hun har vist gæstfrihed over for fremmede, hvis hun har vasket de helliges fødder, hvis hun har hjulpet dem i nød, og hvis hun har viet sig til enhver god gerning. ¹¹ Men nægt at optage yngre enker, for når de føler fysiske lyster, der fjerner dem fra Kristus, ønsker de at gifte sig, ¹² og pådrager sig fordømmelse, fordi de har sat deres tidligere løfte til side. ¹³ Samtidig lærer de også at være dovne, gå fra hus til hus; og ikke blot dovne, men også sladderhanke og nysgerrige, talende om ting, der ikke er passende at nævne. ¹⁴ Derfor ønsker jeg, at yngre enker gifter sig, får børn, styrer deres husstande og ikke giver fjenden nogen mulighed for at bringe skam; ¹⁵ for nogle er allerede faret vild og følger nu Satan. ¹⁶ Hvis nogen kvinde, der er troende, har afhængige enker, skal hun hjælpe dem, og kirken må ikke blive belastet, så den kan hjælpe dem, der virkelig er enker. ¹⁷ De ældste, der leder godt, skal anses for værdige til dobbelt ære, især dem, der arbejder hårdt med prædiken og

1 Timotheusbrevet

undervisning. ¹⁸ For Skriften siger: "Du må ikke binde munden på oxen, mens den tæsker," og "Arbejderen er sin løn værd." ¹⁹ Modtag ikke en anklage mod en ældste, medmindre den er bekræftet af to eller tre vidner. ²⁰ Dem, der fortsætter i synd, skal irettesættes i alles nærvær, så resten også vil frygte. ²¹ Jeg opfordrer dig indtrængende i nærværelse af Gud og Kristus Jesus og Hans udvalgte engle til at opretholde disse principper uden partiskhed, og ikke gøre noget i en ånd af partiskhed. ²² Læg ikke hastigt hænderne på nogen og del dermed i andres synder; hold dig fri fra synd. ²³ Begræns dig ikke til kun at drikke vand, men brug lidt vin for din maves skyld og dine hyppige sygdomme. ²⁴ Nogle menneskers synder er ret åbenlyse, og går forud for dem til dom; for andre følger deres synder efter. ²⁵ På samme måde er gerninger, der er gode, ret åbenlyse, og de, der er anderledes, kan ikke skjules.

6 Alle, der er under åget som slaver, skal betragte deres egne herrer som værdige til al ære, så Guds navn og vores lære ikke bliver talt imod. ² De, der har troende som deres herrer, bør ikke være respektløse over for dem, fordi de er brødre eller søstre. I stedet skal de tjene dem endnu bedre, da de, der drager fordel af deres tjeneste, er troende og elskede. Lær og prædik disse principper. ³ Hvis nogen fremmer en anden lære og ikke er enig med sunde ord, dem fra vores Herre Jesus Kristus, og med den lære, der stemmer overens med guds frygt, ⁴ er han indbildsk og forstår intet; men han har en usund trang til kontroversielle spørgsmål og strid om ord, hvorfra der kommer misundelse, strid, fornærmende sprog, onde mistanker, ⁵ og konstant friktion mellem mennesker med fordærvet sind og berøvet sandheden, som tror, at guds frygt er et middel til vinding. ⁶ Men guds frygt er faktisk en kilde til stor vinding, når den ledsages af tilfredshed. ⁷ For

vi har ikke bragt noget ind i verden, så vi kan ikke tage noget ud af den. ⁸ Hvis vi har mad og tøj, skal vi være tilfredse med disse. ⁹ Men de, der ønsker at blive rige, falder i fristelse og en snare, og mange tåbelige og skadelige ønsker, som styrter mennesker i ruin og ødelæggelse. ¹⁰ For kærligheden til penge er en rod til al slags ondskab, og nogle, der længtes efter det, er faret vild fra troen og har gennemført sig selv med mange sorger. ¹¹ Men undgå disse ting, du Guds mand, og stræb efter retfærdighed, guds frygt, tro, kærlighed, udholdenhed og mildhed. ¹² Deltag i troens ædle kamp; omfavn det evige liv, som du blev kaldet til, og som du bekendte den gode bekendelse til i nærværelse af mange vidner. ¹³ Jeg pålægger dig i nærværelse af Gud, som giver liv til alle ting, og af Kristus Jesus, som aflagde den gode bekendelse for Pontius Pilatus, ¹⁴ at du holder budet uden plet eller skyld indtil vor Herre Jesu Kristi fremtræden, ¹⁵ som Han vil åbenbare på det fastsatte tidspunkt—Han, som er den velsignede og eneste Suveræne, kongernes Konge og herrernes Herre, ¹⁶ som alene besidder udødelighed og bor i utilnærmelig lys, som ingen har set eller kan se. Ham være ære og evig herredømme! Amen. ¹⁷ Instruer dem, der er rige i denne nuværende verden, om ikke at være arrogante eller sætte deres håb til rigdommens usikkerhed, men til Gud, som rigt forsyner os med alle ting til at nyde. ¹⁸ Vejled dem til at udføre gode gerninger, til at være rige på gode handlinger, til at være generøse og villige til at dele, ¹⁹ så de opbevarer sig selv skatten af et godt fundament for fremtiden, så de kan gribe det, der virkelig er liv. ²⁰ Timotheus, vogt det, der er blevet betroet dig, og undgå verdslig, tom snak og de modsatte argumenter af det, der fejlagtigt kaldes "viden"— ²¹ som nogle har bekendt og som følge heraf er drevet væk fra troen. Må nåden være med dig.

2 Timotheusbrevet

1 Paulus, en apostel af Kristus Jesus ved Guds vilje, i overensstemmelse med løftet om livet i Kristus Jesus, ² Til Timotheus, mit kære barn: Må du modtage nåde, barmhjertighed og fred fra Gud Faderen og Kristus Jesus, vor Herre. ³ Jeg takker Gud, som jeg tjener med en ren samvittighed, ligesom mine forfædre gjorde, når jeg konstant husker dig i mine bønner både nat og dag, ⁴ længes efter at se dig, når jeg husker dine tårer, så jeg kan blive fyldt med glæde. ⁵ For jeg er opmærksom på den oprigtige tro i dig, som først boede i din bedstemor Lois og din mor Eunike, og jeg er sikker på, at den også er i dig. ⁶ Derfor minder jeg dig om at genoplive Guds gave, som er i dig ved min håndspåbyggelse. ⁷ For Gud har ikke givet os en frygtsom ånd, men en af kraft, kærlighed og selvdisciplin. ⁸ Derfor, skam dig ikke over vidnesbyrdet om vor Herre, ej heller over mig, hans fange; men deltag med mig i at udholde vanskeligheder for evangeliet ved Guds kraft, ⁹ som har frelst os og kaldet os med et helligt kald, ikke efter vore gerninger, men efter sin egen hensigt og nåde, som blev givet os i Kristus Jesus fra evighed, ¹⁰ men nu er blevet åbenbaret ved vor frelser Kristus Jesu fremtræden, som afskaffede døden og bragte liv og udødelighed for dagen gennem evangeliet, ¹¹ for hvilket jeg blev udpeget som en herold, en apostel og en lærer. ¹² Derfor udholder jeg også disse ting; dog skammer jeg mig ikke, for jeg ved, hvem jeg har troet på, og jeg er overbevist om, at han er i stand til at bevare det, jeg har betroet ham indtil den dag. ¹³ Hold fast ved mønsteret af sund undervisning, som du har hørt fra mig, i den tro og kærlighed, der er i Kristus Jesus. ¹⁴ Bevar, gennem Helligånden, som bor i os, den skat, der er blevet betroet dig. ¹⁵ Du er klar over, at alle, der er i Asien, vendte sig bort fra mig, inklusive Fygelus og Hermogenes. ¹⁶ Må Herren vise venlighed mod Onesiforus' husstand, for han opriskede mig ofte og skyede ikke min fængsling; ¹⁷ men da han var i Rom, søgte han flittigt efter mig og fandt mig— ¹⁸ må Herren give ham at finde barmhjertighed hos Herren på den dag—og du ved meget vel, hvilke tjenester han ydede i Efesus.

2 Derfor, min søn, hent styrke fra den nåde, der er i Kristus Jesus. ² Det, du har hørt fra mig i mange vidners nærvær, betro til pålidelige personer, som også vil være i stand til at undervise andre. ³ Udhold vanskeligheder med mig, som en

hengiven soldat af Kristus Jesus. ⁴ Ingen soldat, der er i aktiv tjeneste, lader sig indvikle i dagliglivets bekymringer, for at han kan tilfredsstille den, der har hvervet ham. ⁵ Og hvis nogen konkurrerer som en atlet, bliver han ikke kronet som sejrherre, medmindre han konkurrerer efter reglerne. ⁶ Den flittige landmand bør være den første til at få del i høsten. ⁷ Tænk over, hvad jeg siger, og Herren vil give dig indsigt i alle ting. ⁸ Husk Jesus Kristus, oprejst fra de døde, en efterkommer af David, som forkyndt i mit evangelium, ⁹ for hvilket jeg udholder lidelser helt til fængsling som en forbryder; dog er Guds ord ikke bundet. ¹⁰ Af denne grund holder jeg ud i alle ting for de udvalgte skyld, så de også kan opnå den frelse, der er i Kristus Jesus, sammen med evig herlighed. ¹¹ Dette ord er troværdigt:

For hvis vi er døde med Ham, skal vi også leve med Ham; ¹² Hvis vi holder ud, skal vi også herske med Ham; Hvis vi fornægter Ham, vil Han også fornægte os; ¹³ Hvis vi er utro, forbliver Han trofast, for Han kan ikke fornægte sig selv.

¹⁴ Mind dem om disse ting, og indtrængende opfordre dem for Gud til ikke at skændes om ord, hvilket er meningsløst og fører til lytternes undergang. ¹⁵ Gør alt for at præsentere dig selv godkendt for Gud som en arbejder, der ikke behøver at skamme sig, korrekt håndterende sandhedens ord. ¹⁶ Men undgå respektløse og tomme samtaler, for de vil føre til yderligere ugudelighed, ¹⁷ og deres tale vil sprede sig som en skadelig infektion. Blandt dem er Hymenæus og Filetus, ¹⁸ som er afvejet fra sandheden, idet de hævder, at opstandelsen allerede har fundet sted, og de underminerer troen hos nogle. ¹⁹ Alligevel står Guds solide fundament fast og bærer dette segl: "Herren kender dem, der er Hans;" og, "Enhver, der påkalder Herrens navn, må vende sig bort fra ondskab." ²⁰ Nu er der i et stort hus ikke kun kar af guld og sølv, men også kar af træ og ler, og nogle er til ære, mens andre er til vanære. ²¹ Derfor, hvis nogen renser sig selv fra disse ting, vil han være et kar til ære, helliget, nyttigt for Mesteren, forberedt til enhver god gerning. ²² Fly nu fra ungdommelige lyster og stræb efter retfærdighed, tro, kærlighed og fred med dem, der påkalder Herren af et rent hjerte. ²³ Men afvis tåbelige og uinformerede debatter, idet du ved, at de avler stridigheder. ²⁴ Herrens tjener må ikke være stridbar, men være venlig mod alle, dygtig til at undervise,

2 Timotheusbrevet

tålmodig når han bliver forurettet, ²⁵ mildt korigerende dem, der modsætter sig, om Gud måske vil give dem omvendelse, der fører til erkendelsen af sandheden, ²⁶ og de kan komme til deres sans og undslippe fra djævelens fælde, idet de er blevet holdt fanget af ham til at gøre hans vilje.

3 Men indse dette, at i de sidste dage vil der komme vanskelige tider. ² For mennesker vil være selvcentrerede, pengeelskende, pralende, arrogante, bagtalere, u lydige mod forældre, utaknemmelige, uhellige, ³ ukærlige, uforsonlige, ondsindede sladderhanke, uden selvbeherskelse, brutale, hadere af det gode, ⁴ forræderiske, overilede, fulde af sig selv, foretrækker fornøjelse frem for hengivenhed til Gud, ⁵ opretholder en form for gudfrygtighed, men fornægter dens kraft; undgå sådanne mennesker. ⁶ For blandt dem er der dem, der infiltrerer husstande og fanger sårbare kvinder, tyngt af synder, ledet af forskellige impulser, ⁷ altid lærende og aldrig i stand til at nå erkendelsen af sandheden. ⁸ Ligesom Jannes og Jambres modsatte sig Moses, sådan modstår også disse mænd sandheden, mænd med fordærvet sind, værdiløse i forhold til troen. ⁹ Men de vil ikke gøre yderligere fremskridt, for deres dårskab vil være åbenlys for alle, ligesom det også var med Jannes og Jambres. ¹⁰ Nu har du fulgt min lære, adfærd, formål, tro, tålmodighed, kærlighed, udholdenhed, ¹¹ forfølgelser og lidelser, som skete mig i Antiokia, i Ikonium og i Lystra—hvilke forfølgelser jeg udholdt, og ud af dem alle reddede Herren mig! ¹² Ja, alle, der ønsker at leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus, vil møde forfølgelse. ¹³ Men onde mennesker og bedragere vil gå fra ondt til værre, bedragende og bedraget. ¹⁴ Du skal dog fortsætte i de ting, du har lært og fast troet på, idet du ved, fra hvem du har lært dem, ¹⁵ og at du fra barndommen har kendt de hellige skrifter, som er i stand til at give den visdom, der fører til frelse gennem troen på Kristus Jesus. ¹⁶ Hele Skriften er indblæst af Gud og nyttig til undervisning, til irettesættelse, til korrektion, til oplæring i retfærdighed; ¹⁷ så Guds tjener kan være fuldt ud kapabel, udrustet til enhver god gerning.

4 Jeg opfordrer dig indtrængende for Gud og Kristus Jesus, som vil dømme levende og døde, og ved hans tilsynekomst og hans rige: ²

Forkynd ordet; vær forberedt, hvad enten tiden er gunstig eller ej; ret, irettesæt og opmuntre med stor tålmodighed og omhyggelig undervisning. ³ For der vil komme en tid, hvor de ikke vil acceptere sund lære; men i deres lyst til at få deres ører kildret, vil de samle lærere til sig selv, der passer til deres egne præferencer, ⁴ og de vil vende sig bort fra at lytte til sandheden og vil forville sig ind i myter. ⁵ Men hvad dig angår, udøv selvkontrol i alle ting, udhold trængsler, gør en evangelists arbejde, fuldfør din tjeneste. ⁶ For jeg bliver allerede ofret, og tiden for min bortgang er nær. ⁷ Jeg har stræbt efter at kæmpe den gode kamp, jeg har fuldført løbet, jeg har bevaret troen; ⁸ I fremtiden er der lagt op for mig retfærdighedens krone, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på den dag; og ikke kun til mig, men også til alle, der har længtes efter hans tilsynekomst. ⁹ Gør dit yderste for at besøge mig snart; ¹⁰ for Demas, der har elsket denne nuværende verden, har forladt mig og er rejst til Thessalonika; Crescens er rejst til Galatien, Titus til Dalmatien. ¹¹ Kun Lukas er hos mig. Tag Markus og bring ham med dig, for han er nyttig for mig i mit arbejde. ¹² Som jeg har sendt Tykikus til Efesus. ¹³ Når du kommer, bring den kappe, jeg efterlod i Troas hos Karpus, og bøgerne, især pergamenterne. ¹⁴ Kobbersmeden Alexander forvoldte mig meget ondt; Herren vil gengælde ham efter hans gerninger. ¹⁵ Vær også selv på vagt over for ham, for han modsatte sig stærkt vores budskab. ¹⁶ Ved mit første forsvar støttede ingen mig, men alle forlod mig; må det ikke blive tilregnet dem. ¹⁷ Men Herren stod ved mig og gav mig styrke, så budskabet gennem mig kunne blive fuldt forkyndt, og alle hedninger kunne høre det; og jeg blev reddet fra løvens gab. ¹⁸ Herren vil redde mig fra enhver ond gerning og vil bringe mig sikkert til sit himmelske rige; ham være ære i evigheders evighed. Amen. ¹⁹ Send hilsener til Prisca og Aquila og Onesiforus' husstand. ²⁰ Erastus blev i Korinth, men jeg efterlod Trofimius syg i Milet. ²¹ Gør dit bedste for at komme før vinter. Eubulus hilser dig, ligesom Pudens, Linus, Claudia og alle brødrene og søstrene. ²² Må Herren være med din ånd. Må nåden være med dig.

Titusbrevet

1 Paulus, Guds tjener og Jesu Kristi apostel, for Guds udvalgte tros skyld og erkendelsen af sandheden, som fører til gudsfrygt—² i håbet om evigt liv, som Gud, der ikke kan lyve, lovede for lang tid siden,³ og nu, på den fastsatte tid, har åbenbaret gennem den forkyndelse, der blev betroet mig ved Guds, vor Frelasers, befaling,⁴ Til Titus, min ægte søn i vores fælles tro: Nåde og fred fra Gud Faderen og Kristus Jesus, vor Frelser.⁵ Grunden til, at jeg efterlod dig på Kreta, var, at du skulle ordne det, der endnu manglede, og indsætte ældste i hver by, som jeg pålagde dig.⁶ En ældste skal være uangribelig, én kvindes mand, med børn, der tror og ikke anklages for at være vilde eller ulydige.⁷ Da en tilsynsmand er Guds forvalter, skal han være uangribelig—ikke egenrådig, ikke hidsig, ikke hengiven til overdreven vin, ikke voldelig, ikke grådig efter uærlig vinding.⁸ I stedet skal han være gæstfri, en elsker af det gode, selvbehersket, retfærdig, hellig og disciplineret.⁹ Han skal holde fast ved det troværdige budskab, som det er blevet lært, så han kan opmuntre andre med sund lære og gendrive dem, der modsætter sig det.¹⁰ For der er mange oprørske mennesker, tomme snakkere og bedragerne, især dem fra omskærelsesgruppen.¹¹ De skal bringes til tavshed, fordi de forstyrrer hele husstande ved at lære ting, de ikke burde lære—for uærlig vindings skyld.¹² En af deres egne profeter har sagt: "Kretere er altid løgnere, onde dyr, dovne frådser."¹³ Dette vidnesbyrd er sandt. Derfor skal du irettesætte dem skarpt, så de kan være sunde i troen¹⁴ og ikke være opmærksomme på jødiske myter eller menneskers bud, der vender sig bort fra sandheden.¹⁵ For de rene er alle ting rene, men for de korrupte og vantro er intet rent. Ja, både deres sind og samvittigheder er korrupte.¹⁶ De bekender at kende Gud, men med deres handlinger fornægter de Ham. De er afskyelige, ulydige og uegnede til nogen god gerning.

2 Men du skal tale det, som stemmer overens med den sunde lære.² Ældre mænd skal være ædruelige, værdige, besindige, sunde i troen, i kærligheden og i udholdenheden.³ Ligeledes skal ældre kvinder opføre sig med ærbødighed, undgå bagtalelse og overdreven vin, og de skal undervise i det gode.⁴ Således kan de opmuntre de yngre kvinder til at elske deres mænd og børn,⁵ til at være fornuftige, rene, flittige i hjemmet, venlige og underordnede deres egne mænd, så Guds ord ikke

bliver vanæret.⁶ På samme måde skal du opfordre de unge mænd til at være fornuftige.⁷ Vis dig selv som et eksempel på gode gerninger i alle henseender, med integritet i undervisningen, værdig,⁸ sund i tale, der er uangribelig, så enhver modstander må skamme sig, uden noget negativt at sige om os.⁹ Opfordr slaver til at være lydige mod deres herrer i alt, til at være behagelige, ikke stridbare,¹⁰ og ikke at stjæle, men at vise fuldstændig pålidelighed, så de kan fremme læren om Gud, vor Frelser, på enhver måde.¹¹ For Guds nåde er blevet åbenbaret, og den bringer frelse til alle mennesker,¹² og lærer os at fornægte ugudelighed og verdslige lyster, og at leve selvbeherskede, retfærdige og gudfrygtige liv i denne nuværende tidsalder,¹³ mens vi venter på det salige håb og fremkomsten af herligheden hos vores store Gud og Frelser, Jesus Kristus,¹⁴ som gav sig selv for os for at forløse os fra al uretfærdighed og for at rense for sig selv et folk, der er hans eget, ivrige efter at gøre gode gerninger.¹⁵ Dette er de ting, du skal tale, opmuntre og irettesætte med al autoritet. Lad ingen se ned på dig.

3 Mind dem om at underordne sig herskere og myndigheder, at være lydige, rede til enhver god gerning,² ikke at tale ondt om nogen, at undgå strid, at være milde, vise fuldkommen høflighed mod alle mennesker.³ For vi var også engang uforstandige, ulydige, vildledte, trælle af mange slags lyster og fornøjelser, levede i ondskab og misundelse, var hadefulde og hadede hinanden.⁴ Men da Guds, vor Frelasers, godhed og kærlighed blev åbenbaret,⁵ frelste han os, ikke på grund af retfærdige gerninger, vi havde gjort, men efter sin barmhjertighed, ved genfødelsens bad og fornyelse ved Helligånden,⁶ som han rigeligt udgød over os ved Jesus Kristus, vor Frelser,⁷ for at vi, retfærdiggjorte ved hans nåde, skulle blive arvinger til håbet om evigt liv.⁸ Dette ord er troværdigt, og jeg vil, at du skal insistere på disse ting, så de, der har troet på Gud, må være omhyggelige med at hengive sig til gode gerninger. Disse ting er fremragende og gavnlige for alle.⁹ Men undgå tåbelige stridigheder, slægtsregistre, splittelser og stridigheder om loven, for de er unyttige og meningsløse.¹⁰ Advar en splittende person én gang, og advar dem så en anden gang. Derefter skal du ikke have mere med dem at gøre,¹¹ idet du ved, at en sådan person er fordrøjet og syndig, selvførdømt.

Titusbrevet

¹² Når jeg sender Artemas eller Tykikus til dig, gør dit yderste for at komme til mig i Nikopolis, for jeg har besluttet at tilbringe vinteren der. ¹³ Hjælp omhyggeligt Zenas, juristen, og Apollos på deres rejse, og sørg for, at de ikke mangler noget. ¹⁴ Vore

folk skal lære at hengive sig til gode gerninger for at opfylde presserende behov, så de ikke bliver uproduktive. ¹⁵ Alle, der er med mig, sender dig hilsener. Hils dem, der elsker os i troen. Nåde være med jer alle.

Filemonbrevet

1 Paulus, en fange for Kristus Jesus, og Timotheus, vores broder, til Filemon, vores elskede ven og medarbejder— ² til Apphia, vores søster, og Archippus, vores medkæmper, og til menigheden, der samles i dit hus: ³ Må du modtage nåde og fred fra Gud, vores Fader, og Herren Jesus Kristus. ⁴ Jeg takker altid min Gud, når jeg nævner dig i mine bønner, ⁵ fordi jeg hører om din kærlighed og tro, som du har mod Herren Jesus og alle de hellige. ⁶ Jeg beder om, at dit trosfællesskab må blive virksomt ved forståelsen af alt det gode, vi deler for Kristi skyld. ⁷ Din kærlighed har bragt mig stor glæde og trøst, fordi du, broder, har opfrisket de helliges hjerter. ⁸ Derfor, skønt jeg har nok tillid i Kristus til at befale dig at gøre, hvad der er rigtigt, ⁹ foretrækker jeg dog for kærlighedens skyld at appellere til dig—som Paulus, en gammel mand og nu også en fange for Kristus Jesus— ¹⁰ Jeg appellerer til dig for min søn Onesimus, som jeg har avlet i min fangenskab. ¹¹ Han var tidligere ubrugelig for dig, men nu er han nyttig både for dig og for mig. ¹² Jeg sender ham tilbage til dig, sender en del af mit eget hjerte. ¹³ Jeg ville gerne have beholdt ham hos mig, så han kunne tjene mig på dine vegne

under min fangenskab for evangeliet. ¹⁴ Men jeg ønskede ikke at gøre noget uden dit samtykke, så din godhed ikke ville være af tvang, men af din egen fri vilje. ¹⁵ Måske var det derfor, han blev skilt fra dig for en tid, så du kunne få ham tilbage for evigt— ¹⁶ ikke længere blot som en tjener, men mere end det, en elsket broder, især for mig, men hvor meget mere for dig, både i kødet og i Herren. ¹⁷ Hvis du anser mig som en partner, modtag ham som du ville modtage mig. ¹⁸ Hvis han har forvoldt dig nogen skade eller skylder dig noget, betrag det som mit ansvar. ¹⁹ Jeg, Paulus, skriver dette med min egen hånd—jeg vil betale det—ikke at nævne, at du skylder mig endda dig selv. ²⁰ Ja, broder, lad mig få noget udbytte fra dig i Herren; opfrisk mit hjerte i Kristus. ²¹ I tillid til din villighed til at efterkomme, skriver jeg til dig, idet jeg ved, at du vil gøre endda mere, end jeg beder om. ²² Samtidig forbered et gæsteværelse til mig, for jeg håber at blive genoprettet til dig gennem dine bønner. ²³ Epaphras, som er i fængsel med mig for Kristus Jesus, sender dig hilsener. ²⁴ Ligeså gør Markus, Aristarchus, Demas og Lukas, som er mine medarbejdere. ²⁵ Må Herrens Jesus Kristi nåde være med din ånd. Amen.

Hebræerbrevet

1 I fortiden talte Gud til vores forfædre gennem profeterne på forskellige tidspunkter og på mange forskellige måder, ² men i disse sidste dage har Han talt til os gennem Sin Søn, som Han har udpeget til arving af alle ting, og gennem hvem Han også skabte universet. ³ Sønnen er stråleglansen af Guds herlighed og det præcise billede af Hans væsen, og Han opretholder alle ting ved Sit mægtige ord. Efter at Han havde sørget for renselse for synder, satte Han sig ved Majestættens højre hånd i det høje. ⁴ Således blev Han så meget mere ophøjet end englene, som det navn, Han har arvet, er mere fremragende end deres. ⁵ For til hvilken af englene har Gud nogensinde erklæret,

"Du er Min Søn; i dag er Jeg blevet Din Fader"?

Eller igen,

"Jeg vil være Hans Fader, og Han vil være Min Søn"?

⁶ Og endnu en gang, når Gud introducerer Sin førstefødte til verden, proklamerer Han,

"Lad alle Guds engle tilbede Ham."

⁷ Når Han taler om englene, siger Han,

"Han gør sine engle til vinde, og sine tjenere til ildsluer."

⁸ Men om Sønnen siger Han,

"Din trone, o Gud, er i evighed og evighed; en retfærdighedens scepter vil være dit riges scepter.

⁹ Du har elsket retfærdighed og hadet uretfærdighed; derfor har Gud, din Gud, salvet Dig med glædens olie over dine ledsagere."

¹⁰ Han erklærer også,

"I begyndelsen, Herre, grundlagde Du jordens fundament, og himlene er Dine hænders værk. ¹¹ De vil forgå, men Du forbliver; de vil alle ældes som tøj. ¹² Du vil folde dem sammen som en kappe; som tøj vil de blive ændret. Men Du forbliver uforandret, og Dine år vil aldrig ende."

¹³ Til hvilken af englene har Gud nogensinde erklæret,

"Sid ved Min højre hånd indtil Jeg gør Dine fjender til en skammel for Dine fødder"?

¹⁴ Er ikke alle engle tjenende ånder, sendt ud for at tjene dem, der skal arve frelse?

2 Af denne grund må vi være yderst opmærksomme på det, vi har hørt, så vi ikke driver væk fra det. ² For hvis budskabet, der blev talt gennem engle, var uforanderligt, og enhver overtrædelse og ulydighed fik en retfærdig straf, ³ hvordan skal vi da undslippe, hvis vi forsømmer en så stor frelse? Denne frelse, som først blev talt af Herren, blev bekræftet for os af dem, der hørte ham. ⁴ Gud vidnede også om det med tegn, undere og forskellige mirakler, og ved gaver af Helligånden fordelt efter Hans vilje. ⁵ For det er ikke til engle, at Han har underlagt den kommende verden, som vi taler om. ⁶ Men nogen har vidnet et sted og sagt,

"Hvad er et menneske, at Du er opmærksom på ham, eller en menneskesøn, at Du tager dig af ham?" ⁷ Du gjorde ham en lille smule ringere end englene; Du kronede ham med herlighed og ære ⁸ og satte alt under hans fødder."

Ved at underlægge ham alle ting, efterlod Han intet, der ikke er underlagt ham. Dog ser vi endnu ikke alt underlagt ham. ⁹ Men vi ser Jesus, som blev gjort en lille smule ringere end englene for en kort tid, nu kronet med herlighed og ære på grund af Hans lidelse og død, så Han ved Guds nåde kunne smage døden for alle. ¹⁰ For det var passende for Ham, for hvem og ved hvem alting eksisterer, i at føre mange sønner og døtre til herlighed, at gøre deres frelses pioner fuldkommen gennem lidelser. ¹¹ For både den, der helliger, og de, der bliver helliget, er alle fra én Fader. Af denne grund skammer Han sig ikke over at kalde dem brødre og søstre, ¹² og siger,

"Jeg vil erklære Dit navn for Mine brødre og søstre; midt i forsamlingen vil Jeg synge Dine lovsange."

¹³ Og videre,

"Jeg vil sætte Min tillid til Ham."

Og også,

"Her er Jeg, sammen med de børn Gud har givet Mig."

¹⁴ Da børnene har del i kød og blod, deltog Han selv ligeledes i det samme, så Han gennem døden kunne ødelægge den, der har dødens magt, det vil sige djævelen, ¹⁵ og befri dem, der gennem frygt for døden var holdt i slaveri hele deres liv. ¹⁶ For Han

Hebræerbrevet

hjelper bestemt ikke engle, men Han hjælper Abrahams efterkommere. ¹⁷ Derfor måtte Han blive ligesom sine brødre i alle henseender, så Han kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst i sager vedrørende Gud, for at gøre soning for folkets synder. ¹⁸ For eftersom Han selv blev fristet i det, Han led, er Han i stand til at hjælpe dem, der bliver fristet.

3 Derfor, hellige brødre og søstre, deltagere i den himmelske kaldelse, fokuser jeres tanker på Jesus, apostlen og ypperstepræsten for vores bekendelse. ² Han var trofast mod den, der udpegede ham, ligesom Moses var trofast i hele hans hus. ³ For Jesus er blevet anset for at være værdig til større ære end Moses, ligesom bygherren af et hus har mere ære end selve huset. ⁴ For hvert hus er bygget af nogen, men Gud er skaberen af alle ting. ⁵ Moses var trofast som en tjener i hele Guds hus og vidnede om det, der senere skulle tales. ⁶ Men Kristus er trofast som en Søn over Guds hus. Og vi er hans hus, hvis vi da holder fast ved vores tillid og det håb, vi praler af. ⁷ Derfor, som Helligånden udtrykker det:

"I dag, hvis I hører hans stemme, ⁸ så forhærd ikke jeres hjerter som under oprøret, i prøvelsens tid i ørkenen,

⁹ hvor jeres forfædre prøvede og testede mig og så mine gerninger i fyrré år.

¹⁰ *Derfor var jeg vred på den generation, og sagde: 'Deres hjerter går altid på afveje, og de har ikke kendt mine veje.'* ¹¹ *Så jeg svor i min vrede, 'De skal aldrig komme ind til min hvile.'*"

¹² Se til, brødre og søstre, at ingen af jer har et ondt, vantrø hjerte, der vender sig bort fra den levende Gud. ¹³ Men opmuntre hinanden dagligt, så længe det kaldes "I dag," for at ingen af jer må blive forhærdet af syndens bedrag. ¹⁴ For vi er blevet delagtige i Kristus, hvis vi holder fast ved vores oprindelige overbevisning fast til enden. ¹⁵ Som det er blevet sagt:

"I dag, hvis I hører hans stemme, så forhærd ikke jeres hjerter som under oprøret."

¹⁶ Hvem var de, der hørte og gjorde oprør? Var det ikke alle dem, der blev ført ud af Egypten af Moses?

¹⁷ Og hvem var Gud utilfreds med i fyrré år? Var det ikke dem, der syndede, hvis kroppe faldt i ørkenen?

¹⁸ Og til hvem erklærede han, at de ikke skulle komme ind til hans hvile, hvis ikke til dem, der var ulydige? ¹⁹ Så vi forstår, at de ikke kunne komme ind på grund af vantrø.

4 Lad os derfor være forsigtige, så ingen af jer, mens løftet om at komme ind til Hans hvile stadig står ved magt, synes at være faldet udenfor. ² For vi har nemlig fået det gode budskab forkyndt, ligesom de gjorde; men det budskab, de hørte, gav dem ingen fordel, fordi de ikke var forenet med dem, der lyttede med tro. ³ For vi, som har troet, går ind til den hvile, som Han har sagt,

"Som jeg svor i min vrede, 'De skal bestemt ikke komme ind til min hvile,' selvom Hans gerninger har været fuldbåret siden verdens grundlæggelse.

⁴ For et sted har Han talt om den syvende dag med disse ord: "Og Gud hvilede på den syvende dag fra alle sine gerninger." ⁵ Og igen i dette skriftsted: "De skal bestemt ikke komme ind til min hvile." ⁶ Derfor, da det stadig står åbent for nogle at komme ind, og de, der tidligere fik det gode budskab forkyndt, ikke kom ind på grund af ulydighed, ⁷ udpeger Han igen en bestemt dag, og kalder den "I dag," idet Han taler gennem David efter så lang tid, som det er blevet citeret før:

"I dag, hvis I hører Hans stemme, så forhærd ikke jeres hjerter."

⁸ For hvis Josva havde givet dem hvile, ville Gud ikke have nævnt en anden dag senere. ⁹ Som følge heraf er en sabbatshvile stadig tilgængelig for Guds folk.

¹⁰ For enhver, der går ind til Hans hvile, hviler også fra sine gerninger, ligesom Gud gjorde fra sine. ¹¹ Lad os derfor gøre enhver indsats for at komme ind til den hvile, så ingen falder ved at følge deres eksempel på ulydighed. ¹² For Guds ord er levende og virksomt, skarpere end noget tveægget sværd, det trænger endda igennem til at dele sjæl og ånd, led og marv; det dømmer hjertets tanker og intentioner. ¹³ Og der er intet i hele skabningen, der er skjult for Hans blik. Alt er afdækket og blottet for øjnene af Ham, som vi skal aflægge regnskab for. ¹⁴ Da vi derfor har en stor ypperstepræst, som er gået gennem himlene, Jesus, Guds Søn, lad os holde fast ved den tro, vi bekender. ¹⁵ For vi har ikke en ypperstepræst, som ikke kan have medfølelse med vores svagheder, men en, der er blevet fristet på alle måder, ligesom vi er, dog uden synd. ¹⁶ Lad os derfor

Hebræerbrevet

nærme os nådens trone med tillid, så vi kan modtage barmhjertighed og finde nåde til hjælp i vores nødens tid.

5 Enhver ypperstepræst er udvalgt blandt mennesker og er udnævnt til at handle på vegne af mennesker i sager, der vedrører Gud, for at tilbyde både gaver og ofre for synder. ² Han kan omgås dem, der er uvidende og farer vild, med mildhed, da han selv også er underlagt svaghed. ³ På grund af dette er han forpligtet til at ofre for sine egne synder, såvel som for folkets synder. ⁴ Og ingen tager denne ære på sig selv, men han modtager den, når han kaldes af Gud, ligesom Aron blev det. ⁵ På samme måde herliggjorde Kristus ikke sig selv ved at blive ypperstepræst, men det var Gud, der sagde til Ham,

"Du er Min Søn; i dag har Jeg født Dig."

⁶ Han erklærer også et andet sted,

"Du er præst for evigt, efter Melkisedeks orden."

⁷ I løbet af sit jordiske liv frembar Han bønner og anrøbelser med høje råb og tårer til Ham, der kunne frelse Ham fra døden, og Han blev hørt på grund af sin ærbødige underkastelse. ⁸ Selvom Han var Søn, lærte Han lydighed gennem de erfaringer, Han udstod. ⁹ Og efter at have nået fuldkommenhed blev Han kilden til evig frelse for dem, der adlyder Ham, ¹⁰ udpeget af Gud som en ypperstepræst efter Melkisedeks orden. ¹¹ Vi har meget at sige om dette, men det er svært at forklare, da I er blevet langsomme til at forstå. ¹² For skønt I på dette tidspunkt burde være lærere, har I brug for, at nogen igen underviser jer i Guds ords grundlæggende principper. I har brug for mælk, ikke fast føde! ¹³ For enhver, der lever af mælk, er ukyndig i læren om retfærdighed, for han er stadig et spædbarn. ¹⁴ Men fast føde er for de modne, som gennem konstant praksis har trænet sig selv til at skelne mellem godt og ondt.

6 Lad os derfor, idet vi forlader de grundlæggende lærdomme om Kristus, gå videre mod modenhed, uden igen at lægge grunden til omvendelse fra døde gerninger og tro på Gud, ² undervisning om ceremonielle afvaskninger, håndspåbyggelse, de dødes opstandelse og evig dom. ³ Og dette vil vi gøre, hvis Gud tillader det. ⁴ For det er umuligt for dem, der engang er blevet

oplyst, som har smagt den himmelske gave og er blevet delagtige i Helligånden, ⁵ og har oplevet rigdommen af Guds ord og kræfterne i den kommende tidsalder, ⁶ og så er faldet fra, at blive genoprettet til omvendelse, da de igen korsfæster Guds Søn og udsætter Ham for offentlig skam. ⁷ For jorden, der drikker den regn, som ofte falder på den, og producerer vegetation nyttig for dem, for hvem den dyrkes, modtager en velsignelse fra Gud; ⁸ men hvis den bærer torne og tidsler, er den værdiløs og nær ved at blive forbandet, og til sidst bliver den brændt. ⁹ Men, elskede, vi er overbeviste om bedre ting angående jer, ting der ledsager frelse, selvom vi taler på denne måde. ¹⁰ For Gud er ikke uretfærdig; Han vil ikke glemme jeres arbejde og den kærlighed, I har vist mod Hans navn, idet I har tjent og fortsætter med at tjene de hellige. ¹¹ Og vi ønsker, at hver af jer viser den samme flid for at realisere den fulde forsikring om håb indtil enden, ¹² så I ikke bliver sløve, men efterligner dem, der gennem tro og tålmodighed arver løfterne. ¹³ Da Gud gav sit løfte til Abraham, eftersom Han ikke kunne sværge ved nogen større, svor Han ved sig selv, ¹⁴ og sagde: "Sandelig, jeg vil velsigne dig og mangfoldiggøre dig stort." ¹⁵ Således, efter at Abraham tålmodigt havde udholdt, modtog han det, der var lovet. ¹⁶ Mennesker sværger ved nogen større end dem selv, og eden tjener som bekræftelse for at afslutte alle stridigheder. ¹⁷ På samme måde, da Gud ønskede at gøre den uforanderlige natur af sit formål meget klart for løftets arvinger, bekræftede Han det med en ed, ¹⁸ så at vi ved to uforanderlige ting, i hvilke det er umuligt for Gud at lyve, vi, som er flygtet for at søge tilflugt, kan have stærk opmuntring til fast at holde fast ved det håb, der er sat foran os. ¹⁹ Vi har dette håb som et anker for sjælen, fast og sikkert, og det træder ind i det indre helligdom bag forhængene, ²⁰ hvor Jesus er gået ind som en forløber for os, idet Han er blevet en ypperstepræst for evigt efter Melkisedeks orden.

7 Denne Melkisedek, konge af Salem og præst for den højeste Gud, mødte Abraham, da han vendte tilbage fra kongernes nederlag og velsignede ham. ² Abraham gav ham en tiendedel af alt. Først, ved oversættelsen af hans navn, er han retfærdighedens konge; og derefter også konge af Salem, hvilket betyder fredens konge. ³ Uden far eller mor, uden slægtstavle, uden begyndelse på dage eller ende på liv, men gjort ligesom Guds Søn,

Hebræerbrevet

forbliver han præst for evigt.⁴ Overvej hvor stor han var: Selv patriarken Abraham gav ham en tiendedel af de bedste bytte.⁵ Levis efterkommere, som modtager præstedømmet, har en befaling i Loven om at indsamle en tiendedel fra folket, det vil sige fra deres med-israelitter, selvom de også nedstammer fra Abraham.⁶ Alligevel indsamlede denne mand, hvis slægtstavle ikke spores fra dem, en tiendedel fra Abraham og velsignede ham, som havde løfterne.⁷ Uden nogen tvist er den mindre velsignet af den større.⁸ I dette tilfælde modtager dødelige mænd tiender, men i det tilfælde modtager en dem, om hvem det er vidnet, at han fortsætter med at leve.⁹ Så at sige, gennem Abraham har endda Levi, som modtager tiender, betalt tiender,¹⁰ for han var endnu ikke født, endnu ikke frembragt af sine forfædre, da Melkisedek mødte ham.¹¹ Hvis fuldkommenhed kunne være opnået gennem det levitiske præstedømme (for på grundlag af det modtog folket Loven), hvorfor var der så stadig behov for en anden præst til at opstå ifølge Melkisedeks orden og ikke blive udpeget ifølge Arons orden?¹² For når præstedømmet ændres, må der også ske en ændring af loven.¹³ For den, om hvem disse ting siges, tilhørte en anden stamme, fra hvilken ingen har forrettet ved alteret.¹⁴ Det er tydeligt, at vores Herre nedstammede fra Juda, en stamme, som Moses ikke sagde noget om angående præster.¹⁵ Og dette bliver endnu mere tydeligt, hvis en anden præst opstår ifølge Melkisedeks lighed,¹⁶ som er blevet præst ikke på grundlag af en regulering angående hans herkomst, men ifølge kraften af et uforgængeligt liv.¹⁷ For det er erklæret om Ham:

"Du er præst for evigt, af Melkisedeks orden."

¹⁸ Den tidligere regulering er sat til side, fordi den var svag og ineffektiv.¹⁹ (for Loven gjorde intet fuldkomment), og et bedre håb er indført, gennem hvilket vi nærmer os Gud.²⁰ Og det var virkelig ledsaget af en ed!²¹ For andre blev præster uden nogen ed, men Han blev præst med en ed, da Gud sagde til Ham:

"Herren har svoret og vil ikke ændre sin mening: 'Du er præst for evigt.'"

²² På grund af denne ed er Jesus blevet garantien for en bedre pagt.²³ Der har været mange af disse præster, da døden forhindrede dem i at fortsætte i

embedet;²⁴ men fordi Jesus lever for evigt, holder Han sit præstedømme permanent.²⁵ Derfor er Han i stand til fuldt ud at frelse dem, der kommer til Gud gennem Ham, fordi Han altid lever for at gå i forbøn for dem.²⁶ For det var passende for os at have en sådan ypperstepræst, hellig, uskyldig, ubesmittet, adskilt fra syndere og ophøjet over himlene.²⁷ I modsætning til de andre ypperstepræster behøver Han ikke at ofre dag efter dag, først for sine egne synder og derefter for folkets synder. Han ofrede for deres synder én gang for alle, da Han gav sig selv.²⁸ For Loven udnævner som ypperstepræster mænd, der er svage; men edens ord, som kom efter Loven, udnævner Sønnen, som er blevet gjort fuldkommen for evigt.

8 Hovedpunktet i det, vi diskuterer, er dette: Vi har en ypperstepræst, som har taget sæde ved Majestætens trone i himlene,² en tjener i helligdommen og i det sande tabernakel, som Herren har oprettet, ikke med menneskehænder.³ Enhver ypperstepræst er indsat til at bringe både gaver og ofre; derfor er det nødvendigt, at denne ypperstepræst også har noget at bringe.⁴ Hvis han var på jorden, ville han slet ikke være præst, da der er præster, som bringer gaverne efter loven.⁵ De tjener ved en helligdom, der er en kopi og skygge af de himmelske ting, ligesom Moses blev advaret, da han skulle opføre tabernaklet: "Se til, at du gør alt efter det forbillede, der blev vist dig på bjerget."⁶ Men nu har han opnået en mere fremragende tjeneste, i det omfang han også er formidler af en bedre pagt, som er grundlagt på bedre løfter.⁷ For hvis den første pagt havde været uden fejl, ville der ikke have været behov for en anden.⁸ For idet han finder fejl ved folket, siger han:

"Se, dage kommer, siger Herren, da jeg vil oprette en ny pagt med Israels hus og med Judas hus.⁹ Den vil ikke være som den pagt, jeg sluttede med deres fædre den dag jeg tog dem ved hånden for at føre dem ud af Egyptens land; fordi de ikke blev i min pagt, og jeg vendte mig bort fra dem, siger Herren.¹⁰ Dette er den pagt, jeg vil oprette med Israels hus efter de dage, siger Herren: Jeg vil lægge mine love i deres sind og skrive dem på deres hjerter. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.¹¹ Og de skal ikke lære, hver sin næste, og hver sin broder, og sige: 'Kend Herren,' for de skal alle kende mig, fra den mindste til den

Hebræerbrevet

største af dem. ¹² *For jeg vil være nådig mod deres uretfærdigheder, og deres synder vil jeg ikke mere huske."*

¹³ Ved at kalde denne pagt "ny," har han gjort den første forældet; og det, der er forældet og aldrende, vil snart forsvinde.

9 Nu omfattede den første pagt forskrifter for guddommelig tilbedelse og en jordisk helligdom. ² Et tabernakel blev oprettet, det ydre rum indeholdt lysestagen, bordet og de hellige brød; dette område kaldes Det Hellige. ³ Bag det andet forhæng var der et kammer kendt som Det Allerhelligste, ⁴ som indeholdt et gyldent røgelsesalter og pagtens ark, helt dækket med guld. Inde i denne ark var en gylden krukke med manna, Arons stav, der blomstrede, og pagtens stentavler. ⁵ Over arken var herlighedens keruber, der overskyggede sonedækket. Men vi kan ikke diskutere disse ting i detaljer på dette tidspunkt. ⁶ Når alt var arrangeret på denne måde, gik præsterne regelmæssigt ind i det ydre rum for at udføre deres pligter. ⁷ Men det var kun ypperstepræsten, der gik ind i det indre rum, og han gjorde det kun én gang om året, altid medbringende blod, som han ofrede for sig selv og for de synder, folket uforvarende havde begået. ⁸ Den Hellige Ånd indikerede, at vejen ind i Det Allerhelligste endnu ikke var blevet åbenbaret, mens det første tabernakel stadig stod. ⁹ Dette tjener som et symbol for den nuværende tid, der viser, at de gaver og ofre, der blev bragt, ikke kunne fuldkommengøre tilbederens samvittighed. ¹⁰ Disse er blot forskrifter vedrørende mad, drikke og forskellige ceremonielle afvaskninger—ydre forordninger pålagt indtil reformens tid. ¹¹ Men da Kristus kom som ypperstepræst for de gode ting, der er kommet, gik han igennem det større og mere fuldkomne tabernakel, der ikke er lavet af menneskehænder, det vil sige, ikke af denne skabelse. ¹² Han gik ikke ind ved hjælp af blodet fra geder og kalve, men ved sit eget blod gik han ind i Det Allerhelligste én gang for alle og sikrede evig forløsning. ¹³ For hvis blodet fra geder og tyre og asken fra en kvie, der stænkes på dem, der er ceremonielt urene, helliger dem, så de er udadtil rene, ¹⁴ hvor meget mere vil Kristi blod, som gennem den evige Ånd ofrede sig selv uplettet til Gud, rense vores samvittigheder fra gerninger, der fører til død, så vi kan tjene den levende Gud! ¹⁵ Af denne grund

er Kristus mægler for en ny pagt, så de, der er kaldet, kan modtage den lovede evige arv, nu hvor han er død som en løsesum for at sætte dem fri fra de synder, der blev begået under den første pagt. ¹⁶ I tilfælde af et testamente er det nødvendigt at fastslå testatorens død, ¹⁷ fordi et testamente kun er i kraft, når nogen er død; det er aldrig gyldigt, mens testatoren er i live. ¹⁸ Derfor blev selv den første pagt ikke indviet uden blod. ¹⁹ Da Moses havde forkyndt hver befaling i loven for hele folket, tog han blodet fra kalve og geder, med vand, skarlagensrødt uld og isop, og stænkede lovbogen og hele folket. ²⁰ Han erklærede: "Dette repræsenterer pagtens blod, som Gud har befalet jer at overholde." ²¹ På samme måde stænkede han med blod både tabernaklet og alle de kar, der blev brugt i dets ceremonier. ²² Ifølge loven bliver næsten alt rensed med blod, og uden blodsudgydelse er der ingen tilgivelse. ²³ Derfor var det nødvendigt, at kopierne af de himmelske ting blev rensed med disse ofre, men de himmelske ting blev rensed med bedre ofre end disse. ²⁴ For Kristus gik ikke ind i en helligdom lavet af menneskehænder, en blot kopi af den sande; han gik ind i himlen selv, nu for at fremstå i Guds nærvær for os. ²⁵ Han gik heller ikke ind i himlen for at ofre sig selv gentagne gange, som ypperstepræsten går ind i Det Allerhelligste hvert år med blod, der ikke er hans eget. ²⁶ Ellers ville Kristus have måttet lide mange gange siden verdens grundlæggelse. Men nu, ved tidernes ende, er han fremstået én gang for alle for at fjerne synd ved at ofre sig selv. ²⁷ Ligesom mennesker er bestemt til at dø én gang og derefter møde dommen, ²⁸ så blev Kristus ofret én gang for at bære manges synder; og han vil fremstå en anden gang, ikke for at håndtere synd, men for at bringe frelse til dem, der ivrigt venter på ham.

10 For loven, som kun har en skygge af de kommende gode ting og ikke den faktiske form af disse ting, kan aldrig, ved de samme ofre, der bliver bragt år efter år, gøre dem, der nærmer sig for at tilbede, fuldkomne. ² Ellers ville de ikke være ophørt med at blive bragt? For tilbederne, som én gang for alle er blevet rensed, ville ikke længere have en bevidsthed om synder. ³ Men i disse ofre er der en årlig påmindelse om synder. ⁴ For blodet af tyre og geder kan ikke fjerne synder. ⁵ Derfor, da Kristus trådte ind i verden, erklærede han:

Hebræerbrevet

"Offer og gave ønskede du ikke, men et legeme forberedte du til mig;

⁶ med brændofre og syndofre fandt du ingen glæde.

⁷ Da sagde jeg, 'Se, jeg er kommet — det er skrevet om mig i bogens rulle — for at gøre din vilje, o Gud.'"

⁸ Efter at have sagt ovenfor, "Ofre og gaver, brændofre og syndofre ønskede du ikke, og du fandt ikke behag i dem"—selvom de blev bragt i henhold til loven—⁹ sagde han derefter, "Se, jeg er kommet for at gøre din vilje." Han tager det første bort for at etablere det andet.¹⁰ Og ved den vilje er vi blevet gjort hellige gennem Jesu Kristi legemes offer én gang for alle.¹¹ Dag efter dag står hver præst og udfører sine religiøse pligter; gentagne gange bringer han de samme ofre, som aldrig kan tage synder bort.¹² Men denne præst, efter at have bragt ét offer for synder for alle tider, satte sig ved Guds højre hånd,¹³ ventende på den tid, hvor hans fjender bliver gjort til en skammel for hans fødder.¹⁴ For med ét offer har han for altid gjort dem fuldkomne, som bliver helliget.¹⁵ Helligånden vidner også for os om dette. Først siger han:

¹⁶ "Dette er den pagt, jeg vil oprette med dem efter de dage, erklærer Herren. Jeg vil lægge mine love i deres hjerter, og jeg vil skrive dem på deres sind."

¹⁷ Han fortsætter derefter:

"Deres synder og lovløse handlinger vil jeg ikke længere huske."

¹⁸ Nu, hvor der er tilgivelse for disse, er et offer for synd ikke længere nødvendigt.¹⁹ Derfor, kære venner, da vi har tillid til at træde ind i det Allerhelligste ved Jesu blod,²⁰ ved en ny og levende vej åbnet for os gennem forhængen, det vil sige hans kød,²¹ og vi har en stor ypperstepræst over Guds hus,²² lad os nærme os Gud med et oprigtigt hjerte og med fuld troens overbevisning, idet vi har vores hjerter bestrøget rene fra en ond samvittighed og vores legemer vasket med rent vand.²³ Lad os holde fast ved bekendelsen af vores håb uden at vakle, for han, som lovede, er trofast.²⁴ Og lad os overveje, hvordan vi kan opmuntre hinanden til kærlighed og gode gerninger,²⁵ ikke forsømme at mødes, som nogle har for vane, men opmuntre hinanden—og så meget mere, som I ser Dagen nærme sig.²⁶ For hvis vi bevidst fortsætter med at synde efter at have

modtaget sandhedens erkendelse, er der ikke længere noget offer for synder,²⁷ men kun en frygtelig forventning om dom og en rasende ild, der vil fortære modstanderne.²⁸ Enhver, der tilsidesatte Moseloven, døde uden barmhjertighed på to eller tre vidners udsagn.²⁹ Hvor meget hårdere straf mener I, at nogen fortjener, som har trådt Guds Søn under fode, betragtet blodet fra pagten, der helligede dem, som vanhelligt, og fornærmet nådens Ånd?³⁰ For vi kender ham, der sagde, "Hævnen tilhører mig; jeg vil gengælde," og også, "Herren vil dømme sit folk."³¹ Det er frygteligt og skræmmende at falde i den levende Guds hænder.³² Men husk de tidligere dage, efter at I var blevet oplyst, da I udholdt en stor kamp fuld af lidelser.³³ Nogle gange blev I gjort til et offentligt skue gennem fornærmelser og forfølgelser; andre gange stod I side om side med dem, der blev behandlet sådan.³⁴ I havde medfølelse med dem i fængsel og accepterede med glæde konfiskationen af jeres ejendom, idet I vidste, at I har en bedre og varig ejendom for jer selv.³⁵ Derfor, kast ikke jeres tillid bort, som vil blive rigt belønnet.³⁶ For I har brug for udholdenhed, så når I har gjort Guds vilje, kan I modtage det, han har lovet.³⁷ For om meget kort tid vil den, der kommer, ankomme og ikke tøve.³⁸ Men min retfærdige skal leve af tro. Og jeg har ingen glæde i den, der trækker sig tilbage.³⁹ Men vi er ikke blandt dem, der trækker sig tilbage og går til grunde, men blandt dem, der har tro og bevarer deres sjæle.

11 Tro er nu en fast tillid til det, man håber på, en overbevisning om ting, man ikke ser.²

For ved den fik de gamle godt vidnesbyrd.³

Ved tro forstår vi, at universet blev skabt ved Guds ord, så det, der ses, ikke blev til af synlige ting.⁴ Ved tro bragte Abel et bedre offer til Gud end Kain, og ved det blev han anerkendt som retfærdig, idet Gud vidnede om hans gaver. Ved tro taler han endnu, skønt han er død.⁵ Ved tro blev Enok taget bort, så han ikke skulle se døden, og han blev ikke fundet, fordi Gud tog ham bort. For før han blev taget, fik han det vidnesbyrd, at han havde behaget Gud.⁶ Og uden tro er det umuligt at behage Gud, for den, der kommer til Ham, må tro, at Han eksisterer, og at Han belønner dem, der oprigtigt søger Ham.⁷ Ved tro byggede Noa, advaret af Gud om ting, der endnu ikke var set, i ærefrygt en ark til frelse for sin husstand. Ved dette fordømte han verden og blev arving til den retfærdighed, der kommer ved tro.⁸

Hebræerbrevet

Ved tro adlød Abraham, da han blev kaldet til at gå til et sted, han senere skulle få som arv. Han drog ud uden at vide, hvor han skulle hen.⁹ Ved tro levede han som fremmed i det forjættede land, som i et fremmed land, boende i telte med Isak og Jakob, medarvinger til den samme forjættelse.¹⁰ For han ventede på den by med grundvolde, hvis bygmester og skaber er Gud.¹¹ Ved tro fik selv Sara kraft til at undfange, selvom hun var forbi alderen, da hun anså Ham for trofast, som havde lovet.¹² Derfor blev der fra én mand, og ham så god som død, født efterkommere så talrige som stjernerne på himlen og utallige som sandet på havets bred.¹³ Disse alle døde i tro, uden at have modtaget løfterne, men de så dem og hilste dem på afstand, idet de erkendte, at de var fremmede og udlændinge på jorden.¹⁴ For de, der siger sådanne ting, gør det klart, at de søger et fædreland.¹⁵ Hvis de havde tænkt på det land, de havde forladt, ville de have haft mulighed for at vende tilbage.¹⁶ Men som det er, længes de efter et bedre land, et himmelsk. Derfor skammer Gud sig ikke ved at kaldes deres Gud, for Han har forberedt en by til dem.¹⁷ Ved tro bragte Abraham, da han blev prøvet, Isak som offer, og han, der havde modtaget løfterne, var i færd med at ofre sin eneste søn.¹⁸ Det var ham, til hvem det blev sagt: "Gennem Isak skal din afkom nævnes."¹⁹ Han tænkte, at Gud kunne oprejse de døde, og billedligt talt fik han ham tilbage.²⁰ Ved tro velsignede Isak Jakob og Esau med hensyn til fremtidige begivenheder.²¹ Ved tro velsignede Jakob, da han var døende, hver af Josefs sønner, idet han tilbød lænet over toppen af sin stav.²² Ved tro talte Josef, nær slutningen af sit liv, om israelitternes udgang og gav instruktioner om sine knogler.²³ Ved tro blev Moses, da han blev født, skjult i tre måneder af sine forældre, fordi de så, at han var et særligt barn, og de frygtede ikke kongens befaling.²⁴ Ved tro nægtede Moses, da han var blevet voksen, at kaldes Faraos datters søn.²⁵ Han valgte i stedet at udholde mishandling med Guds folk frem for at nyde syndens flygtige glæder.²⁶ Han anså vanære for Kristi skyld for større værdi end Egyptens skatte, for han så frem til sin belønning.²⁷ Ved tro forlod han Egypten uden at frygte kongens vrede, for han holdt ud, som om han så Ham, der er usynlig.²⁸ Ved tro holdt han påsken og blodets stænkning, så den, der ødelagde de førstefødte, ikke skulle røre dem.²⁹ Ved tro gik de gennem Det Røde Hav som på tørt land, men da egypterne forsøgte

det, druknede de.³⁰ Ved tro faldt Jerikos mure, efter at folket havde gået omkring dem i syv dage.³¹ Ved tro omkom skøgen Rahab ikke sammen med de ulydige, fordi hun havde givet spionerne en venlig modtagelse.³² Og hvad mere skal jeg sige? For tiden ville svigte mig, hvis jeg skulle fortælle om Gideon, Barak, Samson, Jefta, David, Samuel og profeterne,³³ som ved tro overvandt riger, håndhævede retfærdighed, opnåede løfter, lukkede løvers mund,³⁴ slukkede ildens raseri, undslap sværdets æg, blev gjort stærke ud af svaghed, blev mægtige i krig, satte fremmede hære på flugt.³⁵ Kvinder fik deres døde tilbage ved opstandelse. Nogle blev tortureret, idet de valgte ikke at acceptere løsladelse, for at de kunne opnå en bedre opstandelse.³⁶ Andre udholdt spot og prygl, ja, endog lænker og fængsel.³⁷ De blev stenet, de blev savet i to, de blev dræbt med sværdet. De gik omkring i fåreskind og gedeskind, trængende, plaget, mishandlet—³⁸ dem var verden ikke værdig til—vandrende i ørkener og bjerge, og i huler og jordens huller.³⁹ Og alle disse, skønt de blev rost for deres tro, modtog ikke det, der blev lovet,⁴⁰ da Gud havde sørget for noget bedre for os, så de ikke uden os skulle gøres fuldkomne.

12 Derfor, da vi er omgivet af en så stor sky af vidner, lad os befri os fra enhver hindring og den synd, der så let fanger os, og lad os løbe med udholdenhed det løb, der er sat foran os,² idet vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender. For den glæde, der var sat foran ham, udholdt han korset, foragtede skammen, og har sat sig ved Guds trones højre hånd.³ Tænk på ham, som udholdt en sådan modstand fra syndere, for at I ikke skal blive trætte og miste modet.⁴ I jeres kamp mod synden har I endnu ikke modstået til blods.⁵ Og har I glemt den formaning, der taler til jer som sønner?

Den siger, "Min søn, tag ikke let på Herrens tugt, og mist ikke modet, når han irettesætter dig, ⁶ for Herren tugter den, han elsker, og han straffer hver søn, han tager sig af."

⁷ Udhold vanskeligheder som tugt; Gud handler med jer som med børn. For hvilken søn er der, som en far ikke tugter? ⁸ Hvis I er uden tugt, som alle har del i, så er I uægte og ikke sande sønner og døtre.⁹ Desuden har vi alle haft jordiske fædre, der tugtede os, og vi respekterede dem. Hvor meget mere bør vi ikke underordne os åndernes Fader og leve!¹⁰ De tugtede os for en kort tid, som de fandt bedst; men

Hebræerbrevet

Gud tugter os til vores bedste, for at vi kan få del i hans hellighed. ¹¹ Ingen tugt synes behagelig i øjeblikket, men smertefuld. Dog senere giver den en høst af retfærdighed og fred for dem, der er blevet trænet ved den. ¹² Derfor, styrk jeres trætte hænder og svage knæ. ¹³ Gør jeres stier lige for jeres fødder, så det lamme ikke bliver handicappet, men snarere helbredt. ¹⁴ Stræb efter fred med alle mennesker, og søg den hellighed, uden hvilken ingen vil se Herren. ¹⁵ Se til, at ingen mangler Guds nåde, og at ingen bitter rod skyder op og voldrer besvær og besmitter mange. ¹⁶ Se til, at ingen er seksuelt umoralsk eller gudløs som Esau, der for et enkelt måltid solgte sin førstefødselsret. ¹⁷ Senere, som I ved, da han ønskede at arve velsignelsen, blev han afvist. Han fandt ingen mulighed for omvendelse, selvom han søgte den med tårer. ¹⁸ For I er ikke kommet til et bjerg, der kan berøres, og til en flammende ild, og til mørke, dystrethed og storm; ¹⁹ til en trompetlyd eller til en stemme, der talte ord, som de, der hørte det, bad om, at der ikke skulle tales mere til dem, ²⁰ fordi de ikke kunne bære den befaling: "Hvis selv et dyr rører bjerget, skal det stenes." ²¹ Synet var så skræmmende, at Moses sagde, "Jeg skælver af frygt." ²² Men I er kommet til Zions bjerg, til den levende Guds by, det himmelske Jerusalem, og til utallige engle i en glædesfyldt forsamling, ²³ til den almindelige forsamling og menigheden af de førstefødte, hvis navne er skrevet i himlen. I er kommet til Gud, alles dommer, til de retfærdiges ånder, der er blevet fuldkomne, ²⁴ til Jesus, mægleren af en ny pagt, og til det beståenke blod, der taler mere nådigt end Abels blod. ²⁵ Se til, at I ikke afviser ham, der taler. For hvis de ikke undslap, da de afviste ham, der advarede dem på jorden, hvor meget mindre vil vi undslippe, hvis vi vender os bort fra ham, der advarer os fra himlen? ²⁶ På den tid fik hans stemme jorden til at skælve, men nu har han lovet, "Endnu en gang vil jeg ryste ikke blot jorden, men også himlene." ²⁷ Udtrykket "endnu en gang" indikerer fjernelsen af det, der kan rystes—det vil sige, skabte ting—så det, der ikke kan rystes, må forblive. ²⁸ Derfor, da vi modtager et rige, der ikke kan rystes, lad os være taknemmelige, og således tilbede Gud på en måde, der er acceptabel med ærbødighed og ærefrygt, ²⁹ for vores Gud er en altfortærende ild.

13 Lad kærligheden til medtroende fortsætte. ² Forsøm ikke at vise gæstfrihed mod fremmede, for ved at gøre det har nogle haft engle som gæster uden at vide det. ³ Husk dem i fængsel, som om I var fængslet med dem, og dem, der bliver mishandlet, som I også er i legemet. ⁴ Ægteskabet skal æres af alle, og ægtesengen holdes ren, for Gud vil dømme ægteskabsbrydere og seksuelt umoralske. ⁵ Sørg for, at jeres karakter er fri for kærlighed til penge, vær tilfreds med det, I har; for Han har sagt,

"Jeg vil aldrig forlade dig, og jeg vil aldrig svigte dig."

⁶ Således kan vi sige med tillid,

"Herren er min hjælper; jeg vil ikke frygte. Hvad kan mennesker gøre mig?"

⁷ Husk jeres ledere, som talte Guds ord til jer. Tænk over udfaldet af deres livsførelse og efterlign deres tro. ⁸ Jesus Kristus er altid den samme; i går, i dag og for alle tider. ⁹ Lad jer ikke føre på afveje af forskellige og fremmede lærdomme; det er gavnligt for hjertet at blive styrket ved nåde, ikke ved mad, som ikke har gavnet dem, der er optaget af dem. ¹⁰ Vi har et helligt sted, som dem, der tjener ved tabernaklet, ikke har lov til at deltage i. ¹¹ Ypperstepræsten bærer dyrenes blod ind i det Hellige Sted som et syndoffer, men kroppene bliver brændt uden for lejren. ¹² Derfor led Jesus også uden for byporten for at hellige folket ved sit eget blod. ¹³ Lad os derfor nærme os Ham uden for lejren og dele i den skam, Han udholdt. ¹⁴ For her har vi ikke en varig by, men vi søger den by, der skal komme. ¹⁵ Gennem Ham, lad os derfor uafbrudt bringe Gud et lovprisningsoffer, som er frugten af læber, der anerkender Hans navn. ¹⁶ Husk at gøre godt og at dele med andre, for sådanne ofre er til behag for Gud. ¹⁷ Hav tillid til jeres ledere og underordn jer deres myndighed, for de våger over jeres sjæle som dem, der skal aflægge regnskab. Lad dem gøre dette med glæde og ikke med suk, for det ville ikke være til gavn for jer. ¹⁸ Bed for os, for vi er sikre på, at vi har en ren samvittighed, idet vi ønsker at opføre os hæderligt i alle ting. ¹⁹ Jeg opfordrer jer endnu mere til at bede, så jeg kan blive genforenet med jer hurtigere. ²⁰ Må nu fredens Gud, som bragte vor Herre Jesus tilbage fra de døde, den store Hyrde for fårene, gennem den evige pagts

Hebræerbrevet

blod, ²¹ udruste jer med alt godt til at gøre Hans vilje, idet Han virker i os det, der er til behag for Hans øjne, gennem Jesus Kristus, til hvem være ære i evighedernes evigheder. Amen. ²² Brødre og søstre, jeg opfordrer jer til tålmodigt at lytte til dette formaningsord, for jeg har skrevet til jer kort. ²³

Vid, at vores bror Timotheus er blevet løsladt. Hvis han kommer snart, vil jeg komme med ham for at se jer. ²⁴ Hils alle jeres ledere og alle de hellige. De fra Italien sender jer deres hilsener. ²⁵ Må nåde være med hver af jer.

Jakobsbrevet

1 Jakob, en tjener af Gud og Herren Jesus Kristus, til de tolv stammer, der er spredt blandt nationerne: Hilsener. ² Anse det for ren glæde, mine brødre og søstre, når I møder forskellige prøvelser, ³ for I ved, at prøvelsen af jeres tro skaber udholdenhed. ⁴ Lad udholdenheden have sin fuldkomne virkning, så I kan være modne og fuldkomne, uden at mangle noget. ⁵ Hvis nogen af jer mangler visdom, skal de bede Gud, som giver gavmildt til alle uden bebrejdelse, og det vil blive givet dem. ⁶ Men I skal bede i tro, uden at tvivle, for den, der tvivler, er som en bølge på havet, der drives og kastes af vinden. ⁷ Sådanne personer bør ikke forvente at modtage noget fra Herren. ⁸ De er tvesindede og ustabile i alle deres veje. ⁹ Troende i ydmyge omstændigheder bør være stolte af deres høje position; ¹⁰ men de rige bør være stolte af deres ydmygelse, da de vil forgå som en vild blomst. ¹¹ For solen står op med brændende hede og udtørrer græsset; dens blomst falder, og dens skønhed ødelægges. På samme måde vil de rige falme bort, selv mens de går omkring deres forretninger. ¹² Salig er den, der holder ud under prøvelse; for når de har bestået prøven, vil de modtage livets krone, som Herren har lovet dem, der elsker Ham. ¹³ Når nogen fristes, skal de ikke sige: "Jeg bliver fristet af Gud." For Gud kan ikke fristes af det onde, og Han frister heller ingen; ¹⁴ men hver person fristes, når de bliver bortført og lokket af deres egen onde lyst. ¹⁵ Derefter, når lysten har udfanget, føder den synd; og synden, når den er fuldvoksen, frembringer død. ¹⁶ Lad jer ikke vildlede, mine kære brødre og søstre. ¹⁷ Enhver god og fuldkommen gave er fra oven, nedstigende fra himmelysenes Fader, som forbliver konstant og uforanderlig. ¹⁸ Ved Sin egen vilje bragte Han os frem gennem sandhedens ord, så vi kunne være en slags førstegroder af alt, Han skabte. ¹⁹ Mine elskede brødre og søstre, bemærk dette: Alle bør være hurtige til at lytte, langsomme til at tale og langsomme til at blive vrede; ²⁰ for menneskelig vrede opnår ikke den retfærdighed, som Gud ønsker. ²¹ Derfor, fjern al moralsk urenhed og det onde, der er så udbredt, og modtag ydmygt det ord, der er plantet i jer, som kan frelse jeres sjæle. ²² Vær ikke blot lyttere til ordet og bedrag jer selv. Vær ordets gørere. ²³ Enhver, der lytter til ordet, men ikke gør, hvad det siger, er som en, der ser på sit ansigt i et spejl ²⁴ og, efter at have set på sig selv, går væk og straks glemmer, hvordan de ser ud. ²⁵ Men den, der

ser grundigt ind i den fuldkomne lov, der giver frihed, og fortsætter i den—ikke glemmer, hvad de har hørt, men gør det—vil finde velsignelse i deres handlinger. ²⁶ De, der anser sig selv for religiøse og alligevel ikke holder stram kontrol over deres tunger, bedrager sig selv, og deres religion er uden værdi. ²⁷ Religion, som Gud vor Fader accepterer som ren og fejlfri, er denne: at tage sig af forældreløse og enker i deres nød og at holde sig selv uplettet af verden.

2 Mine brødre og søstre, troende på vor herlige Herre Jesus Kristus bør ikke have deres tro med en holdning af personlig favorisering. ² Antag, at en mand kommer ind i jeres forsamling med en guldring og fine klæder, og en fattig mand i lurvede klæder også kommer ind. ³ Hvis I giver særlig opmærksomhed til manden med de fine klæder og siger: "Her er en god plads til dig," men siger til den fattige mand, "Du kan stå derovre" eller "Sæt dig ved min fodskammel," ⁴ har I så ikke diskrimineret blandt jer selv og er blevet dommere med onde motiver? ⁵ Lyt, mine kære brødre og søstre: Har Gud ikke udvalgt dem, der er fattige i verdens øjne, til at være rige i tro og arvinger til det rige, Han lovede dem, der elsker Ham? ⁶ Men I har vanæret de fattige. Er det ikke de rige, der undertrykker jer og slæber jer for retten? ⁷ Vanærer de ikke det ædle navn, som I er blevet kaldt med? ⁸ Hvis I virkelig holder den kongelige lov, der findes i Skriften: "Elsk din næste som dig selv," gør I det godt. ⁹ Men hvis I viser partiskhed, begår I synd og bliver dømt af loven som lovbrydere. ¹⁰ For den, der holder hele loven, men alligevel snubler på ét punkt, er skyldig i at bryde den hele. ¹¹ For Han, der sagde: "Du må ikke begå ægteskabsbrud," sagde også: "Du må ikke myrde." Hvis du ikke begår ægteskabsbrud, men begår mord, er du blevet en overtræder af loven. ¹² Så tal og handl som dem, der skal dømmes af den lov, der giver frihed. ¹³ For dom uden barmhjertighed vil blive vist mod enhver, der ikke har været barmhjertig. Barmhjertighed triumferer over dom. ¹⁴ Hvad gavn er der, mine brødre og søstre, hvis nogen hævder at have tro, men mangler gerninger? Kan den slags tro frelse dem? ¹⁵ Hvis en bror eller søster mangler tøj og daglig mad, ¹⁶ og en af jer siger til dem: "Gå i fred; hold jer varme og mætte," men gør intet ved deres fysiske behov, hvad godt er det? ¹⁷ På samme måde er troen i sig selv, hvis den ikke ledsages af gerninger, død. ¹⁸ Men

Jakobsbrevet

nogen kunne sige: "Du har tro, og jeg har gerninger." Vis mig din tro uden gerninger, og jeg vil vise dig min tro ved mine gerninger. ¹⁹ Du anerkender, at der er én Gud. Godt gjort! Selv dæmonerne anerkender det—og skælver. ²⁰ Du tåbelige person, vil du have bevis for, at tro uden gerninger er ubrugelig? ²¹ Blev ikke vor fader Abraham retfærdiggjort ved gerninger, da han ofrede sin søn Isak på alteret? ²² Du ser, at hans tro og hans handlinger var i harmoni, og hans tro blev fuldendt ved det, han gjorde. ²³ Og skriften blev opfyldt, der siger: "Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed," og han blev kaldt en Guds ven. ²⁴ Du ser, at en person bliver retfærdiggjort ved det, de gør, og ikke ved tro alene. ²⁵ På samme måde blev skøgen Rahab ikke retfærdiggjort ved gerninger, da hun modtog sendebudene og sendte dem af sted ad en anden vej? ²⁶ Ligesom legemet uden ånd er livløst, så er tro uden gerninger livløs.

3 Ikke mange af jer bør stræbe efter at blive lærere, mine brødre og søstre, for I ved, at vi, som underviser, vil blive dømt med større strenghed. ² Vi snubler alle på forskellige måder. Hvis nogen ikke snubler i det, de siger, er de perfekte, i stand til også at kontrollere hele kroppen. ³ Når vi lægger bidsler i hestenes mund for at få dem til at adlyde os, kan vi styre deres hele kroppe. ⁴ Tænk også på skibe: trods deres størrelse og det, at de drives af stærke vinde, styres de af et meget lille ror, hvorhen styrmanden ønsker. ⁵ På samme måde er tungen en lille del af kroppen, men den praler af store ting. Se, hvordan en stor skov kan antændes af en lille gnist! ⁶ Tungen er også en ild, en verden af uretfærdighed blandt kroppens dele. Den korrumpere hele kroppen, sætter ens livsbane i brand, og den er selv antændt af helvede. ⁷ Alle slags dyr, fugle, krybdyr og havdyr tæmmes og er blevet tæmmet af mennesket, ⁸ men intet menneske kan tæmme tungen. Den er en rastløs ondskab, fuld af dødbringende gift. ⁹ Med den velsigner vi vores Herre og Fader, og med den forbander vi mennesker, som er skabt i Guds billede. ¹⁰ Fra den samme mund kommer velsignelse og forbandelse. Mine brødre og søstre, sådan bør det ikke være. ¹¹ Kan en kilde frembringe både frisk og bittert vand fra den samme åbning? ¹² Mine brødre og søstre, kan et figentræ frembringe oliven, eller en vinstok frembringe figer? Ligeså kan en salt kilde ikke give frisk vand. ¹³ Hvem blandt jer er vis og forstandig?

Lad dem demonstrere det ved deres gode opførsel, gennem gerninger gjort i den ydmyghed, som visdom bringer. ¹⁴ Men hvis I nærer bitter misundelse og egoistisk ambition i jeres hjerter, så praler ikke af det eller fornægter sandheden. ¹⁵ Sådan visdom kommer ikke fra oven, men er jordisk, uåndelig og dæmonisk. ¹⁶ For hvor der er misundelse og egoistisk ambition, der er der uorden og enhver ond praksis. ¹⁷ Men visdommen fra oven er først ren, derefter fredselskende, mild, villig til at give efter, fuld af barmhjertighed og gode frugter, upartisk og oprigtig. ¹⁸ De, der fremmer fred, sår frø af fred og høster en høst af retfærdighed.

4 Hvad er årsagen til kampe og stridigheder blandt jer? Opstår de ikke fra jeres lyster, der fører krig i jeres lemmer? ² I begærer og ejer ikke, så I begår mord. I misunder og kan ikke opnå, så I skændes og kæmper. I har ikke, fordi I ikke beder Gud. ³ Når I beder, modtager I ikke, fordi I beder med forkerte motiver, så I kan bruge det på jeres fornøjelser. ⁴ I utro mennesker, indser I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Derfor bliver enhver, der vælger at være ven med verden, en fjende af Gud. ⁵ Eller tror I, at Skriften taler uden grund, når den siger, at Han nidkært ønsker den ånd, Han har ladet bo i os? ⁶ Men Han giver os større nåde. Derfor siger Skriften:

"Gud står de stolte imod, men de ydmyge giver Han nåde."

⁷ Så underordnet jer Guds myndighed. Stå djævelen imod, og han vil flygte fra jer. ⁸ Kom nær til Gud, og Han vil komme nær til jer. Rens jeres hænder, I syndere, og rens jeres hjerter, I tvesindede. ⁹ Vær bedrøvede, sørg og græd. Lad jeres latter vendes til sorg og jeres glæde til tungsind. ¹⁰ Ydmyg jer for Herren, og Han vil ophøje jer. ¹¹ Brødre og søstre, tal ikke imod hinanden. Den, der taler imod en bror eller søster eller dømmer dem, taler imod loven og dømmer den. Hvis du dømmer loven, er du ikke en, der handler efter loven, men en dommer over den. ¹² Der er kun én Lovgiver og Dommer, Han, som er i stand til at frelse og ødelægge. Men hvem er du, der dømmer din næste? ¹³ Kom nu, I, der siger: "I dag eller i morgen vil vi tage til den eller den by, tilbringe et år der, drive handel og tjene penge." ¹⁴ Men I ved ikke, hvordan jeres liv vil være i morgen. I er en tåge, der viser sig en kort stund og så forsvinder. ¹⁵ I stedet burde I sige: "Hvis det er Herrens vilje, vil vi

Jakobsbrevet

leve og gøre dette eller hint.” ¹⁶ Men som det er, praler I af jeres arrogante planer. Al sådan pral er ond. ¹⁷ Derfor, hvis nogen ved, hvad godt de burde gøre og ikke gør det, er det synd for dem.

5 Nu, I rige individer, lyt og klag over de ulykker, der er ved at ramme jer. ² Jeres rigdom er rådnet, og jeres klæder er blevet mølædte. ³ Jeres guld og sølv er rustet, og deres rust vil tjene som bevis mod jer og vil fortære jeres kød som ild. I har samlet rigdom i de sidste dage. ⁴ Se, de lønninger, I har tilbageholdt fra arbejderne, der slog jeres marker, råber imod jer; høsternes råb er nået Hærskarernes Herres ører. ⁵ I har levet i luksus og nydelse på jorden; I har fedet jeres hjerter til slagtedagen. ⁶ I har dømt og dræbt den retfærdige; han gør ikke modstand mod jer. ⁷ Derfor, vær tålmodige, brødre og søstre, indtil Herrens komme. Overvej, hvordan landmanden venter på jordens dyrebare udbytte, tålmodigt ventende på de tidlige og sene regn. ⁸ I skal også være tålmodige og styrke jeres hjerter, for Herrens komme er nær. ⁹ Klag ikke mod hinanden, brødre og søstre, så I ikke bliver dømt. Se, Dommeren står ved døren. ¹⁰ Tag, som et eksempel på lidelse og tålmodighed, brødre og søstre, profeterne, der talte i Herrens navn. ¹¹ Vi

betragter faktisk dem som velsignede, der har udholdt. I har hørt om Jobs udholdenhed og har set resultatet af Herrens handlinger, at Herren er fuld af medfølelse og barmhjertighed. ¹² Frem for alt, mine brødre og søstre, sværg ikke, hverken ved himlen eller ved jorden eller med nogen anden ed. Lad jeres "Ja" være ja, og jeres "Nej" være nej, så I ikke falder under fordømmelse. ¹³ Er nogen blandt jer lidende? Lad dem bede. Er nogen glade? Lad dem synge lovsange. ¹⁴ Er nogen blandt jer syge? Lad dem kalde på menighedens ældste, og lad dem bede over dem, salve dem med olie i Herrens navn. ¹⁵ Og troens bøn vil genoprette den syge, og Herren vil rejse dem op; hvis de har begået synder, vil de blive tilgivet. ¹⁶ Bekend derfor jeres synder for hinanden og bed for hinanden, så I kan blive helbredt. En retfærdig persons bøn er stærk og effektiv. ¹⁷ Elias var et menneske som os, og han bad inderligt om, at det ikke måtte regne, og det regnede ikke på jorden i tre år og seks måneder. ¹⁸ Så bad han igen, og himlen gav regn, og jorden frembragte sine afgrøder. ¹⁹ Mine brødre og søstre, hvis nogen blandt jer vandrer bort fra sandheden og nogen bringer dem tilbage, ²⁰ så husk dette: den, der vender en synder fra deres vildfarelse, vil redde deres sjæl fra døden og dække over en mængde synder.

1 Petersbrev

1 Fra Peter, en apostel af Jesus Kristus, Til dem, der lever som fremmede, spredt over Pontus, Galatien, Kappadokien, Asien og Bithynien, som er udvalgt ² i overensstemmelse med Gud Faders forudviden, ved Åndens helliggørende værk, til at adlyde Jesus Kristus og blive renset ved Hans blod: Må nåde og fred være jer rigt til del. ³ Lovet være Gud og vor Herre Jesu Kristi Fader, som i sin store barmhjertighed har givet os en ny fødsel til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, ⁴ til at modtage en arv, der er uforgængelig, ubesmittet og uvisnelig, bevaret i himlen til jer, ⁵ som ved tro bliver bevaret af Guds kraft til en frelse, der er rede til at blive åbenbaret i den sidste tid. ⁶ I dette jubler I meget, selvom I nu for en kort tid, hvis nødvendigt, er blevet plaget af forskellige prøvelser, ⁷ så jeres tros ægthed, der er mere værd end guld, som forgår, selvom det prøves ved ild, må findes til at resultere i lovprisning, ære og herlighed ved Jesu Kristi åbenbarelse; ⁸ og selvom I ikke har set Ham, elsker I Ham, og selvom I ikke ser Ham nu, men tror på Ham, jubler I meget med en glæde uden ord og fuld af herlighed, ⁹ idet I opnår jeres sjæles frelse som resultatet af jeres tro. ¹⁰ Om denne frelse har profeterne, der forudsagde den nåde, der skulle komme til jer, gjort omhyggelige søgninger og forespørgsler, ¹¹ idet de søgte at vide, hvilken tid eller hvilken slags tid Kristi Ånd i dem indikerede, da Han forudsagde Kristi lidelser og de herligheder, der skulle følge. ¹² Det blev åbenbaret for dem, at de ikke tjente sig selv, men jer, i disse ting, som nu er blevet forkyndt for jer gennem dem, der prædikede evangeliet for jer ved Helligånden sendt fra himlen—ting, som engle længes efter at se ind i. ¹³ Derfor, forbered jeres sind til handling, forbliv ædru i ånden, sæt jeres håb fuldt ud på den nåde, der skal bringes til jer ved Jesu Kristi åbenbarelse. ¹⁴ Som lydige børn, tilpas jer ikke de tidligere lyster, der var jeres i jeres uvidenhed, ¹⁵ men som den Hellige, der kaldte jer, vær også hellige i al jeres adfærd; ¹⁶ for der står skrevet: "I skal være hellige, for jeg er hellig." ¹⁷ Hvis I kalder på som Fader den, der upartisk dømmer efter hver enkelts gerning, så før jeres liv i ærefrygt under jeres ophold på jorden; ¹⁸ idet I indser, at I ikke blev forløst med forgængelige ting som sølv eller guld fra jeres forgæves livsførelse, arvet fra jeres forfædre, ¹⁹ men med dyrebart blod, som af et lam uden plet og lyte, Kristi blod. ²⁰ For Han var kendt før verdens grundlæggelse, men er blevet

åbenbaret i disse sidste tider for jeres skyld ²¹ Ved Ham er I kommet til at tro på Gud, som oprejste Ham fra de døde og gav Ham herlighed, så jeres tro og håb er i Gud. ²² Da I har renset jeres sjæle ved lydighed mod sandheden til en oprigtig kærlighed til brødrene og søstrene, elsk hinanden inderligt fra hjertet, ²³ for I er blevet født på ny, ikke af forgængeligt sæd, men uforgængeligt, ved Guds levende og blivende ord. ²⁴ For,

"Al menneskehed er som græs, Og al dens pragt er som græssets blomst. Græsset visner, Og blomsten falder bort, ²⁵ Men Herrens ord forbliver evigt."

Og dette er det ord, der blev forkyndt for jer.

2 Så læg al ondskab, svig, hykleri, misundelse og enhver form for bagvaskelse bort, ² og som nyfødte spædbørn, længes efter den rene åndelige mælk, så I ved den kan vokse op til frelse, ³ hvis I har oplevet Herrens godhed. ⁴ Og når I kommer til Ham, en levende sten, forkastet af mennesker, men udvalgt og dyrebar i Guds øjne, ⁵ bliver I også, som levende sten, opbygget til et åndeligt hus for at blive et helligt præsteskab, der frembærer åndelige ofre, som er acceptable for Gud gennem Jesus Kristus. ⁶ For det står skrevet i Skriften:

"Se, jeg lægger i Zion en udvalgt sten, en dyrebar hjørnestein, Og den, der tror på Ham, skal ikke blive til skamme."

⁷ Denne dyrebare værdi er da for jer, som tror; men for dem, der ikke tror,

"En sten, som bygningsmændene forkastede, Denne blev til hovedhjørnesteinen,"

⁸ og,

"En anstødssten og en klippe til forargelse"; for de snubler, fordi de er u lydige mod ordet, og til dette var de også bestemt.

⁹ Men I er et udvalgt folk, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et folk til Guds ejendom, så I kan forkynde Hans herligheder, som har kaldt jer ud af mørket til Sit underfulde lys; ¹⁰ for I var engang ikke et folk, men nu er I Guds folk; I havde ikke fået barmhjertighed, men nu har I fået barmhjertighed. ¹¹ Elskede, jeg formaner jer, som fremmede og pilgrimme, til at afholde jer fra syndige lyster, som

1 Petersbrev

fører krig mod jeres sjæl.¹² Hold jeres opførsel fremragende blandt hedningerne, så de i det, hvor de bagtaler jer som onde, kan, på grund af jeres gode gerninger, når de ser dem, ære Gud på besørgelsens dag.¹³ Underordnet jer for Herrens skyld under enhver menneskelig myndighed, hvad enten det er kongen som den øverste myndighed,¹⁴ eller guvernører, som er sendt af ham for at bringe retfærdighed til dem, der gør forkert, og for at prise dem, der gør ret.¹⁵ For det er Guds vilje, at I ved at gøre godt skal bringe de uforstandiges uvidende snak til tavshed.¹⁶ Lev som frie mennesker, men brug ikke jeres frihed som et dække for ondskab; lev som Guds tjenere.¹⁷ Ær alle mennesker, elsk broderskabet, frygt Gud, ær kongen.¹⁸ Tjenere, underordnet jer jeres herrer med al respekt, ikke kun dem, der er gode og milde, men også dem, der er hårde.¹⁹ For det er prisværdigt, hvis nogen udholder smerten ved uretfærdig lidelse, fordi de er bevidste om Gud.²⁰ For hvilken ære er der i det, hvis I, når I synder og bliver hårdt behandlet, udholder det med tålmodighed? Men hvis I, når I gør, hvad der er ret, og lider for det, udholder det med tålmodighed, finder dette nåde hos Gud.²¹ For til dette blev I kaldet, fordi Kristus også led for jer, og efterlod jer et eksempel, så I skulle følge i Hans fodspor,

²² *Han, som ikke gjorde noget forkert, og der blev ikke fundet nogen falskhed i Hans mund;*

²³ og mens Han blev hånet, gengældte Han ikke; mens Han led, truede Han ikke, men overgav sig til Ham, der dømmer retfærdigt;²⁴ og Han bar selv vores synder i Sin krop på korset, så vi kunne dø fra synderne og leve for retfærdighed; ved Hans sår er I blevet helbredt.²⁵ For I var som får, der var faret vild, men nu er I vendt tilbage til jeres sjæles Hyrde og Tilsynsmand.

3 På samme måde, I hustruer, vær underdanige over for jeres egne mænd, så selvom nogle af dem er ulydige mod ordet, kan de vindes uden ord ved deres hustruers opførsel,² når de ser jeres rene og respektfulde opførsel.³ Jeres prydelser må ikke være det ydre—at flette håret, bære guldsmykker eller tage klæder på;⁴ men lad det være det indre jeg, med den vedvarende skønhed af en mild og stille ånd, som er værdifuld i Guds øjne.⁵ For på denne måde prydede de hellige kvinder i fortiden, som satte deres håb til Gud, sig selv, idet de støttede deres egne mænd,⁶ ligesom Sara adlød

Abraham og kaldte ham herre; og I er blevet hendes børn, hvis I gør det rette uden at give efter for frygt.⁷ I mænd, på samme måde, lev med jeres hustruer på en forstående måde, som med en svagere person, da hun er en kvinde; og vis hende ære som en medarving af livets nåde, så jeres bønner ikke hindres.⁸ Endelig, vær alle harmoniske, medfølende, kærlige, medfølende og ydmyge;⁹ ikke gengælde ondt med ondt eller skældsord med skældsord, men give en velsignelse i stedet; for I blev kaldet til dette formål, at I kunne arve en velsignelse.¹⁰ For,

“Den, der vil elske livet og se gode dage, Må holde sin tunge fra ondt og sine læber fra at tale sving.¹¹ De skal vende sig bort fra ondt og gøre godt; De skal søge fred og forfølge den.¹² For Herrens øjne er over de retfærdige, Og Hans ører er opmærksomme på deres bøn, Men Herrens ansigt er imod dem, der gør ondt.”

¹³ Og hvem er der til at skade jer, hvis I er ivrige efter at gøre godt?¹⁴ Men selvom I skulle lide for at gøre, hvad der er rigtigt, er I velsignede. Frygt ikke deres trusler, og lad jer ikke forstyrre,¹⁵ men hellige Kristus som Herre i jeres hjerter, altid parate til at forsvare jer over for enhver, der spørger jer om grundlaget for det håb, der er i jer, men med mildhed og respekt;¹⁶ og behold en god samvittighed, så i det, I bliver bagtalt, vil de, der taler nedsættende om jeres gode opførsel i Kristus, blive gjort til skamme.¹⁷ For det er bedre, hvis det er Guds vilje, at I lider for at gøre godt fremfor for at gøre ondt.¹⁸ For Kristus led også for synder én gang for alle, den retfærdige for de uretfærdige, for at føre jer til Gud. Han blev dræbt i kødet, men gjort levende i ånden;¹⁹ i hvilken Han gik og forkyndte for ånderne i fangenskab,²⁰ som var ulydige for længe siden, da Gud tålmodigt ventede i Noahs dage, mens arken blev bygget. I den blev kun få mennesker, otte i alt, frelst gennem vand.²¹ Og dette vand symboliserer dåben, der nu også frelser jer—ikke fjernelsen af snavs fra kroppen, men løftet om en ren samvittighed over for Gud. Det frelser jer ved Jesu Kristi opstandelse,²² som er steget op til himlen og sidder ved Guds højre hånd—med engle, myndigheder og magter underlagt Ham.

4 Da Kristus har lidt i kødet, skal I væbne jer med den samme sindelag, for den, der har lidt i kødet, har vendt sig bort fra synden,² for at leve resten af tiden i kødet, ikke for menneskelige

1 Petersbrev

lyster, men for Guds vilje. ³ For den tid, der allerede er gået, er tilstrækkelig for jer til at have udført hedningernes ønsker, idet I har fulgt en kurs af usømmelig opførsel, lyster, drukkenskab, svir, drikkegilder og skamløse afgudsdyrkelse. ⁴ I alt dette undrer de sig over, at I ikke deltager med dem i de samme udskejelser af udsvævelser, og de bagtaler jer; ⁵ men de skal stå til regnskab for ham, der er rede til at dømme både levende og døde. ⁶ For evangeliet er med dette formål blevet prædikeret endog for dem, der er døde, så at de, selvom de bliver dømt i kødet som mennesker, kan leve i ånden efter Guds vilje. ⁷ Kulminationen af alle ting er nær; vær derfor klartænkende og selvbeherskede for bønnernes skyld. ⁸ Frem for alt skal I have en inderlig kærlighed til hinanden, for kærlighed dækker over en mængde synder. ⁹ Vis gæstfrihed mod hinanden villigt og uden klage. ¹⁰ Som hver enkelt har modtaget en særlig gave, brug den til at tjene hinanden som gode forvaltere af Guds mangfoldige nåde. ¹¹ Den, der taler, skal gøre det som en, der taler Guds ord; den, der tjener, skal gøre det med den styrke, Gud giver, så Gud i alle ting kan blive herliggjort gennem Jesus Kristus, ham tilhører æren og magten i evighedernes evigheder. Amen. ¹² Elskede, vær ikke overraskede over den brændende prøvelse blandt jer, som kommer over jer til jeres prøvelse, som om der skete jer noget usædvanligt; ¹³ men i det omfang, I deler i Kristi lidelser, fortsæt med at glæde jer, så I ved åbenbaringen af hans herlighed også kan glæde jer og fyldes med glæde. ¹⁴ Hvis I bliver hånet for at bære Kristi navn, er I velsignede, for herlighedens og Guds Ånd hviler over jer. ¹⁵ Sørg for, at ingen af jer lider som morder, eller tyv, eller forbryder, eller som en, der blander sig i andres sager; ¹⁶ men hvis nogen lider som kristen, skal de ikke skamme sig, men herliggøre Gud i dette navn. ¹⁷ For det er tid til, at dommen skal begynde med Guds hus; og hvis det starter med os først, hvad vil så udfaldet være for dem, der ikke adlyder Guds evangelium? ¹⁸ Og

hvis det er med vanskelighed, at den retfærdige bliver frelst, hvad vil der så blive af den ugudelige og synderen?

¹⁹ Derfor skal de, der lider efter Guds vilje, betro deres sjæle til en trofast Skaber ved at gøre det, der er ret.

5 Så jeg appellerer til de ældste blandt jer, som en medældste og et vidne til Kristi lidelser, og også som en, der deler i den herlighed, der skal åbenbares: ² vogt Guds hjord i jeres omsorg, og giv tilsyn villigt, i overensstemmelse med Guds vilje; og ikke for uærlig vinding, men med entusiasme; ³ ikke ved at herske over dem, der er betroet jer, men ved at være eksempler for hjorden. ⁴ Og når Overhyrden åbenbares, vil I blive belønnet med herlighedens uvisnelige krone. ⁵ I yngre mænd, underordn jer ligeledes jeres ældste; og alle af jer, ifør jer ydmyghed over for hinanden, fordi

"Gud står de stolte imod, Men giver nåde til de ydmyge."

⁶ Så ydmyg jer under Guds mægtige hånd, så Han kan ophøje jer på det rette tidspunkt, ⁷ og kast alle jeres bekymringer på Ham, for Han sørger for jer. ⁸ Vær årvågne og på vagt. Jeres modstander, djævelen, går omkring som en brølende løve, og søger nogen at sluge. ⁹ Stå ham imod, stå fast i jeres tro, idet I ved, at jeres brødre og søstre over hele verden gennemgår de samme slags lidelser. ¹⁰ Efter I har lidt en kort tid, vil al nådes Gud, som kaldte jer til sin evige herlighed i Kristus, selv genoprette, bekræfte, styrke og grundfæste jer. ¹¹ Ham tilhører al magt, i al evighed. Amen. ¹² Gennem Silvanus, vores trofaste bror (som jeg betragter ham), har jeg skrevet til jer kort, for at opmuntre jer og for at bevidne, at dette er Guds sande nåde. Stå fast i den! ¹³ Kirken i Babylon, udvalgt sammen med jer, sender jer hilsener, og det gør også min søn, Markus. ¹⁴ Send varme hilsener til hinanden med en kærlig gestus. Må fred være med jer alle, som er i Kristus.

2 Petersbrev

1 Simon Peter, en tjener og apostel af Jesus Kristus, Til dem, der har modtaget en tro af samme slags som vores, ved vores Guds og Frelser, Jesus Kristus, retfærdighed: ² Må nåde og fred blive rigeligt til dig gennem kundskaben om Gud og om Jesus, vores Herre, ³ for Hans guddommelige kraft har forsynet os med alt nødvendigt til liv og gudfrygtighed, gennem den sande kundskab om Ham, som kaldte os ved Sin egen herlighed og dygtighed. ⁴ Gennem disse har Han givet os Sine dyrebare og storlåede løfter, så du ved dem kan blive delagtige i den guddommelige natur, efter at have undsluppet den fordærv, der er i verden på grund af begær. ⁵ Af denne grund, anvend al flid, i din tro tilføj moralsk dygtighed, og i din moralske dygtighed, kundskab, ⁶ og i din kundskab, udvikl selvkontrol, og i din selvkontrol, dyrk udholdenhed, og i din udholdenhed, nært gudfrygtighed, ⁷ og i din gudfrygtighed, broderkærlighed, og i din broderkærlighed, kærlighed. ⁸ For hvis disse egenskaber er dine og vokser, vil de holde dig fra at være ineffektiv eller uproduktiv i den sande kundskab om vores Herre Jesus Kristus. ⁹ For den, der mangler disse egenskaber, er blind eller kortsynet, idet han har glemt renselsen fra sine tidligere synder. ¹⁰ Derfor, brødre og søstre, vær desto mere flittige til at bekræfte Hans kald og valg af jer; for så længe I praktiserer disse ting, vil I aldrig snuble; ¹¹ for på denne måde vil indgangen til vores Herres og Frelser Jesu Kristi evige rige blive rigeligt givet til jer. ¹² Derfor vil jeg altid være klar til at minde jer om disse ting, selvom I allerede kender dem og er blevet etableret i den sandhed, der er til stede hos jer. ¹³ Jeg anser det for rigtigt, så længe jeg er i denne jordiske krop, at vække jer ved påmindelse, ¹⁴ idet jeg ved, at fjernelsen af min jordiske krop er nært forestående, som vores Herre Jesus Kristus har gjort klart for mig. ¹⁵ Og jeg vil også være flittig, så I til enhver tid efter min bortgang vil være i stand til at huske disse ting. ¹⁶ For vi fulgte ikke snedigt udtænkte historier, da vi gjorde jer bekendt med vores Herres Jesu Kristi kraft og komme, men vi var øjenvidner til Hans majestæt. ¹⁷ For da Han modtog ære og herlighed fra Gud Faderen, blev en sådan erklæring givet til Ham af den Majestætiske Herlighed: "Dette er Min elskede Søn, i hvem Jeg har velbehag"— ¹⁸ og vi selv hørte denne stemme fra himlen, da vi var med Ham på det hellige bjerg. ¹⁹

Og så har vi det profetiske ord bekræftet, som I gør godt i at være opmærksomme på som en lampe, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen bryder frem og morgenstjernen stiger op i jeres hjerter. ²⁰ Men vid først og fremmest dette, at ingen profeti i Skriften kommer fra nogens egen fortolkning, ²¹ for ingen profeti blev nogensinde givet ved menneskelig vilje, men mennesker drevet af Helligånden talte fra Gud.

2 Men falske profeter opstod blandt folket, ligesom der vil være falske lærere blandt jer, som i hemmelighed vil bringe skadelige lærdomme, endda fornægte Mesteren, som løskøbte dem, hvilket fører til deres hurtige undergang. ² Mange vil følge deres usømmelige adfærd, og på grund af dem vil sandhedens vej blive spottet; ³ og i deres grådighed vil de udnytte jer med falske ord; deres dom fra længe siden er ikke inaktiv, og deres ødelæggelse sover ikke. ⁴ For hvis Gud ikke skånede engle, da de syndede, men kastede dem i helvede og overgav dem til mørkets huler, holdt til dom; ⁵ og ikke skånede den gamle verden, men beskyttede Noa, en retfærdighedens prædikant, sammen med syv andre, da Han bragte en oversvømmelse over de ugudeliges verden; ⁶ og hvis Han fordømte byerne Sodoma og Gomorra til undergang ved at reducere dem til aske, og gjorde dem til et eksempel på, hvad der er bestemt for de ugdelige; ⁷ og hvis Han reddede den retfærdige Lot, som var plaget af de skamløse menneskers umoralske adfærd ⁸ (for ved hvad han så og hørte, følte den retfærdige mand, mens han boede blandt dem, sin retfærdige sjæl pint dag efter dag af deres lovløse gerninger), ⁹ så ved Herren, hvordan man redder de gudfrygtige fra en prøvelse, og at holde de uretfærdige under straf til dommens dag, ¹⁰ og især dem, der hengiver sig til kødet i dets fordærvede lidenskab, og foragter autoritet. Hensynsløse, selvcentrerede, taler de krænkende om englelige majestæter uden at skælve, ¹¹ mens engle, der er større i magt og styrke, ikke bringer en krænkende dom mod dem for Herren. ¹² Men disse, som ufornuftige dyr, født som instinktvæsener til at blive fanget og dræbt, taler krænkende om ting, de er uvidende om, vil i ødelæggelsen af disse væsener også blive ødelagt, ¹³ lidende skade som løn for at gøre forkert. De anser det for en fornøjelse at svire om dagen. De er pletter og skampletter, der fryder sig i deres bedrag, mens de fester med jer, ¹⁴ med øjne fulde af utroskab, der aldrig ophører med at synde, lokkende

2 Petersbrev

ustabile sjæle, med hjerter trænet i grådighed, forbandede børn; ¹⁵ forladende den rette vej, er de faret vild, efter at have fulgt Bileams vej, Beors søn, som elskede uretfærdighedens løn; ¹⁶ men han modtog en irettesættelse for sin egen forseelse, for et stumt æsel, der talte med menneskelig stemme, holdt profetens vanvid tilbage. ¹⁷ Disse er kilder uden vand og tåger drevet af en storm, for hvem det dybeste mørke er forbeholdt. ¹⁸ For mens de taler arrogante ord uden værdi, lokker de ved kødelige lyster, ved usømmelig adfærd, dem, der knap undslipper fra dem, der lever i vildfarelse, ¹⁹ lovende dem frihed, mens de selv er slaver af fordærv; for af hvad der end overvinder en person, af dette er de slaver. ²⁰ For hvis de, efter at have undsluppet verdens besmittelser ved kendskabet til Herren og Frelseren Jesus Kristus, igen bliver indviklet i dem og overvundet, er den sidste tilstand blevet værre for dem end den første. ²¹ For det ville være at foretrække for dem ikke at have kendt retfærdighedens vej, end efter at have kendt den, at vende sig bort fra det hellige bud, der blev overgivet til dem. ²² Dette vises af det sande ordsprog:

"En hund vender tilbage til sit eget bræk,"

og,

"En so, efter at være vasket, vender tilbage til at vælte sig i sølet."

3 Elskede, dette er nu det andet brev, jeg skriver til jer, hvor jeg ved påmindelse vækker jeres oprigtige sind, ² for at huske de ord, der tidligere blev talt af de hellige profeter og Herrens og Frelserens befaling, som blev talt af jeres apostle. ³ Forstå først dette, at i de sidste dage vil spottere fremstå, som følger deres egne lyster, ⁴ og spørger: "Hvor er løftet om hans komme? Siden forfædrene døde, forbliver alle ting, som de har været siden skabelsens begyndelse." ⁵ For når de hævder dette,

overser de, at ved Guds ord eksisterede himlene for længe siden, og jorden blev formet ud af vand og ved vand, ⁶ gennem hvilket den daværende verden blev ødelagt, da den blev oversvømmet med vand. ⁷ Men ved hans ord bliver de nuværende himle og jorden holdt i forvaring til ild, bevaret til dommens dag og de ugudelige menneskers ødelæggelse. ⁸ Dog, glem ikke denne ene sandhed, elskede: for Herren er en enkelt dag som tusind år, og tusind år er som en enkelt dag. ⁹ Herren forsinker ikke sit løfte, som nogle anser for forsinkelse, men er tålmodig med jer, idet han ikke ønsker, at nogen skal fortabes, men at alle skal komme til omvendelse. ¹⁰ Men Herrens dag vil komme som en tyv, når himlene vil forsvinde med et brag, og elementerne vil blive foræret af intens varme, og jorden og dens gerninger vil blive lagt blot. ¹¹ Da alle disse ting skal opløses på denne måde, hvilke slags mennesker bør I da være i hellig adfærd og gudsfrygt, ¹² forventende og fremskyndende Guds dags komme, på grund af hvilken himlene vil blive sat i brand og elementerne vil smelte med intens varme! ¹³ Men ifølge hans løfte venter vi på nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor. ¹⁴ Derfor, elskede, mens I forventer disse ting, vær flittige for at blive fundet af ham uden plet og dadel, i fred, ¹⁵ og betragt vor Herres tålmodighed som frelse; ligesom vores elskede broder Paulus, ifølge den visdom, der blev givet ham, skrev til jer, ¹⁶ som han gør i alle sine breve, hvor han taler om disse ting, hvor der er nogle ting, der er svære at forstå, som de uvidende og ustabile fordrejer, ligesom de gør med de øvrige Skrifter, til deres egen undergang. ¹⁷ I derfor, elskede, da I ved dette på forhånd, vær på vagt, så I ikke bliver ført på afveje af uredelige menneskers fejl og falder fra jeres egen faste overbevisning, ¹⁸ men fortsæt med at vokse i vor Herres og Frelser Jesu Kristi nåde og viden. Ham være æren, både nu og for evigt. Amen.

1 Johannesbrev

1 Hvad der var fra begyndelsen, hvad vi har hørt, hvad vi har set med vores øjne, hvad vi har betragtet og rørt med vores hænder, angående Livets Ord—² og livet blev gjort kendt, og vi har set og vidner og erklærer for jer det evige liv, som var med Faderen og blev gjort kendt for os—³ hvad vi har set og hørt, erklærer vi også for jer, så I også kan dele fællesskab med os; og vores fællesskab er i sandhed med Faderen og med Hans Søn Jesus Kristus.⁴ Vi skriver disse ting, så vores glæde kan være fuldkommen.⁵ Dette er det budskab, vi har modtaget fra Ham og erklærer for jer, at Gud er Lys, og i Ham er der slet ingen mørke.⁶ Hvis vi påstår at have fællesskab med Ham og alligevel vandrer i mørket, er vi ikke sandfærdige og praktiserer ikke sandheden;⁷ men hvis vi vandrer i Lyset, som Han Selv er i Lyset, har vi fællesskab med hinanden, og Jesu, Hans Søns, blod renser os fra al synd.⁸ Hvis vi påstår at være uden synd, bedrager vi os selv, og sandheden er ikke i os.⁹ Hvis vi bekender vores synder, er Han trofast og retfærdig, så Han vil tilgive os vores synder og rense os fra al uretfærdighed.¹⁰ Hvis vi påstår, at vi ikke har syndet, gør vi Ham til en løgner, og Hans ord er ikke i os.

2 Mine kære børn, jeg skriver dette til jer for at hjælpe jer med at undgå synd. Men hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige;² og Han selv er sonofferet for vores synder; og ikke kun for vores, men også for hele verdens synder.³ Ved dette forstår vi, at vi er kommet til at kende Ham, hvis vi holder Hans bud.⁴ Enhver, der hævder: "Jeg er kommet til at kende Ham," men ikke holder Hans bud, bedrager sig selv, og sandheden er ikke i dem;⁵ men den, der følger Hans ord, i ham er Guds kærlighed virkelig blevet fuldendt. Ved dette forstår vi, at vi er i Ham:⁶ den, der siger, at han bliver i Ham, bør også selv vandre, ligesom Han vandrede.⁷ Kære venner, jeg skriver ikke et nyt bud til jer, men et gammelt bud, som I har haft fra begyndelsen; det gamle bud er det ord, som I har hørt.⁸ Alligevel skriver jeg et nyt bud til jer, som er sandt i Ham og i jer, fordi mørket er ved at forsvinde, og det sande Lys skinner allerede.⁹ Den, der hævder at være i Lyset og alligevel hader sin bror eller søster, er i mørket indtil nu.¹⁰ Den, der elsker sin bror og søster, forbliver i Lyset, og der er intet i ham, der forårsager snublen.¹¹ Men den, der hader sin bror eller søster, er i mørket og vandrer i

mørket og ved ikke, hvor han går hen, for mørket har blindet hans øjne.

¹² Jeg skriver til jer, små børn, fordi jeres synder er tilgivet ved Hans navn. ¹³ Jeg skriver til jer, fædre, fordi I kender Ham, som har været fra begyndelsen. Jeg skriver til jer, unge mænd, fordi I har overvundet den onde. Jeg har skrevet til jer, unge mænd, fordi I har overvundet den onde. ¹⁴ Jeg har skrevet til jer, børn, fordi I kender Faderen. Jeg har skrevet til jer, fædre, fordi I kender Ham, som har været fra begyndelsen. Jeg har skrevet til jer, unge mænd, fordi I er stærke, og Guds ord forbliver i jer, og I har overvundet den onde.

¹⁵ Elsk ikke verden eller de ting, der er i den. Hvis nogen elsker verden, er Faderens kærlighed ikke i dem.¹⁶ For alt, hvad der er i verden, kødets lyst, øjnernes lyst og livets pralende stolthed, er ikke fra Faderen, men er fra verden.¹⁷ Verden er ved at forsvinde, og også dens lyster; men den, der gør Guds vilje, fortsætter med at leve for evigt.¹⁸ Børn, det er den sidste time; og ligesom I har hørt, at antikrist kommer, er der allerede nu mange antikrister kommet. Af dette forstår vi, at det er den sidste time.¹⁹ De gik ud fra os, men de var ikke virkelig af os; for hvis de havde været af os, ville de være blevet hos os; men de gik ud, så det ville blive tydeligt, at de alle ikke er af os.²⁰ Alligevel har I modtaget en salvelse fra den Hellige, og I er alle bevidste.²¹ Jeg har ikke skrevet til jer, fordi I er uvidende om sandheden, men fordi I kender den, og fordi ingen løgn kommer fra sandheden.²² Hvem er løgneren, hvis ikke den, der nægter, at Jesus er Kristus? Dette er antikrist, den, der nægter både Faderen og Sønnen.²³ Enhver, der nægter Sønnen, har ikke Faderen; den, der anerkender Sønnen, har også Faderen.²⁴ Hvad angår jer, sørg for, at det, I hørte fra begyndelsen, forbliver i jer. Hvis det, I hørte fra begyndelsen, forbliver i jer, vil I også forblive i Sønnen og i Faderen.²⁵ Dette er det løfte, Han gav os: evigt liv.²⁶ Disse ting har jeg skrevet til jer angående dem, der forsøger at vildlede jer.²⁷ Hvad angår jer, den salvelse, som I modtog fra Ham, forbliver i jer, og I har ikke brug for, at nogen lærer jer; men som Hans salvelse lærer jer om alle ting, og er sand og ikke en løgn, og ligesom den har lært jer, forbliver I i Ham.²⁸ Nu, kære børn, forbliv i Ham, så vi, når Han viser sig, kan have tillid og ikke trække os tilbage fra Ham i skam ved Hans komme.²⁹ Hvis I

1 Johannesbrev

ved, at Han er retfærdig, erkender I, at enhver, der praktiserer retfærdighed, er født af Ham.

3 Se, hvilken vidunderlig kærlighed Faderen har skænket os, at vi skal kaldes Guds børn; og det er vi. Derfor kender verden os ikke, fordi den ikke har kendt ham. ² Kære venner, nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke blevet åbenbaret, hvad vi skal blive. Vi ved, at når han bliver åbenbaret, skal vi blive ligesom ham, for vi skal se ham, som han virkelig er. ³ Og enhver, der har dette håb i ham, stræber efter renhed, ligesom han er ren. ⁴ Enhver, der begår synd, begår også lovløshed; og synd er lovløshed. ⁵ I er klar over, at han kom for at tage synderne bort; og i ham er der ingen synd. ⁶ Ingen, der bliver i ham, fortsætter med at synde; ingen, der fortsætter med at synde, har set ham eller kender ham. ⁷ Små børn, lad ingen føre jer vild; den, der praktiserer retfærdighed, er retfærdig, ligesom han er retfærdig; ⁸ den, der begår synd, er af djævelen; for djævelen har syndet fra starten. Guds Søn kom af denne grund, for at gøre djævelens gerninger til intet. ⁹ Ingen, der er født af Gud, fortsætter med at synde, fordi hans sæd bliver i ham; og han kan ikke fortsætte med at synde, fordi han er født af Gud. ¹⁰ Derved er Guds børn og djævelens børn tydelige: enhver, der ikke praktiserer retfærdighed, er ikke af Gud, ej heller den, der ikke elsker sin bror eller søster. ¹¹ For dette er det budskab, I har hørt fra starten: at vi skal elske hinanden; ¹² ikke som Kain, der tilhørte den onde og dræbte sin bror. Og hvorfor dræbte han ham? Fordi hans egne handlinger var onde, mens hans brors var retfærdige. ¹³ Bliv ikke forundret, brødre og søstre, hvis verden hader jer. ¹⁴ Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet, fordi vi elsker vores brødre og søstre. Den, der ikke elsker, forbliver i døden. ¹⁵ Enhver, der hader sin bror eller søster, er en morder, og I ved, at ingen morder har evigt liv i sig. ¹⁶ Vi forstår kærlighed ved dette, at han lagde sit liv ned for os; og vi bør lægge vores liv ned for vores brødre og søstre. ¹⁷ Men den, der har materielle ejendele og ser sin bror eller søster i nød og lukker sit hjerte for dem, hvordan kan Guds kærlighed blive i ham? ¹⁸ Små børn, lad os ikke elske med ord eller tale, men med handlinger og i sandhed. ¹⁹ Derved skal vi vide, at vi er af sandheden, og vi skal berolige vores hjerter for ham, ²⁰ at hvis vores hjerter fordømmer os, er Gud større end vores hjerter, og han ved alt. ²¹ Kære venner, hvis vores hjerter er i fred, har vi tillid til Gud; ²² og

hvad vi end beder om, modtager vi fra ham, fordi vi følger hans bud og gør, hvad der er ham velbehageligt. ²³ Dette er hans bud, at vi tror på hans Søn Jesu Kristi navn og elsker hinanden, ligesom han har befalet os. ²⁴ Den, der holder hans bud, forbliver i ham, og han i ham. Vi ved derved, at han forbliver i os, ved den Ånd, som han har givet os.

4 Kære venner, tro ikke enhver ånd, men prøv ånderne for at afgøre, om de er fra Gud, for mange falske profeter er gået ud i verden. ² Sådan kan I genkende Guds Ånd: enhver ånd, der bekender, at Jesus Kristus er kommet i kødet, er fra Gud; ³ og enhver ånd, der ikke bekender Jesus, er ikke fra Gud; dette er antikrists ånd, som I har hørt kommer, og nu er den allerede i verden. ⁴ I tilhører Gud, kære børn, og har overvundet dem; for større er Han, som er i jer, end han, som er i verden. ⁵ De stammer fra verden; derfor taler de ud fra verdens perspektiv, og verden lytter til dem. ⁶ Vi er af Gud. Den, der kender Gud, lytter til os; den, der ikke er fra Gud, lytter ikke til os. Ved dette genkender vi sandhedens ånd og vildfarelsens ånd. ⁷ Kære venner, lad os elske hinanden, for kærlighed er fra Gud; og enhver, der elsker, er født af Gud og kender Gud. ⁸ Den, der ikke elsker, har ikke lært Gud at kende, fordi Gud er kærlighed. ⁹ Sådan blev Guds kærlighed åbenbaret blandt os: Gud sendte sin enbårne Søn til verden, for at vi skulle leve ved Ham. ¹⁰ Dette er kærlighed: ikke at vi elskede Gud, men at Han elskede os og sendte sin Søn til at være sonoffer for vores synder. ¹¹ Kære elskede, eftersom Gud har elsket os på denne måde, bør vi også elske hinanden. ¹² Ingen har nogensinde set Gud; hvis vi elsker hinanden, bor Gud i os, og Hans kærlighed er fuldendt i os. ¹³ Ved dette ved vi, at vi lever i Ham og Han i os, fordi Han har givet os af sin Ånd. ¹⁴ Vi har set og vidner om, at Faderen har sendt Sønnen til at være verdens Frelser. ¹⁵ Den, der bekender, at Jesus er Guds Søn, i ham bor Gud, og han i Gud. ¹⁶ Vi er kommet til at kende og tro på den kærlighed, som Gud har til os. Gud er kærlighed, og den, der bliver i kærlighed, bliver i Gud, og Gud bliver i ham. ¹⁷ Ved dette er kærligheden fuldendt blandt os, så vi kan have tillid på dommens dag, fordi som Han er, sådan er vi i denne verden. ¹⁸ Der er ingen frygt i kærlighed, men den fuldkomne kærlighed driver frygten ud, fordi frygt indebærer straf, og den, der frygter, er ikke fuldendt i kærlighed. ¹⁹ Vi elsker Ham kun, fordi Han først elskede os. ²⁰ Hvis nogen siger:

1 Johannesbrev

"Jeg elsker Gud," og alligevel hader sin bror eller søster, er han en løgner; for den, der ikke elsker sin bror eller søster, som han har set, kan ikke elske Gud, som han ikke har set. ²¹ Og dette er det bud, vi har fra Ham: at den, der elsker Gud, også skal elske sin bror og søster.

5 Enhver, der tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud, og enhver, der elsker Faderen, elsker det barn, der er født af Ham. ² Dette er, hvordan vi ved, at vi elsker Guds børn: når vi elsker Gud og holder Hans bud. ³ For sådan viser vi vores kærlighed til Gud: ved at holde Hans bud; og Hans bud er ikke byrdefulde. ⁴ For enhver, der er født af Gud, sejrer over verden; og vores tro er den sejr, der har overvundet verden. ⁵ Hvem er det, der sejrer over verden, hvis ikke den, der tror, at Jesus er Guds Søn? ⁶ Dette er Den, der kom ved vand og blod, Jesus Kristus; ikke med vandet alene, men med vandet og blodet. Det er Ånden, der vidner, fordi Ånden er sandheden. ⁷ For der er disse tre, der vidner: ⁸ Ånden, vandet og blodet; og de tre er i harmoni. ⁹ Hvis vi accepterer menneskers vidnesbyrd, er Guds vidnesbyrd større; for Guds vidnesbyrd er dette, at Han har vidnet om Sin Søn. ¹⁰ Den, der tror på Guds Søn, har vidnesbyrdet i sig; den, der ikke tror Gud,

har gjort Ham til en løgner, fordi han ikke har troet på det vidnesbyrd, som Gud har givet om Sin Søn. ¹¹ Og dette er vidnesbyrdet: Gud har givet os evigt liv, og dette liv er i Hans Søn. ¹² De, der har Sønnen, har livet; de, der ikke har Guds Søn, har ikke livet. ¹³ Jeg har skrevet disse ting til jer, der tror på Guds Søns navn, for at I må vide, at I har evigt liv. ¹⁴ Dette er den tillid, vi har til Ham, at hvis vi beder om noget efter Hans vilje, lytter Han til os. ¹⁵ Og hvis vi ved, at Han lytter til os i hvad vi end beder om, ved vi, at vi har de anmodninger, vi har gjort til Ham. ¹⁶ Hvis nogen ser sin bror eller søster begå en synd, der ikke fører til døden, skal han bede, og Gud vil, for ham, give liv til dem, der begår synd, der ikke fører til døden. Der er synd, der fører til døden; jeg siger ikke, at han skal bede for det. ¹⁷ Al uretfærdighed er synd, og der er synd, der ikke fører til døden. ¹⁸ Vi ved, at ingen, der er født af Gud, fortsætter med at synde; men Han, der blev født af Gud, beskytter ham, og den onde rører ham ikke. ¹⁹ Vi ved, at vi tilhører Gud, og at hele verden er under den ondes magt. ²⁰ Og vi er klar over, at Guds Søn er kommet og har givet os forståelse, så vi kan kende Ham, der er sand; og vi er i Ham, der er sand, i Hans Søn Jesus Kristus. Dette er den sande Gud og evigt liv. ²¹ Så, kære børn, hold jer fra afguder.

2 Johannesbrev

1 Fra den ældste, Til den udvalgte frue og hendes børn, som jeg sandelig elsker; og ikke kun jeg, men også alle, der har lært sandheden at kende, ² på grund af den sandhed, der bliver i os og vil forblive hos os altid: ³ Nåde, barmhjertighed og fred er vores fra Gud Faderen og fra Jesus Kristus, Faderens Søn, i sandhed og kærlighed. ⁴ Jeg blev glad for at opdage, at nogle af dine børn lever i sandheden, ligesom vi er blevet befalet af Faderen. ⁵ Nu beder jeg dig, frue, ikke som om jeg skrev et nyt bud til dig, men et, som vi har haft fra begyndelsen, at vi skal elske hinanden. ⁶ Og dette er kærlighed, at vi lever efter Hans bud. Dette er budet, ligesom du har hørt fra begyndelsen, at du skal vandre i det. ⁷ For mange bedragere er gået ud i verden, de, der

ikke anerkender Jesus Kristus som kommet i kødet. En sådan person er bedrageren og antikrist. ⁸ Pas på jer selv, så I ikke mister det, vi har opnået, men at I kan modtage en fuld belønning. ⁹ Enhver, der går ud over og ikke forbliver i Kristi lære, har ikke Gud; den, der forbliver i læren, har både Faderen og Sønnen. ¹⁰ Hvis nogen kommer til jer og ikke bringer denne lære, skal I ikke byde dem velkommen i jeres hus, og I skal ikke tilbyde dem en hilsen; ¹¹ for den, der tilbyder dem en hilsen, deler i deres onde gerninger. ¹² Selvom jeg har mange ting at skrive til jer, foretrækker jeg ikke at gøre det med papir og blæk; men jeg håber at besøge jer og tale ansigt til ansigt, så jeres glæde kan blive fuldkommen. ¹³ Børnene af din udvalgte søster sender deres hilsener.

3 Johannesbrev

1 Fra den ældste, Til den kære Gajus, som jeg elsker i sandheden. ² Kære ven, jeg beder om, at du må trives på alle måder og nyde godt helbred, ligesom din sjæl trives. ³ For jeg blev fyldt med glæde, da brødre kom og vidnede om din sandhed, specifikt hvordan du lever i sandheden. ⁴ Der er ingen større glæde for mig end at høre, at mine børn lever i sandheden. ⁵ Kære ven, du er trofast i det, du gør for brødrene og søstrene, selvom de er fremmede for dig; ⁶ og de har talt om din kærlighed foran menigheden. Du vil gøre vel i at sende dem videre på en måde, der ærer Gud. ⁷ For de drog ud for Navnets skyld og modtog ingen hjælp fra hedningerne. ⁸ Derfor bør vi støtte sådanne mennesker, så vi kan være medarbejdere for sandheden. ⁹ Jeg skrev et brev til menigheden; men Diotrefes, som elsker at være den første blandt dem,

anerkender ikke vores autoritet. ¹⁰ Af denne grund, hvis jeg kommer, vil jeg bringe op, hvad han gør, spreder ondsindet sladder om os; og ikke tilfreds med det, nægter han at tage imod brødrene, og han stopper også dem, der ønsker at gøre det, og sætter dem ud af menigheden. ¹¹ Kære ven, efterlign ikke det onde, men det gode. Den, der gør godt, er fra Gud; den, der gør ondt, har ikke set Gud. ¹² Demetrius er vel omtalt af alle, og af sandheden selv; vi taler også godt om ham, og du ved, at vores vidnesbyrd er pålideligt. ¹³ Jeg har mange ting at skrive til dig, men jeg foretrækker ikke at gøre det med pen og blæk; ¹⁴ Jeg håber at besøge dig snart, og vi vil samtale ansigt til ansigt. ¹⁵ Fred være med dig. Vennerne her sender deres hilsener. Hils vennerne der ved navn.

Judasbrevet

1 Judas, Jesu Kristi tjener og Jakobs bror, til dem, der er kaldet, elsket af Gud Faderen og bevaret for Jesus Kristus: ² Må I blive rigt velsignet med barmhjertighed, fred og kærlighed. ³ Elskede, mens jeg var ivrig efter at skrive til jer om vores fælles frelse, følte jeg det nødvendigt at opfordre jer til at kæmpe alvorligt for den tro, der én gang for alle blev betroet de hellige. ⁴ For visse individer har sneget sig ubemærket ind, dem der for længe siden blev bestemt til denne fordømmelse, ugudelige personer, der fordrejer vores Guds nåde til usømmelig adfærd og fornægter vores eneste Suveræn og Herre, Jesus Kristus. ⁵ Nu ønsker jeg at minde jer om, selvom I én gang for alle kender alt, at Herren, efter at have frelst et folk ud af Egyptens land, senere ødelagde dem, der ikke troede. ⁶ Og de engle, der ikke holdt deres eget område, men forlod deres rette bolig, har han holdt i evige lænker under mørke til dommen på den store dag. ⁷ Ligesom Sodoma og Gomorra og de omkringliggende byer, der hengav sig til seksuel umoral og jagtede fremmed kød, tjener de som et eksempel ved at undergå straffen af evig ild. ⁸ På samme måde gør disse mennesker også, idet de stoler på deres drømme, besmitter kødet, afviser autoritet og taler nedsættende mod himmelske væsener. ⁹ Men selv ærkeenglen Michael, da han stred med djævelen om Moses' legeme, vovede ikke at udtale en smædende dom mod ham, men sagde: "Herren irettesætte dig!" ¹⁰ Men disse mennesker bagtaler, hvad de ikke forstår, og de ting, de forstår instinktivt, som ufornuftige dyr, vil ødelægge dem. ¹¹ Ve dem! De er gået Kains vej, og for profit er de styrtet ind i Bileams vildfarelse og er omkommet i Koras oprør. ¹² Disse er pletter ved jeres kærlighedsfester, festende med jer uden frygt, som

hyrder, der kun tager sig af sig selv; skyer uden vand, drevet af vinde; efterårstræer uden frugt, to gange døde, oprykkede. ¹³ Vilde bølger af havet, skummende op deres skam; vandrende stjerner, for hvem den sorteste mørke er forbeholdt for evigt. ¹⁴ Det var om disse mennesker, at Enok, den syvende fra Adam, profeterede og sagde: "Se, Herren kommer med tusinder på tusinder af sine hellige, ¹⁵ for at fuldbyrde dom over alle og overbevise alle de ugudelige om alle deres ugudelige gerninger gjort på en ugudelig måde, og om alle de hårde ord, ugudelige syndere har talt imod ham." ¹⁶ Disse er knurre, fejlfindere, der følger deres egne onde lyster; de praler af sig selv og smigrer andre for deres egen fordel. ¹⁷ Men I, elskede, husk de ord, der tidligere blev talt af vores Herre Jesu Kristi apostle, ¹⁸ at de sagde til jer: "I de sidste tider vil der være spottere, der følger deres egne ugudelige lyster." ¹⁹ Disse er dem, der skaber splittelser, fokuseret på verdslige anliggender, uden Ånden. ²⁰ Men I, elskede, ved at opbygge jer selv i jeres mest hellige tro, bedende i Helligånden, ²¹ hold jer i Guds kærlighed, mens I venter på vores Herre Jesu Kristi barmhjertighed til at bringe jer til evigt liv. ²² Og vis medfølelse med dem, der er usikre; ²³ frels andre ved at rive dem ud af ilden; vis barmhjertighed over for andre, blandet med frygt, had selv det tøj, der er plettet af fordærvet kød. ²⁴ Nu til ham, der er i stand til at holde jer fra at snuble og præsentere jer ulastelige for hans herlige nærvær med stor glæde— ²⁵ til den eneste Gud, vores Frelser, gennem Jesus Kristus, vores Herre, være ære, majestæt, herredømme og myndighed, før al tid, nu og for evigt! Amen.

Johannes' Åbenbaring

1 Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske. Han gjorde det kendt ved at sende sin engel til sin tjener Johannes, ² som vidnede om Guds ord og Jesu Kristi vidnesbyrd, om alt, hvad han så. ³ Salig er den, som læser ordene i denne profeti højt, og salige er de, som hører og holder fast ved det, der er skrevet i den, for tiden er nær. ⁴ Johannes til de syv kirker i provinsen Asien: Nåde og fred være med jer fra ham, som er, som var, og som kommer, og fra de syv ånder foran hans trone, ⁵ og fra Jesus Kristus, det trofaste vidne, den førstefødte af de døde og herskeren over jordens konger. Til ham, som elsker os og har løst os fra vores synder med sit blod— ⁶ og har gjort os til et kongerige, præster for sin Gud og Fader—til ham være ære og magt i evighedernes evigheder. Amen.

⁷ Se, han kommer med skyerne, og hvert øje skal se ham, også de, som har gennemboet ham; og alle jordens stammer skal sørge over ham. Sådan skal det være! Amen.

⁸ "Jeg er Alfa og Omega," siger Herren Gud, "som er, som var, og som kommer, den Almægtige." ⁹ Jeg, Johannes, jeres bror og meddelagtig i trængslen og riget og den tålmodige udholdenhed i Jesus, var på øen Patmos på grund af Guds ord og Jesu vidnesbyrd. ¹⁰ Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte en høj røst bag mig, rungende som en trompet, ¹¹ som instruerede mig til at skrive, hvad jeg ser, på en skriftrulle og sende det til de syv kirker: til Efesos, Smyrna, Pergamon, Thyatira, Sardes, Filadelfia og Laodikea. ¹² Så vendte jeg mig for at se den røst, der talte til mig. Og da jeg vendte mig, så jeg syv gyldne lysestager, ¹³ og midt imellem lysestagerne var en, der lignede en menneskesøn, klædt i en kjortel, der nåede ned til fødderne, og med et gyldent bælte om brystet. ¹⁴ Hans hoved og hår var hvide som uld, så hvide som sne, og hans øjne var som en ildflamme. ¹⁵ Hans fødder var som bronze, der gløder i en ovn, og hans røst var som lyden af mange vande. ¹⁶ I sin højre hånd holdt han syv stjerner, og ud af hans mund kom et skarpt, tveægget sværd. Hans ansigt var som solen, når den skinner i sin fulde styrke. ¹⁷ Da jeg så ham, faldt jeg ned for hans fødder som død. Så lagde han sin højre hånd på mig og sagde: "Frygt ikke. Jeg er den Første og den Sidste, ¹⁸ og den Levende; jeg var død, og se, jeg lever i evighedernes evigheder, og jeg har

nøglerne til døden og Hades. ¹⁹ Skriv derfor, hvad du har set, hvad der er nu, og hvad der vil ske efter disse ting. ²⁰ Angående de syv stjerner, du så i min højre hånd, og de syv gyldne lysestager: De syv stjerner er de syv kirkers engle, og de syv lysestager er de syv kirker.

2 "Skriv til englen for menigheden i Efesos: Dette siger han, som holder de syv stjerner i sin højre hånd og vandrer blandt de syv gyldne lysestager. ² Jeg kender dine gerninger, dit arbejde og din udholdenhed, og at du ikke kan tåle onde mennesker. Du har prøvet dem, der hævder at være apostle, men ikke er det, og har fundet dem falske. ³ Du har udholdt og holdt ud for mit navns skyld og er ikke blevet træt. ⁴ Men jeg har dette imod dig: Du har forladt den kærlighed, du havde først. ⁵ Husk, hvorfra du er faldet! Omvend dig og gør de gerninger, du gjorde først. Hvis du ikke omvender dig, vil jeg komme til dig og fjerne din lysestage fra dens plads. ⁶ Men du har dette til din fordel: du afviser nikolaiternes praksis, som jeg også afskyr. ⁷ Lad dem, der har ører, høre, hvad Ånden siger til menighederne. Den, der sejrer, vil jeg give ret til at spise af livets træ, som er i Guds Paradis. ⁸ "Skriv til englen for menigheden i Smyrna: Dette siger den Første og den Sidste, som var død og er blevet levende. ⁹ Jeg kender din trængsel og din fattigdom—dog er du rig! Jeg kender til bagvaskelsen fra dem, der siger, de er jøder, men ikke er det, men er en synagoge af Satan. ¹⁰ Frygt ikke for, hvad du skal lide. Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, så I bliver prøvet, og I vil have trængsel i ti dage. Vær tro indtil døden, og jeg vil give dig livets krone. ¹¹ Lad dem, der har ører, høre, hvad Ånden siger til menighederne. Den, der sejrer, vil ikke blive skadet af den anden død. ¹² "Skriv til englen for menigheden i Pergamon: Dette siger han, som har det skarpe, tveæggede sværd. ¹³ Jeg ved, hvor du bor—hvor Satans trone er. Alligevel holder du fast ved mit navn og fornægtede ikke din tro på mig, selv i Antipas' dage, min trofaste vidne, som blev dræbt blandt jer, hvor Satan bor. ¹⁴ Men jeg har nogle få ting imod dig: Der er nogle blandt jer, der holder fast ved Bileams lære, som lærte Balak at lægge en snublesten foran israelitterne, så de spiste mad ofret til afguder og begik utugt. ¹⁵ Ligeledes har du også dem, der holder fast ved nikolaiternes lære. ¹⁶ Omvend dig derfor! Ellers vil jeg hurtigt komme til dig og kæmpe imod dem med min munds sværd. ¹⁷

Johannes' Åbenbaring

Lad dem, der har ører, høre, hvad Ånden siger til menighederne. Den, der sejrer, vil jeg give noget af den skjulte manna. Jeg vil også give den person en hvid sten med et nyt navn skrevet på, som kun den, der modtager det, kender. ¹⁸ "Skriv til englen for menigheden i Thyatira: Dette siger Guds Søn, hvis øjne er som flammende ild og hvis fødder er som poleret bronze. ¹⁹ Jeg kender dine gerninger, din kærlighed og tro, din tjeneste og udholdenhed, og at dine gerninger nu er større end de første. ²⁰ Dog har jeg dette imod dig: Du tolererer den kvinde Jezabel, som kalder sig selv profetinde. Ved hendes lære vildleder hun mine tjenere til utugt og til at spise mad ofret til afguder. ²¹ Jeg har givet hende tid til at vende sig bort fra sin utugt, men hun vil ikke. ²² Se, jeg vil kaste hende på en lidelsesseng, og de, der begår ægteskabsbrud med hende, vil lide voldsomt, medmindre de omvender sig fra hendes veje. ²³ Jeg vil bringe dom over hendes børn. Så vil alle menighederne vide, at jeg er den, der ransager hjerter og sind, og jeg vil gengælde hver af jer efter jeres gerninger. ²⁴ Nu siger jeg til resten af jer i Thyatira, til jer, der ikke holder fast ved hendes lære og ikke har lært, hvad nogle kalder Satans dybe hemmeligheder, jeg vil ikke pålægge jer nogen anden byrde, ²⁵ men fortsæt med at holde fast ved det, I har, indtil jeg kommer. ²⁶ Den, der sejrer og gør min vilje til enden, vil jeg give myndighed over nationerne— ²⁷ den ene 'vil herske over dem med en jernstav og vil knuse dem som pottemagerens kar'— ligesom jeg har modtaget myndighed fra min Fader. ²⁸ Jeg vil også give den person morgenstjernen. ²⁹ Lad dem, der har ører, høre, hvad Ånden siger til menighederne.

3 "Skriv til englen for menigheden i Sardes: Dette siger han, som besidder Guds syv ånder og de syv stjerner. Jeg kender dine gerninger; du har ry for at være levende, men du er død. ² Vær vågen og styrk det, der er tilbage, som er ved at dø, for jeg har fundet dine gerninger ufuldstændige i min Guds øjne. ³ Husk derfor, hvad du har modtaget og hørt; hold fast ved det, og omvend dig. Hvis du ikke er vågen, vil jeg komme som en tyv, og du vil ikke vide, hvilken time jeg kommer til dig. ⁴ Dog har du nogle få i Sardes, som ikke har besmittet deres klæder. De vil vandre med mig, klædt i hvidt, for de er værdige. ⁵ Den, der sejrer, vil blive klædt i hvide klæder som dem, og jeg vil ikke slette hans navn af livets bog, men vil anerkende hans navn for min Fader og hans

engle. ⁶ Den, der har øre, lad ham høre, hvad Ånden siger til menighederne. ⁷ "Skriv til englen for menigheden i Filadelfia: Dette siger den hellige og sande, som har Davids nøgle. Hvad han åbner, kan ingen lukke, og hvad han lukker, kan ingen åbne. ⁸ Jeg kender dine gerninger. Se, jeg har sat foran dig en åben dør, som ingen kan lukke. Du har lidt styrke, men du har holdt fast ved mit ord og ikke fornægtet mit navn. ⁹ Jeg vil få dem, der tilhører Satans synagoge, som hævder at være jøder, men ikke er det, og er løgnere—jeg vil få dem til at komme og bøje sig for dine fødder og erkende, at jeg har elsket dig. ¹⁰ Fordi du har holdt fast ved mit bud om at udholde, vil jeg også bevare dig fra den time af prøvelse, der skal komme over hele verden for at prøve jordens indbyggere. ¹¹ Jeg kommer snart. Hold fast ved det, du har, så ingen tager din krone. ¹² Den, der sejrer, vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og de vil aldrig forlade det. Jeg vil skrive på dem min Guds navn, og navnet på min Guds by, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen fra min Gud; og jeg vil også skrive mit nye navn på dem. ¹³ Den, der har øre, lad ham høre, hvad Ånden siger til menighederne. ¹⁴ "Skriv til englen for menigheden i Laodikea: Dette siger Amen, det trofaste og sande vidne, oprindelsen til Guds skabelse. ¹⁵ Jeg kender dine gerninger, at du hverken er kold eller varm. Jeg ville ønske, du var enten kold eller varm! ¹⁶ Derfor, da du er lunken—hverken varm eller kold—vil jeg til at afvise dig. ¹⁷ Du siger, 'Jeg er rig; jeg har skaffet mig rigdom og har ikke brug for noget.' Men du indser ikke, at du er elendig, ynkelig, fattig, blind og nøgen. ¹⁸ Jeg råder dig til at købe guld af mig, lutret i ilden, så du kan blive rig; og hvide klæder at bære, så du kan dække din skammelige nøgenhed; og salve til at smøre på dine øjne, så du kan se. ¹⁹ Dem, jeg elsker, irectsætter og tugter jeg. Vær derfor ivrig og omvend dig. ²⁰ Her er jeg! Jeg står ved døren og banker. Hvis nogen hører min stemme og åbner døren, vil jeg komme ind og spise med den person, og de med mig. ²¹ Den, der sejrer, vil jeg give ret til at sidde med mig på min trone, ligesom jeg sejrede og satte mig med min Fader på hans trone. ²² Den, der har øre, lad ham høre, hvad Ånden siger til menighederne."

4 Efter disse begivenheder så jeg, og der var en dør, der stod åben i himlen. Den første stemme, jeg hørte, som lød som en trompet, sagde: "Kom herop, og jeg vil vise dig, hvad der skal ske

Johannes' Åbenbaring

efter disse ting.”² Straks var jeg i Ånden, og der var en trone sat i himlen, med en, der sad på den.³ Den, der sad der, havde en fremtoning som jaspis og sarder, og en regnbue, der lignede en smaragd, omgav tronen.⁴ Omkring tronen var der fireogtyve troner, og på disse troner sad fireogtyve ældste, klædt i hvide klæder, med gyldne kroner på deres hoveder.⁵ Fra tronen kom der lyn, rumlen og tordenskrald. Foran tronen brændte syv lamper, som er Guds syv ånder.⁶ Foran tronen var der noget som et glashav, klart som krystal; og i midten, omkring tronen, var der fire levende væsener dækket med øjne, foran og bagved.⁷ Det første levende væsen var som en løve, det andet var som en kalv, det tredje havde et ansigt som et menneske, og det fjerde var som en flyvende ørn.⁸ Hvert af de fire levende væsener havde seks vinger og var fulde af øjne rundt omkring og indeni; og dag og nat opfører de aldrig med at sige,

“Hellig, hellig, hellig er Herren Gud den Almægtige, som var, og er, og kommer.”

⁹ Når de levende væsener giver ære, pris og tak til den, der sidder på tronen, som lever i evighedernes evigheder,¹⁰ falder de fireogtyve ældste ned for den, der sidder på tronen, og tilbeder ham, som lever i evighedernes evigheder. De lægger deres kroner foran tronen og siger:

¹¹ *“Du er værdig, vor Herre og Gud, til at modtage ære, pris og magt, for du skabte alle ting, og ved din vilje eksisterede de og blev skabt.”*

5 Jeg så i højre hånd på den, der sad på tronen, en bogrulle skrevet på begge sider og forseglet med syv segl.² Så så jeg en mægtig engel, der råbte med høj røst: “Hvem er værdig til at åbne bogrullen og bryde dens segl?”³ Men ingen i himlen, på jorden eller under jorden kunne åbne bogrullen eller se ind i den.⁴ Jeg græd meget, fordi ingen blev fundet værdig til at åbne bogrullen eller se ind i den.⁵ Så sagde en af de ældste til mig: “Græd ikke! Se, Løven af Judas stamme, Davids rod, har sejret. Han kan åbne bogrullen og dens syv segl.”⁶ Og jeg så et Lam stå mellem tronen og de fire levende væsener og de ældste, som så ud, som om det var blevet slagtet. Det havde syv horn og syv øjne, som er Guds syv ånder, sendt ud over hele jorden.⁷ Det gik hen og tog bogrullen fra højre hånd på den, der sad på tronen.⁸ Da det havde taget bogrullen, faldt de fire

levende væsener og de fireogtyve ældste ned for Lammet. Hver havde en harpe og guldskåle fulde af røgelse, som er Guds folks bønner.⁹ Og de sang en ny sang og sagde:

“Du er værdig til at tage bogrullen og åbne dens segl, for Du blev slagtet, og med Dit blod købte Du for Gud mennesker fra hver stamme, sprog, folk og nation.”¹⁰ Du har gjort dem til et kongerige og præster for at tjene vor Gud, og de skal herske på jorden.”

¹¹ Så så jeg og hørte stemmerne af mange engle omkring tronen og de levende væsener og de ældste; deres antal var tusinder på tusinder og titusinder gange titusinder.¹² Med høj røst sagde de:

“Værdigt er Lammet, som blev slagtet, til at modtage magt, rigdom, visdom, styrke, ære, herlighed og velsignelse!”

¹³ Og jeg hørte hver skabning i himlen, på jorden, under jorden og på havet, og alt, hvad der er i dem, sige:

“Ham, som sidder på tronen, og Lammet være velsignelse, ære, herlighed og herredømme i evighedernes evigheder!”

¹⁴ De fire levende væsener svarede med “Amen,” og de ældste bøjede sig ned og tilbad.

6 Jeg så, da Lammet åbnede et af de syv segl, og jeg hørte en af de fire levende væsener sige med en stemme som torden: “Kom!”² Jeg så, og der var en hvid hest! Dens rytter havde en bue, og en krone blev givet til ham, og han drog ud sejrende og for at sejre.³ Da Lammet åbnede det andet segl, hørte jeg det andet levende væsen sige: “Kom!”⁴ Så kom der en anden hest, en ildrød en. Dens rytter fik magt til at tage freden fra jorden, så folk ville dræbe hinanden; og et stort sværd blev givet til ham.⁵ Da Lammet åbnede det tredje segl, hørte jeg det tredje levende væsen sige: “Kom!” Jeg så, og der var en sort hest! Dens rytter havde en vægt i sin hånd.⁶ Så hørte jeg, hvad der syntes at være en stemme blandt de fire levende væsener, sige: “En quart hvede for en denar, og tre quarts byg for en denar; og gør ikke skade på olien og vinen.”⁷ Da Lammet åbnede det fjerde segl, hørte jeg det fjerde levende væsens stemme sige: “Kom!”⁸ Jeg så, og der var en bleg hest! Dens rytter blev kaldt Døden, og Hades fulgte tæt efter ham. De fik myndighed over en fjerdedel af

Johannes' Åbenbaring

jorden, til at dræbe med sværd, hungersnød, pest og ved jordens vilde dyr. ⁹ Da Lammets åbnede det femte segl, så jeg under alteret sjælene af dem, der var blevet dræbt for Guds ord og for det vidnesbyrd, de havde opretholdt. ¹⁰ De råbte med høj røst: "Hvor længe, suveræne Herre, hellige og sande, indtil du dømmer jordens indbyggere og hæver vores blod?" ¹¹ Så blev hver af dem givet en hvid klædning, og de blev bedt om at hvile lidt længere, indtil antallet af deres medtjenere og deres brødre og søstre, som skulle blive dræbt som de var blevet, var fuldendt. ¹² Jeg så, da han åbnede det sjette segl. Der var et stort jordskælv; solen blev sort som sæk lavet af hår, og hele månen blev blodrød, ¹³ og himlens stjerner faldt til jorden, som et figentræ kaster sine umodne figner, når det rystes af en stærk vind. ¹⁴ Himlen forsvandt som en bogrulle, der rulles sammen, og hvert bjerg og ø blev flyttet fra deres sted. ¹⁵ Så skjulte jordens konger, de fornemme, kommandørerne, de rige, de mægtige og alle andre, både slave og fri, sig i huler og blandt bjergenes klipper. ¹⁶ De råbte til bjergene og klipperne: "Fald over os og skjul os for Ham, som sidder på tronen, og for Lammets vrede!" ¹⁷ For den store dag for Deres vrede er kommet, og hvem kan modstå den?"

7 Derefter så jeg fire engle stå ved jordens fire hjørner, som holdt jordens fire vinde tilbage, så ingen vind kunne blæse på landet, havet eller noget træ. ² Og jeg så en anden engel stige op fra øst, bærende den levende Guds segl. Han råbte med høj røst til de fire engle, som havde fået magt til at skade jorden og havet, ³ og sagde: "Skad ikke jorden, havet eller træerne, før vi har sat segl på vores Guds tjeneres pander." ⁴ Og jeg hørte antallet af dem, der var beseglet: 144.000, beseglet fra alle Israels sønners stammer:

⁵ Beseglet fra Judas stamme, 12.000, fra Rubens stamme, 12.000, fra Gads stamme, 12.000, ⁶ beseglet fra Ashers stamme, 12.000, fra Naftalis stamme, 12.000, fra Manasses stamme, 12.000, ⁷ beseglet fra Simeons stamme, 12.000, fra Levis stamme, 12.000, fra Issakars stamme, 12.000, ⁸ fra Zebulons stamme, 12.000, fra Josefs stamme, 12.000, og fra Benjamins stamme, 12.000 var beseglet.

⁹ Efter disse begivenheder så jeg, og der var en stor skare, som ingen kunne tælle, fra alle nationer, stammer, folk og tungemål, stående foran tronen og

foran Lammets, klædt i hvide klæder, med palmegrene i deres hænder. ¹⁰ Og de proklamerede med høj røst,

"Frelsen tilhører vores Gud, som sidder på tronen, og Lammets."

¹¹ Alle englene stod omkring tronen, de ældste og de fire levende væsener; og de faldt ned på deres ansigter foran tronen og tilbad Gud, ¹² sagde,

"Amen! Velsignelse, herlighed, visdom, taksigelse, ære, magt og styrke være til vores Gud i evighedernes evigheder. Amen."

¹³ Så henvendte en af de ældste sig til mig og spurgte: "Disse, der er klædt i hvide klæder, hvem er de, og hvor kommer de fra?" ¹⁴ Jeg svarede, "Herre, du ved det." Og han sagde til mig, "Disse er dem, der er kommet ud af den store trængsel, og de har vasket deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod.

¹⁵ Derfor er de foran Guds trone og tjener Ham dag og nat i Hans tempel; og Han, som sidder på tronen, vil beskytte dem med Sin nærhed. ¹⁶ De vil ikke længere sulte eller tørste, og solen vil ikke slå på dem, ej heller nogen brændende hede; ¹⁷ for Lammets midt på tronen vil være deres hyrde, og Han vil lede dem til livets vandkilder; og Gud vil tørre hver tåre fra deres øjne."

8 Da Lammets brød det syvende segl, faldt der stilhed i himlen i omkring en halv time. ² Så så jeg de syv engle, som står foran Gud, og de fik syv trompeter. ³ En anden engel, som havde et gyldent røgelseskar, kom og stod ved alteret. Han fik meget røgelse for at bringe det som offer sammen med alle de helliges bønner på det gyldne alter foran tronen. ⁴ Røgen fra røgelsen steg op med de helliges bønner fra englens hånd foran Gud. ⁵ Så tog englen røgelseskarret, fyldte det med ild fra alteret og kastede det på jorden; og der kom tordenbrag, rumlen, lyn og et jordskælv. ⁶ Og de syv engle, som havde de syv trompeter, gjorde sig klar til at blæse i dem. ⁷ Den første engel blæste i sin trompet, og der kom hagl og ild blandet med blod, og det blev kastet på jorden; en tredjedel af jorden blev brændt op, en tredjedel af træerne blev brændt op, og alt det grønne græs blev brændt op. ⁸ Den anden engel blæste i sin trompet, og noget som et stort bjerg, brændende med ild, blev kastet i havet; og en

Johannes' Åbenbaring

tredjedel af havet blev til blod, ⁹ og en tredjedel af havets skabninger omkom, og en tredjedel af skibene blev ødelagt. ¹⁰ Den tredje engel blæste i sin trompet, og en stor stjerne, brændende som en fakkel, faldt fra himlen på en tredjedel af floderne og på vandkilderne— ¹¹ stjernen kaldes Malurt. En tredjedel af vandene blev bitre, og mange mennesker døde af vandene, fordi de var blevet bitre. ¹² Den fjerde engel blæste i sin trompet, og en tredjedel af solen blev ramt, en tredjedel af månen og en tredjedel af stjernerne, så en tredjedel af dem blev formørket. En tredjedel af dagen lyste ikke, og ligeledes natten. ¹³ Så så jeg, og jeg hørte en ørn flyve i midten af himlen, proklamerende med høj røst: "Ve, ve, ve over jordens indbyggere, på grund af trompetstødene, som de resterende tre engle skal til at blæse!"

9 Den femte engel blæste i sin basun, og jeg så en stjerne, der var faldet fra himlen til jorden. Til ham blev givet nøglen til afgrundens skakt. ² Han åbnede afgrundens skakt, og røg steg op fra den som røgen fra en vældig ovn. Solen og luften blev formørket af røgen fra skakten. ³ Ud af røgen kom græshopper på jorden, og de fik magt som jordens skorpioner. ⁴ De blev instrueret om ikke at skade jordens græs, ej heller noget grønt, ej heller noget træ, men kun de mennesker, som ikke havde Guds segl på deres pander. ⁵ De fik kun lov til at pine dem i fem måneder uden at forårsage død. Den pine, de påførte, var som en skorpions stik. ⁶ I de dage vil mennesker søge døden, men de vil ikke finde den; de vil længes efter at dø, men døden vil undvige dem. ⁷ Græshopperne så ud som heste, der var forberedt til kamp. På deres hoveder var noget, der lignede kroner af guld, og deres ansigter lignede menneskers ansigter. ⁸ Deres hår var som kvinders hår, og deres tænder var som løvers tænder. ⁹ De havde brynjer som jernbrynjer, og lyden af deres vinger var som lyden af mange heste og vogne, der stormer i kamp. ¹⁰ De havde haler med brod som skorpioner, og i deres haler havde de magt til at pine mennesker i fem måneder. ¹¹ De havde som konge over sig afgrundens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon, og på græsk Apollyon. ¹² Den første ve er forbi; se, der kommer endnu to veer. ¹³ Den sjette engel blæste i sin basun, og jeg hørte en stemme fra de fire horn på det gyldne alter foran Gud, ¹⁴ stemmen instruerede den sjette engel med basunen: "Frigør de fire engle, som er bundet ved den store

flod Eufrat." ¹⁵ De fire engle, som var blevet forberedt til timen, dagen, måneden og året, blev frigivet for at dræbe en tredjedel af menneskeheden. ¹⁶ Antallet af de beredne tropper var to hundrede millioner; jeg hørte deres antal. ¹⁷ Sådan så jeg hestene og rytterne i mit syn: rytterne havde brynjer af ildrød, mørkeblå og svovlgul. Hestenes hoveder var som løvers hoveder, og ud af deres munde kom ild, røg og svovl. ¹⁸ En tredjedel af menneskeheden blev dræbt af disse tre plager af ild, røg og svovl, der kom ud af deres munde. ¹⁹ Hestenes magt var i deres munde og i deres haler; for deres haler var som slanger, med hoveder, som de påførte skade med. ²⁰ Resten af menneskeheden, som ikke blev dræbt af disse plager, omvendte sig stadig ikke fra deres hænders gerninger; de ophørte ikke med at tilbede dæmoner og afguder af guld, sølv, bronze, sten og træ, som ikke kan se, høre eller gå. ²¹ Ej heller omvendte de sig fra deres mord, deres trolddomskunster, deres utugt eller deres tyverier.

10 Jeg så en anden mægtig engel stige ned fra himlen, klædt i en sky, med en regnbue over sit hoved. Hans ansigt skinnede som solen, og hans ben var som ildsøjler. ² I sin hånd havde han en lille bogrulle, som lå åben. Han satte sin højre fod på havet og sin venstre på jorden. ³ Han råbte med høj røst, som en løve brøler, og da han råbte, talte de syv tordener. ⁴ Da de syv tordener havde talt, var jeg ved at skrive, men jeg hørte en stemme fra himlen sige: "Forsegl det, som de syv tordener har talt, og skriv det ikke ned." ⁵ Så løftede englen, som jeg så stå på havet og på jorden, sin højre hånd mod himlen, ⁶ og svor ved Ham, som lever i evighedernes evigheder, som skabte himlen og alt, hvad der er i den, jorden og alt, hvad der er på den, og havet og alt, hvad der er i det, at der ikke længere skulle være nogen forsinkelse, ⁷ men i de dage, hvor den syvende engel er ved at blæse i sin basun, skal Guds hemmelighed fuldbyrdes, som Han har forkyndt for sine tjenere profeterne. ⁸ Så talte stemmen, jeg havde hørt fra himlen, til mig igen og sagde: "Gå hen og tag bogrullen, som er åben i hånden på englen, der står på havet og på jorden." ⁹ Så jeg gik hen til englen og bad ham give mig den lille bogrulle. Han sagde til mig: "Tag den og spis den; den vil gøre din mave bitter, men i din mund vil den være sød som honning." ¹⁰ Jeg tog den lille bogrulle fra englens hånd og spiste den. Den var sød som honning i min mund, men da jeg havde spist den, blev min mave

Johannes' Åbenbaring

bitter. ¹¹ Så blev jeg fortalt: "Du skal igen profetere om mange folk, nationer, tungemål og konger."

11 Jeg fik givet en målestok som en stav og blev instrueret: "Rejs dig og mål Guds tempel og alteret, og dem der tilbeder der. ² Men lad den ydre gård være; mål den ikke, for den er overgivet til nationerne. De vil trampe den hellige by under fode i toogfyrre måneder. ³ Og jeg vil give myndighed til mine to vidner, og de skal profetere i 1.260 dage, klædt i sæk." ⁴ Disse er de to oliventræer og de to lysestager, der står foran jordens Herre. ⁵ Hvis nogen forsøger at skade dem, vil ild komme ud af deres mund og fortære deres fjender. Således skal enhver, der ønsker at skade dem, dræbes på denne måde. ⁶ De har magt til at lukke himlen, så der ikke falder regn i den tid, de profetere; og de har myndighed over vandene til at forvandle dem til blod og til at ramme jorden med enhver plage, så ofte de vil. ⁷ Når de har fuldført deres vidnesbyrd, vil dyret, der stiger op fra afgrunden, føre krig mod dem, overvinde dem og dræbe dem. ⁸ Deres lig vil ligge på gaden i den store by, som åndeligt kaldes Sodoma og Egypten, hvor deres Herre også blev korsfæstet. ⁹ I tre og en halv dag vil folk fra hver stamme, sprog og nation se på deres kroppe og nægte dem begravelse. ¹⁰ Jordens indbyggere vil glæde sig over dem og være glade, sende gaver til hinanden, fordi disse to profeter havde plaget dem, der bor på jorden. ¹¹ Efter de tre og en halv dag kom livets ånde fra Gud ind i dem, og de rejste sig op, og stor frygt faldt over dem, der så dem. ¹² Så hørte de en høj stemme fra himlen sige til dem: "Kom herop." Og de steg op til himlen i en sky, mens deres fjender så på. ¹³ I det øjeblik var der et stort jordskælv, og en tiendedel af byen kollapsede. Syv tusinde mennesker blev dræbt i jordskælvet, og de overlevende blev skrækslagne og gav ære til himlens Gud. ¹⁴ Den anden ve er forbi; se, den tredje ve kommer hurtigt. ¹⁵ Den syvende engel blæste i sin trompet, og der var høje stemmer i himlen, der erklærede,

"Verdens rige er blevet vor Herres og hans Messias' rige, og han skal regere i evighedernes evigheder."

¹⁶ Og de fireogtyve ældste, der sad på deres troner foran Gud, faldt på deres ansigter og tilbad Gud, ¹⁷ De proklamerede,

"Vi takker dig, Herre Gud Almægtige, den som er og som var, fordi du har taget din store magt og er begyndt at regere. ¹⁸ Nationerne var vrede, og din vrede er kommet. Tiden er kommet til at dømme de døde, og til at belønne dine tjenere profeterne og de hellige, og dem der frygter dit navn, både små og store, og til at ødelægge dem, der ødelægger jorden."

¹⁹ Så blev Guds tempel i himlen åbnet, og hans pagts ark blev set i hans tempel. Der var lyn, rumlen, tordenskrald, et jordskælv og en stor haglstorm.

12 Et stort tegn viste sig i himlen: en kvinde klædt i solen, med månen under sine fødder, og på hendes hoved en krone af tolv stjerner. ² Hun var med barn og skreg i veer og i smerte for at føde. ³ Så viste der sig et andet tegn i himlen: se, en stor rød drage med syv hoveder og ti horn, og på dens hoveder var der syv kroner. ⁴ Dens hale fejede en tredjedel af himlens stjerner bort og kastede dem til jorden. Dragen stod foran kvinden, som skulle til at føde, for at den kunne fortære hendes barn, så snart det var født. ⁵ Hun fødte en søn, et drengebarn, som skal herske over alle nationerne med et jernscepter. Hendes barn blev rykket op til Gud og til hans trone. ⁶ Kvinden flygtede ud i ørkenen til et sted, der var forberedt til hende af Gud, hvor hun skulle næres i 1.260 dage. ⁷ Og der brød krig ud i himlen, Michael og hans engle kæmpede mod dragen, og dragen og dens engle kæmpede tilbage. ⁸ Men de var ikke sejrende, og deres plads i himlen var der ikke mere. ⁹ Den store drage blev kastet ned, den gamle slange kaldet djævelen, eller Satan, som bedrager hele verden. Han blev kastet ned til jorden, og hans engle med ham. ¹⁰ Så hørte jeg en høj røst i himlen sige:

"Nu er frelsen og magten kommet og vor Guds rige, og hans Kristi myndighed, for anklageren af vore brødre og søstre, som anklager dem for vor Gud dag og nat, er blevet kastet ned. ¹¹ De overvandt ham ved Lammets blod og ved deres vidnesbyrds ord; de elskede ikke deres liv selv til døden. ¹² Derfor glæd jer, I himle og I, som bor i dem! Men ve jorden og havet, fordi djævelen er kommet ned til jer med stor vrede, da han ved, at han kun har kort tid."

¹³ Da dragen så, at den var blevet kastet ned til jorden, forfulgte den kvinden, som havde født

Johannes' Åbenbaring

drengebarnet. ¹⁴ Kvinden blev givet de to vinger af en stor ørn, så hun kunne flyve til det sted, der var forberedt til hende i ørkenen, hvor hun skulle næres i en tid, tider og en halv tid, væk fra slangens nærvær. ¹⁵ Så spyede slangen vand som en flod ud af sin mund efter kvinden, for at den kunne få hende skyllet bort med floden. ¹⁶ Men jorden hjalp kvinden ved at åbne sin mund og slugte floden, som dragen havde spyet ud af sin mund. ¹⁷ Så blev dragen rasende på kvinden og gik bort for at føre krig mod resten af hendes afkom, dem der holder Guds bud og fastholder deres vidnesbyrd om Jesus.

13 Dragen stod på sandet ved havets bred. Og jeg så et dyr stige op af havet, med ti horn og syv hoveder, med ti kroner på sine horn, og på sine hoveder var der blasfemiske navne. ² Dyret, jeg så, var som en leopard, med fødder som en bjørn, og en mund som en løve. Dragen gav det sin magt, sin trone og stor autoritet. ³ Et af dets hoveder så ud, som om det var blevet dødeligt såret, men dets dødelige sår blev helbredt. Hele jorden blev fyldt med ærefrygt og fulgte dyret. ⁴ De tilbad dragen for at have givet dyret autoritet; og de tilbad også dyret og sagde: "Hvem er som dyret, og hvem kan føre krig mod det?" ⁵ Det blev givet en mund til at tale arrogante ord og blasfemier, og det fik autoritet til at handle i toogfyrre måneder. ⁶ Det åbnede sin mund for at spotte Gud, for at bagtale Hans navn og Hans bolig, og dem der bor i himlen. ⁷ Det fik lov til at føre krig mod de hellige og overvinde dem, og det fik autoritet over hver stamme, folk, sprog og nation. ⁸ Alle, der bor på jorden, vil tilbede det, alle hvis navne ikke er skrevet i Lammets livets bog, Lammet, der blev slagtet fra verdens grundlæggelse. ⁹ Hvis nogen har et øre, lad dem høre.

¹⁰ *"Hvis nogen er bestemt til fangenskab, til fangenskab vil de gå; hvis nogen dræber med sværdet, med sværdet skal de dræbes."*

Dette kræver de helliges udholdenhed og tro. ¹¹ Så så jeg et andet dyr komme op fra jorden; det havde to horn som et lam, men det talte som en drage. ¹² Det udøvede al autoriteten fra det første dyr på dets vegne, og fik jorden og dens indbyggere til at tilbede det første dyr, hvis dødelige sår blev helbredt. ¹³ Det udførte store tegn, endda forårsagede ild at komme ned fra himlen til jorden for alles øjne. ¹⁴ På grund af de tegn, det fik magt til at udføre på det første dyrs

vegne, vildledte det dem, der bor på jorden. Det beordrede dem til at opstille et billede til ære for dyret, som havde sværdets sår og dog levede. ¹⁵ Det fik magt til at give billede af dyret ånde, så billedet kunne tale og få alle, der nægtede at tilbede billedet, dræbt. ¹⁶ Det tvang alle mennesker, små og store, rige og fattige, frie og slaver, til at modtage et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, ¹⁷ så ingen kunne købe eller sælge, medmindre de havde mærket, som er dyrets navn eller tallet på dets navn. ¹⁸ Her er visdom. Lad den, der har forstand, beregne dyrets tal, for det er et menneskes tal. Det tal er 666.

14 Så så jeg, og se, Lammet stod på Zions bjerg, og med Ham var 144.000, som havde Hans navn og Hans Faders navn skrevet på deres pander. ² Og jeg hørte en lyd fra himlen, som brusset af mange vande og som lyden af stærk torden. Lyden, jeg hørte, var som harpespillere, der spiller på deres harper. ³ Og de sang en ny sang foran tronen og foran de fire levende væsener og de ældste; og ingen kunne lære sangen undtagen de 144.000, som var blevet forløst fra jorden. ⁴ Disse er de, som ikke har besmittet sig med kvinder, for de er jomfruer. De følger Lammet, hvor Han end går. De er blevet købt fra menneskeheden som førstegrøder til Gud og til Lammet. ⁵ Der blev ikke fundet nogen løgn i deres mund; de er uden fejl. ⁶ Så så jeg en anden engel flyve i midten af himlen, med et evigt evangelium til at forkynde for dem, der bor på jorden—til hver nation, stamme, sprog og folk. ⁷ Og han sagde med høj røst: "Frygt Gud og giv Ham ære, for timen for Hans dom er kommet. Tilbed Ham, som skabte himlene, jorden, havet og vandkilderne." ⁸ Og en anden engel, en anden, fulgte og sagde: "Faldet, faldet er Babylon den Store, hun som fik alle nationerne til at drikke af vinen af hendes utugts lidenskab." ⁹ Så fulgte en anden engel, en tredje, dem og sagde med høj røst: "Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og modtager et mærke på deres pande eller på deres hånd, ¹⁰ så skal de også drikke af vinen af Guds vrede, som er skænket ufortyndet i Hans vredes bæger. De vil blive pint med ild og svovl i de hellige engles og Lammets nærvær. ¹¹ Og røgen fra deres pine stiger op i evighedernes evigheder; de har ingen hvile dag eller nat, de som tilbeder dyret og dets billede, og hvem som helst der modtager mærket af dets navn." ¹²

Johannes' Åbenbaring

Her er de helliges udholdenhed, som holder Guds bud og deres tro på Jesus. ¹³ Og jeg hørte en røst fra himlen sige: "Skriv: 'Salige er de døde, som dør i Herren fra nu af.'" "Ja," siger Ånden, "så de kan hvile fra deres arbejde, for deres gerninger følger med dem." ¹⁴ Så så jeg, og se, en hvid sky, og på skyen sad en, der lignede en menneskesøn, med en gylden krone på sit hoved og en skarp segl i sin hånd. ¹⁵ Og en anden engel kom ud af templet, råbende med høj røst til Ham, der sad på skyen: "Sæt din segl i og høst, for tiden til at høste er kommet, fordi jordens høst er moden." ¹⁶ Så Han, der sad på skyen, svingede sin segl over jorden, og jorden blev høstet. ¹⁷ Og en anden engel kom ud af templet i himlen, og han havde også en skarp segl. ¹⁸ Så kom en anden engel, den med myndighed over ilden, ud fra alteret, og han råbte med høj røst til den, der havde den skarpe segl, og sagde: "Sæt din skarpe segl i og saml klaserne fra jordens vinstok, fordi hendes druer er modne." ¹⁹ Så svingede englen sin segl til jorden og samlede klaserne fra jordens vinstok og kastede dem i Guds vredes store vinperse. ²⁰ Og vinpersen blev trådt uden for byen, og blod flød ud fra vinpersen op til hestenes bidsler, i en afstand af 1.600 stadier.

15 Jeg så endnu et stort og vidunderligt tegn i himlen: syv engle med de syv sidste plager, for med dem er Guds vrede fuldbyrdet. ² Og jeg så noget, der lignede et glashav blandet med ild, og dem, der havde sejret over dyret, dets billede og tallet for dets navn, stående på glashavet med Guds harper i hænderne. ³ Og de sang Moses' sang, Guds tjener, og Lammets sang, idet de sagde:

"Store og vidunderlige er dine gerninger, Herre Gud, den Almægtige; retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge. ⁴ Hvem vil ikke frygte dig, Herre, og ære dit navn? For du alene er hellig. Alle folkeslag vil komme og tilbede for dig, for dine retfærdige gerninger er blevet åbenbaret."

⁵ Derefter så jeg, og templet i vidnesbyrds tabernakel i himlen blev åbnet. ⁶ De syv engle med de syv plager kom ud af templet, klædt i rent, skinnende linned, med gyldne bæltter om brystet. ⁷ En af de fire levende væsener gav de syv engle syv gyldne skåle fyldt med Guds vrede, han som lever i evighedernes evigheder. ⁸ Templet blev fyldt med røg fra Guds herlighed og fra hans kraft, og ingen

kunne gå ind i templet, før de syv plager fra de syv engle var fuldbragt.

16 Så hørte jeg en høj røst fra templet, der instruerede de syv engle: "Gå, hæld de syv skåle med Guds vrede ud over jorden." ² Den første engel gik og hældte sin skål ud over jorden, og skadelige, smertefulde bylder ramte dem, der bar dyrets mærke og tilbad dets billede. ³ Den anden engel hældte sin skål ud i havet, og det blev til blod som en død persons, hvilket fik alle levende væsener i havet til at omkomme. ⁴ Den tredje engel hældte sin skål ud i floderne og vandkilderne, og de blev til blod. ⁵ Så hørte jeg vandets engel erklære,

"Retfærdig er du, O Hellige, som er og som var, for du har afsagt disse domme; ⁶ fordi de udgød de helliges og profeternes blod, og du har givet dem blod at drikke, som de fortjener."

⁷ Og jeg hørte alteret bekræfte,

"Ja, Herre Gud Almægtige, sande og retfærdige er dine domme."

⁸ Den fjerde engel hældte sin skål ud over solen, og den fik magt til at brænde mennesker med ild. ⁹ De blev brændt af den voldsomme hede, og de bespottede Guds navn, som har magt over disse plager, men de omvendte sig ikke for at give ham ære. ¹⁰ Den femte engel hældte sin skål ud over dyrets trone, og dets rige blev kastet i mørke; folk bed deres tunger i smerte ¹¹ og bespottede himlens Gud på grund af deres smerter og bylder, men de omvendte sig ikke fra deres gerninger. ¹² Den sjette engel hældte sin skål ud over den store flod Eufrat, og dens vand tørrede op for at gøre vejen klar for kongerne fra øst. ¹³ Så så jeg tre urene ånder, der lignede frøer, komme ud af dragens, dyrets og den falske profets mund. ¹⁴ Disse er dæmoniske ånder, der udfører tegn, som går ud til kongerne i hele verden for at samle dem til kampen på den store dag for Gud den Almægtige. ¹⁵ "Se, jeg kommer som en tyv. Salig er den, der våger og holder sine klæder, så han ikke går nøgen og bliver skamfuldt blottet." ¹⁶ Så samlede de kongerne på det sted, der på hebraisk kaldes Harmagedon. ¹⁷ Den syvende engel hældte sin skål ud i luften, og en høj røst kom fra templet, fra tronen, og erklærede, "Det er sket!" ¹⁸ Der kom lyn, rumlen, tordenskrald og et voldsomt jordskælv. Intet jordskælv som det har nogensinde fundet sted, siden mennesket har været på jorden,

Johannes' Åbenbaring

så stor var dets styrke. ¹⁹ Den store by blev splittet i tre dele, og nationernes byer kollapsede. Babylon den Store blev husket af Gud, som gav hende bægeret fyldt med hans voldsomme vredes vin. ²⁰ Hver ø flygtede bort, og ingen bjerge blev fundet. ²¹ Kæmpestore haglsten, hver vejende omkring en talent, faldt fra himlen over mennesker. De bespottede Gud på grund af haglens plage, for den var overmåde voldsom.

17 En af de syv engle, som havde de syv skåle, kom og talte til mig og sagde: "Kom, jeg vil vise dig dommen over den store skøge, som sidder ved de mange vande, ² med hvem jordens konger har begået utugt, og jordens indbyggere blev berusede af hendes utugts vin." ³ Så førte han mig i Ånden ud i en ørken, og der så jeg en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr, fuld af bespottelige navne, med syv hoveder og ti horn. ⁴ Kvinden var klædt i purpur og skarlagens og prydet med guld, ædelsten og perler. Hun holdt en gylden skål i sin hånd, fyldt med vederstyggeligheder og urenheder fra hendes utugt. ⁵ På hendes pande var der skrevet et navn, en hemmelighed: "BABYLON DEN STORE, MODER TIL SKØGERNE OG TIL JORDENS VEDERSTYGGELIGHEDER." ⁶ Jeg så, at kvinden var beruset af de helliges blod og af Jesu vidners blod. Da jeg så hende, undrede jeg mig meget. ⁷ Så sagde englen til mig: "Hvorfor undrer du dig? Jeg vil fortælle dig hemmeligheden om kvinden og om dyret, som bærer hende, det som har de syv hoveder og de ti horn. ⁸ Dyret, som du så, var, og er ikke, og skal stige op fra afgrunden og gå til undergang. Jordens indbyggere, hvis navne ikke er skrevet i livets bog fra verdens grundlæggelse, vil undre sig, når de ser dyret, fordi det var, og er ikke, og skal komme. ⁹ Dette kræver en sind med visdom. De syv hoveder er syv bjerge, hvorpå kvinden sidder. ¹⁰ De er også syv konger; fem er faldet, én er, den anden er endnu ikke kommet; men når han kommer, skal han blive en kort tid. ¹¹ Dyret, som var, og er ikke, er også en ottende konge, og hører til de syv, og han går til undergang. ¹² De ti horn, du så, repræsenterer ti konger, som endnu ikke har modtaget deres riger, men de vil få magt som konger sammen med dyret for en kort tid. ¹³ Disse har ét formål og vil give deres magt og myndighed til dyret. ¹⁴ De vil føre krig mod Lammet, men Lammet vil overvinde dem, fordi han er herrernes Herre og kongernes Konge; og med ham vil være hans kaldede, udvalgte og trofaste

følgere." ¹⁵ Og han sagde til mig: "De vande, du så, hvor skøgen sidder, er folk, skarer, nationer og tungemål. ¹⁶ De ti horn, du så, og dyret, vil hade skøgen. De vil gøre hende øde og nøgen, spise hendes kød og brænde hende med ild. ¹⁷ For Gud har lagt det i deres hjerter at udføre hans hensigt ved at have et fælles formål og ved at give deres rige til dyret, indtil Guds ord er opfyldt. ¹⁸ Kvinden, du så, er den store by, som hersker over jordens konger."

18 Derefter så jeg en anden engel stige ned fra himlen, med stor myndighed, og jorden blev oplyst af hans herlighed. ² Han råbte med en mægtig røst og sagde:

"Faldet, faldet er Babylon den Store! Hun er blevet et tilholdssted for dæmoner og et fængsel for enhver uren ånd, et fængsel for enhver uren og afskyelig fugl. ³ For alle nationerne har drukket vinen af hendes utugts lidenskab, og jordens konger har begået utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige af hendes overdådige luksus."

⁴ Så hørte jeg en anden røst fra himlen, sige:

"Kom ud fra hende, mit folk, så I ikke deltager i hendes synder og modtager nogen af hendes plager; ⁵ for hendes synder har hobet sig op til himlen, og Gud har husket hendes uretfærdighed. ⁶ Gengæld hende, som hun har gengældt; betal hende dobbelt efter hendes gerninger. I det bærer hun har blandet, bland for hende en dobbelt portion. ⁷ I den grad hun har herliggjort sig selv og levet i luksus, giv hende pine og sorg i lige mål. For hun siger i sit hjerte: 'Jeg sidder som en dronning, jeg er ikke enke, og jeg vil aldrig se sorg.' ⁸ Derfor vil hendes plager komme på én dag: død, sorg og hungersnød. Hun vil blive fortæret af ild, for mægtig er Herren Gud, som dømmer hende."

⁹ "Og jordens konger, som har begået utugt og levet i luksus med hende, vil græde og sørge over hende, når de ser røgen fra hendes brand, ¹⁰ stående på afstand på grund af frygten for hendes pine, og sige:

'Ve, ve, den store by, Babylon, den stærke by! For på én time er din dom kommet.'

¹¹ "Og jordens købmænd vil græde og sørge over hende, fordi ingen køber deres varer mere— ¹² varer af guld, sølv, ædelsten og perler; fint linned, purpur,

Johannes' Åbenbaring

silke og skarlagen; enhver slags citrontræ, enhver artikel af elfenben, og enhver artikel lavet af kostbart træ, bronze, jern og marmor; ¹³ aromatiske krydderier, parfumer og røgelse; vin, olivenolie, fint mel og hvede; husdyr og vogne, og mennesker handlet som slaver. ¹⁴ De vil sige, 'Den frugt du længtes efter er forsvundet fra dig. Al din luksus og pragt er forsvundet, aldrig at findes igen.' ¹⁵ Købmændene, som blev rige af hende, vil stå på afstand på grund af frygten for hendes pine, grædende og sørgende, ¹⁶ og sige:

'Ve, ve, den store by, klædt i fint linned, purpur og skarlagen, og prydet med guld, ædelsten og perler;

¹⁷ for på én time er så stor rigdom blevet ødelagt!' Enhver skibsfører, enhver passager, sømand, og alle som lever af havet vil stå på afstand, ¹⁸ og vil råbe, når de ser røgen fra hendes brand, og sige, 'Hvilken by er som den store by?' ¹⁹ De vil kaste støv på deres hoveder og råbe, grædende og sørgende, og sige:

'Ve, ve, den store by, hvor alle, der havde skibe på havet, blev rige af hendes rigdom! For på én time er hun blevet ødelagt!' ²⁰ *"Fryd jer over hende, I himle, og I hellige, apostle og profeter, for Gud har udtalt dom for jer imod hende."*

²¹ Så tog en mægtig engel en sten som en stor møllesten og kastede den i havet, og sagde:

"Med sådan vold vil Babylon, den store by, blive kastet ned, aldrig at findes igen. ²² Lyden af harpespillere, musikere, fløjtespillere og trompetister vil aldrig blive hørt i dig igen. Ingen håndværker af noget fag vil nogensinde blive fundet i dig igen. Lyden af en møllesten vil aldrig blive hørt i dig igen. ²³ Lyset fra en lampe vil aldrig skinne i dig igen. Brudgommens og brudens stemme vil aldrig blive hørt i dig igen. Dine købmænd var verdens magtfulde mennesker. Ved din trolddom blev alle nationerne vildledt. ²⁴ For i hende var blodet af profeter og af hellige, og af alle, der er blevet dræbt på jorden."

19 Efter disse begivenheder hørte jeg en stemme som brølet fra en stor skare i himlen, der proklamerede:

"Halleluja! Frelsen, æren og magten tilhører vores Gud, ² for Hans domme er sande og retfærdige. Han har dømt den store skøge, som fordærvede

jorden med sin umoral, og Han har hævnnet sine tjeneres blod på hende."

³ Og endnu en gang sagde de:

"Halleluja! Hendes røg stiger op i evighedernes evigheder."

⁴ De fireogtyve ældste og de fire levende væsener faldt ned og tilbad Gud, som sidder på tronen, og sagde,

"Amen, Halleluja!"

⁵ Så kom der en stemme fra tronen, der sagde:

"Pris vores Gud, alle I Hans tjenere, I som frygter Ham, både små og store!"

⁶ Og jeg hørte, hvad der lød som stemmen af en stor skare, som lyden af mange vande og som mægtige tordenskrald, der sagde:

"Halleluja! For Herren vores Gud, den Almægtige, regerer. ⁷ Lad os glæde os og være glade og give Ham æren, for Lammets bryllup er kommet, og Hans brud har gjort sig rede." ⁸ Hun fik givet fint linned at bære, strålende og rent. (For det fine linned repræsenterer de helliges retfærdige gerninger.)

⁹ Så sagde han til mig, "Skriv dette: 'Salige er de, der er indbudt til Lammets bryllupsmåltid.'" Og han tilføjede, "Dette er Guds sande ord." ¹⁰ Så faldt jeg ned for hans fødder for at tilbede ham. Men han sagde til mig, "Gør det ikke! Jeg er en medtjener med dig og dine brødre og søstre, som holder fast ved Jesu vidnesbyrd. Tilbed Gud! For Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd." ¹¹ Jeg så himlen åbnet, og der var en hvid hest. Dens rytter kaldes Trofast og Sand, og med retfærdighed dømmer og fører Han krig. ¹² Hans øjne er som ildsluer, og på Hans hoved er mange kroner. Han har et navn skrevet, som ingen kender undtagen Ham selv. ¹³ Han er klædt i en kappe dyppet i blod, og Hans navn er Guds Ord. ¹⁴ De himmelske hære, klædt i fint linned, rent og strålende, fulgte Ham på hvide heste.

¹⁵ Fra Hans mund kommer et skarpt sværd, som Han skal slå nationerne med, og Han vil herske over dem med en jernstav. Han træder vinpressen med Guds Almægtiges vrede. ¹⁶ På Hans kappe og på Hans lår er indskrevet denne titel: Kongernes Konge og Herrernes Herre. ¹⁷ Så så jeg en engel stående i solen, og han råbte med høj røst til alle fuglene, der

Johannes' Åbenbaring

fløj i midten af himlen, "Kom, saml jer til Guds store festmåltid, ¹⁸ så I kan spise kødet af konger, hærførere og mægtige mænd, kødet af heste og deres ryttere, og kødet af alle mennesker, frie og slaver, små og store." ¹⁹ Og jeg så dyret og jordens konger med deres hære samlet for at føre krig mod rytteren på hesten og Hans hær. ²⁰ Men dyret blev fanget, og med det den falske profet, som havde udført tegnene i dets nærvær. Ved disse tegn havde han bedraget dem, der havde modtaget dyrets mærke og tilbad dets billede. De to blev kastet levende i ildsøen, der brænder med svovl. ²¹ Resten blev dræbt med sværdet, der kom fra munden af rytteren på hesten, og alle fuglene mæskede sig i deres kød.

20 Jeg så en engel stige ned fra himlen, med nøglen til Afgrunden og en stor kæde i sin hånd. ² Han greb dragen, den gamle slange, kendt som djævelen og Satan, og bandt ham for tusind år. ³ Han kastede ham i Afgrunden, lukkede den og forseglede den over ham, for at forhindre ham i at bedrage nationerne længere, indtil de tusind år var fuldendt. Derefter skal han løslades for en kort periode. ⁴ Jeg så troner, og de, der sad på dem, fik myndighed til at dømme. Jeg så sjælene af dem, der var blevet halshugget for deres vidnesbyrd om Jesus og Guds ord, og dem, der ikke havde tilbudt dyret eller dets billede eller modtaget dets mærke på deres pander eller hænder. De blev levende og regerede med Kristus i tusind år. ⁵ Resten af de døde blev ikke levende, før de tusind år var fuldendt. Dette markerer den første opstandelse. ⁶ Salige og hellige er de, der har del i den første opstandelse. Den anden død har ingen myndighed over dem, men de vil være præster for Gud og for Kristus, og vil regere med Ham i tusind år. ⁷ Når de tusind år er afsluttet, vil Satan blive løsladt fra sit fængsel, ⁸ og vil gå ud for at bedrage nationerne i jordens fire hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til kamp. Deres antal er som sandet på havets bred. ⁹ De marcherede over den brede slette på jorden og omringede Guds folks lejr og den elskede by. Men ild faldt ned fra himlen og fortærede dem. ¹⁰ Djævelen, som havde bedraget dem, blev kastet i ildsøen og svovl, hvor dyret og den falske profet også var, og de vil blive pint dag og nat i evighedernes evigheder. ¹¹ Så så jeg en stor hvid trone og Ham, der sad på den. For Hans åsyn flygtede jorden og himlen, og der blev ikke fundet

noget sted for dem. ¹² Jeg så de døde, store og små, stående foran tronen, og bøger blev åbnet. En anden bog blev åbnet, som er livets bog. De døde blev dømt efter det, der var skrevet i bøgerne, efter deres gerninger. ¹³ Havet gav de døde, der var i det, og Døden og Dødsriget gav de døde, der var i dem, og hver person blev dømt efter deres gerninger. ¹⁴ Så blev Døden og Dødsriget kastet i ildsøen. Denne ildsø repræsenterer den anden død. ¹⁵ Enhver, hvis navn ikke blev fundet i livets bog, blev kastet i ildsøen.

21 Jeg så en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord var forsvundet, og havet var ikke mere. ² Jeg så den hellige by, det nye Jerusalem, komme ned fra himlen fra Gud, beredt som en brud, der er smykket for sin mand. ³ Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: "Se, Guds bolig er nu blandt menneskene, og Han vil bo hos dem. De skal være Hans folk, og Gud selv vil være med dem og være deres Gud. ⁴ Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og der skal ikke være mere død eller sorg eller skrig eller smerte, for de tidligere ting er forsvundet." ⁵ Han, der sad på tronen, sagde: "Se, jeg gør alting nyt!" Så sagde Han: "Skriv dette ned, for disse ord er troværdige og sande." ⁶ Han sagde til mig: "Det er sket. Jeg er Alfa og Omega, Begyndelsen og Enden. Til den, der tørster, vil jeg give frit fra kilden med livets vand. ⁷ Den, der sejrer, vil arve disse ting, og jeg vil være deres Gud, og de vil være Mine børn. ⁸ Men de fejle, de vantro, de afskyelige, mordere, de seksuelt umoralske, troldmænd, afgudsdyrkere og alle løgnere, deres plads vil være i den brændende sø af svovl. Dette er den anden død." ⁹ Så kom en af de syv engle, der havde de syv skåle fyldt med de syv sidste plager, og talte med mig og sagde: "Kom, jeg vil vise dig bruden, Lammets hustru." ¹⁰ Og han førte mig i Ånden op på et stort og højt bjerg, hvor han viste mig den hellige by, Jerusalem, komme ned fra himlen fra Gud. ¹¹ Den strålede med Guds herlighed, og dens glans var som en meget kostbar sten, som en jaspis, klar som krystal. ¹² Den havde en stor og høj mur med tolv porte, og ved portene var der tolv engle. På portene var skrevet navnene på Israels sønners tolv stammer. ¹³ Der var tre porte på hver side: øst, nord, syd og vest. ¹⁴ Byens mur havde tolv grundsten, og på dem var navnene på Lammets tolv apostle. ¹⁵ Englen, der talte med mig, havde en gylden målestok for at måle byen, dens porte og

Johannes' Åbenbaring

dens mur. ¹⁶ Byen var lagt ud som en firkant, dens længde lig med dens bredde. Han målte byen med stokken og fandt, at den var tolv tusind stadier i længde, og dens længde, bredde og højde var lige. ¹⁷ Han målte dens mur, og den var 144 alen tyk efter menneskelig målestok, som også er englemål. ¹⁸ Muren var lavet af jaspis, og byen var af rent guld, som klart glas. ¹⁹ Grundstenene i byens mure var prydet med alle slags kostbare sten. Den første grundsten var jaspis, den anden safir, den tredje kalcedon, den fjerde smaragd, ²⁰ den femte var lavet af onyx, den sjette af karneol, den syvende af krysolit, den ottende af beryl, den niende af topas, den tiende af chrysopras, den ellefte af hyacint, og den tolvte af ametyst. ²¹ De tolv porte var tolv perler, hver port lavet af en enkelt perle. Byens hovedgade var af rent guld, som gennemsigtigt glas. ²² Jeg fandt ikke et tempel i byen, fordi Herren Gud den Almægtige og Lammets er dens tempel. ²³ Byen har ikke brug for solen eller månen til at skinne på den, for Guds herlighed oplyser den, og Lammets er dens lampe. ²⁴ Folkene vil vandre ved dens lys, og jordens konger skal bringe deres pragt ind i den. ²⁵ Dens porte vil altid forblive åbne om dagen, for der vil ikke være nat der. ²⁶ Nationernes ære og pragt vil blive bragt ind i den. ²⁷ Intet urent vil nogensinde komme ind i den, ej heller nogen, der gør noget skammeligt eller bedragerisk, men kun de, hvis navne er skrevet i Lammets livets bog.

22 Englen viste mig floden med livets vand, klar som krystal, der strømmer fra Guds og Lammets trone, ² ned midt gennem byens gade. På hver side af floden stod livets træ, som bærer tolv slags frugter, og giver sin frugt hver måned; og træets blade er til helbredelse for folkene. ³ Der vil ikke længere være nogen forbandelse. Guds og Lammets trone vil være i byen, og Hans tjenere vil tjene Ham. ⁴ De vil se Hans ansigt, og Hans navn vil være indskrevet på deres pander. ⁵ Der vil ikke længere være nogen nat. De vil

ikke have brug for lyset fra en lampe eller solens lys, for Herren Gud vil oplyse dem. Og de vil regere i evighedernes evigheder. ⁶ Englen sagde til mig: "Disse ord er troværdige og sande. Herren, profeternes ånders Gud, sendte Sin engel for at vise Sine tjenere de ting, der snart skal ske." ⁷ "Se, jeg kommer snart! Salig er den, der holder ordene i denne bogs profeti." ⁸ Jeg, Johannes, er den, der har set og hørt disse ting. Og da jeg hørte og så dem, faldt jeg ned for at tilbede ved fødderne af den engel, der viste mig dem. ⁹ Men han sagde til mig: "Gør det ikke! Jeg er en medtjener med dig og dine brødre profeterne, og med dem, der holder ordene i denne bog. Tilbed Gud!" ¹⁰ Så sagde han til mig: "Forsegl ikke ordene i denne bogs profeti, for tiden er nær. ¹¹ Lad den, der gør uret, fortsætte med at gøre uret; lad den urene fortsætte med at være uren; lad den retfærdige fortsætte med at gøre ret; og lad den hellige fortsætte med at være hellig." ¹² "Se, jeg kommer snart, og Min løn er med Mig, for at give hver enkelt efter hans gerning. ¹³ For jeg er Alfa og Omega, den Første og den Sidste, Begyndelsen og Enden." ¹⁴ Salige er de, der vasker deres klæder, så de må få ret til livets træ og må gå ind i byen gennem portene. ¹⁵ Udenfor er de, der driver trolddom, umoral, mord, afgudsdyrkelse, og alle, der elsker og praktiserer løgn. ¹⁶ "Jeg, Jesus, har sendt Min engel for at vidne for jer om disse ting for menighederne. Jeg er Roden og Efterkommeren af David, den klare Morgenstjerne." ¹⁷ Ånden og bruden siger: "Kom." Og lad den, der hører, sige: "Kom." Lad den, der tørster, komme; lad den, der vil, tage livets vand frit. ¹⁸ Jeg advarer enhver, der hører ordene i denne bogs profeti: hvis nogen lægger noget til dem, vil Gud lægge de plager på ham, som er beskrevet i denne bog. ¹⁹ Og hvis nogen fjerner noget fra ordene i denne profetis bog, vil Gud fjerne hans del fra livets træ og fra den hellige by, som er beskrevet i denne bog. ²⁰ Den, der vidner om disse ting, siger: "Ja, jeg kommer snart." Amen. Kom, Herre Jesus. ²¹ Må Herren Jesu nåde være med alle. Amen.